

Nhàn Thê Đường Gia

Contents

Nhàn Thê Đường Gia	4
1. Chương 1: Linh Lung Quán Gia	5
2. Chương 2: Nha Đầu Nói Nhiều	7
3. Chương 3: Cơ Thất Tiểu Thư	9
4. Chương 4: Tam Tỷ Hiền Lành	12
5. Chương 5: Nhị Phòng Ương Ngạnh	14
6. Chương 6: Lão Phu Thân Cơ Gia	16
7. Chương 7: Hai Nhà Cầu Hôn	18
8. Chương 8: Tuyển Tú Đổi Lang	21
9. Chương 9: Trộm Long Tráo Phượng	23
10. Chương 10: Hôn Lễ Hôn Loạn	25
11. Chương 11: Bắt Đầu Làm Thiếp Cho Người	29
12. Chương 12: Hậu Viện Rối Loạn	32
13. Chương 13: Gia Yến Đầu Tiên	34
14. Chương 14: Đột Nhiên Chiếu Cố	36
15. Chương 15: Hóa Ra Là Diện Sĩ	39
16. Chương 16: Tiểu Thiếp Tự Hội	42
17. Chương 17: Hậu Viện Có Thai	44
18. Chương 18: Nhược Thủy Đến Thăm	46
19. Chương 19: Ân Thị Gây Hấn	47
20. Chương 20: Thất Nhân Bị Oan	50
21. Chương 21: Đêm Khuya Vượt Ngục	52
22. Chương 22: Đội Nón Xanh	55
23. Chương 23: Tuyển Chủ Mẫu	58
24. Chương 24: Phương Pháp Tuyển Chọn	60
25. Chương 25: Chủ Mẫu Huấn Thi	64
26. Chương 26: Gặp Lại Mỹ Nhân	67
27. Chương 27: Sắc Bến Hiện Ra	70
28. Chương 28: Nhị Ca Thăm Viếng	73
29. Chương 29: Đưa Tình Ôn Tình	75
30. Chương 30: Đường Hẹp Trong Đình	78
31. Chương 31: Vì Hi Nhi Nổi Giận	81
32. Chương 32: Nổi Danh Ghen Phụ	84
33. Chương 33: Chạy Bộ Rèn Luyện Sáng Sớm	87
34. Chương 34: Điệp Lan Mê Tình	91
35. Chương 35: Hồng Môn Yến	94
36. Chương 36: Cầu Nhi Trúng Độc	98
37. Chương 37: Hạ Đường, Rời Đi	100
38. Chương 38: Gặp Gỡ Sơn Tặc	104
39. Chương 39: Gặp Lại Cố Nhân Trong Trại	106
40. Chương 40: Quan Quân Đột Kích	108
41. Chương 41: Muốn Cùng Kết Minh	112

42. Chương 42: Hách Liên Vân Lãm	114
43. Chương 43: Mỹ Nhân Thế Thân	117
44. Chương 44: Thả Thỉ Thiên Hạ	120
45. Chương 45: Lửa Giận Cháy Lan Ra Đồng Cỏ	122
46. Chương 46: Nắm Tay	125
47. Chương 47: Trước Miếu Nguyệt Lão	128
48. Chương 48: Nam Hải Mê Dạng	130
49. Chương 49: Tửu Lâu Truy Kích	134
50. Chương 50: Vô Danh Chi Cổ	137
51. Chương 51: Trận Đấu Tuyệt Mỹ	140
52. Chương 52: Xuất Hiện Nóng Bỏng	143
53. Chương 53: Tiểu Hắc Quy Bị Ép Buộc	145
54. Chương 54: Thị Huyết Bất An	148
55. Chương 55: Huyết Sắc Dạ Vãn	150
56. Chương 56: Lời Thề Lúc Tám Tuổi	154
57. Chương 57: Rừng Sâu Kinh Hung	156
58. Chương 58: Trung Nghĩa Chi Quân	159
59. Chương 59: Cùng Sinh Cùng Tử	162
60. Chương 60: Cùng Xuống Địa Ngục	164
61. Chương 61: Có Hi Vọng Giải Cứ	167
62. Chương 62: Tiềm Long Chi Cốc	171
63. Chương 63: Trừ Phi Ta Chết	175
64. Chương 64: Giáng Chỉ Hầu Hạ	179
65. Chương 65: Mới Vào Hoàng Cung	183
66. Chương 66: Tình Yêu Của Đế Vương	187
67. Chương 67: Biến Cố Trong Cung Yển	192
68. Chương 68: Đêm Hồn Loạn	196
69. Chương 69: Ban Thưởng Phong Danh “nhàn”	200
70. Chương 70: Công Dụng Của Xuân Dược	204
71. Chương 71: Trở Về Cơ Gia	209
72. Chương 72: Thân Phận Của Nhị Nương	213
73. Chương 73: Hai Gia Tộc Kết Đồng Minh	217
74. Chương 74: Nợ Máu Trả Bằng Máu	220
75. Chương 75: Họa Phúc Cùng Tới	224
76. Chương 76: Không Khống Chế Được Đại Tiểu Tiện	228
77. Chương 77: Hứa Cho Người Hậu Vị	233
78. Chương 78: Bị Người Ghen Ghét	236
79. Chương 79: Tình Thế Bất Buộc	240
80. Chương 80: Đứng Đầu Bốn Phi	244
81. Chương 81: Nắm Chắc Thắng Lợi	248
82. Chương 82: Vận Khí Như Thế	251
83. Chương 83: Đại Náo Ngự Tiễn	254
84. Chương 84: Tiểu Nhân Đặc Chí	258
85. Chương 85: Đêm Động Phòng Náo Nhiệt	262
86. Chương 86: Tiểu Tử Phát Tin Đồn	266
87. Chương 87: Nhân Thượng Chi Nhân	271
88. Chương 88: Âm Mưu Trong Bóng Tối	274
89. Chương 89: Lửa Nướng Lợn Sứa	278
90. Chương 90: Vứt Bỏ Như Giấy Cũ	282
91. Chương 91: Xuất Quân Đi Nam Cương	287
92. Chương 92: Thăng Ngốc Đi Cướp	291
93. Chương 93: Quyền Lực Và Tình Cảm	297
94. Chương 94: Người Làm Bô	301
95. Chương 95: Nắm Ngay Đơ Như Lợn Chết	304

96. Chương 96: Trò Hay Mở Màn	309
97. Chương 97: Vân Băng Thất Tình	314
98. Chương 98: Vịt Đực Kêu To	318
99. Chương 99: Hai Bên Nhìn Trời	322
100. Chương 100: Bách Hoa Thịnh Yên	326
101. Chương 101: Ý Trời Khó Tránh	331
102. Chương 102: Biển Thành Hồng Nhan	334
103. Chương 103: Lãnh Cung Phế Hậu	339
104. Chương 104: Tư Thông Với Dịch Bán Nước	343
105. Chương 105: Nhược Thủy Mang Mặt Nạ	347
106. Chương 106: Trước Lúc Biến Thiên	351
107. Chương 107: Phán Người Tội Chết	355
108. Chương 108: Núi Dao Biển Lửa	359
109. Chương 109: Rời Kinh Đô	363
110. Chương 110: Bốn Kẻ Đồng Hành	368
111. Chương 111: Quán Trọ Phương Lai	372
112. Chương 112: Hắc Điểm Tập Kích	376
113. Chương 113: Cướp Người Trong Đêm	381
114. Chương 114: Tiểu Cổ Cưỡi Bò	385
115. Chương 115: Bắc Đường Ái Nhân	389
116. Chương 116: Hạ Độc Bắc Đường	392
117. Chương 117: Vân Lầm Truy Đuổi	396
118. Chương 118: Bắc Hãn Hoàng Đình	401
119. Chương 119: Cửa Cung Luyện Ngục	406
120. Chương 120: Yết Bảng Tìm Cao Nhân	411
121. Chương 121: Đứa Con Biến Thái	416
122. Chương 122: Thái Tử Ăn Phân	421
123. Chương 123: Quái Trùng Đột Nhiên Tới	426
124. Chương 124: Trở Về Từ Bắc Hãn	429
125. Chương 125: Vân Lầm Hưu Thê	433
126. Chương 126: Tương Quân Vương Xuất Hiện	438
127. Chương 127: Nếu Hãn Phản Bội Ta	442
128. Chương 128: Sứ Giả Của Thiên Diễm	446
129. Chương 129: Uống Rượu Gặp Tri Kỷ	449
130. Chương 130: Mẫu Tử Vô Lương	456
131. Chương 131: Tề Tụ Tại Nam Vũ	462
132. Chương 132: Thất Nhân “được” Bắt Lừa Ba	465
133. Chương 133: Nửa Đêm Bày Trò Trong Phủ Tướng Quân	469
134. Chương 134: Phong Vũ Bám Theo Bắc Đường	473
135. Chương 135: Ngày Mai Vào Thành	478
136. Chương 136: Một Nhà Bưu Hãn	481
137. Chương 137: Trở Về Nam Cương	487
138. Chương 138: Tiểu Thiếp Thứ Hai Mười Lăm	487
139. Chương 139: Thiếu Nữ Bảo Hộ Cho Chủ Tử	491
140. Chương 140: Mỹ Nhân Và Khất Cái	495
141. Chương 141: Ca Ca Đến Muộn	498
142. Chương 142: Nguyên Lòng Đi Theo	501
143. Chương 143: Hai Con Ra Đời	505
144. Chương 144: Chuyện Nhón Nháo Về Đứa Con Lười	511
145. Chương 145: Tiểu Nhân Trở Về	517
146. Chương 146: Một Nhà Năm Miệng	522
147. Chương 147: Kinh Thành Náo Động	528
148. Chương 148: Đế Hậu Cùng Chủ	533
149. Chương 149: Thì Ra Là Một Nhà	538

150. Chương 150: Long Đế Phượng Hậu	544
151. Chương 151: Nếu Như Lúc Mới Gặp	552
152. Chương 152: Tửu Lâu Lầm Nhàn	557
153. Chương 153: Phiên Ngoại 1: Thiếp Làm Bồi Ti Nhiều Quân Tâm 1 (tự Sự Của Vân Lam) . .	566
154. Chương 154: Phiên Ngoại 2: Thiếp Làm Bồi Ti Nhiều Quân Tâm 2. (tự Sự Của Vân Lam) . .	572
155. Chương 155: Phiên Ngoại 3: Ta Cùng ‘băng Sơn’ Có Một Ước Hẹn (chuyện Tiểu Cổ) 1 . . .	577
156. Chương 156: Phiên Ngoại 4: Ta Cùng ‘băng Sơn’ Có Một Ước Hẹn (chuyện Tiểu Cổ) 2 . . .	581
157. Chương 157: Phiên Ngoại 5: Tự Bạch Của Tiểu Ái Nhàn (chuyện Lừa Mầu Thân)	587
158. Chương 158: Phiên Ngoại 6: Tự Bạch Của Tiểu Ái Nhàn. (ký Sự Trốn Nhà)	592
159. Chương 159: Phiên Ngoại 7: Nhà Có Thư Ngốc (1)	596
160. Chương 160: Phiên Ngoại 8: Nhà Có Thư Ngốc (2)	599
161. Chương 161: Phiên Ngoại 9: Nhà Có Thư Ngốc (3)	603
162. Chương 162: Phiên Ngoại 10: Thiên Cổ Độ Nhất Ngủ Để (một)	608
163. Chương 163: Phiên Ngoại 11: Thiên Cổ Độ Nhất Ngủ Để (hai)	612
164. Chương 164: Phiên Ngoại 12: Thiên Đặc Biệt (một)	615
165. Chương 165: Phiên Ngoại 13: Thiên Cổ Độ Nhất Ngủ Để (ba)	616
166. Chương 166: Phiên Ngoại 14: Thiên Cổ Độ Nhất Ngủ Để (bốn)	620
167. Chương 167: Phiên Ngoại 15: Thiên Hạ Độ Nhất Ngủ Để (năm)	623
168. Chương 168: Phiên Ngoại 16: Giang Sơn Như Họa, Sao Sánh Kịp Nét Cười Như Hoa Của Nàng (một)	630
169. Chương 169: Phiên Ngoại 17: Thiên Đặc Biệt (hai)	634
170. Chương 170: Phiên Ngoại 18: Giang Sơn Như Họa, Sao Sánh Kịp Nét Cười Như Hoa Của Nàng (hai)	637
171. Chương 171: Phiên Ngoại 19: Giang Sơn Như Họa, Sao Sánh Bằng Nét Cười Như Hoa Của Nàng (ba)	641
172. Chương 172: Phiên Ngoại 20: Chuyện Thư Nhà	645
173. Chương 173: Phiên Ngoại 21: Trưởng Tử Đính Hôn Kí (thượng)	646
174. Chương 174: Phiên Ngoại 22: Trưởng Tử Đính Hôn Kí (trung)	648
175. Chương 175: Phiên Ngoại 23: Trưởng Tôn Đính Hôn Kí (hạ)	650

Nhàn Thê Dương Gia

Giới thiệu

Truyện được tác giả Tây Lâu Tiểu Nam xây dựng một cách hài hước, nhẹ nhàng cùng với lối kể chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-the-duong-gia>

1. Chương 1: Linh Lung Quần Gia

Cơ Nô nhìn thấy trước mắt là một bàn công văn chưa xem chất chồng cao gần bằng người, nhìn kỹ lại thì thấy dưới nghiêng mực hé ra tờ giấy, trên giấy là kiểu chữ viết rồng bay phượng múa mà có hóa thành tro cô đều có thể nhận được, nhưng cái chính là hắn không làm việc đảng hoàng, đem công việc của tổ chức mà hắn sở hữu đều ném cho cô, còn bản thân mình đi tiêu dao, đây không phải là chữ viết đặc biệt của lão đại Bạch Vực hay sao?

Chỉ thấy trên mặt giấy viết: Tiểu Nô Nô Thân ái, gặp chữ như gặp ta.

Nhìn đến chỗ này, bộ mặt Cơ Nô đã bắt đầu run rẩy. Cô có một dự cảm không mau, thậm chí có thể đoán ra nội dung bên dưới viết cái gì.

Đọc tiếp: Ta tin tưởng với sự ăn ý của đôi ta nhiều năm nay, người đã đoán được tâm tư của ta. Không sai, ta hiện tại đang ở trên đường đi Ai Cập thám hiểm khảo cổ Kim Tự Tháp. Cho nên, tháng này Bạch gia cùng công việc của bang phiên toái Tiểu Nô Nô người. Đương nhiên, lúc trở về ta nhất định sẽ nhớ mang lễ vật về cho người. Chớ nhớ nhưng.

“Shit! Nhớ nhưng cái đầu quỷ nhà người!” sắc mặt Cơ Nô biến thành màu đen, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi đầy thô tục. Quả nhiên giống như nàng sở liệu, cái gọi là lão đại này lại chuẩn mất.

Liếc mắt nhìn lướt một lần nữa tờ giấy, chỉ thấy phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: ps, công văn trên bàn người phê giúp ta đi. Người cũng biết đó, ta vừa nhìn thấy mấy thứ này liền mệt rã rời.

Cơ Nô phẫn nộ, một chương hung hăng đập lên mặt bàn, chỉ nghe “Rầm” một thanh âm vang lên, mặt bàn kia nứt ra một khe nứt.

Nếu nàng nhớ không lầm, Bạch Vực người này mới từ Indonesia trở về không quá hai ngày đi, cư nhiên lại chạy mất.

Tháng trước, hắn nói muốn đi Indonesia xem cảnh sống thần tàn phá, sau đó thì chạy lấy người.

Tháng trước nữa, hắn nói muốn đi sa mạc Tát Cáp Lạp xem mặt trời lặn, tiếp theo là không thấy.

Tháng trước trước nữa.....

Tóm lại, hắn sẽ có vô số cơ xòe ra cho cô xem để bỏ chạy lấy người, hoàn toàn không có tự giác của người làm lão đại.

Bây giờ, Bạch Vực lại ra ngoài chơi. Lần này thật mạnh mẽ, lại lấy danh nghĩa khảo cổ, thật mệt hắn có mặt mũi nói ra? Còn có thể nói ra một cách chính đáng như vậy. Dù nói thế nào, cũng là muốn đem một Bạch gia cùng “Bạch Ảnh” to như vậy ném cho cô.

Cơ Nô, 23 tuổi, đệ nhị “Bạch Ảnh”, đồng đạo xưng hô là “Linh lung quần gia”.

Từ nhỏ bị Bạch gia thu dưỡng, Cơ Nô thật ra không muốn danh hiệu này. Cái gọi là “Linh lung quần gia”, tuy là “Linh lung”, nhưng rốt cuộc vẫn là cái “Quần gia”.

Hơn nữa rơi vào tay thủ trưởng Bạch Vực ham chơi này, cô cũng chỉ có thể là mệnh lao tâm khổ trí — vì Bạch gia này cả đời lao lực tận tâm, vì “Bạch Ảnh” này ở hai bên hắc bạch lưỡng đạo giữ lấy phần lớn lực lượng mà các bang phái quan tâm, cũng không hổ tên “Quần gia”.

Quả nhiên không phụ bạc tâm huyết của cô, bạch gia dưới sự quản lý của cô mà ngày càng vững mạnh, danh tiếng “Bạch Ảnh” cũng lên như điều gặp gió. Danh tiếng “Linh lung quần gia” của cô tự nhiên cũng lan truyền nhanh chóng, bởi vì cô còn trẻ tuổi nhưng lợi dụng thủ đoạn sấm sét thống trị “Bạch Ảnh”, khiến cho bang chúng rất nghe lời cô. Thậm chí có người có thể không biết Bạch Vực lão đại Bạch gia, nhưng lại không có người nào không biết Cơ Nô “Linh lung quần gia” Bạch gia.

Cơ Nô vẫn oán giận cha mẹ chính mình làm sao lại đặt ین một cái tên Cơ Nô như vậy. Cơ Nô không phải rõ ràng khiến cho cô làm thân nô lệ nô tài thôi sao!

Cô chẳng qua mới 23, nữ hài tử tuổi này lẽ ra phải đang nói chuyện yêu đương nồng nàn, tìm người tốt để gả cho. Nhưng từ 15 tuổi cô đã bắt tay vào làm công vụ trong bang, sau đó liền quyết định cô không thể trải qua cuộc sống của nữ hài tử bình thường.

Oán giận thì oán giận, Cơ Nô vẫn nhận mệnh ngồi xuống, phê duyệt công văn đã chất thành đống bị Bạch Vực để qua một bên hồi lâu đã sắp mốc meo. Cũng không thể cứ mặc kệ như vậy đi, bộ dạng lão đại bất hảo như vậy, nếu cô không quản nữa, thì bạch gia cùng “Bạch Ảnh” này chờ suy sụp, sau đó rơi xuống kết quả bị người khác chia cắt đi.

Cơ Nô thở dài, coi như báo ân cũng tốt. Khi mình lưu lạc đầu đường, được quản lý tiền nhiệm của Bạch gia, cũng chính là lão ba của Bạch Vực đem cô mang về Bạch gia, sau đó đối với cô chăm chút bồi dưỡng. Tuy rằng bất mãn trăm điều đối với Bạch Vực, nhưng ân tình lão ba Bạch gia thì tuyệt đối không thể quên.

Nàng nóng giận hừng hực tiếp tục phê duyệt công văn.

Lúc này, từ bên ngoài có một người nam nhân tiến vào, ước chừng ba mươi tuổi, một thân tây trang màu đen, trên ngũ quan góc cạnh rõ ràng tràn đầy nghiêm túc: “Nhị đương gia, thám tử chúng ta ở Huyết Ưng kia gửi tin tức, đêm nay bọn họ sẽ động thủ với hàng hóa chúng ta đưa đi Mexico.”

Đợi trong chốc lát, không thấy Cơ Nô có phản ứng gì, nam nhân kia lại nói: “Nhị đương gia, chúng ta nên làm như thế nào?”

“A?” Cơ Nô ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy lửa giận, “Bọn họ dám động thủ, chúng ta dám tiếp là được.”

Cơ Nô đã muốn sắp phát điên, sao không thể cho cô có sống yên ổn ngày qua hay sao? Nhưng cái lão đại trời đánh nhà mình toàn nhè vào những thời điểm như vậy trốn thoát không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ném lại cho cô một đống chuyện phá hoại như vậy. Vốn tâm tình đã đủ kém, “Huyết Ưng” này lại tặng thêm một đá.

Huyết Ưng là ở lãnh địa Nam Mĩ vẫn theo chân “Bạch Ảnh” bọn họ tranh giành địa bàn. Vài lần giao chiến, đều là bất phân thắng bại.

Tốt! Tốt lắm! Lúc này “Huyết Ưng” xem như đánh vào cổ họng cô, cô nhất định phải làm cho Huyết Ưng té ngã thật nặng.

Nghĩ đến đây, Cơ Nô càng thêm hung tợn nói: “Phân phó xuống, đêm nay hành động.” Trong mắt lộ vẻ ngoan lệ nhất định phải ăn thịt gặm xương “Huyết Ưng”.

Nam tử kia bị vẻ mặt Cơ Nô hung ác dọa, vội đáp: “Vâng” Sau đó nhanh chóng lui xuống. Khi đi đến cạnh cửa, không khỏi lau mồ hôi trên thái dương, rất khủng bố, hiện tại biểu tình của nhị đương gia giống như ác quỷ chuyển thể. Đáng thương hán a, chẳng qua là người sai vật, làm thế nào mà thừa nhận lửa giận bậc này của lão đại.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ thành phố bị bao phủ trong bóng đêm tối đen như mực.

Người xưa có câu, trăng tàn gió lộng, đúng là thời cơ tốt để làm chuyện xấu.

Trong kho hàng ở bến tàu, lực lượng của hai bang chỉ cần ráp lại sẽ phun ra lửa nóng. Hai đội một đỏ một trắng. Tiếng súng ống, tiếng lưỡi dao, tiếng kêu, tiếng bước chân, thanh thanh leng keng, va chạm làm cho nhiệt huyết người ta sôi trào.

Một cái ngã xuống, ngay lập tức phía sau bổ nhào lên. Một đám không muốn còn sống trở về vọt tới phía trước, muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Cơ Nô trong bộ quần áo bó sát màu trắng, đầu tóc ngắn chĩa lên sắc nhọn, ngồi rất nhàn rỗi ở một bên dựa vào ghế. Đương nhiên, cũng có một ít lực lượng Huyết Ưng bang đứng cảm đánh úp cô, nhưng tất cả đều bị mấy đại hộ vệ bên cạnh nhất nhất giải quyết. Cho dù có mấy con cá chích lợt lợt, nhưng dù sao so với Cơ Nô thì thực lực chênh lệch vẫn là rất lớn, như thế nào cũng không động đậy được Cơ Nô.

Xa xa tương đối với Cơ Nô, là lão đại Huyết Ưng, Huyết Vô Y. Toàn thân đều mặc quần áo xinh đẹp màu đỏ tươi, mặc dù đã hơn bốn mươi, ngũ quan cũng yêu mị dị thường. Kết hợp với nụ cười gợi trên khóe

miệng, phụ trợ thêm một thân y phục đồ tươi, cả người hân toát lên vẻ yêu dị.

Dần dần, thanh âm nhỏ xuống dưới, toàn bộ kho hàng từ từ trở nên tĩnh lặng.

Xem bên trong trận chiến, áo đỏ dĩ nhiên là không còn bao nhiêu, bị chết vô số. Nhưng thật ra áo trắng, vẫn sôi sục như trước.

Cơ Nô cao giọng nói: “Huyết đương gia, như thế nào? Bạch Ảnh ta cũng không phải là dễ nuốt như vậy. Chỉ sợ lúc này phải mời Huyết đương gia chạy đến Bạch gia một chuyến.”

Huyết Vô Y nhanh liếc mắt trận chiến một cái, thần sắc không có gì biến hóa, hí mắt nhìn Cơ Nô: “Cơ nhị đương gia không hổ tên linh lung quân gia, khiến ta rất bội phục. Bất quá Cơ nhị đương gia, người thật sự nghĩ cho đến lúc này người là người thắng sao?”

Nghe được lời này, nội tâm Cơ Nô bỗng trở nên giao động, nhưng lại không biểu lộ ra. Cô nói: “Huyết đương gia có gì chỉ bảo?”

Huyết Vô Y khẽ cười một tiếng, hết sức trào phúng: “Cơ nhị đương gia dù có khả năng như thế nào, thì cũng chỉ là nhị đương gia mà thôi. Không sợ công cao chấn chủ sao?”

Cơ Nô bĩu môi: “Lúc này Huyết đương gia muốn ly gián nội bộ Bạch Ảnh ta. Tâm của ta đối với Bạch Ảnh, Bạch đương gia chúng ta tất nhiên là hiểu rõ, không cần Huyết đương gia người tới quan tâm.”

Huyết Vô Y nhìn nàng: “Phải không?”

Lúc này, chỉ nghe một tiếng “Cơ Nô!”

Cơ Nô quay đầu, đứng ở cửa kho hàng đúng là người đáng lẽ hiện tại hẳn là ở Ai Cập Bạch Vực. Sao hẳn lại xuất hiện ở trong này? Cơ Nô buồn bực, trong lòng cũng có bất an mơ hồ.

Chỉ thấy Bạch Vực một thân hắc y, hơn ba mươi tuổi, trên mặt vĩnh viễn thần sắc cười tủm tỉm hòa ái, ngũ quan ôn hòa, phối hợp với vẻ mặt kia của hẳn là hoàn hảo.

Cơ Nô đứng dậy, cung kính nói: “Đại đương gia, Sao người lại đến chỗ này?” Tuy rằng bình thường hai người có thể không quy không củ, nhưng ở trước công chúng, ít nhất cũng phải nên có lễ nghi.

Bạch Vực chậm rãi bước đi đến bên cạnh nàng, nhìn về phía Huyết Vô Y: “Không có gì, chính là có ước hẹn cùng Huyết đương gia mà thôi.”

Cơ Nô ngẩng đầu: “Cùng Huyết đương gia có ước.....”

Nói còn chưa hết, chợt nghe “Phanh” một thanh âm vang lên, Cơ Nô lên tiếng trả lời đã ngã về phía sau. Ý niệm cuối cùng trong đầu của nàng đó là: Bạch Vực không hổ được xưng là “Khoái thương đương gia”.

2. Chương 2: Nha Đầu Nói Nhiều

Lúc Cơ Nô tỉnh lại, nhất thời bị dọa, chẳng lẽ nàng cứ nhiên không chết, cứ nhiên từ trong tay thủ hạ của Bạch Vực có danh xưng “Khoái thương đương gia” đào thoát?

Ngẫm lại làm sao có khả năng, danh hiệu kia của Bạch Vực cũng không phải là vợ vắn. Thực lực của hẳn người khác không biết, nhưng nàng biết rất rành mạch. Từ nhỏ đã cùng Bạch Vực luyện tập cùng nhau, cho dù tinh anh của Bạch gia như nàng, kỹ thuật bắn súng cũng không dám nói có thể so sánh được với kỹ thuật bắn súng tấn công của Bạch Vực. Ở trong giới chuyên gia dùng súng nếu Bạch Vực đứng thứ hai, chỉ sợ không ai dám nói mình thứ nhất.

Bị người như vậy bắn chết, huống hồ lại ngay sát bên cạnh như thế, làm sao có thể còn sống?

Cơ Nô không khỏi nở nụ cười khổ, nghĩ lại nàng một lòng vì Bạch Vực vì Bạch gia vì Bạch Ảnh, kết quả là cũng rơi vào kết cục bị thủ trưởng sát hại như vậy.

Nàng hiện tại rốt cục hiểu được ý tứ câu kia của Huyết Vô Y “Người thật nghĩ đến lúc này người là người thắng sao”. Kết quả, nàng mới là kẻ thất bại nhất.

Ngẫm lại cũng thật buồn cười, “Bạch Ảnh” cùng “Huyết ưng” nhiều năm qua như vậy chỉ làm địch không làm bằng hữu, lần đầu tiên hợp tác cư lại là để sát hại sát nàng.

Nàng hoàn toàn không biết ở trước mặt nàng, Bạch Vực trông có vẻ như ăn chơi trác táng thể nhưng lại có tâm cơ như thế, nhân lúc nàng không biết nhưng lại cùng “Huyết ưng” âm thầm kết nối quan hệ.

Vì sao Bạch Vực đến mức làm như vậy? Vì giết nàng lại cần nhiều quanh co như vậy. Không chỉ có hao binh tổn tướng, còn tổn hại đến tôn nghiêm “Bạch Ảnh”.

Công cao chán chủ? Chuyện đó cũng không phải do nàng nguyện ý. Nếu không phải do Bạch Vực hấn quảng cái cục diện rồi rầm kia cho nàng, mà nàng lại muốn báo đáp ân của lão đương gia Bạch gia, cho dù Bạch Vực quỳ xuống cầu nàng, nàng cũng không đi quản đám thói rửa rắc rối đó.

Hấn nghĩ Bạch gia hấn là cái mỏ vàng lớn sao, người nào cũng muốn dính sao? Mấy năm nay nếu không phải nàng chống đỡ Bạch gia cùng Bạch Ảnh, gia đình hắc đạo lâu đời này đã sớm hóa thành không khí làm đồ ăn cho hoa cúc vàng.

Thiệt! Cơ Nô phun ra một ngụm thối. May mắn là nàng có phòng ngừa, trước kia từ rất sớm cũng đã bố trí tốt lắm. Nàng cũng không phải ngu ngốc. Bạch Vực nhỏ mọn về điểm này tự nhiên nàng biết. Nàng loáng thoáng hiểu được, một ngày nào đó Bạch Vực sẽ đối phó nàng. Nàng không có việc gì, như vậy Bạch gia cùng “Bạch Ảnh” đều không việc gì, còn có thể càng thêm phát triển không ngừng. Nhưng chỉ cần Bạch Vực ra tay đối với nàng, nàng tuyệt đối không để hấn sống khá giả.

Ân nghĩa của Bạch lão đương gia, nàng làm trâu làm ngựa vì Bạch gia nhiều năm như vậy chắc là đủ đi.

Người không phạm nàng, mọi người đều có thể sống khá giả; Nếu phạm nàng, tất nhiên nàng sẽ làm cho hấn long trời lở đất. Nếu Bạch Vực muốn tánh mạng nàng, nàng tự nhiên sẽ không thủ hạ留情 đối với hấn.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nàng cảm thấy bốn phía xung quanh có chút quỷ dị. Đúng! Chính là quỷ dị! Trên đỉnh đầu chính là sa trường màu phấn hồng, đúng vậy đi, nhưng lại có bốn cây trụ cột là gậy trúc chống đỡ. Cơ Nô không khỏi đen mặt, gu thẩm mỹ của chủ nhân nhà này thật sự là rất quái dị. Bây giờ công nghệ cao phát triển như thế, cư nhiên có người dùng đồ cổ như vậy để trang trí. Thật sự là gu thẩm mỹ độc đáo.

Tuy rằng không biết chủ nhân giường này là ai, nhưng hiển nhiên là người đã cứu nàng. Nếu đã cứu nàng, vậy thì gu thẩm mỹ của người này có như thế nào nàng cũng sẽ không đánh giá làm gì. Để lời lại để tích đức thôi. Huống hồ nàng cũng không phải thích xen vào chuyện của người khác.

Lúc này, chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng nức nở thật thấp: “Tiểu thư, ngài cũng không thể cứ như vậy mà đi nha. Ngài tâm địa Bồ Tát, ông trời sao không thương xót chứ?”

Cơ Nô lại đen mặt một trận. Tiểu thư? Là kêu nàng sao? Xưng hô này..... Chắc là có nghĩa khác đi? Huống hồ, tâm địa Bồ Tát? Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy nàng nghe thấy chuyện buồn cười nhất. Cư nhiên có người gọi “Linh lung quán gia” Cơ Nô của giới hắc đạo là tâm địa Bồ Tát? Cái này mà để cho người khác nghe được, còn không cười đến rụng răng. Nàng nhất định phải cúng bái người này thật tốt, gu thẩm mỹ quả nhiên là kỳ lạ.

Nàng dùng sức xoay cổ, nhưng lại phát hiện cả người đều bị thương. Đại khái là sau khi bị hỗn đản Bạch Vực kia bắn chết lưu lại di chứng đi. Cơ Nô nghĩ như vậy.

Đảo mắt nhìn lên, cũng lại làm cho nàng bị dọa mạnh mẽ. Người nọ giả dạng kiểu gì? Toàn thân xanh biếc quần lụa mỏng, bên hông dùng tơ cài thành một cái nơ. Trên đầu búi hai búi tóc giống hai cái bánh bao, không khỏi làm Cơ Nô nhớ tới Tiểu Long Nhân. Lại nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, đang khóc như mưa, mũi mắt miệng đều chen chúc thành một đồng, ngũ quan còn chưa có nảy nở, rõ ràng một cái tiểu hài tử mười ba mười bốn tuổi, nhưng lại phát dục kém như thế.

“Cái kia.....” Cơ Nô vừa mở miệng, liền bị đánh gãy.

Nữ hài tử mặc y phục xanh biếc vui sướng nhìn Cơ Nô: “Tiểu thư, ngài rất cục tính rồi, thật sự là quá tốt. Tiểu thư, ngài không biết, ngài đã ngủ ba ngày ba đêm, thật là hù chết Hỉ Nhi. Tam tiểu thư đến xem ngài rất nhiều lần, mỗi lần đến đều nói rất nhiều cùng tiểu thư. Nhưng tiểu thư cũng không tỉnh, tam tiểu thư rất là lo lắng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn còn chứa đầy nước mắt nhưng lại lộ ra nụ cười, làm cho khuôn mặt chính tề có vẻ vắn vẹo cực kỳ quái dị.

Cơ Nô bị tiểu nha đầu này nói oanh tạc một phen không đầu không đuôi, ù ù cạc cạc. Cái gì mà ngủ ba ngày ba đêm? Nàng là tiểu thư? Vậy tam tiểu thư kia lại là người nào? Tiểu thư bọn họ vẫn là số hiệu sắp xếp? Nghĩ vậy, Cơ Nô lại đen mặt một trận. Số hiệu để sắp xếp các tiểu thư, ngay cả tên đều không có — có thể thấy cấp bậc đủ thấp. Đang muốn mở miệng hỏi: “Cái kia.....”

Tiểu nha đầu gấp gáp lại là đánh gãy nàng: “Tiểu thư, người không biết, mất Nhị di nương có đủ ý xấu, đã tới một lần, trong lời nói lại lộ ra một chút muốn trừ chết tiểu thư. Hỉ Nhi thực sợ hãi, sợ hãi tiểu thư thật sự ngủ luôn không tỉnh. May mắn, khi đó Tam tiểu thư lại đây. Bằng không, Hỉ Nhi cũng không biết phải làm sao bây giờ. Tiểu thư, nếu ngài bỏ lại Hỉ Nhi, thì Hỉ Nhi không biết nên làm cái gì bây giờ? May mà ông trời nghe được Hỉ Nhi cầu nguyện, làm cho tiểu thư tỉnh lại. Tiểu thư, về sau ngài cũng không thể dọa Hỉ Nhi như vậy.” Thần sắc một nửa là kinh hãi, một nửa là sợ hãi, một nửa là vội vàng.

Tiểu nha đầu không hít thở giống như phun hạt châu của bàn tính giải thích một đoạn dài, không có dấu chấm câu nào, tất cả đều phun đến mặt Cơ Nô.

Cơ Nô lẳng lẳng mở miệng: “Cái kia.....”

Đáng tiếc, lần thứ ba lời của nàng bị người ta cắt đứt: “Không được, ta phải chạy nhanh đem tin tức này nói cho tam tiểu thư. Miễn cho nàng lo lắng.” Nói xong, liền đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Đi được vài bước, nàng dường như nhớ tới cái gì, lại vòng trở về. Nàng chớp cặp mắt to đầy lệ quang trong suốt, tha thiết nhìn Cơ Nô: “Đúng rồi, tiểu thư, ngài vừa nãy muốn nói cái gì sao?”

Cơ Nô vờ mờ hồi, nha đầu này thật sự là quá hậu đậu đi, thần kinh trung ương hậu tri hậu giác cũng thật lợi hại. Nàng ấp úng mở miệng: “Cái kia, nước...”

Thật thành công, lời nói Cơ Nô không hề nghi ngờ lại một lần bị đánh gãy: “Tiểu thư, ngài là muốn uống nước sao? Người xem trí nhớ của ta này, như thế nào lại quên đại phu dặn dò đợi tiểu thư tỉnh liền cho tiểu thư uống nước đâu?”

Nói xong, tiểu nha đầu vội vàng chạy đến bàn bên cạnh ngã chén nước lại chạy trở về, không hề nâng dậy Cơ Nô, chuẩn bị bón nước cho nàng.

Cơ Nô không hề chớp mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Hỉ Nhi. Nhưng thật ra Hỉ Nhi bị Cơ Nô như vậy dọa sợ: “Tiểu thư, người.....” Nhất thời nhưng nói không ra lời.

Cơ Nô rất cục càng thêm khăng định thói đời thay đổi, người nhu hần liền cương, người cương hần liền nhu. Ngay cả đối với một cái tiểu nha đầu đều cùng một đạo lý như vậy. Nàng vừa mới mang một bộ dáng nhu nhược, tiểu nha đầu ngay cả câu cũng không cho nàng nói hoàn chỉnh xong. Hiện tại, nàng chỉ là trừng mắt, tiểu nha đầu liền không lên tiếng.

Xem tiểu nha đầu đáng điệu ủy khuất, nghĩ lại nàng đối với mình thiệt tình quan tâm lo lắng, nên Cơ Nô cũng không cần không biết xấu hổ lại dọa tiểu cô nương nhà người ta. Nàng thông thông cổ họng, ôn hòa vô hại hỏi: “Ta nói Hỉ Nhi a, người nói nhiều như vậy, không khát sao?”

3. Chương 3: Cơ Thất Tiểu Thư

Trong nháy mắt mặt Hỉ Nhi liền đỏ, ngập ngừng nói: “Tiểu thư, ngài chê cười Hỉ Nhi nga. Hỉ Nhi bởi vì tiểu thư tỉnh vui quá mới có thể như vậy”

Thật sự là nha đầu ngốc đáng yêu. Cơ Nô nghĩ.

Thừa dịp này không có gì, Cơ Nô đánh giá bốn phía xung quanh. Chỗ này không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy đã bị hù chết. Đó là dạng phòng ở gì a? Cách đó không xa, dựng một cái bình phong màu hồng nhạt, tinh xảo lịch sự tao nhã. Bên cạnh bình phong, là cái bàn gỗ nhỏ bằng gỗ mộc màu đỏ, bên cạnh có bày hai cái ghế dựa cổ. Cơ Nô đột nhiên nghĩ đến tiểu thư khuê các trong Hồng Lâu Mộng.

Gu thẩm mỹ này, quả thực là rất độc đáo. Nhưng suy nghĩ chợt thay đổi, có thể từ thủ hạ của Bạch Vực cứu mạng của mình, thì tuyệt đối là cao nhân thế ngoại a. Cao nhân thế ngoại phối với sự cổ kính, cũng là bình thường.

Cơ Nô tiếp tục đánh giá, chỉ thấy cách đó không xa có một cái đài trang điểm cũng bằng gỗ cổ như trước. Trên bàn bày mấy chiếc hộp trang điểm rất tinh xảo, đều là loại gỗ khắc hoa, càng lộ ra hương vị của khuê phòng tiểu thư khuê các ngày xưa. Chính giữa, bày một cái màu gương đồng cổ, hơi vàng sẫm vàng của đất.

Cổ kính? Cơ Nô bắt đầu đen mặt. Trong phòng này bố trí theo phong cách cổ điển nàng còn có thể lý giải, nhưng ở nơi này tìm được những thứ giống như ở viện bảo tàng thì còn xem như cổ kính gì chứ? Cơ Nô đột nhiên có một dự cảm bất hảo.

Nàng nói với Hỉ Nhi: “Hỉ Nhi, đem gương lại đây cho ta.”

Hỉ Nhi tuy rằng thấy tiểu thư nhà mình kỳ quái, sao vừa tỉnh đã nghĩ đến gương, nhưng cũng không hỏi lại, nghe lời lấy gương đồng trên đài trang điểm mang đến cho Cơ Nô.

Cơ Nô tay cầm gương đồng, vừa nhìn vào, linh hồn nhỏ bé, đã rút hết bảy phần.

Gương mặt Cơ Nô run rẩy lợi hại. Trong gương đồng này là ai a? Tuy rằng là gương đồng cổ xưa, hiện ra hình người cũng có chút vàng như nến, nhưng tóm lại đại thể đáng diệu là có thể phản chiếu ra.

Trong gương kia là cô gái ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, tóc dài áo choàng, hai gò má tái nhợt, khuôn mặt vẫn còn có chút phì nộn trẻ con, ngũ quan khéo léo nhưng không tính xinh đẹp, chỉ có thể coi như thanh tú.

Cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là khuôn mặt này mặt tuyệt đối không phải là khuôn mặt của Cơ Nô nàng. Nàng làm sao mà không có khả năng nhận biết khuôn mặt mà mình đã nhìn hai mươi ba năm! Khuôn mặt kia của mình tuy không phải tuyệt sắc khuynh thành, nhưng cũng được cho là thon thả tinh xảo.

Chẳng lẽ ân nhân cứu mạng thẩm mỹ khuôn mặt cho nàng? Nhưng nàng trúng đạn ở trên thân thể, quan hệ gì đến mặt của nàng? Để nổi ngay cả mặt của nàng cũng sửa lại. Chẳng lẽ là vì không để cho Bạch Vực phát hiện, cho nên không thể không vì nàng thay đổi dung mạo? Cơ Nô thâm nghĩ như thế.

“Hỉ Nhi a, ta tên gọi là gì?” Cơ Nô ôm ấp ký thác một tia hy vọng cuối cùng nhìn về phía Hỉ Nhi.

Hỉ Nhi kỳ quái nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư làm sao thế ngủ một giấc dậy liền hồ đồ, sao lại hỏi Hỉ Nhi tên của mình?” Nói xong còn giơ tay sờ sờ trán Cơ Nô, lại lẩm bẩm: “Rất tốt a, không phát sốt a, làm sao vậy?”

Cơ Nô cười xoa nhìn phía Hỉ Nhi: “Hỉ Nhi ngoan, ta không phải bệnh nặng mới khỏi sao, đồng óc không có lập tức hoạt động ngay thôi! Mau nói cho ta biết, ta tên gọi là gì?”

Hỉ Nhi vẫn cảm thấy quái dị như trước, nhưng vẫn trả lời: “Khuê danh của tiểu thư là Cơ Thất Nhân, là thất tiểu thư Cơ phủ chúng ta.”

Những lời này giống như là tiếng sấm đánh trên đỉnh đầu Cơ Nô. Cơ Thất Nhân! Nàng kêu là Cơ Thất Nhân!

Là tinh anh của Bạch gia, nàng cái gì đều nghe thấy qua, liền ngay cả chuyện kỳ dị, yêu ma quỷ quái, xuyên qua cách hồn này, nàng đều có nghiên cứu qua. Nàng biết trên thế giới không chỉ có thời không mà mình tồn tại, còn có rất nhiều các thời không khác song song tồn tại. Mà ở giữa các thời không tồn tại một cái khe, nên có đủ loại cơ hội, làm cho người ta từ thời không này chuyển hoá đến một cái thời không khác. Cái phi cơ tam giác to lớn của Bách Mộ biến mất lại xuất hiện sự kiện đó là căn cứ tốt nhất để chứng minh.

Cơ Nô giơ tay của chính mình lên, lại nhìn mặt trẻ con phì nộn kia trong gương, lại đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh toàn là đồ trang trí cổ xưa, thập phần khẳng định mình đã không còn là Cơ Nô. Cơ Nô không có bị cái cao nhân thể ngoại gì cứu, mà chân chính bị tên hỗn đản Bạch Vực giết chết. Đại khái chính là lúc mình chết đúng phải một bước ngoặt gì đó, làm cho nàng rời bỏ thân thể đến một thời không khác nhập vào trên người Cơ Thất Nhân này, đây chính là xuyên hồn mà mọi người thường nói.

Chỉ sao một lúc, Cơ Nô liền khôi phục bình thường. Dù sao Cơ Nô kiếp trước đã chết, nàng hiện tại đang ở khối thân thể bây giờ cũng không có gì không tốt, tính ra, nàng còn phải vui mừng chứ. Không phải mỗi người đều có vận khí tốt như vậy, đã chết sau đó còn có thể nhập vào một cái thân thể khác tiếp tục sinh tồn. Huống hồ, nàng cũng không có gì tiếc nuối. Tuy rằng nàng bị Bạch Vực hại chết, nhưng những thứ lúc trước nàng bố trí nhất định sẽ làm Bạch Vực tan cửa nát nhà, hai bàn tay trắng. Cơ Nô đối với năng lực của chính mình vẫn rất tin tưởng.

Cơ Nô ở trong nháy mắt ra quyết định, nếu cho nàng sống lại một lần nữa, nàng tuyệt đối không cần giống như kiếp trước vậy, cả đời lao碌, cố hết sức như không nịnh hót lấy lòng, cuối cùng còn chưa kịp chết già.

Nàng gọi là gì cơ? Cơ Thất Nhân!

Đúng rồi, nàng không phải Cơ Nô, nàng hiện tại chính là Cơ Thất Nhân. Nàng Cơ Thất Nhân đời này cũng chỉ muốn “Thân như kiếp phù du chỉ cần nửa ngày nhân, được ngày nào biết ngày đó ung dung tự tại” là được. Mục tiêu phấn đấu của nàng là “Không cầu nhân nhĩ nhất, chỉ cầu ngày càng nhân”!

Đúng rồi, Cơ Thất Nhân này là thân phận gì? Nàng muốn biết rõ ràng.

Vì thế, Cơ Nô rất nhanh liền từ trong miệng Hỉ Nhi lấy ra tin tức mình muốn.

Hỉ Nhi chỉ cho là tiểu thư nhà mình vừa tỉnh lại, đầu không quá tỉnh táo, đối với mọi vấn đề Cơ Nô muốn biết đều đáp lời. Sau đó liền hài lòng sung sướng chạy đi tìm tam tiểu thư nói cho biết tin tức tốt là tiểu thư nàng đã tỉnh.

Cơ Nô từ những gì Hỉ Nhi tự thuật rất nhanh chóng phân tích ra tin tức hữu dụng.

Thứ nhất, triều đại này tên là Thiên Diễm hoàng triều, hoàng đế là họ Hách Liên.

Quên đi, quân hãn ta là chế độ quân chủ hay là chế độ lập hiến. Với nàng không có một chút xíu quan hệ nào.

Thứ hai, Cơ Thất Nhân từ nhỏ thân thể gầy yếu, là thân thể thiên kim tiểu thư yếu đuối nhiều bệnh, nhưng cũng là chủ nhân thiện lương. Nghe nói Cơ thất tiểu thư chính là nổi danh “Nhân”, ở trong nhóm tiểu thư cũng có chút danh tiếng.

Nói trắng ra là, một cái ma ốm. Cơ Nô nghĩ rằng. Lúc này, chánh chủ Cơ thất tiểu thư này đã sớm không biết đầu thai đến chỗ địa phương nào rồi. Nàng nhập vào thân thể Cơ thất tiểu thư thì cứ nhận thân phận này tiếp tục sống sót đi.

Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, nàng là nữ nhi nhỏ nhất của Cơ gia đệ nhị đại môn đình (gia đình giàu thứ hai) của Thiên Diễm hoàng triều.

Tốt lắm! Rất mạnh mẽ!

Bối cảnh gia đình không cần phải nói, thân là con gái của đệ nhị đại môn đình, vừa không phải bốn ba mưu sinh, có thể thanh thản ổn định làm sâu gạo, lại không cần lo lắng ngày nào đó gia tộc quá mức chói mắt mà khiến hoàng đế ngờ vực vô căn cứ, khiến người bên ngoài ghen tị, sau đó liên lụy đến nàng. Dù sao Cơ gia này chính là đệ nhị đại môn đình thứ hai thôi, ở phía trên còn có cái thứ nhất, không phải sao?

Thân phận cũng tốt, nữ nhi út thứ xuất, không có áp lực làm lão đại, lại không cần giống như con trai có nhiệm vụ làm rạng danh gia tộc, lại là cái nhỏ nhất, căn bản là sẽ không có người nào chú ý.

Tên thì càng hay, Nhân – không phải hài âm thành “Lười” hay sao?

Xem ra nhất định, ông trời cũng cho phép kiếp này nàng tiêu dao cả đời.

4. Chương 4: Tam Tỷ Hiền Lành

Chỉ chốc lát sau, Hỉ Nhi dẫn một cái nữ tử vào phòng. Chỉ nghe Hỉ Nhi hô: “Tiểu thư, tam tiểu thư đến thăm ngài.”

Cơ Nô, không, hiện tại hẳn phải kêu là Cơ Thất Nhân. Cơ Thất Nhân quay đầu, chỉ thấy một thân xiêm y màu xanh lam hồ vôi vàng đi về phía nường, rồi đến bên giường.

Người nọ tới trước giường nhỏ, buông người ngồi xuống bên cạnh giường: “Tiểu Thất, muội rất cục tính.” Trong lời nói, hình như có vô vàn vui sướng.

Cơ Thất Nhân lúc này mới thấy rõ bộ dạng người tới, lấy bạch ngọc làm làn da, lấy thủy tinh làm mắt, khuôn mặt xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, hiển nhiên là một tiểu mỹ nhân hiếm có. Tóc dài buông xõa chỉ dùng một cây trâm màu xanh lam hồ đánh vòng túm thành búi, đơn giản lại không mất vẻ đoan trang. Quần lụa mỏng màu xanh lam hồ lại đem cả người tôn lên vẻ khéo léo không thể kinh nhờn.

Chẳng qua từ trong khóe mắt cong lên của nường có thể thấy được giờ phút này nường rất vui sướng.

Đây là Cơ gia tam tiểu thư Cơ Tam Huệ trong miệng Hỉ Nhi, người rất là quan tâm đến mình- Tam tỷ.

Cơ Thất Nhân không khỏi cảm thán cùng đồng dạng là đứa nhỏ của Cơ gia, diện mạo sao lại kém nhiều như vậy chứ? Minh thì có khuôn mặt nhỏ nhắn phi nộn như trẻ con so sánh cùng với Tam tỷ trước mắt này, thật đúng là trên trời dưới đất.

Nghĩ nhưng không biểu hiện ra ngoài. Tuy rằng tam tiểu thư này quan tâm thật sự chính là Cơ Thất Nhân đã mất, nhưng nường tốt xấu gì cũng chiếm thân thể người ta, thì thể nào cũng phải giúp Cơ Thất Nhân lúc trước giữ lại phần ân tình này.

Cơ Thất Nhân nói nhỏ: “Làm cho Tam tỷ lo lắng. Tiểu Thất đã không có việc gì.”

Cơ Tam Huệ khẽ vuốt hai má Thất Nhân: “Tiểu Thất, không có việc gì là tốt rồi.” Dừng một chút, nường lại nói tiếp: “Tiểu Thất, đều do Tam tỷ không tốt, không bảo vệ tốt người, để cho người chịu khổ.” Trong mắt, đúng là hối hận cùng tự trách.

Lời này làm cho Cơ Thất Nhân nghe ra chút khuất tất ở đây. Cái chết thực sự của Cơ Thất Nhân không phải vì thân thể mình gầy yếu sao? Chẳng lẽ là do tác động bên ngoài gây nên?

Cơ Thất Nhân ho một tiếng nhỏ, ôn nhu nói: “Tam tỷ đừng nói thế, chỉ có thể trách thân thể Tiểu Thất không tốt.”

Nói một phen làm cho Cơ Tam Huệ càng thêm đau lòng tiểu muội muội này. Toàn bộ trong nhà, nường hiểu rõ và luyện tiếc nhất chính là muội muội này, mặc dù không phải do cùng mẹ sinh ra, nhưng mẹ Tiểu Thất cơ thể ốm yếu nhiều bệnh, Tiểu Thất luôn làm cho nường nổi lên ý thức bảo hộ **.

Tiểu Thất là do ngũ di nương sinh ra, mà ngũ di nương vốn dĩ chỉ là một nha hoàn của Cơ gia. Cho nên địa vị của Tiểu Thất trong cái nhà này rất là gượng gạo.

Ngoại trừ Nhị di nương ra thì cũng không có người nào chú ý đến chuyện này. Nhưng Nhị di nương là người xảo quyệt ương ngạnh, khắp nơi tìm Tiểu Thất gây phiền toái. Mưa dầm thấm đất, hai cái hài tử của Nhị di nương, cũng chính là Cơ gia lão ngũ cùng lão lục cũng luôn gây khó dễ cho Tiểu Thất.

Lần này Tiểu Thất sở dĩ bệnh nặng như vậy, cũng là do bị lục đệ trêu cợt, đem Tiểu Thất đẩy rơi xuống ao trong vườn. Tuy rằng đã là mùa xuân, nhưng tiết lạnh xuân cũng rất nghiêm trọng, nhất là Tiểu Thất từ nhỏ thân mình đã yếu ớt, làm thế nào chịu được chứ?

Mà Nhị nương lại không có trách cứ lão lục, cư nhiên còn đến chỗ Tiểu Thất châm chọc khiêu khích.

Chuyện đó thì cũng thôi đi, khiến cho nường thất vọng đau khổ là, phụ thân nường cư nhiên cũng từ chối cho ý kiến đối với việc này.

Nàng biết, phụ thân nàng vẫn rất là sủng ái Nhị di nương kia, thế cho nên Nhị di nương ở trong nhà này đi ngang đi dọc cũng chưa có người nào quản. Nhưng chuyện này là nguy hiểm tánh mạng út nữ của mình, hấn cư nhiên còn có thể làm những chẳng quan tâm. Chẳng lẽ ở trong lòng hấn, chỉ có đứa nhỏ chỉ thứ hai mới là thân nhân hấn sao?

Khó trách đại nương còn trẻ đã ăn chay lễ Phật, khó trách nhị ca tình nguyện giúp đỡ Chiến gia cũng không nguyện ở lại Cơ gia, đại khái đều đối với phụ thân nàng, đối với cái nhà này tâm lạnh đi.

Nhìn khuôn mặt hồn nhiên của tiểu muội trước mắt, nàng cảm thấy không đành lòng thập phần, không đành lòng để thế gian dơ bẩn này nhiễm bẩn muội tử mà nàng một lòng muốn bảo hộ. Nàng suy nghĩ, nói: “Tiểu Thất, muội chớ trách Nhị nương cùng lục ca người. Nhị nương cũng là tính tình đó, lục ca người là bị bọn họ giáo dục hỏng rồi, tính tình tiểu hài tử hư đồn.” Sau đó nàng nhìn Cơ Thất Nhân, kiên định nói: “Tiểu Thất, tin tưởng tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định có thể bảo hộ muội.”

Một phen nói ra, tuy lời không đầu không đuôi, nhưng rốt cuộc đã làm cho Cơ Thất Nhân cơ bản hiểu được, cái chết của nàng chính xác là không phải tự nhiên mà chết, mà vốn là cùng Nhị di nương Cơ gia với cái nàng gọi là lục ca có liên quan a.

Tuy tình huống cụ thể nàng không biết, nhưng nàng cũng hiểu được đại thể, đây là mâu thuẫn bên trong đại gia đình, lại chuyện thế tục nhàm chán. Bất quá nàng đối với những thứ này cũng chưa từng có hứng thú, những người đó hại chết cũng không phải nàng, hơn nữa nàng cũng không nên vì chánh chủ cơ thất tiểu thư kia mà có dự định báo thù.

Nhưng phản ứng của Cơ tam tiểu thư này trước mắt làm cho Cơ Thất Nhân thực cảm thấy hứng thú. Lúc trước nghe Hỉ Nhi nói Tam tỷ này đối với mình rất là quan tâm, lúc này thấy vật thật người thật, mới phát hiện Tam tỷ này quả nhiên là thật lòng quan tâm mình.

Sống trong một đại gia tộc, có thể có được loại tình cảm anh chị em như vậy mới làm người ta cảm thấy kỳ quái nhất. Xem dung mạo nàng, cũng không phải một cái nữ tử đơn thuần cực độ, nhưng đối với mình cũng không có dối trá.

Chỉ có thể nói, mặc kệ rốt cuộc sau này có chuyện gì, sự quan tâm của Tam tỷ này đối với mình không có khả năng giả bộ.

Trong lòng Cơ Thất Nhân không khỏi có một dòng nước ấm chảy qua. Kiếp trước từ lúc cha nàng mẹ qua đời xong, vốn không có người nào thiết tình đối đãi tốt với nàng. Cho dù là bạch lão đương gia đem nàng thu nhận và giúp đỡ, cũng bất quá là đem nàng làm hộ vệ bảo vệ Bạch gia để bồi dưỡng. Bạch Vực liền càng thêm hiểm, người này xem như không để cập tới nữa.

Lúc này, mới tới dị thế, đầu tiên là một cái nha đầu Hỉ Nhi, sau lại là Tam tỷ trước mắt này, đều đối với nàng chân thành thật ý, quan tâm có thêm. Làm sao không khiến cho nội tâm nàng ấm áp chứ?

Nàng thậm chí có chút mừng thầm có thể đến thế giới này, tối thiểu là có người thiết tình đối với nàng.

Nàng nói: “Cám ơn Tam tỷ. Tiểu Thất cũng có thể bảo hộ được Tam tỷ.” Nói xong, thì đối với Cơ Tam Huệ cười khẽ.

Cơ Tam Huệ khẽ nhéo cái mũi nàng một chút, cũng cười: “Quý linh tinh.”

Lúc này, chỉ nghe thanh âm Hỉ Nhi truyền đến: “Tiểu thư, tới giờ uống thuốc rồi.”

Quay đầu lại thấy, Hỉ Nhi bưng chén thuốc đi tới chỗ các nàng.

Cơ Thất Nhân vừa thấy, đã vã mồ hôi. Nàng ghét nhất đó là bị bắt uống loại dược lỏng này, kiếp trước, mặc kệ là thuốc gì, nàng đều yêu cầu dược sư chuyên dụng của tổ chức chế tạo thành thuốc con nhộng. Loại thuốc Đông y đau khổ này, đối với nàng mà nói, là sài lang mãnh hổ. Nàng có thể ở trong mưa bom bão đạn cũng không nháy mắt, nhưng chén thuốc này lại có thể làm cho nàng khom lưng.

Nhìn Hỉ Nhi đi từng bước đến gần, Cơ Thất Nhân không tự giác lui về phía bên trong giường đi.

Cơ Tam Huệ tiếp nhận chén thuốc, nhìn bộ dáng Cơ Thất Nhân sợ hãi không khỏi bật cười: “Tiểu Thất, ngoan. Đến, đem thuốc này uống hết. Uống thì thân thể mới có thể khôi phục, mới có thể bảo hộ tỷ tỷ.”

Gặp vẻ mặt Cơ Thất Nhân vẫn như trước đáng điệu tránh không kịp, Cơ Tam Huệ quay đầu nói với Hỉ Nhi: “Hỉ Nhi, đi lấy chút hoa quế đường đến.” Sau đó lại quay đầu nói với Cơ Thất Nhân: “Ngoan, Tiểu Thất, uống thuốc xong sau lại ăn đường, sẽ không đắng.” Bộ dáng dụ dỗ tiểu hài tử.

Bộ dáng khiến cho Cơ Thất Nhân nhớ tới kiếp trước khi mẫu thân, cũng như vậy dỗ nàng uống thuốc. Nhìn Cơ Tam Huệ, nàng không tự giác đáp: “Được.” Sau khi nói xong, Cơ Thất Nhân đã muốn cắn đầu lưỡi chính mình. Mình như thế nào lại bị mê hoặc, cứ nhiên đồng ý uống cái chén thuốc kia?

Hỉ Nhi nâng Thất Nhân dậy, Cơ Tam Huệ bón canh thuốc.

Thìa đến bên miệng, nhưng Cơ Thất Nhân như thế nào cũng không chịu mở miệng.

Sau một lúc lâu, Cơ Thất Nhân ngượng ngùng nói: “Tam tỷ, ta tự mình uống đi.” Nói xong, không đợi Cơ Tam Huệ trả lời, liền đem chén thuốc đoạt qua.

Cơ Tam Huệ nhất thời sững sốt, rồi lại mỉm cười.

5. Chương 5: Nhị Phòng Ương Ngạnh

Lúc này, chỉ nghe một giọng nữ the thé vang dội truyền vào: “Ôi, thất tiểu thư chúng ta đã tỉnh a. Ta đã nói rồi, không phải ngã xuống ao thôi sao, làm sao có thể xảy ra chuyện gì? Làm gì có lá ngọc cành vàng như vậy?” Vô cùng chói tai, Cơ Thất Nhân cảm thấy màng tai mình bị tra tấn hết sức. Cứ như vậy lên sân khấu không khỏi làm nàng nhớ tới Vương Hi Phượng — Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng.

Cơ Thất Nhân giương mắt, lọt vào trong tầm mắt là một màu đỏ chói mắt, uốn a uốn éo vào phòng. Ngược lên trên nhìn xem, cằm gầy nhon, môi lạnh lẽo ửng đỏ, đại khái là do dùng son quá nhiều, làm cho Cơ Thất Nhân muốn ói một trận — nhớ tới con quỷ hút máu vừa hút xong máu mà không có lau miệng. Cái mũi gầy thẳng, một đôi mắt xếch rất là sắc bén. Tổng thể cũng là một mỹ nhân. Đáng tiếc, đáng tuổi làm mẫu thân, mà còn một thân xiêm y đỏ thắm, không khỏi làm Cơ Thất Nhân nhớ tới Huyết Vô Y kiếp trước, cũng là nửa đời làm người, mà lúc nào cũng thích yêu thích trang phục màu đỏ như yêu mạng. Huyết Vô Y kia mặc đồ màu đỏ thì được cho yêu mị dị thường. Nhưng nữ nhân trước mắt mặc như vậy trông chẳng ra cái gì cả. Nữ nhân này đại khái chính là cái gọi là Cơ gia nhị phòng.

“Nương, tiện nha đầu kia có thể xảy ra chuyện gì. Đều nói tai họa từ ngàn năm lưu lại, nha đầu kia, khẳng định rất khó chết.” Một cái giọng nam thờ hớn hể truyền tới.

Cơ Thất Nhân quay lại nhìn chỗ phát ra tiếng, kêu nữ nhân kia là nương, chắc là lục ca của nàng. Nghe giọng điệu này, thái độ thù địch của hai người này đối với nàng là rất lớn a.

Vừa nhìn đến, Cơ Thất Nhân đen mặt. Nàng lại một lần nữa cảm thán về huyết thống Cơ gia này biến dị quá lớn. Nam nhân này, như thế nào có thể mập thành như vậy, chắc là hẳn không quá mười sáu mười bảy tuổi, tay chân kia cùng toàn bộ thân mình thật sự là có thể so sánh với vận động viên đô vật hiện nay. Không! Thật ra là so với vận động viên đô vật còn muốn đô hơn!

Cùng so sách với lục ca này, thật sự là nàng rất may mắn bộ dạng mình thật tốt quá. Tuy rằng kém so với Cơ Tam Huệ, nhưng nhìn lại bộ dáng lục ca này, nàng đã thập phần thỏa mãn.

Đang nghĩ, chỉ thấy Cơ Tam Huệ đã là “Đằng” một tiếng đứng lên.

Nhị di nương cùng lão lục này thật sự là rất quá đáng! Nhưng chỉ một cái chớp mắt, nàng liền thu vẻ tức giận nổi lên.

Nàng tiến ra đón, khẽ phất thân đối với nhị phòng: “Nhị nương!” Sau đó chuyển hướng lão lục: “Lời này của Lục đệ sai rồi. Nếu nói là tai họa từ ngàn năm lưu lại, như vậy Nhị nương đã đến tuổi này, thân thể khỏe mạnh, chẳng phải là tai họa sao?”

Cơ Thất Nhân thật muốn vỗ tay cho Tam tỷ này, đủ bá đạo, cứ nhiên trước mặt nhị phòng này nói nàng là tai họa, nhị phòng lại không thể phát tác, dù sao lời này là do con nhà nàng khởi xướng. Hơn nữa quang minh chính đại Cơ Tam Huệ cũng chỉ nói nhị phòng thân thể khỏe mạnh mà thôi, cũng không có ý nguyên rửa. Huống hồ không thể gờ tay đánh khuôn mặt người tươi cười, xem thần sắc Cơ Tam Huệ kia thật sự là muốn có bao nhiêu hiền lành có bấy nhiêu hiền lành. Mặt đấng này nhị phòng cũng chỉ có thể tự mình ngậm miệng nuốt xuống.

Quả nhiên, nhị phòng cùng lão lục kia sắc mặt cực kỳ không tốt, hung hăng nhìn chằm chằm Cơ Tam Huệ, giống như sẽ đem nàng lột da lột xương nuốt vào trong bụng.

Cơ Tam Huệ làm như không thấy, vui mừng cùng hai người kia nhìn nhau.

Trong lúc nhất thời, không có người nói chuyện.

Cơ Tam Huệ nhìn sang hai người, lại mở miệng, mang theo giọng thân thiết: “Nhị nương, làm sao vậy? Huệ Nhi xem sắc mặt ngài không tốt, có phải thân thể làm không thoải mái hay không? Nếu không, ngài về sân trước, ta cho nha hoàn đi tìm đại phu đến xem. Nhị nương là chủ trì bên trong Cơ gia chúng ta, cần phải chăm sóc tốt thân mình.”

Mạnh! Quả nhiên là mạnh mẽ! Tam tỷ của nàng quả nhiên không phải người dễ chọc! Vừa mới nói thân thể nhị phòng khỏe mạnh, lúc này lại nói nàng có bệnh. Nhưng cũng là lời nói đều quan tâm, mặc cho người bói móc cũng không ra khuyết điểm gì. Tâm tư quả nhiên không phải giống như bề ngoài lương thiện như vậy, cũng là người khó chơi a. Về sau, tại nhà này có Tam tỷ che chở, nàng thật sự có thể vô tư, nhàn nhả tự tại.

Cơ Thất Nhân vui vẻ rạo rực nghĩ, cũng không xen vào chuyện phát triển ở bên kia, tiếp tục phiến não nhìn chằm chằm chén thuốc trước mắt. Thật sự là muốn tìm lúc không có ai để ý đem thuốc ở bên trong đánh đổ, đáng tiếc Hỉ Nhi ở bên cạnh nàng, tha thiết nhìn nàng. Thấy ánh mắt nàng lướt lại đây, Hỉ Nhi còn nhỏ giọng nói một câu: “Tiểu thư, uống thuốc nhanh đi. Lạnh rồi hiệu quả sẽ không tốt lắm.”

Cơ Thất Nhân đen mặt trong nháy mắt, nha đầu này quả nhiên thần kinh thật mạnh, không chú ý không khí bên kia căng thẳng, nhưng lại một lòng nhìn chằm chằm uống thuốc của nàng.

Bên kia, trong lòng nhị phòng tuy rằng cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không có lý do phát tác. Nhị phòng rốt cuộc cũng là người thông minh, sau một lúc sắc mặt liền khôi phục bình thường. Nàng liếc mắt nhìn Cơ Tam Huệ một cái: “Tam cô nương đã ở đây. Khó trách thất tiểu thư chúng ta hôm nay cao giá như vậy, ngay cả thỉnh an cũng không đi.”

Cơ Thất Nhân không quan tâm nàng, chỉ làm như mình không có nghe đến, dù sao cũng có Cơ Tam Huệ giúp nàng thu phục. Lòng nàng còn để vào cái chén thuốc kia.

Chỉ nghe Cơ Tam Huệ nói: “Nhị nương, Tiểu Thất vừa tỉnh lại, còn không có khỏe. Chờ nàng bình phục, Huệ Nhi nhất định mang Tiểu Thất đến thỉnh an Nhị nương.”

Nhị phòng “Hừ” một tiếng: “Có thể suy yếu thành bộ dáng nào nữa? Phúc Nhi, đi xem thất tiểu thư tôn quý của chúng ta, có phải ngay cả khí lực thỉnh an cũng chưa có hay không?”

Nghe được “Phúc Nhi” từ này, Cơ Thất Nhân không thể không bội phục sự dũng cảm của Cơ gia lão phụ thân phải gọi là tư chất trời cho. Cơ Lục Phúc! Quả nhiên cùng lão lục mập kia so với thân hình rất là xứng đôi a. May mắn là mình được cái chữ “Nhân”, không phải cái chữ kỳ quái gì.

Nàng cũng không quan tâm nhị phòng nói cái gì, nâng chén thuốc, nhắm mắt lại, đem chén thuốc đưa tới bên miệng, quyết định liều mạng.

“Vâng, nương!” Chỉ nghe lão lục ác ý đáp lời. Nói xong thì đi tới trước giường.

Cơ Tam Huệ muốn cản lại, nhưng cũng ngăn không được thân hình to béo kia.

Hỉ Nhi cũng bối rối, một bên che chở tiểu thư nhà mình, một bên phải lão lục vươn tay béo đẩy đi.

Dù sao, thân mình Hỉ Nhi gầy yếu làm sao có thể quá được đáng người ‘khô ngô’ của lão lục kia.

Lôi kéo lẫn nhau, Hỉ Nhi bị đẩy ngã.

Chỉ thấy, chỉ thấy một mớ đầy thịt hướng đến người Cơ Thất Nhân.

“Phác” một tiếng, Cơ Thất Nhân phun vào không trung tất cả nước thuốc còn chưa nuốt xuống. Chính xác không lệch, vào giữa cái mặt to nở toàn thịt của lão lục kia. Chỉ thấy nước thuốc đen tuyền chính theo mặt trắng như phấn của lão lục kia từng giọt nhỏ xuống dưới.

Lão lục không thể tin nhìn chằm chằm nàng, trong lúc nhất thời không có động tác gì.

Trong phòng vắng lặng.

Cơ Thất Nhân đen mặt. Nàng không phải cố ý, nàng thật sự không phải cố ý. Nàng thật sự là uống không được nước thuốc này, uống một ngụm trong chén thuốc kia đang muốn nhổ ra. Đúng lúc này, cái mặt to đùng của lão lục kia đột nhiên chùng ra ở trước mặt nàng, nàng có thể không phun sao? Ai gặp được loại tình huống này đều phun ra đi? Có ai có thể bình tĩnh khi trước mắt đột nhiên xuất hiện một mặt lợn béo?

“Người..... Người cư nhiên dám phun lên trên mặt ta?!” Lão lục run rẩy giơ tay chỉ vào Cơ Thất Nhân, đến lúc này mới phản ứng lại. “Người tiện nha đầu này, hôm nay ta không giáo huấn tốt người là không được.” Nói xong, nâng cao tay phải lên.

“Lão lục! Người dám làm càn!” Ở trong khiếp sợ mới hoàn hồn Cơ Tam Huệ xem tình hình không đúng, nhanh chóng quát.

Lão lục quay đầu nhìn nàng, toàn bộ trong nhà này hẳn không sợ ai, nhưng có chút sợ hãi với Tam tỷ này. Tam tỷ nàng này mặc dù không phải do đại phòng sinh ra, nhưng năng lực xuất chúng. Tuy rằng nhìn qua rất tốt ở chung, nhưng một khi nổi giận lên, cũng là cái không dễ ứng phó. Lúc này, Tam tỷ lên tiếng, nếu hẳn còn xuống tay, Tam tỷ kia sẽ cùng hẳn liều mạng. Trong lúc nhất thời, tay kia đánh xuống cũng không đúng, thu hồi cũng không thể.

Trong nháy mắt, không khí trong phòng dị thường quỷ dị.

6. Chương 6: Lão Phu Thân Cơ Gia

“Làm sao vậy?” một thanh âm lộ vẻ hơi già nua nhưng cũng không mất uy nghiêm truyền vào, cũng rất đúng lúc giải cứu không khí xấu hổ ở trong phòng.

Cơ Thất Nhân nhìn ra ngoài, chỉ thấy một nam nhân ước chừng hơn năm mươi tuổi đi đến. Một thân mặc áo dài đen, tóc dài trên đầu đã thoảng có chút hoa râm, dùng một cây trâm gỗ mộc cố định ở trên đỉnh. Khóe mắt hẹp dài thoảng có chút nếp nhăn, gầy nhưng không khô mị, vẫn có thể thấy vẻ anh tuấn khi tuổi trẻ. Đây đại khái chính là chủ gia sản Cơ gia cũng là lão phụ thân của Cơ Thất Nhân nàng.

Cơ lão phụ thân dừng lại, nhìn Cơ Thất Nhân, rồi nhìn lại Cơ Lục Phúc một thân hỗn loạn: “Sao lại thế này?”

Không đợi Cơ Tam Huệ đáp lời, chỉ nghe nhị phòng áo đỏ kia khóc nức nở nói: “Lão gia, ngài cần phải làm chủ cho Phúc Nhi chúng ta a! Mẫu tử chúng ta có lòng tốt tới thăm thất tiểu thư, chúng ta, nhưng không ngờ Phúc Nhi lại nhận sự vũ nhục này. Phúc Nhi chúng ta từ nhỏ đến giờ có bao giờ bị chịu tội như thế a! Chuyện này truyền ra ngoài, bảo nhị phòng chúng ta làm thế nào có thể sống yên ở nhà mình? Ta làm thế nào mà quản lý toàn bộ hậu viện này cơ chứ?” Nói xong lại khóc lóc om sòm gào lên vài tiếng.

Thật đúng là người xấu phải cáo trạng trước!

Cơ Thất Nhân nhìn nhị phòng ra vẻ giống như một tiểu cô nương lấy cái khăn tay lau ánh mắt, không khỏi cả người buồn nôn — bộ dáng chính xác của một lão yêu quái.

Cơ Lục Phúc hòa theo mẹ nói tiếp: “Phụ thân! Nha đầu kia không quy củ như vậy, nhất định phải trừng phạt! Ta cùng nương có lòng tốt đến thăm bệnh, người xem ta đi, nàng đối xử với ta như vậy ! Chuyện này

truyền ra, chẳng phải nói Cơ gia chúng ta gia giáo không nghiêm, mất mặt mũi của phụ thân, mất mặt mũi Cơ gia sao?” Nói đến câu sau đúng là càng ngày càng phần nộ.

Quả nhiên là mẹ nào thì con nấy! Đến khiêu khích cũng có thể nói thành đến thăm bệnh, quả nhiên rất vô sỉ. Chuyện từ trong miệng bọn họ nói ra giống như Cơ Thất Nhân nàng thực sự làm tội ác tày trời, tựa hồ sự thật là như vậy, nói được so với sự thật còn thật hơn.

Cơ Thất Nhân cũng lười quan tâm, nhưng mà Cơ Tam Huệ đã nổi giận.

Cơ Tam Huệ lạnh lùng nói: “Nhị nương, lục đệ, chuyện này sao có thể trách Tiểu Thất? Tiểu Thất vừa mới thanh tỉnh, thân mình còn suy yếu, làm sao chịu nổi kinh sợ chứ? Nếu không phải Nhị nương cùng lục đệ các người đến gây sự, thì làm sao trở thành bộ dáng này?”

Nói ra một phen làm nhị phòng thẹn quá thành giận, sắc mặt xám ngắt. Nàng nhìn Cơ Tam Huệ, giống như nhìn yêu quái, cổ họng the thé: “Đến gây sự? Chúng ta đến thăm bệnh, người lại nói chúng ta đến gây sự? Trong mắt người còn có Nhị nương ta sao?”

Cơ Tam Huệ không nhanh không chậm nói: “Huệ Nhi sao dám làm càn, Nhị nương là chủ mẫu nhà này, Huệ Nhi sao dám quên. Chẳng qua hôm nay nếu không phải lục đệ đột nhiên đánh úp Tiểu Thất, cũng sẽ không có khúc mắc này.” Ngôn ngữ tự nhiên, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nhị phòng nhìn nàng một trận, rồi làm như thối thía nói: “Huệ Nhi, ta xem người cũng là đứa nhỏ thông minh, sao chỗ máu chốt như vậy mà không hiểu ra? Nha đầu kia chẳng qua là giống nha hoàn, nói thẳng ra, chính là kẻ hạ tiện. Người cần gì phải yêu thương và che chở đối với nàng ấy đâu?”

Cơ Tam Huệ ngẩng đầu, ánh mắt tàn nhẫn làm cho nhị phòng không khỏi run run một chút: “Nhị nương, ngài đang nói cái gì? Ở trong mắt ta, Tiểu Thất là nữ nhi của phụ thân, cũng là muội muội của ta. Cái gọi là cha hiền từ con hiếu thảo, anh em yêu thương, ta làm tỷ tỷ chiếu cố muội muội lại có cái gì không đúng? Huống hồ nếu nói Tiểu Thất là người hạ tiện, như vậy phụ thân tạo ra Tiểu Thất sẽ là người nào? Chúng ta là người nhà của Tiểu Thất lại là người nào? Ấn theo cách Nhị nương nói, chúng ta chẳng phải đều là người hạ tiện sao!”

“Người.....” Nhị phòng mất lộ ra hung quang, chỉ vào Cơ Tam Huệ nhất thời nói không ra lời.

“Đủ!” Vẫn bị lời đi ở một bên Cơ gia lão phụ thân vung tay áo, trầm giọng nói, “Huệ Nhi, người nói như vậy còn thể thống gì? Người là tiểu thư khuê các, phong phạm đi đâu rồi?” Hắn nhìn về phía Cơ Tam Huệ. Tuy rằng trong lời nói không có phát biểu gì về vấn đề này, nhưng những câu này cũng đều đứng về nhị phòng kia. Quả nhiên là đối với nhị phòng kia rất sủng ái.

Cơ Tam Huệ nội tâm không phục, mở miệng muốn cãi lại: “Phụ thân.....”

Không đợi nàng nói tiếp, Cơ lão phụ thân liền ngắt lời của nàng: “Được rồi! Về sau không được làm càn như vậy.” Nói xong, liền không hề xem nàng, chuyển sang Nhị di nương cùng Cơ Lục Phúc: “Xem cũng xem qua, đều giải tán đi.”

Cơ Lục Phúc vội la lên: “Nhưng, phụ thân.....”

Cơ lão phụ thân liếc hắn một cái, đánh gãy: “Phúc Nhi, người cũng chạy nhanh về gột rửa, đổi kiện xiêm y. Như thế này thành bộ dáng gì nữa?”

Sau đó, Cơ lão phụ thân nhìn Cơ Thất Nhân, nói câu đầu tiên cũng là câu duy nhất đối với nàng từ lúc vào nhà đến giờ: “Nhân Nhi, nghỉ ngơi cho tốt, chú ý thân thể mình.”

Cơ Thất Nhân ra vẻ được sủng ái mà lo sợ: “Vâng, phụ thân!”

Cơ lão phụ thân vừa lòng ung dung đi ra.

Đi theo sau là Nhị di nương cùng Cơ Lục Phúc. Tuy rằng không có trừng phạt Cơ Thất Nhân, nhưng phản ứng Cơ lão phụ thân làm bọn hắn rất vừa lòng, hoàn toàn thể hiện nhị phòng bọn họ ở trong Cơ gia tuyệt đối là chúa tể. Nên cũng vui vẻ rời khỏi.

Nhìn trò khôi hài diễn ra như sét đánh ngang tai cứ như vậy mà kết thúc không kết quả.

Một đám người tới cũng nhanh, đi cũng mau. Vừa mới náo nhiệt một chút giờ đã vắng lạnh rồi.

Cơ Tam Huệ vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, nắm khăn tay xoay vòng tròn.

Cơ Thất Nhân cảm động, nhẹ giọng hô: “Tam tỷ!”

Một hồi lâu, Cơ Tam Huệ mới xoay người lại. Nàng đi đến bên giường Cơ Thất Nhân, khẽ vuốt tóc Thất Nhân: “Tiểu Thất, thực xin lỗi, tỷ tỷ để cho người chịu ủy khuất rồi. Tỷ tỷ nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ để không có người có thể khi dễ Tiểu Thất của ta.” Trong đôi mắt, có đau thương cùng quyết tâm vô cùng.

Nói xong, nàng ôm gắt gao Cơ Thất Nhân. Cơ Thất Nhân gối đầu lên vai Tam Huệ, chóp mũi có một chút chua xót. Lúc trước Nhị nương khiêu khích, Tam tỷ này hoàn toàn đứng ở bên cạnh nàng, kì thực đem nàng bảo hộ nghiêm ngặt, lại một lần nữa làm cho Cơ Thất Nhân cảm động. Nàng biết trong lòng Tam tỷ vì bảo hộ mình, mà phần nộ đối với nhị phòng, còn bất mãn với Cơ lão phụ thân vì rõ ràng che chở nhị phòng.

Nhưng tâm tư thông minh như nàng, vừa mới thấy phản ứng của Cơ lão phụ thân cũng thấy có chút quái dị. Tuy nói những câu đều rõ ràng là che chở nhị phòng này, nhưng cũng là dùng những lời đơn giản nhất ngăn nhị phòng cùng Tam tỷ xung đột. Nếu nói nhị phòng làm chủ trong nhà này, mà Cơ lão phụ thân lại một lòng vì nhị phòng, thì việc này chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy liền xong. Nhưng cuối cùng, Cơ lão phụ thân cũng mang nhị phòng đi, không thể không nói Cơ lão phụ thân đang giúp nàng cùng Tam tỷ.

Lại nhìn ánh mắt của Cơ lão phụ thân khi nhìn nhị phòng, là cảm giác thật yêu chiều, nhưng không lừa gạt được cảm giác sâu sắc của nàng. Từ đáy mắt của Cơ lão phụ thân, đúng là có thể cảm giác lạnh lẽo nhìn không thấu, thậm chí chán ghét.

Xem ra nhà này cũng không đơn giản như mặt ngoài a. Bất quá nàng không có hứng thú đi đào móc bí mật gì, cũng không muốn biết tin tức về nhà này. Cái gọi là lòng hiếu kỳ hại chết mèo, nàng không muốn làm liều mà chẳng được lợi như trước nữa, nàng thậm chí nghĩ thanh thản ổn định đi hết đời này.

Không quan tâm người nhà này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, làm hoạt động gì, đều không quan hệ cùng nàng, chỉ cần đừng đem nàng dính vào là tốt rồi.

Nàng xem vẻ mặt lo lắng của Tam tỷ cùng Hỉ Nhi trước mắt, trong lòng lại tăng thêm hai người, còn có, chỉ cần không cần đem Tam tỷ cùng Hỉ Nhi dính vào, nàng cũng không nguyện ý đi tìm hiểu rốt cuộc có cái trò gì trong nhà này.

7. Chương 7: Hai Nhà Cầu Hôn

Ngày lại ngày trôi qua, Cơ Thất Nhân đi vào thế giới này đã có một đoạn thời gian, đối với tình hình trong phủ cũng có hiểu biết nhất định.

Thí dụ như đại ca cùng nhị ca nàng là do đại phòng sinh ra. Đại ca là Trạng Nguyên văn tài đệ nhất của triều đại, tài văn chương tuyệt vời, cương trực ghét a dua nịnh hót, đã ra khỏi nhà xây dựng phủ riêng. Nhị ca lại vừa văn tương phần, là quái thai của toàn bộ Cơ gia, không tìm cách phát triển nhà mình, lại chạy tới đệ nhất môn đình Chiến gia thành môn khách nhà người ta. Mà đại nương từ lúc trẻ tuổi đã ăn chay niệm phật, không hỏi thế sự.

Đương gia chủ mẫu tự nhiên liền rơi xuống tay nhị phòng. Nhị phòng có hai hài tử, lão ngũ lão lục là đôi long phượng thai. Lão lục ngày ấy đã gặp qua. Lão ngũ nghe nói là người xinh đẹp nhất trong đám tỷ muội Cơ gia. Tuy rằng Cơ Thất Nhân chưa thấy qua cái mà nhị phòng sinh ra gọi là ngũ tỷ, nhưng nghe Hỉ Nhi kể lại, còn nghĩ đến ngày ấy chứng kiến Cơ Lục Phúc, như thế nào cũng không tưởng tượng ra được con gái trong đôi long phượng thai cùng Cơ Lục Phúc lại có thể là nữ hài tử xinh đẹp nhất trong Cơ phủ.

Tam tỷ là do tam phòng sinh ra. Tam phòng nguyên cũng là quan gia tiểu thư, nhưng là người ốm yếu nhiều bệnh, tuổi còn trẻ đã hưởng tiêu ngọc vẫn.

Lão Tứ Cơ gia sinh ra không bao lâu liền chết non, tứ phòng sau đó vì nguyên nhân đó mà đau buồn đi theo luôn.

Mình xem như là ngũ phòng, cũng chính là này phòng nhỏ nhất trong Cơ phủ. Khó trách ngày đó Nhị di nương làm khó dễ như vậy, hóa ra mẫu thân mình đúng là nha hoàn trong phủ, trách không được nhận sự khi dễ của nhị phòng như vậy. Mà mẫu thân này cũng qua đời lúc còn trẻ.

Cho nên tính toán sơ sơ, tuy rằng Cơ lão phụ thân có năm thê thiếp, cũng chỉ thừa lại duy nhất nhị phòng. Tình trạng như vậy dù không muốn sủng nhị phòng cũng không được.

Tuy rằng thân thể Cơ Thất Nhân đã tốt lắm rồi, hơn nữa thân thể vốn yếu đuối nhu nhược từ lúc có nàng bổ sung xong, cũng trở nên hết bệnh khỏe mạnh hơn. Đại khái là bị thể chất của nàng ảnh hưởng đến. Hiện tại Cơ Thất Nhân hoàn toàn không gầy yếu chút nào.

Nhưng, Cơ Thất Nhân vẫn như trước mỗi ngày giả bộ nhu nhược. Nàng cũng không muốn rước lấy phiền toái gì. Tiểu thư nhu nhược, chính là rất thích hợp để che giấu cho nàng. Điều này làm ôi lần thấy nàng Cơ Tam Huệ lại càng thêm đau lòng không thôi.

Ngày qua như nước chảy, trừ bỏ nhị phòng thường đến khiêu khích một chút, cũng không chuyện gì đáng giá nhắc tới. Mà mỗi lần nhị phòng khiêu khích cũng đều bị Cơ Tam Huệ bốn lạng bạt thiên cân đánh trở về, nhị phòng cũng không chiếm được lợi gì, mỗi lần đều là hưng phấn mà đến, sau đó phần nộ mà về.

Cơ Tam Huệ từ sau chuyện Thất Nhân rơi xuống nước, liền càng thêm cảnh giác đối với nhị phòng, lo sợ làm bị thương đến tiểu muội.

Cơ Thất Nhân quả thật ra rất là vui mừng với cuộc sống như vậy, nhàn nhã tự tại, không cần quan tâm, không cần lo lắng, tuy rằng nhị phòng đối với nàng tràn đầy địch ý, nhưng nàng cũng chỉ đem hành động nhị phòng giống như sau khi ăn xong thì phải chế thuốc mà thôi.

Cho đến một ngày, toàn bộ cuộc sống lúc này mới xảy ra biến hóa.

Sau giờ Ngọ rồi rồi, Cơ Thất Nhân giống như ngày xưa nằm ở ghế nằm trong viện, vui vẻ phơi nắng. Chỉ chốc lát sau, liền tiến vào giấc mộng đẹp hương vị ngọt ngào. Chuyện này kiếp trước đối với nàng mà nói được cho là chuyện xa xỉ, hiện tại nàng mỗi ngày đều có thể làm được. Nhớ tới đó, thật sự là không thể tưởng tượng được.

Chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng Hỉ Nhi hoang mang rối loạn, từ đằng xa: “Tiểu thư! Tiểu thư!”

Cơ Thất Nhân trợn mắt, xem xét Hỉ Nhi: “Gọi hồn sao!” Nhìn Hỉ Nhi clao tới hơi thở hổ hển, bắt tay rót chén trà đưa lên: “Uống miếng nước, đừng nóng vội.”

Hỉ Nhi “Ọc ọc” uống miếng nước, bấy giờ mới thở dài một hơi, hòa hoãn lại.

Cơ Thất Nhân chậm rì rì hỏi: “Làm sao vậy?”

Hỉ Nhi “A” một tiếng, dường như nhớ tới cái gì, vội vàng nói: “Tiểu thư, không tốt, tiểu thư.”

“Tiểu thư người là ta rất tốt!” Cơ Thất Nhân liếc mắt lườm Hỉ Nhi một cái.

“Không phải, tiểu thư.” Hỉ Nhi biện giải, “Chiến gia cùng Lâm gia tới cầu hôn.”

“Cầu hôn?” Cơ Thất Nhân nghi hoặc. Chiến gia này nàng biết, đệ nhất môn đình của Thiên Diễm hoàng triều, nhị ca nàng chính là môn khách nơi đó. Chiến gia cư nhiên tới cầu hôn? Hiện tại trong phủ có ba tiểu thư, vậy thì hướng người nào cầu hôn chứ? Lâm gia kia gia thế như thế nào?

Hỉ Nhi nói: “Đúng vậy, đều tới cầu hôn. Chiến gia là đệ nhất môn đình của hoàng triều chúng ta, có thể gả vào đó là ước mơ tha thiết của bao nhiêu nữ tử. Lâm gia kia mặc dù không giàu có bằng Chiến gia, nhưng là một trong những nhà có mỹ nam nổi tiếng của hoàng triều chúng ta đó, là tình nhân trong mộng của rất nhiều cô nương tiểu thư đó. Bọn họ cư nhiên đều đến Cơ phủ chúng ta cầu hôn!”

Tiểu nha đầu này nói một hơi, nhưng lại chưa nói đến trọng điểm.

Cơ Thất Nhân cười liếc nhìn nàng một cái: “Tiểu nha đầu tâm xuân trời dậy, muốn gả cho người ta sao? Sáng mai tiểu thư nhà người chọn cho người một người tử tế.”

Hỉ Nhi mặt đỏ lên: “Tiểu thư chê cười Hỉ Nhi.” Sau đó vẻ mặt thành thật nói, “Hỉ Nhi mới không lấy chồng. Hỉ Nhi muốn vĩnh viễn hầu hạ tiểu thư.”

“Nha đầu ngốc.” Cơ Thất Nhân cũng không lại trêu chọc nàng, hỏi: “VẬY hai nhà kia hướng người nào cầu hôn?”

Trong lúc nhất thời Hỉ Nhi không có tiếng động.

Cơ Thất Nhân ngẩng đầu, chỉ thấy Hỉ Nhi có chút quẫn bách, một lúc lâu sau mới ngượng ngùng mở miệng: “Tiểu thư, ta chỉ là thấy có người đến cầu hôn, vội chạy đến nói cho ngài biết. Đã quên hỏi thăm bọn họ là hướng vị tiểu thư nào cầu hôn.

Cơ Thất Nhân đen mặt, thật sự là cái nha đầu hậu đậu. Cưng nhiên kiểm hạt vừng mà quên đưa hẩu. Nói xong lời cuối cùng, đúng chỗ quan trọng nhất thì hoàn toàn không biết một chút gì.

Bất quá rất nhanh nàng sẽ biết tất cả sự tình, bởi vì đêm hôm đó Cơ Tam Huệ liền sầu lo đi tới sân của nàng.

“Tam tỷ, làm sao vậy?” Cơ Tam Huệ từ lúc tiến vào xong, liền vẫn ngồi ở chỗ kia, không nói lời nào, làm cho Thất Nhân rất là buồn bực.

Cơ Tam Huệ ngẩng đầu, muốn nói rồi lại thôi. Cuối cùng rốt cục đã mở miệng: “Tiểu Thất, Chiến gia cùng Lâm gia hôm nay tới cầu hôn.”

“Àn, ta biết. Hỉ Nhi nói cho ta rồi.” Thất Nhân nói, nhìn về phía Cơ Tam Huệ, “Tam tỷ đã xinh đẹp lại hiền lành, người bên ngoài lại không mù, khẳng định hâm mộ danh tiếng Tam tỷ đến đây đi.” Nói xong làm ra dáng điệu như nam nhân mê đắm đánh giá Cơ Tam Huệ.

Cơ Tam Huệ bị Thất Nhân chọc cười một chút, nở nụ cười: “Quý nha đầu!” Ngưng lại, nói tiếp, “Chiến gia hướng Ngũ muội cầu hôn. Lâm gia cầu hôn là ta.”

Thất Nhân xem thường một chút, thì ra không có chuyện gì dính đến mình a. Một cả buổi chiều mình còn phiền não một trận. Nha đầu Hỉ Nhi kia không bằng đừng nói cho nàng biết tin tức này thì hơn.

Xem Cơ Tam Huệ vẫn dáng điệu ưu sầu, Thất Nhân nói: “Tam tỷ, đây chính là chuyện tốt a! Nghe nói Lâm thiếu gia kia là mỹ man có tiếng ở hoàng triều chúng ta, gia thế cũng tốt. Tam tỷ gả đi qua, là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi đó.”

Cơ Tam Huệ lo lắng nhìn Thất Nhân: “Lâm gia kia tốt, Lâm thiếu gia cũng không sai, quả thật là vị hôn phu tốt để chọn.” Dừng một chút, nàng nói, “Nhưng, Tiểu Thất, ta gả đi qua đó xong, người phải làm sao bây giờ? Chỉ cần ở trong nhà này, Nhị nương nhất định sẽ làm khó người. Đến lúc đó, nếu ta không ở đây, người làm thế nào có thể ứng phó được?”

Thì ra Tam tỷ nàng phiền não là chuyện này! Làm nội tâm Thất Nhân nóng lên. Tam tỷ thật sự đem nàng đặt ở trong lòng, đem tương lai của nàng đều lo lắng vào.

Thất Nhân đang muốn mở miệng, thì Cơ Tam Huệ làm như nhớ tới cái gì, mắt sáng ngời lên: “Tiểu Thất, người theo ta gả cùng nơi đi. Tiểu Thất, người yên tâm, ta sẽ nói cùng Lâm gia người ta, làm cho chúng ta có thể làm bình thường. Đến lúc đó tỷ muội chúng ta có thể vĩnh viễn không xa rời nhau.”

Buổi nói chuyện làm cho Thất Nhân khóe miệng run rẩy. Dừng cảm thật! Tư tưởng cũng quá mạnh mẽ! Tam tỷ này thật sự là yêu thương nàng quá, ngay cả trượng phu cũng nguyện ý chia sẻ cùng nàng, cưng nhiên muốn tỷ muội cùng thờ một chồng. Không biết là nên tán thưởng một chút sự vô tư Tam tỷ, hay là cảm khái tỷ tỷ này hơi ngu ngốc.

Thất Nhân cố gắng kéo căng khóe miệng: “Tam tỷ, người yên tâm đi, ta một mình ứng phó cũng được. Người hiện tại liên an tâm làm tân nương của người, không cần lo lắng cho ta. Tiểu Thất không thể cả đời đều dựa vào Tam tỷ phải không? Tiểu Thất nhất định vượt qua mọi chuyện thật tốt.”

Nói một phen làm cho Cơ Tam Huệ cảm động không thôi, Tiểu Thất của nàng trưởng thành, kiên cường. Cơ Tam Huệ vui mừng gật đầu.

Nhưng nàng vẫn lo lắng như trước, vừa muốn mở miệng thuyết phục Thất Nhân: “Tiểu Thất, Tam tỷ thật cao hứng khi ngươi có tâm này. Nhưng, tỷ tỷ vẫn cảm thấy, Tiểu Thất cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ là tốt nhất. Cho nên.....”

Thất Nhân đầu đầy quạ đen, Tam tỷ này thật đúng là chưa từ bỏ ý định a, hạ quyết tâm muốn nàng cùng mình gả qua hay sao? Nàng thật sự không thích chuyện phiền toái là tỷ muội cùng hầu hạ một chồng như vậy, huống hồ mình còn làm tiểu tam phá hư hạnh phúc vốn nên là của Tam tỷ. Nghĩ đến Tam tỷ thiệt tình đối đãi với nàng, nàng làm sao có thể làm chuyện có lỗi với Tam tỷ?

Lập tức ngăn cản Cơ Tam Huệ nói chuyện: “Tốt lắm tốt lắm, Tam tỷ, ngươi không cần lo lắng. Ngươi hiện tại phải làm chính là trở về ngắm lại cuộc sống tốt đẹp về sau với Lâm thiếu gia.” Nói xong đem nàng đẩy ra ngoài cửa.

Hành động như vậy đã làm cho Cơ Tam Huệ không hiểu làm sao cả.

8. Chương 8: Tuyển Tú Đổi Lang

Thật là sóng trước chưa tan, sóng sau đã tới. Một ngày trước Cơ Tam Huệ còn khuyên bảo Thất Nhân cùng mình thờ chung chồng. Ngày thứ hai, đương gia của Cơ gia, Cơ lão phụ thân liền kêu Thất Nhân đến, hướng nàng truyền xuống một cái tin tức làm người ta kinh ngạc.

Cơ Thất Nhân chậm rãi bước vào thư phòng. Đây là lần thứ hai nàng đi vào thế giới này xong gặp hẳn người mà nàng gọi là phụ thân. Lần đầu tiên là ngày đầu tiên nàng tỉnh lại nhị phòng kia tới khiêu khích, sau lần đó nàng cũng không có gặp qua hẳn. Thứ nhất trong cái nhà này địa vị nàng vốn không cao, không được Cơ lão phụ thân sủng ái. Cơ lão phụ thân đối với nàng phỏng chừng cũng là nhắm mắt làm ngơ. Thứ hai nàng cũng không phải không có việc gì mà đi gây chuyện, không thấy đương gia của Cơ gia này, nàng còn mừng rỡ nhận nhả tự tại, làm gì mà tự tìm phiền toái, tự kiếm sự mất mặt?

Nhưng hôm nay, cũng là Cơ lão phụ thân chủ động “Triệu kiến” mình, nghĩ thế nào cũng đều lộ ra chút quái dị, nghĩ thấy có hương vị của âm mưu.

Chỉ thấy trong thư phòng khói nhẹ phảng phất, mấy bức tranh chữ đầy ý nghĩa nho nhã, tạo cho nội thất gian phòng lịch sự xinh đẹp và tao nhã.

Cơ lão phụ thân ngồi ngay ngắn trước cái bàn gỗ lim, cúi đầu không biết đang nhìn cái gì.

Thất Nhân nhẹ phúc thân: “Phụ thân!”

Cơ lão phụ thân giương mắt: “Nhàn Nhi tới rồi. Ngồi đi.”

Thất Nhân tìm một cái ghế dựa ngồi xuống: “Không biết phụ thân tìm nữ nhi có chuyện gì?” Vẫn là đi thẳng vào vấn đề cho khỏe.

Cơ lão phụ thân nhìn nàng, vẻ mặt không có biến hóa gì: “Vừa mới này quan phủ đưa tin đến đây, năm nay trong danh sách tú nữ, có ngươi.” Cơ lão phụ thân cũng là không nói chuyện thừa.

Thất Nhân ngẩng đầu: “Tú nữ? Phụ thân muốn Nhàn Nhi tiến cung sao?”

Cơ lão phụ thân cũng không chuyển hướng, nói: “Nhàn Nhi, ngươi đi tham gia chọn tú đi. Nếu được chọn, ngươi sẽ là con dâu hoàng gia, không chỉ có từ nay về sau nửa đời không lo, cũng giúp cho Cơ gia ta có thêm thế lực.”

Cơ lão phụ thân này nói, giống như nàng nhất định sẽ được chọn. Đã nói nếu chủ động gặp nàng nhất định là có âm mưu. Tự nhiên, muốn đem nàng đẩy vào cung đi! Nàng cũng không nghĩ tiến địa phương nơi gọi là phần mộ nữ nhân, cũng có tên là lòng son hoàng cung. Tuy nàng cho rằng mình sẽ không bị cái bức tường kín kia vây khốn, so về âm mưu quỷ kế, cũng sẽ không bị đánh bại bởi nữ nhân đứng đầu nơi đó. Nhưng nàng ngại phiền toái, mới không muốn đi theo một đám nữ nhân chơi trò mèo vờn chuột.

Không phải là tuyển tú sao? Đi! Nàng đi! Chỉ cần không chọn trúng là được rồi, đến lúc đó hẳn sẽ bị trả trở về đi. Muốn được chọn thật ra không phải chuyện dễ dàng, nếu nghĩ không muốn được chọn thì thật sự là rất đơn giản.

Lập tức, Cơ Thất Nhân mở miệng nghe theo: “Vâng, phụ thân. Nhân Nhi sẽ không cho phụ thân cùng Cơ gia mất mặt.”

Cơ lão phụ thân gật đầu, làm như đối với phản ứng Thất Nhân rất là vừa lòng. Sau đó, phất tay tùy ý: “Được rồi, người đi xuống đi.” Làm như không muốn cùng nàng nói thêm một câu nữa.

Cơ Thất Nhân cũng là không thêm để ý, nghe lời lui xuống.

Tin tức Thất Nhân được tuyển tú nữ rất nhanh truyền khắp Cơ gia, Tam tỷ kia yêu muội thành cuồng rất nhanh tìm đến Thất Nhân hỏi.

“Sao lại thế này?” vẻ mặt Cơ Tam Huệ lo lắng.

Thất Nhân cười nói: “Chính là tuyển tú a, phụ thân muốn ta tiến cung thôi!”

“Người có biết hoàng cung là cái dạng địa phương gì sao?” thanh âm Cơ Tam Huệ không khỏi lớn lên, “Nơi đó là cái địa phương ăn tươi nuốt sống, phụ thân làm sao đem người đẩy vào hố lửa kia chứ?”

Nói đến đây, thì Cơ Tam Huệ dừng lại, làm như sợ mình dọa Thất Nhân. Nàng mền mẫn hạ giọng: “Tiểu Thất, người thật sự không thể đi nơi đó! Hiện giờ chúng ta đi nói với phụ thân!” Nói xong định đứng dậy.

Thất Nhân vội vàng kéo nàng: “Tam tỷ, chính là tuyển tú mà thôi. Ta như vậy, khẳng định là không được chọn, đến lúc đó liền có thể trở lại. Chúng ta căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Cơ Tam Huệ bình tĩnh nhìn về phía Thất Nhân: “Tiểu Thất, sao người lại tự coi nhẹ mình như vậy? Tỷ tỷ cảm thấy không có người nào có thể so sánh được với Tiểu Thất của ta!”

Thất Nhân cười nói: “Vâng! Vâng!” Dù sao ở trong lòng Tam tỷ nàng, với nàng ấy muội muội như thế nào cũng đều tốt.

“Không được. Tiểu Thất người làm thế nào thích hợp đến hoàng cung cái loại địa phương phức tạp như thế? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Vạn nhất bị lựa chọn, vậy cả đời này phải ở địa phương quỷ quái kia. Không được! Ta phải đi tìm phụ thân!” Cơ Tam Huệ càng nghĩ càng thấy không được, đứng dậy, không đợi Thất Nhân phản ứng, liền vội vàng ra khỏi phòng.

Một lúc lâu sau, Cơ Tam Huệ lại xuất hiện ở sân Thất Nhân, có vẻ uể oải suy sút.

“Tam tỷ, làm sao vậy?” Thất Nhân tiến ra đón.

Cơ Tam Huệ không đành lòng nhìn về phía Thất Nhân: “Tiểu Thất, thực xin lỗi. Phụ thân đã hạ quyết tâm, nhất định phải cho nữ nhi Cơ gia chúng ta tiến cung. Ta, căn bản khuyên phụ thân không được.”

Thất Nhân hiểu rõ: “Tam tỷ, cũng không thể trách phụ thân. Quan phủ đã hạ thông tri, cho dù là phụ thân, cũng sửa đổi không được.”

“Nhưng, Tiểu Thất, người như thế nào có thể đi chỗ đó? Người thiện lương như vậy.....” Nói xong, Cơ Tam Huệ cuối cùng nghẹn ngào lên.

Thất Nhân mặc dù bị đánh giá là “Thiện lương” như sấm nổi bên tai một chút, nhưng ở trong lòng Cơ Tam Huệ, muội muội nàng ấy chính là người thiện lương nhu nhược sao? Cho nên Cơ Tam Huệ mới mọi cách bảo hộ.

Lập tức an ủi Cơ Tam Huệ: “Tam tỷ, người yên tâm đi. Tiểu Thất không có việc gì, Tiểu Thất có thể chiếu cố mình.”

Cơ Tam Huệ bình tĩnh nhìn Thất Nhân thật lâu, dường như rút cục hạ quyết tâm: “Tiểu Thất, ta thay người vào cung!”

“Sao?” Thất Nhân ngạc nhiên, như thế hoàn toàn ra ngoài dự kiến của nàng, “Nhưng, Tam tỷ hôn sự người cùng Lâm gia.....”

“Tiểu Thất, người gả cho Lâm gia.” Dừng một chút, Cơ Tam Huệ vuốt ve hai má Thất Nhân, “Tuy nói Lâm gia là nhà bình thường, nhưng có thể bảo vệ Tiểu Thất người cả đời bình yên không lo. Doãn Chi công tử của Lâm gia kia nhân phẩm không tệ, tỷ tỷ tin tưởng Tiểu Thất người, tất sẽ nhận được tình yêu thương từ hắn!”

“Nhưng.....” Thất Nhân vội la lên. Tam tỷ này vì nàng mà làm tất cả. Tuy rằng mình không muốn vào cái vùng bùn lầy hoàng cung kia, nhưng nàng lại càng không nguyện ý Tam tỷ lâm vào trong đó.

Cơ Tam Huệ đánh gãy lời của nàng: “Ta hỏi thăm qua rồi, ngày thành thân của ta và ngũ tỷ người cùng một ngày người đi vào cung. Đến lúc đó, chúng ta liền đổi lại.”

“Tam tỷ, nhưng là tội khi quân!” Tuy rằng Cơ Tam Huệ một lòng vì nàng làm cho Thất Nhân rất là cảm động, nhưng không thể hy sinh trụ cột Tam tỷ.

“Tiểu Thất, người tin tưởng tỷ tỷ. Tỷ tỷ khẳng định có thể từ trong hoàng cung kia toàn thân trở ra.” Cơ Tam Huệ cười nói.

“Nhưng, phu quân của tỷ tỷ.....” Thất Nhân nhìn phía Cơ Tam Huệ.

Không đợi nàng nói xong, Cơ Tam Huệ vỗ vỗ đầu của nàng nói: “Tiểu Thất, nguyên bản tỷ tỷ cảm thấy Lâm gia công tử tao nhã, thực thích hợp với Tiểu Thất chúng ta. Huống hồ, người trong sạch tử tế còn nhiều mà, tỷ tỷ khẳng định cũng có thể tìm được phu quân tốt.”

Nói một phen làm nội tâm Thất Nhân tràn đầy, một lần lại một lần, Tam tỷ toàn vì nàng suy nghĩ, làm cho nàng không biết nên làm thế nào hình dung nội tâm cảm kích.

Xem vẻ mặt Cơ Tam Huệ kiên định kia, hiển nhiên đã quyết định. Thất Nhân biết mình nói cái gì đều không thay đổi được của tâm tư Tam tỷ.

Chuyện Cơ Tam Huệ thay thế đi tuyển tú liền như vậy định xuống.

9. Chương 9: Trộm Long Tráo Phượng

Tiến bước Cơ Tam Huệ xong, Thất Nhân xoay người. Mới vừa nãy nàng đã nhận ra, trong bụi hoa có một con chuột nhỏ ẩn nấp nghe lén. Nghe hơi thở hỗn loạn kia, thì chẳng qua cũng chỉ là người thường mà thôi. Nàng cũng không có dự định đem người nọ bắt đến, cho dù có nghe được những lời nói vừa rồi, thì đối với nàng mà nói, cũng không có gì đáng ngại. Cùng lắm thì giết người diệt khẩu mà thôi.

Từ nhỏ nàng đã trải qua huấn luyện tinh anh, cảm giác tự nhiên so với người bình thường sâu sắc hơn nhiều.

Cơ Thất Nhân đang muốn trở về phòng, nhưng người trong bụi hoa đã tự mình đi ra.

Chỉ thấy người nọ một thân xanh biếc, quần lụa mỏng, bên hông cột nhẹ một sợi thắt lưng tơ màu xanh nhạt, đem eo nhỏ như dương liễu hoàn toàn phô bày ra ngoài. Lại nhìn mi nàng dài cong vút, một đôi mắt hoa đào, màu mắt như nước hồ mùa thu, mũi cao thẳng, môi không tô son cũng tự hồng, đúng là một tiểu mỹ nhân quyến rũ.

Nàng khẽ mở đôi môi: “Thất muội, thật hưng trí a!” Sau đó bước nhẹ nhàng, đi về hướng Thất Nhân. Dáng điệu cực kỳ xinh đẹp.

Cơ Thất Nhân cũng không khỏi cảm khái trước sự xinh đẹp người này. Trong phủ này nữ tử có thể kêu nàng là thất muội, trừ bỏ Tam tỷ, cũng chỉ có lão ngũ vẫn chưa từng gặp mặt kia. Quả nhiên như lời Hi Nhi nói, Cơ Ngũ Nhiều này đúng như tên của nàng như vậy, xinh đẹp đa tình. Nếu nói Cơ Tam Huệ là vẻ đẹp thoát tục, làm cho người ta không dám khinh nhờn, Cơ Ngũ Nhiều kia lại chính là cái loại mỹ nhân thường làm cho nam nhân càng thêm điên cuồng.

Cơ Thất Nhân trong đầu hiện lên dáng người tuyển thủ đô vật cùng cái mặt bự tổ chẳng toàn thật là thật Cơ Lục Phúc kia, không khỏi lại một lần nữa cảm thán gian biến dị Cơ gia này thật sự là quá lợi hại.

Thất Nhân nói nhỏ: “Ngũ tử!”

Cơ Ngũ Nhiêu đi đến bên người nàng, “Hừ” một tiếng nói: “Thất muội, giả vờ làm gì? Dám cùng Tam tử làm ra chuyện lớn mật như thế, còn bày ra bộ dạng ủy khuất này cho ai xem?”

Quả nhiên, là muốn lấy chuyện đó để uy hiếp nàng a! Nhưng mà, nàng nghe lén xong, trực tiếp nói cho Cơ lão cha, hoặc là đến ngày tuyển tú ấy khiến cho các nàng bị bắt quả tang tại chỗ, không phải rất tốt sao? Vì cái gì hiện tại liền đứng ra, còn nói cho nàng chuyện này đã bị mình phát hiện? Thật sự là khó có thể lý giải được.

Thất Nhân làm ra vẻ sợ hãi: “Ngũ tử, người trăm ngàn đừng đem việc này nói cho phụ thân. Nếu không..... Nếu không, ta cùng Tam tử liền gặp nạn.”

Nói như vậy xong, nhưng trong lòng Thất Nhân thật ra cân nhắc chuyện khác. Nhanh đi cáo đi! Cũng tốt chặt đứt ý niệm trong đầu Cơ Tam Huệ.

Cơ Ngũ Nhiêu cười khê, rất là ôn nhu nói: “Thất muội, sao ta có thể đi nói cho phụ thân chứ? Ngũ tử cũng hy vọng người có thể tốt a!” Còn bày một bộ dáng tử tử tốt.

Đã làm cho cả người Thất Nhân bị giật mình một cái. Theo Hỉ Nhi nói, Cơ gia ngũ tiểu thư này hẳn phải cùng mẫu thân nàng ta cũng chính là nhị phòng Cơ gia ở cùng một trận tuyển mới đúng, hơn nữa cho tới bây giờ đều đối với nàng khinh thường không quan tâm. Tại sao, lúc này lại làm ra dáng điệu hiền lương như vậy? Nàng ta không phải nên cười lớn đùa cợt nàng, sau đó đi đến chỗ cơ lão phụ thân tố giác việc này sao? Đó mới là tác phong nhị phòng bọn họ mới đúng!

Tự nhiên bỗng ân cần, không gian trá thì cũng trộm cấp! Trong đầu này, khẳng định có chuyện cổ quái!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Thất Nhân vẫn giả bộ cảm động đến rơi nước mắt: “Ngũ tử, thật sự là cảm ơn người. Nhân Nhi..... Sẽ không quên ân tình này của người.” Nói một phen nói đến chính mình cũng rùng mình.

Chỉ nghe Cơ Ngũ Nhiêu ho nhẹ một tiếng: “Nhưng mà.....” Thanh âm kéo thật dài.

Quả nhiên, nhanh như vậy đã có biến chuyển rồi. Đã nói trên trời không thể tự nhiên có bánh ngọt rơi xuống, lão ngũ này khẳng định có yêu cầu kỳ quái gì đó. Đơn giản là nghe trước đã. Phải biết rằng, giết người diệt khẩu cũng là việc thực tiễn toái hết sức.

Cơ Ngũ Nhiêu dừng một chút, nói tiếp: “Thất muội, ngũ tử cũng có chuyện muốn nhờ người.”

“Chuyện gì? Ngũ tử cứ việc nói. Chỉ cần Nhân Nhi có thể làm, nhất định sẽ hết sức.” Thất Nhân cứ thế mà đáp.

Cơ Ngũ Nhiêu cười duyên nhìn Thất Nhân: “Việc này, thất muội nhất định có thể làm, và cũng chỉ có thất muội mới có thể làm được.” Nói xong, thì cười vài tiếng, “Thất muội, người giả cho Chiến gia thì thế nào?”

“A?” Thất Nhân kinh ngạc, đây là chuyện gì?

“Dù sao người đã cùng Tam tử thay đổi, Tam tử đi tuyển tú, người giả đi Lâm gia. Lại cùng ta đổi nữa thì cũng không có cái gì khó lắm nhỉ. Huống hồ Chiến gia kia so với Lâm gia cũng không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Phải biết rằng, Chiến gia là đệ nhất môn đình của hoàng triều chúng ta, so sánh với gia nghiệp Cơ gia chúng ta còn lớn hơn nhiều. Tử tử cũng là suy nghĩ cho người, đem cơ hội giả cho Chiến gia tốt như vậy nhường cho người. Tử tử ta liền ủy khuất một chút, giả đến Lâm gia cũng tốt.” Cơ Ngũ Nhiêu nói tiếp, giống như mình thật sự là cao thượng đến cỡ nào.

Thất Nhân đầu đầy hắc tuyến, tử muội Cơ gia này thật sự là tư duy cái này so với cái khác càng mạnh mẽ hơn. Vừa mới này người kia mới cùng nàng trao đổi phu quân, lại thêm một người chạy tới trước mắt muốn cùng nàng đổi chú rể. Cả một đám này, đều suy nghĩ cái gì a? Chẳng lẽ người người đều có đam mê đổi lang quân?

Nếu nói Chiến gia tốt như vậy, sao nàng ta không để lại dùng? Nàng ấy có lòng tốt đem hảo phu lang nhường cho Cơ Thất Nhân nàng như vậy sao?

Đáp án tuyệt đối chần chẫn là không. Thất Nhân nghe Hỉ Nhi nói qua, Chiến gia đến hỏi Cơ Ngũ Nhiêu chẳng qua là muốn cưới về làm một phòng tiểu thiếp mà thôi. Lâm gia dù sao cũng là cưới chính thê có cưới hỏi đàng hoàng. Nghe nói Cơ ngũ tiểu thư này đối với Lâm Doãn Chi đã sớm thâm yêu thích, dù sao, bên ngoài của nam nhân vẫn có thể chiếm được rất nhiều tiện nghi. Ngày đó Lâm gia đến hỏi là Cơ Tam Huệ, Cơ Ngũ Nhiêu này còn đi chỗ Cơ lão phụ thân kia đại náo ầm ĩ một hồi. Cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Dù sao, người ta không nguyện ý cưới nàng, thì làm sao có biện pháp gì chứ?

Theo suy đoán, sau chuyện đó, Cơ ngũ tiểu thư này vẫn theo đuôi Cơ Tam Huệ đi. Vốn hẳn là nghĩ tìm một cơ hội, cùng Cơ Tam Huệ đổi phụ lang. Không nghĩ tới, lại thấy Thất Nhân này gặp chuyện không may.

Cơ Ngũ Nhiêu gặp Thất Nhân không có phản ứng, nghĩ là nàng không muốn đáp ứng, thì lập tức mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nếu người không đáp ứng, ta đem chuyện người cùng Tam tỷ mưu đồ bí mật này nói cho phụ thân, làm cho các người không như ý một chút. nếu Phụ thân biết, khẳng định không tha cho các người!”

Thất Nhân thấy nàng dáng điệu chanh chua, thâm nghĩ như thế này mới xứng đáng là sắc mặt của nhị phòng kia chứ! So với vừa mới giả vờ ôn nhu của nàng thì tự nhiên hơn.

Thất Nhân ra vẻ khó xử: “Này..... Này.....”

“Này” vài cái, rồi mới giống như hạ quyết tâm: “Được rồi, Ngũ tỷ. Nhưng việc này cũng không thể để cho phụ thân biết!”

Quên đi, đổi liên đổi đi, dù sao đều là lập gia đình, gả người nào đều như nhau. Hơn nữa, tựa hồ làm chính thê Lâm gia kia cũng là chuyện thực phiền toái, chẳng bằng làm tiểu thiếp cho tự tại.

Nhưng lúc này Thất Nhân thật ra đã quên, Chiến gia kia cũng không phải là cái hồ dễ lấy nước.

Cơ Ngũ Nhiêu mừng rỡ: “Đây mới là muối muối tốt của ta. Yên tâm, phụ thân sẽ không biết. Nói như vậy là đã định rồi. Đến ngày xuất giá, người trước tiên cùng Tam tỷ thay đổi. Đến khi lên kiệu hoa, ta lại đổi lại với người.”

“Tốt, ta nhớ kỹ, ngũ tỷ.” Thất Nhân ngoan ngoãn gật đầu.

Cơ Ngũ Nhiêu lúc này mới vui sướng hài lòng đi.

Thất Nhân hít một hơi dài, không nghĩ tới, cuối cùng sẽ trở thành cái ô long như vậy. Ba cái tân nương, nhưng tất cả đều thay đổi cải biến. Nếu thực sự bị Cơ lão phụ thân biết được, phỏng chừng tức giận đến trực tiếp nằm vào trong quan tài đi.

10. Chương 10: Hôn Lễ Hồn Loạn

Một tháng sau, hai nhà cử hành hôn lễ đúng hạn.

Ngày này, Hai đội đón dâu thanh thế lớn đều xuất hiện ở Cơ gia Phi Thành.

Sáng sớm, Thất Nhân đã bị Cơ Tam Huệ kéo từ trên giường đứng dậy, kéo đến sân của chính mình sân, trang điểm.

Cơ Tam Huệ nhìn muối muối mà mình yêu thương từ nhỏ sắp phải gả cho cái Lâm gia công tử làm người ta cực kỳ hâm mộ kia, trong lòng rất là vui mừng. Nàng tự mình vì Thất Nhân trang điểm, sau đó lấy ra khăn hỉ vốn ỉnh mà đội cho nàng.

Cơ Tam Huệ vì Thất Nhân chải lên tóc đen: “Chải thứ nhất chải đến răng long đầu bạc, chải thứ hai chải đến hạnh phúc khắp cả nhà.....” Sau đó vì Thất Nhân làm búi tóc hoa.

Cơ Tam Huệ tỉnh tể đánh giá Thất Nhân trong gương hồi lâu: “Tiểu Thất chúng ta rốt cục cũng làm tân nương. Từ nay về sau gả vào nhà chồng, tỷ tỷ sẽ không thể bảo vệ người chu toàn. Sau này, chiếu cố chính mình cho tốt, biết không?”

“Đã biết, Tam tỷ.” Thất Nhân ngọt ngào cười.

Cơ Tam Huệ gật đầu: “Tiểu Thất, người nhất định phải hạnh phúc!”

Nếu để cho Cơ Tam Huệ hiểu được mình hôm nay không phải gả đến Lâm gia, mà là tới Chiến gia làm thiếp, thì sẽ có ý tưởng như thế nào nhỉ? Thất Nhân không dám tưởng tượng.

Nghĩ như vậy, nhưng vẫn là thuận theo: “Ta sẽ, tỷ tỷ.”

Lúc này, Cơ Tam Huệ thật ra có chút nghẹn ngào, trong ánh mắt cũng trào ra một chút nước mắt: “Tiểu Thất, không biết khi nào tỷ tỷ có thể gặp lại người.”

Thất Nhân an ủi nói: “Tỷ tỷ, chuyện này cũng không phải sinh ly tử biệt gì, làm thế nào không thấy được mặt?”

Lúc này, Hỉ Nhi báo lại, nói là người trong cung tới triệu tập tú nữ, lão gia kêu thất tiểu thư đi nhanh qua.

Cơ Tam Huệ lại là đối với Thất Nhân dặn dò vạn ngàn câu một phen, sau đó mới đội khăn che mặt, cùng Thất Nhân cáo biệt lưu luyến không rời một lúc lâu, mới đi theo người tới.

Thất Nhân đội khăn hỉ, ở sân Cơ Tam Huệ đợi chốc lát sau, người săn sóc dâu liền tiến vào, nói là tân nương tử phải lên kiệu.

Thất Nhân lúc này mới để Hỉ Nhi đỡ ra cửa.

Kỳ thật nàng cũng không lo lắng sẽ bị nhận ra không phải Cơ Tam Huệ, dù sao Cơ lão phụ thân cùng chủ mẫu nhị phòng kia lúc này không có khả năng xuất hiện tại cái sân này. Bọn họ lúc này đang vội vàng cho hôn sự Cơ Ngũ Nhiêu. Tuy rằng Cơ Ngũ Nhiêu chỉ có danh phận là thiếp, nhưng dù sao chính là nữ nhi được sủng ái cùng không được sủng sẽ có đãi ngộ khác biệt nhau.

Thất Nhân theo Hỉ Nhi tới phía trước, chỉ nghe bên tai tiếng kèn, tiếng chiêng trống, tiếng người nói, tiếng huyền oán, càng ngày càng đậm.

Hỉ Nhi dừng lại. Đại khái là tới trước kiệu hoa.

Lúc này, trong đám người có một trận xô xao. Đem đội ngũ đón dâu cũng bị cuốn vào.

Hai đoàn người ngựa lộn xộn cùng nhau ngã xuống, nhất thời thật ra phân không rõ người nào là của nhà ai.

Thừa dịp náo loạn, Thất Nhân cũng đồng thời tới kiệu hoa của Cơ Ngũ Nhiêu nhanh chóng thay đổi vị trí.

Kiệu hoa hai đoàn đặt cách nhau thật sự gần, bởi vậy động tác này của hai người tránh được ánh mắt mọi người.

Người săn sóc dâu lạnh lùng kêu một tiếng “Tân nương tử khởi kiệu”, Thất Nhân chính thức gả ra khỏi Cơ gia.

Chỉ nghe bên cạnh kiệu nhị phòng kia đang căng cổ họng khóc gào.

Thất Nhân không khỏi mồ hôi đầy đầu, nếu cho nhị phòng này biết nàng khóc gào đúng là người bình thường nàng ấy chướng mắt nhất Cơ gia Tiểu Thất, có khi nàng ấy xúc động quá muốn tìm một khối đậu hủ đâm đầu chết hay không.

Chiến gia ở Vân Thành, cùng Phi Thành có một khoảng cách xa.

Bởi vậy đội ngũ cưới của Thất Nhân phải đi gần nửa tháng mới tới Chiến gia.

Thư phòng Chiến gia đương gia Chiến Sanh Ca.

“Gia, Cơ gia đưa tới không phải ngũ tiểu thư, mà là thất tiểu thư Cơ Thất Nhân.” Một nam tử mặc hắc y che mặt quỳ một gối ở bên ngoài thư phòng.

Trong thư phòng khói nhẹ lượn lơ bay, trước cái bàn bằng gỗ đàn hương hảo hạng có một nam tử mặc xiêm y trắng ngời, ngọc trầm thiên bích giữ mấy sợi tóc, mắt xếch hẹp dài, mũi thẳng, môi bạc tạo thành một đường thẳng, kiên cường nhưng không mất vẻ tuấn lãng, nho nhã lại có vài phần khí phách.

Hắn đang nhanh tay viết nhất thời dừng lại, giương mắt: “Sao lại thế này?” Hờ hững không mang theo một tia biến hóa nào trên thần sắc. Hắn hỏi một cái nam tử khác ngồi đối diện hắn.

Chỉ thấy nam tử kia một thân xiêm y xanh đen, lộ ra khuôn mặt hoa đào tuấn tú, lúc này vẻ mặt đúng là kinh ngạc: “Sao thành thất muội?” Dáng điệu mờ mờ, không sai. Người này đúng là người rời nhà kia, quái thai Cơ gia Cơ Nhị Tuyệt.

Lúc này, chỉ nghe nam tử ngoài cửa nói: “Gia, cần đem ngũ tiểu thư đổi trở về không?”

Áo trắng nam tử suy nghĩ rồi nói: “Không cần, cứ như vậy đi. Người có thể đi xuống.”

“Vâng!” Nam tử ngoài cửa đáp một tiếng, nháy mắt liền biến mất bóng người.

“Như thế nào không đổi?” Cơ Nhị Tuyệt nghi hoặc hỏi.

“Chỉ cần không phải là kẻ kia có Cơ Ngũ Nhiêu là được.” Nam tử áo trắng cúi đầu, tiếp tục làm chuyện lúc trước.

Bởi vì gả vào Cơ gia làm thiếp, nên căn bản không có nghi thức bá thiên địa, kiệu hoa theo cửa hông vào Chiến gia, cho dù đã là gả đến Chiến gia.

Cơ Thất Nhân cũng không có ý kiến gì, nàng rất có giác ngộ thiếp phải tằn tiện.

Lúc kiệu hoa tới Chiến gia, đã là vào đêm.

Cơ Thất Nhân đội khăn hỉ, ngồi ngay ngắn trong phòng chờ nam nhân đem nàng cưới vào cửa kia. Không! Chuẩn xác mà nói, là nam nhân chuẩn bị cưới Cơ Ngũ Nhiêu kia! Nhàm chán chờ cái gọi là đêm động phòng hoa chúc.

Đối với điểm này, thật ra Cơ Thất Nhân có điểm bất mãn. Nàng đi đường hơn nửa tháng, sao vừa vào cửa cũng không cho nàng nghỉ ngơi một ngày, đã vội vã động phòng? Nam nhân kia ham muốn nhiều như vậy sao?

Ở trong đầu Cơ Thất Nhân, người tạo nên đệ nhất môn đình của hoàng triều này thông thường chắc là cùng tuổi với Cơ lão phụ thân. Đều là già hơn nửa đời người rồi, còn không quên ỉnh hưởng phúc cuộc đời, thật là già mà không đứng đắn.

Phòng chừng lão già này là thích về mỹ mạo của Cơ Ngũ Nhiêu đây. Vạn nhất một khi vén khăn hỉ, mới phát hiện ra là khuôn mặt trẻ con phì nộn, thì có thể một hơi bên dưới liền không có dục giọng hay không?

Đang nghĩ lung tung, đột nhiên có tiếng bước chân rất đều truyền vào. Chỉ nghe tỳ nữ khắp phòng nhẹ giọng kêu: “Gia!”

Người nọ nói: “Đều đi xuống đi.” Thanh âm thâm trầm lại mang theo một chút dễ nghe.

Thất Nhân không khỏi động tâm.

Tỳ nữ đều trả lời “Vâng”, liền đồng loạt lui xuống, nhân tiện đóng cửa phòng lại.

Người nọ hướng đến Thất Nhân ngồi ở bên giường đi tới, đứng lại.

Thất Nhân cúi đầu từ trong khăn nhìn ra ngoài, chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày màu đen sạch sẽ.

Đột nhiên, trước mắt Thất Nhân sáng ngời — khăn hỉ bị người xốc lên.

Thất Nhân ngẩng đầu, chính vọng tiến một đôi sâu không thấy đáy màu đen còn người. Hình dáng kia góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tục tũn và thanh tú cùng tồn tại mà mâu thuẫn, ở trước mắt trên mặt người này lại đặc biệt có vẻ hài hòa. Trên mặt hờ hững không có biểu tình gì, cũng tạo nên một phen phong vị khác.

Nam nhân này không thể xem như cực kỳ tuấn mỹ, nhưng làm cho người ta không thể bỏ qua cảm giác tồn tại mãnh liệt.

Thất Nhân không khỏi nuốt nuốt nước miếng, người này cùng với tướng tượng của nàng cũng khác quá lớn. Chiến gia đương gia này không phải là một lão già, mà là một nam tử trung niên ba mươi tuổi xung quanh tản ra hơi thở nguy hiểm như vậy.

Thất Nhân không khỏi thầm mắng Hỉ Nhi cái nha đầu kia tin tức ngày thường báo cho nàng đều vô dụng, nhưng một cái chuyện trọng yếu như vậy cứ nhiên không có nói cho nàng biết.

Vừa thấy xiêm y nam nhân này, đầu Cơ Thất Nhân đầy hắc tuyến.

Áo trắng! Cứ nhiên là một thân áo trắng!

Tuy rằng chỉ là cưới một cái thiệp thất, nhưng cũng không nên mặc một thân màu trắng đi? Đây không phải rõ ràng trừu nàng rủi ro sao?

Lúc này, nam nhân nói câu đầu tiên từ khi vào cửa đối với nàng: “Đi ngủ đi.”

Nháy mắt Cơ Thất Nhân như bị sét đánh. Quả nhiên là nam nhân háo sắc a.

Nhưng mà, dù háo sắc cũng nên uống trước cái rượu giao môi gì đi chứ.

Còn nữa, hắn không thấy được đây không phải là khuôn mặt khác sao? Căn bản không phải là Cơ Ngũ Nhiêu kẻ hắn muốn kết hôn kia a. Hắn như thế nào đối với việc này không có gì phản ứng. Vừa mới này ánh mắt hắn nhìn về phía mình, cũng không có gợn sóng gì, giống như vốn nên cưới chính là nàng.

Phản ứng như vậy hoàn toàn không ở trong tính toán Cơ Thất Nhân. Nàng suy nghĩ thật nhiều loại phản ứng mà Chiến Sanh Ca làm khi xúc phạm lên, cũng đã đồng thời nghĩ phương án tốt để ứng phó.

Kết quả dĩ nhiên lại xảy ra như vậy, quả thật làm cho tất cả những gì Cơ Thất Nhân lúc trước một phen cân nhắc đều không có nơi dụng võ.

Đang lúc Thất Nhân hết sức thất thần, Chiến Sanh Ca lại ở phía sau lưng nàng dang hai tay ra.

Đây là làm cái gì? Trán Cơ Thất Nhân đầy mồ hôi. Chiến gia đương gia này trước lúc động phòng phía thì dang hai tay ra như chữ “A” là thói quen sao? Đây là cái cổ quái gì a?

Đợi trong chớp lát, gặp Thất Nhân không có phản ứng, Chiến Sanh Ca quay đầu trầm giọng nói với Thất Nhân câu thứ hai: “Thay quần áo!” Tuyệt đối là miệng ra mệnh lệnh.

Cơ Thất Nhân lúc này mới từ trong kinh ngạc phản ứng lại đây, ngoan ngoãn trả lời “Vâng!” nhanh đứng dậy.

Thất Nhân đi đến trước người Chiến Sanh Ca, nhìn nửa ngày không biết xuống tay từ đâu.

Nàng đến thế giới này lâu như vậy, không quen nhất chính là quần áo nơi này. Nàng hoàn toàn xem không hiểu xiêm y phức tạp như vậy nên mặc như thế nào, như thế nào cởi. Cũng may bình thường có nha đầu Hỉ Nhi ở đây, đem chuyện này hết thấy đều chuẩn bị tốt.

Thất Nhân thầm nghĩ, hay hiện tại đem Hỉ Nhi kêu vào cởi y phục cho Chiến gia đương gia này có được không?

Ý tưởng này lập tức liền bị chính mình bắt bỏ luôn, phỏng chừng hiện tại nếu nàng đem Hỉ Nhi kêu vào, nam nhân trước mắt này có khả năng đem nàng đi tiêu diệt.

Thất Nhân nhận mệnh bắt đầu tự mình động thủ. Giải nửa ngày, nhưng thực chất không có tiến triển gì.

Quần áo thiết kế phức tạp như vậy để làm chi? Trong nội tâm Thất Nhân thầm mắng, lập tức buồn bực, động tác tay không khỏi lớn chút. Chỉ nghe “Roẹt” một tiếng, bộ xiêm y tốt như vậy nhưng lại bị Thất Nhân làm rách một lỗ.

Thất Nhân đen mặt hoàn toàn. Quần áo này, chất liệu vải có thể kém cõi như vậy sao? Như thế nào dễ dàng bị phá hư như vậy?

Nàng cũng không giấu lại Chiến gia này rốt cuộc cũng là đệ nhất môn đình, xiêm y chủ nhà tất nhiên là cao cấp. Ai nghĩ đến có người khác thường không theo quy tắc thông thường để cởi áo đâu. Giống như nàng vậy dùng hai tay kéo cổ áo mạnh mẽ, cho dù chất liệu vải có rắn chắc cũng đều bị phá hư đi.

Nội tâm Thất Nhân thầm kêu một tiếng không tốt, giương mắt nhìn, Chiến Sanh Ca quả nhiên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng. Trên mặt thật ra nhìn không ra tức giận gì, nhưng như vậy lại càng làm Thất Nhân cảm thấy nguy hiểm dị thường.

Cứ như vậy, hai mắt nhìn nhau. Trong phòng, nháy mắt lâm vào không khí kỳ quái.

Đột nhiên, Chiến Sanh Ca có động tác. Chỉ thấy hần từ chỗ Thất Nhân xé ra, đem áo khoác đơn giản hoàn toàn xé đi.

Thất Nhân miệng trương thành hình chữ “o”. Đủ quyết đoán!

Đang lúc Thất Nhân kinh ngạc, Chiến Sanh Ca vươn tay đến Cơ Thất Nhân. Chỉ nghe “Roẹt” một tiếng, hỉ phục trên người Thất Nhân nháy mắt biến thành hai nửa, rơi xuống.

Thất Nhân oán giận. Nam nhân này quả nhiên ghi hận đầy đủ. Mình xé rách xiêm y hần, hần đúng là im hơi lặng tiếng liền xé trở lại.

Nguy hiểm! Nam nhân như vậy thật sự là rất nguy hiểm !

Thất Nhân còn đang suy nghĩ , thì Chiến Sanh Ca tiến lên từng bước, cuối cùng đem Cơ Thất Nhân bế lên, đi về hướng màn hi.

Thất Nhân lại cảm khái, quả nhiên là nam nhân đủ háo sắc. Dưới loại tình huống này còn không quên việc kia.

11. Chương 11: Bắt Đầu Làm Thiếp Cho Người

Ngày hôm sau, trời vừa sáng. Cơ Thất Nhân liền cảm giác nam nhân bên cạnh mình ‘giương cờ’, cảm giác của nàng cho tới bây giờ đều sâu sắc hơn với người ngoài nhiều.

Cơ Thất Nhân bĩu môi. Nam nhân này, thật sự là tinh lực dư thừa. Tối hôm qua ép buộc như vậy, nàng ba lượt đã muốn hôm mê, mỗi lần tỉnh lại, vẫn thấy nam nhân này đều còn ở trên người mình cố gắng cày cấy. Cũng không biết nam nhân này ngủ lại lúc nào. Nam nhân này chẳng lẽ đối mỗi người đàn bà đều là như vậy sao? Đường như mấy đời chưa thấy qua nữ nhân vậy, lại giống như sói đói nhìn thấy cừ non. Hần không sợ kiệt sức mà chết ở trên người nữ nhân sao?

Ghê tởm hơn là, nam nhân này sáng nay tự nhiên còn ‘giương cờ’ như vậy. Đáng thương nàng toàn thân đau xót. Có người nữ nhân nào có thể chịu được tra tấn như thế chứ?

Chỉ nghe thanh âm người nọ thản nhiên như trước: “Thay quần áo!” Ra lệnh không thể phản kháng.

Thất Nhân trợn mắt nhìn lại, quả nhiên Chiến Sanh Ca nhìn nàng thẳng tắp. Thất Nhân nhìn xem khắp nơi, trong phòng không có người khác.

Khóe miệng Thất Nhân run rẩy, những lời này quả nhiên là nói với nàng.

Lại là thay quần áo!

Nam nhân này không đổi lời khác được sao?

Cơ Thất Nhân chịu đựng khắp người không khoẻ cố gắng đứng lên, tùy tiện mặc qua áo lót. Nhẫn! Thân phận nàng hiện tại là tiểu thiếp của hắn! Chuyện nhỏ không nhẫn thì chuyện lớn sẽ bị loạn!

Thất Nhân đáp thuận theo: “Vâng, gia.”

Cái bàn dài bên giường không biết khi nào đã có thêm một bộ đồ trắng nằm chỉnh tề.

Lại là màu trắng! Nam nhân này, chẳng lẽ nghiện mặc đồ trắng?

Thất Nhân vừa vươn tay, chuẩn bị cầm lấy quần áo. Chợt nghe bên cạnh lại là thanh âm ra lệnh thản nhiên: “Đi rửa tay ngay.”

Gì? Rửa tay ngay? Không phải kêu giúp hẩn mặc quần áo sao? Như thế nào đột nhiên lại bảo nàng đi rửa tay ngay ? Thất Nhân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Chiến Sanh Ca.

Gặp Chiến Sanh Ca không ý muốn giải thích, Thất Nhân ngằm phỉ nhổ một ngụm, thật sự là người kỳ quái. Nhưng cũng ngoan ngoãn đi rửa sạch tay.

Đưa tay lau sạch sẽ, Thất Nhân thật cẩn thận vì Chiến Sanh Ca mặc xiêm y vào.

Đúng! Chính là thật cẩn thận! Nàng cũng không nghĩ tái phạm lỗi đêm qua nữa, vịn nhất lại đem xiêm y nam nhân trước mắt này phá hỏng, không biết hẩn sẽ xé xiêm y chính mình hay vẫn là trực tiếp đem xé nàng.

Càng cẩn thận, lại càng xúc động vội vàng. Càng là xúc động vội vàng, lại càng rối ren. Qua hồi lâu, áo trắng vẫn như trước lòng bùng suy sụp rơi ở trên người Chiến Sanh Ca. Thật ra làm cho cả người Thất Nhân đầy đồ mồ hôi.

Thất Nhân tùy ý lau mặt một cái, tiếp tục chiến đấu hăng hái cùng áo trắng.

Lúc này, thấy Chiến Sanh Ca lui từng bước về phía sau.

Chẳng lẽ, nam nhân này rốt cục chịu không được, chuẩn bị tự mình mặc quần áo? Thất Nhân buồn bực ngẩng đầu. Đã thấy Chiến Sanh Ca cứ nhiên bắt đầu cởi hết xiêm y. Sau đó, thuận tay đem xiêm y kia ném đi. Trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng trong mắt cũng là chán ghét thật sâu.

Đúng! Chính là chán ghét rõ ràng!

Nam nhân này có ý tứ gì? Thất Nhân rất là khó hiểu. Nàng nâng tay mình lên, chẳng lẽ trên tay mình có bệnh độc sao?

Chỉ nghe nam nhân thản nhiên hô một tiếng:“Lấy bộ xiêm y đến!”

Ngoài cửa vang lên tiếng nha hoàn trả lời.

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn cầm bộ đồ mới tiến vào.

Thất Nhân vừa thấy, bộ mặt không khỏi lại rút một chút, cứ nhiên vẫn là màu trắng.

Nghiện mặc xiêm y màu trắng – trước khi thay quần áo cần phải rửa tay ngay — mình dùng tay lau mồ hôi chạm vào xiêm y hẩn, xiêm y kia lập tức liền bị để qua một bên. Dem hết tất cả liên hệ lại, Thất Nhân xem như hiểu được. Nam nhân này cứ nhiên có, hơn nữa là cực kỳ đến nỗi trở thành nghiện sạch sẽ đến biến thái!

Đều nói những người nghiện mặc đồ trắng có chút đam mê kỳ quái, quả nhiên không giả.

Chiến Sanh Ca đại khái là lĩnh giáo kỹ xảo thay quần áo cao siêu của Thất Nhân, dĩ nhiên buông tha cho ý tưởng để cho nàng vì mình thay quần áo. Trực tiếp sai khiến nha hoàn kia làm.

Khéo tay như con thoi xuyên, chỉ một lúc, quần áo hàng ngày ngay ngằm mặc ở trên người Chiến Sanh Ca.

Chiến Sanh Ca nhắc chân muốn ra khỏi phòng.

Cơ Thất Nhân thuận theo cung đưa. Trong lòng lại kêu gào, đi nhanh đi, đi nhanh đi, làm cho nàng ngủ bù.

Chiến Sanh Ca dường như là nhớ tới cái gì đó, dừng bước, xoay người, trong lòng lấy ra một vật, đưa cho Cơ Thất Nhân. “Về sau đeo nó.” Thanh âm hẩn vẫn thản nhiên như không.

Cơ Thất Nhân nhận lấy, mắt to đảo qua, là cái ngọc bài, lập tức làm ra vẻ vui sướng, phúc thân:“Tạ gia ban cho.”

Chiến Sanh Ca gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Cơ Thất Nhân cẩn thận nhìn lên ngọc bài kia, lập tức oán giận dâng lên. Chỉ thấy ngọc bài kia rõ ràng một cái chữ “25” thật to đập vào mi mắt. Đó là một..... Con số gì a?

Lập tức tiện tay đem ngọc bài ném, mình lại nằm ngã xuống giường.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe bên tai truyền đến âm thanh líu ríu ồn ào, không phải con chim se sẻ Hỉ Nhi kia thì là ai?

“Tiểu thư, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại.”

Không có nghe đến. Nàng không có nghe đến.

“Tiểu thư, mặt trời đã lên rất cao .”

Đã chết. Nàng đã chết. Không cần kêu.

“Tiểu thư, hôm nay còn phải đi chỗ trường thiếp thỉnh an. Đi chậm sẽ không tốt!”

Đúng rồi, hôm nay nàng còn phải đi chỗ nữ nhân có uy quyền cao nhất trong hậu viện thỉnh an. Nhưng vì sao lại là trường thiếp? Nói như vậy, không phải chủ mẫu sao?

Cơ Thất Nhân bắt đắc dĩ trợn mắt. Chỉ thấy Hỉ Nhi kia bày ra khuôn mặt còn trẻ con nhỏ nhắn thật to ở trước mắt nàng, kinh hãi nói: “Tiểu thư, ngài tỉnh rồi, Hỉ Nhi gọi người đã lâu.”

Đúng, đúng, gọi hồn kêu rất lâu a. Cơ Thất Nhân trở mình xem thường, phun ra hai chữ: “Thay quần áo.” Vừa nói câu này khiến cho nàng nghĩ đến cái đại thúc quái dị nghiện sạm sẽ kia.

Cơ Thất Nhân ngồi dậy, thế này mới phát hiện cách đó không xa còn một nha hoàn đứng, bộ dáng mười lăm mười sáu, thanh tú nhu thuận. Chỉ thấy nàng trong suốt phúc thân nói: “Nhạc Nhi tham kiến phu nhân! Chiến quân gia phân công nô tỳ đến chỗ này của phu nhân. Về sau phu nhân có chuyện gì, liền phân phó nô tỳ đi làm.”

Nga nga, còn phân cho nàng một cái nha hoàn, đãi ngộ không sai. Cơ Thất Nhân an ủi mình. Vừa lúc có thể từ chỗ nàng hiểu biết một ít chuyện tình trong phủ này.

Lập tức, thừa dịp Hỉ Nhi trang điểm mình trong lúc đó, Thất Nhân hướng Nhạc Nhi hỏi một ít tin tức hậu viện.

Thì ra Chiến Sanh Ca này mặc dù có rất nhiều cơ thiếp, nhưng không có chính thê. Trước kia cũng từng có một cái, sau lại nghe nói sinh bệnh, tuổi còn trẻ liền hương tiêu ngọc vẫn .

Cơ Thất Nhân nghe đến đó, nhớ tới hôm qua Chiến Sanh Ca kia không được vui vẻ, cảm thấy oán thâm, nữ nhân này phỏng chừng là bị cái nam nhân quái dị kia ép buộc đến chết.

Sau đó vị trí chủ mẫu thật ra vẫn để không, cũng không phải Chiến Sanh Ca đối với chủ mẫu tiền nhiệm vẫn còn nhớ thương, không muốn cưới chính thê lần nữa. Hoàn toàn là vì trong hậu viện có hai nữ nhân gia thế rất mạnh, Chiến Sanh Ca lập người nào cũng không được.

Hai nữ nhân kia một cái là nữ nhi tả tướng trong triều, một cái là nữ nhi trấn quốc đại tướng quân trong triều, một văn một võ, thế lực tương đương, thật ra ai cũng không nhường cho ai. Bởi vậy nữ nhân hậu viện cũng tự động hình thành hai phái, đều tự dựa vào danh nghĩa hai nữ nhân này.

Bởi vậy, vị trí Chiến gia chủ mẫu vẫn để không. Chiến gia hậu viện lại tôn hai nữ nhân kia, bằng một cái danh từ mới — trường thiếp.

Cơ Thất Nhân hoàn toàn bị này hai chữ này đánh bại. Trường thiếp, không phải cũng là thiếp sao?

Cơ Thất Nhân hoàn toàn có thể lý giải dụng ý của Chiến Sanh Ca khi không tôn chính thê. Cái gọi là chiến tranh hậu viện có thể sánh bằng chiến trường chân chính có khi còn muốn lợi hại hơn. Một cái chuẩn bị không tốt, làm cho hậu viện cháy, đó mới là xảy ra chuyện lớn.

Trang điểm xong, Cơ Thất Nhân nhìn mình trong gương, khuôn mặt mượt mà, đỏ bừng, nhưng thật ra trắng nõn. Lập tức kêu Hỉ Nhi mang bột nước tối, mạnh mẽ bôi một lớp phấn trắng thật dày trên mặt mình. Thẳng đến lúc khuôn mặt hồng nhuận trở nên tái nhợt, lúc này mới vừa lòng ngừng tay.

Hỉ Nhi kêu sợ hãi: “Tiểu thư, ngài làm cái gì?”

Cơ Thất Nhân liếc mắt nhìn nàng một cái: “Hỉ Nhi, không thể kêu tiểu thư. Phải kêu phu nhân, biết không?”

Lập gia đình còn có chỗ tốt như vậy, rốt cục có thể thoát khỏi xưng hô “Tiểu thư” quái dị này, nó làm nàng chịu đựng lâu rồi.

Hỉ Nhi thở nhẹ thắp đầu lười, nói: “Vâng, phu nhân. Nhưng, phu nhân, ngài làm cái gì vậy a?”

Cơ Thất Nhân thở nhẹ hai chữ: “Sát phần.”

Hỉ Nhi dánh điệu mơ hồ. Sát phần là sát như thế này sao?

Cơ Thất Nhân không quản vẻ mặt mơ hồ của Hỉ Nhi, đứng lên, định đi ra cửa thỉnh an.

Chỉ nghe một tiếng “Phu nhân!” Nhạc Nhi bên cạnh gọi lại nàng.

Cơ Thất Nhân xoay người, chỉ thấy trong tay Nhạc Nhi cầm ngọc bài mà lúc trước nàng tùy tay ném ra.

“Phu nhân đã quên đeo ngọc bài.” Nhạc Nhi nói.

Cơ Thất Nhân đen mặt. Chẳng lẽ muốn cho nàng đeo cái bài tử “25” này đi lại khắp nơi sao? Lập tức xua tay lắc đầu: “Không cần!” Thứ đồ kiên quyết không cần mang trên người!

“Gia phân phó, mỗi vị phu nhân đều có ngọc bài gia ban cho, phải đeo.” Nhạc Nhi nói như.

Cơ Thất Nhân hung hăng nhìn chằm chằm ngọc bài trong tay Nhạc Nhi, giống như ngọc bài này chính là nam nhân biến thái kia, hận không thể đem hất một ngum cắn chết. Có bệnh nghiện sạch sẽ còn chưa tính, lại còn dùng ánh mắt khiến nàng cảm thấy dường như nàng mang theo bệnh độc? Làm cho nàng đeo ngọc bài còn chưa tính, nhưng vì cái gì cho nàng một con số khiến cho người ta muốn giết người như vậy?

Quên đi quên đi. Cơ Thất Nhân bắt đầu dùng phương pháp thắng lợi tinh thần thôi miên mình. Dù sao mình làm “Tiểu thư” cũng đã lâu như vậy, không cần làm thứ “25”.

Lập tức, cắn răng, dậm chân một cái, để cho Nhạc Nhi đem ngọc bài treo trên lưng.

12. Chương 12: Hậu Viện Rối Loạn

Lúc Cơ Thất Nhân tới Đình Phương Uyển, thì bị khung cảnh nữ nhân đầy khắp phòng này hù dọa. Không phải nói chỉ có hai cái trường thiếp sao? Nhưng trong vườn này nhiều nữ nhân trang điểm xinh đẹp như vậy cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Kỳ thật cũng không thể trách nữ nhân hậu viện này đánh trống khua chiêng lớn như vậy, dù sao sắc đẹp của Cơ Ngũ Nhiêu ở hoàng triều cũng rất có danh tiếng. Nữ nhân như vậy gả đến trong hậu viện này, có thể làm cho đám nữ nhân này không căng thẳng một chút hay sao? Các nàng thật ra người người đều muốn nhìn xem rốt cuộc mỹ mạo như thế nào, có thể uy hiếp đến các nàng hay không.

Cơ Thất Nhân mắt to đảo qua, khoe miệng không khỏi run rẩy một chút. Lúc này mới sáng tỏ số “25” trên ngọc bài kia rốt cuộc là có ý nghĩa như thế nào. Không phải ngồi trong phòng này ngồi vừa vặn có 24 nữ nhân sao? Hơn nữa thêm mình, đúng là 25 cái! Nguyên lai mình là tiểu thiếp phòng thứ 25 của Chiến gia a!

Chiến Sanh Ca thật đúng là không sợ làm mình một mồi chết! 25 cái! Hơn Cơ lão cha 5 lần! Biết hấn là giống đực hạng nhất, biết hấn rất nhiều tiền, cũng không cần dùng phương thức như thế mà biểu hiện đi!

Cơ Thất Nhân lại bắt đầu ai oán con số của mình, vì cái gì mình không sớm hơn một cái, hoặc là muộn một cái gả lại đây? Cổ tình trên lưng lại được cái con số kỳ quái như vậy?

Đang nghĩ, thì nghe trên ghế truyền đến một giọng nói: “Người chính là người mới vào cửa – Nhiêu phu nhân?” Ôn hòa có chút thần nhiên xa cách.

Cơ Thất Nhân giương mắt, chỉ thấy trên ghế có hai nữ nhân ngồi ngay ngắn, xiêm y một vàng một xanh biếc, ước chừng đều hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Tuy rằng tư sắc cũng không tầm thường, ung dung đẹp đẽ quý giá, rất có phong phạm tiểu thư thế gia. Nhưng vì đã gặp qua hai cái tỷ tỷ Cơ gia, nên hai vị

trước mắt này thật ra không tính là cái gì. So về phong thái, Tam tỷ nàng càng tốt hơn; nếu so về quyền rũ, hai cái này so cùng Cơ Ngũ Nhiêu chân chính thì không có cách nào mà so được.

Hai người này ngồi trên địa vị cao, đại khái chính là cái mà hậu viện này gọi là trường thiếp đi.

Người lên tiếng, chính là cái nữ tử mặc xiêm y màu vàng- nữ nhi tả tướng, Lãnh Tiêm Vũ.

“Sao không quy củ như vậy?” Lúc này, lại một tiếng quát truyền đến, cái xanh biếc này cũng lợi hại a. Mở miệng đó là một khác nữ tử trên ghế bên cạnh – nữ nhi trấn quốc đại tướng quân, Liên Ngọc Diệp.

Cơ Thất Nhân kinh sợ thấp thân đến: “Tham kiến Lãnh phu nhân, Liên phu nhân.”

Một đám nữ nhân khắp phòng đều đánh giá nữ tử trước mắt mặc tố y này. Không phải nói Cơ Ngũ Nhiêu là mỹ nhân hiếm có của hoàng triều sao? Xinh đẹp kiều mỹ đó thực có thể làm cho nam nhân điên cuồng sao? Nhưng người trước mắt này không tính là thanh tú, thoáng mang theo vẻ trẻ con, nữ nhân khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm trẻ con phì nộn này nhìn thế nào cũng không tính là xinh đẹp đi? Mới mười mấy tuổi, chính xác, thì cũng chỉ có thể xem như một đứa nhỏ.

Các nữ nhân không khỏi đoán, tên Cơ Ngũ Nhiêu xinh đẹp là như thế nào truyền ra?

Lại nhìn mặt “Cơ Ngũ Nhiêu”, tái nhợt không thấy huyết sắc, căn bản chính là đáng vẻ có bệnh.

Vừa thấy như vậy, mọi người liền yên tâm. Người như vậy vào cửa, muốn tư không tư, muốn sắc không sắc, như thế nào đều uy hiếp được địa vị của các nàng tại hậu viện này.

Kỳ thật nếu chỉ nhìn một cách diện mạo Cơ Thất Nhân đơn thuần, cũng có thể cho là thanh tú đáng yêu. Đáng tiếc trên đầu nàng là danh tiếng Cơ Ngũ Nhiêu, lại cố ý đem mặt mình bôi thành bộ dáng Bạch vô thường, trong mắt nữ nhân tại đây, liền không có năng lực cạnh tranh.

Cơ Thất Nhân cả người sợ hãi, bị hai mươi bốn nữ nhân đồng loại đánh giá cao thấp, mình thì tựa như một đầu heo đợi làm thịt bị hai mươi bốn đồ tể đó không coi vào đâu, cũng không thể phản kháng, cảnh tượng quỷ dị ra làm sao?

Lãnh Tiêm Vũ nhìn về phía nàng: “Muội muội đa lễ. Đã vào cửa Chiến gia, mọi người đều là tỷ muội. Về sau kêu chúng ta tỷ tỷ là được.”

Tỷ muội? Nói dễ nghe, trong lòng phỏng chừng đã đem chính mình mắng hơn một ngàn một vạn lần đi, ngoan độc một chút, phỏng chừng đã muốn thiên đao vạn quả. Cơ Thất Nhân âm thầm oán.

Lập tức nhu nhược phúc thân: “Tạ các tỷ tỷ không giận.”

Liên Ngọc Diệp xem xét nàng vài lần, rồi bĩu môi: “Nghe đồn Cơ gia ngũ tiểu thư trời sinh diễm lệ, là tiểu mỹ nhân hiếm thấy, như nhìn thế nào cũng thấy người thực bình thường?”

Người này nhưng thật ra ngay thẳng, nói thẳng ra diện mạo nàng bình thường, hỏi ngay ra nghi hoặc trong lòng mọi người ở đây. Nàng vốn không phải là Cơ Ngũ Nhiêu, sao có thể có sự xinh đẹp của Ngũ Nhiêu?

Cơ Thất Nhân ho nhẹ vài tiếng: “Nghe bên ngoài đồn đãi luôn không phải sự thật. Tiện thiếp từ nhỏ yếu đuối nhiều bệnh, đáng vẻ cũng chỉ là bình thường. So với các vị tỷ tỷ, tiện thiếp thật là xấu hổ vô cùng.”

Nói một phen làm tâm tình các vị ở đây đều thư sướng.

Lãnh Tiêm Vũ nói: “Muội muội quá mức khiêm tốn. Nói sao thì gia chúng ta cũng không phải chỉ nhìn tướng mạo bình thường, vào được mắt gia, vẫn có thể ở hậu viện chúng ta được sủng ái.”

Được sủng ái? Trăm ngàn lần đừng! Được sủng liền có nghĩa phải đề phòng hai mươi bốn nữ nhân khác. Nàng không có hứng thú, cũng không có tinh lực đem thời gian để tiêu tốn vào cấp trên ở đây.

Tuy rằng nghĩ như vậy, Cơ Thất Nhân vẫn là gật nhẹ đầu: “Tạ tỷ tỷ dạy bảo.”

Lãnh Tiêm Vũ nói tiếp: “Hậu viện chúng ta còn không có chủ mẫu, quy củ tự nhiên cũng không nhiều như vậy. Chỉ cần không tranh thủ tình cảm, không làm chuyện khác người, liền có thể an ổn qua. Hiện tại mọi chuyện đều là ta cùng Liên muội muội làm chủ, Nhiêu muội muội nếu có cái gì không hiểu, cứ việc tới hỏi chúng ta.”

Lời này nói cũng rất hay á, đã mượn sức lại lập uy. Đã chỉ ra mình cùng Liên Ngọc Diệp ở trong nhà mặc dù không phải chủ mẫu nhưng lại hơn hẳn địa vị chủ mẫu, lại thật tình nói nàng không cần vọng tưởng trong hậu viện này tranh thủ tình cảm tranh địa vị. Lãnh Tiêm Vũ này tâm cơ quả thật là không đơn giản.

Tranh thủ tình cảm? Nàng Cơ Thất Nhân ăn no rửng mỡ cũng sẽ không đi làm việc này!

Thất Nhân đầu rũ xuống đất càng thấp:“Vâng, muội muội ghi nhớ.” Nói xong còn không quên lại ho khan vài tiếng, biểu hiện mình suy yếu.

Quả nhiên, Lãnh Tiêm Vũ thân thiết nói:“Muội muội thân thể không khỏe, trở về nghỉ ngơi đi. Đây chẳng quá là chỉ là hình thức thôi, về sau muội muội cùng với các tỷ muội trong hậu viện ở chung thật tốt là được.” Dừng một chút, nàng lại nói:“Mọi người cũng đều tan đi.”

Nói dễ nghe! Hiện tại trong miệng thì nói thỉnh an này không có gì lắm. Nếu nàng thực sự không đến lần này, phỏng chừng hậu viện này sẽ tạo lên một trận gió tanh mưa máu đi.

Lập tức, Thất Nhân đem khuôn mặt nhỏ nhắn buông càng thấp:“Vâng, tỷ tỷ.”

Lần đầu tiên gặp nhau với hậu viện, Thất Nhân liền để lại ọi người một cái ấn tượng gây yếu liền rời đi.

13. Chương 13: Gia Yến Đầu Tiên

“Phu nhân, đêm nay gia bày gia yến, thỉnh phu nhân đến Lâm Ca Uyển đúng giờ.” Chiến Nhược Thủy một thân huyền y, tuy rằng mặt mang ý cười, cũng không mất uy nghiêm của quân gia Chiến gia tinh tế đánh giá Cơ Thất Nhân trước mắt liễu lĩnh dùng tên Cơ Ngũ Nhiêu này gả tới. Tuy rằng Cơ Thất Nhân đáng điệu sợ hãi phục tùng sụp mắt, nhưng từ trong đáy mắt của nàng, hiển nhiên có một tia không kiên nhẫn chợt lóe qua.

Có ý tứ! Cơ Thất Nhân này cũng không giống như ngoài mặt dịu ngoan! Rõ ràng là con nhím, nhưng lại làm bộ như con thỏ! Không biết gia có phát hiện hay không. Trong lòng Chiến Nhược Thủy buồn cười. Nữ nhân như vậy trong cái hậu viện này thật đúng là khác thường.

Cơ Thất Nhân đánh giá người chiếm cứ địa vị cực kỳ trọng yếu là quân gia ở Chiến gia này. Nghe nói Chiến Sanh Ca rất tín nhiệm người này, liền ngay cả nữ nhân hậu viện thấy hẳn đều phải chào hỏi một câu.

Chỉ thấy nam nhân này khoảng ba mươi tuổi, ngũ quan mặc dù cũng không phải sâu sắc, nhưng vẻ mặt tươi cười, mí mắt thành một cái đường, làm như ôn hòa, thực tế cũng là giả dối. Loại nam nhân này dùng loại động vật để hình dung, chính là hồ ly. Người như vậy rất khó đối phó, coi như bị hắn nhìn thấy một lần, sẽ bị hắn nhìn thấu trong ruột.

Từ sau đêm động phòng hoa chúc, Thất Nhân không có tái kiến Chiến Sanh Ca. Vốn như nàng vậy muốn dung mạo thì không có dung mạo, muốn tính cách thì không có tính cách, còn thay mặt người gả tới cũng không được Chiến Sanh Ca chú ý cùng sủng ái đi. Huống hồ Thất Nhân cũng không ra khỏi sân mình, Chiến Sanh Ca cũng không đến sân của nàng, cơ hội hai người gặp mặt cũng tự nhiên mà thành con số không.

Thất Nhân thật ra thực hưởng thụ những ngày như vậy. Hai người không gặp, thì không thể làm chung gì được. Nàng mỗi ngày ở trong địa bàn của mình ăn ăn ngủ ngủ, ngẫu nhiên trêu chọc tiểu nha đầu Hỉ Nhi, không cần làm gì, không cần lo lắng, quả thật là thích ý tiêu sái. Tốt nhất, Chiến Sanh Ca đem nàng quên luôn đi mới tốt.

Tự nhiên, như thế nào đột nhiên lại có cái gì gia yến? Nhiều tiểu thiếp như vậy cùng nhau tổ chức gia yến rốt cuộc có ý tứ gì? Là làm cho nhiều lão bà cùng nhau chiêm ngưỡng khuôn mặt của Chiến Sanh Ca sao?

Cơ Thất Nhân suy yếu ho khan vài tiếng:“Chiến quân gia, gia yến này có thể không tham gia được không? Tiện thiếp sợ đến lúc đó thân thể không khỏe, làm mất hứng thú của mọi người.”

Chiến Nhược Thủy nhìn Thất Nhân, nữ nhân này quả nhiên có ý tứ. Nữ nhân hậu viện này người nào không ngóng trông gia yến để có thể lưu lại ấn tượng tốt cho gia, về gia yến ngày đó cho dù là có trọng bệnh đều cố gắng đến trình diện. Nàng ngược lại, tự nhiên không muốn đi!

Chiến Nhược Thủy ý cười trong suốt: “Gia yến này cho tới bây giờ không có người vắng họp, phu nhân vẫn là không cần làm khác người mới tốt.”

Thất Nhân thở dài: Ai! Chạy trời không khỏi nắng a! Lập tức gạt đầu: “Tiện thiếp sẽ đến đúng giờ. Tạ Chiến quân gia nhắc nhở.”

Chiến Nhược Thủy cười rất thâm ý, rồi đi.

Cơ Thất Nhân phát lạnh một trận, quả nhiên không thể ở chung cùng với nam nhân này lâu.

Vì gia yến buổi tối, Thất Nhân lại tốn một phen thời gian cho chuẩn bị – trang phục càng giống suy yếu, càng không lọt vào mắt càng tốt.

Cùng giống như lần trước, Thất Nhân đánh thật dày phấn trắng trên mặt nàng, khiến cho Hỉ Nhi nhìn xong tưởng Bạch vô thường từ dưới địa phủ đi ra, sợ tới mức kêu hãi hùng.

Thất Nhân liếc mắt nhìn nàng một cái: “Ngạc nhiên!”

Hỉ Nhi ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn: “Phu nhân, người làm gì mà đem mình biến thành như vậy, người không ra người quỷ không ra quỷ”

Thất Nhân bí hiểm nói: “Tiểu nha đầu này không hiểu gì cả? Cái này gọi là làm mới! Nghe qua Tây Thi nắm tâm sao? Nữ tử càng yếu đuối nam nhân mới càng yêu thương!”

Hỉ Nhi nghi hoặc nói: “Là như thế này sao?” Về mặt sùng bái, phu nhân nhà nàng hiểu thật nhiều!

Nhạc Nhi ở bên cạnh bĩu môi: “Hỉ Nhi, phu nhân trêu chọc người đó!” Sau đó chuyển hướng Cơ Thất Nhân: “Phu nhân, Nhạc Nhi không biết cái gì là Tây Thi bất tâm. Nhưng khuôn mặt này của phu nhân không thể nói là yếu đuối, lại càng không khiến người yêu thương.” Từ lúc theo Thất Nhân một hồi, thăm dò tính tình Thất Nhân, lá gan Nhạc Nhi cũng lớn lên, sớm không có khép nép giống như lúc mới gặp mặt.

Thất Nhân liếc nhìn nàng một cái: “Nga? Không phải yếu đuối đó là cái gì?” nha đầu Nhạc Nhi kia so với Hỉ Nhi thông minh hơn nhiều lắm!

“Cương thi!” Nhạc Nhi khê mở đôi môi, phun ra hai chữ.

Thất Nhân liếc mắt xem thường, cố ý làm ra vẻ thương tâm: “Nhạc Nhi, người thật sự là không biết thưởng thức! Ta đánh cược với người, gia nhìn thấy dạng này của ta, đêm nay nhất định sẽ tiến sân của ta.”

Nhạc Nhi mới không tin: “Phu nhân nếu muốn làm gia vui, nên đem mặt lau khô rửa sạch!” Phu nhân này của nhà nàng rất là kỳ quái. Các phu nhân khác đều hao tổn tâm cơ muốn tiếp cận gia, làm gia vui vẻ. Phu nhân nhà nàng thì ngược lại, cả ngày chui trong tiểu viện của mình, ngay cả cơ hội gặp gia cũng không có. Nàng xem đến sốt cả ruột. Phải biết rằng, trong hậu viện này mỹ nữ như mây, tướng mạo bên ngoài vốn đã không chiếm được lợi thế rồi, nếu phu nhân còn không tích cực tranh thủ, rất nhanh sẽ bị gia quên mất. Chỉ tiếc hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp. Phu nhân nhà nàng thật ra vẫn như trước mỗi ngày khoan thai thoải mái với cuộc sống tạm bợ của mình.

Cơ Thất Nhân càng cả giận: “Ta càng muốn dùng cái dạng này kêu gia đến sân của ta. Cho đám nha đầu các người nhìn một cái phu nhân các người là ta có dự kiến trước bao xa!”

Đương nhiên, chính nàng cũng không tin Chiến Sanh Ca có thể bị bộ dáng quỷ quái này đả động. Chẳng qua là cãi nhau cùng bọn nha hoàn thôi. Nếu Chiến Sanh Ca thấy bộ dáng này xong, mà thực đến sân của mình, thì chỉ có thể chứng minh một việc – đó ảnh hưởng Chiến Sanh Ca có vấn đề. Không chỉ nói nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng sẽ bị khuôn mặt tái nhợt đến khủng bố này dọa đi. Cho dù là mình, nhìn đến khuôn mặt trong gương kia, cả người cũng run rẩy ba phần.

Thất Nhân cho Hỉ Nhi vì mình sợ một cái búi tóc cực kỳ đơn giản, dùng một cây mộc trâm thô ráp cố định lại. Trên đầu tự nhiên không thể hoa lệ quá mức, càng u ám mới càng không khiến người ta chú ý.

Chuẩn bị xong khuôn mặt cùng kiểu tóc, Thất Nhân chọn đến xiêm y. Nhất định không thể quá chú ý được. Màu trắng hoặc đen như vậy hiển nhiên không thích hợp, màu đỏ màu xanh hay màu xanh dương lại rất chói mắt. Kết quả, Thất Nhân lựa chọn một bộ màu tó có hoa nhỏ màu nhạt, loại này này đặt ở giữa một đám người lập tức sẽ bị chôn vùi. Huống chi là một đồng nữ nhân trang điểm xinh đẹp giống như bướm bướm.

Thất Nhân vừa lòng nhìn nhìn trang phục của mình, nhìn thời gian. Đương nhiên, là thời điểm tới gia yến cũng cần chú ý, không thể là cái thứ nhất, cũng không thể là người cuối cùng. Đi đến lúc chính giữa, mới không có người chú ý đến. Sau đó sẽ tìm cái góc ngồi xuống, đó mới là con đường giữ mình đúng đắn.

Hiện tại thời gian vừa đúng, Thất Nhân lúc này mới dẫn Hỉ Nhi cùng Nhạc Nhi ra cửa.

Tới Lãm Ca uyển, Thất Nhân ngay cả lòng giết người cũng đều có.

Đây là chuyện gì xảy ra cho nữ nhân trong phòng này? Nàng nhưng là áp dụng đúng chuẩn thời gian để tới, hẳn là không sớm cũng không muộn mới đúng! Nhưng mà, tất cả nữ nhân đều tích cực như vậy sao? Cứ nhiên trừ bỏ nàng ra, tất cả đều đến đông đủ ! Kết quả, thật ra mình thành cái cuối cùng trình diện, không nghĩ khiến cho người khác chú ý đều không được!

Những nữ nhân này tích cực như vậy còn chưa tính! Thế nhưng, các nàng đều cùng nhau mặc một màu sắc quần áo sao? Hơn nữa tất cả đều là màu trắng! Tuy rằng có thể lý giải tâm lý các nàng, chẳng qua chính là muốn phối hợp với quần áo Chiến Sanh Ca mà thôi. Nhưng, nhưng mà, các nàng không biết là một phòng toàn màu trắng không giống như tới tham gia gia yến, mà thật ra giống tới tham gia lễ tang sao? Không phải là rất xui sao? Tự bản thân vốn đã mặc một bộ xiêm y màu tối u ám đến nhưng ở một đám màu trắng thì lại có vẻ vô cùng chói mắt!

Những nữ nhân này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Cứ như vậy, Thất Nhân ở giữa đám nữ nhân giống như châm đăm trong ánh mắt nơm nớp lo sợ bước vào bàn tiệc, tìm cái góc xa tối, ngồi xuống.

Thất Nhân là có khổ mà không chỗ nói a. Nàng đã đem mình biến thành rất u ám! Không nghĩ tới những nữ nhân này càng mạnh, thống nhất trang phục, khiến cho u ám của mình nhưng lại trở thành đặc thù. Nàng không phải cố ý, nàng thật sự là không phải cố ý. Ngày ấy lúc thỉnh an, không phải gặp đám nữ nhân này một cái so với một cái càng kiều diễm hơn sao? Như thế nào hôm nay người người đều trở thành đức hạnh như vậy? Các nàng cấp đồng phục cho hậu viện cũng không nói cho nàng a! Nếu sớm biết rằng cục diện như vậy, nàng cũng đã sớm mặc áo trắng chạy tới, làm một phần tử trong đám nhân viên mai táng này.

Nội tâm Thất Nhân đang hối hận a, ngày thường thực không nên vì mưu cầu vinh hiển thoải mái, không tìm hiểu tình báo hậu viện. Cái này tốt lắm, tuy là vô tâm, nhưng rốt cuộc vẫn là thành cái đích ọi người chỉ trích. Ngày mai, viện kia của mình chắc chắn là không thể an bình.

14. Chương 14: Đột Nhiên Chiếu Cố

Thất Nhân đang không yên lòng ảo não hết sức, thì Chiến Sanh Ca lập tức đến đây. Tức thời đã đem ánh mắt nữ nhân toàn viện hấp dẫn qua, tạm thời giải cứu Thất Nhân bị soi mói đến cả người khó chịu.

Các nữ nhân đứng lên, phúc thân: “Gia!” Quần áo đều nhịp, động tác đều nhịp, thanh âm đều nhịp — trừ bỏ Cơ Thất Nhân.

Chiến Sanh Ca quét mắt toàn trường, ánh mắt dừng ở trên người Thất Nhân, liếc mắt xem ngọc bài lộ ra trên người nàng một cái, hô thanh: “Phu nhân Hai mươi lăm!”

Thất Nhân nhất thời không có phản ứng lại, nội tâm còn đang buồn cười. phu nhân Hai mươi lăm! Tên nổi bậc như vậy, quả là có sáng tạo!

Giương mắt, đã thấy Chiến Sanh Ca thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng. Đột nhiên nàng nhớ lại, hai mươi lăm, hai mươi lăm, không phải là thứ vị của mình ở trong hậu viện này sao?!

Lập tức khoe miệng run rẩy, phu nhân hai mươi lăm, cư nhiên là kêu mình! Chiến Sanh Ca này dùng cách gọi thật sự là quá trâu bò!

Thất Nhân sợ hãi nói: “Vâng, gia!”

Nàng quả thật thực sợ hãi a, bị hai mươi bốn đôi mắt ghen tị ghen ghét chung quanh thẳng tắp nhìn chăm chăm, nàng có thể không sợ hãi sao? Chiến Sanh Ca này có phải rất nhân hay không, đột nhiên kêu mình để làm chi?

Chiến Sanh Ca nhìn nhìn Thất Nhân: “Phu nhân Hai mươi lăm rất thiếu tiền sao? Sao ăn mặc như vậy? Hay là quần gia khẩu trừ tiền tiêu vặt hàng tháng của phu nhân?”

Thất Nhân nhìn xem chính mình, xiêm y u ám, cây trâm bằng gỗ, quả thật là bộ dáng rất đơn giản. Nhưng, chủ ý xây dựng hình ảnh của nàng cũng không phải là để có hiệu quả như vậy a.

Lập tức, Thất Nhân vội nói: “Không có, tiền tiêu vặt hàng tháng đều rất bình thường. Cuộc sống của tiện thiếp..... Rất là..... Dư dả.” Nói xong lời cuối cùng, Thanh âm Thất Nhân đều đang run run lên. Làm ơn, đừng nói chuyện cùng nàng nữa. Không thấy nữ nhân đứng quanh mình kia đều muốn đem nàng nuốt vào trong mắt sao? Chiến Sanh Ca này cũng kỳ quái, làm thế nào hôm nay lại nói nhiều như vậy chứ?

Chiến Sanh Ca đại khái thực tình nghĩ đến cuộc sống Thất Nhân rất là khó khăn đi, nên phân phó Chiến Nhược Thủy bên cạnh, nói: “Ngày mai, kêu khổ phòng mang một rương châu báu cho phu nhân hai mươi lăm đi.” (TT: haha)

“Dạ!” Chiến Nhược Thủy nhìn Cơ Thất Nhân, vẫn tươi cười đầy mặt như trước. Nhưng, lúc này con người lại không chứa đựng ý cười.

Ở trong mắt Thất Nhân, biểu tình này của Chiến Nhược Thủy thật sự là trào phúng đến cực điểm .

“Gia, không cần.....” Cơ Thất Nhân vội vàng nói. Nàng hiện tại ngay cả tâm muốn chết cũng đều có, Chiến Sanh Ca này là ngại nàng bị phiền toái ít hay sao? Mình hôm nay ăn mặc “Khác người” như vậy. Dĩ nhiên đã làm cho nữ nhân hậu viện bất mãn. Mà được Chiến Sanh Ca chú ý thì lại càng làm người hậu viện tức giận. Lúc này, Chiến Sanh Ca lại thưởng mình một rương châu báu, đây không phải là muốn mình bị chết mau một chút sao?

Không đợi Thất Nhân nói xong, Chiến Sanh Ca liền đánh gãy lời của nàng: “Đêm nay, ta đi chỗ phu nhân hai mươi lăm.” Giọng điệu bất chợt không do dự, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng làm cho cả sân kinh ngạc, làm cho Thất Nhân lạnh thấu tim.

Các nữ nhân hậu viện lúc này hận không thể đem Thất Nhân giết chết để uống máu cần thiết. Dựa vào cái gì một cái nữ nhân không tư không sắc thậm chí có bệnh nguy kịch như vậy còn có thể được gia chú ý quan tâm? Thậm chí còn không công mà được ban thưởng?

Thất Nhân chỉ cảm thấy cả người vô lực, tình thế sao lại phát triển trở thành như vậy? Không chỉ có lệch khỏi quỹ đạo của mình thiết kế, cuối cùng lại còn phát triển về hướng mà nàng không muốn nhìn thấy nhất. Chú ý nàng, ban thưởng nàng châu báu còn chưa tính, nam nhân này vừa mới nói gì đó? Hắn lại còn nói đêm nay muốn đến sân của nàng!

Không nghĩ tới lúc trước tùy tiện nói vui đùa cùng Nhạc Nhi cư nhiên lại thành sự thật! Nàng hiện tại hoài nghi rốt cuộc là ánh mắt nam nhân này có vấn đề, hay là khiếu thẩm mỹ của mình xem ra ngoài sức tưởng tượng? Chẳng lẽ bộ mặt mình giống như quỷ mới thật là một thịnh hành sao? Cư nhiên có thể làm cho nam nhân từ trước tới bây giờ không quan tâm mình hồi tâm chuyển ý, tự nguyện đến sân của nàng!

Thất Nhân hỏi hận a, chính mình không tiếc hy sinh làn da để hóa trang, cư nhiên lại đưa tới một cái “Mầm tai vạ” lớn như vậy. Nàng thật muốn vả miệng mình vài cái!

Hiện tại thì hay rồi, hôm nay lại nổi bật như vậy, không cần nghĩ, về sau khẳng định sẽ chết rất mau! Nhất thời, trong lòng Thất Nhân kêu một tiếng chán nản a!

Đường như Chiến Sanh Ca cái gì cũng không cảm giác được, nói: “Khai tiệc!”

Ăn một bữa cơm mà tất cả mọi người đều không thoải mái.

Chiến Sanh Ca vốn là người không hay nói chuyện, nên trong phòng tiệc từ trước đến nay đều là im ắng. Nhưng, hôm nay yên lặng lại rất đáng sợ.

Các nữ nhân gắt gao cầm chiếc đũa, gắp một đũa đồ ăn, liền liếc mắt trừng Thất Nhân một cái, sau đó đem đồ ăn hung hăng nhét vào miệng, giống như nhét vào miệng không phải đồ ăn, mà là máu và thịt của Cơ Thất Nhân.

Thất Nhân ăn như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Ở giữa những ánh mắt của một đám nữ nhân như lang như hổ vậy, có thể bình thản ung dung, mới là không bình thường đó?

Thất Nhân vùi đầu, ăn cơm ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên một chút, rúc mình trong góc, cũng không biết mình rốt cuộc là ăn cái gì. Trong lòng đầy oán khí a, thật sự là đem tổ tông mười tám đời của Chiến Sanh Ca đều ăn cần hỏi thăm hết.

Nhìn lại cả bữa tiệc, chỉ có Chiến Sanh Ca là vẫn ăn ngon. Tuy rằng hắn vẫn mang bộ dáng không có sắc thái gì như trước, tần suất nhai nuốt đĩa rau từ đầu tới cuối cũng chưa có biến hóa qua. Chắc đây mới là trạng thái chân thực của hắn đi.

Lúc Thất Nhân đi theo phía sau Chiến Sanh Ca trở lại sân của mình, Nhạc Nhi kinh ngạc vạn phần, chẳng lẽ thực bị phu nhân nhà nàng nói trúng. Phu nhân trang điểm như vậy thật sự kêu là suy yếu, có thể khiến cho người ta yêu thương? Nhưng sao nàng làm như thế nào cũng đều nhìn không ra được đây? Chẳng lẽ khiếu thẩm mỹ mười mấy năm của nàng có vấn đề sao? (TT: =.=)

Nhưng thật ra Hỉ Nhi nghĩ rất đơn giản, lúc này đang sùng bái nhìn Thất Nhân. Phu nhân nhà nàng quả nhiên lợi hại! Tuy rằng ngày thường không thích nhúc nhích, nhưng chỉ cần đánh phẩn thoáng một cái không phải đã đem cô gia bắt dễ như trở bàn tay sao?

Thất Nhân nhìn thần sắc hai cái nha đầu nghi hoặc cùng sùng bái, khóe miệng càng không ngừng run rẩy. Nàng cũng rất muốn biết đây là có chuyện gì a.

Trong Liên nhu uyển –

Mùi đàn hương nhẹ rữ, Chiến Sanh Ca ngồi ở trước bàn cẩn thận nhìn sổ sách trong tay, phảng phất như nhập vào cảnh giới không người.

Cơ Thất Nhân đứng ở bên cạnh, vì Chiến Sanh Ca nhẹ lay quạt lông.

Nam nhân này thật sự là càng xem càng có hương vị. Tuy rằng lần đầu tiên mắt nhìn thấy, cũng không phải là loại kinh diễm, nhưng ở bên người hắn cũng có cảm giác an toàn không hiểu được. Tuy rằng cả ngày không có biểu tình, nhưng nhìn vẻ mặt hắn lúc này đối chiếu sổ sách, thật sự là chăm chú cực điểm.

Nghĩ đến cũng phải, nam nhân này mặc dù có một đốm khuyết điểm, nhưng khẳng định là năng lực xuất chúng, hơn nữa còn thật sự là người cẩn thận. Bằng không làm sao hắn mới có ba mươi tuổi mà có thể sáng chế ra sự nghiệp như thế? Phải biết rằng, trước lúc Chiến gia nổi lên, đệ nhất môn đình hoàng triều này vẫn là Cơ gia của nàng.

Khó trách nữ nhân ở hậu viện nơi đây, cho dù biết nam nhân này có nhiều cơ thiếp như vậy cũng muốn điên cuồng đến với nam nhân này!

Nhìn một bên mặt nam nhân này, hình dáng rõ ràng, mũi rất thẳng, Thất Nhân cảm thấy không khỏi động tâm. Nhưng, nam nhân vĩ đại như vậy chủ động coi trọng bộ dáng này của mình thật sự làm cho người ta buồn bực a. Không trách nữ nhân hậu viện này giận dữ, ngay cả mình đều thấy thập phần khó hiểu.

Tuy rằng nàng biết tỷ lệ Chiến Sanh Ca coi trọng mình là rất nhỏ, Thất Nhân vẫn là nhìn không được muốn hỏi.

“Gia!” Thất Nhân mở miệng khẽ gọi.

“Ân.” Chiến Sanh Ca đáp, ánh mắt không rời sổ sách trong tay.

“Gia cảm thấy ta xinh đẹp như vậy sao?” Thất Nhân hỏi.

“Giống nhau.” Chiến Sanh Ca không nhìn nàng, vẫn nhìn chăm chăm sổ sách như trước, phun ra hai chữ.

Thất Nhân đen mặt. Giống nhau? Cái gì tên là giống nhau? Cái gì cùng cái gì giống nhau? Đó là một câu trả lời gì a? Hoàn toàn không giống với nàng hỏi! Nam nhân này có phải trả lời có lệ hay không a?

Lập tức, nội tâm khó chịu, nhưng Thất Nhân cũng không tiện phát tác. Ai kêu hắn là đại gia đâu? Nàng chỉ là một tiểu thiếp của hắn thì có quyền lợi gì mà giận dỗi?

Nhẫn như đặt cây đao trên đầu! Cơ Thất Nhân nàng có thể chịu được!

15. Chương 15: Hóa Ra Là Diện Sĩ

Đêm dài, Chiến Sanh Ca rốt cục buông sổ sách xuống, Thất Nhân ở bên cạnh rõ ràng là sắp bùng nổ.

Hơn nửa đêm hắn xem sổ sách còn chưa tính, vì cái gì muốn tới viện của nàng? Đến viện của nàng xem sổ sách còn chưa tính, vì cái gì nàng phải cùng hắn hầu cả đêm? Chịu đựng đến đêm khuya còn chưa tính, vì cái gì hắn thì ngồi, mà nàng thì phải đứng, còn phải hầu hạ hắn?

Nội tâm Thất Nhân tức giận, trong lúc nhất thời bành trướng thật to.

Chiến Sanh Ca dường như toàn không hiểu, phân phó: “Rửa mặt.”

Rửa mặt? Chẳng lẽ ý của hắn là hơn nửa đêm để một cái thiếu nữ như nàng đi múc nước? Vì đêm đã khuya, nàng đã sớm phân phó Hỉ Nhi cùng Nhạc Nhi đi nghỉ ngơi. Lúc này có thể điều động nhân thủ cũng chỉ có nàng cùng đại gia trước mặt này.

Chỉ thấy đại gia này nói xong liền ngồi ở chỗ không nhúc nhích, thực hiển nhiên không có khả năng tự mình động thủ. Việc múc nước này tự nhiên liền rơi xuống trên người làm tiểu thiếp Cơ Thất Nhân.

Thất Nhân nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng đáp tiếng: “Vâng, tiện thiếp đi múc nước cho gia.” Bộ dạng phục tùng, chốc lát lại miết ngọc bài khắc “25” bên hông, cơn tức trong nội tâm càng tăng lên.

Phi! Còn tiện thiếp nữa! Đại gia này có hai mươi lăm cái tiểu thiếp, mới là chân chính tiện gia đi!

Thất Nhân không chỗ xỉ, chỉ phải đem ngọc bài khiến người chán ghét kia làm như Chiến Sanh Ca, hung tợn xả giận, tiện tay liền ném đi ra ngoài không một tiếng động.

Mắt Thất Nhân đầy ý xấu bụng chậu nước lạnh vào phòng. Muốn rửa mặt a? Đông chết hắn!

Chiến Sanh Ca thật ra không hề dị nghị, nhưng lại rửa ráy bằng nước đá.

Lúc này mùa đông giá rét, dùng nước lạnh giá như vậy, Thất Nhân ở bên cạnh nhìn đều thấy lạnh run cả người. Nam nhân này chẳng lẽ cảm giác không nhạy bén sao? Nước lạnh như vậy, mắt cũng không chớp cái nào, sắc mặt cũng không biến một chút. Thần sắc thản nhiên, giống như chuyện này thực bình thường.

Rửa mặt xong, Chiến Sanh Ca quay đầu, nhìn về phía Thất Nhân: “Phu nhân đâu?”

A? Nam nhân này có ý tứ gì? Sắc mặt Thất Nhân nhất thời trở nên kỳ quái: “Gia, ngài hỏi là nhị thập ngũ phu nhân sao?”

“Ân, phu nhân đâu? Kêu nàng vào đi.” Thanh âm Chiến Sanh Ca vẫn không có độ ấm như trước.

Yên lặng trong nháy mắt.

Khóe miệng Thất Nhân bắt đầu run rẩy. Lúc này, nàng rốt cục hiểu được câu Chiến Sanh Ca nói “Giống nhau” lúc trước chứa đựng ý nghĩa như thế nào, nàng cuối cùng rốt cục cũng hiểu được ý nghĩa của cái ngọc bài “25” kia.

Không thể tin được đệ nhất nam nhân hoàng triều cư nhiên là cái diện sĩ!

Hắn không nhận ra mặt người làm sao có khả năng nhận ra cái gì là xinh đẹp cái gì là xấu xí? Tự nhiên sẽ cảm thấy nàng cùng nữ nhân khác giống nhau ! Có lẽ toàn bộ hậu viện ở trong mắt hắn cũng là một dạng đi, dù sao đều là nữ nhân. Khó trách hắn đưa ỏi nữ nhân một cái ngọc bài, nguyên lai không phải dấu hiệu gia tộc gì, mà vì thuận tiện cho hắn nhận thức mà thôi.

Mạnh mẽ, quá mạnh mẽ! Nam nhân này không chỉ có bệnh sạch sẽ biến thái, không ngờ mặt tê liệt còn thêm diện si, nam nhân như vậy mà có hai mươi mấy cái nữ nhân điên cuồng chạy đến tận đây, không biết là do thói đời này rất biến thái hay vẫn là mình không theo kịp xu hướng của thời đại?

“Gia, tiện thiếp ở ngay tại nơi này.” Thất Nhân thở dài, cũng không biết nên trả lời vấn đề Chiến Sanh Ca như thế nào.

Chiến Sanh Ca lướt qua bên hông nàng, nhẹ giọng nói: “Ngọc bài đâu?”

Thất Nhân bĩu môi, xí! Không có ngọc bài sẽ không nhận thức người đi! Nhưng vẫn là buông mắt, hoảng sợ: “Vừa mới lúc này mức nước, không cẩn thận đã đánh mất ngọc bài. Tiện thiếp mong gia trách phạt.”

Trách phạt đi! Trách phạt đi! Chỉ cần không cần mang ngọc bài kêu nàng làm cái gì đều được.

Chiến Sanh Ca liếc nhìn nàng một cái: “Quên đi. Ngày mai ta gọi người đưa một cái nữa lại đây.”

Thất Nhân trong nháy mắt oán hận lại nảy sinh, vẫn là trốn không được vận mệnh “25” kia. (TT: haha)

Đột nhiên, Thất Nhân cảm giác không khí không đúng, sau khi rửa mặt xong trình tự kế tiếp không phải là ngủ sao. Lần trước hai người gặp mặt, chưa nói được mấy câu liền trực tiếp tiến vào chủ đề. Cũng chính là cái đêm động phòng hoa chúc kia để lại bóng ma thật sâu cho Thất Nhân. Dù sao có ai mà ở đêm tân hôn của mình hôn mê ba lượt chứ?

Trong đáy lòng Thất Nhân trực giác muốn phản kháng, nhưng cũng không biết phải làm sao. Dù sao ở trên khía cạnh pháp luật mà nói, mình coi như là lão bà hợp pháp của nam nhân này. Chuẩn xác mà nói, là tiểu thiếp hợp pháp.

Chỉ thấy Chiến Sanh Ca đang cởi áo tháo thắt lưng, Thất Nhân cảm thấy an ủi mình, tối thiểu lần này nam nhân này không cần mình vì hắn thay quần áo, không phải sao?

Lập tức tim đập mạnh một cái như từ cõi chết trở về, đến đây đi, cùng lắm thì nàng lại hôn mê ba lượt!

Ngày hôm sau lúc Thất Nhân tỉnh lại, Chiến Sanh Ca đã sớm không thấy bóng dáng .

Kỳ thật lúc Chiến Sanh Ca đi, Thất Nhân cũng biết. Chẳng qua nàng không muốn nhúc nhích, Chiến Sanh Ca lúc này cũng không kêu nàng, phỏng chừng Chiến Sanh Ca cũng hiểu được kêu nàng đứng lên cũng không có tác dụng gì, muốn rửa mặt thì mang nước lạnh, muốn thay quần áo thì lại càng không có tay nghề.

Thất Nhân cũng mừng rỡ nằm ở trên giường, không cần sáng sớm đã bị hành hạ như vậy.

Tối hôm qua, bộ dáng cái nam nhân kia vẫn giống con sói đói như trước, quả nhiên không phụ ước vọng của mình, mình lại giống như lần trước hoa lệ ngắt đi ba lượt mới thôi!

Nhưng, nam nhân này có hai mươi lăm phòng tiểu thiếp kia mà, không có khả năng tự mình cấm dục mới đúng. Có thể chiếu theo hai lần hắn cùng với mình mà so ra, thật giống như là ác quỷ mới từ địa ngục đi ra, bất cứ thể nào đều dứt hẳn ăn không no!

Hướng hồ, nghe nói nam nhân này mỗi ngày đều sống về đêm giống như tên của hắn, hàng đêm “Sanh ca” đi. Mặc dù không có ca múa, nhưng nữ sắc không ngừng .

Thất Nhân không khỏi buồn bực, nam nhân này bán mạng gieo giống như thế, sao hậu viện lại không có một đứa nhỏ nào vậy? Cho tới bây giờ cũng không có nghe nói qua phu nhân phòng nào có thai.

Chẳng lẽ là hắn gieo rắc nhiều, nhưng tỉ suất sống cũng không cao? Hay là nơi này có ẩn tình gì?

Thất Nhân bĩu môi, thật sự là cái nhà phiền toái. Nhưng mặc kệ như thế nào, trăm ngàn lần không cần dính đến nàng!

Thất Nhân vui vẻ ngủ, bên tai lại nghe đến thanh âm Chiến Nhược Thủy cái quần gia hồ ly kia ở ngoài cửa: “Hi Nhi, đây là gia ban cho Nhị thập ngũ phu nhân, người đi bầm báo phu nhân một chút.”

Hi Nhi vội vàng vào phòng: “Phu nhân, mau dậy đi. Chiến quần gia mang đồ tới.”

Thất Nhân không vui trợn mắt, thật đúng là đưa thứ ban cho nàng đến đây! Tuy nói là thứ tốt, nhưng đó là bùa đòi mạng muốn mệnh của nàng a! Thất Nhân bắt đắc dĩ, cảm thấy lạnh thêm một tầng, cọ xát một chút để Hi Nhi thay xiêm y ỉnh, lúc này mới ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Chiến Nhược Thủy đang lẳng lặng chờ. Thấy Thất Nhân đi ra, liền tiến lên đón tiếp: “Phu nhân, đây là rương châu báu gia ban cho phu nhân.”

Thất Nhân bộ dạng phục tùng, nói: “Phiền toái Chiến quần gia.” Rồi liếc mắt quét qua cái thùng kia một cái, lập tức khóe miệng run rẩy. Cái thùng này cũng quá lớn đi! Tuy rằng nói là một rương châu báu, nhưng nàng nghĩ nhiều nhất chỉ là một cái thùng lớn như tủ quần áo vậy, kết quả là cư nhiên bốn người nâng cái thùng lớn bằng hai cái tủ quần áo. Biết là Chiến gia có tiền, nhưng ra tay như thế này thì cũng quá xa hoa một chút đi.

Chiến Nhược Thủy nói tiếp: “Phu nhân được ban cho nhiều như vậy ở Chiến gia là có một không hai. Nhiều năm như vậy, Nhược Thủy cũng chỉ thấy các phu nhân đều như nhau. Nhược Thủy trước tiên ở chỗ này chúc mừng phu nhân được gia sủng ái.”

Giọng điệu cười cười làm cho Thất Nhân rất là khó chịu. Biết rõ Chiến Sanh Ca hành động như vậy sẽ làm cho ngày tháng của nàng trong hậu viện này thêm khổ sở, hẳn lại còn nói thế, không phải là chế giễu thì là cái gì?

Lập tức, Thất Nhân lại dùng dáng điệu kinh hoàng: “Chiến quần gia nói đùa.....”

Chiến Nhược Thủy trái lại không tiếp nhận, chỉ nói: “Thưởng hậu hĩnh như vậy Nhược Thủy vẫn chưa thấy qua. Chính là theo ý Nhược Thủy, phu nhân hay là chọn lựa một chút trang sức tượng trưng, rồi đem cái thùng này trở về.”

Quả thật, cái thùng này sẽ là nơi phát ra tai họa, không thể giữ a! Thất Nhân đang chuẩn bị trả lời.

Chỉ nghe Chiến Nhược Thủy đột nhiên nhớ tới cái gì, từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bài sáng long lanh, đưa tới: “Đây là gia bảo Nhược Thủy giao cho phu nhân.”

Thất Nhân giương mắt nhìn, trong nháy mắt đã đen mặt. Chỉ thấy trên ngọc bài có cái chữ cứng nhắc không phải “25” thì là cái gì?

Chiến Sanh Ca trí nhớ quả nhiên là tuyệt cú mèo, không chỉ nhớ rõ mang đồ ban đưa cho nàng, lại càng không quên đưa cho nàng một cái ngọc bài nữa.

Tên nam nhân kia, quả nhiên là sáng sớm mang đến xui xẻo cho nàng.

Lập tức, Thất Nhân phẫn nộ. Cái rương châu báu kia nàng muốn! Nếu nàng không cần thì làm sao không làm thất vọng ánh mắt các nữ nhân ác độc trong gia yến hôm qua chứ? Nàng nếu không cần làm sao không thất vọng sau này bị các nữ nhân hậu viện mỗi ngày làm khó dễ? Làm sao mà làm thất vọng ngọc bài “25” này?

Thất Nhân hung hăng tiếp nhận ngọc bài, mở miệng nói: “Chiến quần gia sao lại nói như thế? Gia ban cho đồ này nọ cho tiện thiếp làm sao có thể trả về? Như vậy chẳng phải là đánh vào miệng gia sao?” Sau đó phân phó Hi Nhi bên cạnh: “Hi Nhi, đi dọn dẹp chỗ, chúng ta đem đồ gia ban ang trưng bày lên.” Sau đó mỗi ngày đốt nhang cúng bái!

Chiến Nhược Thủy buồn cười nhìn biểu tình biến hóa Thất Nhân giây lát rồi biến mất. Mỗi lần nhìn thấy nữ nhân này đều cảm thấy nàng rất thú vị a!

16. Chương 16: Tiểu Thiếp Tự Hội

Quả nhiên không ngoài dự kiến của Thất Nhân, sân của mình rất nhanh liền náo nhiệt. Các nữ nhân liên quan dường như đã ước hẹn trước, tốp năm tốp ba lại đây .

Hậu viện nhiều nữ nhân như vậy, một ít không chịu đựng dựa vào chút được sủng ái kia cũng không có bị quở trách nặng.

Hỉ Nhi, Nhạc Nhi hai cái tiểu nha đầu bận rộn chết đi được. Phải biết rằng, từ lúc phu nhân gả lại đây là lần đầu tiên Liên nhu uyển có nhiều người đến cùng lúc như vậy.

Thất Nhân đang khóc thét vì thời gian mình nhàn hạ tắm nắng cứ nhiên bị đám nữ nhân nhàm chán chiếm cứ, nằng thật hoài niệm sự lạnh lùng thanh tĩnh của sân mình lúc trước.

Những nữ nhân này chẳng lẽ ngại gia yến lúc trước còn chưa đủ náo nhiệt, nên ngày hôm sau chạy lại chỗ nàng đến tiến hành đại hội tiểu thiếp sao?

Thất Nhân mắt to đảo qua, trong phòng ước chừng gần mười cái nữ tử mặc quần lụa mỏng thân màu tím, tư sắc cũng không kém, tối thiểu so với mình thì càng giống nữ nhân hơn. Thất Nhân ở trong đầu cẩn thận tìm tòi tư liệu người này, cố gắng suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết trước mắt là vị nào. Dù sao cho tới bây giờ Thất Nhân cũng không chú ý qua trong viện rốt cuộc có những người nào, cho nên đến bây giờ, trong ấn tượng của nàng cũng chỉ có hai cái Lãnh, Liên trường thiếp thôi.

Thất Nhân “trốn khỏi quân ngũ” ra xa tít tắp ở bên ngoài, lại nghe bên tai một thanh âm ôn nhu vang lên: “Muội muội thật sự là có phúc khí, gả lại đây mới có thời gian ngắn như vậy, có thể được gia sủng ái, còn được ban cho nhiều thứ như vậy, quả thật khiến cho các tỷ tỷ hâm mộ không thôi.”

Thất Nhân giương mắt, nói chuyện là một cái nữ tử mặc quần lụa mỏng thân màu tím, tư sắc cũng không kém, tối thiểu so với mình thì càng giống nữ nhân hơn. Thất Nhân ở trong đầu cẩn thận tìm tòi tư liệu người này, cố gắng suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết trước mắt là vị nào. Dù sao cho tới bây giờ Thất Nhân cũng không chú ý qua trong viện rốt cuộc có những người nào, cho nên đến bây giờ, trong ấn tượng của nàng cũng chỉ có hai cái Lãnh, Liên trường thiếp thôi.

Kỳ thật, nếu Thất Nhân dùng tâm, sao có thể không nhận thức những người này? Nói như thế nào, nàng có năng lực đã gặp qua là không quên được.

Đột nhiên, nàng nhớ tới cái mặt khó coi của Chiến Sanh Ca kia, cảm thấy hé mở. Hướng về bên hông nữ tử mặc đồ tím đảo qua. Ngọc bài hiện số “13” thật to đập vào mi mắt.

Nhạc Nhi cũng là linh hoạt, nhanh chóng ở bên tai Thất Nhân dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe được nói nhỏ: “Thập tam phu nhân, Trình Tử Y.”

Thất Nhân bị sấm đánh, thập tam phu nhân? Thập tam, thật giống nàng đứng hàng thứ 25 hiểu được thế nào là liều mạng.

Thất Nhân không khỏi đồng tình với thập tam phu nhân mới đến này, kêu lên, so với hai mươi lăm này của nàng còn muốn khó nghe hơn. Lập tức nói: “Trình tỷ tỷ nói quá lời. Là gia hiểu lầm..... Muội muội..... Ách..... cuộc sống túng quẫn, mới ban thưởng vài thứ.” Đại khái là như thế đi, nàng cũng lý giải không được tâm tư của quái thai Chiến Sanh Ca kia.

“Nếu là các tỷ tỷ không chê, thì chọn chút thứ mình yêu thích, coi như muội muội hiếu kính các tỷ tỷ.” Thất Nhân nói tiếp. Thứ tốt chia sẻ cùng mọi người, mới là con đường tốt nhất.

“U, muội muội khách khí, tỷ tỷ chúng ta nào dám a. Không công không có lộc, mấy thứ này vụn vặt lần là không thể lấy.” Nữ tử mặc màu xanh lục bên cạnh Trình Tử Y nói.

“Đúng vậy, muội muội như vậy không phải là coi thường tỷ muội chúng ta sao?” Một nữ tử áo vàng khác mở miệng nói.

“Muội muội không phải có ý này.....” Thất Nhân chậm rãi mở miệng. Nữ nhân này có ý gì?

“Muội muội, tỷ tỷ ở trong hậu viện này đợi so với người thời gian dài hơn, hiểu được nhiều hơn một ít quy củ so với người. Không nên trách tỷ tỷ lắm miệng, muội muội như vậy thật sự là bộc lộ tài năng quá mức,

cho dù thế nào thì những ban thường này cũng là nên đưa cho hai vị phu nhân Lãnh, Liên trước mới được.” Nữ tử mặc áo vàng nói tiếp.

Bộc lộ tài năng? Nàng lộ sao? Nữ nhân này ánh mắt như thế nào mà nhìn thấy tài năng của nàng? Chẳng lẽ nữ nhân này là tuyền mắt có tia X xạ, có thể nhìn đến bản chất của nàng hay sao? Nàng muốn lộ ra nọ nữ nhân này còn có thể ở trước mặt nàng nói ba hoa hay sao?

Nữ nhân này quả nhiên là tới khiêu khích, vì bất bình cho tổn thương của phòng trường thiếp kia mà đến đây.

Thiệt! Không có sáng kiến! Nàng tiếp nhận là được.

Lập tức về mặt Thất Nhân kinh hoàng: “Tỷ tỷ, đây đều không phải là ý của muội muội. Muội muội cũng nói qua với gia, mấy thứ này không nên là của muội muội, hẳn là thuộc về các tỷ tỷ không nên c uội muội, gia nói muội muội cũng nên ăn mặc trang điểm để tôn lên các tỷ tỷ trong hậu viện mới được.” Bộ dáng vạn phần bất đắc dĩ. Trong giọng nói có chút khổ sở, lại biểu hiện là gia vạn phần sủng ái. Đương nhiên, lời nói dối là phải thích hợp. Khổ sở thật ra có, nhưng sủng nịch kia thì sao có khả năng?

Nói một phen làm cho các nữ nhân liên can tái cả mặt, được tiện nghi còn trước mặt các nàng đặc ý làm cho các nàng hận nghiền răng.

Thất Nhân nội tâm lạnh lẽo, dám cùng nàng đấu, những nữ nhân này có phải ngu ngốc hay không? Nàng không muốn, cũng lười xuất đầu trong hậu viện, nhưng cũng không đại biểu nàng không năng lực xuất đầu.

Trình Tử Y gặp không khí xấu hổ, pha trò: “Các vị tỷ muội hôm nay là tới chúc mừng Nhiều muội muội, không chỉ nói những chuyện này. Mọi người đều là hầu hạ gia thôi, Lãnh tỷ tỷ cũng nói, chúng ta cần ở chung hòa thuận mới đúng.”

Thất Nhân làm bộ như không biết: “Trình tỷ tỷ nói đến chỗ nào, muội muội ở chung cùng các vị tỷ tỷ thật vui. Muội muội còn có rất nhiều điều không hiểu, cần các tỷ tỷ chỉ giáo. Ở chỗ Lãnh tỷ tỷ, Liên tỷ tỷ kia, cũng cần các vị tỷ tỷ hỗ trợ nói tốt.”

Hoàng y nữ tử hừ lạnh: “Muội muội được nuông chiều như thế, còn có thể đem chúng ta để vào mắt sao? Ta xem, chúng ta những người này vẫn là không cần ở trong này làm vướng mắt muội muội.” Nói xong, hừ lạnh một tiếng nói, “Đi!” Liền dẫn nữ tử mặc áo xanh lục một hàng sáu bảy cá nhân chậm rãi ly khai.

Còn lại vài người đối mặt nhìn nhau, cũng không nói gì nữa, đứng dậy cáo từ.

Nháy mắt, trong phòng chỉ còn lưu lại một mình Trình Tử Y.

Thất Nhân làm như không rõ những nữ tử này tức giận là từ đâu đến, vẫn bộ dáng ôn hòa, nhìn Trình Tử Y, nói: “Trình tỷ tỷ, các tỷ tỷ đó giận muội muội sao?”

Trình Tử Y thở dài, cái đơn thuần nhất trong thiên hạ như vậy làm thế nào sinh tồn có thể ở hậu viện này? Mở miệng nói: “Ai..... Muội muội, lời của người vừa mới nói quả thật nói quá mức Tóm lại, người phải nhớ kỹ, nhiều lời thì sai nhiều, tốt nhất làm ít một chút mới là con đường thoát thân.”

Thất Nhân hiểu được, biểu hiện của mình vừa mới này phỏng chừng sẽ bị đám nữ nhân kia bàn thế nào để thêm mắm thêm muối đem đến chỗ hai cái trường thiếp đi. Kỳ thật đây đều là thứ yếu, chỉ cần Chiến Sanh Ca không cần tiếp tục biểu hiện ra có hứng thú đối với nàng, những nữ nhân đó cũng rất mau sẽ quên nàng, chuyện này cũng sẽ rất nhanh thành quá khứ. Chính là Trình Tử Y trước mắt này dường như rất hảo tâm, vừa không phải là thám tử của hai cái trường thiếp kia, cũng không phải là người nước chảy bèo trôi kia, cư nhiên còn cùng nàng nói nhiều thế này thế nọ, đúng là để báo cho nàng.

Bất quá, Thất Nhân vẫn là cảm thấy buồn cười, bộ dáng nàng rất thuần lương sao? Dù sao ở trong mắt Trình Tử Y chính là một cái tiểu muội muội cần bảo hộ như vậy.

Trình Tử Y đứng dậy, nói: “Ta đây cũng sẽ không quấy rầy muội muội, muội muội nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Thất Nhân cảm động, kêu Hỉ Nhi mang một hòm châu báu, đưa cho Trình Tử Y. Người ta tốt với nàng, nàng cũng sẽ không đối đãi kém!

17. Chương 17: Hậu Viện Có Thai

“Phu nhân, phu nhân, phòng nhị thập tứ có hỉ!” Hỉ Nhi rối loạn hoang mang chạy vào phòng.

“Cái gì vui?” Thất Nhân tiện tay mở ra Nhất Hiệt Thư, không để ý mà hỏi. Tiểu nha đầu rất thích sự ngạc nhiên.

“Có thai! Ân phu nhân có thai!” Hỉ Nhi tiếp tục ồn ào.

“Nga?” Thất Nhân ngừng lại một chút. Chiến gia này nhiều năm như vậy còn chưa có một đứa nhỏ, như thế nào lại khéo như vậy, cố tình là ở ngày hôm sau mình được ban thưởng truyền ra tin tức có thai. Kỳ lạ thật, dường như còn lộ vẻ cố ý.

Thất Nhân khoe miệng hơi cong. Dĩ nhiên hậu viện bắt đầu không bình tĩnh!

“Ân phu nhân phòng nhị thập tứ vào cửa so với phu nhân chỉ sớm hơn ba tháng mà thôi, ban đầu là hoa khôi Di viên, nghe nói rất được gia yêu thích, lúc này lại vì gia có thêm đứa nhỏ đầu tiên Hậu viện đều đồn đãi, Nhị thập tứ phu nhân sẽ là chủ mẫu của chúng ta!” Hỉ Nhi tiếp tục lú lú, hướng Thất Nhân tuyên bố chút tin tức nhỏ mình nghe được.

Thất Nhân cười khê, không lên tiếng. Yêu thích? Cái mặt Chiến Sanh Ca khó coi kia phỏng chừng đều không phân biệt ra nàng ta là ai, sao còn nói được yêu thích chứ? Những nữ nhân này thật đúng là tự lừa mình dối người! Nếu nữ nhân kia nghĩ rằng bằng đứa nhỏ coi như mình có thể lên chủ mẫu, thì đầu tiên là hai cái trường thiếp sẽ không bỏ qua cho nàng! Đứa nhỏ kia có sinh ra và sinh ra bình thường được hay không vẫn là hai việc khác nhau! Nữ nhân hậu viện như sói lang, nếu có người ghen tị độc ác, thì cái gì đều có thể làm ra được.

Hỉ Nhi gặp Thất Nhân không hé răng, lập tức im lặng. Tựa hồ phiền não suy nghĩ một trận, mới nói: “Phu nhân, ngài đừng thương tâm. Gia sẽ không quên phu nhân.”

Thất Nhân cười khê môi hoàn toàn cứng đờ. Tiểu nha đầu này mắt bị làm sao mà chỉ nhìn thấy nàng thương tâm, tư duy này, có thể quá cường hân hay không? Huống hồ Ân phu nhân kia có thai, cùng nàng lại không có quan hệ gì, nàng làm sao phải thương tâm? Nếu muốn tính, nàng phải vui mới đúng. Dù sao là nhà chồng nàng có hậu rồi. Tuy rằng tiểu nha đầu là hảo tâm, nhưng chẳng lẽ không biết đoán ý qua lời nói với sắc mặt sao?

Lập tức, Thất Nhân mắt trợn trắng, biểu tình thật sự thương tâm muốn chết: “Hỉ Nhi a, phu nhân nhà ngươi là ta thật sự khó khăn quá, khổ sở sắp chết. Làm sao bây giờ a, Hỉ Nhi? Phu nhân nhà ngươi là ta vừa được gia yêu thích một chút, lúc này, gia khẳng định quên ta tuốt lượt ở ngoài rồi. Ô ô, Hỉ Nhi a, ta không muốn sống.....” Nói xong, đầu Thất Nhân quay quay, thân mình run lên, giả khóc vài tiếng để phối hợp.

Thất Nhân chỉ do nhàn rồi vô sự nên trêu chọc nha đầu, hoàn toàn là dạng chủ tử bất lương.

Chỉ thấy Hỉ Nhi nhất thời đỏ mắt: “Phu nhân, không có việc gì. Ngài còn có Hỉ Nhi đây.....”

Thất Nhân không chịu, không buông tha nói: “Đây gọi là xuất giá theo chồng, ta gả đến Chiến gia, thì chính là người Chiến gia. Nếu không thể được phu quân rủ lòng thương, ta đây sống còn có ý nghĩa gì?”

Hỉ Nhi nghe thấy tim như bị đao cắt. Phu nhân nhà nàng thật sự rất đáng thương, khi ở Cơ gia thì không được sủng ái. Vốn tưởng rằng gả đến Lâm gia, ngày tháng của tiểu thư sẽ tốt hơn. Không nghĩ tới, ngũ tiểu thư khinh người quá đáng như vậy, không nên đối phu cùng tiểu thư. Tuy rằng Chiến gia cũng là danh môn vọng tộc, nhưng lại có nhiều nữ nhân tranh thủ tình cảm như vậy, lấy tính tình tiểu thư nhu nhược sao có thể đấu lại những người đó? Nàng nhất định phải giúp phu nhân nhà nàng. Nếu mình không giúp nàng, thì phu nhân phải làm sao bây giờ?

Lập tức Hỉ Nhi cắn môi, nói: “Phu nhân, Hỉ Nhi sẽ giúp ngài!”

Về mặt kiên định không bỏ qua, chính là Thất Nhân thay đổi sắc mặt, cũng không có thấy.

Nói xong, Hỉ Nhi liền xoay người chạy đi ra ngoài.

Đội âm thanh đi xa, Thất Nhân mới quay người lại, trên khóe miệng chút vụn còn sót lại của hoa quế cao, trên tay còn cầm nửa khối thừa, bỏ vào lấp đầy miệng. Hóa ra nàng không phải run run khóc a, rõ ràng vui mừng nhăm nháp ăn nuốt điếm tâm mà!

Nếu lúc này nàng biết vì một phen trêu chọc của mình mà khiến Hỉ Nhi tưởng thật, hơn nữa còn vì nàng xuất đầu, vì nàng đi tìm Chiến Sanh Ca lý luận, không biết nàng có thể vui thích như thế hay không, có thể muốn vả miệng mình mấy cái hay không.

Nhạc Nhi cùng Hỉ Nhi lướt qua nhau, nhìn vẻ mặt Hỉ Nhi nghiêm túc, đi rất nhanh phía trước, ngay cả mình kêu nàng cũng không lên tiếng trả lời, rất là buồn bực, nha đầu kia sao lại như thế chứ?

Vào nhà, liền hướng Thất Nhân hỏi.

Thất Nhân chỉ nói: “Nữ nhân thôi, mỗi tháng luôn luôn có vài ngày như vậy. Mặc kệ nàng ấy!”

Nhạc Nhi vẻ mặt chẳng hiểu ra sao, phu nhân nhà nàng đang nói cái gì đâu? Cái gì mà lộn xộn? Vì thế, tự động loại bỏ, nói “Phu nhân, Ân phu nhân.....”

Không đợi nàng nói xong, Thất Nhân liền đánh gãy: “Có thai thôi, ta biết.”

Nhạc Nhi nói tiếp: “Gia rất là cao hứng, ban cho Ân phu nhân rất nhiều thứ.”

Cao hứng? Cái mặt than kia có thể có được biểu tình cao hứng thì sẽ như thế nào a? Thất Nhân bĩu môi.

Chỉ nghe Nhạc Nhi nói: “Phu nhân các phòng còn lại đều chuẩn bị lễ chúc mừng, phu nhân, chúng cũng chuẩn bị sao?”

“Chuẩn bị! Chúng ta rút kinh nghiệm, đi theo đại bộ phận đám đông!” Thất Nhân nói, từ sau sự kiện gia yến nàng nhận được giáo huấn rất thương đau kia, sau đó, khiến cho nàng không thể không làm công việc đặc thù, là phái bọn nha đầu chuyên môn tìm hiểu tình báo hậu viện, tùy tình hình bảo trì quan hệ chặt chẽ cùng đại chúng.

“Từ trong đồng châu báu gia ban cho chọn một ít là được.” Thất Nhân lại phân phó. Dù sao cũng là của Chiến Sanh Ca, nàng thuận tay lấy ra đền đáp cũng tốt lắm. Hơn nữa cho đồ của người khác thì sẽ không đau lòng.

Màn đêm buông xuống, Chiến Sanh Ca ở một ngày hoàn toàn không thích hợp cư nhiên xuất hiện trong sân của Thất Nhân.

Thất Nhân ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn trời, đêm nay rất bình thường a, lộ ra ánh trăng, mà không phải là mặt trời a. Nhưng sao đại gia này cũng giống như một mặt trời to lớn chiếu rọi sân của nàng thế?

Chuyện hôm trước nàng có thể lý giải, do mình ở trong gia yến “Nổi bậc” một phen, tuy rằng cũng không phải là ý của mình, nhưng tóm lại đã đạt tới hiệu quả hấp dẫn Chiến Sanh Ca.

Hôm nay lại là chuyện gì xảy ra? Không phải phòng hai mươi tư kia mang thai sao? Hắn hẳn phải xuất hiện ở sân Ân phu nhân, để thăm hỏi Ân phu nhân kia mới đúng, mà chạy đến chỗ nàng nơi này, sau đó hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau trừng trừng.

“Gia, ngài có phải đi lầm đường hay không?” Thất Nhân rốt cục nhìn không được, hoài nghi hỏi ra miệng.

“Gia biết đường.” Chiến Sanh Ca thản nhiên mở miệng.

Nga nga, biết hẳn chính là diện si, không phải lộ si. Thất Nhân bĩu môi. Nhưng mà nàng muốn hỏi không phải là cái này.

“Gia, Ân phu nhân mang thai.” Thất Nhân lại nói.

“Ta biết.” Chiến Sanh Ca đáp.

Hắn có ý tứ gì? Một câu “Ta biết” cũng nói được không mạn không nhạt. Nhưng là hành động của hắn hoàn toàn không có thuyết minh ra hắn có phản ứng gì sau khi biết a!

Lập tức, Thất Nhân cũng không queo vào: “Gia, đêm nay ngài hẳn là nên đi chỗ Ân phu nhân kia!”

“Gia đi chỗ nào không cần người thông báo.” Chiến Sanh Ca nhìn nàng, nói.

Thất Nhân oán giận. Đúng! Hẳn là đại gia thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó, đương nhiên không cần thông báo cho nàng. Nhưng, hẳn có thể đừng chạy đến chỗ nàng hay không a?

Nàng đã muốn thành cái bia ọi người trong hậu viện chỉ trích, nàng cũng không muốn ngày hôm sau bị Ân phu nhân kia bắn tên lén giết chết. Sau đó tin tức sẽ truyền ra, Cơ gia nhị thập ngũ tiểu thiếp vì tranh thủ tình cảm trong hậu viện bị chết khi chưa được mười tám xuân xanh. Chuyện này là sự kiện châm chọc đến cỡ nào, anh minh cả đời của nàng chẳng phải là sẽ bị hủy bởi chuyện này sao?

18. Chương 18: Nhược Thủy Đến Thăm

Chiến Sanh Ca chăm chú nhìn Thất Nhân một trận, tựa hồ muốn từ đó nhìn ra chút gì.

Làm cả người Thất Nhân run rẩy một phen, đoán không được ý nghĩ. Nam nhân này hôm nay rốt cuộc làm sao thế này?

Thất Nhân bộ dạng thì phục tùng còn ở một bên trộm dò xét Chiến Sanh Ca. Chạm đến ánh mắt thâm trầm của Chiến Sanh Ca thì lại nhanh chóng cúi đầu, dáng điệu nhu thuận mềm mại.

Chiến Sanh Ca rốt cuộc mở miệng cũng: “Tuy rằng ta cảm thấy người yêu ta cũng không có gì đáng trách, cũng là điều người phải làm. Nhưng không thể lấy tánh mạng của người làm tiền đặt cược, làm áp lực. Người yên tâm, về sau cho dù Nhị thập tứ có đứa nhỏ đi, ta cũng sẽ nhớ rõ người, cũng sẽ thường xuyên đến chỗ người một chút.”

A? Thất Nhân cảm thấy một trận gió lạnh. Nam nhân này rốt cuộc bị thần kinh gì a? Cái gì mà thương hẳn là chuyện phải làm? Cái gì mà tánh mạng làm tiền đặt cược? Nàng phi thường quý trọng sinh mệnh mình a! Sao lại lấy sinh mệnh mình ra nói giỡn? Nam nhân này có phải cảm thấy mình tốt bụng quá hay không?

Lần đầu tiên nam nhân này nói nhiều như vậy, chẳng lẽ là thần kinh rối loạn sao?

Lập tức Thất Nhân nói chuyện càng thêm ôn nhu: “Tiện thiếp không rõ lời gia nói. Thỉnh gia nói rõ.”

Nhưng Chiến Sanh Ca không hề nói gì nữa, chỉ nói: “Đi ngủ đi.”

Ôi! Nam nhân này quả nhiên có vấn đề! Hôm nay buổi tối cư nhiên không có làm việc, phải biết rằng, lần trước hẳn đến là ép buộc đến quá nửa đêm mới cho nàng ngủ. Lúc này đến lại chỉ nói đôi lời chẳng hiểu ra làm sao. Nếu dùng cách nói này mà tính là ban thưởng, thì cũng nên thưởng cho phòng Nhị thập tứ kia đi.

Thất Nhân suy nghĩ thế nào cũng không ra a, trong đầu này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

Bên trong màn cảnh xuân tràn đầy. Nam nhân thì cố gắng cày cấy, còn nữ nhân lại hồ nghi đầy bụng. Thật là đồng giường cùng gối lại dị mộng!

Ngày thứ hai, Chiến Sanh Ca vẫn như trước rất sớm đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Thất Nhân ngủ thẳng đến giữa trưa mới đứng dậy ăn cơm.

Không chút ngoài ý muốn nào, là nam nhân kia vẫn dư thừa tinh lực như vậy, Thất Nhân thật không có tiếp tục mất mặt nữa. Đại khái là đã chậm rãi thích ứng với hiệu suất lẫn tiết tấu cao của nam nhân kia, Thất Nhân cư nhiên không có hôn mê.

Lúc buổi chiều, Liên Nhu Uyển cũng nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Chiến Nhược Thủy mang vẻ mặt cười cười nhìn Cơ Thất Nhân.

Thất Nhân chợt dạ một trận. Lại là loại ánh mắt này! Hôm qua chủ tử hần đã chạy tới đây phát cơn thần kinh cả đêm. Tại sao, hôm nay hồ ly quần gia này cũng học theo chủ tử hần thế?

Mặc kệ nam nhân này, mình uống trà ngon.

Thất Nhân nâng chén trà, tinh tế bình phẩm trà. Tuy rằng Thất Nhân đối với trà không hiểu nhiều lắm, nhưng quan tâm đến trà này so với hồ ly trong bụng toàn ý xấu vẫn tốt hơn.

Chỉ nghe Chiến Nhược Thủy đột nhiên cười lên tiếng vài tiếng: “Nhược Thủy không nghĩ tới phu nhân yêu gia sâu đậm như vậy.....”

“Phốc” toàn thân, Thất Nhân một chút cũng không nhẫn được, nước liền phun ra ngoài thẳng tắp, hướng mặt Chiến Nhược Thủy ở phía đối diện mà bắn tới.

Chiến Nhược Thủy đầu hơi nghiêng qua, nhanh chóng tránh sang, một giọt nước cũng không trúng, bộ dáng vẫn tao nhã tư thái như trước.

“Cái kia..... Chiến quần gia, thật sự xin lỗi.....” Thất Nhân khóe miệng càng không ngừng run rẩy, ai làm cho hần đột nhiên nói ra một câu kinh khủng như vậy chứ? Hôm qua chủ tử của hần là Đại gia kia cũng không hiểu ra sao. Hôm nay, hần lại không sợ hãi nói không ngớt những lời làm người ta buồn nôn!

Chủ tử hần tự kỷ, hần cũng giống chủ tử hần hay sao?

Hần nói cái gì? Nàng Cơ Thất Nhân yêu cái nam nhân mắc bệnh yêu sạch sẽ biến thái diện si thêm mặt như người chết kia? Còn sâu đậm nữa? Nói mớ đi!

Chính nàng cũng không biết mình yêu cái nam nhân kia, sao hai chủ tử này lại có thể khẳng định như vậy?

Huống hồ, hoàng triều này thoải mái như vậy sao? Cả ngày đem tiếng yêu vất bên miệng?

Lập tức, Thất Nhân nhin xuống da mặt run rẩy: “Xin hỏi, đại quần gia, người làm thế nào biết..... Ách..... Tiệp thiếp..... Yêu gia?” Thật sự là nói không nên lời a!

Chiến Nhược Thủy nói: “Hôm qua, nha đầu phu nhân đi thư phòng gia.”

Thất Nhân cảm thấy “Lộp bộp” một chút. Hỉ Nhi! Nha đầu đầu gõ thần kinh kia làm cái gì?

Chiến Nhược Thủy nói tiếp: “Cái nha đầu kia cũng rất thành thật. Tự nhiên vì phu nhân người kêu oan. Nói phu nhân không có gia sẽ không sống được, gia chính là động lực sống sót của phu nhân. Phu nhân là thiệt tình đối với gia, yêu gia, gia trăm ngàn lần không thể quên phu nhân.....”

Tiếp theo, Thất Nhân đã nghe không nổi nữa rồi. Chỉ nghe đầu óc “Oanh” nổ tung một tiếng!

Sốc! Quá sốc rồi.

19. Chương 19: Ân Thị Gây Hấn

Chiến Nhược Thủy nói tiếp: “Gia đối với mọi người có lẽ lạnh lùng, nhưng nếu thật lòng đối với gia, gia nhất định cũng sẽ chân thành đối với người đó. Gia không cho phép nhất chính là phản bội, nhất là người một nhà.”

Thất Nhân buông mắt. Ý của hần Hỉ Nhi người của mình, sau khi làm ầm ĩ muốn thành người một nhà với Chiến Sanh Ca? Xem ra thực phiền toái a!

Chiến Nhược Thủy nhìn Thất Nhân, đứng dậy nói: “Phu nhân, lời cần nói Nhược Thủy đã tận lực nói hết. Hy vọng phu nhân có thể cân nhắc kỹ lời của Nhược Thủy. Nhược Thủy trước hết xin cáo lui.”

Thất Nhân tùy ý phát tay, nàng còn đắm chìm suy tính ở trong những lời “Người một nhà” này.

Chiến Nhược Thủy cười cười, cũng không thềm để ý.

Tới chỗ rẽ của cổng viện, không chú ý va chạm một người. Tay mắt Chiến Nhược Thủy lạnh lẽ, nhanh chóng ổn định thân mình đối phương.

Chỉ nghe đối phương “A” thét một tiếng chói tai, sau đó là tiếng quát sắc sắc bén vang lên: “Người Liên Nhu uyển không cần khinh người quá đáng.....” Thanh âm lú lo đột nhiên im bật.

Thất Nhân lúc này mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nữ tử mặc y phục màu cam đang trợn mắt trừng trừng, đối diện với Chiến Nhược Thủy chỉ xa nửa bước hai mắt nhìn nhau.

Tốt! Hậu viện này rốt cục có nữ nhân dám lấy bộ mặt giận dữ đối phó với hồ ly quân gia! Thất Nhân chỉ thiếu nước vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Đã thấy thần sắc nữ nhân kia cực kỳ vặn vẹo. Sau một trận hồng trắng rồi rầm xong, đường nét của gương mặt rốt cục cũng nhu hòa xuống, dáng điệu hiền thực lương thiện: “Vốn ra là Chiến quân gia ở chỗ này! Tứ nương thất lễ!”

Nữ tử kia trở mặt với tốc độ làm mất Thất Nhân choáng váng trong nhất thời.

Nhưng Chiến Nhược Thủy chấp tay hành lễ: “Nhược Thủy mạo phạm Ân phu nhân, thỉnh Ân phu nhân thứ lỗi. Ân phu nhân hiện tại thân mình quý giá, còn thỉnh bảo trọng cho tốt. Gia rất là quan tâm!”

Trong mắt Ân phu nhân lóe sáng trong nhất thời: “Gia thật sự lo lắng cho thiếp thân sao?”

Chiến Nhược Thủy nói: “Đó là tự nhiên, gia có thể nào không quan tâm con nối dòng của mình?”

Ân phu nhân làm như nhớ tới cái gì, ai oán nói: “Nhưng gia.....”

Vốn là trong lòng nàng cũng có oán hận. Nguyên bản vốn lo ở trong viện có thêm một cái Cơ Ngũ Nhiêu, nhưng là cái nha đầu không nấy nỡ này, dĩ nhiên là không có giá trị lo lắng.

Quả thật lúc ban đầu, gia chưa từng có chú ý quá Cơ Ngũ Nhiêu người này. Nhưng chỉ qua một lần gia yến, Cơ Ngũ Nhiêu liền hấp dẫn ánh mắt gia. Cơ Ngũ Nhiêu kia hiển nhiên là người tâm cơ thâm trầm, tâm kế thâm hậu.

Nàng trong lòng liền lo âu. Nàng không có gia thế kinh người như Lãnh phu nhân, Liên phu nhân, thậm chí xuất thân có thể xem như đề tiện. Như nàng bị gia nhìn trúng, tiếp vào phủ, lại thêm nhiều sủng ái. Tuy nàng thừa nhận rằng, nàng sử dụng chút thủ đoạn. Nhưng trong một đại gia tộc như dạng này, thân phận nàng như vậy nếu không chút thủ đoạn làm sao có thể sinh tồn được?

Ngày tháng tốt như vậy cũng mới chỉ qua có mấy tháng, nàng sao có thể cứ như vậy bị người kéo đi xuống!

Hôm qua nàng cố ý kêu nha hoàn truyền ra tin tức có thai, hy vọng thật sự được gia ban cho nhiều thứ. Lòng nàng tràn đầy vui mừng nghĩ đêm đó gia nhất định sẽ tới Y Linh uyển của nàng. Lại không nghĩ rằng, hôm qua, gia cư nhiên lại đến Liên Nhu uyển của nàng ta.

Càng giận là, Cơ Ngũ Nhiêu này tự nhiên sai nha đầu của mình đi đến chỗ gia nói như vậy. Cố tình chọn ngày hôm qua là ngày mình có tin vui, thực rõ ràng là không tha thứ được cho nàng ta.

Chiến Nhược Thủy nhìn nàng, nói: “Ân phu nhân nghĩ nhiều. Ân phu nhân đến Liên Nhu Uyển làm gì?”

Ân phu nhân thay vẻ mặt hòa ái dễ gần: “Chiến quân gia hỏi cái gì? Tứ nương nghe nói thân thể Nhiêu muội muội không tốt, nên đặc biệt đến thăm.”

Chiến Nhược Thủy nhìn nàng thật sâu vài lần, làm Ân phu nhân cả người không được tự nhiên.

Lúc này Chiến Nhược Thủy mới lại nói: “Vậy Nhược Thủy sẽ không quấy rầy hai vị phu nhân liên lạc cảm tình. Nhược Thủy cáo lui.”

Ân phu nhân thở một hơi thật dài.

Dần dần đi xa, đáy mắt Chiến Nhược Thủy là một mảnh âm trầm. Lại không có chuyện vui vẻ nữa sao?

Lúc mới vừa rồi hần đỡ lấy Ân phu nhân xem mạch của nàng, căn bản không phải hỉ mạch! Hậu viện này, khi nào thì ngày cả việc này đều dám giả bộ!

Thất Nhân rất muốn hô to một tiếng, chớ đi! Nàng không có lúc nào cần hồ ly hơn so với giờ phút này. Nàng cũng không nghĩ một người cùng Ân phu nhân kia đối mặt.

Nghe bọn hán đối thoại, thực rất rõ ràng, nữ nhân này chính là nhị thập tứ phòng hôm qua truyền ra tin vui Ân Tứ Nương.

Nhìn Ân Tứ Nương tới gần từng bước một, biểu tình ôn nhu lương thiện trong nháy mắt biến thành bộ mặt dạ xoa. Thất Nhân không khỏi cảm thán, nữ nhân này không đi biểu diễn hát hí khúc, thật sự là một tổn thất lớn cho giới hí khúc.

Thất Nhân thật muốn gào khóc vài tiếng, hôm nay đến sân của nàng đều là các đại nhân vật a, phía trước là đại quân gia, lúc này lại là chủ mẫu tương lai. Chính xác thì không cần chiếu cố nàng như vậy, nàng chỉ thầm nghĩ làm một tiểu nhân vật mà thôi.

Thất Nhân nhận mệnh đứng dậy: “Muội muội gặp qua Ân tỷ tỷ.”

Ân Tứ Nương liếc mắt nhìn nàng một cái: “Yêu, khách khí. Ta không nhận nổi tiếng tỷ tỷ của ngài.” Âm điệu kỳ quái.

Thất Nhân bĩu môi, nàng không thích nghe, mình cũng không muốn kêu đầu. Lập tức buông mi nói: “Muội muội làm sai cái gì mà tỷ tỷ tức giận như thế?”

Ân Tứ Nương hung hăng nhìn thẳng Thất Nhân: “Người làm ra chuyện gì trong lòng mình rõ ràng.”

“Muội muội ngu dốt.....” Thất Nhân nói nhỏ. Nàng đương nhiên rõ ràng, tranh thủ tình cảm cũng không phải nàng. Nữ nhân này muốn khởi binh vấn tội cũng không nên tìm nàng mới đúng. Không hiểu rõ lắm là nữ nhân này mới đúng.

Ân Tứ Nương hừ lạnh một tiếng: “Người dẫu sao cũng là tiểu thư nhà giàu, mà kêu nha hoàn ngang nhiên làm ra chuyện như vậy, thật sự là không biết liêm sỉ.”

Thất Nhân khóe miệng run rẩy. Không biết liêm sỉ? Nữ nhân này mới không biết mình đang nói cái gì đi! Không chỉ nói trong việc này nàng hoàn toàn không tham dự, mà cho dù là nàng kêu Hỉ Nhi đi, thậm chí là chính mình tự thân xuất mã, đi bày tỏ tình yêu với Chiến Sanh Ca, cũng không tính là chuyện sỉ nhục gì.

Dù sao, tính ra, Chiến Sanh Ca này vẫn là phu quân của Cơ Thất Nhân nàng, không phải sao?

Cho dù không phải vợ chồng, chuyện nam nữ hoan ái cũng chưa bao giờ cảm thấy thẹn đi.

Lập tức, Thất Nhân lung túng mở miệng: “Muội muội không có.....” Nàng quả thật không có!

Ân Tứ Nương nói: “Người đúng là kẻ nói dối. Thật sự là một chút quy củ đều không có!”

Nói dối? Nàng nói là lời nói thật! Bây giờ, lời nói thật dễ mất lòng a.

Ân Tứ Nương gặp Thất Nhân không đáp lời, tức giận càng tăng lên. “Xoát xoát” Đến gần thêm vài bước, đứng ở trước mặt Thất Nhân.

Trước mặt trong nháy mắt khuôn mặt đầy phấn son được phóng đại, mùi son phấn làm cay mũi. Thất Nhân dụi mắt co rút, không tự giác lui về phía sau từng bước.

Ân Tứ Nương gặp Thất Nhân cư nhiên dám tránh đi, cơn tức lại “ngùn ngụt” bốc lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Người thật sự là làm càn, trong mắt còn có bọn ta làm tỷ tỷ sao? Ta hôm nay sẽ thay thế gia giáo huấn người.”

Thất Nhân nhú mày, là nữ nhân này tự mình nói không cần làm tỷ tỷ nàng đi, như thế nào hiện tại lại trách nàng trong mắt không có các nàng tỷ tỷ này?

Thay gia giáo huấn? Nàng ta còn chưa có làm chủ mẫu đâu, vậy mà giờ tay nhắc chân đã thể hiện khí phách toàn diện của chủ mẫu.

Nữ nhân này quả nhiên là có tố chất làm đương gia chủ mẫu. Thất Nhân âm thầm bình luận.

Thất Nhân đang ở tự cân nhắc, đã thấy Ân Tứ Nương cao giọng tay phải lên, đôi con ngươi màu xanh biếc mở thật to. Thất Nhân thậm chí có thể nghe được miệng nữ nhân trước mặt giống như tiếng ác quỷ cãi vã.

20. Chương 20: Thất Nhân Bị Oan

Chỉ thấy tay phải Ân Tứ Nương kia từ trên cao hung hăng giáng xuống, mắt thấy sẽ rơi xuống mặt Thất Nhân.

Thất Nhân lắc mình một cái, tránh được. Nàng không ngốc, sao có thể ngoan ngoãn đợi cho Ân Tứ Nương đánh chứ?

Ân Tứ Nương đánh một cái vào trong hư không, nên thân trên bị chênh vênh, toàn bộ thân mình đổ về phía trước. “A” một tiếng, Ân Tứ Nương cư nhiên ngã về phía trước.

Thất Nhân không khỏi nghĩ mà sợ, sờ sờ mặt mình. Một cái tát này của Ân Tứ Nương đủ ác a, nếu thật sự đập lên trên mặt mình, phỏng chừng mặt sẽ không còn là mặt trẻ con phì nộn, mà thành Trư Bát Giới.

Ân Tứ Nương quỳ rạp trên mặt đất hơn nửa ngày không lên tiếng. Thất Nhân yếu ớt hô: “Tỷ tỷ, người.....” sẽ không ngã chết đi.

Lúc này, tiểu nha đầu cùng đi theo Ân Tứ Nương đẩy mạnh Thất Nhân ra, vọt tới bên người Ân Tứ Nương, khóc nức nở hô: “Phu nhân, ngài không có việc gì đi? Tiểu thiếu gia không có việc gì đi?”

Tiểu thiếu gia? Là người nào? Thất Nhân lúc này mới nhớ tới trong bụng Ân Tứ Nương còn có một đứa bé. Nha đầu kia làm sao một mực chắc chắn đó là tiểu thiếu gia, vạn nhất là cái bé gái thì sao?

Bất quá xem tư thế Ân Tứ Nương té ngã, đó là bụng đụng trước a. Chắc chắn, thật không may a. Đứa nhỏ này không xong, một nửa là phải chết.

Hóa ra không phải nữ nhân này ngã chết, mà là đứa bé trong bụng kia a. Thất Nhân không phải thánh mẫu, tự nhiên sẽ không quan tâm đến sinh tử của người khác, nhất là người đó còn chưa có xuất hiện. Chính là, nếu như chết ở sân mình, vậy thì rất rủi ro cho nàng.

Lúc này, lại nghe Ân Tứ Nương cực kỳ thống khổ “Ai u” một tiếng, đưa tay xoa bụng mình, hô một tiếng sắc nhọn: “Hài tử của ta!”

Hình như là đáp lời tiếng kêu của nàng, phần hạ thể của Ân Tứ Nương lúc này trào ra dòng máu đỏ tươi. Ân Tứ Nương quay đầu nhìn thoáng qua, lại quát to một tiếng tê tâm liệt phế thật dài: “A –” sau đó cư nhiên hoa lệ hôn mê bất tỉnh.

Thất Nhân nhú mày. Nàng trải qua là khóa huấn luyện tinh anh của Bạch gia, máu người cùng máu gà nàng làm sao phân biệt không được? Hạ thể Ân Tứ Nương này sao có thể chảy ra máu người, rõ ràng là máu gà mới đúng. Chẳng lẽ Ân Tứ Nương này hoài thai không phải người, mà là gà?

Mặc kệ nàng hoài thai loại nào, cho dù là trư hay là rùa đều được, nhưng lại biểu diễn ở trong viện của nàng, phỏng chừng mình là sẽ bị liên lụy mà không nói rõ được.

Tiểu nha đầu lại hoảng sợ quát to: “Phu nhân, phu nhân! Người tới a, người mau tới a!”

Tựa hồ vì đáp lời tiếng hô của tiểu nha đầu, một đám nữ nhân cư nhiên hùng dũng tiến vào. Xiêm y màu sắc rực rỡ, không phải đám hậu viện kia thì là đám nào?

Thất Nhân khéo mắt không khỏi run rẩy một chút, nhóm nữ nhân này là đã thương lượng trước a, thế nào lại khéo như vậy, cố tình vào lúc này lại đến đây?

Nhìn đến tình cảnh trong phòng, một đám nữ nhân hoa dung thất sắc, “A –” “A –” tiếng kêu sợ hãi không dứt bên tai.

Thất Nhân rất muốn che lỗ tai mình. Nhóm nữ nhân này làm sao lại thế này? Chạy đến trong viện nàng để so ai có đề-xi-ben cao nhất hay sao?

Đột nhiên, có bóng người nghĩ lên cái gì: “Nhanh đi bắt báo gia!” Nói xong, liền có người vội vàng đi.

Thất Nhân đen mặt. Đám nữ nhân này phản ứng thật đúng là thú vị. Thật giống nhau, nhìn đến tình cảnh như vậy không phải trước hết là nên tìm đại phu sao? Các nàng ngược lại, cứ nhiên tìm Chiến Sanh Ca trước! Quả nhiên, tâm tư con người khó dò a!

“Đây là có chuyện gì?”

“Nói, có phải người làm hay không?”

“Không nghĩ tới nữ nhân này ác độc như thế, chiếm sủng ái của gia không nói, ngay cả đứa nhỏ của gia cũng không buông tha!”

.....

Một đám nữ nhân vây quanh Thất Nhân, líu ríu như nôi áp suất sắp nổ tung. Giống như Thất Nhân chính là người giết đứa nhỏ Ân Tứ Nương đắc tội người khác. Một đám hung thần ác sát không cho Thất Nhân cơ hội nói chuyện.

Thất Nhân nhếch miệng. Đám nữ nhân này tập luyện quá tốt đi, nói có thứ tự còn khẳng định như vậy, tự xem mình là Sherlock Holmes hả, giống như mình thấy ở ngay tại hiện trường.

“Sao lại thế này?” thanh âm thần nhiên của Chiến Sanh Ca truyền vào.

Các nữ nhân lập tức nhu thuận đứng qua một bên, hoàn toàn bất đồng cùng với khí thế bức người vừa mới đối với Thất Nhân.

Thất Nhân cau mày. Đám nữ nhân hậu viện này đều có thể đi xướng tuồng đi, người người đều là cao thủ thay đổi sắc mặt a!

Chiến Sanh Ca đi đến, nhìn lướt qua Ân Tứ Nương té xỉu trên mặt đất, lại nhìn liếc mắt Thất Nhân một cái, hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Không đợi Thất Nhân trả lời, một tiếng “Gia” suy yếu truyền vào trong tai mọi người — nằm té trên mặt đất Ân Tứ Nương từ từ tỉnh dậy.

Thất Nhân không khỏi âm thầm buồn cười. Tỉnh lúc này cũng thật là đúng lúc. Sớm không tỉnh muộn không tỉnh, cố tỉnh ở lúc Chiến Sanh Ca hỏi mà tỉnh lại. Biện pháp hay! Lời là từ miệng người bị hại nói ra, nói thế nào cũng đều đúng.

Quả nhiên, không ngoài Thất Nhân sở liệu. Ân Tứ Nương nằm ở trong lòng tiểu nha đầu, khóc như mưa: “Gia, đứa nhỏ chúng ta không còn.....” Khóc vài tiếng, nàng đột nhiên ngẩng đầu, hung tợn nhìn về Thất Nhân, nói: “Là nàng, là cái kia tiện nhân này không chấp nhận được mẫu tử chúng ta, cố ý đẩy ngã ta..... Đáng thương con của ta, còn chưa có nhìn thấy phụ thân mẫu thân của mình, liền..... Liền.....” Trong lúc nhất thời, Ân Tứ Nương làm như cực kỳ bi thống, nước mắt trào lên.

Thất Nhân khé miệng bắt đầu không ngừng run rẩy. Vu hãm! Tuyệt đối là vu hãm trắng trợn!

Lúc này, Thất Nhân mới sáng tỏ. Nữ nhân này mang máu gà đến trong viện nàng, thì ra là có âm mưu này a. Nhưng, kiểu này có phải cũ một chút hay không?

Lúc này, đám nữ nhân của hắc đồn dập mở miệng, làm như vì Ân Tứ Nương bị tổn thương mà bất bình.

“Gia, ngài nhất định phải vì Ân phu nhân làm chủ!”

“Gia, sao có thể dễ dàng thả nữ nhân nhiều loạn hậu viện này!”

“Gia, ngày thường nữ nhân này được sủng mà kiêu, ở hậu viện làm mưa làm gió. Hôm nay, lại làm ra chuyện hại người như vậy. Lưu trữ người như vậy ở hậu viện, bảo chúng ta làm sao có thể an tâm?”

.....

Một đám oán giận trào dâng, cái gì được sủng mà kiêu, nhiều loạn hậu viện, nói giống như sự thật đúng như vậy.

Thất Nhân cau mày. Cao thủ, thật sự là rất cao! Đầu tiên là Ân Tứ Nương đổi trắng thay đen, kể đến là tập thể hậu viện lên án, hy vọng đem nàng lập tức đánh vào địa ngục không cho nàng xoay người kia.

Chiến Sanh Ca nhìn về phía Thất Nhân, con người sâu thẳm nhìn không ra cảm xúc gì: “Người nói như thế nào?”

“Tiện thiếp không có lời nào để nói.” Thất Nhân buông mắt. Muốn nàng ở chỗ này phản bác sự lên án của một đoàn nữ nhân này, thật đúng là chuyện khó khăn. Huống hồ, nàng cho tới bây giờ đều tin tưởng, hành động so với nói chuyện hữu hiệu hơn nhiều lắm!

Chiến Sanh Ca vừa mở mắt: “Người tới, đem Nhị thập ngũ phu nhân dẫn đi, ngày sau sẽ xử lý!”

Thất Nhân bĩu môi. Đây là đả ngôn “Người một nhà” trong miệng Chiến Nhược Thủy sao?

Ngẫm lại cũng đúng, mình hiện tại xem như người hiềm nghi “Giết hại” đứa nhỏ của hắn, hắn không đem mình băm thây muôn vạn miếng ngay tại chỗ, đại khái đã xem như mở một bên lưới. Mình bất quá cũng chỉ là một cái tiểu thiếp của Chiến Sanh Ca mà thôi, cho dù nhờ có Hỉ Nhi một phen hồ nháo bị nghĩ lầm cái gọi là “Người một nhà” kia, nhưng sao có thể trông cậy vào hắn vì mình mà làm được chút gì chứ?

Nhưng thật ra Hỉ Nhi lập tức nóng nảy, vọt ra, quỳ gối trước mặt Chiến Sanh Ca: “Gia, chuyện này thật sự không liên quan phu nhân. Là Ân phu nhân chính mình ngã xuống. Ân phu nhân muốn đánh phu nhân chúng ta, không nghĩ tới chính mình bị ngã xuống. Gia, ngài không thể trách phu nhân chúng ta.....”

Lúc này, một cái nữ tử mặc áo xanh tiến lên vài bước: “Người nha đầu kia, nói dối cái gì? Ta xem chủ tử nào, sẽ có cái dạng nô tài đó! Nha đầu người cũng thiếu giáo huấn!” Nói xong, liền giơ lên tay phải, hướng lên mặt Hỉ Nhi.

Xông lên, một tay bắt được cổ tay nàng ta, nàng ta kêu như thế nào đều không vùng vẫy ra được. Nữ tử áo xanh ngẩng đầu, đã thấy Thất Nhân đứng trước mặt mình, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng ta. Đáy mắt kia độc ác tuyệt tình, làm nữ tử áo xanh không khỏi run người một cái.

Chê cười! Người của Cơ Thất Nhân nàng khi nào thì đến phiên người khác động thủ ?

“Ầm ỉm đủ chưa?” Chiến Sanh Ca trầm giọng mở miệng.

Áo xanh nữ tử vội vàng bỏ Thất Nhân ra, vâng dạ lui xuống.

“Hỉ Nhi, người không cần lo lắng. Ta không sao.” Thất Nhân an ủi Hỉ Nhi gấp đến độ khóc lên.

Lại liếc mắt lướt Ân Tứ Nương một cái, trên mặt nữ nhân đúng là chột lóe qua vẻ mừng thầm.

Thất Nhân hừ lạnh, nữ nhân này có phải cao hứng quá sớm hay không?

21. Chương 21: Đêm Khuya Vượt Ngục

Editor: Le Linh

Hoàng hôn u ám, ánh trăng treo đầu cành, vạn vật yên tĩnh.

Nhất là hôm nay tại Chiến gia, so với ngày xưa càng thêm yên tĩnh. Nhị Thập Tứ Phu nhân để non, Nhị Thập Ngũ phu nhân thì bị giam vào ngục, sắc mặt gia chủ so với ngày xưa càng nặng nề. Các viện tự nhiên không dám ở phía sau làm ra chuyện khác người gì, tuy nhiên trong nội tâm đều là mừng thầm không thôi.

Nhị Thập Tứ Phòng từ khi vào cửa đến nay đều ý vào sắc đẹp của mình, suốt ngày mê hoặc Gia, quả thực là không đem các nàng để vào mắt. Lúc này lại truyền ra tin tức có thai, một đám các nàng có thể nào không nóng nảy sao? Chỉ nói về xuất thân của Nhị Thập Tứ Phòng thôi, mà để cho nàng làm chủ mẫu, thì sẽ đem những tiểu thư khuê các, kim chi ngọc bích toàn bộ đặt ở bên dưới, chẳng phải để người ta chê cười sao?

Còn Nhị Thập Ngũ phòng cũng không phải là cái gì tốt để làm người ta yên tâm. Vốn thật cũng không để ý người này lắm, chỉ là từ chuyện gia yến hôm đó, không biết sao lại khiến gia chú ý, không chỉ ban cho thưởng, lại càng có được sủng ái của gia.

Hiện tại, lại có chuyện như vậy xảy ra. Hài tử của Nhị Thập Tứ Phòng mất đi, Nhị Thập Ngũ phòng lại thành người bị tình nghi. Lấy sự coi trọng đối với hài tử của gia, thì Ân Tứ Nương không có hài tử tự nhiên sẽ không có tư chất làm đương gia chủ mẫu, mà Cơ Ngũ Nhiêu càng sẽ không có sức cạnh tranh, có thể tiếp tục ở trong hậu viện hay không cũng là chuyện chưa biết được.

Mặc kệ sự thật chân tướng như thế nào, hỗn loạn như vậy một hồi mà có thể thoả cái giải quyết hết hai cái chương ngại vật, có thể nào không khiến người ta vui mừng khôn xiết chứ?

Nhưng mà lại không thể biểu hiện ra ngoài, nên nguyên một đám phải phối hợp với tâm tình mất con của đương gia, làm ra một vẻ đau lòng gần chết, không để vui sướng trong lòng tiết ra ngoài. Chỉ đành phải sáng sớm tinh mơ đóng cửa viện, nhốt mình ở bên trong, không biết muốn cười thả cửa bao nhiêu mới có thể thổ lộ hết vui sướng tâm can.

Riêng có một chủ nhân đáng lẽ phải bất an, thì lại ở trong viện vô cùng chặt chẽ mà tung bay cao thấp. Một thân ảnh xinh xắn quý dị, bộ pháp nhanh nhẹn uyển chuyển, thừa dịp bóng đêm mịt mờ, tay áo tung bay giống như một tiểu yêu tinh dưới ánh trăng.

Người này không phải là Thất Nhân bị giam vào ngục hay sao?

Mặc dù nói là hạ ngục, nhưng rốt cuộc Thất Nhân cũng là một nữ nhân. Không chỉ là nữ nhân, còn là một nữ nhân yếu đuối bất lực. Tự nhiên sẽ không phải đến nhiều người canh phòng. Thất Nhân lại là cao thủ phá khóa đào thoát. Là tinh anh của Bạch gia, đương nhiên lúc còn nhỏ đã được huấn luyện qua.

Nàng tin tưởng, hành động so với nói chuyện có ích hơn. Nếu nàng không phải là bị hại mà vẫn ngoan ngoãn, nàng tự nhiên là binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, hơn nữa nàng còn muốn chỉ có tiền mà không có lui!

Nàng vốn định sống yên ổn, nhưng hết lần này tới lần khác Ân tiểu thiếp kia ngại mọi người đều sống quá thoải mái, nên đem nàng kéo vào. Nếu là Ân tiểu thiếp khơi mào trước, thì không thể trách nàng nham hiểm.

Trong nội tâm Thất nhân cũng thầm oán trách Chiến Sinh Ca. Việc này căn bản chính là do hắn sai. Nếu hắn giữ mình trong sạch chút ít, bớt đi ít tiểu lão bà, thì cũng sẽ không có chuyện phiền toái như vậy.

Thất Nhân nghĩ mãi mà không rõ chính là, một người thích sạch sẽ đến mức biến thái như Chiến Sinh Ca, như thế nào mà vấn đề tác phong thân thể lại không có thích sạch sẽ chứ? Không cảm thấy một cái phích cắm chống lại hai mươi lăm cái ổ điện thật sự là quá mức sao? (TT: thật là một ví dụ sinh động (_))

Hơn nữa, một ngày trước hai người còn là vợ chồng, hôm nay đã đem nàng bỏ xuống ngục giam. Ngày trước còn nói cái gì cho dù có hài tử cũng sẽ không đã quên nàng vân vân, mặc dù đây cũng chẳng qua là hiểu lầm, chỉ là lời này được người tích chữ như vàng hơn nữa chăm chú cẩn thận như Chiến Sinh Ca chính miệng nói ra, hẳn là thật lòng. Hôm nay thế nhưng hắn lại cho rằng nàng là kẻ thù “giết” con hắn.

Thất Nhân bắt giác buồn cười, thủ đoạn rõ ràng như vậy sao có thể tồn tại ở hậu viện Chiến gia? Hơn nữa lại có thể hãm hại nàng thành công! Chẳng lẽ là Chiến Sinh Ca nam nhân này quá ngốc?

Nếu nói là hắn ngốc, thì có thể nào tuổi còn trẻ mà nổi lên làm phủ đình đệ nhất hoàng triều?

Người như vậy, hẳn là tâm tư vô cùng tinh tế, nhưng hắn lại không có chút dị nghị mà tiếp nhận một giả thuyết đầy sơ hở của Ân tiểu thiếp. Vì vậy chỉ có thể nói nam nhân này quá không tín nhiệm nàng.

Trong bóng đêm, Thất Nhân bĩu môi. Nàng ở hắc đạo cũng có thể oai phong một cõi nhiều năm như vậy, hạng người gì vật gì chưa có tiếp xúc qua, không có đấu thắng qua, thì như thế nào lại dễ dàng thua bởi một cái nữ nhân cả ngày chỉ biết tranh thủ tình cảm chứ?

Người không xâm phạm nàng, tự nhiên tất cả mọi người sẽ sống dễ chịu; nếu là chạm vào nàng, nàng cần phải làm cho hắn long trời lở đất.

Nàng đánh trả tất nhiên là Ân tiểu thiếp đầu tiên. Quan lớn đầu têu cũng sẽ phải gánh chút ít trách nhiệm liên quan, ít nhất cũng muốn cho hẳn hiểu được có nhiều tiểu thiếp là không an toàn, sớm muộn cũng sẽ có chuyện xảy ra.

Đêm tối, trên đường phố đã vắng ngắt, thỉnh thoảng có mấy con ma men đi qua. Nơi góc đường có vài người ăn xin nằm cong queo.

Trong bóng đêm như thế, một nữ tử mặc áo trắng chậm rãi đi lại giữa đường phố, có vẻ đặc biệt không thích hợp.

Nữ tử vừa đi vừa lầm bầm: “Di viên, Di viên, rốt cuộc đi như thế nào a...”

Nữ tử này, chính là Thất Nhân người vừa từ Chiến gia rời đi.

Thất nhân lại một lần nữa trách mình ngày thường lười biếng, chưa từng tới nơi này lần nào. Đến thời điểm mấu chốt, quả nhiên là không biết đường.

Đột nhiên, một nam tử mặc xiêm y màu tím đi ra từ góc rẽ, quay lưng về phía Thất Nhân, đi thẳng về phía trước. Xem tấm lưng kia, ngược lại phong độ nhẹ nhàng. Thất nhân cảm thấy vừa động, chỉ cần là nam nhân, liền phải biết Di viên đi như thế nào a.

Lập tức bước nhanh đi ra phía trước: “Đại ca...”

Một câu “Đại ca” lại bị một khắc khi nam tử đột ngột quay đầu lại làm cho nghẹn vào.

Đây thật là một nam nhân tuyệt sắc. Một đôi mị nhãn con mắt trong suốt không gợn sóng, môi không trang điểm mà hồng nhạt tự nhiên, nhất là cái trán có một nốt ruồi chu sa, càng làm cho cả người xinh đẹp không giống phàm nhân.

Nam nhân đầu đội ngọc quan, đứng ở dưới ánh trăng, giống như trích tiên giáng trần.

Thất nhân vốn cho rằng Tam tỷ của nàng đã đẹp lắm rồi, Ngũ tỷ đã đủ quyến rũ, không nghĩ tới thiên hạ này còn tồn tại người so với Tam tỷ đẹp hơn, so với Ngũ tỷ lại càng quyến rũ.

Cho dù là gặp qua hai vị mỹ nhân, Thất Nhân cũng không khỏi không vì người trước mắt này mà cảm thấy kinh diễm.

Nhưng mà chỉ dừng ở kinh diễm mà thôi. Cái gọi là đẹp đến mức tận cùng chính là tai họa, huống chi còn là một nam nhân!

Nam nhân, nên lớn lên giống Chiến Sinh Ca vậy, nho nhã mà kiên cường cùng lúc.

“Cô nương, có chuyện gì sao?” Nam nhân khẽ mở đôi môi nói, nho nhã lễ độ.

Cô nương? Thất nhân đầu đầy hắc tuyến. Bà đây lập gia đình lâu như vậy, nói không chừng lần này còn muốn ly hôn, người này cư nhiên còn gọi mình cô nương?

Lập tức, Thất Nhân thu hồi vẻ thất thố: “Đại ca...” Hẳn là không có gọi sai a. Chính là gọi một người như tiên nhân như vậy là đại ca, có phải có điểm quá thô tục không? Thất nhân cũng không quản nhiều như vậy, chính sự quan trọng hơn!”Xin hỏi, đi Di Viên như thế nào?” Thất nhân tiếp tục mở miệng.

Nam nhân có chút kinh ngạc: “Cô nương... Muốn đi cái chỗ kia làm chi?” Giống như là có chút ngại ngùng mở miệng.

Cắt! Dối trá như vậy làm cái gì? Không phải là kỹ viện sao? Dám làm còn không dám nói sao?

Lập tức, Thất Nhân bị ai mở miệng: “Vị đại ca kia có chỗ không biết. Thiếp thân đã là người có chồng. Vốn dĩ vợ chồng chúng ta hai người cũng là tương kính như tân, còn thêm ân ái. Nào biết gần đây, phu quân ta lại mê đắm một hoa khôi trong Di viên. Đến nay đã có nửa tháng không về nhà. Tiệp thiếp thực là không thể làm gì được, chỉ phải tự mình đi đến Di viên, hy vọng có thể dùng những ngày ân ái trong dĩ vãng khiến phu quân quay đầu lại.” Vừa nói, lại còn vừa dùng bộ dáng khóc người chết, thập phần thanh tú cầm tay áo lên xoa xoa khóe mắt. Thật sự là diễn trò diễn được nguyên bộ!

Nam nhân chấp tay nói: “Nguyên lai đã là phu nhân. Tại hạ mạo muội.” Sau đó giống như là có chút không đành lòng, “Những nơi loại này dù sao cũng không phải là chốn nữ tử trong sạch nên đến. Phu nhân đi chỉ sợ tổn hại thanh danh.”

Tuy nam nhân này là hảo tâm vì nàng suy nghĩ, nhưng Thất Nhân vẫn là khinh thường bĩu môi. Hiện tại ngược lại nói cho nàng nghe, chính mình đạo đức tốt cỡ nào. Không phải là nơi nữ tử trong sạch nên đi sao? Thế nam nhân đi lại đó làm chi? Tất cả mọi người là dựa vào lao động chân tay kiếm tiền, chỉ có điều phương thức bất đồng thôi. Huống hồ nếu không phải những nam nhân này có nhu cầu về phương diện đó, thì như thế nào lại có nghề nghiệp này lại xuất hiện như vậy? (TT: ta cũng nghĩ thế (^o^)/)

Thất nhân thở dài, yếu ớt nói: “Thiếp thân đã chẳng thể quan tâm nhiều như vậy, chỉ hy vọng phu quân có thể xem xét phần ân tình ngày xưa mà theo ta về nhà. Kính xin đại ca có thể nói cho thiếp thân Di viên là ở chỗ nào.”

Nam nhân thấy khuyên giải không được, đành phải chỉ tay về phía ngõ hẻm đằng trước, nói: “Xuyên qua đường tắt kia, phu nhân liền có thể tìm tới Di viên.” Dừng một chút, nam nhân còn thân thiết mà hỏi thăm, “Phu nhân cần tại hạ cùng đi không? Phu nhân một thân nữ nhân đi tới nơi như thế luôn là bất tiện.”

Bất tiện? Hắn mà cùng đi, nàng mới thực sự chính là bất tiện.

Lập tức, Thất Nhân nói: “Thiếp thân sao dám làm phiền đại ca. Huống hồ thiếp thân không muốn phu quân hiểu lầm...” Vừa nói, vừa khẽ che môi.

Bà đây nói rõ ràng như vậy, nam nhân này sẽ không phải không cảm thấy được chứ?

Quả nhiên, nam nhân làm như nghĩ tới điều gì, cúi đầu: “Là tại hạ lo lắng không thoả đáng. Mong phu nhân chớ trách. Vậy, đến đây từ biệt, chúc phu nhân có thể tìm được phu quân, bạch đầu giai lão.”

Thất nhân nhẹ vái chào: “Tạ đại ca đã chúc tốt lành.”

Lập tức, hai người sau khi từ biệt, Nam nhân tiếp tục tản bộ; Thất Nhân có mục tiêu chính xác, dưới chân càng gấp gáp.

22. Chương 22: Đội Nón Xanh

Editor: Lê Linh

Tường đồ ngói xanh, xa hoa truy lạc, ca múa mừng cảnh thái bình, hết sức xa hoa lãng phí.

Xuyên qua đường tắt, cả con đường đều cho thấy một cảnh tượng phồn vinh, tiếng ca múa, tiếng cười vui, tiếng chén rượu va chạm, hoàn toàn bộc lộ cuộc sống về đêm cực kỳ thối nát.

Trong đó, Di viên là đứng đầu.

“Vút” một tiếng, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn bay lên nóc nhà, tựa như giẫm trên đất bằng mà đi.

Nhắc ra một mảng mái ngói, Thất Nhân đưa mắt nhìn bao quát xuống dưới.

Bên trong, đang trình diễn cảnh xuân cung sống.

Nữ tử thoát y một nửa, nam tử dục hỏa khó nhịn. Trong lúc ồm ồm thì đã ở trên giường lăn lộn. Chỉ nghe tiếng giường ken két lay động cùng tiếng nữ tử “Ừ a a” ngâm khẽ. Lại nhắc thêm vài miếng ngói, Thất Nhân thoải mái theo nóc nhà nhảy vào phòng.

Trong phòng tình cảm mãnh liệt tăng vọt nên hai người hoàn toàn không phát giác.

Lướt qua đồng bừa rộn đầy đất, Thất Nhân đi đến bên giường, thưởng thức một cách tự nhiên. Tầm tấc, cái tư thế này thật đúng là độ khó cao. Vất vả cho hai người này có thể làm ra được. Xem bộ dạng nhắm mắt hưởng thụ vui thích của bọn họ, mình bây giờ cắt đứt bọn họ không phải quá thất đức sao?

Nghĩ nghĩ, thất nhân quyết định lập tức động thủ. Dù sao chính mình cũng không phải người tốt, chuyện thiếu đạo đức cũng không phải không có làm qua.

Lập tức một con dao đi xuống, nhắm vào cổ của nam tử, nam tử lập tức mất đi tri giác, gục vào nữ nhân trước ngực, không động đậy được nữa. Nữ tử ở phía dưới cảm thấy nam tử xụi lơ, bất mãn nhíu nhíu mày, trợn mắt. Chỉ thấy một con đầu ngón tay nhanh chóng điểm xuống trán nàng. Nàng cũng là đầu ngoẹo một cái, ngất đi.

Thất nhân tiện tay nhặt lên một kiện xiêm y, bao lấy thân thể nam tử. Lúc đang muốn xách lên mới phát hiện nam tử kia còn đang ở trong cơ thể nữ tử. Thất nhân khóe miệng co giật lợi hại, chính mình quả nhiên là quá không có đạo đức.

Nhắc tới nam tử, thất nhân đảo qua một góc bàn trang điểm. Hương đàn ở bên trong, một đám khói xanh lan tỏa ngào ngạt.

Thất nhân lộ ra một tia cười quỷ quyệt, đã làm liền làm đến cùng. Đi qua, đem mấy nén hương rơi lả tả bên cạnh nhét vào trong ngực.

Vận khí, phi thăng lên nóc nhà.

Thân ảnh trong bóng đêm mênh mông, lại là một hồi vụt đi như chớp.

Ngày thứ hai ngày mới sáng, Chiến Nhược Thủy liền đi tới chỗ Thất Nhân ở trong lao.

Thất Nhân đang ngủ đến vui vẻ, một ngày trước lần qua lần lại đến quá nửa đêm, cảm giác tự nhiên là muốn bồi bổ lại.

“Phu nhân!” Chiến Nhược Thủy khẽ gọi một tiếng.

Thất nhân không kiên nhẫn mở mắt, nhưng vẫn là một bộ thần sắc kinh hoảng: “Đại quân gia làm sao tới rồi? Có phải là... Gia không quan tâm ta rồi không?” Tính thời gian này, chắc hẳn là vì chuyện vụ án đi.

Chiến Nhược Thủy tràn đầy thâm ý nhìn nàng chằm chằm một hồi, nói: “Gia thỉnh phu nhân đến đại đường.”

Thất Nhân nơm nớp lo sợ đứng dậy, đi theo sau lưng Chiến Nhược Thủy.

Chiến gia đại đường.

Một đám nữ nhân chỉnh tề đứng ở một bên, Chiến Sanh Ca ngồi ghế trên sắc mặt thâm trầm. Quỳ ở dưới, là một đôi nam nữ xiêm y không ngay ngắn.

Không khí khẩn trương nghiêm túc.

Thất nhân vào cửa, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Nữ chính tức nổi thật lợi hại: “Gia, thiếp thân căn bản không biết người này. Thiếp thân là oan uổng, thiếp thân là bị người hãm hại...” Đúng là Ân Tứ Nương. Lúc này Ân Tứ Nương sớm mất bộ dạng hăng hái lúc trước, chỉ còn một bộ dạng vợ bé yếu thế.

Thất Nhân bĩu môi, nàng đương nhiên là bị hãm hại. Người Hãm hại không phải là chính mình sao? Oan uổng, đây chính là nói sai rồi. Mình ở phòng nữ nhân này đốt nhiều thục hương như vậy, cho dù là thánh nhân cũng cầm giữ không được. Huống chi là nàng một cái tiểu nữ nhân như vậy ư? Hôm qua, nàng cũng không phải là rất hưởng thụ sao? Huống hồ, đây chính là sự thật như thép boong boong. Gian phu, chẳng phải đang quỳ gối bên cạnh nàng sao? Người đẩy đầu đổ không phải là căn cứ chính xác của hôm qua điên cuồng hoan ái sao?

Thất Nhân tiến lên, làm lễ: “Gia!”

Chiến Sanh Ca gật đầu, ý bảo Thất Nhân đứng dậy.

“Người biết nàng sao?” Chiến Sanh Ca nhìn về phía nam tử, nặng nề mở miệng.

“Không biết...” Nam tử một thân đầy mùi son phấn, áp úng mở miệng, liếc liếc về phía chiến gia hộ vệ đứng ở hần bên cạnh như hai Đại Kim Cương, không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Hắn mới thật sự là rất ủy khuất, vốn dĩ là đến Di viên mua vui. Thế nào biết, lúc tỉnh lại, lại nằm ở bên cạnh người Ân Tứ Nương. Một đêm vui vẻ đúng là Ân Tứ Nương! Ân Tứ Nương này là tiểu thiếp của Nhị thập tứ phòng Chiến gia mới lấy, đây là chuyện người nào cũng biết. Cho dù hắn có lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám có ý với người của chiến gia.

“Không biết?” Chiến Sinh Ca hỏi. Mặc dù vẻ mặt không có gì, trong giọng nói lại có cảm giác áp bức không thể bỏ qua.

Nam tử toàn thân sợ run, làm như bị Chiến Sinh Ca dọa đến. Lập tức bật ra lời khai: “Biết. Ta biết. Nàng nguyên là hoa khôi di viên Ân Tứ Nương. Nhưng mà, bẩm vương gia, chuyện này, thật sự không phải tại ta. Ta bắt quả chỉ đến Di viên tìm vui vẻ...” Dừng một chút, nam tử đột nhiên đưa tay, chỉ hướng Ân Tứ Nương, nói: “Nhất định là do nữ nhân này! Nữ nhân này lúc chưa gả vào Chiến gia, từng không chỉ một lần lấy lòng ta, muốn ta lấy nàng vào cửa. Nhưng ta một mực không có đồng ý. Nhất định là vì nữ nhân này tới bây giờ còn chưa từ bỏ ý định, mới đem ta bắt cóc.”

Thất Nhân bắt giác buồn cười, không nghĩ tới nam nhân mình tiện tay chớp tới chính là khách bao cũ của Ân Tứ Nương. Lúc này thì càng thêm hùng hồn. Nam nhân này cũng là có ý tứ, Ân Tứ Nương đều đã đến Chiến gia, gia thế so với hắn không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần, sao còn có thể đối với hắn không chết tâm? Thực là vì thoát tội, lý do gì cũng đều nghĩ ra a.

Ân Tứ Nương tròn tròn con mắt, nhìn về phía nam tử kia: “Người... Người nói vậy!” rất là khiếp sợ. Có thể nào vào lúc này lại để gia biết rõ những chuyện quá khứ dây dưa, đây không phải là tội càng thêm tội sao? Lập tức thê thảm bi thương nói: “Gia, nam nhân này rõ ràng là hái hoa đạo tặc. Hôm qua lén vào phòng thiếp thân. Thiếp thân cho là... cho là gia... Lời nói của loại tiểu tặc này có thể nào tin? Gia phải làm chủ cho thiếp thân a!” Vừa nói, vừa khóc. Thân thể run rẩy, không khỏi làm cho người ta xót thương.

Quả thực, hơn nửa đêm, có nam nhân nào dám xông vào phòng của nữ nhân Chiến gia? Thì cũng chỉ có Chiến gia đương gia một người đàn ông duy nhất đi.

“Người nói vậy! Ân Tứ Nương, người dám thề với trời người không biết ta không?” Nam tử kêu lên.

“Người, cái tên hái hoa tặc này, chớ có nói vậy!” Ân Tứ Nương cũng tròn mắt trừng trừng, không cam lòng yếu thế.

Hai người bên nào cũng cho là mình đúng, bắt phân cao thấp.

Thất nhân vụng trộm dò xét nam nhân ngồi ghế trên, thần sắc thâm trầm như cũ, nhìn không ra đang suy nghĩ gì. Thất Nhân bĩu môi, mặt tê dại, chỉ có như thế là giỏi, vĩnh viễn làm cho người ta có một loại cảm giác bí hiểm.

Ngược lại các nữ nhân phía dưới nhin không nổi, dồn dập chỉ trích.

“Thật sự là không biết liêm sỉ!”

“Thông đồng với nam nhân lại cứ nhiên thông đồng ngay trong nội viện của chúng ta, quá không đem Chiến gia để vào mắt!”

“Thật sự là làm mất hết mặt mũi của gia!”

...

Thất nhân bắt giác thấy buồn cười. Những nữ nhân này thật đúng là bỏ đá xuống giếng. Hôm qua vẫn cùng Ân Tứ Nương chung mối thù đối phó với mình, hôm nay lại như vậy đối phó với Ân Tứ Nương.

Làm mất hết mặt mũi của gia? Nàng chính là muốn hiệu quả như vậy! Nhị thập tứ phòng của Chiến gia, không chịu nổi tịch mịch, nửa đêm vụng trộm gặp gỡ tình nhân cũ. Cái này nếu truyền đi, phải là châm chọc cỡ nào a! Hoàng triều đệ nhất môn đình Chiến gia cứ nhiên bị đội ụp một cái nón xanh, sẽ phải trở thành câu chuyện hài sau bữa ăn cho người ta thật lâu a.

Nàng chính là muốn để chiến sanh ca biết rõ, có nhiều tiểu lão bà tuyệt đối là sẽ xảy ra vấn đề. Nàng chính là muốn để Chiến Sinh Ca kiểm điểm lại tác phong mà mình thiết lập nên.

Thất nhân xem thấy thời cơ không sai biệt lắm, lúc này mới mở miệng: “Thì ra Ân tỷ tỷ còn có nam nhân khác kia! Ta hôm qua còn đang thắc mắc, như thế nào mà Ân tỷ tỷ chảy ra lại là máu gà?” Thanh âm mỏng manh nhưng cũng đủ để toàn trường tất cả mọi người nghe được rành mạch.

23. Chương 23: Tuyển Chủ Mẫu

Editor: Lê Linh

Thất Nhân suy yếu ho nhẹ vài tiếng, tiếp theo nghi hoặc nói: ” hài nhi của gia sao có thể là gà, chẳng lẽ là...” Vừa nói thất nhân vừa gấp rút bưng kín miệng của mình, nói nhỏ vài tiếng: “Không thể nói, không thể nói...”

Ngược lại nữ nhân phía dưới khả năng nhận biết rất cao, có mấy người nghe xong lời Thất Nhân nói liền buột miệng ra.

“Đứa bé kia đích thực là của gia sao?”

“Chẳng lẽ không phải hài tử của gia?”

“Máu gà? A! Như thế nào là...”

Tiếng nghị luận lú lo dừng lại.

Rất tốt! Nàng cần chính là những nữ nhân này đến tô thêm màu sắc. Có một số chuyện thường thường chỉ nói một nửa mới càng có thể làm rõ chân tướng sự việc. Thật thật giả giả, giả giả thật thật, ai có thể phân biệt được rõ ràng minh bạch? Quan trọng là trước mắt, nữ nhân gian xảo kia, lúc này nếu thêm một tội danh, vậy đối với Ân Tứ Nương mà nói đúng thật là họa vô đơn chí.

Ân Tứ Nương xếp đặt làm cho nàng vào ngục, nàng sẽ phải làm Ân Tứ Nương xuống Địa ngục!

Một hồi yên lặng.

Ân Tứ Nương không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Thất Nhân, kinh hoảng không thôi: “Người... Người nói vậy!” Sau đó chuyển hướng về phía chiến sanh ca: “Gia, ngài không nên nghe nàng nói vậy! Hài tử của thiếp thân xác thực là của ngài, là bị nữ nhân này...”

“Đủ rồi!” Chiến sanh ca quát một tiếng, “Nhược Thủy.”

Người vẫn một mực không lên tiếng Chiến Nhược Thủy liền tiến lên vài bước: “Gia!”

“Cho nàng chút ít ngân lượng, trục xuất khỏi phủ. Từ nay về sau cùng Chiến gia ta không còn liên quan nữa!” Chiến sanh ca nhàn nhạt phân phó.

“Dạ, gia!” Chiến Nhược Thủy nói.

Ân Tứ Nương nhất thời kinh sợ ngây ngẩn cả người, sau đó liền tê tâm liệt phế khóc hô: “Không, gia! Ngài không thể đối với ta như vậy! Thiếp thân thật sự là oan uổng!” Nói rồi liền nhào tới, ôm lấy đùi của chiến sanh ca.

Thất nhân giương mắt nhìn lên. Chiến Sanh Ca đó là đến một ánh mắt cũng lười ban cho Ân Tứ Nương, mặt không biểu tình nhìn về phía trước, thật sâu nơi đáy mắt lại lộ ra vẻ chán ghét.

Quả thực, có ai sẽ đối với nữ nhân ình đội nón xanh vẫn còn có lời nói tốt, hay còn thêm sủng ái?

Chỉ thấy Chiến Sanh Ca đôi môi khẽ mở, nói: “Quần áo!”

A? Thất nhân chờ đợi. Nam nhân này như thế nào đột nhiên thốt ra một từ như vậy? Ý nghĩ xoay chuyển một hồi, nàng đột nhiên sáng tỏ, sau đó đầu đầy hắc tuyến. Nam nhân này quả nhiên là thích sạch sẽ đến mức biến thái không thể cứu được. Ngay cả lúc này rồi, tiểu lão bà thậm chí vụng trộm với người khác, hắn cũng không có tâm tình gì. Duy chỉ có dụng ô uế y phục của hắn, hắn mới có cảm giác chán ghét!

Siêu! Nam nhân này quả nhiên không thể dùng chuẩn mực bình thường mà đánh giá! Trong thiên hạ lại có ai đem y phục của mình so với nữ nhân của mình còn quan trọng hơn? Đoán chừng chỉ duy nhất có gia đây, không còn dấu chấm phẩy nào khác đi!

Ân Tứ Nương phỏng chừng cũng là có phản ứng, lập tức buông lỏng tay ra, phủ phục ở trước chân Chiến Sanh Ca: “Gia, thiếp thân thật là bị oan uổng...”

Chiến Nhược Thủy phát phát tay, hai gã gia đình khỏe mạnh đi tới, muốn kéo Ân Tứ Nương ra bên ngoài.

“Không... Không được...” Chỉ nghe thấy tiếng kêu Ân Tứ Nương sắc nhọn thăm thiết.

Đột nhiên, Ân Tứ Nương không biết lấy từ đâu ra sức lực, giãy ra khỏi hai nam nhân đang bắt nạt, trong nháy mắt hướng Thất Nhân đánh tới: “Người! Là tiện nhân này hãm hại ta! Là người...”

Mắt thấy móng tay sắc nhọn tiến đến mặt của Thất Nhân, Ân Tứ Nương thế nhưng bị bay lên không văng ra ngoài. Một cái thân ảnh màu trắng nhanh đến người ta khó có thể nhìn ra.

Đám người liên can hết sức kinh ngạc sững sờ, Thất Nhân giương mắt. Chiến sanh ca đã ngồi trở về.

Xem ra là một cao thủ! Lúc này Thất Nhân cũng không khỏi thán phục.

“Gia, nam nhân này làm sao bây giờ?” Chiến Nhược Thủy tiến lên hỏi, chỉ vào “gian phu” vẫn như trước quỳ trên mặt đất sắc mặt hoảng sợ.

“Quan hệ bất chính với đàn bà con gái, đánh năm mươi trượng, giao cho quan phủ.” Trong thanh âm không có có một tia nhiệt độ.

“Người không thể...” Không đợi nói xong, nam nhân này cũng bị hộ vệ kéo xuống.

Chỉ còn lại một phòng nữ nhân.

“Vậy còn Nhị Thập Ngũ phu nhân?” Chiến Nhược Thủy lại hỏi.

Thất nhân cúi đầu, nhu thuận hiền thực cực kỳ.

Chiến Sanh Ca liếc nàng một cái: “Vô tội.”

“Tạ gia.” Thất nhân bộ dáng kinh hãi, nhẹ làm lễ.

Chiến Sanh Ca không đáp lại nàng, liếc mắt quét một vòng trong phòng, nặng nề mở miệng: “Chuyện hôm nay, nếu có tái phạm, nhất định không tha!”

“Dạ!” Thanh âm đồng loạt.

“Ba ngày sau, tuyển chủ mẫu.” Chiến Sanh Ca lại nói.

Một phòng ngạc nhiên. Hậu viện này không có chủ mẫu đã không phải là việc ngày một ngày hai. Như thế nào đột nhiên lại nói muốn chọn ra một chủ mẫu?

Thất nhân nhấp nhẹ miệng. Xem ra lần này chuyện Ân tiểu thiếp vụng trộm với nam nhân cho hẳn đã kích rất lớn nha, khiến hẳn vội vàng muốn tìm một nữ nhân cai quản cái hậu viện loạn thất bát nháo này.

Chủ mẫu? Chuyện này dù sao cùng nàng không có quan hệ gì. Nàng là phòng nhỏ nhất, bàn về tư cách, bàn về gia thế, như thế nào cũng đều không tới phiên nàng a. Không lo, không lo, nàng tiếp tục đi qua cuộc sống tiêu dao tốt đẹp của nàng thôi.

Chiến sanh ca đứng dậy: “Đều trở về đi!” Sau đó trực tiếp đi về phía hậu đường.

Các nữ nhân đều nghi hoặc trong lòng còn mang theo hưng phấn mà tản đi. Tuyển chủ mẫu? Chẳng phải là bất luận kẻ nào đều có cơ hội sao? Nếu là có thể từ tiểu thiếp thoắt cái trở thành Chiến gia đương gia chủ mẫu, tự nhiên là chuyện tốt vô cùng.

Thất nhân cúi đầu đi cuối cùng. Nàng chỉ muốn an phận mà sống, làm một người mà tất cả quên đi sự tồn tại thì tốt rồi. Cũng may là những nữ nhân này còn đắm chìm trong tin tức tốt tuyển chọn chủ mẫu, ngược lại không có người nào chú ý tới nàng.

Lúc lướt qua Chiến Nhục Thủy, lại nghe Chiến Nhục Thủy mang theo vui vẻ khẽ giọng nhỏ nhẹ nói: “Phu nhân thủ đoạn rất hay! Nhục Thủy xin Chúc phu nhân có thể lấy được địa vị chủ mẫu.”

Thất nhân khoe miệng không ngừng run rẩy. Cái Hồ Ly quản gia này có ý tứ gì? Nàng cũng không muốn làm cái gì chủ mẫu, ngàn vạn đừng có mang tới phiền toái gì nữa cho nàng.

Thời điểm Thất nhân trở lại Liên Nhu Uyển, liền đem hai cái tiểu nha đầu vui mừng đến hồng người.

Hỉ nhi ôm Thất Nhân vừa khóc vừa cười.

Lúc Thất Nhân cùng Ân Tứ Nương xung đột, Nhạc nhi cũng không có mặt. Lúc này cũng là kích động đến mức nước mắt lã chã: “Phu nhân chúng ta là quý nhân, sao có thể có chuyện”

Hỉ nhi liên tục gật đầu, đột nhiên như nhớ ra cái gì đó “Phu nhân, người có bị thương ở đâu hay không? Ta xem xem!” Nàng chính là nghe nói một màn kia tại đại đường Ân Tứ Nương giương nanh múa vuốt với Thất Nhân, khiến nàng sợ quá mức. Nàng phải xem xét thật tốt, vạn nhất phu nhân bị tấn công thành nội thương thì làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy, Hỉ nhi liền kêu Thất Nhân xoay người, lại xoay người.

Thất nhân bị Hỉ nhi lặn qua lặn lại đến mắt tròn trắng. Nha đầu của nàng đối với nàng quan tâm nhiệt tình, nàng rất vui vẻ. Nhưng là có thể không cần nhiệt tình quá mức hay không? Nàng không có ở trong ngực chịu khổ, không có bị ân tiểu thiếp đánh ngã, cuối cùng lại để cho nha hoàn thần kinh không ổn định này lặn qua lặn lại mà chết! Như vậy thì quá mất thể diện đi?

Lập tức ổn định thân thể, Thất Nhân hai tay vỗ vào vai Hỉ nhi, vẻ mặt nghiêm túc.

Hỉ nhi không hiểu ra làm sao: “Làm sao vậy, phu nhân?”

Thất nhân học bộ dạng của Chiến Sanh Ca, thâm trầm mở miệng: “Hỉ nhi, ta có một việc xin nhờ người.”

Hỉ nhi sau khi hết sửng sốt, liền áp úng mở miệng: “Xin phu nhân dạy bảo.”

Thất nhân mở miệng nói: “Hỉ nhi, người đi gác cửa. Chưa đến lúc dùng cơm chiều chưa được gọi ta.” Vừa nói vừa xoay người vào trong đi ngủ.

Ngủ bù! Ngủ bù! Tối hôm qua lặn qua lặn lại một đêm, hôm nay ngủ là lớn nhất.

Trong khi Thất nhân đang mơ tưởng giường lớn phủ lông ngỗng mềm mại thì thình lình nghe thấy thanh âm kinh hãi của Hỉ nhi từ phía sau: “Vừa rồi phu nhân cùng gia thật giống nhau. Phu nhân cùng gia thực sự ra dáng vợ chồng!”

Thất nhân lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã. Nha đầu kia, từ chỗ nào nhìn ra nàng cùng cái người mặt co quắp kia ra dáng vợ chồng rồi?

24. Chương 24: Phương Pháp Tuyển Chọn

Editor: Lê Linh

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, thất nhân ngược lại không có gặp qua Chiến Sanh Ca. Ba ngày qua, Chiến Sanh Ca cũng chưa từng tới Liên Nhu Uyển.

Các nữ nhân Hậu viện vì chuyện tuyển chọn chủ mẫu, cũng không rảnh tìm đến Thất Nhân mà làm phiền.

Thất nhân ngược lại rất mãn nguyện, không quấy nhiễu lẫn nhau như vậy cuộc sống vừa vặn rất tốt.

Trong khi đó Hỉ nhi cùng Nhạc nhi hai cái nha đầu lại giống như gián điệp, đối với việc tuyển chủ mẫu rất là nhiệt tình, mỗi ngày đều hỏi thăm tin tức sau đó hồi báo cho Thất Nhân. Dù sao, chuyện này ở tại Chiến gia hậu viện hẳn tính là cuộc thay đổi nhân sự rất lớn a. Nếu phu nhân các nàng có thể lên làm chủ mẫu,

Địa Vị Liên Nhu Uyển các nàng trong hậu viện sẽ thoáng cái bất đồng, hẳn là cũng không ai dám khi dễ phu nhân.

“Phu nhân, phu nhân, hôm qua gia đến viện của Lãnh phu nhân ” Hỉ nhi vẻ mặt nghiêm nghị.

Thất nhân nhặt một quả nho, nhét vào miệng: “Nha.” Không để ý lắm. Theo suy nghĩ bình thường mà nói, đương gia tại thời điểm mấu chốt này tới viện của Lãnh Tiêm Vũ, nhất định là thể hiện mình coi trọng Lãnh Tiêm Vũ. Nhưng Chiến Sanh Ca quái thai này không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để đánh giá. Nói không chừng cũng chỉ là nhất thời cao hứng mới tới Đình Phương Uyển mà thôi.

Bất quá thẳng thắn thừa nhận, Lãnh Tiêm Vũ xác thực là một trong những người được đề cử hàng đầu cho vị trí chủ mẫu. Vốn chính là một trong hai đại trường thiếp của hậu viện này, thuận lý thành chương trở thành chủ mẫu thật cũng không cảm thấy bất ngờ.

Vấn đề là trường thiếp còn lại Liên Ngọc Điệp gia thế cũng không phải dễ đối phó. Nếu không, Chiến gia hậu viện này lâu như vậy sao cũng không dám dựng lên một cái chủ mẫu.

Mặt khác, có vài nữ nhân được sủng ái khác cũng là nhân vật hot. Nói không chừng vì để cân bằng thế lực của hai trường thiếp này, Chiến Sanh Ca sẽ từ đám người kia mà tuyển ra chủ mẫu.

Nam nhân kia rốt cuộc là muốn dùng biện pháp như thế nào để tuyển ra Chiến gia chủ mẫu, để có thể khiến tất cả nữ nhân khác đều chịu phục? Thất nhân cũng là thật tò mò.

“Phu nhân, trong nội viện khác đều thăm dò chi tiết chuyện tuyển chọn từ chiến quân gia. Chúng ta không phải cũng nên đi thăm dò một chút sao?” Nhạc nhi xin chỉ thị.

“Không cần!” Thất nhân lại nhặt một quả nho, rất không có nhiệt tình. Thăm dò? Nàng mới không có ăn no rồi việc. Làm chủ mẫu? Nàng cần gì lại tự mình hành hạ mình? Đã làm quân gia cả đời, nàng cũng không muốn đời này lại làm quân gia, lại còn là một viện nữ nhân. Nàng đời trước giúp Bạch Vực chùi móng đủ rồi, chẳng lẽ đời này còn muốn nàng giúp Chiến Sanh Ca biến thái kia quản nữ nhân?

Làm quân gia cho Bạch Vực đó là báo ân, Chiến Sanh Ca cùng nàng lại không có ân nghĩa gì, tuy trên danh nghĩa bà đây là tiểu thiếp của hắn, nhưng tiểu thiếp này còn là mạo danh thể thân. Nàng cũng không quên, nàng chính là đang mang danh nghĩa ngũ tỷ Cơ Ngũ Nhiêu nhà nàng. Nam nhân này ban đầu là phải lấy ngũ tỷ của nàng. Huống chi, trước đó không lâu, hắn còn vì nữ nhân khác đem nàng bỏ vào lao ngục. Tính toán hết thủy, hắn cùng nàng chính xác không cần nói tới đạo đức làm người.

Căn bản nhất, mục tiêu phấn đấu đời này của nàng chính là cố gắng làm một người rảnh rỗi. Cho nên, nàng tình nguyện làm Vô Danh tiểu thiếp lặng lẽ.

“Chính là, phu nhân...” Nhạc nhi muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?” Thất nhân ngẩng đầu.

“Chiến quân gia hôm nay đã vòng vo tại cửa viện chúng ta tầm vài vòng rồi.” Nhạc nhi đáp. Nàng đã cảm thấy rất kỳ quái nha, nơi này chiến quân gia chính là người đứng thứ hai Chiến gia, ngày bình thường cũng là người bề bộn nhiều việc, hôm nay như thế nào lão lại đi dạo tại cửa viện các nàng? Có phải là đặc biệt lộ ra tin tức gì cho phu nhân nha?

Thất Nhân đầu đầy hắc tuyến. Ngẫm lại ngày ấy Chiến Nhược Thủy ở bên tai mình nói cái câu kia, lời nói giống như cười mà không phải cười, không khỏi toàn thân rùng mình một cái. Như thế nào cảm giác tổng thể lại giống mình bị tính kế như vậy, con hồ ly này, tuyệt đối không có lòng tốt gì!

Lập tức, Thất Nhân phân phó nói: “Đóng cửa!” Kiên quyết không thể để cho Hồ Ly kia đi vào. Tuyệt đối không có gì tốt!

Nghĩ nghĩ, Thất Nhân vẫn là không yên lòng, rốt cục làm cho nàng nghĩ đến một chiêu cuối cùng: “Nhạc nhi, ngày mai ta không đi tuyển chọn chủ mẫu! Đến lúc đó, người nói với chiến quân gia ta bị bệnh là tốt rồi.” Nàng không đi tuyển chủ mẫu, cái này vốn cũng là chuyện không nên có nàng đi. Có âm mưu như thế nào đi nữa, cũng không nên đổ lên đầu nàng a.

“Phu nhân sao biết rõ thời gian mắc bệnh?” Hỉ nhi vẻ mặt nghi hoặc.

Thất nhân tiếp tục ăn nhỏ không phun vò. Câu hỏi của nha đầu Ngọc Có thể trực tiếp quên đi!

Nhạc nhi chỉ liếc mắt lên trời, phu nhân nhà nàng thật sự là “Không giống người thường”. Ngày bình thường đối với ân sủng của gia không để tâm còn chưa tính, huống chi hiện tại rõ ràng đem địa vị chủ mẫu xem như bò cạp độc, tránh không kịp. Thật sự là làm người xem không hiểu!

Ngày thứ hai, trong ca uyển rét lạnh.

Chiến Nhược Thủy buồn cười nhìn nha đầu Nhạc nhi đến báo bệnh cho Thất Nhân. Xem Nhạc nhi thần sắc có một ít khó xử, cũng biết là chuyện gì xảy ra. Hắn chưa thấy qua có nữ nhân nào sợ phiền toái hơn so với Thất Nhân—— vì tránh né khả năng trở thành chủ mẫu, lại giả bộ bệnh không xuất hiện!

Mấy ngày nay, các nữ nhân hậu viện đều nghĩ biện pháp muốn moi từ hắn chút ít tin tức. Riêng có Cơ phu nhân này không có bất cứ động tĩnh gì. Hắn bắt quá là hiếu kỳ, phải đi vòng vo trước viện nàng mấy lần. Không nghĩ tới nàng còn quá hơn, giữa ban ngày lại đóng chặt cửa viện. Trực tiếp hướng hắn tỏ vẻ, Liên Nhu Uyển nàng không chào đón hắn!

Hắn là biết rõ nội tình sự kiện Ân Tứ Nương. Càng biết rõ Ân Tứ Nương kia tuyệt đối không dám trắng trợn hồng hạnh xuất tường. Huống hồ, nàng không có làm cái việc tất yếu kia.

Quan trọng hơn là, hắn rõ ràng phát hiện ra trong phòng Ân Tứ Nương có hương tro của thúc tình hương, tuy Ân Tứ Nương trước kia là hoa khôi di viên, nhưng tại Chiến gia tuyệt đối không tồn tại loại vật này. Huống chi, sự kiện thông dâm kia thật có điểm nghi vấn tầng tầng lớp lớp.

Nếu nói là ai có khả năng làm ra việc này, thì Cơ phu nhân vừa bị Ân Tứ Nương hãm hại có thể tính là tình nghi lớn nhất đi. Nếu thật sự là nàng làm ra, nữ nhân này thật đúng là ghê gớm. Không nói tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ tính chuyện nàng có thể ở Chiến gia vô thanh vô tức biến đi như vậy, này liền cũng là khó lường.

Nếu là nhân vật như vậy lên làm chủ mẫu, tuyệt đối là lựa chọn rất tốt.

Lập tức, Chiến Nhược Thủy nói với Nhạc nhi: “Trở về nói cho phu nhân, gia phân phó, lần này tuyển chọn tất cả phu nhân đều phải tham gia. Nếu là phu nhân thật sự ốm yếu, cũng xin xuất hiện ra mặt một lần. Nếu không sẽ là bàn giao không tốt với gia. Hơn nữa, phu nhân tất cả các viện đều tham gia, không thể để viện các người một mình một kiểu.”

Nhạc nhi gật đầu lĩnh mệnh đi. Tuy nói như thế, nhưng phu nhân nhà nàng có nguyện ý đến hay không còn khó nói.

Chiến Nhược Thủy chuyển hướng nhìn về phía một viện nữ nhân, tự tin thản nhiên có, khẩn trương lo nghĩ có, thất kinh cũng không thiếu, lập tức hắng giọng, nói: “Hôm nay sẽ do Nhược Thủy thay mặt gia tiến hành tuyển chọn chủ mẫu. Gia quyết định, tuyệt đối công chính. Mặc kệ kết quả như thế nào, đều hi vọng các vị phu nhân có thể phối hợp.”

“Chiến quân gia nói thế nào thì chính là như thế.” Lãnh tiêm vũ thay mặt các nữ nhân trả lời chắc chắn.

Chiến Nhược Thủy mỉm cười: “Như vậy, bây giờ bắt đầu thôi.”

Tại Liên nhu uyển.

Nhạc nhi đang truyền đạt lời nói của Chiến Nhạc Thủy với Thất Nhân

Thất nhân dùng sức gãi gãi đầu. Phiền toái a phiền toái, sinh bệnh còn không buông tha nàng! Gian trá a gian trá, không hổ là Hồ Ly quần gia.

Mè neohồi lâu, thất nhân lúc này mới đem một bước hóa thành ba bước rét lạnh như vậy xuất phát đi về phía Ca uyển. Tốt nhất là thời điểm nàng đến, hoạt động tuyển chọn kia đã xong rồi mới tốt.

Trong ca uyển rét lạnh, một viện yên lặng.

Lúc Thất nhân đi vào, không khí đã là như thế. Yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe được tiếng bước chân đi chuyển của Thất Nhân. Thất nhân nhướn nhẹ lông mày, chọn chủ mẫu nha, cần nghiêm túc như vậy sao?

Lại nhìn một thần sắc của mọi người, đúng là quái dị đến cực điểm. Có làm như không thể tin, có làm như nản lòng thoái chí, có thậm chí hồi hận nảy ra.

Lại ngẩng đầu nhìn chiến Nhược Thủy, một bộ dáng Hồ Ly như trước cười gian.

Quái dị! Đây rốt cuộc là cái tình huống gì?

Quét mắt một vòng cách đó không xa, Thất Nhân thoáng cái nhìn thấy Trình Tử Y một thân áo tím. Hay là trước hỏi thăm rõ ràng tình huống a.

Lập tức, Thất Nhân nhẹ nhàng bước chân, hướng Trình Tử Y đi tới.

Tới bên cạnh Trình Tử Y, thất nhân nhẹ mở miệng: “Trình tỷ tỷ, đây là làm sao vậy?”

Trình Tử Y quay đầu lại, nhìn về phía Thất Nhân, trên sắc mặt cũng là một hồi rối rắm, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp. Khó mà tin được xen lẫn thất vọng, thất vọng bên trong lại có nồng đậm ghen ghét!

Ghen ghét! Tại sao có thể có ghen ghét? Thất nhân cảm thấy hồ nghi, một loại dự cảm không tốt nổi lên trong lòng.

“Cơ phu nhân, ngài rốt cuộc đã tới.” Chiến Nhược Thủy chấp tay hướng thất nhân nói, đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, “Không, hiện tại nên đổi danh xưng phu nhân thành chủ mẫu.”

Chủ mẫu? Thất nhân khoe miệng không khỏi co giật. Nàng khi nào thì thành chủ mẫu? Nàng như thế nào lại không biết?

Âm mưu! Tuyệt đối là âm mưu!

Thất nhân thậm chí đã cảm giác được ánh mắt của cả viện nữ nhân hiểm độc như kiếm sắc, bám vằm nàng thành trăm mảnh.

Lập tức, Thất Nhân yếu đuối mở miệng: “Chiến quân gia nói cái gì, tiện thiếp không rõ.” Đừng trợn mắt nhìn nàng, nàng quá vô tội, chuyện gì xảy ra cũng không biết.

Chiến Nhược Thủy mỉm cười: “Chủ mẫu tới chậm, tất nhiên là không hiểu được quy tắc tuyển chọn hôm nay.”

Thất nhân nói: “Mời Chiến quân gia dạy bảo.” Chớ không phải là, người nào đến muộn là có thể làm chủ mẫu chứ? Thất nhân tự mình cũng bị ý nghĩ này của chính mình đánh uỳnh một cái. Dù cho Chiến Sanh Ca lại quái dị hơn nữa, cũng sẽ không nghĩ tới biện pháp như vậy a.

Chiến Nhược Thủy nhìn về phía nàng, nói tiếp: “Vì suy nghĩ công bình công chính, gia nói để các vị phu nhân rút thăm.” Nói rồi chỉ một nô bộc ôm một cái thùng gỗ cách đó không xa, nói tiếp, “Rút trúng thẻ tre đỏ chính là chủ mẫu.”

“Kết quả?” Thất nhân đã ngây người.

Rút thăm tuyển chủ mẫu? Chiến sanh ca thật đúng là đủ ý mới mẻ, đủ ý sáng tạo! tư duy này quả nhiên đủ mạnh mẽ, không phải loại người phàm tục như nàng có thể so sánh được. Đã ngăn cản sạch tất cả tình huống tranh chấp giữa các phòng, lại ngăn chặn những lời không phục, quả thực, cả cuộc tuyển chọn, Chiến Sanh Ca không có bất kỳ thiên vị, toàn bộ đều là bằng tất cả các phòng chính mình rút thăm. Muốn đổi ý, đều không có lý do gì. phu nhân tất cả các phòng muốn trách, cũng chỉ có thể trách chính mình vận khí không tốt.

Nhưng mà, nhưng mà, chính mình vận khí có thể nào tốt như vậy a? Chẳng lẽ mình không tới tham gia, còn có thể để lại ình một thẻ tre đỏ? xác suất này có phải là quá thấp không?

Lập tức, thất nhân mang theo một tia chờ đợi cuối cùng nhìn về phía Chiến Nhược Thủy, hi vọng chính mình vừa mới nghe lầm.

Chiến Nhược Thủy mở miệng nói: “Các vị phu nhân đều vừa rút trúng thẻ trắng. Còn lại cái này tự nhiên là chủ mẫu, thẻ tre đỏ!”

Thất nhàn trong nháy mắt như là bị sét đánh trúng. Rất tốt! Ông trời quả nhiên là quá chiều cố nàng. Sự kiện có xác suất thấp như vậy cũng bị nàng đụng phải.

Nhưng khi nhìn thần sắc Chiến Nhược Thủy, nàng càng nghĩ càng thấy không đúng. Làm sao có thể trùng hợp như vậy? Nàng sẽ không thực là bị người khác chơi đùa một vỏ chữ?

25. Chương 25: Chủ Mẫu Huấn Thị

“Chiến quân gia, sao lại trùng hợp như vậy? tỷ muội Chúng ta nhiều như thế mà toàn bộ đều không có rút trúng, ngược lại thẻ cuối cùng lại chính là thẻ tre đỏ?” Trong lặng ngắt như tờ, Liên Ngọc Diệp tiến lên một bước nói, trong lời nói hàm chứa xúc động phần nộ cùng bất tín nhiệm không nên lời.

Đúng đúng, Thất Nhàn liên tục gật đầu. Nói cho cùng, đây tuyệt đối là âm mưu thật lớn.

Chiến Nhược Thủy liếc nhìn Liên Ngọc Diệp: “Ý của liên phu nhân là, đây là Nhược Thủy hành động có ý hay là gia quyết sách sai lầm?”

Ngăn chặn Liên Ngọc Diệp thoáng cái nói không ra lời.

Lãnh Tiêm Vũ tiếp lời: “Chiến quân gia nghĩ nhiều rồi. Tỷ muội chúng ta chính là muốn xem thẻ tre đỏ cuối cùng mà thôi. Như vậy, Cơ phu nhân lên làm chủ mẫu mới có thể càng thêm có sức thuyết phục. Nhiều muội muội, người nói có đúng không?” Lãnh Tiêm Vũ hướng phía Thất Nhàn hỏi.

“Lãnh tỷ tỷ nói rất đúng.” Thất nhàn như con cừu nhỏ, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu.

Lãnh Tiêm Vũ mở miệng một tiếng Cơ phu nhân, hai tiếng Nhiều muội muội, rất rõ ràng không thừa nhận kết quả tuyển chọn lần này đi!

Rất tốt! Hiện tại hai nàng tuy động cơ bất đồng, nhưng tóm lại kết quả muốn là giống nhau. Nên cần phải hợp tác.

Lúc này, một bên các nữ nhân giống như được chỉ đường dẫn lối, đều kêu la lấy ra thẻ tre đỏ.

Chiến Nhược Thủy mỉm cười, nhìn về phía Thất Nhàn, nói: “Nếu như thế, vậy thì mời chủ mẫu lấy ra thẻ tre cuối cùng.”

Một bên nô bộc bê thùng gỗ tiến lên. Thất nhàn không tin, nàng mới không tin thẻ cuối cùng này thật là thẻ tre đỏ! Đưa tay, cho vào thùng gỗ lấy ra một cái túi nhỏ buộc kín cuối cùng.

Thất nhàn đang muốn lấy ra thẻ tre trong túi ra thì nghe chiến Nhược Thủy nói một tiếng: “Khoan!”

Thất nhàn ngẩn đầu. Quả nhiên có gì mờ ám?

Chiến Nhược Thủy nghiêm mặt nói: “Chủ mẫu, vì bảo vệ công bằng, việc mở túi giao cho Nhược Thủy hoàn thành. Túi của các phu nhân khác cũng là như thế.”

Giao cho hân mở túi? Cái này mới thật là có vấn đề a!

Thất nhàn không vui đưa túi ra, quy củ như vậy vẫn không thể không kiêng nể mà vi phạm.

Chiến Nhược Thủy chậm rãi, không nhanh không chậm mở túi ra. Cả viện hai mươi bốn ánh mắt chăm chú nhìn thẳng, khẩn trương vạn phần.

“Kết quả ra sao?” thanh âm đậm mạc của Chiến Sanh Ca truyền tới.

“Gia!” Một đám nữ nhân rói rít làm lẽ.

Chiến Sanh Ca gật đầu, đi qua mọi người, ngồi lên ghế trên.

“Bẩm gia, Nhị thập ngũ Cơ phu nhân rút trúng thẻ tre đỏ!” Chiến Nhược Thủy tiến lên một bước, đưa lên một thẻ tre đỏ tinh tế

Thất nhân khoe miệng co quắp a. Cảm giác của nàng đúng, nàng rõ ràng xác thực xác thực, hoàn toàn bị Hồ Ly chiến Nhược Thủy này tính kế rồi.

Vừa vặn lúc Chiến Sanh Ca vào nhà, chiến Nhược Thủy thừa dịp mọi người dời đi sự chú ý, nhanh chóng đem thẻ tre trong túi hoán đổi. Tuy chiến Nhược Thủy tốc độ rất nhanh, chỉ ở trong nháy mắt là xong việc, nhưng Thất Nhân một mực chú ý Chiến Nhược Thủy bên này, nên nhân lực cũng không phải bị che mờ.

Nàng rõ ràng thấy được thẻ tre trong túi là màu trắng bị đổi với thẻ màu đỏ giấu trong tay áo của chiến Nhược Thủy !

Rất tốt! Nàng Cơ Thất Nhân rốt cuộc đã làm cái gì thực có lỗi với Chiến gia chủ tớ hai người, cứ nhiên bị đẩy lên vị trí chết tiệt nọ? Mặc dù nói nàng chính ngã một cái tiểu thiếp của Chiến đại gia hân, nhưng cũng không cần dùng chiêu nham hiểm như thế để đối phó nàng a!

Chiến Sanh Ca quét mắt một vòng xem thẻ tre đỏ, nhàn nhạt nói: “Ừ.”

Nhìn xem đi, chủ tớ hai người này kẻ xương người hoạ, làm bộ y như thật

Thất nhân tiến lên một bước, bộ dạng suy yếu: “Gia, tiện thiếp tự nhận không có năng lực đảm đương trách nhiệm chủ mẫu. Xin gia suy nghĩ lại một lần nữa.”

Chiến sanh ca liếc nhìn nàng một cái: “Người có hay không năng lực, gia tự nhiên biết rõ.”

Biết rõ? Hân thật sự biết rõ? Thất nhân rất là hoài nghi.

Lại nghe Chiến Sanh Ca lại nói: ” Kết quả tuyển chọn, đâu phải trò đùa, không được sửa đổi. Nàng được, là nàng may mắn!”

Thất nhân không nói gì. Nam nhân này nói cái gì đó? Nàng được mẫu vị là vận may của nàng? Nam nhân này có mắt hay không a? Không có nhìn thấy ánh mắt giết người của cả viện nữ nhân hướng nàng quăng tới sao?

Muốn nàng nói, muốn nàng leo lên vị trí kia mới thực là sự bất hạnh nhất trong nỗi bất hạnh nha!

Lập tức, lại muốn từ chối: “Gia...”

Không đợi nàng nói hết ý nguyện của mình, Chiến Sanh Ca ngược lại đã mở miệng: “Nhược Thủy, ban gia ẩn cho chủ mẫu.”

“Dạ, gia!” Chiến Nhược Thủy lên tiếng.

Tùy thị tiến lên đưa lên một cái gói bọc lụa đỏ. Chiến Nhược Thủy nhận lấy, đưa cho Thất Nhân.

Thất nhân khoe mắt càng không ngừng nháy, chủ tớ hai người này đây là bức nàng sao? Hoàn toàn không đem ý nguyện của người trong cuộc là nàng đây để vào mắt sao! Trong nội viện này nhiều nữ nhân một lòng muốn gia ẩn này như vậy, vì cái gì lại cố ý chọn trúng nàng?

Nàng hoàn toàn có thể cảm nhận tầm mắt cực nóng của các nữ nhân xuyên qua nàng, rơi vào cái gói bọc lụa đỏ.

“Chủ mẫu, xin tiếp ẩn!” Chiến Nhược Thủy thấy thất nhân không có phản ứng liền nhắc nhở.

Nàng không tiếp, không tiếp, sẽ không tiếp! Xem hân làm thế nào?

“Tiếp!” Chiến sanh ca thanh âm nặng nề truyền tới, không giận mà uy, thanh âm không có tâm tình lại khiến Thất Nhân cảm nhận được áp lực sâu nặng cùng tức giận.

Thất nhân tinh tế tự định giá, hiện tại nếu không nhận, thì chính là không đem Chiến đại gia hân để vào mắt, phỏng chừng sẽ bị cái nam nhân thất thường này xé xác; nếu nhận, nàng sau này sẽ là bia ngắm sống của hậu viện, đại khái sẽ bị đám nữ nhân này ngược chết. Như thế nào cũng là giao dịch không có lời!

Lập tức bĩu môi, chuyện phiền phức quá! Hân là đương gia, hân chính là đại gia, trước mắt ứng phó đã rồi nói sau, chuyện sau này rồi sau này sẽ nói.

Thất nhân không tình nguyện đưa tay, tiếp nhận gia ẩn.

Chiến Nhượng Thủy ngay sau đó đưa lên một quyển sách đóng chỉ dày cộp: “Chủ mẫu, đây là gia quy hậu viện. Chủ mẫu có thể theo gia quy quản lý hậu viện. Đương nhiên, chủ mẫu cũng có quyền thay đổi gia quy hậu viện.”

Thất nhân liếc gia quy một cái, lập tức hắc tuyến đầy đầu. Quả nhiên là đại gia tộc, chỉ một cái hậu viện gia quy lại có thể đem so với tư pháp mà nói chuyện. Ở đâu ra nhiều quy củ như vậy?

Đưa tay, đem gia quy nhận lấy.

“Xin chủ mẫu dạy bảo!” Chiến Nhượng Thủy lại nói.

Thất nhân toát mồ hôi, cái này vẫn chưa xong sao? Cuối cùng còn muốn tổ chức một màn diễn thuyết nhậm chức chủ mẫu hả?

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ muốn nàng nói với một đám nữ nhân, nói nàng có thể lên làm chủ mẫu đầu tiên là muốn cảm tạ Chiến gia chủ tứ thủ đoạn đùa giỡn, lại cảm tạ các nữ nhân hậu viện đã rút hết thẻ trắng, từ nay về sau muốn đồng tâm hiệp lực, thật hòa hảo cùng chung sức xây dựng chiến gia hậu viện hay sao? (TT: ha ha bài diễn thuyết có một không hai)

Nghĩ tới đây, da mặt Thất Nhân càng không ngừng co rút.

“Tiện thiếp năng lực có hạn, không có gì để nói.” Thất nhân nói nhỏ.

“Huấn thị!” Chiến đại gia mở miệng tôn quý, cũng là mệnh lệnh không được xía vào.

Thất nhân bĩu môi, muốn nàng huấn thị, đúng không? Được! Nàng còn sợ hấn hay sao. Nàng không quấy nước ao không được.

Lập tức, thất nhân xoay người, đưa mắt về phía một phòng nữ nhân ánh mắt ghen ghét, sợ hãi nói: “Các vị tỷ tỷ, muội muội làm chủ mẫu thật sự là trong lòng không yên tâm. Muội muội tuổi nhỏ, tự nhận không đảm đương nổi. mẫu gia ẩn này xin các vị tỷ tỷ có lòng có lực cầm đi.”

Một phòng người đồng loạt nhìn về phía nàng, tâm tư khác nhau.

Trong lúc nhất thời, không có người nói chuyện. Thất nhân cảm giác được từ sau ót áp lực gió lạnh từ Chiến đại gia bắn phá.

Lãnh Tiêm Vũ liếc mắt nhìn Chiến Sanh Ca, lại chuyển hướng Thất Nhân, lãnh đạm nói: “Muội muội ý muốn nói gì? mẫu gia ẩn này há là có thể tùy tiện đùa giỡn. Muội muội làm như vậy chẳng phải là xem nhẹ chúng ta, xem nhẹ gia?”

Nói thật đúng, nàng chính là xem nhẹ bọn họ thì thế nào? Thất nhân ngấm ngấm bĩu môi. Rõ ràng mắt nhìn gia ẩn như người chết đói thấy thức ăn, nhưng lại còn muốn làm ra cái bộ dạng chối đây đẩy, thực sự là đủ giả dối!

Nàng đã nói đến nước này, vẫn còn không muốn. Vậy cũng đừng trách nàng chiếm gia ẩn này như người không đại tiện mà chiếm khu khu nhà xí. (TT: ặc so sánh kiểu gì.....)

Lập tức, thất nhân lại mở miệng: “Đã như vậy, muội muội đành tạm thời giữ gia ẩn này vậy. Nhưng là, việc hậu viện, muội muội tuyệt đối quản không được.” Dừng một chút, nàng nhìn hướng Lãnh Tiêm Vũ cùng Liên Ngọc Diệp, “Trước kia vẫn là Lãnh tỷ tỷ cùng Liên tỷ tỷ trông coi, từ nay về sau chuyện hậu viện này vẫn là phiền toái hai vị tỷ tỷ. Trước kia như thế nào, bây giờ vẫn sẽ như thế. Các tỷ tỷ ý như thế nào?”

Vậy mà làm cho nàng đảm đương vị chí chủ mẫu, nàng sẽ đem quyền lực đẩy đi ra. Để cho nam nhân kia mình bạch nàng không phải có tổ chất làm chủ mẫu, có chủ mẫu cùng không có chủ mẫu cũng là như nhau. Huống hồ đang đối mặt cả hậu viện nữ nhân, nàng đem quyền lực phóng thích, tuyệt đối là nước đi giữ mình tốt nhất.

Lãnh Tiêm Vũ nhìn Thất Nhân một cách sâu sắc, làm như muốn xem xuyên thấu nội tâm Thất Nhân. nàng Có thể nhìn thấu nhưng chỉ là một ít bộ dạng bề ngoài nhu nhược dễ bắt nạt của Thất Nhân

Lập tức, Lãnh Tiêm Vũ nói: ” Chủ mẫu muội muội đã nói như thế, vậy các tỷ tỷ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Chủ mẫu muội muội? Thất nhân nhú mày. Lãnh Tiêm Vũ đến bây giờ mới lần đầu tiên kêu tiếng chủ mẫu, nhưng lại tại chính lúc mình đem quyền lực trao cho nàng. Chủ mẫu thì là chủ mẫu a, lại còn cố ý chưa thêm cái muội muội đằng sau. Xem ra nữ nhân này như thế nào cũng muốn so với mình cao hơn một cái thì mới cam tâm.

26. Chương 26: Gặp Lại Mỹ Nhân

Thất nhân mang theo chủ mẫu gia ấn, như đang mang một trái bom hẹn giờ đi về Liên Nhu Uyển. Tiện tay quăng ra, gia ấn cũng giống như thứ đồ bỏ đi, bị Thất Nhân chán ghét quăng đi xa xa ra ngoài.

Hỉ nhi kỳ quái nhật lên, mở ra xem xét, sững sốt xong, ngược lại kinh hãi: “Phu nhân, chủ mẫu gia ấn a!”

Nhạc nhi vừa nghe, liền nhảy qua, cũng quát to một tiếng: “Chủ mẫu gia ấn!” phu nhân các nàng thực sự thành chủ mẫu?

Thất Nhân liếc xéo hai người một cái, quả là tiểu nha đầu không hiểu rõ lợi hại trong đó, không đủ tinh vi mà.

Không bao lâu, có nô bộc đưa tới mấy bộ y phục cùng mấy phần châu ngọc, nói là gia phân phó đưa cho chủ mẫu.

Thất nhân cực kỳ bức bối, nếu lại tiếp tục như vậy, cái chỗ này thật sự là không thể ở tiếp nữa rồi. Đệ nhất Môn đình, chủ mẫu, đương gia thâm trầm, hỗn loạn hậu viện, quyền thế tranh đấu, đều khác khá xa với mong muốn an ổn qua ngày của nàng.

Thất nhân bức mình bước ra khỏi phòng.

“Chủ mẫu, ngài đi chỗ nào?” Hỉ nhi còn đang đắm chìm trong vui sướng hô lên.

Thất nhân trợn trắng mắt: “Chủ mẫu ta dạo chơi ở trong sân nhỏ của bản thân, còn không được sao?”

Hỉ nhi, Nhạc nhi hai mặt nhìn nhau, chủ mẫu nhà các nàng khi nào thì có hào hứng xuất môn rồi?

.

Phồn hoa phố xá sầm uất, phi thường náo nhiệt.

Thất nhân cho tới bây giờ đều là trong bóng đêm hành động, chuẩn ra Chiến gia, tự nhiên là chuyện dễ dàng.

Thất nhân đầy bụng tâm tư mà đi lung tung trên đường cái, trong nội tâm đang suy nghĩ lúc này có nên trực tiếp rời đi chưa, rời đi cái này cục diện rối rắm ở Chiến gia, cái này khả năng có thể thực hiện lớn hay không lớn.

“Ồ, tiểu nương tử, đi một mình sao?” thanh âm Tho ách truyền vào lỗ tai Thất Nhân, hai ba cái bóng liền chặn đường đi của nàng.

Không cần ngẩng đầu, Thất Nhân liền hiểu rõ bản thân mình đang gặp phải tình huống cẩu huyết như thế nào. Hắc đạo thượng Bá Vương cư nhiên bị tên côn đồ đùa giỡn, thật đúng là buồn cười.

Thất nhân nhú mày. Nàng phiền lắm, đừng đến làm phiền nàng!

Nam nhân gặp Thất Nhân không có phản ứng, một đám người chính mình cười vang, hèn mọn bỉ ổi cực kỳ: “Tiểu nương tử này da mịn thịt mềm. Đến, để cho gia sờ sờ một chút.” Nói xong, một cái ma trảo duỗi ra hướng về mặt thất nhân đưa tới.

Thất nhân chính là đang tự hỏi là phé bỏ tay của hắn hay vẫn là trực tiếp rằng rắc cái cổ của hắn, loại người này còn sống cũng chỉ lãng phí lương thực thôi.

Giương mắt, Thất Nhân đang muốn động thủ.

Đột nhiên, thân ảnh màu tím đánh tới, một cây quạt xuất hiện cách ngăn chặn cái tay nam tử đang duỗi ra.

“Vị huynh đài này, trước mặt mọi người mà đùa giỡn nữ tử hàng hoàng, có phải là quá không dễ vương pháp vào mắt không?” tiếng nói Dễ nghe thấm vào lỗ tai Thất Nhân.

Thất nhân ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt nàng thấy được người nọ giữa trán có nốt ruồi son. Một cái nam nhân tuyệt sắc, dù người muốn quên, cũng khó khăn. Thật sự là thế giới này rất nhỏ a!

Thất nhân nhẹ thả tay xuống. Cắt! Hắn lại chồm vào rồi.

Nam nhân hèn mọn bị ổi kia cũng bị tuyệt sắc trước mắt mê hoặc, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, mắng: “Ồ đâu ra tiểu bạch kiểm thế?”

Mỹ nhân lông mày nhẹ chau lại: “Người, lập lại lần nữa!” Ánh mắt lại sắc bén vạn phần.

Thất nhân xem xét, cũng không khỏi không cảm khái, Quan Âm mà tức giận chắc cũng giống bộ dạng này a.

Bị nhìn chằm chằm nam nhân hèn mọn bị ổi lui về phía sau một bước: “Người... Người...” Người nửa ngày, sưng sốt cũng không dám nói ra.

“Thôi xem như ta gặp xui!” Nam nhân hèn mọn bị ổi thấy cái không dễ chọc, thì mắng vài câu, xoay người rời đi.

Thất nhân bĩu môi, thả hắn đi thật à? Thật đúng là tiện nghi hắn!

Mỹ nhân quay lại thân thiết nói: “Cô nương...” Nhìn xem Thất Nhân, rồi đột nhiên nhớ tới cái gì, “Phu nhân, nguyên lai là người. Không có sao chứ?” Ôn nhuận Như Ngọc, khí thế sắc bén đã hoàn toàn tán đi.

Thất nhân đang muốn trả lời, lại nghe được một tiếng “A ——” kêu thảm thiết.

Hai người song song nhìn lại, cũng là bị một màn trước mắt khiếp sợ.

Nam nhân hèn mọn bị ổi vừa đùa giỡn với Thất Nhân đang thống khổ ôm tay quỳ trên mặt đất. Nhìn độ cong của cánh tay bị vặn vẹo, rất rõ ràng là bị chặt đứt. Hai người bên cũng sợ hãi địa nhìn qua phía trước.

Hảo thủ đoạn! Ai đã làm chuyện nàng muốn làm thế?

Thất nhân thuận mắt nhìn lại, trong nháy mắt cái trán che kín hắc tuyến. Có cần trùng hợp vậy hay không? Nàng lần đầu giữa ban ngày chuẩn ra Chiến gia đã bị chủ nhà tại chỗ bắt được!

Chiến Sênh Ca nhàn nhạt phun ra một chữ: “Cút!” Nam nhân hèn mọn bị ổi nhịn đau, bỏ chạy cút đi.

Nhìn xem ánh mắt Chiến Sênh Ca nhìn về phía nàng so với bình thường càng không có sóng lan càng thêm thâm trầm, Thất Nhân thở dài, kiên trì tiến ra đón: “Gia.”

Mỹ nhân nháy mắt liền từ trong lúc khiếp sợ hồi phục lại, làm rõ tình huống. Trong mắt hắn, trượng phu nữ tử nhịn không được người khác đối với thê tử đùa giỡn, nên bề gãy cánh tay kia, mặc dù là có chút tàn nhẫn, nhưng cũng là chuyện có thể hiểu.

Nhìn nam tử này hai đầu lông mày lộ vẻ anh khí, nhất định không phải vật trong ao.

Lập tức, mỹ nhân tiến lên một bước, chấp tay nói: “Tại hạ Lâm Duẫn Chi. Không biết huynh đài xưng hô như thế nào?”

Lâm duẫn chi? Thất nhân cau mày. Chính là người nổi danh là mỹ nam hoàng triều? Vốn nên là trượng phu của mình mà bây giờ là ngũ tỷ phu sao?

Chiến Sênh Ca không nhìn hắn, mà nhìn về phía Thất Nhân: “Người đang làm cái gì?” Mặc dù là không lộ vẻ gì trên khuôn mặt, nhưng hết lần này tới lần khác Thất Nhân có thể cảm giác được hắn ẩn nhẫn tức giận.

Thất nhân rũ mắt xuống: “Thiếp thân một mình xuất phủ. Thiếp thân biết sai.” Đối với nam nhân này nói xạo là vô dụng, chủ động thừa nhận mới phù hợp thực tế.

Một bên bị vắng vẻ, Lâm Duẫn Chi không thuận theo không buông tha, tiếp tục mở miệng, chuyển hướng Thất Nhân: “Chúc mừng phu nhân, được phu lang hồi tâm chuyển ý.”

Thất Nhân khoe miệng co quắp rút ra, cái Lâm Duẫn Chi này ánh mắt gì thế, lúc này còn nói loại chuyện này? Đêm đó chính mình thuận miệng bịa ra lời nói dối, lúc này hấn lại vạch trần toàn bộ trước mặt chính chủ, phỏng chừng cái chính chủ này sẽ tiêu diệt nàng mất.

Lập tức, Thất Nhân nhanh chóng mở miệng, đem chủ đề chuyển dời đi chỗ khác đi: “Thiếp thân còn chưa tạ ơn Lâm công tử giải vây chi ân. Vị này chính là tướng công thiếp thân.”

Chiến Sênh ca tiếp tục không đếm xỉa Lâm Duẫn Chi, chỉ nói: “Đi!” Rồi xoay người, xoắn bước rời đi.

Thất nhân xem như minh bạch, nam nhân này tuyệt đối là cố ý đem Lâm Duẫn Chi trở thành không khí. Nam nhân này, phỏng chừng thật sự là bị sự kiện Ân tiểu thiếp hồng hạnh xuất tường lần trước thật sự làm cho kích thích.

Nam nhân này thật là đủ khó chịu. Thất nhân bĩu môi, đi theo. Dù sao nàng cũng không muốn cùng Lâm Duẫn Chi dính vào quan hệ gì.

Chỉ còn lại có Lâm Duẫn Chi với vẻ mặt kinh ngạc.

.

“Đi, đi, một bên mà đi.” Thất nhân ghét bỏ địa khoát tay.

Trước mắt là một con chó nhỏ lớn cỡ bàn tay, toàn thân vô cùng bẩn, mơ hồ có thể chứng kiến lớp lông tuyết trắng dưới vết dơ bẩn, đang đưa cái đuôi tội nghiệp nhìn qua nàng.

Thất nhân buồn bực, sao nàng lại bị vật nhỏ này thích thế? Quanh đi quẩn lại, nó đã theo một hồi rồi

Giương mắt nhìn Chiến Sênh Ca đang đi phía trước, Thất Nhân càng thêm buồn bực. Nam nhân này đang muốn đi chỗ nào, sao lại đi tới rừng sâu núi thẳm như vậy.

“Ngô... Ngô...” Tiểu Cầu nhi tiếp tục kêu nhỏ nhìn về phía Thất Nhân, một bộ dạng đáng thương.

Thất nhân nhíu mày. Đừng nhìn nàng như vậy, nàng không thể làm chủ được nha, người quyết định chính là đại gia phía trước kia. Đi theo nàng cũng vô dụng, cái đại gia kia không lên tiếng, nàng cũng không làm chủ được.

Chiến Sênh Ca quay mắt, liếc mắt nhìn con chó nhỏ, nói: “Khuyển lang, nhận chủ, thu a. Mới có lợi.”

Sói? Thất nhân nhìn xem tiểu tử kia. Cái vật nhỏ này mà là sói sao? Thật là nhìn không ra.

Lập tức, đối với con chó nhỏ phát phát tay: “Tới a.”

Con chó nhỏ rất là hiểu ý, tựa hồ là sáng tỏ ý tứ thất nhân, trong mắt trong nháy mắt phát sáng lên, vui mừng như điên chạy về phía Thất Nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào chân Thất Nhân.

Chiến Sênh Ca xoay người, tiếp tục đi về phía trước. Thất nhân ôm lấy con chó nhỏ, theo sát bước tiến của hấn.

.

Đi không có bao lâu, thì Chiến Sênh Ca dừng lại.

Thất nhân lướt qua hấn, thấy phía trước là một khối bia mộ không có chữ. Trên tấm bia là đã có chút xanh, mang theo dấu ấn thời gian.

Chiến Sênh Ca nhìn qua tấm bia không chữ kia, nói: “Người có cái gì muốn nói với ta?”

Thất nhân nhìn bốn phía chung quanh, xác định ở cái chỗ này chỉ có nàng một người, miệng giật giật, nàng có cái gì phải nói với hấn chứ.

Chiến Sênh Ca lại nói: “Người của ta nếu như phản bội, ta sẽ tự tay giết chết!” trong giọng nói đậm mạc nhưng lại thật sâu lạnh lùng.

Thất nhân cau mày. Phản bội? Nàng còn không có thời gian hiểu rõ ràng, thì hắn đã xuất hiện rồi được không. Ở đâu ra thời gian phản bội?

Thất Nhân bộ dạng phục tùng không nói, chờ đợi bên dưới.

27. Chương 27: Sắc Bén Hiện Ra

Chiến Sênh Ca ngược lại không nói thêm gì nữa.

Áp lực tiếp tục xuống thấp. Cuối cùng thì nên có người đến đánh vỡ cái không khí ngột ngạt này đi chứ

Thất Nhân nhếch miệng nói: “Gia, cái mộ bia này là ai?” Vừa hỏi xong, Thất Nhân đã nghĩ hung hăng quát tát cho chính mình vài cái. Nếu biết bí mật của người, thì phải làm người phân ưu. Huống hồ biết bí mật càng nhiều, thì bị chết sẽ càng nhanh. Huống chi là nam nhân trước mắt này tuyệt đối không phải người đơn giản.

Lập tức, Thất Nhân hoảng sợ cúi đầu, tăng thêm một câu: “Thiếp thân chỉ là tùy tiện hỏi hỏi mà thôi. Gia, ngài không cần nói cho thiếp thân biết đâu.”

Chiến Sênh Ca ngẩng đầu, liếc nhìn nàng một cái thật sâu: “Người của ta, tự nhiên có thể biết rõ.”

Thất Nhân mí mắt giật giật. Nàng không muốn biết a! Ngàn vạn đừng nói cho nàng biết! Nếu không thật đúng là cùng hắn thoát không khỏi liên quan!

“Đây là...” Chiến Sênh Ca vừa mở miệng, nhưng còn chưa có nói xong.

Sát khí! Sát khí bốn phương tám hướng trong nháy mắt ập tới! Không thềm che dấu, trần trụi sát khí!

Thất Nhân cau mày. Nam nhân này thật đúng là cái chủ nhân phiền toái, cứ nhiên bị nhiều người đuổi giết như vậy!

Chiến Sênh Ca tự bản thân là cao thủ, quét mắt một vòng bốn phía, nói: “Người đi trước đi!”

Thất nhân thở dài. Nếu như có thể, không cần hắn nói, nàng cũng tuyệt đối sẽ rời đi trước. Số lượng sát thủ nhiều như vậy, cho dù là chính thân thể đã trải qua mọi cách rèn luyện kia, cũng phải liều mạng một phen! Huống chi là thân thể của một tiểu thư bình thường? Nhưng mà, bị hắn nói như vậy, sao lại có cảm giác mình đặc biệt không có can đảm đặc biệt không có nghĩa khí thể, còn chính thức thành một đại tiểu thư quyền quý cần người bảo vệ.

Sưu sưu vài tiếng vang lên, vài cây ám tiễn nhanh chóng hướng Chiến Sênh Ca cùng Thất Nhân bay đến. Chiến Sênh Ca giương tay áo, mũi tên nhọn lập tức bị ngăn đi.

Thất nhân ôm con chó nhỏ, muốn chuyển đến khu vực an toàn. Lại luôn bị mũi tên nhọn ngăn trở đường đi.

Thất Nhân đầu đầy hắc tuyến. Những người này còn có đạo đức nghề nghiệp hay không, muốn giết Chiến Sênh Ca thì nên chuyên nghiệp sẽ tốt hơn. bắn tên khắp nơi làm chi vậy, không biết sẽ vô tình mà đã thương người khác sao?

“Xoạt xoạt” vài tiếng, một đám nhân thủ quần áo nịt màu đen mang theo lưỡi dao sắc bén, thoáng hiện đi ra.

Không cần nhiều lời nói, liền nhất tề ào lên tấn công.

Chiến Sênh Ca không chút do dự ra tay, đúng là tay không tất sát, nhưng lại chiêu chiêu sắc bén vô cùng. Trước sau vẫn không có rời đi bên người Thất Nhân, thân thủ làm như thi triển không đi.

Thất nhân cau mày, tình cảnh như vậy mà nam nhân này cứ nhiên còn che chở nàng! Dùng tính cách của hần tuyệt đối không phải sẽ là làm ra việc này! Thật đúng là đem nàng xem như người một nhà mà đối đãi sao?

Đao xẹt qua phát ra tiếng gió, một nhát đao sắc nhọn xẹt qua trong tai Thất Nhân. Thất nhân phản xạ tự nhiên, đang muốn lảng tránh. Thì bên hông lại bị một bàn tay to nắm lấy, bay lên trời.

Một cái xoay người nhẹ nhàng linh hoạt, Thất Nhân bị người ta ôm lấy, xoay nhanh đi ra ngoài.

Thất nhân ngẩng đầu, đập vào mi mắt, là con người đen sâu không thấy đáy của Chiến Sinh Ca.

Lập tức, nàng thấy cảm động. Kiếp trước, nàng cũng là người sống trong tinh phong huyết vũ, có thể vì nàng cường hãn đến chưa từng có người ý thức được là nàng cần được bảo vệ, càng thêm không có người nghĩ phải bảo vệ nàng.

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm Thất Nhân lại kháng cự một hồi. Nàng kỳ thật hoàn toàn có thể đủ lý giải Chiến Sinh Ca vì cái gì mà không chấp nhận được người phản bội. Loại người này, hoặc là như người đứng nước lã, hoặc là vạn kiếp bất phục. Nói cho cùng, nàng cùng hần nên là người một đường a.

Nàng đã trải qua cảm giác bị phản bội, cho nên, nàng càng thêm không chấp nhận được có người như vậy tiến vào chiếm giữ nội tâm của nàng.

Đưa tay đẩy Chiến Sinh Ca ra, xoay người nhanh chóng tránh đi tay của hần, núp vào sau lưng của hần. Đã thấy một cây ám tiễn dùng xu thế rất mạnh mà đến, gần ngay trước mắt, không kịp né tránh.

“Phập” một tiếng, ám tiễn sắc nhọn lập tức chui vào cánh tay trái của thất nhân. Trong nháy mắt, máu đen ồ ồ thẩm thấu qua áo tơ trắng, nhuộm dần ra.

Có độc! Thất nhân đã thân kinh bách chiến tự nhiên minh bạch đã xảy ra chuyện gì.

Chiến Sinh Ca nhanh chóng đưa tay điểm ở đầu vai Thất Nhân vài cái huyết vị, ánh mắt phức tạp: “Người, giúp ta cản một mũi tên.”

Mẹ nó! Trên bờ vai đau đớn khiến Thất Nhân nhìn không được muốn mắng chửi người. Nàng hoàn toàn không có ý này, nàng cực kỳ quý trọng tánh mạng hiện tại, mới không đi làm chuyện dùng chính thân thể mình làm ván gỗ đỡ cho người khác ngu xuẩn như vậy. Nàng chỉ là xoay thân mà thôi, nhưng hết lần này tới lần khác lại đúng lúc trúng mũi tên này! Quả nhiên là đầu năm nay bất lợi mà!

Thất nhân tức giận ngẩng đầu, rốt cuộc là thằng nhãi con vương bát đăng nào, nàng không thể không làm thịt hần.

Chỉ nghe “Ngô ngô” thanh âm quen thuộc, Thất Nhân xem xét, cái vật đang đu trên tay tên cung nỏ cách đó không xa chẳng phải là Tiểu Cẩu nhi sao?

Tiểu Cẩu nhi ngược lại trung tâm, gặp chủ nhân mình bị người ám toán, lập tức nhào tới tên đầu sỏ. Không có chút ngoan ngoãn nghe lời của lúc trước, thực sự là có vài phần thú tính của sói.

Hắc y nhân Cung nỏ một cái không có để ý, đã bị hàm răng sắc nhọn của tiểu Cẩu nhi cắn thịt tươi, kêu đau một tiếng, vung tay mạnh một cái, đem tiểu Cẩu nhi đánh bay đi ra ngoài.

Tiểu Cẩu nhi nặng nề rơi xuống đất, “Ngô... Ngô...” Thanh âm suy yếu vô cùng.

Thất nhân nhíu mày, ánh sáng che ở con mắt. Tuy nó tiểu súc sanh, nhưng có thể vì nàng làm đến nước này, tự nhiên lập tức ở trong phạm vi bị nàng hoạch che chở.

Lập tức, Thất Nhân nhặt lên bả đao, vọt người. Chiến Sinh Ca đưa tay ra, nhưng ngăn không kịp.

Chỉ thấy Thất Nhân nhanh chóng mãnh liệt, không có động tác dư thừa nào, không đợi cung nỏ kia phản ứng, một đao đâm vào trái tim của hần.

Máu tươi, bắn tung toé lên áo tơ trắng của Thất Nhân.

Một vòng kinh dị lóe lên trong mắt Chiến Sinh Ca rồi biến mất, nhưng lại lập tức quy về bình tĩnh. Người của hần sao có thể chỉ là con chim tước trong lồng chứ? Như vậy mới phải!

Lập tức, Chiến Sênh Ca không có cổ kị nữa, ra tay càng thêm hung ác. Chỉ nghe “Khàn” một tiếng, một hắc y nhân trước mắt liền bị chém làm hai.

Thất nhân chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu đung đưa.

Bất động thì không sao, không nghĩ tới vừa động độc này lại di chuyển nhanh như vậy. Thật sự là độc được lợi hại a! Người giật dây phông chừng thật sự là hận Chiến Sênh Ca tận xương, muốn đem tánh mạng hắn lấy đi mới cam tâm!

Hắc y nhân xu thế đánh úp lại không giảm.

Thất nhân nhắm mắt, đứng nguyên tại chỗ không động đậy được nữa. Chỉ nghe tiếng gió, tiếng đao kiếm, tiếng hít thở, tiếng bước chân.

Đưa tay, vung đao, chém giết. Một loạt động tác hoàn toàn dựa vào bản năng để hoàn thành. Huấn luyện ở kiếp trước đã sớm cảm rễ nẩy mầm trong lòng.

Tới một, chém một cái. Đến hai cái, giết một đôi...

Bên kia, Chiến Sênh Ca từ lâu đã giết đỏ cả mắt rồi. Vết máu dính đầy cái áo tuyết trắng, dưới ánh chiều dần xuống, có vẻ yêu dị dị thường.

Hai người sát khí, khuếch tán ra, trong nháy mắt bao phủ khí tức Hắc y nhân.

Số lượng Hắc y nhân nhanh chóng giảm bớt, liên tiếp lui về phía sau, chạy trốn đều bị Chiến Sênh Ca bắt trở về. Chém giết, xé rách động tác có vẻ kỳ phối hợp.

Huyết nhuộm trời chiều.

Trước bia mộ vô danh, trên đất là một đồng bừa bộn. Một bạch y bị vấy máu loang lổ, sắc trắng sớm đã thành huyết sắc, một nam một nữ tựa như một Tu La, một La Sát đứng ở giữa trời đất.

.

Trong bóng tối, Thất Nhân mở mắt không ra, hoàn toàn không cảm giác được trọng lượng của mình, tựa hồ phiêu du ở không trung hồi lâu.

Cắt! Chẳng lẽ lại chết! Thất nhân bĩ môi. Cùng nam nhân kia dính vào quan hệ quả nhiên là không có chuyện tốt mà. Cái này thì xong, thật vất vả mới trộm tới thế giới này cứ như vậy là vượt mất.

Nhưng lần này nếu nàng thật sự chết, thì đúng là oan uổng lớn a! Nếu nói là nàng chết trận, nàng không lời nào để nói; cho dù kiếp trước bị Bạch Vực bán đứng, sau đó chết, nàng cũng chấp nhận. Còn có nàng như vậy sao? Rõ ràng không có chuyện gì liên quan đến nàng, nhưng hết lần này tới lần khác chặn một tiền cho người khác, sau đó trúng độc mà chết. Còn có ai so với nàng bị chết lại không giá trị thế sao?

Thất nhân không khỏi nghĩ thở dài, thôi thì xem như đây là báo đáp cho chiến đại gia trước đó có ân bảo hộ cũng được

Nghĩ đến Chiến Sênh Ca, thất nhân bên tai giống như là chân chính truyền đến cái thanh âm quái thai kia: “Người của ta, không có mệnh lệnh của ta sao có thể chết?” Trong giọng nói bá đạo nhưng lại chân thật đáng tin.

Thất nhân liền thấy buồn cười. Nam nhân này một mực nói “Người của ta người của ta” ? Rốt cuộc là dựa vào cái gì nhận định nàng là người của hắn? Nàng là một du hồn lại làm sao có thể có chủ sở hữu?

“Coi như là diêm vương, cũng đừng mong cùng ta cướp người!” Như cũ vẫn là tiếng nói đậm mạc lại khẳng định của chiến sênh ca.

Thất nhân đột nhiên bình tĩnh lại. Diêm vương cũng không thể cùng hắn cướp người sao? Thật sự là tự đại, nhưng lại làm cho lòng người an tâm!

28. Chương 28: Nhị Ca Thăm Viếng

Thất nhân một tay ôm tiểu Cầu nhi, một tay bưng lấy chén hoa quả nhường. Con chó nhỏ này thật đúng là kén ăn, mọi thứ đều không thích, cứ thích hoa quả nhường đặc chế. Đơn giản bây giờ là chủ mẫu, nên đi khỏi phòng của Chiến gia muốn lấy bao nhiêu thì có bấy nhiêu

“Chủ mẫu, ngài còn chưa khang phục, sao có làm việc nặng nhọc?” Vừa vào cửa, Hỉ nhi liền kêu lên.

Nặng nhọc? Thất nhân khiêu mi. Nhà đầu kia có biết dùng từ hay không? Bất quá là đút tiểu Cầu nhi uống rượu ủ mà thôi.

“Chủ mẫu, ngài hẳn phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.” Hỉ nhi lại nói. lúc chủ mẫu nhà các nàng bị cô gia mang trở lại, thì người đầy máu tươi, hôn mê bất tỉnh. Chủ mẫu nhà các nàng rốt cuộc là gặp được chuyện nguy hiểm như thế nào rồi!

Thất nhân cười khê: “Hỉ nhi, người khản trương quá mức. Người xem, ta hiện tại không phải đã rất tốt sao?” Nàng nói đều là lời nói thật, chỉ cần giải độc của ám tiễn, thì miệng vết thương của ám tiễn đối với nàng mà nói, thật sự không coi vào đâu.”Tiểu Cầu nhi, người nói có đúng không?” Thất nhân chuyển hướng phía tiểu Cầu nhi trong ngực.

Hỉ nhi không nói lời nào, trực tiếp từ trong tay Thất Nhân đoạt đi cái chén, tiểu Cầu nhi nhìn thấy thức ăn ngon trong miệng cứ như vậy mà bay mất, lập tức từ trong ngực Thất Nhân nhảy đi ra ngoài, nhảy hưởng rượu ủ.

“Tham ăn!” Thất nhân liếc trắng mắt tiểu Cầu nhi, vì có lộc ăn, rõ ràng biến thành kẻ đào ngũ, trực tiếp vứt bỏ người chủ nhân là nàng đây.

Thất nhân nhìn phong cảnh quen thuộc của Liên Nhu Uyển, bĩu môi, trong khoảnh khắc nàng mở mắt tỉnh lại, liền biết mình không chỉ có không chết, còn bị mang về Chiến gia. Cũng không biết nên nói mình gặp vận may tránh được một kiếp, hay là nói mình bất hạnh lại tiếp tục chìm nổi trong vòng lẩn quẩn này.

Cũng không biết rõ lắm Chiến Sinh Ca đang suy nghĩ gì, từ khi nàng tỉnh lại, đã mấy ngày không thấy hẳn rồi.

Nghĩ đến ngày đó trong khoảnh khắc mình nhịn không được, đã bại lộ lực lượng của mình. Thất Nhân tóm lại cảm thấy rất đau đầu. Hiện giờ, xác định vững là mình không thể giả vờ nổi ở trước mặt nam nhân kia nữa. Nam nhân kia cũng là kỳ quái, cũng không có qua đây truy hỏi mình.

“Thất muội.” Thất nhân đang nghĩ ngợi, thì thành linh nghe được từ phía cửa ra vào có một thanh âm truyền đến.

Thất nhân giương mắt, có thể ở Chiến gia này gọi nàng là thất muội đại khái ngoại trừ lão Nhị Cơ gia đến nay còn chưa thấy mặt qua, vẫn đang ở Chiến gia làm môn khách thì còn ai.

Chỉ thấy cửa ra vào đứng một nam tử mặc xiêm y màu xanh, với một gương mặt trẻ con lại bởi vì một đôi mắt hoa đào mà sinh sửa lại tương mạo, nhưng cũng cực kỳ tuấn tú. Vui vẻ nhẹ nhàng không giống với Chiến Nhược Thủy đầy tâm cơ kia, cũng khác hẳn vẻ ôn nhuận của lâm Duẩn Chi, còn hết lần này tới lần khác có hương vị tràn đầy sức sống.

Hỉ nhi kinh hỉ phúc thân: “Nhị thiếu gia!” Trên mặt nổi lên chút xú đỏ ửng, tại nơi địa phương này mà có thể nhìn thấy người nhà mẹ đẻ như thế thật đúng là không dễ dàng.

“Nhị ca.” Thất nhân hô một tiếng, đang muốn đứng lên.

Cơ Nhị Tuyệt đến gần, ngăn lại: “Thất muội ngồi yên. Nếu như vì ta, mà người tác động đến miệng vết thương, phỏng chừng chủ nhà sẽ trực tiếp xé xác ta.” Miệng mang đầy ý tứ trên choker.

“Nhị ca đừng giấu cột tiểu muội.” Thất nhân nói. Người nam nhân kia sẽ vì nàng mà cùng thuộc hạ trở mặt? Thất nhân rất là hoài nghi.

Cơ nhị tuyệt cười nói: “Nhị ca gần nhất bị chủ nhà phân công ra ngoài kiểm toán, bởi vậy, một mực không có đến thăm tiểu muội được. Không nghĩ tới, lúc này mới có chút ít thời gian, tiểu muội đã thành Chiến gia chủ mẫu.”

“Gia ưu ái.” Thất nhân ngoan ngoãn cúi đầu. Thật muốn định đứng lên, thật đúng là nam nhân kia “Ưu ái” tới, dù cho làm bữa đùa giỡn gian trá, thì hẳn cũng muốn sinh đem danh hiệu chủ mẫu này bỏ trên đầu nàng

Huống hồ, cái nhị ca trên danh nghĩa này sớm không tới, muộn không tới, hết lần này tới lần khác sau khi xảy ra chuyện mới đến chỗ nàng, như thế thì mang tâm tư gì? Nếu Cơ Nhị Tuyệt biết rõ nàng không Cơ Ngũ Nhiêu mà là Cơ Thất Nhân, thì Chiến Sênh Ca sao lại không hiểu được chứ?

“Chỉ là, ta càng thêm không nghĩ tới thất muội ngày bình thường thân thể yếu ớt nhưng lại có bản lĩnh tốt như vậy.” Quả nhiên, Cơ Nhị Tuyệt ngừng nụ cười.

Muốn thử nàng sao? “Người khi liều chết, thì cũng mạnh hơn nhiều.” Thất nhân nói, “Nhị ca, người cũng biết, người, luôn có chút ít bí mật của mình.”

Cơ nhị tuyệt nhìn nàng thật lâu, hẳn vốn cùng với cái tiểu muội này không có cảm tình thâm hậu, nếu không phải là vì Gia, hẳn cũng lười được chạy đến đây một chuyến. Thất Nhân vốn nên đi vào nội cung lại gả vào Chiến gia đã là chuyện rất kỳ quái, hơn nữa, tiểu muội mà nhiều năm qua nhã nhặn, văn văn nhược nhược lại là cái cao thủ thâm tàng bất lộ, nghĩ như thế nào đều thấy vô cùng khác lạ.

Ngày đó Gia ôm Thất Nhân đầm máu trở lại, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra lo lắng trong mắt hắn. Qua nhiều năm như vậy, cũng là lần đầu tiên gia đối với một nữ nhân để bụng. Tuy nhiên không biết cái này có tính là chuyện tốt không, nhưng nếu Thất Nhân không là đơn thuần Thất Nhân Cơ gia, vậy thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Giữ mình chi đạo không gì đáng trách. Ta chỉ muốn đề tỉnh một câu cho tiểu muội.” Cơ Nhị Tuyệt nói, “Ngần vạn lần không cần phải làm ra chuyện phản bội gia.”

A a, không cần hắn cảnh cáo, nàng cũng biết. Nàng cũng không muốn ném thử lửa giận nam nhân kia.

Bất quá, hẳn rốt cuộc hoài nghi cái gì? Cũng không phải bởi vì hoài nghi nàng không phải Cơ Thất Nhân, mà giống như là hoài nghi sau lưng nàng rốt cuộc có nhiều thân phận, là cái dạng gì thế lực. Lại liên hệ với chuyện ám sát lần này đối Chiến Sênh Ca, Thất Nhân khẳng định trong lúc này tuyệt đối ẩn chứa cái gì đó. Dù cho đối phương là đương gia đệ nhất môn đình, gia đình người thường cũng không thể có phái ra đội ngũ xác thủ ác liệt như vậy.

Lập tức, thất nhân cúi đầu: “Tạ nhị ca nhắc nhở. Tiểu muội sẽ ghi nhớ.”

“Bất quá, vẫn là chúc mừng tiểu muội thành chủ mẫu Chiến gia.” Cơ nhị tuyệt lại nở nụ cười, quét qua tới tẩm, “Chúng kiến tiểu muội vô sự, ta cũng yên lòng. Nhị ca sẽ không quấy rầy tiểu muội người nghỉ ngơi.” Nói xong liền muốn đứng dậy.

“Nhị ca, đi thông thả.” Thất nhân đứng dậy đưa tiễn. Rõ ràng không có lòng đến thăm nàng, chỉ là đến thử mà thôi, người này đối với Chiến Sênh Ca rất là trung tâm.

.

Đêm đó, Chiến Sênh Ca phái người thỉnh chủ mẫu cùng tất cả các phòng phu nhân đi Lãm Ca Uyển dùng bữa, Thất Nhân dùng lý do bệnh chưa khỏi để chối từ.

Mấy ngày nay Chiến Sênh Ca chưa tới sân của nàng cũng là chuyện tốt, hiện tại nàng cũng không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối diện với hắn. giả dạng nhu nhược thì tuyệt đối không thành, nàng đã ở trước mặt hắn bạo lộ bản tính.

Cũng không lâu lắm, nô bộc lại quay lại Liên nhu uyển, mang đến vài hộp Nhân sâm, lộc nhung, nói là gia phân phó đưa cho chủ mẫu bổ thân thể.

Thất nhân khóe miệng co giật. Mặc dù không có nhìn thấy những biểu lộ của các phu nhân, nhưng nàng tuyệt đối có thể tưởng tượng ra, cái này thì ngày thứ hai nàng sẽ phải chịu hậu quả “Nhiệt liệt hoan nghênh”

như thế nào a.

Dùng thiện không bao lâu, thì Chiến Sênh Ca đi vào Liên nhu uyển, phát tay gọi Hỉ nhi, Nhạc nhi lui xuống. Thất nhân tiếp tục đùa với tiểu Cửu nhi, cũng không đứng dậy. Đều đã lật ngửa bài rồi, thì nàng không cần giả trang nữa.

Chiến Sênh Ca liếc nhìn nàng một cái, cũng không trách cứ, ở đối diện với Thất Nhân, ngồi xuống, phối hợp bắt đầu lật xem sách.

Thất nhân giương mắt. Nam nhân này làm cái gì? Chạy đến chỗ này của nàng cái gì cũng không nói không hỏi, muốn phóng áp lực thấp đến đây sao?

“Gia, người biết ta là thất nữ của Cơ gia?” Thất nhân rốt cục nhin không được mở miệng.

Chiến Sênh Ca không ngẩng đầu: “Tự nhiên biết rõ.”

Thất nhân cau mày: “Người muốn kết hôn chính là ngũ tỷ ta?”

Dùng một chút, Chiến Sênh Ca đáp: “Ừ.”

Thất nhân im miệng, không có lại hỏi tiếp vấn đề này. Trực giác của nàng được cảm thấy vẫn là không nên hỏi mới tốt, đây lại là một bí mật mà nàng không nghĩ chạm đến. Hơn nữa, không biết tại sao, nàng rất tự tin, chỉ cần nàng hỏi, Chiến Sênh Ca nhất định sẽ trả lời. Nàng mới không cần biết rõ, loại chuyện này rồi đi càng xa càng tốt.

Lập tức, Thất Nhân mở miệng: “Gia, người vì cái gì muốn ta làm đương gia chủ mẫu?”

Chiến Sênh Ca tiếp tục nhàn nhạt nói: “Người của ta, tự nhiên phải xứng đôi với ta.”

Thất nhân hướng lên trời liếc trắng mắt, nói cho cùng, vẫn là Hỉ nhi gây họa cho nàng a! Sao hán không đi tìm Hỉ nhi phụ trách chứ? Nàng, thật là quá oan.

Chiến Sênh Ca buông sách, mắt nhìn Thất Nhân, nói: “Nghỉ ngơi.”

Thất nhân khoe miệng co giật, hán có ý tứ gì? Chẳng lẽ là nghĩ ở chỗ nàng lúc này? Nam nhân này chẳng lẽ biến thái đến nỗi nàng bị thương như vậy cũng không buông tha?

29. Chương 29: Đưa Tình Ôn Tình

“Gia, thiếp thân có thương tích trong người, hầu hạ không được.” Thất nhân mặt đen lên, nói.

Chiến Sênh Ca nhìn cũng không nhìn nàng: “Gia không cần người hầu hạ.”

Không cần? Ai tin? Nam nhân này giống như lang sói đói vậy, mà buổi tối không cần XXOO? Đây chính là nhà đại gia hán a, chẳng lẽ lại đuổi hán đi?

Tiểu Cửu nhi chứng kiến Chiến Sênh Ca hướng giường đi đến, trực giác thấy chiếc giường yêu của mình cũng bị nam nhân này chiếm lấy, lập tức từ trong ngực Thất Nhân nhảy dựng lên, “Cọ” vài cái tịt đã nhảy đến chính giữa giường.

Chiến sênh ca đứng lại, mặt không biểu tình nhìn về phía tiểu Cửu nhi. Tiểu Cửu nhi cũng là một bộ dạng công kích, cảnh giác vạn phần nhìn chằm chằm vào Chiến Sênh Ca.

“Nó vẫn một mực ngủ với người?” Chiến sênh ca mở miệng.

“Đạ.” Thất nhân đáp, trong nội tâm la hét ủng hộ tiểu Cửu nhi, không ủng công nàng dùng hoa quế nhường đến cho nó ăn, thời điểm máu chốt thật sự là rất có thông minh sắc xảo.

Chiến sênh ca đưa tay, mạnh mẽ nắm lấy hai lỗ tai của tiểu Cửu nhi xách lên. Tiểu Cửu nhi đạp chân, trên không trung lao thẳng tới, “Gâu gâu” sủa bậy. Đột nhiên, tiểu Cửu nhi há mồm, “A —— gâu ——” một tiếng, hung hăng cắn lên cánh tay của Chiến Sênh Ca.

Chiến sênh ca không kêu một tiếng, chăm chú nhìn tiểu Cửu nhi: “Ném!” Đối với Thất Nhân nói như mệnh lệnh.

Thất nhân hoàn toàn có thể cảm giác được Chiến Sênh Ca tức giận, chẳng biết tại sao, trước khi tiểu Cửu nhi cắn hân, liền đã có thể cảm giác được. Lúc này thì cảm giác càng tăng lên.

“Gia, người nói khuyển lang nhận chủ, làm sao có thể nói ném là ném?” Thất nhân tiến lên, từ trên tay Chiến Sênh Ca đoạt được tiểu Cửu nhi, trấn an nó. Nếu không đem con chó nhỏ này cứu, phỏng chừng sẽ bị nam nhân đang nổi giận xé nát.

Liếc nhìn cánh tay Chiến Sênh Ca, Thất Nhân vội vàng quay đầu. Chắc chắn, con chó nhỏ này hạ khẩu cũng ác thật. Cái miệng nhỏ ngày bình thường mút vào hoa quế những, không nghĩ tới có thể cắn ra một vết máu thật sâu như vậy. Bạch y đã sớm bị huyết nhuộm đỏ.

“Gia, con chó nhỏ này là của ta, người không thể giết nó.” Thất nhân bổ sung một câu. Có lời nói vẫn là nói rõ ràng mới tốt, miễn cho nam nhân này một khi kích động đem tiểu Cửu nhi của nàng làm thịt.

Chiến sênh ca nhìn về phía nàng: “Người là của ta!” Chân thật đáng tin.

Thất nhân trợn trắng mắt. Đây là đang nói tiểu Cửu nhi à? Kéo nàng vào làm gì vậy?

“Gia...” Thất nhân đang muốn mở miệng, đã thấy Chiến Sênh Ca xoay người đi ra ngoài.

Thất nhân nhất thời phản ứng không kịp. Như thế nào? Bị tiểu Cửu nhi làm cho tức giận chạy mất? Thất nhân nỗ lực môi, đi sớm một chút thì không cần bị cắn một ngụm?

Thất nhân sờ sờ tiểu Cửu nhi đầu: “Ngoan, đến, hôn một cái!” Nói xong, liền ôm lấy tiểu Cửu nhi, trên da lông tuyết trắng của nó hung hăng hôn một ngụm.

“Người đang làm cái gì?” Thanh âm Chiến sênh ca truyền tới, làm như xen lẫn sát khí.

“Ách...” Thất nhân kinh ngạc ngẩng đầu lên. Nam nhân này không phải đi rồi sao? Tại sao quay trở lại? Chỉ thấy trong tay hân chính mang theo một cái bình nhỏ. Hỉ nhi đi theo phía sau đang ôm quần áo mà đứng, lo sợ bất an nhìn qua nàng.

“Gia...” Không đợi Thất Nhân mở miệng, Chiến Sênh Ca bước lên vài bước, một tay kéo tiểu Cửu nhi ra, hướng Hỉ nhi ném tới. Hỉ nhi vội vàng tiếp được.

“Cẩn thận...” Đừng ném hỏng tiểu Cửu nhi của nàng. Thất nhân đau lòng mở miệng.

Tiểu Cửu nhi giật mình một cái, trợn mắt trừng trừng nhìn về phía Chiến Sênh Ca, giấy dựa muốn từ trong tay Hỉ nhi nhảy xuống.

Chiến sênh ca vung tay lên, cái bình nhỏ vững vàng rơi vào bên chân Hỉ nhi.

Tiểu Cửu nhi dùng sức ngồi xuống, đột nhiên không vùng vẫy nữa, ánh mắt cũng nhu hòa xuống, con người nhìn qua cái bình nhỏ như bị đui mù.

Hoa quế những! Thất nhân đầu đầy hắc tuyến. Con chó nhỏ này chỉ có khi thấy hoa quế những nó mới có thần sắc như vậy. Thật sự là đồ sói không có lập trường! Nhanh như vậy đã bị viên đạn bọc đường nhỏ thu phục.

“Bắt nó mang đi.” Chiến sênh ca nặng nề mở miệng.

Hỉ nhi không rõ ràng tình huống lắm, một tay ôm tiểu Cửu nhi, một tay nhắc cái bình nhỏ, nhanh như chớp trốn thoát.

Thất nhân buồn bực. Có nha đầu như vậy sao? Bán đứng nàng sau lưng!

Một cái bóng phủ xuống Thất Nhân. Thất nhân ngẩng đầu, Chiến Sênh Ca đang đứng tại đằng trước nàng, cúi đầu nhìn qua nàng.

Đột nhiên, Chiến Sênh Ca nắm cằm dưới của thất nhân, môi hung hăng phủ lên, dùng sức mút vào.

Thất nhàn mở to hai mắt, như thế nào cũng không nghĩ ra nam nhân này lại đến đây làm như vậy. Phải biết rằng, nàng tuy nhiên gả vào Chiến gia có một đoạn thời gian, đã từng thăng thấn thành khấn tương kiến, nhưng ngoại trừ trên giường, đây là lần đầu tiên chiến sênh ca đối với nàng có động tác thân mật. Chính xác ra, cho dù là lúc hai người ở trên giường vận động, bất kể là kịch liệt như thế nào, Chiến Sênh Ca đều chưa bao giờ hôn qua môi của nàng.

Chiến sênh ca đột nhiên tăng lực, thậm chí là cắn xé. Thất nhàn đã cảm thấy trên môi tràn ra mùi máu tươi.

Thất nhàn bị đau kêu lên tiếng, giãy dụa.

Chiến Sênh Ca lúc này mới buông Thất Nhàn ra: “Người là của ta! Môi của người cũng là của ta! Nếu có lần sau nữa, ta làm thịt con chó kia.” Ngữ khí lạnh nhạt nhưng lại kiên quyết.

Thất nhàn khloe mắt nhảy lên, rốt cục đã lý giải hành vi quái dị của hắn . Không phải là hôn nhẹ con chó kia thôi sao, hắn có cần đem tiểu Cửu nhi uy hiếp nàng không? Thật là đủ bá đạo.

“Nha.” Thất nhàn hứng thú nhàn nhạt đáp. Thật sự là chỉ cho Chu công phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đền a. Chính hắn không phải có hai mươi cái cơ thiếp nha, nàng mới chỉ mới có một cái tiểu Cửu nhi mà thôi. (TT: 7 nhàn là so sánh khắp khểnh rồi O_0)

Chiến Sênh Ca nhìn thấy vẻ mặt nàng như không muốn phản ứng, đột nhiên kéo cánh tay phải của Thất Nhàn, há mồm cắn lên một cái.

“Người làm...” Thất nhàn còn chưa nói xong, đã bị đau mà kêu lên. Rõ ràng bỗng nhiên bị cắn ra vết máu.

Nam nhân này sẽ không bị tiểu Cửu nhi cắn ra bệnh chó dại đi. Thất nhàn sợ hãi nghĩ. Vừa mới hết môi, hiện tại lại cắn tay. Có cần đề nghị hắn đi tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại không?

“Người nhớ kỹ lời của ta cho ta!” Chiến sênh ca nói.

Nhớ kỹ thì nhớ kỹ, cắn nàng làm gì vậy?

“Súc sinh kia cắn ta, ta liền cắn người!” Chiến sênh ca nói tiếp.

Nam nhân này thật là biến thái a! Thất nhàn nhin không được muốn kêu gào. Có bản lĩnh ai cắn hắn, thì hắn đi cắn lại a. Mang nàng đến trúc gian làm cái gì?

Nàng làm sao lại đen đủi như vậy, không chỉ có vì nha đầu ngu đần mà phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, còn phải vì tiểu Cửu nhi không có nguyên tắc kia mà bị tội, quan trọng nhất là, bọn họ đắc tội chính là nam nhân quái thai khó chịu! Quan trọng hơn là, cái nam nhân quái thai này là lão công kiếp này của nàng!

Hiện tại Thất Nhàn thật sự là than thở cho chính mình, còn không bằng lúc trước tiến cung cho rồi, như thế nào đối đi đối lại, lại đem mình đẩy vào mảnh đất nhiều phiền phức như vậy.

Chiến sênh ca không để ý Thất Nhàn oán niệm, vươn cánh tay ra, vết thương lúc trước bị tiểu Cửu nhi cắn còn chảy máu, vết máu vẫn không ngừng thẩm thấu ra ngoài: “Băng bó.” thanh âm đậm mạc, giọng điệu mệnh lệnh.

Thất nhàn ngẫm bĩu môi, không phải là không cần hầu hạ sao? Mới có chút xiu, tính nét đại gia đã hiện ra rồi

Mặc dù nghĩ như vậy, nàng vẫn nhận mệnh đứng dậy, đến bên bàn tìm kiếm băng gạc cùng thuốc. Dù thế nào thì cũng là tiểu Cửu nhi của nàng cắn hắn, giúp hắn băng bó một chút coi như đền bù tổn thất cũng được. Huống hồ hắn chỉ cắn nhẹ nàng một cái, cũng đã đủ đau rồi. Mà nhìn lại miệng vết thương tiểu Cửu nhi để lại, so với hắn cắn càng muốn sâu muốn ác hơn nhiều. Nàng nhìn thấy cũng cảm thấy đau.

Thất nhàn khê vén tay áo Chiến Sênh Ca lên, bởi vì miệng vết thương đã có một thời gian ngắn, máu trên tay áo thậm chí đã khô dính lại với nhau. Thất Nhàn hung hăng kéo một cái, rồi giương mắt nhìn, thần sắc Chiến Sênh Ca vẫn nhàn nhạt như trước, chỉ lẳng lẳng nhìn qua nàng.

“Tiếp tục.” Chiến sênh ca nói.

Thất nhân nhướn mi, lấy ra thuốc trị thương, đều đều rải lên miệng vết thương. Lại kéo băng gạc ra, từng vòng băng lên. Băng bó đến cuối cùng, Thất Nhân đột nhiên nẩy ra ý xấu thất thành một cái nơ con bướm.

Nam nhân gương mặt băng sơn bỗng nhiên trên cánh tay thất một cái nơ con bướm, thấy thế nào đều buồn cười. Nhìn qua tác phẩm của mình, Thất Nhân nhin không được, liền “Xi” cười ra tiếng.

Chiến sinh ca đưa tay nhìn xem, rồi n nhìn lại Thất Nhân, nói: “Vươn tay ra đây, bôi thuốc.”

Thất nhân thoáng cái sửng sốt, nam nhân này cũng chu đáo như vậy sao? Ngơ ngác vươn tay ra.

Chiến sinh ca cẩn thận rãi được, băng bó, động tác nhu hòa như đối với thủy tinh dễ vỡ.

Thất nhân thậm chí cảm giác được ôn nhu trong tay hắn. Nam nhân này cũng hiểu được ôn nhu là vật gì sao? Thất nhân bất giác cảm động trong lòng.

Ánh nến chiếu rọi ra cái bóng của hai người, không tiếng động, nhưng lại vô hạn ôn tình.

30. Chương 30: Đường Hẹp Trong Đình

“Chủ mẫu, băng gạc trên cánh tay người là chuyện gì xảy ra? Ở đâu bị thương sao? Ai mà băng kỳ quái như vậy?” Hỉ nhi nghi hoặc hỏi.

Thất nhân cũng lười phải xem cái sản phẩm dưới tay nam nhân chiến sinh ca kia tạo thành, nghe nói là nơ con bướm gì đó, mà nàng nhìn thấy đã đỡ mờ mờ rùng rùng.

Tối hôm qua, lúc Chiến Sinh Ca băng bó cho nàng, nhìn về phía bộ dáng chăm chú kia của Chiến Sinh Ca, nàng chỉ chú ý đến tim đập thình thịch dồn dập.

Đến khi Chiến Sinh Ca băng xong, nàng cúi đầu xem xét, trong nháy mắt đầu đầy hắc tuyến. Cái rút cột vào nàng trên cánh tay, từng cục từng cục, giống như cái ‘vật’ thả ra từ trong cơ thể con người vậy (TT: ọe cục phân), Chiến Sinh Ca rốt cuộc làm cách nào mà có thể thất được như thế. Có thể làm ra làm thành phẩm như vậy, Chiến Sinh Ca thật đúng là một thiên tài a. (TT: ta cũng nghĩ vậy)

Chiến Sinh Ca thì ngược lại hết sức hài lòng giờ tay của mình lên, rồi cầm lấy tay Thất Nhân, so sánh xuống rồi nói: “Àn, không sai, giống hệt.” (TT:)

Thất nhân da mặt run rẩy. Con mắt của nam nhân này quả là có vấn đề thật lớn! Nàng thất là nơ con bướm, mà hắn thì thất vật gì đó a? Không có bất kỳ một chỗ giống nhau nào, được không?

Thất nhân đưa tay, oán niệm trong lòng, cái thứ này mà có thể tính là băng bó sao?

“Không cho cởi xuống!” Đại khái là cảm thấy Thất Nhân không vui, nên Chiến Sinh Ca ra lệnh.

Thất nhân thở dài, thôi thôi, không nên vì loại chuyện này mà cùng nam nhân trước mắt này bất hòa, thì tuyệt đối không phải lựa chọn sáng suốt.

Tiếp theo, cũng thật vượt quá dự kiến của Thất Nhân. Cả đêm, Chiến Sinh Ca chỉ ôm lấy Thất Nhân ngủ mà thôi, thật sự là không có làm chuyện dư thừa nào.

Ngược lại Thất Nhân rất buồn bực, nam nhân một mực chăm chỉ cày cấy đột nhiên an tĩnh lại, thế nào đều cảm thấy rất quái dị. Chẳng lẽ đổi tính rồi sao? Tao sao không vì con nối dòng của Chiến gia mà cố gắng gieo giống nữa?

Gối lên bả vai của Chiến Sinh Ca, Thất Nhân gương mặt nhìn lên, nam nhân này nhắm mắt lại, thật đúng là so với ngày bình thường ôn hòa rất nhiều. Đường cong cương nghị, thần sắc nhu hòa, thật đủ để khiến nữ nhân trầm luân.

“Gia biết mình lớn lên tốt.” Từ từ nhắm hai mắt, Chiến Sinh Ca đột nhiên nói một câu như vậy.

Thất nhân khoe miệng co quắp. Được! Cái đại gia này không mở miệng chính là mỹ nhân, vừa nói đã lòi đuôi. Giọng điệu đậm bạc, như lời thốt ra thì như sét đánh người ta. Lớn lên tốt? Còn tự mình biết lấy? Hắn có cần tự kỷ như vậy sao? Hắn có đẹp bằng Lâm Duẫn Chi không?

Ngủ ngủ! Thất nhân nhắm mắt lại. Nam nhân tự kỷ như vậy không thể nhìn thẳng.

Ánh nến tắt, Thất Nhân ngủ say sưa.

“Gâu—— a ——” tiểu Cửu nhi thỏa mãn kêu to cắt đứt Thất Nhân suy nghĩ.

Thất nhân cúi đầu nhìn xuống, oán niệm lại dâng lên, nếu không tên tiểu Cửu nhi chỉ vì một bình hoa quế những nho nhỏ mà làm trận đào ngũ, tay nàng có cần bị mấy cái nút thắt buồn cười này sao? Nàng không hành hạ tiểu Cửu nhi thì thật đúng là có lỗi với chính mình.

Nghĩ thế, Thất Nhân đưa tay đoạt đi hoa quế những trước mặt tiểu Cửu nhi, đưa lên cao, hết lần này tới lần khác không cho tiểu Cửu nhi ăn vào.

Tiểu Cửu nhi nhìn lên, gấp gáp, duỗi duỗi chân trước, dùng sức hướng phía hoa quế những nhảy lên, nhưng lại như thế nào cũng với không tới. Tiểu Cửu nhi thật cũng không dần, chân sau đạp một cái, cả thân mình nhảy dựng lên, nhưng dù sao vóc dáng có hạn, khí lực có hạn, vẫn như cũ không tới được độ cao của Hoa Quế Những.

Thất nhân “Hắc hắc” cười gian vài tiếng, dám ruồng bỏ nàng thì phải ném chút khổ sở. Nhất định phải giáo dục nó biết trung thành mới được.

Một bên Hỉ nhi nghe thấy tiếng cười âm hiểm như thế thì, toàn thân run lên vài cái.

Ngay cả Nhạc nhi mới vào cửa thấy một màn như vậy, cũng than thở một tiếng, chủ tử vô lương a, trước kia trêu chọc Hỉ nhi, hiện tại trêu chọc tiểu Cửu nhi, thật thật là quá nhảm chán.

Trong đình Thụý bình.

Thất nhân ung dung rảnh rỗi ngồi tựa vào rào chắn, gió nhẹ cùng với hồ nước tươi mát thổi vào mặt, nhẹ nhàng khoan khoái .

Tiểu Cửu nhi quay chung quanh Thất Nhân vui vẻ kêu lên. Hỉ nhi, Nhạc nhi đứng ở một bên.

“Chủ mẫu, Lãnh phu nhân cùng Liễu phu nhân đang đi về hướng này.” Nhạc nhi đưa mắt, nói khẽ nói với Thất Nhân.

“Nha.” Thất nhân điểm nhẹ đầu. Đến thì đến đi, Chiến gia chỉ có cái hậu viện như vậy, làm sao có thể vĩnh viễn không thấy mặt. Huống hồ, cho dù không ở trong này gặp được, thì những nữ nhân này cũng không khả năng yên lặng bỏ qua a.

“Ồ, nguyên lai là chủ mẫu muội muội. Ta liền nói, trong hậu viện này người nào mà không biết được Đình thụý bình là là khu vực nghỉ ngơi riêng của lãnh tỷ tỷ, mà hôm nay lại xâm nhập vào đây. Tại hậu viện này, cũng chỉ chủ mẫu muội muội mới có mặt mũi lớn như vậy a.” Nữ tử áo xanh tới trước khinh thường nói, trong miệng tuy có kêu chủ mẫu, nhưng lại hoàn toàn không có đem Thất Nhân để vào mắt.

Thất nhân nhận ra nữ nhân này, sự kiện Ân Tứ Nương sảy thai ngày đó , thừa cơ bỏ đá xuống giếng và muốn đánh Hỉ nhi chính là —— thất phòng phu nhân Liễu Ngân Bình.

Khu vực nghỉ ngơi riêng? Thất nhân cau mày, không biết nên Nói Lãnh Tiêm Vũ ở tại hậu viện chiến gia có địa vị thật sự rất cao, hay là là nói Liễu Ngân Bình này mưu đồ quá mức rõ ràng đi, không chỉ có nói rõ, nơi này là của Lãnh trưởng thiếp, còn nói rõ Lãnh Tiêm Vũ muốn lấu chủ mẫu Vị của nàng.

Phải biết rằng, chủ mẫu vị cho tới bây giờ đều là nỗi đau trong lòng Lãnh Tiêm Vũ, nữ tử mà gia tộc có thể lực nhất trong hậu viện, thì vốn nên đứng đầu hậu viện, nhưng hết lần này tới lần khác lại có nữ nhân tới đoạt đi chủ mẫu vị, nghĩ như thế nào đều thấy uất ức cực kỳ. Ngay cả Thất Nhân cũng đều cảm giác mình thật sự là dư thừa, ngăn cản Lãnh Tiêm Vũ không nói. Hết lần này tới lần khác Lãnh Tiêm Vũ bắt hiện sơn, bắt lộ thủy, cho tới bây giờ đều đem tâm tư giấu thật sâu, không đem sức sắc xảo hiện ra, làm như ôn hòa dễ thân, nhưng trong lúc vô tình lộ lại ra chút ít uy nghiêm.

“Liều muội muội nói cái gì đó? Hậu viện này là của gia, đình thúy bình tất nhiên là ai cũng có thể tới.” Lãnh Tiêm Vũ ôn nhu nói, rồi chuyển hướng Thất Nhân, “Chủ mẫu muội muội chớ nghe Liều muội muội nói bậy. Nàng là tính tình này, hay thích nói giỡn.”

Thích nói giỡn? Thất nhân không khỏi cảm khái. Lãnh Tiêm Vũ cũng thật sự là có bản lĩnh tròn trịa mắt nói lời bịa đặt a. Lời khiêu khích rõ ràng đến người chết đều có thể nghe ra được a.

“Đúng rồi, chủ mẫu muội muội thân thể khá hơn chút nào không?” Lãnh Tiêm Vũ ân cần hỏi, “Nghe gia nói, chủ mẫu muội muội bệnh cũ tái phát. Tỷ tỷ rất là lo lắng, vốn định mấy ngày nay không quấy rầy muội muội nghỉ ngơi, mấy ngày nữa liền đến thăm an. Không nghĩ tới hôm nay tình cờ gặp được.”

Thất nhân trong nội tâm hừ lạnh. Còn thăm an, phỏng chừng trong nội tâm ước gì nàng chết sớm sớm một chút. Thất vọng rồi a, mệnh nàng rất lớn, mới không dễ dàng mà mất tánh mạng như vậy.

Lập tức, Thất Nhân lại mỉm cười: “Tạ lãnh tỷ tỷ quan tâm. Muội muội hôm nay đột nhiên cảm thấy đã khá nhiều, khiến tỷ tỷ hao tâm tổn trí rồi.” Cùng nàng giả vờ à, nàng chưa chắc sẽ thua.

Lãnh Tiêm Vũ nhìn xem nàng, rồi vẫn thái độ dễ thân như trước: “Chủ mẫu muội muội ngày bình thường người nuôi dưỡng thân thể, cũng không thích cùng tỷ muội chúng ta lui tới, hôm nay gặp được, chúng ta có thể tâm sự một chút rồi.”

Thất nhân cười đến càng thêm vô hại: “Tỷ tỷ nói đúng, là ngày bình thường muội muội đã sơ sót.”

Nữ nhân này đã đem lời nói ra rõ ràng như vậy, ngoài sáng nói nàng không thường cùng người qua lại, bên trong thì chỉ ra nàng xa cách cùng mọi người ở hậu viện, sao nàng có thể để cho nàng ta như ý.

Lãnh Tiêm Vũ, Liều Ngân Bình quay chung quanh bàn đá ở trong đình ngồi xuống.

“Ồ, mất tỷ muội chúng ta ở chỗ này nói chuyện phiếm sao có thể không có chút ít điểm tâm? Nè ai đó, người đến phòng bếp cầm chút ít điểm tâm cho chúng ta đi.” Liều Ngân Bình chỉ vào Hỉ Nhi bên người Thất Nhân nói.

Thất nhân cau mày, nha hoàn của Liều Ngân Bình chẳng phải đang ở bên nàng ta ư, sao lại sai khiến người của nàng đây? Muốn ra oai phủ đầu với nàng sao?

Hỉ Nhi vốn cũng có chút nhát gan, nghe thế giống như bị quát chói tai, vội vàng trả lời “Dạ” liền lui xuống dưới chuẩn bị điểm tâm.

Liều Ngân Bình lại nhìn về phía Nhạc Nhi: “Làm sao người không có mắt như vậy? Ngày bình thường dạy dỗ người thế nào? Chủ tử đều ngồi ở chỗ này, sao không đến châm trà cho chúng ta?”

Ngày dạy thế nào? Nữ nhân này tuyệt đối là khiêu khích trắng trợn a, không phải là nói chủ tử nàng không đủ tư cách sao? Sai khiến người của nàng còn chưa đủ, lúc này còn muốn đối với nàng khoa tay múa chân sao? Thất nhân nhẹ chau mày lại.

Liều Ngân Bình dám cùng nàng đối nghịch như vậy hiển nhiên là phía sau có một Lãnh Tiêm Vũ chỗ dựa, không phải sao? Lãnh Tiêm Vũ này mặt ngoài làm bộ dạng tỷ muội thân, nhưng bụng dạ so sánh với Liều Ngân Bình thì hung ác hơn nhiều lắm. Dung túng cho Liều Ngân Bình công kích với nàng, không phải là muốn nhìn một chút xem nàng rốt cuộc có năng lực đánh trả hay không sao.

Nhạc Nhi nhìn lại Thất Nhân, thấy Thất Nhân không có phản ứng gì, liền ngoan ngoãn bước lên phía trước, châm trà cho hai vị phụ nhân.

Thất nhân ôm lấy tiểu Cầu Nhi, khẽ vuốt. Tiểu Cầu Nhi dịu dàng ngoan ngoãn hưởng thụ lấy.

“Chủ mẫu muội muội Tiểu Cầu Nhi thật đúng là đáng yêu, nhu thuận giống như muội muội vậy.” Lãnh Tiêm Vũ cười nhìn qua nói.

Đem nàng so sánh với chó? Thất nhân cười khê, thẳng tắp nhìn về phía Lãnh Tiêm Vũ: “Lãnh tỷ tỷ nhìn sai rồi. Con này không phải chó, mà là sói! Ngày bình thường tuy là cực kỳ nhu thuận, nhưng mà không cần phải khi dễ nó quá mới tốt. Con chó nhỏ này khi một khi bắt đầu hung dữ lên, ngay cả muội muội ta cũng đều không chế trụ nổi.”

Nụ cười trên mặt Lãnh Tiêm Vũ cứng lại, gương mặt cứng ngắc ra.

“Ôi! Người nha đầu kia sao lại động tay động chân, muốn bóp chết ta không sao?” Truyền đến tiếng quát sắc bén của Liễu Ngân bình.

Thất nhân đảo mắt, đã thấy Liễu Ngân Bình thở phì phì mà bát trà thì ngã tại trên bàn đá, trên áo xanh bị dính chút ít trà.

Nhạc nhi ngày bình thường cẩn thận chặt chẽ, không giống Hỉ nhi luống cuống vụn vụn về, sao lại phạm vào sai lầm dễ như thế chứ?

Đứng ở một bên, lúc này Nhạc nhi cũng có chút thất kinh: “Liễu phu nhân, là ngài đụng phải nô tỳ trước, lúc này mới...”

Liễu Ngân bình tức giận trừng nàng nói: “Chủ tử nói cái gì thì là cái đấy! Trong lúc này người có tư cách nói chuyện sao?” Vừa nói vừa nhấc tay muốn đánh cho Nhạc nhi một cái tát.

Thất nhân giận tái mặt. Liễu Ngân bình thật sự là có sở thích đánh nha hoàn nhà nàng mà. Lần trước muốn đánh Hỉ nhi, lần này thì muốn đánh Nhạc nhi. Dù đánh chó cũng phải xem mặt chủ nhân, Liễu Ngân bình thật đúng là muốn đánh thì đánh a, hoàn toàn không đem chính chủ là nàng dễ vào mắt.

Thất nhân vỗ nhẹ tiểu Cẩu nhi. Tiểu Cẩu nhi linh tính rất nhạy bén, tất nhiên là lấy tức giận từ chủ nhân.”Vụt” một cái nhảy tới trên bàn đá, trợn mắt trừng hướng Liễu Ngân bình, nhe răng trợn mắt, ở trước mặt bảo vệ Nhạc nhi.

Liễu Ngân bình trước mắt đột nhiên xuất hiện một thứ gì làm làm cho hoảng sợ, nhất thời ngậm ngẫn cả người.

31. Chương 31: Vì Hỉ Nhi Nổi Giận

Editor: Socola_nguyen

Tiểu Cẩu nhi đạp đạp chân trước, bát trà lập tức bị đá lật, nước trà giội hoàn toàn lên trên người Liễu Ngân Bình.

Liễu Ngân Bình mắt hạnh trợn lên, gầm lên: “Người cái tiểu súc sinh này, hôm nay ta không thể không lột da ngươi.” Nói xong, liền muốn động thủ.

Lãnh Tiêm Vũ một phen ngăn chặn lại Liễu Ngân Bình đang muốn đứng lên, sắc mặt có chút âm trầm: “Chủ mẫu muội muội, con chó nhỏ này có phải là quá không có quy củ hay không? Thật sự là làm tổn hại thân phận chủ mẫu của ngươi!”

Thất Nhân cười đến sáng lạn: “Lãnh tỷ tỷ thực thích nói giỡn, con chó nhỏ này bất quá là chỉ súc vật, có thể nào vọng tưởng nó có thể hiểu được quy củ của người? Huống hồ muội muội đã nhắc nhở qua, con chó nhỏ này một khi phát giận lên, ngay cả muội muội ta cũng không có biện pháp.”

Lãnh Tiêm Vũ nhíu mày, duy trì không được gương mặt ôn hòa: “Người...” Nhất thời nói không ra lời.

Tiểu Cẩu nhi đột nhiên nhảy đến trên người Lãnh Tiêm Vũ, xì lên người nàng một trận. Tiểu Cẩu nhi “Gâu — a —” kêu một tiếng thỏa mãn, “Xiiii” tiếng nước truyền đến.

Thất Nhân vừa nhìn vừa vui vẻ, con chó nhỏ này lại ngồi ngay ngắn ở trên người Lãnh Tiêm Vũ, tiểu lên đó. Xem biểu lộ của tiểu gia hỏa kia, muốn bao nhiêu thích ý liền có bấy nhiêu thích ý.

Lại nhìn thần sắc Lãnh Tiêm Vũ, thật sự là từ trắng sang xanh, từ xanh sang đen, rồi lại từ trong màu đen phát ra chút hồng. Thật sự là ngũ sắc rực rỡ, muốn có nhiều khó coi liền nhiều khó coi.

Thất Nhân thật sự bội phục sức bật và tư duy của tiểu Cẩu nhi, thực sự ngoan độc. Kỳ thật cũng không thể trách tiểu Cẩu nhi, ngày bình thường Thất Nhân chuẩn bị cho tiểu Cẩu nhi cái bô chính là màu vàng,

hiện tại thoáng cái thấy Lãnh Tiêm Vũ mặc áo vàng, thì cho rằng là cái bộ của mình xuất hiện, tự nhiên liền tiểu lên đó.

Sau một hồi kinh ngạc, Liễu Ngân Bình đầu tiên kêu lên: “Cái này... hơi quá đáng... tiểu súc sinh, nhanh nhanh đi ra!” Nói xong muốn hắt tiểu Cầu nhi.

Tiểu Cầu nhi nhảy lên, thoáng cái túm đến xiêm y Liễu Ngân Bình. Liễu Ngân bình “A —— a ——” hét rầm lêm.

Thất Nhân không hề phản ứng, mặc kệ tiểu Cầu nhi tại trên thân hai người tè ra.

Ngắm mắt nhìn lại, thấy Hỉ nhi bưng điểm tâm hướng đình Thụy Bình đi tới. Nha hoàn bên cạnh Liễu Ngân Bình chẳng biết lúc nào đi lên đón.

Hỉ nhi đột nhiên thân hình không ổn định, ngã xuống. Điểm tâm trong tay lăn xuống đầy đất.

Thất Nhân nhú mày, nàng rõ ràng chứng kiến vừa rồi nha hoàn chen chân vào quật ngã Hỉ nhi.

Hỉ nhi đứng lên, thân dính chút ít bụi đất, giống như là có chút bối rối.

Còn không có đứng vững, đã thấy nha hoàn này một phen đẩy lên đi, “bùm” một tiếng, trên hồ thụy bình tóe lên trận trận bọt nước. Hỉ nhi còn không có kịp phản ứng, liền bị đẩy vào trong hồ.

Thất Nhân ánh mắt âm trầm. Thật đúng là dám làm ra a! Hiển nhiên khi dễ đến trên đầu nàng! Chẳng lẽ người của nàng rất dễ bắt nạt, hay là nói các nàng cảm thấy nàng thật là quả hồng mềm?

Cũng may hồ nước cũng không sâu, Hỉ nhi trong chốc lát liền leo lên, nhưng là sớm đã ướt sũng, bộ dáng chật vật.

Hỉ nhi đi đến trong đình, hô một tiếng: “Chủ mẫu.” Rất là ủy khuất, rất là uể oải.

Trong đình như trước một mảnh hỗn loạn, tiểu Cầu nhi cùng hai phu nhân vẫn tiếp tục chuyện náo.

Thất Nhân liếc xem Hỉ nhi, nói: “Thành bộ dáng gì nữa? Trở về đổi xiêm y, đừng làm cho người khác chê cười.”

Hỉ nhi dạ đáp lời, rồi trở về Liên Nhu Uyển. Không biết sao, nàng đột nhiên cảm giác được chủ mẫu cùng bình thường có chút bất đồng, thậm chí có chút ít cảm giác áp bách giống như gia.

Thất nhân hướng tiểu Cầu nhi vẫy tay, tiểu Cầu nhi ngoan ngoãn đi đến trong ngực Thất Nhân.

“Người nữ nhân này có ý tứ gì? Đừng tưởng rằng trở thành chủ mẫu là muốn làm gì thì làm!” Không có tiểu Cầu nhi dây dưa, Liễu Ngân Bình lại quát.

“Có ý tứ gì?” Thất nhân khẽ nói, trong mắt là thật sâu lạnh lùng, “Những lời này nên là ta tới hỏi người mới đúng! Muốn làm gì thì làm? Ta hôm nay liền cho người biết cái gì là muốn làm gì thì làm!”

“Nhạc nhi, gọi hai thị vệ đến.” Thất nhân đối với Nhạc nhi phân phó nói.

Lãnh Tiêm Vũ gặp không khí không đúng, cũng bất chấp xiêm y dính nước tiểu của chó, nói: “Hiểu lầm mà thôi. Súc sinh chính là súc sinh, có thể nào thật sự cùng hần so đo?”

“Hiểu lầm?” Thất nhân cười đến châm chọc, “Đem người của ta quật ngã đẩy vào trong hồ, chính là hiểu lầm? Ta đây cũng làm một trận hiểu lầm xem sao!” Ánh mắt bức người hướng nha hoàn của Liễu Ngân Bình, lợi hại đến khiến nha hoàn này không dám nhìn thẳng, liền tục hướng sau lưng Liễu Ngân Bình trốn đi.

“Bất quá chính là cái nha đầu, người không cần phải gây sự!” Liễu Ngân Bình che chở cho nha hoàn của mình, ác thanh nói.

Không sợ nàng che chở, chỉ sợ nàng không ra mặt! Thất nhân cười đến nhu hòa, tay vuốt ve tiểu Cầu nhi càng thêm ôn nhu.

Nhạc nhi dẫn thị vệ đi đến: “Chủ mẫu.” Khẽ gọi một tiếng. Chủ mẫu nhà nàng cái bộ dạng này thật sự khác rất nhiều so với bình thường, làm cho nàng không khỏi có chút sợ lên.

“Người, đi ra!” Thất nhân chỉ hướng nha hoàn tránh ở sau lưng Liễu Ngân Bình.

“Người muốn làm gì?” Liễu Ngân Bình nghiêm nghị hỏi.

“Sao thế, không dám ra?” Thất nhân không đáp hỏi lại.

Lãnh Tiêm Vũ sắc mặt nặng nề: “Chủ mẫu bảo người đi ra, người liền đi ra! Đàng hoàng đem sự tình cùng chủ mẫu nói rõ ràng, ta tin tưởng chủ mẫu muội muội không phải là một chủ mẫu không phân rõ thị phi!”

Ồi! Nữ nhân này thật tự mình là thông minh! Thất nhân trong nội tâm buồn cười. Nữ nhân này thực cho là có nàng ta ở đây, thì nàng sẽ không dám làm ra cái gì sao?

Nha hoàn nhìn Lãnh Tiêm Vũ, cúi đầu, khúm núm đi ra.

“Tên gọi là gì?” Thất Nhân miễn cưỡng hỏi.

“Hồi chủ mẫu, nô tỳ gọi là Hoàn Nhi.” Tiểu nha hoàn bộ dạng phục tùng rủ mắt xuống.

“A, Hoàn Nhi a.” Thất Nhân nói, “Hỉ nhi nhà chúng ta với người có thù oán sao?”

“Không có...” Hoàn Nhi nhẹ đáp, có chút run rẩy.

“A? Vậy người rất yêu mến nước sao?” Thất Nhân mạnh mẽ ngắt đầu.

“Nô tỳ...”

Không đợi tiểu nha hoàn nói xong, Thất Nhân lại nói: “Người nhất định là rất yêu mến nước. Nếu không, như thế nào lại mời Hỉ nhi uống nhiều nước như vậy? Chủ mẫu ta cũng không hẹp hòi, hồ Thúy Bình ở Chiến gia chúng ta rất lớn, một mình Hỉ nhi có thể nào uống hết. Người cũng cùng đi uống đi!” Nói xong, chuyển hướng thị vệ, lạnh lùng nói: “Đem nha hoàn này ném vào hồ, trong vòng nửa ngày không cho nàng đi lên! Đầu ngược lên thì đánh đầu, tay đưa lên bắt thì đánh tay. Hiểu chưa?”

Bọn thị vệ trả lời “Dạ”, rồi kéo tiểu nha hoàn đi. Tiểu nha hoàn hoảng sợ giẫy dụa: “Phu nhân, Lãnh phu nhân, cứu ta.”

Thất Nhân trong nội tâm hừ lạnh. Thật sự là không biết nhìn rõ tình huống mà, trong lúc này người lớn nhất chính là nàng, sao lại cùng hai nữ nhân này cầu cứu? Thật sự là chủ tử không đem nàng để vào mắt, ngay cả tiểu nha đầu đều cũng cùng tính tình.

“Nữ nhân này sao người dám làm như thế? Ai dám động đến nha đầu của ta!” Liễu Ngân Bình thét lên, nói xong liền muốn đi lên ngăn lại thị vệ.

“Liễu phu nhân thật đúng là chủ tử tình thâm! Chủ mẫu ta tự nhiên cũng không nên nghịch ý Liễu phu nhân.” Thất nhân cười khê, “Người tới, đem Liễu phu nhân cùng một nơi ném xuống. Làm cho hai chủ tử các nàng cùng ở chung với nhau!”

Thị vệ nghe lệnh tiến lên.

Liễu Ngân Bình vừa nhìn, nóng nảy: “Các người ai dám? Ta là người của gia!”

Bọn thị vệ tựa hồ có chút do dự.

“Người của Gia ?” Thất nhân hừ nhẹ, “Ta là chủ mẫu, việc của hậu viện tự nhiên là do ta quản!”

“Chủ mẫu muội muội, người không cần phải khinh người quá đáng!” Lãnh Tiêm Vũ cũng không nghĩ tới Thất Nhân phản kháng kịch liệt như thế, sắc mặt không tốt, khó coi nói, “Hậu viện này dù sao vẫn là của gia. Gia sẽ không cho phép phát sinh chuyện như vậy!” Nói xong, liền hạ giọng, làm như hảo tâm khuyên bảo, “Chủ mẫu muội muội, cần gì phải đem sự tình làm lớn, đối với người chưa chắc sẽ có lợi.”

Thất Nhân nhìn thẳng nàng: “Lãnh phu nhân đại khái không có đọc qua gia quy của hậu viện a. Điều thứ nhất trong gia quy hậu viện, lời nói của chủ mẫu tại hậu viện chính là tuyệt đối; điều thứ hai, đối với chủ mẫu bất kính, chủ mẫu có quyền dạy nàng quy củ hậu viện. Còn cần ta hướng người thuyết minh sao? Lãnh Tiêm Vũ, lãnh phu nhân!”

Khí thế này giống như quân lâm thiên hạ. Lãnh Tiêm Vũ tựa hồ cảm giác được đứng ở trước mặt nàng chính là chủ nhà Chiến Sinh Ca.

“Gia quy không phải như thế...” Lãnh Tiêm Vũ nhú mày.

Thất nhân nói: “Trước kia gia quy tự nhiên không phải là như thế. Bất quá, chủ mẫu có quyền chỉnh sửa gia quy, Lãnh phu nhân không nhớ rõ sao? Cần ta đem chủ mẫu gia ản lấy ra không?” Lúc ấy nàng chính là muốn đem chủ mẫu gia ản tặng cho Lãnh Tiêm Vũ, nàng ta không cần mà thôi, trách không được nàng.

“Người...” Lãnh Tiêm Vũ khó thở.

“Vút xuống dưới đi!” Thất Nhân lạnh nhạt nói.

“Cơ Ngũ Nhiêu, người dám đối với ta như vậy? !” Giữa không trung truyền đến âm thanh gào thét của Liễu Ngân Ninh.

Cơ Ngũ Nhiêu? Dù sao gọi không phải nàng. Thất Nhân không rãnh mà để ý.

Chỉ nghe “bùm” “bùm” hai tiếng tiếng nước chảy, Hoàn nhi cùng Liễu Ngân Bình trước sau bị ném vào trong hồ, kích khởi trận bọt nước. Thị vệ thậm chí còn tận trách nhiệm đi tìm đến hai cây trúc dài, đợi đến khi đầu hai người nhô khỏi mặt hồ, liền dùng trúc bồng dè xuống. Thật là làm được ” Đầu người lên thì đánh đầu, tay đưa lên bắt thì đánh tay “.

“Người, thực có can đảm làm như vậy! Sẽ không sợ Gia trách phạt sao?” Lãnh Tiêm Vũ lạnh lùng nói.

“Không dám làm cũng đều làm.” Thất Nhân cười khê, “Như thế nào, lãnh phu nhân muốn cùng đi ném thử mùi vị nước của hồ này sao?”

Lãnh Tiêm Vũ tức giận khê nói: “Người đứng đầu hậu viện này thì có thể cho người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa sao?”

Thất Nhân tà nghệ liếc Lãnh Tiêm Vũ: “Ta còn tại vị chủ mẫu một ngày, liền có thể. Như thế nào? Lãnh phu nhân không phục? Vậy cũng trách không được ta, chỉ có thể trách lãnh phu nhân chính mình vận khí không tốt, tại sao hết lần này đến lần khác đều rút được thẻ trắng thôi?”

Lãnh Tiêm Vũ khó thở: “Người...” Ngừng lại một chút, hít sâu một hơi, nói: “Không thể nói lý.”

“Đa tạ khích lệ.” Thất Nhân tiếp tục vỗ về chơi đùa tiểu Cửu nhi, “Vinh hạnh của ta.”

Lãnh Tiêm Vũ thật sâu liếc nhìn nàng một cái: “Ta lại muốn nhìn, chủ mẫu muội muội, kiêu ngạo như vậy có thể tới bao lâu?” Nói xong, vung tay áo, liền muốn bước ra đình.

“Chậm đã!” Thất Nhân hô.

“Chủ mẫu muội muội còn có cái gì chỉ giáo?” Lãnh Tiêm Vũ lạnh lùng nói.

Thất nhân trêu chọc tiểu Cửu nhi, không đếm xỉa tới nói: “Chủ mẫu chính là chủ mẫu! Tùy tiện tăng thêm chữ muội muội, thành ra thể thống gì? Hay là, lãnh phu nhân có chủ tâm muốn leo lên đầu của ta mà ngồi?” Lời nói nhẹ nhàng lại tràn đầy áp bách. Lật bài tẩy ra với mọi người rồi, thì nàng không cần bị chèn ép nữa.

Lãnh Tiêm Vũ oán hận nói: “Dạ, chủ mẫu!” Nghiến răng nghiến lợi tựa hồ phun ra không phải chữ, mà là xương cốt của Thất Nhân. Nói xong, Lãnh Tiêm Vũ bước lớn về phía trước cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Thật sự là thư sướng! Gió mát thổi tới trên mặt Thất Nhân. Ngoại trừ thỉnh thoảng từ trong hồ truyền ra tiếng kêu thét của hai nữ nhân, thì hết thấy đều rất hoàn mỹ.

32. Chương 32: Nổi Danh Ghen Phụ

Editor: Socola_Nguyen

Hậu viện xảy ra chuyện lớn như vậy, thất phu nhân ngày thường được sủng ái cứ như vậy mà bị chủ mẫu ném vào trong hồ, người chủ mẫu này vẫn là chủ tử ngày thường nhu nhược nhất, tất nhiên là khơi dậy ngàn tầng cơn giận tại hậu viện. Hơn nữa Lãnh trưởng thiếp cũng không có đòi được quyền lợi gì từ chỗ chủ mẫu này, thậm chí là thất bại mà quay về. Tự nhiên càng làm ọi người khiếp sợ.

Lãnh Tiêm Vũ tự nhiên sẽ không bỏ qua, thay đổi xiêm y xong, liền đi Lãm Ca uyển, đem chuyện làm của Thất Nhân hung hăng cáo trạng, chỉ nói Thất Nhân ghen tị, không chịu được người nữ tử khác, sai khiến tiểu Cẩu nhi đi tiểu lên người nàng vũ nhục nàng, đem Thất phu nhân ném vào trong hồ hơn nữa còn lấy gậy đánh, nữ tử như vậy hoàn toàn không đủ tư cách làm chủ mẫu. Nhưng lại không đề cập tới mình và thất phu nhân kia khi đề Thất Nhân như thế nào.

Chiến Sanh Ca trầm ngâm một lát, chỉ nói: “Ta sẽ trách phạt nàng.”

Chiến Sanh Ca cho tới bây giờ là người thưởng phạt phân minh, hẳn đã nói như thế, Lãnh Tiêm Vũ liền tin tưởng nhất định sẽ có trách phạt, chủ mẫu nhất định sẽ không có kết quả tốt.

Đêm đó, Chiến Sanh Ca đi tới Liên Nhu Uyển.

Việc này cũng không nằm ngoài dự đoán của Thất Nhân. Nàng ban ngày không có đè nén tức giận, động nữ nhân của hắn, hắn nên đền đối với nàng phát hỏa mới phải.

Chiến Sanh Ca thì lại giống như ngày hôm trước, tại dưới đèn xem sổ sách, sau đó muốn ôm lấy Thất nhân nghỉ ngơi.

Thất Nhân buồn bực, nam nhân này làm sao lại không có phản ứng gì? Nàng đánh là sủng thiếp của hắn nha!

Thật sự nhẹn không được nữa, Thất Nhân nói: “Gia, hôm nay ta đem thất phu nhân ném vào trong hồ.”

“Biết rõ.” Chiến Sanh Ca bình tĩnh trả lời.

Thất Nhân cau mày, chỉ đơn giản như vậy?

Chỉ nghe Chiến Sanh Ca lại nói tiếp: “Ghen tị mặc dù không phải là chuyện tốt, nhưng người đổ kị vì ta, ta cho phép.”

Thất Nhân khóe miệng co giật. Ghen tị? Nàng ghen tị sao? Nàng tại sao phải ghen? Nam nhân này từ trước cho tới bây giờ, mỗi lời ra sẽ làm cho người sợ hãi chết không ngớt a.

Không đợi Thất Nhân mở miệng, Chiến Sanh Ca lại nói: “Thân thể của ngươi chưa có phục hồi như cũ, vẫn không nên nổi giận quá mức.”

Thất Nhân mỉm cười, xem xét nam nhân này quan tâm nàng như vậy, nàng sẽ không cùng hắn so đo vấn đề ghen tị trước đó nói đến.

Nhưng là lời đồn đãi luôn truyền cực kỳ nhanh, ghen phụ Chiến gia được lan truyền rộng rãi trong phủ hơn nữa còn lan đến khắp Vân Thành.

Khi Nhạc nhi đem tin tức này nói cho Thất nhân thời điểm, thái dương của Thất Nhân nổi đầy hắc tuyến. Nàng soi gương, ở trong kính vẫn là một khuôn mặt hài tử mập mạp như trước, không có bởi vì gả cho người mà mất đi ngây thơ. Khuôn mặt này so sánh cùng ghen tị quả là khác một trời một vực a?

Những người kia rốt cuộc là từ nơi nào thấy được mình là một ghen phụ chứ?

Nàng không làm chút gì đó chẳng phải là thực có lỗi với danh tiếng ghen phụ này sao. Thất Nhân oán hận nghĩ.

Lập tức, Thất Nhân hạ lệnh triệu tập tất cả phòng hậu viện đến Liên Nhu Uyển họp. Truyền lệnh chỉ nói: “Hậu viện gia quy điều thứ ba, lúc chủ mẫu triệu tập, nếu có người không tuân, chính là tội không tôn trọng, chủ mẫu có quyền trách phạt.”

Lời này vừa nói ra, tuy là rất không vui, nhưng tất cả các phòng vẫn là trước sau đều đến. Liền ngay cả Liễu Ngân Bình bị đánh rớt trong hồ hiện tại còn đang sinh bệnh đều được nha hoàn nâng hạ tới.

Thất Nhân mang biểu tượng thân phận chủ mẫu mà Chiến Sanh Ca đưa tới hồng y váy, rửa sạch trên mặt son phấn, lần đầu đem dung nhan chân thật của mình biểu hiện ra trước mặt mọi người tại hậu viện.

Thất Nhân ngồi ngay ngắn trên ghế. Phía dưới mọi người ghen ghét không thôi. Khuôn mặt hồng nhuận này biểu hiện sức sống tràn đầy, cùng ốm yếu hoàn toàn không liên quan, các nàng đều bị bề ngoài giả nhu nhược của nàng lừa gạt. Gia rõ ràng không có trừng phạt nữ nhân tự mình vận dụng gia hình, càng làm cho trong nội tâm của các nữ nhân không phục, đặc biệt Lãnh Tiềm Vũ.

“Chủ mẫu triệu tập, có gì phân phó?” Liên Ngọc Diệp là nữ nhân đầu tiên làm khó dễ, nàng cho tới bây giờ đều là người trực lai trực vãng, “Chứ không phải là ghen tị muốn đem nguyên một đám chúng ta đánh vào trong hồ đi?”

Thất Nhân khoé mắt nhảy lên. Lại là ghen tị! Có thể không cùng nàng đề cập đến vấn đề này hay không?

Lập tức, Thất Nhân cười đến ôn hòa: “Các vị phu nhân nghĩ sai rồi. Chủ mẫu ta vì chứng minh trong sạch của mình, ghen tị chỉ là nói bậy, cho nên ta chuẩn bị ở trong hậu viện tổ chức một hoạt động.”

Quét mắt một vòng toàn trường, Thất Nhân lên tiếng tiếp: “Thân thể là tiền vốn cách mạng, chúng ta phải có khí lực cường tráng đầy đủ, mới có thể hầu hạ gia tốt.” Những lời nàng nói đều là lời nói thật, thân thể Chiến Sanh Ca dư thừa tinh lực như vậy, người bình thường thật là không chịu nổi a.

Trong viện mọi người kỳ quái nhìn về phía nàng.

Thất Nhân hắng giọng, nói tiếp: “Cho nên, một là vì suy nghĩ cho thân thể của mọi người, hai là vì sự công bằng của hậu viện, chủ mẫu ta rốt cục đã nghĩ ra một biện pháp. Đó chính là, mỗi sáng sớm, mọi người đứng dậy cùng nhau chạy bộ. Đương nhiên, mỗi ngày người nào chạy về đầu tiên thì đem đó người ấy sẽ hầu hạ gia. Như vậy vừa rèn luyện thân thể mọi người, vừa cho tất cả mọi người có cơ hội hầu hạ gia, nhất cử lưỡng tiện. Mọi người nghĩ như thế nào?”

Một viện yên lặng.

“Nhàm chán!” Liên Ngọc Diệp dẫn đầu hừ lạnh một tiếng.

Tất cả phu nhân còn lại trong viện cũng rít nghị luận theo.

“Chạy bộ? Cớ nào thô tục a!”

“Gia như thế nào không đến quán?”

“Nàng có chủ tâm hành hạ chúng ta có phải hay không a?”

...

“Yên tĩnh!” Thất Nhân nhíu mày, vỗ vỗ tay, “Chủ mẫu ta là vì các ngươi suy nghĩ. Như thế nào, còn không vui?”

Lãnh Tiềm Vũ cũng thiếu kiên nhẫn, làm tiểu thiếp đứng đầu, tự nhiên là được nói cái gì đó. Lập tức vung tay áo nói: “Chủ mẫu thích chạy liền chính mình đi chạy, làm gì tra tấn mọi người chúng ta?”

“Không không, các ngươi hiểu lầm.” Thất Nhân khoát khoát tay, “Chủ mẫu ta tự nhiên sẽ không tham gia, đem tất cả cơ hội đều nhường cho các ngươi.”

Nói đến đây, nàng còn chưa dứt lời, phía dưới đã một mảnh sôi trào.

Quả nhiên nữ nhân này là có chủ tâm làm khó dễ! Liên Ngọc Diệp hừ lạnh một tiếng: “Chủ mẫu, từ nay về sau chuyện nhàm chán như vậy xin không cần tìm đến chúng ta. Không phải mỗi người đều giống như chủ mẫu rảnh rỗi thế.” Nói xong xoay người muốn đi.

Rảnh rỗi? Thất Nhân cau mày. Nếu như không có những nữ nhân này, nàng quả thật có thể trôi qua những ngày nhàn nhã. Nàng quan tâm còn không phải bởi vì những nữ nhân này quân tụ tại chiến gia, hiện tại lại nói nàng rảnh rỗi?

Lập tức, Thất Nhân mở miệng: “Hửn, ghi nhớ lại! Hậu viện gia quy điều thứ tư, không phục sự sai khiến của chủ mẫu, chủ mẫu có quyền đem nàng đuổi ra hậu viện.” Không đem nàng để vào mắt, phải không?

Người phía dưới trợn trợn kinh ngạc, chủ mẫu này mỗi ngày đều sửa gia quy, lần này so với lần kia càng thêm ác, cái này còn có cho các nàng không gian sinh tồn sao?

Liên Ngọc Diệp dừng lại, quay người, nhìn chằm chằm Thất Nhân: “Người dám? !”

“Người xem ta có dám hay không?” Thất Nhân liếc Liên Ngọc Diệp, “Liên phu nhân, người hiện tại hoàn toàn có thể bước ra cái nhà này. Nếu như người nghĩ ngày mai sẽ trở thành góa phụ bị chồng ruồng của Chiến gia thì cứ việc.”

“Người nữ nhân này, không biết tốt xấu, thực sự cho rằng chúng ta sợ người sao? Ta hôm nay sẽ thay gia giáo huấn người một chút!” Liên Ngọc Diệp gầm lên. Nói xong, liền phi thân tiến lên, chính xác là muốn đánh Thất Nhân. Liên Ngọc Diệp dù sao cũng là con gái của đại tướng quân, tự nhiên là có chút ít bản lĩnh.

Thất Nhân ngẩng đầu liếc. Cùng nàng đánh nhau? Thật là một nữ nhân không biết tốt xấu a!

Một cái đưa tay, Liên Ngọc Diệp liền bị vung lui xuống, ngã rơi trên mặt đất.

Chỉ nghe Liên Ngọc Diệp kêu đau một tiếng, cánh tay phải xuy lợ trên mặt đất, tất nhiên là bị trật khớp.

Lại nhìn Thất Nhân trên ghế, vẫn duy trì cái tư thế kia như trước, làm như chưa từng cử động.

Mọi người kinh hãi, chủ mẫu này còn là một người có công phu nữa.

Thất Nhân thẳng tắp nhìn về phía Liên Ngọc Diệp: “Liên phu nhân, đối với chủ mẫu động thủ, người có biết mình mắc phải tội gì hay không? Người nhớ kỹ, ta chán ghét có người hướng ta ra tay! Lần này coi như người vi phạm lần đầu, ta không so đo. Nếu có lần sau, cũng đừng trách ta không nể tình!” Thanh âm lạnh lùng làm cho các nữ nhân phía dưới toàn thân đều run lên vài cái.

Thất Nhân trong lòng hừ lạnh, kẻ hướng nàng ra tay hiện còn đang ở địa phủ chơi mặc chượt, coi như là Bạch Vực, nàng cũng sẽ làm cho hân sống không bằng chết! Huống chi là một cái nữ nhân nho nhỏ!

“Còn người nào có ý kiến không?” Thất Nhân quét mắt một vòng mọi người. Tuy là ngữ khí hỏi thăm, nhưng lại là giọng điệu không thể phản bác.

Mọi người xem Thất Nhân đầy mắt hiện lên vẻ âm tàn, lại ngó ngó Liên Ngọc Diệp ngã xuống đất kêu đau không ngừng, chỉ phải bất đắc dĩ nói: “Dạ, chủ mẫu.”

“Vậy thì sáng mai bắt đầu thực hành, ai cũng không được phép vắng mặt.” Thất Nhân nói.

“Hắt xìiii... Chủ mẫu.” Một thanh âm yếu ớt truyền đến.

Thất Nhân giương mắt, thì thấy là Liễu Ngân Bình.

Liễu Ngân Bình bước vài bước: “Chủ mẫu, ta bị bệnh nặng, sợ là không tham gia được. Còn thỉnh chủ mẫu ân chuẩn.” Lúc trước Thất Nhân ném nàng vào trong hồ, đã sớm hết nhuệ khí. Gia đối với việc này chẳng quan tâm, càng làm cho nàng chết tâm. Hơn nữa hôm nay chứng kiến thái độ chủ mẫu cường thế như vậy, ngay cả Liên Ngọc Diệp cũng dám đánh, nàng càng không dám làm ra cái gì phản kháng.

Thất Nhân nhìn nàng liếc: “Chuẩn.” Nữ nhân này, ngược lại đã có kinh nghiệm rất nhiều.

33. Chương 33: Chạy Bộ Rèn Luyện Sáng Sớm

Ngày thứ hai mới phát sáng, Liên Nhu yển liền tập trung các phòng phu nhân. Các mặc dù cũng là buồn ngủ mông mông, nhưng rốt cuộc cũng không dám phạt ý chủ mẫu. Chuyên sủng, chuyên quyền, bá đạo như thế, nhiều năm như vậy tại Chiến gia cũng là chỉ có một mình nàng.

Nên mỗi một người đều đem ánh mắt ngoan lệ nhìn Thất nhân , tuy là mọi người trong nội tâm không phục, nhưng cũng không dám chính diện phản kháng Thất nhân. Ngay cả Lãnh Tiêm Vũ cũng biết điều một chút cúi đầu chờ Thất nhân lên tiếng, Liên ngọc điệp thì lại càng tay phải bằng bó thạch cao đứng ở một bên .

Bên trong viện dưới bóng cây, trên xích đu gỗ lim, Thất nhân nhắm mắt nằm ở trên.

Nhạc nhi khinh hô một tiếng: “Chủ mẫu, các phu nhân đều đến.”

Thất nhân lật thân, tiếp tục ngủ.

“Chủ mẫu, hiện tại làm sao chạy?” gương mặt Lãnh Tiêm Vũ bình tĩnh, dùng sức đè nén cơn giận của mình.

Thất nhân không tình nguyện mở mắt, vì rửa bỏ danh tiếng ghen phụ của mình, nàng cũng muốn sớm như vậy đứng lên phụng bồi những nữ nhân này, ngủ ở chỗ sương lạnh như thế, nàng sung sướng lắm sao?

“Cứ chạy quanh nội viện Chiến gia, chạy nửa canh giờ đi.” Thất nhân tùy ý phát tay một cái, “Chạy xong thì tới đây tập trung.” Không phải là chạy bộ nha, còn muốn nàng dạy sao?

“Nửa canh giờ? !” Các nữ nhân một trận kinh hô.

Thử nghĩ xem cũng phải, ... đều là tiểu thư vọng môn khuê tú, cho tới bây giờ cũng chỉ núp ở nhà mình, khuê các đại môn không ra, cổng trong không đến, bình thời bước nhanh đi lên mấy bước đoán chừng cũng muốn thở gấp hơn, huống chi là phải chạy trên nửa canh giờ?

Các nữ nhân hoảng sợ không dứt. Chủ mẫu thật sự là vì các nàng sao?

“Chủ mẫu, cái này sợ rằng không thực tế!” Lãnh Tiêm Vũ sắc mặt vừa chìm vừa trầm.

“Nga?” Thất nhân quét mắt một vòng xuống dưới, “Các vị phu nhân đối với quyết định của chủ mẫu ta không hài lòng? Chủ mẫu ta liền thỏa mãn mọi người, chạy một canh giờ là được!”

Các nữ nhân mở to mắt, không thể tin nhìn Thất nhân nửa nằm ở trên xích đu. Nữ nhân này là có chủ tâm muốn giết các nàng sao?

“Còn ai có ý kiến sao?” Thất nhân miễn cưỡng mở miệng.

“Chủ mẫu, có thể chỉ chạy nửa canh giờ sao?” Một trận thanh âm ôn nhu truyền đến.

Thất nhân giương mắt nhìn lên, hẳn là Trình Tử Y. Trình Tử Y cũng là thật lòng đối với nàng, so với Lãnh Tiêm Vũ ... thì thuận mắt nhiều.

Lập tức, Thất nhân mở miệng: “Vậy thì theo ý tứ của Trình phu nhân đi. Vốn là chủ mẫu ta cũng vì suy nghĩ đến năng lực thừa nhận của thân thể mọi người, mới chế định ra nửa canh giờ kế hoạch. Chỉ bất quá, Lãnh phu nhân trái ngược lại không vui, không chạy một canh giờ là không thể. Phải không, Lãnh phu nhân?” Thất nhân nửa nghi ngờ nhìn về Lãnh Tiêm Vũ.

“Chủ mẫu, thiếp thân không có ý tứ này.” Lãnh Tiêm Vũ đã nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể không cúi đầu.

“Ừ, không có là tốt nhất. Vậy thì cứ như vậy định đi, nửa canh giờ.” Thất nhân không nhịn được lần nữa phát tay, “Nhanh đi, không nên lãng phí thời gian!” Tạm ngừng rồi lại nói: “Theo như thứ tự các phòng xếp thành hàng ngũ. Không nên âm âm , rối loạn thứ tự, truyền đi làm cho người ta chê cười chiến gia ta không có quy củ.”

Các phòng phu nhân không làm sao được, chỉ đành phải theo như Thất nhân nói mà đi làm, ngoan ngoan đứng thành hàng. Chủ mẫu điều bộ này rõ ràng, không theo như lời nàng nói mà làm, vậy thì chờ chạy một canh giờ đi.

Thất nhân tiếp tục nằm xuống, đổi lại tư thế, chuẩn bị ngủ bù. Đột nhiên cảm giác được trong tay lông xù , mở mắt nhìn lên, một mặt của Cầu Nhi gần trong gang tấc, ngủ được so sánh với nàng còn muốn an nhàn hơn.

Con chó nhỏ này rất là hưởng thụ cùng Thất nhân nằm chết dí ở chung một chỗ, hơn nữa mấy ngày nay, Chiến Sênh Ca luôn trước lúc ngủ đem nó ném ra ngoài, đoạt lấy vị trí trên giường của nó. Hiện tại có cơ hội cùng Thất nhân cùng nhau ngủ, nó làm sao mà bỏ qua chứ?

Thất nhân khoe miệng run rẩy, đây là con sói sao, không nên để cho nàng dưỡng thành chó giữ nhà rồi! Lập tức quyết định để cho tiểu Cửu Nhi gia nhập vào trong đội ngũ rèn luyện.

Thất nhân ôm lấy tiểu Cửu Nhi, vỗ mấy cái: “Chạy bộ đi!”

Tiểu Cửu Nhi không tình nguyện địa mở mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục nhắm mắt lại.

Thất nhân cau mày, cư nhiên bị con chó nhỏ này làm lơ. Nàng đem tiểu Cửu Nhi để xuống đất, vỗ nhẹ một chưởng.

Tiểu Cửu Nhi mở mắt lần nữa, liếc nhìn bốn phía, rốt cục đứng dậy. Không nghĩ tới nó lung lay cái đuôi, lắc lư cái mình rồi bò lên trên xích đu, gục xuống tiếp tục ngủ.

Thất nhân khoe mắt nhảy nhót, con chó nhỏ này ngủ còn chọn địa phương! Có con sói nào so sánh với con chó nhỏ này lười hơn sao?

“Hi nhi, cầm hoa quế ử!” Thất nhân phân phó. Xem ra chỉ có ra một chiêu cuối cùng.

Hi nhi theo lời lấy ra hoa quế ử, rút ra chén nhỏ, đưa cho Thất nhân. Thất nhân đem chén nhỏ treo ở trên một cây gậy trúc, lại đem cây gậy trúc cột vào trên người tiểu Cửu Nhi.

Quả nhiên, tiểu Cửu Nhi động. Chỉ thấy nó đuôi dài lỗ mũi, dùng sức hướng phía trước ngửi ngửi. Sau đó mở choàng mắt, trong mắt tràn đầy hân hoan vui vẻ, đuổi theo hoa quế ử trước mắt bỏ chạy đi ra ngoài.

Thất nhân đổ giọt mồ hôi, hoa quế ử so sánh với chủ nhân nàng đây thì có mị lực hơn nhiều lắm.

Cho nên, bên trong viện chiến gia xuất hiện một đội ngũ nương tử quân ùn ùn, thở hồng hộc chạy về phía trước. Thỉnh thoảng có một hai người rơi xuống đội ngũ, ngã ngồi trên mặt đất há mồm thở dốc làm sao cũng dậy không nổi. Lúc này các nàng đã mất đi vẻ ung dung hoa quý, đoan trang hào phóng thường ngày, chỉ còn lại có đầy người chật vật.

Cùng các nàng ngược lại, có con chó nhỏ luôn khoan khoái từ các nàng bên cạnh chạy qua.

Các nữ nhân càng thêm tức giận, chủ mẫu lại làm cho các nàng cùng một con chó chạy chung? !

Đám nô phó thấy cảnh tượng này, thì hai mặt nhìn nhau, đã quên luôn chuyện mình muốn làm, gom lại cùng nơi nhìn xem náo nhiệt. Phải biết rằng, nữ nhân hậu viện chiến gia cùng nhau chạy bộ cũng là trăm năm khó gặp một sự việc, lại sẽ vì Vân Thành trà dư tửu hậu tăng thêm bao nhiêu đề tài bàn tán mới.

Mới vừa vào cửa muốn tìm Chiến Sênh Ca hỏi báo chuyện Cơ Nhị Tuyết tức thì bị kỳ cảnh trước mắt làm cho sợ đến sững sốt. Các nữ nhân hậu viện này lúc nào mà thân thiết như vậy, lại đoàn kết sáng sớm cùng đi ra chạy bộ? Những nữ nhân này lúc nào thì đã yêu thích kiểu vận động này? Uống lộn thuốc sao?

Hắn thọc thọc cùi chỏ vào Chiến Nhược Thủy bên cạnh: “Ừ, chuyện gì xảy ra?”

Chiến Nhược Thủy hí hóp mắt nhìn một lúc lâu, mới hơi thâm ý đánh giá hắn một cái, nói: “Muội muội người thật không phải người bình thường! Làm sao lại nhìn không ra người có chỗ đặc biệt gì đây?” Vừa nói, liền hướng Lâm Ca uyển đi tới.

Cơ Nhị Tuyết đầu đầy hắc tuyến, nói chủ mẫu thì cứ nói chủ mẫu đi, làm sao lại kéo đến trên người hắn rồi? Con hồ ly này thực sự một ngày mà không đá kích hắn là cảm thấy tánh mạng không có chút ý nghĩa nào sao?

.

Thư phòng của Chiến sênh ca.

“Buổi sáng hôm nay làm sao náo nhiệt như vậy?” Chiến Sênh Ca cúi đầu hỏi, bút trong tay không có ngừng xuống.

“Hồi Gia, chủ mẫu triệu tập phu nhân các viện đang ở bên trong viện chạy bộ.” Chiến Nhược Thủy trả lời. Thử nghĩ xem thật đúng là buồn cười, mệt cho chủ mẫu có thể nghĩ ra được.” Gia, chủ mẫu nói, người nào chạy đến đích đầu tiên là có thể hầu hạ Gia.” Chiến Nhược Thủy tiếp theo bẩm báo.

Tay của Chiến Sênh ca dừng lại: “Nàng có tham gia sao?”

Chiến Nhược Thủy đáp: “Không có. Chủ mẫu nói đem cơ hội cho các vị phu nhân.” Xem ra chủ mẫu thật là bị lời đồn đãi ghen phụ kia khiến cho kích thích rồi.

Trong nháy mắt, bên trong phòng, áp lực thấp trập trập.

Chiến Sênh ca không nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục viết, không lộ vẻ gì trước mặt, mặc dù nhìn không ra cái gì tâm tư, nhưng làm như so sánh với ngày thường càng thêm trầm.

Cơ Nhị Tuyết chỉ cảm thấy cả người rùng mình một cái, nhưng vẫn không giải thích được, nhỏ giọng hỏi Chiến Nhược Thủy bên cạnh: “Gia sao vậy?”

Chiến Nhược Thủy lườm hắc một cái, rõ ràng như vậy mà hắc còn nhìn chưa ra, uống công lớn lên có một gương mặt sáng láng, thật làm cho người ta hoài nghi hắc cùng với chủ mẫu có phải là huynh muội hay không.

Trong lòng Chiến Nhược Thủy thì hiểu rất rõ, ngày trước hắc liền thấy trên cánh tay Gia băng bó kỳ quái, cái gút thắt ở trên thật là khiến người không dám khen tặng, muốn bao nhiêu phải nữ hóa liền có bấy nhiêu phải nữ hóa. Vật như vậy xuất hiện ở trên người nam nhân như Gia, thật sự là giống như một trò đùa dai.

Nhưng khi hắc muốn lên trước vì Chiến Sênh Ca tháo bỏ, thì Chiến Sênh Ca chỉ nói: “Không cần.”

Hắc kinh ngạc thật lâu, sau đó mới từ chỗ Nhạc nhi biết được, cái đó là thành quả chủ mẫu băng cho Gia, nghe nói trên tay của chủ mẫu cũng có giống nhau như đúc.

Gia quả là đối với chủ mẫu quan tâm, cũng không phải biết chủ mẫu làm gì nghĩ gì, lại đưa ra biện pháp dùng sức đem Gia đẩy ra bên ngoài, Gia có thể nào không tức giận?

.

Bên trong Liên Nhu uyển.

Thất nhân dằng dặc rồi rãnh nằm ở xích đu, tiểu Cầu Nhi ở trong ngực thích ý mà ăn hoa quả ừ.

trạng thái của các nữ nhân phía dưới so với đôi chủ và thú sủng kia hoàn toàn ngược lại, các nàng mệt mỏi làm như muốn xụi lơ đi xuống. Thậm chí có khá hơn chút cũng do bọn nha hoàn dốt đứu lầy, nghe nói là chạy đến một nửa là gục xuống đất không dậy nổi, cho tới bây giờ chân vẫn run run.

Thất nhân quét mắt một vòng mọi người: “Xem một chút mọi người các người, đều là thân thể tổ chất gì? Chủ mẫu ta cho các người rèn luyện, lại còn không thích. Chỉ bằng thân thể như vậy, có thể hầu hạ tốt Gia sao?” Dừng một chút, Thất nhân lại nói: “Sự thật chứng minh, quyết định của chủ mẫu ta là chính xác. Ngày mai tiếp tục!”

Liên Ngọc Điệp không phục: “Chủ mẫu, thiếp thân thân thể rất tốt.”

Thất nhân liếc nàng một cái, rốt cuộc cũng là người học qua võ công a, thân thể quả thật so sánh với những nữ nhân tốt hơn nhiều khác, chạy nửa canh giờ, cũng chỉ còn dư lại một mình nàng là còn đứng tốt.

Lập tức, Thất nhân nói: “Liên phu nhân không tệ, bất quá như vậy vẫn không đạt tới mục đích rèn luyện. Sáng mai trở đi, Liên phu nhân, người chạy một canh giờ!”

“Người.” Liên Ngọc Điệp tiến lên một bước, trợn mắt tròn xoe, nhìn chằm chằm Thất nhân.

Lãnh Tiêm Vũ vội vàng kéo lại.

Thất nhân hừ lạnh: “Liên phu nhân, có ý kiến gì không?” Nàng không ngần ngại đem một cái tay khác của nữ nhân này đánh gậy luôn.

“Thiếp thân. Không có ý kiến.” Liên Ngọc Điệp dùng sức nắm tay, cắn chặt răng.

“Ừ. Hôm nay Liên phu nhân biểu hiện không tệ, Gia tối nay sẽ do Liên phu nhân hầu hạ.” Thất nhân tuyên bố. Thật là tiện nghi cho Liên ngọc điệp nữ nhân này.

Một viện nữ nhân không thể tin nhìn về phía Thất nhân, Liên ngọc điệp lại càng trừng thẳng mắt. Nữ nhân này, thật đúng là nguyên ý đem Gia nhường lại?

“Làm sao, hoài nghi lời của chủ mẫu ta sao?” Thất nhân giọng lãnh lút nói, “Chủ mẫu ta không rảnh nói giỡn với các người. Ngược lại, những người hôm nay tụt lại phía sau không có chạy xong cần phải chú ý, nếu là một tháng ngày ngày như thế, vậy tiền tháng của các người cũng đừng nghĩ cầm. Tốt lắm, các người trở về các viện đi.”

Nói xong thì vội vàng từ trước mắt nàng bỏ đi, nhiều nữ nhân như vậy ở trước mắt quơ quơ, nhìn thôi cũng phiền.

34. Chương 34: Điệp Lan Mê Tình

Editor: Socola_Nguyen

“Gia, chủ mẫu gọi người đến truyền lời, nói hi vọng gia đêm nay đi Điệp Lan uyển.” Cơ Nhị Tuyết cúi đầu bẩm báo. Trong nội tâm đã sớm đem hồ ly Chiến Nhược Thủy mắng vài lần, việc bẩm báo này vốn chính là bốn sự của tên hồ ly đó, hết lần này tới lần khác chính mình bị hấn đẩy vào.

Gian trá a gian trá, tên hồ ly này tuyệt đối biết rõ đây không phải là chuyện tốt. Nhìn xem, hấn cũng đã đứng ở cạnh cửa, vẫn có thể bị gia phát ra khí lạnh quét đến. Một trận âm hàn, làm hấn nhin không được muốn phát run.

Trời ạ, đây không phải là nơi có thể người ở a, khó trách tên hồ ly đó nói cái gì cũng không chịu tiến đến. Hồ Ly chết tiệt, đi ra ngoài xong khẳng định phải đánh cho hấn một trận, dám dám sau lưng mình như vậy

Gia như thế nào không có phản ứng chứ? Cơ Nhị Tuyết kỳ quái giương mắt, lại nghe “Răng rắc” một tiếng, chén trà bằng sứ trong nhảy mắt ở trong bàn tay của Chiến Sanh Ca lừng lẫy hi sinh, biến thành nhiều mảnh nhỏ.

Cơ Nhị Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, cái trán không ngừng đổ mồ hôi, lần đầu không có quy củ tông cửa xông ra. Hấn sợ nha, hấn sợ hấn còn ở lại thì kết quả của mình sẽ giống chén trà này

Đêm đó, tại Điệp Lan uyển.

Liên Ngọc Điệp nhin không được hưng phấn mà nhìn qua Chiến Sanh Ca bên cạnh bàn. Không nghĩ tới, chủ mẫu cũng là nói lời giữ lời, thực sự gọi gia đến trong nội viện của nàng.

Tuy nói tại hậu viện nàng cùng Lãnh Tiêm Vũ đều là trường thiếp, nhưng mình lại không như Lãnh Tiêm Vũ biết điều hoạt bát, cũng không có như những sủng cơ khác có dung nhan mị hoặc, cho nên tại hậu viện kỳ thật không coi là được sủng ái. Tính toán thời gian, gia cũng có một đoạn thời gian thật dài không có tới chỗ của nàng. Không nghĩ tới, bị chủ mẫu càn quấy, làm ình nhân họa được phúc.

Nhìn bên mặt anh tuấn của Chiến Sanh Ca dưới đèn, Liên Ngọc Điệp trong nội tâm nổi lên một hồi rung động.

” Cánh tay người bị thương, trước đi nghỉ ngơi.” Chiến Sanh Ca đột nhiên mở miệng, như trước nhàn nhạt.

Liên Ngọc Điệp trong nội tâm một hồi mừng rỡ, gia đây là quan tâm nàng. Lập tức nhu thuận đáp: “Thiếp thân chờ gia cùng một chỗ nghỉ ngơi.”

Nói đến cánh tay, trong nội tâm nàng lại nổi lên oán hận, nữ nhân kia rõ ràng dám đem cánh tay nàng đánh gãy, làm cho nàng không công thừa nhận phần này thống khổ. Phải biết rằng, nàng là con gái của đại tướng quân, từ nhỏ đến lớn, đều không có chịu qua khuất nhục như vậy. Lập tức, quyết định muốn đem nữ nhân kia tùm xuống chủ mẫu vị.

“Gia, ngài hôm nay tới, nhất định phải làm chủ cho thiếp thân.” Liên Ngọc Diệp ưu tư nói, “Chủ mẫu khinh người quá đáng, đầu tiên là đem Liễu phu nhân hành hạ thành bệnh nặng, sau lại vô cớ bẻ gãy cánh tay thiếp thân, hôm nay, lại làm ra cái gì chạy bộ. Hậu viện cực kỳ sợ hãi, lại tiếp tục như vậy, sợ là mỗi người đều sẽ bị chủ mẫu tra tấn đến chết. Còn thỉnh gia làm chủ, người như vậy sao thích hợp làm chủ mẫu Chiến gia chúng ta? !”

Chiến Sanh Ca ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái: “Người nói quá nhiều.”

A? Liên Ngọc Diệp ngạc nhiên, cảm thấy cả kinh.

“Quấy rầy ta xem xét sổ sách.” Chiến Sanh Ca nói tiếp.

Liên Ngọc Diệp lúc này mới hiểu ra, trước kia nàng còn tưởng rằng gia che chở nữ nhân kia, nguyên lai gia là ý tứ này.

Lập tức, Liên Ngọc Diệp hoảng sợ cúi đầu: “Thiếp thân nhiều lời.”

“Nghỉ ngơi đi thôi.” Chiến Sanh Ca cúi đầu xuống, tiếp tục xem sổ sách.

Liên Ngọc Diệp trong nội tâm vui rạo rức, quả nhiên gia rất quan tâm nàng. Mặc dù cực kỳ muốn đợi Chiến Sanh Ca ngủ chung, nhưng xác thực là bởi vì buổi sáng chạy bộ mệt nhọc, cũng không lâu lắm, liền ngã xuống giường, ngủ trước.

Dưới ánh nến, ánh mắt Chiến Sanh Ca thâm thúy.

Ngày thứ hai sáng sớm, tại Thương Nhu Uyển.

Thất Nhân quét mắt một vòng các nữ nhân phía dưới, mặc dù đều là một mối đầy mặt, còn lộ vẻ bất mãn, nhưng rốt cuộc cũng đã tới, ngoại trừ một người.

“Liên phu nhân đâu?” Thất nhân nhíu mày, mở miệng.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, hôm qua buổi tối gia thật là đi Diệp Lan uyển, như vậy hôm nay Liên phu nhân không đến đó cũng là lẽ đương nhiên. Chủ mẫu không phải rõ ràng hay sao, như thế nào còn hỏi?

“Liên phu nhân còn chưa tới.” Nhạc nhi tại bên tai Thất Nhân nhẹ giọng đáp.

Ồ! Lúc này mới là ngày hôm sau, thì nàng ta đã tự cao tự đại rồi? Chẳng lẽ lúc trước giáo huấn còn chưa đủ, muốn nàng đem tay kia của nàng ta đánh gãy luôn, nữ nhân kia mới có thể hiểu được sao.

Lập tức, Thất Nhân sắc mặt nặng nề: “Đi, đi Diệp Lan uyển. Chủ mẫu ta tự mình đi thỉnh Liên phu nhân!” Nói xong liền từ xích đu đứng dậy, ôm tiểu Cầu nhi sải bước mà đi.

Chúng nữ đầu đầy hắc tuyến, người chủ mẫu này thực không có chừng mực. Hiện tại đi Diệp Lan uyển, không phải là không cho gia mặt mũi sao?

Thoáng cái, chúng nữ nhân lại là mừng thầm không thôi. Chủ mẫu lần này đi, hẳn là sẽ cùng gia gặp mặt, dù cho gia sủng ái, cũng sẽ không bỏ qua người đối với hắn bất kính. Chủ mẫu lúc này nhất định sẽ đụng vào họng súng!

Nghĩ vậy, chúng nữ nhân đuổi kịp bước chân Thất Nhân, rất muốn xem nàng bị chê cười.

Trong Diệp Lan uyển.

Liên Ngọc Diệp trợn mắt, nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân bên gối, trong nội tâm trợn trợn ngọt ngào. Tuy hôm qua bởi vì chính mình ngủ trước mà không cùng gia hoan hảo. Nhưng chỉ cần gia ở tại bên người nàng, nàng liền vui vẻ không thôi.

Từ lần đầu nàng gặp nam nhân này, nàng liền trầm luân không thể tự kiềm chế. Dù cho biết rõ hắn đã có thê có thiếp, nàng vẫn nguyện ý gả vào Chiến gia như trước.

Giờ phút này bọn họ, giống như nhiều cặp vợ chồng bình thường khác. Hiện tại Liên Ngọc Diệp, lòng tràn đầy hi vọng thời gian ngừng lại tại thời khắc này.

“Liên phu nhân!” Đang đắm chìm trong ảo tưởng ngọt ngào Liên Ngọc Diệp bị một cái giọng nữ khó chịu làm bừng tỉnh. Nàng chẳng lẽ bị chủ mẫu giày vò đến ám ảnh, hiện tại rõ ràng nghe được thanh âm của nữ nhân kia!

Liên Ngọc Diệp không thể tin đảo mắt, nữ nhân kia làm sao có thể, làm sao dám tới quấy rầy giấc ngủ của gia?

Lại nghe môn “Đùng” một tiếng liền bị hung hăng đẩy ra, thanh âm Thất Nhân thật sự rõ ràng truyền vào: “Liên phu nhân, người không đem lời nói của chủ mẫu ta nghe vào trong tai sao? Dám không tới tham gia rèn luyện hôm nay? !” Vừa nói, Thất Nhân người đã đi tới bên giường, từ trên cao nhìn xuống Liên Ngọc Diệp.

“Người...” Liên Ngọc Diệp trợn mắt há hốc mồm.

Thất Nhân không đợi nàng nói xong, cầm lên cổ áo của nàng túm xuống giường.

“Gia, cứu mạng a.” Liên Ngọc Diệp kêu sợ hãi.

Gia? Thất nhân khiêu mi. Quay đầu, gương mặt, cái nam nhân đang từ trong chăn ngồi dậy không phải cái quái thai Chiến Sanh Ca thì còn là ai?

Bất gian a, nam nhân nhà nàng làm sao mà ở tại trên giường nữ nhân khác? Thất nhân phản ứng đầu tiên là như thế. Sau đó liền hung hăng phun chính mình một ngụm, nam nhân này dù thế nào cũng coi như không đến lượt mình, bên ngoài còn có hơn hai mươi nữ nhân sắp xếp chờ cộng hưởng người nam nhân này. Huống hồ cái hoạt động này vẫn là chính mình nói ra, xác thực lại cũng không thể trách nam nhân này hồng hạnh xuất tường.

Trong nội tâm vị chua trong chớp mắt, liền bị Thất Nhân thật sâu đè ép xuống dưới.

Thất Nhân phúc thân: “Gia.” Lễ tiết nên có tự nhiên sẽ có, không thể làm cho những nữ nhân này lấy đó làm điều đàm chọc.

Chiến Sanh Ca nhìn cũng chưa từng nhìn nàng, đứng dậy, mặc quần áo, bước ra phòng.

Cả quá trình trần trần áp lực thấp.

Thất Nhân cau mày. Nam nhân này lại bị cái gì nữa. Nàng cố gắng vì hấn gia tăng tính phúc cuộc sống, vì hấn tận lực lựa chọn bạn lên giường, vì hấn bồi dưỡng thân thể nữ nhân khỏe mạnh, hấn còn đối với nàng bày ra loại này sắc mặt như vậy?

“Gia...” Liên Ngọc Diệp không thể tin thấp giọng hô, ngơ ngác nhìn qua phương hướng Chiến Sanh Ca rời đi. Gia đơn giản bỏ qua cho nữ nhân này như vậy, rõ ràng đối với hành vi quấy rầy và thô bạo của nữ nhân này hoàn toàn như không nhìn thấy? !

“Được rồi, gia đã đi rồi.” Thất Nhân quét mắt Liên Ngọc Diệp, trong nội tâm cũng là tức giận trần trần, “Chuẩn bị một chút, hôm nay người không chạy một cái canh giờ không được dùng bữa!”

Liên Ngọc Diệp ngạc nhiên quay đầu: “Một cái canh giờ? !” Hôm qua không phải là nói nửa canh giờ sao.

“Đó là trừng phạt người vắng mặt.” Thất Nhân liếc nàng một cái.

“Người...” Gia không để ý là nữ nhân này ngày càng bức người quá đáng Liên Ngọc Diệp lửa giận mê mắt, thẳng hô, “Ta liều mạng với người!”

Thất Nhân nhìn cũng chưa từng nhìn, phất tay một cái, cánh tay trái hoàn hảo của Liên Ngọc Diệp cũng là thoáng cái co quắp mềm nhũn ra. Thất Nhân bước đến trước mặt nàng ta, tay phải bóp cổ nàng, lạnh lùng nói: “Người quên ta nói cái gì rồi sao? Ta chán ghét người hướng ta ra tay!” Nói xong, tới gần mặt Liên Ngọc Diệp, thanh âm thấp đến mức không độ, “Không nên cho ta có cơ hội giết người!”

Trong mắt hung ác tuyệt lệ làm cho Liên Ngọc Diệp sợ hãi, phảng phất giờ khắc này nàng đang ở tại địa ngục, trước mắt nàng chính là La Sát.

Thất nhân hung hăng vung tay, Liên Ngọc Diệp như điều bị đứt dây ngã xuống ở phía xa.

“Người hảo hảo mà ở tại Điệp Lan uyển bế môn. Nếu có lần thứ ba, người nên biết hậu quả!” Nói xong, Thất Nhân cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Bên ngoài Điệp Lan uyển các nữ nhân đứng vòng quanh traten traten kinh ngạc, nguyên một đám không rõ chuyện gì xảy ra. Đầu tiên là gia mặt không biểu tình đi ra, cũng không nói gì trách phạt chủ mẫu. Một lát sau, chính là Liên phu nhân tê tâm liệt phế kêu đau. Hiện tại, lại là chủ mẫu mặt âm trầm đi ra. Trong lúc đó, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Toàn bộ ở chỗ này làm cái gì? Còn không cho ta đi chạy!” Thất Nhân quát. Quần tụ ở chỗ này là muốn tạo phản sao? Nàng không ngại giết chết từng người!

Các nữ nhân sợ tới mức vội vàng xếp thành hàng.

Tiểu Cửu nhi giống như hiểu được tâm tình ác liệt của chủ nhân, bản thân ngoan ngoãn chạy ra ngoài.

35. Chương 35: Hồng Môn Yến

Trong Đình Phương Uyển, chúng nữ tử tề tụ lại, nghị luận, lòng đầy căm phẫn.

Lãnh Tiêm Vũ ngồi ngay ngắn ở trên cao.

“Lãnh tỷ tỷ, chủ mẫu này thật là quá coi trời bằng vung, khinh người quá đáng, ngài là tỷ tỷ của chúng ta, nên làm chủ cho chúng ta.”

“Đúng vậy, Lãnh tỷ tỷ. Ngài đi nói với gia, gia nhất định sẽ nghe ngài.”

“Lãnh tỷ tỷ, chủ mẫu còn náo như vậy đi xuống, tỷ muội chúng ta sợ là đều không ổn.”

...

Lãnh Tiêm Vũ sắc mặt âm trầm, nói: “Chư vị muội muội, việc này chờ Liên muội muội đến đây chúng ta nhau thương lượng.”

Lúc này, một nha hoàn vội vàng đi vào, bộ dạng phục tùng hướng Lãnh Tiêm Vũ bẩm báo: “Phu nhân, Liên phu nhân nói nàng phải bế môn suy nghĩ. Liên phu nhân còn nhờ nô tỳ chuyển cáo các vị phu nhân...” Nha hoàn đột nhiên không có tiếng vang.

Lãnh Tiêm Vũ nhíu mày: “Nói tiếp đi.”

Tiểu nha hoàn làm như vụng về hỏi lâu, rốt cục phun ra: “Liên phu nhân nói các vị phu nhân không cần phải không biết lượng sức.”

Một câu vừa ra, cả sảnh liên xô xao.

Lãnh Tiêm Vũ ngưng mi, Liên Ngọc Điệp là một người cao ngạo, sao lại dễ dàng khuất phục như vậy? Chẳng lẽ thực bị chủ mẫu hù dọa? Người chủ mẫu này rốt cuộc là thần thánh phương nào, một ít thân công phu, một thân khí phách phỏng chừng sẽ không thua gia, sao có thể là một tiểu thư khuê các bình thường?

Lãnh Tiêm Vũ trong lòng nghi hoặc. Lại nghe nha hoàn nói: “Phu nhân, vừa rồi nô tỳ đi qua cửa chính, có vị cô nương nhờ nô tỳ bẩm báo với chủ mẫu, nói là tỷ tỷ chủ mẫu cần kiến.”

Tỷ tỷ Chủ mẫu? Lãnh Tiêm Vũ âm thầm suy đoán, tỷ tỷ Cơ Ngưu Nhiêu nên gả vào Lâm gia mới phải, sao lại chạy đến Vân Thành này?

Lãnh Tiêm Vũ là người tâm tư khéo léo, đã phát giác trong đó có chỗ không tầm thường. Lập tức đối với nha hoàn phân phó nói: “Đi! Đem nàng mời đến Đình Phương Uyển.”

Nha hoàn lên tiếng lui ra.

Trong Thương Nhu Uyển.

“Chủ mẫu, đêm nay Đình Phương Uyển bày yến, người của Lãnh phu nhân đến thỉnh.” Nhạc nhi bấm báo, nhìn qua Thất Nhân cùng ngày xưa có chút bất đồng. Sáng nay, sau khi chủ mẫu từ Điệp Lan uyển đi ra, tâm tình tựa hồ rất xấu.

Bày yến? Thỉnh nàng? Vô sự mà ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chích!

“Còn thỉnh ai?” Thất Nhân trêu đùa với tiểu Cửu nhi, miễn cưỡng mở miệng hỏi.

“Còn có gia.” Nhạc nhi đáp.

Thất nhân bộ dạng trầm ngâm, nữ nhân này thật đúng là phiền toái, tốt nhất đừng có làm ra cái loại chuyện gì. Bàn về âm mưu, nàng cho tới bây giờ đều là hảo thủ trong đó a.

Trong Đình Phương uyển.

Thất Nhân cùng Chiến Sanh Ca ngồi trên ghế, Lãnh Tiêm Vũ ngồi phía dưới tay.

“Lãnh phu nhân, làm sao hăng hái như vậy, còn vì gia và ta bày yến? Chứ không phải là làm việc gì trái với lương tâm, muốn hướng gia cùng ta xin tha à?” Thất Nhân ôm tiểu Cửu nhi, nhìn về phía Lãnh Tiêm Vũ, hỏi.

Lãnh Tiêm Vũ thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Thất Nhân, mỉm cười, rõ ràng không có bởi vì lời nói của Thất Nhân mà tức giận, trong mắt thậm chí đều là thần sắc đắc ý: “Chủ mẫu nói đùa. Nhắc tới việc trái với lương tâm, chủ mẫu sợ là làm được so với thiếp thân nhiều hơn.”

A? Thất nhân cau mày. Nữ nhân này thật đúng là dám nói! Nàng cũng muốn hảo hảo nhìn xem, nữ nhân này có thể làm ra hoa chiêu gì.

Lãnh Tiêm Vũ nói tiếp: “Chủ mẫu không cần sốt ruột. Lát nữa thiếp thân tất sẽ cặn kẽ nói ra.”

“Gia, đêm nay thiếp thân đặc biệt mời đến múa cơ, giúp vui cho yến hội.” Lãnh Tiêm Vũ chuyển hướng Chiến Sanh Ca, ôn nhu nói.

Vũ cơ? Giúp vui? Thất nhân liếc Lãnh Tiêm Vũ. Nữ nhân này chẳng lẽ muốn đem thêm mỹ nhân vào Chiến gia hậu viện sao?

Lại nhìn Chiến Sanh Ca bên cạnh, như trước mặt không biến đổi, chỉ nói một tiếng: “Ừ.”

Lãnh Tiêm Vũ vỗ nhẹ tay hai cái, một thúy y nữ tử che mặt lượn lơ mà đến.

Nhạc lên, vũ động.

Chỉ thấy trong sảnh dáng người nữ tử thướt tha, theo nhạc mà động. Thân ảnh xoay tròn, giống như Phi Yến nhẹ đập mây bay. Nhất tay, nhất chân, vô hạn xinh đẹp. Giữa lông mày, sóng mắt quyến rũ, mị hoặc vô cùng.

Thất nhân khoe miệng cong lên, dĩ nhiên hiểu rõ suy tính trong lòng Lãnh Tiêm Vũ, không khỏi buồn cười, chỉ sợ lúc này nàng ta phải thất vọng mà về.

Chỉ thấy vũ cơ vung khê tay áo, tiến lên trước vài bước, cầm lên chén rượu, đưa lên Chiến Sanh Ca bên miệng. Một đôi mị nhân, hàm tình mạch mạch.

Thất nhân đảo mắt, nhìn về phía Chiến Sanh Ca. Mặc dù hiểu rõ Lãnh Tiêm Vũ có chủ ý gì, nhưng trong nội tâm Chiến Sanh Ca nghĩ như thế nào nàng cũng không biết.

Trong nháy mắt yên lặng, tất cả mọi người thẳng tắp nhìn xem Chiến Sanh Ca. Chiến Sanh Ca như trước không chút nào biểu lộ, không hé miệng, không nói lời nào.

Vũ cơ khê cười một tiếng, đặt chén rượu xuống, lui ra phía sau vài bước.

“Chủ mẫu, người thấy vũ cơ này như thế nào?” Lãnh Tiêm Vũ nhìn về phía thất nhân, hỏi.

Thất nhân cười đến bí hiểm: “Tất nhiên là không tệ, so với Lãnh phu nhân người đẹp hơn nhiều.”

Lãnh Tiêm Vũ sắc mặt nhanh chóng thay đổi, lập tức lại khôi phục bình thường: “Chủ mẫu thật thích nói giỡn.”

“Không, ta nói rất thật.” Thất nhân bộ dạng nghiêm túc.

Lãnh Tiêm Vũ khẽ cắn môi, không dây dưa cái đề tài này nữa: “Chủ mẫu, biết vũ cơ này tên gì không?”

“Đương nhiên không biết, chủ mẫu ta không có rãnh rỗi giống lãnh phu nhân như vậy, còn có thời gian cùng vũ cơ quán liên hệ.” Thất nhân che miệng cười khẽ.

Lãnh Tiêm Vũ không để ý lời nói của thất nhân, duy trì lấy mỉm cười: “Vị này vũ cơ tên là Cơ Ngũ Nhiêu, thật cực kỳ trùng hợp, nàng lại còn nói mình là Cơ gia ngũ tiểu thư.”

Đang khi nói chuyện, vũ cơ cúi xuống cái khăn che mặt, yêu mị khuôn mặt, đúng là cơ ngũ nhiêu.

“Thất muội!” Cơ ngũ nhiêu nhìn về phía thất nhân, hô.

“Chúng ta Chiến gia chủ mẫu như thế nào là thất muội của ngươi. Cô nương ngươi không phải là nhận lầm người rồi đấy chứ?” Trong miệng mặc dù là nói như thế, nhưng Lãnh Tiêm Vũ lại tràn ngập khiêu khích nhìn qua Thất Nhân.

Thất nhân hừ lạnh, lãnh Tiêm Vũ thật đúng là cho rằng đánh trúng một cái bàn tính nho nhỏ như vậy là có thể vận ngã nàng?

Lập tức, thất nhân giống như nhiệt tình quát lên: “Ngũ tỷ!”

Một vòng kinh ngạc tại trong mắt Lãnh Tiêm Vũ lóe lên rồi biến mất, nàng thật đúng là thoáng cái thì thừa nhận? Lập tức thay bằng thần sắc hoảng sợ: “Chủ mẫu, người cùng ngũ tỷ của người hoán đổi? Chẳng lẽ... Vị cô nương này mới là thật Cơ Ngũ Nhiêu?”

Cắt! Nàng ta không phải biết rồi sao, cho nên mới có Hồng Môn Yến này? Lúc này, lại làm bộ mình kinh ngạc.

“Cái này... Cái này có thể làm sao vậy được?” Không đợi thất nhân nói chuyện, Lãnh Tiêm Vũ nói trước, “Chúng ta Chiến gia chủ mẫu cơ nhiên bị người đánh tráo? ! Việc này truyền ra ngoài, chẳng phải là làm chuyện cười cho thiên hạ hay sao?”

Nói xong, Lãnh Tiêm Vũ lại chuyển hướng Chiến Sanh Ca: “Gia, chuyện này cũng không thể coi như không quan trọng. Đây chính là quan hệ đến thanh danh Chiến gia chúng ta!”

Thất nhân buồn cười liếc nhìn nàng một cái, Chiến đại gia sớm đã biết nàng cái tân nương này là đã đánh tráo, cần nữ nhân này tới thức tỉnh sao? Chiếu theo tốc độ nữ nhân này biết được, hoa cúc cũng đã vàng mấy lần rồi.

Lãnh Tiêm Vũ lại nói: “Lúc này, chuyện gièm pha này chỉ có một mình ta biết được. Mong gia mau chóng xử lý, thời gian kéo quá dài, sợ là không thể thu thập.”

Thất nhân tà tà cười, lời nói càng thêm ôn nhu: “Lãnh phu nhân, việc này chỉ có một mình ngươi biết được. Như vậy lúc này ta đem ngươi giết đi, chẳng phải là vạn sự đại cát sao?”

Lãnh Tiêm Vũ sắc mặt cứng ngắc, giống như không có ngờ tới chủ mẫu tại trước mặt gia cũng hội ngộ cuồng như thế.

Cơ ngũ nhiêu cũng là kỳ quái nhìn qua thất nhân, thất muội nhu nhược có thể khi dễ khi nào thì trở nên cuồng vọng như vậy?

“Chuyện gì xảy ra?” Chiến Sanh Ca mở miệng, hồ hững hồ hồ, đối với Cơ Ngũ Nhiêu, nhưng lại tản ra một cổ khiếp người khí phách.

Cơ ngũ nhiêu trong nội tâm vừa động, nàng chưa bao giờ nghĩ tới đương gia Chiến gia lại là một người tuân thủ lễ sự như vậy, là người có thể làm cho người vừa gặp đã thương. Mặc dù không có mỹ mạo Lâm Duẫn Chi, nhưng mà thật sự là cùng Lâm Duẫn Chi hoàn toàn bất đồng, người này lạnh lùng, bá đạo càng thêm có thể làm nữ nhân trầm luân.

Ngẫm lại cảnh ngộ của mình, lại nghĩ đến địa vị của thất muội hiện tại, Cơ Ngũ Nhiêu càng thêm ảo não lúc trước vì sao muốn cùng Thất Nhân thay đổi phu quân chứ.

Nghĩ lại khi nàng vừa gả vào lâm gia, Lâm Duẫn Chi gặp tân nương không phải Cơ Tam Huệ, lập tức để lại một phong từ thư, chạy trốn vô tung. Hại nàng có khổ không có chỗ tỏ, Lâm gia không có đất cho nàng dung thân, mà ngay cả Cơ gia nàng cũng không còn mặt mũi trở về. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng đành phải đến Chiến gia. Tới Văn Thành, nàng mới hiểu được, thất muội lấy tên của nàng, rõ ràng thành Chiến gia chủ mẫu.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng càng cảm thấy được trong nội tâm không phục, hết thấy vinh quang này vốn chính là thuộc về nàng, bỗng nhiên Thất Nhân không công nhận được chỗ tốt đi. Tuy nói đổi phu là chủ ý do chính mình đưa ra trước, nhưng dù sao khi đó nàng không nghĩ tới có thể thành Chiến gia chủ mẫu. Phải biết rằng, hoàng triều thứ nhất môn đình đương gia chủ mẫu có thể so sánh với đệ nhất phu nhân có lực hấp dẫn nhiều hơn.

Lập tức, nàng quyết định đoạt lại những thứ thuộc về mình. Bằng mỹ mạo của nàng như thế nào lại không sánh bằng Thất Nhân nhu nhược chứ? Bằng sự xinh đẹp của nàng như thế nào lại mê hoặc không được Chiến gia đương gia?

Không nghĩ tới, sự tình thuận lợi như vậy. Nàng vừa vào Chiến gia, liền được Lãnh phu nhân mời đến, còn nguyện ý trợ giúp nàng lấy được ngôi vị Chiến gia chủ mẫu.

Tuy nhiên nàng cũng có thể hiểu được Lãnh phu nhân có chủ ý gì, nhưng các nàng đã có mục đích giống nhau, thì tự nhiên có thể hợp tác.

Cơ ngũ nhiêu cúi đầu phúc thân: “Ngũ nhiêu gặp qua Chiến gia đương gia. Ngày đó, đương gia hướng Ngũ Nhiêu cầu hôn, Ngũ Nhiêu thật là mừng rỡ. Chính là muội muội ta âm thầm ghen tỵ, lại lên đối kiện hoa của Ngũ Nhiêu, đến Chiến gia. Ngũ nhiêu bây giờ là có gia không thể hồi, có phu lại không thể gả. Cầu mong gia thay Ngũ Nhiêu làm chủ!” Nói xong, thật đúng là nước mắt vài tiếng. Mỹ nhân khóc ròng, thường thường có thể càng thêm làm cho người triu mến.

Thất nhân cau mày. Cái Cơ Ngũ Nhiêu này cũng quá trắng trợn nói lời bịa đặt đi. Một phen giống như chính mình thật đúng là ác nhân đoạt hôn, mà không phải Cơ Ngũ Nhiêu nàng thêm thông mỹ mạo của Lâm Duẫn Chi, muốn cùng chính mình đổi phu mới đúng a.

“Người liền ở tại Chiến gia đi.” Chiến sanh ca mở miệng nói.

Thất nhân nhíu mày. Nam nhân này có ý tứ gì? Với căn bệnh diện si của hắn, tuyệt đối sẽ không bị mỹ mạo của Cơ Ngũ Nhiêu hấp dẫn. Nhưng hắn vẫn cho phép Cơ Ngũ Nhiêu đến ở Chiến gia. Hắn không biết cái ý này như thế nào sao? Hay là hắn liền định thu Cơ Ngũ Nhiêu?

Ngẫm lại cũng đúng, nam nhân này vốn chính là muốn kết hôn cùng Cơ Ngũ Nhiêu. Chỉ có điều lúc ấy, nàng cùng Cơ Ngũ Nhiêu đã đổi tân lang, hắn mới thôi. Lúc này, Cơ Ngũ Nhiêu tự mình đến cửa, hắn lần nữa tiếp nhận, cũng là hợp tình lý.

“Tạ gia thu lưu.” Cơ ngũ nhiêu nghe được Chiến Sanh Ca nói như thế, trong nội tâm cuồn cuộn. Đã có thể ở lại Chiến gia, nàng liền có cơ hội đoạt được tâm của nam nhân này, đoạt được chủ mẫu vị.

“Gia, còn nữ nhân giả mạo chủ mẫu...” Lãnh tiêm vũ vẻ mặt kinh ngạc, chỉ hướng thất nhân. Gia làm sao có thể buông tha nữ nhân này lừa gạt thế nhân?

Chiến sanh ca liếc nhìn nàng một cái: “Đã là chuyện gièm pha của Chiến gia, tất nhiên là không được truyền ra ngoài. Nhớ kỹ sao?” Tuy là không có nói thêm cái gì, lại làm cho Lãnh Tiêm Vũ cảm nhận được áp bách liên tục.

Lãnh Tiêm Vũ lùi một bước, rất khó, nhưng lại không có thể làm gì được.

36. Chương 36: Cầu Nhi Trúng Độc

Editor: Socola_Nguyen

“Gia, đêm nay do Ngũ Nhiêu hầu hạ ngài, như thế nào?” Cơ ngũ nhiều cười duyên, nghiêng thân về phía trước.

Sách sách, nhanh như vậy gục dần lên đây? Thắt nhân đầu đầy hắc tuyến. Tỷ tỷ này của nàng có cần vội vã như vậy sao? Không thấy được vợ cả cộng thêm một tiểu lão bà nam nhân này ở bên cạnh sao?

Lãnh Tiêm Vũ há miệng, lại là không nói gì thêm.

Thắt nhân giương mắt ngó ngó Chiến Sinh Ca, rõ ràng không có ý tứ tránh né. Nam nhân này là muốn biểu hiện phong độ của mình, hay là thật biết thời biết thế, đêm nay thu Cơ Ngũ Nhiêu?

Thắt nhân buông tiểu Cầu nhi, đi ra phía trước, nhiệt tình giữ chặt Cơ Ngũ Nhiêu: “Ngũ tỷ, chúng ta tỷ muội đã lâu không gặp, người nên cùng ta trở về mới phải.” Đang khi nói chuyện, tay cũng không có ngừng. Vung tay áo, thắt nhân đem hoa quả những chuẩn bị cho tiểu Cầu nhi lặng lẽ dán vào quần sam của Cơ Ngũ Nhiêu.

Tiểu Cầu nhi cái mũi thính, ngửi được mùi thơm hần quen thuộc, lập tức hai mắt tỏa sáng, vui vẻ nhảy tới.

Cơ ngũ nhiều đang muốn mở miệng. Đã thấy nhất một cục màu trắng hướng nàng đánh tới. Cơ ngũ nhiều không kịp trốn tránh, chỉ nghe “Roẹtttt” một tiếng, tiểu Cầu nhi trực tiếp đem áo váy trên người Ngũ Nhiêu kéo xuống tới, chỉ còn lại có quần.

Một phòng kinh ngạc.

Cơ Ngũ Nhiêu sưng sốt một hồi mới đem cuống họng mảnh khảnh hét rầm lên.

Lãnh Tiêm Vũ cũng là mồ hôi lạnh rơi xuống, người chủ mẫu này thật đúng là lực thân không nhận, ngay cả bản thân tỷ tỷ đều không buông tha.

Ngược lại thần sắc Chiến Sinh Ca không biến, nhìn không chớp mắt.

Thắt nhân ôm lấy tiểu Cầu nhi, đập vài cái, làm như oán trách: “Người tên này, cái gì đều kéo, quần áo tỷ tỷ là người có thể kéo sao? Trở về xem ta như thế nào mà thu thập người.”

Mặc dù là như thế nói, nhưng giữa lòng mây vui vẻ thì như thế nào cũng nhịn không được nữa. Nàng vốn là muốn gọi tiểu Cầu nhi đến dọa dọa Cơ Ngũ Nhiêu, không nghĩ tới con chó nhỏ này lại tuyệt như vậy, trực tiếp đem xiêm y trên người mỹ nhân kéo xuống tới, làm cho Ngũ Nhiêu bị mất mặt lớn như vậy, có thể nào không làm cho Thắt Nhân buồn cười đây.

Cơ Ngũ Nhiêu hung hăng chằm chằm vào tiểu Cầu nhi trong ngực Thắt Nhân một hồi. Đột nhiên, vạn phần nhu nhược nghiêng về phía trước đi: “gia, ta bị dọa...” Nói xong, liền hướng trong ngực Chiến Sinh Ca ngã vào.

Ồ ô, bị dọa sợ ngã xuống mà cư nhiên còn biết chọn phương hướng chuẩn xác như vậy? Khóe miệng Thắt nhân run rẩy. Lại giương mắt nhìn, Chiến Sinh Ca vẫn không tránh? Chẳng lẽ nam nhân này thật muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Lập tức, Thắt Nhân cảm thấy một ngọn lửa giận nhóm lên. Nàng chết cũng không cho cái chuyện tốt này thành.

Lập tức vỗ vỗ đầu tiểu Cầu nhi, bĩu môi. Tiểu Cầu nhi am hiểu ý người, lại là nhảy dựng, chắn ngang trước Chiến Sinh Ca, “A —— gâu ——” một tiếng, nhe răng trừng mắt Cơ Ngũ Nhiêu.

Cơ ngũ nhiều trong nháy mắt thu thế, nhìn chằm chằm tiểu Cầu nhi mục quang càng thêm ngoan lệ. Nàng lúc này xem như triệt để hiểu rõ, con chó nhỏ này chính là có chủ tâm gây khó dễ cho nàng. Mà Cầu Nhi lại là sủng vật của Thắt Nhân, hẳn là Thắt Nhân cố ý làm nàng xấu mặt. Thắt nhân bây giờ là Chiến gia chủ mẫu, nàng không làm được cái gì, nhưng con chó nhỏ này, nàng còn sợ không đối phó được sao?

Chiến sinh ca nặng nề lên tiếng: “Ngũ cô nương sẽ do lãnh phu nhân dẫn đi an trí, được không?”

Cơ ngũ nhiều khế cần môi, xem ra tối nay là không thể thành được việc gì, không chỉ có tiểu súc sanh gây chuyện xấu, mà ngay cả chính chủ đều lên tiếng, nàng còn có thể làm gì?

Lập tức, Cơ Ngũ Nhiều nhẹ nhàng đáp: “Liên theo gia an bài.”

Chiến sanh ca gật đầu, đứng dậy, bước ra Đình Phương uyển. Thất nhân ôm lấy tiểu Cửu nhi, đuổi theo.

Thất nhân vẻ mặt buồn bực theo sát Chiến Sanh Ca đi vào Liên nhu uyển. Nam nhân này đến viện của mình làm gì vậy? Không có mỹ nữ trong ngực, thì đến hưng sư vấn tội nàng sao?

Chiến sanh ca dừng lại, xoay người, giương mắt: “Cơ ngũ nhiều không thể động.”

A? Thất nhân cau mày. Nam nhân này đây là đang cảnh cáo nàng sao?

Thất nhân cười lạnh một tiếng: “Gia đối với nàng ngược lại rất dễ bụng.”

Chiến sanh ca nhìn Thất Nhân một hồi thật, khiến Thất Nhân toàn thân sợ hãi. Càng làm nàng sợ hãi chính là, nàng tựa hồ thấy được trong mắt nam nhân này đang mỉm cười.

Vui vẻ? Nam nhân này sẽ biết cười là cái gì sao? Thất nhân cho rằng mắt nàng nhìn lầm.

“Người đang ghen.” Chiến sanh ca mở miệng, không phải nghi vấn, nhưng lại là ngữ khí thập phần khẳng định.

Thất nhân khóe mắt nhảy nhót, trước là ghen tị, lúc này là ghen, tốt lắm, còn có cái từ gì, cùng xuất hiện cho nàng xem đi, dù sao nàng đã quen rồi.

Chiến sanh ca thấy thất nhân không có phản ứng, nói tiếp: “Cơ ngũ nhiều là... .”

“Không cần nói cho ta.” Thất nhân vội vàng cắt đứt, thái độ như thể liền biết rõ kế tiếp nam nhân này sẽ nói ra một bí mật. Nếu là bí mật, nàng vẫn là không nên dính vào mới tốt.

“Người chỉ cần nói kết quả là được. Có phải nhất định là thu Ngũ Nhiều không?” Thất nhân ngắc đầu.

Chiến Sanh Ca thật sâu liếc nhìn nàng một cái, gật đầu: “Hẳn là vậy.”

Sắc mặt Thất nhân trong nháy mắt trầm xuống, trước là suy đoán của mình, cho nên quả thật không có bao nhiêu giao động, lúc này sự thật rõ ràng từ trong miệng nam nhân này nói ra, trong nội tâm lại không khỏi khó chịu.

Thất nhân trong lòng bực bội, nam nhân này dù sao đã có hai mươi mấy tiểu lão bà, lại thêm một Cơ Ngũ Nhiều, cũng không có cái gì lạ, không phải sao?

Lập tức, Thất Nhân tùy ý khoát khoát tay: “Biết rõ biết rõ, nếu là nữ nhân gia muốn, ta tự nhiên sẽ không đi động, ta còn chẳng muốn quản.” Nói xong, tiễn Chiến Sanh Ca đi ra cửa, “Gia vẫn nên trở về hảo hảo nghĩ xem làm cách nào nhanh nhất đem Cơ Ngũ Nhiều thu lưu làm thiếp đi.” Nói xong, đóng cửa chính.

Chiến Sanh Ca hí mắt nhìn xem cánh cửa đã đóng chặt sau lưng, khí lạnh tràn ngập ra. Nữ nhân này, thật sự là càng ngày càng làm cần, rõ ràng đem hắn đuổi ra.

Xem trong chốc lát, Chiến Sanh Ca xoay người hướng Lãm Ca Uyển đi đến.

Ngày thứ hai sau giờ Ngọ, một vị khách không mời mà đến Liên nhu uyển.

“Thất muội thật sự là hảo phúc khí, không nghĩ tới có thể thành Chiến gia chủ mẫu.” Cơ ngũ nhiều ở đối diện Thất Nhân ngồi xuống, không chút khách khí.

Thất nhân dùng sức dò xét nữ nhân này, hôm qua vẫn còn hung hăng vu hãm nàng một phen, lúc này lại là một bộ không có chuyện gì. Nàng nhất định phải cố gắng học một ít, bản lĩnh da mặt dày ngay cả nàng cũng cảm thấy không bằng này.

“Thất muội, người nên cảm tạ ta, nếu không phải ta, người làm sao có thể có địa vị như ngày hôm nay?” Cơ ngũ nhiều lại nói.

Thất nhân bĩu môi, xác thực nên “Cảm tạ” nàng, nếu không phải nàng, nàng như thế nào sẽ cùng nhiều nữ nhân như vậy cộng hưởng một người nam nhân?

Nhưng vẫn mở miệng: “Ngũ tỷ nói rất đúng.”

Cơ ngũ nhiều nhìn Thất Nhân, hình như có đắc ý, lại có khinh thường: “Thất muội, chúng ta thật đúng là kiếp trước hữu duyên, cùng là Cơ gia tỷ muội, ở tại Chiến gia lại là tỷ muội.”

Thất nhân xem như đã hiểu rõ, Ngũ tỷ là tới hướng nàng khoe khoang.

Vẫn không có tình cảm mãnh liệt gì như trước, ngũ tỷ đại khái không biết giá cả thị trường a, Chiến gia có hơn hai mươi phòng lão bà, nàng mới vào đến cũng không phải dễ dàng có thể đấu thắng được nhiều nữ nhân phía trước như vậy. Miễn cưỡng mở miệng: “Ngũ tỷ nói rất đúng.”

Lời nói không biến, ngữ khí cũng không biến.

Thất nhân một bộ không thèm để ý khiến Cơ Ngũ Nhiều càng nghĩ càng tức, cơn tức vọt lên, rồi lại bị nàng đè ép xuống dưới, mỉm cười mang treo tia nhìn có chút hả hê: “Thất muội, tiểu Cửu nhi của ngươi, hôm qua còn hoạt bát, hôm nay làm sao lại nhìn không thấy nó?”

Thất nhân trong nội tâm nhảy dựng, nổi lên dự cảm không tốt. Cơ ngũ nhiều này sao vô duyên vô cớ nhắc tới tiểu Cửu nhi? Nói đến con chó nhỏ này buổi sáng đi ra ngoài chơi rõ ràng đến bây giờ còn chưa có trở lại, xác thực lộ ra chút quái dị.

“Chứ không phải là Ngũ tỷ đã biết rõ tiểu Cửu nhi của ta ở địa phương nào sao?” Thất nhân nhìn về phía Cơ Ngũ Nhiều.

“Ta làm sao sẽ biết tiểu súc sanh ở đâu.” Cơ ngũ nhiều cười khê, vẻ đắc ý hiện lên trong lời nói, “Nói không chừng lúc này sớm đã bị tên đao phủ nào đó làm thịt bán đi rồi.”

Thất nhân nhíu mày: “Ngũ tỷ, ta đã quên nói cho ngươi biết một sự kiện.” Đang khi nói chuyện, Thất Nhân ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Cơ Ngũ Nhiều, “Ai dám động đến đồ đạc của ta, thì sẽ trả giá thật nhiều.”

Không khí áp bách khiến Cơ Ngũ Nhiều cảm thấy kinh hãi.

“Chủ mẫu, chủ mẫu, tiểu Cửu nhi tìm được rồi.” Hỉ nhi cùng Nhạc nhi vội chạy đến. Hỉ nhi trong tay ôm tiểu Cửu nhi, nó cuộn mình thành một đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, “Ặng Ặng” ngâm khê, giống như thống khổ vạn phần, đã sớm không còn sức sống như trước, đang hấp hối. Nhạc nhi trên tay còn bưng lấy một cái chén nhỏ.

“Chuyện gì xảy ra?” Thất nhân nhíu mày. Cơ ngũ nhiều vừa đi, nàng liền lệnh Hỉ nhi cùng Nhạc nhi đi tìm tiểu Cửu nhi, tìm thì đã tìm trở về, nhưng sao lại thành cái bộ dáng này?

Hỉ nhi gấp đến độ khóc nức nở: “Chủ mẫu, chúng ta tại sân nhỏ phụ cận viện của ngũ tiểu thư tìm được tiểu Cửu nhi. Không biết như thế nào, nó vẫn là cái dạng này. Chủ mẫu, ngài nhanh cứu cứu nó.”

Nhạc nhi cẩn thận, đem chén đưa lên: “Chủ mẫu, đây là thứ tìm được gần tiểu Cửu nhi.”

Thất nhân tiếp nhận, nhẹ ngửi, một cổ mùi thơm hoa quế dường như xông vào mũi, nhưng bên trong lại trộn thêm một thứ gì khác nữa, ngạnh ngạnh sinh sinh đem mùi thơm hoa quế dường như phủ lên càng thêm nồng đậm. Thất Nhân hiểu biết độc tố sao lại không biết hoa quế dường như này bên trong đã bỏ thêm cái gì.

Xem tình hình này, liền có thể biết được, con chó nhỏ này tham ăn, bị người nào đó hạ độc.

Thất nhân ánh mắt âm u, thật đúng là dám xuống tay, nữ nhân Cơ Ngũ Nhiều kia thật đúng là xem mình không ra gì! Chiến sanh ca đối với nàng ta có chỗ cần lợi dụng, không có nghĩa là Cơ Thất Nhân nàng có thể dễ dàng tha thứ nàng ta. Động vào đồ của nàng, nàng tự nhiên sẽ làm cho nữ nhân kia phải trả lại!

37. Chương 37: Hạ Đường, Rồi Đi

Editor: Socola_Nguyen

Thất nhân vỗ vỗ tiểu Cửu nhi: “Nhìn người còn tham ăn không, lúc này, ném đến đâu khổ rồi chứ?”

Tiểu Cửu nhi “Ăng ăng” hai tiếng, đáng thương giương mắt nhìn thoáng Thất Nhân, rồi lập tức lại rũ xuống đầu. Hơi thở mong manh làm Thất Nhân không đành lòng lại trách cứ nó.

Con chó nhỏ này coi như là nhặt về cái mạng, nếu như bình thường tiểu Cửu nhi, phỏng chừng đã sớm bị mất mạng. Còn may, tiểu Cửu Nhi này là khuyến lang, thân thể đặc biệt, nên năng lực chống cự đều so với chó nhà bình thường mạnh hơn rất nhiều.

“Đi lấy chút ít đậu xanh cùng bã đậu đến, thêm một chút nước.” Thất nhân phân phó nói.

Nhạc nhi vội vàng đi chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau, liền bưng lấy một chậu đậu xanh nước đậu tiến đến.

Thất nhân tiếp nhận, nhìn về phía tiểu Cửu nhi: “Nhịn một chút. Có lẽ rất thống khổ, lập tức tốt lắm.”

“Chủ mẫu, đây là muốn?” Hỉ nhi kêu lên.

“Rửa ruột.” Thất nhân nói.

“Chính là cái này đậu xanh cùng ba đậu...” Cũng không phải là cái gì giải được a. Hỉ nhi nghi hoặc.

Thất nhân liếc nhìn nàng một cái, nói: “Cái nào càng có màu sắc sỡ thì càng là thứ càng độc, còn cái nào nhìn qua thì dơ bẩn nhưng đó lại càng là thuốc giải hiệu nghiệm.”

Cái nha đầu này quá ngốc, cũng nên dạy nàng những thứ này, nàng không có khả năng lúc nào đều ở bên cạnh nha đầu này. Nguyên lai Cơ gia vẫn còn là chuyện nhỏ, hiện tại Chiến gia này càng gió nổi mây phun. Nàng không phải vạn năng, cũng có khi sẽ không có thời gian quan tâm cái nha đầu này. Tuy không muốn nha đầu kia làm ra chuyện kinh hãi thế tục gì, nhưng tối thiểu nhất cũng phải có năng lực bảo vệ mình.

Hỉ nhi cái hiểu cái không gật gật đầu.

Thất nhân nhẹ mở miệng tiểu Cửu nhi, đem đậu xanh ba đậu trong chậu tinh tế rót vào. Hương vị khó ngửi khiến tiểu Cửu nhi giấy dụa. Thất nhân khẽ vuốt nói: “Ngoan nào.”

Tiểu Cửu nhi làm như cảm nhận được Thất Nhân ôn nhu, chậm rãi trầm tĩnh lại.

Một chậu nước rót cục tất cả đều rót vào tiểu Cửu nhi trong bụng.

Chỉ chốc lát sau, liền nổi lên phản ứng.

Vài lần bài tiết, tiểu Cửu nhi mặc dù sắp hết cả sức lực, nhưng giữa lòng mảy mẩy hắc khí rốt cuộc là đánh tan. Nghĩ đến, độc này xác nhận là đã muốn hết hơn phân nửa.

Bã đậu giúp bài tiết, đậu xanh giúp nhẹ nhàng khoan khoái. Cũng may chỉ là độc tố rất nhỏ, nếu không, tiểu Cửu nhi thật sự là tánh mạng khó giữ được.

Bóng đêm như nước, phủ khắp mặt đất.

Thất nhân bước ra sân nhỏ, bỗng dừng nghe thấy được khí tức quen thuộc. Thất nhân giương mắt, đúng là Chiến Sanh Ca chiến đại gia.

Đang đêm, vị đại gia này đến nàng chỗ này đảm đương môn thần làm cái gì? Thất nhân bĩu môi.

“Tiểu Cửu nhi không có việc gì, hãy bỏ qua cho Cơ Ngũ Nhiêu đi.” Chiến Sanh Ca đưa mắt nhìn thất nhân, từng chữ mở miệng.

Thất nhân cau mày, nam nhân này sao lại biết tính toán của nàng. Hơn nữa lời nói của nam nhân này có ý tứ gì? Không ngờ lại sợ nàng đối với bảo bối hấn bất lợi sao?

“Ta không bỏ qua thì như thế nào?” Thất nhân nói, mười phần khiêu khích.

Chiến sanh ca nhìn nàng: “Nàng ta hiện tại không thể động.”

Cơn tức của Thất nhân thoáng cái “bùm” lên. Sống hai đời, nàng thật đúng là sống chẳng ra gì. Trước kia nàng thâm nghĩ an an ổn ổn làm Chiến gia tiểu thiếp của hắn, quản hắn khi gió có bao nhiêu nữ nhân, Chiến gia hắn giết người phóng hỏa cũng không liên quan đến mình. Nhưng Nam nhân này trăm phương

ngàn kẻ đem nòng kéo lên vị trí chủ mẫu, đặt nòng dưới mưa bom bão đạn, như thế rất tốt, tội là thụ lý, ngược lại cho nòng hạn chế.

Cái gì là không thể động? Chiến gia hấn không thể động, vậy nòng kia thoát ly khỏi Chiến gia rồi thì có thể đi. Dù sao Cơ Ngũ Nhiêu chính chủ cũng tới, nam nhân trước mắt này vốn cũng nên là thuộc về người ta, nòng còn ở nơi lộn xộn này làm chi a.

“Gia là thật sự bảo vệ Cơ Ngũ Nhiêu?” Thất nhàn trầm giọng mở miệng, mùi thuốc súng mười phần.

Chiến Sinh Ca nói: “Trên nguyên tắc như thế.”

Thất nhàn cười lạnh một tiếng: “Đạo bất đồng bất tương vi mưu (không cùng mục đích thì không chung đường). Gia, ngài vẫn là trở về nghĩ cách đem bảo bối của người bảo vệ kín không kê hở mới phải. Ta nơi này quá nhỏ, chứa không được tôn đại Phật như ngài.”

Nói xong, Thất Nhàn hung hăng đóng cửa.

Chiến sinh ca nhú mày. Lần này đã là lần thứ hai hấn ăn món canh ‘đóng cửa’ của nữ nhân này. Nữ nhân này từ sau khi lộ ra răng nanh, thật đúng là đối với hấn không khách khí. Chẳng lẽ nòng không hiểu ôn nhu là như thế nào sao?

Nhưng ngẫm lại Thất Nhàn ngày bình thường đối với tiểu Cầu nhi sủng ái, Chiến Sinh Ca có thể lý giải tâm tình của nòng.

Hấn không nghĩ giấu diếm Thất Nhàn cái gì, nhưng là nữ nhân kia lại làm như kháng cự không muốn biết được hấn hết thấy. Tình huống như vậy, bảo hấn phải làm sao? Hấn cũng không thể cầm bả đao đến cổ nòng, tuy hấn thường thường làm chuyện như vậy, nhưng duy chỉ có chuyện này, hấn hi vọng nữ nhân này có thể cam tâm tình nguyện.

Chiến sinh ca mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, xoay người rời đi. Nữ nhân này đang nổi nóng, hay là ngày mai hấn hãy tới đi.

Trong cửa Thất Nhàn lửa giận thiêu đốt, nam nhân này thật sự vì Cơ Ngũ Nhiêu mà làm đến mức này? !

Nếu nòng còn ở chỗ nữa thì nhất định không có thời gian sống yên ổn, hoàn toàn đi xa ước nguyện ban đầu của nòng, nòng còn ở lại đây làm gì? Nên đi đâu đó tiêu dao khoái hoạt mới phải, tại địa phương chướng khí mù mịt này tức giận làm cái gì? Huống hồ tại đây cái gì đều không phải là của nòng, ngay cả nam nhân mà bọn họ cũng phải chia nhau. Thì liên quan gì đến nòng?

Thất Nhàn lập tức trầm tĩnh lại, tự hỏi. Chính mình lần này đi, hấn là phải đi đến núi cao xong dài. Tiểu Cầu nhi hư nhược, tất nhiên là mang không được. Hỉ nhi nha đầu kia vẫn là trở về Cơ gia so với tại bên người nòng tốt hơn. Nhạc nhi vốn chính là người Chiến gia, tự nhiên không cần lo lắng.

Thất nhàn nhìn xem giấy trên bàn, phất tay, ghi thành một tờ, thượng đề ba chữ —— “Hạ đường thư”

Thất nhàn quay mắt nhìn tiểu Cầu nhi đang ngủ say vẫn còn có thần sắc mệt mỏi, lại thấy Hỉ nhi cùng Nhạc nhi sớm đã tắt đèn trong phòng, liền quyết tuyệt giẫm chân đi nhanh ra.

Thất nhàn âm trầm nhìn sang cách đó không xa chỗ ở của Cơ Ngũ Nhiêu, đi là muốn đi, nhưng là nòng sẽ không quên hướng nữ nhân kia thu hồi một cái giá lớn.

Lúc này, trong Lâm Ca Uyển, Chiến Sinh Ca khóe mắt giật giật, còn đang suy nghĩ nữ nhân Thất Nhàn kia lúc nào thì có thể nguôi giận.

Sáng sớm ngày thứ hai.

“Gia, Đình Phương Uyển báo lại, cơ ngũ nhiêu cô nương trong đêm đột nhiên phát bệnh, toàn thân khắp nơi nổi sởi, hôn mê bất tỉnh.” Chiến Nhược Thủy cúi đầu bấm bấm. Trong nội tâm lại cũng tò mò không thôi, bệnh của Cơ Ngũ Nhiêu này thật đúng là kỳ quái, làm hấn không nghi ngờ cũng khó khăn.

Chiến sinh ca trầm ngâm hạ xuống, nói: “Thỉnh đại phu sao?”

“Đại phu đang tại đó khám và chữa bệnh, nhưng lại không thể giải được.” Chiến Nhược Thủy tiếp theo bấm bấm.

“Gia, gia...” Lúc này, lại nghe ngoài môn truyền tới Hỉ nhi khóc nức nở.

“Chuyện gì xảy ra?” Chiến sanh ca giương mắt.

Chiến Nhược Thủy cũng ngạc nhiên, nha đầu kia như thế nào chạy đến chỗ gia khóc?

Lại thấy, Cơ Nhị Tuyết đã dẫn Hỉ nhi cùng Nhạc nhi đi đến.

“Làm sao vậy?” Chiến Nhược Thủy nhẹ hỏi.

Cơ Nhị Tuyết sờ sờ đầu: “Ta cũng không hiểu được. Tại bên ngoài gặp gỡ hai nàng, khóc sụt sùi, nói muốn gặp gia, liền mang theo vào.”

“Gia... Chủ mẫu... Chủ mẫu nàng...” Hỉ nhi nức nở, nhất thời nói không hoàn chỉnh.

Nhạc nhi ở một bên vịn lấy, cũng là nức nở liên tục.

“Như thế nào?” Chiến sanh ca lạnh giọng hỏi. Nữ nhân kia đã từng Trị Cơ Ngũ Nhiêu, lúc này lại náo loạn chuyện gì nữa?

“Chủ mẫu không thấy.” Hỉ nhi rớt cục nhện không được, “Oa” một tiếng khóc lên.

Một câu khiếp sợ một phòng.

Chủ mẫu như thế nào không thấy?” Chủ mẫu có lưu lại cái gì không?” Chiến Nhược Thủy vội vàng hỏi.

“Có. Cái này.” Nhạc nhi đưa lên thất nhàn lưu lại thư.

Chiến Nhược Thủy tiếp nhận, bỗng nhiên chứng kiến ba chữ, khóe miệng nhện không được run lên vài cái. Hắn nhìn thấy gì? Hạ đường thư?

Cơ nhị tuyết không giải thích được bu lại, dĩ nhiên đọc đi ra: “Hạ đường thư.”

Đứng bên cạnh Chiến Nhược Thủy trở mình mắt trợn trắng, nam nhân này còn có thể ngu ngốc thêm một chút nữa không, không nhìn thấy không khí này sao?

Chiến Nhược Thủy giương mắt trộm dò xét Chiến Sanh Ca, gia vốn là mặt âm trầm lúc này có vẻ càng thêm đen.

Khí lạnh trận trận càn quét ra.”Đọc.” Chiến sanh ca âm hiểm mở miệng.

Chiến Nhược Thủy lập tức đem này phần nghe nói là “Hưu phu thư” gì đó kín đáo đưa cho Cơ Nhị Tuyết, nếu là nam nhân này khơi mào, tự nhiên do hắn tiếp tục hoàn thành. Chính mình có thể chịu không được áp lực trầm trọng của gia nha.

Cơ nhị tuyết nhìn xem trang giấy trong tay, thoáng cái hiểu được chuyện gì xảy ra, trong nội tâm đem Hồ Ly mắng hơn một ngàn lần. Đáng tiếc dưới cái nhìn soi mói của Chiến Sanh Ca, hắn cái gì cũng không dám làm. Chỉ phải tiếp tục đọc lên: “Thất nhàn không phải nương tử của quân, quân cũng không phải phu quân của thất nhàn. Từ đó, thất nhàn tự thỉnh hạ đường. Từ nay về sau, hai người không thể chung đường, trời cao biển rộng.”

Ngắn ngủn mấy câu, khiến nhiệt độ trong phòng hạ lại hạ.

Cơ nhị Tuyết đau khổ a, chỉ trách ánh mắt hắn không tốt, ôm cái việc đọc thư, cái kia lạnh khí có thể dừng một mực quét về phía hắn hay không a? Hắn sắp bị đóng kết thành băng!

Chiến Nhược Thủy thâm nghĩ không tốt, chủ mẫu cùng gia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, rõ ràng không rên một tiếng đã bỏ đi. Gia không bao nổi cũng không phải là gia bọn họ đi.

Thình lình nghe “Két” một tiếng, mấy người giương mắt, đã thấy cặp ghế bạch đàn tốt nhất tại trong tay Chiến Sanh Ca nhảy mất thành tro.

Cơ Nhị Tuyết miệng run run, cái trận thế này hắn đã gặp qua. Hôm nay cái cấp bậc này có thể cùng lần kia bóp nát chén trà là không cùng một đẳng cấp, hiện tại hắn trốn đi, còn kịp không?

38. Chương 38: Gặp Gỡ Sơn Tặc

Editor: Socola_Nguyen

Giữa ban ngày, thanh sơn lục thủy, gió mát quạt vào mặt, cành cây lay nhẹ.

Ánh nắng chiếu khắp nơi, mặc dù là mùa đông cũng có thể cảm giác được tình cảm ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Một thương đội chậm rì rì đi ở trên sơn đạo nhỏ hẹp, mười xe ngựa chở hàng hóa tại địa phương vắng vẻ này có vẻ đặc biệt đơn bạc. Giống như một nữ tử mặc áo trắng xen lẫn trong một đám nam nhân cao lớn thô kệch, có vẻ đặc biệt nhỏ bé. Hoàn toàn không phù hợp với cảnh sắc.

Chỉ thấy một nữ tử khuôn mặt trẻ con, không thể nói tuyệt sắc, cũng là người thanh tân nhâ trí. Nàng ngồi ở giữa xe ngựa, một đôi mắt to trong suốt lóe ra ánh sáng cực kỳ thích ý. Người này không phải là Thất Nhân vừa mới để lại “Hạ đường thư” rồi rời đi sao?

“Cô nương, người một mình đi ra ngoài trong nhà yên tâm sao?” lão giả đánh xe Trương Bá hỏi. Hiện tại tuy nói là thịnh thế bình an, nhưng một cô nương gia tự đi ra ngoài, rốt cuộc vẫn là không an toàn. Tiểu cô nương này rất thanh tú, nhìn dáng dấp cũng rất đơn thuần, một mình đứng ở trên đường đón xe. May mắn là gặp được bọn họ, nếu trên đường gặp gỡ cái bọn buôn người, vậy làm sao bây giờ?

Thất nhân cười cười: “Ta không có người thân.” Nàng nói là sự thật, nàng vốn là du hồn đến từ dị giới, đi vào thế giới này cũng bất quá là cơ duyên xảo hợp. Cơ gia là một cái chảo lớn lộn xộn, Tam tỷ thật lòng đối đãi tốt với nàng cũng đã vào hoàng cung lao lung kia. Chiến gia càng không phải là chỗ dung thân của nàng, tuy nói Chiến Sinh Ca là đối với nàng khác biệt so với người khác, nhưng nàng càng tự mình hiểu được, nàng dựa vào cái gì muốn Chiến Sinh Ca vì nàng mà buông tha cho tất cả chứ?

Trương Bá không hỏi nữa. Hắn hoàn toàn xuyên tạc ý tứ của Thất Nhân. Trong nội tâm còn đang suy nghĩ, cô nương này thật sự là đáng thương, một người lẻ loi hiu quạnh, khó trách lại đơn độc ra đi.

Lão giả thương cảm biểu lộ khiến trong nội tâm Thất Nhân buồn cười, nàng cũng không muốn giải thích cái gì.

Lão giả lại mở miệng: “Cô nương lần này đi, là muốn đến địa phương nào?”

Thất nhân nhìn lên trời: “Trời cao biển rộng, đi đến chỗ nào thì tính chỗ đó a.” Nàng có thể đi chỗ nào, tự nhiên là trời đất bao la mặc nàng du lịch.

Đang nói, một trận than âm dồn dập nổi lên, xe ngựa phía trước đột ngột dừng lại.

Đoàn xe hộ vệ vội vàng rút vũ khí ra, chăm chú bảo vệ hàng hóa.

Chỉ nghe đằng trước truyền đến thanh âm thật sâu khàn khàn: “Buông hàng hóa, các người có thể rời đi.”

Thất nhân cau mày, đã xảy ra chuyện gì? Cướp gì đó sao?

Đã thấy lão giả bên cạnh sắc mặt u ám, nói một tiếng: “Nguy rồi, gặp gỡ sơn tặc.”

Thất nhân thò đầu ra, chỉ thấy trước đoàn xe có một loạt tảng đá lớn, chặn đường đi. Đứng ở trên tảng đá, là một hắc y nhân, mắt trái bị một tấm vải màu đen, khiến người có vẻ càng thêm dữ tợn. Xa hơn nhìn lại, khắp sườn núi đều có đám người, nguyên một đám tay cầm lưỡi dao sắc bén, bộ dạng hung thần ác sát. Thật có thể xem như là hắc đạo của thời đại này

Thất nhân khóe miệng run rẩy, những người này có chút tiền đồ hay không, nhớ năm đó nàng cũng là người trong hắc đạo, giết người phóng hỏa cướp bóc cũng đã làm nhiều lần, nhưng kiểu giết tiền này thì nàng khinh thường lắm. Muốn làm bá chủ tại hắc đạo, loại thủ đoạn nhỏ này làm sao có thể chèo chống được? Không chỉ vậy, còn đem danh dự của mình hạ thấp xuống nữa. Cảnh giới cao nhất của hắc đạo hẳn là đem thứ không hợp pháp trở nên hợp pháp hóa, đem những thứ hắc ám gì đó đem để trên mặt bàn, đây mới là đỉnh cao nhất của hắc đạo.

Lại nhìn bọn sơn tặc trước mắt này, tuy khí thế đủ mạnh, nhân số cũng quá nhiều, nhưng kinh doanh như vậy xuống, rốt cuộc vẫn là việc không có tiền đồ.

“Cô nương, mau trốn đi.” Trương Bá gặp Thất Nhân không chỉ không có sợ hãi, còn ngẩng đầu lên dùng sức nhìn phía trước, không khỏi vì nàng lo lắng. Những cường đạo này cũng không phải là người tốt, thấy một tiểu cô nương như vậy, khẳng định sẽ có ác ý.

Như là xác minh những gì Trương Bá nghĩ, nam nhân độc nhãn long cầm đầu giương mắt đối diện Thất Nhân. Nhìn nhìn, nam nhân kia liền trầm giọng nói: “Nữ nhân, lưu lại!”

Thái dương của Thất nhân che kín hắc tuyến, chĩa chĩa chính mình, người nam nhân kia nói là mình sao? Bộ dáng của mình nhìn giống như chú dê non đợi làm thịt lắm sao?

Đoàn xe cùng sơn tặc giằng co cân bằng, không khí khẩn trương dị thường. Bọn sơn tặc này nhân số rõ ràng là gấp mấy lần nhóm hộ vệ, nếu thực sự đánh nhau, phần thắng tuyệt đối nghiêng về một phía. Trong đội xe lòng người bàng hoàng, thất kinh.

Đột nhiên, một tên hộ vệ cử động. Thất nhân trong nội tâm nhảy dựng, cái tên hộ vệ này động trước, tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt, cường đạo kiêng kỵ nhất là người khác không đem lời của mình để vào mắt. Phỏng chừng trong chốc lát thì sẽ máu chảy thành sông. Thất nhân âm thầm đề phòng, nếu thật đến thời khắc mấu chốt, nàng tự nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn, coi như là báo đáp hảo tâm của đoàn người này.

Nhưng là một màn tiếp theo lại khiến cho Thất Nhân choáng váng. Chỉ thấy hộ vệ kia vút đại đao xuống, xoay người liền chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thất nhân chỉ cảm thấy đỉnh đầu bay qua một đám quạ đen. Tốt! Tốt! Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, người này thật cũng không dần. Nhưng là chạy trốn có phải là nhanh quá hay không. Làm hộ vệ, tối thiểu nhất cũng phải chống cự giả vờ giả vệt một chút chứ.

Có tấm gương đầu tiên, những người còn lại hai mặt nhìn nhau, đều bỏ xuống đao kiếm, cũng đi theo cái hộ vệ kia bỏ đi.

Thoáng cái trong đội xe chỉ còn lại có người đánh xe tay trái gà không chặt, tiên sinh phòng thu chi cùng với Thất Nhân.

Độc nhãn nam nhân tiến lên vài bước: “Như thế nào, các người còn muốn chống cự?”

Đứng trước tiên sinh phòng thu chi thoáng cái đi xuống xe: “Không... Không...” Nói lui về sau, tè ra quần rồi chạy đi ra ngoài. Nam nhân này khuôn mặt quá kinh khủng, nhìn xem mặt của hắn, cảm giác tựa như gặp được ngư đầu mã diện, có thể nào không làm cho người sợ hãi?

Những người khác cũng lập tức vứt bỏ xe ngựa, tranh thủ thời gian chạy trốn chết.

Trương Bá vùng trộm kéo kéo thất nhân bên cạnh, vội nói: “Thưa dịp bọn họ không chú ý, chạy mau.”

Thất nhân giương mắt nhìn một chút độc nhãn long nam nhân, cau mày. Nàng đã bị trở thành con mồi, còn có thể đi chỗ nào? Dù sao nàng cũng không có cái mục đích gì, chẳng qua là cùng nam nhân này đi. Nàng lại không sợ nam nhân này có mục đích gì, nàng vốn là cô độc, muốn tài không có tài, muốn sắc cũng không còn sắc. Đại khái ngoại trừ Chiến Sinh Ca cái nam nhân diện si kia, thì cũng không còn ai có thể vừa ý tư sắc bình thường của nàng như vậy a.

Nếu là chỗ kia thì coi như là không sai, tội ác chồng chất, nàng đem ổ cường đạo của hắn diệt sạch, cũng coi là làm được một chuyện tốt.

Lập tức, mỉm cười đối với lão giả nói: “Trương Bá, người không cần lo lắng cho ta. Chính người đi nhanh đi.”

Trương Bá giương mắt nhìn, độc nhãn long nam nhân hướng hắn mà đến, cũng không dám lưu lại nữa, đối với Thất Nhân nói: “Cô nương cẩn thận.” Liền vội vàng chạy đi.

Nam nhân Độc nhãn long tới gần thất nhân, thì đứng lại: “Người lá gan thật lớn.”

Thất nhân giương mắt nhìn, chỉ thấy nam nhân này má trái có một vết sẹo do đao lưu lại theo cái trán vạch đến cái cằm, từng vết sẹo tròn tròn trên mặt có vẻ đặc biệt chướng mắt, chỉ nhìn cái khuôn mặt này xác thực như là sứ giả từ địa ngục tới, khó trách sẽ đem những người kia dọa thành như vậy.

Thất nhân cười cười: “Ta còn có thể làm gì?”

Độc nhân long nam nhân trầm ngâm thoáng: “Tuy không đủ xinh đẹp, nhưng cho Duẩn Chi công tử ẩm giường, hẳn là có thể.” Ngược lại đối với Thất Nhân có chút kỳ quái, đầu năm nay, nữ nhân không bị cái khuôn mặt này của hắn làm sợ, trước mắt vị này là người thứ nhất.

Duẩn chi công tử? Ấm giường? Thất nhân khước mắt run rẩy. Nàng thấy có loại dự cảm không may.

Nam nhân Độc nhân long trở lại, nhắc tay quát: “Hồi trại!”

Trên sườn núi lập tức vang lên tiếng hô vang trời.

39. Chương 39: Gặp Lại Cổ Nhân Trong Trại

Editor: Socola_Nguyen

Núi cao thác đổ. Tại một nơi nhìn như thâm sơn cùng cốc mà lại cất dấu một chỗ giống thế ngoại đào nguyên, khiến Thất Nhân sợ hãi than không thôi.

Thất nhân giương mắt nhìn một cái cửa trại làm bằng trúc, chỉ thấy trên đó treo một tấm biển lớn, đề lên ba chữ —— “Lôi phong trại”, nét chữ mạnh mẽ hữu lực, đầu bút lông sắc bén. Đáng tiếc, “Lôi phong” hai chữ không khỏi khiến da mặt Thất Nhân co rút, sao một cái ổ trại cường đạo thổ phỉ lại lấy tên là “Lôi Phong”, làm cho Lôi Phong vang vọng Trung Quốc biết được, có thể từ trong đất đội mồ sống lại hay không?

“Gia chủ, ngài đã trở lại.” Đại môn mở ra, theo bên trong ra tới một nam tử áo xám vải thô, một bộ dạng người miền núi chất phác trung hậu, cùng cái ổ thổ phỉ này hoàn toàn không hợp, “Buôn bán như thế nào?”

“Mùa thu hoạch...” nam tử độc nhân nói, khí thế hào phóng nhưng lại trong nháy mắt thu hồi, “Công tử?”

“Công tử biết rồi rất sinh khí, đang ở tại sảnh đường chờ gia chủ.” Áo xám nam tử đáp, nhìn về phía sau thăm dò, khi nhìn đến Thất Nhân thì ngẩn người, “Chủ nhà, đây là...”

Nam tử độc nhân quay đầu lại liếc mắt nhìn: “Nữ nhân cho công tử ẩm giường.”

Thất nhân mí mắt nhảy nhót, cấp bậc của nàng thật sự là càng ngày càng thấp, ném vị trí chủ mẫu của Chiến gia, đến nơi này trở thành nữ nhân ẩm giường.

“Đều kéo vào đi.” Độc nhân nam tử phát phát tay. Phía sau các nam nhân đáp một tiếng rồi đem hơn mười xe hàng hóa chở đi vào.

“Người đi theo ta.” Độc nhân nam tử lại xoay đầu hướng Thất Nhân nói. Nói xong, liền thẳng tắp đi vào trong

Thất nhân đuổi kịp.

Trên đường đi khung cảnh xung quanh khiến Thất Nhân cau mày lại cau mày. Đây là một trại thổ phỉ a, sao nhìn thế nào cũng giống một cái thôn trang. Nhìn xem, hai bên đường phòng ốc chỉnh tề và mọc mọc, bên đường vú già mặc áo trắng ngồi nhàn nhã, nếu không phải Thất Nhân thật sự bị độc nhân nam tử bắt đến, nàng quả thật sẽ đem chỗ này coi như một nông trang bình thường.

Chỉ thấy mấy người phụ nhân thấy độc nhân nam tử lại đều là nhiệt tình vạn phần, “Gia chủ hảo”, “Gia chủ đã trở lại”, “Gia chủ chú ý thân thể” những lời nói không dứt bên tai.

Lại nhìn thần sắc của độc nhân nam tử đằng trước, tuy trên mặt vẫn dữ tợn như trước, nhưng rất rõ ràng đường cong bộ mặt đã nhu hòa xuống, trong mắt nổi lên ôn nhu khiến Thất Nhân đều có thể cảm thụ được.

Thất nhân nhướng mày, cái chỗ này có lẽ không phải như nàng suy nghĩ, tội ác tày trời. Người có thể có một ánh mắt ôn nhu như vậy làm sao sẽ là ác nhân chứ?

“Lôi dã, làm sao ngươi lại không nghe lời như thế, lại đi làm công việc như vậy.” Vừa mới vào đến cửa chính đường, Thất Nhân liền nghe được bên trong truyền đến một trận tiếng quát, trong âm thanh ôn nhuận tựa hồ xen lẫn tức giận cùng bất đắc dĩ. Thất nhân khước miệng co quắp, thanh âm quen thuộc như vậy, hơn nữa Duẫn Chi công tử trong miệng độc nhân nam tử nói ra, chẳng lẽ thật là Lâm Duẫn Chi mà nàng biết sao?

Thất nhân giương mắt, một tia hi vọng cuối cùng biến mất. Cái trán điểm một nốt ruồi Chu Sa, không phải là hoàng triều mỹ nhân Lâm Duẫn Chi hay sao?

Thất nhân bất giác đau đầu. Nghiệt duyên a nghiệt duyên, hơn nữa còn là nghiệt duyên gắn bó keo sơn! Nam nhân này lúc trước thiếu chút nữa thành trượng phu của chính mình, lúc này chính mình lại trở thành nữ nhân ẩm giường của người ta.

Nếu nam nhân này để ý lão bà Cơ Ngũ Nhiêu của mình, thì nàng làm sao mà chạy đến Chiến gia? Không nghĩ tới, sau khi bỏ đi, vẫn không có tránh thoát nam nhân này đúng là âm hồn bất tán. Nàng là thiếu nợ vợ chồng bọn hắn hay sao, có thể khiến nàng không nhắc lên quan hệ với bọn họ được hay không?

Hơn nữa, nam nhân này không phải là công tử Lâm gia tuyệt thế sao, sao lại xuất hiện tại ổ thổ phi? Hơn nữa xem thái độ của Lôi gia chủ, còn đặc biệt bắt nữ nhân đưa cho hắn ẩm giường, quả thực đã đem hắn coi như khách quý.

“Công tử, người trước bớt giận... Lôi dã cũng không có dả thương người.” Lôi dã vội vàng giải thích.

“Đây không phải là vấn đề có dả thương người hay không.” Lâm duẫn chi giống như có chút cảm thán của nhi tử không nên người “Cái này căn bản là vi phạm luật pháp, trái với kỷ cương. Nếu mọi người đều như các người, thì thiên hạ chẳng phải là rối loạn hay sao?”

Hắn vốn là trong lúc vô tình đi ngang qua nơi này, lại bị mời đến đây, được xem như là khách quý, hắn không phải là thủ lĩnh nơi này. Dùng bản lãnh của hắn, lúc này rời đi cũng không phải là việc khó, nhưng theo quan sát của hắn, người nơi này cũng không thật sự là người xấu. Cho nên, hắn muốn khuyên nhủ, đưa bọn họ mang về chính đạo, không cần phải lạc đường.

Thất nhân khước miệng giật giật, nàng biết rõ Lâm Duẫn Chi ngoại trừ mỹ mạo, còn nổi tiếng chính là ôn nhuận như ngọc. Chính là, người ôn nhuận cũng sẽ không hướng một kẻ cường đạo khuyên nhủ hắn tuân thủ luật pháp, làm một công dân tốt, hơn nữa còn có thể nói với một kẻ thật sự chính trực nghiêm nghị.

Quả nhiên, Lôi Dã sờ sờ đầu: “Công tử, chúng ta mấy chục năm qua đều lấy nghề này làm sinh sống. Đều đã quen với cái này nghề này, nếu thật muốn đổi nghề, nhiều miệng ăn như vậy biết chọn nghề nào phù hợp?”

Lâm Duẫn Chi vừa muốn mở miệng.

Lôi dã vội vàng cắt đứt: “Công tử, không nói trước cái này. Chúng ta biết rõ người đợi ở đây không có chuyện gì để vui vẻ, đặc biệt dẫn theo cái nha đầu trở về đưa cho công tử.”

Lâm Duẫn Chi trừng hướng Lôi Dã: “Người! Thật sự là cái đầu gỗ mục không thể chỉnh sửa!”

Thất nhân bĩu môi, đây không phải ôn nhuận, đây gọi là tào lao. Người này hiển nhiên là đang tức giận, mà cư nhiên lại phun ra từ ngữ cổ hủ như vậy.

Thất nhân giương mắt, bất gặp tầm mắt Lâm Duẫn Chi đang quét tới.

Một vòng kinh ngạc xuất hiện, “Phu nhân, tại sao là người?” Lâm Duẫn Chi hỏi.

Thất nhân khước mắt nhảy lên, tại sao là nàng? Nàng cũng muốn hỏi, tại sao lại là hắn?

“Phu nhân? Công tử biết nàng?” Lôi dã cũng kinh ngạc. Như thế nào tiện tay bắt một cái liền bắt được người quen của công tử? Việc này, công tử càng thêm cần nhẫn không ngớt.

Lâm Duẫn chi tiến lên trước vài bước: “Phu nhân, sao lại đi một mình vào lúc này? Phu quân của người đâu?”

Thất nhân ai oán liếc nhìn hấn. Nàng xác thực ai oán a, nói cho cùng, không phải là do nam nhân này không có quần lão bà chặt chẽ sao? Mặc dù mình rời đi Chiến gia là do nhiều nguyên nhân tổng hợp lại, nhưng giờ phút này Thất Nhân thầm nghĩ đem toàn bộ quy kết đến trên thân nam nhân này.

Lâm Duẫn Chi quan sát thần sắc của Thất Nhân, nhớ tới lúc trước Thất Nhân miêu tả phu quân nhà mình, lập tức nghĩ ra nguyên nhân. Cảm thấy rằng Thất Nhân hẳn là bị phu quân hoa tâm vút bỏ. Trong nội tâm đồng tình lập tức tràn lan ra. Hiện tại, hấn hỏi nữ nhân này như thế, nhất định là tại trên vết thương của người ta vung thêm chút muối.

Lập tức, Lâm Duẫn Chi thập phần hồi hận: “Là Duẫn Chi mạo muội.”

Thất nhân giương mắt ngó Lâm Duẫn Chi giương mắt hiện lên vẻ từ bi, lập tức bất mãn, nàng muốn nam nhân này thương hại làm gì vậy. Lời đáp lại cũng là có vẻ phẫn nộ mười phần: “Đã biết mạo muội, thì không cần nói nhiều.”

Lôi đã lập tức trợn mắt: “Người nữ nhân này, sao dám đối với công tử vô lễ?” Người bọn họ thiên tân vạn khổ mời về đến, có thể nào khiến một kẻ nữ lưu khi dễ.

Lâm Duẫn Chi vội vàng khoát tay: “Không sao, không sao. Vốn là lỗi của Duẫn Chi.” Hấn nghĩ chính mình chạm đến chỗ đau của Thất Nhân, Thất Nhân sinh lòng bất mãn cũng là việc bình thường. Ngược lại là Lôi đã một bộ dáng hung ác, không cần phải làm người ta sợ mới tốt.

Vì vậy, Lâm Duẫn Chi vội vàng nghĩ giải thích với Thất Nhân: “Phu nhân, không nên sợ hãi. Lôi đương gia tuy là cái dạng này, nhưng không phải ác nhân, sẽ không dễ thương phu nhân.”

Thất nhân lúc này càng thêm buồn bực, Lâm Duẫn Chi này nhìn cũng biết không phải là người trong trại, xem ra đối với việc cướp bóc của Lôi đã rất là bất mãn, nhưng vẫn vội vã vì Lôi đã giải thích. Rốt cuộc là nam nhân này thật sự thiện lương quá mức, hay là bọn sơn tặc này quái dị. Lôi phong trại này rốt cuộc là tồn tại như thế nào?

40. Chương 40: Quan Quân Đột Kích

Editor: Socola_Nguyen

“Thích phu nhân.” Đang đi dạo xung Thất Nhân nghe tiếng gọi, thì cau mày. Từ khi nàng tới Lôi Phong trại, Lâm Duẫn Chi thật đúng là đối với nàng chiều cố, thật sự chứng minh hấn là người khiêm tốn. Cái này xong rồi, nàng mới đi ra ngoài có một lát, Lâm Duẫn Chi sợ nàng gặp chuyện không may, đã đi tìm.

Ngày đó Lôi đã biết được Thất Nhân và Lâm Duẫn Chi có quen biết nhau, lại bị Lâm Duẫn Chi giáo huấn một phen, tất nhiên là không hề nói tới việc ẩm giường.

Thất nhân dùng tên giả là “Thích huyền”, kỳ thật nàng cũng không tính lừa gạt bọn hấn, chỉ là đồng âm mà thôi.

Một ngày trôi qua, Thất Nhân đối với Lôi Phong trại này xem như hiểu biết đôi chút. Cái chỗ này xác thực không phải ổ cường đạo bình thường. Ổ cường đạo bình thường có thể có nhiều nhà dân như vậy sao? Cường đạo bình thường sẽ giống quân đội huấn luyện tập buổi sáng sao? Cường đạo bình thường sẽ có cương vị rõ ràng như vậy sao?

Theo như Thất Nhân đoán, đám sơn tặc này giống một đội quân ngũ chạy nạn. Nhưng cũng không biết, tại sao lại ở chỗ này làm cường đạo?

Thất nhân quay đầu lại: “Lâm công tử, có chuyện gì sao?”

Lâm Duẩn Chi nhìn xem nàng, vô hạn sầu lo: “Thích phu nhân, người một kẻ nữ lưu ở loại địa phương này thật sự là không ra thể thống gì. Tuy nhiên chuyện đã như vậy...” Nói đoạn, Lâm Duẩn Chi làm như sợ xúc phạm tới Thất Nhân, giương mắt nhìn Thất Nhân một chút, vội vàng chuyển đề tài, “Nhưng như thế nào đi chăng nữa, cũng không nên dày dạn chính mình?”

Thất nhân khoé miệng co quắp, nàng khi nào thì dày dạn chính mình?

Lâm Duẩn Chi nói tiếp: “Tại hạ tiễn phu nhân rồi đi.”

Nếu phải rời khỏi chính nàng không đi được hay sao? Thất nhân bĩu môi. Ngược lại người trước mắt này, thật sự là bí ẩn. Không nói trước hấn như thế nào làm cho Lôi Dã tôn trọng, còn nguyện ý đem trọn cái sơn trại này giao cho hấn. Còn nữa hấn cùng với Cơ Ngũ Nhiêu đã xảy ra chuyện gì?

Lập tức, Thất Nhân thử hỏi: “Công tử quá lo lắng. Thích huyền chỉ là không nghĩ đến chỗ nào có thể đi, cũng không có ý khác. Ngược lại công tử, đợi ở chỗ này, sẽ không sợ trong nhà phu nhân lo lắng?”

Lâm Duẩn Chi sắc mặt hơi xấu đi: “Tại hạ không có nương tử.” Dừng một chút, lại nói, “Nói ra cũng không sợ phu nhân chê cười, người nhà xác thực có chọn cho Duẩn Chi một cái đính hôn, nhưng gả tới lại không đúng người đính hôn. Duẩn Chi cảm giác bị người trêu cợt, trong cơn tức giận, ném từ thư , liền rời nhà bỏ đi. Bây giờ nghĩ lại, cũng là thật xin lỗi vị cô nương được gả tới kia, khiến nàng tự nhiên bị ủy khuất.”

Nhìn xem Lâm Duẩn Chi biểu lộ cực kỳ áy náy, Thất Nhân thật muốn vỗ vỗ bả vai hấn, huynh đệ, không cần phải đau lòng, người ném từ thư ném rất tốt. Cơ Ngũ Nhiêu thật sự là không xứng với người giống như bồ tát trước mắt. Nếu thật cùng Ngũ Nhiêu kết hôn, phỏng chừng nam nhân này từ nay về sau sẽ hối hận ruột gan vỡ nát.

“Vậy công tử như thế nào tới nơi này?” Thất nhân lại hỏi.

“Kỳ thật Lôi Phong trại thật không phải là cái gì ồ ồ phi phi.” Lâm Duẩn Chi thở dài, “Đều là chút ít người đáng thương mà thôi.”

Thất nhân trong lòng vừa động: “Công tử tại sao nói vậy? Đây không phải ồ ồ phi phi sao?”

Lâm Duẩn Chi liếc nhìn nàng một cái: “Phu nhân vẫn là không nên biết sẽ tốt hơn.”

Còn là một bí mật không thể nói? Thất nhân khiêu mi.

Thất nhân đang muốn hỏi cho ra đáp án, lại nghe một hồi dồn dập tiếng chuông thanh thúy. Người trong sơn trại đột nhiên nhanh chóng di chuyển. Một khắc trước vẫn là nhàn nhã hào khí thoáng cái có vẻ khẩn trương lên.

“Chuyện gì xảy ra?” Thất nhân hỏi.

Lâm Duẩn Chi nhíu mày: “Ta đi chính đường nhìn xem. Thích phu nhân, người vẫn là về phòng trước đi.” Nói xong, liền vội vã rời đi.

Thất nhân quay đầu nhìn sang, tình huống này nàng rất quen thuộc. Kiếp trước, hai bang sống mái với nhau cho tới bây giờ chính là cảm giác khẩn trương giống như vậy.

Nhìn bóng lưng Lâm Duẩn Chi rời đi, Thất Nhân bĩu môi, không cho nàng biết rõ thì nàng sẽ không tự mình đi tìm hiểu sao? Nghĩ cái liền đi theo.

Trong chính đường Lôi phong trại, sáu người ngồi vào vị trí của riêng mình, ghế trên là Lôi Dã, Lâm Duẩn Chi ngồi ở một bên.

“Gia chủ, triều đình thật ép người quá đáng. Chúng ta theo chân bọn họ liều mạng.” Một thanh y nam tử vỗ bàn, trong thanh âm lộ vẻ phẫn nộ cùng không cam lòng.

Mấy người còn lại lập tức đồng ý.

“Đúng, làm cho tên tiểu tử Hoàng đế kia biết rõ chúng ta không phải là người dễ bắt nạt.”

“Chúng ta bị hàm oan còn chưa đủ sao, thật muốn để cho chúng ta tất cả đều chết, Hoàng đế mới an tâm sao?”

“Phong lập, còn có các vị, không thể lỗ mãng.” Lâm Duẩn Chi nghiêm túc nói, “Quan quân lần này tiêu diệt trại, nhất định là đã có chuẩn bị. Nếu là cứng đối cứng, đối với chúng ta là không có lợi. Nói sau, trong trại có phụ nữ và trẻ em an trí như thế nào? Huống hồ, các vị chẳng lẽ muốn mang cái danh phản tặc, không nghĩ rửa sạch đại oan sao?”

Bên dưới một hồi trầm mặc.

“Nếu dựa vào công tử nói, chẳng lẽ chúng ta phải buông tay chịu trói?” Phong lập bất mãn.

“Phong lập!” Lôi đã quát một tiếng, “Không được vô lễ.”

Sau đó chuyển hướng Lâm Duẩn Chi, “Công tử, người biết chúng ta đây đều là người thô kệch, xuất thân binh nghiệp, chỉ hiểu được chiến tranh.

Năm đó Lôi, Phong nhậm vị tướng quân hàm oan mà chết, ta Lôi, Phong hai quân đều thê, cần phải khiến cho triều đình trả giá thật nhiều. Chỉ là những năm gần đây, chưa có gặp được thời cơ tốt.

Ta Lôi Dã là người thô kệch, không hiểu được cái gì là về văn hoá giáo dục đạo đức, chỉ sợ lại tiếp tục như vậy, Lôi, Phong nhậm quân ta thật muốn xuống dốc. Thù lớn chưa trả, bảo ta làm sao còn có mặt mũi đi gặp các huynh đệ cùng với hai vị tướng quân năm đó bị hàm oan mà đi?

Nghe nói Lâm công tử công chính đại nghĩa, văn tài vũ lược, mọi thứ tinh thông. Cho nên mới mời công tử đến, hi vọng công tử có thể giúp chúng ta. Công tử khó xử chúng ta cũng minh bạch, chúng ta vẫn là phản tặc. Lôi Dã tất nhiên là không dám mang phiền toái đến cho công tử, thăm nghĩ thỉnh công tử chỉ rõ con đường cho lôi phong trại chúng ta.”

Tại bên ngoài Thất Nhân xem như nghe rõ. Lôi phong trại này thật đúng là xuất thân từ binh nghiệp, Lôi, Phong hai vị tướng quân xem chừng cũng là hai người công cao chấn chủ, mới có thể bị triều đình gạt bỏ. Như vậy xem ra, cùng với cảnh ngộ kiếp trước của mình giống nhau, trong nội tâm không khỏi có chút đồng tình với những người này.

“Lôi, phong nhậm quân là chính nghĩa chi sỹ, điểm ấy Duẩn Chi chưa bao giờ hoài nghi, cũng vì cảnh ngộ của hai vị tướng quân mà cảm thấy tiếc hận. Chỉ là thiên hạ này dù sao cũng là của hoàng đế. Mọi người hành động lỗ mãng như vậy mất không chỉ có oan tình không thể rửa sạch năm đó, ngược lại tánh mạng cũng sẽ bị đe dọa. Kể sách hôm nay, vẫn là giữ mình làm đầu. Lưu được núi xanh tại, không sợ không có củi đốt.” Lâm duẩn chi trầm giọng nói.

Thất nhân hừ lạnh một tiếng, thật sự là lão ngoan đồng, của hoàng đế thì như thế nào, chẳng lẽ còn thật sự là quân muốn thần chết, thần không thể không chết sao? Vẫn muốn ngăn chặn phiền toái, Thất Nhân lúc này lại thật sự là đem những người này cùng kiếp trước của mình liên hệ với nhau. Trong nội tâm lửa giận đại thịnh.

“Ai?” Lâm duẩn chi cảnh giác nói. Ngoài cửa một cổ sát khí không chút nào che dấu phát ra, hù dọa một phòng.

“Dừng” một tiếng, Thất Nhân mạnh mẽ đẩy cửa, một thân nghiêm nghị, đi vào trong phòng.

“Người...” Lâm duẩn chi kinh ngạc nhìn về phía thất nhân. Nhìn lại ngã tại cửa ra vào hai gã thủ vệ, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Người là ai?” Lôi đã chứng kiến huynh đệ bản thân té trên mặt đất, thoáng cái đứng dậy, giận không kềm được, “Người đối với bọn họ làm cái gì?”

Thất nhân liếc hần một cái: “Chỉ hôn mê mà thôi, qua một hồi sẽ tỉnh.” Nàng quét mắt chính thất, “Ngược lại là các người, hình như gặp gỡ phiền toái.”

Lôi đã quát: “Người rốt cuộc là ai? Là mật thám do hoàng đế phái tới?”

Hắn ngay từ đầu đã biết được nữ nhân này có điểm kỳ quái, chứng kiến hắn gương mặt dạ xoa rõ ràng không có vẻ sợ hãi, dù cho đem nàng mang đến trong trại, nàng cũng không có mấy sợ hãi, ngược lại cực kỳ bình tĩnh. Người không đơn giản như thế, hắn như thế nào hiện tại mới phát giác? Nếu nữ nhân này thật sự là gian tế của triều đình, vậy hắn chẳng phải là hại tất cả huynh đệ lôi phong trại?

Phong Lập vọt tới trước, liền muốn bắt thất nhân. Thất nhân một cái nhẹ quay về, quay người rút ra đại đao bên hông Phong Lập. Trong nháy mắt công phu, đại đao gác ở cổ Phong Lập. Hung ác lệ khí nở rộ ra, khiến trong phòng mọi người toàn thân run lên vài cái.

“Phu nhân thủ hạ lưu tình.” Lâm duẩn chi vội vã hô.

Thất nhân một cái vung tay, Phong Lập bị đẩy đi xa.

Nàng nhìn hướng Lôi Dã: “Mật thám? Ta không có hứng thú. Ta chỉ là nhìn không được, các người đều ngu xuẩn như vậy mà thôi. Muốn liều mạng liền liều mạng, quan nhiều như vậy làm cái gì?” Trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Người nữ nhân này, hiểu được cái gì?” Phong lập vô cùng kích động, hẳn ở trong trại đã xem như hảo thủ, lúc này lại bị một nữ nhân đả bại vô cùng dễ dàng, càng khiến trong nội tâm không phục, “Chúng ta Lôi Phong nhị quân sao có thể mang tội bất trung bất nghĩa?”

Thất nhân liếc nhìn hẳn một cái: “Ta không hiểu cái gì là Lôi Phong nhị quân. Ta chỉ biết là, chữ trung nghĩa chỉ có đối với chủ tử biết quý trọng mình nó mới có thể tồn tại.” Một âm vang hữu lực, giống như tiếng chuông báo buổi sáng, đánh tại trái tim mọi người.

Một hồi yên lặng, mọi người tâm tư bốc lên.

Lâm Duẩn Chi kinh ngạc, không nghĩ tới lời nói này từ trong miệng một người con gái nói ra, cũng không có gì xa lạ. Trước mắt nữ nhân này trái ngược với thái độ nhu nhược, thần sắc ngoan lệ, lời nói kiên quyết, ngược lại làm cho người ta cảm thấy đây mới là con người thật sự của nàng ta, tự nhiên như vậy. Nữ nhân này dường như sinh ra đã được định sẵn là một người ngồi ở trên cao, khí thế ngạo nhiên trời sinh, lúc này hiển lộ không sót chút gì.

“Phu nhân nói phải.” Lôi dã mở miệng, “Triều đình không hiểu được tấm lòng trung nghĩa của chúng ta, chúng ta tại sao phải khách khí?”

Thất nhân nói một phen khiến Lôi Dã trong lòng hiểu ra. Là do bọn họ quần quýt giữa cừu hận và trung nghĩa không cách nào lựa chọn, không nghĩ tới lại được một nữ nhân khai sáng, lúc này đúng là rộng mở trong sáng.

“Nhưng là, rốt cuộc vẫn là đế vương...” Lâm duẩn chi lo lắng.

“Đế vương thì như thế nào?” Thất nhân khinh thường, “Phản là được.”

Một phòng người khiếp sợ không thôi. Lời nói như vậy từ một người nam nhân trong miệng nói ra đều sẽ có vẻ càn rỡ không thôi, nhưng nữ nhân này rõ ràng có thể mặt không đỏ tim không nhảy nói được như vậy bình thường, có thể nào không khiến người kinh ngạc?

“Theo ý kiến của phu nhân, quan quân đột kích, trận chiến này có đánh hay không?” Lôi dã ôm quyền hỏi. Trong binh nghiệp, cho tới bây giờ người mạnh là vua. Mặc dù người trước mắt chỉ là một nữ nhân, nhưng chỉ bằng vào thủ đoạn nàng trong nháy mắt bắt Phong Lập, công phu hẳn là không nói chơi. Hướng hồ hào khí và khí phách của nàng, càng không thua nam tử. Lúc này, lôi dã dĩ nhiên đối với thất nhân bội phục.

“Đánh! Đương nhiên là đánh!” Thất nhân nói, “Nơi này là địa bàn của các người, thiên thời địa lợi các người đều có được. Các người vốn là quân lính, càng có thêm nhân hòa. Nếu nương tựa theo như vậy ưu thế, các người còn đâu không lại quan quân cần quét. Thì các người lấy cái gì đến báo thù, lấy cái gì đến phá vỡ thiên hạ?”

“Phu nhân nói đúng.” Phong lập nhiệt huyết sôi trào, trong nội tâm sớm mất đi thành kiến đối với thất nhân.

Mọi người cũng nhiệt tình tăng vọt: “Gia chủ, hạ mệnh lệnh a.”

Lôi dã nhìn mọi người: “Tốt. Cuộc chiến này nếu bị thua, chúng ta liền không xứng gọi là Lôi Phong nhị quân.”

Sau đó, Lôi Dã ôm quyền chuyển hướng Thất Nhân cùng Lâm Duẫn Chi: “Phu nhân, công tử, nếu như trận chiến này Lôi Dã đắc thắng, lại đến hảo hảo tạ ơn hai vị.” Nói xong, vung bào bước nhanh đi ra ngoài. Phong lập cũng ôm quyền, đi theo rời đi.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại có Thất Nhân cùng Lâm Duẫn Chi.

Lâm Duẫn Chi nhìn về phía Thất Nhân, trong lúc nhất thời ánh mắt phức tạp. Nữ nhân này rốt cuộc là có địa vị thế nào, cường thế cùng bá đạo cùng tồn tại, sao có thể là một người vợ bị bỏ đơn giản thế?

41. Chương 41: Muốn Cùng Kết Minh

Editor: Thu Hồng

“Lâm công tử, làm sao vậy?” Thất Nhân quay đầu, nhìn thẳng Lâm Duẫn Chi. Phải bỏ qua ánh mắt nóng rực lại mang chút nghi ngờ của Lâm Duẫn Chi, thật đúng là rất khó.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Lâm Duẫn Chi lộ ra tán thưởng: “Thích phu nhân hảo công phu, thật là can đảm, kiên nhẫn rộng rãi, thật khiến tại hạ bội phục không dứt. Không biết sư môn của phu nhân ở nơi nào?”

Thất Nhân khanh khách cười nói: “Tiểu nữ tử bất quá chỉ là một phụ nhân bị bỏ rơi thôi, nho nhỏ thủ đoạn lại càng không đáng nhắc tới. Sao có thể được mỹ danh trên thiên hạ như Lâm công tử khen ngợi, cũng là thẹn không dám nhận. Huống chi, hữu duyên tất thành bằng hữu, cần gì phải hỏi xuất xứ?”

Lâm Duẫn Chi than phục nói: “Phu nhân nói rất đúng, hữu duyên tất thành bằng hữu, cần gì phải hỏi xuất xứ! Cũng là Duẫn Chi hẹp hòi, phu nhân rộng rãi, không câu chấp như thế, khiến cho Duẫn Chi khâm phục.”

Thất Nhân mỉm cười: “Công tử quá khen. Thích Huyền đã là phụ nhân, công tử có thể gọi Thích Huyền, không cần lại thêm hai chữ phu nhân.” Vẫn kêu phu nhân, phu nhân, thật đúng là đang nhắc nhở mình về sự tồn tại của Chiến Sanh Ca, muốn quên cũng khó khăn a.

Lâm Duẫn Chi làm như có chút lúng túng, trên mặt hơi ửng hồng: “Tại hạ xác thực so với Thích Huyền lớn hơn mấy tuổi, liền gọi người Thích muội được không?”

Thất Nhân cau mày, may mắn hấn gọi chính là Thích muội, chợt nghe ra giống như chính là “Thất muội”, thật cũng không đột ngột. Nếu hấn muốn gọi nàng là Huyền muội, nàng đoán chừng sẽ không kiềm chế mà lạnh run.

“Vậy Thích Huyền liền gọi công tử là đại ca tốt lắm.” Thất Nhân cười nói.

“Thích muội là một cô nương kỳ tài như thế, phu lang muội buông tha đi sợ là phải hối hận rồi.” Lâm Duẫn Chi làm ra một dạng tiếc hận không thôi.

Thất Nhân khoé mắt giật giật, không phải là Chiến đại gia bỏ nàng. Nói đúng ra, chính là nàng từ bỏ Chiến Sanh Ca.

“Đại ca, chuyện đã qua không nên đề cập thêm.” Thất Nhân nói sang chuyện khác, “Thích Huyền là nhất giới phụ nhân, không hiểu được quốc gia đại sự. Đại ca có thể hay không giảng cho Thích Huyền chuyện của Lôi, Phong Nhị tướng quân?”

Lâm Duẫn Chi nhìn nàng một chút: “Đây vốn là triều đại cấm kỵ. Nhưng bây giờ nói cùng Thích muội, cũng không sao.”

Như Thích muội đã nghe, hai vị tướng quân Lôi, Phong đều là triều đại khó gặp, mở cương Thác Thổ, không thể bỏ qua công lao của hai vị tướng quân. Lôi, Phong nhị quân lại càng không thể bỏ qua, Lôi, Phong gia tộc trị quân nghiêm cẩn, trăm trận trăm thắng.

Mười năm trước, Lôi, Phong hai vị tướng quân bị người vu hãm, bị định tội phản loạn, phán xử cực hình. Thủ hạ dưới trướng hai vị tướng quân chính là Lôi Phong quân dưới cơn nóng giận liền lên núi, vào rừng lập trại làm thổ phỉ.”

Thở dài một hơi, Lâm Duẫn Chi nói tiếp, “Lôi Dã bọn họ mỗi ngày bị vây trong đau khổ, hỗn loạn giữa trung nghĩa cùng báo thù. Không nghĩ tới, hôm nay lại được Thích muội nói một câu làm thức tỉnh.”

Phản loạn chi tội? Khóe miệng Thất Nhân nhẹ run, tội này thật đúng là lớn. Bất quá, nhóm quân ngũ này có thể núp ở nơi sơn cùng này mà mười năm như cũ không mất nhuệ khí, đúng là một quân đội tốt hiếm có. Năm đó đánh được trăm trận trăm thắng, quả nhiên không phải là truyền kỳ. Hoàng đế kia thật không biết cách dùng người, nếu có được một đội quân như thế, căn bản chính là như hổ thêm cánh.

Lúc này, bên ngoài chỉ nghe một loạt thanh âm ba quân giống như trước khi xuất chinh truyền đến rung trời, đội ngũ, khí thế lập tức hiển lộ ra.

“Thích muội muốn đi ra ngoài xem một chút không?” Lâm Duẫn Chi hỏi.

Thất Nhân cười khê: “Không cần. Nếu là nói về đánh trận, hẳn là Lôi Phong nhị quân so sánh với muội tử tinh thông hơn nhiều lắm.”

Nữ tử này không chỉ có một thân hào khí, lại càng thêm thông minh, hiểu được cách phát huy sở trường của người khác, che lại hòa quang của mình, quả nhiên không phải là nhân vật đơn giản. Trong lòng Lâm Duẫn Chi đối với Thất Nhân lại càng thần phục.

Thất Nhân thật đoán không sai, kết hợp địa hình núi cao dễ thủ khó công, hơn nữa dưới khí thế như phá phủ trăm chu của Lôi Phong quân, không quá nửa ngày, đại đội diệt Sơn tặc của triều đình liền bị đánh lùi.

Trong chánh đường Lôi Phong trại hân hoan bày thịnh yến, đánh thắng trận, giải tỏa bớt những ảm ức bao năm qua, trong nội tâm quân sĩ sướng khoái không dứt.

Thất Nhân cùng Lâm Duẫn Chi tất nhiên được tôn làm thượng khách.

“Thích cô nương, Lôi Dã ta lúc trước có nhiều chỗ đắc tội, hy vọng cô nương nhiều khoan dung.” Lôi Dã nâng chén, hướng Thất Nhân tạ tội.

Thất Nhân cười cười, không để ý lắm: “Thích Huyền cũng chưa chịu quá tội hình, Lôi đương gia có tội gì?”

Mấy người Phong Lập cũng đứng dậy: “Cô nương đại nhân đại lượng, làm cho chúng ta xấu hổ không thôi.”

Thất Nhân khoát khoát tay: “Chuyện quá khứ đều đã trôi qua rồi. Chính là các ngươi có tính toán gì về sau không? Quanh năm chiếm cứ nơi này cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Qua thêm mười năm, Lôi, Phong nhị quân không muốn xuống dốc cũng không được.”

Một câu nói làm nội tâm mọi người đều trầm xuống. Bọn họ tất nhiên cũng nghĩ đến điểm này, mới vội vả tìm người có kiến giải đến vì bọn họ bày mưu tính kế.

“Theo cô nương chứng kiến, chúng ta phải làm như thế nào?” Lôi Dã nghiêm túc hỏi.

“Tìm thế lực có thể cùng hoàng gia đối kháng mà kết minh.” Thất Nhân vỗ mặt bàn, nói. Cho tới bây giờ tung hoành liên hiệp chính là đạo thủ thắng.

Lôi Dã nhìn một chút Thất Nhân: “Lúc trước thật là có một cỗ thế lực ngầm nhiều lần tới tìm chúng ta, nói là hậu duệ của Dục Vương. Lúc ấy chúng ta nghĩ không thể phản bội triều đình, liền dứt khoát từ chối.”

“Hậu duệ của Dục Vương?” Thất Nhân cau mày, đây lại là người nào?

“Thích muội không biết cũng là bình thường.” Lâm Duẫn Chi nhìn thần sắc Thất Nhân, bận rộn vì nàng giải thích nghi hoặc, “Dục Vương là đệ đệ tiên Vương, theo truyền thuyết năm đó Dục Vương văn thao vũ lược, mấy vị hoàng tử, Dục Vương là vị ưu tú nhất, cũng được sủng ái nhất. Lại không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên tật bệnh, anh niên tảo thế.”

Thất Nhân bĩu môi, nội dung vở kịch rất rõ ràng, đột nhiên nhiễm tật bệnh? Làm sao sẽ trùng hợp như vậy? Xem chừng chính là Tiên Vương ghen tỵ với tài hoa của đệ đệ, hại chết Dục Vương, mới có chuyện hậu duệ Dục Vương liên lạc Lôi Phong quân, bí mật mưu đồ lật đổ triều đình hiện tại.

“Hậu duệ Dực Vương là như thế nào người?” Thất Nhân hỏi.

Lôi Dã suy nghĩ một chút, nói: “Năm đó tiên Vương đăng vị, liền đem Lãm thành ở biên thù ban cho nhi tử của Dực Vương là Hách Liên Vân Lãm. Từ đó về sau, liền không người nào nhìn thấy tiểu Dực Vương.”

“Chính là không biết Hách Liên Vân Lãm này rốt cuộc có năng lực làm chỗ dựa cho Lôi Phong quân hay không?” Thất Nhân cau mày.

“Thật đúng là như thế.” Lôi Dã đáp.

“Vậy thì đi dò xét thử xem Hách Liên Vân Lãm kia rốt cuộc có có năng lực này hay không.” Thất Nhân phun ra một câu.

Lôi Dã nhìn một chút Thất Nhân cùng Lâm Duẩn Chi, làm như có chút quẫn bách, rốt cục lấy dũng khí nói: “Cô nương, công tử, Lôi Dã có một yêu cầu quá đáng. Lôi Dã nơi này đều là người thô kệch, đối với việc đàm phán liên minh thật là tìm không ra nhân tài có thể đảm đương. Hy vọng cô nương cùng với công tử giúp Lôi Phong trại chúng ta lần này, đi dò thám tiểu Dực Vương kia.”

Thất Nhân không khỏi nghĩ muốn thở dài, nhóm quân này rốt cuộc là làm thế nào có thể tránh thoát đuổi bắt, sống quá mười năm này chứ?

Được rồi, nàng đành làm người tốt đến cùng, giúp hần lần này vậy. Coi như là cấp cho bọn họ, những người có cảnh ngộ tương tự kiếp trước của mình một cái công đạo cũng tốt.

42. Chương 42: Hách Liên Vân Lãm

Editor: Thu Hồng

“Cô nương, công tử, đã đến địa điểm ước định.” Lôi Dã đầu đội mũ duy, ở bên tai Thất Nhân một thân nam trang nói nhỏ. Lôi Dã diện mạo vô cùng đặc thù, tất nhiên là phải che dấu đi.

Thất Nhân giương mắt, khóe miệng không tự chủ kéo ra, bất kể ở niên đại nào, hai bên thế lực ngầm liên lạc gặp mặt, đều lựa chọn địa điểm luôn mang một ít ý tứ hàm xúc. Xem cảnh trước mắt này, phần bay tán loạn, hoa hồng rượu lục, mặt trên ghi rõ “Thanh Đường Viên”, chỗ này không phải được gọi là kỹ viện sao.

Mấy ngày nay, người của Lôi Phong trại rất nhanh liền liên lạc được với thủ hạ của tiểu Dực Vương. Chỉ có thể nói tiểu Dực Vương đối với Lôi Phong quân quả thật rất để ý, thế nhưng còn lưu lại cho bọn hần phương thức liên lạc. Càng đúng lúc chính là, vốn hiện tại nên ở Lãm thành, Hách Liên Vân Lãm lại đang ở Doanh thành, rất gần Kinh Đô. Bởi vậy, lần này mấy người Thất Nhân liền có cơ hội được cùng Đại lão bản trực tiếp gặp gỡ.

“Ai nha, công tử gia, người thật tuần tú, trước kia chưa từng thấy nha. Là lần đầu tiên tới chỗ chúng ta sao, Đường tỷ đây giới thiệu cho người mấy vị cô nương, bảo đảm cho người lần này tới không uống công đi.” Thất Nhân đang thất thần, thỉnh thoảng nghe một giọng nữ ở bên tai vang lên, trợn trợn té dại, mị hoặc lòng người.

Thất Nhân đảo mắt, chỉ thấy một nữ tử mặc kiện tơ lụa hoa phục, đầu tóc búi kiểu hoa cúc, tay cầm sa quạt hương, đang bám trụ nửa thân trên của Lâm Duẩn Chi, gương mặt tản mát gió xuân, nụ cười như lưu liên nhưng không mất phần khôn khéo.

Nhìn nàng tự xưng đường tỷ, chắc là người chủ quán nơi này. Nhưng lão bản này cũng quá trẻ tuổi đi. Thất Nhân ngẩng nhìn nữ tử trước mắt, bất quá khoảng chừng hai mươi tuổi. Mặc dù gương mặt thật được son phấn che giấu, nhưng phong trần chi vị tản mát ra từ nữ tử này lại làm cho Thất Nhân cảm thấy thích thú, phong trần nhưng không thấp kém, quyến rũ lại không dâm tà.

Nhìn lại Lâm Duẫn Chi, trên mặt đã tràn đầy một mảnh hồng ban, làm như muốn đem Đường tử từ trên người mình đẩy ra, rồi lại không dám đưa tay đụng vào đường tử, trong lúc nhất thời không biết làm sao: “Cô nương. Xin tự trọng.”

Thất Nhân thoáng cái vui vẻ, “Xì” một tiếng nở nụ cười, Lâm Duẫn Chi này quả thật là bảo vật a, lại đối với cô nương thanh lâu nói muốn đổi phương tự trọng. Người nam nhân này chẳng lẽ còn non, đụng phải chuyện này lại còn xấu hổ thành như vậy. Loại thuần khiết này khiến Thất Nhân nhớ lại Chiến Sanh Ca, hai người thật đúng là một đôi cực phẩm trái ngược hoàn toàn.

Lôi Dã ở phía sau âm thầm cười không thôi, tuy nhiên cũng không dám lộ ra thanh âm, chỉ thấy bả vai rộng rãi không ngừng run rẩy, khiến Thất Nhân không nhịn được muốn nói với hắn, huynh đệ, cẩn thận nghẹn thành nội thương!

Đường tử cũng thật hứng thú nhìn nam nhân trước mắt có dung mạo tựa Phan An, nụ cười trong mắt càng thêm sáng rực. Vốn chính là gặp một nam tử so với nữ nhân còn đẹp hơn, muốn đùa chút mà thôi, không nghĩ tới cư nhiên còn là một cực phẩm bảo thủ.

Tâm trêu đùa lại càng dâng lên, môi đỏ mọng cong lên: “Công tử gia, ta nơi nào không tự trọng a? Người đến nơi chúng ta đây là tìm niềm vui, gia chỉ có chê chúng ta quá mức tự giữ. Công tử gia thật đúng là khiến cho ta không giải thích được.”

Vừa nói, hai cánh tay vung lên cổ Lâm Duẫn Chi, khuôn mặt kiều mỵ từ từ tiến tới gần. Vẻ mặt Lâm Duẫn Chi toát ra nét hoảng sợ không dứt.

Thất Nhân nhìn không đành lòng, ho nhẹ một tiếng, lên tiếng giải vây: “Đường tử, vị tiểu ca ca đây thật sự không quen, người đừng làm khó hắn nữa.”

Đường tử nghe tiếng quay đầu, cười híp mắt, ánh mắt ở trên người Thất Nhân xoay tròn mấy cái, đột nhiên nụ cười càng tươi lên. Cánh tay bạch tuyết cuối cùng đã từ trên thân thể Lâm Duẫn Chi buông xuống, lắc hông đến gần Thất Nhân: “Tiểu ca nhi a, thật là tề da nộn thịt, tử tử đây rất thích.”

Thất Nhân đột nhiên cảm giác sau lưng một trận lãnh hàn, nụ cười nịnh hót, lời lẽ kỳ quái khiến Thất Nhân cảm giác như mình là Đường Tăng đang bị yêu tinh đánh giá, chính mình nghiễm nhiên trở thành mồi ngon, đặt ngay trước mặt. Nữ nhân này làm cho người ta cảm giác nàng thật sự là rất giống Chiến gia hồ ly Chiến Nhược Thủy.

Thất Nhân nhếch miệng: “Được Đường tử yêu thích là phúc phận của Thích mỗ.”

Tay phải Đường tử chấp lại quạt hương, che đầy ở môi, nụ cười cũng không giảm: “Chẳng qua là với niên kỷ tiểu ca nhi lại tới loại địa phương như Thanh Đường Viên ta có thể hay không khiến người trong nhà lo lắng?”

Thất Nhân lại nhếch miệng lên. Người trong nhà? Đường tử này là muốn hướng nàng nhấn nhủ cái gì sao?

“Đường tử, chúng ta là đến tìm người.” Lôi Dã tiến lên một bước, nói. Lại cùng nữ nhân này dây dưa tiếp, chánh sự sẽ chậm trễ mất.

Đường tử liếc nhìn hắn một cái: “Tới nơi này của chúng ta dĩ nhiên là để tìm người, chẳng lẽ gia đây không phải là đến tìm người? Nói đi, là muốn tìm tiểu Đào Hồng, hay là tiểu Lê Hoa a?” Nàng thật là xem bọn họ là khách làng chơi, cứ trêu ghẹo quanh co.

“Lôi đình chấn, Phong vân lên.” Lôi Dã nhẹ giọng nói. Đây là ám hiệu liên lạc.

Đường tử lúc này mới thu hồi nụ cười, trên dưới đánh giá Lôi Dã một phen: “Vân trung lâm, Húc nhật thăng.” Lại quét mắt về phía Lâm Duẫn Chi, cuối cùng đem ánh mắt rơi vào trên người Thất Nhân: “Nguyên lai là chư vị, Đường nhi ánh mắt thật vụng về. Chẳng qua là, vị tiểu ca này cũng là?”

Thất Nhân cười cười: “Cố vấn bên ngoài mà thôi.” Tuy nói muốn giúp Lôi Phong quân một tay, nhưng tôn chỉ lúc ban đầu vẫn không thể biến đổi, ở nơi này chuyện phản Đế thật đúng là quá phiền phức, nàng cũng không muốn chọc đến loại đại phiền toái này.

” Cố vấn bên ngoài?” Đường tử thản nhiên cười: “Tiểu ca nhi dùng từ thật đúng là mới lạ. Ta nghĩ có tiểu ca nhi ở đây, lần gặp mặt này tuyệt đối sẽ là thành công.”

Thất Nhân cau mày, Đường tử này thật đúng là đối với nàng có phần nắm chắc a.

“Chư vị đi theo ta. Chủ tử đã đợi tại gian trong.” Đường tử chuyển hướng về phía Lôi Dã, nói.

Mấy người đi theo Đường tử lên lầu, đi vào nhà gian.

Bên trong nhà gian, một nam tử áo đen ngồi một mình trong đó, trên mặt là một cái mặt nạ màu bạc che dung nhan bản thân, vẫn như cũ tản mát ra một loại hơi thở vương giả không thể xâm phạm.

Đây chắc là tiểu Dục Vương trong truyền thuyết kia đi, quả nhiên đủ thần bí, ngay cả mặt cũng muốn giấu kín. Mặt Lôi Dã là bởi vì quá mức hung ác mới không thể không che lại, chẳng lẽ Hách Liên Vân Lãm này cũng vì nguyên nhân tương tự?

“Chủ tử, bọn họ đến.” Đường tử tiến lên bẩm báo.

Hách Liên Vân Lãm nhẹ gật đầu: “Đi xuống đi.” Thanh âm trầm thấp ám ách khiến Thất Nhân cau mày, thanh âm lãnh liệt không có nhiệt độ hiển lộ rõ ràng chủ nhân nên là người bạc tình đi.

Đường tử theo lời lui ra, vì mấy người khép cửa phòng lại. Thất Nhân quay đầu liền nhìn thấy khoe miệng Đường tử vung lên một nụ cười quỷ dị, trong lúc nhất thời sau lưng nàng như có một trận ác hàn.

“Vị nào là Lôi Phong trại chủ?” Hách Liên Vân Lãm nói thẳng, gương mặt quét về phía ba người vừa tiến vào.

Sóng mắt lưu chuyển, thoáng cái như dừng lại trên người Thất Nhân. Vốn là ánh mắt lạnh nhạt lại như lộ ra vẻ âm u không dứt, làm cho nội tâm Thất Nhân càng buồn bực. Đây là lần đầu tiên nàng gặp mặt Hách Liên Vân Lãm đi, nhưng làm sao nàng cảm giác giống như chính mình thiếu hẳn mấy trăm vạn bạc thế?

Đại khái cảm giác được hơi thở của Hách Liên Vân Lãm chợt biến hóa, Lâm Duẫn Chi tiến tới một bước, che ở trước mặt Thất Nhân: “Dục Vương, vị kia mới là Lôi đương gia.”

Lôi Dã lấy duy vũ xuống, ôm quyền: “Lôi Dã ra mắt Dục Vương.”

Hách Liên Vân Lãm không nhìn hắn, lại nhìn thẳng Lâm Duẫn Chi: “Vậy các ngươi đây là ai?”

Lâm Duẫn Chi chỉ cảm thấy mình giống như là bị sói nhìn thẳng, trong lúc nhất thời mồ hôi lạnh tuôn ra không dứt, hắn chắc chắn bản thân chưa từng quen biết vị Dục Vương này, nhưng ánh mắt người này nhìn hắn giống như là kẻ đã đoạt thể, dâm loạn hài nhi của hắn vậy? Bản thân hắn khiến người chán ghét như thế sao?

“Hai vị này là thượng khách của Lôi Dã. Không ngại.” Lôi Dã nói.

“Thích Huyền ra mắt Dục Vương.” Thất Nhân từ sau lưng Lâm Duẫn Chi đi ra, thoải mái hành lễ. Người ở địa vị cao luôn có bệnh đa nghi rất nặng, rất dễ hiểu thôi.

“Khi nào thì Lôi Phong quân để nữ nhân làm thượng khách rồi?” Hách Liên Vân Lãm quét mắt như gió thu cuốn hết lá vàng hướng về phía Thất Nhân.

Thất Nhân khiêu mi, Dục Vương này đang kỳ thị phái nữ một cách trắng trợn sao?

Không đợi nàng mở miệng, Lâm Duẫn Chi cũng vì nàng ôm bất bình: “Sao có thể so sánh Thích muội với những nữ tử bình thường khác? Dục Vương sao có thể vì một cây tử mà lật úp cả một thuyền?”

Hách Liên Vân Lãm híp mắt nhìn về phía Lâm Duẫn Chi.

Lâm Duẫn Chi chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, Dục Vương này thật đúng là bụng dạ hẹp hòi, người như vậy thật có thể thành đại sự sao?

Lập tức, Lâm Duẫn Chi ôm quyền: “Là Duẫn Chi mạo phạm.”

“Dục Vương không cần lãng phí thời gian so đo cùng tiểu nữ tử, vẫn là bàn vào chủ đề chính hôm nay thì tốt hơn.” Thất Nhân nói.

Nên dùng tốc độ ngắn nhất giải quyết vấn đề chính hôm nay, nàng cũng không muốn cùng đại nhân vật này chung đụng trong thời gian quá dài, nói không chừng người này chính là Đế Vương ngày sau. Đế Vương gia là vô tình nhất, một khi không hài lòng, đó chính là đại họa có thể mất đầu. Người như thế không nên trêu chọc, không thể trêu chọc, cách xa xa là tốt nhất.

43. Chương 43: Mỹ Nhân Thế Thân

Hách Liên Vân Lãm liếc mắt nhìn Thất Nhân một cái, rồi chuyển hướng Lôi Dã: “Lôi đương gia, mời ngồi.” Lôi Dã, Thất Nhân cùng Lâm Doãn Chi cùng nhau ngồi xuống.

“Lôi đương gia, như thế nào đột nhiên yêu cầu gặp bốn vương?” Hách Liên Vân Lãm nhìn Lôi Dã, tuy là giọng điệu không nghiêm khắc lắm, nhưng cũng là tản ra loại khí vương giả khiếp người.

Lôi Dã ôm quyền, rất là thành khẩn: “Dực vương, phía trước là Lôi mỗ không có lo lắng rõ ràng, đối với Dực vương hiểu lầm nhiều chỗ, còn xin thông cảm cho.”

Hách Liên Vân Lãm nâng chén rượu: “Lôi đương gia không sợ phản bội triều đình sao?”

“Vậy cũng cần chủ tử mà Lôi mỗ có thể trung thành mới được, Lôi mỗ cũng là gần đây mới ngộ ra đạo lý này.” Lôi Dã nói, trong thanh âm không hỗn loạn có một tia do dự.

“Nga?” Hách Liên Vân Lãm tựa hồ rất là dạt dào hứng thú, “Bốn vương nhưng thật ra cảm thấy thực hứng thú, là cái gì làm Lôi đương gia sửa lại chủ ý?” Ý tứ thăm dò rõ ràng.

Thất Nhân bĩu môi. Quả thật là nhân vật lớn, vốn là hấn chủ động muốn cùng Lôi phong trại kết minh, lúc này ngược lại, Lôi Phong trại chính mình tìm tới đến đây, người này lại còn nghi thần nghi quỷ.

“Dực vương, Lôi Phong quân là thành tâm cùng ngài kết minh.” Lâm Doãn Chi tất nhiên là nghe ra trong đó hàm xúc thăm dò, khiêm tốn có lẽ nói.

“Bốn vương không hỏi người.” Hách Liên Vân Lãm liếc mắt lướt qua Lâm Doãn Chi một cái, trong mắt lạnh lẽo khiến người không rét mà run.

Thất Nhân thở dài, tính tình người này thật đúng là không tốt.

“Chim khôn chọn cành mà đậu, đây là việc đương nhiên.” Thất Nhân mở miệng, “Huống hồ, Dực vương, người sáng mắt không nói tiếng lóng, hai bên kết minh, người có điều muốn, Lôi Phong quân có điều cần, theo như nhu cầu, là chuyện hai bên cùng có lợi, có sao mà không làm?”

Hách Liên Vân Lãm nhìn thẳng Thất Nhân, khuôn mặt bị mặt nạ che khuất, nhìn không ra biểu tình gì. Thất Nhân cũng thẳng tắp nhìn đối phương, liên tục mỉm cười cũng là tự tin, trong tự tin ẩn hiện tàn mát ra khí thế không thua nam tử đối diện.

Hai bên nhìn nhau, đột nhiên Lâm Doãn Chi cảm thấy thập phần hài hòa, thích muội muội của hấn trời sinh liền thích hợp với thái độ vương giả này.

Hách Liên Vân Lãm đột ngột vỗ tay một chút: “Nói cho cùng!” Tiệp đà chuyển hướng Lôi Dã, “Lôi đương gia, hôm nay mình ước tạm thời định ra bằng miệng, ngày khác bốn vương gọi người đem mình thư đưa cho quý trại, ý của người như thế nào?”

Lôi Dã kinh ngạc, Dực vương sao lập tức sáng khoái như thế: “Toàn bằng Dực vương làm chủ.”

Thất Nhân ngậm thở ra khí, mình ước kết thành nàng liền có thể công thành lui thân.

“Bất quá.” Hách Liên Vân Lãm đột nhiên bổ thêm một câu nữa.

“Dực vương thỉnh giảng.” Lôi Dã có chút căng thẳng.

“Bổn vương hy vọng Lôi phong quân có thể nghe lệnh vị cô nương này.” Hách Liên Vân Lãm nặng nề mở miệng, nhìn phía Thất Nhân.

A? Thất Nhân nhất thời kinh ngạc.

“Bổn vương chính là cảm thấy cô nương là đại tướng tài, không dùng đáng tiếc.” Hách Liên Vân Lãm tiếp tục mở miệng, “Tin tưởng Lôi đương gia cũng cho là như vậy đi?”

Thất Nhân bĩu môi. Đại tướng tài, nói dễ nghe, cuối cùng không phải là làm chân chạy cho người ta, nhậm chủ tử dẫn đo? Nàng kiếp trước đã đưa đầu chịu báng một lần, kiếp này mới không cần lại giẫm lên vết xe đổ đầu.

Lập tức chối từ nói: “Dực vương quá khen. Thất Nhân là phụ nhân nho nhỏ có thể nào đảm đương chức trách này?”

“Cô nương là chứng mắt bổn vương?” Hách Liên Vân Lãm liếc nhìn nàng một cái, “Hay vẫn là không xem trọng bổn vương?” Cảm giác áp bức trong nháy mắt phóng xuất ra.

Chụp mũ này cũng quá lớn a! Không đáp ứng chính là đối với Dực vương hấn đại bất kính. Thất Nhân khéo mắt nhảy nhảy. Tuy rằng nàng chưa thấy qua đế vương cầm quyền lúc này, nhưng xem này khí phách thái độ của Dực vương này xác thực có phong vị vương giả.

“Cô nương,” Lôi Dã đột nhiên đứng lên, “Lôi mỗ vốn cũng có ý tưởng như thế. Cô nương đa tài, chính là Lôi Phong quân ta đang cần. Lôi mỗ lúc này khẩn cầu cô nương đáp ứng Lôi mỗ, lãnh đạo lôi phong quân.” Nói xong, khiêm tốn cúi đầu xuống.

Thất Nhân ngay cả mép tóc đều nhảy, thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước a, lúc trước thật đúng là không nên quản chuyện nhân rồi này. Hiện tại tốt rồi, đã đem chính mình cột vào luôn.

“Thích muội,” Lâm Doãn Chi cũng mở miệng, “Lấy tài hoa của Thích muội quả thật không nên làm ngu phụ không có tiếng tăm gì. Tài hoa của người ngay cả nam tử bình thường đều cảm thấy không bằng, phải làm một phen đại nghiệp mới được.” Một phen nói còn thật sự khẩn thiết.

Thất Nhân nhếch miệng, ngay cả ngốc tử này cư nhiên cũng tán thành. Hấn không phải nên “Nữ tử sao có thể trị quân” vân vân sao?

Liếc mắt lướt qua người trong phòng một cái, cư nhiên đồng loạt chăm chú nhìn nàng, tuy rằng ý tứ hàm xúc bất đồng, nhưng mục đích cuối cùng cư nhiên đều là muốn đưa cho nàng con vịt chết này.

Thất Nhân bắt đắc dĩ thở dài, Lôi Dã cùng Lâm Doãn Chi nói không sai, nhưng Hách Liên Vân Lãm này hơi thở nguy hiểm kia là ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng không đáp ứng, hấn lúc này trực tiếp chấm dứt nàng?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, ai sẽ tha một người biết mục đích của mình để uy hiếp mình rồi đi? Người không sử dụng, liền thà rằng trừ bỏ người này. Nếu mình ở tại vị trí kia, cũng sẽ là làm phương pháp như thế đi.

Thất Nhân hiện tại cũng thật sự là hận chết mình lúc trước đã không nghĩ đến điều này. Hiện tại thì được rồi, đâm lao thì phải theo lao. Là ai nói gặp chuyện bất bình phải rống một tiếng, nên ra tay thì liền ra tay? Nàng về sau cho dù lại có mười ngón tay nàng cũng không ra! Vừa ra tay, tay đã bị trời a!

“Chuyện này, có thể cho ta suy nghĩ không?” Thất Nhân bắt đắc dĩ mở miệng. Có thể kéo dài tới bao lâu thì kéo đến bao lâu đi. Nàng không nghĩ cùng Dực vương này là địch, cũng không nghĩ ngoan ngoãn bị buộc tay chân, vì người khác mà quan tâm lao碌.

Ánh mắt đe dọa của Hách Liên Vân Lãm lúc này mới chậm xuống: “Vậy chờ tin tức tốc của cô nương.”

Một phen đàm phán thuận lợi tiến hành, trừ bỏ Thất Nhân nội tâm nín thở, những người khác tựa hồ đều thực vui sướng.

Trở ra nhã gian, Đường tỷ liền lắc lắc eo nhỏ, nghênh đón.

“Đã xong?” Đường tỷ cười duyên hỏi.

Lâm Doãn Chi phồng chùng phía trước thật sự là bị Đường tử dọa, cứ nhiên lập tức lui ra phía sau ba bước, đem Đường tử ngăn cách ở bên ngoài phạm vi an toàn.

Thất Nhân buồn cười nhìn hắn, nam nhân này cũng quá đơn thuần đi.

Đường tử tức giận liếc hắn một cái: “Sợ cái gì? Còn sợ ta ăn ngươi hay sao?” Dừng một chút, lại làm như khinh thường nói, “Ngươi loại lão cổ hủ này, ăn còn đau răng của ta đâu.”

Lâm Doãn Chi lại rối rắm ở vấn đề “Ăn hắn”, mặt đỏ đậm: “Ngươi..... Không biết cảm thấy thế nào..... Không thể nói lý!”

Đường tử miễn cưỡng lắc lắc cây quạt, liếc nhìn hắn một cái: “Mặc kệ ngươi!” Nói xong chuyển hướng Thất Nhân, “Vừa lúc, tiểu ca nhi, ngươi tới giúp ta một việc.” Không đợi Thất Nhân đáp lời, liền lôi kéo Thất Nhân chạy ra.

“Thanh đường viên” Hậu viện đường nội, ngồi bốn mỹ nhân tư sắc khác nhau, thân khoác lụa mỏng, bộ ngực bên trong tơ tằm như ẩn như hiện.

Thất Nhân nhếch miệng: “Đường tử, ngươi dẫn ta tới chỗ này làm cái gì?”

“Vốn là, đêm nay nên có năm mỹ nhân hiến nghệ. Nhưng là, có một cái đột nhiên bị bệnh. Ta nhất thời tìm không thấy người thế thân. Cho nên.....” Đường tử bộ dáng đáng thương, trông mong nhìn nàng, làm Thất Nhân nhớ tới con chó nhỏ ở Chiến gia kia, “Cho nên, tiểu ca nhi, ngươi liền giúp Đường tử đi!”

Chẳng lẽ, Đường tử này là muốn nàng đến thế thân cái mỹ nhân bệnh kia?

Thất Nhân thái dương đỏ mồ hôi: “Đường tử, ta là nam nhân.”

“Khanh khách”, Đường tử che miệng cười: “Đường tử ta ngênh đón đưa qua, thấy bao nhiêu người! Tiểu ca nhi ngươi là nam là nữ, ta còn phân biệt không được sao? Rõ ràng một cái phần nộn hồng trang, làm chi cố tình muốn nói mình là xú nam nhân đâu?”

Được rồi. Hách Liên Vân Lãm là nhân vật cá biệt, liếc mắt một cái có thể nhìn ra thân nữ nhi của nàng. Thuộc hạ chẳng lẽ lại kém đi? Huống chi Đường tử này có thể so sách cùng Chiến Nhược Thủy một con hồ ly khác!

“Đường tử, ta sợ vẫn là không giúp được ngươi việc này.” Thất Nhân mở miệng, “Ngươi xem như ta vậy giống mỹ nhân sao?”

“Mỹ nhân! Tuyệt đối mỹ nhân!” Đường tử không chút do dự mở miệng.

Thất Nhân khé miệng co rút. Đường tử này không phải người bình thường, có thể đem lời nói dối nói được có thứ tự như vậy đương nhiên tuyệt đối là tính chất đặc biệt của bộ tộc hồ ly.

“Đường tử, ngươi thật đúng là có tiềm chất bức người lương thiện làm xương ca.” Thất Nhân bắt đầu dĩ.

“Quá khen! Quá khen!” Đường tử đối với đánh giá này làm như thực vui vẻ, cứ nhiên càng thêm mặt tươi như hoa lên, “Đại nhân vật các ngươi có hợp tác lớn như vậy. Chiều cổ nhỏ nhỏ này coi như là loại tiểu nhân vật như ta nhân tiện hưởng phúc lợi đi.”

Thất Nhân da mặt rút rút, không cần cùng nàng đề cập chuyện gặp gỡ lúc trước. Nàng đều đem mình bồi đi vào, còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ còn muốn đem mình lại một lần nữa cho rằng phúc lợi tại thanh lâu này đây đời đi sao?

Nhưng, chuyện này, nói đến đây, không có nửa điểm quan hệ cùng nàng a! Nàng đây là vì ai bận việc a?

Không đợi Thất Nhân ai oán xong, Đường tử đã muốn đem Thất Nhân cởi bỏ, bận rộn vì nàng trang điểm.

44. Chương 44: Thả Thí Thiên Hạ

Lụa mỏng bay lên, hát hay múa giỏi, kinh động lòng người.

Trong “Thanh đường viên”, nơi nơi oanh ca yến ngữ, hương phấn nồng mũi. Mỹ nhân hờn dỗi, chén rượu chạm vào nhau, tiếng hoan hô cười nói thanh thanh đều nói rõ sự phồn thịnh nơi này.

Đột nhiên, tiếng nhạc nổi lên, du dương đầy ra. Trong phòng nháy mắt yên tĩnh rất nhiều.

Trong đại đường thấy được trên đài cao nhất, Đường tử nhẹ chân bước lên, phe phẩy quạt hương bồ, từng bước tam điều lung lay đi lên.

“Mọi người đều sốt ruột chờ đi. Tận lực bồi tiếp đêm nay, ‘Thanh đường viên’ chúng ta vì mọi người chuẩn bị năm vị mỹ nhân hiến nghệ!” Đường tử cười duyên, vô hạn phong tình.

“Đường tử, trước không cần năm vị mỹ nhân, chỉ cần người tiếp chúng ta một cái là được.”

“Đúng, Đường tử, đến một cái.”

“Đến một cái! Đến một cái!”

Thanh âm ngả ngón ồn ào càng ngày càng nghiêm trọng.

Cách đó không xa Lâm Doãn Chi kinh hãi, nữ tử này thật không biết thẹn đến cực hạn, mặc kiêu diễm như vậy, đối với nhiều nam nhân cười yêu mị như vậy để làm chi?

Là nữ tử, nên giống như Thích muội hấn, hào phóng khéo, thông minh cơ trí mới được. Nếu nói Thích muội hấn là tuyệt liên trên núi cao, thanh nhã cao quý, thì nữ tử trước mắt này nên là hoa đại ven đường, tục tằn khó dần nổi.

Nhưng thật ra Thích muội hấn, bị nữ nhân này đưa chạy đi đâu rồi? Không cần bị tiêm nhiễm mới tốt!

Đường tử múa nhẹ quạt, liên tục cười khê: “Ui, mọi người xem ta nhiều năm như vậy còn không chán sao? Đường tử ta sẽ không ở chỗ này lâu nữa. Đêm nay năm vị tiểu mỹ nhân khẳng định sẽ khiến mọi người chấn động, sẽ làm mọi người cảm thấy tuyệt đối là vật siêu giá trị!”

Vật siêu giá trị? Ở hậu trường thái dương Thất Nhân không khỏi đầy giọt mồ hôi. Đường tử này biến các nàng thành vật phẩm mua bán sao? Ngay cả loại từ vật siêu giá trị cũng đều dùng đến. Không thể không bội phục năng lực biểu đạt của nàng cao siêu.

Quả nhiên, người phía dưới lập tức bị lời nói của Đường tử làm nổi lên khẩu vị: “Đường tử, vậy nhanh làm cho đại gia hỏa chúng ta nhìn xem a!”

“Ồ ô, thấy tiểu mỹ nhân liền đã quên Đường tử ta sao? Nhanh như vậy đã bị tiểu mỹ nhân câu dẫn linh hồn nhỏ bé? Thật sự là chút không lương tâm!” Đường tử nửa méo nửa cười.

Nghe xong lời này làm người ta mặt đỏ, Lâm Doãn Chi lại một lần nữa dưới đáy lòng đối với Đường tử khinh thường thật sâu.

“Tốt lắm, Đường tử ta cũng không ở chỗ này che chắn mọi người xem tiểu mỹ nhân.” Đường tử lắc lắc eo nhỏ, “Hiện tại, ta đã đem bậc cao này bàn giao cho nhóm tiểu mỹ nhân hôm nay. Phía dưới, mời mỹ nhân thứ nhất của chúng ta lên sân khấu, Huyền nhi cô nương!”

Phía sau màn Thất Nhân da mặt run rẩy, cư nhiên kêu nàng là người thứ nhất lên sân khấu! Cũng không an bài cho nàng thứ tự phía sau, làm cho nàng có cái tham khảo cũng tốt. Nàng cũng không phải chân chính cô nương nơi này, làm sao hiểu được muốn lên làm gì.

Trên đài Đường tử gặp Thất Nhân không phản ứng, trong nháy mắt liền dùng sức nháy mắt cho Thất Nhân: Chạy nhanh đi lên a!

Thất Nhân tâm tư còn tại liên tiếp quay vòng, rốt cuộc là kêu nàng đi lên làm gì? Đường tử chỉ nói biểu diễn thứ am hiểu nhất là được. Nhưng, nàng tối am hiểu đại khái chính là hành động trong bóng đêm. Chẳng lẽ làm cho nàng đi lên giết vài người, chỉ giáo vài cái âm mưu? Có thể có chút quá máu me hay không?

Một cái xuất thần đem thời gian trì hoãn lại, người phía dưới nhất loạt xem xét, tiểu mỹ nhân như thế nào còn không lên? Lập tức làm ồn lên.

Đường tử cười mỉa một cái: “Vị Huyền nhi mỹ nhân này của chúng ta là lần đầu tiên lên đài, đại khái là có chút căng thẳng! Xem Đường tử ta đi đem nàng lôi ra ọi người.”

Khi nói chuyện, Đường tử nhẹ nhàng vài bước, kéo Thất Nhân, lướt trở lại giữa sân khấu, chính mình lặng lẽ lui xuống.

Mọi người phía dưới trong lúc nhất thời kinh diễm không thôi.

Chỉ thấy Thất Nhân một thân lụa trắng, bên trong là sam váy tơ lụa nhẹ màu trắng, đầu chỉ dùng một dây cột tóc buộc trụ, toát ra vẻ nhẹ nhàng phiêu thoát, tên trán đeo chuỗi bạc rũ, vốn có vẻ tùy ý phiêu dật, phiêu lãng như tiên. Cổ tình bộ mặt lại bịt kín hé ra miếng lụa mỏng trong suốt, nửa ẩn nửa hiện, càng làm người ta cảm thấy thần bí khó lường, tiên nữ mơ hồ.

Lâm Doãn Chi đảo qua đảo lại, lại là cái nữ nhân trang điểm xinh đẹp đi ra chinh người, nên cùng nữ nhân kia giống nhau tục tần khó dần nổi! Cũng nháy mắt lại đem ánh mắt vòng trở về, sáng quắc giăng co ở trên người Thất Nhân. Tuy rằng che mặt, điểm trang, cải biến kiểu tóc, cải biến trang phục, nhưng nữ tử trên đài này không thể nghi ngờ chính là Thích Huyền!

Thích muội cư nhiên có thể thanh lệ như thế mà không thể coi rẻ, không thể kinh nhỡn. Lâm Doãn Chi trong tâm sợ hãi than mãi không thôi. Ánh mắt rồi cuộc rồi không ra.

Thất Nhân cũng rất bội phục thủ đoạn hóa trang của Đường tử, cư nhiên có thể đem khuôn mặt trẻ con mà hóa trang thần kỳ, trở thành một cái mỹ nữ linh hoạt kỳ hảo ngay cả chính mình đều cực kỳ hâm mộ, thành công lừa ngã nhiều người như vậy. Là ai nói không có nữ nhân xấu, chỉ có nữ nhân lười, như vậy vừa thấy, thật đúng là chân lý trong chân lý.

“Huyền nhi cô nương, người có tài nghệ gì, biểu diễn cho chúng ta xem?”

Phía dưới lại có người kêu gào lên.

Thất Nhân nhẹ nhún mi, liếc mắt đảo mọi nơi bực biểu diễn một cái.

Rất lớn, là chỗ có thể khiêu vũ tốt! Nhưng, nàng sẽ không! Võ thuật còn có thể. Nhưng nàng nếu đấu võ, có thể phá hủy trang phục đạo cụ tiên nữ này hay không?

Bên cạnh bày bàn học giấy bút, có thể viết chữ vẽ tranh. Nhưng, nàng cũng không phải cao thủ trong đó.

Một bên khác bày một cây đàn cổ, đại khái có người muốn đàn khúc nhạc đi. Thực đáng tiếc, nàng học đàn dương cầm, đối với đàn cổ cũng không có nghiên cứu gì.

Thất Nhân tâm tư quay lại, hướng đàn cổ đi đến. Tuy rằng nàng đối với đàn cổ chưa từng có tiếp xúc, nhưng âm nhạc đại khái đều có chỗ tương tự, vài tiết tấu đơn giản đàn một bài nhạc hẳn là có thể đi.

Thất Nhân khẽ vuốt lên, mấy thanh đi xuống, thực kêu nàng tìm được vài cái âm nốt.

Thất Nhân mỉm cười: “Tiểu nữ tử bêu xấu.”

Tiếng đàn huyền vang lên, cô linh vài cái âm tiết, cư nhiên thần kỳ khuấy động.

Thất Nhân khẽ mở môi, tiếng ca réo rắt tung bay ra.

“Giang sơn tươi đẹp như vậy, bao nhiêu anh hào, đều như hán võ tần hoàng.”

“Cho người tái thập hồng trang, thu hồi bực hành lý, che dấu một thân hào quang.”

“Không dư ta giang sơn vô hạn, lưu không được hồng nhan tri kỷ, vương giả lộ lại có ai làm bạn, dất tay trăm năm.”

“Thiên nhai lộ cùng ai đi khắp, rời xa kia quyền lực khói lửa. Duy nguyện cuộc đời này hôn mộng tương liên, dưới ánh trăng hoa tiên.”

“Chặt chẽ nắm chặt hai tay, cùng trời cuối đất, cùng nhau trở thành.”

“Đạp nước biếc thanh sơn, thần tiên không kịp, trần thế uyên ương.”

“Ai cười mê!”

Thanh âm than nhẹ với tiếng đàn huyền, nhưng lại thật là diệu thú khác biệt.

Nhạc ngừng, ca ngừng.

Một khúc thôi, dưới đài cư nhiên một mảnh yên tĩnh.

Mọi người tựa hồ như trước đắm chìm ở thâm tình nam nữ trong lời ca không thể tự kèm chế.

Cũng không phải trên đài tiếng ca nữ tử tuyệt đẹp cỡ nào, chẳng qua cổ tình kiên quyết hát lên như khúc ca xúc động tiếng lòng mọi người, khiến nội tâm mọi người cảm khái không thôi.

Cùng trời cuối đất, trần thế uyên ương, sao lại có một cái quyết tuyệt nữ tử như vậy?

Không biết ai bị bám đầu, dưới đài tiếng vỗ tay vang lên, kéo dài không thôi.

Lâm Doãn Chi lúc này nội tâm gợn sóng mãnh liệt. Thế gian như thế nào có nữ tử giống như vậy? Trí tuệ, hào hùng, mềm mại một cái cũng không thiếu, có thể so với nữ tử càng thêm nhẫn nại, cũng có thể cùng nam tử so về chí khí, chính mình một lòng muốn truy tìm bạn đời chẳng qua cũng chỉ như thế? Nếu là cuộc đời này có thể tử như thế, phu quân còn cầu gì?

Thích Huyền ngẩng đầu, nhìn đến Lâm Doãn Chi si ngốc ngốc nhìn, khẽ cười một tiếng, ngốc tử này.

45. Chương 45: Lửa Giận Cháy Lan Ra Đồng Cỏ

Thân ảnh bóng ma dần dần hiển lộ ra.

Chỉ thấy mắt người nọ hẹp dài xé rách lộ ra tia nguy hiểm, lúc này không chớp không nháy nhìn chằm chằm Thất Nhân, mặt không chút thay đổi, cũng đoán không ra tâm tư của hắn.

Thất Nhân khóe mắt giật giật. Tốt, tốt lắm! Chạy tới Doanh thành, cư nhiên còn có thể gặp gỡ nam nhân này.

Người này, đúng là Chiến Sanh Ca.

Thất Nhân hồi tưởng lại, nam nhân này căn bản là cái diện si, ngọc bài để cho hắn nhận biết đã sớm ném bỏ lúc nằng rời Chiến gia, hắn hiện tại làm sao mà nhận ra mình chứ?

Lập tức, Thất Nhân xoa ánh mắt, coi như không biết người này, tùy ý quét qua. Đang muốn đảo mắt, đột nhiên, trước mắt áo trắng chợt lóe, lằng lằng mới hạ xuống.

Bay? Bay! Nam nhân này cư nhiên từ lầu hai phi thân xuống, lúc này đang chính trực đứng thẳng ở trước mặt mình.

Tầm mắt đậm đặc, lạnh như băng không giảm, bởi vì khoảng cách ngắn lại càng làm người ta rùng mình.

Thất Nhân khóe miệng run rẩy, nam nhân này có ham mê thật kỳ quái, chạy đến kỹ viện đối với nữ nhân xa lạ không ngừng phóng điện áp là ý gì đây?

Dưới đài cũng là một mảnh ồ lên.

“Sao lại thế này?”

“Đi lên làm chi?”

“Chạy nhanh xuống dưới!”

.....

“Vị này.....” Thất Nhân đang muốn mở miệng, đã thấy người nọ vươn cánh tay dài bao bọc lấy, trong nháy mắt mình rơi vào vòng tay ôm ấp rộng lớn, bay lên trời, tiếp tục đập tuyết vô ngần mà đi.

Thất Nhân giương mắt, nhìn Chiến Sanh Ca không có thần sắc gì làm như da mặt bị hóa đá. Thất Nhân cong mi. Nội tâm ám thối, giả đứng đắn! Nam nhân này, trong nhà nhiều kiêu nga như vậy, cứ nhiên còn chạy đến hoa lâu tranh nữ nhân?!

Dưới đài ngậy người vài giây, lập tức liền nổ tung.

Lâm Doãn Chi “Đằng” một tiếng đứng lên. Bởi vì nam nhân vừa mới đưa lưng về phía mình, nên nhất thời hẳn không thấy mặt nam nhân kia.

Lúc này nội tâm hẳn lửa giận bốc lên, rốt cuộc là ai? Cứ nhiên dám làm càn như vậy, trắng trợn, đưa Thích muội của hắn bắt đi? Vẫn tính tình con thỏ ngoan một khi tức giận, lửa giận cũng là có thể cháy khắp thảo nguyên .

Lâm Doãn Chi đang muốn đuổi kịp, đã thấy từ bên sườn lờ ra một hoa y, phong tình vạn chủng chắn trước mặt mình:“Yêu, công tử gia, muốn đi đâu nha?”

“Người.....” Lâm Doãn Chi phần nộ với nữ nhân trước mắt, nói đến, đều là vì nữ nhân này! Nếu không phải bởi vì nàng, Thích muội làm sao bị người ta bắt đi?

Lại không tiện phát tác, dù sao đánh nữ nhân, loại sự tình này hẳn bất kể như thế nào đều làm không được .

Lập tức không hề nhìn Đường tỷ, lách qua đuổi theo Thất Nhân đằng trước.

Đường tỷ trước mắt quay mấy vòng, lập tức leo lên người Lâm Doãn Chi. Thân mình giống rắn nước gắt gao cuốn lấy Lâm Doãn Chi.

Lâm Doãn Chi sắc mặt đại biến:“Người làm cái gì?” Nào có nữ nhân như vậy? Thật là không biết xấu hổ thẹn tới cực điểm!

Đường tỷ vui cười một tiếng:“Công tử gia, ta bắt quá chính là muốn kính công tử gia một chén rượu mà thôi, công tử gia làm gì mà phải cự tuyệt hảo ý của ta xa ngoài ngàn dặm?” Nói xong, trong tay bỗng nhiên hiện ra một chung rượu.

“Người..... nhanh đi xuống! Còn thể thống gì!” Lâm Doãn Chi gầm lên.

Đường tỷ chu môi đỏ mọng:“Công tử gia uống chén rượu này của ta, ta liền lập tức đi xuống. Nếu không, ta vĩnh viễn cứ như vậy, cùng công tử gia người dính chặt không rời.”

Lâm Doãn Chi cả người run run một cái, nữ nhân này lộ vẻ vẫn muốn cứ như vậy? Lập tức, không suy nghĩ nhiều, đoạt chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Đi xuống!” sắc mặt Lâm Doãn Chi thật không tốt. Đáy lòng thật là chán ghét cực Đường tỷ. Thế gian, như thế nào có nữ nhân phóng đảng giống như vậy?

Đường tỷ lúc này mới vạn phần lưu luyến chậm chạp từ trên người Lâm Doãn Chi đi xuống, cười duyên vang lên như chuông bạc, nửa oán trách:“Công tử gia thật đúng là không hiểu phong tình, liền như vậy vội vã muốn đuổi ta xuống dưới sao?”

Lâm Doãn Chi không hề nhìn nàng, nhắc chân đi tìm Thất Nhân, lại thấy trước mắt một trận mê muội.

Không tốt! Rượu có vấn đề!

Lâm Doãn Chi một phen túm trụ cánh tay Đường tỷ, không thể tin nhìn nàng:“Người..... Người.....” Nhưng không thể nói tiếp,“Bình” một tiếng, ngã xuống.

Đường tỷ vuốt ve cánh tay còn bắt tại trên tay mình, chân ngọc đá nhẹ Lâm Doãn Chi bên chân một chút, khóe miệng lộ ra một tia giảo hoạt tươi cười:“Ngốc tử!”

Tiếp theo, nàng liếc mắt liếc quang cảnh đại đường hỗn loạn một cái, chậm rãi thông thả bước lên đài cao, quạt hương bồ vung lên: “Mọi người im lặng. Kế tiếp là mỹ nhân thứ hai chúng ta vì mọi người chuẩn bị — Huân Nhi cô nương!”

Từ sau đài đi ra một cái tiểu mỹ nhân dáng người uyển chuyển, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Mà Thất Nhân lúc trước bị người bắt đi, thực đáng thương đã bị mọi người quăng ra ngoài chín tầng mây.

.....

Bên kia, Chiến Sanh Ca kẹp Thất Nhân đẩy cửa vào nhã gian, tay áo dài vung lên, đại môn tự động khép kín.

Thất Nhân rốt cục được ứng trên đất bằng.

Còn không có đứng vững, đột nhiên một đôi bàn tay to hung hăng nắm cổ mình, hô hấp tức thì trở nên khó khăn.

Thất Nhân lập tức hóa chương thảo đến. Nam nhân này nếu không buông tay, nàng sẽ không khách khí !

“Người nữ nhân này.....” Bên tai truyền đến thanh âm Chiến Sanh Ca phần nộ dè nén. Nữ nhân này, cư nhiên lưu cho hắn cái gọi là “Hạ đường thư” rồi bỏ chạy, chẳng lẽ cho Nhược Thủy cùng Nhị Tuyệt cảnh cáo nàng còn chưa đủ? Nàng không biết hắn ghét nhất là bị phản bội sao?

Hiện tại cư nhiên còn ở trước mặt công chúng triển lãm mình xinh đẹp như vậy. Sao có thể lấy? Chói sáng của nàng, chỉ cần hắn một mình biết là được! Hắn chán ghét người khác xem nàng!

Thất Nhân đang muốn ra tay, lại cảm thấy cổ thoải mái thở ra.

Thất Nhân ho khan vài tiếng, giương mắt, Chiến Sanh Ca đầy mặt phức tạp nhìn mình.

Nam nhân này tám phần là tâm lý không bình thường. Thất Nhân cong mi. Ai lại bóp cổ một cái hoa nương vừa mới gặp chứ?

“Vị đại gia này.....” Thất Nhân trong suốt phúc thân. Nam nhân này tuyệt đối không nhận biết mình, vậy mình cần gì phải tự nhận chứ, tự tìm phiền toái? “Không biết ta đã gây nên chuyện gì?”

“Cơ Thất Nhân!” Ba chữ hung tợn từ trong răng Chiến Sanh Ca phun ra. Vị đại gia này? Nàng thật đúng tự mình là hoa nương sao?

A? Thất Nhân kinh ngạc giương mắt. Nam nhân này kêu Cơ Thất Nhân? Nam nhân này nhận được nàng? (TT: ngạc nhiên chưa hơ hơ)

“Gia, người nhận được ta?” Thất Nhân khóe miệng không tự giác run rẩy.

Chiến Sanh Ca nhìn về phía nàng, đột nhiên liền bình tĩnh xuống dưới: “Người hóa thành tro, gia đều nhận được!” Nói xong, nhẹ cởi khăn che mặt của Thất Nhân.

Bốn mắt nhìn nhau, Thất Nhân đột nhiên sáng tỏ, nam nhân này đại khái là người không để tâm thì không muốn nhớ, cho nên mới không nhớ rõ diện mạo đối phương. Nếu không như thế, đối với Chiến Nhược Thủy, Cơ Nhị Tuyệt, hắn làm sao có thể nhận được rõ ràng như vậy?

“Gia như thế nào đến đây?” Thất Nhân mỉm cười. Nếu nhận được, vậy nàng cũng không cần giả vờ.

“Gia tới tìm người.” Chiến Sanh Ca thản nhiên đáp.

Thất Nhân nội tâm nhảy loạn: “Gia không có nhìn đến hạ đường thư mà Thất Nhân lưu lại sao?”

“Hạ đường thư?” Chiến Sanh Ca trong mắt tựa hồ lại có một đám lửa bốc lên, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, “Người nói là cái này sao?”

Thất Nhân mắt to đảo qua, đúng là giấy hạ đường thư ngày đó rời khỏi Chiến gia lưu lại.

Chỉ thấy Chiến Sanh Ca bàn tay to giương lên, trang giấy kia trong nháy mắt thành tro, bay theo chiều gió.

“Hiện tại không có.” Hắn nhìn Thất Nhân.

Thất Nhân khước mắt nháy nháy. Nam nhân này, nghĩ không có hạ đường thư là có thể xong hết mọi chuyện sao?

“Không quan hệ.” Thất Nhân nhìn trở về, “Thất Nhân có thể viết lại.”

“Ngươi!” Chiến Sanh Ca híp mắt, trong mắt tức giận như lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ, “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

Thất Nhân liếc hần một cái, khước miệng cong lên một chút lộ chút trào phúng: “Thất Nhân chỉ cầu hạ đường.” Nàng nói rất rõ ràng, không phải sao?

Trong phòng một mảnh yên lặng, chỉ nghe Chiến Sanh Ca nâng quyền cao khỏi đầu “Kèo kẹt” Rung động. Hần hận không thể lập tức bóp chết nữ nhân trước mắt này, mình đỡ phải phí sức.

Giận dữ một trận, Chiến Sanh Ca xoay người bước đi.

“Ba” một tiếng, đại môn nhà gian vừa mở ra đã mạnh mẽ khép lại.

Còn lại Thất Nhân một người.

Thất Nhân bĩu môi, nam nhân này phát giận cái gì? Mặc kệ nàng ở cửa này nữa?

Thất Nhân ngồi vào bên cạnh bàn, vì mình rót chén trà, chậm rãi uống lên. Vừa mới hát xong một khúc, đã bị nam nhân tâm lý vụn vụn kia bắt mất, ngay cả một ngụm nước cũng chưa kịp uống, tự nhiên khát thật sự.

Đột nhiên, một trận hương khí quái dị nhẹ nhàng lại đây, chui vào thần kinh Thất Nhân.

Thất Nhân thầm nghĩ không tốt, vội vàng bế khí. Chung quanh tìm kiếm nơi phát ra mùi.

46. Chương 46: Năm Tay

Liếc mắt quét một cái, cách đó không xa trên bàn trang điểm, một gốc hoa nhỏ màu lam đang ở chậu hoa tỏa hương trong trẻo đến quỷ dị.

Thất Nhân nheo ánh mắt lại, loại hoa này nàng gặp qua. Năm đó lúc Bạch gia huấn luyện, đặc biệt đem hoa này làm mẫu. Bày một mình liền không hề uy hiếp, chỉ là một gốc hoa huân hương bình thường mà thôi. Nếu như sử dụng nhiều cùng trà, kia đó sẽ là mê huyễn dược cực mạnh.

Nhiều trà? Thất Nhân nhếch miệng, đột nhiên rất muốn chụp chết mình. Quay đầu nhìn sang trên bàn dĩ nhiên thấy đầy bát trà, nàng vừa mới uống là một ly Trúc Diệp Thanh kia!

Trúc Diệp Thanh cùng hoa huân hương màu lam này, tốt lắm, nàng thành công sử dụng làm ình trúng độc! (TT: giỏi quá ^_^)

Vừa mới hiểu được, Thất Nhân liền thấy trước mắt sương mù mờ mờ, lay động lên. Độc này, phát thật đúng là không phải mau bình thường!

Trong mơ hồ, Thất Nhân cố nén mê muội hướng vào giường lớn trong phòng đi đến. Hoàn hảo có giường này, chứng hôn mê này, ngủ một giấc là không có việc gì.

“Phanh” một tiếng, Thất Nhân đem mình ngã vào giường, nhắm mắt lại, ngưng tụ tâm thần. “Thanh đường viên” giường này quả rất khác biệt, rất thơm, thực ngọt!

Ngọt? Thất Nhân trợn mắt thật mạnh, giãy dụa nhấc chân lên. Chỉ thấy trên đệm tinh tế trải đầy một tầng dược vật giống như sa mỏng, hương vị ngọt ngào tinh tế xông vào mũi.

Thất Nhân khước miệng lòi a, tốt lắm! Đây là từng chuyện từng chuyện liên tiếp kéo tới, đầu tiên là mê huyễn dược, ngay sau đó là thúc tình dược. Không biết nên nói “Thanh đường viên” này suy nghĩ chu toàn, hay là nên nói người thiết kế này khôn khéo quỷ quyệt.

Thất Nhân thở dài, hôm nay xem như gặp hạn. Nếu là bình thường, nàng còn có thể ngăn cản được thúc tình được này, nhưng là hiện tại, nàng trúng mê huyễn được trước, thần kinh đúng là lúc cực kỳ yếu ớt, thực dễ dàng bị thúc tình được này ăn mòn.

Thất Nhân nội tâm hận nghĩ rằng, đừng cho nàng biết được là người nào thiết kế hết thấy chuyện này, nàng cũng muốn người nợ đến ném thử tư vị này!

Nóng! Nóng quá! Bất quá một hồi công phu, Thất Nhân liền trong lồng ngực bắt đầu xé rách xiêm y của mình. Hiện tại nên cho nàng một cái áo băng, cho nàng hạ nhiệt độ liền tốt, qua được trận này nàng liền đại công cáo thành.

Chỉ nghe cửa “Chi nha” một tiếng mở, tiếng bước chân có quy luật từ xa tiến lại gần.

Thất Nhân trợn mắt, cảnh giác đứng lên, lúc này, ai tiến vào?

Bộ mặt quen thuộc dừng lại ở tầm mắt nàng, Thất Nhân nhìn lại, đúng là Chiến Sanh Ca.

Nam nhân này không phải đi rồi sao? Như thế nào lúc này trở về? Rõ ràng có một người nam nhân ở trước mặt mà nàng trúng xuân được, cái này không phải khảo nghiệm nàng sao? Thất Nhân không tự giác nuốt nước miếng.

“Người..... Làm sao vậy?” Chiến Sanh Ca nhìn về phía Thất Nhân, làm như khó hiểu.

Thất Nhân lườm hẩn một cái, không nghĩ quan tâm: “Tránh ra!” Nam nhân này không thấy sao? Loại tình huống này, rõ ràng quá đi.

Xiêm y hỗn độn, ánh mắt mê ly, khuôn mặt đỏ ửng, được vật khắp giường, rất nhanh khiến cho Chiến Sanh Ca sáng tỏ.

Nháy mắt, khí lạnh phát ra. Cư nhiên dám cho người của hẩn dùng được? Nếu nơi đây có những người khác tiến vào, thật sẽ như thế nào?

“Người.....” Muốn giúp sao? Chiến Sanh Ca nhìn về phía Thất Nhân.

“Tránh ra!” Thất Nhân nhắm mắt lại. Rồi đi khỏi tầm mắt của nàng chính giúp nàng tốt nhất.

Lửa giận vừa dập xuống lại bắt đầu bùng lên trong mắt Chiến Sanh Ca. Nữ nhân này, nữ nhân này chẳng lẽ là tà rằng thống khổ như vậy cũng không nguyện mình chạm nàng sao?

Thất Nhân đang ở trong ảo tưởng cùng mỹ nam chiến đấu hăng hái, hy vọng có thể lấy chuyện này giảm bớt chút khô nóng. Nàng không phải không nghĩ dùng nam nhân trước mắt, chẳng qua nàng đã không phải con dâu của Chiến gia, nếu cùng hẩn dây dưa, vậy thật sự sẽ không dứt.

Đang phán đoán ở bên trong, Thất Nhân đột nhiên cảm cánh tay có một trận lạnh lẽo, chẳng lẽ thật là trời rớt khối băng sao? Bản năng, nàng nghĩ hấp thu càng nhiều, hai tay leo lên.

Tay? Tay nam nhân?

Thất Nhân trợn mắt, nhìn thấy trong đáy mắt Chiến Sanh Ca bốc hỏa.

Chiến Sanh Ca nghiêng người che lấy.

Thất Nhân nhếch miệng. Nam nhân này, nhân lúc cháy nhà đi hôi của sao?

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Thất Nhân quả thật cảm giác khắp cả người thư sướng, tựa hồ toàn thân đều bởi vì Chiến Sanh Ca mà sung sướng lên.

Nếu Chiến Sanh Ca chủ động yêu cầu, vậy không nên trách nàng không phúc hậu .

Xoay người một cái, Thất Nhân mạnh mẽ đem Chiến Sanh Ca đặt ở dưới, hai tay cũng không nhàn rồi, đem quần áo trở thành thuốc độc, hung hăng xé đi, ném ra ngoài.

Màu đồng cổ trong ngực nháy mắt hiện ra ở trước mắt, Thất Nhân trước mắt mê huyễn, không quan tâm cần lên.

Chiến Sanh Ca nhìn Thất Nhân như con chó nhỏ ghé vào trên người mình, nội tâm nháy mắt nhu hòa xuống. Nhẹ nhàng cuốn lấy, hắt đem Thất Nhân đặt ổn thỏa ở trên giường.

Thất Nhân trợn mắt. Để làm chi? Nam nhân này nghĩ đối ý hay sao?

Chiến Sanh Ca nhìn hai mắt Thất Nhân càng thêm mê ly, môi nhẹ nhàng phủ lên, trán, lông mi, ánh mắt, cái mũi, cuối cùng lưu luyến ở trên môi.

Chiến Sanh Ca động tác càng thêm mềm nhẹ, giống như sợ làm bị thương bảo bối bên dưới.

Ôn nhu hôn sâu, bị bám vào tia chỉ bạc, khiến cho cả phòng tưởng niệm.

Lụa đỏ nội trướng, lưu luyến triển miên, ánh nến lay động, chiếu rọi ra.

.

Gà gáy ba tiếng, Thất Nhân đột nhiên cả người giật mình một cái, trợn mắt, nhìn sa trướng đỏ sẫm nồng ấm trên đỉnh, trong lúc nhất thời có chút mơ hồ, nháy mắt đã nhớ ra. Tối hôm qua hết thấy giống như nước suối chảy vào đầu óc Thất Nhân.

Mê huyền! Thúc tình! Nam nhân!

Đột nhiên, một đôi cánh tay vắt bên hông mình, đem mình ôm trong ngực ấm áp.

Thất Nhân giương mắt, nhìn đến một đôi con ngươi bình thản không gợn sóng, không còn phần nộ tối hôm qua. Thất Nhân khước miệng co rút, nam nhân này, như thế nào còn ở nơi này.

Đang trong lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, một trận dồn dập lo âu kêu to thực không nhìn được truyền vào bên trong: “Thích muội! Thích muội!” Tiếng gọi từ xa tiến đến gần.

“Ba” một tiếng, cửa phòng bị phá.

Người tới thấy rõ cảnh bên trong, trong lúc nhất thời sửng sốt ngây ngốc.

Đất đầy xiêm y bị xé, xuân sắc khắp giường. Cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là Thích muội của hắn vì cái gì cùng một người nam nhân nằm cùng nhau?

Lâm Doãn Chi vẻ mặt thanh hồng. Không biết là nên tránh đi hay vẫn là đem nam nhân trên giường Thích muội thu thập?

“Cút!” Chiến Sanh Ca ở trong lúc hắt vào, nháy mắt liền đem Thất Nhân ôm kín không kê hở, lúc này thân nhiên liếc mắt lướt hắt một cái, phun ra một đờn âm tiết.

Lâm Doãn Chi thể này mới thấy rõ trên giường kia, nam nhân này đúng là đã cùng hắn gặp mặt một lần, tướng công tiền nhiệm của Thích muội. Nam nhân này không phải bỏ Thích muội của hắn sao? Lúc này làm sao sẽ.....

Trong lúc nhất thời, trong đầu Lâm Doãn Chi càng thêm mây mù lộn lờ, không rõ cho nên, gào thét: “Thích muội.....”

“Đại ca, người đi ra ngoài trước, về sau ta sẽ giải thích với người.” Thất Nhân nhìn về phía Lâm Doãn Chi, ôn nhu nói. Ngốc tử này không biết vừa nghĩ đến vấn đề “Lễ nghĩa liêm sỉ” linh tinh gì đó.

Lâm Doãn Chi gật đầu, lại nghĩ tới cái gì: “Thích muội..... Ta ngay tại bên ngoài. Nếu có chuyện gì, người liền kêu ta.” Nói xong mắt lại nhìn Chiến Sanh Ca, lo lắng lui xuống, đóng lại cửa phòng.

Thất Nhân đẩy Chiến Sanh Ca ra, muốn xuống giường.

Lại bị Chiến Sanh Ca một phen kéo lấy: “Người thích hắn.....”

Thất Nhân quái dị liếc hắt một cái. Nam nhân này, từ nơi này nhìn ra nàng sẽ thích ngốc tử kia?

“Nếu là như thế, ta liền giết hắn!” Chiến Sanh Ca lạnh như băng mở miệng, ngừng không được sát khí.

Thất Nhân lại liếc mắt nhìn hắt một cái: “Người muốn giết người, không cần lấy ta làm có.”

Bỏ cánh tay Chiến Sanh Ca ra, lại bị hắt ôm lại.

“Tối hôm qua.....” Chiến Sanh Ca mở miệng.

Thất Nhân cau mày. Nam nhân này có phải nghĩ sai lầm cái gì rồi hay không.

Lập tức, Thất Nhân nói: “Tối hôm qua ta trúng độc, người giúp ta giải độc. Tuy rằng ta không có yêu cầu, nhưng kết quả như thế, ta cảm ơn người.”

“Người!” Chiến Sanh Ca buộc chặt cánh tay, “Người..... Rốt cuộc muốn như thế nào?” Ngôn ngữ làm như tức giận có hỗn loạn cùng bất đắc dĩ.

Thất Nhân thở dài, nam nhân này, nàng không nói rõ ràng sẽ không thả nàng đi?

Thất Nhân vươn tay, cầm lấy tay phải nam nhân, phóng tới tay trái mình, gắt gao cầm: “Người có biết cái gì là nắm tay sao?”

Chiến Sanh Ca xem nàng, không nói.

“Nắm tay, đó là như thế.” Thất Nhân giơ lên nắm chặt bàn tay, “Người xem, tay hai người mới có khả năng cầm. Nếu là thêm cái thứ ba, cái thứ tư, thậm chí hơn hai mươi cái, vậy người nói xem, còn có thể nắm được sao?”

Chiến Sanh Ca thật sâu nhìn nàng.

Thất Nhân buông tay ra, đi xuống giường đi, mặc xiêm y vào.

Chiến Sanh Ca nhìn theo bóng dáng của nàng, không biết suy nghĩ cái gì.

47. Chương 47: Trước Miếu Nguyệt Lão

Editor: Thu Hồng

Năm ngón tay quần quanh, Thất Nhân đối với loại xiêm y này hoàn toàn không có cách nào mặc được chỉnh tề, đang suy nghĩ xem cứ khoác xiêm y như vậy đi ra ngoài có thể khiến ọi người bị oanh động hay không.

Đột nhiên, trước mắt bị có cái bóng chặn lại ánh sáng. Thất Nhân giương mắt lên, chỉ thấy Chiến Sanh Ca trên người chỉ khoát trung y (lớp áo trong cùng) đứng ở trước mặt mình.

Chiến Sanh Ca vươn tay ra, tinh tế vì Thất Nhân chỉnh sửa lại xiêm y.

Động tác thành kính nghiêm túc giống như giáo đồ Cơ Đốc giáo làm lễ bái.

Ánh sáng theo mặt Chiến Sanh Ca nghiêng nghiêng xuyên qua, trong vầng sáng, gương mặt lộ vẻ trầm tĩnh ảm áp. Nếu đây là nhà bình thường, trường hợp này được cho là một đôi phu thê tương kính như tân, tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn.

Nhưng là. Thất Nhân không khỏi muốn thở dài, người này dù sao cũng không phải là người bình thường.

Chiến Sanh Ca giơ tay lên, xoa hai gò má Thất Nhân, nhẹ nói một tiếng: “Nắm tay, thì ra là như vậy.” Thì ra đây chính là nguyên nhân nàng cố ý rời đi.

Thất Nhân ngẩng đầu: “Hiểu là tốt rồi.” Hiểu rõ liền không có dây dưa, đường quy đường, cầu quy cầu.

Nhắc chân, Thất Nhân định rời đi.

“Chờ ta.” Phía sau truyền đến thanh âm Chiến Sanh Ca nhàn nhạt trầm thấp.

Thất Nhân không có quay đầu lại: “Vốn không phải cùng một thế giới, cần gì phải miễn cưỡng ở chung một chỗ?” Hắn có dã tâm của hắn, nàng có giấc mộng của nàng, căn bản không thể nào đan vào. Cho dù đợi chờ cũng không cải biến được cái gì.

Thất Nhân đi ra cửa, quả nhiên, Lâm Duẫn Chi đang canh giữ ở bên ngoài với tâm trạng phức tạp.

“Đại ca.” Thất Nhân nghênh đón.

“Thích muội.” Lâm Duẫn Chi liếc nhìn nàng, lại nhìn vào bên trong nhà một lần, thần sắc rất là hối hận, “Hắn. Thật xin lỗi, Thích muội. Cũng bởi vì ta, nếu không phải ta không có hảo hảo bảo vệ người, người như thế nào lại. Như thế nào lại bị hắn vũ nhục?”

Hắn chỉ biết là Thất Nhân bị Chiến Sanh Ca vút bỏ, lần này lại bị nam nhân kia làm nhục, sẽ thương tâm đến độ nào a? (TT: suy nghĩ thật phong phú ~o~)

Vũ nhục? Khóe mắt Thất Nhân kéo ra. Từ này, quả nhiên có phong cách của Lâm công tử.

Nàng há mồm đang suy nghĩ một chút, hay là bỏ đi, cùng nam nhân này nói mãi cũng không rõ, huống chi cũng không còn cần thiết cùng hắn giải thích, như chính hắn suy nghĩ cũng không sai.

Quay lại chạm mặt một con hoa hồ điệp, nụ cười đầy mặt, trong lấy lòng lại tựa hồ mang theo vài tia ranh mãnh: “Thích cô nương, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Tốt? Thất Nhân hí mắt nhìn thẳng, đi tới trước mắt Đường tỷ. “Thanh Đường Viên” là địa bàn của nữ nhân này, nữ nhân này lại là một con hồ ly thành tinh, như thế nào mà không biết chuyện tối ngày hôm qua? Chỗ này là địa bàn của Dục Vương, lại có ai dám ở chỗ này đối với nàng hạ một ít liên hoàn cục làm cho nàng nhảy vào?

“Chủ tử người ra lệnh cho người làm?” Thất Nhân lạnh lùng hỏi.

Một câu ngông nghênh hỏi ra lại làm cho Đường tỷ nghe hiểu rồi, nàng vốn đã bị ánh mắt Thất Nhân nhìn đến cả người phát rét, lúc này lại càng nghe ra giọng nói Thất Nhân lạnh như băng, vội vàng phát tay, phải sạch quan hệ: “Không đúng không đúng. Thích cô nương, người cũng biết, ở nơi này của chúng ta, có tiền chính là Gia. Không phải nói thu tiền tài của người, phải giúp người tiêu tai họa chứ sao?”

Thu tiền tài của người, giúp người tiêu tai họa? Thất Nhân âm trầm nhìn về phía Đường tỷ đang cười nịnh hót. Đường tỷ phải không? Nàng nhớ kỹ, thiết thời lần này nàng nhất định sẽ trả lại.

Một bên Lâm Duẫn Chi cũng nổi giận dưng dưng: “Người nữ nhân này. Nếu không phải người cho ta bỏ thuốc, ta.” Đột nhiên dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn Thất nhân, sợ lại chạm đến chuyện thương tâm của nàng.

Đường tỷ liếc nhìn hắn một cái, một bộ thần sắc khinh thường. Xoay mặt lại đối với Thất Nhân liền là nịnh hót. Ai cũng có thể nhìn ra, nữ nhân trước mắt so sánh với nam nhân non này thật nguy hiểm hơn nhiều. Minh vừa ác độc đậm nàng ta một nhát, tự nhiên phải hảo hảo hầu hạ người này, để tránh mình đến lúc nào đó chết như thế nào cũng không biết.

Lâm Duẫn Chi giận cực độ. Nữ nhân giống hoa hồ điệp này hoàn toàn không thể nói lý. Nhắm mắt làm ngơ, hắn không hề nhìn nàng nữa, chuyển hướng nhìn Thất nhân. Tâm tư thiên hồi bách chuyển, càng thêm vì Thất Nhân mà cảm thấy đau lòng. Nữ tử tốt đẹp như vậy, như thế nào lại gặp phải chuyện này? Trượng phu bất trung, đã làm lòng người lạnh. Lúc này không ngờ lại gặp đến tình cảnh như thế.

Thất Nhân nhìn đến vẻ mặt quần quýt của Lâm Duẫn Chi một chút, trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay cười. Lâm công tử này không biết lại nghĩ tới đâu rồi.

Lâm Duẫn Chi đột nhiên giống như hạ xuống quyết định gì, ánh mắt kiên quyết, kéo Thất nhân: “Thích muội, người đi theo ta.”

Thất Nhân đi theo bước chân nện dồn dập của Lâm Duẫn Chi, chỉ nghe phía sau truyền đến thanh âm kinh ngạc của Đường tỷ: “Lâm công tử, người làm gì thế?”

Khóe miệng Thất Nhân run run, trực giác muốn thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt cánh tay nàng, lại chợt cảm giác được một ánh mắt âm hàn tràn đầy nguy hiểm xuyên thấu tới sau óc. Trong lòng không khỏi thâm nhủ, vậy cũng được, coi như nàng đang cùng nam nhân khác câu kết làm bậy, sẽ làm cho nam nhân chưa từ bỏ ý định kia xem một chút cũng tốt lắm. Người nợ hận chuyện phản bội, vậy nàng không ngại làm cho hắn nhìn nàng phản bội hắn, chỉ cần có thể khiến hắn hết hy vọng, mọi chuyện đều tốt.

Trước miếu Nguyệt lão, trên những tán cây cổ thụ tuổi gần trăm năm, treo đầy những mộc bài nối với nhau bằng vải lụa đỏ có đôi có cặp, phía trên mộc bài khắc danh tự nam nữ cùng hi vọng duyên ái, theo gió nhẹ chập chờn phát ra những thanh âm nhẹ nhàng thanh thúy.

Thất Nhân cau mày, Lâm đại công tử đem nàng dẫn tới nơi này làm cái gì nha?

Chuyển tầm mắt nhìn lại, Lâm Duẫn Chi đang mỉm cười đi tới, trong tay một bên cầm tờ hồng lẩy từ ông Từ trong miếu, bên khác là mộc bài cùng bút.

“Thích muội.” Lâm Duẫn Chi đứng lại, bộ dạng hết sức nghiêm túc.

Thất Nhân khoé mắt giật giật, xem bộ dáng hần thể kia, lại nhìn đồ vật trong tay hắn, khoé miệng nàng không tự chủ run run. Lâm công tử không phải đang muốn làm cái chuyện kỳ quái gì đấy chứ?

Lâm Duẫn Chi nhìn thẳng Thất nhân, nói tiếp: “Người gả cho ta, có được hay không?”

Trong nháy mắt Thất Nhân giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh. Hoa đào của nàng nở rộ có phải quá nhanh hay không? Chiến Sanh Ca không có ánh mắt kia nàng còn không có hất ra, nàng lúc nào lại trêu chọc phải một đóa đại hoa đào như vậy a?

Huống chi mỹ mạo của Lâm Duẫn Chi có thể sánh hơn cả một mỹ nhân, hắn làm sao sẽ coi trọng một tiểu nha đầu hình dạng còn không có nảy nở đầy đủ? Chẳng lẽ người này có sở thích luyện đồng?

Da mặt Thất Nhân giật a giật, ánh mắt nhìn Lâm Duẫn Chi lập tức giống như gặp rắn, hận vì bản thân tránh không kịp.

Lâm Duẫn Chi gặp Thất Nhân không đáp lời, vội vàng giải thích: “Thích muội, ta biết là mình mạo muội. Ta biết nữ tử như ngươi vậy, nên nhận được một kết quả tốt hơn. Nhưng ta thật sự là thật lòng, xin cho ta một cơ hội.” Sau đó hai tròng mắt đưa tình, vạn phần mong đợi chiếu vào Thất nhân.

Thất Nhân im lặng, im lặng.

Lâm Duẫn Chi vừa vội lại tiếp tục giả thích: “Thích muội, ta tuyệt đối sẽ không giống như người nọ, ta sẽ hảo hảo quý trọng.”

“Lâm đại ca.” Không đợi hắn nói xong, Thất Nhân không nhịn được cắt đứt, “Đại ca, ta gọi ngươi một tiếng đại ca, ngươi vĩnh viễn chính là đại ca của ta. Ngươi là sơn gian thanh tuyền, ta chỉ là một đạo nước bùn, căn bản không thể nhập làm một.”

“Nhưng là.” Lâm Duẫn Chi lại nói.

“Đại ca, hảo ý của ngươi Thích Huyền tâm linh. Thích Huyền chỉ hy vọng có thể vĩnh viễn có một ca ca tốt.” Thất Nhân nhìn về phía Lâm Duẫn Chi một cách thành khẩn. Nàng tự nhiên biết Lâm Duẫn Chi là có hảo tâm, muốn cho nàng có một kết thúc có hậu, để tránh bị khi nhục. Lâm công tử này quả nhiên đúng như lời truyền, tâm địa như ngọc, ôn nhuận vô song.

Lâm Duẫn Chi ngu ngu ngơ ngơ đứng đó.

Đột nhiên, Thất Nhân cảm giác được một ánh mắt băng hàn quen thuộc. Bất đắc dĩ ngẩng đầu, quả nhiên Chiến Sanh Ca đứng thẳng tắp cách đó không xa, bạch y tung bay nhẹ nhàng trong gió.

48. Chương 48: Nam Hải Mê Dạng

Editor: Thu Hồng

Lâm Duẫn Chi theo ánh mắt Thất Nhân nhìn lại, trong nháy mắt hắn như phát đại hỏa. Nam nhân này, làm sao đến nơi đây nữa rồi?

Hắn lập tức ngăn trở Thất nhân, trong lòng tự nhủ không thể để người này lại thương tổn nàng thêm chút nào nữa.

Chiến Sanh Ca vừa động, bạch y bay bay, hướng về phía Thất Nhân cùng Lâm Duẫn Chi đi tới. Thất Nhân nhướng mày, chẳng lẽ nam nhân này muốn mở sát giới?

Chiến Sanh Ca lướt qua hai người bọn họ, hướng trong miếu thẳng tắp đi tới, xem hai người giống như là không khí.

Thất Nhân nghi ngờ nhìn lại, đây không giống tác phong của hắn a?

Một lát sau, Chiến Sanh Ca lại đi ra, từ từ bước về phía Thất nhân.

“Người muốn làm gì?” Lâm Duẫn Chi cảnh giác nói, ngăn trở đường đi của hắn.

Chiến Sanh Ca đứng lại, nhàn nhạt quét mắt một vòng, như cũ phun ra một đan âm tiết: “Cút!” Ý tứ đe dọa hàm xúc mười phần.

Lâm Duẫn Chi lúc này sao có thể tùy tiện bị đuổi đi, vốn đối với chuyện đêm trước đã hối tiếc không dứt, bây giờ lại càng giống gà mẹ bảo vệ gà con, nhất quyết bảo vệ Thất Nhân an toàn.

“Cút!” Chiến Sanh Ca tiếp tục nhả ra một chữ.

Lâm Duẫn Chi vẫn như cũ không bị lay chuyển.

Bốn mắt chạm nhau, tựa hồ còn có thể nghe được thanh âm tia lửa bắn ra bốn phía trong không khí.

Hài hòa, chân chính hài hòa. Nào có người nam nhân nào khác có thể nhìn nhau lâu như vậy.

Môi Thất Nhân kéo kéo, xoay người, nhấc chân đi. Đánh đi, trước hết để cho nàng đi rồi bọn họ hãy đánh.

Thừa dịp Lâm Duẫn Chi nhìn mình, Chiến Sanh Ca lắc mình một cái đến trước mặt Thất Nhân, kéo lấy cánh tay nàng.

“Làm cái gì?” Thất Nhân cau mày, gương mặt.

Chiến Sanh Ca vung tay, giữ ra tấm mộc bài bị lựa đỏ buộc lại. Một cái bung ra, chỉ thấy trên một khối là danh tự Sanh Ca, một cái khác lại viết Thất Nhân.

Thất Nhân không khỏi nổi lên chút hắc tuyến, nam nhân này nhìn thế nào cũng không giống như là người có thể làm chuyện nhi nữ tình trường a.

Lâm Duẫn Chi cũng là nhất thời kinh ngạc không thôi, nện bước đi ra ngoài rồi dừng lại ngay chỗ xung yếu.

“Người tin cái này?” Thất Nhân không thể tin.

“Không.” Chiến Sanh Ca nhìn nàng một chút lại mở miệng nói, “Ta không tin.”

Thất Nhân run run, đây mới là Chiến Sanh Ca bình thường a.

“Chỉ cần ngươi tin, ta đây sẽ tin.” Chiến Sanh Ca lại nói.

Thất Nhân im lặng tự hỏi trời cao. (TT: ta cũng thế ^_^)

Chiến Sanh Ca quay đầu lại, đem hai khối mộc bài có viết tên hai người hướng phía cành cây cổ thụ cao cao ném đi.

Mộc bài bay lên, bỗng dưng có một trận gió thổi qua, đánh vạt đi bản bài vốn nên hạ xuống đúng phương hướng cành cây.

“Bộp ” một tiếng, mộc bài hung hăng rơi xuống mặt đất cách đó không xa.

Trong lúc nhất thời, mấy người nhìn tấm thẻ bài rơi xuống không nói nên lời.

Thất Nhân bĩu môi: “Nhìn thấy không? Nguyệt lão đều cảm thấy ta với ngươi không phải là người một nhà.”

Chiến Sanh Ca không để ý, đi tới, đem thẻ bài nhặt lên, lại nhìn lên đỉnh chóp cây đại thụ. Đột nhiên xoay người bay đi tới.

“Dùng kinh công mưu lợi chắc chắn là không nhận được sự chúc phúc.” Thất Nhân lạnh lạnh đứng tại chỗ nói.

Chiến Sanh Ca cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, chỉ nghe “Rắc” một tiếng giòn vang lên, một nhánh cây bị bẻ gãy, rủ xuống.

Trong nội tâm Thất Nhân buồn bực không thôi, nam nhân này muốn bắt nạt cây này sao? Có phải là quá trẻ con hay không chứ?

Lại thấy Chiến Sanh Ca đem cành cây hung hăng giật xuống, hướng mặt đất dưới chân dẫm xuống, lại đem một bài nhẹ nhàng đặt ở trên: “Tốt rồi.”

Khóe miệng Thất Nhân không nhịn được mà run lên, người này suy nghĩ quả nhiên không theo lẽ thường, chỉ có hần mới có thể nghĩ ra cách như vậy. Dù sao một bài chỉ cần treo lên cây này là được chúc phúc, nên hần liền đem nhánh cây bẻ —— thật là người đủ cố chấp.

Thất Nhân mặc kệ hần, thật không thể cùng nam nhân này nói lý lẽ.

“Hứa nguyện.” Chiến Sanh Ca nhìn về phía Thất nhân, nói.

Sắc mặt quái dị, Thất Nhân nhìn hần, hai người bọn họ vô luận là ai cũng sẽ không giống thiện nam tín nữ, sao lại làm ra chuyện như vậy. Huống chi hai người bọn họ cùng nhau hướng Nguyệt lão khẩn cầu. Đó là một chuyện gì a?

“Ta sợ Nguyệt lão nghe được nguyện vọng của chúng ta, lại không biết làm như thế nào cho phải.” Thất Nhân trêu chọc nói.

“Tại sao?” Chiến Sanh Ca hỏi.

“Hai người tâm ý không tương thông, người nói Nguyệt lão nên làm như thế nào cho phải.” Thất Nhân cười khê.

“Vì sao không tương thông?” Chiến Sanh Ca tiếp tục truy vấn Thất nhân.

“Người sẽ vì ta cầu mà làm một phu lang cả đời nhất thế một đôi sao?” Thất Nhân câu khởi khóe miệng, đi đến gần giễu cợt.

Chiến Sanh Ca thật sâu liếc nhìn nàng một cái, đảo mắt nhìn về cành cây cắm trên mặt đất, trầm giọng nói: “Ta đối với Nguyệt lão nói, ta có đủ tư cách để làm vị phu lang kia.”

Trong nội tâm Thất Nhân nhất thời không biết là nên giận, hay nên cười, nam nhân này sao có thể tự đại, cố chấp đến loại trình độ này. Tư cách? Lời nói dối này so sánh với lời bốc phét còn không đáng tin hơn!

Gió nổi lên, thẻ một bài treo mãi đầu cành tiếp tục tấu hoan khúc, thậm chí ngay cả nhánh cây cắm trên mặt đất kia cũng nhẹ nhàng đung đưa. Mặc dù thanh âm không thể so sánh cùng cây kia, nhưng rốt cuộc cũng tấu ra một thanh khúc nhẹ nhàng vui tươi.

Dưới tàng cây, hai thân ảnh bạch y, nữ tử thanh tân, nam tử cường tráng. Bạch y nhẹ nhàng, quét lá rụng trên mặt đất.

Cách đó không xa, Lâm Duẫn Chi nhìn nhìn hai người, lại nhìn nhìn một bài trong tay, một mặt viết tên mình, mặt khác trống không chưa viết gì cả, yên lặng lui xuống.

Trên quan đạo, một nữ tử áo tơ trắng cỡi ngựa đi chậm rãi, trên mặt thần thanh khí爽 —— chính là Thất Nhân từ Doanh Thành chạy đi.

Không nghĩ tới trong Doanh Thành nhỏ nhỏ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Lôi Phong quân, Dực Vương, Chiến Sanh Ca, mỗi cái đều là chuyện phiền toái đến khó giải quyết.

Nếu trốn không được, nàng chạy còn không được sao?

Nàng không muốn chọc vào phiền toái, như vậy chạy đi luôn là thượng sách. Làm thủ lĩnh danh nghĩa của Lôi Phong quân cũng không khác gì bị Dực Vương xảo trá kia nghiền ép.

Về phần Chiến Sanh Ca, nàng lại càng thêm không có ý kiến gì. Chuyện không thực tế, nàng chưa bao giờ làm.

Nàng tiếp tục đi theo cuộc sống của nàng, chỉ hy vọng từ nay không cần gặp lại cũng không nên lui tới.

Đang trong lúc Thất Nhân thích ý, đột nhiên, từ bên đường vọt ra một nam hài người đầy vết máu, hù dọa con ngựa Thất Nhân đang cưỡi.

Ngựa nhỏ hí dài gơ lên vó trước.

Thất Nhân an ổn con ngựa lại, giương mắt nhìn, trông thấy đáy mắt nam hài là không thiện ý cùng hận ý.

Nhìn lại hắn, bộ dạng đại khái mười ba mười bốn tuổi, một thân lam lũ, đất đen cùng máu tươi đem dung mạo thật che đi, nhưng từ y phục rách nát kia có thể đoán, tuyệt đối đây không phải là hài tử nhà người bình thường.

Thất Nhân nhếch miệng, nàng không nhìn thấy, nàng cái gì cũng không nhìn thấy. Đây tuyệt đối lại là một phiền toái lớn trong đại phiền toái. Trực giác nói cho nàng biết, cùng nam hài này nhắc lên quan hệ tuyệt đối không có chuyện tốt.

Lập tức, quyết định liều mạng. Mắt nhìn thẳng làm như không thấy nam hài, Thất Nhân tiếp tục cỡi ngựa đi rong về phía trước.

Đột nhiên, sát khí từ phía sau lưng xuyên lạnh thấu xương mà đến.

“Công tử, người nên biết điều một chút đi trở về, dè dặt da thịt chịu khổ.” Thất Nhân chỉ nghe sau lưng có tiếng khàn khàn như thế.

Không quay đầu lại, chuyện không liên quan đến nàng. Nàng là người điếc, nàng là người mù.

“Các người là hạng người lang tâm cẩu phế, cũng xứng nói chuyện với ta? !” Thanh âm nam hài tuy có vẻ hơi non nớt cũng đầy cao ngạo.

Có nên nhanh chóng giục ngựa đi về phía trước hay không? Nhưng hiện tại nếu nàng cử động quá lớn có thể kích thích đến đám người phía sau kia hay không. Thất Nhân cúi đầu tự đánh giá.

“Hừ, công tử, là người không khuất phục đó? Vậy không nên trách bọn thuộc hạ không khách khí!” Thanh âm khàn khàn hừ lạnh.

Nên chạy sao? Thất Nhân run run. Sát khí nơi này càng lúc càng dày đặc. Giết người là có thể, nhưng xin đợi nàng rời đi rồi hãy giết người tiếp.

Đang muốn vung roi, thì lại nghe phía sau truyền đến tiếng la cấp bách của nam hài: “Tỷ tỷ!” Thanh âm hướng về phía nàng mà đến.

Thất Nhân giương mắt, xác định trước mắt không có bất kỳ nữ tử nào khác. Nhưng ngay sau đó da mặt rút rút, hài tử đáng ghét này là của nhà ai nha, khắp nơi nhận thân thích loạn, không biết sẽ mang đến khốn nhiều cho người khác sao?

Quả nhiên, sát khí hướng Thất Nhân di động tới.

“Đứng lại!” Tiếng quát khê truyền đến.

Khóe mắt Thất Nhân nhảy nhót, gọi nàng dừng nàng phải ngừng sao, vậy chẳng phải là quá thật mất mặt rồi? Tiếp tục hướng phía trước đừng đưa đi tới.

Chỉ nghe sau tai truyền đến “Vù vù” mấy tiếng tựa như gió bị xé rách, Thất Nhân không có đảo mắt lại nhìn, roi ngựa đưa về phía sau vung lên, ba chi ám tiễn lập tức chuyển hướng bay về phía đại thụ bên đường, đâm thật sâu vào.

Thất Nhân thở dài, tại sao chuyện phiền toái gì cũng khiến nàng gặp được? Vừa rời đi hang hổ, làm sao lại tiến vào hang sói rồi?

“Thở dài” một tiếng, Thất Nhân dừng lại, quay đầu: “Có chuyện gì sao?”

Đập vào mắt chính là ba nam nhân đầu đội mũ che, không nhìn thấy diện mạo, lúc này đang âm thầm nhìn thẳng Thất nhân. Cầm đầu chính là nam nhân có thanh âm khàn khàn: “Người biết công tử nhà chúng ta?”

Thất Nhân liếc một cái về phía nam hài, hắn đang cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì: “Không nhận biết.” Nàng nói lời thật. Nàng làm sao biết tiểu quỷ này phiền toái như vậy.

“Hừ, người không thừa nhận cũng vô dụng. Coi như người xui xẻo, hôm nay người tất phải đi gặp Diêm vương.” Thanh âm khàn khàn hừ lạnh.

Khóe miệng Thất Nhân co quắp rồi rút ra. Lại một lần nữa xác định, đầu năm nay, chính là lời thật không ai tin. Nếu xác định bọn họ là người quen, tại sao còn hỏi nàng?

“Diêm vương?” Thất Nhân cười khê, “Gặp lại lão bằng hữu... Đây không được, ta lại bị hắn đá trở lại thôi.” Nàng nói đây là lời nói thật. Nếu không phải Diêm vương không thu, nàng sao lại trọng sinh ở nơi này?

Quả nhiên, thanh âm khàn khàn kia lại vang lên: “Tiểu nha đầu này thật là cuồng vọng! Vậy thì đến địa phủ, đi theo Diêm vương lôi kéo tình cảm đi.”

Vừa nói, tay cầm vuốt ưng, vọt lên.

Thất Nhân cảm thấy thật sự bất đắc dĩ, thật muốn đánh sao? Đây cũng không phải là nàng chọc tai họa, nàng là vì ai mà đánh a.

Vừa ai oán, Thất Nhân vừa tung người lập tức nhảy xuống, tránh được móng vuốt đánh tới.

Thất Nhân tay cầm roi ngựa, vung lên đánh thật mạnh về phía nam nhân, nam nhân kia tránh không kịp, đầu bị đánh trúng tạo thành vết máu thật dài.

Còn dư lại hai nam nhân mang mũ che liếc mắt nhìn nhau, phi thân, gia nhập chiến cuộc.

Thất Nhân quay lại, còn đang suy nghĩ nàng rốt cuộc là vì ai mà đánh.

Ánh mắt liếc qua, thấy trên người nam hài kia đầy máu đen đang dọc theo quan đạo từ từ di động. Tới bên cạnh Xích mã của Thất Nhân, hắn nhanh chóng sải bước, vỗ ngựa định rời đi.

Thất Nhân đầu đầy hắc tuyến. Đây rốt cuộc là con cái nhà ai, làm nàng gặp phiền toái, còn muốn trộm ngựa của nàng, chẳng lẽ bộ dạng của mình dễ hiếp đáp lắm sao?

Trong nháy mắt trên tay tăng thêm lực, không hề do dự, đem tất cả oán khí đều dồn vào đối phó ba nam nhân kia. Tại điểm yếu hại, công kích toàn lực.

Trong nháy mắt trên quan đạo tăng thêm ba cái xác chết không nhắm mắt.

49. Chương 49: Tửu Lâu Truy Kích

Editor: Thu Hồng

“Tiểu tử, người chuẩn bị đem ngựa của ta lừa gạt đến nơi đâu?” Thất Nhân tiến lên mấy bước, kéo lấy dây cương, tàn bạo nhìn thẳng nam hài. Tuổi còn nhỏ đã biết bỏ qua người khác tới bảo vệ bản thân, thật là tiền đồ “bất khả hạn lượng”.

Về mặt nam hài kinh ngạc nhìn nàng, nhìn lại ba người té trên mặt đất kia, trong mắt không có e ngại, thần sắc trong nháy mắt bình tĩnh trở lại. Về mặt chính là từ trên cao nhìn xuống nói: “Người rất lợi hại.” Giọng nói khẳng định, “Bổn công tử muốn thu người làm hộ vệ.” Giọng điệu ra lệnh.

Thất Nhân quái dị nhìn hắn, tiểu quỷ này có vấn đề sao. Mới vừa rồi còn hăm hại nàng, hơn nữa còn muốn vứt bỏ nàng không để ý, lúc này lại làm như chuyện gì cũng không phát sinh, còn một bộ dạng ân tứ, tựa

hồ làm hộ vệ cho hần là chuyện vô cùng vinh quang. Vừa nhìn liền biết là dạng cậu ấm không biết nhân gian khó khăn.

“Không có hứng thú.” Thất Nhân khoát khoát tay, nếu không phải nể tình hần là đóa hoa của tổ quốc, ta đây thật lười để ý, “Hiện tại mời vị tiểu công tử đang tọa kỵ của ta bước xuống.” Vừa nói, một roi ngựa vung đi tới.

Nam hài vội vàng tránh ra, rơi xuống dưới ngựa.

“Người. . . .” Nam hài bò dậy, làm như tức giận, trong mắt như đèn nén lửa giận đang nhảy nhót.

“Ta chỉ là người đi đường giáp. Công tử gia người xin thỉnh anh khác.” Thất Nhân vừa nói vừa lên ngựa đi.

“Không nên.” Nam hài chợt đánh tới, ôm lấy chân trái của Thất Nhân, “Tỷ tỷ, người không nên bỏ lại ta.”

Tỷ tỷ? Thất Nhân không khỏi co quắp cái trán lại. Mới vừa rồi không phải bảo mình làm hộ vệ cho hần sao? Chỉ trong chốc lát, lại biến thành tỷ tỷ rồi? Tâm cao khí ngạo lúc trước đều đi nơi nào?

“Ta không phải là tỷ tỷ của người.” Thất Nhân nhếch miệng. Cái chuyện khó hiểu như thế, đệ đệ này kiên quyết không thể thu.

“Người đã cứu ta, chính là tỷ tỷ ta!” Nam hài kiên trì nói, hai cánh tay càng thêm vững vàng ôm lấy.

“Ta không nghĩ cứu người.” Thất Nhân tiếp tục nhếch miệng. Nói ra lời thật vừa rồi vẫn muốn nói cho hần biết, “Buông ra!”

“Không buông!” Nam hài gất gao ôm lấy.

“Buông ra!”

“Không!”

Thất Nhân hận đến cắn răng, đây rốt cuộc là con cái nhà ai, bướng bỉnh giống như bò, bám người dai như chó. (—“)

Trong tửu lâu, tiếng người ồn ào, đây là khoảng thời gian các loại nhân vật khắp nơi tụ tập.

Một góc gần cửa sổ, một thiếu nữ áo tơ trắng ngồi cùng một thiếu niên áo đen, trang phục hai người lộ ra vẻ đặc biệt không phối hợp, trở thành một điểm khác biệt trong tửu lâu, khiến ọi người ghé mắt.

Thiếu niên nhìn về thiếu nữ, đáy mắt có chút nhụt nhũ.

“Tiểu Hắc Quy, tại sao nhìn ta như vậy? Không nên mê luyến ta, ta đối với tiểu hài tử không có hứng thú.” Thất Nhân nhàn nhã nói. Đứa nhỏ này tự xưng Thác Bạt Quy, Thất Nhân liền đùa hần, gọi hần là Tiểu Hắc Quy.

“Ta tên là Thác Bạt Quy!” Thiếu niên đầu đầy hắc tuyến, đã có chút nghiêng rằng nghiêng lợi. Nguyên tưởng rằng nữ nhân này có thể một mình đánh bại ba người truy kích, hần là rất cường hãn, lúc này mới muốn sống muốn chết theo sát nàng, hy vọng có thể nhận được sự che chở của nàng. Trải qua một ngày chung đụng, hần coi như là hiểu được chút chút, nữ nhân này chính là không có bộ dạng đại nhân, vẫn gọi Tiểu Hắc Quy, Tiểu Hắc Quy không ngừng.

Từ nhỏ đến lớn, có ai dám đối với hần càn rỡ kêu to gọi nhỏ như thế, cũng chỉ có nữ nhân vô lương trước mắt này thôi. Rõ ràng so với hần không có lớn hơn bao nhiêu, lại hết lần này tới lần khác bày ra một bộ dạng đại tỷ. Mặc dù mình gọi nàng là tỷ tỷ, nhưng cũng là giả bộ đáng thương, kêu gọi sự đồng tình mà bắt đắ dĩ làm thôi. Nữ nhân này thật đúng là tưởng thật đi!

Huống chi thủ đoạn của nữ nhân này thật sự là làm người ta đáng xấu hổ!

“Người lại trộm tiền?” Thác Bạt Quy không thể nhịn được nữa, chất vấn lên.

Thất Nhân kỳ quái nhìn hần: “Mượn mà thôi. Làm sao, có vấn đề sao?” Nàng tương đối hối hận, lúc rời đi Chiến gia không có thuận tiện lấy một ít vàng cùng mang đi, hại nàng hiện tại trôi qua túi quần như thế.

“Không hỏi tự mượn là trộm, quân tử sở bất si.” Thác Bạt Quy nhìn về phía Thất Nhàn, nghiêm túc nói.

Thất Nhàn híp mắt nhìn, tiểu tử này, không phải là nhi tử của tên gốc Lâm Duẩn Chi đó chứ, làm sao cùng tên gốc đó một giọng, một tánh tình thế.

Thất Nhàn bưng chén cơm trước mặt Thác Bạt Quy qua, thả vào chỗ mình vừa nói: “Ta không phải là quân tử, ta muốn ăn cơm. Nếu Tiểu Hắc Quy người thanh cao như thế, bữa cơm này thật có thể tiết kiệm được rồi. Ta trước thay tên khát cái bên ngoài cảm ơn người, cho bọn hắc giữ nhiều thức ăn còn nguyên vẹn như vậy.” Cất, tiểu hài tử này dám nói với nàng vấn đề lương tâm cùng xấu hổ, có thể sinh tồn mới là chân lý.

Vừa nói, Thất Nhàn vừa cầm lấy chiếc đũa, tự mình ăn lấy, vô cùng hoan khoái, còn thỉnh thoảng chép chép miệng một chút, cố ý làm cho Thác Bạt Quy đối diện nhìn mà thèm.

Thác Bạt Quy tức giận trừng mắt nhìn Thất Nhàn, người này thật không biết ngưng ngừng sao? Nhất thời, hiện tại lại bị thức ăn hấp dẫn khó ngăn cản không nổi, hắc đã ba ngày không có một bữa ăn tử tế rồi. Trên đường chạy trốn, hơn phân nửa thời gian cũng chỉ có chút ít quả đại lót dạ. Lúc này nhìn Thất Nhàn ăn được nhẹ nhàng vui vẻ như thế, càng cảm thấy bụng đói kêu vang.

Chỉ nghe “cô lô” một tiếng, bụng Thác Bạt Quy không nên thân mà vang lên. Trong lúc nhất thời mặt đỏ không dứt.

Thất Nhàn buồn cười ngẩng lên. Đứa nhỏ này, thân thể so sánh với lời nói thành thực hơn. Thuận tay đẩy chén cơm hướng Thác Bạt Quy đi qua.

Thác Bạt Quy liếc nhìn nàng một cái: “Thời kì phi thường phi thường đạo.” Vừa nói nâng chén cơm lên, một ngụm lớn ăn rồi.

Thất Nhàn mỉm cười, thời kì phi thường phi thường đạo? Đứa nhỏ này, thật là có thể tìm lý do tốt thuyết phục bản thân nha.

“Đại gia, xin thương xót sao, thương hại, thương hại lão bà tử.” Một thanh âm khàn khàn truyền đến. Thất Nhàn chuyển mắt, một lão nhân tay cầm quả trượng, xiêm y lam lũ, tóc rối bù, nâng cái bát không còn nhìn ra hình dạng ban đầu, đi tập tễnh tới từng bàn một xin tiền.

Tiểu nhị vội vàng tiến lên, oanh oanh xua đuổi, sợ lão bà tử này ảnh hưởng tới thực khách trong điểm.

Thất Nhàn tiếp tục cúi đầu ăn cơm, bất kể.

Một cái xô đẩy làm lão bà tử hướng tới cái bàn hai người Thất Nhàn ngã tới.

Thác Bạt Quy cau mày, để bát đũa xuống, tiến lên mấy bước, đỡ lão bà tử: “Lão nhân gia, không có sao chứ.”

Thất Nhàn liếc nhìn hắc một cái, cười thầm, tiểu tử này hảo tâm là hảo tâm, nhưng hắc không biết bình thường hảo tâm cũng sẽ bị lòng lang dạ thú nuốt sao? Nhỏ như vậy lại còn có thể sống sót trong lúc bị truy kích, thật đúng là kỳ tích.

Lão bà tử bám chặt cánh tay Thác Bạt Quy, há miệng run rẩy đứng lên, thanh âm run rẩy, làm như hết sức e ngại: “Cảm ơn Tiểu công tử.”

Thác Bạt Quy đang muốn trả lời, lại thấy hàn quang chợt lóe, trong tay lão bà tử ẩn giấu một ngân châm, hướng Thác Bạt Quy bay ra.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một chiếc đũa cấp tốc bay tới, xuyên thấu qua cổ tay lão bà tử. Ngân châm trong nháy mắt lệch hướng phương, rơi xuống cách Thác Bạt Quy không xa.

Lão bà tử kêu đau một tiếng, che cánh tay, liên tục lui về phía sau.

Thác Bạt Quy ngây người.

Thất Nhàn cười khê: “Tiểu Hắc Quy, đây là dạy người một cái đạo lý, nhân sự đừng quản.” Nàng làm sao sẽ nhìn không ra băng hàn trong đáy mắt lão bà tử kia.

Trong lúc nhất thời, tửu lâu đại loạn. Cảnh tượng nhuộm máu tanh như thế có thể nào khiến người bình thường không kinh hãi? Tiếng thét chói tai, thanh âm chạy loạn độn nhau, mau hỏng.

“Cô nương hảo công phu.” Một thanh âm âm trầm vang lên.

Thất Nhân giương mắt, lại thấy một nam nhân quần áo đen từ chỗ tối đi ra, lỗ mũi mỗ ứng, mắt tam giác, nhìn thấy liền làm cho người ta chán ghét. Hơn nữa trên cổ tay đeo một chuỗi linh đan, lại càng khiến Thất Nhân thêm nhản mảy. Loại chuông này là trang sức của tiểu cô nương a, bị nam nhân này đeo tại cổ tay, thật muốn bao nhiêu buồn nôn liền có bấy nhiêu.

Đứng phía sau hắc y nam tử là mười mấy nam nhân mang mũ che, loại trang phục này lúc gặp Thác Bạt Quy, nàng đã nhìn qua.

“Khách sáo, khách sao.” Thất Nhân không khách khí trả lời.

Nam nhân mắt ứng chuyển hướng Thác Bạt Quy: “Công tử, biệt lai vô dạng (đã lâu không gặp)?”

Thác Bạt Quy làm như phần hận lại xen lẫn hoảng sợ, hướng phía sau Thất Nhân né tránh.

Thất Nhân cau mày, có thể đem Thác Bạt Quy hù dọa thành như vậy, đoán chừng nam nhân này không đơn giản.

“Cô nương bảo vệ hẩn sao?” Nam nhân tiếp tục trầm giọng hỏi.

“Không có.” Thất Nhân rất sáng khoái trả lời.

Thác Bạt Quy ở phía sau nghe vậy chăm chăm nhìn thẳng cái ót Thất Nhân. Nữ nhân này, thật là không đủ nghĩa khí. Có thể khiến cho người ta muốn một ngụm cắn chết.

“Người nghĩ đem hẩn giết, nấu thế nào cũng được, bất quá...” Thất Nhân lại tăng thêm ngữ khí, “Mời đến địa phương ta không nhìn thấy, lặng lẽ tiến hành. Dù sao hiện tại ta coi như là người giám hộ đứa nhỏ này, vốn không tiện trở mặt nhìn mặt cho các người xử lý.”

Mặc dù rất không muốn chọc vào phiền toái, nhưng nam nhân trước mắt này quá âm tà, nhìn rất không thoải mái, Thất Nhân không nhịn được mà muốn nghịch ý hẩn.

“Ha hã.” Nam nhân kia lại khê nở nụ cười, gương mặt càng cực kỳ giống rắn, âm hiểm làm cho người ta phát rét, “Cô nương nên suy nghĩ bảo vệ mình thật tốt trước đã.” Vừa nói giơ lên cổ tay.

Trong nội tâm Thất Nhân đột nhiên dâng lên dự cảm bất tường. Cảm giác như vậy cực kỳ giống tình cảnh ngày đó cùng Huyết Vô Y đối trận.

Nam nhân vung khê tay, linh đan ở cổ tay nhẹ nhàng va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy, cũng rất dễ nghe.

Thất Nhân chưa kịp buồn bực, đột nhiên cảm giác cả người một trận vô lực.

“Như thế nào?” Thanh âm nam nhân như cũ âm trầm, “Như thế, cô nương thật cho là còn có thể bảo vệ người?” Làm như đắc ý không dứt.

Thất Nhân đỡ lấy cái bàn, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng. Khó trách nhìn nam nhân này rất đáng ghét, thì ra là vừa bắt đầu đã bị hẩn tính toán. Nhiệm vụ của lão bà tử kia thật ra không phải muốn đánh chết Thác Bạt Quy, đoán chừng chính là hướng nàng ám toán. Nhưng nàng nghĩ mãi mà không rõ chính là từ lúc lão bà tử đáng chết kia ra tay, nàng không có buông lỏng cảnh giác, làm sao có thể trúng ám toán?

50. Chương 50: Vô Danh Chi Cổ

Editor: Thu Hồng

Thác Bạt Quy nhanh tay bắt được Thất Nhân, vội vàng nói: “Người. Không có sao chứ?”

“Không chết được.” Thất Nhân lườm hằn một cái. Cũng biết cùng tiểu tử này nhắc lên quan hệ là không có kết quả tốt.

“Hiện tại không chết được, sau này sẽ sống không bằng chết!” Chỉ nghe thanh âm âm tà dị của nam nhân tựa như xà vang lên.

Sống không bằng chết? Trong nội tâm Thất Nhân nhảy nhót, rốt cuộc là cái tình huống gì.

“Vốn cũng không muốn làm khó người, chỉ đổ thừa người xen vào việc của người khác.” Xà nam lại là âm hiểm nói.

Phi! Không muốn làm khó nàng còn sớm tính tốt kế hoạch đối phó nàng sao? Nói so với hát nghe còn hay hơn. Xen vào việc của người khác? Trời mới biết, nàng không ưa nhất đúng là nhân sự, nếu không phải tiểu tử kia cứ quẩn mình, nàng quẩn khí gió hằn chết sống. Thất Nhân không khỏi ai thán (bi ai và than thở).

“Công tử, xin theo chúng ta trở về!” Xà nam chuyển hướng Thác Bạt Quy, dường như cung kính, kì thực giọng nói thật cuồng vọng.

“Không!” Thác Bạt Quy nhìn một chút Thất nhân, cắn răng, đáp được thật dứt khoát kiên định. Xoay người liền hướng phía cửa chạy đi.

Khóe mắt Thất Nhân giật giật, tiểu tử này, đúng là so với nàng có tiền đồ hơn nhiều lắm, vừa thấy ô dù không có tác dụng, hằn liền xun xoe chạy trốn thật nhanh. Không làm cho nàng có cơ hội bắt được hằn! Bị nàng bắt được, quẩn hằn khí gió có phải đứa trẻ hay không, hằn là đánh cho cái mông hằn nở hoa!

Xà nam từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, hướng phía sau vung tay lên, hai gã thủ hạ lập tức phi thân xông về phía Thác Bạt Quy.

Mắt thấy Thác Bạt Quy sắp bị bắt, lại thấy ngân quang chợt lóe, một thanh hắc thiết đại đao hình Kỳ Lân từ cửa chính xé rách không trung bay tới, cứ như vậy mà chặn giữa nam nhân đội mũ cùng Thác Bạt Quy.

Thất Nhân giương mắt nhìn lên, một nam nhân hắc chiến bào đứng thẳng tắp ở cửa. Thất Nhân không khỏi muốn nhếch miệng, cái kiểu ăn mặc này, có phải quá phong cách rồi hay không?

Nhìn lại hằn tóc dài tùy ý bó buộc, gương mặt tuấn nghị, mày kiếm, ánh mắt lấp lánh sáng lên, cả thân người phát ra chánh khí nghiêm nghị. Nam tử này, không có phong độ của người trí thức như Lâm Dẫn Chi, cũng không có bá đạo của Chiến Sanh Ca, nhưng có một loại khí phách cuộn cuộn của nam tử hán.

“Công tử, thuộc hạ đến chậm, khiến công tử bị sợ hãi.” Nam tử vung áo bào, bước đi đến trước mặt Thác Bạt Quy, cúi đầu ôm quyền nói.

“Quân Nghị!” Thác Bạt Quy vui mừng nhìn về hằn, “Người đã đến rồi là tốt rồi!”

Thất Nhân khiêu mi, nhìn bộ dạng Thác Bạt Quy như rất yên tâm, xem ra Quân Nghị này là một nhân vật có thể tin a.

“Quân Nghị, vị tỷ tỷ kia đã cứu của ta.” Thác Bạt Quy chỉ Thất nhân, vội vàng nói, “Phải cứu nàng.”

Trong lòng Thất Nhân có chút an ủi, tiểu tử này coi như có chút lương tâm, trước đó một chút đã sẵn sàng lâm trận, hiện nay cũng không cần rồi. Giương mắt một cái đã cùng Quân Nghị bốn mắt nhìn nhau. Thất Nhân không khỏi than thở, nam nhân này đáy mắt hiện lên vẻ chánh khí thật là rất hiếm thấy, hằn là một lương tướng trung thành.

“Quân Nghị, người còn không có chết? !” Đáy mắt xà nam lại càng ác độc, giọng căm hận.

“Muốn Quân Nghị ta chết, người còn không có khả năng như vậy!” Quân Nghị rút lên hắc thiết đại đao, thẳng tắp nhìn xà nam.

“Tốt! Tốt! Quân Nghị, ta đây liền muốn xem một chút Chiến thần Miêu Y của chúng ta đến cùng có phải ba đầu sáu tay hay không!” Xà nam dứt lời, phát tay, đám người mũ che phía sau nhất tề hành động, hướng Quân Nghị đánh tới.

Trong lúc nhất thời, trong hành lang, đao kiếm tung bay.

Miêu Y? Thất Nhân khiêu mi. Đó là địa phương nào a? Quần nó Miêu Y hay là Bồ Y, nàng vẫn nên chiếu cố bản thân mình trước mới là tốt nhất. Đến bây giờ nàng cũng không hiểu thân thể của mình rốt cuộc chỗ nào có vấn đề, duy nhất có thể đoán chính là khẳng định cùng xà nam và chuỗi linh đang quỹ dị trên tay hẳn có liên quan.

Từ từ trong tay Thất Nhân lại khôi phục chút ít khí lực, chỉ cảm thấy thân thể cũng đang phục hồi trạng thái khỏe mạnh như cũ.

Quân Nghị cùng hơn mười người đối trận, vẫn không rơi vào thế hạ phong. Đại đao trên tay hẳn lại huy vũ đến giọt nước cũng không lọt. Nhưng đồng thời cũng muốn bận tâm đến Thác Bạt Quy ở một bên, thủ thắng thật cũng không đơn giản.

Xà nam cau mày, không hề chớp mắt nhìn thẳng Quân Nghị, hoàn toàn đem Thất Nhân cho rằng không khí.

Thất Nhân nhìn đúng thời cơ, năm ngón tay rũ thành trảo, hướng về phía xà nam, bổ nhào đi tới.

Xà nam phản ứng nhanh chóng, mặc dù kinh ngạc, rốt cuộc vẫn tránh được, nhưng linh đang lại bị Thất Nhân giật xuống.

“Đúng là xem thường người!” Xà nam âm u nhìn về phía Thất nhân.

“Người cho ta hạ độc gì?” Thất Nhân âm trầm nhìn về phía xà nam.

“Độc?” Xà nam tựa hồ là nghe được chuyện cười, hừ nhẹ, “Người cho là đệ nhất cổ sư Miêu Y cần dùng độc?”

“Cổ sư?” Thanh âm Thất Nhân càng lạnh hơn. Đối với nàng hạ cổ sao? Cái linh đang này chính là vật thúc dục cổ? Đã tháo xuống, có thể là vô sự.

“Hừ, người nghĩ rằng ta đây hạ cổ là cổ bình thường sao?” Xà nam làm như nhìn thấu tâm tư Thất Nhân, “Đây là Vô Danh Chi Cổ, còn đang trong giai đoạn thí nghiệm, bắt đầu chính là cần vật thúc giục cổ, càng về sau liền không cần vật thúc giục. Người chính là vật thí nghiệm của ta! Ngoan ngoan đợi ở nơi đó, nói không chừng ngày nào đó tâm tình ta tốt, sẽ tìm ra phương pháp giải cổ cho người.”

Thất Nhân đáy mắt ám chìm. Dem nàng làm chuột bạch sao?

“Nếu khó giải, vậy giữ lại người có tác dụng gì?” Thất Nhân giương mắt, trong lúc nhất thời đáy mắt phát ra tia sáng bén nhọn.

Lời nói vừa phát ra, cánh tay liền càng thêm ác độc, hướng xà nam đánh tới.

Xà nam kinh dị, đám thuộc hạ cũng không dám lười biếng, sau mấy hiệp, thẳng đến bị Thất Nhân đánh cho chỉ còn chút sức lực cố thủ.

Thất Nhân càng tiếp cận.

Vết máu trên người xà nam lần lượt sinh ra càng nhiều, trong lúc khẩn cấp, nhanh chóng móc ra một vật từ trong lòng ngực, hướng Thất Nhân ném tới.

Thất Nhân vừa thấy, không biết xà nam này lại ném ra cái đồ kỳ quái gì, vội vàng lui về phía sau.

Một thanh âm “Bùm” vang lên, khói trắng tràn ra. Thất Nhân khiêu mi, lại là bắn ra sương khói!

Đợi đến khói trắng tan hết, trước mắt xà nam cùng một ít bóng dáng nam nhân mũ trùm đã sớm biến mất.

Lại làm cho tên xà nam kia chạy trốn! Trong nội tâm Thất Nhân thầm giận.

“Người có cảm thấy là lạ ở chỗ nào hay không?” Thác Bạt Quy chạy tới, vẻ mặt vội vàng.

Thất Nhân nhìn hẳn cũng là thật lòng quan tâm, trong lòng cũng không trách hẳn lúc trước lâm trận bỏ chạy, vậy vậy cánh tay: “Rất tốt.” Nếu hiện tại không có dị trạng gì, nàng lo lắng cũng không có tác dụng. Cho dù xảy ra vấn đề gì, nàng cũng chỉ có bình tới tướng đỡ, nước tới thì đắp đất chặn.

“Liên lụy cô nương rồi.” Quân Nghị cũng tiến lên, mang theo cảm giác xin lỗi.

“Không sao.” Thất Nhân nói. Bây giờ nói gì cũng muộn rồi. Đã làm liên lụy tới, cũng không phải hẳn nói một câu xin lỗi là chuyện có thể giải quyết, mình cần gì phí sức tức giận.

“Cũng là Tiểu Hắc Quy, người thật đúng là ngọn nguồn của phiền toái. Làm sao có nhiều người cần chắc người không tha như vậy? Mạng của người rất đáng tiền sao? Trị giá bao nhiêu, nói cho tỷ tỷ biết một tiếng. Nếu thật là chân kim bạc trắng, còn không bằng ta đem người bắt. Để những người đó được lợi, không bằng cho tỷ tỷ được lợi, đúng không?” Thất Nhân không quên lại trêu chọc hẳn.

“Cô nương.” Quân Nghị cau mày, trong thanh âm mang chút lạnh thấu xương, “Mặc dù cô nương đã cứu công tử, nhưng nếu có lòng bất chính, xin thứ cho Quân Nghị vô lễ.”

Thất Nhân nhìn nhìn một hồi lâu, lắc đầu, bủ môi, không thú vị a, không thú vị a, lúc trước còn cảm thấy nam nhân này cái gì cũng tốt, làm sao lại biến thành một bộ dạng đứng đắn, chỉ cười giỡn một chút đều không được?

Thác Bạt Quy rốt cuộc là biết chút ít bản tính Thất Nhân, nói: “Quân Nghị, không cần làm thật.” Còn thật sự thể hiện chút cái giá của chủ tử, cùng tiểu quý lúc trước chạy trốn từ phía quả là khác biệt.

“Miêu Y tộc chúng ta là Phụ Chúc Chi tộc của Thiên Diễm hoàng triều. Ta là nhi tử tộc trưởng.” Thác Bạt Quy chuyển hướng nhìn Thất Nhân, tựa hồ nhớ lại chuyện khổ sở, trong mắt là không giấu được oán giận, “Miêu Y tộc ta vốn là yên phận sinh sống. Không ngờ thần quan Hứa Thượng dương lòng lang dạ thú, âm thầm bồi dưỡng thế lực, âm mưu hại phụ thân ta, muốn đoạt quyền lãnh đạo Miêu Y. Nhưng Miêu Y tộc nhân không chịu nghe lệnh hẳn, hẳn liền muốn dùng ta để uy hiếp mọi người. Miêu Y ta cùng hoàng triều có minh ước riêng, ta chạy khỏi Miêu Y là muốn đi tìm hoàng triều bệ hạ mượn binh, đoạt lại Thác Bạt thị, vì phụ thân ta báo thù!”

Thất Nhân hơi lảng lảng, đúng như nàng nghĩ a, tiểu quý này chính là đại phiền toái trong đại phiền toái. Quả nhiên, thân thể này, kinh nghiệm này, sách sách, mình tốt nhất vẫn là nhanh chóng chạy đi thôi.

51. Chương 51: Trận Đấu Tuyệt Mỹ

Editor: Ngọc Nhi

Trắng mờ, gió to, cái này gọi là thời cơ tốt để trốn chạy.

Mỗi nữ một thân tố ý từ trong phòng bước ra quay đầu nhìn sang.

Không nên trách nàng không có nghĩa khí, bọn họ chỉ là bình thủy tương phùng mà thôi, không cần vì hẳn mà xả thân rước lấy phiền toái. Huống hồ nàng vì tiểu quý Thác Bạt chịu quá nhiều, cả thân đều đã muốn trúng cái Vô danh chi cổ, cũng không biết về sau chính mình đã đắc tội như thế nào. Mặc dù không phải có lòng cứu hẳn, nhưng luận kết quả, coi như là ân nhân cứu mạng. Nàng làm đến mức này, coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Huống hồ Quân Nghị kia không phải cái gì Miêu Y chiến thần sao? Có nam nhân kia bảo hộ tiểu rùa, tất sẽ an toàn.

Thất Nhân đang muốn cất bước rời đi, thành linh nghe thấy trên thuyền có tiếng gọi “Cô nương!”

Khóe miệng Thất Nhân giật giật, tốt, trốn chạy vừa vận bị nắm lại, cái vận khí của nàng, không phải tốt bình thường.

Ngẩn đầu nhìn, Quân Nghị một thân chiến bào màu đen như trước, ngồi trên nóc nhà, trong tay hẳn có đại đao – xác nhận là gác đêm vì Thác Bạt Quy. Toàn thân màu đen như biến mất trong bóng đêm, khó trách chính mình không chú ý tới.

“Cô nương muốn đi đâu sao?” Quân Nghị kỳ quái hỏi.

“Không, ta chỉ là đi ra ngoài ngắm trăng thưởng cảnh đêm mà thôi.” Thất Nhân tiếp tục nhếch miệng, thả ra một cái lý do mười phần cầu huyết. Nàng không thể nói cho người ta là nàng sợ gặp phải phiền toái của bọn họ, cho nên định rời đi.

“Vậy cô nương muốn lên đây không? Chỗ này cao, ngắm sẽ rất tốt” Quân Nghị nhìn lên trời, còn thật tình. Hắc tuyến xẹt qua Thất Nhân, người này nói thật sao.

Lập tức xua tay “Không cần, ta còn phải đi về nghỉ ngơi.” Về phòng trước tìm thời cơ trốn đi.

“Cô nương” Quân Nghị kêu Thất nhân “Cô nương theo chúng ta về chỗ Miêu Y đi, tộc nhân miêu y rất muốn cảm tạ cô nương.”

Lắc đầu xua tay “Không cần” Nàng không cần cái gì cảm tạ, cũng không có đổi được cơm ăn, chỉ cần đừng nhắc đến có quan hệ với nàng, đừng đem đến phiền toái cho nàng, nàng liền thiên ân vạn tạ.

“Cô nương bỗng nhiên gặp họa, thay công tử chúng ta chịu khổ cổ độc, chờ sau khi mượn binh xong, Quân Nghị sẽ tìm mọi biện pháp giúp cô nương giải cổ độc.” Quân Nghị lại nói.

Biết là tốt rồi, này thật đúng là tai họa của nàng bay tới bất ngờ, người này nghĩ đến phải giúp nàng giải cổ, coi như có chút lương tâm.

Quân Nghị lại bổ sung “Cô nương yên tâm, Quân Nghị dù có liều mình cũng sẽ bảo vệ công tử và cô nương.” Thần sắc thật tình.

Bảo vệ nàng? Thất Nhân cau mày, ngẩng đầu nhìn Quân Nghị. Khuôn mặt Quân Nghị trong đêm đen có vẻ khá nghiêm nghị. Từ đó đến nay, trừ Cơ gia tam tỷ yêu thương, thật sự có người khác nguyện ý bảo hộ nàng sao? Nội tâm Thất Nhân ảm áp.

Được! Dựa vào những lời này của hắn, nàng liền ở lại.

“Vì cái gì bắt ta mặc nữ trang?” Thác Bạt Quy trừng mắt nhìn phần vàng quần lụa mỏng trước mắt, gân xanh hiện ra. Nữ nhân này, sẽ không tốt bụng như thế, rốt cuộc là muốn chơi ác với hắn.

Thất Nhân lườm hắn một cái. Sau khi rửa sạch vết bẩn trên mặt, lớn lên thật khá tốt. Mặt mày mặc dù vẫn lộ ra vẻ non nớt, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường nét, mai một lớn lên tất là một họa thủy, không biết đã thương bao nhiêu trái tim nữ nhân.

“Tiểu Hắc quy, thô khôn có hang động, hướng chi là người? Người lớn lên sợ là không dấu được hành tung của chúng ta, đổi lại nữ trang, còn có thể có chút cơ hội. Dĩ nhiên, người nghĩ muốn chết mau một chút, có thể quang minh chánh đại đi ra cửa. Nhưng là, ngàn vạn lần đừng lôi kéo theo ta.” Tiểu tử này còn dám chất vấn quyết định của nàng.

“Thích cô nương nói rất đúng. Thế lực Hứa Thượng Dương quá lớn, chúng ta tránh được thì nên tránh.” Quân Nghị cũng gật đầu “Cải trang như vậy là phương pháp tốt nhất.”

Đó là tất nhiên, người nào trên đường chạy trốn mà mặc chiến bào giống đại gia như hắn không? Sợ người khác không biết hắn là chiến tướng hay sao? Thất Nhân bĩu môi.

Thác Bạt Quy từ chối một hồi lâu, rồi mới miễn cưỡng gật đầu.

Hai người đến phía sau thay lại y phục.

Chỉ trong chốc lát, từ bên trong đi ra một thiếu nữ thủy linh áo vàng, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng nhìn quanh.

Biết Thác Bạt Quy lớn lên đẹp, cũng không ngờ đến như vậy, lớn lên so với nàng là nữ nhân chân chính còn muốn giống nữ nhân hơn. Cái này thật đã kích tâm hồn nữ nhân của Thất Nhân.

Bên trong Thất Nhân oán niệm, ba phần nhục khí bị tướng mạo đẩy xuống, thôi bỏ đi, trước đây có đệ nhất mỹ nhân Lâm Duẩn Chi so sánh, nàng cũng không bị đã kích nhiều lắm. Nhưng bị một tiểu tử thú vị chưa dứt sữa so sánh còn thấp hơn, vậy thì vô cùng nhục nhã.

Quân Nghị cũng là một thân giả trang hoàn toàn mới, trang phục nô bộc thật bình thường. Bỏ đi chiến bào màu đen, hắc thiết đại đao cũng dùng vải bọc bao lại, áo giáp bỏ vào tay nải để mang theo. Vừa mới

cải trang nên giấu đi một thân nhuệ khí quang hoa, nên nhìn thế nào cũng là cái bộ dạng hơi xuất chúng một chút mà thôi.

Thất Nhân vừa lòng gật đầu. Cứ như vậy sẽ đánh tan nhiều phiền toái.

Bởi vì vậy mà hai người Quân Nghị cùng Thác Bạt Quy thấy được sự thành công khi cải trang, quả nhiên dọc theo đường đi bình an hơn rất nhiều, không có gặp truy binh gì.

Cách kinh đô càng ngày càng gần, tinh thần khẩn trương tự giác trấn tĩnh lại.

Đi đến đường lớn ngoài thành, chợt thấy tất cả mọi người đều đi đến và tập trung tại quảng trường phía bắc. Thác Bạt Quy vẫn là tâm tính trẻ con, lòng hiếu kỳ rất lớn, quay đầu nói “Đi xem một chút”. Liền nhanh như chớp chạy đi.

Thất Nhân bĩu môi, xem ra chính mình giáo dục còn chưa thành công. Không phải đã nói cho hắn mọi chuyện không liên quan thì đừng quản sao? Sao còn thấy chuyện mới mẻ là giống như bọn ruồi bọ bu lại thế? Hắn có ý thức được là mình đang trốn chạy hay không?

Quân Nghị nhìn ra Thất Nhân bất đắc dĩ, thì mỉm cười nói “Cô nương, công tử vẫn là tình nết của trẻ con. Thỉnh cô nương thông cảm.”

Thất Nhân liếc hắn một cái, người ta đã muốn giải thích như vậy rồi, nàng nói nữa cũng không tốt.

Trên quảng trường, mọi người đã tấp nập. Phía trước những cái đầu, là cây trúc xây thành đài cao. Chỉ thấy một cái đại biểu ngữ treo cao – “Phong thành tuyển mỹ trận đấu”.

Tuyển mỹ? Thất Nhân chợn chợn mi. Mặc kệ là niên đại gì, mỹ nhân đều thực nổi tiếng a.

“Nghe nói năm nay nữ nhi Cố gia đứng đầu.”

“Đó là các người chưa thấy qua Cố tiểu thư. Chắc chắn, quả là thủy linh thiên hạ. Liếc nhìn nàng một cái, tìm đều những ra.”

“Ta nghe nói nữ nhi của Vương gia cũng tốt a.”

....

Quảng trường nghị luận sôi nổi.

Tâm Thất Nhân có chút muốn vui đùa “Tiểu Hắc Quy, nếu như người có hứng thú, chính mình đi lên a. Lấy mỹ mạo của Tiểu Hắc Quy nhà chúng ta, nhất định có thể đứng đầu.”

“Ta là nam nhân!” Thác Bạt Quy nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói. Nữ nhân này, có thể không đùa đùa hắn được không?

Thất Nhân nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn một phen “Nam nhân? Tiểu Hắc Quy, người có kém xa lắm đâu. Nhưng ta thừa nhận, Tiểu Hắc Quy, người thật là một mỹ nhân bại hoại, không đi tham dự thì thật sự là đáng tiếc.”

Ánh mắt Thác Bạt Quy giống như dao phóng lên mặt Thất Nhân. Nữ nhân này, thật làm cho người ta có xúc động muốn cắn chết nàng

Quân Nghị ở một bên hé miệng cười khê. Hắn chưa từng thấy công tử không kiêng kỵ thể hiện nhiều nét mặt tình cảm đến vậy. Công tử chỉ đối với Thích cô nương thể hiện ra sự tùy hứng. Xem bộ dáng hai người bọn họ đầu vô mồm, giống như tỷ đệ bình thường vui đùa, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

“Người như thế nào ở chỗ này? Chúng ta tìm người khắp nơi! Trận đấu sắp bắt đầu, nhanh đi theo ta.” Phía sau truyền đến một thanh âm lão giả hùng hậu dễ thân.

Mấy người họ quay đầu nhìn lại, bộ dạng người này cùng thanh âm giống nhau, một lão giả đầu tóc trơn bóng đứng ở phía sau bọn họ, bộ dạng giống như phật Di Lặc, mặt mày lộ vẻ phúc hậu, lúc này đôi mắt nhỏ đang mị mị nhìn Thác Bạt Quy một thân phần hoàng quần lụa mỏng.

“lão bá, người nói ta sao?” Mặt Thác Bạt Quy kinh ngạc. Thanh âm còn thực ngây ngô, cũng không đến mức vừa nghe lập tức nhận ra giọng nam.

“Ân? Như thế nào giống như nhỏ hơn một chút, thanh âm cũng thô thiển.” Lão giả hí mắt nhìn “Mặc kệ. Người mau theo ta quay lại hậu trường đi. Thật là, may là trận đấu còn có chút hỗn loạn, Cổ nha đầu, người thật là không làm cho người ta bớt lo a.”

Cổ nha đầu? Thất Nhân và mấy người họ xem như đều hiểu được. Lão bá này, đoán chừng là nhận làm người. Dem Thác Bạt Quy cho là cô nương Cổ gia tham gia thi tuyển mỹ nhân.

“Ta không phải...” Thác Bạt Quy ngây ngẩn vài giây sau đó vội vàng giải thích.

Lão giả đánh gãy lời nói của hắn “Ta biết người không phải cố ý. Cái gì cũng đừng nói nữa, nhanh theo ta quay lại hậu trường đi.” Nói xong liền kéo Thác Bạt Quy bước đi.

Quân Nghị ngạc nhiên.

Thất Nhân ruốt cuộc nhin không được cười khanh khách, đem Thác Bạt Quy đi tuyển mỹ nhân, lúc này thật thú vị. Vỗ vỗ bả vai Quân Nghị “Quân công tử, không cần lo lắng nhiều. Coi như là giúp Tiểu Hắc Quy thả lỏng tâm tình.”

Quân Nghị nghĩ, công tử mấy ngày nay quả thật áp lực quá lớn. Huống hồ, có hắn đi theo, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Lập tức nói với Thất Nhân “Cô nương, để ngừa vạn nhất, ta đi theo bên cạnh công tử.”

Thất Nhân phát tay “Đi thôi đi thôi” Chỉ cần làm cho nàng xem Tiểu Hắc Quy trình diễn là được rồi.

Quân Nghị nhanh chóng chạy đuổi theo Thác Bạt Quy.

Thất Nhân hứng trí bừa bừa chờ ở trong đám người.

Đột nhiên, một trận trận âm thanh âm trầm ở người phía sau vang lên “Thích cô nương, đã lâu không gặp.”

Thái dương Thất Nhân chột đau. Thanh âm này, nàng nhận được. Quả thật là người âm hồn bất tán a!

52. Chương 52: Xuất Hiện Nóng Bỏng

Editor: Ngọc Nhi

Thất Nhân đang muốn xoay người. Phía sau có thanh âm nói nhỏ “Không cần quay đầu, để tâm vào chính mình.”

Thiệt! Thật đúng là cẩn thận. Thất Nhân bĩu môi. Vẫn là nam nhân này hôm nay không mang mặt nạ, sợ nàng thấy diện mạo thật của hắn sao?

Bất quá nàng không hiểu kỳ, vẫn bảo trì tốt khoảng cách. Cho dù có đem diện mạo Dực Vương đưa lên trước mắt nàng, nàng cũng lựa chọn nhắm mắt. Biết nhiều chuyện, chính là trêu chọc vào họa sát thân.

“Dực Vương diện hạ, chúng ta thật là hữu duyên.” Thất Nhân cố tỏ ra vẻ không có chuyện gì. Cái gọi là duyên phận viên phân, viên đại tiện mà thôi (TT: ặc bần quá). Ở chỗ này đều có thể gặp gỡ, quả thật là nàng đi đại tiện mà cũng gặp phải “Ngài cũng đến phong thành xem tuyển mỹ nữ sao?”

“Thích cô nương thật là có tài dự đoán.” Hách Liên Văn Lãm không để ý đến vấn đề nhàm chán của Thất Nhân, chính mình chuyển đề tài “Miêu y tuy là tộc phụ thuộc vào ta, nhưng ở quanh trong tộc, cũng giữ chức vị rất lớn. Nếu có thể mượn sức Miêu Y, quả thật đối với chúng ta rất có ích.”

A? Thất Nhân thấy mây đen bay đầy trên đầu. Nam nhân này có phải bị lợi ích làm mờ mắt hay không? Nàng đối với Miêu y không có hứng thú. Nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ lợi dụng Tiểu Hắc Quy.

Hơn nữa nam nhân này đối với việc nàng đi chung với vương tử Miêu Y biết rất rõ, xem ra đối với hành tung của nàng đã nắm trong lòng bàn tay, kết quả như tôn ngộ không mãi mãi chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Phật tổ như lai. Nội tâm Thất Nhân liền uất nghẹn.

“Thích Huyền không có nghĩ nhiều như vậy.” Trong lời nói mang theo mùi vị không thoải mái.

“Vậy người theo chân bọn họ làm cái gì?” Trong thanh âm của Hách Liên Vân Lãm có bất mãn cùng không kiên nhẫn “Cô nương chớ quên lời hứa giữa chúng ta.”

Thất Nhân lại buồn bực. Cái gì lời hứa đối với mà mình mà nói đã vô cùng xa, cố tình lại đem nam nhân này cột lên người mình. Rõ ràng là chuyện của Dực Vương và Lôi Phong Quân, dựa vào cái gì mà nhắc đến nàng?

Nếu hiện tại nàng nói ra nàng không đồng ý, tất cả chuyện này là sự tình nguyện một phía của Lôi Dã. Nàng có thể bị nam nhân âm trầm này loại bỏ hay không?

“Thích Huyền không dám vọng tưởng.” Thất Nhân bị bức phải mở miệng. Nàng ngược lại muốn quên mà không được, đây không phải là ông trời cố ý để hắc hắc nhắc nhở bên tai nàng sao?

“Bổn vương liền không quấy rầy cô nương ngắm người đẹp. Hy vọng cô nương có thể tận tâm tận sức làm việc cho bổn vương. Việc của vương tử Miêu Y xin làm phiền cô nương. Cáo từ!” Thanh âm ngày càng nhẹ, cho đến khi hòa tan vào không khí.

Lúc này Thất Nhân mới quay đầu, nam nhân kia đã sớm như ngọn gió, đến vô ảnh đi vô tung.

Đau đầu a đau đầu a, Hách Liên Vân Lãm có thể biết hành tung của Tiểu Hắc Quy, thì sợ là Hứa Thượng Dương cũng có thể biết được. Dọc theo đường đi này e rằng không yên ổn. Hiện tại nàng có nên kéo Tiểu Quy chạy trốn không?

“Im lặng! Mọi người im lặng!” Trên đài truyền đến một âm thanh mượt mà.

Đám người âm ỉ lập tức yên tĩnh lại rất nhiều.

Thất Nhân vừa vươn mắt liền thấy, đúng là lão giả mắt mờ không biết phân biệt tốt xấu giữ chặt Tiểu Hắc Quy. Bên cạnh bàn còn ngồi một vài nhân vật tựa như giám khảo.

Cổ họng lão giả thanh thanh nói tiếp “Hôm nay là ngày Phong thành chúng ta tuyển hoa khôi đại tái mỗi năm một lần. Nói vậy mọi người chờ đợi đã lâu, Mỹ nhân này, không chỉ có vẻ đẹp bên ngoài, lại phải có đức, ngôn, hành đều phải đẹp. Cho nên hôm nay thành chủ ta vì trận đấu hôm nay đã thiết lập vài thử thách, hy vọng tuyển ra được mỹ nhân trong ngoài đều đẹp. Lời nói nhiều thêm thì càng thừa thãi, ta chỉ nói một câu, Phong thành tuyển mỹ đại tá—hiện bắt đầu!”

Pháo vang lên, tiếng vỗ tay vang lên, tiếng hoan hô vang lên.

Lão giả phát tay, ý bảo im lặng “Hiện tại, chúng ta liền tiến hành vòng thứ nhất, đi~ Cái gọi là đi, chúng ta chủ yếu khảo sát hành vi của nữ tử. Phía dưới xin mời nhóm nữ đầu tiên lên đài!”

Dưới trường dĩ nhiên bắt đầu xao động, mọi người đều ngóng về phía sau, kiễng chân nhìn vào bên trong.

Bên cạnh đó, sáu cô gái dáng đi thướt tha yếu diệu, nhanh nhẹn bước ra giữa sân.

Khóe miệng các cô gái mỉm cười. Lúm đồng tiền kia, sáng lạng có, ngượng ngùng có, dịu dàng có. Tư thái kia, lại tao nhã không thôi, hai tay miết khăn, để nhẹ trước ngực, bước đi nhẹ nhàng, toàn bộ bước chân chỉ trong vòng 0.05 centimet.

Một đám xuất hiện đều là người hào phóng, ôn nhu lịch sự tao nhã, mặc kệ bộ dáng như thế nào, khí chất này, quả thật là có vốn liếng để làm mỹ nhân.

Chờ mấy người chấm điểm, Thất Nhân xem xét cẩn thận, làm sao chỉ có vài người này? Tiểu Hắc Quy đâu? Hắc không phải bị bắt đi sao?

Còn đang nghi hoặc, thì hậu trường thất thểu ngã ra một mỹ nhân áo vàng quần lụa. Thất Nhân nhìn chăm chú, hắc chính là Tiểu Hắc Quy?

Không đợi Thác Bạt Quy đứng vững, hậu trường lại bay ra một loạt tuyên bố, hướng đến chỗ hắc mà đến. Thất Nhân không nhin được da mặt co rút vài cái, Tiểu Quy sao lại xuất hiện khác lạ thế?

Trước không nói Thác Bạt Quy xuất hiện bằng phương thức không giống người khác, chỉ nhìn bộ dáng hắc mặc bộ đồ, bất giác Thất Nhân bị hắc tuyển che kín trán.

Chỉ thấy xiêm y vai trái của Thác Bạt Quy lộ ra một mảng cánh tay, lộ ra da thịt đầu vai trắng nõn cùng thấy được xương quai xanh. Phối hợp với ánh mắt mê mang của Thác Bạt Quy, ánh mắt thất thần, lại có mỹ hoặc, làm cho trong lòng mọi người ngứa ngáy.

Mọi người phía dưới nhất thời sửng sốt, ánh mắt nhìn chăm chú tập trung trên người Thác Bạt Quy. Vài giây sau, tiếng hô vang lên, đám người phía dưới sôi trào.

Tuyển mỹ đại tá cho tới bây giờ đều là nhìn thấy tiểu thư khuê các, tao nhã, đều cảm thấy giống nhau không thể phân biệt. Có bao giờ chứng kiến tràn diện nóng bỏng thế đâu. Một cái mỹ nhân như vậy, có thể nào không hào hứng cùng kích động, huyết mạch sôi trào. Nhất là bọn nam tử, dĩ nhiên là nhiệt huyết sôi trào. Có mấy người phía trước chảy máu mũi. (NN: kinh khủng ko....~.~)

Khóe miệng Thất Nhân co rút, định lực của cổ nhân công nhận là kém. Tiểu Hắc Quy rốt cuộc là bị chuyện gì kích thích đi, cư nhiên lại lựa chọn phương thức xuất hiện như vậy?

Bất quá phương thức này, chắc chắn đủ cường hãn~ Nhìn mọi người trong sân liền biết.

Thác Bạt Quy cũng đứng ngốc vài giây, nháy mắt hóa bị hóa đá. Hắn là một nam nhân, vì cái gì lại bị chộp đi thi tuyển hoa khôi đại tái?

Nữ nhân kia còn chưa cứu hắn~ Hơn nữa cũng không thấy bóng dáng Quân Nghị! Quân Nghị chắc chắn là bị nữ nhân kia khuyến khích, nếu không lấy tính tình Quân Nghị, tất nhiên sẽ tiến đến.

Hắn là vương tử của Miêu Y, làm sao có thể cùng nữ tử tranh giành ai đẹp hơn, truyền ra ngoài chẳng phải làm người khác chê cười sao?

Hắn muốn vụng trộm trốn, lại không nghĩ rằng lão giả kia cư nhiên là thành chủ Phong thành, thủ hạ tự nhiên sẽ không dễ dàng cho hắn rời đi.

Rối rắm mãi, hắn tự nhiên sẽ không nghe lời. Không nghĩ tới lão mục tử phía sau gọi hắn đi ra. Trong lúc do dự, quần áo bị rách không nói, còn bị lão mục tử đạp ột cước đi ra.

Chờ tới thời điểm hắn phản ứng, đã đứng trên đài.

Hắn thật mất mặt.

“Người....Người....” ngón tay Phật Di Lặc thành chữ chỉ chỉ, khóe mắt gân xanh muốn bạo động, người nửa ngày, là không thể nói lên một câu hoàn chỉnh. Hắn chủ trì hoa khôi đại tái nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có mỹ nhân không biết chuyện như vậy, cư nhiên ở trước công chúng....Thật sự làm lão nhân gia xấu hổ không nói nên lời! Biết Cố nha đầu này thật sự ham chơi, làm sao có thể làm ra trường hợp này?

Thất Nhân giương mắt nhìn lão giả, có điểm lo lắng lão nhân gia này có thể hay không nhất thời khó thở huyết áp tăng cao...

53. Chương 53: Tiểu Hắc Quy Bị Ép Buộc

Editor: Ngọc Nhi

Thác Bạt Quy nhìn về hậu viện, chỗ đường đi của hậu trường có hai nam nhân cao lớn thô kệch đang đứng gác. Lại gần đầu nhìn đằng trước, người xem tập nập tụ tập đem quảng trường bao phủ. Thật đúng là không có đường đi, không có đường lui, bức hắn lên đài.

“Thỉnh Thất Hào cô nương chú ý hình tượng!” Lão giả sắc mặt nghiêm nghị. Nha đầu kia, rất không có quy củ. Nếu không phải nề mặt mũi gia tộc nàng, một cái dã nha đầu có thể đến tham gia loại trận đấu có phẩm vị cao như vậy sao?

Thác Bạt Quy nhìn xiêm y chính mình, nghiêng răng nghiêng lợi. Nói đến đây, đều là lỗi của nữ nhân kia, cho hắn mặc toàn y phục nữ nhân thôi.

Nhìn lại ánh mắt cực nóng của bọn nam nhân, không nghĩ đến mình là nam nhân mà lại bị một đám nam nhân soi mói, cả người đột nhiên rùng mình. Quá kinh khủng! Phải tranh thủ thời gian sửa lại xiêm y.

“Mới vừa rồi mọi người đã thấy rõ các vị cô nương. Cái gọi là mỹ nhân đi, điểm thứ nhất chính là đi đường. Đi đường bước chân phải thông thả, dừng lại khuôn mặt phải nghiêm túc, đi phải dùng chân thành mà đi, lỗi tai không nên nghe những lời nói dư thừa, ánh mắt không nên nhìn ngó xung quanh. Quan trọng nhất là ăn mặc chỉnh tề” Lão giả ho nhẹ vài tiếng, đặc biệt là bốn chữ ‘ăn mặc chỉnh tề’ cố ý nhấn mạnh “Vừa rồi hành vi của Thất Hào cô nương đã đi ngược lại hoàn toàn. Hy vọng về sau Thất Hào có thể biểu hiện cho chúng ta thấy mình là vị cô nương có tố chất.”

Nội tâm Thất Nhân buồn cười, nữ tử có tố chất? Nếu Tiểu Hắc Quy thật biểu hiện được gì, chẳng phải còn lộn xộn hơn sao?

Thác Bạt Quy không thể nhịn được nữa, hần vốn không phải là nữ tử, đã bị lôi đi, vì cái gì còn bị người ta bình phẩm?

“Ta không phải nữ nhân!” Thác Bạt Quy hướng về phía hần quát lớn “Nhanh chóng thả ta đi.”

Thất Nhân nhếch miệng, Tiểu Hắc Quy này thật là thiếu kiên nhẫn, không phải nói hần đối nữ trang để che dấu thân phận hần sao?

Khóe miệng Phật Di Lặc thành chủ ruốt cuộc nhin không được run rẩy “Cái gọi là mỹ nhân đi, điểm thứ hai đó chính là nói chuyện. Nữ tử nói chuyện, thanh âm nhất định phải tinh tế. Hành vi của người không phải là một mỹ nhân nên có, thậm chí cũng không giống như một nữ tử bình thường.”

Nháy mắt Thất Nhân đầy hắc tuyến. Tốt lắm, lão giả này năng lực lý giải không phải tầm thường. Đến lúc này rồi mà còn bình luận thành nữ tử đáng đi.

Ánh mắt Thác Bạt Quy trừng lớn “Ta thật sự không phải....”

Lão nhân đánh gãy “Biết người không phù hợp với tiêu chuẩn mỹ nhân, thông qua cuộc thi hôm nay, người tất sẽ có một chút thu hoạch.”

Thác Bạt Quy khó thở, hiểu được lão nhân này không phải ngoan cố bình thường, nếu không sao nói với hần hai lần mà hần không hiểu. Xem ra không kịch liệt là không được rồi.

Lập tức, hần “Đi từ từ” vài bước chạy đến bên cạnh ban giám khảo, “Rầm rầm” một tiếng đã lật tung cái bàn. Lại “Đi từ từ” vài bước, chạy đến cây gậy trúc bên cạnh, muốn đi nhấc lên đánh một vòng.

Hần dùng sức phá hư hội trường, thì sẽ bị đuổi ra thôi.

Mọi người yên lặng, ngây ngẩn. Nữ tử này đẹp thì có đẹp thật không ngờ tính tình lại nóng nảy như vậy! Không biết là nữ tử nhà nào, bữa bãi như thế, thành chủ mà cũng không để vào mắt?

Da mặt lão giả nhin không được run lên vài cái, nhin! Hần nhin! Tuy là đứa nhỏ như con khỉ quậy phá lung tung, nhưng ruốt cuộc cũng là nha đầu Cổ gia, hần nhất định phải nhin.

Nhưng là...”Cổ Khuynh Thành!” Không thể nhẫn nhin được nữa, rốt cuộc, Phật Di Lặc cũng tức giận hét lớn.

Lòng Thác Bạt Quy vui sướng, cuối cùng hần cũng biết mình kéo lầm người đi, cuối cùng mình có thể đi rồi.

Mọi người vừa nghe thành chủ kêu ra tên, lập tức liền sáng tỏ vì sao vị cô nương này không kiêng nể cái gì.

Cổ Khuynh Thành a, bọn họ ở Phong thành ai mà không biết. Xác thực mà nói, Cổ gia ở trong thành cả đứa nhỏ ba tuổi cũng biết.

Cổ gia, người có công khai quốc, là nhà khác họ đầu tiên được phong là Vương, ban thưởng thế tập (vương vị cha truyền con nối) Cổ Ninh Vương. Một thế hệ Cổ Ninh Vương mới, cũng chính là ca ca của Cổ Khuynh Thành – Cổ Thanh Ảnh, lại là thanh niên anh tuấn có tài, là tâm phúc trước mặt hoàng đế bệ hạ. Cho nên Cổ gia, ở phong thành, trên thực tế ngay cả thành chủ cũng không quản được. Khó trách mỹ nhân này không thêm để thành chủ vào mắt.

Ai cũng có thể nhìn ra, lão thành chủ đang áp chế tức giận của mình. Chỉ thấy lão thành chủ đang dùng sức hít vào thở ra, hy vọng có thể bình tâm lại. Lại như không có hiệu quả, nét mặt càng ngày càng xanh càng ngày càng đen lại.

Vì cái gì càng ngày càng xanh càng ngày càng đen? Bởi vì Thác Bạt Quy chẳng những không ngừng tay, mà càng ngày càng náo loạn. Sau khi hấn vút biếu ngữ xuống, xung quanh, trên đài đã không còn gì để hấn vút nữa. Không ngờ lại chạy về phía trọng tài, nắm một người lên đánh cho tơi bời.

Trong nháy mắt hỗn loạn. Trên đài chỉ có thể ngơ ngác nhìn người bị đánh. Dưới đài liên tiếp ồ ào.

Khóe mắt Thất Nhân không ngừng run, tuyển mỹ đại tá này, thật sự có một không hai, đặc biệt đến nỗi cho tới nay vẫn chưa từng xem qua.

“Ách...Ai gọi ta sao?” Trong lúc này, trên đầu mọi người truyền đến một giọng nói thanh thúy, thanh âm ngọt ngào, từ trong đám người xuyên thấu tới đây “Thành chủ bá bá, là ngài kêu Khuynh Thành sao?”

Mọi người đồng loạt ngẩn đầu, chỉ thấy ở căn phòng phía sau đài cao có một nữ tử mặc đồ màu hồng chậm rãi ngồi dậy, da dẻ trắng hồng, đôi mày mảnh khảnh, ánh mắt thanh linh làm như vừa mới ngủ dậy, không lung lay cho người ta triu mến, môi đỏ mọng ngọt ngào như mật ong hiện dưới ánh mặt trời, hiện ra trong suốt và sáng bóng.

Thất Nhân vừa nhìn, người này cư nhiên có vài phần giống Thác Bạt Quy. Nhưng rốt cuộc nam nữ có phần khác biệt, bộ dáng nữ tử này càng thêm trong sáng và ý nhị.

Tâm tư quay lại trong lúc này, Thất Nhân lập tức liền hiểu được thân phận của cô nương này – là chính chủ Cố Khuynh Thành, người chân chính là mỹ nữ tham gia tuyển mỹ. Nha đầu kia thật ra là người mơ hồ, cư nhiên ngủ trên nóc nhà phía sau hậu trường. Đoán chừng là do âm thanh lớn tiếng của lão thành chủ kia đánh thức. Lúc này sợ là còn chưa hiểu chuyện gì đi.

Lão thành chủ dương mắt nhìn Cố Khuynh Thành, lại đảo mắt nhìn về phía Thác Bạt Quy, sắc mặt nhanh chóng trở nên quái dị. Nét mặt xanh mét ngày càng đỏ.

Thác Bạt Quy cũng có chút mờ mịt.

Lão thành chủ lại nhìn một lần nữa, ánh mắt gắt gao bám lên trên người Thác Bạt Quy, ánh mắt thêm vài phần nhiệt. Chỉ thấy hấn chậm rãi đi đến trước người Thác Bạt Quy, nhẹ nói ra một chữ “Người!”

Thác Bạt Quy giương mắt, lão nhân này cuối cùng cũng muốn thả hấn đi rồi.

Lại thấy sắc mặt lão thành chủ nháy mắt đại biến, nhắc chân, hung hăng đá tới “Dã nha đầu ngươi ở đâu ra, cư nhiên đến phá hoại cuộc thi tuyển mỹ?” Nếu ngươi không phải Cố Khuynh Thành, vậy hấn liền không cần nhin nữa.

Thác Bạt Quy không phòng ngừa, thẳng tắp bị hấn đá xuống đám người dưới đài.

Thất Nhân thoáng cái cảm thấy mồ hôi lạnh tã, lão nhân đáng chết này, thật đúng là không phải người thường. Tốc độ biến sắc mặt, cước lực bùng nổ, thật là tưởng tượng không ra người giống Phật Di Lặc. Đáng thương Tiểu Hắc Quy tự nhiên bị đá như vậy.

“Người! Lớn mật.” Thác Bạt Quy ngã xuống nhưng không bị thương, dù sao phía dưới cũng nhiều người, lúc này thân hình đứng thẳng, nội tâm cực kỳ tức giận. Đây là lỗi của hấn sao? Rõ ràng lão nhân này bắt buộc hấn lên đài, lúc này cư nhiên lại đổ cho hấn?

Ai, ai, thật sự là cao chiêu. Thất Nhân đang chuẩn bị tìm Quân Nghị, thừa dịp hiện tại nhanh chóng mang Tiểu Hắc Quy rời đi.

Đúng lúc này, đã thấy đằng trước oanh một tiếng, khói trắng mù mịt.

Nội tâm Thất Nhân lộn bộn, cảnh này, nàng rất quen thuộc.

Quả nhiên đằng trước truyền đến vài tiếng kinh hô “Di, cô nương kia đâu?”

Thất Nhân nhìn về phía trước, một thân áo xanh xẹt qua, hắc thiết đại đao đã đến nơi này.

Thất Nhân không khỏi than nhẹ một tiếng, cái này thật là tốt không linh cái xấu lại linh. Nàng nói cái gì tới, Hách Liên Vân Lãm có thể biết hành tung của Tiểu Hắc Quy, thì Hứa Thượng Dương sao lại không biết đây?

54. Chương 54: Thị Huyết Bất An

Editor: Ngọc Nhi

Nam nhân đầu đội mũ trùm bắt lấy Thác Bạt Quy xong thì chạy như điên, mặt sau còn có mấy tên bảo hộ, nhưng vẫn không thấy bản thân Hứa Thượng Dương.

Quân Nghị nhanh chóng đuổi theo.

Thất Nhân chỉ có thể đi phía sau tìm kiếm, nàng không có giống như bọn họ và Quân Nghị có kinh công, tốc độ mặc dù cũng được coi là như nhau, nhưng cuối cùng vẫn chậm hơn Quân Nghị.

Mắt thấy Quân Nghị sắp đuổi kịp, hần liền lộn người vài cái đã chặn đầu đám người đằng trước, đao lớn chỉ thẳng vào gã đội mũ, thanh âm mãnh liệt, ánh mắt băng hàn “Buông công tử ra!” Nếu không phải hần nhất thời sơ sẩy, làm sao lại để cho công tử gặp nguy hiểm được?

Mấy người kia có chút sợ Quân Nghị, danh hào chiến thần cũng không phải để đùa. Nhưng cấp trên có lệnh lại không thể vi phạm.

Suy nghĩ vài giây xong, mấy người đội đầu mũ rộng vành mạnh mẽ tấn công về phía Quân Nghị, nhưng lại không thể nào địch nổi chiến thần Quân Nghị. Đao trong tay vung xuất ra đạo kim quang, không chút lưu tình.

Người cầm đầu thấy tình thế không ổn quát “Quân tướng quân, người vẫn là ngoan ngoan buông tay. Nếu không, đừng trách chúng ta gây bất lợi đến công tử.” Nói xong đao trên tay liền kề lên cổ của Thác Bạt Quy.

Thác Bạt Quy phải ngửa cổ lên, không dám động đậy.

Quân Nghị nghe thấy liền rung mình, lực chú ý toàn bộ tập trung trên người Thác Bạt Quy, lộ ra một chút khe hở, nháy mắt trên người liền trúng vài vết đao.

Quân Nghị lập tức lùi ra phía sau vài bước, nhảy ra khỏi vòng chiến. Ánh mắt hần sáng quắc nhìn về phía nam tử đang bắt Thác Bạt Quy “Nếu người dám động đến công tử, Quân Nghị ta hướng Miêu Y xin thề, ta đem tất cả các người băm thây vạn đoạn.” (NN: Kinh.....~.~)

Người nọ bị Quân Nghị nhìn chằm chằm khiến cả người run lên, chiến thần Miêu Y lực áp bách không phải người nào cũng có thể chịu được. Lại mở miệng nói “Quân tướng quân, người tốt nhất đừng nhúc nhích. Nếu không, ta sợ chính mình không thể khống chế được, cổ của công tử....”

“Vô liêm sỉ! Các người dám dẫm thương công tử?! Hứa Thượng Dương cho phép sao?” Quân Nghị quát.

“Quân tướng quân, nói cho người biết, chủ tử tử nói thà rằng xóa bỏ con cờ như công tử, cũng không để cho các người đến kinh đô.” Nam tử mang mũ rộng vành nói.

Nội tâm Quân Nghị phát lạnh, Hứa Thượng Dương này rốt cuộc cũng ra đòn sát thủ.

“Quân tướng quân, nếu không muốn công tử chịu tội, vậy người đến thay công tử, thế nào?” Lại nghe nam nhân đó nói “Nghe nói đao pháp tướng quân giết địch vô số, là dấu hiệu của chiến thần Miêu Y. Thuộc hạ muốn nhìn xem, tình cảnh hắc thiết cự đao phản bội chiến thần sẽ ra sao.”

Quân Nghị neho mắt lại “Muốn ta làm thế nào?”

“Nếu Quân tướng quân tự đâm mình một đao, thì một đao kia sẽ không chém trên người công tử.” Nam nhân đội mũ rộng vành có chút đắc ý “Công tử có việc gì hay không là do biểu hiện của tướng quân.”

“Tự đâm mình một đao? Ta làm sao tin cái đồ phản chủ các ngươi?” Quân Nghị trầm giọng nói.

“Quân tướng quân nghĩ ngươi còn có sự lựa chọn nào sao?” Đao phong trong tay nháy mắt làm cho cổ của Thác Bạt Quy xuất hiện một vết máu nhọt nhọt.

“Được! Ta đồng ý!” Quân Nghị tự nhiên thấy được lời nói uy hiếp kia, lập tức đưa đại đao lên, liền hướng bụng mình đâm tới.

Thác Bạt Quy hai mắt hoảng sợ mở to, giấy dựa hô lớn “Quân Nghị, không cần!”

Đao đâm vào trong, máu nhiễm áo xanh.

Lúc Thất Nhân đuổi tới, chưa kịp ngăn cản, nhìn đến cảnh tượng đó.

Địch quân tựa hồ như không dự đoán được Quân Nghị lại dứt khoát như vậy, không chút do dự đâm bản thân mình. Lập tức bị vây trong kinh ngạc chưa phục hồi tinh thần được.

Ánh mắt Quân Nghị trầm xuống, đáy mắt tinh quang hiện lên, thừa dịp này, nhanh chóng bay lên hướng nam tử cầm đầu đánh tới.

Vút, một đao mạnh mẽ xuất ra. Nam nhân mang mũ rộng vành chưa kịp phản ứng, cánh tay uy hiếp Thác Bạt Quy đã rơi xuống trên mặt đất.

Người nọ đau đến hô to, lăn trên mặt đất.

Quân Nghị bảo vệ Thác Bạt Quy, trong nháy mắt tràn đầy kiên quyết “Ai muốn ném thử hắc thiết đại đao thì có thể đi lên!”

Mọi người nhìn nhau bốn phía, đều biết Quân Nghị cường hãn, không dám đi lên, nâng người nọ dậy, liền chạy trốn.

“Thật sự là một nam nhân có tình có nghĩa.” Thất Nhân chỉ cảm thấy phía sau có một giọng nói thanh thúy vang lên, trong thanh âm tràn đầy sự tán thưởng.

Thất Nhân quay đầu, phát hiện người nói chuyện đúng là mỹ nữ tham gia tuyển mỹ Cổ Khuynh Thành. Lúc trước nàng cảm giác được phía sau có người đi theo, cũng là hơi thở không có ác ý, nàng cũng không quản. Cứ nhiên là nữ tử này! Nhìn đến tình cảnh này cũng không có hoảng sợ, nghĩ đến nữ tử này cũng không phải dạng bình thường.

Thất Nhân không nói gì, đi đến chỗ Quân Nghị “Ngươi cố ý thả bọn họ đi?” Cuối cùng có cơ hội tiêu diệt sạch bọn họ, nhưng nam nhân này lại không làm, thật là có ý thả những người đó.

“Bọn họ tuy là người của Hứa Thượng Dương, nhưng nói đến cùng vẫn là người của tộc nhân Miêu y chúng ta.” Quân Nghị thở dài, nói.

Nam nhân này, nói là chiến thần, tức là giết người vô số. Không nghĩ tới lại là một người có lòng dạ tốt bụng không nỡ ra tay giết người vô tội.

Thấy Quân Nghị che miệng vết thương, nhin không được ho khan một tiếng.

“Quân Nghị, thương thế của ngươi...” Thác Bạt Quy nhanh chóng đỡ lấy Quân Nghị, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng hối hận.

“Không có chuyện gì.” Quân Nghị an ủi nói.

“Ngồi xuống, trước tiên ta giúp ngươi băng bó.” Thất Nhân cúi đầu xem miệng vết thương trên người Quân Nghị.

Tuy rằng Quân Nghị cẩn thận không làm tổn thương đến vị trí quan trọng, nhưng độ dài và độ rộng của hắc thiết đao đâm vào nơi đó, bị nó làm bị thương một đao, miệng vết thương cũng rất dọa người.

Quân Nghị lúng túng nói “Cô nương, vẫn là ta tự mình làm đi.”

Thất Nhân không kiên nhẫn xua tay “Bảo ngươi ngồi liền ngồi đi, không nên nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

Quân Nghị chỉ đành nghe theo.

Thất Nhân nhận lấy thuốc trị thương từ Quân Nghị, cởi xiêm y bị tổn thương ra, máu đỏ chói mắt còn đang chảy ra ào ào. Miệng vết thương kia đúng là dài hai mươi ly.

Thất Nhân không dám ngừng, tinh tế rắc thuốc trị thương. Vết thương này mặc dù không phải chỗ nguy hiểm, nhưng vết thương lớn này không phải người bình thường có thể chịu được. Nhưng nam nhân này, lại coi như bình thường, sắc mặt không đổi, thật không hổ danh xưng chiến thần.

Quân Nghị nhìn vẻ mặt thật tình của Thất Nhân, khuôn mặt ôn nhu, động tác mềm nhẹ, cảm thấy một cỗ cảm động dâng lên.

Không khí ấm áp, ái muội, hết lần này đến lần khác có người cố tình đánh gãy “Người là hắc thiết Miêu Y chiến thần Quân Nghị?” Âm thanh thanh thúy giống như chim oanh truyền đến.

Quân Nghị cảnh giác giương mắt, thấy ánh mắt Cố Khuynh Thành đang nhìn về hắc thiết đại đao của mình.

“Ta là muội muội Cố Ninh Vương Cố Khuynh Thành.” Cố Khuynh Thành như cảm nhận được dịch ý của Quân Nghị, vội vàng giải thích.

Nội tâm Quân Nghị và Thác Bạt Quy sáng ngời. Cố Ninh Vương kia bọn họ biết, là Vương khác họ duy nhất của hoàng triều, rất được hoàng triều bề hạ thưởng thức. Nếu lúc này có Cố Ninh Vương che chở và dẫn đường, tất nhiên rất nhanh sẽ gặp được hoàng đế bề hạ.

Lập tức Quân Nghị ôm quyền, cùng Thác Bạt Quy nói ra thân phận chính mình và sự tình phát sinh tại Miêu Y với Cố Khuynh Thành, cũng hy vọng nàng có thể giúp đỡ.

“Các vị tạm thời có thể đến ở tạm cố gia. Ta sẽ gửi thư cho ca ca, báo tin trước cho bề hạ.” Cố Khuynh Thành cũng ngẩng đầu nói.

Thất Nhân đứng một bên mặc kệ cái gì Cố Ninh Vương Cố Khuynh Thành, nội tâm nàng đang cân nhắc một sự kiện.

Vừa rồi nàng băng bó cho Quân Nghị, nhìn đến máu đỏ tươi cảm giác được nội tâm vô cùng hưng phấn vui sướng, toàn thân tế bào đều sôi trào lên, trong đầu chỉ còn lại ý niệm muốn hút lấy nó.

Nàng liều mạng khắc chế, nội tâm từng trận phát lạnh, loại tình huống này chưa bao giờ gặp qua, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bất an bắt đầu mở ra.

55. Chương 55: Huyết Sắc Dạ Vãn

Cố phủ trong Phong Thành, nhìn từ bên ngoài dù nói đây chỉ phủ đệ của đại gia đình bình thường cũng không quá đáng. Cố Ninh Vương có ngôi phủ độc lập tại kinh đô.

Mấy người họ theo Cố Khuynh Thành vừa mới tiến vào Cố phủ, thì trước mặt đã có một cái gã sai vặt đi đến, đối với Cố Khuynh Thành nói: “Tiểu thư, Chiến đương gia tới chơi.”

Thất Nhân trong nội tâm lập tức “Lộp bộp” một trận, tại nơi Hoàng triều này, còn có thể có mấy cái Chiến đương gia?

Cố Khuynh Thành giống như là thật cao hứng, ngay cả lời nói đều nhiễm lên vui sướng: “Chiến ca ca đến rồi!”

Chiến ca ca? Thất Nhân quái dị mà xem xét Cố Khuynh Thành. Xem ra hai người này rất là quen thuộc a. Nếu thật là Chiến Sênh Ca, nàng hiện tại không phải là tự mình đưa dê vào miệng hổ sao? Ngày đó, nàng từ Doanh Thành một lần nữa ‘bỏ của chạy lấy người’, nam nhân kia không biết đã tức giận đến thế nào nữa.

Lập tức Thất nhân nói: “Cố tiểu thư, ta có chút không thoải mái, có thể đi nghỉ ngơi trước không?”

“Người làm sao vậy?” Quân Nghị lo lắng nói.

“Không có việc gì, bệnh cũ thôi, nghỉ ngơi xong lập tức sẽ tốt.” Thất Nhân tiếp tục kéo dài.

“Cũng tốt, vậy hôm nay cố gắng nghỉ ngơi thật tốt nhé.” Cố khuyên thành lại đối với gã sai vặt nói: “Lai Phúc, mang mấy vị khách nhân xuống dưới nghỉ ngơi, hảo hảo chiêu đãi.”

Xoay người lại, khoe mắt Thất Nhân rõ ràng quét thấy một vòng áo trắng. Khoe mắt nháy nhót, lại càng bước nhanh hơn.

—oo—

Đông Phương khách phòng của Cố phủ, Thác Bạt quy tới tới lui lui qua lại trước mắt Thất Nhân, trong miệng lải nhải: “Thật sự là quá may mắn, lại có thể gặp gỡ muội muội Cố Ninh Vương! Người biết không? Cố Ninh Vương là người tâm phúc trước mặt bề hạ.”

Thất nhân thuận miệng đáp hơn mấy tiếng, tâm tư cũng sớm đã trăm hồi bách chuyển đến trên người Chiến Sinh Ca. Nam nhân kia tại sao lại ở chỗ này? Là trùng hợp sao? Nhìn bộ dạng kinh hãi của Cố Khuyên Thành, hai người hẳn là có chút gút mắc sâu xa lắm.

Nghĩ tới Chiến Sinh Ca, trong nội tâm Thất Nhân liền bực bội không thôi.

Thác Bạt Quy giương mắt ngó ngó Thất nhân, trong lòng rất buồn bực. Nữ nhân này hôm nay thật sự là quá kỳ quái rồi, sao lại an tĩnh như thế?

“Người làm sao vậy, không yên lòng hay sao?” Thác Bạt Quy nhin không được hỏi câu.

“Ừ.” Không nghĩ tới lại được hỏi đáp một thanh âm tiết không có chút ý nghĩa nào như trước.

Thác Bạt Quy trong lòng hắc tuyến, tự mình ngồi xuống ở một bên rồi quái dị mà dò xét bộ dạng không bình thường của Thất nhân, còn một bên thì tự mình rót chén nước. Trong lúc không chú ý, chén nước “Xoảng” một tiếng rơi xuống trên mặt đất, vỡ tan ra.

Thác Bạt Quy nhìn xem Thất nhân, rõ ràng còn không có phản ứng. Thở dài một hơi, nữ nhân này tuyệt đối rất không bình thường. Ngồi xổm thân thể, chính mình nhặt mảnh vỡ lên.

“Ah!” Thác Bạt Quy đột nhiên khê kêu một tiếng. Ngón tay bị mảnh vỡ cắt một đường nhỏ, máu tươi đang từ vết cắt kia tuôn ra.

Thất nhân quay mắt, một vòng màu đỏ rực rỡ vừa vắn nhảy vào tầm mắt. Lập tức, trong nội tâm bành trướng như nước thủy triều tuôn ra, từng tế bào cũng như đang nhảy lên. Thất nhân chỉ cảm thấy trong đầu một thanh âm đang gào thét muốn xông ra.

Đáy mắt ám chìm. Thất nhân kiềm chế dục vọng ở đáy lòng. Nhắm mắt, nắm thật chắc quyền đầu.

Thế nhưng, ngũ quan vào lúc này tựa hồ càng thêm nhạy bén. Cái mùi tanh của máu tươi như là độc dược vậy, chúng tự chui vào bên trong hơi thở. Mọi góc ngách của khứu giác đều là hương vị của máu, hơn nữa nàng cảm thấy mùi vị kia thật ngọt ngào không thôi, nó không ngừng dụ hoặc lấy chính mình.

Thất nhân nhú mày, nàng kỳ thật rất chán ghét những thứ ... đồ vật máu chảy đầm đìa. Cho dù ở kiếp trước trong khi huấn luyện giết người như góc ở Bạch gia, cũng không có làm cho nàng đối với máu tươi sinh ra hảo cảm.

Mà lúc này chính mình lại đối với máu tươi khát vọng, giống với phản ứng tuyệt đối không bình thường lúc trước, khi băng bó lúc thân thể cho Quân Nghị. Lần này cảm giác rõ ràng hơn, thế tới càng thêm mãnh liệt.

Vô Danh chi cô? Thất nhân đột nhiên nhớ tới câu “Sống không bằng chết” của Hứa Thượng Dương. Đây đều là do cố sinh ra phản ứng sao?

Cảm giác khát máu càng ngày càng mãnh liệt. Không được! Không tiếp tục ở trong phòng này! Sẽ làm bị thương đến Tiểu Hắc Quy!

Nghĩ tới đây, Thất nhân mạnh mẽ trợn mắt, như gió xoáy qua, chạy ra khỏi cửa phòng.

Chỉ còn lại Thác Bạt Quy ở phía sau buồn bực mà hô to: “Này, người đi đâu vậy?”

—ooo—

Thất nhân du đang ở bên trong Tiễn viện, hy vọng có thể mượn rét lạnh gió đêm làm cho tâm tình của mình hồi phục, trầm tĩnh lại.

“Cô nương, có cái gì phân phó sao?” Một nô bộc tuần tra ban đêm mang theo đèn, đã đi tới.

Vật còn sống tiếp cận, Thất nhân thậm chí có thể nghe thấy được mùi máu trên thân người này.

Thất nhân nhìn về phía động mạch chủ trên cổ người nọ, nếu ở chỗ đó một ngụm cắn xuống, thì là việc thoải mái đến cỡ nào! Thất nhân rõ ràng có thể tưởng tượng đến cái mùi máu thơm ngọt kia.

Người nọ bị Thất Nhân chằm chằm đến sợ hãi, không xác định mà lại hỏi một tiếng: “Cô nương?”

Thất nhân nhin không được “Ọt ọt” nuốt thoáng một phát nước miếng, ánh mắt lập tức dời đi.

“Cút ngay!” Thất nhân quát lên.

Nô bộc bị Thất nhân đột nhiên quát thì sợ hãi kêu lên một cái, kinh sợ đắc lui ra phía sau vài bước, “Ừ” vài tiếng, liền mang theo đèn, sợ hãi được cấp thiết lui xuống.

Thất nhân hít sâu mấy hơi, đây rốt cuộc là cái gì cổ? Lợi hại như vậy, rõ ràng có thể khống chế được thần kinh người ta. Nếu như hoàn toàn bị nó ăn mòn, đoán chừng thực thật sự sẽ lâm vào trong điên cuồng.

Khó trách Hứa Thượng Dương kia lại nói sống không bằng chết. Nếu một người không có suy nghĩ của mình, thấy máu là hút, dùng máu mà sống, thì cái đó còn coi là người sao? Quả thật đã trở thành một yêu quái rồi!

“Meo meo”, đột nhiên vài tiếng mèo kêu truyền vào trong tai Thất nhân.

Thất Nhân quay đầu lại, chỗ lỗ nhỏ nơi góc tường, một con mèo toàn thân là máu đang từ cái chỗ đó chui đi vào, đoán chừng là mới vừa cùng đám mèo đánh nhau.

Màu đỏ! Máu!

Thơm quá! Mùi vị ngon quá!

Thất nhân rất cục nẫn nhin không được kích thích này nữa, ý thức dần dần mơ hồ lên. Nàng không hề chớp mắt mà nhìn thẳng con mèo, trong mắt tỏa ra hào quang nguy hiểm khi bắt được con mồi, đầu lưỡi cứ vậy mà đưa ra ngoài, khát khao liếm liếm bờ môi.

Tại ánh trăng sâu kín chiếu xuống, cả người lại lộ ra vẻ ma quái mà bắt đầu..., như là dã thú cuồng dã.

Thất Nhân chậm rãi tới gần con mèo. Con mèo giống như là bị nàng hù đến, lại không có chạy đi, chỉ hoảng sợ mà ngoác ngoác nhìn thẳng nàng.

Thất nhân đột nhiên mạnh mẽ bổ nhào về phía trước, bắt được con mèo.

“Meo meo” thanh âm càng thêm dồn dập lên, con mèo ở trong tay Thất nhân nhanh chóng giãy dụa.

Thất nhân trong nội tâm “Thẳng thắn” gia tốc, hương vị ngọt nhờn nhớt trực tiếp đạt tới đáy lòng.

Nàng vô ý thức mà giương lên bộ dáng tươi cười, nghiêng thân, bờ môi liền muốn hướng trên người con mèo cắn xuống.

“Người đang làm cái gì thế?” Sau lưng truyền đến thanh âm nhàn nhạt và tuyệt đối lạnh lùng.

Thất nhân quay đầu lại, một bộ áo trắng tại trong bóng đêm nhẹ nhàng —— đúng là Chiến Sênh Ca.

Trong ánh mắt màu đỏ tươi cùng trên mặt quái dị của Thất nhân lập tức hiển lộ ra ở trước mắt Chiến Sênh Ca. Đôi mắt Chiến sênh ca chìm xuống, cái thần sắc này tuyệt đối không bình thường! Trên người nữ nhân này hẳn là xảy ra vấn đề gì rồi!

“Cái món ăn này khá lớn a!” Thất nhân nhìn qua Chiến Sênh Ca “Khanh khách” cười, thanh âm rõ ràng bắt đầu lúc có lúc không.

Thất nhân tiện tay hất lên, con mèo bị ném xa ra ngoài. Một cái xoay mình, con mèo chẳng quan tâm đau đón trên người, vung ra chân, vội chạy mất.

Thất nhân mở rộng bước chân, chậm rãi đến gần vài bước cạnh Chiến Sênh Ca. Trong lúc đó liền gia tốc bộ pháp, năm ngón tay biến ảo, liền hướng Chiến Sênh Ca tập kích qua.

Chiến Sênh Ca phi thân tránh đi. Nữ nhân này, tuyệt đối có vấn đề!

Thất nhân lại ép sát không tha, trảo trảo chụp vào chỗ hiểm của Chiến Sênh Ca. Chiến sênh ca chỉ có thể đón đỡ, nhưng cũng không dám đánh trả, sợ chính mình sẽ làm bị thương Thất nhân.

Đánh qua mấy hiệp, chỉ tránh né mà không tấn công, ngược lại Chiến Sênh Ca quả thực bị Thất nhân cào rách mấy chỗ.

“Cơ Thất Nhân! Người thanh tỉnh một chút!” Chiến Sênh Ca quát khê.

Tựa hồ là một tiếng quát này khê khơi dậy một chút tỉnh táo của Thất nhân, động tác lập tức trì hoãn một chút.

Chiến Sênh Ca nhìn đúng thời cơ, ra tay điểm huyết.

Thất nhân lập tức bị đông cứng thân hình, chỉ có thể gương con người màu đỏ như máu trừng hướng Chiến Sênh Ca.

“Nhanh, nhanh, xem xem đã xảy ra chuyện gì?” Cách đó không xa, một đội hộ viện giờ bó đuốc vội vàng chạy đến. Đại khái là bị Chiến Sênh Ca cùng Thất Nhân đánh nhau kinh động đến.

Chiến sênh ca liếc mắt nhìn hộ viện đang chạy đến, ôm lấy Thất nhân, liền phi thân rời đi.

-ooo-

Trong sương phòng của Chiến sênh ca.

Thất nhân bị đặt ở trên mặt giường lớn bạch ngọc, vẫn như cũ, mở to con ngươi màu đỏ tươi, dùng sức giãy dụa muốn giải khai huyết đạo.

“Đừng nhúc nhích! Sẽ làm bị thương đến chính mình!” Chiến Sênh Ca nói. Hắn cảm mạch Thất nhân, chỉ có thể cảm giác được khí huyết trong cơ thể nàng hỗn loạn, giống như có chân khí loạn xông, lại cân nhắc không ra rốt cuộc là cái thứ gì. Chiến Sênh Ca trong nội tâm nghi hoặc không thôi.

Thất nhân vẫn xao động bất an, toàn thân giống như phải dùng lên thật lớn khí lực, trên cánh tay gân xanh lúc ẩn lúc hiện.

Chiến Sênh Ca quét mắt một vòng đến tiêu vĩ cảm cách đó không xa, đi qua, ngồi xuống.

Hai tay xoa xoa, một khúc tươi mát an bình lập tức phát ra dưới bàn tay của hắn. Chiến Sênh Ca âm thầm truyền nội kinh, dung nhập vào bên trong khúc, khiến người tâm thần yên tĩnh.

Khúc âm thanh du dương, lạnh nhạt, như là dòng suối nhỏ trong núi, chậm rãi lưu động, quanh co khắp nơi trong núi.

Trong nội tâm Thất Nhân chậm rãi bình tĩnh lại, sắc con ngươi khôi phục bình thường, nhu hòa lên. Rõ ràng bởi vì tiếng đàn mà hoàn toàn trầm tĩnh, bình yên mà chìm vào giấc ngủ.

Ban đêm yên lặng như nước, nến đỏ đua nhau chiếu rọi gian phòng, áo trắng nam tử khê vượt đàn cổ, tiếng đàn lượn lờ quanh quẩn, nhìn về phía bộ dáng ngủ say của người trên giường, trong mắt chở đầy ôn nhu, trong nội tâm mềm mại mà như là mây bay nơi chân trời.

56. Chương 56: Lời Thề Lúc Tám Tuổi

Editor: Nam Cung Như

Ánh nắng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong, chiếu sáng người ở trên giường Bạch Ngọc

Thất Nhân bỗng bừng mở mắt, cảm thấy cả người sảng khoái. Không biết tại sao, giấc ngủ này đặc biệt an ổn.

Thất Nhân duỗi tay duỗi chân, bất thành linh bàn tay chạm phải một vật gì đó ấm áp mềm mại, mang theo một chút cứng cỏi.

Nội tâm Thất Nhân nhảy nhót một cái, tiện tay sờ soạn khắp nơi, phía trên là cánh môi ôn nhuận, hơi thở trầm ổn, tầm mắt lạnh nhạt quen thuộc quanh quẩn trên đỉnh đầu của mình

Thất Nhân nhất thời cảm thấy trên đầu sao bay đầu trời, giương mắt, lại bắt gặp đôi mắt lạnh lùng nhìn không ra bất kì tâm tình gì

“Thực khéo a!”

Thất Nhân giơ tay lên chào hỏi, trên mặt cười đến mức tựa như đóa hoa nhĩ nở rộ — không rực rỡ hết lần này đến lần khác muốn nặn ra chút rực rỡ nhưng kết quả muốn bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu

Chiến Sênh Ca nhìn vẻ mặt rối rắm không cách nào hình dung được của Thất Nhân, đột nhiên trong nội tâm cảm thấy buồn cười. Quay mặt, khoe miệng nhếch lên, như có như không tràn ra nụ cười

Khoe mắt Thất Nhân co rút, nàng tuyệt đối chưa có tỉnh ngủ!. Nàng cứ nhiên lại thấy mỡ tảng đá đang cười a!

“Uy, người đang cười sao?” Thất Nhân không nhịn được đặt câu hỏi

Chiến Sênh Ca xoay đầu lại, khôi phục vẻ mặt không biểu tình gì : “Người nhìn lầm rồi!”

Thất Nhân nhếch miệng, tốt, vấn đề này không truy cứu nữa, nhưng là :

“Chiến đương gia, sao người ở trong phòng của ta?”

“Đây là phòng của ta” Chiến Sênh Ca nhìn nàng một chút, nói : “Người không nhớ rõ chuyện tối hôm qua sao?”

Thất Nhân nhìn sang bốn phía, đột nhiên nhớ tới sự kiện xảy ra đêm trước, thần trí mơ hồ, thị huyết khát vọng. Nhức đầu a nhức đầu, Thất Nhân không khỏi vỗ vỗ đầu. Tại sao tình cảnh của chính mình lại đến nơi này?

“Hứa Thượng Dương lão tiểu tử kia!”

Thất nhân không khỏi oán hận lên tiếng. Cứ nhiên có thể hạ quái cổ cho nàng. Đừng để hắn rơi vào tay nàng, nàng sẽ cho hắn ném thử tư vị này

“Hứa Thượng dương?” Chiến Sênh Ca hỏi ngược lại

“Một lão tiểu tử đùa bỡn cổ. Đừng hỏi ta vì sao trúng cổ, ta chỉ nhất thời xui xẻo gặp quỷ mà thôi” Thất nhân giọng căm hận nói.

Thất Nhân ngẩng đầu, nhìn đầu giường kia dùng bạch ngọc điêu khắc chế thành, khoe miệng giật giật, mình cùng Chiến Sênh Ca chung giường chung gối nói chuyện phiếm rất quái dị : “Chiến đương gia, chúng ta cô nam quả nữ, nằm chung một giường, tựa hồ có chút không hợp lẽ giáo a”

Vừa nói vừa muốn ngồi dậy, lại bị cánh tay của Chiến Sênh Ca chụp lại. Cả người nặng nề ngã vào trong lồng ngực rộng rãi

“Lẽ là cái gì?”

Chiến Sênh Ca lạnh lùng nói : “Huống chi người là chủ mẫu của chiến gia” Trong giọng nói chứa đầy bá đạo

Thất Nhân nhếch miệng, nam nhân này thật đúng là mơ hồ, cố chấp đến chết dù nói thế nào cũng không thông

“ Người cũng thấy bộ dạng hôm qua của ta. Một thị huyết ác ma như vậy cũng có thể làm chủ mẫu của Chiến gia?” Thất Nhân có chút tự giễu

Chiến Sinh Ca liếc nàng một cái: “Ta nói có thể là có thể.”

Thất nhân thở dài: “ Ác ma như ta, sau này có xuống địa ngục, cũng không chung đường với Chiến đương gia người”

“ Địa ngục, ta cũng xuống với người” Chiến Sinh Ca thản nhiên nói

Thất Nhân sững sờ, nàng không nghĩ tới sẽ có được câu trả lời như vậy. Quét mắt nhìn về phía mu bàn tay của Chiến Sinh Ca, vài đạo vết máu đập vào mắt, chắc là hôm qua lúc nàng điên cuồng làm hấn bị thương

“ Như vậy, người có thể đi theo ta chưa?” Chiến Sinh Ca lại hỏi

“ A?”

Thất Nhân ngạc nhiên, trong lúc nhất thời chưa hiểu ý tứ của hấn

“ Lúc trước có một bé trai, hấn cái gì cũng có, cuộc sống của hấn trôi qua rất nhanh. Cho đến lúc hấn tám tuổi, một ngày nọ, hấn núp ở trong nhà, tận mắt nhìn thấy cha mẹ mình chết thảm, hấn vì phụ mẫu lập vô danh mộ, hấn đã thề nhất định giết chết hết tất cả cừu nhân” Chiến Sinh Ca nói tiếp, mấy câu ngắn ngủn, giọng nói nhàn nhạt

Thất Nhân giương mắt nhìn Chiến Sinh Ca, đây chính là hận ý trong đáy lòng hấn, đây chính là lời thề của đứa nhỏ tám tuổi. Trong nội tâm của nàng đột nhiên thấy sợ, nàng tựa hồ có thể nhìn thấy một bé trai núp trong góc phòng như bóng ma, mặc cho cừu hận cắn nuốt chính mình

Nhất thời trầm mặc im lặng.

“Chiến ca ca, chiến ca ca!”

Ngoài cửa vang lên giọng nữ thanh thúy như hoàng oanh, từ xa đến gần, vừa vặn cắt đứt yên lặng.

Trong nội tâm của Thất Nhân kêu lên không tốt, hai người bọn họ nằm cùng một chỗ, cho dù ai thấy cũng sẽ hiểu lầm. Chiến gia này như đại lốc xoáy, hiện nàng không muốn có quan hệ gì với nó

Lập tức xoay người, tay đè lên hai tay của Chiến Sinh Ca, nhanh chóng nhảy xuống giường

Sau khi mở ra cửa sổ, liền tung người nhảy ra ngoài.

Còn chưa kịp đứng vững, đã nghe Quân Nghị kinh ngạc, gọi : “ Cô nương?”

Thất Nhân không tự chủ được da mặt run lên. Cố Khuynh Thành kia công kích cửa trước, Quân Nghị hấn xuất hiện ở cửa sau, hai người bọn họ khi nào lại ăn ý như vậy?

Kì thực, nàng cũng chân chân oan uổng cho Quân Nghị rồi, Quân Nghị bắt quá vừa khéo đến mà thôi

“ Cô nương, sao người lại ở chỗ này?” Quân Nghị kì quái hỏi

Giả bộ ngu giả bộ ngu!

Lập tức, ánh mắt Thất Nhân mờ mịt, cước bộ hư hoảng, đi thẳng về phía trước, trong miệng còn lẩm bẩm thì thầm : “ Dưa hấu thật lớn, dưa hấu thật lớn...”

Nàng mộng du, người rảnh rồi chớ quấy rầy!

Không nghĩ tới Quân Nghị thật đúng hiểu ý tứ của nàng, lập tức ngậm miệng lại, còn tự giác làm hộ hoa sứ giả cho Thất Nhân. Nghe nói người mộng du bị làm tỉnh giấc sẽ nguy hiểm đến tính mạng

Bên trong nhà, Chiến Sinh Ca ngồi trên giường neho mắt lại, nữ nhân này, thật đúng là đi tới đâu trên hoa ghẹo nguyệt đến đó

Người hấn nhìn trộm, làm sao cho phép nàng lẩn tránh!

Đại đường Cổ phủ, Cổ Khuynh Thành chuẩn bị khách yến, nhiệt tình chiêu đãi mọi người, Thác Bạt Quy, Quân Nghị, Chiến Sinh Ca, Thất nhân đều ở trong nhóm

“Chiến ca ca, ném thử cái này đi , đây là ta tự mình làm .” Cổ Khuynh Thành gấp món ăn bỏ vào trong chén của Chiến Sinh Ca

Nga? Thất Nhân nhíu mày, nam nhân kia không phải thích sạch sẽ sao?. Sao có thể chịu được người khác gấp thức ăn ỉnh. Không tầm thường a không tầm thường!

Chiến sinh ca liếc nhìn nàng một cái, như thế nào không hiểu được tâm tư của nàng . Lập tức nói: “Cổ gia đối với ta có ân cứu mạng.”

Thất Nhân trên trán vạch hắc tuyến, có ai hỏi hần sao?

Quả nhiên, những người khác đối với câu nói của Chiến Sinh Ca kinh ngạc không dứt

Thác Bạt Quy nghĩ, người này vẻ mặt không chút thay đổi còn chưa tính, đang lúc dùng cơm lại lăm bầm lẫu bẫu, có bệnh sao?

Quân Nghị tự định giá, nhìn người này khí dồn đan điền (ý nói nội công thâm hậu), diện mạo bất phàm, tất không phải là nhân vật bình thường. Chỉ tiếc, thần kinh tựa hồ có chút vấn đề.

Cổ Khuynh Thành nhìn không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng, vội nói tiếp : “ Vậy là Chiến ca ca nhớ chuyện khi còn bé rồi, lúc cha mẹ ta còn sống”

Khi còn bé? Thất Nhân nhíu mày, chẳng lẽ ý nói biến cố lúc hần 8 tuổi?

Cổ Khuynh Thành làm như không muốn tiếp tục đề tài này, nhìn về phía Quân Nghị : “ Quân công tử, người là người có tình có nghĩa, Khuynh Thành rất bội phục” Trong lời nói không che dấu hảo cảm đối với Quân Nghị

“Tiểu thư quá lời rồi.” Quân Nghị nói.

“haha” , Cổ khuynh thành cười đến vui vẻ, “, công tử, Khuynh Thành mời người một chén.”

Ô ô, nha đầu này một tay chiếm cứ Chiến Sinh Ca , tay còn lại đối với Quân Nghị nhớ mãi không quên, nàng không phải muốn bắt cả 2 tay chứ, công việc quan trọng hơn nha!. Một người tốt!. Mình cả nghĩ rồi, Chiến Sinh Ca làm sao cho phép nàng ta đối đãi ân cần với nam nhân khác?

Lập tức túm lấy chén rượu nhỏ : “ Quân công tử bị thương chưa lành, không nên uống rượu, Cổ tiểu thư, rượu này ta uống giúp, thế nào?”

Cổ Khuynh Thành kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng suy đoán quan hệ của nàng với Quân Nghị

Quân Nghị lại càng ngạc nhiên, nghĩ lại, cô nương cư nhiên quan tâm đến hần, trong nội tâm cảm thấy vô cùng ấm áp, ánh mắt nhìn về phía Thất Nhân càng thêm ôn nhu

Chiến Sinh Ca neho mắt lại, giơ chén rượu nhỏ lên, phối hợp uống. Nếu như nhìn kĩ, nước trên chén rượu nhỏ chảy dọc theo năm ngón tay

Thác Bạt Quy giương mắt nhìn không khí quái dị trên bàn, cúi đầu, tiếp tục ăn thức ăn của mình. Nữ nhân kia đã nói dừng quán chuyện đầu đầu. Đây tuyệt đối không phải chuyện hần có thể quán

57. Chương 57: Rừng Sâu Kinh Hung

Editor: Nam Cung Như

Cổ Khuynh Thành cười đến mập mờ: “Thì ra là Thích cô nương cùng Quân công tử.”

Còn chưa nói hết, bên cạnh truyền đến “ Rắc” một tiếng. Mấy người quay đầu lại, chỉ thấy đôi đũa trong tay Chiến Sinh Ca gãy làm hai, Bản thân hần còn đang cầm ly rượu, làm như không có cảm giác

Thất Nhàn nhìn cặp dưa ngà bị bẻ gãy, trong lòng bất đắc dĩ. Nam nhân này hỏa khí thật lớn a!. Lại nhìn Chiến Sênh Ca, hần nhấp nhẹ rượu, ánh mắt không biết dừng lại ở đâu, không thấy rõ cảm xúc bên trong

“ Người đầu, đổi lại đôi dưa mới” Cố Khuynh Thành vội vàng hô

Sau đó quay lại nhìn Thất Nhàn, tiếp tục chủ đề dang dở : “ Cô nương, người chẳng lẽ cùng Quân công tử...”

“Bóp”

Thanh thúy một tiếng, mấy người lần nữa đảo mắt, chỉ thấy chén rượu trong tay Chiến Sênh Ca lại trở thành vật hỵ sinh, vỡ nát.

Thất Nhàn nhếch miệng, nam nhân này, không muốn ngồi yên ăn cơm sao?

“ Chiến đương gia, công lực thật tốt”

Quân Nghị không khỏi than thở, có thể dùng tay bóp nát chén rượu như thế, cho thấy công lực người này rất bất phàm. Cái gọi là anh hùng tiếc anh hùng, chính là không tiến hành song song cùng một lúc

Một câu kia làm cho Thất Nhàn đầy hắc tuyến*, không khí này là lúc để hần tán thưởng sao? Quân Nghị này có phải nên nhìn trước rồi nói chuyện sau hay không a! (là vẻ mặt như thế này: ==|||)

Quả nhiên Chiến Sênh Ca trực tiếp coi thường Quân Nghị, chỉ quay đầu nói với Cố Khuynh Thành: “ Ly rượu”

“ Có”

Cố Khuynh Thành vội vàng đồng ý. Nàng suy cho cùng cũng là người nhanh nhẹn, thoáng cái đã hiểu ý. Một mặt vừa gọi người mang ly rượu khác tới, mặt khác nói với Quân Nghị : “ Quân công tử, Chiến ca ca bình thường không thích nói chuyện, người bỏ qua cho”

Không thích nói chuyện? Thất Nhàn bĩu môi, rõ ràng không thèm để người ta vào trong mắt. Nàng cũng không phải chưa từng thấy, trước kia là Lâm Duẩn Chi, bây giờ Quân Nghị. Đường như nam nhân ở bên người nàng, hần đều có thể tự động khinh thường

Quân Nghị ngược lại tốt tính xua tay : “ Cá tính như thế, Quân Nghị hiểu”.

Thất Nhàn liếc hần một cái, cách hiểu của hần còn kém xa lắm đấy.

Cố Khuynh Thành đương nhiên không dám nhắc lại đề tài này.

Trong bữa cơm, Cố Khuynh Thành ôm một bụng ngờ vực, ánh mắt một mực nhìn chăm chăm Thất Nhàn, Quân Nghị và Chiến Sênh Ca mỗi người một tâm sự. Quân Nghị ánh mắt ôn nhu nhìn Thất Nhàn, Chiến Sênh Ca thì vẫn luôn luôn tạo áp lực bên trong, Thác Bạt Quy nhìn cái này một chút, xem cái kia một chút.

Thất Nhàn thở dài, ai, thật là khó nuốt nổi một bữa ăn nha!

Cố Khuynh Thành quả thật là một nha đầu thích giở trò, sau khi ăn cơm xong, Cố Khuynh Thành kéo Thất Nhàn vài cái, nói khó khăn lắm vài người bạn mới ở chung một chỗ, nhất định muốn theo nàng đi chơi một ngày mới được. Về phần lá thư trước đây, hiện giờ chỉ còn chờ Cố Thanh Ảnh hồi âm là được

Mấy người không chịu nổi Cố Khuynh Thành đeo bám dai dẳng, đương nhiên đáp ứng

“ Chiến ca ca, theo chúng ta đi săn thú thật sao?” Cố Khuynh Thành quay đầu lại hỏi Chiến Sênh Ca

“Ừ.” Chiến Sênh Ca không mẫn không nhạt ứng lên tiếng

Câu trả lời này làm Cố Khuynh Thành thất thần thật lâu, thật ra, nàng chỉ thuận miệng hỏi một chút, cũng không trông chờ hần đồng ý. Dù sao hần cũng chưa bao giờ đáp ứng chuyện như vậy.

Mấy người họ cười ngựa cao, lác lác đi ở trong rừng.

Thất Nhàn toét miệng, hiện tại đang là đông đi xuân tới. Tối đa bây giờ cũng có thể coi là đầu mùa xuân. Săn thú?. Có thể săn được gì chứ?

Một canh giờ trôi qua, một con thỏ cũng không có.

Thất Nhân nhàm chán, đuổi đuổi thất lưng : “ Cổ tiểu thư, chúng ta trở về thôi. Bọn chúng còn đang ngủ đông”

Cổ Khuynh Thành không cam lòng, thật vất vả mới có người chơi cùng . Nàng làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy : “ Các người đợi chút, ta lên phía trước xem như thế nào, ta không tin, không có gì cả” Vừa nói, liền giục ngựa chạy đi

Thất Nhân bĩu môi, thật là nha đầu tính tình nôn nóng

Bên tai truyền đến thanh âm trong trẻo của Quân Nghị : “ Chiến huynh, Quân Nghị đối với công phu của người, rất khâm phục, không biết có cơ hội lĩnh giáo hay không?”

Yên lặng một vài giây, thanh âm của Quân Nghị lại vang lên : “ Không biết sư phụ của huynh là ai? Nội lực lại thâm hậu như thế”

Như cũ không ai đáp hẳn.

Thất Nhân thấy vậy không khỏi thở dài. Quân Nghị này đúng là không tới Hoàng Hà không từ bỏ ý định, dọc đường đi cứ tìm đề tài muốn cùng Chiến Sinh Ca kết làm bằng hữu. Đáng tiếc, Chiến đương gia hẳn không cảm kích, trực tiếp bỏ ngoài tai hết những lời tên này nói.

Lúc này, Thác Bạt Quy bên cạnh, cũng không nhịn được lôi kéo tay áo Thất Nhân, nhẹ giọng nói : “ Người kia có phải cố ý không để ý đến Quân Nghị không?”

Nội tâm Thất Nhân cảm thấy buồn cười, Thác Bạt Quy này, ngay cả tiểu hài tử cũng có thể thấy được Chiến Sinh Ca đang giận dữ, cái đầu gỗ của Quân Nghị kia cho đến giờ còn không hiểu rõ

Đang muốn trả lời, thì thành linh đằng trước truyền tới thanh âm thanh thúy của Cổ Khuynh Thành, nhưng mang theo một chút hoảng sợ : “ Cứu mạng a!” . Tiếng võ ngựa càng ngày càng gần

Mấy người giương mắt, lại thấy Cổ Khuynh Thành kinh hoảng thúc ngựa chạy về, phía sau là cả bầy ong vò vẽ

Thất Nhân mồ hôi lát đất, Đại tiểu thư này làm sao chạy đi đút đầu vào tổ ong vò vẽ a!

“Chạy mau!” Chỉ nghe Quân Nghị hô một tiếng.

Mấy người lập tức quay đầu ngựa lại, vung roi, sau đó chạy băng băng

Mất thấy ong vò vẽ càng ép càng gần, Thất Nhân hướng về phía mọi người hô một tiếng : “ Người nào có hỏa chiết tử*?” (*đồ quệt lửa)

Chiến Sinh Ca liếc nhìn nàng một cái, móc hỏa chiết tử ném tới.

Thất Nhân nhận lấy, nhảy xuống ngựa, lăn đến bên cạnh đồng cỏ khô, nhanh chóng đánh lửa, nắm một nắm cỏ đốt lên, khói bay về phía bọn ong vò vẽ.

Hun khói quả nhiên có thể làm cho đàn ong thối lui, tuy nhiên vẫn có vài con ong bay đến, chích lên mặt Thất Nhân

Chiến Sinh Ca phi thân, nhặt lên một nhánh cỏ khô, “lả tả” hai tiếng, mấy con ong lọt lưới kia bị chém làm hai.

Thất Nhân ở phía trước quơ cây đuốc, Chiến Sinh Ca ở phía sau đầu che chở, trong lúc nhất thời, Quân Nghị nhìn đến hoa mắt, hai người này phối hợp vì sao ăn ý như thế

Ong vò vẽ đến nhanh, đi cũng nhanh, bắt quá, chỉ trong chốc lát đã biến mất

“ Cổ tiểu thư, người đi tìm động vật sống, sao lại tìm ong tới đây?” Thất Nhân ném bó đuốc trong tay xuống, trêu ghẹo nói

“Ta không cẩn thận. . . .” Cổ khuynh thành ấp úng, có chút ngượng ngùng.

Nói đến đây, thanh âm đột nhiên ngừng lại, Thất Nhân giương mắt, chỉ thấy Cổ Khuynh Thành tròng lớn hai mắt, trong mắt đều không thể tin được.

Thất Nhân có dự cảm bất thường, chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng gầm nhẹ và tiếng bước chân dồn dập Thất Nhân quay đầu lại nhìn, một con gấu lớn trong mắt lộ hung quang, đang đi tới, thân thể lay động thoáng một cái đi về phía bọn họ

Thất nhân miệng giật giật. Rất tốt! Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, ong vò vẽ sợ cây đuốc bay mất, lại có một con gấu lớn đến đây

Lúc này, Thác Bạt Quy, do tuổi còn nhỏ, kinh hoảng, liền thúc ngựa chạy.

Tiếng động đằng trước, chọc giận gấu đen, nó graoooo lên một tiếng, nhìn chằm chằm Thác Bạt Quy rồi nhào tới

Quân Nghị rút ra hắc thiết đại đao, đợi nó xông tới, lại thấy con gấu bàn tay vung lên, ngăn chặn thế công của đại đao. Khí lực của người làm sao so được với mãnh thú. Quân Nghị tiến không được mà lùi cũng không xong.

Đại khái là, công kích của Quân Nghị đã chọc giận con gấu, nó ném bỏ Quân Nghị rồi gầm loạn vài tiếng, liền hướng bốn phía đập loạn, làm xao động cả cánh rừng.

Quân Nghị bận rộn dùng đao chống đỡ mặt đất để bảo vệ Thác Bạt Quy và Cổ Khuynh Thành

Giương mắt, lại thấy Thất Nhân bị quét bay ra ngoài, trong bụng kinh hãi. Rồi lại không thể bỏ lại Thác Bạt Quy cùng Cổ khuynh thành, đi cứu Thất Nhân. Trong lúc nhất thời, nội tâm bách chuyển thiên hồi.

Thất Nhân nhìn Quân Nghị đang chật chội bảo vệ hai người Thác Bạt Quy, sau đó lại thấy hắc khuyển trương bắt đặc dĩ nhìn nòng, trong tâm đột nhiên không khỏi phức tạp.

Không đợi tiếp tục rơi xuống, Thất Nhân đột nhiên phát hiện, thân thể được che chắn ở phía sau, nòng ngẩng đầu lại, đã thấy tám lưng cương nghị của Chiến Sênh Ca ở trước mặt nòng

58. Chương 58: Trung Nghĩa Chi Quân

Editor: Nam Cung Như

Con gấu tiếp tục gầm thét, đinh tai nhức óc. Trong rừng Cuồng Phong nổi lên, cát đá bay loạn.

Chiến Sênh Ca ôm lấy Thất Nhân đứng ở đại thụ bên cạnh, sắc mặt trầm trầm nhìn con gấu lớn nổi giận rồi nói với Thất Nhân : “ Không được buông cây này ra, chờ ta một lát”

Tình hình hiện nay, chỉ có thể làm thịt tên súc sinh này thôi

Thất nhân nghe lời.

Chiến Sênh Ca phi thân, tấn công về phía con gấu lớn, con gấu lớn tỉnh táo đánh một chưởng về phía hắc

Chiến Sênh Ca vội vàng tránh ra. Một người đối phó với con mãnh thú nổi điên như vậy, thực là phí sức

Quân Nghị an bày tốt cho Thác Bạt Quy cùng Cổ Khuynh Thành, sau đó rút hắc thiết đại đao tiến lên, con gấu lớn vừa đỡ, cũng không tổn thương đến một cọng lông nào của nó

Chiến Sênh Ca cùng Quân Nghị xa xa liếc mắt nhìn nhau, đồng thời từ hai hướng lao về phía con gấu lớn, nội kinh tăng lên, tốc độ cũng nhanh hơn

Con gấu lớn rốt cuộc cũng không có trí tuệ của con người, nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, cuối cùng không biết phản ứng ra sao

Quân Nghị giơ đao, hung hăng chém về phía chân trái của con gấu, Chiến Sinh ca đương nhiên không chịu yếu thế, hai tay tăng lực, bổ về phía chân phải của nó.

Trong nháy mắt, chân của con gấu bị chém đứt cùng một lúc, hắc thiết đại đao chém sắt như chém bùn, cho dù da lông của nó có thô dày như thế nào đi nữa, cũng không thể đỡ được đao này của hắn, chân phải của nó cũng bị Chiến Sinh Ca chặt đứt

Chỉ nghe con gấu “Graoooo” hét thảm một tiếng, “Bịch” một tiếng Cự, ngã xuống vũng máu

Máu tanh lan tràn, Cố Khuynh Thành không dám nhìn, thậm chí còn vịn cây đứng lên nôn mửa, một bên Thác Bạt Quy cũng nhìn đến mắt choáng váng.

Thất Nhân giương mắt nhìn máu tươi trên đất, chỉ cảm thấy mùi vị tanh tanh xông vào mũi, tim đập rộn lên, máu sục sôi

Trong lòng không khỏi tối tăm, Vô Danh chỉ cổ lại phát tác. Đại khái là bị cảnh tượng máu chảy đầm đìa trước mặt kích thích. Mình nếu còn đợi ở chỗ này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì

Chiến Sinh Ca quay đầu lại, con người nheo lại, lập tức sáng tỏ, phi thân đuổi theo

Quân Nghị cũng muốn đuổi theo, nhưng lại nhìn thấy bọn Thác Bạt Quy không ổn chỉ đành trấn an bọn họ trước. Chờ đưa bọn họ an trí ở nơi an toàn, lúc này mới đến

Sâu trong rừng, Thất Nhân đứng lại, chỉ cảm thấy cả người phát run, khát vọng đối với máu, càng ngày càng mãnh liệt. Nàng bắt được cây khô, nắm ngón tay bầu thật sâu trong đó, hy vọng có thể dùng đau đớn để tê dại bản thân mình

Bỗng dưng cảm giác được sau lưng truyền đến hơi thở trầm ổn quen thuộc

”Không nên tới đây!” Thất Nhân không có quay đầu lại, hướng phía sau quát. Nàng sợ nghe thấy được khí huyết trên người hắn, có thể nhịn không được mà cắn hắn.

“ Nếu như nàng cần, có thể dùng máu của ta” Truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Chiến Sinh Ca, không chút lưu tâm tựa hồ như đang bàn luận về món ăn tối nay.

Nội tâm nàng cảm thấy sợ, nam nhân này, tại sao lại cố chấp như vậy?

Nhưng trong đáy lòng một trận kháng cự lập tức đáp tới. Thất Nhân muốn chống cự vì sợ nàng sẽ trầm luân trong ánh mắt ôn nhu đó. Hay sợ mình sẽ bị phản bội lần nữa . Hay là nàng đối với hắn quá hà khắc rồi

Trong nhất thời, nàng không hiểu rõ tâm tình của mình, lạnh lùng nói : “ Chiến đương gia, ta vốn là người vô tâm, người cũng thấy đấy, ta thêm máu đã khiến thành một ma đầu máu lạnh. Người như vậy, người còn muốn yêu sao?”

Phía sau truyền đến thanh âm không gợn sóng của hắn : “ Ta giúp nàng làm nóng nó.”

Thất Nhân nghe ngạo, nàng muốn uống máu, hắn sẽ cho nàng, tâm nàng cảm thấy lạnh hắn sẽ làm nóng cho nàng

Cõi đời này, thật có người có thể đối với nàng như thế?

Nội tâm quay cuồng, quay sang chuyện khác, lại có thể đem cơn thèm khát áp chế xuống một chút

“ Người không nên bước tới, nếu không cả đời này ta sẽ không tha thứ cho người” Thất Nhân quát lên, rồi hướng phía trước chạy như điên, nàng biết mình đang sợ, cho nên nàng lựa chọn trốn tránh.

—ooo—

“ Cô nương” Thất Nhân chạy một lát, sau lưng lại truyền đến thanh âm của Quân Nghị

Thất Nhân dừng lại, không có quay đầu.

Nội tâm của Quân Nghị phiền muộn, tưởng rằng Thát Nhân tức giận nên vội vàng giải thích : “ Cô nương, lúc này Quân Nghị không kịp bảo vệ ngươi là lỗi của ta. Chẳng qua là, lúc ấy tình thế khẩn cấp, ta làm sao có thể bỏ mặc bọn họ không lo. Hy vọng cô nương có thể hiểu”

Trong bụng Thát Nhân than thở, người này trung thành, từ ngày gặp đầu tiên nàng đã biết hẳn thiện lương, từ lúc hẳn không thể chém giết tộc nhân của mình, nàng đã biết.

Bất kể ở phương diện nào, người này cũng là một người ưu tú. Nhưng, trong lòng người này lại có quá nhiều trách nhiệm. Cứu Thác Bạt Quy là trung, cứu Cổ Khuynh Thành là nghĩa. Tựa như lời nói của Cổ Khuynh Thành, hẳn là người có tình có nghĩa, nhưng những người như vậy, sẽ đem chuyện của mình nghĩ đến sau cùng.

Đột nhiên nàng nhớ đến Chiến Sinh Ca. Tim của hẳn rất nhỏ không bị cái gì gọi là trung là nghĩa ràng buộc, cho nên mới có thể không do dự che chở nàng ở bất kì chỗ nào.

“Quân công tử, ngươi không có làm sai. Thích Huyền như thế nào có thể trách ngươi?” Thát Nhân không khỏi thở dài, nói.

“Cô nương vì sao không chịu đối mặt với Quân Nghị?” Quân Nghị có chút gấp gáp.

“ Công tử muốn nhìn bộ dạng hiện tại của ta ư?” Vừa nói Thát Nhân quay đầu lại.

Con ngươi vẫn đầy tia máu, Quân Nghị thất kinh : “ Cô nương, ngươi làm sao vậy?”

“ Cổ độc do Hứa Thượng Dương hạ lại phát tác” Thát Nhân cũng không muốn đối gạt hẳn

“ Làm sao ra nông nổi này?” Quân Nghị sửng sốt. Vốn cho rằng cổ này sẽ ẩn sâu một thời gian, chờ bọn họ mượn binh xong là sẽ tìm cách giải. Không nghĩ tới nó lại nhanh phát tác như vậy

“ Bộ dạng này đã tốt lắm rồi, nếu vừa rồi gặp phải công tử, Thích Huyền sợ rằng đã trở thành ác ma hút máu”. Thát Nhân tự giễu

“Hút máu?” Quân Nghị nghi ngờ.

“Phải.” Thát nhân liếc hẳn một cái.

“Nên thấy máu sẽ gặp phát tác, trong cơ thể khát vọng đối với máu luôn có cảm giác sung sướng. Sau khi uống máu, cũng sẽ không cải thiện được gì chỉ làm mình chết nhanh hơn” Cổ độc cho đến bây giờ thỏa mãn dục vọng càng nhiều, thì chết càng nhanh hơn.

Quân Nghị nhìn Thát nhân, trong nội tâm dây dưa không dứt. Cô nương nếu không phải vì Miêu y tộc bọn họ, cũng sẽ không bị tội như vậy.

Lập tức, trong bụng có quyết định : “ Cô nương, ngươi yên tâm, Quân Nghị sẽ không bỏ rơi cô nương, sẽ vì cô nương nghĩ biện pháp giải cổ” Thanh âm tràn đầy kiên quyết.

Thát nhân nhìn về Quân Nghị: “Công tử quả thật là người nghĩa khí”

“Thật ra thì, Quân Nghị đối với cô nương. . . . Quân Nghị lấy một thân phận một người đàn ông bảo vệ cô nương!” Quân Nghị đã đem ánh mắt liếc về nơi khác, chính là không dám nhìn Thát nhân.

Thát Nhân đương nhiên hiểu ý tứ của hẳn, cũng không đâm phá. Đột nhiên, trong bụng có chút ngạc nhiên: “Quân công tử, nếu như ta muốn hút máu của Tiểu Hắc Quy thì ngươi làm thế nào?”

Quân Nghị nhất thời kinh sửng sốt.

Thát Nhân cười cười khoát tay: “Ta chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi.”

Thật ra, một người trung nghĩa như vậy lựa chọn rất rõ ràng. Nhưng là, nàng lại muốn chờ đợi một kết quả bất đồng. Dù sao, nam nhân này đã nói muốn bảo vệ nàng.

“ Cô nương, chúng ta nên lên đường sớm một chút, mới có thể đến kinh đô mượn binh, như thế mới sớm ép Hứa Thượng Dương lộ diện, vì cô nương giải cổ”. Quân Nghị dừng một chút, lại nói : “ Cô nương như thế, tốt nhất không nên cho người khác biết, mắc công họ lại hiểu lầm người.”

Không để cho người khác biết được? Chiến Sênh Ca đã sớm biết được. Nhưng, nam nhân kia. Aiz! Không nghĩ đến nữa.

Bất quá tìm được Hưởng Thượng Dương mới là chuyện quan trọng, lúc này chỉ có thể theo bọn họ thôi

Lập tức, nàng đồng ý lời đề nghị của Quân Nghi. Vừa lúc, có thể tách khỏi Chiến Sênh Ca, quan mình chính đại tách khỏi hắn.

59. Chương 59: Cùng Sinh Cùng Tử

Editor: Nam Cung Như

Trên sơn đạo, đoàn người cưỡi ngựa hướng về phía trước, Cổ Khuynh Thành cáo từ ba người Thất Nhân

“ Uy, nghĩ gì thế?”

Nhìn dọc đường đi, Thất Nhân vẫn không nói một lời, Thác Bạt Quy không nhịn được hỏi.

Thất Nhân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, trong lòng còn đang suy nghĩ lúc trước rời khỏi Cổ gia, phản ứng của Chiến Sênh Ca vô cùng bình tĩnh a! Không giống tác phong người nọ a!. Lấy cái thái độ cổ chấp kia, không phải là không nên để nàng rời đi sao?. Hoặc là đi theo nàng mới đúng. Hay là, rốt cục hắn bỏ cuộc rồi?

Quân Nghi tưởng Thất Nhân phiền não chuyện cổ độc trên người , mặt tràn đầy phức tạp nói: “Cô nương, không cần lo lắng quá mức.”

Thất Nhân nhìn hắn một cái, tự nhiên hiểu được hắn ám chỉ chuyện gì . Cổ độc kia không phải một sớm một chiều mà giải được, chuyện không giải quyết được, nghĩ đến có tác dụng gì?

Tâm tư như cũ quay lại trên người Chiến Sênh Ca, người nọ rốt cuộc tính toán cái gì?

Thình lình nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nổ lớn ừng ừng, mấy người ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh núi cao cách đó không xa, có thể nhìn thấy hình dáng ông khói. Cả sườn núi cao đang bao phủ nồng đậm sương khói. Cả tòa núi này không ngừng rung động

Trong bụng Thất Nhân trầm xuống, núi lửa. Lại ở địa phương này có thể gặp phải núi lửa, vận khí không phải tốt bình thường a!

Thất nhân không khỏi nuốt một ngụm nước bọt nhìn Thác Bạt Quy cùng Quân Nghi hai người, kể từ khi gặp phải hai người bọn họ, không gặp được bao nhiêu chuyện tốt. Hai người bọn họ sẽ không là thần xui xẻo giáng thế chứ?

Quân Nghi cũng nhìn thấu cái gì, kinh hãi nói: “Nguy hiểm!”

Mấy người không có thời gian nghĩ, điều khiển ngựa trên sơn đạo chạy băng băng

Nhưng rốt cuộc cũng không nhanh bằng tốc độ thiên nhiên, trên đỉnh núi đá vỡ vụn, lăn xuống, thẳng tắp lăn về phía bọn người Thất Nhân

Quân Nghi rút ra hắc thiết đại đao, vì Thất Nhân cùng Thác Bạt Quy ngăn trở đá tập kích

Thác Bạt Quy giục ngựa một đường chạy như điên, lại nghe đỉnh đầu”Oanh” một tiếng. Giương mắt, một khối tảng đá lớn đang cách hắn chỉ kém mấy centimet, hung hăng đập phá tới đây. Tránh ra đã không kịp.

Quân Nghi quay đầu lại , nhìn thấy một màn này, trong bụng lo âu không dứt, hô to: “Công tử, cẩn thận!” Muốn xông qua, lại bị đá trên núi không ngừng rơi xuống ngăn cản

Lại thấy áo trắng chợt lóe, Thất Nhân nhảy khỏi ngựa, hướng về phía Thác Bạt Quy nhào tới. Hai người lăn trên mặt đất, lật chuyển vài cái

Nghìn cân treo sợi tóc, đá rơi xuống chỉ trúng tọa kỵ (yên ngựa) của Thác Bạt Quy

Thác Bạt Quy kinh hãi, đối với Thất Nhân cảm kích lại càng sâu hơn

Quân Nghị lúc này mới thở dài nhẹ nhõm. Động tác cũng không dám lười biếng. Đại đao múa , đá núi vỡ vụn

Bên trong ống khói tiếp tục phun không ngừng, núi cao như cũ chấn động không dứt. Thất Nhân âm thầm tự cân nhắc, nếu như núi lửa thực sự phun trào thì mấy cái mạng nhỏ của bọn họ đều bỏ ở đây rồi

Ánh mắt hết sức tìm kiếm cơ hội sống khắp nơi, đột nhiên nàng nhìn thấy một hố đất lớn cách đó không xa. Trong bụng mừng thầm, ngón tay chỉ về phía hố đất hô :

“ Nhanh chui vào trong cái hố kia”

Quân Nghị liếc mắt nhìn, lập tức hiểu ý của Thất Nhân, nắm lấy Thác Bạt Quy cùng Thất Nhân phi thân vào trong đó

Mấy người nhảy xuống hố đất, đại đao của Quân Nghị phóng ra, một tảng đá lớn đã che lấp phía trên hố

Trong hầm trong nháy mắt đen lại, chỉ nghe thấy thanh âm hô hấp của mấy người

Lóng tai nghe bên ngoài, vang dội ầm ầm như cũ. Núi đá va vào nhau vang lên tiếng, tiếng núi cao chấn động, tiếng núi lửa sôi trào

Ba người kè thật chặt một chỗ không dám nói chuyện, chỉ sợ lãng phí không khí. Dù sao, hố sâu như vậy, lại kín cũng không thể duy trì đủ không khí cần thiết cho cả ba người

Lúc này,vận mệnh của ba người treo chung một chỗ

Cũng may, núi lửa không có bộc phát, chẳng qua chấn động 1 chút rồi thôi. Núi cao đứng đưa trong nháy mắt cũng trở nên yên tĩnh. Cả sơn đạo khôi phục lại một mảng yên lặng

Quân Nghị vung đại đao lên, tảng đá che chắn lập tức mở ra. Mấy người nhảy lên, hô hấp từng ngậm từng ngậm không khí tươi mát bên ngoài

Thất Nhân ngẩng đầu nhìn một cái, đá tảng đầy đất, nhìn đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, nói giỡn

“ Chúng ta cũng coi là cùng sinh cùng tử a!”

Quân Nghị cũng là chân thành nói: “Đó là tự nhiên. Cùng sinh cùng tử giao tình, Quân Nghị vĩnh sẽ không quên.”

Thất Nhân khé mắt giật giật. Cùng sinh cùng tử? Nói như thế nào dường như giống tình nhân

Thác Bạt Quy cũng ở một bên gật đầu.

Thất Nhân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thác Bạt Quy, trong nội tâm buồn cười:

“Thác Bạt Quy ta cứu ngươi một lần. Tỷ tỷ ta không cần ngươi cùng sinh cùng tử, chỉ cần ngươi lấy thân báo đáp, thế nào?”

Mặc dù lần đầu cứu hấn là do vô ý, nhưng là da mặt nàng đủ dày, hơn nữa dù sao kết quả cũng là cứu được hấn.

Thác Bạt Quy trong nháy mắt đỏ mặt, khuôn mặt nghiêm túc lập tức vụn vỡ, ánh mắt như dao phóng về phía này, âm thầm nói nữ nhân này không đứng đắn a!. Lập tức cao giọng nói : “ Ân cứu mạng, ta dĩ nhiên báo đáp”

Thất Nhân cười đùa : “Tốt, ta đang chờ a.”

Lúc này bọn họ nào biết từ nay về sau còn bao nhiêu khó khăn!

Không có ngựa cưỡi, mấy người chỉ đành đi bộ về phía trước.

Trời tối hết sức, bọn họ vẫn chưa đi ra khỏi sơn đạo nên đành tìm sơn động ngủ qua đêm.

Bên trong sơn động, Quân Nghị nhóm lửa, ánh lửa long lánh phát ra từ đồng củi, phát ra những ngọn lửa đỏ lòm sáng ngời

Ánh lửa chiếu rọi vào trong mắt Thất Nhân, đột nhiên cảm thấy có một dòng khí huyết đột nhiên trào lên

Trong bụng Thất Nhân thầm nghĩ không xong rồi, xem ra cổ độc kia càng lúc càng thâm nhập rồi, nhìn đến ngọn lửa đỏ lập lòe cũng có thể khiến nàng phát tác

Lập tức, Thất Nhân nhắm mắt ngưng thần, để cho nội tâm bình tĩnh trở lại

Thình lình nghe bên tai truyền đến thanh âm tê tê, Thất Nhân mở mắt, bên kia một con rắn xanh đậm đang khè lưỡi, lượn vòng, mở to mắt nhìn nàng.

Thất Nhân bất động, lúc này giết nó chỉ có thể làm cho cổ độc trong người nàng nhanh phát tác hơn thôi, đương nhiên không thể động

Lại thấy có một hòn đá nện xuống, đập trên đầu mảng xà bầy tặc. Máu tươi tràn ra

Quân Nghị hô to một tiếng: “Công tử!” Cũng chưa kịp ngăn cản động tác của Thác Bạt Quy

Thác Bạt Quy cũng là hảo tâm, thấy có rắn há miệng nhìn Thất Nhân, cứ nhiên sẽ không thể bỏ qua. Lúc này hắn đang cầm cục đá đầy máu không rõ nhìn Quân Nghị

Trong mắt Quân Nghị căng thẳng

Chỉ thấy Thất Nhân hăng hái đánh về phía Thác Bạt Quy, tay phải nắm cổ rắn, trong miệng còn lăm bằm:

“Thơm quá! Thơm quá!”

Thác Bạt Quy chỉ cảm thấy cần cổ cứng lại, gương mặt nhìn Thất Nhân. Thất Nhân sớm đã mất đi lạnh nhạt ngày thường, vẻ mặt cuồng nhiệt cùng áp bách, giống như dã thú ăn thịt người, làm cho Thác Bạt Quy hoảng sợ

Thất Nhân lè lưỡi, tham lam liếm liếm đôi môi, mãnh liệt muốn cắn xuống cổ của Thác Bạt Quy.

60. Chương 60: Cùng Xuống Địa Ngục

Editor: Nam Cung Như

“Người làm gì? Không nên!” Thác Bạt Quy không khỏi hoảng hốt, phản kháng quát to lên.

Thất nhân nghe tiếng, trong mắt xẹt qua một tia do dự giãy dụa, dừng lại một chút.

Quân Nghị nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay Thất Nhân, chớp túm lấy Thác Bạt Quy, xoay người thối lui mấy bước.

Thất Nhân đảo mắt, mặt mờ, trong mắt không còn sang trọng nữa, mà tiêm nhiễm một chút điên cuồng không rõ. Ánh lửa chiếu rọi ở trên mặt nàng, tranh sang tranh tối, lộ ra vẻ yêu dị dị thường

Một động yên tĩnh, chỉ còn củi thiêu phát ra tiếng lách cách

Thất Nhân ngửi sâu một hồi, khanh khách cười ra tiếng, phiêu miểu khôn làm nổi bật tiếng lách cách, làm cho người nghe sởn cả tóc gáy cả lên

“Thơm a” Thất Nhân than nhẹ một tiếng, nhìn hai người Quân Nghị bằng ánh mắt giống như quỷ chết đói nhìn thức ăn ngon miệng, tựa hồ như trước mắt không phải là người mà là hai cái khay thịt heo

Thất Nhân nghiêng thân thể về phía trước chọt đánh tới

Quân Nghị đối với nguy hiểm, tính phản xạ bản năng cực mạnh, theo bản năng sẽ rút ra thiết đại đao. Bàn tay to ấn lên chuôi đao, cũng nhìn về phía Thất Nhân, trong nháy mắt, dừng động tác. Hắn làm sao lại xuất thủ với Thất Nhân?

Thất Nhân giơ trảo đánh thẳng về trái tim của Quân Nghị

Quân Nghị vội vàng lui về phía sau tránh ra, nắm tay Thác Bạt Quy chạy khỏi sơn động, Thất Nhân quét mắt một vòng, đuổi theo.

Trong đêm tối mịt mờ, đằng trước là Quân Nghị cùng Thác Bạt Quy bay nhanh, phía sau Thất Nhân đuổi theo truy sát con mồi không nghỉ

Quân Nghị trên lưng còn công theo một người, tốc độ giảm một chút. Quay đầu nhìn lại, Thất Nhân đã tiến gần

Trong lúc cướp đường mà chạy, hơn nữa bóng đêm mịt mờ, Quân Nghị vội chạy tới một chỗ bên vách núi. Phía trước không có đường để đi. Trở về chọn đường nhỏ, dĩ nhiên là không thể

Trong nháy mắt, Thất Nhân đã dừng lại cách đó 10 thước, khanh khách cười đến vui thích

“Quân Nghị.” Thấy Thất Nhân như thế Thác Bạt Quy đã sớm không biết làm sao.

“Công tử chớ sợ! Cô nương sẽ không dả thương người.”

Quân Nghị trầm giọng an ủi. Tuy là nói như thế, nhưng trong lòng hắn cũng không nắm chắc, không biết trước. Hắn từng nghe Thất Nhân nói đây là Thị Huyết chi cổ nhưng rốt cuộc độc cổ đến mức nào hắn chưa từng thấy qua.

Trong lúc tâm tư quay lại, Quân Nghị bối rối không biết nên làm thế nào để bảo vệ Thác Bạt Quy nhưng không thương tổn đến Thất Nhân

Thất nhân từng bước ép sát, Quân Nghị từng bước lui về phía sau.

“Cô nương.”

Không đợi Quân Nghị hô xong, Thất nhân chợt vọt tới trước, giống như con báo trong đêm tối, mãnh liệt và nhanh chóng, Quân Nghị tay không tiếp chiêu, cảm thấy có chút khó khăn

Đón đỡ trảo thứ nhất của nàng, nhưng không ngờ Thất Nhân lật tay, trảo thứ hai không có bất kì khe hở nào tiếp tục đánh tới. Quân Nghị tránh ra, nhưng vẫn không kịp, trên cánh tay xuất hiện một vết xước

Thất Nhân giơ tay lên xem máu trên ngón tay, trong mắt càng thêm nóng bỏng, nhưng lại có chút bất mãn : “ Chưa đủ! Chưa đủ!”

Mắt Quân Nghị nhìn cánh tay của mình, rồi nhìn Thất Nhân, nếu như tiếp tục cũng không phải biện pháp tốt, nếu như tìm cơ hội đánh cho nàng hôn mê nói không chừng khi tỉnh lại có thể khôi phục bình thường, cũng không sợ mình sẽ dả thương nàng, hoặc để nàng làm tổn thương công tử

Thất Nhân đánh tới tấp lần nữa, nhiều chiêu càng thêm ngoan lệ dị thường. Tuy là thần trí mơ hồ, nhưng chiêu thức vẫn khắc sâu vào tâm xương tủy làm sao có thể quên?

Quân Nghị ở phía trước hấp dẫn sự chú ý của Thất Nhân, dù nàng toàn tâm toàn ý tấn công về phía mình, không làm bất kì động tác phản kháng cùng chống đỡ, cũng ngay lúc Thất Nhân chạm vào mình, trong nháy mắt, nội lực dồn xuống chân, trong lúc dời bước ảo, bay tới sau lưng Thất Nhân

Không kịp đợi Thất Nhân phản ứng, Quân Nghị đánh một chưởng vào phần gáy của nàng. Thân thể nàng xụi lơ, từ từ rơi xuống mặt đất

Quân Nghị vội vàng tiếp được. Nhìn khuôn mặt trong lúc hôn mê của nàng vẫn nhúu mày, tựa hồ như không được an ổn. Trong nội tâm Quân Nghị co rút, đau lòng

“ Tại sao nàng...”

Thác Bạt Quy từ sau lưng Quân Nghị đi ra, cực kì lo lắng. Nữ nhân này mặc dù bình thường rất hồ nháo, nhưng nàng như vậy cực kì không bình thường.

“Cô nương. . . .” Quân Nghị vừa muốn trả lời. Lại thấy Thất nhân mãnh liệt mở mắt, trong mắt hiện đầy tia máu, phảng phất như ác ma từ địa ngục trở về, trong ánh mắt trống rỗng tìm không ra cái gì tình cảm.

Quân Nghị sững sờ, trong lúc nhất thời chưa có lấy lại tinh thần.

Thất nhân chợt nhảy lên, hướng trước mặt Thác Bạt Quy hung hăng nhào tới.

Thác Bạt Quy mở to hai mắt nhìn, chỉ có thể trơ mắt thấy Thất nhân tựa hồ biến thành quỷ, khuôn mặt trước mặt mình ngày càng lớn lên nhưng không có phản ứng.

Quân Nghị kinh hãi, không kịp ngẫm nghĩ, một chương quát đến người Thất Nhân. Lúc này, hắn cực kì lo lắng cho an nguy của chủ tử, đã bỏ qua Thất Nhân, cuối cùng dừng tay khi thấy sau lưng Thất Nhân là vách núi.

Quân Nghị một chương đã giảm một chút khí lực nhưng Thất Nhân không có phòng bị, trong nháy mắt tựa như con diều đứt dây, lảo đảo rơi xuống vách núi.

Thất Nhân thực sự giãy dụa giữa dục vọng và lý trí, lúc trước Quân Nghị đánh một cú, quả thật nàng đã khôi phục một chút thần trí, sau đó lý trí chiếm thượng phong, mới có thể ở phút cuối dầu sôi lửa bỏng dừng tay.

Chẳng qua là không nghĩ tới, Quân Nghị vì muốn cứu chủ tử của mình lại ra tay.

Trong nội tâm hắn không tin tưởng mình sao?. Thất Nhân trong lòng than thở, nếu không tại sao lại ra tay? Hắn như thế nào không nhìn thấy sự do dự của nàng?

Thất Nhân giương mắt nhìn Quân Nghị ở trên vách núi, khuôn mặt hắn tràn đầy không tin được, tràn đầy hối hận.

Cùng sinh cùng tử?. Nhớ tới lời ban ngày hắn đã nói. Trong nội tâm nàng cảm thấy rất buồn cười. Bất quá thời gian mới một ngày, lời này đã không còn hiệu lực. Cùng sinh cùng tử lời vừa nói giống như một chuyện cười trong thiên hạ.

Ngày đó, Quân Nghị nói muốn che chở nàng. Nàng cũng muốn tin tưởng. Nàng từng nói đùa hỏi hắn rằng nếu như nàng muốn hút máu của Thác Bạt Quy, hắn sẽ làm thế nào?

Thật ra lúc đó, nàng đã biết đáp án. Chẳng qua là, khi kết cục này chân chính hiện lên, thật đúng là làm cho lòng người giá lạnh.

Thất Nhân trong lòng rất tin tưởng. Quân Nghị vốn là người đại nhân đại nghĩa, bảo vệ Thác Bạt Quy là nhiệm vụ quan trọng đã nẩy mầm trong lòng hắn. Lam hắc thiết chiến tướng hắn không xuất đao ra chém nàng, phải chăng là khoan dung rất lớn với nàng rồi?

Gió đêm lành lạnh, ở bên tai “Vù vù” vang lên, Thất nhân bỗng dưng nhớ tới Chiến Sênh Ca. Hắn đã nói nếu nàng xuống địa ngục, hắn sẽ phụng bồi. Nhưng là, nàng đang trên đường xuống địa ngục, vậy nam nhân kia đâu?. Đang ôn nhu bên cạnh Cố Khuynh Thành, hay là đang chìm nổi trong sự nghiệp báo thù của hắn?

Nghĩ đến, kiếp trước nàng cô độc. Cả đời này, lại rơi vào kết cục tương tự, Thất Nhân không khỏi cười khổ. Như thế, không bằng trở lại, không bằng trở lại!

Thất nhân nhắm mắt, trong phút chốc liếc nhìn bạch sắc chiếu sáng trong bóng đêm đen nhánh.

Thất Nhân giương mắt, trong nội tâm vẻ lo lắng như băng tan, khóe miệng hiện nên nụ cười rực rỡ.

61. Chương 61: Có Hi Vọng Giải Cứ

Editor: HaLinh Beta: Tiểu Tuyền

Thất nhân trợn mắt, đập vào mắt là mái lá cỏ tranh màu vàng đất.

Cỏ tranh? Tại sao lại đến chỗ còn cổ xưa hơn thế này? Thất Nhân có điểm mê man không rõ. Chẳng lẽ lại bị Diêm Vương đá trở lại?

Đột nhiên trí nhớ như dòng suối tràn về. Lúc trước, đúng là nàng thấy được mặt áo trắng cổ chấp này.

Người đàn ông kia, Chiến Sinh Ca, thật sự xuất hiện.

Nàng hỏi: “Sao người lại tới đây?” giọng nói nhẹ nhàng phiêu tán trong không trung.

Hắn đáp: “Đất rung núi chuyển. Ta lo lắng cho người.” Giọng nói bình thản như thường.

Hắn ôm chặt nàng, như thể bảo vệ một bảo bối yêu quý.

Nàng cười nhìn hắn, khuôn mặt vẫn như cũ, thần sắc không có một chút biến hóa nào, lại trầm ổn khiến người ta an tâm.

“Người đi theo vào địa ngục giúp ta, vậy người định báo thù thế nào?” Nàng hỏi.

“Muốn đi cùng người, cũng vẫn muốn báo thù.” Hắn đáp.

Nàng than nhẹ, vào lúc này, hai việc đó rõ ràng không thể cùng làm được, người đàn ông này lại nói như thể việc đương nhiên. Quân Nghị trong tình huống phải lựa chọn như thế này đã chọn Trung, mà hắn lại tham lam muốn được cả hai.

Tuy là bá đạo vô lý, nhưng vẫn làm mỗi căng thẳng trong lòng nàng trở nên vui mừng. Có được một nam nhân thật lòng đối đãi với nàng như vậy, sao nàng lại có thể bỏ qua lần nữa.

“Nếu sau lần này còn sống, ta sẽ lập tức bỏ đi cùng người.” Thất Nhân nói nhỏ.

Một câu nói không đầu không đuôi nhưng lại khiến cho đôi mắt của Chiến Sinh Ca bắt đầu gợn sóng. Câu hỏi ngày đó, không ngờ lại có được câu trả lời vào lúc này. Trong đáy mắt hắn có nhu tình thật sâu nặng.

“Ô ô ô, con của ta thật đáng thương, sao con cứ thế mà chết đi như vậy, vứt bỏ lão già ta lại mà không thêm để ý chút. Lão già ta đây đã trông coi con cả ngày lẫn đêm suốt một năm mà. Con ơi, con nhanh mở to mắt nhìn lão già ta đây đi!” Bên tai truyền đến tiếng khóc ra vẻ thương tâm gần chết. Giọng điệu tuy bi thương nhưng ngữ khí lại trầm bổng du dương, không khỏi làm người ta cảm thấy buồn cười.

Chết á? Thất Nhân nằm trên giường nhíu mày. Nàng đã chết đâu chứ, lúc trước đi dạo trước Quỷ Môn Quan có một tạo, làm thế nào vừa tỉnh dậy đã nghe thấy từ ngữ xui xẻo thế này? Cái quan trọng nhất là tên Chiến Sinh Ca kia đâu?

Thất Nhân đảo mắt, chỉ thấy một lão già mặc một thân áo tím, đầu đầy tóc bạc đứng bên cạnh bàn cách đó không xa, bên cạnh quay mặt về phía Thất Nhân, bị ánh nắng ngược sáng che mắt, khiến Thất Nhân nhìn không rõ diện mạo của hắn.

Lúc này, người nọ tràn đầy bi thương nhìn chằm chằm vào vật gì đó trên bàn, miệng vẫn khóc thét lên như cũ: “Con ơi, đứa con số khổ của ta ơi” nhưng lại chỉ gào khan không có giọt nước mắt, cái kiểu thấy sét đánh mà không thấy trời mưa đây mà.

Thất Nhân hướng theo ánh mắt của hắn, tập trung nhìn vào. Trong nháy mắt, da mặt nàng không tự chủ được mà co rút lại. Trên bàn có một chậu hoa xinh xắn, bên trong trồng một cái cây hoa bé mảnh mảnh màu lam nhạt. Lúc này cây hoa nhỏ bé toàn thân ỉu xiu, rũ cụp đầu xuống, chẳng hề có tí sinh khí nào.

Ông lão kia vươn tay ra rồi lại ngừng giữa không trung, làm như muốn xoa cây hoa nhỏ bé kia, nhưng dường như hắn lại sợ cây có độc, nhất thời không tiến không lùi. Tiếng ghen ngào cũng dừng lại ngay tức thì.

Thất Nhân nổi da gà cả người, quái dị! Chuyện này cũng thật là quái dị! Nàng còn tưởng ai chết, hóa ra lại gọi một đóa hoa là con. Lão già này, có lẽ thần kinh đầu óc có vấn đề rồi.

Lão già quay đầu, đúng lúc vừa vận dụng phải tầm mắt của Thất Nhân. Ngược lại, lại khiến Thất Nhân kinh ngạc sững sốt một trận. Khuôn mặt này cùng mái tóc đầy sợi bạc kia hoàn toàn không hề đồng nhất Ạ! Già mà vẫn trắng kiện! Đúng là già mà gương mặt vẫn trẻ! Chỉ thấy gương mặt kia như thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, môi hồng răng trắng, đôi mắt trong sáng, lại kết hợp với mái đầu hiện rõ tuổi tác. Thất Nhân thầm nghĩ: “Yêu tinh!”

Lão già kia liếc nhìn Thất Nhân, đột nhiên trong con ngươi trong suốt trở nên tức giận vô cùng: “Người! Chính là người giết con của ta! Trả lại đây! Người trả lại cho ta!” Nói xong lão hướng tới Thất Nhân đi vài bước, cứ nhiên lại còn chìa tay ra.

Thất Nhân hắc tuyến đầy mặt. Lão già này, không chỉ mang vẻ mặt trẻ con mà tính tình cũng trẻ con nốt.

“Ách... Xin hỏi, lão nhân gia, còn người đi cùng ta thì sao?” Thất Nhân bỏ qua kiểu ăn nói điên khùng của kẻ dở hơi này, trực tiếp hỏi ra vấn đề mà bản thân quan tâm nhất.

“Chết rồi!” Lão già cực kì bất mãn “Lão nhân gia? Chẳng lẽ trông ta già lắm sao? Người chỉnh lại mắt xem mặt ta thế này...”. Nói rồi Lão đem mặt mình tiến tới trước mặt Thất Nhân. Chính bản thân gọi mình là lão già, vậy mà không cho người khác gọi ông ta là lão nhân gia.

Thất Nhân đâu còn hơi sức mà lo lắng vấn đề lão có già hay không, đáy lòng chìm sâu xuống, trong đầu xoay vòng chỉ có hai chữ “Chết rồi”.

Làm sao có thể? Sao lại ra thế này? Nàng vừa mới quyết định cùng hắn ở bên nhau, sao hắn lại có thể bỏ rơi nàng như vậy?

Thất Nhân lập tức ngồi dậy, trong lòng lạnh giá tới mức không cảm nhận được đau đớn trên người.

Lão già áo tím bị dọa kêu to một tiếng, chưa kịp lùi lại đã bị Thất Nhân một tay nắm chặt cổ áo: “Hắn ở đâu?”

Giọng nói lạnh lùng kiên quyết như ác quỷ bò lên từ địa ngục, khiến lão nhân thấy ớn lạnh trong lòng.

Lão già trợn tròn mắt, lão đã sống cả đời này, thế mà kết quả lại bị một đứa bé con dọa cho sợ, chuyện này mà bị lão già xám xịt kia biết được, thì cái gương mặt như người chết kia không cười đến rụng răng mới lạ.

Trong nháy mắt, lão già vung tay áo về hướng phía Thất Nhân, một đám bụi mù bay tới đánh về hướng đó.

Thất Nhân vội vã buông lão ra, nhanh chóng trèo lên góc giường mà bế khí.

“Vô ích thôi, vô ích thôi. Chừng đó là có thể thấm vào trong da rồi.” Lão già nhảy ra vài bước, đắc ý nói.

Quả nhiên, trong nháy mắt Thất Nhân cảm thấy toàn thân mềm nhũn, hoàn toàn không có khí lực, đành co quắp ngã xuống. “Hắn ở đâu?” Câu hỏi của miệng vẫn lạnh tanh như cũ.

Lão già nhìn về phía nàng thắc mắc: “Sao người không hỏi ta vừa ném độc gì?”

“Hắn – ở – đâu?” Thất Nhân đáp lại vẫn là câu hỏi như cũ, đến lần này bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi. Gân xanh trên trán nổi lên mạnh mẽ, chắc chắn là dung hết sức lực toàn thân cực lớn, lúc này đang cố gắng chống lại khổng chế của được.

Lão già trong lòng kinh sợ, hóa công tán này của hắn khó chịu trăm bề đấy, cho dù là cường hãn hơn người cũng phải ngoan ngoãn chịu ngã xuống. Ngay cả lão xám xịt tự xưng tiên y đều tìm không ra cách gì khắc chế được. Thế mà con bé trước mắt này có thể dùng một lực cường chế đột phá được, không biết nên nói là nàng ý chí sắt đá hay thật sự cực kì cường hãn đây.

Trong lòng lão lại nghi hoặc, lúc trước hắn có xem qua mạch của nha đầu kia, rõ ràng không có nội lực gì mới đúng, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Người thường trúng hóa công tán này, đáng lẽ càng dễ hôn mê hơn mới phải. Nha đầu kia vẫn tỉnh táo như cũ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Lão già vẫn đang nghi hoặc, đã thấy Thất Nhân đột nhiên trợn mắt, lại thấy nàng thật sự lão đảo ngồi dậy. Quay đầu, giọng nói vẫn cực kì lạnh lùng như cũ: “Hắn ở đâu?”

Lão già cả kinh, tròng mắt như muốn nhảy ra ngoài. Người này sao có thể có đủ khả năng đột phá khổng chế của chất độc này?

Thất Nhân ngừng lại, loạng choạng bước từng bước một về phía lão già kia, sâu trong đáy mắt phát ra ánh lạnh lùng.

Lão già nuốt nước miếng, nhảy dựng lên, xoay người vừa chạy ra ngoài: “Lão xám xịt, có quái vật!”

Phía đối diện trong phòng trúc, một ông lão áo xám râu bạc ngoái đầu ra nhìn liếc qua phía đối diện, giường ra cái mặt không chút biểu tình, xong lại rút trở về. Lão áo tím từ trước tới nay đều tự tiêu khiển, không cần để ý làm gì, lại tiếp tục đảo thuốc trong tay.

Tiếng của lão áo tím nghe như càng ngày càng gấp, càng ngày càng gần, thẳng cho đến khi cả người xuất hiện trước mặt.

“Làm cái gì?” Ông lão áo xám lườm hắt một cái.

“Quái...Quái...” Ông lão áo tím tất nhiên do chạy trốn mà thở không ra hơi.

“Quái cái gì mà quái? Quái nhất ở đây là ngươi chứ ai.” Ông lão áo xám lại lườm hắt một cái.

“Không phải đâu...” Ông lão áo tím vội vàng giải thích. Trong nháy mắt đã thấy Thất Nhân tự nhiên vào phòng. Lão áo tím hét lên quái dị, trong nháy mắt nhảy tới sau lưng ông lão áo xám trốn.

Ông lão áo xám ngẩng đầu liếc nhìn Thất Nhân thân thể lắc lư, trông giống như sắp ngã xuống trong nháy mắt, mắt nàng lại sâu không thấy đáy, chỉ có ánh lạnh lùng và quyết tuyệt.

“Ngươi làm gì nàng rồi?” Lão áo xám quay đầu lại hỏi.

“Hóa công tán...” Lão áo tím nói ra có điểm ủy khuất.

Ông lão áo xám kinh hãi, hắt tất nhiên biết rõ hóa công tán này do lão áo tím chế ra rất lợi hại. Nhưng người nữ tử trước mắt này cư nhiên còn có thể có khí thế sắc bén như thế, thật không biết dùng từ gì để hình dung nội tâm khiếp sợ thế nào.

Thất Nhân đang tiếp tục tới gần. Trong nội tâm nàng đã sớm không còn ý niệm nào khác, chỉ muốn Chiến Sinh Ca, Chiến Sinh Ca rút cuộc ở chỗ nào?

Lão áo xám cùng lão áo tím lùi dần về phía sau. Lão áo xám vội hỏi: “Rốt cuộc là nàng làm sao vậy?”

“Ta cũng không biết...” Lão áo tím sờ sờ đầu, hình như quên mất một chuyện gì, một chuyện gì đó khiến cho con bé trước mắt nổi điên như thế.

“Hắn ở đâu?” Thất Nhân chỉ hỏi một câu, không có chút độ ảm nào.

Lão áo tím vỗ đầu một cái, chính là cái này! Vội vàng chỉ chỉ vào người đang ở trên giường: “Chỗ đó! Chỗ đó!” Nhìn xuyên qua rèm có thể mơ hồ thấy được một vật áo trắng.

Thất Nhân xoay người, vội vã tiến tới, giơ tay phải lên, rút cuộc cổ lấy dững khí, nhẹ mở rèm vải.

Chỉ thấy người trên giường mặc một bộ bạch y không được sạch sẽ lắm, chỗ khuỷu tay quần dày đặc băng vải. Người mang vẻ mặt yên bình mê man kia, mặt mày cương nghị, khuôn mặt trầm ổn, không phải Chiến Sinh Ca thì là ai?

Thất Nhân bước từng bước đi đến trước giường, dường như trải qua thời gian ngàn năm vạn năm, cuối cùng lại gặp mặt.

Có phải ông trời chiếu cố nàng, cho nên đem trả hắn về?

Trước miếu Nguyệt lão, gặp nhau dưới tàng cây, nam nhân này nói: “Ta đã nói với Nguyệt lão, ta đã có đủ tư cách đảm nhiệm vị trí phu lang rồi.” Là từ khi đó hắn đã để lại bóng dáng trong lòng nàng sao? Hay là từ trước đó nữa?

Nàng sợ hãi trốn tránh, hắn liền một mực đuổi theo phía sau. Theo Chiến gia đuổi tới Doanh thành, lại đuổi tới Phong thành, tiếp đó là theo đuổi tới tận địa ngục.

Như thế, như thế, nàng còn có thể nói gì đây?

Trong lòng Thất Nhân ẩm lại, khoe miệng cong lên vẻ tươi cười, nhẹ tay vươn tới Chiến Sênh Ca trên giường. Kế tiếp, đến lượt nàng thực hiện lời hứa của mình, cùng hắn đi trên con đường hắn lựa chọn.

Trong nội tâm bỗng nhiên buông lỏng, trước mắt Thất Nhân mơ hồ, thần trí rút cuộc chống đỡ không nổi thân thể mình “Uỵch” một tiếng ngã trên mặt đất.

Lão áo tím và lão áo xám hai mặt nhìn nhau một lúc, nhẹ nhàng bước chân đi tới bên người Thất Nhân.

Lão áo tím duỗi chân trái ra, đá nhẹ Thất Nhân, sau đó nhanh chóng nhảy cách xa hơn vài bước. Lúc thấy Thất Nhân hai mắt vẫn đóng chặt như cũ, không có phản ứng gì, lão áo tím mới to gan tiến lên, trong miệng còn lầm bầm: “Nha đầu chết tiệt, ai bảo ngươi làm ta sợ! Đứng dậy đi, đứng dậy đi!” Cuối cùng thậm chí còn khiêu khích kêu vài tiếng, rất có chút ít cảm giác được giễu võ dương oai.

Lão áo xám lại lườm hắn một cái. Lão già này, lớn tuổi thế rồi, vậy mà chẳng đứng đắn tí nào. “Ngươi đến xem cho nàng, độc trong cơ thể nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lão áo tím tiến lên trước vài bước, bốc mạch tay phải của Thất Nhân, xem cẩn thận. Sắc mặt từ nghi hoặc đến tỉnh ngộ, cuối cùng lại thành mừng rỡ như điên: “Diệu kì thật! Quả là khéo thật!” Đã thế còn dùng nổi sức đập lên mặt đất, tiếng cười ha ha càng lúc càng lớn.

“Làm sao vậy?” Lão nhân áo xám lấy làm kỳ quái hỏi.

Lão áo tím liếc nhìn lão áo xám, cười càn lúc càng khoái trá: “Lão xám xịt ơi là lão xám xịt, ngươi giành lấy thằng bé kia, cho rằng hắn là đồ tốt, không nghĩ tới đây còn có một bảo vật a.”

Ông lão áo xám nghe không hiểu hắn rốt cuộc định nói gì, tự mình ngồi xổm xuống, xem mạch của Thất Nhân. Sau một lúc, trong mắt cũng bắt đầu lập lòe không rõ: “Cái này, thật không còn gì để nói.”

“Ha ha ha, thế nào, lão xám xịt, lần này thua nha. Ta đã nói với ngươi, thì ngươi cũng đừng theo ta mà giành bé con này.” Lão già áo tím cười thật là đắc ý.

“Ngươi trước tiên đem cái đồng hồ loạn tạp nham trong người nàng giải quyết đi. Có là thứ tốt chẳng nữa, hiện cũng chỉ là đồ quái vật hút máu dọa người. Nếu không, ngươi đợi xem nàng có thể chống đỡ được bao lâu?” Lão già áo xám hỏi.

“Ngừng ngay! Đó là lẽ dĩ nhiên! Ngươi cho rằng tên độc thánh này của ta là chuyện bịa sao?” Lão già áo tím vung vẩy tay, vẻ hết sức khinh thường.

Trong mộng, Bạch Vực không chút do dự bóp cò súng, một chương không chút lưu tình của Quân Nghị, làm Thất Nhân giật mình tỉnh giấc. Trợn mắt nhìn, trên đỉnh đầu là nóc nhà lá trúc xanh đậm.

Khoe mắt liếc tới mảng màu trắng bên cạnh. Thất Nhân đảo mắt, cách đó không xa là Chiến Sênh Ca ngủ mê man trên giường.

Trong lòng Thất Nhân ẩm áp lên mà không phát hiện ra.

“Hừ, tỉnh rồi hả?” Bên tai truyền tới thanh âm hơi tức giận của lão già áo tím.

Thất Nhân đảo mắt, cái đầu tóc bạc mà gương mặt trẻ đập vào mắt, còn có một ông lão áo xám ở bên cạnh. Nàng đột nhiên nhớ lại tất cả những gì mình đã làm với họ. Tự nhiên thâm tâm cũng có chút đau lòng, người ta cứu mình mà mình rõ ràng lại đối đãi với ân nhân như vậy.

Lập tức Thất Nhân cảm kích nói: “Đa tạ hai vị tiền bối đã có ân cứu mạng ta.”

“Hừ.” Lão áo tím lại làm như tức giận “Hai người từ trên trời rơi xuống, làm hủy cận phong lan ta và lão xám xịt trông nom suốt một năm, lại muốn chết dễ thế sao? Dem các ngươi cứu trở về đáng ra nên ngày ngày dùng roi đánh tám lần, giày vò các ngươi đến sống không bằng chết mới đúng! Như thế mới đáng để tế điệu cận phong lan yêu quý của ta.”

Cận phong lan là cây cỏ chế độc chế được hi hữu, bình thường chỉ sinh trưởng ở đáy vực ẩm ướt nhiều, một năm hoa mới nở một lần. Hắn cùng lão xám xịt thật vất vả mới tìm được một cây như vậy, ngày trông đêm mong, cuối cùng đã tới kì nở hoa, không ngờ tới, hai con quái vật to ùng lại từ trên rơi xuống, đe chết cận phong lan mà họ vất vả chờ đợi, hỏi làm sao hắn không oán giận cho được?

Thất Nhàn trong nháy mắt thấy quạ bay bay, hắc tuyến đầy đầu. Lão già này, thật đúng là rất cường đại. Muốn mỗi ngày lấy roi đánh họ tám lần? Thôi, coi như chưa từng nói câu cảm kích gì.

“Nhưng mà, ta sẽ cho ngươi cơ hội chuộc tội.” Lão già áo tím lại nói, giọng điệu ra vẻ như đang làm ơn.

Chuộc tội? Thất Nhàn khóe miệng co rút, cùng lắm chỉ là đề chết mộ cây cỏ mà thôi, làm sao lại bay lên trình độ cần chuộc tội thế này? Nói báo ân nàng còn có thể hiểu được một chút.

“Cực cương đầu tiên mà ngươi sinh ra đem cho ta, ta sẽ không so đo với ngươi, còn sẽ giúp giải cổ trên người ngươi.” Lão áo tím biểu lộ đầy một mặt gian trá.

Thất Nhàn đỏ mồ hôi hột, cực cương đầu tiên? Chuyện này còn chưa biết được, sao lão già này lại nói nghiêm trang được như thế? Ngược lại, vừa nói đến giải cổ lại khiến Thất Nhàn kinh ngạc vô cùng.

“Tiền bối, đây là cổ khó giải...” Thất Nhàn nói.

Không đợi Thất Nhàn thắc mắc xong, lão áo tím hừ một tiếng: “Khó giải? Cùng lắm chỉ là con sâu đục vật chưa thành phẩm mà thôi. Có cái gì khó giải hay sao?”

62. Chương 62: Tiềm Long Chi Cốc

Editor: HaLinh Beta: Tiểu Tuyên

Trong nháy mắt Thất Nhàn hiểu ra, thật tốt quá! Nhìn cụ già này mặc dù không phải tiên phong đạo cốt gì, cũng có bộ dáng được coi là cao nhân hơn người trong thiên hạ, còn có vẻ mặt như đã biết trước, vô cùng khinh thường, nói không chừng đúng là có thể giải được cổ kì quái này trên người của nàng.

Lão áo tím đại khái không thấy Thất Nhàn đáp lại, sợ Thất Nhàn không tin, vội vàng hỏi: “Làm sao thế? Không tin lão già này giải được hả?”

“Ách...Thất Nhàn tất nhiên là tin rồi. Huống chi, Thất Nhàn cũng có chỉ có thể như thế, cho dù là ngựa chết cũng muốn coi là ngựa sống.” Thất Nhàn nói. Nàng vốn đã nhìn ra vài phần tính cách lão già này, chắc chắn là dạng bất nạt kẻ yếu. Nếu nàng để lộ ra vẻ mặt vô cùng mừng rỡ, không chừng còn bị lão chèn ép hơn nữa. Nên phải đã kích, đã kích lòng tự kiêu đang bành trướng của lão vài cái.

“Ngựa chết?” Cụ già áo tím quả nhiên giơ chân lên, ngón tay run lấy bẩy chỉ vào Thất Nhàn, “Ngươi lại còn nói ta là ngựa chết? Giỏi lắm! Độc thánh ta đây sẽ khiến ngươi nhìn xem cái gì mới được gọi là thực lực!”

Thất Nhàn cười thầm trong lòng, ông già này quả nhiên dễ kích động, bây giờ chắc muốn đem toàn lực giải cổ hộ mình đây.

“Tử lão đầu.” Thành linh bên cạnh nghe thấy một thanh âm trầm trầm truyền đến.

Thất Nhàn đảo mắt, đúng ngay lúc ông già áo tím đầu bạc vẫn nói liên tục.

Chỉ nghe thấy hắn nói tiếp: “Tử lão đầu, con bé này dùng phép kích tướng mà ngươi cũng trúng. Đúng là không có chút tiên bộ gì cả.” Giữa lúc nói chuyện mà bộ mặt không có một chút chuyển biến nào, khiến khóe mắt Thất Nhàn nhảy lên, lão xám xịt này đúng là cùng một dạng với Chiến Sinh Ca, là cái loại mặt quan tài. (mặt bị liệt)

Lão áo tím trong nháy mắt, mặt hết xanh lại đỏ, trừng mắt về hướng lão áo xám: “Tất nhiên là ta biết, cái đồ lão xám xịt mặt người chết.” Lại còn ra vẻ liều chết mạnh miệng nói.

Ông lão áo xám lườm quét qua một cái, tiếp tục lắc qua lắc lại, bắt tay vào làm được thảo để bôi.

Thất Nhàn tinh tế đánh giá ông già áo xám một chút, mặc dù không có khuôn mặt trẻ như lão áo tím, nhưng gương mặt cũng không biểu hiện sắc thái già nua một mảy mòi chút nào, thần sắc lạnh lùng trong trẻo, cũng có thể thấy được phong thái năm xưa thế nào.

Ông lão áo xám này tâm tư cũng rất cẩn thận. Trong lúc nhìn kỹ, lại cảm giác như có chút giống với Chiến Sinh Ca.

“Nha đầu, dùng con của ngươi đổi lấy phương pháp giải cổ trên người người được không?” Lão già áo tím nhìn Thất Nhân mà kêu lên.

Thất Nhân thở dài, cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể đáp ứng trước vậy. Huống chi chuyện con cái kia còn không biết được. Chuyện trước mắt là đầu tiên phải khẩn cấp giải được cổ trên người hãy nói.

Lập tức, Thất Nhân gật đầu, coi như là đáp ứng.

Cụ già áo tím hưng chí nhảy cẫng lên, khiến cho Thất Nhân trừng mắt kinh ngạc. Lão nhảy tới, vỗ vào trên vai Thất Nhân một chưởng: “Con ngươi là của ta, làm nương của đứa bé bản thân mình đương nhiên cũng là người của phe ta. Yên tâm...”

Không đợi hắn nói xong, mấy người lập tức thấy luồng khí lạnh đập vào mặt.

Cụ già áo tím nhếch nhếch miệng, sao hắn lại cảm thấy sau lưng có một khối băng to đùng, sắp làm hắn đông cứng rồi.

“Nàng là của ta!” Phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng của Chiến Sinh Ca.

Thất Nhân ngẩng đầu, nụ cười trong nháy mắt tràn trên khóe miệng.

Lão già áo tím cũng quay đầu lại, chỉ thấy tiểu tử bị lão xám xịt nhặt về kia đang từng bước, từng bước đi tới đây, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng tay của mình, sắc bén như muốn đem cánh tay này đi bằm chặt ra.

Rốt cuộc là tay của lão đã làm gì chọc giận hắn thế? Lão áo tím nghi ngờ nhìn cánh tay kia, vẫn khoác lên vai Thất Nhân như trước. Hắn lập tức tỉnh ngộ, vội vàng rút trở về. Ngắm lại thẳng bé kia, lúc rơi xuống rõ ràng là vì bảo vệ con bé này mà đem tất cả lực va chạm tập trung hết lên người mình, không chỉ có nội tạng bị thương mà xương cũng bị gãy mấy cái.

Không ngờ mới nhanh như vậy đã có thể tỉnh lại, lúc này lại càng thêm khí thế như vậy, khiến người ta phát sợ.

Lão già áo tím nuốt ngụm nước bọt, từng bước tiến tới gần Chiến Sinh Ca, nhảy từng tưng, nước mắt nước mũi giàn giụa chạy về phía ông lão áo xám: “Lại là một đứa quái vật à!”

Ông lão áo xám da đầu rõ ràng run lên. Cái tử lão đầu này có thể đừng có thấy gió gọi mưa thế không?

Bên kia, Thất Nhân cười nhìn Chiến Sinh Ca mà hắn cũng nhìn ngắm Thất Nhân thật sâu.

Không cần nói lời nào, cũng chỉ cần lúc hai người nhìn nhau như vậy mà vẫn có thể cảm nhận được tình ý của đối phương.

Chiến Sinh Ca vươn tay ra, khẽ vuốt lên gương mặt Thất Nhân: “Nàng không có chuyện gì là tốt rồi.” Tràn đầy nhu tình cùng mật ý.

Thất Nhân cọ cọ, cảm giác được nhiệt độ trong tay Chiến Sinh Ca tiến thẳng vào tim nàng.

“Các ngươi toàn ăn những thứ này?” Thất Nhân nhìn lão áo tím mang tới những thứ trông giống như rễ cổ, khóe miệng co quắp lại. Đây là cơm canh của mấy ông già này? Hình như có chút hơi khắc khổ quá thì phải?

“Trẻ con bé tí biết cái gì? Đây cũng là lương thảo trong cốc! Cốc lương thảo, biết không?”

Thất Nhân ngơ ngơ lắc đầu, chẳng phải vẫn là cỏ sao?

Lão áo tím nhìn nàng cực kì khinh bỉ: “Cốc lương thảo, là thứ mà khi đó trên đời có bao nhiêu người hâm mộ. Ăn cái này, không chỉ có dinh dưỡng ngang hàng với đồ ăn mà còn có rất nhiều tính năng hỗ trợ cơ thể.” Vừa nói, vừa đưa một cây cỏ vào mồm mà nhai.

Một bên, ông lão áo xám cũng cầm ăn, mặt không đổi sắc.

Thất Nhân cầm cốc lương thảo lên, nhìn rồi lại nhìn, thật chẳng muốn nhắc đến, nói gì là muốn ăn. Lại gương mặt nhìn Chiến Sinh Ca, quả nhiên hắn cũng chỉ cầm cái rế cỏ kia lên mà không ăn.

“Còn có cái gì khác ăn được không?” Thất Nhân không nhin được bèn hỏi.

“Còn có thuốc cốc lương thực hoàn, người có muốn không?” Cụ già áo tím liếc nhìn nàng một cái, “Cốc lương thảo chế ra thành thuốc viên, mùi vị cũng như vậy, phải giữ nguyên nước nguyên vị mới tốt.”

“Có cái gì không liên quan tới cái cây cỏ kia không?”

Cụ già áo tím nhìn hắn vẻ kì quái: “Không có. Chúng ta ăn cái này cũng đã được hai mươi năm rồi. Người nói có phải không, lão xám xịt?” Vừa nói vừa chuyển hướng qua ông lão áo xám.

Lão không thèm để ý, tiếp tục nhá cỏ.

Thất Nhân chợt thấy đầu đầy hắc tuyến, đã tới được trình độ ăn cỏ tới mức này, hai người này quả thật cường hãn.

“Các người đang muốn tu tiên, chỉ ăn chay sao?” Mặc dù biết là không phải, nhưng Thất Nhân vẫn hỏi một câu.

“Nói nhảm!” Lão già áo tím lườm nguyệt nàng một cái, “Người nghĩ rằng chúng ta muốn thế sao? Ngày nào cũng ăn cái thứ này được thì lão tử ta chưa già đã yếu.”

Thất Nhân da mặt run run, cái khuôn mặt trẻ trung thế kia mà nói chưa già đã yếu?

Chỉ nghe lão áo tím nói tiếp: “Còn không phải tại cái lão xám xịt! Lại còn không biết nấu cơm!” Cảm giác như rất là oán hận.

Ông lão áo xám chớp mắt: “Người biết sao?”

Lão áo tím trong nháy mắt như quả bóng bị xì hơi: “Chính là bị cái tình trạng này, chẳng ai biết nấu cơm, chỉ cỏ thể ăn cốc lương thảo này đến no thôi.”

“Ta biết.” Thất Nhân nói.

Trong nháy mắt, hai người bốn đạo ánh sáng sáng quắc nhìn thẳng vào Thất Nhân.

“Người biết nấu cơm thật à?” Cụ già áo tím mắt sáng như sao, phảng phất như đã thấy được tương lai tươi sáng.

Ông lão áo xám cũng nhìn Thất Nhân không chớp mắt.

Thất Nhân gật đầu. tuy không thể sánh được với đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng vẫn có thể nấu ra thứ cho người ăn được, so với gặm cỏ này thì thoải mái hơn nhiều.

Cụ già áo tím nhất thời hớn hở ra mặt, một tay lại muốn vỗ về phía Thất Nhân, nhưng đi được nửa đường thì thu trở về. Hắn cũng không chậm hiểu đến mức không cảm giác được cái người mặt quan tài trên bàn kia đang hướng về phía tay hắn mà chĩa mũi nhọn lạnh lùng.

“Vậy chúng ta đi tìm chút đồ ăn trở lại, xong rồi người tới nấu.” Cụ già áo tím đứng lên liền chạy luôn ra ngoài.

Ông lão áo xám đuổi theo, chỉ bỏ lại hai chữ cho Thất Nhân: “Người nấu!”

Chỉ mất công một lúc, hai ông già đã thắng lợi trở về.

Thất Nhân nhìn lương đồ được mang về, kinh ngạc sững sờ đến một lúc lâu sau cũng không khép miệng lại được. Hai người này rốt cuộc là đi nơi nào mà kiếm ra nhiều động vật như vậy. Đây đang là tiết giao mùa cuối đông đầu xuân, nhưng sao hai cụ già này ôm về nào là gà rừng, thỏ, hoẵng con...mỗi loại một ít. Bọn họ chắc phải đào sâu ba thước đất đây.

Thật đúng là người mấy chục năm rồi không ăn thịt, muốn hôm nay ăn bù lại toàn bộ sao? Thất Nhân nhướng nhướng lông mày.

“Đi, nấu mau lên.” Cụ già áo tím ném một vật nhỏ ra, rất ra dáng đại gia, phân phó với Thất Nhân.

Thất Nhân bĩu môi: “Ta không chịu được máu. Chỉ chịu trách nhiệm nấu được thôi.”

“Vậy để hần rửa sạch.” Cụ già áo tím lại đem nhiệm vụ quảng cho Chiến Sinh Ca đang ngồi đó.

Chiến Sinh Ca giương mắt lạnh lùng quét qua hần một cái, cụ già áo tím lập tức nhảy xa mấy bước, khoát tay liên tục: “Không cần, không cần nữa, để ta đi là được.” Thái độ nịnh hót kia thiếu chút nữa là cúi đầu gọi Chiến Sinh Ca là đại gia.

Ông lão áo tím trong đầu ngẫm tức, rõ ràng là mình mới là chủ nhân chỗ này, tại sao lại phải vâng vâng dạ dạ với tên nhóc con này. Nhưng mà lão sợ lắm, thằng bé này so với cái lão xám xịt mặt quan tài kia thì còn trông giống quan tài hơn.

Cụ già áo xám vút đồ ở đây xong phải về phòng. Lại bị ông cụ áo tím chìa tay ra kéo, hai người cùng đi làm việc với nhau.

Rửa rau làm thịt sạch sẽ một xong, hai ông già ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn, đôi mắt trông chờ thịt ngon lên bàn.

Trong phòng bếp, Thất Nhân cùng Chiến Sinh Ca bắt đầu vòng thứ hai của công cuộc cải tạo cuộc sống.

Đồ làm bếp trên lò sớm đã tro bụi chồng chất, cảnh tượng hoang vu.

Thất Nhân đảo đôi mắt to qua, chẳng có đồ gia vị muối tương mắm gì. Nghĩ lại cũng phải, hai ông già kia căn bản không biết nấu cơm, làm sao biết chuẩn bị đồ gia vị gì đây. Có được cái phòng bếp là tốt rồi.

Lập tức, Thất Nhân quyết định làm gà hầm thanh thủy cũng được, tuy không có đồ gia vị phụ trợ, nhưng thái chút ít trái cây dâu trà bỏ vào nấu cùng cũng có một loại hương vị ngọt ngào khác.

Thất Nhân ở phía trước chỉ huy, Chiến Sinh Ca ở phía sau hỗ trợ. Đường như trong lúc nhất thời bốn mắt chạm nhau, Thất Nhân cảm nhận được sự ấm áp giữa vợ chồng như trong một gia đình bình thường vậy.

Gà hầm lên bàn chưa được đến một khắc, hai ông lão liền càn quét hết sạch, thần sắc vẫn thèm thuồng như cũ. Thất Nhân cùng Chiến Sinh Ca cũng chỉ được phần giò cánh mà thôi.

“Nha đầu kia, sau này ở lại trong cốc với chúng ta cũng tốt, Tiềm Long cốc sẽ là nhà của ngươi.” Lão già áo tím cười đến mức hai mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Thất Nhân trợn mắt đảo quanh. Đùng tưởng thay đổi thái độ là nàng không biết bọn họ có chủ ý gì. Chẳng phải là muốn nàng làm đầu bếp miễn phí sao?

“Từ sự phụ, cái này còn để xem ý tứ tương công nhà ta thế nào đã.” Thất Nhân trực tiếp đem vấn đề đổ cho Chiến Sinh Ca.

Quả nhiên ông già áo tím vừa nghe đến chuyện trao đổi với Chiến Sinh Ca liền lập tức đem đầu rụt trở về.

“Tiềm long cốc?” Thất Nhân trở nên hứng thú với danh hiệu này của cốc. “Rồng lặn trong cốc, thật là tên hay, ý rất hợp cảnh.”

“Lão xám xịt,” lão già áo tím cười lớn, “không ngờ thực sự có người tán thưởng cái tên mĩ mai châm biếm mà ngươi đặt kia.”

Ông lão áo xám lườm hần một cái: “Ngươi không nói gì thì cũng chẳng ai bảo là ngươi căm. Còn không mau tìm cách giải cổ đi!”

Lão già áo xám bĩu môi: “Thật chẳng có chút hài hước nào cả. Thật không hiểu nổi vì sao ta lại có thể chịu đựng được ngươi nhiều năm như vậy.” Đột nhiên như nhớ tới cái gì, đảo mắt nhìn cái bộ mặt ngàn năm không đổi của Chiến Sinh Ca. Lão già áo tím vui vẻ, khuỷu tay huých huých ông già áo xám: “Uy, thằng bé kia không phải là con ngươi sao, sao mà bộ dạng giống thế?”

Thất Nhân đang uống nước nghe vậy, “Phụt” một cái mạnh mẽ phun ra ngoài, trực tiếp văng vào ông lão áo xám ngồi đối diện.

Bên trong nhà yên tĩnh, trong nháy mắt trở nên vô cùng quỷ dị.

Sắc mặt ông lão áo xám đã trầm lại còn trầm hơn.

Chiến Sênh Ca ánh mắt như lưỡi đao cùng nhau hướng nhìn về phía ông lão áo xám.

Lão già áo tím miệng run run, nhìn thấy tình thế không tốt, liền đứng hướng về phía Thất Nhân la lên: “Nha đầu này, ăn uống no đủ rồi thì đi cùng ta. Trước đây ngươi công phu trầm tâm tĩnh khí đã,” sau đó chạy tất tả đi, dáng vẻ vô cùng lo lắng, cứ như phía sau có ác quỷ đuổi theo vậy. Một tên mặt quan tài đã quá sức chịu đựng rồi, lại thêm một tên nữa, còn không bằng bảo lão nhảy vào quan tài mà nằm.

Da mặt Thất Nhân run lấy bầy, ăn uống no đủ? Lão định nói chính bản thân mình chắc?

Thất Nhân đuổi theo, bỏ lại Chiến Sênh Ca và ông lão áo xám mặt đối mặt như hai tòa cấm thạch.

Lão già áo tím dạy Thất Nhân cách kìm nén tâm tình, cũng chính là phương pháp áp chế tạm thời khi cổ tái phát.

Ban đêm, Thất Nhân cùng ông lão áo tím luyện xong công phu trở về, lại thấy ông lão áo xám cùng Chiến Sênh Ca vẫn ngồi bên cạnh cái bàn ăn như cũ. Vẫn y nguyên vị trí như trước.

Ông lão áo xám vẫn cầm được thảo trong tay không rời, Chiến Sênh Ca không biết tìm được một quyển sách ở nơi nào, đang đọc.

Hai bộ mặt giống nhau, không hề gợn sóng. Hài hòa quá.

Thất Nhân miệng run run, lại nhớ ra cái câu do lão áo tím thuận miệng bịa ra. Bây giờ nhìn kĩ lại, quả cũng giống nhau mấy phần.

Lão già áo tím đặt bước vào phòng, thấy tình cảnh như vậy, bật thốt lên: “Ồ, phụ tử tình thâm ghê, còn ngồi cùng nhau cơ đấy.”

Chỉ thấy một bồn hoa, một quyển sách bay trên không trung, vẽ ra hai đường cong xinh đẹp, cùng nhau hướng về đầu lão già áo tím mà bay tới.

Chỉ nghe thấy “Độp”. “Độp” hai tiếng lần lượt vang lên, lão già áo tím đã ngã bộp xuống đất.

Thất Nhân phì cười một tiếng, lão áo tím đã trở thành gấu trúc động vật bảo vệ cấp quốc gia rồi.

63. Chương 63: Trừ Phi Ta Chết

Editor: HaLinh Beta: Tiểu Tuyền

Đêm đó, hai ông lão vừa ăn xong, Thất Nhân lại làm bánh rán thỏ, cũng tạm gọi là hài lòng, hai người vui vẻ mặt. Hai mươi năm không được ăn khiến hai người bù ngùi nhớ lại hương vị năm xưa. Ngay cả ông lão áo tím lúc ăn cơm vẫn còn giận dữ cũng vui vẻ cười đến híp hai cái mắt gấu mèo lại 0.0.

Ăn cơm xong là đến vấn đề đi ngủ.

Trong cốc tổng cộng có hai gian phòng. Một gian là phòng trúc của ông lão áo xám, một gian kia là phòng cỏ tranh của lão áo tím.

“Tối nay...” Thất Nhân chẳng qua mới chỉ mở miệng, đã thấy ông lão áo xám vốn đang nghỉ ngơi trên ghế vôi vàng “Ừnh” một phát đứng lên, không nói lời nào đã vội vã chạy về phòng trúc của lão, “Cạch” một cái hạ chốt, buộc chặt cửa từ bên trong.

Thất Nhân giật giật khóe miệng, lão già này thật đúng là hiểu hết tâm tư người khác, mới thế mà đã có thể hiểu lời nói tiếp theo của nàng là gì.

Ông lão áo tím sờ sờ đầu, mặt mũi ngơ ngác không hiểu: “Lão xám xịt sao hôm nay đi ngủ sớm thế?”

Mất đi một lựa chọn, Thất Nhân chỉ có thể đem mục tiêu hướng đến phía người còn sót lại duy nhất. Tuy là phòng lợp cỏ nhỏ hơn, nhưng so với ngủ bên ngoài vẫn tốt hơn. Nàng thì không ngại gì, nhưng thân thể Chiến Sênh Ca tuyệt đối cần môi trường an tĩnh hoàn toàn để nghỉ ngơi cho tốt.

Lập tức, Thất Nhân nhìn thẳng lão già áo tím. Ông lão đột nhiên thấy cả người run lên, có cảm giác như đang bị người ta tính kế.

“Người muốn làm gì?” Ngay cả giọng nói cũng có chút cảnh giác.

“Tử sư phụ, ngày mai người có muốn ăn món thịt hoẵng con không?” Thất Nhân cười đến là dịu ngọt.

Ông lão áo tím cảm thấy như trước mắt có thịt hoẵng thơm ngào ngạt đang ngoắc ngoắc hướng mình, không nhìn được nước miếng chảy cả ra ngoài, lập tức vui sướng ngẩng đầu lên: “Muốn chứ! Muốn chứ!”

“Nhưng mà Thất Nhân có một điểm phiền não a. Cái này mà không giải quyết được, ngày mai sợ là không có sức mà nấu cơm đâu.” Thất Nhân bày ra dáng vẻ ảo não.

“Cái gì? Không được!” Vừa nghe thấy hôm sau không có thức ăn ngon mà ăn, ông lão áo tím sao mà chịu nổi. Lập tức vỗ bàn: “Người nói ra đi, lão già này sẽ giúp người giải quyết!”

Thất Nhân cười thầm trong lòng, đã đạt được hiểu quả cần thiết. Lúc này mới từ từ nói ra một cách tủi thân: “Tử sư phụ, người cho Thất Nhân với tướng công mượn phòng kia được không? Thất Nhân nghĩ ngơi tốt mới có sức làm thức ăn ngon miệng.”

Lão già áo tím mồm há hốc, ruột xoắn lại thành một vòng, nhường phòng này cho họ ở thì hẳn đi đâu đây? Nhưng mà nếu không cho bọn hắn ở, vậy ngày mai cơm canh sẽ lại phải gặm cộc lương thảo.

Nhất thời trong lòng lão tiến thoái lưỡng nan, chẳng trách lão xám xịt gian trá chạy nhanh như thế.

Đang lúc không biết quyết định như thế nào, lại nghe Chiến Sênh Ca nham hiểm đập bàn. Ông già áo tím nhìn lại, cái bàn giữa nhà đeo từ tảng đá đã nứt ra một khe hở.

Uy hiếp! Hoàn toàn là uy hiếp trắng trợn! Hai bên thái dương lão mồ hôi nhỏ giọt, lại nhìn thấy Chiến Sênh Ca lạnh lùng cực điểm, ông lão áo tím cũng đứng ngồi không yên. Tuy nói là tiểu tử này bị đả thương rất nặng, nhưng nhìn lực đạo kia, công lực kia tuyệt đối không thể so sánh với người bình thường.. Lão chỉ sợ nếu nói là không mượn phòng mình thì sẽ chịu chung số phận thành pháo vỡ như cái bàn này mất thôi.

Lập tức, ông lão áo tím đứng thẳng tắp lên, có chút cảm giác thấy chết không sờn: “Tốt! Cho người mượn tạm!” Rồi lại chuyển hướng đến Thất Nhân, “Chớ quên ngày mai ăn thịt hoẵng con đấy nhá!” Lợi tức nên đòi thì không thể quên được.

Thất Nhân lập tức gạt đầu, cười nói: “Không thành vấn đề.”

“Đi đi.” Lúc này chỉ nghe thấy Chiến Sênh Ca lạnh lùng mở miệng, đã bắt đầu đuổi người.

Khóe miệng lão già áo tím giật giật, trên đời này còn có cái gọi là thiên lý không đây, để lão ở trong phòng mình nghỉ ngơi một chút cũng không được sao? Thằng nhóc này có hơi vô lý bá đạo quá không. Nếu không phải vừa mất Thất Nhân nấu ăn ngon với cả đứa con trong bụng nàng thì lão đã sớm phóng ra một liều độc được giết chết toi tiểu tử này rồi.

Ông già áo tím giương mắt, vừa vận dụng trúng con người đang nổi giận đùng đùng của Chiến Sênh Ca liền sợ run cả người. Lão lập tức xoay người, hướng về phòng trúc của lão áo xám mà chạy. Lão thừa nhận mình là tiểu quỷ nhất gan, nếu thằng nhóc này cũng là loại quái thai, đầu độc một phát không chết, vậy người phải chết nhất định là lão già này. Nếu nói là chọc vào cũng không nổi, vậy hẳn còn trốn được sao?

Chỉ nghe thấy tiếng kêu gào bi thương của ông lão áo tím giữa trời đêm: “Lão xám xịt, mở cửa đi! Cho ta vào với, cho ta vào với!”

Thất Nhân nhìn không được bật cười, lão áo tím này, thật là pha trò cho người ta cười.

Đột nhiên Thất Nhân thấy hàm dưới mọc ra một bàn tay, đem mặt mình hướng sang bên kia, trong nháy mắt trước mắt hiện ra cái bản mặt to đùng không chút biểu cảm của Chiến Sênh Ca, nhưng trong con người lại tràn đầy vẻ giận dữ: “Không cho nhìn hắn cười!” Mặc dù biết là ông lão áo tím bất quá cũng là một ông già mà thôi, nhưng hắn vẫn không cho phép Thất Nhân cười với người kia. Vừa rồi hắn vỗ bàn uy hiếp, chẳng qua nhất thời thấy nữ nhân này nhìn người khác cười đến rục rịch cho nên tức giận thôi. Nữ nhân này chỉ có thể cười với mình thôi.

Thất Nhân sững sốt vài giây mới hiểu được ý tứ của hắn. Thật là một nam nhân bá đạo kỳ quặc. Nàng vươn tay ra, cầm lấy tay Chiến Sinh Ca mà dịu dàng nói: “Dạ, lão gia.”

Chiến Sinh Ca nghe được một từ “Lão gia” thì ngẩn người ra, tâm tư lại xoắn đến nghìn vòng. Đột nhiên nhớ ra mình đã quá tam thập nhi lập (đàn ông 30 tuổi có con đầy nhà) lâu rồi, mà Thất Nhân cùng lắm mới chỉ mười sáu, quyến rũ vô cùng, tuổi mình có lẽ còn già hơn gấp đôi nàng đi. Nếu ở nhà người bình thường, nói không chừng hắn đã có con gái lớn bằng tuổi Thất Nhân.

Thất Nhân lại gọi hắn là ‘lão gia’, chẳng lẽ nàng chê hắn già rồi?

Vì vậy, hắn nhìn thẳng, xoáy chặt vào Thất Nhân, trong mắt lại có chút khấn trương: “Ta rất già sao? Ta có già cũng không để nàng rời đi!”

Thất Nhân thở dài, mình nói có một câu mà đã khiến tên này rối loạn mất cả chừng mực, không biết lại nghĩ lung tung đến chỗ nào rồi. Chẳng biết do nam nhân này cố chấp quá mức hay là mình khiến hắn có cảm giác không an toàn đây?

Thất Nhân đứng dậy, nghiêng mình, khẽ hôn Chiến Sinh Ca, từ trán đến lông mày, đến mắt, lại đến mũi: “Chàng không già. Chàng lúc nào cũng khiến ta vui vẻ. Khi chàng già rồi, ta cũng sẽ ở bên cạnh chàng. Trừ phi là chàng không cần ta nữa.”

Chiến Sinh Ca nhìn Thất Nhân thật sâu, trái tim như mặt hồ có hòn sỏi bị ném vào, từng gợn sóng không ngừng lan tỏa. Đây là lần đầu tiên nữ nhân này nói với hắn những lời tình ý sâu nặng như vậy, lòng hắn sao mà không ấm áp cho được.

Hắn nắm eo Thất Nhân, chậm chậm hôn lên má nàng, mắt nàng: “Trừ phi ta chết, nếu không mãi mãi không rời bỏ.”

Thất Nhân nhẹ ôm Chiến Sinh Ca, đem mặt chôn ở lồng ngực có thể che nắng che mưa kia, cười cong mắt liễu, trong lòng mật ý đều hiển hiện ra ngoài. Nàng biết nam nhân này nói được là làm được. Nàng tin tưởng nam nhân này sẽ không phụ nàng.

Bên trong nhà cỏ là từng đợt nhu tình ấm áp. Hòa cùng với âm thanh gào khóc thảm thiết bên ngoài phòng của ông lão áo tím kia, cũng thành một cảnh trí không tệ chút nào. (Biến thái!)

Mấy ngày kế tiếp, Thất Nhân ngày ngày đi theo lão áo tím ra ngoài luyện công phu Tĩnh Tâm. Thất Nhân hỏi hắn, khi nào thì có thể giải cổ, lão thường nói, chưa tới lúc. Điều này khiến Thất Nhân rất nghi ngờ, rút cuộc là muốn đợi tới lúc nào.

Nhưng việc này rốt cuộc cũng không làm trễ nải chuyện gì, trong lúc Thất Nhân luyện công phu, Chiến Sinh Ca cũng nằm ở trong cốc dưỡng thương. Bởi vì trong cốc có nhiều dược thảo, hơn nữa có ông lão áo xám xưng danh là Y Tiên ở đây nên thương thế rất nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Một ngày kia, ông lão áo tím xem mạch cho Thất Nhân như mọi ngày, một lúc sau thần sắc trở nên quái dị rồi cười to ba tiếng, khiến Thất Nhân tưởng lão già này rốt cuộc cũng phát điên.

Ông lão thấy Thất Nhân nhìn mình như nhìn chăm chăm như quái vật, lập tức hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt này, mắng một câu: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi còn nhìn như vậy, ta sẽ không nói cho ngươi cách giải cổ nữa.”

Hai mắt Thất Nhân sáng rực: “Thời cơ đến rồi?”

Lão già áo tím gật đầu, nói một câu đầy thâm ý: “Ngươi chuẩn bị một chút đi.”

“Ồ? Chuẩn bị cái gì?” Thất Nhân hết sức thắc mắc.

Lão áo tím lườm nàng một cái: “Chuẩn bị chống cự chứng thềm máu điên cuồng chứ sao.”

Thất Nhân trong nháy mắt đầu đầy vạch đen, lão già này có biết mình đang nói gì không thể? Việc này có thể chuẩn bị được chắc?

Lão già áo tím tiếp tục nói: “Ta dạy cho ngươi Tĩnh Tâm pháp nhiều như vậy dùng làm gì? Chính vì chờ thời điểm này đây!”

Thất Nhân đỏ mồ hôi hột, dường như cảm thấy được lão già này định làm chuyện gì đó.

Quả nhiên, liền thấy lão già áo tím từ trong vại đất đỏ ra một con sâu nhỏ đỏ ngầu như tơ mỏng.

Thất Nhân bị màu đỏ này hấp dẫn ánh mắt, trong mắt ánh lên một cái bóng màu đỏ.

Thất Nhân vội vàng niệm tâm pháp Tĩnh Tâm, lại thấy ông lão áo tím nhanh chóng rút ra một ngân châm, ghim ở trên tay Thất Nhân một cái, một lỗ nhỏ lập tức hiện ra. Sâu nhỏ đỏ ngầu như thấy đồ yêu thích, liền nhanh chóng chuyển động đến, vào sâu trong máu Thất Nhân.

Thất Nhân nhất thời chỉ cảm thấy máu trong cả người cuộn cuộn như nước, đau nhức khiến nàng không chịu nổi nữa, hô to thành tiếng.

Đang ở bên trong phòng trúc cho ông lão áo xám châm cứu trị liệu, Chiến Sinh Ca lập tức mở mắt, thoáng cái từ trên giường nhảy xuống, căn bản không để ý đến việc ngân châm lệch vị trí có thể dẫn tới hậu quả máu nghịch lưu, đứt gân mà chết, liền cầm đầu chạy ra ngoài.

Đập vào mắt là tình cảnh khiến hấn kinh hãi, chỉ thấy Thất Nhân mắt đỏ ngầu, đầu bốc khói xanh, đang cuồng loạn càn quét xung quanh. Hoa cỏ bốn phía đã sớm rụng đầy đất.

“Mau giữ lấy nàng! Mau giữ lấy nàng!” Chỉ nghe thấy ông lão áo tím vừa núp vừa lo lắng hô.

Chiến Sinh Ca phi thân lên, vội điểm mấy đại huyệt của Thất Nhân.

Thất Nhân lập tức ổn định thân hình, thần sắc vẫn dao động bất an như cũ, lại còn thấy trên máu trong cánh tay dường như nổi lên cuộn cuộn.

Thất Nhân hét lên, tê tâm liệt phế.

“Đừng để cho nàng cắn mình.” Lão già áo tím hoảng sợ nói.

Chiến Sinh Ca nhanh chóng vươn cánh tay, Thất Nhân kêu “A!” lên một tiếng, liền hung hăng cắn lên trên, răng cắm thật sâu vào trên phần thịt của cánh tay kia, vết máu chảy ra lưu lại dấu môi của Thất Nhân. Chiến Sinh Ca dường như chưa tỉnh ra, vẫn ngơ ngác nhìn Thất Nhân, không biết làm thế nào để giảm bớt nỗi thống khổ của nàng. Hấn tình nguyện chịu đau đớn thể này cũng không muốn để nàng khó chịu như vậy.

Lão già áo tím lấy ngân châm, muốn cắm lên người Thất Nhân.

Mắt Chiến Sinh Ca chợt lóe lên lạnh lẽo, tay kia nhanh chóng nắm được cổ ông lão áo tím, về mặt bằng giá quyết liệt: “Người muốn làm gì?”

Ông lão áo tím cảm thấy khó thở, trừng mắt nhìn, ngơ ngạo vùng vẫy muốn thoát khỏi cánh tay Chiến Sinh Ca.

Ông già áo xám chạy tới túm lấy Chiến Sinh Ca, trầm giọng nói: “Người mà không buông hấn ra, định đợi cho đến lúc thân thể con bé máu thịt cùng bị vỡ nát mà chết sao?”

Chiến Sinh Ca kinh hãi, vội thả lão già áo tím ra.

Ông lão cuối cùng cũng đặt chân xuống đất được, hít thở không khí trong lành, vội vàng ho khan vài tiếng, hỗn hào hỗn hển nói: “Cái thằng nhóc thối tha này...”

Không đợi hấn mắng xong, lại nghe Chiến Sinh Ca lạnh giọng quát: “Nhanh lên một chút! Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta đem các người chôn cùng hết!” Trong mắt cũng biến thành một màu đỏ sẫm.

Lão già áo tím cũng biết tình thế khẩn cấp, bây giờ lão cũng không so đo với hấn, rút ngân châm ra, liền cắm lên trên các huyệt vị lớn của Thất Nhân.

Chỉ thấy máu đen dọc theo ngân châm thấm ra ngoài, nhỏ giọt trên mặt đất rồi nổi lên từng đợt khói trắng. Ngân châm trong nháy mắt cũng biến thành màu đen.

Rút ra, lại cắm ngân châm mới vào. Lần lượt tuần hoàn như thế, cho đến khi máu chảy ra có màu đỏ như trước.

Lão già áo tím như nhớ ra chuyện gì, vội vàng vào nhà, bưng ra một chậu hoa. Bên trong chính là cận phong lan bị Thất Nhân cùng Chiến Sinh Ca đè chết hôm trước.

Lão làm như không đành lòng, nhưng rốt cuộc lại thở dài: “Thôi, toàn bộ chỗ này dành hết cho các người đó” Vừa nói xong liền rút cây cận phong lan đã hỏng lên, nhanh chóng rút ra một sợi tua bạc trong bộ rễ kia, đưa đến trước mặt Chiến Sinh Ca nói: “Cho con bé nuốt xuống.”

Chiến Sinh Ca cầm lấy, xem xét gương mặt Thất Nhân vì mất máu quá nhiều mà tái nhợt, đau đớn như có cái gì gặm cắn tim gan.

Hắn ôm lấy Thất Nhân, khẽ vuốt phía sau lưng, thanh âm nhu hòa như cầu khẩn: “Ngoan, không sợ, xong ngay đây. Ngoan nào...”

Thất Nhân như được hân trấn an, cảm giác được sự dịu dàng của hắn, từ từ buông lỏng hàm răng đang cắn chặt Chiến Sinh Ca không tha.

Chiến Sinh Ca đem sợi Ngân Tu (tua bạc) mớm trong miệng, nhẹ nhàng đắp lên môi Thất Nhân, đem chất được từ từ cho vào. Động tác mềm nhẹ, giống như sợ làm vỡ mất Thất Nhân trước mắt.

Thất Nhân mở mắt nhìn nam nhân trước mặt đang mang cặp mắt thống khổ, trong lòng cũng không khỏi quặn đau. Thần trí nàng dần dần mơ hồ, cuối cùng chỉ có thể cảm thấy được mình ngã vào một đôi tay ấm áp.

64. Chương 64: Giáng Chỉ Hầu Hạ

Editor: HaLinh Beta: Tiểu Tuyền

Ánh trắng màu bạc trút xuống từng dòng, tia sáng sâu kín chiếu rọi một căn nhà cổ đơn sơ yên lặng.

Thất Nhân một thân áo tơ trắng nằm trên giường. Bên chân là Chiến Sinh Ca đang trông nom, hai tay nắm lấy tay trái Thất Nhân, mắt nhìn thẳng hướng mặt Thất Nhân không chớp, chỉ sợ bỏ qua bất kì vẻ mặt nào của nàng.

Thất Nhân đang mông mông lung lung, chỉ nghe thấy bên tai một đợt tiếng xe đi qua đi lại, sau đó là tiếng người ồn ào huyền ảo trên đường phố.

Chẳng lẽ lại trở về thế giới cũ?

Thất Nhân mở mắt, phát hiện thân thể mình trôi lơ lửng giữa không trung, trước mắt là tổng căn cứ của Bạch Ảnh. Xuyên qua cửa kính trong suốt của tòa cao ốc ba mươi ba tầng quen thuộc, nàng thăm lại Bạch Vực trước đây. Vốn tưởng vĩnh viễn không gặp lại, hóa ra lại dùng phương thức này mà gặp nhau.

Bạch Vực vẫn mặc một bộ tây trang như trước, nhưng đã sớm không còn sạch sẽ bằng phẳng như thường ngày, nếp nhăn trên áo tố cáo rõ ràng tâm tình hắn giờ phút này xóc xệch chát vật thể nào. Trên mặt cũng không còn vẻ ưu nhã thường ngày, bỏ lại nụ cười híp mắt đặc trưng của hắn, chân mày giờ đây nhíu chặt, trong mắt tràn đầy tia máu, có vẻ hơi dữ tợn.

“Đương gia, thị trường chứng khoán của công ty Bạch Ngân trong một đêm sụp đổ toàn bộ.”

“Đương gia, sổ ghi danh sách người mua trước đây bị trộm hết sạch. Khách hàng ở Nam Mỹ nói chúng ta không giữ tín nhiệm, muốn dừng tất cả hoạt động hợp tác với chúng ta.

“Đương gia, Bạch gia điện tới, thông báo trưởng công tử đã thoát khỏi Bạch gia, mang theo môn phái bên ngoài thu dưới trướng của hắn.

“ ”

Một loạt tin tức liên tục truyền tới như từng đợt sấm sét lớn nổ lên trên đầu Bạch Vực. “Uỳnh” một tiếng. Quả đấm hung hăng đập vào trên bàn làm việc. Cơ Nô a Cơ Nô, cô được lắm, đã chết rồi còn có thể điều

khiến “Bạch Ảnh” cùng Bạch gia của hắn! Mặt Bạch Vực lúc này chỉ còn vẻ hung ác, đâu còn gì là bộ dạng công tử văn nhã con nhà giàu nữa, sôi máu như muốn đem Cơ Nô đánh chết một lần nữa.

Thất Nhân cười lạnh trong lòng. Đây mới chỉ là bắt đầu, nàng còn muốn Bạch Vực hắn bị chúng bạn xa lánh, chỉ còn hai bàn tay trắng; nàng chính là muốn khiến hắn phải trả giá thật nhiều, sống không bằng chết.

Hình ảnh đột nhiên biến đổi, bên mép sườn núi, Quân Nghị cùng Thác Bạt Quy kinh hãi ngăn người ở bên trên.

Đột nhiên Quân Nghị cử động, ánh mắt dờ dẫm, đi về hướng vách đá.

Thác Bạt Quy kinh hãi, ôm cổ Quân Nghị: “Quân Nghị, ngươi định làm gì? Quân Nghị, ngươi tỉnh táo lại một chút!”

“Cô nương....” Quân Nghị đáp ứng mở miệng, vẫn nhìn về đáy vực lượn lờ sương khói như cũ.

“Quân Nghị, chúng ta còn có nhiệm vụ! Chúng ta còn có trách nhiệm của ấu chúa! Chẳng lẽ ngươi muốn đẩy đi tất cả những thứ này mà không để ý?” Thác Bạt Quy hét to, “Nàng chết rồi! Nàng đã chết rồi! Ngươi nhìn kĩ lại đi, đây là vực sâu không đáy đấy!”

Con người hoảng loạn của Quân Nghị mới dần dần phục hồi lảo đảo thần sắc, đè xuống nét bi thương trong đáy mắt, từ từ trở nên kiên định. Hắn là chiến tướng tương lai, trách nhiệm của hắn chính là bảo vệ ấu chúa. Đợi khi ấu chúa đã kế nghiệp, hắn rút cuộc có thể đem mạng này trả lại cho cô nương.

Thất Nhân cười lạnh nhạt. Quân Nghị là người tốt, tất nhiên hiểu hắn vẫn áy náy việc đánh nàng rơi xuống vực. Nhưng hắn là loại người không hợp với nàng. Đối với hắn, nàng sớm đã không còn ý nghĩ nhớ nhung nào, bất quá chỉ là người qua đường thôi.

Đang lúc hồn lìa khỏi xác lại đúng lúc xuyên qua khe hở thời gian không gian, khiến nàng nhìn thấy được cảnh tượng như vậy.

Đột nhiên Thất Nhân cảm giác được tầm mắt nóng rực quen thuộc hướng về phía mình, “Ngươi vẫn còn ở đây làm cái gì?” Thanh âm lạnh lùng xuyên qua trời buộc thời gian không gian mà truyền tới.

Trong lòng Thất Nhân vừa xao động, xoay người, một thân hình cao to trong bóng ma từ từ đi ra, xuất hiện rõ ràng trước mặt. Ngũ quan phân minh, thần sắc lạnh lẽo mà ánh mắt lại ôn nhu tới mức tận cùng.

“Đi theo ta!” người nọ vươn tay ra, không chịu cho Thất Nhân có một tia do dự.

Thất Nhân cười rực rỡ, người đàn ông này ở trong mộng của mình mà cũng bá đạo như thế, làm cho trái tim người ta ấm áp.

Thất Nhân mở mắt, nhìn vào một đôi mắt sâu không thấy đáy, tràn đầy khẩn trương cùng lo lắng.

Một người kĩ tính như thế, mà lại mặc cho cảm mọc lên một tầng râu xanh cũng chẳng có phản ứng, khuôn mặt xám xịt, đầy nét mệt mỏi.

Thất Nhân đưa tay phải ra, xoa mặt hắn, nói nhỏ: “Chắc chàng đợi lâu lắm hả?”

“Không lâu, trở lại là tốt rồi.” Chiến Sinh Ca tựa như đè nén kích động, trong thanh âm nhàn nhạt lại có chút ghen ngào.

Thất Nhân cười: “Ta nói rồi, giờ muốn cùng chàng một lòng đi bên nhau, làm sao buông bỏ chàng đi trước được, tất nhiên là phải trở về rồi.”

Trong nháy mắt liếc về phía Chiến Sinh Ca, trên cánh tay hắn có vết thương từ dấu răng, lại không có băng bó gì. Không cần nghĩ cũng biết nam nhân cố chấp này chỉ để ý bảo vệ cho nàng mà bỏ mặc vết thương của mình. Vết thương kia mặc dù không còn chảy máu nhưng lộ ra thịt đỏ khiến Thất Nhân kinh hãi. Lúc ấy nàng dùng bao nhiêu sức mới cắn hắn thành ra thế này chứ?

Thất Nhân đau lòng vuốt lên, nhẹ nhàng than thở: “Chàng khờ thật đấy, sao lại đưa tay mình ra? Tùy tiện đưa một thanh gỗ cho ta cắn là tốt rồi.”

Chiến Sênh Ca nhìn nàng thật lâu: “Người muốn cắn thì cũng chỉ được cắn ta thôi.”

Thất Nhân chẳng còn gì để nói, bốn mắt nhìn nhau, lâm vào trong đêm nhu tình. Người đàn ông này, thật là cố chấp đến gần như điên cuồng.

Sau thời gian vài ngày, Thất Nhân đã phục hồi không khác lúc trước mấy, cổ đã giải xong, vấn đề còn lại chỉ là mất máu nhiều quá, có thuốc trị là khỏi rất nhanh. Thất Nhân buồn bực là vì không hiểu sao lão già áo tím kia lại bỏ con sâu kia vào cơ thể mình.

Lão già thích rằng, nếu cổ kia là tập hợp côn trùng độc vật, vậy thì hẳn ột độc vật có tính tương khắc đi vào là được, khiến chúng nó đánh nhau, lưỡng bại câu thương. Sau đó chỉ cần làm ngư ông đắc lợi thôi.

Lão già áo tím nói năng úp úp mở mở, khiến cho Thất Nhân cảm thấy hắn đang giấu diếm mình chuyện gì. Nhưng không nói ra được có điểm gì đáng ngờ. Rồi nhìn lại mình, cũng không còn phản ứng thêm máu nữa, cuối cùng coi như là đang mang một quái vật giải cổ, nên cũng chẳng buồn tra cứu thêm làm gì.

Chăm sóc mấy ngày, Thất Nhân tự cảm thấy, nếu giải cổ xong rồi, Chiến Sênh Ca nội thương cũng chữa trị kha khá, cũng là lúc bọn hắn nên rời đi. Dù nói thế nào đi nữa, Chiến Sênh Ca cũng là đương gia của gia tộc lớn nhất hoàng triều, cứ biến mất vô thanh vô tức nhiều ngày như vậy, mọi người bên trên, ví dụ như Chiến Nhược Thủy, hẳn là đã đi tìm kiếm khắp nơi.

Mặc dù Chiến Sênh Ca không nói, nhưng những điều này Thất Nhân không nghĩ tới sao được.

Lập tức cáo từ hai ông lão áo tím và áo xám rồi hỏi cách xuất cốc.

Hai ông già đang nằm trên đất trống phơi nắng.

Lão già áo tím nghe xong, vẫn chưa nói cho Thất Nhân làm sao để đi ra ngoài. Chẳng qua là nước mắt nước mũi sụt sùi, vẻ mặt lưu luyến không rời: “Con bé này, thật là không nỡ xa người. Cùng ở lại trong Tiềm Long Cốc không tốt sao?” Trong giọng nói trực tiếp đem Chiến Sênh Ca bỏ qua. Lão vẫn chưa quên ngày đó thằng nhóc kia đối đãi với mình thế nào. Nó có muốn đi hay không mặc kệ, không muốn đi thì lão già này còn muốn đem nó đá luôn.

Ông lão áo xám cũng gật gật đầu: “Ừ, không nỡ.” rất là chân thành.

Thất Nhân nhếch miệng, vô cùng hiểu lòng dạ hai vị này. Hai ông già này nói lời lẽ thâm tình ngọt ý, nghiêm trang như vậy, thực ra chẳng phải là không nỡ xa món ăn nàng làm sao?

Lập tức, Thất Nhân nói: “Hai vị sư phụ, Thất Nhân cùng tướng công vô tình được hai vị cứu, ở lại trong cốc lâu như vậy, thật sự là không có thứ gì hay mà báo đáp. Mấy ngày nay Thất Nhân tự ý làm một chút thịt khô, đủ để hai vị sư phụ ăn trong hai tháng.”

Lão già áo tím nghe xong, hai mắt lập tức tỏa sáng: “Thật à?” sau đó lại giả bộ như trấn định, “Thật ra là thế này, ra khỏi cốc rất dễ, đi qua rừng trúc đằng trước là đường mòn trên núi, đi dọc theo đường kia cho tiện đường. Dĩ nhiên, ven đường có chút ít hoa cỏ độc, làm thế nào cũng không được động vào. Ta cho người hai viên thuốc phòng độc mang theo, đến lúc đó ăn vào là xong.” Vừa nói xong trong tay áo liền lấy ra một lọ sứ trắng, đổ ra hai hạt thuốc tròn, đưa cho Thất Nhân.

“Đa tạ sư phụ chỉ điểm.” Thất Nhân nhận lấy viên thuốc, nói cảm ơn.

Lão già áo tím phất tay một cái: “Đi thôi, đi thôi.” Đi nhanh lên cho hắn còn có phòng mà ở, ở cùng lão xám xịt nhiều ngày như vậy, ngày nào cũng đối diện với cái mặt quan tài kia, ban ngày đã gặp, buổi tối lại gặp nữa, quay đầu là thấy cái đầu cũng vẫn thấy, làm lão ngộp muốn chết luôn cho rồi.

“Đúng rồi, nha đầu này, đừng quên giao dịch của chúng ta đấy. Đưa con đầu tiên của người là cho ta đấy nha.” Cụ già áo tím lại bổ sung thêm một câu. Mất nhiều công sức như vậy, còn cho thêm tủy của cặn phong lan, nhất định phải đòi lại thật nhiều lợi tức.

Thất Nhân há hốc mồm, lão già này còn muốn cái này nữa. Rốt cuộc muốn con nàng làm cái gì?

“Tốt rồi, đi thôi. Đừng quên hai tháng sau trở lại thăm một chút.” Ông già áo xám đứng một bên cũng lên tiếng.

Tại sao lại là hai tháng sau? Nghe ông già áo xám nói xong...da mặt Thất Nhân trong nháy mắt run lên mấy cái. Lão già này nói thể có hơi trắng trợn quá không đấy. Chẳng lẽ muốn bảo nàng trở lại nấu ăn tiếp cho bọn họ sao?

“Thất Nhân đã nhớ. Mong hai vị sư phụ bảo trọng.”

Nói xong tất cả, Thất Nhân rời đi cùng Chiến Sinh Ca.

Bên trong chỉ còn lại hai lão già ngồi trên khoảnh đất trống bên cạnh cái bàn đá, mắt to trừng mắt ti hí, trong cốc lập tức trở nên vắng vẻ hơn rất nhiều.

“Ai, cảm giác như là mất đi một đứa con gái a.” Lão già áo tím thở dài.

Lão áo xám lườm hần một cái, kiên trì im lặng là vàng.

Lão già áo tím nhìn hần, vẻ mặt thương hại: “Lão xám xịt, ngươi thì sao? Có phải cảm thấy như mất đi đứa con trai đúng không? Chậc chậc, cái mặt quan tài nhỏ kia a, đúng là giống nhau y như đúc.”

Ông lão áo xám lúc này mới híp mắt nhìn thẳng ông già áo tím, khiến lão rét run cả người.

“Được rồi được rồi, đừng có nhìn nữa, ban ngày ban mặt đi dọa người ta.” Lão già áo tím quơ tay nói. Nhìn nhìn mặt trời, lại nhảy cẫng lên, thần sắc mặt mũi hớn hở: “Thịt khô, ta tới đây!”

Rồi lại quay đầu nói với ông già áo xám: “Không cho người đi theo cướp, thịt kia là của ta.”

Ông lão áo xám mặc kệ lão, sải bước nhanh về hướng nhà bếp.

Để lại ông già áo tím đứng một mình phía sau giơ tay giơ chân: “A a, ngươi là lão xám xịt gian trá!”

Trong cốc lại bắt đầu ồn ào hỗn loạn.

Hai người bọn Thất Nhân ăn vào thuốc phòng độc, đi dọc theo đường mà lão già áo tím đã vạch ra, rất nhanh đã ra khỏi cốc, rồi cứ như thế tiến về hướng Kinh Đô. Không ngờ được rằng, đi qua Tiềm Long Cốc lại là đường tắt tới Kinh Đô.

Đường phố hời hợt, dòng người qua lại lộ ra vẻ phồn hoa thịnh vượng. Đúng là một khi đã tới kinh đô mới nói được đường phố nơi đây rộng thoáng hơn nơi khác thế nào.

Chiến Sinh Ca dẫn Thất Nhân tới dừng chân tại một tửu lâu. Thất Nhân giương mắt, chỉ thấy trên tấm bảng của tửu lâu có viết bốn chữ vàng rực rỡ “Ngân lai tửu lâu” rất to, góc dưới bên phải có một biểu tượng giống sói bạc (Ngân Lang).

Chiến Sinh Ca hiểu được nghi ngờ của Thất Nhân, bèn giải thích: “Ngân lang kia là biểu tượng gia sản Chiến gia của ta.”

Thất Nhân gật đầu, chẳng trách hần muốn tới nơi này. Hóa ra là địa phương nhà mình.

Lúc này, một người ăn mặc như tiểu nhị bước ra từ bên trong chào đón: “Hai vị là muốn nghỉ ngơi hay là ở trọ?”

Chiến Sinh Ca móc ra một khối ngọc bội, khiến vẻ mặt tiểu nhị sáng ngời.

Thất Nhân thấy rõ ràng trong mắt tiểu nhị kia lóe lên vẻ vui mừng. “Hai vị, mời vào trong.” Tiểu nhị lập tức khom người xuống.

“Gia!” Vừa mới vào phong, Thất Nhân liền nghe được một tiếng gọi vội vàng ẩn chứa vui mừng.

Đưa mắt nhìn, bên trong chính là vị đại quân gia của Chiến gia đã lâu không gặp, Chiến Nhược Thủy.

Chiến Nhược Thủy hình như không nghĩ tới sẽ gặp Thất Nhân ở đây, thoáng một chút kinh ngạc sững sờ, nhưng lập tức càng vui mừng hơn: “Chủ mẫu!” Gia quả thật đã đưa được chủ mẫu về, vậy đám bọn họ cũng sắp được có sống cuộc sống khá giả đây.

Thất Nhân phát tay: “Lâu rồi không gặp, Chiến quân gia.”

“Sao lại tới Kinh Đô?” Chiến Sinh Ca gật đầu, nhàn nhạt hỏi Chiến Nhược Thủy.

Chiến Nhựt Thủy ngẩng đầu: “Từ sau lúc ở Phong Thành liền không thấy hành tung của gia. Gia chưa từng mất tích một thời gian lâu như vậy, Nhị Tuyệt cùng ta đều lo lắng, liền tìm xung quanh.”

“Ừ.” Chiến Sênh Ca gật đầu, lại hỏi: “Việc làm ăn có được không?”

“Tất cả đều ổn thỏa. Chẳng qua là...” Chiến Nhựt Thủy dừng lại, nhìn Thất Nhân.

Thất Nhân thấy bức mình, tên hồ ly này nói thì cứ nói liếc nhìn nàng làm gì. Nàng đã rời khỏi Chiến gia lâu thế rồi, hẳn là không có chuyện gì liên quan tới nàng mới đúng chứ.

“Chuyện gì?” Chiến Sênh Ca hỏi.

“Mấy ngày trước đây, trong hoàng cung hạ chỉ xuống Chiến gia, nói Huệ phi có thai, truyền chủ mẫu là thất nữ Cơ thị tiến cung hầu hạ mấy ngày.” Chiến Nhựt Thủy lúc này mới nói ra, sắc mặt như đông cứng lại.

Quý phi trong hoàng cung có thai thì quan hệ gì tới nàng chứ? Còn đang nghi hoặc, Thất Nhân đột nhiên lục lại trí nhớ, tỉnh ngộ ra. Huệ phi, Huệ phi chẳng lẽ là Tam tỷ ở Cơ gia của nàng, là người yêu muội thành si thay nàng vào cung, Cơ Tam Huệ? Chiến Nhựt Thủy có nói trong thánh chỉ kia chỉ rõ là thất nữ của Cơ gia. Trừ Tam tỷ của nàng ra, còn có ai để ý đến cái thân phận thất nữ Cơ gia của nàng nữa đây?

“Người có biết chuyện gì đang xảy ra không?” Chiến Sênh Ca liếc nhìn Thất Nhân một chút.

Hắn là Tam tỷ của ta. Thất Nhân đáp, “Nếu thánh chỉ đã đến, ta liền vào cung đi xem một chuyến.” Rồi lại chuyển hướng tới Chiến Nhựt Thủy, “Quản gia, lúc nào vào cung?”

“Chủ mẫu trở về vừa đúng lúc, ngày gọi vào là ngày mai.” Chiến Nhựt Thủy nói.

Ân tình bảo bọc của Tam Huệ ngày đó, nàng không dám quên. Dù sao cũng phải tìm cơ hội báo đáp lòng Tam tỷ. Nếu Huệ phi này đúng là tam tỷ của nàng, nàng cũng có thể tạm thời yên tâm, mặc dù hậu cung của hoàng đế là đầm rồng hang hổ, nhưng có thể ngồi vào vị trí quý phi này, chắc hẳn cũng được hoàng đế cưng chiều. Nếu Tam tỷ của nàng không thích cuộc sống hoàng cung, bất kể bằng giá nào nàng cũng phải mang Tam tỷ ra đi. Thất Nhân âm thầm tự quyết định.

65. Chương 65: Mới Vào Hoàng Cung

Editor: HaLinh Beta: Tiểu Tuyền

Ngày thứ hai, Chiến Sênh Ca đưa Thất Nhân đến ngoại thành hoàng cung, cả ngày cũng không muốn để cho nàng đi, lôi kéo nàng như có ngàn lời vạn chữ muốn nói, nhưng cá tính lạnh lùng vẫn không muốn nói ra những lời thừa thãi, cuối cùng chỉ nói: “Nàng chỉ có một mình, nên cẩn thận.” Con người mang đầy thần sắc lo lắng.

Thất Nhân tất nhiên là hiểu được hắn muốn nói cái gì, hoàng cung này là cái lồng vàng lớn, thu nạp cất giấu bao điều dơ bẩn, xưa nay đều thế, nên hoàng cung của Diêm hoàng triều này cũng sẽ chẳng khác với nhận thức của nàng là mấy. Tồn tại được ở đây cũng đều là người đã ngồi trên địa vị cao sang không ít thì nhiều, thậm chí là loại người đạp lên máu thịt của người khác mà tiến lên, một chút không cẩn thận chắc chắn sẽ trở thành thức ăn dưới móng sắc của điều hâu.

“Ta chỉ là vào hầu hạ thôi, chắc hẳn là không có chuyện gì lớn.” Thất Nhân cười khẽ an ủi hắn, cái tên này, không biết lại đoán già đoán non gì rồi, “Cái vẻ mặt này là ý gì, ta cũng chẳng phải đi rồi không về được.”

Chợt nghe cách đó không xa có một đợt tiếng giục ngựa “Giá!” vang lên vội vàng, Thất Nhân quay đầu lại thì thấy hai con ngựa to lớn kéo theo một xa giá màu nâu che kín chạy tới gần. Gió nhẹ vén lên một góc rèm cửa sổ xe, đôi mắt lãnh đạm quét nhẹ phía ngoài, xẹt qua Thất Nhân cùng Chiến Sênh Ca, kèm theo tiếng ho khan sù sụ.

“Hừ...” một tiếng, đôi ngựa dừng trước cửa thành, chỉ nghe bên trong truyền ra một tiếng: “Là bổn vương.” Tiếng nói trang nhã trong veo thấm vào tim gan.

Thị vệ ngoài cửa thành cung kính hô một tiếng: “An Vương.” Liền để cỗ xe ngựa kia vào bên trong cửa thành.

“Đây là em ruột của bề hạ, Hách Liên Vân Băng, phong hào An vương.” Chiến Sinh Ca nói nhỏ ở bên tai Thất Nhân.

Đang lúc này, bên trong cửa thành một thái giám áo xanh trong cung vội vã chạy ra từ bên trong, vội vàng chạy đến trước mặt Thất Nhân: “Vị này là Chiến phu nhân sao?”

Thất Nhân gật đầu: “Công công là..?”

Thái giám kia cúi đầu: “Nô tài là nô tài đứng đầu trong cung của Huệ phi nương nương, ngài gọi nô tài là Tiểu Linh Tử là được. Nô tài phụng mệnh nương nương đón phu nhân vào.”

Chiến Sinh Ca lúc này buông tay, kín đáo đưa một túi tiền cho Thất Nhân, nói nhỏ: “Chuẩn bị dùng trong cung.”

Thất Nhân quay đầu lại mỉm cười trấn an hẳn: “Yên tâm” rồi đi theo thái giám.

Ánh nắng trong vắt, dương dương tự đắc chiếu trên đường lớn, Chiến Sinh Ca nhìn theo Thất Nhân vào trong nội thành cung vàng điện ngọc kia, trong mắt nặng trĩu, tia sáng lóe lên nhanh chóng giấu đi.

Hoàng cung dù sao vẫn là hoàng cung, đi vào bên trong mới phát hiện mọi người trong này vô cùng nghiêm trang chú ý, đi một đoạn cũng khiến Thất Nhân cảm thấy nội tâm bị đè nén chặt lại. Nghĩ ra cũng phải, ở cái nơi như thế này, đi sai một bước cũng đủ thành tội mất đầu. Có thể sống sót trong này, chắc hẳn cũng phải thông hiểu một chút đạo lý này, sao lại dám không cẩn thận hết mực chứ?

Đưa mắt, ánh nhìn quét đến một thân dát vàng đi tới. Mũ phượng đỉnh trên đầu, trên người mặc phượng bào. Má đỏ như hoa đào, mắt như nước hồ thu, ước chừng là một mỹ nhân chừng hai mươi tuổi mà lại mang vẻ trang nghiêm nặng nề.

Cung nữ thái giám rồi rít nhường đường, hành lễ, bộ dạng phục tùng.

Thất Nhân rũ đầu cúi thấp xuống, ở nơi này tốt nhất là không thu hút sự chú ý của người khác.

Nhưng ông trời hết lần này tới lần khác lại không chiều ý Thất Nhân. Cô gái mặc áo thêu chỉ vàng đi tới bên cạnh Thất Nhân, đảo mắt hết lần này tới lần khác, quét đến bên người Thất Nhân. Tựa như hăng lên, rồi thoáng lại ngừng lại: “Người là ai? Nhìn không giống kẻ phục vụ trong cung.”

Tiểu Linh Tử vội vàng quỳ xuống: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, đây là phu nhân đệ nhất gia môn Chiến gia, tới để hầu hạ quý phi nương nương.”

Cô gái áo vàng “A?” một tiếng rồi nhìn chằm chặp Thất Nhân.

Thất Nhân chỉ đành phải nhẹ nhàng hành lễ: “Dân phụ bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Người là thất nữ của Cơ gia?” Hoàng hậu kia đánh giá Thất Nhân từ trên xuống dưới, “Thật không đẹp bằng Tam tỷ nhà ngươi.”

“Bất quá,” không đợi Thất Nhân trả lời, người nọ lại nói tiếp, “Vị trí Huệ phi nương nương vốn nên là của ngươi, khiến Tam tỷ ngươi được lợi rồi.”

Nghĩ đến là hiểu được nói đến chuyện thay người lúc tuyển tú, nghe xong khẩu khí bất thiện của hoàng hậu này, Tam tỷ của nàng hẳn cũng phải chịu chút ít đau khổ.

Lập tức Thất Nhân hoảng sợ cúi đầu: “Hoàng hậu nương nương nói đùa. Thất Nhân đã trở thành vợ Chiến gia, Tam tỷ là người hoàng gia, đây cũng là thiên ý. Sao có thể vọng tưởng gì nữa?”

“To gan!” Thất Nhân vừa nói xong, một tiếng đàn bà già nua truyền ra.

Thất Nhân đưa mắt, một mama từ sau hình bóng của hoàng hậu đứng ra, trừng mắt nhìn nàng: “Người là thứ gì? Sao dám nói lời vàng ngọc của hoàng hậu nương nương là phỏng đoán? Người đâu, đem con mụ xảo quyệt này bắt lại!”

Chắc chắc, Thất Nhân thầm than trong lòng. Nhìn mama này bộ dáng khí thế khinh người, thần thái nổi gập đùng đùng, hẳn là đã chuẩn bị từ sớm. Lại nhìn sang hoàng hậu cũng không có vẻ mặt muốn ngăn cản, nhìn dáng vẻ là đã sớm có kế hoạch muốn bắt mình khai đao rồi.

Trong nháy mắt, hai tên thị vệ đi lên.

Thất Nhân đang suy nghĩ nên giải vây thế nào. Lại nghe phía sau truyền đến một tiếng vội vã “Khoan đã!”

Thất Nhân trong lòng chấn động, thanh âm này sao nàng có thể quên được?

“Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương phúc thể an khang.” Cả người một màu cung trang vàng nhạt thật là xinh đẹp, trông rất vừa mắt.

Thất Nhân đảo mắt, lại nhìn thấy Tam Huệ càng thêm đoan trang.

Hoàng hậu nương mảy: “Bốn cung còn tưởng là ai. Dám ra lệnh nói trái lệnh bốn cung. Hóa ra là Huệ phi nương nương.”

Tam Huệ ra dáng phục tùng: “Hoàng hậu nương nương, gia muội không hiểu cung quy, mới vừa vào cung, có đụng chạm gì nương nương, mong rằng nương nương đừng chấp.”

Hoàng hậu hừ lạnh, không nói lời nào.

Tam Huệ lại nói: “Gia muội là do ý chỉ của bệ hạ để hầu hạ bên người nô tì, làm nô tì an tâm dưỡng thai. Nếu nương nương ban tội cho gia muội, chỉ sợ rằng cũng không nói được với bệ hạ bên kia.”

Hoàng hậu nhìn chằm chằm Tam Huệ, như muốn đem nàng nuốt sống: “Huệ phi, ngươi không cần dùng tới bệ hạ mà áp đặt bốn cung. Bàn về địa vị, bốn cung là người đứng đầu hậu cung. Tuy ngươi là một trong bốn phi tần đứng đầu, nhưng vẫn là dưới chân bốn cung mà thôi. Bàn về hoàng tử, thái tử của bốn cung đã năm tuổi, ngươi đừng mơ tưởng làm lung lay địa vị của hắn.”

Tam Huệ cúi đầu: “Hoàng hậu nương nương quá lo lắng. Tiểu hoàng tử trong bụng nô tì vĩnh viễn chỉ là thần tử của hoàng hậu và thái tử.” Lúc nghe lời hoàng hậu nói, sắc mặt cũng trắng bệch ra một chút.

Hoàng hậu phỉ tay: “Ngươi hiểu rõ là tốt rồi.” Cũng chẳng nhìn lại Thất Nhân một cái liền bỏ đi. Phía sau một đám người hầu đuổi theo.

Thất Nhân cau mày, chỉ nhìn một lúc tình cảnh này, nàng liền hiểu được Tam tỷ này của nàng ở trong cung có cuộc sống thế nào, tuy là được lấy danh hiệu quý phi, nhưng rốt cuộc chỉ có thể quỳ gối dưới người khác.

“Tam tỷ!” Thất Nhân nhìn về phía Tam Huệ mà thấy đau lòng. Nếu ngày đó các nàng không đổi nhân duyên, không biết bây giờ sẽ thế nào. Tam tỷ hiền thực hợp với Lâm Duẩn Chi, sẽ trở thành một đôi uyên ương hiếm có trên đời.

Tam Huệ quay đầu, mỉm cười hòa tan vẻ mặt cứng ngắc lúc trước.

Đến cung Thanh Huệ, hai tỷ muội tâm sự hết nỗi nhớ mong.

“Tam tỷ, tỷ ở trong hoàng cung này vui vẻ sao?” Thất Nhân hỏi.

Tam Huệ sững sờ một chút: “Tiểu Thất có ý gì?”

“Tam tỷ đã nói hoàng cung là nơi lang sói ăn thịt người. Người ở đây hung ác như vậy, chi bằng tỷ cùng tiểu Thất đi ra ngoài, tỷ thấy thế nào?” Thất Nhân nói.

Tam Huệ hé miệng cười khê, sờ sờ đầu Thất Nhân: “Tiểu Thất lập gia đình rồi cũng lớn lên rất nhiều, Tam tỷ thật vui mừng. Nhưng mà, không nói đến việc có thể thoát ra khỏi cung điện này ra ngoài hay không. Nhìn lại bản thân tỷ tỷ này mà nói, cũng không còn muốn ra ngoài nữa rồi.”

Không muốn? Thất Nhân bối rối một lúc: “Tam tỷ, tỷ yêu tên hoàng thượng kia?”

Tam Huệ sững sờ, nở nụ cười: “Ta vốn cũng không nghĩ tới việc có thể yêu người như vậy, dù sao hắn cũng là hoàng đế, vốn đã lấy sự tịch mịch làm bạn. Nhưng yêu thì cũng đã yêu rồi, chỉ có thể theo hắn. Hắn là đế vương, ta chính là một trong ba nghìn mỹ nữ ấy.” Vẻ mặt vô cùng quyết liệt.

Thất Nhân thở dài, quả như nàng đoán. Nhưng yêu đế vương, con đường Tam tỷ chọn quá là khó khăn.

“Không nói đến ta, cũng còn tiểu Thất muội nữa, sao lại thành chủ mẫu Chiến gia?” Tam Huệ đổi đề tài khác.

Thất Nhân đem chuyện lúc trước nói sơ qua một lần, khiến Tam Huệ tức giận không nguôi: “Ngũ muội sao có thể như thế được?” Nhìn lại Thất Nhân lại đau lòng, “Cũng may tiểu Thất người tích nhiều phúc đức. Tam tỷ đã nói sẽ hảo hảo bảo vệ tiểu Thất, hiện tại Tam tỷ nhất định có thể làm được. Tiểu Thất yên tâm, sau này sẽ không cho người khác khi dễ bắt nạt muội nữa.”

Thất Nhân trong lòng hòa thuận vui vẻ, cũng nói nếu có người khi dễ Tam Huệ, nàng nhất định cũng sẽ không tha thứ.

Đang nói chuyện, ngoài phòng truyền đến lời truyền của thái giám: “Bệ hạ giá lâm.”

Tam Huệ dắt Thất Nhân vội vàng tới cửa quỳ xuống nghênh đón: “Cung nghênh bệ hạ.”

“Huệ Nhi, mau đứng lên. Chớ tổn thương thân thể.” Một giọng đàn ông sang sảng truyền đến, tựa hồ mang theo một chút ít khấn trương, lập tức đưa tay đỡ Tam Huệ lên.

Vạt áo màu vàng thoảng qua mắt Thất Nhân.

“Bệ hạ, đây là gia muội.” Tam Huệ tất nhiên quên mất Thất Nhân vẫn còn quỳ đó.

Hách Liên Vân Lam neho mắt lại nhìn về phía Thất Nhân: “Chiến phu nhân, bình thân.” Trong tiếng nói mang theo ý xa cách cùng với uy nghiêm.

Thất Nhân đứng dậy, âm thầm ngẫm đánh giá vị hoàng đế trước mắt, trên đầu đội long quan, mày kiếm thâm thúy ngay thẳng, con ngươi sáng ngời. Có lẽ do lâu ngày bị vây trong tính toán địa vị cao xa nên Thất Nhân cảm thấy trên người hắn có cảm giác âm u. Khuôn mặt vốn nên trong sáng chính trực cũng như bị đè nén.

Hách Liên Vân Lam cũng nhìn Thất Nhân từ trên xuống dưới, nữ nhân này vốn phải làm phi tần hán, mặc dù không tính là mỹ lệ, nhưng cũng có khí chất lạnh nhạt như cúc.

“Người chính là muội muội của Huệ Nhi, chủ mẫu của Chiến gia?” Hách Liên Vân Lam hỏi.

“Chính là dân phụ.” Thất Nhân đáp.

“Quả nhiên rất có phong độ.” Hách Liên Vân Lam gật đầu nói.

Thất Nhân nhếch mày, lại bịa chuyện rồi. Nàng sinh ra như vậy mà lại trầm trồ khen ngợi khí chất phong độ? Hay là thật ra cũng chẳng còn từ nào để tả nàng?

“Tạ ơn bệ hạ khích lệ.” Hắn dám nói vậy thì nàng cũng có thể đáp nấy.

Hách Liên Vân Lam cũng không nói tiếp, xoay qua chỗ khác hướng về phía Tam Huệ, vuốt khê trán nàng: “Huệ Nhi, hôm nay thân thể thế nào? Tiểu tử này nghịch ngợm à?” Mặt mày cũng tan hết vẻ âm trầm, mang theo ôn nhu vô hạn không dấu giếm.

Tam Huệ trong nháy mắt đỏ mặt: “Bệ hạ, tiểu tử hôm nay an tĩnh lắm, đại khái là mấy hôm trước hành hạ nhiều rồi, bây giờ chắc muốn nghỉ ngơi một chút.” Nhẹ nhàng đưa đôi mắt đẹp nhìn về phía Hách Liên Vân Lam, lúng liếng làm nũng.

Hách Liên Vân Lam xoa vùng bụng hơi nổi lên của Tam Huệ. Bên trong phòng tản ra mùi vị hạnh phúc.

Thất Nhân mỉm cười. Bây giờ nhìn lại, vị tỷ phu hoàng đế này của nàng mặc dù không biết có phải hoàng đế tốt hay không, nhưng quả thực là thật lòng với Tam Huệ. Tuy nói tình yêu của đế vương không lâu dài, nhưng tối thiểu bây giờ hắn quả thực yêu nàng.

Đây là lựa chọn của Tam Huệ, nàng sẽ không can thiệp, chỉ mong nàng có thể hạnh phúc.

Thất Nhân nhả nhận lịch sự yên lặng lui ra, đem không gian trả lại ột đôi tình nhân trong nhà.

Thất Nhân đi dọc theo hành lang trong cung, quẹo trái quẹo phải lòng vòng, cuối cùng rẽ vào bên một cánh rừng đào.

Tiết đầu xuân, có mấy cành đào nở sớm, lẻ loi tô điểm trên tảng đá lớn trong rừng cây vậy mà cũng có nét uyển chuyển xinh đẹp, dù không rực rỡ như khi nở rộ, nhưng lại thêm vài phần bi thương.

Chỉ nghe tiếng tiêu trong phòng truyền đến như dòng suối trong chảy qua khe đá, nhất thời khiến Thất Nhân đắm chìm trong niềm nhớ thương nồng đậm này.

Theo con đường đá dài mà hẹp, Thất Nhân đi lên. Chỉ thấy một nam tử áo xám đứng lẻ loi dưới cành đào nhăm mắt lại, cây tiêu trên miệng hắn nhỏ từng giọt giai điệu khiến người ta trầm luân vào trong đó.

Xiêm y màu xám tro, giai điệu bi ai, càng làm nổi lên vẻ mịt mờ trên người hắn.

Đột nhiên, tiếng tiêu im bặt, nhưng ngay sau đó vọng đến một trận ho sù sụ.

Người nọ đảo mắt, đối diện Thất Nhân đứng cách đó không xa. Vẻ kinh ngạc sững sờ hạ xuống, liền khôi phục bình thường: “Sao có thể tùy ý xông vào nội viện hoàng cung?” Giọng nói không nhanh không chậm, thanh âm không cao không thấp, không giận mà uy.

Ánh mắt thanh đạm không dục niệm, thanh âm trong suốt, lập tức khiến Thất Nhân nhận ra hắn – chính là kẻ đã từng gặp nàng một lần trong thành, An vương Hách Liên Vân Băng.

“Dân phụ đã quấy rầy nhã hứng của An vương, mong ngài thứ tội.” Thất Nhân nhẹ cúi người.

Hách Liên Vân Băng nhìn nàng một chút: “Người chính là phu nhân Chiến gia?” Hôm nay nữ quyền tiến cung cũng chỉ có một mình nàng, hắn cũng không cần suy đoán gì nhiều.

“Chính là dân phụ.” Thất Nhân nói

Nhất thời không có tiếng nói chuyện. Tức giận, lại có chút lúng túng, Thất Nhân đang muốn thối lui, lại nghe Hách Liên Vân Băng than nhẹ một tiếng: “Chiến phu nhân, người tội gì lại tới đây?”

Thất Nhân trong lòng chấn động, tựa hồ như có gì đó cần được giải đáp, nhưng lại thiếu mất một thứ.

“Chiến phu nhân, bồng vương đi trước, người cứ tự nhiên.” Hách Liên Vân Băng nhìn Thất Nhân một cái, giống như một lần gió, nhẹ nhàng tiêu sái bước đi.

66. Chương 66: Tình Yêu Của Đế Vương

Editor: HaLinh

Huệ phi có thai, hoàng thất lại có thêm con cháu. Huệ phi dẫn người trong điện Thanh Huệ cung đi Vạn Ân Tự làm lễ tạ thần, Thất Nhân tất nhiên đi theo. Hoàng đế đối với quý phi có thừa sủng ái, nên phái Ngự Lâm quân đi theo bảo vệ, cũng kêu thêm hai thái y đi theo hầu hạ.

Trong chùa Vạn Tự, Tam Huệ thành tâm quỳ trước mặt Phật tổ trong Phật đường, đằng trước là cao tăng niệm kinh văn cầu nguyện.

Thất Nhân vừa nghe vừa ngáp, khiến Tam Huệ hướng nàng nháy mắt. Thất Nhân nhún nhún vai, nhìn chung quanh một chút, tất cả đều nghiêm túc nghe lão hóa thượng tụng kinh, liền một mình lén lút ra ngoài.

Tam Huệ thầm than thở, chỉ biết nói Tiểu Thất tính tình vẫn trẻ con, không ổn định được tâm tình. Cũng không chấp nàng.

Ra bên ngoài, vòng qua vòng lại vài vòng, Thất Nhân hít sâu mấy hơi, quả nhiên là bên ngoài không khí mát mẻ, tự do hơn hẳn.

“Quân Nghị, người cầu cái gì?” Thanh âm non nớt quen thuộc truyền đến.

Thất Nhân nghiêng người, nhanh chóng di chuyển tới gần người đứng sau cửa đại điện.

“Chỉ cầu cô nương có thể tha thứ cho Quân Nghị.” Tiếng của Quân Nghị lại có một tia mệt mỏi.

Trầm mặc một lát, Thác Bạt Quy lại mở miệng: “Ta cầu nguyện hi vọng nàng có thể sống lại.”

Thanh âm lại rời xa.

Thất Nhân nhếch miệng, đúng là ‘nhân sinh hà xứ bất tương phùng’*, không ngờ lại gặp được hai người này. (*trên đời này thiếu gì nơi có thể gặp lại nhau)

Nàng cũng không trách bọn họ, bọn hắn lại tổn sức tự hành hạ làm gì. Huống chi nếu nàng đã đi trọng sinh lần nữa có khi hiện tại còn chưa từng gặp nhau.

Đang suy nghĩ, đột nhiên Thất Nhân cảm giác được hơi thở đàn ông tiến tới gần, nàng theo bản năng vươn tay đánh về phía sau.

Lại bị người phía sau ôm cổ, lôi vào: “Là ta.” Giọng nói thì thầm mang nỗi nhớ nhung nồng đậm.

Thất Nhân mạnh mẽ dừng tay, khóe miệng ánh lên vẻ tươi cười. Quay mắt nhìn lại, đúng là gương mặt khối băng ngàn năm không đổi của Chiến Sinh Ca.

“Không cho nàng nhớ tới bọn họ nữa!” Cái kẻ mang theo vị chua ra lệnh.

“Hả?” Thất Nhân trong nháy mắt ngây người, lập tức hiểu ý tứ của nam nhân kì cục này. Vòng tay ôm cổ hắn mà cười, “Được! Không nhớ, không nhớ nữa. Ta chỉ nhớ một người.” Người đàn ông này vốn như trẻ con, cần cho ăn chút đồ ngọt.

Quả nhiên, vị nào đó lúc này mới hài lòng gật đầu. Môi mỏng ấn lên, gặm cắn làn môi hồng của Thất Nhân thật sâu, khiến cho Phật tổ trong điện cũng đỏ bừng mặt.

Sau một trận quần quýt si mê, cho tận tới khi đôi môi hồng nhuận của Thất Nhân đã sưng cả lên, hắn mới bỏ qua cho nàng.

“Sao chàng lại ở chỗ này?” Thất Nhân dựa vào hõm vai của hắn, khẽ hỏi.

“Vì nàng ở nơi này.” Chiến Sinh Ca đáp.

Thất Nhân cười thoải mái, nàng ở đây nên hắn cũng tới sao?

“Nhớ nàng.” Kẻ nào đó lại nói. (Chỗ này vừa đánh vừa tưởng tượng bạn Chiến Sinh Ca thành You-Know-Who Voldermort. Ôi, Voldy của ta~~)

Thất Nhân sáng giọng: “Ngày hôm qua vừa rời nhau chứ đâu.”

“Xuất cung sớm một chút. Nơi đó nguy hiểm.” Lo lắng của hắn hóa thành hai câu này.

“Đã hiểu.” Thất Nhân đáp. Xác định tâm ý của Tam tỷ rồi, nàng quả thật cũng không muốn đợi ở nơi này nữa. Huống chi một câu nói hơi hàm thâm ý của Hách Liên Vân Băng vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, khiến tâm nàng không an ổn được.

“Thất muội.” Vừa tách ra khỏi Chiến Sinh Ca, Thất Nhân vừa ra khỏi phòng liền nghe được một giọng nam ưu nhã.

Thất Nhân nhướn mày. Thất muội?

Quy đầu nhìn lại, một nam tử mặc bộ xiêm y xanh biếc đang đi về hướng nàng, bước chân chậm rãi nhàn tản. Mai tóc dài bó lại ngay ngắn gọn gàng, hai tròng mắt cơ trí, trên mặt nở ra một nụ cười biếng nhác. Bộ dáng kia, thần sắc kia, giống như Liên Hoa tiên tử ở ngoài Cửu thiên đạp sóng mà đến. (Liên Hoa tiên tử hình như là một nhân vật nữ rất sệch-xì trong game thì phải @-@ Thất Nhân thật biến thái)

“Đại ca.” Thất Nhân khẽ gọi một tiếng. Nếu người trước mắt gọi nàng là Thất muội, hắn hẳn là vị Cơ gia lão đại mà nàng chưa gặp bao giờ, văn trạng nguyên Cơ Y Duệ.

Vạn Ân Tự này thật đúng là náo nhiệt, ai cũng gặp. Thất Nhân thấy buồn cười, nghĩ trong lòng. Nhìn bộ dạng kia, không chừng nghe được cái gì bên ngoài rồi.

Cơ Y Duệ mỉm cười nhìn Thất Nhân: “Một năm không thấy, Thất muội thật là thay đổi không ít.”
“Mọi người đều lớn lên mà, không phải sao, đại ca?” Thất Nhân cười khẽ, cùng Cơ Y Duệ nhìn nhau.
“Đúng vậy.” Cơ Y Duệ cười đến như may bay gió thoảng, “Thất muội tính tình như thế ta rất thích.”
“Có thể được đại ca tán thưởng là vinh hạnh của muội.” Thất Nhân nói.

Đang nói, chỉ thấy một cô gái vạt áo và mặt dơ bẩn cúi đầu vội vàng đi tới, làm như có ác quỷ đuổi theo vậy. Đang lúc vội vã, liền đụng vào Thất Nhân, làm nàng kia trượt chân ngã mấy bước. Ngược mắt nhìn, quét qua Thất Nhân cùng Cơ Y Duệ, như thể bị dọa, hét to một tiếng, vội vã mở to mắt: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Rồi khốn khổ chạy đi.

Thất Nhân nhú mày, cúi đầu nhìn, một bọc giấy nhỏ màu trắng rơi vào trong bụi cỏ, Thất Nhân nhặt lên, ngửi nhẹ. Có thể khiến người mang nó khấn trương như vậy, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Bất quá đây không phải chuyện liên quan đến nàng. Thất Nhân tiện tay ném bọc giấy về phía sau.

“Thất muội sao lại ném đi?” Cơ Y Duệ nhìn cử động liên tiếp của Thất Nhân hỏi.

“Nhân sự mặc quần.” (Việc không liên quan không nên lo.) Thất Nhân đáp.

“Ha ha.” Cơ Y Duệ cười bí hiểm, “Thất muội nói rất đúng.”

Nụ cười này làm cho trong lòng Thất Nhân sợ hãi, cảm giác thấy lời nói của người này có gì đó rất không thích hợp.

Hai người lại nói chuyện câu có câu không một lúc, từ biệt xong thì tách ra đi riêng một mình.

Một lúc sau, cô gái có vạt áo bẩn thỉu lại xuất hiện, vội vàng hấp tấp như đang lùng sục tìm kiếm thứ gì. Đột nhiên thấy trong bụi cỏ có thứ gì trắng trắng, mặt mũi liền hiện ra vẻ vui mừng hẳn.

Thất Nhân vào phòng liền ngửi thấy mùi vị khiến nàng nhú mày thật chặt.

Sao trong phòng Tam tỷ lại có mùi này?

Đưa mắt nhìn sang, nàng liền thấy Tam Huệ đang cầm chén thuốc chuẩn bị uống.

“Đừng uống!” Thất Nhân trong lòng cả kinh, đi nhanh qua, chụp lấy chén thuốc.

“Tiểu Thất...” Tam Huệ thắc mắc, đang muốn nói tiếp lại bị Thất Nhân lấy tay nắm chặt hàm dưới.

“Phun ra ngay!” Thất Nhân hốt hoảng, thậm chí đưa cả một ngón tay chọc sâu vào họng Tam Huệ.

“Ọe.” Tam Huệ liền nôn ra một vũng lớn.

“Nhanh đi gọi thái y!” Thất Nhân quát lên một tiếng chói tai.

Thị nữ trong phòng đã bị điệu bộ của Thất Nhân dọa mất mặt, giật mình, vội vàng chạy ra ngoài.

Chỉ một lát sau, thái y liền chạy tới.

Nắm mạch chẩn bệnh xong, thái y trắng bệch cả mặt ra: “Nương nương vừa ăn thứ gì mà sao thai khí chấn động dữ dội như vậy?”

Thất Nhân đưa chén thuốc ra: “Cái này.”

Thái y vừa ngửi qua liền tái mét mặt: “Cái này vốn là thuốc an thai do vi thần kê, sao lại trộn lẫn vị hồng hoa?”

Chỉ một câu nói mà khiến mọi người trong phòng hoảng sợ.

Sắc mặt Thất Nhân trầm xuống. Giỏi lắm, giỏi lắm! Bọn họ muốn hại ai thì hại ta không thềm nói! Nhưng sao cứ hết lần này tới lần khác hại đến Tam tỷ của nàng cơ chứ!

Rốt cục nàng cũng hiểu được hàm nghĩa trong nụ cười của Cơ Y Duệ. Lửa giận trong lòng lại càng cháy mãnh liệt hơn, tên kia chắc chắn đã biết hết mọi chuyện. Vậy mà hết lần này tới lần khác đều không nói gì, không ngăn cản, vậy là còn mang dã tâm gì đây?

Tuy nói Cơ gia là nơi toàn thói hư tật xấu, huynh đệ tỷ muội chẳng có gì gọi là tình thân đáng nói, nhưng Tam Huệ cũng là quý phi của hoàng đế, miễn cưỡng được coi như chủ tử của ga kia, vậy mà Cơ Y Duệ vẫn ra vẻ thái độ không liên quan tới mình, đúng là chuyện nực cười!

Sao nàng lúc ấy lại thấy Cơ Y Duệ kia giống như Liên Hoa Tiên Tử cơ chứ! Rõ ràng là ác ma mới đúng! So với nàng còn giống một ác ma lòng dạ âm hiểm độc ác hơn!

“Con ta...” Tam Huệ kinh hãi, vỗ về bụng, lảo đảo; trong lòng không ngừng lo sợ. Nàng biết là nội cung hung hiểm, ngay từ thời điểm tiến cung nàng đã biết rồi. Nàng đi từng bước từng bước đều cẩn trọng, không hại người khác, cũng chỉ mong họ bỏ qua cho nàng. Nàng muốn tích chút phúc đức cho đứa con trong bụng, chỉ có một yêu cầu này mà cũng không được sao? Chẳng lẽ nằm trong chảo nhuộm này thật sự không thể không nhúng chìm?

“Cũng may là phát hiện sớm, thuốc uống vào đều phun ra. Nếu không thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.” Thái y nói xong cũng toát mồ hôi ròng ròng. Trong cung ai chẳng biết Huệ phi nương nương là giọt máu trong lòng bệ hạ, nếu xảy ra chuyện gì, không chừng cái mạng già này của hân cũng đem chôn cùng.

“Ai sắc thuốc này?” Thất Nhân ngoảnh mặt xuống dưới hỏi.

“Bẩm phu nhân, là Cúc Hương lúc ấy đang chịu trách nhiệm nấu nướng ạ.” Một tì nữ nhỏ phía dưới run run đáp lại.

“Gọi nàng tới đây.” Thất Nhân quát lên.

Lập tức có người đi gọi Cúc Hương.

Cúc Hương vào phòng liền quỳ xuống: “Bẩm nương nương, chuyện này không liên quan tới nô tỳ. Nô tỳ không biết gì hết.” Nàng vừa biết được chuyện này, đã bị dọa cho thần hồn nát thần tính từ lâu rồi, dám hạ độc giết hoàng tử, đây là tội chết mấy lần cũng không đủ.

Thất Nhân quét mắt sơ qua, người này không phải là cô gái có vạt áo bị nàng quẹt phải, tuy chỉ kịp nhìn qua một cái nhưng cũng đủ để nàng nhận ra được, chắc chắn sẽ không nhận lầm.

Vạn Ân Tự xảy ra chuyện có kẻ hạ độc quý phi, chuyển đi cầu phúc của quý phi liền bị rút ngắn, vội vã trở về cung.

Quý phi cùng tiểu hoàng tử không có gì đáng ngại, nhưng cũng bị kinh sợ, phía trở về gọi người tổng thái y viện thay phiên nhau hội chẩn, tránh khỏi vạn nhất xảy ra chuyện gì.

Hách Liên Vân Lam biết chuyện Tam Huệ bị người ta hạ độc hết sức tức giận, đem tất cả tùy tùng tỳ nữ đi theo phạt mỗi người năm mươi trượng. Cung nữ sắc thuốc cùng thị tỳ bên người đều bị rút ra, thay một loạt người mới.

“Lúc này Huệ nhi bình an đều là làm phiền đến Chiến phu nhân.” Hách Liên Vân Lam nhìn chằm chằm Thất Nhân mà nói.

Tuy lời nói có vẻ cảm kích nhưng về âm ngoan tàn độc trong mắt lại hoàn toàn không nói như vậy.

Thất Nhân thấy vậy liền hiểu ra, hân lại hoài nghi nàng mới là người bỏ thuốc sao?

Nghĩ đến cũng phải, một thời gian dài như vậy không có việc gì, mà ngay ngày thứ hai sau khi mình tới lại xảy ra sự cố như vậy. Hơn nữa mình lại là người ngoài cung, không phải là người bị Hách Liên Vân Lam nắm chắc, bị hân nghi ngờ cũng là chuyện bình thường.

Nhưng sao sâu trong mắt hân lại có ý thù địch sâu đậm đến thế?

“Chuyện của Tam tỷ cũng là chuyện của Thất Nhân.” Thất Nhân chỉ nói một câu để tỏ rõ lập trường trong lòng. Trong tình huống này, có nói nữa cũng uổng công. Huống chi nàng cũng không có ý định qua lại với mấy người trong hoàng thất này. Nàng chỉ cần tìm ra người âm thầm làm chuyện xấu kia, vì Tam tỷ mà quét dọn chướng ngại là được. Còn lại cũng không phải chuyện của nàng.

“Thần thiếp nghe nói Huệ phi nương nương đến Vạn Ân Tự gặp chuyện phải sợ hãi nên đặc biệt đến thăm.” Thất Nhân vừa đi vào Thanh Huệ cung liền nghe được một thanh âm chưa từng nghe qua.

Đưa mắt nhìn lại thấy một mỹ nữ, thân mặc cung trang màu tím xinh đẹp, đang ngồi đối diện Tam Huệ; gương mặt kiều mị, mang vẻ nũng nịu trời sinh.

“Tiểu Thất.” Tam Huệ đưa mắt, nhìn thấy Thất Nhân đang vào phòng liền vui vẻ gọi.

“Huệ phi nương nương, vị này là?” Nàng kia đứng lên, hỏi.

“Đó là muội muội bốn cung yêu quý nhất, vừa rồi tiến vào bốn cung ở vài ngày.” Tam Huệ nói.

“Quả là muội muội của Huệ phi nương nương, lớn lên cũng đẹp như quý phi nương nương.”

Thất Nhân trong lòng thầm nôn ọe, chỗ này người ta nói nói thật là một so sánh với một lại càng không dùng cắt cổ bản thảo. (Mình nghĩ ở đây là nói “nơi này người ta nói một không thể tin là một” nhưng cũng không chắc được) Ánh mắt quét qua một đường, cũng dừng lại ở nơi nào đó.

Tam Huệ mỉm cười, chuyển hướng sang Thất Nhân nói: “Tiểu Thất, vị này là Doanh phi nương nương, mau tới bái kiến.

Ánh mắt Thất Nhân chìm xuống nặng nề. Doanh phi sao? Nàng phải nhớ kĩ. Nữ tử đứng thẳng cúi đầu bên người Doanh phi kia chẳng phải là người bôi bẩn mặt trong vạt áo có giấu bọc giấy gói độc được sao? Tuy rằng hôm đó ả dùng nhọ nồi bôi đen mặt nhưng đáng người cùng tác phong tuyệt đối không thể nhầm được.

Thị tỷ kia hình như cảm nhận được tầm mắt nguy hiểm của Thất Nhân, ngẩng đầu, vừa vận dụng phải ánh mắt Thất Nhân, hình như cũng đã nhận ra điều gì. Ánh mắt lập tức co rúm một chút, hoảng sợ, lại cúi đầu xuống thấp, sâu trong đáy mắt không ngừng lóe lên.

“Huệ phi nương nương nhất định phải bảo trọng thân thể. Mấy ngày trước, thái y cũng vừa chẩn ra là nô tì cũng có thai. Đến lúc đó, trong hậu cung đồng thời có thêm mấy đứa trẻ, hẳn là sẽ rất náo nhiệt.” Doanh phi cười duyên, làm như việc thật tình cờ, huyền diệu.

Đáy mắt Thất Nhân lại trầm xuống, ả ta cũng mang thai? Đảo mắt nhìn lại Tam Huệ thấy trên mặt Tam Huệ lập tức cứng ngắc, trong miệng cũng nói: “Chúc mừng Doanh phi.”

Ngày hôm sau, trong hậu cung đồn đại rằng Doanh phi của Doanh Dương cung qua một đêm thành kẻ ngu dại, thị tỷ thiếp thân lại còn si ngốc hơn. Vệ binh tiến vào trong điều tra, cuối cùng tìm ra một chút vị thuốc hồng hoa cùng hình nhân chứa cổ độc bị dúi đâm qua.

Hậu cung vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé. Lúc này Doanh phi thất thế, người trong hậu cung nói là Doanh phi ác giả ác báo, hẳn là hại vô số nữ nhân trong hậu cung, tâm địa ác độc nên mới bị báo ứng thế này.

May mắn là đứa con trong bụng lại hoàn hảo, cũng không bị ảnh hưởng gì.

Hách Liên Vân Lam đến thăm một lần, lại bị Doanh phi trong trạng thái ngu dại cào vào tay. Trong cơn giận dữ, Hách Liên Vân Lam liền đem Doanh phi vốn là một trong bốn phi đầy vào lãnh cung.

“Kỳ lạ thật, ngày hôm qua Doanh phi vẫn khỏe mạnh, sao hôm nay lại làm ra biến cố lớn thế này?” Tam Huệ ngừng bàn tay đang dệt áo cho con lại, có chút lo lắng.

Thất Nhân không đáp lại, nguyên do trong chuyện này, nàng biết rõ hơn ai hết.

Chẳng qua là phản ứng của Hách Liên Vân Lam lại khiến nàng chân thành thở dài. Ai cũng nói đế vương vô tình, quả thật là vậy. Ngày hôm trước còn ân ái vợ chồng, Doanh phi kia còn mang máu thịt của người đàn ông kia, hôm nay phạm việc ngu dại, lập tức bị biếm vào lãnh cung, không quan tâm hỏi han. Không biết mình lưu lại đứa trẻ trong bụng Doanh phi kia là đúng hay là sai, khi nó sinh ra nhất định sẽ là một trường hợp bi kịch khác.

Thất Nhân đưa mắt nhìn Tam Huệ hạnh phúc ngọt ngào dệt áo cho con ở đằng kia, trong nội tâm không rõ có nên lo lắng hay không. Tam tỷ của nàng cứ nhất định lao vào, nhưng tình yêu của đế vương dành cho Tam tỷ liệu kéo dài được bao lâu?

67. Chương 67: Biến Cố Trong Cung Yến

Editor: HaLinh

“Tiểu Thất, cung yến tối nay, muội đi cùng ta đi.” Tam Huệ đột nhiên nhớ ra cái gì, dừng việc trong tay lại, kéo tay Thất Nhân nói.

Thất Nhân không có hứng thú liền lắc đầu: “Không đi đâu.” Cung yến là nơi ngư long hỗn tạp, nàng đi xem hóng chuyện làm gì.

Tam Huệ không đồng ý, vẫn không buông tha: “Tiểu Thất, không phải muội vẫn kêu cả người buồn bực sao? Cung yến rất náo nhiệt. Huống chi...” Tam Huệ dừng lại, “Tiểu Thất, muội cũng biết, từ lần ở Vạn Ân Tự đến bây giờ ta vẫn còn khiếp sợ. Trong cung luôn khiến ta bất an. Tiểu Thất, muội ở bên cạnh ta, ta mới có được cảm giác an tâm. Hơn nữa bề hạ cũng tán thành. Nói là có muội chăm sóc, hẳn cũng yên tâm.”

Thất Nhân nhìn Tam Huệ, cho dù không an tâm đi nữa, không phải Tam tử vẫn nguyện ý đứng chờ bên cạnh nam nhân đó sao? Chỉ một chữ tình, quả thật lại có thể khiến nhiều điều thay đổi.

“Vậy thì muội đi cùng tỷ.” Thất Nhân nói. Nàng làm vậy cũng chỉ để dẹp yên lòng Tam Huệ.

Trên đại điện oai phong, có tiếng đàn sáo thông thả du dương. Vũ cơ nhẹ múa theo nhạc, động tác uyển chuyển khiến người ta hoa mắt.

Nói đến cung yến, Thất Nhân vốn chỉ nghĩ là mấy nhân vật chính trong cung ngồi ăn một bữa cơm gì đó, nhưng nhìn tình hình trước mắt lại khiến Thất Nhân đau đầu không dứt.

Hách Liên Vân Lam ngồi trên đại điện tay đặt trên ngai vàng, cùng ngồi bên cạnh hẳn là Hoàng hậu mà Thất Nhân đã được ‘diện kiến’ ngày đó. Tam Huệ bị an bài ở vị trí bên phải chệch về phía dưới một chút. Dù sao hậu, phi vẫn có phân chia, cho dù Tam Huệ được sủng ái đi chăng nữa, về mặt lễ tiết, cũng không thể có cùng đãi ngộ cùng ngồi cùng hoàng thượng như hoàng hậu.

Thất Nhân được đặc biệt ân điển, đi theo ngồi bên cạnh Tam Huệ.

Những việc nhỏ này cũng bình thường.

Tuy nhiên, hướng mắt nhìn xuống phía dưới, Thất Nhân nhếch miệng, ước gì mình có thể tàng hình, nếu được như vậy thì cũng không phải lúng túng như hiện tại.

Ngồi vào ghế đầu phía bên trái là hai người hóa đá ngay sau khi nhìn thấy Thất Nhân đi vào, Thác Bạt Quy và Quân Nghị.

Phía dưới là người đang tay trái chống cằm tay phải cầm chén rượu lắc lư, cười đến thâm sâu khác người, ‘Liên Hoa Tiên Tử’ Cơ Y Duệ.

Kể quanh năm ở biên cương không vào kinh, cho dù vào kinh cũng chỉ là hoạt động ngầm, Tướng Vương Hách Liên Vân Lãm, cũng trùng hợp cùng Thất Nhân vào cung ngày ấy, hơn nữa còn lộ ra diện mạo thật sự của hẳn, khiến Thất Nhân nghĩ mãi không ra.

Thất Nhân cẩn thận đánh giá cái kẻ trên danh nghĩa là lão bản của nàng. Diện mạo của hẳn cùng Hách Liên Vân Lam có mấy phần tương tự, nhưng trên mặt lại không có chút gì uy nghiêm, ngược lại rất hiền hòa. Khóe miệng khẽ gợn lên, híp mắt, ánh mắt cho dù không cười cũng khiến người ta cảm thấy dễ thân thuộc.

Trước kia tiếp xúc với hẳn sao không cảm thấy hẳn là loại người này? Hơn nữa khi đó hẳn hẳn là một nhân vật mang mười phần áp lực mới đúng. Sao bây giờ lại có bộ dạng này? Là do Hách Liên Vân Lãm ngụy trang, hay là căn bản Hách Liên Vân Lãm từ trước đến giờ không phải bản tôn? Thất Nhân âm thầm tự đánh giá.

Nhìn lại Hách Liên Vân Lãm phía dưới, lại nhìn kẻ cầm chén rượu không biết nghĩ cái gì, thỉnh thoảng lại ho vài cái, vẻ mặt bệnh hoạn, Hách Liên Vân Băng.

Thất Nhân thở ra một hơi thật dài, nơi này đâu phải cung yến, phải gọi là quốc yến mới đúng. Kẻ nên tới đã tới, kẻ không nên tới cũng đã xuất hiện.

“Thác Bạt, Quân tướng quân, các người biết Chiến phu nhân sao?” Hách Liên Vân Lam hỏi, nhìn về phía hai người vẫn đang nhìn thẳng Thất Nhân không nhúc nhích như cũ.

“Chiến phu nhân?” Quân Nghị lộ ra vẻ mặt quái dị, không kịp phản ứng che lại.

“Nàng là Cơ gia thất nữ, Thất Nhân. Là phu nhân của Chiến gia gia môn đứng thứ nhất hoàng triều.” Hách Liên Vân Lam nói, vẻ mặt đầy thâm ý.

Quân Nghị nhìn vẻ mặt Thất Nhân, ánh mắt càng thêm phức tạp. Từ ngày chính tay mình đẩy nàng rơi xuống vực, hẳn ngày ngày đều hối hận, đau lòng thống khổ tự giày vò lấy mình. Ngay cả trong mộng cũng đều là hình bóng của nàng. Trong khoảnh khắc thấy nàng đi vào, tấm lòng đã chết của hắn như được sống lại.

Nàng vẫn chưa chết! Nàng vẫn sống sờ sờ mà đứng trước mặt mình! Bất kể nàng có tha thứ hay không, đối với hắn mà nói, không có chuyện gì tốt hơn việc nàng vẫn có thể sống tốt.

Lúc này, hắn lại bị ba từ “Chiến phu nhân” vừa nói đập vào đầu đau điếng.

Chiến phu nhân, nàng đã lập gia đình rồi sao?

Hắn chợt nhớ, đương gia đệ nhất gia môn Chiến Sênh Ca! Chính là người ngày đó gặp ở Cổ gia trong Phong Thành. Cô nương cuối cùng đi cùng người kia sao? Chẳng qua là, chuyện xảy ra từ lúc nào? Hắn cuối cùng, đã bỏ lỡ chuyện này sao?

Trong lòng Quân Nghị trầm xuống, tâm tình vừa tốt lên đột nhiên rơi xuống, không thở nổi.

“Bệ hạ nói đùa. Thất Nhân là một nữ nhân tầm thường, làm sao lại biết một nhân vật lớn nào trong triều?” Thất Nhân nói, mang bộ dạng phúc tùng. Tên Hách Liên Vân Băng này rốt cuộc là có ý gì? Nói như vậy, mang tới mười phần ý tứ dò xét thử, bảo nàng không nghi ngờ cũng khó. Quả nhiên là nên sớm dứt ra. Không thể quan hệ gì với loại người thế này.

Ý tứ trong mắt Quân Nghị cứng lại, cô nương sẽ không tha thứ cho hắn. Lúc này hắn là phải nhận toàn bộ quan hệ quen biết cùng bọn họ, chắc chắn cũng không nói chuyện.

“Thế hả?” Trong mắt Hách Liên Vân Băng lóe lên vệt sáng, ý tứ cùng tình cảm không rõ.

Hắn lại chuyển sang Hách Liên Vân Lãm, “Vân Lãm, người nhiều năm ở nơi biên cương nên không biết mấy năm gần đây trong hoàng triều Chiến gia quật khởi lên, thay thế Cơ gia năm đó, trở thành bá chủ buôn bán thật sự.”

“Vi thần ở biên cương cũng có nghe được. Chẳng qua là không nghĩ ra được là vi thần lại may mắn như vậy, lần đầu tiên vào kinh lại có thể gặp được chủ mẫu đệ nhất gian môn Chiến gia.” Hách Liên Vân Lãm khiêm nhường lễ phép đáp lại. Thanh âm trầm thấp khiến Thất Nhân xác định, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Hách Liên Vân Lãm.

“Vậy Vân Lãm, người nói một chút, người có ấn tượng ra sao với Chiến phu nhân?”

Thất Nhân nhượng mảy, sao mình lại trở thành chủ đề trên yến hội thế này? Có phải hơi lác đẽ quá rồi không? Chuyện này hơi có gì quái dị quá thì phải? Tại sao lại muốn người ta bình phẩm nàng từ đầu đến chân?

“Có thể trở thành chủ mẫu gia môn đệ nhất thì tất nhiên không tệ. vi thần chưa từng tiếp xúc mặt thiết nên không thể bình luận cho tốt.”

“Ha ha, cũng đúng.” Hách Liên Vân Lam cười đến vui vẻ, bên trong lại có mấy phần thâm ý không hiện rõ.

“Vân Lãm, người nhiều năm không về kinh thành, huynh đệ chúng ta cũng nhiều năm không gặp. Lần này gặp lại, hẳn là không thể để cho người rời đi nhanh thế được. Quả nhân ngày mai sẽ phân phó người xây dựng một tòa Tường Vương phủ ở kinh đô cho người. Sau này ở lại Kinh Đô lâu dài, cùng giúp đỡ quả nhân đi.” Hách Liên Vân Lam lại nói, rất có vẻ huynh đệ tình thâm.

Hách Liên Vân Lãm ngẩng đầu nhìn xuống dưới, lại cup mắt, ôm quyền tạ lễ: “Tuân ý chỉ của bệ hạ, tạ ơn ân điển của bệ hạ.”

Thất Nhân hừ nhẹ trong lòng, Hách Liên Vân Lãm này quả là rất không yên lòng với Hách Liên Vân Lãm, lúc này nhân cơ hội đem người giam lại bên mình, muốn trông coi gắt gao sao? Chẳng lẽ hẳn không biết đem một con sư tử hung ác đặt ở bên mình cũng là việc rất nguy hiểm sao?

Hách Liên Vân Lãm này cũng thật kì quái, sao lại quang minh chính đại chạy vào kinh đô như vậy?

“Đừng nói những thứ này nữa. Hôm nay mở yến mời các vị, thứ nhất là hoan nghênh Thác Bạt cùng Vân Lãm. Thứ hai là muốn hi vọng đem niềm vui của quả nhân cùng chia sẻ với mọi người.” Vừa nói vừa nhìn về phía Tam Huệ, “Đây là Huệ phi của quả nhân. Quả nhân sắp sửa có thêm hoàng tử nữa.”

Tam Huệ đỏ bừng gò má hạnh đào.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng Huệ phi.” Mấy người phía dưới cùng hô lên câu chúc.

“Ha ha.” Hách Liên Vân Lãm hắng giọng cười to, “Người đâu, ban thưởng rượu.”

Cung tỳ rót ấy người rượu trầm hương trăm năm thượng hạng do hoàng gia sản xuất.

Trong lúc nhất thời, hương thơm thoảng bay đầy trong đại điện.

“Huệ phi.” Hách Liên Vân Lãm chuyển hướng sang Tam Huệ, giọng nói nhu hòa, “Quả nhân cũng mời người, vì hoàng tử mà khiến người chịu khổ.” Vừa nói vừa thành thật rót cho Tam Huệ một chén nhỏ, đưa tới.

Cử động này làm cho Hoàng hậu ngồi bên tức đỏ mặt. Trong hậu cung này thiếu gì nữ nhân đã sinh hạ hoàng tử cùng hoàng nữ, tại sao hết lần này tới lần khác đều đối xử đặc thù với Huệ phi như vậy?

Thất Nhân đứng dậy nhận lấy. Cầm qua đưa cho Tam Huệ.

Tam Huệ đã sớm kích động, trong mắt rưng rưng lệ: “Bệ hạ nói vậy, đâu đều là những thứ nô tỳ phải làm.” Nhận lấy chén rượu nhỏ trong tay Thất Nhân, “Tạ ơn bệ hạ ban thưởng.”

Nàng gắp chén rượu lên định uống xuống.

“Gượng đã.” Lại thấy Hách Liên Vân Lãm ngắt lời một chút, “Huệ phi, người đang mang đứa nhỏ, chỉ cần nhấp một chút là được.”

“Dạ.” Tam Huệ đáp, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu.

Hách Liên Vân Lãm hình như khẽ thở dài, mắt sáng lấp lóe không ngừng.

Thất Nhân đột nhiên cảm thấy bất an, trong lòng nổi lên nghi ngờ.

Bất chợt, Tam Huệ đứng bên cạnh ngã về phía trước, “Phốc” ra một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm máu đen.

“Con ta...” Tam Huệ chỉ có thể kêu lên một từ rồi ngất đi, hôn mê bất tỉnh.

Toàn điện kinh hãi. Tiếng đàn sáo đột ngột dừng lại, vũ cơ kinh hoàng dạt ra một bên.

“Huệ Nhi, Huệ Nhi!” Hách Liên Vân Lãm vọt tới, một tay ôm lấy Tam Huệ, mặt mũi đầy hoảng sợ, “Thái y! Mau truyền thái y!”

Chưa đầy vài giây, thái y liền chen chúc nhau từng người một vọt vào.

Thất Nhân nhú mày.

Bắt mạch, mớm thuốc, hoàn thành một loạt động tác hết sức lưu loát.

Lông mày Thất Nhân lại càng xoắn chặt lại.

“Bệ hạ, Huệ phi nương nương thân trúng kịch độc, nếu chữa trị chậm một chút, sợ là nương nương cùng hoàng tử sẽ bỏ mạng tại chỗ.” Một thái y đứng lên bẩm báo với Hách Liên Vân Lãm. Thái độ quá mức nghiêm cẩn ngược lại khiến người ta thấy như giả bộ, như thể đóng kịch, nói ra như chỉ để thông báo chuyện này với mọi người tại đây mà thôi.

“Láo xược!” Hách Liên Vân Lam gầm lên, “Người nào dám cả gan hạ độc trước mặt quả nhân, hại ái phi cùng hài tử của quả nhân?”

Mắt quét qua mọi người tại đây, âm hiểm dừng lại trên người Thất Nhân, lại hiện lên vẻ âm tàn: “Chiến thị Thất Nhân, người thật to gan, tâm địa thật độc ác! Người thế mà lại hạ độc phi tử của quả nhân, chỉ ruột của người!”

Thất Nhân không nói lời nào, chỉ nhìn thẳng Hách Liên Vân Lam, trong lòng lạnh tê tái. Hoàng gia ư hoàng gia! Đây chính là tình cảm của hoàng gia sao?

Chén rượu kia, chỉ qua tay hai người liền truyền đến tay Tam Huệ. Một người là kẻ rót rượu, Hách Liên Vân Lam, người kia là chính mình.

Bản thân mình chắc chắn là không biết rượu kia trước đây có ai động chân động tay gì, còn lại duy nhất một khả năng, cũng chỉ có thể là Hách Liên Vân Lam.

Trong nháy mắt lúc Tam Huệ ngã xuống, Hách Liên Vân Lam như đã biết trước điều gì, thoáng cái liền chạy vội tới. Những thái y kia lại càng giống như đã chực sẵn ngoài điện, đi vào nhanh như vậy, động tác cũng hết sức chỉnh tề, không có chút hoang mang mà chần chạch. Ngay cả thuốc giải độc tựa như cũng đã chuẩn bị xong từ trước.

Tất cả, tất cả những chuyện này đều là chuẩn bị tính toán trắng trợn, mục đích là muốn dụ mình đi vào cái bẫy kia.

Nhưng chỉ vì hãm hại mình, Hách Liên Vân Lam có thể nguyện ý bỏ qua Tam Huệ cùng đứa con ruột thịt của hắn sao? Thật là tuyệt tình!

Đế vương quả thật vô tình đến tận cùng. Quẳng đi tám chân tình Tam Huệ giao ra như vậy, vậy là tâm cũng bị sói nuốt mất rồi!

Thất Nhân thấy trong lòng lạnh lẽo cùng tức giận, càng không thể chấp nhận nổi.

Nhất thời, trong đầu tự nhiên hiểu bề ngoài chuyện này đã trở thành loại gì. Chiến phu nhân đây vẫn hầu hạ bên người Huệ phi, đúng là người có khả năng hạ độc cao nhất. Khó trách bệ hạ khẳng khái là vậy.

“Bệ hạ, xin hãy bớt giận!” Quân Nghị vội vàng ra, “Chuyện này có điểm kỳ quặc. Chiến phu nhân căn bản không có động cơ hạ độc giết Huệ phi nương nương cùng tiểu hoàng tử. Mong bệ hạ nghĩ lại, không nên để người chân chính hạ độc nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.”

“Đúng! Bệ hạ, kính xin ngài hãy điều tra rõ chân tướng!” Thác Bạt Quy cũng vội vàng lao ra.

Tính tình Thất Nhân thế nào, sao bọn họ lại không biết. Căn bản là nàng không có lý do đầu độc Huệ phi hoàng triều. Huống chi người ấy lại là tỷ tỷ của nàng.

Thất Nhân trong lòng buồn nôn, kẻ hạ độc chân chính! Không phải là Hách Liên Vân Lam thì là ai? Là Hoàng đế Thiên Diễm hoàng triều! Trốn phía sau màn ra tay đầu độc chết vợ con của chính mình! Nghĩ đến thật là nực cười! Tự nhiên bị âm mưu hãm hại như vậy!

“Kỳ quặc?” Hách Liên Vân Lam hừ lạnh, “Quả nhân cũng thấy kỳ quặc! Tại sao sau khi Chiến Thất Nhân tới, ái phi lại liên tiếp gặp nạn? Đầu tiên là chuyến đi Vận Ân Tự, Chiến thị Thất Nhân đi theo, ái phi lại thiếu chút nữa sẩy mất tiểu hoàng tử. Thêm nữa là cung yến hôm nay, không chỉ có tiểu hoàng tử mà ngay cả ái phi cũng thiếu chút nữa mất mạng! Chiến thị Thất Nhân, người làm như vậy là để làm ai an tâm?”

Muốn gán tội cho người khác thì thiếu gì lý do tốt?

Con người Thất Nhân co lại, đây mới chính là mục đích thật của Hách Liên Vân Lam sao? Muốn liên lụy đến Chiến gia sao?

Chiến gia! Chiến gia! Sao nàng có thể mang đến phiền toái cho nam nhân kia được!

“Bệ hạ!” Thất Nhân mở miệng, lạnh lùng như băng đá, “Bệ hạ cần gì phải liên lụy đến người không có quan hệ? Huệ phi nương nương trúng độc như thế nào, bệ hạ nên biết rõ nhất mới phải?”

“Làm càn!” Trong mắt Hách Liên Vân Lam nổi sóng bùng bùng, lo lắng không ngừng, “Quả nhân nói người hạ độc thì chính là người hạ độc! Sao người còn dám cãi lại?” (Nghe là thấy vô lí! ==)

Thất Nhân cười lạnh một tiếng: “Bệ hạ là con trời, tất nhiên lời nói ra là chân lý. Chẳng qua là không đủ cho ta phục, sao có thể chỉ một mình bệ hạ là có thể phán quyết Thất Nhân có tội? Muôn dân thiên hạ sẽ nghĩ thế nào về vị đế vương của bon họ, chỉ biết vô đoán tính mạng người có tội, là bậc đế vương mà ngay cả một vị phụ nhân nhỏ nhỏ cũng không bỏ qua sao?”

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Hách Liên Vân Lam nghiêng răng nghiêng lợi, “Quả nhân sẽ khiến cho người tâm phục khẩu phục

“Người đâu! Đem Chiến thị Thất Nhân áp giải vào Thiên Lao!” Hách Liên Vân Lam quay đầu hét to ra lệnh.

“Bệ hạ, xin nghĩ lại!”

“Bệ hạ.....”

Quân Nghị cùng Thác Bạt Quy lo lắng trong lòng, cầu tình cho Thất Nhân.

“Thác Bạt, Quân tướng quân!” Hách Liên Vân Lam trầm giọng quát, “Đây là chuyện nội bộ của hoàng gia chúng ta, liên quan tới tôn nghiêm hoàng gia của chúng ta. Không liên quan tới Miêu tộc!”

Đã nói đến nước này, Thác Bạt Quy cùng Quân Nghị chỉ đành phải bất đắc dĩ nhìn Thất Nhân bị lôi đi xuống.

Hách Liên Vân Lãm híp mắt, nhìn không ra tâm tư trong đó.

Cơ Y Duệ lại càng không nói thay muội muội bất kỳ một câu nào, tâm tư khó dò, chỉ thấy khóe miệng cong lên một chút, như thể đang chờ xem chuyện hay.

Chỉ còn lại cả một điện im ắng đáng sợ, trừ có tiếng ho khan càng ngày càng dồn dập của Hách Liên Vân Băng.

68. Chương 68: Đêm Hồn Loạn

Editor: HaLinh

Trong thiên lao của Hoàng gia, Thất Nhân bị nhốt, tay chân đều mang gông to xiềng nặng. Đứng đối diện nàng là mấy quan sai hình bộ, bộ dạng ra vẻ hung thần ác sát.

Thất nhân thấy thật buồn cười, tên Hách Liên Vân Lam kia nói rằng muốn cho nàng tâm phục khẩu phục nghĩa là muốn vu oan giá họa cho nàng sao?

Nghĩ lại, chỉ có chừng này sao có thể cầm tù nàng? Chẳng qua, nếu lúc này nàng trốn đi, sẽ mang đến không biết bao nhiêu là tai họa với Chiến gia.

Nhưng rốt cuộc là Chiến gia đắc tội gì với Hách Liên Vân Lam, mà khiến hấn mất nhiều tâm tư mưu kế đến vậy? Hay là do gia tài đồ sộ của Chiến gia cuối cùng cũng khiến Hách Liên Vân Lam ngứa mắt?

“Chiến phu nhân, ta khuyên người nhận tội sớm một chút. Đại hình của Hình bộ chúng ta không phải thứ một cô gái bình thường có thể chịu đựng được.” Một vị quan trên ‘tốt bụng’ nhắc nhở.

Thất Nhân bật cười: “Ta vốn vô tội, sao lại muốn ta nhận tội được?”

Quan sai đối diện nhứ mày: “Chiến phu nhân, hình như ngài hơi cứng đầu quá thì phải, chuyện này với ngài cũng không có lợi gì.”

Thất Nhân thở dài, tên hoàng đế này, định dùng chiêu vừa đấm vừa xoa sao?

Đột nhiên khóe mắt quét đến bên cạnh cửa thấy có khói nhẹ, vội vàng nín thở.

Mấy viên quan sai trước mắt lại muốn nói thêm gì đó đột nhiên đều mềm nhũn người ngã xuống.

Một người áo trắng đứng cạnh cửa đi vào.

Thất Nhân phì cười, nam nhân này mà cũng dùng thủ đoạn nhỏ nhen như vậy sao?

“Chàng làm thế nào mà vào được trong hoàng cung, đến tận Thiên Lao này?” Thất Nhân hỏi, cười nắc nẻ, hoàn toàn không giống phạm nhân bị cầm tù chút nào.

“Cố Ninh vương giúp ta.” Chiến Sênh Ca thấp giọng nói.

Cố Ninh vương? Thất Nhân nhướn mày. Là Cố Ninh vương, ca ca của Cố Khuynh Thành kia, là nhân vật thần bí đến ở cung yến này cũng không lộ mặt sao? Lại dám lén lút sau lưng hoàng đế giúp Chiến Sênh Ca làm ra chuyện này?

“Đã bảo nàng xuất cung nhanh một chút, nàng lại không nghe.” Chiến Sênh Ca nói, mang theo một chút trách cứ và đau lòng.

“Dạ, là lỗi của ta thưa lão gia.” Thất Nhân khẽ nở nụ cười, nàng cũng muốn ra ngoài sớm một chút mà, chẳng qua là không ngờ được Hách Liên Vân Lam lại ra tay nhanh như vậy.

Chiến Sênh Ca lục ra một chuỗi chìa khóa trên người mấy kẻ vẫn đang mê man, mở khóa xiềng xích hộ Thất Nhân.

“Làm sao bây giờ, chuẩn bị chạy trốn đến chân trời góc biển sao?” Thất Nhân đuổi đuổi cánh tay, cười đùa thoải mái.

Chiến Sênh Ca liếc nàng một cái: “Nàng đứng đắn chút đi.”

Thất Nhân lập tức thu lại nụ cười, bắt chước Chiến Sênh Ca, vẻ mặt cũng như khối băng: “Dạ vâng, thưa lão gia.”

Chiến Sênh Ca không thèm để ý đến nàng nữa, đi thẳng ra ngoài, đúng là không còn gì để nói với nữ nhân này. Lòng hẩn như lửa đốt, mà nàng lại hết lần này tới lần khác coi như việc không đáng lo.

Thất Nhân “Xiii” một tiếng, phì cười đi theo hẩn lên: “Bây giờ đi đâu nhỉ?”

“Nàng nói xem trong tình huống này thì nên đi đâu?”

“Tử đạo hữu bắt tử bản đạo.*” Thất Nhân cười hai tiếng u ám, “Nếu muốn vu oan thì cho lời vu oan vững chắc hơn tí nữa đi!” (Ý chỉ sự ích kỷ, ~ ‘Anh đi mà chết, bản đạo đây không chết làm gì.’)

Dám nói nàng hạ độc! Giỏi lắm, đã thế thì nàng hạ độc thật luôn! Khiến cho cả hoàng cung của hẩn không được yên bình! Còn cả thái y kia nữa, hẩn là kẻ biết rõ sự tình. Vậy thì ra tay từ chỗ hẩn cũng tốt.

Chiến Sênh Ca liếc nhìn nàng một cái, biết là cô nàng này sẽ không chịu thiệt thòi mà nuốt nhục.

Bên trong hoàng cung, hai bóng dáng to lớn đáng sợ hiện lên, một vết trắng lóe lên đầy quỷ mị, trông như đang mang trong ngực thứ gì đó như con chuột trong túi nhỏ, khiến thị vệ tuần tra ban đêm sợ hãi run rẩy.

Trong cung có quá nhiều oan hồn, chẳng thiếu những thứ quỷ quái như thế này.

Bên trong ngự dược phòng, toàn bộ đèn kịt, có hai bóng người đang vội vàng chế thuốc. Chỉ một lát sau liền hoàn thành mỹ mãn.

Thân ảnh lại bay vút ra ngoài, đi đến điện Triều Cúc.

Trong thái y viện, đêm nay thái y Thạc Ý là người đang trực nhiệm vụ, cũng chính là người bẩm báo tình hình trúng độc của Tam Huệ cho Hách Liên Vân Lam trong bữa tiệc.

Lúc này lão đang thở dài liên tục. Bên trong hoàng cung này toàn những điều xấu xa hèn hạ, cũng không phải lần đầu tiên lão thấy. Chẳng qua là việc để vương ngay cả con mình cũng hại thì thật sự mới thấy lần đầu.

Hôm trước, công công bên cạnh bệ hạ tới chỗ hẩn lấy độc được, lão còn cảm thấy bực mình. Không ngờ là hôm nay lại dùng để hạ trên người Huệ phi nương nương, thảo nào bệ hạ đã bảo trước bọn hẩn chờ bên ngoài, nguyên lai là chuyện như vậy.

Hết lần này tới lần khác muốn giá họa lên người một cô gái vô tội, lão cũng không đành lòng. Nhưng bệ hạ là Quân, lão là thần, sao có thể đổi nghịch với ý của bệ hạ.

Chỉ mong cô nương kia có thể tránh được kiếp này. Nhưng ý tứ của bệ hạ thì nàng cũng chẳng tránh được. Sao bệ hạ lại cho nàng sống được chứ. Còn không biết nàng còn có thể bình an qua được đêm nay không?

Cho dù tránh không được thì cũng đừng tìm đến lão, lão chẳng qua chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, nói cho cùng thì cũng chỉ là tên lâu la bé nhỏ.

Thật là nhắc đến Tào Tháo, lão đưa mắt quét qua cửa sổ, lại thấy bên ngoài cửa sổ có một gương mặt con gái xầm xì. Khóe mắt chảy máu, sắc mặt tái nhợt khiến hai hàng máu lại càng chói mắt, làm cho lòng người hoảng sợ.

Mặc dù không còn vẻ hoạt bát sinh động như lúc trong cung yến, nhưng đây chính là khuôn mặt của Chiến phu nhân, lão chắc chắn sẽ không nhận nhầm. Dưới ánh trăng lạnh lẽo soi rọi, càng thêm xấu xí khiến lòng người ta lạnh phát run.

Thạch Ý hét lên một tiếng “A!” to, vội vàng lui về phía sau, chân tay lão đảo, đập phải bàn chân, ngã chổng vó trên mặt đất.

“Đừng, người đừng...tới đây!” Thạch Ý sợ quá chui tọt dưới bàn, giọng nói đã bắt đầu run rẩy.

Làn gió âm tà thổi qua, “Oành” một cái xuống, cửa lớn tự động mở ra, cô gái mặc áo tơ trắng u ám lơ lững bay vào. “Thạch thái y...Thạch thái y...” Âm thanh lúc có lúc không như truyền từ trên chín tầng trời truyền xuống, “Trả lại mạng cho ta...Trả lại mạng cho ta...”

“Chuyện này không liên quan đến ta! Chuyện này không liên quan đến ta!” Thạch Ý ôm đầu thật chặt, co rúm lại một cục, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn, “Là do bệ hạ! Do bệ hạ!”

Ánh mắt cô gái mặc áo tơ trắng chợt lóe lên, lại tiếp tục: “Người hãm hại ta...Người hãm hại ta....Ta đau quá...Đau quá...” Vừa nói, nàng vừa đưa ra hai tay đầy vết máu.

“Á!” Thạch thái y lại càng co rúm lại chặt hơn, “Phu nhân, thật sự là chuyện này không liên quan đến ta. Ta cũng không muốn phải làm thế. Người ở trên trời có linh, người nào hại người thì người đi tìm người đó! Người có yêu cầu gì nhất định ta sẽ thỏa mãn người! Người mau đi đi!” Thạch thái y đã khóc nức nở từ trước, quý xuống dập đến u đầu.

“Trả lại sự trong sạch cho ta...Trả lại sự trong sạch cho ta...” Âm thanh u ám tiếp tục vang lên.

Hả? Sự trong sạch của nàng sao còn được nữa? Thạch Ý sửng sốt một lúc. Trả lại trong sạch cho nàng tức là vạch trần bí mật của bệ hạ. Kết quả của việc này thì chỉ có đường chết.

“Vậy người sẽ bám theo ta sao...” Sự do dự trong nháy mắt của Thạch Ý hình như đã chọc giận con quỷ, nó lại bay tới trước mấy bước, hàm răng trắng ớn lóe lên hướng về phía Thạch Ý, trên răng trắng cũng là vết máu loang lổ, kèm theo làn gió như từ âm phủ bay tới, khiến Thạch Ý run rẩy tận đáy lòng.

Trong nháy mắt, hai mắt Thạch Ý trừng to, chẳng còn quan tâm đến lễ quân thần là cái gì, đế vương là cái gì, lập tức tè ra quần, bỏ ra ngoài, hướng về phía cổng lớn mà bỏ chạy. “Đừng tới tìm ta, đừng tới tìm ta! Ta trả lại sự trong sạch cho người! Trả lại sự trong sạch cho người!”

Âm thanh của lão lại hướng đến tầm cung ở điện Chiêu Hoa.

Con quỷ trong nhà để lộ ra một nụ cười sáng khoái giảo hoạt.

Phía sau cửa, một người áo trắng bước ra.

‘Quỷ’ liền ra nghênh đón: “Chàng nhìn bộ dạng thái y mà xem, thật là yếu bóng vía!”

Chiến Sinh Ca nhìn bóng dáng thái y hoảng hốt, chạy mất dép cũng chẳng thèm nhột: “Trong cung vốn không phải nơi sạch sẽ gì, phải cố gắng sinh tồn ở chỗ này cũng là kẻ máu tanh đầy người. Vì thế nên oan hồn là thứ người trong cung sợ nhất.”

Con quỷ mang hình dáng Thất Nhân nở nụ cười: “Oan hồn? So với quỷ thì người còn đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần!” Cười một chút, vẻ mặt tái nhợt lại đầm đìa máu nhìn thật đáng sợ.

Chiến Sinh Ca nhìn nàng, há hốc miệng như định nói gì đó.

Thất Nhân nhú mày: “Sao vậy? Ta nói sai sao?”

Chiến Sinh Ca lúc này mới thông thả nói: “Nàng mà không đi rửa mặt đi thì trông sợ hơn cả người cả quỷ.” Đi kèm là cái sắc mặt không có chút gợn sóng nào, muốn chân thật cỡ nào thì có chân thật cỡ đó.

Thất Nhân như cảm thấy có quạ quang quác bay qua đỉnh đầu, tên này học cách nói mỉa mà mặt lạnh như tiền từ lúc nào vậy?

Trong điện Chiêu Hoa, Thác Bạt Quy cùng Quân Nghị một lúc lâu sau vẫn không chịu dời đi, khiến Hách Liên Vân Lam mất cả kiên nhẫn. Hách Liên Vân Băng và Cơ Y Duệ cũng đứng đợi một bên.

“Bệ hạ, Quân Nghị cũng biết việc quý phi nương nương trúng độc là chuyện lớn. Nhưng nếu nói Chiến phu nhân là kẻ hạ độc thì chuyện này cũng lộ ra nhiều điểm cổ quái.” Về mặt Quân Nghị rất nghiêm túc.

Hách Liên Vân Lam liếc qua hắn một cái, tên Quân Nghị này đã nói cả buổi tối rồi, thật là không bình thường: “Quân tướng quân, người cùng Chiến thị kia có giao tình thâm hậu thể nào mà lại cầu tình cho nàng?”

Quân Nghị sửng sốt một chút rồi nói: “Bệ hạ, Quân Nghị chẳng qua là bàn luận chuyện này thôi. Cũng không muốn một cô gái như vậy gặp chuyện oan khuất.” Nếu cô nương không muốn thừa nhận quan hệ này thì coi như không quen luôn chứ sao.

“Giải oan?” Hách Liên Vân Lam hừ lạnh, “Ý của người là quả nhân đã đổ oan cho nàng?”

Thác Bạt Quy vội kéo Quân Nghị: “Bệ hạ, Quân Nghị nói không phải có ý này...”

Đang nói chuyện thì lại nghe ngoài cửa có tiếng ồn ào.

“Bệ hạ! Ta muốn gặp bệ hạ!” Một âm thanh kinh sợ thất thanh vang lên.

“Thạch thái y, chuyện gì xảy ra với người vậy?”

“Thạch thái y, người không thể đi vào!”

Lại có tiếng thị vệ ngăn cản.

Hách Liên Vân Lam cau mày, gật đầu với thái giám bên cạnh. Thái giám vội vàng mở cửa, lạnh lùng hỏi: “Thạch Ý, người ra đây nào loạn làm gì?”

Thạch Ý bộ dạng thất hồn lạc phách, chật vật vô cùng, giày chỉ còn lại một cái, trên y phục đầy tro bụi một mối, lại có mấy chỗ không biết va vào nơi nào, thùng lỗ chỗ.

Đây là Thạch Ý vốn ngày thường luôn tao nhã lịch sự, sao lại thành cái bộ dạng này?

Hách Liên Vân Lam nhìn chằm chằm Thạch Ý, chờ đợi hắn giải thích.

Thạch Ý quỳ xuống “phục” một tiếng: “Bệ hạ, có người chết rồi!”

Người chết! Lòng mày Hách Liên Vân Lam càng nhăn chặt hơn, tên này có biết mình đang nói gì không đấy?

“Bệ hạ, Chiến phu nhân kia chết oan rồi!” Lại nghe thấy Thạch Ý nói tiếp.

Chiến phu nhân? Chết oan sao?

Mọi người trong phòng đều khiếp sợ.

“Người nói nhăng nói cuội gì thế?” Hách Liên Vân Lam vỗ án, quát to.

“Bệ hạ, chẳng lẽ người đã quên, hôm trước người bảo Tào công công đến chỗ vi thần lấy Bách Lí Hương này, cũng bảo Thái y viện chuẩn bị xong xuôi giải được Bách Lí Hương. Hôm nay, độc trong người Huệ phi nương nương đúng là Bách Lí Hương. Bách Lí Hương kia là thuốc do viện thái y chuẩn bị, vị Chiến phu nhân kia không thể lấy được. Bệ hạ, Chiến phu nhân vậy là bị chết oan rồi!” Thạch Ý lúc trước bị Thất Nhân dọa cho sợ vỡ mật, chỉ một chốc đã nôn hết mọi việc ra.

Thoảng cái, mọi vật đều tĩnh lặng.

Quân Nghị cùng Thác Bạt Quy không thể tin được, nhìn về phía Hách Liên Vân Lam.

Cơ Y Duệ nheo mắt lại, Hách Liên Vân lam lại càng ho khan dữ dội hơn.

Trong nháy mắt, mặt Hách Liên Vân Lam xanh mét: “Thạch Ý, người có biết người vừa nói gì không?”

Lời nói ảm tiếng gươm đao, lạnh lẽo xuyên tới.

Thạch Ý như đột nhiên thức tỉnh, trừng to hai mắt, lúc trước sợ thứ quỷ dị, lúc này hấn lại chọc cho bệ hạ nổi giận, cuối cùng tinh thần hấn chịu thua hoàn toàn, lặn dưng ra đất ngất xỉu.

“Bệ hạ, sao thái y này lại nói như vậy?” Quân Nghị hỏi. Trong lòng hấn lại tức giận, thì ra là do hoàng đế bệ hạ sai hạ nhân đầu độc, để hãm hại cô nương sao? Khó trách thái độ bệ hạ vẫn cứng rắn như vậy.

“Lời nói lung tung của kẻ điên mà người cũng có thể tin tưởng tụy tiện như vậy?” Hách Liên Vân Lam lạnh lùng nói: “Người đâu, mang kẻ điên này xuống!”

Thạch Ý lập tức bị lôi đi.

“Bệ hạ, không có lửa làm sao có khói.” Quân Nghị cũng lạnh giọng, “Thái y kia làm sao có thể vô duyên vô cớ nói gở như vậy?”

Hách Liên Vân Lam giận dữ nhìn thẳng vào Quân Nghị: “Quân Nghị, việc của quả nhân cho tướng lĩnh phiên bang ngoại tộc xen vào từ khi nào vậy?”

Quân Nghị đang định đáp lại thì một thái giám trong cung vội vã chạy tới bên mấy cung nữ thái giám, đứng lại ở bên ngoài điện Chiêu Hoa, dáng vẻ rất cấp bách.

“Khởi bẩm bệ hạ, Hoàng hậu nương nương học máu hôn mê rồi ạ!”

“Khởi bẩm bệ hạ, Lan phi nương nương trúng độc.”

“Khởi bẩm bệ hạ, Mai phi nương nương đột nhiên ngất xỉu.”

69. Chương 69: Ban Thưởng Phong Danh “nhàn”

Editor: HaLinh

“Hỗn láo! Hỗn láo! Cả một lũ ăn hại!” Hách Liên Vân Lam thật sự nổi giận, không thể kiềm chế lòng phẫn nộ, đập bàn vang “Ầm ầm”. Không biết là hấn mắng Thạch Ý hay là mắng nô tài, có khi là mắng ai khác.

“Bệ hạ, Huệ phi nương nương lúc trước bị trúng độc, hiện tại các vị nương nương trong cung cũng đồng thời trúng độc, xem ra việc hạ độc lần này hấn là có kế hoạch mưu toan từ trước. Giờ phút này, Chiến phu nhân đang ở trong lao ngục, tất nhiên không thể nào làm ra chuyện này. Kẻ hạ độc hấn là người khác. Xin bệ hạ minh xét.” Quân Nghị cúi đầu nói, cũng không nói là do Hách Liên Vân Lam âm mưu hãm hại, đem việc Huệ phi trúng độc nối liền với việc các vị nương nương khác trúng độc làm một, dùng lý lẽ này mà giúp Thất Nhân cởi bỏ tội danh.

“Khụ khụ, bệ hạ, về tội danh của Chiến phu nhân có lẽ chúng ta nên dừng tranh luận.” Hách Liên Vân Bằng ho khan vài tiếng rồi nói.

“Bệ hạ, hay là đi xem các vị nương nương ra sao trước đã.” Cơ Y Duệ cũng mở miệng.

Chuyện này thật sự quá mức tưởng tượng, không chỉ không đạt được hiệu quả dự đoán mà còn nhận được một hoàng cung hỗn loạn. Đây không phải là ‘trộm gà không được còn mất nắm gạo’ sao? Nghĩ cũng thấy nực cười, vẫn còn tìm bậc thang để bệ hạ xuống sao?

Trong mắt phượng của Hách Liên Vân Lam hiện ra tia sáng lạnh: “Không được! Đi Thiên Lao!” Vung ống tay áo lên, dẫn đầu đoàn người đi ra ngoài.

Trong thiên lao hoàng gia, mấy quan sai bộ Hình mơ màng tỉnh dậy. Hoang mang một chút, mấy vị lập tức hốt hoảng như có lửa đốt đ*o, cả đám vội vàng nhảy lên.

“Nguy rồi, là khói mè!”

“Có người cướp ngục!”

“Nhanh đi bẩm báo với bệ hạ!”

Cả bọn đã làm loạn cào cào lên.

Chợt quay mắt nhìn, cả đám liền yên tĩnh lại, mặt nghếch ra một vẻ hết sức quái dị.

Người đang mang gông xiềng, bất tỉnh nhân sự, dựa vào vách tường đối diện không phải Chiến phu nhân thì là ai?!

Lần này cướp ngục lại không đem phạm nhân đi? May là không cướp đi chứ tội này bọn họ chịu không nổi. Đây là phạm nhân bệ hạ ra lệnh bắt, phải quản lý thật kĩ. Chỉ nghĩ thôi cũng biết, nếu người này đào thoát khỏi bàn tay họ, bệ hạ sẽ tức giận đến nhường nào.

“Ừm...Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” Đầu Thất Nhân giật giật, mở mắt nghi ngờ.

“Không có chuyện gì! Không có chuyện gì!” Mọi người đồng loạt trả lời. Nếu kết quả là hữu kinh vô hiểm, cần gì phải nói ra chuyện này làm mình có nguy cơ bị tội?

“Bệ hạ giá lâm!” Bên ngoài thiên lao truyền đến tiếng hô nghênh đón của thái giám.

Đám quan sai vội vàng cung nghênh.

Hách Liên Vân Lam bước vào thiên lao, đi theo sau là đám bốn người Hách Liên Vân Băng.

“Có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?” Hách Liên Vân Lam liếc qua mấy người qun sai, lạnh lùng hỏi.

“Bẩm bệ hạ, tất cả đều bình thường.” Bọn quan sai ‘nào đó’ nghiêm trang trả lời, vẻ mặt không hồng không động.

Trong lòng Thất Nhân cười thầm, người trong cung này, quả thật là nói dối cũng chẳng phải nghĩ trong đầu. Mà tên Hách Liên Vân lam này cũng tới sớm thật.

Hách Liên Vân Lam lại chuyển hướng sang Thất Nhân: “Chiến phu nhân, người cũng có bản lĩnh lớn đấy! Người bị giam ở đây mà cũng có thể làm náo loạn cung đình của quả nhân! Vậy thì kẻ sau lưng người phải có bản lĩnh phi thường nhỉ?” Giọng nói âm trầm đầy nghiến, hoàn toàn không che dấu tức giận trong lòng, vẫn còn muốn đem Chiến gia kéo vào cùng Thất Nhân.

“Bệ hạ, dân phụ nghe không hiểu. Dân phụ chẳng qua chỉ là một người phụ nữ nhỏ nhoi, làm sao mà có bản lĩnh phi thường đây?!” Thất Nhân nghi ngờ hỏi, thuận tiện đem xiềng xích trên tay giơ lên ọi người cùng xem, ra vẻ mình bị trói buộc, làm sao có thể lật đổ con sóng lớn này.

Hách Liên Vân Lam hung hăng nhìn thẳng vào Thất Nhân như muốn tìm kiếm dấu vết sơ hở gì của nàng.

“Bệ hạ....bệ hạ....” Một giọng nữ truyền từ xa xa, dồn dập mà yếu ớt.

Đoàn người nhìn lại thấy Tam Huệ đang vịn tay một tỷ nữ vội vàng đi tới, do vừa hôn mê tỉnh lại nên sắc mặt tái nhợt.

“Huệ phi, sao người lại đến đây?” Hách Liên Vân Lam đi tới, nhẹ nhàng đỡ lấy, “Sao lại không nghỉ ngơi cho tốt?” Giọng nói lập tức dịu dàng, ân cần lại mang theo chút oán trách.

“Bệ hạ.” Tam Huệ liền quỳ xuống, “Bệ hạ, gia muội cũng không phải là người hạ độc, cầu xin bệ hạ khai ân, bỏ qua cho Thất muội.”

Hách Liên Vân Lam đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo Tam Huệ: “Huệ phi, thân thể nàng không tốt, mau đứng lên.” Đang lúc Tam Huệ chưa phản ứng gì, lại nói: “Nàng có tấm lòng nhân hậu, sao có thể biết lòng người ghê tởm thế nào? Nàng bảo lúc nàng ấy hạ độc nàng thì còn nhớ đến tình tỷ muội với nàng sao?” Mặt hắc đã giận tái đi. (Arghhhh.....ta khinh bỉ tên này!!!! Đúng là lòng người ghê tởm thật.)

“Nô tì chỉ biết đày lòng Thất muội vốn thuần lương, chỉ biết Thất muội dối dãi thật lòng, chỉ biết trong chùa Vạn Ân Tự, nêu không có Thất muội, nô tì đã sớm mất con nhỏ trong bụng rồi.” Tam Huệ nói, “Nô tì chỉ biết Thất muội không thể nào hại ta.” Từng tiếng thanh thúy cất lên, âm thanh vang vọng.

“Nàng!” Hách Liên Vân Lam nổi giận. Đây thật đúng là kẻ nào cũng nhảy ra cản trở, đầu tiên là hai người Quân Nghị tìm mọi cách cầu tình, lại thêm Thạch Ý đột nhiên nổi điên, tiếp theo là hậu cung gà bay chó sủa, hiện giờ là Huệ phi nói ra những lời chính nghĩa như vậy.

Chẳng lẽ hẳn thật sự không có cách nào giam giữ Cơ thị của Chiến gia sao?

Trong lòng bùng bùng lửa giận.

“Cầu xin bệ hạ khai ân.” Tam Huệ lại quỳ xuống.

“Bệ hạ, chuyện này còn phải bàn bạc kĩ hơn, từ từ suy tính.” Cơ Y Duệ đột nhiên nói một câu, không hiểu là nói chuyện điều tra kẻ hạ độc hay là nói chuyện hãm hại Chiến gia.

Dù sao Hách Liên Vân Lam cũng nghe theo lời này, liếc một vòng qua Thất Nhân: “Hừ! Thả nàng đi!” Trong mắt hắc ùn ùn khí lạnh.

Lại nhìn lại Tam Huệ quỳ trên mặt đất, không nói gì nữa, hươ hươ ổng tay áo, đi ra ngoài.

Hách Liên Vân Băng và Cơ Y Duệ liền đuổi theo.

Quân Nghị cùng Thác Bạt Quy nhìn sâu vào Thất Nhân một chút rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Thất Nhân được tháo hết gông xiềng trên người, đi tới bên cạnh Tam Huệ, lại thấy Tam Huệ không nhúc nhích gì.

Thất Nhân ngồi xổm xuống, muốn đỡ nàng dậy. Bỗng dưng phát hiện trên mặt Tam Huệ đã chảy ra hai hàng nước mắt.

“Tam tỷ!” Thất Nhân than nhẹ.

“Tiểu Thất, là do Tam tỷ hại muội.” Tam Huệ vuốt ve gương mặt Thất Nhân, “Nếu Tam tỷ không cố ý muốn người tiến cung, cố ý mang theo muội đi tham gia cung yến thì sao lại xảy ra chuyện như vậy? Làm sao có thể hại muội chịu tai ương trong lao ngục?”

Thất Nhân vỗ về tay Tam Huệ: “Tam tỷ lo lắng nhiều rồi. Tiểu Thất chẳng phải vẫn sống tốt sao? Cũng chẳng phải là chịu lao ngục, tai ương gì, mới vào ngắm cảnh có một đêm thôi.”

Tam Huệ nhìn nàng kĩ càng một lần, nước mắt càng nhiều: “Tiểu Thất, hay là muội xuất cung đi. Trong cung này chỉ một mình ta cũng tốt. Muội cũng không nên vào để bị liên lụy.”

Thất Nhân hiểu trong lòng, Tam Huệ thông minh như vậy làm sao không đoán ra có vương mắc ở đâu. Nước mắt này hẳn là vì Hách Liên Vân Lam mà thất vọng đau khổ.

“Tam tỷ, tỷ đi cùng ta đi.” Thất Nhân nói nhỏ. Một khi đã biết tâm tư Hách Liên Vân Lam, sao nàng có thể để Tam tỷ ở cạnh loài lang sói, “Nếu tỷ, nếu tỷ nguyện ý, muội nhất định có thể dẫn tỷ ra ngoài.”

Tam Huệ lắc đầu: “Ta không đi. Ta còn có con nhỏ.” Vừa nói vừa có chút đau lòng, vuốt ve bụng mình.

“Vì con, tỷ lại càng phải ra ngoài cùng muội.” Trong giọng nói của Thất Nhân có chút nghiêm nghị, “Tỷ nghĩ mình đủ sức che chở cho đứa bé này?”

Tam Huệ cúi đầu xuống không đáp.

“Vậy là tỷ không từ bỏ được tên kia?” Khẩu khí Thất Nhân lập tức chuyển, “cho dù hấn vì mình mà không chữa bất cứ thủ đoạn nào, thậm chí có thể hạ thủ với vợ con mình, vậy mà tỷ vẫn yên lòng đứng bên hấn sao?”

Một loạt lời nói khiến Tam Huệ ngây người. Hiểu trong lòng là một chuyện mà bị người ta nói thẳng ra lại thấy đau lòng không chịu nổi.

“Chẳng phải cuối cùng hấn vẫn cứu trở lại sao?” Tam Huệ rơi lệ, khuôn mặt cười thê lương, “Tỷ vẫn muốn tin tưởng hấn sẽ không đối xử với ta như vậy.” (Noooooooo!!!!!!)

Thất Nhân thở dài thườn thượt, nàng biết Tam Huệ có tình yêu vô cùng sâu nặng với Hách Liên Vân Lam. Cho dù biết là bị lợi dụng mà nàng cũng tình nguyện tiếp tục sống ở nơi này sao, nguyện ý tin tưởng người đàn ông kia sao?

“Tiểu Thất, chúng ta vẫn là tỷ muội, đúng không?” Tam Huệ đưa mắt lên nhìn, nước mắt mờ mờ, trong câu hỏi có nuối tiếc chút ưu sầu.

“Tất nhiên.” Thất Nhân đưa tay lên gạt nước mắt cho Tam Huệ, nhẹ nhàng nói.

Tỷ muội tình thâm lúc này, nếu như vẫn còn duy trì ở hai bên phe cánh đối nhau, liệu có phai nhạt? Hai người không dám nghĩ tiếp, cũng không dám nói.

“Chiến phu nhân, sao lại phải xuất cung nhanh như vậy? Là do quả nhân bạc đãi người sao?” Hách Liên Vân Lam ngồi trên ghế trong ngự thư phòng, nhìn Thất Nhân tới chào từ biệt để xuất cung, hỏi với giọng hết mực hòa ái dễ gần, như thể hoàn toàn không xảy ra việc mấy ngày trước hấn đem Thất Nhân tống vào thiên lao.

Thất Nhân cười cười: “Thần cũng mong được bệ hạ ưu ái, có thể ở trong cung làm bạn cùng tỷ tỷ. Chẳng qua là dân phụ rất nhớ tướng công ở nhà. Mong bệ hạ cho phép dân phụ trở về.” Nàng vẫn một mực đàng hoàng, Hách Liên Vân Lam hấn không dám chọc gì, thì nàng rốt cuộc cũng giả ngu theo lẽ tự nhiên.

Hách Liên Vân Lam hí mắt nhìn nàng một hồi: “Nếu như vậy, quả nhân cũng không giữ Chiến phu nhân. Chiến phu nhân có công bảo vệ Huệ phi cùng hoàng tử ở Vạn Ân Tự, quả nhân thưởng phạt phân minh, hấn là cũng nên ban thưởng thật tốt. Vậy ban cho phu nhân phong hào Chiêu Quốc phu nhân, ban thưởng một chữ ‘Hiên’ thế nào?”

Thất Nhân nâng mày: “Bệ hạ nói quá rồi. Bảo vệ Huệ phi và tiểu hoàng tử là điều dân phụ phải làm, không cần ban thưởng.”

“Sao vậy, Chiến phu nhân thấy phong hào quả nhân ban thưởng mất sao?” Trong giọng nói của Hách Liên Vân Lam tràn đầy nguy hiểm, ý tứ hàm súc, làm như nếu Thất Nhân dám nói một chữ “vâng” là lập tức sẽ mang nàng nhốt vào thiên lao một lần nữa.

Thất Nhân thở dài, tâm tư hoàng đế thật khó dò, chỉ đành nói: “Tạ ơn bệ hạ ban chữ. Nếu bệ hạ định ban thưởng chữ, có thể đổi một chữ khác không? ‘Nhân nhân nhân sự chi nhân’, dân phụ chỉ mong có thể sống cả đời thanh nhàn, tự do tự tại.”

Hách Liên Vân Lam liếc nhìn nàng một cái: “Tâm tư phu nhân cũng thật là thanh nhã.”

“Bệ hạ nói phải.” Thất Nhân nói, “dân phụ chỉ nguyện làm việc đồng áng, nhàn vân dã hạc*, như mây bay trên trời là được.” (*ý chỉ thanh thản, rảnh rang như hạc trong hoang dã, như mây bay chậm rãi)

“Nói rất hay!” Hách Liên Vân Lam nói một câu. Cầm bút lên múa, từng chữ rơi trên thánh chỉ:

Nay có Cơ thị ở Chiến gia, hiền lương thực đức, phẩm hạnh đoan trang, là mẫu mực mà phụ nữ cần hướng tới. Nay phong cho hiệu Chiêu quốc phu nhân, ban cho chữ “Nhân”.

Thánh chỉ vừa ra “Nhân” thê của Chiến gia nổi danh trong thiên hạ.

“Cô nương!” Thất Nhân đang đi tới cửa cung, lại nghe tiếng la của Quân Nghị dồn dập truyền đến.

Thất Nhân thở dài, quay đầu lại.

Chỉ thấy Quân Nghị cùng Thác Bạt Quy đang giục ngựa vội vàng chạy tới. Vừa nhảy xuống ngựa liền đứng ngay trước mặt Thất Nhân, vẻ mặt áy náy bất an.

“Tiểu vương tử, Quân tướng quân, xin gọi ta là Chiến phu nhân.” Thất Nhân cười khẽ.

Hai người sững sốt, ánh mắt trong phút chốc trầm xuống. Trước kia lời nói của nàng chưa bao giờ xa cách như thế.

“Chiến phu nhân.” Hai người ấp úng mở miệng.

“Có chuyện gì không?” Thất Nhân hỏi.

“Sao ngươi lại trở thành Chiến phu nhân?” Thác Bạt Quy hỏi thẳng. Trẻ con vốn không giấu được tâm tư, nghĩ đến cái gì thì hỏi cái đó. “Còn nữa, sao cô lại ở chỗ này?” Cuối cùng, không đợi Thất Nhân trả lời, vội vã la lên: “Những thứ này cũng không phải trọng tâm.” Lại hít một hơi thật sâu, “Cô không sao là tốt rồi!”

Thất Nhân cười cười nhìn hắn, không nói câu nào.

“Chiến phu nhân, Quân Nghị ngày đó nhất thời gấp gáp, lỡ tay đem phu nhân.....” Quân Nghị lại dừng một chút, “Mong phu nhân tha thứ.”

Thất Nhân liếc hắn một cái: “Chuyện đã qua, Quân tướng quân cần gì phải nhắc lại? Cũng không cần phải để mãi trong lòng làm gì. Chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi, Quân tướng quân cũng không cần phải cảm thấy áy náy.”

Nếu không nói rõ ràng, khúc mắc từ hôm đó chỉ sợ sẽ in dấu mãi trong lòng Quân Nghị.

“Huống chi Tái ông thất mã, không biết là phúc hay là họa. Rơi xuống cũng chưa hẳn là không có lợi, không chỉ khiến ta đến được với chồng ta, còn có cổ hút máu kia cũng đã được giải. Bàn đi bàn lại, đáng ra là phải cảm ơn Quân tướng quân mới đúng.” Thất Nhân nói tiếp.

Quân Nghị lại bị một trận hao tổn tinh thần, đến được với chồng nàng? Chính là khi đó sao?

“Hai vị quả thật không cần đau lòng vì chuyện này nữa. Hắn phải đem tâm tư vào việc thu tóm địa vị chủ thượng Miêu tộc mới phải.” Thất Nhân vừa nói, khóe mắt đã liếc thấy một bộ áo trắng đứng ở cửa cung, khóe miệng vui vẻ nhếch lên, “Ta phải đi rồi. Hai vị hãy trân trọng chính mình.”

Quân Nghị sao có thể bỏ qua nụ cười hạnh phúc lan ra trên khuôn mặt Thất Nhân, theo ánh mắt nàng nhìn lại thì thấy Chiến Sinh Ca chấp tay đứng, trong lòng lập tức hiểu tình cảm thật sự của Thất Nhân ở đâu.

Mặc dù trong tim âm ỉ buồn bã nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Thất Nhân vội đi ra phía ngoài cung, sợ người nào đó chờ lâu mà nóng nẩy. Mặc dù hắn từ trước đến giờ cũng chưa thấy vì chuyện gì mà vội vã.

Chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến giọng Quân Nghị: “Đại ân của phu nhân, Quân Nghị vĩnh viễn không quên. Nếu có việc gì cần, xin cứ tìm ta.”

Tiếng của Thác Bạt Quy cũng truyền đến: “Ân cứu mạng, ta nhất định sẽ...”

Thất Nhân không quay đầu lại, khóe miệng tiếp tục nhếch lên, một lòng chỉ nghĩ tới việc chạy vội tới bên cạnh hình bóng áo trắng kia.

70. Chương 70: Công Dụng Của Xuân Dược

Editor: HaLinh

Trên đường lớn dài rộng, một cỗ xe ngựa chạy tới từ xa xa, mặc dù không tính là hoa lệ nhưng cũng rất khéo léo tinh xảo. Rèm mang tua rua, buồng xe đỏ sẫm, trông khiêm nhường nhưng vẫn không mất vẻ tao nhã.

“Phu nhân, sắp tới Doanh thành rồi ạ” Phu xe đằng trước vừa thúc ngựa vừa quay đầu vào trong bầm báo hành trình với chủ nhân.

Một bàn tay trắng nõn vung màn xe lên, gương mặt trắng nõn lại hồng hào như xoa phấn, trong vẻ non nớt lại có phần giảo hoạt trẻ con, thò ra ngoài dò xét; cặp mắt sáng ngời sinh động.

“Doanh thành sao?” Cô gái nhìn về phía trước như đang nhớ lại cái gì, cười dịu dàng.

Lúc ở Doanh thành này, nàng từng nói với nam nhân kia về ‘chấp tử chi thủ’*. (*chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão – Lời hẹn ước thời xưa: nắm tay người, bên người đến già)

Trước miếu Nguyệt lão có bia ghi lại thời khắc bọn họ đoàn tụ, có ước nguyện muốn nàng chấp nhận hẳn, cũng là nơi chứng kiến tình ý của hẳn.

Doanh thành này đúng là chỗ đáng để hoài niệm.

Cô gái này chính là Thất Nhân vừa từ kinh đô về.

Chiến Sênh Ca nói ở kinh đô có vụ thương lượng làm ăn quan trọng, liền bảo Thất Nhân về nhà trước, một lúc sau hẳn sẽ về. Chiến Nhược Thủy ở lại kinh đô giúp đỡ hẳn.

Vì vậy, lúc này trên đường về cũng chỉ có một mình Thất Nhân.

“Vậy thì ở lại qua đêm ở Doanh thành đi.” Thất Nhân căn dặn phu xe. Nhân dịp này đi thăm lại từ đường phía trước miếu nguyệt lão ngày đó, nhìn một cái cũng được.

Phu xe “Dạ” một tiếng, thúc xe ngựa hướng về tòa thành trong hồi ức này.

Trước miếu Nguyệt lão Doanh thành, chạc cây nhỏ ngày ấy Chiến Sênh Ca bẻ vắn may mắn sống sót, đứng vững vàng dưới tán cây hợp hoan. Nhành cây nhỏ cùng tán hợp hoan cùng nhau dập dờn trong gió.

Thất Nhân lại cẩn thận nhìn lên, trên nhánh cây nhỏ lại có mấy chuỗi bài tử.

Nàng không khỏi bật cười, không biết đây là ai, mà tâm tư lại giống người nọ như vậy. Không biết có chuyện cũ gì chăng?

“Thích muội?” Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng gọi, trong mỗi nghi ngờ mang theo cả vui mừng.

Thất Nhân quay đầu nhìn lại, thì ra là Lâm Duẫn Chi.

“Quả nhiên là muội, Thích muội!” Lâm Duẫn Chi tiến lên, khuôn mặt hẳn vui vẻ.

“Đại ca, đã lâu không gặp. Không ngờ lại gặp ca ở đây.” Thất Nhân cũng cười, “Sao đại ca còn ở trong Doanh thành?”

Nói tới đây, Lâm Duẫn Chi ai oán nhìn Thất Nhân một cái, khiến Thất Nhân có chút khó hiểu.

“Lại còn không phải do ngày đó Thích muội ra đi không từ già, kết quả là Lôi Dã kia liền túm lấy ta không tha, bảo ta không thể không làm quân sư cho Lôi Phong quân.” Lâm Duẫn Chi nói.

Khóe mắt Thất Nhân giật giật. Hồngбет! Ở Doanh thành này nàng còn có một đoàn Lôi Phong quân này nữa.

“Bây giờ muội trở lại, Lôi Dã sẽ rất cao hứng đây.” Lâm Duẫn Chi lại nói tiếp.

Khóe mắt Thất Nhân lại tiếp tục giật, nàng mà làm vậy chẳng phải là tự mình chui đầu vào rọ, tự tìm quả đắng mà ăn sao? Một lần vào cung là nàng đã hiểu rõ thái độ của vị hoàng đế kia thế nào, hẳn vốn đã phòng bị hết sức chặt chẽ với Chiến gia, thậm chí tìm mọi cách gây khó khăn. Nếu nàng thực sự làm thủ hạ của Dực Vương, đầu lĩnh quân phản loạn, vậy là lập tức có vô số phiền toái.

Lập tức Thất nhân cười ha ha, chỉ hỏi: “Lôi phong quân gần đây thế nào?”

Lâm Duẫn Chi đáp: “Tầm cỡ đã có điều chỉnh lớn, không còn là loại thổ phỉ đen đúa nữa.” Nói đến đây, hẳn gật đầu hài lòng, “mạng lưới tình báo đã bắt đầu dựng lên.”

Sau đó Thất Nhân lại nói một chút chuyện không đâu.

Đến lúc hai người đã trở lại quảng trường thì đã bắt đầu có hoa đăng.

Hoa đăng ư? Từ đầu đường đến cuối đường treo đầy hoa đăng đủ mọi chủng loại! Mọi người từ khắp nơi cũng tụ họp lại.

“Sao có nhiều đèn, nhiều người như vậy?” Thất Nhân thắc mắc hỏi.

Lâm Duẫn Chi nhìn một chút, vỗ đầu một cái, cười nói: “Thích muội tới đúng lúc lắm. Hôm nay là lễ hoa đăng ở Doanh thành. Đợi lúc nữa có xe hoa của cô gái sắm vai cửu thiên tiên nữ đi qua, nghe nói, nếu ai được cánh hoa của cửu thiên tiên nữ rắc lên người thì người đó sẽ nhận được hạnh phúc viên mãn.”

Vừa nói đến, một chiếc xe đầy cánh hoa đang chậm rãi đi tới. Các loại hoa đủ mọi màu sắc tô điểm cho chiếc xe rất đẹp mắt. Trên nóc có mấy cô gái mang lụa mỏng che mặt, nhẹ nhàng trong sáng, thật giống như cửu thiên tiên nữ, thuần khiết không gì sánh được. Nhất là người ở giữa, đang cầm một giỏ hoa, nhẹ nhàng rắc cánh hoa, trông thật đoan trang, bình thản thanh nhã, làm cho lòng người mơ màng không dứt.

Thất Nhân chăm chú nhìn, cảm thấy khuôn mặt nàng kia có chút gì quen thuộc. Mềm mại uyển chuyển, có một người mà chỉ tên nàng thôi cũng gợi nên dục vọng.

Nàng kia đảo mắt, vừa vận dụng phải ánh mắt Thất Nhân, dường như sửng sốt một giây, sau đó lại cười lên, ánh mắt đã híp lại như mắt hồ ly chớp chớp.

Thất Nhân thầm than, quả nhiên là Đường tỷ của Thanh Đường viên, vừa vận dụng phải Lâm Duẫn Chi, nay lại tới Đường tỷ, thật là hợp mặt người quen.

Lại thấy Đường tỷ nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi xe hoa, đi ngược dòng người về phía Thất Nhân.

“Người...Cái loại nữ nhân vô liêm sỉ như ngươi mà lại sắm vai cửu thiên tiên nữ?! Thật là làm dơ bản tên tuổi thiên nữ!” Lâm Duẫn Chi chỉ vào Đường tỷ thét to.

Đường tỷ lườm hắt một cái, chỉ nói một câu: “Vẫn là tên ngốc!” sau đó không để ý tới hấn nữa.

Thất Nhân thầm than, hai người này vẫn khắc khẩu như trước.

Đường tỷ xoay sang Thất Nhân, cười thật rạng rỡ. “Chiến phu nhân, lâu rồi không gặp, lại có thể gặp nhau ở chỗ này. Đúng rồi, đầu tiên là phải chúc mừng Chiến phu nhân được bệ hạ thưởng chữ.”

Thất nhân cười: “Tin tức của Đường tỷ nhanh nhạy thật. Chuyện này có gì mà phải chúc mừng, chẳng qua là gánh thêm chút hư danh thôi.” Hoa lâu từ trước tới nay đều là nơi thu thập tin tình báo tốt nhất. Huống chi nàng cũng đã gặp Dục vương trong hoàng cung. Chuyện Đường tỷ làm sao biết được thân phận nàng cũng không phải lạ gì.

“Chiến phu nhân?” Chỉ nghe thấy tiếng hỏi có chút quái lạ của Lâm Duẫn Chi.

Hai người Thất Nhân nhìn lại.

“Chiến phu nhân? Là Chiến gia ở Vân thành sao?” Lâm Duẫn Chi hình như có chút khiếp sợ. Nghĩ đến cũng phải, lần đầu gặp Thích muội chính là ở Vân thành, chẳng qua là hấn chưa bao giờ nghĩ tới Thích muội là phu nhân của đệ nhất gia môn, là người ngay gần đây được phong danh hào “Chiến quốc phu nhân”, ban thưởng chữ “Nhân”, cũng là đề tài được mọi người truyền tụng sôi sục nhiệt tình.

“Đúng vậy, đại ca.” Thất Nhân cười khê, “Giấu đại ca lâu như vậy, thật là không phải. Chẳng qua là khi đó thân phận Thất Nhân có chút thực sự khó xử.”

Lâm Duẫn Chi khoát tay, vẫn đắm chìm trong tin tức khiến lòng hấn khiếp đảm.

“Hiện tại Chiến phu nhân cùng Đại đương gia hòa thuận như lúc ban đầu, nhớ rằng ngày đó cũng có một phần công lao của Đường tỷ ta đây.” Đường tỷ khanh khách cười duyên.

Lời nói chưa dứt, liền khiến Thất Nhân nhớ tới chuyện hạ xuân được trong Thanh Đường viện hôm đó. Lập tức nhìn chăm chăm Đường tỷ, từ trước tới nay, có thù không báo không phải là tính cách của nàng.

Mặc dù cũng không phải thù hằn gì lớn, nhưng sao nàng lại ôm bực trong lòng vì bị thua thiệt được? Tất nhiên là cũng muốn khiến người trước mắt nếm thử mùi vị như vậy.

Nụ cười của Thất Nhân liền thêm phần ôn hòa: “Đêm đó được Đường tỷ thúc đẩy, Thất Nhân tất nhiên không dám quên. Nếu có thời gian rảnh, tối nay chúng ta cùng uống một chén được không? Cũng là để ta cảm ơn công lao Đường tỷ ngày đó.” (Nam mô A di đà phật.Chết sớm siêu sinh sớm.)

Đường tỷ nghe thấy vậy, coi như ánh mắt bất thiện của Thất Nhân lúc trước chẳng qua là ảo giác, lập tức cười đến run người: “Vậy Đường tỷ ta liền cung kính không bằng tuân mệnh vậy. Sau khi kết thúc hoa đăng liền mời phu nhân đến Thanh Đường viện của ta, chúng ta lấy trà thay rượu, đem trà uống mừng, phu nhân thấy thế nào?”

“Vậy thì cứ như thế đi.” Thất Nhân cười khẽ.

Đường tỷ liền quay lại trên xe hoa, tiếp tục giả trang thành cửu thiên tiên nữ, trong lòng nàng còn đang mừng thầm vì có thể thiết lập quan hệ tốt với Chiến phu nhân.

Đi qua tiệm thuốc, khoe miệng Thất Nhân cong lên cười giảo hoạt, liền đi vào một phen.

Trăng non vắt vẻo trên ngọn cây, dưới ánh trăng mờ lung, trong sương phòng của hậu viện Thanh Đường viên, có hai cô gái mang hai vẻ đẹp khác nhau đang ngồi, một nàng thánh thực quyến rũ, nàng kia lại hoạt bát khả ái.

Thất Nhân cầm lấy bình trà, nhẹ rót vào chén của hai người, tay vừa hạ xuống đồng thời làm mấy động tác kín đáo, nhẹ vén nắp bình trà, trút bột phấn vụn dọc theo tay áo đi xuống.

Thất nhân giơ chén trà lên, cung kính mời: “Chén thứ nhất này, Thất Nhân tạ ơn Đường tỷ ngày đó đã giúp ta và tướng công tình cảm thuận hòa.”

Vừa nói vừa nâng chén, tay đỡ áo khoác dài che chắn, nước trà đều chảy vào trong tay áo.

Đưa mắt nhìn Đường tỷ vẫn không nghi ngờ gì, vui sướng đem trà lên uống.

Nụ cười của Thất Nhân càng thêm rạng rỡ, lại rót: “Chén thứ hai này, Thất Nhân chúc Đường tỷ cũng có thể sớm tìm được người trong lòng.”

Đường tỷ lại đỏ mặt, sảng giọng: “Chiến phu nhân cứ thích nói đùa ta. Đường tỷ ta không còn trông mong có cơ hội gặp được người như vậy từ lâu rồi.”

Thất Nhân cầm chén kia lên, tất nhiên là ‘kính mời’ ‘ngài’ tay áo.

Rót đến chén thứ ba, quả thật là không còn gì để nói, Thất Nhân đành chúc: “Tiếp theo là chúc Thanh Đường viên này làm ăn càng ngày càng phát đạt.”

Đường tỷ ngọt ngào cười duyên: “Đường tỷ ta thích nghe câu này.” Vừa nói vừa đem chén trà uống cạn một hơi.

Thất Nhân cười sái quai hàm, cười đến không vui nổi nữa thì thôi: “Đường tỷ, uống xong ba chén trà ta mời, cảm giác của tỷ thế nào?”

Đường tỷ sững sốt, lại cảm thấy Thất Nhân quả thật không thể coi thường, trong ánh mắt có chứa chút nguy hiểm. Trong lòng nàng lại bực mình, lời nói của người này sao cứ đổi qua đổi lại vậy? Đột nhiên nàng có dự cảm xấu.

Quả nhiên, như thể đã biết nàng đang nghĩ gì, Đường tỷ lập tức cảm thấy cả người nóng ran, như có ngàn vạn con kiến bò trên người, càng ngày càng nhiều hơn.

Mặt Đường tỷ liền biến sắc, quanh năm ở trong hoa lâu, chuyện tình thế này sao nàng lại không biết được. Quả nhiên là xuân dược!

“Chiến phu nhân, vì sao phải hại ta thế này?” Nàng tức giận nhìn về phía Thất Nhân, ánh mắt xen lẫn khát vọng yêu kiều, sắc mặt càng lúc càng cau lại.

Thất Nhân cười sung sướng: “Người khác đối với ta thế nào thì ta đối xử lại như thế thôi.”

Đường tử thầm khóc trong lòng, nếu biết Chiến phu nhân này là loại người có thù phải trả thì ngày đó mình đã không nhiều chuyện làm gì. Thật là, tự gây nghiệt, không thể sống. Nghĩ tới đây, liền không quan tâm đến Thất Nhân nữa, ngồi khoanh chân xếp bằng, tập trung tâm trí.

Thất Nhân thấy vậy, nói một câu mát lạnh: “Ta đoán người chống đỡ như vậy cũng không có việc gì. Xuân được lần này của ta cũng thật tốn tâm tư, có công hiệu gấp ba lần xuân được bình thường.” Ngừng lại một chút lại nói: “Ta cũng không có ý gì khác. Cũng chỉ muốn người nếm thử mùi vị như ta, làm sau này người không nghĩ tới việc tính toán với ta. Người yên tâm đi, chịu đựng qua được một trận này thì mọi sự may mắn.” (Mô phật, thiện tai, tại thiên...)

Dứt lời, chẳng để ý đến ánh mắt giết người của Đường tử, nàng tung tăng đi ra khỏi phòng.

Hít vào không khí mát mẻ buổi đêm, trong lòng Thất nhân cảm thấy thật khoái trá. Nghĩ tới ánh mắt Đường tử nuốt hận mà không thể phát tác lại càng thấy buồn cười.

Tiện tay cầm một vò rượu, Thất Nhân nhảy mấy bước lên hắt nóc nhà.

Chọc ghẹo thì chọc ghẹo, cũng không thể để kẻ vô liêm sỉ nào chiếm tiện nghi của cô gái này.

Mới ngồi vững trên nóc nhà, đã nghe thấy giọng nói ôn hòa ấm áp của Lâm Duẫn Chi truyền vào: “Thích muội!” Mặc dù biết nàng là chủ mẫu Chiến gia, hấn vẫn theo thói quen gọi nàng là Thích muội.

Thất Nhân ngạc nhiên, tên gốc này, sao bây giờ lại tới?

Lâm Duẫn Chi vừa đưa một chân vào sương phòng của Đường tử, lại thấy nàng có vẻ mặt đỏ hồng bất thường, như thể đang cố gắng đè nén thứ gì, vẻ mặt có chút thống khổ.

“Thích muội đâu?” Lâm Duẫn Chi cũng chẳng để tâm đến nàng, hỏi trực tiếp.

Đường tử mở mắt liếc hán một cái, đôi mắt vốn mờ hoặc khôn cùng bởi có thêm xuân được kích thích lại càng thêm mê đắm ẩn tình, khiến lòng Lâm Duẫn Chi âm thầm giật mình.

“Mau đi ra nhanh lên!” Đường tử mất kiên nhẫn, sợ mình lúc này thấy đàn ông là rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục*, lập tức nhắm nghiền hai mắt lại. (*muôn kiếp không thể quay về ‘chính đạo’. Hoặc là dính vào bạn ‘chính đạo’ thì không được quay về tà đạo nữa. Mwahahahaha...)

Lâm Duẫn Chi nhíu mày, nữ nhân này sao hôm nay lại bất bình thường như thế: “Người nói cho ta biết Thích muội ở đâu thì ta đi ngay.”

Thấy Đường tử không thêm để ý, Lâm Duẫn Chi tức giận, cuối cùng đột ngột ngồi xuống cạnh bàn: “Người không nói cho ta thì ta sẽ ở lì ở chỗ này.” Vừa nói vừa tự rót ừng chén trà, uống ực một phát. (o_0) Nữ nhân này thật có bản lĩnh làm người ta tức chết.

Đường tử mở mắt kinh hoàng hỏi: “Người vừa uống cái gì vậy?”

“Trà chứ cái gì.” Lâm Duẫn Chi ù ù cạc cạc đáp. Lúc này nàng còn không để ý đến hán mà.

Đương tử đau khổ kêu trời, thật đúng là kiếp nạn đến rồi! Nàng đưa tay đẩy Lâm Duẫn Chi một cái: “Người đi nhanh lên!”

Trong khoảnh khắc da thịt chạm nhau, hai người như rơm bén lửa. Thất Nhân vốn dùng xuân được có hiệu lực mạnh gấp mấy lần xuân được bình thường. Lúc này được tính nổi lên, hơn nữa lại là hai người cùng trúng thuốc, khoái cảm đụng chạm bùng lên như lửa cháy trên đồng bằng.

Về mặt hai người cùng uốn lượn, sắc đẹp trước mắt, sợi dây lý trí cuối cùng cũng không chống đỡ được hấp dẫn của được.

Lập tức trong phòng hiện lên cảnh xuân khôn cùng.

Thất Nhân trên nóc nhà một tay ôm vò rượu, nhìn ánh trăng tối nay đẹp kì lạ. (Mô phật. Thích chủ thật biến thái)

Trên mặt nàng không tự chủ được hiện lên một nụ cười, thư sinh gốc ngàn năm cặp với hồ ly tinh vạn tuổi, chắc chắn, quả là quá đẹp!

Bên tai truyền đến tiếng giường lớn trong nhà đang lắc lư, phat ra tiếng ‘kéo kẹt’, Thất Nhân thầm than một tiếng, thật là mãnh liệt a! Xem ra đêm nay không cần nằng trông chừng nữa rồi.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, trong sương phòng phía sau Thanh Đường viên vọt ra một người con gái mặc váy hoa xiêm y không ngay ngắn, vẻ mặt nàng nổi giận đùng đùng. Trong sương phòng còn lại một tên đầu gỗ trần truồng, ngơ ngác không động đậy, chu sa trên trán giờ đây lại càng rục rở.

Cô gái mặc áo hoa vọt tới phòng kế bên, đẩy cửa xông vào vẫn không thấy bóng người nào. Chỉ thấy trên bàn có một tờ giấy đặt dưới chén, do gió nhẹ mà bay lên.

Cô gái mặc áo hoa cầm tờ giấy, chỉ thấy phía trên viết: “Ân hạ xuân được, xin trả gấp ba. Tình duyên khó gặp, xin hãy quý trọng.”

Lạc khoản kí chữ “Nhân”

Nàng áp hoa nghiêng răng vang ken két, một chưởng ngoan độc đánh tới, khiến một góc bàn vỡ ra. Cũng chỉ có thể xả giận bằng cách đó.

Một cỗ xe ngựa vội vàng đi về phía trước, ngựa đi lộc cộc, nghênh ngang trên đường. Xe ngựa dất tiền mà không tục, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười khanh khách khe khẽ của chủ nhân, giọng cười của nàng như chuông bạc, tiếng cười đùa cho thấy tâm tình chủ nhân vui vẻ cỡ nào.

71. Chương 71: Trở Về Cơ Gia

Editor: HaLinh

Xe ngựa dừng lại trước cửa chiến gia, cửa lớn đỏ thẫm ghi vài chữ thiếp vàng, lộ ra vẻ xa hoa hơn người. Hai chữ “Phủ Trạm” trên tấm biển mang nét viết mạnh mẽ mà hào hùng.

Thất Nhân ló đầu ra, thở dài, ngày đó kiên quyết rời phủ mà đi như vậy, cũng không nghĩ tới lúc này mình lại ưng thuận mà trở về. Đúng là số đã định!

Chỉ thấy cổng lớn mở ra, bên trong là một đám ong bướm chen chúc.

Thất Nhân nhìn lại, đúng là đám người trong hậu viện. Thấy Thất Nhân, mọi người như thấy được mặt trời, mắt sáng rực lên, ào tới tiếp đón.

“Chủ mẫu, ngài đã trở về!”

“Chủ mẫu, người có mệt nhọc không? Để thiếp đỡ ngài xuống!”

“Chủ mẫu, phòng bếp đang nấu các món ngài thích nhất, đợi ngài về đón gió tẩy trần đây!”

.....

Thất Nhân nhướng mày, đôi mắt to đảo qua, tất cả đều trang điểm kĩ càng, hai mươi ba vị không thiếu một người, kể cả Lãnh Tiêm Vũ kia cũng cúi đầu đứng phía sau.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Vừa rời đi một thời gian ngắn, sao các nàng lại chuyển sang cư xử nhiệt tình thế này? Còn xếp hàng hoan nghênh nữa? Không giống phong cách thường thấy của đám đàn bà con gái này.

Đây là do nàng không biết, lúc thánh chỉ vừa ban xuống, thân phận Thất nữ của Cơ gi bị tráo chỗ kia đã lập tức thay đổi giá trị. Cái danh Chiêu quốc phu nhân là điều vinh quang không nói hết. Kể cả Lãnh Tiêm Vũ kia, cũng không nắm thóp được Thất Nhân ở chỗ nào.

Đang mãi suy nghĩ bỗng có tiếng “Gâu..” vang lên, Thất Nhân chỉ kịp thấy ánh nắng trên đỉnh đầu mình như bị một đám mây đen che mất, có thứ gì đen ngòm lao tới.

Thất Nhân đưa tay ra định ôm thì đột nhiên thấy cả người khuyu xuống.

Nàng cúi đầu nhìn lại ngẩn ra một lúc. Cái tên ‘đại gia’ lông trắng, chó không ra chó cao đến nửa người nàng là cái gì thế này? Giờ phút này, ‘ngài’ ấy đang thè cái lưỡi to đùng ra, mắt vàng rực tha thiết nhìn Thất Nhân, miệng thở hồng hộc hỗn hà hỗn hển.

Nhìn lại cái tên mặt dãn thối này, Thất Nhân không khỏi méo miệng. Đây chẳng phải là Cửu Nhi nhỏ bé của nàng sao? Nàng mới rời đi không bao lâu, con cún bé tí này sao mà lớn nhanh thế. Rốt cuộc là đứa vô lương tâm nào đem Tiểu Cửu Nhi nuôi đến mức....ờm, ‘cường tráng’ thế này?

“Chủ mẫu!” Lại thêm một bóng người nhào tới; thân nàng mặc xiêm y xanh biếc, trên đầu búi tóc thật chặt như cái bánh bao. Cặp mắt nhỏ bé của nàng kia đã đỏ hoe, khóc bù lu bù loa như lũ cuốn sập Trường Thành.

Thất Nhân thả “Tiểu” Cửu Nhi trong tay ra, lấy tay xoa xoa đầu Hỉ Nhi: “Thôi! Đừng khóc! Chẳng phải ta đã trở về rồi sao?”

Lại nhìn về phía sau thấy Nhạc Nhi đang đứng cạnh cửa khê lau khôe mắt.

Thất Nhân nhảy xuống xe: “Mọi người đều đợi ở đây sao? Cũng có gì đâu!” Thật là, nhìn thấy nhiều bà cô như thế này cũng phát bực.

Mặc dù nàng nguyện ý đi theo tên kia không rời, nhưng nàng cũng không muốn mang theo cả một đám bà này cô nọ đi cùng. Đi nhiều người như thế này làm gì, có phải rủ nhau đi đánh mấy ván mặt chược đâu chứ.

Mấy vị kia đều trả lời “Dạ” nhưng vẫn đi theo phía sau Thất Nhân, hạ mắt xuống mang vẻ phục tùng.

“Các nàng kia bị gì vậy?” Thất Nhân kéo Hỉ Nhi lại, nhẹ giọng hỏi.

“Gia bảo là trong phủ, tất cả mọi việc đều nghe theo an bài của chủ mẫu. Nếu chộc cho chủ mẫu tức giận thì lập tức bị đuổi khỏi phủ.”

Ồ, bảo sao toàn bộ đám đàn bà con gái này đều đổi tính, cái tên kia cũng bỏ ra nhiều tâm tư ghê.

Thất Nhân lập tức mặc kệ các nàng, lôi theo Hỉ Nhi, tay dắt Nhạc Nhi, đi theo phía sau là Tiểu Cửu Nhi không ngừng vẫy đuôi, tiến về sân của mình.

Nhìn Liên Nhu Uyển vẫn giống y như khi mình rời đi, nhất thời Thất Nhân thấy trong lòng có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

“Đúng rồi, Ngũ tỷ của ta đâu?” Thất Nhân quay đầu hỏi. Sao không thấy bóng dáng Cơ Ngũ Nhiêu, nàng vốn tưởng tên kia đã phải nạp ả vào hậu viện rồi chứ nhỉ, sao hôm nay không thấy bóng dáng nàng?

“Sau khi chủ mẫu rời đi, Ngũ tiểu thư mắc phải quái bệnh, bị Gia đuổi về Cơ gia rồi.” Nhạc Nhi đáp.

Quái bệnh? Thất Nhân chợt nhớ ra hôm đó mình làm gì. Chẳng qua là cho Cơ Ngũ Nhiêu ném thử mùi vị bị người khác hạ độc thế nào, khiến cho khắp cả người nàng đầy mụn nhọt, làm cho nàng không còn mặt mũi nào mà gặp người khác. Để xem nàng đi mê hoặc được ai?

Đưa mắt lên, lại thấy Hỉ Nhi đứng ở một góc, môi bĩu ra, chẳng nói gì.

“Nha đầu Hỉ Nhi kia, em sao thế? Thấy chủ mẫu ta trở lại nên không vui à?” Thất Nhân bước tới trêu nàng, “Hay là lúc ta không ở đây có ai bắt nạt em à? Nói ra đi, chủ mẫu ta đây sẽ giúp người dạy dỗ nó!” Giọng nàng đã bắt đầu lạnh dần. Nếu có ai dám bắt nạt người của nàng, nàng tất nhiên sẽ tính sổ đầy đủ.

Hỉ Nhi trừng mắt nhìn Thất Nhân, ánh mắt như đang nhìn phạm nhân tội ác tày trời: “Chủ mẫu, sao ngài có thể bỏ lại Hỉ Nhi một mình ở lại nơi này? Hay là chủ mẫu cảm thấy Hỉ Nhi là gánh nặng của ngài?” Vừa nói nàng vừa tủi thân, đỏ hoe cả mắt, nước mắt “lộ bộ” từ từ rơi xuống.

Thất Nhân sững sốt, con bé này còn luẩn quẩn chuyện bị mình ném lại mà khó chịu đây mà. Nghĩ đến cũng phải, tiểu nha đầu này coi mình là người thân duy nhất, vô duyên vô cớ bị bỏ lại, trái tim nguội lạnh đến mức nào đây.

Lập tức Thất Nhân thở dài, vỗ vỗ đầu Hỉ Nhi: “Hỉ Nhi, sao em lại là gánh nặng đây? Sau này chủ mẫu ta đây sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.”

Hỉ Nhi ngẩng đầu, trong cặp mắt thỏ hồng hồng tràn đầy chờ mong: “Vậy là chủ mẫu đã đảm bảo đi đâu cũng mang theo Hỉ Nhi rồi nhé.”

Thất Nhân khẽ cười một tiếng: “Dạ vâng, đi đâu cũng mang theo Hỉ Nhi.” Thật là một cô bé ngoan ngoãn.

Hỉ Nhi trong nháy mắt liền nín, nhoẻn miệng cười.

Bất chợt, Thất Nhân lại thấy Nhạc Nhi giật mình sững sốt, ánh mắt run rẩy, không biết đang suy nghĩ gì.

“Nha đầu Nhạc Nhi thì nghĩ sao?” Thất Nhân hỏi.

“Không có gì thưa chủ mẫu.” Nhạc Nhi cúi đầu, “Nhạc Nhi chẳng qua là đang hâm mộ Hỉ Nhi có một chủ tử thương yêu nàng như thế.”

Thất Nhân liếc nhìn nàng một cái: “Em cũng có thể như vậy mà Nhạc Nhi.”

Nhạc Nhi không nói lời nào.

“Gần đây có chuyện gì quan trọng không?” Thất Nhân chuyển sang hỏi đề tài khác.

“Đúng rồi.” Hỉ Nhi vỗ đầu một cái, hình như nhớ ra cái gì. “Gia có gửi thư tới!” nàng vừa nói vừa vội vàng vào trong phong lấy ra một phong thư.

Thất Nhân nhướng mày, gửi thư? Tên kia sao không đem chuyện ra nói rõ ràng với nàng từ lúc ở kinh đô mà lại muốn Hồng Nhạn truyền thư?

Thất Nhân mở ra, từng nét chữ Khải rần rở đập vào mắt.

Đại khái nói là Cơ gia có hoạt động lớn, muốn nuốt hết sản nghiệp từ xưa của Chiến gia ở Phi thành, muốn gọi Thất Nhân đến Phi thành điều tra.

Thất Nhân cười thầm trong lòng, nam nhân này hơi bị tín nhiệm mình quá thì phải. Dù thế nào thì mình cũng là con gái của Cơ gia. Hắn cứ yên tâm giao chuyện này ình như vậy không sợ mình giúp Cơ gia nuốt chửng Chiến gia sao?

Bất quá nghĩ lại thì Cơ gia cũng không phải loại đơn giản. Có Cơ Y Duệ ở bên cạnh hoàng thượng, phụ thân ở Cơ gia chắc phải biết chuyện mấy đứa con gái của mình từ lâu rồi mới đúng, nhưng cũng không thấy hắn có bất kì hành động gì. Thậm chí ngay cả Ngũ Nhiêu hắn cũng không quản, mặc cho nàng phiêu bạt bên ngoài. Vậy lão già ở Cơ gia rốt cuộc là đang bố trí tâm tư gì?

Muốn nàng đi Cơ gia? Cũng tốt, nàng phải đi xem nước ở Cơ gia sâu đến mức nào.

Vốn là không có tâm tư nào mà xen vào, nhưng ai bảo tên kia hình như rất để ý Cơ Ngũ Nhiêu đây?

Cơ gia ở Phi Thành.

Thất Nhân mang theo mấy xe đại lễ vinh quy.

Trong đại sảnh, Cơ lão đứng ra tiếp đón.

“Nhân Nhi!” Cơ lão gia mang vẻ mặt hòa ái dễ gần, khẽ gọi như vậy khiến Thất Nhân nổi da gà khắp người.

Người trước kia luôn hồ hững với nàng đột nhiên đổi tính, thật sự là không quen chút nào.

“Phụ thân!” Thất Nhân tự nhiên gọi một tiếng, ra vẻ ‘Cha hiền, con hiếu’.

“Ồ, đây không phải là chủ mẫu Chiến gia sao?” Nhị nương khoan thai tới, vẫn chanh chua gay gắt như cũ.

Nàng vẫn không quên được, người gả vào Chiến gia vốn là nữ nhi của nàng mới phải, sao lại để cho con nhóc kia chiếm hết thứ ngon. Nhưng nàng lại càng không quên lúc con gái nàng từ Chiến gia về mang bộ dạng thê thảm đến mức chẳng ai muốn nhìn. Vốn đang xinh đẹp, giờ lại trở thành mủ bọc đầy mặt. Tất cả những thứ này, sao lại không khiến nàng hận đến nghiến răng được.

Đương gia của Chiến gia kia không biết nhìn hàng, lại đem cái con ranh tiện mệnh này coi như bảo vật. Nha đầu nhà nàng tất nhiên là có mối tốt hơn nhiều.

Thất Nhân quay đầu lại thấy Nhị nương cùng Lục Phúc đi vào phòng. Trên người tên Cơ Lục Phúc kia hình như còn nhiều thịt mỡ hơn cả hồi trước nữa.

Thất Nhân nhẹ cúi đầu: “Nhị nương, Lục đệ.”

Nhị nương lườm nàng trắng mắt, khinh thường liếc ra chỗ khác: “Không dám.”

Thất Nhân hầm hè trong lòng, con mụ này không có sức chịu được ‘đại lễ’ của nàng đâu.

“Tâm Nhụy, Nhân Nhi là nữ chủ nhân của Chiến gia, là Chiêu Quốc phu nhân do bệ hạ đích thân phong cho.” Cơ lão gia quay sang nói với Nhị nương. Đã nói đến nước này, không kể Nhị nương cố tình gây sự thế nào, chỉ nói thân phận Thất Nhân bây giờ cũng không phải tầm thường, không thể đối đãi khinh thường thế được.

“Hừ, là Chiêu Quốc phu nhân được bệ hạ tấn phong thì sao chứ?” Nhị nương phun ra một câu đầy khinh thường.

Thất Nhân nhú mày, mặc dù bản thân thấy phong hào Chiến Quốc phu nhân này cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng nghe khẩu khí của Nhị nương cũng thật sự không đem phong hào này để vào mắt.

Những thứ danh hiệu này chỉ có ba loại người là coi khinh được. Một là kẻ điên, hai là kẻ nhìn thấu mọi việc, ba là người có thân phận còn cao hơn địa vị này nữa.

Nhị nương này rõ ràng là kẻ chuyên bợ đỡ nịnh hót, vậy mà vẫn nói năng bữa bãi như cũ, rốt cuộc là tại sao? Thất Nhân lục lại trí nhớ, lại không nhớ ra được bất cứ kí ức nào về Nhị nương trước khi được gả đến Cơ gia.

“Ngũ tỷ đâu?” Thất Nhân cso tính toán trong lòng, liền dời sang đề tài khác.

“Nhiều Nhi tiến cung rồi.” Cơ lão gia đáp.

Tiến cung? Cơ Ngũ Nhiều lại tiến cung làm gì? Con gái Cơ gia có một đứa ở trong cung còn chưa đủ sao mà lại muốn thêm đứa thứ hai? Đây không phải là tự tìm chỗ chết sao? Hách Liên Vân Lam kia chẳng lẽ không hoài nghi Cơ gia có tâm tư gì sao?

“Bệ hạ tự mình xuống chiếu muốn Nhiều Nhi của chúng ta tiến cung đấy.” Nhị nương nói xong có chút dương dương đắc ý.

Thất Nhân trong lòng lại lặng đi một chút, chiếu cầu hôn ư? Vì sao? Chẳng lẽ cũng vì Cơ Ngũ Nhiều xinh đẹp ư? Nhưng nhìn bộ dạng Hách Liên Vân Lam cũng không phải là kẻ trầm mê nữ sắc. Hách Liên Vân Lam hẳn rốt cuộc có mưu đồ gì? Trong lòng nàng lại càng thêm nghi ngờ.

Lại nói đến Tam tỷ của nàng, giờ phút này ở trong cung, nếu tỷ ấy biết chuyện này, hẳn là đau lòng cực độ?

Ban đêm, Thất Nhân len lén trốn ra khỏi phòng. Trong bóng đêm bao trùm Cơ phủ, nàng âm thầm tìm kiếm. Muốn biết bí mật của Cơ phủ, tất nhiên không thể mong vào người ở đây nói cho nàng biết, tự mình ra tay, tìm kiếm đáp án, thế mới hợp lý.

Nếu là bí mật thì nhất định có thể tìm ra manh mối.

Thất Nhân lấy ngón tay đục thủng cửa sổ, nhìn vào trong phòng.

Bên trong thư phòng, một người mặc áo choàng đen liên tục thở dài, giữa cặp lông mày có biết bao ưu sầu, như thế là một người khác hoàn toàn Cơ lão gia lúc ban ngày.

Chỉ thấy trong tay lão cầm một quyển tranh cuộn, khẽ vuốt ve, trong mắt thoáng hiện ra tình ý.

Ngắm một lúc lâu, lão lại đem tranh cuộn cuộn lại, nhẹ nhàng dịch chuyển ghế ngọc kỳ lân, phía sau vách tường tự động mở ra, lộ ra một hốc tối.

Thất Nhân âm thầm tắc lưỡi, đây hẳn là kết sắt của người xưa đây. Thật là không uống công chế tác kỹ càng.

Cơ lão gia cẩn thận từng li từng tí đem cuộn tranh cất kỹ, coi như bảo bối. Lại nhìn đến một thứ bên cạnh, nhu tình trong mắt lập tức tan hết, đổi lại là sự lạnh lùng sâu sắc.

Lão lại dịch ghế ngọc kỳ lân xuống, hốc tối tự động đóng lại, nhìn như thể nơi đó từ trước tới nay chỉ có bức tường chắc chắn mà thôi.

Cơ lão gia lại đưa chân hướng ra ngoài cửa, sải bước đạp cửa mở ra mà đi.

Thất Nhân thấy cha mình đã đi xa, lách mình vào thư phòng,. Nàng dựa vào phương thức lúc nãy lên nhìn được, mở ra hốc tối.

Hốc đá lại mở ra một lần nữa.

Thất Nhân lấy bức tranh ra, chỉ thấy trong bức họa là một cô gái mặc áo lụa mỏng màu vàng, đang ngoái đầu lại nhìn, khóe miệng nhoẻn cười, nhu tình vô hạn, cũng là một mỹ nhân tuyệt thế. Nhìn kỹ lại thì cô gái này cùng vị Liên Hoa tiên tử Cơ Y Duệ kia cũng có mấy phần tương tự.

Khóe mắt nàng đảo qua đến một vật khác cũng trong hốc tối, bề mặt vàng rực rỡ. Thất Nhân để cuộn tranh xuống, lấy ra cuốn sổ vàng. Nàng vừa mở ra nhìn lập tức kinh hãi sững sờ.

72. Chương 72: Thân Phận Của Nhị Nương

Editor: HaLinh

Chỉ trong chớp mắt, Thất Nhân liên khôi phục như bình thường. Trong mắt nàng lóe ra từng tia tối tăm. Cơ gia này quả nhiên là nơi không thể khinh thường. Nói chính xác hơn là không thể xem thường Nhị nương kia.

Thất Nhân đóng chặt hốc đá lại, xoay người đi đến hướng Cơ lão gia vừa đi mất mà đuổi theo.

Xuyên qua hậu viện Cơ gia là một lầu trúc, cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài.

Đá xanh rải trên đường mòn, bên trong trúc lâu thấp bé phát ra ánh nến leo lắt.

Thất Nhân cúi mình trốn trong bóng đêm, nhìn vào bên trong.

Bên trong, có một người phụ nữ đang quỳ gối trước Phật, trong tay đảo chuỗi Phật châu, trong miệng lầm bầm gì đó.

Cơ lão gia đứng xa xa, trong mắt đầy tình cảm sâu sắc: “Mạt Nhi, khổ cho nàng rồi. Chẳng qua nhanh thôi, nhanh thôi. Hoàng gia bọn hắn đến quấy nhiễu Cơ gia chúng ta như thế, khoản nợ này chắc chắn bắt hoàng gia bọn hắn phải trả lại, nhất định không để cho bọn hắn được yên lành.”

Người phụ nữ mặc áo trắng khế thổ dài: “Lão gia, chàng trở về phủ đi, nếu không lại có người đến chèn ép thì sao?” Giọng nàng êm ái như dòng nước lành.

Đôi mắt của Cơ lão gia mang đầy đau khổ: “Ta xin lỗi nàng, Mạt Nhi.”

Nàng nói nhỏ: “Lão gia, đây không phải lỗi của chàng.” Nàng lại quay mắt về, đôi mắt trong vắt lưu luyến bịn rịn, đúng là cô gái trong bức tranh cuộn. Tuy hơi tiều tụy hơn nhưng cũng không chuyển biến quá nhiều.

Tận mắt nhìn thấy người thật, Thất Nhân càng cảm thấy nàng và Cơ Y Duệ rất giống nhau, Nhị Tuyệt mặc dù không có được khí chất phiêu diêu nhẹ nhàng như vậy nhưng cũng có dung mạo giống hệt.

Nàng hẳn là chính thể trong truyền thuyết của Cơ gia đây.

Đột nhiên một vật áo đỏ chói xăm xăm đi về phía lầu trúc, trong mắt Thất Nhân giữa đêm đen lại thấy thật chói mắt.

“Hừ! Quả nhiên là ở đây!” Kẻ mặc áo đỏ chói thành linh đầy cửa trúc lâu, hừ lạnh mà nhìn đôi nam nữ đang ngồi bên trong.

“Người...” Cơ lão gia cau mày, có chút kinh ngạc. Trong mắt lập tức hiện lên vẻ chán ghét.

“Cơ Nguyên, ngươi là kẻ thất phu, lại chạy tới chỗ này rồi!” Nhị nương hình như rất tức giận, trong lời nói lại không mang vẻ cung kính phu quan đúng mực thường ngày mà thậm chí còn có vẻ vênh vang tự đắc.

Người mặc áo tơ trắng cụp mắt xuống.

“Ngươi, cút về ngay!” Cơ lão gia hét to, như thể bị đè nén lâu rồi, vừa cự tuyệt vừa trách móc.

Nhị nương cũng sắc sảo chẳng kém gì, giọng nói không nhường nhịn cam chịu tí nào mà ré lên: “Cơ Nguyên, ngươi dám lớn tiếng với ta?! Ngươi vì con ả này mà dám lớn tiếng với ta?!” Vừa nói mụ vừa hung hăng lườm người con gái đứng trước tượng Phật, xăm xăm tiến tới.

“Ngươi định làm gì?” Cơ lão gia cảnh giác, tóm lấy tay Nhị nương.

Nhị nương vùng ra, cười lạnh: “Thế nào? Đau lòng hả? Ta muốn xem mặt mũi nàng nghiêng nước nghiêng thành đến cỡ nào mà ngươi mỗi ngày đều không quên, hằng đêm nhung nhớ!”

“Hách Liên Tâm Nhụy! Ngươi đừng có khinh người quá đáng!” Cơ lão gia cuối cùng không chịu đựng nổi nữa.

“Hách Liên?” Nhị nương cười khoái trá, “Ngươi vẫn còn nhớ ra ta họ Hách Liên cơ đấy! Ngày đó ngươi đã đồng ý với hoàng huynh thế nào? Mà hiện giờ còn dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng với con ả này. Ta vào Cơ gia, ngươi đã thu nhận mấy vợ bé? Tự ngươi nói! Nếu không phải ta có đủ thủ đoạn, làm sao ngươi cho ta được cái địa vị gì ở Cơ gia này?”

Trong bóng tối, mắt Thất Nhân nheo lại. Quả không sai, cuốn sách bìa vàng trong hộc tối kia, đúng là mặt chỉ của tiên hoàng, là thánh chỉ nói đem công chúa phó thác cho đương gia Cơ gia là Cơ Nguyên. Vị Nhị phu nhân Cơ gia Hách Liên Tâm Nhụy chính là em gái được tiên hoàng yêu thương nhất, giờ là cô ruột của hoàng đế Hách Liên Văn Lam.

Nhưng Thất Nhân vẫn không thể hiểu nổi. Là công chúa thì sao phải lén lút xuất giá như vậy, còn phải sử dụng mặt chỉ? Huống chi lại vào nhà buôn. So với Cơ Nguyên, công chúa chẳng phải nên gả vào nhà vương hầu sao?

Thắc mắc của nàng cũng không chỉ có một hai cái.

Nghe khẩu khí của Nhị nương thì những nữ nhân qua đời trong hậu viện Cơ gia cũng có liên quan đến nàng.

Nghĩ đến cũng đúng, sao mà tất cả phụ nữ ở Cơ gia đều ngã bệnh nhiều thế, hiển nhiên là có người giở trò.

“Ngươi ở Cơ gia này đã chẳng còn ai để dao động lung lay nữa,, ngươi còn muốn làm cái gì?” Cơ lão gia giận dữ hỏi.

“Làm cái gì?” Hách Liên Tâm Nhụy hừ một tiếng, “Sau khi ta đến Cơ gia, ngươi có bao giờ thật lòng đối xử với ta không? Trong lòng ngươi vẫn muốn con ả này. Những thê thiếp khác đều là do người nguyệt trang thôi, người mà ngươi đang bảo vệ thật sự chỉ có cô ta mà thôi. Ngươi tưởng là ta không biết sao?”

“Thật lòng với ngươi?” Cơ lão gia cũng vô cùng căm phẫn, “Nếu không phải do Hách Liên Tâm Nhụy ngươi, nếu không phải do tên hôn quan Hách Liên Tâm Hoài kia, sao ta lại phải tách khỏi Mạt Nhi, sao lại có thể sống mà phải chịu đựng đau khổ như thế này?”

Cơ lão gia càng nói càng giận, rốt cục bùng phát, “Huynh muội các ngươi làm ra loại hành vi vô nhân tính, sinh ra hai đứa con người không ra người, lại vứt cái gánh nặng này lên lưng ta! Tại sao người trong hoàng gia các ngươi lại có thể tùy ý chia rẽ gia đình người ta như vậy? Thật lòng với ngươi? Thật nực cười! Sao ta lại có thể thực lòng với hung thủ hãm hại vợ con ta được?”

Mặt Hách Liên Tâm Nhụy lập tức xanh mét.

Thất Nhân cũng ngẩn ra. Tên Hách Liên Tâm Hoài này chẳng lẽ là tiên đế? Nghe Cơ lão gia nói thì Ngũ Nhiêu cùng Lục Phúc kia là con của tiên đế. Thì ra là ngay cả người trong hoàng gia cũng có thể làm những chuyện hèn hạ như vậy. Khó trách gả công chúa mà phải ngậm tiền hành. Mang thai con của anh trai là hoàng đế thì còn dám gả cho ai?

“Giỏi lắm! Giỏi lắm! Cơ Nguyên, cuối cùng thì ngươi cũng nói ra!” Giọng Hách Liên Tâm Nhụy trong nháy mắt lạnh đi mấy phần.

“Người tưởng ta không biết Hách Liên Tâm Hoài hấn có tâm tư thế nào sao? Lại còn muốn cái thang gỗ kia kế thừa sản nghiệp Cơ gia mà ta lăn lộn bao lâu mới có được sao?” Cơ lão gia nói xong lại nổi giận.

Thất Nhân lập tức hiểu được ý tứ của tiên đế, vẫn giống như cũ, vì Cơ gia nhiều tiền nhiều quyền mà muốn thu nạp vào làm của mình sao? Đế vương từ xưa đến giờ đều suy nghĩ giống nhau.

Cơ lão gia lại cả giận mà nói: “Hách Liên Tâm Nhụy, người còn có thể nhảy nhót phá đám gì nữa? Người chẳng qua cũng chỉ là một công chúa sớm đã chết trong sử sách thôi.”

“Hừ, người tưởng hoàng huynh của ta không nghĩ tới lúc người trả đũa sao?” Hách Liên Tâm Nhụy hầm hè nói, “Cơ Nguyên, ta khuyên người nên biết điều một chút, nếu không...” Nàng trở tay, lấy ra một khối kim bài đưa ra, “Ta có thể lập tức tiêu diệt Cơ gia của người.”

Cơ Nguyên trợn mắt nhìn nàng, khó mà nén được lòng phẫn nộ.

Người con gái đứng trước tượng phật nhắm mắt niệm “A di đà phật” một tiếng, cuối phật châu trong tay lại chuyển động nhanh hơn.

Không khí trong nháy mắt lại càng thêm căng thẳng.

Chợt thấy một cục đã bay tới phía cần cổ của Hách Liên Tâm Nhụy, nàng chưa kịp kêu một tiếng đã thấy cả người mềm nhũn ngã xuống.

Cơ Nguyên không thể kiềm chế kinh ngạc sững sờ mà nhìn về phía cửa. Trong lòng lão lập tức hiểu, ngoài cửa có người! Lại có người nghe lén được bí mật đã chôn dấu mười mấy năm nay!

Thất Nhân cũng chẳng trốn nữa, từ từ thong thả bước vào phong, không để ý tới ánh mắt ngu ngơ của Cơ Nguyên, tự mình ngồi xổm xuống, lấy kim bài từ trong tay Hách Liên Tâm Nhụy, tỉ mỉ đánh giá. Nàng chỉ thấy trên một mặt kim bài có một chữ “Ngự”, một mặt kia là đầu hổ.

“Đây là gì?” Thất Nhân hỏi, vừa mang về thờ ơ mà vẫn không che giấu sự uy hiếp.

“Tiểu Hổ phù.” Cơ Nguyên ngoan ngoãn đáp lại, vẫn không hồi hồn được sau trận kinh hãi vừa rồi.

“Tiểu Hổ phù?” Thất Nhân nhướng mày, “Là cái gì?” Nàng chỉ nghe thấy Hổ phù để điều binh khiển tướng. Vậy thì tiểu Hổ phù này là cái gì?

“Tiên đế có lệnh, thấy tiểu Hổ phù cũng như thấy tiên đế đích thân tới, quan lại nào cũng không thể chối từ.” Cơ Nguyên giải thích.

Xem ra vị tiên đế kia cũng rất để ý tới công chúa này. Chỉ sợ nàng bị người khác bắt nạt. Ngay cả thứ tốt thế này mà cũng cho nàng.

Đột nhiên lại nhớ tới Hách Liên Vân Lam, hấn vội vàng đem Cơ Ngũ Nhiêu đòi tiến cung, chẳng lẽ cũng có liên quan đến tiểu Hổ phù này? Nghĩ ra cũng phải, nhìn thấy tiểu Hổ phù như nhìn thấy tiên đế, đó là quyền lực lớn đến mức nào? Làm hoàng đế thì sao lại có thể để quyền lực của mình thoát ra ngoài được?

Còn Chiến Sinh Ca kia thì sao? Lúc trước hấn cũng với đến Ngũ Nhiêu sao? Mạng lưới tình báo của gia môn đứng nhất hoàng triều mà biết được chi thứ hai của Cơ gia chính là công chúa được tiên hoàng yêu thương nhất, hơn nữa còn mang tiểu Hổ phù thì cũng không có gì lạ. Nhưng Chiến Sinh Ca muốn có quyền lực tượng trưng của tiểu Hổ phù làm gì?

Nếu đã chiếm được thứ tốt như vậy, làm sao Thất Nhân có thể trả lại được? Vật này lại không khắc tên ai, ai nhặt được thì chính là của người đó. Huống chi nếu Chiến Sinh Ca muốn vật này thì ắt có ngày phải dùng đến. Nghĩ tới đây, nàng liền tiện tay nhét vào trong ngực mình. (Chỉ thật lưu manh ==, mình võ mông rồi T^T).

“Người...” Cơ Nguyên vốn tưởng Thất Nhân nghe thế sẽ thấp thỏm lo âu, không ngờ là cô gái nhỏ bé như nàng lại như thổ phỉ, đem đồ nhà người ta mà cướp về, làm hấn giật mình không ít.

“Phụ thân.” Thất Nhân lúc này mới ngẩng đầu, gọi một tiếng, nhìn lại người mặc áo trắng đứng sau Cơ Nguyên, “Vị này là đại nương à?”

Lúc trước nghe Cơ Nguyên và Hách Liên Tâm Nhụy nói chuyện với nhau, Thất Nhân đã sớm hiểu quan hệ phức tạp giữa những người này. Nàng này là đại phu nhân của Cơ gia năm xưa chong đèn lễ Phật, cũng chính là mẹ ruột của Cơ Y Duệ và Cơ Nhị Tuyệt.

Có khúc mắc này, nàng hoàn toàn hiểu được thái độ quái dị của Cơ Y Duệ là vì sao. Trong đám người trong cung hôm đó, nàng cũng thấy được mấy điểm kỳ quái. Cơ Y Duệ nhìn bên ngoài thì là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, là mưu thần của hoàng đế; nhưng vẫn có cảm giác như hắn không suy nghĩ vì hoàng đế mà giống một kẻ đứng ngoài, thờ ơ lạnh nhạt mà tiến hành mọi việc, thậm chí còn có vẻ ngầm chế giễu.

Khó trách được vì sao Cơ Nhị Tuyệt lại rời Cơ gia mà đến Chiến gia.

Nàng kia mở mắt, quay đầu lại nhìn Hách Liên Tâm Nhụy ngã trên đất, lại nhìn lại Thất Nhân, không hiểu chuyện gì.

“Người rốt cuộc là ai?” Cơ Nguyên kịp phản ứng lại, lớn tiếng hỏi. Thất Nhân như vậy lão thấy rất xa lạ.

Thất Nhân cười một tiếng: “Phụ thân hỏi thật hay, Thất Nhân gọi người một tiếng phụ thân, tất nhiên là con gái của phụ thân rồi. Chẳng qua Thất Nhân lại không biết phụ thân có mối phiền não như vậy, thật sự là không làm tròn bổn phận làm con.”

“Người muốn gì?” Cơ Nguyên căng thẳng hỏi.

“Con gái chẳng qua chỉ muốn giúp phụ thân giải quyết những mối phiền toái nhỏ nhỏ này thôi.” Thất Nhân nói. Tuy là lời nói của nàng niềm nở, nhưng lại khiến lòng dạ Cơ Nguyên rét run.

Cướp đồ của người khác thì dù sao cũng nên giảm thiểu phiền toái ỉn. Nói là giải quyết phiền toái cho Cơ Nguyên cũng lắm cũng chỉ là nói cho có hình thức mà thôi.

Lại thấy Thất Nhân kéo Hách Liên Tâm Nhụy đang nằm trên mặt đất lên, đánh xuống mấy huyệt đạo. Khấp trong lầu trúc chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn.

Thất Nhân vốn học công phu giết người, cái loại chỉ tổn hại đứt gân lìa cốt này tất nhiên là làm thành thực, thuận buồm xuôi gió.

Hách Liên Tâm Nhụy đang bất tỉnh bỗng mở to mắt, nhìn có vẻ cực kỳ đau đớn, nhưng lại nói không được, tay chân nhích hai cái, lại thấy cũng không cử động được nữa.

Mụ chỉ có thể ở trong mắt hoảng sợ mà chịu nhục, xương cốt trong cơ thể như nhũn ra.

“Đây là...” Cơ Nguyên không thể tin được đứa con gái hàng ngày hiếu thuận lại có thể ra tay tàn nhẫn như vậy.

Người con gái mặc áo trắng không đành lòng đành nhắm mắt, liên tục niệm “A di đà Phật”.

Thất Nhân ném Hách Liên Tâm Nhụy ra ngoài như ném rác: “Phụ thân, không phải người hận mụ ta đến tận xương sao? Huống chi chẳng lẽ phụ thân muốn rộng lượng thả mụ đi để mụ lại đối phó ngược lại với Cơ gia sao? Chỉ có một người như phụ thân thì không sợ, chẳng lẽ cũng muốn đại nường khổ sao? Mụ ta hành hạ đại nường như thế nào, một mình phụ thân cũng hiểu được.” Hiểu được điểm trọng yếu của Cơ Nguyên là người con gái này, tất nhiên là việc gì cũng muốn lôi kéo nàng vào, chắc chắn Cơ Nguyên sẽ không phản đối gì.

Quả nhiên Cơ Nguyên trầm mặc một lúc rồi kiên định gật gật đầu Mạt Nhi đã chịu khổ mười mấy năm. Hắn không thể để bất cứ ai làm nàng tổn thương nữa.

“Nhưng chuyện này thì nói thế nào?” Cơ Nguyên liếc qua Hách Liên Tâm Nhụy như vừa rơi xuống đồng bùn mà hỏi.

“Thông báo sao? Rất đơn giản!” Thất Nhân khề nờ nụ cười như một đóa anh túc mỹ lệ, “Nhị nường cao tuổi, trúng gió bị liệt nên từ đó phải nằm trên giường không dậy nổi. Cơ lão gia tâm tính thiện lương, quyết không xa rời, săn sóc kỹ càng.” Nàng vừa nói vừa chuyển hướng sang Hách Liên Tâm Nhụy, “Nhị nường, người nói như thế có phải lẽ hay không?”

Hách Liên Tâm Nhụy đau đến mức thở phì phò, nghe thấy lời nói của Thất Nhân lại càng sôi máu, ánh mắt như răng độc tàn nhẫn xẹt qua phía Thất Nhân.

“Ha ha, Nhị nương, cặp mắt sáng kia của người lợi hại thật, khiến Thất Nhân ghen tỵ lắm. Nếu vậy thì tiện tay gỡ xuống một thể.” Thất Nhân cười rục rở. Mắt mở to sao? Nàng ghét nhất là loại ánh mắt không thành thật này.

Lại một lần nữa khiến mọi người trong phòng kinh hãi thêm. Hách Liên Tâm Nhụy hoảng sợ muốn tránh về phía sau nhưng đáng tiếc là dây thần kinh cả người đã bị cắt đứt, căn bản là không nhúc nhích được, chỉ đành sợ hãi mà nhắm mắt lại.

Cơ Nguyên cùng đại nương mặt xanh mét. Lúc trước đã được chứng kiến Thất Nhân ra tay ngoan độc thế nào, lại không ngờ được là lại ngoan độc đến mức giết người cũng mang vẻ văn đạm phong khinh.

“Nhân nhi!” Cơ Nguyên kêu một tiếng, lúc này mà giết Hách Liên Tâm Nhụy cũng không phải thời cơ. Nói gì đi nữa thì Hách Liên Tâm Nhụy nàng cũng là công chúa, Ngũ Nhiêu lại đang tiến cung. Huống gì hoàng gia kia chưa có chủ nhân ổn định, tuy nói Hách Liên Tâm Nhụy đã không còn là không chúa trong sử sách, nhưng rốt cuộc cũng là thứ mà tiên đế đã phó thác cho Cơ gia, nhờ hoàng đế giận chó đánh mèo đến Cơ gia thì cũng không phải chuyện tốt.

“Phụ thân không cần phải lo lắng, Thất Nhân cũng biết chừng mực.” Tính toán trong lòng Cơ Nguyên, tất nhiên là nàng hiểu rõ. Sao lại cho người ta cái cơ ra tay với mình được. Tuy nói là rất chú ý mắt tên Hách Liên Văn Lam, nhưng rốt cuộc người ta cũng là hoàng đế, lại đang nhìn chằm chằm vào Chiến gia, sao mình có thể sinh sự ở chỗ này được?

73. Chương 73: Hai Gia Tộc Kết Đồng Minh

Editor: HaLinh

Đang lúc này, thỉnh linh bên ngoài truyền tới một loạt tiếng thở hồng hộc cùng tiếng la lối: “Nương, nương, người ở đâu?” Kèm theo là tiếng bước chân rầm rầm, vừa nghe cũng biết là Cơ Lục Phúc.

Hách Liên Tâm Nhụy mở mắt trừng trừng, trong mắt tràn đầy sợ hãi, hé miệng muốn hét lên điều gì nhưng dây thanh đã bị phá hỏng, làm sao mà ra tiếng được?

Con người mụ vì quá sợ hãi mà giật giật dữ dội.

Thất Nhân cười khanh khách như yêu quái: “Nhị nương, không nên lao lực như vậy. Yên tâm, ta sẽ không làm gì Lục ca đâu. Mặc dù hẳn là đồ đầu heo ngốc nghếch, nhưng trên danh nghĩa vẫn là Lục ca của ta, không tin người nhìn mà xem.” Nói rồi, nàng lấy một cước đá lẳng Hách Liên Tâm Nhụy nằm trên mặt đất. Hách Liên Tâm Nhụy như tấm giẻ rách bay thẳng vào sau màn trúc, thân ảnh biến mất.

“Phụ thân, người cũng đi vào trốn đi.” Thất Nhân lại chuyển hướng sang nói với Cơ Nguyên.

Cơ Nguyên há miệng, cuối cùng không biết nên nói gì, gật đầu, nhìn về phía đại nương trấn an một cái rồi tránh đi.

Cửa trúc không chốt, Cơ Lục Phúc đập một cái đi vào. Quét mắt một vòng bên trong phòng không thấy người mình muốn tìm, lại nhìn thấy Thất Nhân: “Nha đầu chết tiệt kia sao người lại ở đây?”

Thất Nhân mỉm cười: “Chỗ Lục ca có thể đến sao lại không cho tiểu muội tới?”

Cơ Lục Phúc hừ một tiếng rồi không để ý tới nàng, xoay người tiến về mỹ nhân đứng trước tường Phật. Hắn đến gần mấy bước, neoh lại hai tròng mắt, mặt lộ ra vẻ háo sắc: “Mỹ nhân, mấy ngày nay không thấy lại càng có ý vị.”

Thất Nhân lấy ngón tay sờ sờ dưới cằm, cười thầm trong lòng. Hóa ra con heo này dùng vẻ tìm mẫu thân để ngụy trang, đến đây để đùa giỡn mẹ cả. Bất quá, khẩu vị của con heo này cũng đặc biệt thật, tuổi của

đại nương này còn lớn hơn cả Hách Liên Tâm Nhụy, vậy mà hắn lại thích, hay là thật sự có tình cảm luyện mẫu cảm kị?

Nghĩ lại cũng buồn cười, Thất Nhân ngẩng đầu quét mắt tới sau màn trúc, con heo này đứng trước mặt Cơ lão gia lại dám nói ra những lời càn rỡ với người phụ nữ mà Cơ lão gia yêu thương nhất, chắc chắn. Cơ lão gia ở sau rèm chắc đã tức sùi bọt mép rồi đây.

Đại nương cúi đầu nhắm mắt, chuyên tâm niệm Phật, không thèm để ý đến hắn.

Cơ Lục Phúc lại tiến thêm một bước, cái tay béo ú đưa tới, nhẹ sờ lên mặt đại nương.

Thất Nhân nhú mày, thật là phục hắn rồi, lại coi mình như không khí, hay đã coi mình như người chết mà công khai đùa giỡn đàn bà con gái trước mặt nàng.

Đại nương lập tức đứng lên tránh ra: “Lục công tử xin tự trọng!” Nàng khẽ cau mày lại mang vẻ thành thực tế nhị.

Lời cự tuyệt của nữ nhân từ trước đến giờ đều kích thích dục vọng của nam nhân.

Cơ Lục Phúc vô sỉ lại cười rộng hơn: “Mỹ nhân, dù sao ngươi cũng đã gả cho lão bất tử nhà ta rồi, sao lại cứ nhất định không theo ta chứ?”

Thất Nhân bó tay, vô sỉ, thật là vô sỉ, đúng là con trai của Hách Liên Tâm Nhụy. Hách Liên Tâm Nhụy ngủ cùng anh trai chưa tỉnh, ngay cả con heo này cũng muốn chung vợ với cha. Quả nhiên không phải người một nhà thì không vào chung một cửa*. (* tương tự như ‘Con nhà tông không giống lông thì cũng giống cánh.’)

Cơ Lục Phúc tiến tới gần, đại nương lùi về phía sau. Thất Nhân ở một bên suy tính xem có nên xuất thủ hay không.

Nhưng cuối cùng thì cũng có người mất hết kiên nhẫn. Cơ Nguyên ở bên trong lửa giận bốc lên ngàn ngút, vén màn trúc lên, sải bước ra ngoài: “Hỗn láo! Tên nghiệt chủng này!” Lão hung hăng vung tay tát một cái lên cái mặt heo của Cơ Lục Phúc. Trên khuôn mặt béo mập trắng bệch trong nháy mắt hiện lên dấu năm ngón tay đỏ thẫm.

Cơ Lục Phúc ngu ngơ một lúc: “Ngươi đánh ta?!” hoàn toàn không ngờ được Cơ lão gia cũng ở trong phòng. Quét mắt sang lại nhìn thấy mẹ ruột của mình phía sau màn trúc đang bò lổm ngổm trên mặt đất, đang trừng mắt hoảng sợ nhìn về phía mình.

“Nương!” Cơ Lục Phúc chạy qua, muốn đỡ Hách Liên Tâm Nhụy dậy nhưng cảm thấy cả người nàng mềm nhũn kỳ lạ: “Nương, người sao vậy?”

Về mặt Hách Liên Tâm Nhụy sợ hãi, không ngừng nháy mắt với Cơ Lục Phúc, ý tứ rõ ràng là muốn Cơ Lục Phúc mau chóng rời đi, đáng tiếc, Cơ Lục Phúc làm sao hiểu được.

Cơ Lục Phúc trừng mắt với Cơ Nguyên: “Ngươi rốt cuộc đã làm gì mẹ ta?” Hắn đứng đây, bước đến chỗ Cơ Nguyên, một tay tóm lấy cổ áo Cơ Nguyên.

Hắn từ nhỏ đã biết thân phận đặc thù của mình, ở Cơ gia cũng quen thói bá đạo, lại càng không đem người cha trên danh nghĩa là Cơ Nguyên để vào mắt.

Cơ Nguyên dù sao cũng sắp già rồi, làm sao có thể chống đỡ được sức lực trẻ tuổi cùng khí thế hung hãn như tuyến thủ đô vật của Cơ Lục Phúc.

Loáng một cái, Cơ Lục Phúc không mất sức chút nào mà nhắc bổng Cơ Nguyên như nhắc một chú gà con.

“Súc sinh! Thả ta xuống!” Cơ Nguyên cố gắng đẩy tay Cơ Lục Phúc ra, gầm lên.

Đại nương cũng đi lên muốn kéo Cơ Lục Phúc ra, lại bị Cơ Lục Phúc một tay vung ra đẩy ngã nhào xuống, đụng vào bàn gỗ trước tượng Phật, trong nháy mắt máu nhuộm đỏ thái dương.

Cơ Nguyên sao có thể chịu được cảnh vợ cả của mình bị đối đãi như vậy, lại hét lên: “Súc sinh! Cả nhà Hách Liên người là đồ súc sinh!”

Thất Nhân há hốc miệng, thật là loạn cả nhà rồi.

Nàng tiến lên, một tay đập vào cổ tay Cơ Lục Phúc. Cơ Nguyên lúc này mới vững vàng rơi xuống đất.

Chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, sau đó liền thấy Cơ Lục Phúc đau quá kêu “A” một tiếng.

Nhìn về phía Hách Liên Tâm Nhụy gục trên mặt đất như đang té bái, Thất Nhân cao giọng nói: “Nhị nương, người cũng thấy đấy. Là con người đại nghịch bất đạo, mặc dù không phải cha ruột, nhưng có câu nói, ‘dưỡng phụ chi ân thắng vu sinh phụ’*. Con của người muốn lấy ân báo oán sao? Người như vậy giữ trên đời làm gì?” Vừa nói, nàng vừa tăng thêm lực trên tay của hắn. (*Ơn của cha nuôi hơn cha đẻ)

Nhỏ cở phải nhỏ tận gốc. Diệt trừ Hách Liên Tâm Nhụy cũng không thể tùy ý mà để lại Cơ Lục Phúc, khiến cho hắn có cơ hội làm mưa làm gió sao? Tuy hắn là một kẻ không gọt giũa nên người được nhưng cũng không thể lại để một tí nguy cơ nào bên mình.

Tình huống xoay chuyển bây giờ cho nàng cơ hội trừ đi kẻ chướng mắt này.

Cơ Nguyên vội vàng đỡ lấy đại nương vừa ngã trên mặt đất, xa xăm nhìn về mặt khí phách của Thất Nhân. Tất nhiên lão sẽ không khuyên can, phá rối bởi trong lòng cũng đang hận không thể đem Cơ Lục Phúc đi băm thây ra trăm mảnh. Hôm nay hắn mới nhìn thấy hành động của súc sinh này, vậy khi hắn không có nhà, Mạt Nhi bị súc sinh này làm nhục đến mức nào?

Hách Liên Tâm Nhụy há to mồm.

Cơ Lục Phúc lại càng không ngờ được Thất Nhân ôn nhu yếu ớt lại có sức mạnh như vậy. Tay phải hắn bị vụn rất đau, vẫn không biết nghe lời mà to mồm mắng: “Tiện nha đầu!” Tay trái lại vung lên.

Thất Nhân khom lưng tránh, bốn lạng đánh ngàn cân, lấy lực đánh lại lực, đem sức lực của Lục Phúc toàn bộ trả về trên người hắn, khiến thân thể béo núc ních bắn tung ra ngoài.

Chỉ nghe thấy “Oành” một tiếng thật lớn, làm bụi bặm trên mặt đất bay mù mịt.

“Phụt”, Cơ Lục Phúc cảm thấy trong phổi như có lửa đốt, phun ra một ngụm máu đỏ lôm.

Thất Nhân chậm rãi đi lại gần mấy bước, nhìn xuống dưới, mắt sáng như đuốc, khí thế như quân vương, đem kinh sợ trong đáy mắt hắn lôi ra.

Cơ Lục Phúc ngẩng đầu nhìn, nhìn vào đôi mắt đen sau không thấy đáy của Thất Nhân, cảm thấy trong lòng lạnh lẽo thấu xương.

“Người, tốt nhất là không phản lại ta! Nếu không...” Thất Nhân lạnh lùng nói, đến đoạn cuối thì đột nhiên dừng lại, năm ngón tay phải co thành móng vuốt, hướng về phía Cơ Lục Phúc. Mặt nàng trở nên giống như Diêm la dưới Thập điện, âm trầm lạnh lùng.

Cơ Lục Phúc chỉ kịp trợn mắt nhìn móng vuốt tới gần, một tiếng kêu sợ hãi đang ở trong họng chưa kịp thoát ra đã lẫn ra hôn mê bất tỉnh.

Thất nhân dừng tay, mắt trầm xuống. Cảnh giới cao nhất để hủy diệt một người là phá hủy tinh thần của hắn, khiến hắn không dám hành động gì nữa.

Nếu không thể giết Hách Liên Tâm Nhụy cùng Cơ Lục Phúc để diệt trừ hậu họa thì cũng phải làm như thế!

Nàng chuyển mắt cười khê, nhìn về phía vợ chồng Cơ Nguyên không biết là kinh hay sợ: “Phụ thân chớ sợ. Chẳng qua là xử lý mấy con kiến hôi mà thôi.” Tiện đà, nàng liếc mắt nhìn hai kẻ trên mặt đất, “Phụ thân, người gọi người tới chăm sóc trông coi cho kĩ Lục Phúc cùng Nhị nương đây đi.”

Cơ Nguyên tất nhiên hiểu được tính toán trong câu nói đó, sắc mặt trầm xuống, gật đầu.

“A, đúng rồi.” Thất Nhân như chợt nhớ tới cái gì, “Thất Nhân thiếu chút nữa thì quên việc chính rồi. Nghe nói phụ thân gần đây làm ăn lớn, muốn dẹp Chiến gia của chúng ta xuống.” Sắc mặt nàng lại nghiêm trang lại.

Cơ Nguyên ngạc nhiên, người này là kẻ vừa rồi mới giống Tu La sao, sao có thể thay đổi nhanh vậy? Ở trong phòng máu tanh thế này, sao nàng có thể bình thản nói tới đề tài khác, như thể từ trước tới giờ chưa xảy ra chuyện gì.

“Nhàn nhi muốn nói gì?” Cơ Nguyên hỏi, dè dặt từng li từng tí.

“Cũng không có gì. Chỉ là muốn thương lượng cùng phụ thân một chút, Chiến gia cùng Cơ gia đều là nhà buôn lớn, đều bị đế vương ghen ghét, cần gì phải tự giết lẫn nhau?” Thất Nhàn bình thản nói xong, lời nào cũng có lý, “ ‘Bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp’*. Phụ thân nói có phải không?”

Cơ Nguyên nhìn về phía Thất Nhàn, Lập tức hiểu ý của nàng: “Nhàn nhi nói rất đúng.”

“Nếu đã như vậy, hôm nay Chiến gia và Cơ gia kết đồng minh, phụ thân thấy thế nào?” Thất Nhàn nói, “Tuy đương gia không có ở đây, nhưng ta đây làm chủ mẫu Chiến gia, tất nhiên có thể làm chủ chuyện này.”

Cơ Nguyên cúi đầu không nói gì.

“Đã nói nhiều như vậy, người có năng lực như thế, chẳng lẽ người muốn một mình đấu với hoàng gia?” Nói xong, Thất Nhàn thuận tay đem tiểu Hổ phù trong ngực lấy ra thưởng thức.

Cái này gọi là sự uy hiếp của lời nói cùng hành động đây.

Cơ Nguyên ngẩng đầu nhìn Thất Nhàn nói: “Được!”

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, đầu óc đã trở lại, tất nhiên có thể nhìn ra đâu là lợi, đâu là hại. Kết đồng minh cùng Chiến gia, xét về việc làm ăn, Cơ gia hẳn cũng không thiệt. Hai gia đình lớn kết hợp, tương đương với việc họ có thể lũng đoạn toàn bộ kinh tế hoàng triều, đây là phương pháp để họ kiếm được nhiều tiền hơn nữa. Về thực lực mà nói thì như hổ thêm cánh, Muốn đòi lại công bằng từ hoàng gia họ Hách Liên, nếu có thêm tài sản Chiến gia trợ lực, tất nhiên là trợ thủ hùng mạnh.

Bất kể thế nào thì cũng là chuyện trăm lợi chứ không có một hại.

Chuyện tốt như vậy tất nhiên là không thể bỏ qua.

Thất Nhàn cũng có đánh giá của riêng mình. Chiến Sênh Ca cho nàng xử lý gút mắc làm ăn giữa Chiến gia và Cơ gia ở Phi thành, nếu giờ thành đồng minh thì tất nhiên là không còn tồn tại tranh chấp mua bán gì nữa.

Huống chi Chiến gia đã là cái đinh trong mắt Hách Liên Vân Lam, dù ở bất cứ lúc nào cũng có thể ở đầu sóng ngọn gió, giờ phút này có nhiều bằng hữu so với có nhiều kẻ thù thì vẫn tốt hơn.

Cơ gia thực chất cũng là gia đình hùng hậu, nếu không thì sao tiên đế lại chọn trúng Cơ gia, mà ra tay với Cơ gia? Tuy nói Chiến gia hiện tại vùng dậy, nhưng rốt cuộc nói về nội tình trong gia đình mà nói thì Cơ gia cũng là loại không thể coi thường.

Còn có Cơ Y Duệ kia không rõ có phải bằng hữu bên cạnh Hách Liên Vân Lam không. Chuyện Cơ gia kết quan hệ đồng minh, chắc hẳn không ngồi trong chỗ tối phá đám gì chứ?

Đêm đó, hai gia môn lớn nhất của Thiên Diễm hoàng triều, ở trong một căn phòng, dưới một ngọn đèn, do Phật tổ chứng kiến, cứ như thế mà đạt đến quan hệ đồng minh gần gũi chưa từng có trong lịch sử.

74. Chương 74: Nợ Máu Trả Bằng Máu

Editor: HaLinh

Từ Phi thành trở về, Thất Nhàn vừa tiến vào cửa Chiến gia, liền cảm nhận được không khí có gì đó quỷ dị.

Sao lúc này cửa không mở lớn phô trương để đón nàng như trước vậy? Thất Nhàn nghi ngờ trong lòng. Cứ như thế, bên trong viện ngay cả một người hầu cũng không nhìn thấy – yên tĩnh kì lạ.

Đi mấy bước nữa, thì nút thắt dây thừng cài đầu chợt đứt phụt, mái tóc đen dài đến eo tuột xuống. Thất Nhàn sờ sờ tóc trên đầu, mày cau lại, đột nhiên có cảm giác bất an.

Hỉ nhĩ đang đứng kèm ở một bên nhặt dây cột tóc lên: “Kỳ quái, đang tốt như vậy sao lại đứt rồi?”

Thất Nhân bước nhanh hơn, đi về phía đại đường.

Xa xa đã nghe thấy tiếng đàn bà con gái khóc nức nở.

Một phòng đầy nữ nhân, nhuốm màu buồn thảm.

“Sao thế này?” Thất Nhân bước vào liền thấy Chiến Nhược Thủy đứng ở bên trong. Không còn nụ cười như hồ ly thường ngày nữa, khuôn mặt hần đầy vẻ đau xót, buồn rầu.

Chiến Nhược Thủy trở về rồi. Vậy Chiến Sênh Ca cũng phải trở lại mới đúng.

Nhưng sao không khí này lại có cái gì không đúng?

Thất Nhân quét mắt một vòng khắp tứ phía, ngoài đàn bà con gái ra thì cũng chỉ có mấy người đàn bà con gái.

“Chủ mẫu!” Chiến Nhược Thủy tiến lên hành lễ.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Sao lại họp hết ở đây?” Thất Nhân lại liếc qua một phòng toàn nước mắt ngấn nước mắt dài, tức giận hỏi. Vừa trở về đã gặp một đồng mặt đưa đám, thật là xui.

“Chủ mẫu...” Trình Tử Y gương mặt, “Gia, hần...” lại nghẹn ngào, không nói được nữa.

Tim Thất Nhân như rụng xuống: “Gia làm sao?”

“Gia đã không còn!” Một câu vừa nói ra, tiếng khóc trong nháy mắt ồ lên, như thể muốn trút ra tất cả uất ức trong lòng, lây ra cả một vòng xung quanh.

Lập tức tiếng nức nở òa ra thành tiếng khóc buồn bã. Ngay cả Lãnh Tiêm Vũ ngày thường kiêu căng ngạo mạn cũng vứt bỏ hết mặt mũi trong ngoài, khóc bù lu bù loa.

Thất Nhân gầm lên: “Câm miệng!” Mấy tiếng khóc lóc này khiến nàng thấy rất phiền.

Giọng nói lạnh lẽo như băng giá khiến mọi người giật mình, lập tức không dám ho he.

“Không còn là sao?” Thất Nhân chuyển sang nhìn Chiến Nhược Thủy đang mang vẻ mặt sầu lo nhìn nàng, “Chiến quân gia, tốt nhất là người giải thích một chút!” Trong giọng nói lạnh giá không có chút ấm áp nào.

“Chủ mẫu.” Chiến Nhược Thủy rút kinh nghiệm xương máu, rốt cuộc cũng chống lại ánh mắt của Thất Nhân, “Gia chết rồi!”

Chết rồi ư? Một tia sét xé rách trời xanh!

Mùi vị tanh nồng lập tức xông lên trong cổ họng Thất Nhân, “phụt” một tiếng, máu tươi đầm đìa, dính lên trên áo tơ trắng, trông vô cùng chói mắt.

Chóng mặt! Nàng chóng mặt quá!

Trong đầu nàng chỉ có thân ảnh áo trắng kia.

Thất Nhân ngã rầm xuống đất!

Bên tai nàng còn vang tới giọng nói lo lắng từ xa xa, “Chủ mẫu” “Chủ mẫu”.

Bên trong Liên Nhu uyển.

“Đại phu, chủ mẫu của chúng ta có sao không?” Không đợi đại phu chẩn bệnh xong, Chiến Nhược Thủy liền kéo đại phu, vội hỏi. Chẳng lẽ chủ mẫu gặp chuyện không may?

“Không có chuyện gì. Chẳng qua là đau khổ phần nộ mà hôn mê thôi. Nghỉ ngơi là được.” Đại phu ngược mắt, mặt lại chuyển thành vui mừng, ôm quyền nói, “Chúc mừng, Chiến phu nhân đã có thai.”

Mọi người trong phòng đều ngạc nhiên, sao lại có thai vào lúc này?

Hơn nữa Chiến gia nhiều năm như vậy rồi cũng chưa từng có trẻ con. Hết lần này tới lần khác đều thế, lúc này lại được tin chủ mẫu có thai không biết là nên vui hay nên buồn.

Nhạc Nhi đứng ở một bên mang vẻ mặt phức tạp.

Hỉ Nhi cũng có vẻ ngu ngơ không hiểu gì.

Chiến Nhượng Thủy cực kỳ kích động, một tay tóm lấy đại phu: “Đại phu, người chắc chứ?”

Đại phu tay vuốt hàng râu bạc trắng, vẻ mặt rõ ràng: “Lão phu làm nghề y hơn ba mươi năm, sao có thể bắt sai hỉ mạch được. Tuy nói rằng hỉ mạch này nhịp thở có hơi yếu ớt, nhưng đã hơn ba tháng rồi. Chiến quân gia cũng hiểu chút y thuật, không tin thì tự mình chẩn mạch.”

“Là do Nhượng Thủy đường đột.” Chiến Nhượng Thủy cố gắng khôi phục lại bình tĩnh.

“Lão phu sẽ kê cho ít thuốc an thai, sau này cho phu nhân uống vào thì không có gì đáng ngại.” Đại phu lại nói.

Chiến Nhượng Thủy chấp tay: “Đa tạ đại phu” Quay đầu phân công, “Nhạc nhi đưa đại phu đi nhận thưởng, cùng đại phu kê thuốc.

Nhạc Nhi “Dạ” một tiếng rồi dẫn đại phu đi.

Chiến Nhượng Thủy đảo mắt, lại thấy Thất Nhân đã mở mắt, sững sờ ngăn người nhìn nóc giường.

Có con sao? Thất Nhân xoa lên bụng. Con tới không đúng lúc rồi!

Phụ thân đi thì con tới?

Ba tháng? Hẳn là đêm hôm đó ở Đường Viên trong Doanh thành rồi!

Thảo nào lão áo tím cứ khẳng khẳng đòi con đầu của mình để ‘báo thù’. Thì ra lúc đó đứa bé này đã leo vào trong bụng mình rồi.

Nghĩ lại thì đứa bé này cũng thật kiên cường, trong máu có cổ, bị rơi xuống vực, bị giam vào ngục vậy mà đứa nhỏ này vẫn ngoan ngoãn đợi ở đây.

Chẳng lẽ đứa bé này là vận mệnh đã định sẵn? Tứ chi lạnh ngắt của Thất Nhân rốt cuộc cũng ấm lên.

Con ơi con, con thật sự muốn ra đời ở nơi này, trong hoàn cảnh này sao? Thất Nhân nhẹ than, nếu đã như vậy thì mẫu thân sẽ dùng hết tính mạng mình, cái gì cũng không ngại để bảo vệ con.

Thất Nhân ngồi dậy, Hỉ Nhi vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng. Nàng lâu lắm rồi không thấy chủ mẫu tái nhợt suy yếu như vậy. Mặc dù trước lúc xuất giá, chủ mẫu hồi còn là Thất tiểu thư của Cơ gia cũng mang về ốm bệnh hoạn như vậy. Nhưng rõ ràng sau khi đến Chiến gia, thân thể chủ mẫu đã hồi phục rất nhiều, tính tình cũng vui vẻ hơn khiến nàng rất vui mừng. Lúc này bộ dạng chủ mẫu lại khiến lòng nàng đau thật đau.

“Chủ mẫu, xin ngài giữ gìn thân thể! Ngài còn có tiểu chủ tử!” Chiến Nhượng Thủy tiến lên một bước, có chút không đành lòng.

Thất Nhân ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh buốt nhìn thẳng vào Chiến Nhượng Thủy: “Chủ tử của người đã chết, người trở lại làm gì?”

Chiến Nhượng Thủy sững người, nhất thời không nói ra lời: “Chủ mẫu...”

“Chàng chết như thế nào?” Thất Nhân lại hỏi, thần sắc đã bình tĩnh lại, không thể nhìn ra cái gì.

“Gặp phải kẻ thù.” Chiến Nhượng Thủy đáp.

Thất Nhân liếc hẩn một cái, nhớ tới thích khách ngày đó trước bia Vô Danh: “Kẻ thù là ai?”

“Nhượng Thủy không biết.” Chiến Nhượng Thủy cúi đầu đáp.

“Không biết?” Thất Nhân ôn hòa nói, như thể đang đàm luận thời tiết, “Hay là người không dám nói?” Giọng nàng vẫn không khỏi lộ ra nét lạnh lùng.

“Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể! Thi thể đâu?” Thất Nhân hỏi.

“Kẻ thù đặt sẵn thuốc nổ. Lúc Nhượng Thủy chạy tới, chỉ thấy mảnh vụn đầy đất, Vì vậy chỉ có thể đem về chút y quan.” Chiến Nhượng Thủy như nhớ ra điều gì, thanh âm lại thêm đau khổ.

“Đưa cho ta xem.” Thất Nhân nhàn nhạt phân phó.

“Chủ mẫu, hiện tại thân thể ngài đang yếu ớt, sau này hãy nhìn được không ạ?” Chiến Nhược Thủy không đành lòng nhìn Thất Nhân bị kích thích lần nữa.

“Làm sao? Sợ ta không chịu được sao?” Thất Nhân hừ nhẹ, “Bảo người mang ra thì người cứ mang ra.”

Chiến Nhược Thủy liếc nàng thật lâu một cái, từ trên cái bàn phía sau lưng lấy ra một cái bao mang lên.

Thất Nhân từ từ mở ra, thời gian dài như thể ngàn năm, bạch y tơ tằm nát vụn, đã cháy xém hiện lên trước mắt nàng.

Chợt nàng lại thấy choáng váng.

Thất Nhân chống tay lên giường, đưa tay vuốt lên. Bạch y này là của tên kia, không sai. Có ai từ trước đến giờ cứ cố chấp mặc áo trắng, mà từ trước đến nay cũng chỉ có thói quen dùng một loại?

Cái tên kia giống như con gián đánh mãi không chết, bám thật sát phía sau mình, từng đuổi theo nàng tới tận địa ngục cũng không mất mạng. Sao hắn có thể bị một kẻ thù không đáng nói tới cứ như vậy mà giết chết?

Thất Nhân có cảm giác như đang nằm mơ, tất cả những thứ này đều không phải sự thực.

Nàng nhất thời nhìn tấm áo nát vụn mà ngẩn ra.

“Chủ mẫu.” Chiến Nhược Thủy móc từ trong tay áo ra một món đồ, cung kính đưa lên, “Đây là lệnh bài của gia chủ.”

Thất Nhân ngược mắt. Khối ngọc bài này nàng đã nhìn qua, phía trên có khắc biểu tượng Ngân Lang, chính là thứ Chiến Sinh Ca lấy ra hôm đó. Lúc này trên ngọc bài lại dính chút vệt đen xám, đủ để biết nó cùng chủ nhân đã trải qua tai ương gì.

Thất Nhân nhận lấy, đầu óc lại trống rỗng.

“Chủ mẫu!” Chiến Nhược Thủy chấp tay, có chút nghiêm túc, “Nhược Thủy biết chủ mẫu lúc này không thể chịu được tin tức kia. Nhưng dù gì đi nữa cũng không thể thay đổi sự thật. Kính xin chủ mẫu ngàn vạn lần bảo trọng thân thể! Huống chi Chiến gia không thể một ngày không có chủ, mong rằng chủ mẫu sớm tỉnh lại.”

Thất Nhân khoát tay: “Các người ra ngoài trước.” Nàng muốn yên tĩnh một chút.

Chiến Nhược Thủy cùng Hỉ Nhi liếc nhìn nhau, “Dạ” một tiếng rồi lui xuống.

Mặt trời từ giữa trưa đến xuống núi, bên trong nhà đen kịt, Thất Nhân vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích như cũ, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Cửa kêu ‘ken két’, Nhạc Nhi đẩy cửa đi vào, trong tay đang cầm một chung thuốc còn nóng.

“Chủ mẫu!” Nhạc Nhi khẽ gọi một tiếng.

Thấy Thất Nhân không đáp lời, Nhạc Nhi khẽ thở dài, khẽ thấp đèn. Ánh lửa lập lòe phủ lên gương mặt Thất Nhân, không có tí thần sắc nào.

Thất Nhân vẫn trong trạng thái cũ.

“Chủ mẫu, người không ăn cơm tối thì cũng phải uống thuốc đã.” Giọng nói dịu dàng uyển chuyển của Nhạc Nhi lại vang lên.

Thất Nhân vẫn không đáp lại

Nhạc Nhi đổ thuốc ra, đi tới trước mặt Thất Nhân: “Chủ mẫu, Nhạc Nhi biết xảy ra chuyện lớn như vậy, lòng ngài rất đau đớn. Nhưng dù ngài không để ý mình, cũng phải chú ý đến hài tử trong bụng mới phải. Chủ mẫu, đây là đứa con duy nhất của gia mà!”

Có lẽ từ ‘hài tử’ đã khiến Thất Nhân xúc động, nàng khẽ động.

Thất Nhân đưa mắt nhìn thẳng Nhạc Nhi: “Nhạc Nhi, ta đối đãi người thế nào?” Nhạc Nhi sững sốt một chút, dường như không ngờ được là chủ mẫu sẽ hỏi một câu như vậy, liền đáp lại: “Chủ mẫu tất nhiên là đối xử với Nhạc Nhi vô cùng tốt.”

Thất Nhân tiếp tục nói: “Nhạc Nhi, ngày đó người nói người hâm mộ Hỉ Nhi có chủ tử thật thương yêu nàng, người còn nhớ rõ lời ta nói ngày ấy không?”

Nhạc Nhi mang bộ dạng phục tùng cúi mắt: “Nhạc Nhi tất nhiên là nhớ.”

“Tốt!” Thất Nhân dời mắt đi, “Vậy thì Nhạc nhi, vì sao hôm nay người lại muốn hại con ta?”

Nhạc Nhi ngược mắt, cực kì kinh ngạc nhưng thoáng cái đã bình tĩnh trở lại: “Chủ mẫu, Nhạc Nhi không rõ ngài đang nói gì.”

“Không rõ sao?” Ánh mắt Thất Nhân trở nên sắc bén “Ta đã nói rất rõ ràng rồi! Hậu viện Chiến gia sao nhiều năm qua không có con nối dõi? Bởi vì chung thuốc trong tay người đây! Nói thật thì người giấu diếm rất khéo. Chỉ tiếc, người không nên chần chừ không ra tay ngoan độc với ta. Thuốc của người khác đều là thuốc vô sinh, thuốc cho ta lại chỉ là loại tạm thời. Ngược lại điều đó lại làm người bại lộ.” Nàng lại thở dài, “Nhạc nhi, người bưng chung thuốc này là quyết định muốn giết con của ta sao?”

Một lúc lâu sau, Nhạc Nhi chỉ cúi đầu, trong mắt lấp lóe ánh sáng, không nói lời nào.

“Nhạc Nhi, chỉ mong chủ tử chân chính kia của người có thể đối đãi tốt với người!” Nói tới đây. Giọng Thất Nhân đã lạnh đi, “Người đi đi, Trở về nói cho chủ tử nhà người biết, tốt nhất là ngày ngày khấn Phật mong gia sản Chiến gia không có việc gì. Nếu không cho dù phải dốc hết những gì ta có, ta cũng phải bắt hãn nộ máu trả bằng máu.”

Nhạc Nhi ngẩng đầu lên, há miệng, cuối cùng không nói gì nữa, nhẹ nhàng hành lễ, xoay người rời đi.

Ánh lửa tiếp tục chiếu lên gương mặt tái nhợt của Thất Nhân, lên ánh mắt kiên định của nàng.

75. Chương 75: Họa Phúc Cùng Tới

Editor: HaLinh

“Khóc cái gì mà khóc?” Thất Nhân lại lần nữa bước vào đại đường, vẫn là một phòng đầy đàn bà con gái khóc nức nở như cũ. Liếc nhìn đôi mắt sưng đỏ của họ. Những người này đúng là không khóc một ngày là không chịu được?

Lại đảo mắt một vòng quanh phòng, bọn hạ nhân làm việc cũng nhanh, trong viện lại mắc lụa trắng mỏng, nghiêm nhiên là cảnh linh đường trong đám ma.

Trong lòng Thất Nhân nổi lửa, một tay kéo màn tơ cạnh cửa, giận dữ: “Rút xuống! Rút xuống toàn bộ cho ta!”

Mọi người bị tiếng hét to làm giật mình

“Chủ mẫu, linh đường này...” Một tên nô bộc nơm nớp lo sợ muốn tiến lên bẩm báo.

“Linh đường?” Thất Nhân nhìn chằm chặp tên nô bộc này, lửa giận trong mắt bốc cao ngút trời, “Ai bảo chàng chết rồi?” Ánh mắt như ác ma khiến tên nô bộc lui về phía sau mấy bước.

“Chủ mẫu.” Chiến Nhược Thủy đi vào, thấy tình cảnh xung quanh như vậy, “Xin ngài hãy nén bi thương!” Tình cảm của chủ mẫu và gia, lúc ở kinh đô hãn nhìn thấy cũng hiểu. Lúc này, bất quá chỉ qua một tháng đã là sinh tử hai bờ chia cắt, chủ mẫu tất nhiên không thể chấp nhận.

“Nén bi thương?” Thất Nhân cau mày, “Ta không tin là hãn cứ thế mà mất đi, cho dù là đã chết, ta cũng không để hãn chết một cách không minh bạch như thế.”

Nàng quay đầu lại với cả một phòng đầy nữ giới: “Các người ngoài khóc ra không có việc khác để làm sao? Nếu đã như vậy, các người có ai muốn rời khỏi Chiến gia, ta cũng không ngăn cản. Nếu muốn lưu lại, thì phải giúp ta hoàn thành mục tiêu. Bất kể là dùng thể lực sau lưng các người hay là quan hệ bên ngoài, đại thù này phải báo cho bằng được.”

Từng từ từng chữ mang đầy sức mạnh, cũng là chân thật nói đến điều trong tâm khảm mọi người.

Cả một phòng toàn nữ giới ngoài sửng sờ ra thì đều thấy khiếp sợ. Từ trước tới nay chỉ nghe thấy lấy chồng làm điểm tựa, đem chồng làm trời, phu quân là tất cả những gì các nàng có. Chưa từng nghe thấy ai nói như nàng. Mặc dù trong lòng cũng vô cùng khổ sở, nhưng các nàng tóm lại vẫn là nữ nhân, làm sao có năng lực cùng quyết tâm báo thù như vừa nói?

Trong lúc nhất thời, lòng các nàng mê man, không ai nói chuyện.

“Ta cho các người thời gian một ngày để suy nghĩ. Muốn đi thì nhanh rời đi, Chiến gia sẽ không bạc đãi các người. Nếu không đi thì đừng để cho ta nhìn thấy cái bộ dạng này của các người nữa!” Thất Nhân vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài.

Chiến Nhược Thủy liếc qua cả phòng đang thất thần, vội vàng đuổi theo: “Chủ mẫu, chớ đừng quấy các nơi nghe được tin tức, đang hoảng loạn.”

Thất Nhân liếc qua một cái: “Sợ Chiến gia không có đương gia, không ai chấp chưởng nên suy sụp rồi à?”

“Đúng thế!” Chiến Nhược Thủy nói nhỏ.

“Chiến gia nuôi người làm quản gia để làm gì vậy?” Thất Nhân lạnh nhạt nói, “Chuyện như vậy mà người không xử lý được sao? Truyền xuống, Chiến gia do Chiêu quốc phu nhân tạm thời làm đương gia, bảo bọn hần thoải mái, buồn lòng tinh thần mà làm việc vì Chiến gia! Trước đây làm thế nào thì bây giờ làm như thế!” Lúc này, Thất Nhân mới cảm thấy phong hào Hách Liên Vân Lam ban tặng ngày đó cũng có chỗ dùng.

Ngừng một chút, Thất Nhân lại nói: “Truyền tin ra là gia tộc đệ nhất hoàng triều Chiến gia và gia tộc đệ nhị hoàng triều Cơ gia đã trở thành đồng minh.” Cam kết đồng minh ngày đó không ngờ lại có tác dụng nhanh đến vậy. Lúc này, tin tức liên hiệp giữa hai bên mạnh như thế, hoàn toàn có thể ngăn chặn những kẻ gây rối.

Chiến Nhược Thủy kinh ngạc, đây thật sự là lần đầu tiên hần nghe nói hai đại gia tộc kết đồng minh, đúng là sẽ giúp Chiến gia lúc này đang bị tổn hại gia tăng thanh thế không ít.

“Còn nữa, truyền tin tới kinh đô, lưu ý đường đi nước bước của điện hạ.” Thất Nhân trầm giọng phân phó, trong mắt dậy lên sóng ngầm mãnh liệt. Hách Liên Vân Lam kia, lần này làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt, một đòn đánh sụp Chiến gia.

Chiến Nhược Thủy ngẩng đầu, trong mắt mang biểu lộ tán thưởng không thể nghi ngờ. Chủ mẫu lại có thể nghĩ sâu thêm một tầng này. Thật sự là tâm tư cực kỳ cẩn thận chặt chẽ.

Một loạt lời nói, không có gì dư thừa, toàn là những lời có lý, lập tức được áp dụng mạnh mẽ vang dội.

Trong thành đang đồn đại, đại đương gia của Chiến gia tuổi trẻ mất sớm, cực độ bi thương, Chiến gia tràn ngập nguy cơ. Cũng may, chủ mẫu Chiến gia là phụ nữ mang khăn nhưng tiếp nhận đại vị đương gia, giữ được địa vị đệ nhất môn đình của Chiến gia.

“Chắc chắn, phu nhân Chiến gia quả nhiên là có khí phách, Đường tỷ ta lại càng thêm bội phục.” Người chưa thấy tiếng đã vang, kèm theo là một tràng cười duyên truyền ra từ Liên Nhu uyển.

Thất Nhân cup mắt, đẩy cửa vào. Bên trong quả nhiên là có một con bướm sắc sỡ đang ngồi, một thân mặc áo hoa, thướt tha đa tình.

Nhìn lại Hỉ Nhi đang đứng không nhúc nhích, chỉ có con người đang vội chuyển. Rõ ràng là bị điểm huyết.

Thất Nhân lạnh giọng: “Không mời mà đến là giặc! Chẳng lẽ Chiến gia của ta không có cửa, khiến cho người đành phải xông thẳng vào, hay là người cảm thấy Chiến gia của ta không có người nên mới can đảm khi dễ người của ta như vậy?”

Vừa nói lại vừa tiến lên từng bước, trên người mang theo khí thế trấn áp.

Đường tỷ hoàn toàn có thể cảm giác được cái lạnh thấu xương truyền đến từ trên người Thất Nhân, mồ hôi lạnh rơi lộp độp. Trừ có chủ tử của nàng, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác áp bức mãnh liệt như thế từ trên người một kẻ khác. Lập tức liên tục xoa tay: “Hiểu lầm, hiểu lầm rồi! Chiến phu nhân tuyệt đối là hiểu lầm ta!” Vội vàng thu ngón tay hướng bên Hỉ Nhi, không dám chậm trễ giải huyết cho nàng.

Hỉ Nhi trong nháy mắt hồi phục được sức lực, lập tức nhảy lên, vừa xông về phía Thất Nhân vừa hét lên: “Có ai không, có trộm!”

Đường tỷ lập tức cảm thấy nhức đầu, tại sao nàng lại điểm huyết đạo của nha đầu này? Còn chẳng phải vì cô nàng thật sự rất ồn ào sao? Nàng vừa vào đến là đụng phải nha đầu này, chưa nói hai lời đã hét toáng lên. Nàng không muốn gây ra phiền toái gì nên điểm luôn huyết đạo của nha đầu.

Quả nhiên chỉ một lúc sau liền kéo theo cả một đội gia đình cầm chổi, xẻng.

“Tên trộm kia! Sao dám làm bậy ở Chiến gia của chúng ta?”

“Đừng tưởng Chiến gia chúng ta dễ bắt nạt như vậy!”

.....

Tất cả đều hừng hực tinh thần bảo vệ chủ nhân.

Đường tỷ cười khổ: “Chiến phu nhân, đừng dùng mấy thứ này để chiêu đãi cố nhân a?”

Thất Nhân nhìn một chút rồi phát phát tay: “Không có gì đâu. Đi xuống cả đi!” Nàng lại dừng một chút, “Hỉ Nhi, em cũng đi xuống trước đi.”

Hỉ Nhi bĩu môi, mặc dù nàng không hiểu sao không bắt tên trộm tùy tiện vào phòng người khác này, nhưng đây là lệnh của chủ mẫu, tất nhiên nàng sẽ không cãi lời, liền lui xuống.

“Làm sao? Dực vương huấn luyện người như vậy sao? Vào chỗ ở của người ta mà không báo, xông thẳng vào sao?” Thất Nhân hừ một tiếng, liền đi tới trước bàn, ngồi xuống.

Đường tỷ cười khan một tiếng, đem phòng này làm địa bàn của mình, cũng chẳng khách khí gì, đặt mông ngồi xuống đối diện Thất Nhân: “Phu nhân hiểu lầm. Hôm nay xông vào quả thật là do tình thế cấp bách. Ta phụng mệnh Dực vương đi tới giúp phu nhân một tay, tất nhiên là vốn định mang lễ tới cửa. Nhưng lại bị tên ngốc đó đuổi sát nút, nên lúc này mới...”

Nói tới đây lại im bặt. Mặt nàng đỏ bừng, tiện tay cầm lấy bình trà trên bàn, tự rót một chén ỉnh. Đúng lúc đang bưng chén lên, không hiểu sao lại dừng động tác rót trà vào miệng. Tần ngần một lát lại bỏ chén trà xuống.

Sắc mặt nàng cực kì quái dị, quả thật là bị rần rần một lần thì mười năm nhìn đây thường cũng sợ. (Chị Nhân làm nhiều tội ác quá =))) Lần trước lúc uống trà trúng kế của Thất Nhân, lúc này trong lòng vẫn còn sợ hãi, cẩn thận từng tí một.

Thất Nhân liếc mắt: “Dực vương à?”

“Phải.” Đường tỷ thu hồi vẻ mặt đùa bỡn, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên. “Dực vương biết Chiến gia gặp biến cố lớn, phu nhân lại có quan hệ hợp tác cùng chủ tử của ta, tất nhiên là muốn trợ giúp phu nhân vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“Tốc độ của hắn cũng tốt thật.” Thất Nhân cúi đầu, nhìn không ra tâm tư trong mắt.

“Chủ tử nhà ta tuy ở kinh đô, nhưng cũng rất chú ý tới phu nhân bên này.” Đường tỷ nói.

“Chủ tử nhà ngươi còn nói gì không?” Thất Nhân hỏi.

“Chủ tử nói họa phúc cùng đến, tuy là tai họa nhưng không biết có khi là bắt đầu chuyện tốt?” Đường tỷ ngược mắt nhìn Thất Nhân, “Tuy nói muốn báo thù, nhưng chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, một bước này chờ người khác tới bước hộ là được.”

Thất Nhân trong mắt lại trầm xuống. Lời của Dục vương trong nghĩa này lại có một nghĩa khác. Họa phúc đi cùng nhau, cái nào là họa, cái nào là phúc? Còn ‘người khác’, là người nào?

Nghi ngờ chồng chất, điểm nghi vấn xuất hiện không ngừng.

“Chủ mẫu, bên ngoài có Lâm công tử xin gặp.” Hỉ Nhi ở bên ngoài hô lên.

Lâm công tử? Thất Nhân nhướn mày, quả nhiên là con bướm hoa hoét kia trùng to hai mắt: “Tên ngốc đó sao đi nhanh vậy?”

“Mời hần vào.” Thất nhân phân phó.

“Chiến phu nhân, đừng nói cho tên ngốc đó ta đang ở đây.” Đường tỷ đứng lên, nhanh chóng rời đi.

“Người đi đâu vậy?”

“Phu nhân yên tâm, phu nhân đến phòng khách của Chiến gia là có thể tìm được ta.”

Vừa nói xong liền tung người ra phía trước, nhảy qua cửa sổ mà chạy ra ngoài.

Thất Nhân lại nhướn mày, phòng khách? Cô nàng này đúng là quen đường đi lối lại ở Chiến gia đấy!

Đang suy nghĩ thì Hỉ Nhi đã dẫn Lâm Duẫn Chi tới.

“Thích muội.” Lâm Duẫn Chi gọi Thất Nhân một tiếng, nhất thời không biết lấy vẻ mặt gì để đối mặt với nàng. Chia tay ở Doanh thành, qua khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy lại thấy Thích muội gặp biến cố lớn. Tại sao lại không thấy nàng đau lòng?

Thất Nhân ngẩng đầu đứng dậy: “Đại ca sao tới vậy?”

“Thích muội, muội...” Lâm Duẫn Chi mở miệng. muốn nói chút lời an ủi nàng lại bị cái nhìn của Thất Nhân cắt đứt: “Đại ca định khuyên Thất Nhân cái gì, Thất Nhân đều biết cả.”

Ánh mắt trong suốt kiên định nhìn khiến lòng Lâm Duẫn Chi run lên, thầm than, cũng là do mình cục cằn. Cô gái cơ trí như vậy sao có thể không gượng dậy nổi chứ.

“Đại ca tới đúng lúc lắm.” Thất Nhân nói, “Xin đại ca chuyển thư cho Lôi Dã, Thất Nhân có một số việc cần Lôi Phong quân hỗ trợ.”

Chuẩn bị sẵn sàng phải không? Tất nhiên nàng sẽ làm tốt.

“Thích muội cứ việc phân phó.” Lâm Duẫn Chi nói.

“Vậy thì tạ ơn đại ca trước. Thất Nhân đi viết thư trước đã.” Nàng dừng lại một chút, Thất Nhân lại nói. “Nếu đại ca muốn tìm Đường tỷ, chỉ cần đến phòng khách của Chiến gia tìm là được.”

Lâm Duẫn Chi sững sờ, mặt lập tức đỏ lên, ấp úng mở miệng: “Thích muội lại trêu ta rồi.” Quả thật hần đã đuổi theo Đường tỷ từ Doanh thành đến đây, nhưng nữ nhân kia từ khi vào Vân thành là mất tăm mất tích. Không ngờ là nàng ở Chiến phủ.

Ngày đó phóng túng một đêm trong Thanh Đường viên, liền bắt đầu cuộc sống dây dưa không ngừng nghỉ giữa hần và nữ nhân này. Lúc này, Thất Nhân dùng một câu mà nói toạc ra như thế, làm hần nóng cả mặt.

Thất Nhân làm như vừa tỉnh ra, “Hỉ Nhi, mang Lâm công tử đi phòng khách.”

Lâm Duẫn Chi nhân cơ hội chuồn đi, vừa đi khuất, lại càng thêm nổi giận dùng dùng đi tìm con bướm hoa hoét kia.

Ngày hôm sau, Thất Nhân mở cửa, trước mắt là cả một sân đứng đầy đàn bà con gái.

Đưa mắt nhìn một lượt, cả viện nghiêm trang. Mọi người đứng cạnh nhau, kiên định đứng trên sân.

“Chủ mẫu!” Lãnh Tiêm Vũ tiến lên, “Chủ mẫu nói đúng, đại thù phải báo. Cần tỷ muội ta làm gì, xin chủ mẫu cứ giao phó.”

“Mong chủ mẫu hãy giao phó.” Toàn bộ nữ nhân trong viện đồng thanh nói.

Tuy là ngày thường đều mang tâm tư khác nhau, tranh thủ tình cảm, nhưng rốt cuộc không có nam nhân chân ngời nỏ này, lại có ngoại địch, luôn là chất keo đoàn kết tốt nhất.

Từ trước đến này, hậu viện Chiến gia chưa bao giờ đoàn kết thế này.

76. Chương 76: Không Khổng Chế Được Đại Tiểu Tiệp

Editor: Aquarius8713

Tháng tư, trời đã phá lệ âm áp lên. Trời xanh nước trong, cảnh liễu phát phơ. Nếu như bỏ việc qua xe ngựa xóc nảy cùng một thân bị giam cầm, thì Thất Nhân sẽ cảm thấy khí trời như vậy đi du lịch là vô cùng phù hợp.

Mặc dù đã có người tử mĩ đặt dưới ghế ngồi chặn bông thật dày, có thể thấy được chủ nhân đối với tù binh là phụ nữ có thai như nàng vẫn rất là chăm sóc. Nhưng mà, bị điểm huyết đạo, toàn thân một chút cũng không thể động dậy, dù chiều cố thể nào mà so sánh cùng cái này cũng không có ý nghĩa gì.

Thử nghĩ xem tình hình đêm trước, rồi lại nghĩ đến việc bị bắt nhốt trong xe ngựa này, Thất Nhân thật muốn hô to một tiếng, nàng đây là chộc phải ôn thần nào nha?

Đêm trước, ở bên trong Liên Nhu Uyển, đụng phải hắc y nhân tập kích bất ngờ. Cũng may có Chiến Nhược Thủy cùng Đường tỷ ở đó, cùng hắc y nhân triển đấu. Minh một thân bụng bầu to năm tháng, nên cũng không dám gây chiến.

Ai lường trước, trên đường lại nhảy ra Trình Giảo Kim, lúc nàng chưa kịp phòng bị, một ngón tay điểm huyết đạo của nàng, liền nhanh chóng bắt nàng đi, nên mới có tình cảnh hiện tại.

Trong nội tâm Thất Nhân ám thối, người này không phải là rõ ràng tính khi dễ nàng, đã biết người không có nội lực nên không thể phá giải huyết đạo này, mới yên lòng để một mình nàng ở trên xe như vậy sao?

Nếu nói hắc y nhân đêm đó, nàng còn có chút đầu mối, nếu nói cừu gia kia, kiêm chủ tử của Nhạc nhi sao. Đại khái là tới Chiến gia trăm thảo trừ căn.

Hai tháng này, nàng đang chờ đối phương có dị động.

Nhưng mà, người nửa đường bắt đi nàng lại là vị kia sao?

“Hự” một tiếng, xe ngựa dừng lại, cửa xe rốt cục mở ra, thân hình một nam tử xuất hiện ở cửa. Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người hắn, rất chói mắt.

Thất Nhân thoáng cái sửng sốt, người này ước chừng hai mươi tuổi, mái tóc xù mắt màu xanh. Ở kiếp trước, người như thế nàng thấy nhiều.

Đến nơi Thiên Diễm hoàng triều này, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn là người dị tộc đi.

Lần nữa nhìn ngũ quan của hắn, giống như là điêu khắc ra, từng cử chỉ trên mặt của hắn, hắn là rất lạnh lùng.

Một ngón tay của người nọ lướt trên người Thất Nhân, rốt cục giải huyết đạo cho nàng.

Thất Nhân hoạt động cánh tay đã gần đến cứng ngắc của mình nói: “Người là ai?” Rồi lại quét qua số người tùy tùng bên ngoài, âm thầm tự định giá lấy tình huống của nàng bây giờ có thể chạy thoát được không.

“Nàng.” Nam tử kia ngẩng đầu nhìn nàng: “Không nhận ra ta?” Tiếng nói có chút đông cứng, xen lẫn khẩu âm nước ngoài nồng đậm.

Thất Nhân thành thật lắc đầu: “Không nhận biết.” Nàng tin chắc mình chưa từng gặp mặt người này, trừ phi là ở trong khe luân hồi gặp qua.

“Hai năm trước, trong ngôi chùa ở Phi Thành, một bữa cơm chi ân.” Đôi mắt nam tử trong trẻo lạnh lùng thật chặt nhìn về phía Thất Nhân, tràn đầy mong đợi, hi vọng nàng có thể nhớ lại.

Khóe miệng Thất Nhân run lên mấy cái. Hai năm trước? Khi đó thân thể này vẫn là chính chủ Thất Nhân của Cơ gia. Vậy người hẳn biết là chính chủ trước đây.

Một bữa cơm chi ân sao? Thất Nhân càng thêm buồn bực. Tuy chỉ có một bữa cơm, nhưng rốt cuộc cũng là ân. Nếu là ân, vậy còn bắt nàng tới làm cái gì?

Nam tử kia đại khái là nhìn thấu nghi ngờ của Thất Nhân, lúc này mới lại nói tiếp: “Lời thề ngày đó, tất sẽ trở về cưới nàng làm vợ.”

Thất Nhân chợt cảm thấy quạ đen bay qua đầu.

Nàng phải nói gì đây? Chuyện nhà dừng quán, chuyện nhân dừng quán. Không phải là một bữa cơm chi ân thôi sao, làm sao lại muốn lấy nàng làm vợ chứ? Huống chi người có ân đối với hẳn chính là chủ của bản thân, sao hẳn không đi đến Diêm La điện tìm nàng ấy chứ, hôm nay tìm đến mình thực hiện cái hứa hẹn kia sao? Rõ ràng mình không có làm chuyện gì mà.

Nhưng mà, lời này hết lần này tới lần khác lại không thể nói cùng người trước mắt này.

“Nàng nhớ kỹ, tên ta là Bắc Đường Tấn, là tên phu quân sau này của nàng.” Người nọ liền bổ sung thêm một câu, không phải là thương lượng, mà là ra lệnh.

Người này, cũng quá tự quyết định đi.

Thất Nhân nhếch nhếch miệng: “Vị công tử này, Thất Nhân đã gả cho người.”

Bắc Đường Tấn liếc nhìn nàng một cái: “Gả cho ai cũng không còn quan hệ, ta cũng sẽ đoạt lại.”

Đủ bá đạo. Không phải là của mình, liền đoạt. Tóm lại kết quả đúng là bị hắn cướp được.

Thất Nhân miệng càng mở rộng, ngón tay chỉ bụng mình đã đội lên: “Công tử, Thất Nhân đã có bầu.”

Bắc Đường Tấn lần nữa quét mắt một vòng: “Không sao, ta sẽ coi như con của mình mà đối đãi.”

Trước không nói tới diện mạo của mình, bản thân mình còn là phụ nữ có thai bụng to như vậy, lại còn có thể nổi tiếng như vậy. Thất Nhân hoàn toàn chìm trong im lặng. Trình độ cổ chấp của nam nhân này, có thể so sánh với Chiến Sinh Ca.

Lập tức, Thất Nhân không hề phản ứng nữa. Với những lời không muốn nghe, xem như không nghe thấy là được. Nghỉ ngơi dưỡng sức, thử nghĩ xem làm sao đầu thắng đám hộ vệ nhân thủ bên ngoài mà chạy trốn, mới là việc chân chính.

Tính tình của Bắc Đường Tấn cũng tốt, chỉ an vị đối diện, đưa tới một miếng bánh trắng, một bình nước, rồi thẳng tắp nhìn Thất Nhân.

Trong lúc nhất thời, không khí bên trong buồng xe mập mờ tăng mạnh.

Thất Nhân thở dài, loại không khí này thật là quá ngột. Đứng dậy, muốn đi xuống dưới.

“Nàng muốn đi đâu?” Bắc Đường Tấn một phát liền bắt được Thất Nhân.

Thất Nhân quay đầu lại nhìn thoáng qua: “Người có ba cái gấp.” Cái này không đến nỗi không để cho nàng đi chứ. Mặc dù không trông cậy vào có thể ở nơi này trong lúc này chạy đi, nhưng tóm lại so sánh với việc ở chung một không gian bị đè nén với nam nhân cũng tốt hơn.

Bắc Đường Tấn cũng đứng dậy: “Ta, đi cùng nàng.”

Thất Nhân quái dị nhìn: “Công tử, ta là nữ nhân. Người đi theo sợ rằng không ổn.” Ngừng một chút, liền bổ sung: “Người nếu như không yên lòng, có thể gọi tỷ nữ đến xem ta.” Biết rõ trong đội ngũ này không có nữ nhân, hết lần này tới lần khác nói lên yêu cầu này, để biểu hiện mình không có tâm tư trốn, để cho đối phương yên tâm.

Không nghĩ tới Bắc Đường Tấn nói một câu: “Nàng là nữ nhân của ta, có cái gì không ổn.”

Một câu khiến cho Thất Nhân nhanh học máu. Quyết tâm nhất định cách nam nhân này thật xa.

Ban đêm, trong bóng đêm linh hoạt kỳ ảo, một thân ảnh tinh tế vừa bảo vệ bụng, vừa nhanh chóng né tránh cành cây ở trong rừng.

Nhớ tới một nhóm người sắc mặt đậm xanh lục bao gồm Bắc Đường Tần ở bên trong kia, trong nội tâm Thất Nhân càng tóm càng buồn cười.

Mình cũng là rất may mắn. Vào ban ngày lúc xuống xe lại phát hiện bên cạnh có chút cây thảo dược gây tả mọc gần đó. Liền bí mật hái một chút, trộn trong chỗ thịt nướng để buổi tối nướng, giờ phút này những người đó cũng bị kéo đến mảnh liệt đi, mình mới có thể thừa dịp chạy loạn đi ra ngoài.

Nghĩ đến, cây thuốc này không biết hiệu quả như thế nào, được tính không biết có thể chống đỡ tới khi nào. Mình vẫn là tận lực chạy xa chút mới an toàn.

“Vị phu nhân này, cô đang tản bộ buổi chiều sao?” Đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng nói trong trẻo mang theo tiếng cười.

Thất Nhân trong lòng cả kinh, nàng lại hoàn toàn không cảm giác được hơi thở của đối phương, mà tiếng nói người này đã gần thân. Vạn nhất là kẻ địch, vậy nàng chẳng phải là chết mấy lần đi.

Thất Nhân cảnh giác ngẩng đầu, trên cành cây nơi đỉnh đầu, tháng này hoa bắt đầu nở, một nam tử áo tím đứng trên đó, con ngươi trong trẻo phát sáng, nụ cười trong trẻo phát sáng, dưới ánh trăng, càng thêm yêu mị.

Thất Nhân liếc mắt nhìn, không ngừng bước chân, càng thêm dồn dập đi về phía trước. Nam nhân này, tuyệt đối là một cao thủ, xuất hiện không minh bạch, ít chọc mới tốt.

Chạy ra mấy bước, lại nghe được trên đầu giọng nói trong trẻo: “Vị phu nhân này, hay là nói cô đang rèn luyện thân thể sao?”

Thất Nhân chỉ cảm thấy quạ đen bay qua đỉnh đầu. Người này, còn có thể nói đến không thể suy nghĩ thế sao?

Tiếp tục chạy! Không nhìn, không nhìn!

“Vị này phu nhân, vậy cô cảm thấy đứa bé trong bụng kia rất nặng sao, muốn chạy cho bé ra là hết chuyện sao?” Giọng nói trong trẻo tiếp tục không thuận theo không buông tha.

Thất Nhân rốt cục không thể nhịn được nữa: “Câm miệng!” Cuối cùng bộc phát ra.

Người này, còn có gì để nói hay không?

Nhặt lên cục đá, liền bắn về phía người kia.

“Ai ô ô, giết người.” Người nọ không kịp đề phòng, thật bị Thất Nhân đánh trúng gáy, kêu loạn một trận.

Thất Nhân hắc tuyến thật sâu, vội vàng chạy.

Thật là trước có sói, sau có hổ.

Thất Nhân còn không chạy được mấy bước, liền trông thấy một đội nhân mã đã chờ ở đằng trước.

Cầm đầu chính là Bắc Đường Tần sắc mặt không tốt.

Trong nội tâm Thất Nhân ám thối, thẳng nhai này lại nhanh như vậy đã đuổi tới. Hành động này cũng quá nhanh đi.

Dừng bước, Thất Nhân phát tay chào hỏi, nụ cười chân thành: “Công tử, thật là rất đúng lúc. Ánh trăng hôm nay thật là không tệ, các người đều muốn đi tản bộ sao?” Mượn lời của mỡ yêu nghiệt vừa rồi.

Bắc Đường Tần xanh mặt, chỉ gắt gao nhìn thẳng Thất Nhân.

Thất Nhân tiếp tục nói: “Vậy Thất Nhân sẽ không quấy rầy nhã hứng của các vị. Ai đi đường nấy. Các vị, hữu duyên gặp lại.” Vừa nói, trong lúc khoát tay, vội vàng tiếp tục chạy đi.

“Đứng lại!” Giọng nói trầm thấp, kèm theo tức giận bị đè nén.

Thất Nhân ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt tức giận ngất trời của Bắc Đường Tẫn, trên mặt vốn lạnh lùng lại càng đen một vòng.

Thất Nhân đang muốn mở miệng, thành linh nghe “phốc” một tiếng phát ra từ cái miệng của Bắc Đường Tẫn, ngay sau đó là “phốc, phốc, phốc” liên tục ba tiếng giống như súng máy.

Trong rừng nháy mắt liền yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi, mây bay.

Mùi thổi theo gió bay vào trong lỗ mũi của Thất Nhân.

Thất Nhân nhìn về phía Bắc Đường Tẫn, sắc mặt trong nháy mắt quái dị. Xem ra, dược thảo kia quả là dựng sau thấy bóng (*). Người này, lại bị kéo nữa sao.

Nhìn lại khuôn mặt của Bắc Đường Tẫn, đủ mọi màu sắc, ngũ thải tân phân, rất đẹp mắt. Đỏ thắm xanh đậm đều hiện ra, còn có chút ít hồng nhạt.

Đại khái là bị thủ lĩnh dẫn dắt, chỉ nghe phía sau Bắc Đường Tẫn “phốc, phốc, phốc, phốc” có tiếng càng lớn.

Thất Nhân ho nhẹ ra tiếng nói, cực kỳ nghiêm trang: “Công tử, còn có các vị, có cần thay đổi quần áo hay không?”

Lời này còn chưa dứt lời, liền thấy các nam nhân này mặt lập tức đỏ lên. Nhiều năm như vậy, chưa từng bị mất mặt mũi thế.

“Nàng!” Bắc Đường Tẫn quát một tiếng, “Làm cái gì?” Nghĩ đến cũng là do nữ nhân này động tay động chân. Khó trách buổi tối heo nường kia hương vị đặc biệt thơm ngon, vốn tưởng rằng cô gái này chỉ là nữ tử yếu đuối tay không tác sát, thật cũng không có phòng bị. Lại không nghĩ, lại trúng chiêu của nàng.

Cẩn thận nhìn cô gái này, tuy là phụ nữa gả cho người ta, trên khuôn mặt vẫn không có biến hóa gì. Nhưng mà, đôi mắt hai năm trước hẳn không thấy sự cơ trí cùng giao hoạt. Mặc dù hai năm trước lúc nhìn thấy cô gái này ôn nhu thiện lương, thậm chí đã cứu mình một mạng, nhưng rốt cuộc không linh động giống như người trước mắt này.

Tuy nói bắt đầu ý niệm trong đầu chỉ là lời thề báo ân, nhưng lúc này, thật sự là bị sự bách biến của người trước mắt hấp dẫn.

“À. Thêm chút gia vị mà thôi.” Thất Nhân nói xong mặt không đỏ tim không đập.

“Ha ha ha ha” Thất Nhân cứng miệng nói xong, liền nghe được sau lưng một trận tiếng cười cuồng vọng lớn lối, trong trẻo, thanh thấu truyền vào lỗ tai mọi người.

Khóe mắt Thất Nhân rút rút, nam nhân kia, còn có thể lớn lối hơn một chút sao?

Quay đầu lại, nam tử áo tím đứng ở trên nhánh cây, đang vuốt thân cây khô, một khuôn mặt yêu nghiệt cười đến run rẩy cả người: “Ha ha, lại thử nghiệm thất cảm (không khống chế được tiểu tiện)! Ha ha, mấy vị huynh đài thật là hài hước quá. Ha ha, thật lâu không có nhìn thấy người thú vị như vậy.” Khóe mắt, động giọt nước trong suốt, lại ngạnh sanh khiến cho hắn không khỏi cười ra nước mắt.

Thử nghiệm thất cảm? Thất Nhân khóe miệng giật giật, hẳn thật đúng là dám nói ra.

Nâng mắt nhìn Bắc Đường Tẫn sắc mặt vốn có chút tái nhợt, lúc này lại càng xanh tới cực điểm.

Một đám phía sau, cũng là sát khí ngất trời. Loại chuyện xấu hổ này, vốn đã khiến cho bọn họ không thể ngẩng đầu lên được. Lúc này, cứ nhiên bị người lấy ra chế nhạo, thật sự là không thể nhẫn, không thể nhẫn.

Bắc Đường Tẫn quơ lấy một thanh đại đao trên lưng ngựa, cũng không nhiều nói, phi thân bay lên cây, tấn công về phía nam tử mặc áo tím kia.

“Nha nha nha.” Nam nhân áo tím kêu giống như bồi rồi, dưới lòng bàn chân cũng bình tĩnh, thành thạo, nhảy tới một nhánh cây khác: “Quân tử động khẩu bất động thủ. Cho dù ngươi muốn động thủ, cũng phải nói trước với ta một tiếng chứ, để cho ta chuẩn bị mới được chứ.”

Thất Nhàn thăm mắng, người muốn đánh còn phải báo cáo chuẩn bị một tiếng. Người này, thật đúng là thích nói nhảm.

Bắc Đường Tẫn vượt qua một cái đi qua, giương đao, lại chém tới về phía nam nhân áo tím.

“Ngừng ngừng ngừng!” Mỗ yêu nghiệt vội vàng hô to.

Bắc Đường Tẫn dừng tay, ngắm nhìn người này xem lại muốn nói những gì.

Chỉ thấy mỗ yêu nghiệt kia vẻ mặt ghét bỏ, làm ra vẻ ghét bỏ mũi bốc lên che lại mũi: “Thối như vậy, không nên tới gần ta.” Sau đó rất khinh thường khoát tay áo: “Huynh đài, ta không có hứng thú đối với ngươi.”

Trong lúc nhất thời, yên tĩnh vô cùng.

Thất Nhàn sau khi kinh ngạc một lúc, bất chợt cười ra tiếng. Trâu! Quá trâu! Người này, thật đúng là không chọc giận Bắc Đường Tẫn hẳn cũng không cam lòng đi.

Vẻ mặt của Bắc Đường Tẫn lạnh lùng vụn vụn, không hề chờ mỗ yêu nghiệt nói nhảm xong. Vung đao liên chém, lực lượng đủ mười phần, không hề có bất kỳ do dự.

Chỉ nghe “bá” một tiếng, vốn là nhánh cây dưới chân của mỗ yêu nghiệt đã vinh quang hy sinh.

Mỗ yêu nghiệt vội vàng nhảy ra, vừa chạy trốn, trong miệng vẫn không quên nói: “Huynh đài, không nên kích động. Kích động đối với thân thể mình thật không tốt. Ngươi đã là Thủ niệu thất cấm, nói rõ thậm có vấn đề. Nếu như quá kích động, trái tim lại có vấn đề chẳng phải là bù không nổi được mắt?”

Thất Nhàn rốt cục không nhịn được “ha ha” cười ra tiếng.

Một phen nghe đi tới giống như là hướng dẫn từng bước, nhưng bao hàm ý tứ hàm xúc châm chọc, khiến Bắc Đường Tẫn lại càng tức giận công tâm. Lúc này lại nghe Thất Nhàn cười một tiếng, lại càng làm cho lửa giận tăng lên.

Mắt lạnh quét Thất Nhàn một vòng.

Thất Nhàn lập tức ngưng cười. Đứng đắn! Nghiêm túc! Không có biện pháp, người ở dưới mái hiên người khác, không thể không cúi đầu. Huống chi, nàng cũng không có tài hoa giống như mỗ yêu nghiệt chọc loại phiền toái này. Nàng rất muốn an an ổn ổn rời đi nơi này, cũng không muốn thành kẻ địch của người này.

Bắc Đường Tẫn lúc này mới hài lòng đảo mắt về phía mỗ yêu nghiệt.

Mọi người phía dưới lại hỏa khí càng thịnh vượng, lúc nào thì thiếu chủ của bọn họ gặp phải vũ nhục quá đáng như vậy. Lập tức rút đao ra, xuống ngựa, phi thân mà lên, nhảy lên nhánh cây, tạo thành xu thế bọc đánh đối với mỗ yêu nghiệt.

Cho dù không thể toàn quyền mà lên, như vậy cũng có thể giúp thiếu chủ gia tăng chút ít khí thế cũng tốt.

“Ai nha nha!” Mỗ yêu nghiệt lại ngạc nhiên một trận: “Làm sao không nói quy củ như vậy, tính toán lấy nhiều khi ít sao?”

Mọi người cho là hấn sợ, hô một tiếng: ” Nói xin lỗi với thiếu chủ, chúng ta liền tha ngươi.”

Mỗ yêu nghiệt phát ra một tiếng cười trong trẻo, khiến ọi người hoa mắt: “Cho dù các ngươi tất cả đều lên, ta cũng không sợ các ngươi.” Tới đây, còn không có kết thúc, lại tăng thêm một câu: “Không phải là một đám người thủ niệu thất cấm thôi sao?”

Mọi người nổi giận!

Thất Nhàn vui vẻ!

Người này, quả thật là rất thú vị.

77. Chương 77: Hứa Cho Người Hậu Vị

Editor: Aquarius8713

Ánh đao vung lên, sát khí, lạnh thấu xương.

Mọi người nhìn chăm chăm vị nam tử áo tím trên cành cây kia, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vào bụng, lực chú ý hoàn toàn tập trung đến trên người mỗ yêu nghiệt.

Mỗ yêu nghiệt vẫn cười khi khi như cũ, trong đáy mắt cũng cẩn thận nhìn bốn phía, mang theo chút cẩn thận. Mặc dù trong miệng nói thật dễ nghe, nhưng rốt cuộc thật muốn cùng nhiều người như vậy đánh nhau, lấy một địch nhiều, cuối cùng cũng không chiếm được tiện nghi. Trong bụng cấp tốc chuyển động lên phương pháp thoát thân.

Thất Nhân hé miệng cười một tiếng. Yêu nghiệt này tới quá kịp thời rồi, thật sự là vì chuẩn bị thời gian cho nàng chạy.

Liếc mắt nhìn Bắc Đường Tấn, cũng đã sớm không có tinh lực cố cạnh mình.

Thời gian tốt như vậy không chạy trốn, còn đợi đến khi nào?

Xoay người, một bước, hai bước.

Đang bước ra bước thứ ba, thành linh nghe mỗ yêu nghiệt phía sau kinh hô một trận: “Vị này phu nhân, người đi vội vã như vậy, muốn đi đâu sao?” Ý tứ hàm xúc tràn đầy nghi ngờ.

Khóe miệng Thất Nhân co quắp co giật, chân cứ ngừng ở giữa không trung như vậy. Cố ý, người này tuyệt đối là cố ý.

Xoát, xoát, xoát —— ánh mắt mọi người nhất tề bắn về phía Thất Nhân.

Thất Nhân quay đầu, nhếch miệng: “Không có chuyện gì. Các người cứ tiếp tục.”

Ánh mắt như hiểu rõ, chỉ thấy Bắc Đường Tấn bỏ lại nam tử mặc đồ tím ở trên cây, phi thân bay về phía mình.

Mọi người nhìn thấy tự nhiên cũng theo thiếu chủ xuống.

Lại thấy yêu nghiệt ở chỗ cao kia sáng sủa cười một tiếng, cấp tốc lui về phía sau bỏ đi: “Nếu các vị có việc cần làm, vậy chúng ta sau này còn gặp lại.” Bộ dáng đường hoàng.

Khóe mắt Thất Nhân nhảy nhót, tro mắt nhìn người kia phi thân đi. Vốn muốn mượn người này hấp dẫn ánh mắt người bên cạnh, mình có cơ hội chuẩn đi. Không nghĩ tới bị phản lại một quân. Minh thật sự lại là con mồi.

Mọi người đầy bụng tức giận, cầm đao muốn đuổi theo.

“Không cần đuổi theo!” Bắc Đường Tấn hét lớn một tiếng. Hắn lần này vào Thiên Diễm quốc vốn là vì tìm Thất Nhân, những người không cần thiết cũng không cần dây dưa nhiều hơn.

Đảo mắt nhìn Thất Nhân, một phát bắt được cánh tay của nàng: “Nàng muốn đi?”

Thất Nhân vốn là thành đá đặt chân của nam tử áo tím kia, trong lòng cực kỳ không thoải mái, lúc này đối với Bắc Đường Tấn tự nhiên không có sắc mặt tốt: “Buông tay!”

Bắc Đường Tấn cau chặt chân mày: “Nàng theo ta trở về, có thể làm thái tử trắc phi của Bắc Hãn quốc ta.” Một câu hứa hẹn.

Bắc Hãn quốc? Thái tử? Trắc phi? Người này thật đúng là không phải là người bình thường.

Thất Nhân liếc nhìn hắn một cái: “Thái tử trắc phi? Cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Bắc Đường Tấn thật chặt nhìn thẳng Thất Nhân: “Nàng không hài lòng vị trí thái tử trắc phi?” Trong giọng nói, có một tia chán ghét. Nữ nhân, quả nhiên không dễ dàng thỏa mãn.

“Người nghe không hiểu lời của ta sao?” Thất Nhân hung hăng trừng mắt: “Mặc kệ ngươi là Bắc Hãn quốc hay là Nam Hãn quốc, mặc kệ ngươi là thái tử hay là tên khất cái, có quan hệ gì tới ta chứ?”

Vừa nói, liền muốn hất ra cánh tay của Bắc Đường Tần đang đặt trên tay của mình.

Bắc Đường Tần trở tay một cái, không để cho Thất Nhân chạy trốn.

“Ngày đó ta gặp rủi ro, nàng cứu ta một mạng. Ta muốn thực hiện hứa hẹn ngày đó. Lấy thân phận của nàng làm thái tử trắc phi đã là năng lực lớn nhất ta có thể đạt được. Thái tử trắc phi mặc dù không bằng với thái tử phi, nhưng ta lấy bảo đảm tất cả đãi ngộ của nàng sẽ không hề kém thái tử phi”

“Nói xong chưa?” Thất Nhân nghe tới trong nội tâm bốc lửa, lạnh giọng nói, thoáng cái cắt đứt lời hắn. Hắn cho là cái vị trí thái tử trắc phi của hắn là ân tứ với nàng sao? Thật là không rõ ràng tình huống. Nàng khi nào nói nguyện ý đi cùng hắn? Bỗng nhiên phá hỏng kế hoạch nàng chuẩn bị hai tháng không nói, còn mặc danh kỳ diệu, không giải thích nguyên do.

“Bắc Hãn thái tử đúng không?” Thất Nhân có chút không nhịn được: “Ta một lần nói rõ ràng, rất rõ ràng nói một lần, ta đối với vị trí thái tử phi, thái tử trắc phi, thái tử sủng phi hoặc là tất cả những thân phận khác cũng không có bất cứ hứng thú gì.”

Vừa nói liền một tay đánh rớt cánh tay đang bị hắn nắm chặt, xoay người rời đi.

Bắc Đường Tần sao chịu thả cho nàng đi như vậy. Kể từ khi hắn đi lên vị trí dưới một người trên vạn người kia, có ai không cung kính đối với hắn, có nữ nhân nào không phải vội vàng dán lên tới, sao nữ nhân này cũng chẳng thèm ngó tới, đối với vị trí thái tử của hắn cũng không hứng thú.

“Nàng theo ta đi! Ta hứa cho nàng hậu vị sau này như thế nào?” Vội vàng giơ tay bắt được bả vai của Thất Nhân.

Thất Nhân mất lạnh lẽo, tay phải hung không kiên nhẫn bắt lấy bàn tay hắn bẻ quặt qua vai quặt lên: “Người có phiền hay không hả?”

Một cái bắt tay, đã chân chân thực thực đem một đại nam nhân không có kịp phòng bị quặt qua vai .

Bắc Đường Tần cảm thấy kinh hãi, một chiêu Yến tử hồi đầu, bay lên không trung một vòng, lúc này mới có thể vững vàng đứng lại.

Một hồi công phu, Thất Nhân đã nhảy lên một tuần mã, kẹp lên bụng ngựa, vỗ một cái đuôi, chạy về phía trước.

Không lường trước được con ngựa kia là trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, rất hung hãn, không phải dễ khống chế như vậy. Lúc này cảm giác được người trên lưng của mình không phải chủ nhân của mình, hí to một tiếng, lập tức vó trước tung lên không.

Thất Nhân không có chú ý, liền bị con ngựa này hất tung ra ngoài. Không kịp suy nghĩ, hai cánh tay bảo vệ bụng của mình thật chặt. Trong tiềm thức, đứa nhỏ trong bụng đã sớm quan trọng hơn cả tính mạng của mình.

Hết thấy phát sinh ở trong nháy mắt, Bắc Đường Tần không nghĩ tới lại sẽ xảy ra như vậy, còn không kịp ra tay giúp đỡ, chỉ đành phải trơ mắt nhìn Thất Nhân lăn xuống.

Lộn mấy vòng, Thất Nhân chỉ cảm thấy trong bụng cứng lại. Đứa bé này, đi theo mình bị bao nhiêu khó khăn, rốt cục cảm giác mình thật không xứng làm mẫu thân sao? Trước mắt liền tối sầm, ngất đi.

Trong bóng tối, một mảnh sương mù mịt mờ, Thất Nhân nghi ngờ, đây là chỗ nào. Lúc mông mông lung lung đột nhiên nghe được trẻ con cười “khanh khách” đến hoan khoái. Theo tiếng cười nhìn lại, thấy một vòng tròn linh lợi, thịt cuộn cuộn, đứa nhỏ phản nộn từ từ rõ ràng hiện ra.

Trong nội tâm Thất Nhân một trận mềm mại, dâng lên trận trận rung động. Nếu là con của nàng, cũng sẽ khá ái hoạt bát như thế sao.

Đứa nhỏ ngẩng đầu lên, ánh mắt cười thành hình trăng lưỡi liềm, làm cho lòng của Thất Nhân cũng ngứa lên. Đưa tay muốn sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ.

Đột nhiên, hình ảnh vờn chuyển, đứa nhỏ phần nộn trắng nõn nà, khuôn mặt nhỏ nhắn chói lọi như nở hoa trong nháy mắt biến sắc thành huyết sắc dầm dề.

Thất Nhân chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh tái nhợt. Con, con của nàng.

Bỗng dưng mở mắt, vội vàng xoa bụng. Vẫn đội lên như cũ. Con của nàng, vẫn còn

Hoàn hảo, hoàn hảo. Chỉ là mộng.

Ánh mặt trời chiếu vào, sắc trời đã sáng choang.

Đảo mắt bốn phía, phong cách cổ xưa cũng không mất đi bài biện trang trọng, hiển thị rõ chủ nhân nơi này nghiêm túc cùng với không qua loa.

Thất Nhân đứng dậy, nhớ lại tất cả trước khi bất tỉnh.

Nơi này, chắc là địa bàn của Bắc Đường Tẫn đi.

Đang tự định giá, thình lình nghe bên ngoài “xôn xao” một trận tiếng nói lạ, lại có nữ tử, trong thanh âm lộ vẻ cao ngạo ương ngạnh, hình như xảy ra xung đột cùng thị vệ bên ngoài.

Sau đó, cũng chỉ nghe nàng kia đổi lại tiếng nói Thất Nhân có thể nghe hiểu, cũng là có chút ít mang theo khẩu âm đông cứng của nước ngoài: “Đi ra ngoài! Người đi ra cho ta! Đừng tưởng rằng ẩn núp ta liền không làm gì được người.”

Thất Nhân cau mày, nàng khi nào ẩn núp chứ? Tình huống lộn xộn này là cái gì?

Đứng dậy, xuống giường, mở cửa.

Ngoài cửa hai thủ vệ huyền y, đang ngăn một thiếu nữ mặc váy màu phấn hoàng. Thiếu nữ kia phần nhan kiều mỹ, cũng là một mỹ nữ. Đáng tiếc giữa lông mày ương ngạnh, khiến cho Thất Nhân không có hảo cảm với nàng ta.

Thủ vệ thấy Thất Nhân đi ra ngoài, thì cung kính cúi đầu.

Thiếu nữ kia đánh giá Thất Nhân từ trên xuống dưới rất mấy lần, mặt tràn đầy ý khinh thường: “Người chính là lý do Tẫn ca ca tới Thiên Diễm quốc? Cũng không phải là quốc sắc thiên hương gì.” Vốn tưởng rằng Tẫn ca ca coi trọng nữ nhân phải là chim sa cá lặn như thế nào, dung nhan tuyệt sắc như thế nào. Không nghĩ tới cũng chỉ bình thường như thế mà thôi. Trong bụng lập tức xem thường Thất Nhân, ngay tiếp theo càng thêm phần uất bất bình.

Nữ nhân tư sắc như vậy cũng có thể được Tẫn ca ca chú ý, còn thân tới mức nấu thuốc cho nàng ta. Nàng đi theo tới Thiên Diễm quốc, nhưng cũng chưa từng thấy Tẫn ca ca thân mật như thế đối với nàng. Có thể nào không ghen ghét?

Thất Nhân cau mày: “Hời hợt mà thôi. Đẹp xấu có gì quan hệ?” Giọng nói không nhanh không chậm, trong ý tứ nói cô gái trước mắt này là một kẻ nông cạn.

Trong lúc nhất thời khiến cho thiếu nữ này càng thêm tức giận, uy vũ trừng lớn cặp mắt to kia nhìn nàng: “Loại nữ nhân như người ở Thiên Diễm quốc này đừng tưởng rằng có thể bám vào Tẫn ca ca leo lên địa vị vinh hoa phú quý. Người phải biết rằng, trong vương cung Bắc Hân còn nhiều người đẹp hơn người gấp trăm ngàn lần. Tẫn ca ca nhất định sẽ rất nhanh chán ghét người”

Thất Nhân vân đạm phong khinh như cũ: “Nữ nhân nơi đó tất cũng đẹp hơn cô nương nghìn lần vạn lần.”

“Người!” Thiếu nữ tức giận: “Lớn mật!” Nàng vốn là quận chúa của Bắc Hân quốc, từ nhỏ rất ngang ngược, có ai dám nói những lời vô lễ với nàng như vậy chứ?

Trong cơn tức giận, rút ra roi bên hông, hung hăng vung, trong đôi mắt đẹp, hận ý toát ra liên tục: “Người nữ nhân này, thật là quá cuồng vọng rồi.”

Cuồng vọng? Cuồng vọng là thiếu nữ này mà không phải mình mới đúng. Trong mắt Thất Nhân lạnh xuống. Đánh nàng? Người này trước khi làm nên nghị kỹ phân lượng của mình mới đúng. Huống chi, nàng sao có thể cho phép đứa nhỏ trong bụng mình có thương tổn gì chứ?

Lúc này nghĩ tới vết máu liên tục trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong mộng, như cũ làm tim nàng đập nhanh không dứt.

“Quận chúa! Xin dừng tay! Điện hạ tuyệt đối sẽ không cho phép!” Hai thủ vệ vội vàng ngăn cản.

Thiếu nữ trước hết đi xuống, lập tức trên người một thủ vệ một đạo vết máu hiện ra: “Cầu nô tài. Các người cũng muốn phản sao? Tránh ra!”

Thủ vệ cũng là rất trung thành nói: “Quận chúa, xin nghĩ lại!”

Thiếu nữ quát vài roi lên thân hắn, khẽ kêu liên tục: “Nếu như không tránh ra thì liền cùng nhau đánh.”

Người ta rốt cuộc là quận chúa, hai thủ vệ tự nhiên không dám hoàn thủ. Chỉ có thể sinh sôi bị đánh lánh ra.

Trước người Thất Nhân lập tức không người nào ngăn cản, khe hở hiện ra.

Đáy mắt thiếu nữ càng nảy sinh ác độc, trường tiên giống như ngân xà “vụt vụt” liền nhắm thẳng về phía Thất Nhân.

Đáy mắt Thất Nhân sâu lạnh lẽo, thẳng tắp ngó chừng thân ảnh ngọn roi kia tiến gần về phía mình.

Đang muốn ra tay, lại thấy thân ảnh màu tím chợt lóe trước mắt.

“Vị tiểu cô nương xinh đẹp này, ngang ngược như thế, ngay cả phụ nữ có thai cũng dám đánh sao? Coi chừng sẽ gặp báo ứng nha.” Trong trẻo phát sáng, tiếng cười quen thuộc vang lên.

Thất Nhân ngẩng đầu, nhìn thấy tóc đen dài đến eo, nụ cười thuộc loại yêu nghiệt, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lại càng yêu dị.

Thiếu nữ ngang ngược trong lúc nhất thời bị nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt mê hoặc ánh mắt, rồi lại nghe được lời châm chọc của nam tử, trên mặt nhất thời xanh hồng nảy ra: “Người là ai? Sao dám tự tiện xông vào nơi này?”

Nơi này là sơn trang Bắc Hân quốc bọn họ xây dựng trụ sở ở Thiên Diễm quốc, người bình thường như thế nào xông qua được tầng tầng thủ vệ kia đi vào đây chứ? Thiếu nữ lập tức nổi lên cảnh giác.

Nam tử áo tím như cũ “ha ha” cười đến yêu nghiệt: “Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là ... Các người thái tử Bắc Hân quốc điện hạ không có thông báo liền đi tới vào Thiên Diễm quốc của ta?” Xoay người đi sang một bên khác: “Người cứ nói đi, Bắc Hân thái tử điện hạ?”

Thất Nhân nhìn lại, cách đó không xa, Bắc Đường Tấn một khuôn mặt băng hàn đang tới gần.

78. Chương 78: Bị Người Ghen Ghét

“Tấn ca ca!” Thiếu nữ quận chúa hô một tiếng, chạy chậm đến bên cạnh Bắc Đường Tấn.

“Tới đây!” Bắc Đường Tấn đứng lại, thật chặt nhìn thẳng Thất Nhân sau lưng nam tử mặc đồ màu tím, gọi một tiếng. Nhìn nàng ở phía sau người nam nhân khác, trong lòng hắn cảm thấy không được thoải mái.

Thất Nhân lười phản ứng đến hắn.

Nam tử áo tím nhìn Bắc Đường Tấn một chút, lại quay đầu nhìn Thất Nhân một chút, sắc mặt quái dị: “Người là nữ nhân của hắn?”

“Không phải.” Thất Nhân nhanh chóng đáp.

“Phải!” Bắc Đường Tấn khẳng định nói.

Hai tiếng đồng thời vang lên, nhưng ý tứ lại ngược nhau.

Bắc Đường Tẫn cau mày nhìn Thất Nhân: “Bây giờ không phải, sau này nhất định sẽ.”

Nam tử áo tím thoáng cái hiểu rõ, híp mắt cười, làm như càng thêm vui vẻ, chuyển hướng về phía Bắc Đường Tẫn: “Bắc Hân thái tử điện hạ, ngài có phải làm cái gì hay không? Chiêu quốc phu nhân do bệ hạ Thiên Diễm quốc ta thân phong sao có thể không minh bạch là nữ nhân của Bắc Hân thái tử ngài được?”

Thất Nhân khiêu mi. Biết nàng là Chiêu quốc phu nhân? Yêu nghiệt này quả nhiên không phải nhân vật bình thường.

“Các hạ rốt cuộc là vị nào?” Khuôn mặt Bắc Đường Tẫn nghiêm nghị. Đã biết thân phận của hắn, biết hành tung của hắn rõ như lòng bàn tay, lúc đang nói chuyện rất hiểu rõ tình huống giữa Thiên Diễm quốc và Bắc Hân quốc, nhất định không phải là người bình thường.

“Tiểu tử bất tài. Thừa kế Thiên Diễm bệ hạ phong hào chữ Ninh.” Nam tử áo tím có chút du côn nói, ổng tay áo vung lên, một khối kim bài hiện ra, chữ “Ninh” thật to dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng.

Ninh? Cổ Ninh vương? Thất Nhân lập tức phản ứng ra. Yêu nghiệt này hẳn là Cổ Ninh vương ngày đó vô duyên nhìn thấy.

“Thì ra là Cổ Ninh vương của Thiên Diễm, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Bắc Đường Tẫn tự nhiên cũng đã hiểu rõ. Nghe nói Cổ Ninh vương đời này là thiếu niên tuyệt diễm, là trợ thủ đắc lực của bệ hạ Thiên Diễm quốc. Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Tuy nói Thiên Diễm cùng Bắc Hân có ý tranh hùng, nhưng rốt cuộc bên ngoài vẫn là quan hệ hữu hảo.

Cổ Thanh Ảnh giống như nhìn thấu nghi vấn của Bắc Đường Tẫn: “Thái tử điện hạ không cần suy nghĩ nhiều, bệ hạ Thiên Diễm nước ta chỉ là không rõ điện hạ tới Thiên Diễm quốc làm gì? Tại hạ mới có thể lại tới đây. Lúc trước đắc tội nhiều, xin thứ lỗi.”

Bắc Đường Tẫn gật đầu: “Bổn vương chỉ là lấy thân phận cá nhân tới tìm cổ nhân mà thôi. Không nghĩ tới mang đến cho bệ hạ Thiên Diễm phiền phức như thế. Cũng là Bổn vương không đúng.” Căn bản không đề cập tới chuyện lúc trước bị Thất Nhân bỏ thuốc đến nỗi đại tiểu tiện không khống chế được, loại đề tài mất cảm này, tránh được thì nên tránh.

“Cổ nhân?” Cổ Thanh Ảnh cười khê: “Điện hạ nói hình như là Chiêu quốc phu nhân?”

“Đúng vậy.” Bắc Đường Tẫn nhìn về phía Cổ Thanh Ảnh, không rõ ý tứ hàm xúc trong nụ cười này của hắn.

“Điện hạ chỉ sợ là phải đi không một chuyến này.” Cổ Thanh Ảnh nói tiếp: “Chiêu quốc phu nhân được bệ hạ thân phong, cho dù hiện tại ở goá, nhưng mà không phải là có thể tùy tiện cho phép người ta làm gì thì làm. Huống chi thân phận điện hạ không tầm thường, nếu muốn cùng Thiên Diễm quốc ta làm đám hỏi, cái này sẽ liên quan tới vấn đề quan hệ giữa hai nước. Nếu như điện hạ thật có ý, cũng nên gặp bệ hạ Thiên Diễm quốc ta cầu hôn.” Nụ cười như cũ dạt dào.

Lông mày Thất Nhân nhíu lại. Chuyện của nàng, sao lại nhắc lên quan hệ của hai nước rồi? Huống chi người nên làm chủ không phải là nàng sao, liên quan gì đến Hách Liên Vân Lam chứ?

“Ninh vương điện hạ, ” Thất Nhân tức giận mở miệng: “Ngài chẳng phải là bạn tốt của phu quân dân phụ sao, như thế nào lại gọi người bên cạnh cưới của vợ của bạn mình?”

Cổ Thanh Ảnh cười cười: “Phu nhân, chuyện này liên quan đến quan hệ hai nước. Tự nhiên lấy quốc gia làm trọng.”

Thất Nhân nhìn thẳng hắn, cố gắng từ lời của hắn đọc lên chút ít ý nghĩa gì.

Người này xuất hiện kỳ hoặc, ý đồ cũng kỳ hoặc. Vừa lúc sáng sớm liền theo đuôi Bắc Đường Tẫn, lại càng đã sớm biết thân phận của mình, hắn cũng chưa từng ra tay giúp đỡ. Muốn nói giao tình giữa Chiến Sinh Ca ma quỷ kia cùng Cổ Thanh Ảnh cũng không phải là một hai giờ mới đúng. Sao hắn lại nói Bắc Đường Tẫn đi cầu hôn?

Người này, là muốn thử dò xét mình, hay hắn còn có ý gì khác?

Bắc Đường Tẫn thật sâu nhìn Thất Nhân một chút, lại nhìn Cổ Thanh Ảnh mấy lần: “Là bổn vương suy nghĩ không chu đáo. Vậy liền theo ý tứ của Cổ Ninh vương.”

Cố Thanh Ảnh cười lại hơi hàm thâm ý: “Điện hạ đoạn đường lần cầu hôn này tất sẽ rất thú vị.”

Trong nội tâm Thất Nhân bỗng nhiên nảy lên, yêu nghiệt này, tuyệt đối là còn có ý gì đó xấu nữa. Mặc dù tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng đủ để nhìn ra, hẳn tất nhiên là nhân vật e sợ cho thiên hạ không loạn không được.

Bắc Hân quận chúa vẫn bị xếp ở một bên không được người quan tâm tới không vui, một cái cuốn lấy cánh tay của Bắc Đường Tần : “Tần ca ca, nữ nhân kia có cái gì tốt? Còn muốn Tần ca ca đường đường là Bắc Hân thái tử đi cầu hôn?”

“Na Lạp, không được can rở!” Bắc Đường Tần mặt lạnh phũ, quát lên.

Na Lạp quận chúa cắn môi, tay bên trong âm thầm nắm tay. Bàn về thân phận, bàn về địa vị, bàn về tướng mạo, nàng so một chút đều không kém cô gái trước mắt này? Thậm chí là cao hơn rất nhiều. Nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác Tần ca ca đối với mình cùng đối với nữ nhân kia lại là hai loại thái độ hoàn toàn bất đồng.

Thất Nhân nhắc chân liền đi ra ngoài, nàng tự nhiên nhìn ra được dịch ý của Na Lạp quận chúa này càng ngày càng nồng hậu. Đôi mắt nồng đậm lửa đỏ giống như muốn thiêu chết nàng.

Cho nên nói, nam nhân tuyệt đối là họa thủy. Mặc dù mình cùng Bắc Đường Tần này nửa điểm quan hệ cũng không có, nhưng mà vị Na Lạp quận chúa này như thế nào tin tưởng chứ? Không phải là nàng sợ quận chúa này, chỉ là không cần chọc vào phiền toái liền tận lực không chọc vào.

Ghen tỵ giống như mỡ heo che mắt người ta. Na Lạp sao chịu bỏ qua, vung roi dài lên bay thẳng về phía Thất Nhân: “Người nữ nhân này, đừng nghĩ cứ như vậy rời đi.”

“Na Lạp!” Bắc Đường Tần kinh hô. Đưa tay phải bắt lấy roi, cũng không có kịp ngờ tới sự ghen ghét lại sinh ra sức bật như vậy.

Cố Thanh Ảnh cũng không nghĩ tới nữ nhân trong lòng ghen ghét có thể khiến cho người mất lý trí đến trình độ này, cũng ngay người.

Chỉ sau đó nghe thấy tiếng gió bén nhọn, Thất Nhân ngừng mắt, xoay người rút ra đại đao bên hông của thủ vệ bên cạnh.

Nhìn thẳng chiếc roi kia, né ra.”xoẹt, xoẹt” mấy cái, ngân tiên lập tức đứt thành vài đoạn, rơi xuống mặt đất.

Bước nhanh, nghiêng thân, trong lúc Na Lạp quận chúa còn đang kinh ngạc, một thanh đại đao đã kề trên cổ của mình. Đau đớn kích thích đến đại não, cổ cũng chảy máu xuống.

“Không cần một lần lại một lần, tiếp tục hạ thủ với ta. Sự chịu đựng của ta tuyệt đối không giống như người tốt như vậy đâu.” Thất Nhân cúi người, thanh âm u ám ở bên tai Na Lạp nói.

Tựa như thanh âm tới từ địa ngục, khiến cho trong nội tâm của Na Lạp sợ hãi.

“Dừng tay!” Bắc Đường Tần tiến lên mấy bước, vội vàng ngăn lại. Đây dù sao cũng là Quận chúa của Bắc Hân quốc hân, mình dù không thích thế nào, cũng không thể để nàng ở bên cạnh mình bị giết.

Thất Nhân không có nhìn, tay trái theo bản năng vuốt ve bụng của mình, cũng nên tích chút phúc đức cho con của mình.

Buông tay ném đại đao trong tay của mình xuống, cũng không quay đầu lại bước đi ra ngoài.

Cố Thanh Ảnh híp mắt, nhìn bóng lưng của Thất Nhân, nụ cười khóe miệng càng đậm. đảo qua trường bào, đi theo.

Bắc Đường Tần nhìn một chút Na Lạp một cái còn đang trong kinh ngạc sững sờ chưa lấy lại tinh thần, lạnh giọng ra lệnh: “Người trở lại Bắc Hân đi. Không cần đi theo nữa.” Nhắc chân, đuổi theo người phía trước.

Bởi vì Thất Nhân đang có bầu, nhóm người Cố Thanh Ảnh di chuyển về phía kinh đô cũng không dám quá cấp tốc.

Cũng ba ngày sau trên đường gặp được khách không mời mà đến.

“A, đây không phải là Dực Vương gia sao?” Cố Thanh Ảnh như cũ giương giọng nói ngạc nhiên của hắn nói.

Phía trước là một đội nhân mã đang di chuyển về phía bọn họ Hách Liên Vân Lãm, một bộ áo xanh, khuôn mặt hiền lành, khoe miệng khê nhếch, bên cạnh chung quanh vây quanh một đám hộ vệ

“Thì ra là Cố Ninh vương!” Hách Liên Vân Lãm nhìn một chút Cố Thanh Ảnh bên cạnh xe ngựa hoa lệ, nhìn lại thấy vẻ mặt Túc Nhan của Bắc Đường Tẫn bên cạnh: “Ninh vương có nhiệm vụ trong người sao?”

“Ha ha.” Cố Thanh Ảnh tựa hồ nhớ ra chuyện đùa gì đó, cười cực kỳ hoan khoái: “Ta đây là đón Bắc Hãn thái tử điện hạ cùng Chiêu quốc phu nhân hồi kinh.”

“Chiêu quốc phu nhân?” Trong thanh âm Hách Liên Vân Lãm nổi lên tia gợn sóng.

Thất Nhân đẩy ra rèm, gật đầu: “Dân phụ ra mắt Dực Vương điện hạ.”

Hách Liên Vân Lãm liếc nhìn nàng một cái: “Chiêu quốc phu nhân đa lễ.”

Lúc này mới quay đầu chuyển hướng về phía Bắc Đường Tẫn: “Thì ra là thái tử điện hạ, tiểu vương thất lễ.”

Bắc Đường Tẫn tất nhiên hoàn lễ: “Dực Vương điện hạ, thất kính thất kính.”

Một phen khách sáo.

“Dực Vương, người không đợi ở đây kinh thành, sao lại chạy tới nơi này?” Cố Thanh Ảnh quét mắt một vòng nhìn một đám sau lưng Hách Liên Vân Lãm: “Chẳng lẽ là mang theo một nhóm người đi tìm Chiêu quốc phu nhân?”

Thất Nhân khiêu mi, tìm nàng? Có ý gì?

Hách Liên Vân Lãm cũng vô cùng ôn hòa nói: “Ninh vương nói đùa. Chiêu quốc phu nhân đã xảy ra chuyện gì sao? Huống chi Chiêu quốc phu nhân có Ninh vương vị quý nhân này tương trợ, nói vậy bệ hạ cũng là rất yên tâm. Người cũng biết, tiểu vương vẫn không được, võ không phải, bình sinh thích nhất chơi đùa. Nay ở kinh thành cũng đã một thời gian dài, đã nghĩ phải ra khỏi đi khắp nơi du ngoạn. Bệ hạ lo lắng an toàn của tiểu vương, lúc này mới phái chút ít hộ vệ đi theo.”

Một phen nghe ở trong tai Thất Nhân lại là một ý tứ khác, nói Hách Liên Vân Lãm phái hộ vệ đi theo bảo vệ, chẳng bằng nói tới giám thị Hách Liên Vân Lãm còn chuẩn xác hơn.

“Vậy Dực Vương gia cũng nên nhanh chóng khởi hành, hơn nữa sao lại chọn đi về biên giới phía bắc nha?” Cố Thanh Ảnh giống như trêu chọc hỏi.

“Nghe nói trên biên giới phía bắc vào tháng tư có hoa nở rất thịnh diễm, là một tuyệt cảnh đẹp nhất trên phương bắc. Tiểu vương vội vàng lên đường, cũng là sợ bỏ lỡ lần hoa nở này.” Hách Liên Vân Lãm trả lời không chút hoang mang.

“Nga! Thì ra là như vậy.” Cố Thanh Ảnh làm như bình tĩnh đại ngộ: “Đúng rồi, cũng nên nói cho Dực Vương người một chuyện. Lần này Bắc Hãn thái tử điện hạ tới Thiên Diễm quốc ta là muốn cầu hôn với Chiêu quốc phu nhân. Nếu như bệ hạ đồng ý, đây sẽ là chuyện vui mừng lớn của cả nước.” Dứt lời, cười càng thêm vui thích.

Đáy mắt Hách Liên Vân Lãm đột nhiên chột lóe rồi biến mất, vẻ mặt như cũ híp mắt hòa ái nói: “Vậy sao? Vậy đây thật là một chuyện tốt.”

“Tốt lắm, vậy chúng ta liền không làm trễ nãi thời gian Dực Vương người ngắm hoa, vậy liền cáo từ.” Cố Thanh Ảnh chấp tay.

“Ninh vương nói khách khí. Nếu có thể gặp nhau như vậy, tức là rất hữu duyên. Chúng ta liền cùng đường cùng nhau trở về kinh đi. Như thế, trên đường có bạn, tiểu vương cũng không cảm thấy rất tịch mịch.” Hách Liên Vân Lãm ôn ôn nhu nhu nói.

“Nga? Dực Vương không tới kia biên giới phía bắc ngắm hoa nữa sao?” Cố Thanh Ảnh nghi ngờ hỏi, trong giọng nói cũng có một tia nụ cười không dễ thấy.

“Cảnh hoa kia sang năm cũng có thể nhìn. Nhưng Chiêu quốc phu nhân xuất giá, bỏ lỡ lần này, thì cả đời đều không thấy được.” Giọng nói của Hách Liên Vân Lãm vẫn như cũ hòa khí dễ thân.

“Ha ha, Dực Vương nói rất đúng. Hoa kỳ bỏ qua một lần không cần gấp gáp, nếu như bỏ lỡ lần đại sự này, vậy thì chắc chắn sẽ hối hận rồi.” Cố Thanh Ảnh mỉm cười nói.

Thất Nhân tâm tư chuyển động không ngừng giữa hai người này, lại cảm thấy chỗ nào đó có bí ẩn đây.

79. Chương 79: Tình Thế Bất Buộc

Xe đi nửa tháng, khí trời cũng dần dần nóng lên. Bụng của Thất Nhân lúc này càng ngày càng tròn. Khẩu vị cũng kém đi, ăn cái gì cũng kén cả. Đừng nói là lương khô cùng thịt quay dự trữ trong xe, coi như là trên đường đi qua trấn nhỏ, đến quán cơm gọi chút đồ ăn, Thất Nhân cũng cực kỳ không đối bụng.

“Nàng ăn cái này đi!” Bắc Đường Tẫn đưa ra một quả hồng, nhìn Thất Nhân ngồi ở trên tảng đá nghỉ ngơi.

Thất Nhân liếc nhìn một cái, người này cũng rất có tâm. Nhìn quả hồng này, màu sắc tiên diễm ướt át, cũng ngon miệng vô cùng.

“Ninh vương, nơi này phong cảnh thật không tệ. Người nhìn, non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, thật sự là chỗ nuôi người rất tốt.” Thanh âm Hách Liên Vân Lãm ôn hòa nhẹ nhàng tới đây.

Khóe mắt Thất Nhân liền giật giật, nàng cũng biết sẽ ra như vậy. Mấy ngày qua, chỉ cần Bắc Đường Tẫn có cơ hội chung đụng cùng mình một chỗ, Hách Liên Vân Lãm cùng Cố Thanh Ảnh sẽ đi theo xuất hiện. Nếu nói không phải cố ý, sao mỗi lần lại trùng hợp như vậy chứ.

Non xanh? Toàn bộ đỉnh núi kia đều trọc lốc, thỉnh thoảng mới có thể tìm tới mấy bụi cỏ, mà còn khô vàng. Nước biếc? Nước kia chẳng qua là trời mưa nhiều tích tụ thành rang nước nhỏ, hẳn cũng dám lấy ra nói?

Trời xanh mây trắng, cũng là thật. Nhưng mà trời nếu không phải xanh, mây nếu không phải trắng, đây mới thực sự là không bình thường đi.

Một câu nói dối, một câu nói nhảm, lại cũng có thể nói thành đứng đắn như vậy, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nếu nói người này không phải tới hủy đi kế sách của Bắc Đường Tẫn, đánh chết nàng nàng cũng không tin.

“Đúng vậy, Dực Vương, nơi này thật đúng là một chỗ tốt.” Chỉ nghe thấy giọng nói cùng tiếng cười của Cố Thanh Ảnh trong trẻo hào sảng cùng Hách Liên Vân Lãm một xướng một họa.

“Nha, thì ra là thái tử điện hạ cùng phu nhân đang ở chỗ này nghỉ ngơi.” Hách Liên Vân Lãm làm như vừa nhìn thấy hai người ở trên tảng đá: “Quả nhiên là anh hùng sở thích giống nhau. Nơi này quả thật là một chỗ nghỉ ngơi thật là tốt.”

Thất Nhân thật sâu nổi lên hắc tuyến, lời như thế hẳn cũng có thể nói ra khỏi miệng. Thật là giả đủ giống, thật là hoàn toàn đánh vỡ ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt Hách Liên Vân Lãm cho nàng.

“Di, thái tử điện hạ, quả hồng này từ nơi nào đến?” Cố Thanh Ảnh mắt sắc, thoáng cái nhìn đến đồ trong tay Bắc Đường Tẫn.

“Tiểu Vương vừa lúc rất khát nước, điện hạ có thể đem quả hồng này cho tiểu vương hay không?” Hách Liên Vân Lãm chép chép miệng, thật chặt nhìn quả hồng kia, trong mắt khát vọng nhìn không sót một cái gì.

“Này. . . .” Bắc Đường Tấn do dự nhìn sang Thất Nhân. Quả hồng này là lúc hắn ở trên một khu chợ âm thầm mua. Nhìn Thất Nhân không đói bụng, hắn cũng không biết nên cho nàng ăn cái gì, trực giác được trái cây này sáng rõ như vậy, Thất Nhân tất sẽ thích.

Hách Liên Vân Lãm thấy Bắc Đường Tấn không đáp lời, nghi ngờ nói: “Trái cây này không phải là mua riêng cho phu nhân ăn chứ?” Vốn là lời nói nên đi không nên nói hết lần này tới lần khác bị hắn đâm chọc cửa sổ, làm rõ ra.

Trên mặt Bắc Đường Tấn một trận không được tự nhiên. Hắn thái tử điện hạ như vậy khi nào lại làm chuyện mua quà ăn vặt cho nữ nhân chứ? Nói ra cũng sẽ bị người khác chê cười mà thôi.

Thất Nhân nhú nhú mày, nhìn về phía Hách Liên Vân Lãm: “Dực Vương nếu như yêu thích, cầm đi cũng được.”

“Vậy phu nhân thật sự có thể bỏ được những thứ mình yêu thích.” Hách Liên Vân Lãm như cũ ôn hòa vĩnh viễn không thay đổi.

Thất Nhân cũng nói như vậy rồi, Bắc Đường Tấn tự nhiên không có cách nào, chỉ đành phải đưa trái cây cho Hách Liên Vân Lãm. Trong lòng cũng đang thầm mắng, rõ ràng là đồ mua riêng cho Thất Nhân, hết lần này tới lần khác đều bị người này làm hư chuyện. Còn nghĩ lúc trước Dực Vương này vẫn phá hư cơ hội mình cùng Thất Nhân chung đụng, trong nội tâm Bắc Đường Tấn lại càng tức giận bất bình.

Hách Liên Vân Lãm cắn một ngụm, nước màu đỏ tràn ra, chắc chắn khen mấy tiếng: “Thật là không tệ.” Chuyển hướng về phía Cố Thanh Ảnh: “Ninh vương có muốn ăn một miếng không?”

Khóe miệng Thất Nhân đều co quắp, quan hệ hai người này lúc nào thì tốt đến mức cùng ăn một quả trái cây chứ?

Cố Thanh Ảnh “ha ha” cười hai tiếng: “Tốt, đây chính là một mảnh tâm ý của thái tử điện hạ, hẳn là ăn rất ngon.” Một câu trêu chọc tràn đầy ý tứ.

Đưa tay liền nhận lấy một nửa quả hồng bị Hách Liên Vân Lãm cắn.

Trên mặt Bắc Đường Tấn lại là một trận không được tự nhiên.

Hách Liên Vân Lãm nhìn Thất Nhân một chút, lại nhìn Bắc Đường Tấn bên người nàng, đi vào mấy bước, ước lượng một chút khoảng cách giữa hai người.

Nhảy vào một bước, tự nhiên đứng chắn giữa hai người, rất nghiêm trang nói với Bắc Đường Tấn: “Thái tử điện hạ, tuy nói ngài cầu hôn với Chiêu quốc phu nhân. Nhưng hiện tại vẫn là không danh không phận, khoảng cách gần tiếp xúc như vậy đối với danh tiết của Chiêu quốc phu nhân sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Mong rằng thái tử điện hạ suy nghĩ cho Chiêu quốc phu nhân.”

Một phen nói, làm Cố Thanh Ảnh giống như bị sắc trái cây, hung hăng ho.

“Ninh vương, khi đến thành trấn có cần phải tìm đại phu xem bệnh cho người không?” Hách Liên Vân Lãm đảo mắt, cũng là ân cần hỏi thăm.

“Chút bệnh nhỏ, chút bệnh nhỏ mà thôi. Không cần phí nhiều công sức.” Cố Thanh Ảnh tựa hồ cố hết sức nén cười: “Dực Vương gia, người tiếp tục.”

Hách Liên Vân Lãm lúc này mới chuyển hướng về phía Bắc Đường Tấn: “Thái tử điện hạ, ngài nói tiểu vương nói đúng không?” Giọng nói ôn hòa, khiến người ta tức giận cũng phát tác không ra.

Bắc Đường Tấn chỉ đành phải nín thở trong lòng mình. Chung đụng cùng Thất Nhân, hai người này tới cắt đứt còn chưa tính. Lại còn quấy rối hắn. Quấy rối còn chưa tính, lúc này còn muốn ngăn cản hắn đến gần Thất Nhân sao?

Hung hăng liếc Hách Liên Vân Lãm một cái: “Dực Vương gia nói rất đúng.” Thực ra thì nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhìn lại Thất Nhân một cái, Thất Nhân như cũ nhìn cũng chưa từng nhìn mình một cái. Trong mắt Bắc Đường Tần ảm đạm xuống: “Mấy vị nghỉ ngơi cho tốt. Bồn vương đi xem những người khác một chút.” Vừa nói, liền đi về phía xe ngựa.

“Ha ha ha ha”, chợt cười, Cố yêu nghiệt không để ý hình tượng cười to ra, run rẩy chỉ vào Hách Liên Vân Lãm: “Người. Người làm cho hân tức giận bỏ đi rồi.”

Hách Liên Vân Lãm hí mắt nhìn Thanh Ảnh: “Ninh vương, người đây là phát tác bệnh thần kinh sao? Xem ra quả thật cần tìm đại phu đến xem rồi.”

“Ách.” Cố Thanh Ảnh thoáng cái nghẹn lại. Bị bệnh thần kinh? Người này, còn có thể tổn hại hơn một chút sao? Xem ra đời chuyện này đi xuống, không biết lại bị cái khuôn mặt người chết kia hành hạ thế nào đây? Sớm biết người này không hiền lành, chắc không đến loại trình độ này chứ? Mở miệng căn bản không lưu tình đối với hân.

Lập tức khoát khoát tay: “Tốt lắm. Ta đi ra không ở nơi này chọc người.” Nói xong lời này cuối cùng đã lảo đảo mà đi.

Trong lúc nhất thời, mỗi người đều tán ra chỗ khác. Chỉ còn lại có Thất Nhân cùng Hách Liên Vân Lãm, rất yên tĩnh.

“Dực Vương, có cái gì phân phó sao?” Thất Nhân nâng mắt. Ông chủ trên danh nghĩa này, phải đi những người khác, không phải là có gì đó muốn nói với nàng sao?

Lại thấy Hách Liên Vân Lãm tay phải mò vào trong ngực, móc ra một gói giấy dầu, đưa lên: “Cho người.” Chỉ hai chữ.

Thất Nhân ngạc nhiên. Cho nàng? Chẳng lẽ là văn kiện bí mật gì chứ? Nhưng mà, văn kiện cổ như vậy sao?

“Thứ gì vậy?” Đưa tay nhận lấy.

“Ta đã hỏi người khác, nghe nói phụ nữ có thai thích ăn những thứ này.” Thanh âm ôn hòa bình bình ảm đạm.

Mở ra, Thất Nhân lại kinh ngạc, đây là một bọc mút quả táo chua.... loại nhỏ.

Người này, có tâm tư tỉ mỉ như vậy?

“Người xem một chút thích thích ăn hay không, nếu như không thích, lần sau ta đổi lại vật gì đó khác.” Thanh âm ôn ôn như cũ. Lại có thể nghe ra chút ít nhiệt độ không đồng dạng như vậy.

Thất Nhân cúi đầu, nuốt một viên mút hoa quả nhét vào trong miệng, khóe miệng kéo ra một nụ cười. Mút quả này, quả nhiên hợp với khẩu vị của nàng.

Đầu tháng sáu, đoàn người mới chậm rãi đến kinh đô. Thất Nhân nâng cao bụng lớn bảy tháng, dưới mấy người trợ giúp, xa xa bước xuống xe ngựa.

Nâng mắt nhìn xanh vàng rực rỡ bên trong thành này, trong nội tâm không khỏi thổn thức một trận.

Khoảng cách lần trước tới đây, cũng bất quá chỉ có mấy tháng mà thôi. Nơi đây, cũng đã một phen phong ba.

Khi đó ở chỗ này, còn có nam tử bạch y kia thật chặt lo lắng ỳnh. Lúc này, người nọ là ở nơi nào? Trong lòng không khỏi một trận buồn bã.

“Chủ mẫu!” Một trận tiếng hô, mang theo chút ít ghen ngào.

Thất Nhân đảo mắt, mỉm cười. Một thân hình vội vàng chạy tới, chính là nha đầu Hỉ nhi. Bên cạnh lắc lắc một con hoa hồ điệp.

“Ta tìm người báo cho Chiến gia, người không cần lo lắng.” Hách Liên Vân Lãm ở bên tai Thất Nhân nói nhỏ: “Nha đầu kia là tới hầu hạ người.”

Thất Nhân quay đầu lại nhìn Hách Liên Vân Lãm một cái, nam nhân này tâm tư là cực tinh mẫn.

“Chủ mẫu, chủ mẫu.” Hỉ nhi nước mắt liên tục rơi, nhào lên người Thất Nhân .

“Cẩn thận!” Thất Nhân thở nhẹ, bảo vệ cái bụng tròn xoe như dưa hấu của mình.

Hỉ nhi thoảng cái dừng lại, vội vàng tránh đi. Bụng của chủ mẫu, làm sao lớn khoa trương như vậy?

Một kẻ vừa mới dừng lại, thì một quái vật màu tuyết trắng lớn “gâu gâu” đánh tới.

Khóe miệng Thất Nhân co quắp lại, người này, làm sao bành trướng đến cái bộ dáng này chứ? So với lúc mình rời nhà lớn hơn rất nhiều. Nếu thật bị nó nhào tới, đừng bảo là đứa bé trong bụng kia, coi như là mình, cũng sẽ bị đè ép đi.

May mắn có người tay mắt lạnh lẽo. Hách Liên Vân Lãm một tay chặn ở hai chân trước của cầu nhi, Bắc Đường Tẫn một tay nhắc ở phía sau, bỗng nhiên mỡ nào đó giống như bị kẹt trong lồng.

Hai người một sói, ở giữa giằng co.

Tình thế khẩn cấp, tình hình có vẻ quỷ dị.

Mỡ cầu nhi nổi giận, ngao một tiếng. Trùng trùng đằng trước, hít hà, không để ý tới, trùng trùng phía sau, ánh mắt đều trọn tròn.

Ngày đó, chính là người này làm trò trước mặt nó cướp đi chủ nhân của mình, mùi vị này, nó nhớ được rất rõ ràng.

Tức giận tăng lên, giãy dụa lợi hại.

Hách Liên Vân Lãm vừa nhìn, không có chuyện của mình, vội vàng buông tay.

Chân trước chiếm được tự do, không gian phát huy của cầu nhi càng gia tăng.

Bắc Đường Tẫn một người căn bản không giữ được quái vật lớn này trong tay, cũng chỉ vội vàng buông tay, nhảy rời đi vài bước.

Cầu Nhi nhe răng, trong đôi mắt màu xanh lục tràn đầy phần uất, từng bước tiến tới gần Bắc Đường Tẫn.

Vốn cầu nhi này là giống sói, bản thân thú tính cực kỳ cương cường, lúc này trong giống thú là tư thế vương giả. Khí thế kia, có thể chèn ép người không ít.

“Chắc chắn, không tệ không tệ, cầu nhi này là của nhà ai, thật là rất có quyết đoán.” Trên mặt Cố yêu nghiệt mặt tràn đầy cảm khái, bộ dáng hoàn toàn nhìn náo nhiệt.

“Nhà ta.” Thất Nhân liếc hẩn một cái, trong lòng cười thầm, cầu nhi này, quả thật là không có phí công nuôi nó, còn hiểu được tới báo thù ỉn.

“Cho ta mượn nó dùng mấy ngày được không?” Trong lòng mỡ yêu nghiệt hiện lên băng tính.

“Không mượn.” Thất Nhân đáp đơn giản dứt khoát.

“Thật vô tình.” Mỡ yêu nghiệt vô cùng u oán lên án.

Không khí đang khẩn trương mà tên này đứng dưới mái hiên rảnh rỗi còn kém là cầm hạt dưa ngồi xuống tán gẫu.

Hách Liên Vân Lãm nhìn hai người này một chút, lại nhìn về mặt cảnh giác cao của Bắc Đường Tẫn, nụ cười trong mắt hiện lên.

Tôi tớ đi theo Bắc Đường Tẫn đến nóng nảy: “Ninh Vương, Dực vương, đây chính là đạo đãi khách của quý quốc sao?”

Hách Liên Vân Lãm liếc mắt nhìn người nọ: ” Nhà của Chiêu quốc phu nhân, chúng ta cũng không có biện pháp.”

Cố yêu nghiệt ở bên cạnh rung đùi đắc ý, ra vẻ thâm trầm cộng thêm một câu: “Bỏ lại vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai?” (đây là một câu trong kinh phật, theo mình hiểu ý nói trong lòng sáng tỏ không vướng

bạn, thì sợ vì bụi trần dính vào người) Nói cũng có đạo lý, vốn là hắc Bắc Đường Tẫn trêu chọc người khác trước, thấy cầu nhi trả thù tất nhiên bình thường.

Thấy hai vị Vương gia không để ý, tôi tớ lại đem ánh mắt chuyển về phía Thất Nhân: “Phu nhân, chủ tử nhà ta đối với ngài cũng không tệ, xin ngài triệu hồi lại con sói kia.” Đảo mắt lần nữa nhìn chủ tử nhà mình trong tình cảnh nguy hiểm, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Thất Nhân suy nghĩ một chút, nói cũng đúng, lập tức ôn nhu kêu: “Cầu nhi, tới đây bên này.”

Cầu nhi lỗ tai giờ lên, quay mắt nhìn Thất Nhân, vui vui vẻ vẻ liền chạy lại đây. Nam nhân kia, mị lực sao so sánh được với chủ nhân nhà mình chứ?

Cúi người để cho Thất Nhân khê vuốt, vô cùng thích ý.

“Không nên chọc ta nữa, lần sau có lẽ sẽ không vận tốt như vậy.” Thất Nhân nâng mắt nhìn về phía Bắc Đường Tẫn, nói như vậy.

Lời của nàng nhàn nhạt, cũng tràn đầy áp lực. Thất Nhân như vậy, khiến cho Bắc Đường Tẫn động tâm. Cô gái này, tình thế của hắc là bắt buộc.

80. Chương 80: Đứng Đầu Bốn Phi

Trên Đại hùng bảo điện, Hách Liên Vân Lam ngồi thẳng trên chỗ cao, híp mắt nhìn một đám phía dưới.

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng thế nhưng lại nhớ tới nơi này trong triều đình. Trong nội tâm Thất Nhân thâm than.

“Bắc Đường thái tử, ngài thật muốn kết hôn cùng Chiêu quốc phu nhân của Thiên Diễm quốc ta?” Hách Liên Vân Lam lại một lần nữa xác định.

“Thật sự, bệ hạ.” Bắc Đường Tẫn khách khí kiên định đáp lại.

“Tâm ý của Thái tử đối với Chiêu quốc phu nhân thật là khiến người cảm động.” Trong giọng nói của Hách Liên Vân Lam tựa hồ có một chút ý tán thành.

“Bệ hạ nói rất đúng. Tấm lòng của Bắc Đường thái tử đối với Chiêu quốc phu nhân đích thực thật là khiến trời đất nhật nguyệt phải biến sắc.” Một đại thần tiến lên một bước, rất là thức thời phụ họa để vương của mình, hoàn toàn một bộ thần thái nịnh hót.

Khóe miệng Thất Nhân hung hang co giật, còn tiếp tục như vậy, nàng tuyệt đối sẽ bị những thứ người nghe không hiểu tiếng người này bán đi.

Lập tức, bước lên trước một bước: “Bệ hạ, dân phụ không lấy chồng!” Lời này, đủ rõ ràng đi.

Triều đình ồ lên.

Dù sao cũng có thể để thái tử Bắc Hãn quốc nổi danh cùng Thiên Diễm tự mình đến cầu hôn, cầu hôn lại là một quả phụ, đối với người bình thường mà nói, đây thật là vinh hạnh biết bao nhiêu. Nhưng cô gái trước mắt này, cũng là một ngậm cự tuyệt, có thể nào không khiến người kinh ngạc?

“Chiêu quốc phu nhân, người còn trẻ, không thể khổ mình. Huống chi, Chiến gia chủ đã qua đời một thời gian ngắn rồi, người vốn nên bắt đầu của cuộc sống mới của mình.” Hách Liên Vân Lam làm như có chút tận tình khuyên nhủ: “Dù sao đám hỏi lần này quan hệ đến Bắc Hãn quốc cùng Thiên Diễm quốc, phu nhân, người làm Chiêu quốc phu nhân, nên suy nghĩ cho Thiên Diễm quốc.”

Buồn cười. Thiên Diễm quốc của hắc có quan hệ gì tới nàng chứ? Thất Nhân cau mày. Nàng cũng không có lòng tốt như vậy, còn có thể vì quốc gia của Hách Liên Vân Lam mà bỏ qua kiên trì của mình.

“Bệ hạ, dân phụ chỉ là một ngu phụ, không hiểu quốc gia đại sự. Chỉ biết cùng phu quân từng có ước định, làm bạn cùng hắc đi đến đoạn đường này. Sao dám vi phạm lời thề chứ?” Lời nói âm vang, vang dội triều đình.

Trong mắt Hách Liên Vân Lam lẹ quang bắn ra: “Chiêu quốc phu nhân tính tình cũng là cứng rắn vô cùng. Nếu như thế, Chiêu quốc phu nhân sao không theo chiến gia chủ chết vì tình đi?” Tiếng nói ần ần có tia tức giận.

“Chết vì tình?” Thất Nhân nâng mắt lên: “Chết vì tình cũng chỉ có người yếu đuối làm ra. Dân phụ sao có thể nào để phu quân đi không minh bạch như vậy, tất nhiên là muốn cho người nọ bồi tính mạng theo. Bệ hạ, ngài nói có phải không?” Trong mắt cũng là trận trận khói lửa.

Sóng ngầm mãnh liệt, nhất thời yên tĩnh.

“Bệ hạ, phu nhân mất chồng không lâu, trong nội tâm hẳn là không dễ chịu.” Cố Thanh Ảnh ha ha lên tiếng, trong triều đình, bốc lửa tức giận như vậy làm cái gì? “Phu nhân quả nhiên là nữ trung hào kiệt. Nhưng mà, nữ nhân tóm lại vẫn phải có một nơi dựa vào vẫn tốt hơn. Lấy điều kiện của Bắc Đường thái tử mà nói, đúng là cực kỳ tốt.”

Thất Nhân quay mắt trừng Cố yêu nghiệt, hẳn thật đúng là giúp Hách Liên Vân Lam làm thuyết khách. Thật khiến nàng hoài nghi Chiến Sinh Ca cùng hẳn có phải là bạn tốt hay không.

Cố yêu nghiệt bị trừng khiến cả người sợ hãi, không chỉ có Thất Nhân đằng trước giận trừng, phía sau gió lạnh cũng vù vù thổi tới, giống như lưỡi hái tử thần trượt trên đỉnh đầu của hắn vậy.

Run rẩy một cái, lập tức tăng thêm lời nói: “Nhưng mà, ý nguyện của Chiêu quốc phu nhân cũng rất trọng yếu. Vì thần nghĩ, Chiêu quốc phu nhân sở dĩ không muốn, có phải là bởi vì chưa thấy được oai hùng của thái tử điện hạ?” Một bộ dạng nghi ngờ. Nói đến oai hùng, mỗi yêu nghiệt lại nghĩ tới bộ dáng thái tử này từng đại tiểu tiện không thể không chế, trong nội tâm lại là cười thầm một trận.

“Ninh vương, người nói cũng đúng.” Hách Liên Vân Lam nói: “Nghe nói thái tử văn tài vũ lược, là thanh niên anh tài của Bắc Hãn quốc. Liên biểu diễn một phen cho Chiêu quốc phu nhân, như thế nào?” Hắn hỏi thăm Bắc Đường Tẫn.

Bắc Đường Tẫn nhìn một chút Thất Nhân đang nhú lại chân mày nói: “Tùy theo bệ hạ phân phó.”

“Bệ hạ, vi thần có một chuyện thỉnh cầu.” Lúc này lại nghe phía dưới một thanh âm ôn hòa vang lên, chính là một câu không phát Hách Liên Vân Lãm.

“Nói!” Hách Liên Vân Lam nheo mắt lại nhìn hắn.

“Vi thần một đường đồng hành cùng Chiêu quốc phu nhân, tất nhiên là thấy phu nhân tài tình mà bị khuynh đảo. Vi thần tuy biết, phu nhân phải xứng với người tốt nhất. Nhưng mà, vi thần không muốn làm trái với tâm ý của mình, không muốn sau này thương tiếc. Mặc dù tự biết không bằng Bắc Hãn thái tử điện hạ, nhưng rất cuộc vẫn muốn cùng thái tử điện hạ ganh đua dài ngắn, để mình dùng hết hy vọng. Mong bệ hạ thành toàn, cho vi thần một cơ hội.” Thanh âm ôn hòa, nói năng khẩn thiết.

Trong lòng Thất Nhân giật mình, người này, sao lúc này lại xen vào náo nhiệt? Vì nàng tài tình mà khuynh đảo sao? Nói dối cũng không nên bịa đặt như vậy đi.

Bắc Đường Tẫn lập tức tỉnh ngộ, khó trách dọc theo đường đi mình cùng Thất Nhân chung đụng luôn là bị người này quấy nhiễu, thì ra là người nọ là chứa tâm tư như thế. Dịch ý lập tức đại thịnh.

Trên triều đình lại càng nghị luận rối rít. Dực Vương là công tử phóng đảng, người văn võ đều không được, tuy là người rất ôn hòa, nhưng rất cuộc là người học vẫn không nghề nghiệp. Muốn cùng Bắc Hãn thái tử điện hạ ưu tú như vậy tranh giành người, đây không phải là chuyện tự rước lấy nhục sao?

Ánh mắt Hách Liên Vân Lam híp lại càng sâu, tinh quang chợt lóe lên: “Dực Vương thì ra cũng có tâm tư này. Xem ra mị lực của Chiêu quốc phu nhân quả thật bất phàm. Có thể khiến cho Dực Vương người cũng động phạm tâm.” Dừng một chút, lúc này mới lại nói, “Trẫm tự nhiên là chuẩn. Nếu như thế, Dực Vương liền cùng Bắc Hãn thái tử điện hạ so sánh một cuộc, người thắng có thể cưới Chiêu quốc phu nhân, như thế nào?”

Không để Thất Nhân phản đối, Bắc Đường Tẫn liền một ngụm đồng ý: “Tất nhiên là đồng ý.”

Hách Liên Vân Lam tự chủ trương đồng ý cùng Bắc Đường Tẫn khiến cho trong nội tâm Thất Nhân bực mình. Mình thật đúng là thành phần thưởng hay sao?

Hách Liên Vân Lãm cúi đầu: “Tùy theo bệ hạ làm chủ.”

Mắt hạnh trừng về phía Hách Liên Vân Lãm, hẳn rồi cuộc đánh cái bàn tính gì chứ?

Hách Liên Vân Lam đã định ra chuyện tình, cái cớ nhiều hơn cũng vô dụng. Chỉ đành phải đi một bước tính một bước.

Nhìn đằng trước đi được một bước ba dao động, mặc kệ Hách Liên Vân Lãm khoan thai, Thất Nhân ngẫm suy nghĩ vạn dặm, trạng huống này hôm nay đúng là nên cảm tạ nam nhân này, hóa giải không khí cấp bách trên triều đình. Nếu không có hắn, nàng sao có thể nhanh chóng ngăn cản Hách Liên Vân Lam cùng Bắc Đường Tẫn sao.

Hắn làm một phen ngăn cản này, cũng đem chuyện này có thể trì hoãn thêm mấy ngày.

Thất Nhân biết Hách Liên Vân Lãm ở kinh thành này có được danh tiếng gì, mặc dù biết hẳn đây tuyệt đối là nguy trang, nhưng nếu cùng Bắc Đường Tẫn tỷ thí, Hách Liên Vân Lãm bại lộ thực lực của mình, vậy hẳn cố gắng hết thảy lúc trước không phải uổng phí sao?

Nếu như lấy tư thái nguy trang hiện tại như vậy cùng Bắc Đường Tẫn so sánh với, kia căn bản là không thể nào thắng được Bắc Đường Tẫn. Mình như cũ chạy không khỏi vận mệnh gả cho Bắc Hãn đi.

Nhưng nam nhân trước mắt kia một bộ thần sắc không chút hoang mang, Thất Nhân không khỏi phỏng đoán, nam nhân này có phải muốn lấy được kết quả mình gả cho Bắc Đường Tẫn hay không. Dù sao, có thể từ Bắc Hãn quốc nhận được rất nhiều tình báo cùng ích lợi.

Hách Liên Vân Lãm đằng trước giống như là cảm ứng được tâm tư của Thất Nhân, dừng lại, xoay người, chỉ nói một câu: “Nàng không cần lo lắng.”

Lại khiến cho Thất Nhân giật mình ngây ngẩn cả người. Giọng điệu này, khiến cho nàng nhớ tới một người.

“Đây không phải là Thất muội sao?” Thanh âm ôn ôn nhu nhu vang lên, quyến rũ đa tình. Cắt đứt suy nghĩ của Thất Nhân.

Thất Nhân quay đầu lại, thấy Cơ Ngũ Nhiêu một thân cung trang màu cam. Biết Ngũ Nhiêu ở trong cung, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp được.

“Tham kiến Mi phi nương nương.” Hách Liên Vân Lãm tao nhã hành lễ.

Ngũ Nhiêu liếc nhìn hắn một cái: “Thì ra là Dục Vương gia. Nghe nói Dục Vương gia muốn tỷ thí cùng Bắc Hãn thái tử, bốn cung phải nên cho người lời khuyên, Dục Vương gia ngài tội gì phải khiến mình dính một thân mùi tanh thế?” Nói một phen tuy là rất mật mờ, ý vị giễu cợt đắc ý cũng là không có giấu diếm, bỗng nhiên phát ra khiến cho Hách Liên Vân Lãm hoàn toàn nhìn thấy.

“Nương nương tin tức thật là linh thông.” Hách Liên Vân Lãm cũng không nổi giận, trước sau ôn hòa như một.

Ngũ Nhiêu không hề phản ứng với Hách Liên Vân Lãm nữa, chuyển hướng sang Thất Nhân: “Thất muội, thật là lâu rồi không gặp. Lần trước tại Chiến gia, thật là nhờ người chiếu cố nhiều ngày.” Trong lời nói, dễ dàng phát hiện nhiều tia phần hận.

Nàng không có quên, nàng bị đuổi về Cơ gia, thăm trạng của mình là như thế nào. Thân mình da thịt mềm mại kia, là thế thăm không nở nhìn như thế nào. Nếu không phải tiến tới mấy ngày này, dùng vô số kỳ trân dị bảo, nàng hiện tại sợ rằng hiện giờ một thân châm chấn, không cách nào gặp người.

Thất Nhân tinh tế đánh giá mặt của Ngũ Nhiêu, lại có thể đem gương mặt này dưỡng đến trình độ này, nói vậy cũng là mất một phen tâm tư. Hơn nữa bột nước thật dày đập vào mặt, càng nhìn không ra châm chấn ban đầu lưu lại bất kỳ vết sẹo nào.

Mi phi? Xem ra Hách Liên Vân Lam thật là cực kỳ chú ý đối với Ngũ Nhiêu, mới mấy tháng công phu, liền lên tới vị trí phi này.

“Mi phi nương nương nói nặng rồi. Ngày đó ở Chiến gia, dân phụ làm chủ, nương nương làm khách. Tất nhiên phải muốn chiếu cố nhiều hơn chút ít.” Thất Nhân nói về mặt đứng đắn, thật giống như chân chính chiếu cố đến Ngũ Nhiêu.

Ngũ Nhiêu hận đến nghiêng rằng, trên mặt vẫn còn là giả cười liên tục : “Thất muội tại sao lại xa lạ với bổn cung? Thất muội được Bắc Hân thái tử cùng Dực Vương gia tranh nhau, cũng khiến cho ta đây làm tỷ tỷ cảm giác thể diện có ánh hào quang, cũng có vinh quang đây.”

Thất Nhân cười cười: “Ngũ tỷ đã là quý phi nương nương, dân phụ có thể nào với cao được chứ. Dân phụ sao có thể nào so sánh với nương nương chứ?”

Lời nói này hoàn toàn thỏa mãn lòng hư vinh của Ngũ Nhiêu, ngày đó không có gả được cho Chiến gia quả nhiên là trời cao cố ý cho phép, khiến cho nàng ta hiện tại thành con dâu hoàng gia, cũng được vinh sủng, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, rất thích ý.

Lập tức, che miệng cười duyên: “Thất muội, người cũng là tự mình hiểu lấy.”

Thất Nhân chỉ cười không nói.

“Mi phi, ở chỗ này làm cái gì?” Thanh âm đoan trang khẽ truyền đến.

Thất Nhân khiêu mi, giương mắt, một cô gái cung trang màu vàng như hoa cúc nở rộ, ở trong vòng vây của tỷ nữ lượn lờ mà đến, chính là Tâm Huệ.

Hách Liên Vân Lãm hành lễ.

“Bổn cung vì sao không thể ở chỗ này?” Ngũ Nhiêu quét qua Tâm Huệ một cái, vẻ mặt khinh thường.

“‘nữ giới’ chép xong chưa?” Tâm Huệ đứng lại, lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía Ngũ Nhiêu, làm như hoàn toàn không thấy được Thất Nhân.

“Hừ! Ta và người đều là tứ phi, người có cái quyền gì phạt ta?” Ngũ Nhiêu cực kỳ không phục.

“Chỉ bằng bổn cung đứng đầu tứ phi! Chỉ bằng người vĩnh viễn ở dưới chân bổn cung.” Tâm Huệ ngẩng đầu lên, một câu nói làm như từ trong lỗ mũi hừ ra.

“Người!” Ngũ Nhiêu tức giận, trợn tròn cặp mắt, thoáng cái không có lời.

Thất Nhân sững sốt, tam tỷ của nàng cho tới bây giờ cũng là hiền lương thực đức vô cùng, lúc nào lại thành tư thái vạm vỡ này. Cho dù lần trước tới, cũng chưa từng thấy qua tam tỷ có loại trạng thái như lần này.

Trong lòng Thất Nhân giật mình, mấy tháng này tới nay, tam tỷ của nàng rốt cuộc gặp phải chuyện gì, mới có thể trở nên như thế?

“Người! Không nên khinh người quá đáng!” Ngũ Nhiêu hung hăng tức giận chỉ về phía Tâm Huệ.

“Bổn cung là người người có thể tùy tiện chỉ loạn sao?” Về mặt Tâm Huệ ngạo nghễ, không nhanh không chậm nói: “Trở xuống phạm thượng, người biết đắc tội như thế nào không? Xuân Đào, vả miệng Mi phi nương nương!”

Một tiểu tỷ nữ bên cạnh Tâm Huệ trầm giọng đáp: “Dạ” .

“Người dám!” Ngũ Nhiêu quát một tiếng: “Các người ai dám động đến ta. Bệ hạ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho.”

Tiểu nha đầu bị lời của Ngũ Nhiêu hù sợ, dừng bước, không hề đi lên thêm nữa.

Tâm Huệ mắt lạnh: “Các nàng không dám, ta dám!” Bước nhanh tiến lên mấy bước, “bốp, bốp, bốp” ba tiếng, vang dội cả hành lang.

81. Chương 81: Năm Chắc Thắng Lợi

Hai dấu ấn màu đỏ ngay lập tức hiện lên da thịt trắng nõn của Ngũ Nhiêu.

Ngũ Nhiêu bưng kín mặt một phen, sau khi kinh ngạc qua đi, trở nên nổi giận: “Người! Thực dám đánh?!”

Tam Huệ lắc lắc tay, không hề nhìn Ngũ Nhiêu, cất giọng êm ái nói: “Xuân Đào, khăn!”

Tiểu nha đầu chạy nhanh đưa khăn ti quỳen màu trắng.

Tam Huệ tiếp nhận, dùng sức lau lau bàn tay đánh Ngũ Nhiêu, trong mắt đầy chán ghét đem khăn tử ném đi ra ngoài.

“Người!” Gặp động tác Tam Huệ như thế, lửa giận của Ngũ Nhiêu càng tăng lên, tới gần vài bước, nâng tay muốn đánh xuống.

Tam Huệ giương mắt, không tránh, thẳng tắp nhìn thẳng Ngũ Nhiêu, trong mắt lệ lóng lánh.

“Nương nương, bớt giận!”

“Nương nương, đừng mà!”

Nhóm cung nô phía sau vội vàng giữ chặt ngăn Ngũ Nhiêu đang tức giận vô cùng.

“Cút ngay!” Ngũ Nhiêu hướng bọn cung nô hô to một tiếng. Nhưng rốt cuộc cũng tỉnh táo lại một chút, Tam Huệ đang chờ chính là chính mình tức giận quá sau đó ra tay, khiến cho nàng ta có lý do tốt để xử lý mình, mình như thế nào lại ngoan ngoãn trúng kế của ả?

“Tốt! Tốt! Ta xem người còn có thể như vậy được bao lâu!” Ngũ Nhiêu tức giận hừ một tiếng, phất tay áo, rời đi.

“Đứng lại!” Chỉ nghe Tam Huệ lạnh lùng mở miệng, “Mi phi, không phải người lại quên quy củ đây chứ? Muốn bản cung dạy người một lần nữa sao?”

“Người!” Ngũ Nhiêu nhìn thẳng khuôn mặt lạnh lùng kia của Tam Huệ, hận không thể đánh một cái. Cật lực kiềm chế xúc động của mình, siết chặt tay, cắn mạnh môi dưới, hạ thân: “Thần! Thiếp! Cáo! Lui!” Một chữ một chữ tựa như từ trong kẽ răng xuất hiện, nghiêng răng nghiêng lợi đến cực điểm.

Dứt lời, sắc mặt xanh đậm, đi nhanh thoát khỏi chỗ này.

Trong hành lang dài trầm mặc một hồi, chỉ còn một mình Tam Huệ trong mắt xoay chuyển, bắn ra tia báo thù trong suốt.

Một lúc sau, Tam Huệ mới xoay người, hướng Hách Liên Vân Lãm: “Vương gia, có thể cho ta mượn Chiêu quốc phu nhân một chút không?” Thanh âm không nóng không lạnh, đúng tiêu chuẩn cung đình.

Chiêu quốc phu nhân? Thất Nhân giương mắt. Tam tỷ lúc nào cũng thân thiết gọi nàng là Tiểu Thất cư nhiên cũng có thể biến hóa như vậy, kêu nàng Chiêu quốc phu nhân?

“Huệ phi nương nương tỷ muội tình thâm, vì thần sao dám quấy rầy? Vì thần đi trước, cáo lui.” Hách Liên Vân Lãm cúi đầu, lui xuống.

Tam Huệ chỉ nói một tiếng: “Đi thôi.” Vãn bình thần không gợn sóng như trước. Liền đi về phía Thanh Huệ cung.

Thất Nhân trầm mắt, đuổi theo.

Trong Thanh Huệ cung, Tam Huệ cho tất cả cung nô lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có mình cùng Thất Nhân.

Tam Huệ ngồi trước bàn trang điểm, đối diện với gương, lẳng lặng dỡ trâm cài tóc trên đầu tượng trưng cho quyền lực quý giá xuống, tóc đen theo bả vai rồi tung buông xuống. Nàng si ngốc nhìn dung nhan xinh đẹp trong gương, không nói lời nào.

“Tam tỷ.” Thất Nhân ở phía sau nhẹ nhàng mở miệng.

Tam Huệ quay đầu, trong mắt không còn vẻ cao ngạo không thể với, bi thương lộ ra, phảng phất giống như chú chó nhỏ u mê: “Tiểu Thất, người như ta vậy cũng Tam tỷ của muội sao?”

Thất Nhân cảm thấy đau xót, đến gần, khẽ vuốt mái tóc dài của Tam Huệ: “Mặc kệ Tam tỷ trở thành như thế nào, đều vẫn là Tam tỷ của Tiểu Thất.”

Tam Huệ không đáp lời.

Thất Nhân cúi đầu, chỉ thấy Tam Huệ gắt gao nhìn thẳng bụng tròn trịa của mình, trong mắt có một mảnh khát vọng.

Nội tâm Thất Nhân nhảy dựng, trong não lập tức hiện ra dự cảm bất hảo.

Chỉ nghe Tam Huệ giống như bị ma ánh, thì thào mở miệng: “Đứa nhỏ..... Hài tử của ta.....” Nhẹ tay vuốt ve bụng Thất Nhân, vuốt tới tới lui lui, cực kỳ thong thả.

“Tam tỷ.....” Thất Nhân mở miệng. Trong lòng phát lạnh, quả nhiên giống như nàng dự đoán sao?

“Tiểu Thất, đứa nhỏ..... Hài tử của ta..... Không có! Không có!” Tam Huệ ngẩng đầu, trong mắt lộ một mảnh trống rỗng, cô độc đáng sợ.

Thất Nhân đáy mắt trầm xuống. Quả thực là như thế!

“Là các nàng! Các nàng!” Tam Huệ đột nhiên như bị bệnh tâm thần: “Các nàng hại chết con của ta! Các nàng là ma quỷ của bóng tối! Ma quỷ!”

Sau đó, sắc mặt lại xoay chuyển, cực kỳ ôn nhu, bình tĩnh nhìn bụng Thất Nhân: “Tiểu Thất, người biết không, cực cưng của ta đáng yêu như vậy. Khuôn mặt phần hồng giống như trái táo, làn da mềm như nước; Hắc cười lộ lên, so với tiếng phong linh còn dễ nghe hơn!” Giống như trước mặt chính là oa nhi đáng yêu đến mức tận cùng.

Thanh âm xoay chuyển: “Là sai lầm của ta! Sai lầm của ta! Ta không có bảo vệ tốt hắc! Bọn họ sao lại nhẫn tâm! Như thế nào nhẫn tâm!” Rét lạnh giống như khối băng mùa đông.

Môi đỏ mọng bị cắn chặt đến chảy máu, áp lực đến không thể trả lời.

Thất Nhân ôm cổ Tam Huệ, đặt ở trên bụng mình, ôn nhu nói: “Tam tỷ, đứa nhỏ này, là của người! Người nghe, hắc cười bao nhiêu vui vẻ!”

Tam Huệ chậm rãi nâng hai tay lên, ôm lấy thất lưng Thất Nhân, chậm rãi ôm chặt. Không có tiếng vang.

“Tam tỷ, khóc đi.” Thất Nhân than nhẹ, một lần một lần vuốt ve Tam Huệ. Tam Huệ quật cường như vậy, nên vẫn đem việc này đặt ở đáy lòng, đào ỉnh cái hố, không muốn đi ra.

Run run, nghẹn ngào, nước mắt, thẳng đến tê tâm liệt phế.

Thất Nhân chỉ cảm thấy quần áo đều ướt át một mảnh.

Hai hàng nước mắt trong veo từ trên mặt Thất Nhân chảy xuống dưới. Nếu là lúc trước, nàng sẽ kiên trì mang đi Tam Huệ, có phải hết thấy đều sẽ khác hay không?

Hoàng cung! Hoàng cung! Nếu có thể, nàng không muốn có liên quan đến nơi này một chút gì!

Mang theo tâm trạng nặng nề, Thất Nhân trầm tĩnh đi ra Thanh Huệ cung.

“Thất muội.” Sau lưng truyền đến thanh âm trong sáng phảng phất giống như tiên tử trên trời.

Thất Nhân trầm mặt, quay đầu.

Đến gần đúng là Cơ Y Duệ nhìn như vô hại.

“Thất muội, đến kinh đô như thế nào không đến thăm đại ca? Như vậy cũng quá lạnh nhạt!” Giọng Cơ Y Duệ ướt át.

Gặp Thất Nhân không đáp lời, hần lại nói tiếp: “Cha cùng nương gởi thư, chuyện Cơ gia, ta đều đã biết. Cơ gia cùng Chiến gia hợp tác, tất cả đều là do một tay Thất muội ngươi thúc đẩy. Thủ đoạn của Thất muội, quả nhiên làm đại ca ta thích cực kỳ. Ngươi.....”

Thất Nhân lạnh giọng đánh gãy: “Cơ đại nhân! Ngươi kêu chữ Thất muội này dân phụ thật sự là đảm đương không nổi!”

“Thất muội.....” Cơ Y Duệ sững sốt, “Ngươi đây là.....”

Thất Nhân thở sâu: “Cơ đại nhân, ngươi thực sự xem dân phụ là người Cơ gia, thực sự xem Tam Huệ là người Cơ gia?” Thanh âm bức người.

Giết chết con Tam Huệ là bọn nữ nhân trong hậu cung kia, nhưng nếu không phải Hách Liên Vân Lam dung túng, nếu không phải Cơ Y Duệ không chút bảo hộ nào, thì làm sao đứa nhỏ kia dễ dàng mất đi tánh mạng như vậy? Cho nên, nàng hận những nữ nhân kia, càng hận Hách Liên Vân Lam, đối Cơ Y Duệ lại là lạnh tâm.

Nàng biết chuyện Cơ gia, cũng biết Cơ Y Duệ hần cũng là người đáng thương, nhưng rốt cuộc Tam Huệ cũng là muội muội của Cơ Y Duệ, hần có thể nào đến trình độ tim lạnh tâm lạnh như vậy, nhân nhả xem náo nhiệt, không quan tâm đến như thế?

Cơ Y Duệ tự nhiên cũng không phải hồ đồ! Lập tức nghe hiểu được ý tứ trong lời Thất Nhân, nhú mày: “Trong hoàng cung, cho tới bây giờ đều là như thế. Chỉ đồ thừa mệnh Tam Huệ không tốt.....”

“Mệnh không tốt?” Thất Nhân tức giận: “Đúng! Mệnh Tam Huệ không tốt, sinh ra ở gia đình như vậy, có một cái ca ca như vậy. Ca ca này mắt lạnh nhìn muội muội của mình ngã vào địa ngục, cũng không vươn tay giúp đỡ, ca ca này chỉ biết đâm dao sau lưng muội muội, mình tránh ở một bên chế giễu. Hần còn xứng đáng với một tiếng ca ca này, xứng làm người sao?”

Nói một mạch xong, Thất Nhân quay đầu đi. Phẫn nộ lan tràn bùng nổ.

Tam Huệ thương, Tam Huệ đau, nàng sẽ bắt những người này trả giá hết thấy.

Chỉ còn lại Cơ Y Duệ một người một bóng dưới ánh chiều tà hồi lâu. Trong mắt chìm lặng một mảnh ánh sáng.

Ngày thứ hai, trong trường săn bắn của hoàng cung cực kỳ náo nhiệt. Đúng là ngày Hách Liên Vân Lãm cùng Bắc Đường Tấn tỷ thí.

Hách Liên Vân Lam lấy sân vật lớn làm nơi tỷ thí.

Triều thần, nhà quyền quý, tất cả đều sớm vào nơi này, chờ trò hay mở màn. Dù sao, tình huống Bắc Hãn thái tử cùng Thiên Diễm Vương gia tranh giành nữ nhi vẫn là lần đầu gặp. Hoàng thượng còn dùng đấu võ để phân biệt thắng thua, sao không khiến người tò mò, tiến tới xem đến tận cùng?

Phía trước, lập tức có mấy cái dù lớn đỉnh màu vàng lấp lánh. Dưới cái dù trung tâm là Hách Liên Vân Lam cùng hoàng hậu ngồi, vô cùng tôn quý. Ngồi bên phải là Ngũ Nhiêu, rực rỡ chói mắt người.

Tam Huệ cùng Thất Nhân ở dưới tán bên trái.

Tam Huệ nghiêng đầu, lại một lần nữa thấp giọng nói: “Tiểu Thất, chúng ta nói cùng bề hạ. Trận này mở màn là đừng không được.” Nàng tự nhiên hiểu được ý nghĩ trong nội tâm Thất Nhân, nhưng rất tức giận Thất Nhân cư nhiên đem tiền đồ đặt cược vào trận đấu buồn cười này.

Thất Nhân nheo mắt nhìn nhìn người ngồi ở trung ương, một thân long bào màu vàng, cười vẻ mặt không rõ ý tứ của Hách Liên Vân Lam: “Tam tỷ, không cần. Chuyện bề hạ quyết định, sao có thể dễ dàng sửa đổi?”

Tam Huệ nhú mi, quả nhiên là để ý.

Vươn tay cầm tay Thất Nhân: “Tiểu Thất.....” Muốn nói xong dừng lại. Nàng mất con, đã thống khổ như vậy. Nhưng Tiểu Thất thì sao? Tiểu Thất là hoài đứa nhỏ, mà xoay mình bị biến cố như vậy. Phía sau không có trợ lực, một mình Tiểu Thất làm thế nào chịu nổi khổ sở?

Thất Nhân vỗ vỗ tay Tam Huệ: “Tam tử, không cần lo lắng cho ta.” Nàng tự cũng là hiểu được ý tứ Tam Huệ, chỉ sợ nàng suy nghĩ nhiều.

Giương mắt nhìn bên trái sân, một thân huyền y Bắc Đường Tẫn, ngẩng đầu đứng thẳng, khí thế bức người, càng lộ sự tháo vát anh tuấn.

Lại nhìn bên kia, một thân áo xanh Hách Liên Vân Lãm, đưa khuôn mặt nguội lạnh như trước, cư nhiên đang ở giậm chân chuẩn bị vận động.

Để nâng khí thế, nhưng lại thấp hơn Bắc Đường Tẫn một mảng lớn.

Động tác kia, chậm chạp giống như ốc sên sắp liều mạng, làm Thất Nhân dở khóc dở cười.

Người này, cần phải nguy trang đến loại trình độ này sao? Đây không phải làm cho người ta chế giễu sao? Tối thiểu cũng phải xuất ra tư thế đứng đầu hoàng cung trấn trụ con chó nhỏ cũng tốt!

Xem những người phía dưới kia, một đám nhìn Bắc Đường Tẫn đều là thần sắc tán thưởng. Chuyển hướng sang Hách Liên Vân Lãm, người người đều mân miệng. Hách Liên Vân Lãm cho dù bất lực như thế nào cũng là Vương gia hoàng triều của bọn họ, dù bọn họ có lớn mật như thế nào, cũng không dám trắng trợn chê cười? Nhưng trong bụng đều cười hết. Như vậy không đúng là tỷ thí tỷ nào giữa Vân vương gia cùng Bắc hân thái tử, rõ ràng lấy trứng chọi đá thôi. Kết quả, không cần đoán, cũng rõ ràng .

Trong mắt Bắc Đường Tẫn nhìn Hách Liên Vân Lãm cũng là khinh thường thật sâu.

Ngay cả Tam Huệ cũng nói: “Tiểu Thất, xem tư thế kia, Bắc hân thái tử kia sẽ nắm chắc thắng lợi a.” Dừng một chút, lại nói: “Vốn, cho hắn chiếu cố Tiểu Thất người, ta cũng yên tâm.” Thở dài: “Nhưng, hắn về sau cũng sẽ là đế vương. Tiểu Thất, vẫn đừng ở cùng hắn mới tốt.” Nói một phen, thực sự là vì Thất Nhân suy nghĩ .

Thất Nhân mỉm cười, nhìn về phía Hách Liên Vân Lãm. Bắc hân thái tử nắm chắc thắng lợi? Mắt Tam tử nàng cũng có lúc vụng về a!

82. Chương 82: Vận Khí Như Thế

Thướt tha, tiêu sái, theo sườn biên bay phất phốt một con hồ điệp, bưng một cái khay bạc, trên là ấm trà cùng bát trà hoa sứ. Sóng mắt ẩn tình, cười yếu ớt trong suốt, đập sóng hướng về Bắc Đường Tẫn mà đi.

Thất Nhân cau mi, Hồ Điệp này, muốn đưa nước trà, cũng nên để đưa cho chủ nhân nhà nàng đi, sao đi đến chỗ Bắc Đường Tẫn, tuyệt đối không bình thường.

“Thái tử điện hạ.” Chỉ nghe tiếng nói mềm mại thấm lòng người vang lên, khiến cả người trở nên yếu mềm, “Tiểu nữ tử là do Chiêu quốc phu nhân phân phó. Trời khô nóng, phu nhân nhà ta kêu tì nữ mang cho điện hạ chén trà giải khát. Chúc điện hạ chiến thắng trở về!” Nói xong dâng một ly trà thơm.

Bắc Đường Tẫn giương mắt nhìn nữ tử trước mắt, ngày đó đã gặp qua ở bên ngoài nội thành, là ở người bên cạnh Thất Nhân. Ngẩng đầu lên khán đài nhìn Thất Nhân, trong mắt lập tức chậm rãi tràn đầy nhu tình, nữ nhân kia cũng có tình đối với hắn đi? Nếu không sao lại cố ý sai tỳ nữ vội vàng mang trà động viên đưa cho hắn?

Thất Nhân bị ánh mắt Bắc Đường Tẫn tràn ngập tình ý nhìn không hiểu, cả người sợ hãi, khóe mắt dùng co rút, bởi vì cách hơi xa, nàng tất nhiên không nghe được lời của Đường tử nói với Bắc Đường Tẫn. Nhưng xem phản ứng của Bắc Đường Tẫn, nghĩ cũng biết, Hoa Hồ Điệp nói chuyện ma quỷ như thế nào.

Bắc Đường Tẫn xem Thất Nhân một chút, càng xem càng hài lòng, lại nhìn Hách Liên Vân Lãm ở đối diện, càng ngày càng có tự tin. Lập tức tự tin mạnh mẽ, không nói hai lời, liền xoay mình cầm lấy bát trà uống hết.

Thất Nhân thực rõ ràng nhìn thấy tươi cười trên mặt Hoa Hồ Điệp kia càng thêm sáng lạn: “Tì nữ ở trong này trước hết cầu chúc thái tử điện hạ toàn thắng, tì nữ cáo lui.”

Nháy mắt xoay người, trong mắt lóe sáng.

Thất Nhân chỉ cảm thấy khóe miệng co rút, tuy rằng không biết rốt cuộc là tình huống gì, nhưng Hoa Hồ Điệp làm, tuyệt đối sẽ không là chuyện tốt gì.

Lúc này, phía dưới một bóng y phục màu hoa tím đi lên, một nam tử cười tươi đẹp như nắng, chính là Cố Thanh Ảnh.

Tới cái dù ở trung tâm, cúi đầu: “Bệ hạ, đều chuẩn bị tốt, bắt đầu sao?”

Hách Liên Vân Lam gật đầu: “Ninh vương, người chủ trì.”

Cố Thanh Ảnh ý cười càng đậm: “Vâng, bệ hạ.”

Xoay người xuống phía dưới, cất cao giọng nói: “Các vị! Hôm nay là ngày lễ lớn. Mọi người cũng biết Chiêu quốc phu nhân của Thiên Diễm ta huệ chất lan tâm, hiền lương thực đức, là nữ tử điển hình của triều ta, khiến cho Bắc Hãn thái tử cùng Dục vương triều ta đều ái mộ. Bệ hạ triều ta vì cho hai người cơ hội ngang nhau, cũng vì chọn lương tể cho chiêu quốc phu nhân, do đó mời tham gia cuộc thi thí công khai này. Kết quả thí thi do bệ hạ phán quyết, hẳn nhiên là công bình công chính.”

Dừng một chút, lại nói: “Chiêu quốc phu nhân, hẳn nhiên là cần một người tài giỏi toàn vẹn để kết đôi mới được. Bởi vậy, thí thi hôm nay chia hai phần. Văn một hồi, võ một hồi. Trước luận võ, nhưng không thể làm bị thương hòa khí của mọi người. Cho nên, hôm nay võ thí chỉ đấu cưỡi ngựa bắn tên.”

Nói xong, vung tay lên, đã có thị vệ nâng hai cái bia, đứng ở chính giữa cách đó không xa.

Cố Thanh Ảnh nhìn xem Bắc Đường Tấn cùng Hách Liên Vân Lãm ở hai bên: “Hai vị chỉ cần cưỡi ngựa một vòng quay sân, trở về bắn trúng hồng tâm là được. Chỉ cần nhanh chuẩn liền có thể thắng trận này.”

Dưới sân, hai con tuấn mã dĩ nhiên đã chuẩn bị tốt, trên yêu cũng chuẩn bị cung tên cùng tên bắn thật tốt.

“Hai vị, nghe hiểu chưa?” Cố Thanh Ảnh hỏi.

Bắc Đường Tấn gật đầu, trong lòng lại mừng rỡ, võ thí này dễ dàng như vậy! Hẳn vốn là từ Bắc quốc tới, kỹ thuật bắn tên vốn là là kỹ thuật của Bắc Hãn quốc bọn hắn, tự nhiên là thành thực vô cùng!

Liếc mắt nhìn xéo Hách Liên Vân Lãm một cái, Bắc Đường Tấn lại cảm thấy tư thế kia không có chút lực cạnh tranh nào.

Hách Liên Vân Lãm nhìn tuấn mã, lại xem xét bia, gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

“Tốt lắm!” Cố Thanh Ảnh cười tùm tùm, “Hiện tại võ thí bắt đầu. Hai vị, mời!”

Hách Liên Vân Lãm ôm quyền hướng Bắc Đường Tấn thở dài: “Còn thỉnh thái tử điện hạ thủ hạ lưu tình.”

Bắc Đường Tấn liếc mắt nhìn hắn một cái, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, xoay người, sai bước hướng ngựa mà đi, hoàn toàn không có dự định khách khí cùng Hách Liên Vân Lãm.

Hách Liên Vân Lãm vẻ mặt vẫn ôn hòa như trước, cũng đi đến nơi xuất phát.

“Tiểu Thất, Dục vương kia tính tình thật là tốt.” Tam Huệ nhẹ giọng nói ở bên tai Thất Nhân, “Cho tới bây giờ đều hòa ái như vậy. Đáng tiếc, là vương gia không ra gì.”

Thất Nhân chỉ cười, không nói lời nào. Tính tình tốt? Đáng tiếc? Không ra gì? Nghe còn nực cười hơn những chuyện cười!

Chỉ thấy Bắc Đường Tấn nhảy lên, dĩ nhiên là vững vàng ngồi trên lưng ngựa. Dáng người mạnh mẽ khiến mọi người thán phục.

Lại nhìn Hách Liên Vân Lãm, không chút hoang mang như trước, chậm rì rì leo lên ghế thiết, thật cẩn thận bước lên ngựa. Lúc này mới thở ra, đối với thị vệ bên người ra lệnh: “Có thể bắt đầu.”

Ở dưới mọi người liên tục lắc đầu, trận thí võ này, còn cần so tiếp sao?

Thị vệ vung cờ trong tay, hai con tuấn mã, một đen một trắng, bắn đi ra ngoài tựa như tên.

Trên bạch mã, Bắc Đường Tẫn xoay người đạp cương, ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng phía trước, tư thế oai hùng hiên ngang, lộ vẻ tự tin ngạo nghễ.

Hắc mã cũng không chậm, gắt gao đi theo bạch mã, đáng tiếc là, người trên ngựa đen cư nhiên ôm chặt lấy lưng ngựa, tựa như rùa dính sát vào mai. Người nọ nhắm mắt lại, vẻ mặt không dám nhìn thẳng, mọi người thấy đều vì hấn lo lắng.

Thất Nhân che mặt, thật sự là vô cùng thê thảm!

Hai con ngựa nhanh chóng lướt một vòng quanh sân, cát bụi mù mịt, chỉ có từ trong khói bụi mờ mịt, nhìn thấy một đen một trắng tốc độ tương xứng trên đường .

Xa xa phía trước, Bắc Đường Tẫn cũng đứng lên, trương cung, cài tên, neho mắt, theo mũi tên nhìn phía hồng tâm.

Chỉ nghe “Xẹt” một tiếng, xé không khí, như tia chớp, lập tức bay về phía bìa kia, cắm vào hồng tâm, lông chim ở đuôi tên lay động trong gió.

“Giỏi!” Sau vài giây lặng im, có người khơi mào đầu tiên.

Khoảng cách xa như vậy, tính chính xác như vậy, tư thế xinh đẹp như vậy, thuyết phục mọi người hoàn toàn. Không hổ là thái tử Bắc Hãn quốc được xưng thiếu niên anh tài, quả nhiên danh bất hư truyền .

“Mau nhìn! Mau nhìn! Dực vương gia kéo cung !” Có người kêu lên, đem ánh mắt mọi người từ trên người Bắc Đường Tẫn kéo qua.

Chỉ thấy Hách Liên Vân Lãm hai tay gấn tên, chậm rãi kéo cung. Tư thế kia, cũng duyên dáng nhanh nhẹn, hoàn toàn không thua Bắc Đường Tẫn.

“Xinh đẹp!” Có người cảm thán, không nghĩ tới Dực vương gia vừa rồi trên lưng ngựa tư thế nhất như chuột, lúc này bắn tên lại thật có khuông có dạng . Nói không chừng, mục bắn tên đúng là sở trường của Dực vương gia, trận tỷ thí này, có lẽ cũng không có bi thảm như bọn họ tưởng tượng vậy.

Đang lúc mọi người tràn ngập hy vọng nhìn Hách Liên Vân Lãm, đã thấy hắc mã kia dùng sức chồm một cái, nhưng lại làm người ngồi trên đó bay đi ra ngoài.

Không có điểm chống đỡ, cây tên trong tay Hách Liên Vân Lãm kia bay theo hướng khác.

“Chạm” một tiếng, Hách Liên Vân Lãm ngã ngựa người, hắc mã vút bỏ hấn tiếp tục chạy về phía trước.

Mọi người kinh ngạc, chứng kiến bao nhiêu trận tỷ thí bắn tên, đây vẫn là lần đầu tiên có người lúc bắn tên bị ngã ngựa, người này, bị con ngựa ghét đến cỡ nào á?

Lại nhìn bìa phía trước, trơn bóng như lúc ban đầu, đúng là cái gì đều không có, mọi người đen mặt, thật sự là bị tư thế bắn tên của Dực vương gia kia hù, người này, như trước là Vương gia không có sở trường gì ngoài thất bại!

“A! Tên kia.....” Đột nhiên có người kinh hô.

Mọi người theo ngón tay người nọ nhìn, chỉ thấy ở một tấm bìa khác lại cũng trống không, mũi tên Bắc Đường Tẫn bắn lúc này đúng không biết tung tích.

Lại nhìn một hồi, cư nhiên có mũi tên rơi trên đất, rời khỏi bìa, dính cùng một chỗ.

Mọi người lại kinh ngạc, vận khí Dực vương gia này cũng quá tốt, mũi tên này cư nhiên có thể nhanh nhẹn dừng mảnh bắn tới mũi tên của Bắc Hãn thái tử?!

Phía trước Bắc Đường Tẫn cũng “Hu” một tiếng dừng ngựa, không thể tin nhìn kia hai vũ tên xuất thần, phải biết rằng, cho dù là cung thủ tốt nhất cũng rất khó đánh rớt tên hấn bắn ra, huống chi một vương gia không có thực lực gì như vậy? Vận khí, người này vận khí tuyệt đối là tốt!

“Ai u!” Chỉ nghe Hách Liên Vân Lãm hô một tiếng, lúc này mới chậm rãi bò dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, ngẩng đầu nhìn sang lặng im một hồi, nhìn lại phía trên, lập tức lạy dài: “Thái tử điện hạ, tiểu vương thất lễ!”

Bắc Đường Tẫn từ trên bạch mã nhảy xuống, liếc mắt nhìn hấn một cái, không quan tâm, lập tức hướng dù của Hách Liên Vân Lam tiến đến.

Hách Liên Vân Lãm chạy nhanh đuổi kịp.

“Dực vương gia kia thật đúng là có vận khí tốt.....” Tam Huệ cũng kinh ngạc liên tục.

Vận khí? Thất Nhân buồn cười, lên trời này chưa bao giờ vô duyên vô cớ có cái gì gọi là vận khí rơi xuống! Thực rõ ràng, năng lực che dấu của Hách Liên Vân Lãm kia là cường hân cỡ nào.

Hách Liên Vân Lam hí mắt cao thấp đánh giá Dực vương một trận, thân thiết hỏi: “Vân Lãm có bị thương?”

Hách Liên Vân Lãm cúi đầu, tràn ngập cảm kích: “Tạ bệ hạ quan tâm, không có việc gì.”

“Bệ hạ, trận này nên tính như thế nào?” Bắc Đường Tẫn cũng không nói nhiều, chỉ hỏi kết quả, sắc mặt cực kỳ không tốt.

“Vân Lãm tuy rằng đánh rớt tên của thái tử điện hạ, nhưng rốt cuộc là không hợp quy củ, trận này, tự nhiên là thái tử điện hạ thắng!”

Chuyển hướng sang Dực vương: “Vân Lãm, ngươi có ý kiến?”

Hách Liên Vân Lãm vô cùng cung kính: “Bệ hạ nói rất đúng, vi thần sợ hãi, mạo phạm thái tử điện hạ.”

“Việc nhỏ, Dực vương gia không cần để ở trong lòng.” Cổ Thanh Ảnh xuất hiện ở bên cạnh, chứa ý cười cho thấy tâm tình hấn lúc này sung sướng như thế nào.

Người này thật sự là không phúc hậu đến cực điểm, nhìn như vậy mà tùy ý dùng một tên mà cực kỳ đả kích tự tin kỹ thuật bắn tên của Bắc Đường Tẫn, cũng có thể hiểu được, lúc này nội tâm Bắc Đường Tẫn lúc này là dày vò không phục như thế nào. Tuy nói ngoài sáng là mình thắng, nhưng rốt cuộc cũng có lời khó nói, mũi tên kia dường như một cây chặn ngang ở trong đầu Bắc Đường Tẫn.

“Nghĩ thái tử điện hạ cũng sẽ không để ý.” Cổ Thanh Ảnh lại thêm một câu, ý cười trong suốt nhìn phía Bắc Đường Tẫn.

Bắc Đường Tẫn sắc mặt cực kỳ không tự nhiên: “Tất nhiên, chẳng qua là chút ngoài ý muốn nhỏ mà thôi.” Trong lòng cũng an ủi mình như thế.

“Nếu như thế, liền bắt đầu trận thứ hai đi.” Hách Liên Vân Lam phân phó nói.

Cổ Thanh Ảnh thanh hắng cổ họng: “Trận đầu, vô thí, Bắc Hấn thái tử điện hạ thắng! Trận thứ hai, văn thí. Cái gọi là văn thí, tất nhiên là so về tài văn chương. Quy tắc rất đơn giản, lấy ‘Vọng’ làm đề tài, thời gian một nén nhang. Thỉnh hai vị đến hai bên chuẩn bị.”

Phất tay, đã có người mang bàn, giấy, nghiên mực đến.

83. Chương 83: Đại Náo Ngự Tiền

Vọng? Thất Nhân cau mi. Đề mục này thật đúng là thật quá trù tượng.

Hai người Hách Liên Vân Lãm mọi người đều đứng bên cạnh bàn.

Tiếng la vang lên, hương được đốt.

Bắc Đường Tẫn nhìn thẳng cuộn giấy đang trước, vọng? Vọng! Nhất thời, trong mắt lóe lên, tuyệt bút vung lên, căng đầy mực nước, “Xoát xoát xoát” như mưa rơi trên giấy.

Hách Liên Vân Lãm cũng híp con mắt, không biết ở trầm tư cái gì. Giương mắt, chống mắt lại Thất Nhân. Mâu lý, bất đồng với ánh mắt sáng rực như sao của Bắc Đường Tẫn, nhưng không giấu được nét ôn nhu.

Thất Nhân cảm thấy bên trong khẽ động.

Hách Liên Vân Lãm cúi đầu, vén tay áo, cầm lấy bút hào, bút pháp thông thả tinh tế, động tác giống như lau chùi bảo bối bằng gôm nhẵn nhụi.

Không chút hoang mang khiến người sốt ruột vì hấn. Nhìn Bắc Hãn quốc thái tử người ta, tư thế kia, khí thế kia, hào quang kia tất cả những thứ đó Dực vương gia hoàn toàn không thể so được.

Trận võ thí kia, Dực vương gia đã là rồng lai chim diểu, chỉ mong trận này không cần phải làm người thất vọng mới được.

Dù sao Dực vương gia nói nhưng thế nào cũng Vương gia Thiên Diễm triều bọn họ, nếu thua liền hai trận cho Bắc Hãn thái tử, thì thể diện của Thiên Diễm triều bọn họ cũng không còn gì nữa a.

“Tiểu Thất, xem ra trận này vẫn là Bắc Hãn thái tử có phần thắng lớn a.” Tam Huệ nói nhỏ.

Thất Nhân trầm mắt, chỉ nhìn Hách Liên Vân Lãm, không nói lời nào.

Thời gian một nén nhang nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, ở trong lúc tâm tư mọi người đang suy đoán, rất nhanh liền trôi qua.

“Loảng xoảng” một tiếng, tiếng thanh la lại vang lên. Đã đến giờ.

Bắc Đường Tẫn thực sắc khoái buông bút xuống. Ngẩng đầu, tự tin tràn đầy.

Hách Liên Vân Lãm không nhanh không chậm viết nét cuối cùng. Giương mắt, ôn nhuận nhu hòa.

“Thỉnh hai vị nộp bài thi.” Cố Thanh Ảnh ở trên lạnh lạnh nói.

Cung nô tiến lên, thu hồi hai cuộn giấy, trình lên.

Cuộn thứ nhất mở ra, trong mắt Hách Liên Vân Lam lập tức hiện ra hào quang: “Văn hay! Bắc Đường Tẫn quả nhiên là văn chương hơn người, khiến quả nhân rất ngưỡng mộ.” Mở miệng tán thưởng.

Phía dưới mọi người ngó cổ lên, tò mò không thôi, rốt cuộc là văn chương như thế nào, cư nhiên khiến bệ hạ bọn hấn khen ngợi như thế?

Cố Thanh Ảnh nâng cuộn giấy, quét qua một lần, lại liếc mắt xem Bắc Đường Tẫn thật sâu một cái, đọc: “Giang hà đẹp như họa, kéo dài ba ngàn năm; Khương nhân như vậy, thiên hạ trác tuyệt. Nhìn ra thiên hạ, anh hùng vô số; Ai biết chìm nổi.....”

Chỉ nghe mở đầu, một tia đùa cợt liền nổi lên khóe miệng Thất Nhân. Quả thật là xứng với chức thái tử, khó trách Hách Liên Vân Lam tán thưởng.

Người này đã tâm tranh giành thiên hạ rất rõ ràng, tâm tư lớn như vậy, khát vọng lớn như vậy, dục vọng nắm trong tay quyền lực danh vọng quả nhiên giống như Hách Liên Vân Lam. Người như vậy quả thật thích hợp làm đế vương.

Vọng? Hấn hy vọng làm nên quyền lực, hy vọng làm nên thiên hạ!

Lưu loát, kéo dài, rầm rộ, làm người nghe nhiệt huyết sôi trào, nổi lòng khó bình thản. Nam tử tất nhiên là chí ở tứ phương, khí phách như vậy, quả thật khiến mọi người sợ hãi.

“Hay!” Âm thanh ủng hộ vang lên! Tiếng vỗ tay vang lên!

“Bài thi của Vân Lãm đâu?” Hách Liên Vân Lam cười hỏi.

Cung nô chạy nhanh đưa lên.

Mở ra, vừa nhìn sắc mặt Hách Liên Vân Lam đột nhiên trở nên quái dị, sau đó mới đưa cho Cố Thanh Ảnh. Cố Thanh Ảnh cũng quái dị, mới đưa bài thi triển lãm ọi người.

Thất Nhân nhìn lại, chỉ thấy giấy trắng mực đen, là một bức hoạ cuộn tròn. Trên là một đôi dĩa hạc, ở trong mây lưu luyến quấn lẩn nhau. Phía dưới là một nữ tử, mặt mày lộ tươi cười ôn hòa, mang ôn trà, đứng trông ngóng xa xôi. Xa xa một chút, là một nam tử tay áo phất phơ đi tới.

Phong cách viết thật tươi mát thanh thản, làm mọi người không đoán được ý nghĩ.

“Đây là ý tứ gì?”

“Không biết.....”

Dưới ồ lên một mảnh, nghị luận dồn dập.

“Này.....” Hách Liên Vân Lam mở miệng, “Tỷ thí văn chương, vẽ tranh tất nhiên là cũng có thể. Chính là, tranh của Vân Lãm người có ý nghĩa gì về ‘Vọng’ sao?”

“Hồi bệ hạ.” Hách Liên Vân Lãm khom người, “Vi thần lấy chờ đợi làm ý. Chờ hy vọng, tất nhiên là nhận được nhưng nhớ trong lòng.”

Chờ đợi? Trong lòng Thất Nhân nhảy dựng. Nhìn kỹ lên bức hoạ.

“Nga?” Hách Liên Vân Lam con mắt xoay chuyển thâm sâu, tâm tư khó dò.

Bắc Đường Tẫn cũng nhíu mày nhìn về phía Hách Liên Vân Lãm, người này sao không có chí lớn như vậy? Hắn lấy cái gì tranh cùng mình?

“Bệ hạ, kết quả tỷ thí văn như thế nào?” Bắc Đường Tẫn mở miệng hỏi.

“Vân Lãm vẽ tranh tất nhiên là không sai, nhưng so với Bắc Đường thái tử, cũng kém hơn một chút. Bắc Đường thái tử hành văn sắc bén, văn tài tuyệt diệu, thật là nhân tài hiếm có. Tỷ thí văn, tất nhiên là thái tử điện hạ thắng.” Hách Liên Vân Lam nói, khéo miệng cứ nhiên hiện ra ý cười, “Vân Lãm, người có chịu phục?”

Hách Liên Vân Lãm cúi đầu, nhìn không thấy thần sắc hắn, thanh âm lại vẫn ôn hòa như trước: “Thái tử điện hạ văn võ song toàn, vi thần thua tâm phục khẩu phục.”

Hách Liên Vân Lam liếc hắn một cái, làm như không có dự đoán được hắn sẵn khoái như vậy: “Như vậy, tỷ thí hôm nay, Bắc Đường thái tử điện hạ thắng chung cuộc. Chiêu quốc phu nhân, liền hứa gả cùng Bắc Hãn thái tử điện hạ.”

“Tạ bệ hạ thành toàn.” Bắc Đường Tẫn làm như cực kỳ kích động, sắc mặt lại hồng nhuận lên.

Tam Huệ nghe xong nội tâm lo âu, Thất Nhân nếu vào Bắc Hãn hoàng cung, chẳng phải là dẽ vào miệng cọp sao?

Hoàn cảnh mình tại đây, có thể hiểu được trong cung hắc ám như thế nào. Sao có thể nào để Thất Nhân đi chịu khổ?

Nghĩ thế, Tam Huệ đứng dậy, hy vọng bệ hạ có thể thu hồi thánh ngôn.

Lại bị Thất Nhân lập tức giữ chặt.

“Tiểu Thất!” Tam Huệ kinh ngạc quay đầu.

“Không vội, Tam tỷ.” Thất Nhân mặt lộ vẻ mỉm cười.

Chuyện tứ hôn này, thật có thể thuận lợi như thế sao?

Dưới mái hiên kia, Bắc Đường Tẫn càng thêm hưng phấn, mạnh miệng cười vài tiếng, trong mắt sáng long lanh, sắc mặt lại đỏ bừng.

“Thái tử điện hạ, người không sao chứ?” Cố Thanh Ảnh kỳ quái hỏi. Người này, có phải cao hứng quá cho nên điên cuồng hay không?

“Không có việc gì! Bốn vương có chuyện gì?” Bắc Đường Tẫn lớn tiếng nói. Trong thanh âm độ khô nóng rõ ràng.

“Không ổn. Vẫn là kêu Thái y nhìn xem đi.” Cổ Thanh Ảnh hướng Hách Liên Vân Lam xin chỉ thị.

Hách Liên Vân Lam nhú nhú mày. Thái tử đột nhiên phản ứng như vậy quả thật là chuyện kỳ quái thật sự. Không thể để Bắc hãn thái tử ở Thiên diễm hấn ra chuyện gì. Gật đầu: “Triệu Thái y!”

Cung nô từng tầng từng tầng một truyền đi xuống.

Không bao lâu, Thái y viện có người tới. Hướng Hách Liên Vân Lam thỉnh an sau, liền vì Bắc Đường Tẫn bắt mạch.

“Vô liêm sỉ! Bổng vương có thể có chuyện gì?” Bắc Đường Tẫn dùng một chưởng đập bay Thái y vô tội bắt mạch cho hấn.

Mọi người sửng sốt. Thái tử tuy là thân thể tôn quý, cũng đầy đủ tài mạo thuần khiết tươi đẹp, nhưng thế nào lại vô lễ như vậy, cư nhiên trước mặt bệ hạ ấu đả Thái y?! Là không đem Thiên Diễm hấn để ở trong mắt sao?

Phía dưới thanh âm chỉ trích nổi lên.

Hách Liên Vân Lam mắt trầm xuống: “Bắc Đường thái tử!” Lớn tiếng liên tục.

“Điện hạ!” Tôi tớ Bắc Đường Tẫn cũng là kinh hãi, chủ tử nhà mình khi nào thì làm ra chuyện không quy củ quá như vậy? Chạy nhanh lên giữ chặt.

Bắc Đường Tẫn đẩy bọn họ một phen, trong mắt thật dọa người: “Bổng vương hôm nay cao hứng, có cái gì không đúng?”

Thái độ cuồng vọng khiến mặt mày Hách Liên Vân Lam nhăn càng sâu.

Cổ Thanh Ảnh kiên trì rời cầm trơn bóng ở một bên xem náo nhiệt. Thú vị a thú vị! Bắc hãn thái tử đại náo ngự tiền Thiên Diễm, cảnh này khó gặp.

Hách Liên Vân Lãm vẫn mang dáng vẻ không biết nguyên do, thuận tiện vội vàng lui về phía sau vài bước, làm như cực kỳ sợ hãi có tai họa đến với mình.

Tam Huệ vẻ mặt sững sờ.

Thất Nhân muốn cười nhưng không cười.

“Ninh vương!” Hách Liên Vân Lam quát một tiếng, “Chế trụ hấn!”

“Vâng.” Cổ Thanh Ảnh thở dài, không làm sao được, chỉ phải động thủ. Ai kêu hoàng đế là lớn nhất, mà mình chỉ là tiểu la la đâu?

Phi thân, lúc Bắc Đường Tẫn chưa kịp phản ứng, đưa ngón tay, nhanh điểm huyết.

Bắc Đường Tẫn trợn mắt lên: “Làm càn!”

Cổ Thanh Ảnh khoát tay: “Điện hạ, thần đắc tội. Tại hạ cũng là phụng mệnh làm việc.” Nói rõ ràng, đây hoàn toàn là ý tứ bệ hạ nhà hấn. Muốn báo thù, tìm bệ hạ nhà hấn đi!

Thất Nhân nghe xong lập tức đen mặt. Thần thái kia, lời nói kia, chính là bộ dáng chạy thoát nhanh!

Nào có người đem tội đổ lên trên đầu chủ tử nhà mình như vậy? Cổ yêu nghiệt này, thật là vô địch.

“Người, chạy nhanh, đến vì điện hạ nhìn xem, xảy ra chuyện gì.” Ngón tay chỉ thái y bị đập bay thật xa.

Thái y chiến run rẩy đứng lên nhanh, ho khan không thôi. Thái tử này, tính tình cũng quá nóng nảy đi. Đã biết mình đem bộ xương cốt già nhưng tể mà rốt cuộc nhịn không được cũng bị một chưởng.

Run lấy bẫy, xem mạch cho Bắc Đường Tẫn. Nhú mày, biến sắc, khinh miệt, khinh thường. Thần sắc nhanh chóng xoay chuyển không ngừng ở trên mặt lão Thái y.

“Làm sao vậy?” Hách Liên Vân Lam trầm giọng hỏi.

“Hồi bệ hạ.” Lão Thái y khom người xuống, trong giọng nói lộ vẻ căm giận, “Thân thể Bắc Đường thái tử không có trở ngại gì. Lần này không bình thường chẳng qua là hậu quả của việc dùng cực lực quá độ.”

Một câu thôi, mọi người đều kinh ngạc.

Cực lạc phần? Đó là dạng gì a! Nghe nói ăn cái này có thể khiến người bộc phát ra tiềm lực vô cùng ở trong nháy mắt. Thái tử kia cư nhiên cũng dùng cái này?

Nói trắng ra, cực lạc phần này chính là dược vật ăn gian. Lúc trước Thái tử dùng mãnh bắn tên cùng với khí thể viết văn chẳng lẽ đều dựa vào việc ăn cực lạc phần này mà phát ra hay sao? Vậy chẳng phải là lừa gạt người đời?

Cực lạc phần? Thất Nhân cau mi, nghe người nói nhỏ, xem biến hóa Bắc Đường Tẫn, lập tức sáng tỏ, cực lạc phần này là thuốc kích thích đi.

Thực lực Bắc Đường Tẫn nàng rõ ràng thật sự, căn bản không phải là biểu hiện giả dối dựa vào thuốc kích thích mà làm ra.

Nhưng lúc này hết thấy chứng cứ đều chỉ như thế, cũng không xía vào.

Đột nhiên linh quang chợt lóe trong đầu, Hoa Hồ Điệp! Khóe miệng Thất Nhân không khỏi có rút. Trà! Quả nhiên là tra lúc khai màn có vấn đề! Chỉ biết Hồ Điệp kia cho tới bây giờ đều làm chuyện cực kỳ nham hiểm. Ngày đó không phải mình cũng bị té ngã một lần trong tay nàng sao? Không nghĩ tới tổn hại lần này nàng làm, cư nhiên là phá thanh danh Bắc Đường Tẫn.

Mặc kệ ở thời đại nào giả mạo đều là bị người khinh bỉ, trong này cũng không ngoại lệ.

“Quá phận! Thật sự là hơi quá đáng!”

“Đây không phải là cố ý khi nhục mạ Thiên Diễm ta sao?”

“Thật sự là không đem triều ta để vào mắt!”

Tức giận khiến mọi người nổ tung.

“Bệ hạ, cực lạc phần là cấm dược. Bắc Đường thái tử quang minh chính đại ăn để tỷ thí, thật xem thường Thiên Diễm ta không người, khinh người quá đáng!” Lão Thái y cúi đầu, bẩm. Hắn cũng không quên thái tử này cho hắn một chưởng, tất nhiên là muốn bỏ đá xuống giếng.

Sắc mặt Hách Liên Vân Lam trầm xuống.

Tôi tố Bắc Đường Tẫn tôi tố ban đầu sững sờ sau đó phục hồi tinh thần lại, bối rối khó hiểu, “Bệ hạ, thái tử điện hạ quốc gia ta là dũng sĩ số một số hai của quốc gia, như thế nào làm ra chuyện không thể gặp như vậy? Hắn có sai sót đâu đó!”

Lão Thái y không vui, sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn: “Ý của ngươi là nói y thuật lão phu có vấn đề?! Ngươi Bắc Hân cho là Thiên Diễm ta dễ khi dễ như vậy hay sao? Ăn gian trước, còn muốn ô uế y thuật ta hay sao?”

Lão Thái y vốn đầy một bụng hỏa, lúc này lại thổi râu tròng mắt, dè ép khí thế tôi tố kia xuống.

“Nhưng thái tử điện hạ ta nhất định sẽ không làm chuyện như vậy!” Bắc Hân tôi tố cũng không nhường cho, liền bảo hộ chủ.

“Sao không có khả năng? Vì thắng trận tỷ thí này các ngươi làm gì không được?” Lão Thái y thẳng sống lưng, đáp lại.

“Ngươi.....”

84. Chương 84: Tiểu Nhân Đắc Chí

Editor: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Đủ rồi!” Hách Liên Vân Lam trầm giọng gầm lên. Vừa nãy tỷ thí còn tốt đẹp, hiện tại lại giống như cảnh chửi đổng, còn ra thể thống gì?

Một mảnh yên tĩnh.

Thiên nhan tức giận, còn có ai dám liều lĩnh nói?

Nhưng vẫn có người cố tình không ý thức được điều này.

“Bệ hạ, kết quả này.....” Hách Liên Vân Lâm sải từng bước lên trước, trong mắt chờ mong nhìn Hách Liên Vân Lam, có chút tiểu nhân đắc chí.

Một câu liên khiến cho bao nhiêu người ở dưới bắt đầu nói thầm. Đúng a, kết quả này nên tính như thế nào? Bắc Đường thái tử thắng cuộc tỷ thí vốn là chuyện chắc như đinh đóng cột, nhưng là, cuối cùng cư nhiên lại xảy ra thành như vậy. Ngoài dự đoán của mọi người, lại tự động phủ định kết quả bệ hạ tuyên bố lúc trước. Dù sao, thái tử kia cũng đã ăn cực lạc phần trước mới tỷ thí, như vậy kết quả tỷ thí sẽ không thể làm người ta tin phục.

Hách Liên Vân Lam híp con mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Dục vương không nói lời nào, có thể thấy ra chút căm tức.

“Bệ hạ, Bắc Đường thái tử đã làm trái quy củ trước, tất nhiên là mất tư cách. Lần tỷ thí này, nên là Dục vương thắng.” Một đại thần đứng dậy, vẻ mặt kính cẩn, nói những câu có lý.

“Đó là Tả tướng.” Tam Huệ nhẹ nhàng giải thích với Thất Nhân.

Thì ra là lão cha của Lãnh Tiêm Vũ! Thất Nhân nhìn về phía Lãnh tướng, người này đứng ra thật đúng lúc. Vừa không làm chim đầu đàn, lại rất hợp thời nịnh bợ Dục vương. Nghĩ cũng đúng, có thể ngồi vào vị trí này, nên là tên cáo già.

“Ninh vương, người nghĩ thế nào?” Hách Liên Vân Lam từ chối cho ý kiến, chuyển hướng Cổ Thanh Ảnh.

“Tất cả do bệ hạ làm chủ.” Cổ Thanh Ảnh nhìn như cung kính, kỳ thật là đem vấn đề đá trở về.

Hắn không làm chủ được cái này. Chuyện thỏa mãn sói, đắc tội hổ, thì đừng tìm hắn. Hắn còn chưa có vợ, còn muốn lưu cái mạng để hưởng thụ thêm vài năm nữa.

Hách Liên Vân Lam tức giận hừ liên tục, trợn mắt liếc nhìn Cổ Thanh Ảnh một cái, người này, cho tới bây giờ đều luôn mơ hồ không rõ thái độ.

“Lần tỷ thí này vốn là vì chiêu quốc phu nhân tìm một lang quân như ý. Kết quả, đương nhiên là chiêu quốc phu nhân tự mình nói mới tính.” Hách Liên Vân Lam xoay chuyển, hướng về phía Thất Nhân.

Thất Nhân nội tâm cười lạnh, vậy tại sao lúc trước phán Bắc Đường Tẫn thắng lại không có hỏi qua ý kiến của nàng.

Thật sự là giả dối!

Đứng dậy, đi ra phía trước, hành lễ: “Dân phụ chỉ là người bình thường, Bắc Đường thái tử là nhật vật tinh anh như vậy, dân phụ tự nhận không xứng. Cho dù là Dục vương gia, dân phụ cũng thấy là trèo cao. Trong cuộc tỷ thí này, Dục vương gia tuân thủ quy tắc, tất nhiên là thắng. Bệ hạ là thiên tử, nhất ngôn cửu đỉnh. Dân phụ tất nhiên là thuận theo ý bệ hạ.”

Một câu “Nhất ngôn cửu đỉnh” nói ra liền khiến Hách Liên Vân Lam ghen tại đó, cho dù không muốn thừa nhận kết quả lần này, không muốn thuận theo ý Dục vương, thì cũng không có cách phát tác.

Chỉ có thể âm thầm bực mình, bên ngoài vẫn phải giả trang, nhưng dù thế nào cũng không dấu được khó chịu trên mặt: “Chiêu quốc phu nhân quả nhiên hiểu rõ đại nghĩa. Tỷ thí hôm nay, là Dục vương gia thắng. Chiêu quốc phu nhân tứ hôn cùng Dục vương Hách Liên Vân Lâm!”

“Tạ bệ hạ!” Hách Liên Vân Lâm tạ thánh ân.

“Bệ hạ anh minh!” Đại thần phía dưới nhìn thấy rốt cục có kết quả, cùng hô to.

“Dựa vào cái gì?” Bị điểm huyết ở một bên Bắc Đường Tấn lại nổi giận. Rõ ràng là hần thắng, vì cái gì kết quả cuối cùng lại như vậy? Cực lực phản? Hần khi nào thì dùng qua loại này? Rốt cuộc là ai hãm hại hần?

Hách Liên Vân Lam hung hăng liếc mắt quét hần một cái, ra lệnh: “Đưa Bắc Hần thái tử điện hạ đi nghỉ ngơi!” Trong lòng đối với Bắc Đường Tấn cũng cực kỳ tức giận. Bắc Hần thái tử này, làm vỡ kế hoạch của hần, cứ nhiên khiến cho Dực vương dễ dàng thực hiện được như vậy! Thật là thành sự không đủ, bại sự có thừa!

Đứng dậy, phất long bào, mang theo một đám cung nhân rời đi.

Còn lại một ít cung nô thu thập hiện trường.

“Chúc mừng Dực vương! Chúc mừng Dực vương!” Nhóm triều thần dồn dập tiến lên chúc mừng, vây quanh Hách Liên Vân Lãm.

Trong hỗn loạn, thuộc hạ Thất Nhân ngầm đưa cái túi, một quyển tranh cuộn chui vào tay áo. Xa xa liếc nhìn Vân Lãm một cái, đi theo Tam Huệ.

Chờ được trên người Bắc Đường Tấn tan hết, nổi giận dùng dùng chạy tới chỗ Thất Nhân ở, Thất Nhân nâng cao bụng tinh tế thưởng thức bức họa cuộn tròn của Vân Lãm.

“Người sao có thể giả ột kẻ bất lực như thế?” Nhíu mày.

“Cũng tốt, cũng tốt.” Không muốn quan tâm.

“Hần không xứng với người!” Tức giận bùng ra.

“Ta xứng không nổi với các hạ.” Thật sự là đáng ghét.

“Hần ngầm sử dụng kế!” Tức giận tăng vọt.

“Cũng là một bản lãnh.” Người nọ vốn không phải người tốt.

“Người! Thật phải giả hần sao?” Nói đến lúc này, dù không thừa nhận như thế nào, Bắc Đường Tấn vẫn coi như là hiểu được. Thất Nhân không phải người mà người khác bức nằng, nằng sẽ ngoan ngoãn nghe theo. Nếu không tại sao khi hần dùng vị trí hoàng hậu Bắc Hần để đánh cược, lại không thấy Thất Nhân gật đầu đáp ứng. Nhưng mà, hần thật sự không hiểu, Thất Nhân rốt cuộc là coi trọng Hách Liên Vân Lãm kia ở chỗ nào?

“Thánh ngôn của bệ hạ là thiên diệm (lửa trời), cũng không phải tùy ý là có thể sửa đổi.” Thất Nhân rốt cục ngẩng đầu lên, buồn cười nhìn hần.

“Nhưng là.....”

Không đợi Bắc Đường Tấn nói xong, Thất Nhân lập tức đánh gãy: “Thái tử điện hạ, dân phụ thật sự là không có sở trường gì, thực không đáng để ngài như thế. Dân phụ chỉ là nông gia chi phụ, sánh đôi với Dực vương- một vương gia bất lực, không phải vừa vặn sao? Thái tử điện hạ có chí lớn, nhưng là dân phụ chỉ có dã hạc chi tâm.”

Tầm mắt lại lần nữa di chuyển lên bức họa cuộn tròn, trong mắt hiện ý cười liên tục: “Thái tử điện hạ không biết là hai dã hạc này cũng có một phong vị khác sao?”

“Người.....” Bắc Đường Tấn lập tức ngăn cả người. Mấy ngày qua, có khi nào hần gặp qua Thất Nhân có thần sắc vui vẻ như vậy? Dã hạc? Đó là cuộc sống Thất Nhân mong muốn sao? Cho nên nằng mới cam nguyện chọn Dực vương gia không tài không đức kia sao?

“Phu nhân!” Một giọng nói kiêu mị vang lên.

Thất Nhân khước mắt nháy mạnh. Hoa Hồ Điệp mà đến đây, tất loạn!

Quả nhiên, khi Bắc Đường Tấn nhìn thấy Đường tỷ, trong nháy mắt, sắc mặt thay đổi mấy lần, tức thì dường như suy nghĩ cẩn thận cái gì: “Người! Thì lại chính là người hãm hại bốn vương!”

“Thái tử điện hạ nói cái gì, tì nữ nghe không hiểu?” Hồ Điệp nháy cặp mắt to vô tội kia với hần, khiến cho người ta nghĩ chỉ trích nằng chính là lỗi lầm.

Nhưng Bắc Đường Tần đâu phải người thường, làm sao bị mê hoặc: “Chính là chén trà kia của người! Nói, là ai phải người tới?”

Hồ Điệp ủy khuất muốn khóc ra nước mắt: “Thái tử điện hạ sao lại vu tội tì nữ như vậy? Tì nữ là người của phu nhân a!” Giương mắt, nhìn về phía Thất Nhân đầy mong đợi.

Thất Nhân khoé mắt co rút, đủ vô sỉ, cư nhiên đem trách nhiệm đổ lên trên người nàng.

Lập tức, nhếch miệng: “Đúng, người là của ta.” Thủ hạ của Hách Liên Vân Lâm, cũng chính là người của nàng. Cũng không tính lừa Bắc Đường Tần.

“Ngao” Một thanh âm vang lên. Thất Nhân cực kỳ bất đắc dĩ, bên này loạn chưa bình xong đã có lớp khác tiến đến.

Bên ngoài, Hỉ Nhi mang theo cầu nhi chạy lại đây.

Cầu nhi vốn đang hoan hỉ vui mừng nhìn thấy tình địch Bắc Đường Tần, lập tức trong mắt hung ác, thẳng tắp đánh tới phía hắn.

Bắc Đường Tần vội vàng tránh đi.

Hỉ Nhi sửng sốt một chút, vội vàng chạy đến bên người Thất Nhân, nói thầm: “Dực vương gia nói bên cạnh phu nhân có ác quỷ, bảo ta mang theo cầu nhi chạy tới đây, như thế nào chỉ có mình thái tử điện hạ?” Nghi hoặc liên tục.

Thất Nhân hắc tuyến. Có quỷ? Thật đúng là dám nói.

Hồ Điệp che miệng lại cười khê: “Nha đầu ngốc, hiện tại không phải đang diễn cầu nhi anh dũng đại chiến ác quỷ háo sắc sao?”

Ai ai, quả nhiên có chủ tử gì, sẽ gặp dạng thuộc hạ như thế. Đồng dạng đều cực kỳ nham hiểm!

Thất Nhân đen mặt.

Đầu kia, một người một chó càng đấu càng hăng!

Bắc Đường Tần hai tay gắt gao để ở trán cầu nhi, quay đầu: “Nếu là lựa chọn của người, bốn vương liền không cản trở. Chính là, bốn vương tuyệt đối không buông tha.”

Thất Nhân thở dài, quả nhiên là bản tính đế vương, nói dễ nghe như vậy, không cản trở? Vậy còn không buông tay để làm gì? Thực chất chính là bản tính chiếm đoạt!

Cầu nhi “Ngao ngô” một tiếng, miệng nhe ra đầy răng nhọn trắng hếu, muốn cắn một ngụm, lại là một trận gà bay chó sủa.

Thất Nhân không để ý tới, tiếp tục xem tranh của nàng. Trực tiếp không nhìn, chỉ xem như ác quỷ nghe không hiểu tiếng người.

Vốn Dực vương đón dâu, chiêu quốc phu nhân tái giá cũng là đại sự của hoàng tộc, phải nên chuẩn bị nửa năm đến một năm mới đúng.

Nhưng nghe nói Dực vương chờ không kịp, thần tốc chuẩn bị tốt tất cả, cư nhiên tấu thỉnh bệ hạ, muốn sớm cưới chiêu quốc phu nhân vào cửa. Nói là vì để tránh đêm dài lắm mộng, dù sao vẫn còn có Bắc Đường thái tử đang giương giương mắt hổ.

Bệ hạ không làm sao được, đành phải chuẩn. Dù sao người ta cũng là lưỡng tình tương duyệt, mình cũng không có lý do gì cản trở chuyện tốt của người ta. Nếu nói nghi lễ không hợp, Dực vương sớm đã đem tất cả cấp bậc lễ nghĩa đều làm chu toàn hết rồi.

Tuy cảm thấy thập phần không thoải mái, nhưng cũng không có biện pháp.

Tháng bảy, kinh đô khắp nơi vui mừng.

Thất Nhân ngồi ở Thanh Huệ cung của Tam Huệ, lại một lần nữa để cho Tam Huệ trang điểm ỳnh, lần thứ hai lập gia đình.

Cùng một nhân vật, cùng một sự kiện, chỉ là địa điểm thay đổi.

Tam Huệ chải một đầu đầy tóc tơ đen nhánh của Thất Nhân, cảm khái một câu: “Tiểu Thất, không nghĩ tới, quanh đi quẩn lại, tỷ muội chúng ta đều thành phụ nhân hoàng gia.” Nhiều khúc chiết như vậy, nhiều thị phi như vậy, nhiều bi thương như vậy. Không biết từ nay về sau, sẽ là quang cảnh như thế nào.

Thất Nhân cười yếu ớt: “Tam tỷ, chúng ta về sau không chỉ là tỷ muội, còn thành chị em dâu.”

“Chính là..... Bệ hạ cùng Dực vương.....” Tam Huệ muốn nói lại thôi.

Thất Nhân rung động. Tâm tư linh động như Tam Huệ, sao không biết sóng ngầm mãnh liệt trong cung đình này?

“Chỉ mong Tiểu Thất từ nay về sau thuận lợi làm việc, vô lo vô sầu.” Tam Huệ tự mình sửa miệng lại. “Tỷ muội không bảo hộ được con, lần này tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt con của Tiểu Thất muội.” Mềm nhẹ mở miệng.

Thất Nhân nhìn qua gương khuôn mặt Tam Huệ mệt mỏi không nguôi, đau lòng một trận. Tâm tư cũng quay cuồng không thôi.

Thất Nhân được bệ hạ đặc biệt cho phép, lấy nghi lễ công chúa, từ hoàng cung xuất phát, nâng vào phủ Dực vương.

Tân nương là phụ nữ có thai tám tháng, gả vào hoàng gia, từ xưa đến giờ chưa từng có, khiến ọi người ở kinh đô vậy xem dọc hai bên đường. Đoàn xe hoa lệ, kêu mọi người lú lẫm không thôi.

Nghe nói tân nương này có tài khiến người ta kinh hãi, được bệ hạ tứ phong là chiêu quốc phu nhân; Nghe nói tân nương này sau khi chồng mất, chống đỡ toàn bộ Chiến gia; Nghe nói tân nương này có dung mạo như tiên nữ, khiến Dực vương gia cùng Bắc hãn thái tử lâm vào cảnh tranh giành tình nhân.

Tóm lại, đem Thất Nhân đồn đãi vô cùng kì diệu .

Thất Nhân mặc hỉ phục đặc chế vô cùng tôn quý, được người săn sóc dâu nâng vào cỗ kiệu.

Đều nói tân nương xinh đẹp nhất, nhưng nhìn Thất Nhân đeo khăn cùng cái bụng tựa hồ sắp nổ tung ra, thật sự không biết làm sao xứng được với chữ mỹ.

Lại nghe bên tai tiếng pháo mấy ngày liền, tiếng người sôi trào, nội tâm không khỏi than thở một trận.

Ngày đó gả cho Chiến gia cũng không có phái đoàn lớn như vậy, ngay cả cửa cũng là đi cửa hông. Lại càng không nói gì đến báai đường hành lễ, không nghĩ tới thời điểm mình chặt vật lại bù ình mặt mũi lớn như vậy, đây là gả lần hai, gả thật đúng là hoa lệ đến cực điểm!

85. Chương 85: Đêm Động Phòng Náo Nhiệt

Editor: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Dưới khăn che, chợt thấy hé ra một bàn tay rắn chắc đưa lại đây.

Khóe miệng cười, tay Thất Nhân đặt nhẹ lên trên. Bàn tay bên ngoài cầm chặt lấy.

Người nọ cước bộ thông thả, tốc độ đủ để Thất Nhân không cần cố gắng đuổi kịp.

Bước chân hai người đồng nhất, đi vào bên trong đại đường vương phủ.

Hách Liên Vân Lam cùng Tam Huệ ngồi ngay ngắn ở trên, làm chủ hôn. Tam Huệ vẻ mặt tươi cười hiền lành. Nhưng Hách Liên Vân Lam lại nhìn không ra thần sắc gì.

Cố Thanh Ảnh nhận trách nhiệm điều khiển chương trình, cười tóe miệng giống như hoa nở, còn đặc ý hơn so với chính mình thành thân. Nhưng một phen chủ trì cũng thật có khuôn có dạng.

Thân thuộc, không quen biết, chiếm đầy toàn bộ đại đường.

Sau khi bái lễ, Cố Thanh Ảnh nói một câu “Đưa vào động phòng”, Thất Nhân lúc này mới được đám nha hoàn vây quanh đưa vào tân phòng, đem đại đường ồn ào náo động ném cho Hách Liên Vân Lãm.

“Vân Lãm, người lúc này cũng thật là như ý nguyện rồi.” Hách Liên Vân Lam làm như cười trêu chọc, lưu quang trong mắt lại là không hề xoay chuyển.

Hách Liên Vân Lãm mặc một thân hỉ phục đỏ thắm, cúi người, vạn phần cảm kích: “Vẫn là cảm tạ bộ hạ thành toàn.”

“Quả nhân không quấy rầy chuyện tốt của Vân Lãm người nữa.” Hách Liên Vân Lam kéo kéo khóe miệng, nói vọng một vòng đại đường, “Chư vị tận hưởng vui vẻ.”

Đứng dậy, rời đi.

“Cung tiễn bộ hạ.” Mọi người cúi đầu hành lễ.

Đội Hách Liên Vân Lam đi xa, bên trong liền thân thiện hẳn lên.

“Dực vương gia, hôm nay là ngày tốt của ngài, nhất định không say không về a.”

“Chúc mừng Dực vương gia, rốt cục ôm mỹ nhân về a.”

“Dực vương gia, đến đến đến, trước tiên uống một chén cùng lão phu.”

“.....”

Hách Liên Vân Lãm ôn hòa cười: “Nhất định, nhất định.” Liếc mắt về phía Cố Thanh Ảnh một cái, mau chạy nhanh lại đây giải vây a.

Cố Thanh Ảnh nhìn bên này, lại nhìn bên kia, nghiêng người không nhìn Hách Liên Vân Lãm. Trùng ta cũng vô dụng, muốn vào động phòng, thì ít nhất cũng phải uống qua chút rượu mừng này chứ.

Trong tân phòng, Thất Nhân sớm xốc khăn, ngồi ở bàn tròn, ăn. Cho dù nàng không ăn, cái trong bụng kia cũng không thể để nó bị đói.

Đối diện, là vẻ mặt cười đến ái muội Hoa Hồ Điệp.

“Chắc chắn, phu nhân, người nói đêm nay người động phòng, thú vị như thế nào a!” Nói xong, ánh mắt còn lưu luyến ở trên bụng tròn xoe của Thất Nhân.

Thất Nhân buông miếng điểm tâm thủy tinh trong tay, liếc nhìn nàng một cái, buồn cười: “Như thế nào, Lâm công tử- Doãn Chi thiếu gia của chúng ta không thỏa mãn được Đường tỷ người, mới khiến người quan tâm cuộc sống vợ chồng người khác như thế sao?”

Hỉ Nhi “Phốc” một tiếng che miệng cười.

“Người.....” Hoa Hồ Điệp trừng mắt thật lớn, cảm tức. Ngốc tử kia chính là vết thương lớn nhất trong cả đời thông minh nhất thế của nàng, cứ khi nào nói đến đều cảm thấy hoảng sợ. Vậy mà nữ nhân này năm lần bảy lượt nói đến hợp lý thành chương, vân đạm phong khinh (gió nhẹ mây bay).

Trùng mắt liếc Hỉ Nhi một cái: “Cười cái gì, phơi nắng dưới ánh trăng sao?” Không mắng được nữ nhân kia, giận chó đánh mèo lên tiểu nha đầu này cũng không quá đáng đi.

Nhưng không hiểu thế nào mà nào tiểu nha đầu này thiếu huyền căn, cứ nhiên không ghi thù nàng, nhìn bên ngoài, nghiêm trang nói: “Cô nương, hôm nay không có trăng, không phơi nắng dưới ánh trăng được.”

Ồi chao? Thất Nhân sững sốt, nháy mắt phản ứng lại, vỗ bàn cười ha hả: “Không phơi nắng dưới ánh trăng được! Không phơi nắng dưới ánh trăng được! Ha ha.....” Hai người này đối thoại thật sự là rất buồn cười.

Hoa Hồ Điệp hung hăng khinh bỉ Hỉ Nhi, liếc mắt khoét Thất Nhân một cái. Thật sự là chủ tử không bình thường, ngay cả tiểu nha đầu cũng không bình thường! Nhìn xem nữ nhân này, có thể càng không biết tình huống thêm một chút nữa không? Ở đâu có bộ dáng gì đó của Vương phi? Thật không biết, nam nhân kia có phải ánh mắt không bình thường hay không, cứ nhiên tranh đoạt muốn kết hôn với nàng?!

Có cần cười đến lớn tiếng như vậy hay không a? Nàng cũng không sợ bị sặc nước miếng.

“Khụ khụ khụ.” Tiếng ho gấp truyền tới. (TNN: tỷ này đúng là miệng con quạ mà =]])

Thái dương Hoa Hồ Điệp đầy hắc tuyến, thật đúng là bị nàng nói trúng rồi sao. Nhìn nữ nhân này vẻ mặt đỏ bừng, xem ra đúng là bị nước miếng mình làm sặc.

Khóe mắt nhìn thấy một chút vạt áo choàng đỏ thắm đang đến gần cạnh cửa, Hoa Hồ Điệp nhanh chóng túm nha đầu ngốc Hỉ Nhi đang muốn tiến lên giúp Thất Nhân thuận khí chạy trốn, thuận tiện hảo tâm đóng lại cửa phòng cho hai người. Chánh chủ xuất trường, các nàng tốt nhất không nên ở chỗ này làm trở ngại, nếu không, thật sự là làm sao chết cũng không biết.

“Sao không cẩn thận như vậy?” Bàn tay to vỗ nhẹ phía sau lưng Thất Nhân, giọng nói nhàn nhạt truyền đến, có chút oán trách.

Thất Nhân quay đầu, vẫn là khuôn mặt không nóng không lạnh của Hách Liên Vân Lãm như trước kia: “Còn không phải tại hai nha đầu kia, nói toàn chuyện tức cười.” Liên tục oán giận.

Hách Liên Vân Lãm ngồi xổm xuống, khẽ vuốt bụng Thất Nhân: “Nàng chịu khổ rồi.”

Thất Nhân mỉm cười: “Hoàn hảo.”

“Ta nhớ nàng.” Bộ dạng thuận theo trầm mắt.

“Là Dực vương gia nhớ ta, hay là Chiến đại đương gia nhớ ta?” Nụ cười trong veo yếu ớt.

Hơi chấn động, Hách Liên Vân Lãm ngẩng đầu lên, mắt tràn đầy nhu tình: “Đều nhớ.”

Bàn tay trắng nõn của Thất Nhân xoa mặt hắc, nâng ngón tay, cởi bỏ mặt nạ đặc biệt kia xuống. Bên trong, đúng là dung nhan băng sơn sừng sững bất động mà mình tưởng niệm hồi lâu.

Chăm chú nhìn một hồi, bất giác có lệ xẹt qua. Tuy nói mình đã sớm khẳng định Hách Liên Vân Lãm chính là Chiến Sanh Ca, nhưng rốt cuộc thấy người chân thật, lại giống như là trải qua vài kiếp người.

“Nàng..... Làm sao vậy?” Nam nhân hoảng hốt, hắc có khi nào gặp qua thần sắc như vậy của nàng, nữ nhân này, cho tới bây giờ đều là vừa giảo hoạt lại linh động, “Có phải không thoải mái hay không? Có phải đứa nhỏ kia làm đau nàng hay không?” Trong mắt thoáng hiện lệ khí, nếu là con dám tra tấn nàng, hắc liền tự tay lấy mạng nó.

“Xi” một tiếng, khuôn mặt mang nước mắt nở rộ như hoa. Người này, tâm tư vẫn dứt khoát như vậy. Quan tâm nàng, tại làm sao không nghĩ đến cái trong bụng nàng kia chính là cốt nhục của mình đây? Nếu để cho con biết, sẽ cực kỳ hận một phụ thân như vậy đi?

Rõ ràng muốn có đứa nhỏ như vậy, mà vì nàng, lại thà bỏ con. Như vậy bảo nàng làm sao đổ trách nam nhân này?

Một chút oán giận trong lòng đối với hắc cũng tan thành mây khói.

“Ngay từ ngày đầu tiên liền định gạt ta?” Giơ ngón tay hướng đầu hắc, dùng sức đâm, đâm, đâm.

“Không có.” Có chút ủy khuất, “Nàng không muốn nghe.”

Ách..... Đầu ngón tay tạm dừng một chút, hình như quả thật có chuyện như vậy.

Nhưng, lại đâm tiếp: “Sao không có việc gì lại tự nhiên giả chết? Không biết Chiến gia đều nháo loạn mấy ngày sao?” Còn hại nàng không công ói ra một búng máu lớn như vậy.

“Bệ hạ không chuẩn Dực vương rời kinh.” Ách, đâm có chút đau. Giương mắt nhìn Thất Nhân, dáng vẻ còn chưa có giải hết hận. Quên đi, vẫn là tiếp tục để nàng đâm đi, “Ta tin tưởng nàng.”

Hửm? Ngón tay tạm dừng. Tin tưởng nàng cái gì? Tin tưởng nàng có thể đem Chiến gia chấn hưng lại? Quả thật là rất hiểu biết nàng.

Bất quá, còn muốn đâm: “Người làm sao lại trở thành Dực vương?” Vấn đề này là quan trọng nhất. Người bên gối rốt cuộc là ai? Nàng cư nhiên cũng không rõ ràng. Ngắm lại, thật đúng là uất ức vô cùng.

“Ta vốn là Dực vương.”

Ồi chào? “Vậy Chiến gia kia lại là chuyện gì?” Nghi hoặc hỏi.

“Hách Liên Vân Lãm không thể quang minh chính đại từ lãnh địa biên cương trở về, chỉ có thể lấy một thân phận khác để đóng quân.” Giải đáp cho nàng.

Thất Nhân không khỏi thở dài. Khó trách Hách Liên Vân Lãm thiết kế hãm hại Chiến gia, nhất định là biết tất cả. Rồi bất ngờ phá hỏng, muốn đem thân phận Chiến Sanh Ca của Dực vương bóp chết như vậy sao? Tâm tư thật tốt, cứ như vậy, quả thật là tốt hơn việc giết thân phận Dực vương của Hách Liên Vân Lãm.

Thật sự, là người phức tạp, tâm tư cũng phức tạp.

Hiện tại thì tốt rồi, ngay cả nàng đều bị cuốn vào cái vòng luẩn quẩn này. Muốn chạy cũng chưa chắc có biện pháp chạy thoát.

“Ai.” Ai oán liếc mắt nhìn Chiến Sanh Ca một cái, “Hiện tại nhảy ra khỏi hồ lửa này còn kịp sao?”

“Không cho phép!” Khuôn mặt lạnh như khối băng, một phen nắm chặt cổ tay Thất Nhân.

“Đau! Đau!” Thất Nhân dùng sức vỗ bàn tay bị nắm kia. Trong lòng buồn cười, thỉnh thoảng nên kích thích một chút, có trợ giúp mới khiến bộ mặt khối băng này hoạt động. (TNN: tỷ thật biến thái =]] cơ mà e thích =]])

Nghe Thất Nhân kêu đau, nội tâm Chiến Sanh Ca căng thẳng, nhanh chóng buông tay ra. Đau lòng xoa vết hồng do mình nắm trên tay Thất Nhân.

“Chàng cuồng cuồng cái gì?” Thất Nhân lườm hắn một cái, “Ta chỉ nói thôi, cũng không tính toán gì hết. Cho dù phía trước là đầm rồng hang hổ, ta cũng nhất định đi cùng chàng.” Diễn hình của việc đánh một gậy xong lại cho ăn đường.

Chiến Sanh Ca nhìn nàng không nói lời nào.

“Chàng bảo ta chờ, ta liền chờ.” Vung tay áo, Thất Nhân từ trong trường bào lấy ra bức tranh cuộn, đúng là bức họa ngày đó Hách Liên Vân Lãm vẽ lúc tỷ thí, “Ta chờ ngày chàng hoàn thành một đoạn này, sẽ có ngày như vậy.”

Bức họa cuộn tròn mở ra, đã hạc lưu luyến lập tức đập vào mắt.

“Ừ.” Chiến Sanh Ca gật đầu, “Đây là hôn lễ ta bổ sung cho nàng. Nguyên bản cũng là cưới nàng một lần.”

Thất Nhân trong lòng nhảy dựng. Khó trách hôn lễ lần này chuẩn bị nhanh chóng như vậy, thì ra là sớm có dự tính. Không chỉ vì cùng Bắc Đường Tấn tranh người, mà thật ra đã có chủ ý cưới lại từ sớm.

Nam nhân này, quả thật là cái gì cũng đều vì nàng suy nghĩ.

Cảm thấy một trận âm áp, âm áp đến đau lòng.

Đau? Thất Nhân nhíu mày? Như thế nào lại đau? Sắc mặt kịch biến!

“Làm sao vậy?” Chiến Sanh Ca một phen đỡ lấy nàng, kinh hãi. Sắc mặt làm sao đột nhiên trắng bệch? Làm sao trên trán có nhiều mồ hôi tuôn ra như vậy?

“Đứa nhỏ..... Đứa nhỏ.....” Thất Nhân đau hô. Lúc này mới có tám tháng thôi, làm sao cái trong bụng này, không an phận như vậy, muốn đi ra lúc này?

Đứa nhỏ này có phải chọn thời gian, chọn đúng lúc cha mẹ mình thành thân hay không?

“Hắn dám làm nàng đau?” Khối băng phần nộ rồi.

Thất Nhân bắt đầu dĩ đến muốn học máu. Hiện tại là lúc phần nộ sao? “Chạy đi gọi bà đỡ nhanh a! A a..... Đau chết ta rồi!”

“Được được!” Tay khối băng không biết để đâu, hắn khi nào thì gặp qua loại trường hợp này a? Rống to, “Người đâu! Mau tới!”

Bên ngoài Hoa Hồ Diệp run rẩy, cau mi. Đây là đêm động phòng hoa chúc, đúng không? Như thế nào giọng lại như vậy?

Lại nghe lại, tuyệt đối không thích hợp. Nhanh chóng đẩy cửa đi vào!

Vừa thấy dáng điệu kia, liền sững sốt!

Dực vương ôm Thất Nhân không biết làm sao sắp tê liệt ngã xuống, phần nộ cùng lo lắng đều hiện ra. Quan trọng là, Dực vương bỏ mặt nạ xuống, cư nhiên là gương mặt Chiến Sanh Ca. Quan trọng hơn là, nàng khi nào thấy được khuôn mặt khối băng có nhiều biểu tình phong phú như vậy? (TNN : tỷ dài dòng quá @@ người ta đau sắp chết rồi kìa T_T)

“Bà đỡ! Nhanh đi gọi bà đỡ!” Chiến Sanh Ca rống to.

Ồi chào? Muốn sinh? Nhanh như vậy? Lúc này? Hoàn toàn không có chuẩn bị a!

Trong lúc nhất thời, Hoa Hồ Điệp cũng nóng nảy. Chạy nhanh vài bước, lại chạy trở về: “Mặt nạ!” Lúc này, người nào đó đã gấp đến muốn điên rồi, tuyệt đối không thể nghĩ được đến điểm này. Vạn nhất để người khác nhìn thấy, vậy tất cả cố gắng đều thành nước chảy về biển đông rồi?

Nói xong lại vội vàng chạy đi. Bà đỡ? Bà đỡ? Nên đi đâu tìm đây?

86. Chương 86: Tiểu Tử Phát Tin Đồn

Editor: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Cố Thanh Ảnh uống một bụng rượu mừng lão đảo đi đến. Uống hơi nhiều, liền muốn đi nhà xí, gấp a.

Hoa Hồ Điệp liếc mắt dò xét hẩn một cái, chạy qua, túm lại: “Ninh vương, muốn sinh rồi!”

Cố Thanh Ảnh khước mắt không ngừng co rút: “Tiểu Hải Đường nhi, Ninh vương ta không phải là con vịt, không thể đẻ trứng.”

Hoa Hồ Điệp trừng mắt: “Phi! Ai nói ngược? Ta nói Vương phi muốn sinh a!”

Lúc này chỉ nghe Thất Nhân kêu “A” thảm thiết một trận.

Sau đó là Hách Liên Vân Lãm điên cuồng hét lên: “Người nếu dám ầm ĩ nữa, vừa ra ta sẽ giết người!” Người này, cư nhiên uy hiếp oa nhi còn trong bụng.

Cố Thanh Ảnh lập tức thanh tỉnh lại, chạy đi ngay: “Ta đi tìm bà đỡ, nhanh lên, đi chuẩn bị nước ấm!”

Hồ Hồ Điệp vội vàng đáp “Được”.

Loại tình huống này, ai gặp qua a. Dù người bình thường nhảy bén cỡ nào cũng hoảng thần.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Hỉ Nhi cùng một đám thị nữ nghe được tiếng hét điên cuồng vội vàng chạy lại đây.

“Đều lại đây chuẩn bị, Vương phi muốn sinh rồi.” Hoa Hồ Điệp phân phó, “Hỉ Nhi, đi chăm sóc Vương phi.”

Mọi người vừa nghe thì ra là Vương phi vừa gả vào muốn sinh hài tử, trường hợp này, trong nháy mắt đều hỗn loạn cả lên.

“Ồ, xám lão đầu, nơi này sao lại náo nhiệt như vậy a?” Cổ tình đứng lúc ấy có một thanh âm thanh thanh giống như là chế giễu, vô sỉ vô cùng.

“Không biết. Hẳn là đều bị điên đi.” Một thanh âm lạnh lẽo vang lên tiếp theo.

Mọi người đầy hắc tuyến. Giương mắt, trên tường rào có hai lão đầu một ngồi một đứng. Người đứng kia mặt lạnh áo xám, rất có tiên phong đạo cốt; Người ngồi mặc tử y có dung mạo trẻ con, chỉ có đầu tóc bạc làm lộ ra tuổi tác của hẩn.

Ở đâu ra hai người này? Người phía dưới nghi hoặc liên miên.

Cố Thanh Ảnh quay lại chạy ra sân, hét lớn một tiếng: “Ở đâu đến? Dám xông vào vương phủ?” Hai người kia, xuất hiện không minh bạch. Không vào từ cửa chính, lại trèo tường vào, nhất định là kẻ gian.

Lão già áo tím liếc hẩn một cái, lại thềm oán nhìn phía Lão áo xám: “Đều tại ngươi, cố tình không muốn đi cửa chính vào. Bây giờ hay rồi, bị người ta xem thành người xấu đi.”

Lão áo xám lườm hẩn một cái: “Chính ngươi nói trèo tường thú vị hơn!”

“Nga? Phải không?” Lão ngoan đồng giả vờ ngốc.

Chỉ nghe bên trong lại hô đau một tiếng “A”.

“Đây là tình huống gì?” Nghi hoặc a nghi hoặc, như thế nào lại giống như nghe được tiếng la của nữ oa kia.

“Đến thật khéo. Đồ đệ của ngươi sắp ra đây.” Lạnh lạnh đáp.

Lại nhìn cửa phòng, Hách Liên Vân Lãm như mũi tên vọt ra: “Tìm người! Bà đỡ! Đại phu! Đã chết cũng mang hết lại đây!” Tiếng hô rung trời, dĩ nhiên không quan tâm đến việc lựa lời mà nói.

Liếc mắt ngang đầu tường một cái, trước mắt nhất thời sáng ngời. Phi thân lên, kéo áo hai lão nhân: “Đi đỡ đỡ đi!”

Lão áo tím bật nhanh tránh cho tai bị diếc, lại nhìn khuôn mặt xinh xắn ôn hòa trước mặt một cái, như thế nào cũng không hợp với thanh âm rống lớn lúc này: “Ngươi làm cái gì?” Vẫn là hỏi rõ ràng tốt hơn, hẩn không làm cái gì không công.

Băng hàn đảo qua Lão áo tím, một phen đẩy hẩn về phía cửa phòng: “Nàng mà kêu đau một tiếng nữa, ta sẽ giết ngươi!”

Lão áo tím lão đảo vài cái, mới đứng vững, cả người run run, khoe miệng run rẩy: “Ta là độc thánh, không phải bà mẹ!” Liếc mắt bị băng áp chế một cái, hẩn muốn không nhận cũng khó khăn. Nhưng mà, tiểu tử chết tiết này làm sao cứ phải bức ra một khuôn mặt không sống không chết như vậy, hại hẩn quen biết lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua.

Băng hàn dừng ở trên người Lão áo xám: “Ngươi đi!”

Lão áo xám sắc mặt bất động: “Ta là y tiên, đỡ đỡ không ở trong phạm vi của ta.”

Hách Liên Vân Lãm thái dương nổi gân xanh dữ dội, rống to: “Không cũng đi cho ta!” Dĩ nhiên là điên cuồng rồi.

“Đến đây, đến đây!” Trong đám người đột nhiên xôn xao một trận.

Chỉ thấy một nha hoàn lôi kéo một phụ nhân lớn tuổi chạy lại đây: “Vương gia, Vương thẩm phòng bếp biết đỡ đỡ, nô tỳ tìm nàng đến đây.”

Hách Liên Vân Lãm lập tức buông Lão áo xám ra, phi thân xuống dưới: “Còn không nhanh vào!”

“Vâng! Vâng!” Vương thẩm liên tục đáp lại, sợ hãi kêu lên một tiếng. Bọn họ khi nào thì gặp qua Vương gia ôn hòa trở thành bộ dạng muốn ăn thịt người như vậy?

Mang theo nha đầu liên can đi vào.

“Chậm đã!” Lão áo tím ngăn lại.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Hách Liên Vân Lãm nhanh sải bước tiến đến, cảm tức nhìn Lão áo tím.

Lão áo tím lườm hẩn một cái: “Để cho trong phủ ngươi bớt người chết!” Nói xong từ trong tay áo lấy ra một bình dược, phân phát ôi người một viên thuốc. Lại lấy một bình bạc nhỏ, phân phó vương thẩm kia: “Chờ kia đứa bé sinh ra, đem thuốc bột này đổ vào trong nước, lau người cho hẩn.”

Vương thẩm tuy là không rõ có nên hay không, nhưng xem Vương gia nhà mình không có phản đối, liền ăn dược rồi cầm bình dược vội vàng đi vào.

Hách Liên Vân Lãm sải bước đi theo.

“Người đi làm chi?” Cố Thanh Ảnh một phen giữ chặt hần, “Người đi vào xem náo nhiệt làm gì?” Nếu người này đi vào trong kia còn chịu nổi sao? Hiện tại về mặt chính là muốn giết người như vậy? Gặp cảnh tượng nữ nhân kia sinh con, hần còn không tung một chưởng đem bà mẹ cùng bọn nha hoàn bên trong đánh cho chết luôn sao?

Cửa phòng đóng lại.

Một đám người bên ngoài căng thẳng trông mong.

“A —”

Hách Liên Vân Lãm sắc mặt trắng nhợt, vì sao kêu lớn tiếng như vậy? Đập tay Cố Thanh Ảnh một cái, muốn vào trong.

Cố Thanh Ảnh vươn tay đi, vừa muốn bắt lại. Liền hiểu được tư thế của Hách Liên Vân Lãm kia thực sự muốn ra tay, từng chiêu từng chiêu ác liệt.

Cố Thanh Ảnh không nghĩ tới hần thế nhưng đánh thật, vội vàng vận khí, đưa tay ứng phó. Trong lòng thầm phỉ nhổ, hần là thiếu nợ người trước mắt này hay sao? Thay người này suy nghĩ còn bị người này đánh? Đời còn chút thiên lý nào không?

Trong lúc nhất thời, bên trong nội thất rối ren, bên ngoài đánh thành một đoàn. Tử lão nhân chạy nhanh dựa vào bên người Tro lão nhân, chưởng phong này, lạnh thấu xương, đừng chạm đến hần!

“Đừng đánh ! Đừng đánh!” Nội tâm Hoa Hồ Diệp tức giận, hai người kia ngại trận thế này chưa đủ loạn sao, “Vương gia, xưa nay có tục lệ, hôn phu không thể vào phòng sinh, không may mắn a!”

Hách Liên Vân Lãm buông tay một chút, Cố Thanh Ảnh lúc này mới thở ra. Thằng nhãi này, cứ nhiên đánh hết sức như vậy! Không biết sẽ chết người sao?

“Vương phi, ngài theo tiết tấu lão nô. Thở ra, hít vào.....”

“A —”

Cố Thanh Ảnh cảm thấy kêu to vậy không tốt rồi.

Quả nhiên, gương mặt Hách Liên Vân Lãm bỗng nhiên lại co rút lại, màu đen trầm trong mắt khiến cho người ta có cảm giác muốn nhanh chóng bạo tử. Đáng vẻ “Chấn người sẽ chết”. Một chưởng hung hăng đánh phía Cố Thanh Ảnh.

Cố Thanh Ảnh vội vàng đón đỡ, tuy nhiên vẫn như trước bị đại lực chụp lấy bay ra ngoài. Nội tâm ai oán liên tục, sớm biết vậy nên sớm rời đi, ở lại tận lực ôm việc cuối cùng lại không có kết cục tốt thế này đây! Hần quả thật là kiếp trước thiếu nợ thằng nhãi này!

Hách Liên Vân Lãm chạy đi, muốn phóng vào bên trong.

“Vị hôn phu vào phòng sinh, chỉ biết sẽ mang tai họa cho sản phụ.” giọng nói lạnh lạnh vang lên, “Người vẫn muốn đi vào.”

Lão áo tím tranh thủ kéo Lão áo xám, lúc này nói một câu như vậy, không phải đem hỏa thiêu đổ lên trên người mình sao? Xem tiểu tử chết tiết kia, đã chẳng phân biệt được người hay thần đều muốn giết hết, hần cũng không nghĩ ở chỗ này chịu độc thủ của tiểu tử chết tiết kia!

Quả nhiên, Hách Liên Vân Lãm hung hăng đảo mắt lại đây, nhưng cũng dừng cước bộ.

“Vương phi, ra rồi, ra rồi! Dừng sức! Dừng sức!”

“A — lão gia —”

Chạy về phía trước, rồi lại quay trở về. Nắm chặt tay, nổi cả gân.

Lão áo tím chắc chắn lấy làm lạ, tiểu tử này, cứ nhiên có thể chịu được?! Kỳ tích a!

Vừa nghĩ như vậy xong, liền nghe giọng nói lạnh như băng của Hách Liên Vân Lãm: “Nếu nàng xảy ra chuyện gì, tất cả các người sẽ chôn cùng!”

Ác! Mọi người trong viện đều đen mặt. Người này thật là điên đến cùng rồi. Hắn đây là uy hiếp bọn họ sao? Minh chịu khổ sở, cho nên kéo mọi người dày vò theo sao?

Có người bắt đầu chậm rãi chạy hướng ngoại viện, chôn cùng? Vẫn là quên đi, nhanh trốn đi tìm đường sống!

“Đứng lại!” Thanh âm băng hàn lại vang lên, “Nếu nhúc nhích, ta sẽ giết người!”

Dậm chân, lại suy sụp xoay người.

Cố Thanh Ảnh run run khoe miệng, thẳng nhai này không có chỗ phát tiết căng thẳng của mình, liền uy hiếp bọn họ như vậy, đây là kêu những người liên can đến cùng chia sẻ lo âu với hắn hay sao?

Hoa Hồ Điệp bắt đầu nhìn tân phòng còn treo đầy rèm đỏ, chỉ cầu nguyện đứa nhỏ kia nhanh chóng sinh ra, miễn cho cha hắn ở trong này tiếp tục tra tấn tâm hồn bọn họ.

“Oa –” Không biết qua bao lâu, một tiếng khóc nỉ non, giòn giã bỗng dưng vang lên.

Người bên ngoài lập tức sáng ngời. Rốt cục cũng sinh! Bọn họ rốt cục có thể thoát khỏi ma quỷ rồi!

“Chúc mừng Vương phi, là một tiểu tử mập mạp!” Bên trong cũng nhảy nhót một trận.

Hách Liên Vân Lãm rốt cuộc kiềm nén không được, liền vọt mạnh vào.

Wang Shao ôm lấy oa nhi vừa tẩy sạch, vui rạo rực đón: “Wang gia, Vương phi sinh tiểu thể tử.....”

Còn chưa nói xong, đã thấy Vương gia nhà bọn họ giống như một trận gió, từ trước mắt mình chạy thẳng đến trước giường Vương phi.

Wang Shao trong lòng lập tức nói thầm, quả nhiên không phải con thân sinh của mình. Xem, Vương gia ngay cả nhìn oa nhi này một cái cũng không muốn nhìn đâu.

Cúi đầu nhìn oa nhi trong tay, đáng thương oa nhi mập mạp, trắng nõn, xinh xắn như vậy, không biết về sau làm thế nào sống đây.

“Nàng thấy thế nào rồi?” Hách Liên Vân Lãm cúi người, nhẹ nhàng đẩy tóc dài bị mồ hôi làm ướt dán trên mặt Thất Nhân ra. Lộ ra gương mặt tái nhợt, lập tức làm trái tim hắn rung rung vài cái.

“Hoàn hảo..... Đứa nhỏ đâu.....” Thanh âm suy yếu đến cực điểm.

“Đứa nhỏ!” Hách Liên Vân Lãm vội vàng nói vọng về phía sau.

Wang Shao nhanh chóng ôm đến.

Thất Nhân tinh tế nhìn oa nhi mập mạp lắc lắc tiểu cánh tay nhỏ, ôn nhu nở nụ cười, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một chút sáng lạn.

Nhìn Thất Nhân tươi cười hạnh phúc như vậy, tâm Hách Liên Vân Lãm cũng mềm xuống. Vốn đang nghĩ muốn bóp chết oa nhi lập tức cũng tiêu tán.

“Mệt quá..... Ta ngủ trước.....” Dùng hết khí lực, trong lòng bỗng nhiên buông lỏng, lâm vào trạng thái mơ hồ.

Hách Liên Vân Lãm “ừ” một tiếng, liền cẩn thận lau mặt cho Thất Nhân. Trước mắt chỉ còn lại có Thất Nhân, hoàn toàn đem con mình quên lên chín tầng mây.

Đám người Cố Thanh Ảnh, Lão áo tím thông thả tiến vào. Mẫu tử bình an, cuối cùng đại công cáo thành. Tánh mạng bọn họ cũng được bảo đảm.

Vừa thấy tiểu tử mập mạp bị chính lão cha mình quên không còn một mảnh, trước mắt mấy người lân cận lấp lánh, như sói thấy dê, lao lên.

“Đừng giành! Đừng giành! Lão nhân ta cùng nữ oa nhi kia từng có ước định, đứa bé này là thuộc về ta!” Tử lão nhân trừng mắt hai người rõ ràng muốn cùng mình giành oa nhi kia.

“Lão gia tử, người lớn tuổi như vậy còn giành đứa nhỏ nhà người khác, thật sự là không biết xấu hổ.” Hoa Hồ Diệp liếc ngang hắt một cái, “Muốn ôm oa nhi thì tự mình đi sinh một đứa đi!”

“Người!” Tử lão nhân trừng mắt, tóc bạc trên thái dương nhảy dựng .

Chim cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!

Cố Thanh Ảnh vươn tay một cái ôm lấy tiểu oa nhi, nụ cười yêu nghiệt càng thêm rực rỡ: “Ngoan! Ngoan! Phụ thân không thương, không quan hệ! Về sau chơi cùng cha nuôi ta đi! Cha nuôi nhất định nuôi con càng thêm mập mập mập mập! Đến, cho cha nuôi hôn một cái.” Hừ hừ, vô duyên vô cớ bị lão cha hắt đánh một chưởng, đoạt con cũng không quá đáng đi!

“Ti bỉ!” Hoa Hồ Diệp hừ một tiếng, “Ninh vương người làm sao có thể vô thanh vô thức liền đoạt oa nhi!”

Cố Thanh Ảnh không quan tâm, miệng hôn một cái. Nhưng không sao hiểu được, còn chưa có chạm vào làn da mềm mại của oa nhi, thì ngược lại đã cảm thấy đầu mình hỗn loạn, cả người lập tức ngã về phía sau.

“A! Vì sao máu trên người oa nhi còn không có rửa?” Lão áo tím giống như thấy quái vật, quát to một tiếng.

“Ách.....” Vương thẩm có chút lúng ta lúng túng, “Cái này, mới vừa rồi chưa có lau khô sạch sẽ.....”

Trong nháy mắt Cố Thanh Ảnh ngã xuống lòng vẫn còn ai oán, vừa mới bị lão tử nó đánh một chưởng, hiện tại lại bị tiểu tử này độc hôn mê, hắt quả nhiên thiếu nợ toàn gia nhà bọn họ a!

“Phanh” một tiếng, rốt cục Hách Liên Vân Lãm trở về.

Phía sau, một mảnh hỗn loạn.

Wang thẩm ôm tiểu oa nhi, cẩn thận kiểm tra còn có chỗ nào rửa không sạch.

Cố Thanh Ảnh dang tay dang chân hình chữ đại nằm trên mặt đất, Lão áo tím đang vội vàng chấn trị.

Hoa Hồ Diệp ở một bên không hiểu gì hết.

Lão áo xám thực không khách khí ngồi cạnh bàn, tự rót tự uống.

Hách Liên Vân Lãm nheo mắt: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Lão áo tím nâng mắt đến, cười lạnh: “Hắc hắc, chuyện này, nói ra dài lắm.....”

“Vậy nói ngắn gọn!” Lạnh như băng ném qua một câu.

“Cái kia..... Chính là.....” Lão áo tím còn muốn pha trò. Không phải hắt không muốn nói, mà là sợ bọn họ không tiếp nhận được a.

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Lại một câu lạnh lùng.

“Nữ oa trúng độc đúng vào lúc tiểu oa nhi thành hình, không chỉ có hấp thu dinh dưỡng của cơ thể mẹ, ngay cả trần độc của cơ thể mẹ cũng bị tiểu oa nhi này hấp thu. Lúc ấy cũng hấp thu không hoàn toàn, mới phản ứng lên người nữ oa. Lão nhân ta trợ lực, đem chất độc rót toàn bộ vào cơ thể oa nhi. Cho nên, tiểu oa nhi, theo căn bản mà nói, chính là độc nhất thiên hạ!” Nói một hơi xong, Lão áo tím lau mồ hôi. Chết thì chết, dù sao việc này sớm hay muộn đều phải cho bọn họ biết.

Tuy rằng hắt cũng có chút tư tâm, trần độc này cũng không phải dễ dàng có được. Oa nhi này là trời mang đến, cũng là độc nhân trời sinh, lại là bách độc bất xâm, làm truyền nhân của độc thánh hắt là thích hợp nhất.

Mà đó cũng là phương pháp giải độc đơn giản nhất cho nữ oa nhi kia.

Chuyện nhất cử lưỡng tiện như vậy, có sao không làm?

Chính là làm khổ tiểu tử mập mập này, bản thân sẽ thành người đặc biệt nhất sống giữa mọi người, có khả năng sẽ bị người ta đối đãi như quái vật!

Ai ai, rốt cuộc vẫn là mình xúc tiến tất cả những điều này. Chỉ mong nữ oa kia tỉnh lại sẽ không trách hắt!

Hách Liên Vân Lãm quái dị nhìn con mình, lại nhìn Thất Nhân ngủ say. Hắn ngược lại không sao cả, tiểu tử này, làm Thất Nhân khổ như vậy, căn bản là không có hảo cảm gì. Chỉ là lo lắng Thất Nhân, vạn nhất nàng tỉnh lại biết mình hao hết khí lực sinh hạ một quái thai như vậy, sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Ngày thứ hai, kinh đô truyền đại, đêm Dực Vương Phi thành thân thời cơ chín muồi, sinh hạ một kỳ tử, thiên phú dị bẩm, huyết quang xuất hiện, liền khiến Cổ Ninh vương kinh sợ té ngã. Đáng tiếc, dù sao cũng là con nối dòng của người ngoài, đứa bé không thể có được niềm vui của Dực vương gia.

87. Chương 87: Nhân Thượng Chi Nhân

Editor: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hai tháng sau, trong Dực vương phủ, Thất Nhân chống cằm nhìn tiểu mập mạp nằm trong lòng lão áo tím “Khánh khách” cười thoải mái.

“Tử sư phụ, hai người làm sao có thể tìm tới nơi này?” Thất Nhân cau mi. Trong tay lão nhân kia là oa nhi nàng liễu sống liễu chết sinh ra, không sai. Nhưng là, tại sao nàng lại có cảm giác sinh cho người ta?

Hai tay lão áo tím gắt gao ôm cứng tiểu oa nhi, một bên cảnh giác Hoa Hồ Điệp bên cạnh như hổ rình mồi, một lòng muốn giành oa nhi với hắn: “Lúc đó không phải là cây huyết trùng trên người người sao, cứ theo mùi của nó mà tới đây thôi. Loại mùi vị này, lão nhân ta có thể nhận ra được!”

Thất Nhân khóe mắt giật giật, khá lẩm, cư nhiên đặt trên người nàng dụng cụ “Theo dõi” tự chế này, thật đúng là sợ nàng trốn đi, tha mất đồ đệ hắn hay sao?

“Vậy các người vì sao không quay về?” Chiếu theo phong cách của hai lão, hắn là vụng trộm mang theo oa nhi âm thầm hồi cốc mới đúng a. Làm sao lại ở nơi này lâu như vậy?

Lão áo tím thở dài nói: “Cốc không có đồ ăn. Thịt người làm đã sớm hết. Ta cũng không muốn sớm trở về tiếp tục gặm rễ cây a.”

Thất Nhân khóe miệng co rút, lý do này, thật tốt a!

“Tử sư phụ, người bé lâu như vậy, cũng nên đổi tay đi?” Thất Nhân nhìn oa nhi kia, nói: “Để ta ôm một cái đi.” Nàng thật thiết thời a, hao hết khí lực sinh hạ con trai cư nhiên mình cũng không có sở được vài cái.

“Đúng, đúng!” Hoa Hồ Điệp lập tức hát đệm, “Lão gia tử, đừng mệt. Ta đến ôm giúp người.” Tiểu tử này xinh xinh đẹp đẹp, trên mặt mồm mím, trong lòng ngứa ngáy a, thật muốn nhéo mấy cái a.

“Không cho!” Lão áo tím quàng tay qua tiểu oa nhi, đưa gần sát mặt mình, “Một đám tâm tư quỷ quyệt, đừng nghĩ giành giật với ta!”

Hoa Hồ Điệp trừng mắt.

Thất Nhân không nói gì.

Có lão nhân không tu dưỡng như vậy sao? Làm sao không học lão áo xám, vô cùng trấn định ngồi ở một bên uống trà. Đối với tiểu oa nhi liếc mắt một cái cũng không, thái độ thật sự cực kỳ giống cha của oa nhi!

Oa nhi nhìn đến gương mặt nháy mắt phóng đại trước mắt, lập tức vui vẻ cười không thôi. “Phùn phụt”, một đám bong bóng bọt nước mũi liền xông ra, thẳng tắp phi trên hai má lão già áo tím, “Lạch cạch” một tiếng, hạ gục.....

Trên mặt lão áo tím ẩm ướt một mảnh.

Nhìn oa nhi, cười đến vẻ mặt thuần khiết vô tội a.

Thất Nhân khóe miệng co rút, thật là đứa nhỏ nham hiểm.

Lão áo tím giờ oa nhi lên, làm bộ tức giận: “Người tiểu hài tử chết tiệt, dám trêu đùa sư phụ người như vậy? Xem sư phụ ta có đánh mông nhỏ của người nở hoa ra không!”

Oa nhi vừa nghe uy hiếp này, đại khái không vui, vươn tay nhỏ mập mập, lắc lư lắc lư. “Ba” một tiếng, một cái tát liên thẳng tạt tạt lên mặt lão áo tím. (TNN : ha ha ha ta đã đo đất =))

Trong phòng yên tĩnh.

Lão áo xám phun ra nước.

Lão áo tím sững sờ nhìn.....

Thất Nhân che miệng vụng trộm vui vẻ, oa nhi này, thật mạnh mẽ a!

Hoa Hồ Diệp hung hăng đánh vào bàn: “Oa nhi, đánh thật hay. Tiếp tục đánh!” Ai kêu Lão áo tím cướp người với mình, đánh, đánh, đánh, dùng sức đánh!

“Đứa nhỏ, cứ nhiên dám đánh sư phụ?! Thật là vô pháp vô thiên!” Lão áo tím mở to hai mắt nhìn, vung bàn tay, muốn đánh xuống.

“Người muốn đánh con ta?” Ngoài cửa truyền đến tiếng chất vấn lạnh như băng. Tuy rằng đối với tiểu tử không có hảo cảm gì, nhưng hắn cũng là không cho phép người khác chạm vào. Thất Nhân sinh ra, chính là vật sở hữu của mình. Muốn đánh, cũng chỉ có lão cha hắn mới có thể đánh.

Lão áo tím khóe mắt run rẩy một chút, lập tức sửa tay vỗ vỗ xoa nhẹ, thay bằng khuôn mặt nịnh nọt tươi cười, quay đầu hướng ra người nào đó bên ngoài đang nhìn chằm chằm vào gương mặt mị mị giả dối của lão: “Nào có? Lão nhân ta làm sao nở xuống tay được?! Bảo bối yêu quý nhất của lão nhân chính là tiểu đồ đệ này đây! Đúng hay không a, oa nhi?”

Oa nhi từ trong lỗ mũi cứ nhiên phun ra một chữ “Hừ”, giống như cực kỳ kinh thường đối với lời nói của lão áo tím. (TNN : ta thích bé này =)) rất là phong cách :D haha)

Tức giận đến nổi lão áo tím hừ hừ trong bụng, lại không dám phát tác. Lão cha của người ta đang ở đây đó.

Thất Nhân ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi cười nghênh đón Hách Liên Vân Lãm.

“Nàng nên nghỉ ngơi.” Hách Liên Vân Lãm cúi người, chỉ nhìn Thất Nhân.

“Nằm nhiều ngày như vậy, nếu không hoạt động, xương cốt ta đều muốn tán ra từng mảnh rồi.” Thất Nhân vẫy vẫy cánh tay, bắt đầu dĩ nói. Người này có phải quá mức lo lắng rồi hay không, ở cũ cũng sớm hết rồi. Hắn còn lo lắng như vậy làm cái gì?

“Vương phi tẩu tử, tẩu vẫn nên đi nghỉ ngơi đi. Nếu không, chúng ta lại bị tai ương!” Giọng nói trêu chọc tiến vào, vẻ mặt tươi cười, vừa bước vào cửa chính là Cố Thanh Ảnh.

“Ngô ngô.....” Oa nhi nhìn thấy Cố Thanh Ảnh, ánh mắt lập tức sáng lên, giương móng vuốt, muốn bám lên người Cố Thanh Ảnh.

Cố Thanh Ảnh lại tránh như rắn rết vội vàng nhảy ra, hắn không phải không thích oa nhi này, chính là trong lòng còn sợ hãi a! Vì oa nhi này, hắn đã thành trò cười lớn nhất kinh đô! Còn có ai bì thảm hơn hắn sao?

Thần sắc Thất Nhân quái dị: “Lão gia, đây là hài tử của người đi, vì sao vừa nhìn thấy Ninh Vương gia đã kích động như vậy rồi a?”

Hách Liên Vân Lãm liếc mắt lạnh lùng quét ngang Cố Thanh Ảnh một cái.

Cố Thanh Ảnh cả người run rẩy, cười khổ nói: “Tẩu tử, đừng để ý đại nhân đại lượng bỏ qua cho ta đi.....” Nữ nhân này, rõ ràng là trêu ghẹo hắn a. Không biết nam nhân nhà nàng chính là bình dấm chua to hay sao? Đây không phải bắt nạt bắt nghĩa đây hắn vào chỗ nguy hiểm sao? Phải biết rằng, nam nhân trước mắt này chính là hổ lang a, ai cũng đều có thể cắn trả á!

“Ngô ngô.....” Oa nhi vẫn như trước mở to mắt, dùng sức nhỏ của mình hướng phía Cố Thanh Ảnh bên kia đá đá.

“Đừng, đừng tới đây.....” Cố Thanh Ảnh sợ a, lẫn xa hơn. Oa nhi này cũng giống nương nó đều là ác quỷ, chỉ sợ cha nó giết mình không chết thôi.

“Ha ha.....” Hoa Hồ Diệp bật cười, khi nào thì gặp qua Cố ninh vương chặt vật như thế a? Cũng cũng chỉ có gặp phải oa nhi này mới như vậy.

“Vương gia, Vương phi. Người trong cung tới truyền lời, Huệ phi bị bệnh, hy vọng gặp Vương phi một lần.” Đang lúc một phòng hòa hợp, thì thị vệ bên ngoài báo lại.

Thất Nhân sắc mặt trầm xuống, Tam Huệ ngã bệnh?

Đứng dậy: “Ta tiến cung xem.”

Hách Liên Vân Lãm giữ nàng: “Ta đi với nàng.” Lần trước nàng vào cung, liền bị bắt bỏ vào tù, hẳn làm sao yên tâm?

Thất Nhân an ủi: “Ta đi hậu cung xem tỷ tỷ, nếu chàng đi, sợ là sẽ có thị phi.”

“Đúng!” Cố Thanh Ảnh gật đầu đồng ý.

“Vậy để ta theo.” Hoa Hồ Diệp xung phong nhận việc, hậu cung nếu không cho phép nam tử tùy ý tiến vào, nàng là nữ tử, tự nhiên là có thể.

Thất Nhân nhìn nàng, gật đầu đồng ý, chuyển hướng Hách Liên Vân Lãm nói: “Yên tâm, không có việc gì đâu.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Hách Liên Vân Lãm, Cố Thanh Ảnh, Hoa Hồ Diệp cùng nhau đuổi kịp.

Oa nhi không thấy mọi người, cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo, nước mắt trong suốt liền rơi xuống dưới: “Oa! Oa! Oa! Oa!” Lớn tiếng khóc thét lên.

“Di? Di? Di? Đừng khóc a!” Lão áo tím lập tức hoảng hốt, luống cuống tay chân lau nước mắt cho bé.

Đại khái là do tay áo choàng thô ráp làm khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của oa nhi bị thương, nên cuối cùng tiếng khóc càng lớn.....

Lão áo xám vẫn như trước bình tĩnh định thần nhân nhả ở một bên “Tê tê” uống trà.

Lão áo tím trừng thẳng mắt: “Đứa nhỏ khóc rồi, mau nghĩ biện pháp đi a!”

“Khóc một trận xong là tốt thôi.” Lãnh huyết trả lời.

Lão áo tím chán nản.

“Ồi chao? Vương phi đâu?” Hỉ Nhi bưng một chén canh gà xuất hiện ở cửa. Cầu nhi đi theo bên cạnh phe phẩy cái đuôi, thò đầu ngó nhìn.

Oa nhi lập tức ngừng khóc, nhìn cầu nhi không chớp. Miệng “bi ba bi bô” không ngừng.

Lão áo tím vừa thấy, lập tức hiểu được cái oa nhi hứng thú. Áo bào “cọ cọ cọ cọ” chạy qua, nhanh chóng đem tiểu oa nhi thả lên thân cầu nhi.

Oa nhi lập tức nín khóc mỉm cười, nắm lấy bộ lông dài của cầu nhi mà bắt đầu dùng sức kéo.

Cầu nhi hắc tuyến a hắc tuyến, nó là tới tìm chủ nhân nhà mình, cũng không nghĩ muốn cùng với người so với hẳn còn nhỏ hơn này có quan hệ gì. Nó dùng sức lắc lắc thân mình, giống như ném rận, ý đồ đem cái kẻ lỗ mãng trên thân kia quăng đi.

Nhưng không dự đoán được oa nhi kiên cường như thế, bắt lấy lông rậm của cầu nhi, không buông tay. Lúc này từ trên xuống dưới vận động pháp phòng, lại cảm thấy chơi rất vui, thập phần vui vẻ, cười đến sung sướng vô cùng.

Nhưng lại đem Hỉ Nhi bên cạnh bị dọa: “Dừng lại, mau dừng lại!” Tiểu thiếu gia của nàng a, cẩn thận bản a.....

Hách Liên Vân Lãm cùng Cố Thanh Ảnh trở về, nhìn thấy một màn như vậy.

“Con người thực không phải chỉ cường hân bình thường a!” Cổ Thanh Ảnh chắc chắn lấy làm kì lạ, mới có hai tháng a, phần can đảm này, về sau chắc chắn là càng mạnh mẽ hơn so với cha hắn a.

Hách Liên Vân Lãm liếc mắt nhìn tiểu tử nhà mình một cái, trong lòng âm thầm hừ một tiếng, Thất Nhân sinh oa nhi cho hắn, có thể kém sao?

Trong Thanh Huệ cung, thị tì dẫn theo hai người Thất Nhân đến.

Trên tháp phủ lông ngỗng mềm, Tam Huệ nửa nằm, có chút tiều tụy.

“Tam tỷ.” Thất Nhân tiến đến, hô một tiếng.

Tam Huệ quay đầu nhìn nàng một cái: “Tiểu Thất, đến đây a.” Lại nhìn thị tì trong phòng, “Các người lui ngoài trước.”

Mọi người đáp một tiếng liền lui ra.

“Nàng.....” Tam Huệ lại nhìn nhìn Hoa Hồ Điệp Hải Đường.

“Không có gì đáng ngại, Tam tỷ.” Thất Nhân nói.

“Đứa nhỏ thế nào?” Tam Huệ hỏi.

“Rất đáng yêu.” Thất Nhân đáp: “Lần sau muội sẽ mang nó đến cho tỷ tỷ xem.”

Tam Huệ giống như rất cao hứng, sau đó buông mặt cười khổ nói: “Vẫn nên để nó ở bên ngoài tốt hơn, nơi này thật sự rất dơ bẩn.”

“Có chuyện gì vậy, Tam tỷ?” Thất Nhân nghe ra một chút manh mối.

“..... Ngũ Nhiêu bưng tới một bát canh cổ độc cho ta” Sụp mi một hồi lâu sau, Tam Huệ mới nặng nề nói.

Thất Nhân nhanh chóng nhíu mi lại: “Tam tỷ, ra khỏi cung đi.” Nơi này có người hại nàng, mình có thể giúp nàng giải quyết. Nhưng chính là, không muốn lại nhìn thấy Tam tỷ chìm nổi ở trong cái vòng luẩn quẩn này.

Tam Huệ há miệng thở dốc, một hồi lâu, mới nói: “Ta nghĩ muốn đợi một thời gian.....”

“Đối với người nọ còn chưa chết tâm?” Nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Phải..... Ta cuối cùng cũng không tin được người nọ hoàn toàn đều là giả vờ, không tin hắn không có cảm tình gì với ta.” Nàng không cam lòng a, hoàng cung này chôn vùi hôn nhân của nàng, chôn vùi đứa nhỏ của nàng, nàng phải bảo trụ tình yêu của nàng.

Thất Nhân thở dài một hơi, không còn lời nào để nói. Hách Liên Vân Lam này, từ nhỏ đã được hun đúc trong quyền lực, tình cảm tất nhiên là mờ nhạt, thật sự đáng giá cho Tam Huệ trả giá như thế sao?

Nàng biết tính tình Tam Huệ, tuy rằng ngoài mặt thoát nhìn ôn hòa, nhưng tâm tư rất cứng rắn. Đã quyết định chuyện gì, sẽ quyết tuyệt đến cùng. Nếu ngày đó nàng mang Tam Huệ rời khỏi cung, cũng sẽ không có thảm kịch sau này.

Một khi đã như vậy, nàng liền giúp Tam Huệ giải quyết hết thảy trở ngại trong cung đi, kéo nàng thành nhân thượng chi nhân (người trên mọi người), có thể có khả năng bảo vệ nàng ít bị thương tổn.

88. Chương 88: Âm Mưu Trong Bóng Tối

Editor: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Nương nương, Mi phi nương nương đưa Huệ phi nương nương canh cổ độc. Huệ phi nương nương cực kỳ tức giận, triệu Dục Vương phi tiến cung.” Trong Trữ Ngọc cung, một tỳ nữ mặc cung trang màu lam nhạt ở trước mặt nữ tử ngọc phượng kim tuyến tử mĩ bầm báo.

Nữ tử giơ móng tay vừa sơn xong lên, thổi nhẹ, khoe miệng hiện lên một ý cười ngoan độc: “Cứ để các nàng đầu đi. Mi phi kia thật đúng là quân cờ tốt, bản cung dùng thật thuận tay, so với Doanh phi kia được việc hơn nhiều.”

“Dạ, hoàng hậu nương nương anh minh.” Nha đầu cúi đầu.

“Xuân Đào, người đi tiếp, tiếp tục khơi dậy hận ý của Huệ phi nương nương. Làm cho các nàng tự mình tranh đến người sống ta chết.” Hoàng hậu ngạo nghễ liếc mắt cung tì kia một cái, “Người cứ yên tâm làm việc cho bản cung, lão gia lão phụ ở quê của người bản cung sẽ phái người chiêu cố tốt.”

Nha đầu dáng vẻ phục tùng, cắn chặt hai môi: “Vâng, nương nương.”

Bên trong là ánh nến vàng mờ nhạt, trên đỉnh mái hiên là màn đêm đen tối, Thất Nhân trầm con người. Thật đúng là bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau. Hoàng hậu này có chủ ý thật tốt. Tọa sơn quan hổ đấu? Vậy đừng trách nàng đem ngọn núi này xóc lên!

Đảo mắt nháy nháy với Hải Đường. Hải Đường bám theo nàng, lướt vào chỗ tối.

“Người vẽ tranh thế nào?” Thất Nhân nhìn Hải Đường.

“Còn có thể.” Hải Đường nội tâm buồn bực. Hiện tại nên lo lắng hẳn là tiểu nha đầu bên người Huệ phi đang làm nội gián cho hoàng hậu mới đúng, sao lại nói chuyện về tranh?

“Vậy liền dựa theo bộ dáng oa nhi vẽ bức tranh tiểu hài tử đi.” Thất Nhân xoay người hướng về phía Mi Di cung – cung điện của Ngũ Nhiêu.

“Ô ô ô”, hồng trường nhuyển tháp, lụa mỏng phủ trên người, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Ngũ Nhiêu chợt nghe tiếng khóc nỉ non.

Phút chốc trợn mắt, cảnh giác nhìn bốn phía: “Ai?”

Không có nửa điểm tiếng vang.

Cảm thấy buông lỏng, bỗng căng thẳng. Im lặng như vậy mới thực sự không bình thường!

“Người tới a! Người đâu mau tới a!” Hô to lên.

Hốt hoảng, ngọn đèn lóe ra một chút, tắt ngóm.

Ngũ Nhiêu căng thẳng nhìn chung quanh, khoác nhanh áo ngủ bằng gấm, rụt vào phía trong giường.

“Ô ô ô”, tiếng trẻ em lại nổi lên, đứt quãng, xa xôi oán oán, giống như muốn nói cái gì.

“Ai ở nơi này giả thần giả quỷ?” Ngũ Nhiêu lớn tiếng hét lớn.

Chợt thấy trước mắt một đứa trẻ con cuộn mình thối qua, làn da phẩn nộ, giống như có thể chảy ra nước.

Ngũ Nhiêu trừng mắt, “A —” Hét to một tiếng.

“Ô ô ô”, khóc nỉ non thanh lại thối qua.

Ngũ Nhiêu vung tay khua ra: “Cút ngay!” Nhưng lại giống như chạm vào một mảnh hư không.

Ngũ Nhiêu nhìn mình tay, lại hoảng sợ phát hiện trên tay có một mảnh đỏ.

Ngẩng đầu, đối diện là mặt oa nhi kia — ngũ quan đỏ máu, máu đầy mặt. Như từ địa ngục tới!

“Rầm” Một tiếng, Ngũ Nhiêu bị dọa hôn mê bất tỉnh.

“Nương nương, nương nương, người không sao chứ?” Chợt nghe bên tai truyền đến tiếng tỳ nữ bên người gọi, Ngũ Nhiêu bỗng dưng mở mắt.

“A — không cần lại đây!” Hoảng sợ hô lên.

“Nương nương? Nương nương!” Tỳ nữ không hiểu gì hết.

Ngũ Nhiêu mờ mịt nhìn về phía nàng, nhìn Mi Di cung không hề biến hóa. Bỗng nhiên phản ứng lại, thì ra đứa nhỏ kia là ác mộng! Nghĩ đến cũng đúng, mình thế nào lại bị giấc mơ làm cho hoảng sợ như vậy?

Nàng tay áo, muốn lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Trong nháy mắt giro cánh tay trái lên, nàng tròn tròn mắt.

Sắc mặt phút chốc thay đổi.

Chỉ thấy trên cánh tay trái có một hàng vết máu cong vẹo: “Di di, đến chơi với ta nha.”

“A –” Tiếng kêu bén nhọn thăm thiết quay quanh Mi Di cung.

“Làm sao vậy? Mới sáng sớm đã hoang mang rối loạn cái gì.” Hoàng hậu mặc bộ kim lụa y, từ trong phòng đi ra. Mi phi này cũng thật là, có chuyện quan trọng gì, mà lại quấy nhiễu giấc mộng người khác?

“Hoàng hậu nương nương, tối hôm qua Mi Di cung của nô tỳ có chuyện ma quái!” Ngũ Nhiêu nhanh nhẩu đầu mi, sắc mặt trắng bệch.

“Chuyện ma quái?” Hoàng hậu hừ một tiếng, ngồi xuống. “Loại chuyện này người cũng tin?”

“Không gặp nô tì cũng không tin!” Ngũ Nhiêu đi đến trước mặt hoàng hậu, vén tay áo. Lộ ra vết hồng trên cánh tay.

Hoàng hậu liếc mắt một cái: “Loại chuyện này chẳng qua là trò đùa quái đản nào đó mà thôi. Mi phi, Mi Di cung của người đại khái là có nội quỷ, nên trở về chỉnh đốn mới đúng, đến Trữ Ngọc cung của bản cung làm chi?” Sau đó ghét bỏ phất phất tay, “Tại sao không tẩy rửa, sáng sớm nhìn đến màu đỏ như vậy, thật sự là ghê tởm.”

“Hoàng hậu nương nương, cái này..... Rửa không sạch..... Nô tì rửa vô số lần, nó cũng luôn luôn như vậy.” Ngũ Nhiêu vội la lên.

“Nga?” Hoàng hậu lúc này mới tỉ mỉ tường tận nhìn hàng chữ kia, “Người nói là con của Huệ phi kia?”

“Đúng!” Ngũ Nhiêu đáp, “Chính là đứa trẻ kia, bộ dạng giống nhau như đúc.....” Dừng một chút, sợ hãi nói, “Nương nương, đứa trẻ kia có phải tới tìm chúng ta báo thù hay không?”

“Nói bậy!” Hoàng hậu lớn tiếng nói một câu, “Bất quá chỉ là đứa nhỏ mới lớn chút xíu, có thể viết ra chữ như vậy sao?”

“Nhưng,” Ngũ Nhiêu cãi lại, “Đứa nhỏ kia đã mất, không thể dùng tiêu chuẩn đứa nhỏ ở thế gian này mà so sánh”

Hoàng hậu đang muốn mở miệng, bỗng dưng mở to hai mắt, sắc mặt đột biến, thẳng tắp nhìn cánh tay Ngũ Nhiêu không nói lời nào.

Ngũ Nhiêu sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Chỉ thấy dấu ấn hồng trên cánh tay kia thực sự chậm rãi không thấy đâu, biến mất dưới lớp da.

“Hoàng hậu.....” Ngũ Nhiêu giọng run run, quả nhiên không phải chuyện tình có khả năng xuất hiện trên thế gian này, quả nhiên là đứa trẻ kia đến đòi mạng! “Hoàng hậu nương nương, người phải giúp giúp nô tì a. Trữ Ngọc cung của ngài, là nơi trang quý, quý quái không dám tiến vào. Xin cho nô tì ở tạm Trữ ngọc cung.”

“Bậy bạ!” Hoàng hậu liếc mắt nhìn nàng một cái, “Trữ Ngọc cung của bản cung há ai cũng có thể vào ở sao?” Nữ nhân này, là muốn hậu vị muốn điên rồi đi, cứ nhiên vọng tưởng cùng nàng ở trong Trữ Ngọc cung?

“Nương nương, ngài không thể không đếm xỉa gì đến nô tỳ như vậy a! Giết đứa nhỏ kia, không phải là đề nghị của ngài sao? Được kia, cũng là ngài đưa cho nô tì. Bây giờ, sao liền qua cầu rút ván như vậy?”

“Mi phi! Chú ý lời nói của người!” Trong mắt hoàng hậu ánh lên vẻ tàn nhẫn, uy nghiêm, liên tục chất vấn, “Bản cung là hoàng hậu, làm sao có thể làm ra việc vô sỉ như vậy? Rõ ràng là người chọc ra tai họa, còn muốn gắp lửa bỏ lên người bản cung sao?”

“Người! Cư nhiên trở mặt!” Ngũ Nhiêu khó thở.

“Mi phi, hiện tại cũng không phải thời điểm nói chuyện này.” Hoàng hậu phớt lờ chứng cứ, hiện tại cùng Ngũ Nhiêu trở mặt cũng không phải thời cơ tốt, nói không chừng còn có thể một vô hai tán, trước hết phải ổn định mới được, “Mi phi, hiện tại nên ngẫm lại làm thế nào giải quyết việc này mới đúng.”

“Hừ, còn có thể giải quyết thế nào, cũng không thể bảo ta đi bồi người chết!” Ngũ Nhiêu tức giận hừ.

“Hoàng hậu nương nương, có thể cho lão nô nói vài lời.” Bên người truyền đến một giọng lão bà thành thực.

Hoàng hậu quay đầu, đúng là lão mama từ nhà mẹ đẻ mang đến mình tín nhiệm nhất: “Nói!” Nàng có thể trong hậu cung ổn định traten tuyến, rất nhiều lúc đều là dựa vào lão mama này ra chủ ý cho nàng.

“Nghe nói, hôn thường lui tới là vì kiếp này có người đốt hương cung phụng hần mỗi ngày. Trong cung Mi phi nương nương xuất hiện chuyện như vậy, chắc là Thanh Huệ cung giở trò quỷ.” Lão mama trầm ổn nói, “Nghe nói Thanh Huệ cung kia lập bia trường sinh cho tiểu hoàng tử. Lão nô cho rằng, chỉ cần thiêu Thanh Huệ cung của nàng, liền có thể xong hết mọi chuyện.”

Hoàng hậu vỗ lòng bàn tay: “Nói rất đúng!” Lão mama quả nhiên hiểu tâm nàng, vừa vặn mượn tay Mi phi giết Huệ phi kia! “Mi phi, người luôn bị đặt ở dưới Tam tỷ người cũng không phải là biện pháp. Huệ phi là tâm của bệ hạ, đây là chuyện thật trong cung đều biết. Người cho dù phấn đấu bao nhiêu năm, cũng chỉ có thể làm con sâu dưới chân nàng mà thôi. Nghe nói mấy ngày trước lại bị nàng lấy cung quy ra giáo huấn đi?” Hoàng hậu sao chịu bỏ qua cơ hội lần này, khuyên bảo Ngũ Nhiêu giết Tam Huệ.

Ngũ Nhiêu vốn căm giận, lại nghe lão mama nói, rồi nghe thấy hoàng hậu nói chuyện thế này, lập tức liền hiểu được ý tứ của nàng.

“Hoàng hậu nương nương, người đây là muốn mượn đao giết người?” Ngũ Nhiêu tất nhiên không phải ngu ngốc, điểm ấy vẫn là có thể hiểu được.

“Cũng không phải.” Hoàng hậu nói, “Nói chung là mọi người đều đạt được mục đích mà thôi. Thiếu Huệ phi, người có thể ngồi trên vị trí đứng đầu tứ phi, cũng không cần cả ngày lo lắng bị oan hôn quần thân. Có sao lại không làm? Hay là, Mi phi người vẫn còn có chút tình cảm tỷ muội đối với Huệ phi? Nhưng Huệ phi hoàn toàn không xem người là muội muội đâu.”

Ngũ Nhiêu âm thầm cân nhắc, hoàng hậu này tuy ráp tâm bất lương, nhưng cũng có lý. Trong cung này có Tam Huệ, mình vĩnh viễn đều không có ngày ngai lên.

“Huống hồ, trong cung chấy nhá, quý phi chết chấy, bất quá cũng là chuyện bình thường, so ra thì việc hạ độc kia mạnh hơn.” Hoàng hậu hàm ý ám chỉ.

Ngũ Nhiêu giật mình.

“Hay là, Mi phi chuẩn bị đem chuyện lấy mạng tiểu hoàng tử đi bẩm báo bệ hạ?” Hoàng hậu trong giọng nói mang theo cười lạnh, “Mi phi, người nên biết, mưu hại con nối dõi của hoàng gia là tội như thế nào? Đương nhiên, người cũng có thể đổ lên người bản cung. Nhưng, người cho rằng dựa vào thế lực của bản cung, một mình người có thể đánh đổ sao? Tự người hãy suy nghĩ cho kỹ đi!”

Một phen giống như lo lắng cho Ngũ Nhiêu, nhưng thực chất là mang theo uy hiếp rõ ràng.

Tâm tư Ngũ Nhiêu kịch liệt dao động.

“Nếu muốn hủy Thanh Huệ cung của nàng ta, bản cung sẽ giúp người một tay!” Giọng điệu hoàng hậu lại xoay chuyển, bưng trà trên bàn, uống một ngụm, cho Ngũ Nhiêu thời gian suy xét.

Tâm trạng Ngũ Nhiêu ổn định lại, độc ác nói, “Được, hoàng hậu nương nương, liền thiêu Thanh Huệ cung của nàng ta đi! Để Huệ phi nàng xuống địa phủ hội hợp cùng đứa con ma quỷ kia của nàng đi!”

Hoàng hậu khước miệng mân trà hướng về phía trước cong cong ý cười.

Khóe miệng lão mama phía sau cũng cong lên, nếu cẩn thận quan sát, trong mắt nàng lưu quang linh động nhưng thật ra hoàn toàn không thích hợp với khuôn mặt.

Đáng tiếc hai người đằng trước đang bị âm mưu che mắt, hoàn toàn không có chú ý tới một tiểu nhân vật như vậy.

Ban đêm, trong Thanh Huệ cung, mọi người đều ngủ.

Dạ minh châu trong phòng Tam Huệ phát ra ánh sáng vàng nhạt, chiếu một cái bóng uyển chuyển lên trên lụa mỏng nội trướng.

Mấy cái bóng đen hiện lên, một trận bận rộn.

Bỗng nhiên, ánh lửa chột bén lên, khói đặc nổi dậy. Chỉ một chút hơi gian, lửa lớn liền lan ra, chặt chẽ nối thành một đường cong.

Cả tòa Thanh Huệ cung trầm trong biển lửa.

Ánh lửa chói mắt, chiếu sáng khắp đêm tối, rõ ràng giống như ban ngày.

“Cháy! Thanh Huệ cung cháy!”

“Chữa hoả a!”

“A! Nương nương còn bên trong!”

.....

Chỉ mấy khắc thời gian, tĩnh lặng trong cung liền bị phá vỡ.

Mọi người dồn dập chạy về hướng Thanh Huệ cung.

Cứu hoả lại cứu hoả, báo tin rồi báo tin.

Trong lúc nhất thời, tiếng người huyên náo âm ỉ.

89. Chương 89: Lửa Nướng Lợn Sữa

Editor: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hải Đường nhìn Thất Nhân đang vui chết đi được ở đằng trước, trên trán chảy xuống một đồng hắc tuyến. Có người như vậy sao? Không giúp cứu hoả, ngược lại nơi nơi đổ thêm dầu, trợ lửa. Đáng vẻ cực kỳ thích thú!

Thất Nhân thấy Hải Đường ở phía sau không hề có dấu hiệu động đậy, cầm một thùng dầu quăng qua: “Nhanh đổ đi a!”

Hải Đường thật sự là nhịn không nổi nữa: “Vương phi, sao phải giúp hoàng hậu thiêu Thanh Huệ cung?”

Thất Nhân liếc nhìn nàng một cái: “Đương nhiên làm muốn đem đám cháy này thiêu càng to một chút mới được, vậy mới có lợn sữa nướng để ăn a!”

Hải Đường tiếp tục hắc tuyến, lợn sữa nướng? Nữ nhân này lại đang nói lung tung cái gì đó? Trong đám cháy, hình như là tỷ tỷ nhà nàng đi.

Nữ nhân này lúc thì kêu nàng làm mặt nạ da người, chốc lát lại bảo nàng phóng hỏa. Kế tiếp, còn muốn làm chuyện kỳ quái gì nữa đây?

Nhìn thùng dầu trong tay, được rồi, quên đi, đổ đi. Bên trong kia cũng không phải thứ tốt đẹp gì, chết cháy cho đời bớt tai họa. Vợ lấy thùng dầu, cật lực hắt.

Thất Nhân liếc mắt nhìn một cái, Hoa Hồ Điệp này lúc này còn giả bộ làm người tốt. Hiện tại xem tư thế nàng hất đầu kia, so với mình càng thêm mãnh liệt.

Lại ngẩng đầu nhìn sang đám người đang tụ tập, Thất Nhân cười cực kỳ sáng lạn. Không sợ loạn, chỉ sợ không đủ loạn.

“Bệ hạ giá lâm!” Cung giám vội vàng báo.

Long loan (kiệu rồng) vội vàng đến. Hách Liên Vân Lam giống như vừa mới leo ra từ ổ mỹ nhân, trên người chỉ khoác một kiện long bào liền chạy lại đây.

Trong mắt tất cả đều là lửa cháy điên cuồng, nuốt hết thấy Thanh Huệ cung.

Lửa kia như đang thiêu lòng Hách Liên Vân Lam. Không đợi long loan dừng lại, hần liền nhảy xuống. Cáp tốc đến gần, không còn vẻ trầm ổn của hoàng thượng ngày thường.

“Bệ hạ, bệ hạ, cẩn thận!” Cung giám vội vàng giữ chặt Hách Liên Vân Lam, “Đằng trước lửa rất mạnh, bệ hạ đứng ở chỗ này mới an toàn.”

“Hỗn trưởng! Cút ngay!” Hách Liên Vân Lam rống giận, Thanh Huệ cung cháy! Huệ Nhi còn bên trong!

Đẩy cung giám ra tiếp tục sải bước đi nhanh về phía trước.

Huệ Nhi làm sao có thể xảy ra chuyện? Nếu không phải mấy ngày gần đây mình tức giận với Huệ Nhi, lại cố ý đi chỗ phi tần khác, mà vẫn ở cùng Huệ Nhi, có phải sẽ không có chuyện Thanh Huệ cung cháy hôm nay hay không?

Hắn thân là hoàng đế, muốn dạng nữ nhân gì mà không có? Nhưng hết lần này đến lần khác lại nhất kiến chung tình với Tam Huệ, tái kiến ái mộ. Hắn thừa nhận mình cực kỳ ngoan độc, vì sự nghiệp thống trị của mình có thể hy sinh bất luận kẻ nào, bao gồm cả đứa nhỏ của chính mình. Nhưng, cũng chỉ có Tam Huệ, là hắn luyện tiếc.

Thậm chí lúc thấy Tam Huệ vì đứa con đã chết mà khóc đứt ruột đứt gan, hắn lần đầu tiên cảm thấy chán ghét bản thân mình.

Hắn biết mình là đế vương, không thể để một nữ nhân chiếm vị trí trong lòng mình, ảnh hưởng hết thảy đến mọi phán đoán của hắn, đế vương nếu có tình, nhất định sẽ thất bại.

Hắn cũng từng nghĩ tới phải gạt bỏ Tam Huệ, chấm dứt ý niệm trong đầu mình. Nhưng hắn không làm được.

Hắn còn chưa ra được quyết định, Huệ Nhi của hắn làm sao có thể cứ như vậy bỏ hắn mà đi!

“Bệ hạ, xin bảo trọng long thể!” Nhóm cung nô dồn dập tiến lên khuyên can.

“Hỗn trưởng! Mau đi cứu hoả!” Hét to rống giận. Một mảnh cuồng nộ.

Mọi người vội vàng tuân theo thánh mệnh chạy.

“Chắc chắn, bệ hạ đối với Huệ phi nương nương cũng là một mảnh chân tình đó” Trong bóng đêm, hai bóng người xinh đẹp đứng bên ngoài nhìn sự tình phát triển, “Cũng không uống công một mảnh tình ý của Huệ phi nương nương.” Hải Đường thở dài.

Thất Nhân gạt đầu, lần đầu tiên đối với Hách Liên Vân Lam có chút xiu hảo cảm, con người khi ở tình thế cấp bách, mới có thể bộc lộ ý niệm chân thật trong lòng.

Trước kia nàng cảm thấy Hách Liên Vân Lam lợi dụng Tam Huệ, ngày càng lần sâu, đoạn cảm tình này, là Tam Huệ cứ một mình cam chịu, hoàn toàn không nhận được hồi báo tương ứng từ Hách Liên Vân Lam.

Mà bây giờ, xem phản ứng của nam nhân này, thật ngoài dự kiến của nàng.

Vốn nàng thiết kế tất cả chuyện này, có một chút là làm cho Tam Huệ nhìn rõ bộ mặt của nam nhân này, cho dù Tam Huệ muốn ở lại trong cung, về sau cũng không cần si tình như vậy mới tốt.

Không hiểu thế nào lại được nhìn thấy một màn như vậy.

Nâng mắt, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh Tam tỷ nàng.

Tam Huệ bên miệng ôn nhu cười, chậm rãi đến gần Hách Liên Vân Lam đang nổi giận.

Hách Liên Vân Lam lấy một khối chăn bông, choàng trên người, múc nước, đổ lên người mình. Đám nô tài này, đến thời khắc mấu chốt, tại sao lại vô dụng như vậy! Chậm như thế, vạn nhất Huệ Nhi xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

“Bệ hạ.....” Nhóm cung nô một đám ôm lấy Hách Liên Vân Lam, “Bệ hạ, vạn vạn lần không thể! Ngài là thiên tử chí tôn, có thể nào đi chịu nguy hiểm như vậy?”

“Cút ngay!” Hách Liên Vân Lam đá văng những người này, hướng vào bên trong phóng đi.

“Bệ hạ.....” Tam Huệ khẽ mở môi, giọng nói nhu hòa đến cực điểm truyền ra.

Nhóm cung nô trong lúc nhất thời đều kinh ngạc đứng yên, Huệ phi nương nương ở bên ngoài, bệ hạ bọn họ kích động làm gì? Vậy trong Thanh Huệ cung là người nào?

Hách Liên Vân Lam vẫn như trước dồn lực chú ý ở biển lửa bên kia, nói một tiếng: “Lăn.....” Bỗng nhiên dừng miệng, không thể tin quay đầu lại.

Thấy rõ người phía sau, vui sướng trong mắt Hách Liên Vân Lam lập tức thay thế sự phẫn nộ. Ném chăn bông trên người xuống, mặc kệ ẩm ướt cùng chặt vật trên người, nhanh bước lên, bắt lấy Tam Huệ, vội vàng cao thấp xem xét: “Huệ Nhi, có bị thương hay không?”

“Bệ hạ, nô tì tốt lắm.” Tam Huệ ôn nhu đáp. Giơ tay lên, mềm nhẹ lau đi những giọt nước trên mặt cho hắn.

Nàng thấy Hách Liên Vân Lam vì mình gấp gáp giận dữ như vậy, liền biết mình lựa chọn đúng rồi. Hắn có lẽ không phải một quân vương tốt, nhưng hắn đối với nàng mà nói, đã là một phu quân đủ tốt.

“Nàng đi đâu?” Hách Liên Vân Lam như là nghĩ qua chút gì liền sợ, “Không ở bên trong là tốt!”

Tam Huệ nâng tay cầm bài trường sinh của tiểu hoàng tử, thần sắc nghiêm bi thương: “Hôm nay vẫn còn quý lễ, nô tì mang theo bài vị hoàng nhi đi đến chỗ hoa viên ngày đó hoàng nhi yêu nhất, hy vọng hoàng nhi có thể nghe được nô tì trông mong, mà trở về nhìn nô tì.”

Nói một phen làm nội tâm Hách Liên Vân Lam chua xót cùng áy náy một trận.

“Nhưng không ngờ được,” Tam Huệ ngẩng đầu nhìn Thanh Huệ cung đã thành biển lửa, làm như sợ hãi, “Lúc trở về, nơi này thành bộ dáng này.” Dừng lại, Tam Huệ lại nói, lau bài vị, mang theo chút suy nghĩ sâu xa, “Nô tì nghĩ, có phải bên trong u tối, nên hoàng nhi mang theo nô tì tránh khỏi trận tai họa này hay không?”

Tam Huệ tất nhiên là hiểu được lý do trận hỏa hoạn này. Trận này là kế hoạch, nàng và Thất Nhân cùng thương lượng. Hỏa thiêu Thanh Huệ cung, cũng là hành động mạo hiểm, không nghĩ sẽ đem tất cả tai họa đều cuốn lên thân mình. Nhưng theo như lời Thất Nhân nói, tiếc rẻ cái nhỏ, sẽ không lớn đại sự. Vì báo thù cho hoàng nhi, nàng nguyện ý làm hết thấy.

Hách Liên Vân Lam nghe xong, trong lòng tức giận. Rốt cuộc là ai chủ đạo trận hỏa lớn này? Là ai, muốn đẩy Tam Huệ vào chỗ chết?

“Bệ hạ.....” Thị vệ vội vàng báo lại, “Trong đám cháy là Mi phi nương nương.”

Mi phi? Hách Liên Vân Lam cau mi. Ngũ Nhiêu sao lại liên quan tới đám cháy Thanh Huệ cung?

“Mi phi?” Tam Huệ hỏi, cuống quý nghi hoặc, “Như thế nào lại ở trong này?”

Ngẩng đầu, thấy một nữ tử cháy đen nửa bên mặt, bờ môi biến thành hai cây lập xườn, quần áo còn lưu lại một vài đốm lửa, cứ nhiên chìm vào hôn mê được nâng đi ra.

“Mi phi!” Hách Liên Vân Lam tỉ mỉ nhìn một hồi, chấn động, “Làm sao lại thành cái dạng này? Nhanh truyền Thái y a!” Tướng mạo trước giờ luôn là một phần quan trọng nhất trong sinh mạng nữ tử, vốn là bộ dáng xinh đẹp, dung mạo bị hủy thành như vậy, về sau nên làm sao bây giờ?

Ngũ Nhiêu này vẫn có chỗ dùng, tiểu hổ phù còn trong tay bác. Hấn vẫn chưa lấy được, sao dễ dàng để Ngũ Nhiêu xảy ra chuyện?

“Dạ! Dạ!” Cung nô cũng bị bên mặt cháy xém của Mi phi dọa, khuôn mặt cháy đen giống như mới từ trong lò than đi ra, giống như mặt hắc quỷ vô thường, thật làm cho người ta muốn ói.

“Thế nào? Tiết mục quay lợn sữa nướng như thế nào? Tuy rằng chỉ nướng một nửa.” Thất Nhân lạnh lạnh nói một câu.

Hải Đường liếc nhìn nàng một cái: “Lợn sữa này cũng có chút gây yếu đi. Ta thích lợn béo hơn.”

Hai người hoàn toàn không thêm đếm xỉa đến sống chết của Ngũ Nhiêu, nói chuyện phiếm đã sớm quên mình chính là đầu sỏ nướng con lợn sữa này.

“Kế tiếp liền chờ màn trình diễn chó điên cắn cuồng đi.” Thất Nhân lại lạnh lùng tiếp một câu.

Tính về hãm hại vu oan, thì nàng tuyệt đối không thua bất cứ người nào trong cung.

“A –” Mi Di cung truyền đến tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

“Choang” một tiếng, ngay sau đó là tiếng gương vỡ vụn.

“Vì sao lại như vậy? Vì sao?” Ngũ Nhiêu xé họng kêu lên, nhưng cũng khàn khàn, sớm không còn giọng nói trong veo kiều mỹ như nước giếng trước.

Ngũ Nhiêu hoảng sợ che mặt mình, đây là mặt ai vậy? Không phải của nàng? Tuyệt đối không phải dung nhan như hoa nở của nàng. Là ai? Là ai lên lút thay đổi mặt của nàng?

“Nương nương, ngài bình tĩnh một chút. Thái y nói nương nương hiện tại không nên kích động.” Tỳ nữ vội vàng tới khuyên bảo.

Bình tĩnh? Phải! Nàng phải bình tĩnh! Nàng muốn biết rõ ràng rốt cuộc là ai hại nàng?

Bỗng dưng nhớ lại khi nàng bố trí xong người đến Thanh Huệ cung phóng hỏa, lão mama bên người hoàng hậu nương nương xuất hiện, nói là hoàng hậu ời.

Nàng tất nhiên là không nghi ngờ gì, liền đi theo.

Nào biết nửa đường lão mama kia đột nhiên cười quái dị vài tiếng: “Nương nương, hoàng hậu nương nương có lệnh, cho người đi theo bồi Thanh Huệ cung, ngày này sang năm, lão nô sẽ vì người đốt vài nén hương.”

Đang lúc nàng cảm thấy chuyện không thích hợp thì bỗng đầu trầm xuống, như bị người ta đánh hôn mê!

Tỉnh lại, liền thành dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy.

Giỏi! Hay cho hoàng hậu nương nương người! Đúng là tàn nhẫn như thế, muốn nhất tiễn song điêu (một tên bắn chết hai con chim) sao? Ngay cả nàng cũng muốn cùng trừ khử sao? Trong mắt Ngũ Nhiêu ánh lên cừ hận.

Cũng may mình mệnh lớn. Nếu không, đã thực sự trở thành oan hồn! Nếu mình chưa chết, làm sao có thể để hoàng hậu vừa lòng, như ý?

Nếu diện mạo đã như thế này, nàng cũng không sợ gì nữa. Cho dù muốn xuống địa ngục, nàng cũng muốn kéo hoàng hậu làm đệm lưng ỳnh!

“Bệ hạ! Ta muốn gặp bệ hạ!” Ngũ Nhiêu hô to lên. Nàng làm sao có thể để cho hoàng hậu kia sống ung dung tự tại qua ngày?

Đang hốt hoảng lại thấy Hách Liên Vân Lam cùng Tam Huệ đến thăm hỏi.

“Xảy ra chuyện gì?” Hách Liên Vân Lam sải bước tiến vào, trầm giọng hỏi.

“Bệ hạ!” Ngũ Nhiêu vừa thấy hấn, lập tức muốn từ trên giường đứng dậy, nhưng không có khí lực gì, đành ngã nhào xuống dưới.

“Mi phi, người nên nghỉ ngơi.” Hách Liên Vân Lam nhú mày, phát tay kêu nhóm thị tì chạy đến nâng Ngũ Nhiêu dậy.

“Bệ hạ, ngài phải làm chủ cho thần thiếp!” Ngũ Nhiêu nửa giận nửa khóc.

“Mi phi, người cứ nói từng cái là được. Quả nhân sẽ không để người bị ủy khuất gì.” Hách Liên Vân Lam hòa ái nói.

Tam Huệ bộ dạng thuận theo. Chờ trò hay lên sàn.

90. Chương 90: Vứt Bỏ Như Giày Cũ

Editor: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Bên trong xe ngựa rộng lớn hoa lệ của vương phủ, nữ chủ dựa trước cửa sổ, vui vẻ xem phong cảnh bên ngoài, nam chủ ngồi đối diện, lẳng lặng nhìn nàng.

“Nàng có hiểu, đem Huệ phi đưa lên vị trí kia, về sau sẽ ở thế đối lập với nàng.” Hách Liên Vân Lâm nói ra sự thật. Hắn đương nhiên biết Thất Nhân suy nghĩ cái gì, cũng biết Thất Nhân chẳng qua chỉ là suy nghĩ cho Huệ phi.

“Chính là việc này.” Thất Nhân quay đầu, “Lão gia, chàng không thể không đoạt thiên hạ này sao?”

Trong hoàng cung.

Hách Liên Vân Lam giận dữ nhìn hoàng hậu bên dưới: “Hoàng hậu, người còn gì để nói?” Hoàng hậu làm gì hắn đều có thể mặc kệ, nhưng duy độc chuyện muốn hãm hại Tam Huệ, hắn không thể dễ dàng tha thứ.

Hoàng hậu vẻ mặt trấn tĩnh: “Bệ hạ dựa vào cái gì nói như thế? Nô tì không thẹn với lương tâm, làm sao không có lời nào để nói!”

“Không thẹn?” Hách Liên Vân Lam vỗ bàn, “Hoàng hậu, người phóng hỏa Thanh Huệ cung, muốn đẩy Huệ phi vào chỗ chết, còn dám nói không thẹn?”

Hoàng hậu ngẩng đầu lên, nói từng chữ đồng dục: “Bệ hạ, vì sao ngay từ đầu ngài liền nhận định là nô tì gây nên? Sao không nói Huệ phi nàng cố ý bày bố trận giả, hoặc là tỳ muội các nàng cấu kết với nhau làm việc xấu, cố ý hãm hại nô tì?” Rất đồng dục.

“Làm càn! Trước mặt quả nhân người còn dám nói ẩu nói tả như thế?” Hách Liên Vân Lam từ trong tay áo ném ra một cuộn giấy nhỏ, âm thanh lạnh lùng nói: “Hoàng hậu nương nương vô tội của quả nhân, chính người hãy mở ra xem!”

Hoàng hậu dự cảm thấy không tốt, xoay người đưa tay, mở ra. Vẻ mặt lập tức biến sắc.

Nàng cư nhiên nhìn thấy ý chỉ hỏa thiêu Thanh Huệ cung của hoàng hậu! Phía dưới lại có phượng ấn của nàng!

“Bệ hạ, cái này tuyệt đối là vu hãm (vu cáo hãm hại)!” Nàng khẳng định ý chỉ tìm cớ vệ tinh nhuệ đi thiêu Thanh Huệ cung đã bảo lão mama thiêu rồi. Nàng sao có thể lưu lại nhược điểm lớn như vậy cho người khác tìm?

Lão mama? Đột nhiên, hoàng hậu cảm thấy kinh hoàng, lão mama ngày thường vẫn đi theo bên người mình như thế nào lúc này không thấy bóng dáng?

“Hừ, hoàng hậu, người còn khẳng khẳng một mực?!” Hách Liên Vân Lam hung hăng liếc mắt nhìn nàng một cái, “Xem ra, Lã Ly cung mới là chỗ tốt nhất dành cho người!”

Lã ly cung? Đó không phải lã cung giành cho phế hậu sao?

Hoàng hậu kinh hoàng mở to mắt: “Bệ hạ —”

“Thái tử đi theo mẫu thân như người, thật sự là bất hạnh cho hắn!” Hách Liên Vân Lam nói tiếp, “Từ nay về sau, thái tử liền do Huệ phi dạy đi.” Cúi như hắn bù đắp cho Tam Huệ một đứa nhỏ.

“Không! Bệ hạ!” Hoàng hậu lập tức kêu lên, làm sao có thể để cho người khác đoạt con mình? Quý bà qua, ôm lấy chân Hách Liên Vân Lam, vội la lên: “Bệ hạ, không thể.....”

Hách Liên Vân Lam chán ghét nhú mày, vội đi qua một bên: “Đưa hoàng hậu đến Lãn Ly cung!”

Trong lòng các cung nhân âm thầm suy tính, trong cung này chỉ có vài người có thể lực được sủng ái, mà một người bị hủy dung, thật bị thương, một người bị nhốt vào lãn cung.

Thực sự chỉ còn lại một mình Huệ phi, thì còn ai dám tranh giành?

“Nếu ta thật sự muốn như thế, nàng sẽ làm thế nào?” Hách Liên Vân Lâm hỏi, hắn muốn biết, giữa mình và Tam tử, nàng sẽ chọn như thế nào?

Thất Nhân thở dài: “Giúp chàng, bảo vệ nàng.” Đã sớm nhận định, trong chiến tranh của nam nhân, tổn thương cũng chỉ là nữ nhân. Nhưng nàng không muốn kéo Tam Huệ vào.

“Diễm Hoàng triều ngày nay, vốn nên thuộc về phụ vương ta.” Hách Liên Vân Lâm trầm giọng nói, “Phụ vương không muốn kế vị, vì thế tìm hoàng gia gia, muốn hắn sửa lại thánh ý. Nhưng ngay tại lúc đó, cư nhiên biết được tiên đế không phải là long tử (ý nói con vua) chân chính.”

Không phải long tử? Thất Nhân cau mi. Tiên đế cư nhiên không phải người hoàng gia Hách Liên? Nói cách khác Hách Liên Vân Lam hắn cư nhiên không có huyết thống hoàng gia! Khó trách, đối với hậu duệ Dục vương Hách Liên Vân Lâm có kiêng kị như thế, phần hận như vậy.

“Phụ vương đối với chuyện này cũng lạnh nhạt, vẫn như trước không nghĩ kế thừa ngôi vị hoàng đế. Nhưng tiên đế lại không tin, dùng Hồng Môn Yến, tự tay độc chết phụ vương cùng mẫu phi của ta.”

Thì ra đây mới là chuyện xưa thực sự, mang đầy thù hận.

Thất Nhân chăm chú, tiếp tục nghe.

“Hách Liên Tam Hoài tất nhiên sẽ không tha cho ta, cũng cường chế rút được cho ta. May mắn lúc đó Cố ninh vương thông hiểu được lý, tới kịp, cứu ta một mạng.”

Cho nên mới nói Cố gia đối với hắn có ân đi.

Chính là Hách Liên Tâm Hoài làm sao lại thả hắn đi?

“Ngoại nhân chỉ nói toàn gia Dục vương không biết bị quái bệnh gì, chết oan chết uổng. Nhưng là, nội tình bên trong, có ai biết được huyết tình bản thủ trong đó? Năm đó, thế lực của Hách Liên Tam Hoài ngay cả hoàng gia gia cũng không khống chế được. Hoàng gia gia vì bảo vệ tánh mạng ta, gấp rút điều hậu duệ Dục vương trấn thủ biên cương phía nam, trốn khỏi độc thủ của Hách Liên Tâm Hoài.”

“Hách Liên Tâm Nhụy là chuyện gì xảy ra?” Thất Nhân đột nhiên nhớ tới công chúa hoàng thất ở Cơ gia kia, thì ra mình đều nghĩ sai rồi.

Chỉ nghĩ Hách Liên Tâm Nhụy cùng Hách Liên Tâm Hoài là huynh muội loạn luân, lại không ngờ, hai người dĩ nhiên là hoàn toàn không có vấn đề gì. Nói như vậy, Cơ Lục Phúc ngu ngốc kia thế nhưng mới là người chính thống thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Hách Liên Vân Lâm liếc mắt nhìn Thất Nhân một cái, Thất Nhân chưa bao giờ là người ngốc, ngày đó mình ở kinh đô viết cho nàng phong thư, kêu nàng xử lý việc kinh doanh dây dưa giữa Chiến gia cùng Cơ gia, đó là muốn nàng hiểu rõ mọi chuyện phát sinh ở Cơ gia.

Dù sao Thất Nhân cũng là nữ nhi Cơ gia, theo Nhị Tuyệt nói, Thất Nhân trước kia cùng hiện tại là hai người hoàn toàn bất đồng. Hắn không quan tâm trên người Thất Nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn tin tưởng lấy năng lực hiện tại của Thất Nhân, tuyệt đối có thể tự mình tra xét ra khúc mắc giữa Cơ gia với hoàng gia.

“Hách Liên Tâm Hoài thật ra yêu Hách Liên Tâm Nhụy, nhưng đây cũng là chuyện không thể thông cáo ra bên ngoài. Hách Liên Tâm Hoài lại không muốn công chúa gả cho người khác, liền đem nàng an trí ở Cơ gia. Nữ nhân của hoàng đế, Cơ Nguyên nào dám động? Liền yên tâm.”

Thất Nhân cảm thấy nhảy dựng một cái, Hách Liên Tâm Nhụy biết rõ quan hệ của Ngũ Nhiêu cùng Vân Lam, mà vẫn không ngăn cản Ngũ Nhiêu vào cung, lấy tính cách của Hách Liên Tâm Nhụy kia, tuyệt đối không phải người cam chịu hiện tại như vậy, biết thế nào là thỏa mãn, chẳng lẽ nàng muốn thực ra là thông qua Ngũ Nhiêu kéo đưa con ngốc của mình nhập chủ hoàng cung?

“Chuyện huyết thống hoàng thất linh tinh, ta chưa bao giờ quản. Ta chỉ muốn báo thù. Nếu người nọ vì giang sơn mà giết cả nhà ta, ta đây liền đoạt giang sơn kia của hắn, khiến hắn sau này cũng không thể sống yên ổn.”

Thì ra đây là nguyên nhân hắn tranh đoạt thiên hạ. Thất Nhân mỉm cười một chút, ít nhất không giống Hách Liên Vân Lam, không phải vì ham muốn quyền lực.

“Vậy còn chàng?” Ngồi thẳng người, Thất Nhân hỏi.

“Cái gì?” Hách Liên Vân Lãm nhìn nàng, không biết nàng hỏi cái gì.

“Trong lòng chàng có phải còn dừng lại ở lúc tám tuổi năm ấy không?” Hỏi rõ ràng.

Hách Liên Vân Lãm nhìn nàng không nói lời nào. Quả thật, thù hận dưới đáy lòng hắn vẫn làm hắn dừng ở lúc tám tuổi không thể thoát ra được. Hắn hao hết tâm tư, bồi dưỡng thế lực, thậm chí lợi dụng rất nhiều người, chỉ vì để có thể báo thù này. Vì muốn lấy tiểu hổ phù của tiên đế, hắn thậm chí muốn kết hôn với chính đường muội ruột của mình.

Nhưng bây giờ hắn cũng cảm kích hết thảy, nhờ đó hắn mới có thể gặp gỡ Thất Nhân.

“Ta.....”

Hách Liên Vân Lãm vừa phân vân mở miệng, đã bị đánh gãy.

Chỉ thấy Thất Nhân mở vòng tay ra: “Đến, Dục vương gia tiểu bằng hữu, đến tỷ tỷ ôm đệ một cái. Tỷ tỷ cho đệ ấm áp, loại bỏ giá rét trong lòng đệ.” Về mặt mang ý trêu đùa.

Hách Liên Vân Lãm neho hai tròng mắt, thản nhiên liếc mắt đảo qua nàng một cái. Nữ nhân này, không thể đứng đắn một chút sao?

Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu được, nữ nhân này bắt quả chỉ là muốn đánh vỡ áp lực trên xe mà thôi. Trong lòng tựa hồ như thật sự được ôm ấp.

Triều đình cho tới bây giờ đều liên tục thay đổi, sóng ngầm mãnh liệt.

Mấy ngày gần đây, trên phố đồn đại bệ hạ phế hậu, lập tân hậu. Truyền hoàng hậu Độc Cô Hồng lòng dạ hẹp hòi, thiêu phi tần, giết hoàng tử, không đủ khả năng để làm mẫu nghi thiên hạ. Thiên tử giận dữ, phế hậu cũ, lập nữ nhi môn đình thứ hai Cơ Tam Huệ làm tân hậu.

“Cơ gia kia thật sự là tàng long ngoạ hổ a. Con lớn nhất là trạng nguyên văn. Con gái thứ ba là hoàng hậu. Tiểu nữ nhi lại là Dục Vương phi.”

“Chắc chắn, Cơ gia quả thật là đại tộc trăm năm, cho dù về mặt tài lực bị Chiến gia áp chế, nói cho cùng vẫn có căn cơ nông hậu như vậy. Hiện tại lại là tân quý của hoàng thất, tiền đồ vô hạn.”

“Chiến gia phỏng chừng phải xuống dốc rồi. Vốn chủ mẫu kia thật là người có năng lực, nhưng lúc này đã gả làm con dâu hoàng gia..... Ai, đáng tiếc”

Những lời này cho tới bây giờ đều là đề tài được yêu thích nhất sau khi ăn cơm trên phố.

Trong tửu lâu, tốp năm tốp ba kết bạn ngồi, uống ly trà nhạt, nhấp chung rượu thanh. Nếu vênh tai nghe cẩn thận, thì sẽ thấy khắp nơi đều nghe được đề tài thảo luận về hoàng gia, Chiến gia, Cơ gia.

Góc tửu lâu, một nữ tử thân tố y, búi tóc phụ nhân (phụ nữ có chồng) cúi đầu trêu đùa đứa bé trong lòng, cười ôn hòa vui vẻ hưởng thụ cuộc sống bình thường.

Nếu có người lướt ngang qua người nàng, trong lúc vô ý liếc mắt nhìn một cái, sẽ kinh ngạc thấy nữ tử này có gương mặt non nớt như oa nhi hoàn toàn không có cảm giác của một phụ nhân đã kết hôn. Lại liếc mắt nhìn động tác trên tay nàng một cái, khóe miệng người đi ngang qua sẽ lập tức co giật.

Chỉ thấy hai bàn tay trắng nõn của nữ tử tùy ý ngắt nhéo khuôn mặt đứa nhỏ trong lòng!

Người qua đường lập tức cảm thấy hiểu được, khó trách nữ tử này tuổi còn nhỏ, khuôn mặt không giống một mẫu thân đã sinh con, ngược lại giống một cái đứa nhỏ lớn. Nữ nhân này, chắc là giả cho người ta làm vợ kế, con trong lòng kia chắc không phải là thân sinh của nàng.

Dù sao, làm gì có người làm mẫu thân nào lại trêu đùa con mình như vậy? (TNN: có đấy =)) gần ngay trước mắt kia kia hắc hắc)

“Hoàng triều các người thật đúng là đại nhiệt môn nhân a! Nói chuyện này nhiều ngày như vậy, cứ nhiên vẫn còn tăng lên mà không có giảm.” Nữ tử tổ y ngồi đối diện một nữ tử hoa y, khuôn mặt tinh xảo, tươi cười sáng lạn, ánh mắt lóe sáng, vừa thấy liền biết là quỷ linh tinh.

Nàng cười khê nói với nữ tử tổ y, ánh mắt cũng nhanh chóng nhìn chăm chăm đứa bé trong lòng nữ tử đối diện. Trong mắt hiện lên tham lam. Ai ai, oa nhi kia là nàng và Thất Nhân mất một lượng sức lực lớn mới trộm ra được từ chỗ lão già áo xám, vì cái gì đến cuối cùng mình vẫn không có phần ôm.

Oa nhi cũng quá non mềm đi, chẳng lẽ là trần độc dưỡng ra oa nhi không giống bình thường, cho nên mới càng khiến người ta yêu thích so với đứa nhỏ bình thường khác?

Xem khuôn mặt tròn vo mập mạp kia, Thất Nhân trêu chọc thống khoái như vậy, nàng cũng muốn xoa bóp a!

Nghĩ như vậy, tay liền vươn qua. Vừa muốn xoa mặt tiểu oa nhi, mu bàn tay liền hung hăng bị chụp lại.

Thất Nhân vẻ mặt ghét bỏ: “Người muốn làm gì? Đánh chủ ý gì lên con ta sao?”

“Nhìn nó rất đáng yêu, muốn sờ sờ thôi!” Hoa Hồ Điệp vẻ mặt cười mỉa, sờ sờ mu bàn tay mình.

“Sờ? Ta thấy ngươi là muốn chọc hấn đi. Muốn chọc thì tự mình tìm Lâm công tử sinh một đứa đi!” Thất Nhân liếc mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục đùa oa nhi trong tay.

Oa nhi này thật sự là rất thú vị !

Nói là độc oa (đứa nhỏ mang độc), nhưng nàng nhìn thế nào cũng chỉ là quật cường hơn so với đứa nhỏ bình thường khác một chút mà thôi.

Chất da này, chắc chắn, nhéo đến xúc cảm thật sự là tốt vô cùng tận a.

Lại nhìn oa nhi này bị mình miết cật lực, thế nhưng tròng mắt tròn thật to nhìn nàng, trong miệng một tiếng cũng kêu không ra.

Miết, lại miết, dùng sức miết! (TNN : ác mẫu a

~)

Oa nhi cũng tròng, lại tròng, dùng sức tròng!

“Hứ!” Hoa Hồ Điệp hừ một tiếng, “Thật nhỏ mọn! Ngươi cũng chẳng phải là đang chơi vui vẻ sao!” Nhìn lại oa nhi vẻ mặt vô tội ủy khuất, thật sự không đành lòng, phải nhổ một câu, “Có mẫu thân vô lương tâm như ngươi vậy sao?”

“Ta thích!” Đắc ý trả lời.

“Ba” một tiếng, tiểu oa nhi rớt cục bắt đầu phản kháng. Vươn tay ra, vung lên, cứ nhiên đập vào cánh tay đang vươn ra của Thất Nhân.

Thất Nhân sửng sốt.

“Vượt bậc nha!” Hoa Hồ Điệp vui sướng khi người gặp họa, “Tiểu tử nhà ngươi cũng không phải đèn cạn dầu a! Xem ngươi làm thế nào còn chơi hấn!”

“Làm sao vậy?” Tiếng nói ôn hòa truyền đến, nam nhân mặc hắc y phụ họa.

“Con người đánh ta!” Quay đầu, Thất Nhân ủy khuất, cáo trạng.

Hách Liên Vân Lãm liếc mắt nhìn oa nhi trong lòng Thất Nhân, nổi giận. Tiểu tử này, đã được nằm ở trong lòng Thất Nhân? Cư nhiên còn dám đánh Thất Nhân?

Vươn tay, kéo oa nhi ra.

Ừ, Thất Nhân gật đầu, nam nhân này cuối cùng cũng có chút giác ngộ làm phụ thân, còn biết giáo huấn con mình.

Vừa ngược mắt, thấy rõ động tác của hắn, Thất Nhân lập tức mở to hai mắt nhìn, suýt chút ruột gan muốn rơi ra. Nam nhân này rốt cuộc có biết mình đang làm gì không?

Chỉ thấy cánh tay phải của Hách Liên Vân Lãm nâng lên, giống như tung cầu, tiểu oa nhi ở không trung xẹt qua thành một đường vòng cung duyên dáng, cứ như vậy bay ra ngoài.

A! Con trai của nàng!

Tửu lâu nhảy mất yên tĩnh.

Mọi người kinh hãi! Rốt cuộc là oa nhi nào xui xẻo, đụng phải cha mẹ như vậy ?

Cao như vậy, đứa nhỏ phỏng chừng là.....

Hoa Hồ Điệp nhanh tay lẹ mắt, phi thân tiếp được!

“Ngoan ngoan, tiểu oa nhi, cha người tính tình thật sự lớn a, di di thương người a.”

Tiểu oa nhi bĩu môi, rốt cục mở họng, “Oa oa” khóc rống lên.

Tuy rằng biết Hách Liên Vân Lãm nếu dám làm như vậy, thì đứa nhỏ tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vẫn đau lòng a! Tiểu tử ở trong bụng nàng đợi mười tháng mới ra, như thế nào có thể để cho nam nhân nói ném liền ném như vậy.

Cho dù nam nhân này là cha nó cũng không được!

Cơn giận lập tức dâng lên.

“Người dựa vào cái gì ném con ta?” Tức giận chất vấn.

“Nó cứ chiếm lấy nàng hoài! Nó còn đánh nàng!” Lý do rất đầy đủ.

Thất Nhân lập tức nổi giận, vừa tức vừa buồn cười, nam nhân này có thể tìm ra lý do không bình thường hơn một chút không?

Một phen biến cố khiến cả tửu lâu ngầy ngẩn cả người.

Cả nhà này, thật sự là tổ hợp quái dị a.

“Chúng ta trở về đi.” Nam tử ôn nhu nói, hướng nữ tử tỏ ý vươn tay.

Nữ tử thở dài, cầm tay nam tử: “Trở về thôi.”

Nữ tử hoa y ôm đứa nhỏ “Oa oa” khóc lớn, đuổi kịp.

Để lại một tửu lâu đầy nghi hoặc.

“A! Đó là Dục vương gia!” Đột nhiên, có người sợ hãi kêu lên.

“Khó trách..... Khó trách đối với đứa nhỏ kia như vậy!” Có người bừng tỉnh đại ngộ.

“Nhưng là..... Đứa nhỏ kia, thật đúng là đáng thương a!” Lập tức, lại có người bối vì tương lai đứa nhỏ mà lo lắng.

Quả nhiên, đúng như lời đồn đãi, Dục vương rất yêu Dục Vương phi, nhưng lại đối với đứa nhỏ thuộc về Chiến gia kia vứt bỏ giống như giày cũ.

91. Chương 91: Xuất Quân Đi Nam Cương

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Từng tia nắng xuân bình minh rực rỡ chiếu xuống.

Dực vương phủ dưới ánh mặt trời, hiển hiện từng dãy lầu các kéo dài, đình viện sau hun hút, tỏa ra vẻ tráng lệ.

Hiện giờ vốn là thời điểm nữ chủ nhân đang nghỉ trưa, bọn nô bộc cũng không đi lại nhiều, sợ quấy rầy giấc ngủ ngon của vương phi. Thực ra đây cũng không phải là điểm chính, quan trọng hơn là nếu quấy rầy vương phi thì chẳng khác nào muốn vương gia trút giận lên đầu.

Vương gia bọn họ ngày thường luôn mang vẻ mặt ôn hòa cười nói nhẹ nhàng, nhưng cứ hễ có chuyện liên quan đến vương phi là không giữ được tỉnh táo.

Chỉ có điều, đến giữa trưa, trong phủ truyền ra tiếng đập cửa “Ầm ầm ầm ầm” khiến mọi người không khỏi kinh ngạc. Rốt cuộc là ai mà hùng dũng như vậy, dám gánh trách nhiệm quấy rầy giấc ngủ trưa của vương phi mà làm liều trong phủ thế này?

Thế là từng người nghển cổ hướng về chỗ đó.

“Vương thẩm, đó là vương phi nhà chúng ta sao?”

“Đúng vậy...”

“Nàng đang làm gì thế?”

“Hình như đang tìm cái gì...”

Mọi người nhao lên suy đoán.

Chỉ thấy Thất Nhân mặt tái nhợt, nhanh chóng chạy tới khách phòng của vương phủ — tìm người!

Thất Nhân ôm một bụng tức, nàng bắt quả là lừa oa nhi khỏi tay lão áo tím đi ra ngoài có một ngày. Hôm đó trở về, lão già ấy lại coi nàng như kẻ thù, miệng luôn mồm lẩm bẩm, cái gì mà không coi trọng chữ tín các kiểu, nói muốn đem đứa bé này cao chạy xa bay, vân vân...

Nàng cũng chỉ coi là lời lão áo tím thuận miệng nói, không để trong lòng. Đến sáng sớm hôm nay, lại không thấy bóng dáng hai lão già cùng oa nhi đâu. Lúc đầu nàng cũng không chú ý, chỉ cho là bọn họ mang oa nhi ra ngoài đi dạo.

Cho đến giữa trưa vẫn không thấy bóng dáng mấy người như cũ, nàng liền cảm thấy có gì đó không bình thường.

Nói gì đi nữa thì đứa bé kia cũng là nàng vất vả sinh ra, chẳng lẽ nàng ôm một chút mà cũng coi là phạm pháp sao?

Oa nhi còn nhỏ như thế, chẳng lẽ hai lão già lại muốn đem em bé về găm rễ cây cùng bọn hần?

Tuy nói là có ước định từ trước, đứa bé này đúng là sẽ giao cho lão áo tím, nhưng nàng vẫn đau lòng a! Oa nhi nhỏ như vậy mà phải xa mẹ đi theo cái lão không đứng đắn kia vào trong cốc chịu khổ. Một khi đã là ruột thịt thì trong lòng không bỏ được a!

“Ồ, sao trong bếp lại mất nhiều thịt khô, lạp xưởng thế? Không phải là gặp mấy con chó con mèo lang thang đến trộm thịt chứ?” (HL: Ủ ừ, trộm thịt đấy, trộm một cục thịt béo béo đang yêu đi mất rồi T^T)

“Làm gì có mèo con chó con nào mà trộm đồ ăn trong bếp đi cẩn thận thế được, ta xem mấy thứ này nhất định là không may gặp ăn trộm rồi.”

“Tên trộm này làm càn thật đấy, lại còn dám đến vương phủ ăn trộm à?”

“ ... ”

Mấy người trong bếp xì xào bàn tán lọt vào tai Thất Nhân, làm nàng đột nhiên thấy trong lòng khê động.

“Trong bếp còn thiếu cái gì nữa không?” Thất Nhân tiến lên vài bước, nói với phụ nhân trong phòng bếp.

Mấy người đột nhiên sợ hãi mà cúi đầu..., loại chuyện này sao dám làm kinh động đến vương phi bọn họ được?

Bà hoảng sợ, lập tức đáp: “Bẩm vương phi, mấy người vừa rồi nói..., phòng bếp còn thiếu mất chút sữa ngựa với sữa dê.”

Mấy thứ này đều do bề trên cấp xuống, là sữa chuẩn bị cho tiểu thế tử. Bây giờ mà mất tất nhiên là họ sợ bị trách phạt, mọi người đều cúi đầu, “Bọn nô tỳ không hoàn thành trách nhiệm, xin vương phi trừng phạt.”

Khóe miệng Thất Nhân méo cả đi, khoát tay: “Không có việc gì, mọi người trở lại làm việc đi.”

Việc này đúng là không trách được các nàng!

Cái này gọi là ngàn phòng vạn phòng cũng không phòng được giặc trong nhà!

Nếu là người nào đó trong vương phủ, hay là khách quý trong phủ ăn trộm mấy thứ này, sao các nàng ấy đề phòng được?

Mấy thứ này không cần nghĩ cũng biết là do hai lão già kia mượn gió bẻ măng tiện tay trộm đi rồi!

Nghĩ đến cũng đúng, hai ông già kia chịu ra khỏi cốc cũng chỉ vì ăn hết đồ trong cốc rồi, làm gì có chuyện chịu đi tay không trở về. (TNN: mẹ ơi @@ ta ngất @@)

Chẳng qua là nếu bọn họ cũng mang theo sữa ngựa, sữa dê thì lòng nàng cũng yên tâm hơn một chút.

Lão áo tím nói đứa bé này là độc vật trời sinh, nếu bú sữa mẹ có khả năng làm cơ thể mẹ trúng độc, liền phân công mọi người chuẩn bị sữa ngựa và sữa dê cho bé bú. (HL: chắc chắn, độc thể này thì lớn lên làm sao cưới vợ được đây? Thôi thế là bé ế từ trong bụng mẹ rồi nhá!)

Bây giờ tìm không thấy mấy thứ này, chắc là do lão áo tím lo liệu cho bé hết rồi. Nói tóm lại là oa nhi không cần đi theo mấy lão gặm rễ cây nữa.

Ai, cái thằng bé này, bao giờ thì nàng mới được gặp lại nó đây?

“Làm sao thế?” Một giọng nói ôn hòa truyền đến từ sau lưng nàng, một nam nhân cũng rảo bước tiến tới.

“Oa nhi bị cái lão áo tím trộm đem ra ngoài rồi.” Nàng quay đầu lại, cười khổ.

“Đáng lẽ phải mang đi từ lâu rồi.” Hắn lạnh lùng trả lời. Vốn dĩ từ lúc có đứa con trai này, hứng thú của Thất Nhân với nó còn gấp mấy lần với mình, hắn làm sao có thể cho nó tiếp tục lưu lại trong phủ được?

Trộm đi thế này là tốt! Đáng lẽ phải mang cái thằng bé này đi từ lâu rồi, tốt nhất là đừng có xuất hiện trước mặt Thất Nhân lần nữa.

Thất Nhân khinh bỉ nhìn cái tên nam nhân ngay cả dấm của con mình cũng ăn. Quả nhiên là không thể trông mong tên này chính miệng nói ra mấy câu quan tâm lo lắng cho oa nhi được.

“Chàng mặc quan phục làm gì vậy?” Đột nhiên Hách Liên Vân Lãm mặc một bộ quan phục. Bình thường chỉ có lúc lâm triều hắn mới ăn mặc trang trọng như vậy mới phải.

“Có lệnh triệu kiến từ trong nội cung.” Hắn đáp lại.

Thất Nhân nhú mày. Ai chẳng biết Dực vương chẳng qua chỉ là mang cái chức quan nhàn tản, có cái gì mà phải triệu kiến gấp đây.

“Nàng nghỉ ngơi một lúc đi, ta đi một lúc lại quay về.”

“Ừ, chàng đi đi.”

Tuy nói vậy nhưng Thất Nhân vẫn dõi theo bóng lưng của Hách Liên Vân Lãm, đột nhiên có cảm giác như người ấy sắp phải đi xa.

Thất Nhân âm thầm giữu mình một tiếng, nàng mà cũng có lúc suy nghĩ cảm tính thế ư?

Lúc Hách Liên Vân Lãm về phủ, Thất Nhân đang hóng mát.

Cùng đi về còn có Cố Thanh Ảnh.

Hai người lại lập tức chui vào thư phòng, hiếm khi thấy Cố Thanh Ảnh có được vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

“Xem ra là đã có chuyện gì xảy ra rồi.” Đang lúc Thất Nhân nhíu mày nhìn theo bóng lưng hai người kia, giọng nói xinh đẹp của Hải Đường truyền đến.

Thất Nhân liếc mắt một vòng sang phía con bướm hoa hoét kia, nhìn tình huống này tất nhiên là nàng biết có chuyện xảy ra.

Riêng việc giữa trưa lại gọi người tiến cung đã là cực kì không bình thường rồi.

Vấn đề là đã xảy ra chuyện gì?

“Cũng không biết là có biến cố gì?” Hải Đường nghi hoặc lăm bầm lâu bầu.

Thất Nhân trợn trừng mắt một cái, nghiêng người đi, cái quạt dao động ngày càng nhanh. Toàn là mấy lời vô dụng, nàng cũng chẳng muốn lãng phí biểu cảm của mình làm gì.

Nhưng bên trong đáy mắt nàng lại trầm xuống, ngay cả Hoa Hồ Điệp cũng không biết sự tình, xem ra việc này đúng là khẩn cấp tới tận cửa rồi.

Thẳng cho tới khi ánh tà dương hạ về phía Tây, hai người bọn Hách Liên Vân Lãm mới bước ra từ thư phòng.

Thất Nhân đi lên nghênh đón.

Cố Thanh Ảnh khôi phục vẻ mặt trêu chọc: “Vương phi đại tẩu, hóa ra tẩu cùng Dục vương gia yêu nhau như vậy. Nhìn thấy hai người như thế, ta cũng rất vui mừng. nói cho cùng ta đây cũng có một nửa công lao á. Nếu không phải ta...”

Một chữ nói ra là lập tức thao thao bất tuyệt.

Thất Nhân thấy vô số vạch đen trên đầu. Đã biết là Cố Thanh Ảnh nói nhiều, sao lại không phát hiện hẳn rất có năng khiếu làm bà tám thế nhỉ?

“Người có thể nói nhảm ít đi một tí được không?” Giọng nói trầm ấm lập tức ngắt lời Cố Thanh Ảnh, trong đó lại mang tính uy hiếp không thể bỏ qua.

Cố Thanh Ảnh quay đầu lại nhìn rồi bĩu môi. Cái tên này thật là ngang ngược quá mức. Ngay cả nói chuyện mấy câu với phu nhân hẳn, phát biểu một chút cảm xúc của mình cũng không được sao? (“một chút” á?!)

Nụ cười ranh mãnh của hẳn lại nổi lên: “Dục vương gia, ta biết rõ là người sợ ta lãng phí thời gian người ở cùng đại tẩu...”

Một câu chưa kịp nói xong lại bị chặt đứt: “Biết rồi còn lảm nhảm nhiều như thế làm gì?” Lần này chính là giọng nói lạnh lạnh của Thất Nhân vang lên.

Da mặt nàng dày lắm rồi, Cố Thanh Ảnh đã nói ra như vậy thì nàng tội gì lại không thừa nhận?

Cố Thanh Ảnh méo miệng vài cái, hai vợ chồng này đúng là không phải hợp nhau bình thường, ngay cả việc làm người khác sắc chết cũng giống hệt nhau! (TNN: haha)

Hắn ho khù khụ trong họng vài cái rồi lại tiếp tục phát huy tinh thần trung trinh bất khuất: “Hai vị còn có một thời gian ngắn mà cố gắng bồi dưỡng tình cảm, cho ta một tí thời gian thì đã sao. Tốt xấu gì thì ta cũng coi như là một nửa bà mối, tác thành cho việc của hai người mà...” Vẻ mặt hẳn lại mập mờ hí hửng.

“Ninh vương gia.” Thất Nhân hảo tâm mở miệng nhắc nhở.

“Ừ? Sao vậy?” Đúng không, đúng không, rốt cuộc thừa nhận hẳn nói đúng rồi? (Bây giờ thì ai mặt dày đây? == Mỹ nam quả thật chỉ nên ngắm, không nên nghe. T^T)

“Xin người chú ý đến tình hình sau lưng mình.” Nàng tốt bụng chỉ ra, không muốn trong vương phủ lại bỗng dưng xuất hiện thêm một người nào đó chết không nhắm mắt nữa.

Sau lưng? Cổ Thanh Ảnh quay đầu, lông mày lập tức dựng đứng lên.

Uầy uầy uầy? Tên kia định làm gì thế? Hắn nhảy lên tránh đi một chưởng vừa lóe lên đánh về phía hắn.

“Này này, làm người không thể không tích đức mà lại trở mặt như thế nha...” Cổ Thanh Ảnh hét tướng lên.

Lời nói đột nhiên dừng lại. Hắn nhảy, nhảy, lại nhảy, nhảy nhót trên sân nhỏ, tránh được “thâm tình” của cái chén trà đang truy đuổi cái mông hắn. (TNN: anh này quá đáng yêu nha =)))))

“Choang~” một tiếng, chén trà vỡ vụn ngay cạnh chân hắn.

Cổ Thanh Ảnh mặt run run. Cái đôi này thật đúng là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa (kiểu nổi nào úp vung nấy ý) —lời nói ăn nhập mà hành động lại càng hài hòa.

“Lão gia, vào ăn cơm thôi.” Thất Nhân nhìn về phía Hách Liên Vân Lãm. Nhờ có thêm Cổ Thanh Ảnh gây rối mà lại làm cho tâm tình nàng tốt hơn nhiều.

Hách Liên Vân Lãm nhìn Thất Nhân: “Nêu nàng đói bụng mệt mỏi thì ăn trước, đừng chờ ta.” Thất Nhân hình như lại gầy rồi, phải đem nàng nuôi cho có thịt trở lại mới được. (HL: Chị ý có phải heo đầu mà nói béo là béo ngay được. >~< hehe,=“” anh=“” lãm=“” nuôi=“” chị=“” nhàn=“” lấy=“” ‘thịt’=“D”>

“Như vậy sao được?” Thất Nhân cười, “Có lão gia ăn cùng thì mới có được hương vị gia đình.”

Hách Liên Vân Lãm tinh tế quan sát Thất Nhân, tiến lên dắt tay nàng, hướng về phòng nói với nàng: “Hôm nay bệ hạ triệu kiến, bảo ta trở về Nam Cương.”

Thất Nhân nhướng mày, trở về Nam Cương? Tên Vân Lam kia sao lại chịu thả Vân Lãm trở lại?

“Biên giới Miêu tộc bên kia đại loạn. Thác Bạt Quy cùng Quân Nghị tới xin quân hoàng triều vốn là để thu phục Miêu tộc, nhưng đối phương cũng mượn binh bên nước khác.”

Thế thì sao?

“Bệ hạ bảo ta trở lại Nam Cương lãnh binh trợ giúp Thác Bạt.”

Thất Nhân thở dài, quả nhiên. Biết ngay là làm gì có chuyện Hách Liên Vân Lam hảo tâm thả Hách Liên Vân Lãm trở về?

“Hắn cho chàng bao nhiêu binh?”

“Hắn không cho, bảo ta đi Nam Cương xuất binh của chính mình.” Hắn nặng nề trả lời.

Thất Nhân lại nhướng mày cao hơn nữa. Chiêu này thật là âm hiểm, bảo Vân Lãm cho người của mình đi thu dọn giang sơn của hắn sao? Không hổ là kẻ lớn lên trong âm mưu, ngay cả loại kế sách nham hiểm này mà hắn cũng nghĩ tới.

“Ta đi giúp chàng.” Thất Nhân nói. Thời điểm thế này, vì phu quân, nàng làm Hoa Mộc Lan một lần cũng có sao?

“Bệ hạ không cho nàng rời kinh.” Hách Liên Vân Lãm liếc mắt nhìn Thất Nhân, cực kì lo lắng, “Hắn nói là hoàng hậu không cho, bảo nàng ở lại kinh đô, có thể tùy lúc mà tiến cung làm bạn với hoàng hậu.”

Hả? Tóc gáy Thất Nhân dựng lên. Ý này là nói Vân Lam mượn tên Tam Huệ để cưỡng chế nàng ở trong kinh rồi. Kết quả là mình lại trở thành con tin trong tay Vân Lam?

Nghĩ đến cũng đúng, Vân Lam sao có thể yên tâm để cho Vân Lãm đi thu phục nội địa trọng yếu của mình được? Tất nhiên là hắn sợ Vân Lãm trả đũa.

Bởi vậy, giam cầm Vương phi hắn vừa cưới được, hơn nữa lại nghe đồn là hắn rất yêu thương nàng. Dùng nàng để kiềm chế Vân Lãm cũng là chuyện thường.

“Ta lại làm khổ nàng rồi.” Hắn áy náy.

“Cái này có làm sao đâu? Hắn cũng sẽ không làm gì ta.” Nàng an ủi.

Nàng biết rõ Vân Lãm không muốn dùng cách không minh bạch mà đoạt lấy thiên hạ, trở thành tội nhân trong sử sách. Nếu không, dùng thực lực cùng tài lực của hắn, nếu thật sự muốn tranh giành cùng Hách Liên Vân Lam, thật sự là cũng có phần thắng.

“Bao giờ xuất phát?”

“Ba ngày.”

Việc này quả là gấp. Mà một trận này phải đánh tới khi nào?

Thất Nhân thở dài: “Chàng phải cẩn thận.”

“Ừ.”

“Nhất định phải trở về.”

“Ừ.”

“Lúc chiến đấu không được vọt lên phía trước”

“...Ừm.”

“Không được (hồng hạnh) ra tường.” (ý là không được ngoại tình đó =))

“...”

Vân Lãm bất đắc dĩ nắm chặt tay Thất Nhân, nữ nhân này, vẫn không đứng đắn như hồi trước.

92. Chương 92: Thăng Ngốc Đi Cướp

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngày Hách Liên Vân Lãm xuất chinh, Thất Nhân không đưa tiễn.

Nhưng Hải Đường lại đi tiễn. Trong mắt dân chúng, cô gái ăn mặc rực rỡ, xiêm y thêu hoa chập chờn phấp phới này có vẻ giống Dực vương phi hơn.

Bên trong tường thành cao lớn của Kinh đô, thu hết cảnh dân chúng vào trong mắt, Thất Nhân mặc một bộ áo choàng trắng thêu hoa đen, lặng im đứng ở bên trên. Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn thẳng vào nam nhân đang mặc chiến giáp màu bạc kia.

Mấy trăm thân binh vây quanh người đó. Mặc dù ngày thường hắn cố ý giả vờ bất lực nhưng lúc này cũng hiện ra chút oai phong.

“Sao vương phi đại tẩu không đến vậy?” Cổ Thanh Ảnh toàn thân mặc như thư sinh, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh. Tình cảm hai người sâu đậm như vậy, làm gì có chuyện trượng phu xa nhà đi chinh chiến mà thê tử lại không lộ mặt. Hắn không nghĩ ra a, không nghĩ ra...

Vân Lãm quét mắt lờm hắn một cái. Ai bảo là không đến? Hắn ngoái đầu nhìn lại, cùng Thất Nhân đang ở trên tường thành xa xa nhìn nhau.

Tình cảm cùng sự kiên trì trong lòng, người ngoài sao có thể hiểu được?

Thất Nhân không phải nữ tử lúc chia tay ly biệt sẽ buồn bã bi thương, vì sĩ diện mà làm ầm ĩ lên.

Tiền đưa suốt mười dặm thì sao? Nên đi thì vẫn sẽ phải đi. Vì thế, cái gì phải hỏi thì cũng đã hỏi, cái gì phải dặn dò thì cũng đã dặn dò. Cũng không cần giống trống khua chiêng mà tiễn biệt, dù sao xét tình cảnh hiện tại của bọn hắn thì người ta là đao thớt mà bọn hắn là thịt cá. Việc gì phải đem lòng mình phơi ra dưới ánh mặt trời như thế.

Vân Lãm tất nhiên cũng không phải là loại người hẹp hòi. Hắn cùng Thất Nhân đã tâm ý tương thông, hẳn hiểu được Thất Nhân nghĩ gì. Hắn tin tưởng với năng lực của Thất Nhân, cho dù là ở tại kinh đô, cũng sẽ không phải nhận thiệt thòi gì từ Hách Liên Vân Lam.

Cố Thanh Ảnh cùng Hải Đường nhìn theo ánh mắt Vân Lãm, cũng nhìn thấy phía trong tường thành có một bóng dáng mặc áo tơ trắng, nhìn nhau cười. Trước kia luôn cảm thấy Vân Lãm thiếu tính người, bây giờ bởi vì bóng áo trắng này mà cuối cùng cũng có nét sinh động.

Mím môi, mỉm cười, Thất Nhân đi xuống khỏi tường thành.

Vân Lãm đảo mắt, hướng về phía trước.

Hai người ai cũng không muốn nhìn thấy bóng lưng của người kia, rất ăn ý xoay người cùng một lúc.

Đáy mắt âm u, chia lìa lúc này để về sau có thể hạnh phúc gặp lại nhau.

Thất Nhân thầm cười mỉa trong lòng, Hách Liên Vân Lam hẳn cho rằng an bài như vậy thì sẽ có lợi sao? Chỉ thả Vân Lãm nhưng giữ lại nàng? Tên hoàng đế kia quả thật đã coi mình như thứ dân ngoài chợ hay sao?

Ngày đó ỉnh một chiếu chỉ phong hào cũng quá lắm chỉ là để ổn định Chiến gia mà thôi, để Chiến gia không có cơ hội bất trung với hoàng thượng. Người bên ngoài lại nói, hoàng đế đối với Chiến gia có nhiều ưu ái, Chiến gia tất nhiên là trung thành và tận tâm. Nếu không như vậy thì sẽ bị người đời oán trách.

Chiêu này thật hay! Sau lưng thì đã kích Chiến gia, nhưng lại khiến Chiến gia không có cách nào đánh trả.

Tình huống hiện tại chính là, bên Dực Vương không thể danh chính ngôn thuận nổi dậy, nếu không chính là phạm tội cướp quyền đoạt chính; Chiến gia lại càng thêm bất lực, nếu không liền bị khép tội phản quốc.

Vân Lãm không hành động nhiều năm như vậy, chính là do không tìm thấy chứng cứ chính xác chứng minh tiên đế không phải long mạch (dòng máu hoàng thất). Hơn nữa hai đời cha con hắn vốn là thần tử tận trung đến chết, muốn rung chuyển đế vị của Hách Liên Vân Lam cũng không phải chuyện đơn giản.

Vì thế cho nên Cố Thanh Ảnh mới vì nghiệp lớn của Vân Lãm, mà chịu tiềm phục bên người Vân Lam. Nếu không, với tính cách của Cố Thanh Ảnh, cùng với tình bạn của hắn và Vân Lãm thì sao có thể thần phục dưới trướng hoàng đế.

Vân Lam đã giữ nàng lại ở kinh đô, cũng đừng trách nàng không phúc hậu.

Nàng là thịt cá cũng chẳng sao, nhưng làm gì có chuyện nàng lại ngoan ngoãn cho người ta tùy ý chém giết.

Nàng cũng không phải tiểu phụ nhân lẳng lặng ở trong khuê phòng đợi trượng phu trở về!

Làm vợ người, sao có thể kéo trượng phu tụt về phía sau? Tất nhiên là phải trợ giúp Vân Lãm một tay.

Đã tìm không thấy chứng cứ xác thực chứng minh Vân Lam không phải con cháu Hách Liên, nàng liền bắt tay tấn công từ phương diện khác, khiến hoàng triều của hắn đại loạn. Khi đó, lòng dân đã mất, xem hắn có thể ở trên ngai vàng đến lúc nào.

Chỉ còn Tam Huệ...đáy mắt Thất Nhân tối sầm lại, kết cục như vậy với Tam Huệ cũng không hẳn là một việc xấu.

“Dực vương phi muốn đi Vân Thành?” Hách Liên Vân Lam thả tấu chương trong tay ra, đưa mắt dò xét nữ nhân mặc cung trang màu trắng trước mặt. Có thể làm Vân Lãm tranh đấu để có được nàng, tất nhiên hắn sẽ không xem nhẹ. Chỉ có điều, một người phụ nữ nhỏ bé như vậy, có thể gây ra sóng gió lớn đến mức nào? (TNN: ta ghét nhất kẻ nào xem thường nữ nhân >”< hừ!=“” rồi=“” người=“” sẽ=“” hối=“”>

Bất kể là thực lực, lòng dân hay là gì, người thắng cuối cùng nhất định sẽ là Hách Liên Vân Lam hắn.

“Bệ hạ, nô tì lúc trước là chủ mẫu Chiến gia. Khi gả cho Dực vương, vì thể hiện lòng trung thành với Chiến gia mà không mang theo Chiến gia làm hồi môn. Chiến gia vẫn là Chiến gia như trước.” Thất Nhân cúi đầu nhu thuận, “Chẳng qua Chiến gia là tâm huyết của phu quân trước, ngày đó nô tì vội vàng giao cho quản gia quản lý, thật không yên lòng. Xin bệ hạ cho nô tì trở lại Vân Thành.”

Hách Liên Vân Lam nhìn kỹ nàng một lúc: “Dực vương phi quả là tình thâm ý trọng. Vậy thì đi xem đi.” Hách Liên Vân Lam dừng một chút rồi lại nói, “Dực vương phi thân thể yếu đuối, trên đường đi xóc nảy, quả nhân thực lo lắng. Nếu Vân Lãm trở về nhìn thấy người làm sao, chỉ sợ sẽ đến chỗ quả nhân hối tội. Quả nhân sẽ phải vài người cùng đi với vương phi. Người này tinh thông dược lý, cũng có thể chăm sóc vương phi.”

Thất Nhân cúi đầu cảm ơn: “Tạ ơn bệ hạ.” Tìm người tinh thông y dược đến chăm sóc nàng? Nói thật là êm tai nha! Có mà tìm người đến giám thị, sợ nàng chạy thoát thì có!

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.” Giọng thái giám ngoài cửa thư phòng vang lên.

Hách Liên Vân Lam đứng dậy, nhẹ nhàng ra đón, vội vàng đỡ lấy Tam Huệ đang định hành lễ ngoài cửa: “Hoàng hậu, không cần đa lễ.”

Thất Nhân hí hóp mắt, nếu không có nhân tố khác thì đôi trước mắt này quả thật là tình cảm thâm hậu, một cặp Đế Hậu khiến người ta hâm mộ.

Khuôn mặt Tam Huệ đỏ lên: “Bệ hạ, vậy sẽ khiến Dực vương phi chê cười.”

“Đều là người trong nhà, có sao đâu?” Hách Liên Vân Lam dịu dàng cười nói. Sau chuyện cứu cháy trong Thanh Huệ cung, tất nhiên là hách đã biết rõ tâm ý của mình. Đối với Tam Huệ cũng thật lòng thật dạ.

“Bệ hạ nói phải.” Thất Nhân cũng cười, “Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, khổ tận cam lai.”

Hách Liên Vân Lam nghe xong lời này, trong tim lại co thắt lại. Khổ? Quả thật là hách đã khiến Tam Huệ đau khổ rất nhiều.

Tam Huệ đưa mắt nhìn sắc mặt Vân Lam khe khẽ, lại đổi chủ đề: “Nô tì đang ngắm hoa trong vườn, nghe nói Dực vương phi vào trong nội cung, liền sang mượn người của bệ hạ rồi. Bệ hạ, nô tì cực kì yêu quý Dực vương phi, có thể đem Dực vương phi cho nô tì mượn được không?”

Hách Liên Vân Lam gật gật đầu: “Hoàng hậu và Dực vương phi cứ vui vẻ ôn chuyện, Dực vương phi cũng sắp đi Vân thành rồi.”

“Vân Thành?” Tam Huệ đảo mắt nhìn Thất Nhân, khẽ nhíu mày.

“Nô tì lo lắng cho sản nghiệp của phu quân lúc trước, nên đi về xem xét.” Thất Nhân chân thành nói.

Trong ngự hoa viên, một mảng hoa cúc nở rộ, sáng bừng.

Màu vàng kim óng ánh tôn lên một thân vàng bạc của Tam Huệ, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, càng thêm rực rỡ tươi đẹp vô cùng.

“Tiểu Thất, muội phải cẩn thận chăm sóc chính mình.” Có một vài điều không thể nói, không thể nói thì cũng chỉ có thể dừng ở đây. Một bên là muội muội mình yêu thương nhất, một bên là nam nhân mình yêu nhất. Thật sự là rất khó lựa chọn.

“Tam tỷ yên tâm, ta biết rõ điều đấy.” Đã cố tình bí hiểm thì nàng cũng không thể nói quá mức rõ ràng.

“Chiến gia kia, không tránh khỏi bị liên lụy rồi.” Nhịn không được, nàng vẫn phải nói ra.

Trong mắt Thất Nhân trầm xuống: “Tỷ nói vậy là sao?”

“Chiến gia tài lực hùng hậu, hiện cũng chỉ có một quán gia làm chủ...tiện cho kẻ bên ngoài. Chẳng bằng sung quốc khổ...cũng là vì hoàng triều cống hiến...” Tam Huệ thở dài. Từ ngay lúc ban đầu, nàng đã biết được ý đồ của hoàng thượng với Chiến gia cũng không phải trong sáng.

Nhanh như vậy mà đã ra tay rồi sao? Thất Nhân hí hóp mắt. Tài sản Vân Lãm dốc sức làm ra sao có thể chấp tay đưa lên cho kẻ thù?

“Tiểu Thất, những ngày qua, ta một mực suy nghĩ, nếu muội gả cho Bắc Đường thái tử có khi tốt hơn là gả cho Dực vương.” Như vậy tỷ muội các nàng cũng không cần đứng ở hai đầu chiến tuyến sớm như thế.

Phải chăng là ông trời chọc ghẹo? Tiểu Thất lần đầu gả là cho đương gia của Chiến gia, bị bệ hạ nghi kị; lần thứ hai lại gả cho Dực vương, vẫn như trước, không lý do bị bệ hạ hận thù. Chẳng lẽ tỷ muội các nàng buộc phải thành thù địch sao?

“Tam tỷ, tuy là vận mệnh đưa đẩy nhưng ta sẽ không đối địch với tỷ.” Đường như đoán ra tâm tư của Tam Huệ, Thất Nhân chỉ nói nhẹ nhàng một câu.

Trong lòng Tam Huệ lại dậy sóng. Nói thật ra, nếu bảo là nàng yêu thương Tiểu Thất thì phải nói tới Tiểu Thất giúp nàng nhiều như vậy. Nếu không có Tiểu Thất, sao nàng có thể báo thù cho hài nhi, lại có thể thăng tiến đến vị trí bây giờ nhanh như vậy?

Chỉ là, dù các nàng đều không muốn, cuối cùng vẫn phải đối mặt với tình hình như vậy. Đến lúc đó nên làm sao bây giờ? Trong lòng nàng thâm hạ quyết tâm, mặc kệ là hoàn cảnh thế nào, nàng vẫn muốn bảo vệ Thất Nhân.

“Tam tỷ, cảm giác làm Hoàng hậu thế nào?” Thất Nhân lên giọng có vài phần trêu ghẹo mà hỏi. Tranh thủ thời gian đánh vỡ nặng nề trong lòng này, càng nói càng thấy áp lực trong tim.

“Hoàng hậu? Cũng chẳng hơn gì.” Tam Huệ thở dài, “Địa vị tuy cao hơn chút ít. Nhưng áp lực càng lớn hơn nhiều. Cuối cùng, chẳng phải cũng chỉ là cùng nhiều người khác tranh giành tình cảm thôi sao? Ta biết rõ lòng ta tham lam, bệ hạ có thể đối xử với ta như vậy, ta nên thấy đủ rồi. Ta cũng biết bệ hạ có cái khó xử của hân. Với tư cách một đế vương, sao có thể sủng ái riêng một người? Tất nhiên là phải phân đều mưa móc rồi.”

Thất Nhân cau mày, đây cũng là điều bí ẩn nhất thời đại này. Mà hoàng cung lại đem bí kịch này của phụ nữ đẩy đến cực hạn.

Đột nhiên nàng nhớ tới Vân Lãm, trước kia lúc hân vẫn là Chiến Sinh Ca, mình cũng không yêu thích gì hân nên nàng có thể tha thứ cho việc hân có chừng ấy cơ thiếp. Thế nhưng nếu như về sau Vân Lãm cũng làm ra loại chuyện thế này...xem hân có dám không!

“Thái tử có nghe lời không?” Nàng lại xoay như chong chóng, tiếp tục nói sang chuyện khác.

“Thái tử? Ai, dù sao cũng không phải con mình, phạt không được mà mắng cũng không xong. Nghĩ tới con của tỷ bị chính mẹ hân hại chết, tỷ cũng không thể khống chế mà nói chuyện với nó bằng sắc mặt tốt được. Tỷ biết rõ nó còn là một đứa trẻ, cái này cũng không liên quan gì đến nó. Thế nhưng mà...tỷ vẫn không nhìn được.” Tam Huệ rất bất đắc dĩ.

“Tam tỷ có thể nghĩ tới việc xuất cung sống như người bình thường?” Ai, nói đến chủ đề nào cũng nặng nề, vậy thì nói hân việc nặng nề nhất đi.

Tam Huệ sững sốt một chút, trong mắt lộ ra ánh sáng: “Nếu bệ hạ đồng ý thì không có gì tốt hơn.” Từ trước đến giờ nàng vốn không tham luyến vinh hoa, chỉ là quyến luyến Vân Lam. Nếu có thể đi theo Vân Lam, cho dù là cơm rau dưa cũng đáng giá. Hơn nữa, đi như vậy liền không có tranh đấu như ở đây, càng không cần phải đối địch cùng Thất Nhân.

“Có thể thực hiện được đấy.” Đôi mắt Thất Nhân lóe sáng.

Tam Huệ nhìn Thất Nhân trước mắt, khôn khéo hơn, nhưng vẫn không mất đi sự thiện lương như cũ. Chẳng biết tại sao, nàng luôn tin tưởng Thất Nhân, chỉ cần nàng nói được thì sẽ làm được.

Nàng khẽ vuốt lên một đóa hoa cúc chưa nở rộ, đứng giữa một biển cúc lại càng thêm cô độc. Có ai dám nói đóa cúc này sẽ không tách ra được như những đóa kia, có khi so ra với những đóa trước còn diễm lệ hơn.

Xe ngựa xa hoa rộng rãi đến cực điểm đi đến Vân thành.

Chiếc xe xa hoa lần này tuy không phải ý của Thất Nhân nhưng Hách Liên Vân Lam nói, đã là con dâu hoàng gia, sao có thể để lộ ra điểm tâm thường, khiến người ta chê cười?

Vì vậy, trên đường đi, mọi người đều nghênh cổ ngoài nhìn vào bên trong, mỗi người đều biết đây là xe Dục vương phi xuất hành.

Thiết kế sắp đặt lần này chủ yếu để càng đảm bảo Thất Nhân khó chạy trốn – đem Thất Nhân đặt dưới ánh mắt soi mói của mọi người.

Trong xe ngựa, Thất Nhân buồn cười chống cằm nhìn người đối diện.

Thật là người quen gặp nhau!

Người Hách Liên Vân Lam đưa qua lại đúng là Nhạc Nhi ngày đó hầu hạ bên người Thất Nhân.

Quả như nàng đoán trước, Nhạc Nhi là người của Vân Lam!

Tinh thông được lý? Lời đánh giá này thật đúng là châm chọc mỉa mai! Cũng được xác nhận rồi đấy chứ, ngày đó cũng nhờ vào được lý của nàng mà tàn phá bao nhiêu sinh mạng nhỏ bé.

Cái này thật đúng là cuộc gặp lại ngưỡng ngưỡng.

Về mặt Hỉ Nhi lại vô cùng vui vẻ, chính là chiến hữu cùng nàng hồi ở Chiến gia đây mà.

Thời gian Thất Nhân rời nhà lúc trước chỉ có nàng với Nhạc Nhi nương tựa lẫn nhau. Tuy nhiên không biết vì sao về sau không thấy nàng, Hỉ Nhi hỏi chủ mẫu vương phi. Vương phi chỉ nói, Nhạc Nhi tự có chuyện cần làm, rồi cũng không nói thêm gì nữa. Nàng một mực lo lắng cho Nhạc Nhi, lúc này cuối cùng lại gặp lại, sao có thể mất hứng được?

“Nhạc Nhi, việc ngươi cần làm xong rồi à?” Hỉ Nhi vẫn rất nhiệt tình, “Về sau chúng ta vẫn cùng nhau hầu hạ vương phi nha?”

Nhạc Nhi cực kỳ mất tự nhiên, cúi đầu nói “Ừ”

Ách...Thất Nhân chỉ có thể dở khóc dở cười, nha đầu kia đúng là không thể ngốc hơn được nữa sao?

Vỗ vỗ Cầu Nhi nằm sắp trong xe ngựa, Hỉ Nhi tiếp tục sung sướng nói: “Nhạc Nhi, ngươi xem, Cầu Nhi lớn như vậy rồi. Bây giờ nó cũng lợi hại lắm!” nàng đem bảo bối nhà mình ra khoe khoang.

Cầu Nhi mở mắt ra liếc một cái rồi lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Không phải chủ nhân của nó gọi thì nó không thèm nhìn thẳng a.

Hải Đường bên cạnh Thất Nhân thấy cảnh này, tất nhiên đã hiểu rõ được vài phần. Thất Nhân lần này vào nội cung lại đem theo thêm một nha đầu Nhạc Nhi. Lại thấy ánh mắt trốn trốn tránh tránh của Nhạc Nhi, cộng thêm nha đầu Hỉ Nhi ngốc nghếch trương ra vẻ mặt tiếc hận vì bao lâu không gặp, nàng muốn không hiểu cũng khó. (Vây mà Hỉ Nhi làm được, cũng có thể coi là một loại tài năng. ==)

“Nhạc Nhi là quý nhân trong nội cung. Hỉ Nhi nha đầu ngươi cho rằng người ta giống ngươi, đem vương phi của người thành bảo bối mà hầu hạ sao?” Hải Đường cười ranh mãnh, trêu chọc Hỉ Nhi.

Thôi đi! Cái Hoa Hồ Điệp này thật đúng là chẳng phải loại hảo tâm gì, thế này không phải là cố tình làm khó Nhạc Nhi, không cho người ta sống yên được sao? Thất Nhân cười mỉa trong lòng.

Quả nhiên mặt Nhạc Nhi hết đỏ lại xanh, đưa mắt lên liếc Hải Đường vài cái.

“Ôi chao, Nhạc Nhi quả nhiên là đại nhân trong cung đình ra đây, nhìn người ta mà cũng mang khí thế dữ dội nha!” Hải Đường tiếp tục trêu chọc, chui vào sau lưng Thất Nhân, “Ta là cô gái bé nhỏ như thế này, thật sự là bị ánh mắt khiếp người như vậy dọa sợ.” Mặt nàng thuần khiết vô cùng, nhưng hứng thú trên mặt lại không hề mang ý tứ này. (HL: ==||| thôi đi bà, cô gái bé nhỏ mà nhảy vào ăn sạch sẽ con nhà người ta rồi phải mong chạy, không chịu trách nhiệm gì hết á!)

Thất Nhân chỉ còn nước ngẩng mặt nhìn trời. Cái tiểu hồ điệp này so với nàng còn hết chỗ nói hơn! Nàng lại còn giả bộ vô tội thế sao?

Sợ hãi? Nàng chưa bao giờ thấy cái tiểu hồ điệp này sợ cái gì! (trừ chồng chị!)

Một chương cửa Thất Nhân hất con bướm đáng sợ đang bám chặt người nàng ra, nàng không có hứng thú với đoạn tự chi phích (TNN: ý là đồng tính luyến ái á á!)

“Nhạc Nhi, ngươi gần đây thế nào?” Nàng là chủ tử tốt, thấy nàng hòa ái dễ gần hơn bao nhiêu chưa?

Nhạc Nhi ngẩng đầu nhìn Thất Nhân, trong mắt có tia mong chờ, há miệng: “Chủ mẫu...” rồi lại như nhớ ra cái gì đó “Dục vương phi...Mọi việc của nô tỳ đều rất tốt...” Cuối cùng cái gì cũng không nói được. Nàng đây đưa ở giữa, chung quy vẫn là hai cánh đối lập.

“Ừm.” Thất Nhân gật đầu, không nói gì nữa. Đường đã chọn rồi, mình cũng chẳng thể nói gì hơn. Đều là vì chủ nhân của mình, tất cả đều có mục đích cả.

Xe ngựa ngừng gấp, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào. “Keng, keng, keng...” từng tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên.

“Ah! Xảy ra chuyện gì?” Hỉ Nhi mang vẻ mặt khấn trương, muốn vén rèm lên nhìn ra bên ngoài nhưng không dám.

Nhạc Nhi nhíu mày, nhẹ nhàng nhắc lên một góc màn xe. Chỉ thấy một đám người bịt mặt ngăn cản phía trước!

Thất Nhân cùng Hải Đường tiếp tục vui vẻ uống trà. Đội ngũ này có thân binh hoàng gia canh gác, có xảy ra chuyện gì cũng không cần lo lắng.

Chỉ nghe thấy người bên ngoài oang oang hét lớn một câu: “Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, muốn từ nay về sau đi ngang qua, lưu lại tiền thuê đường!” Nghe là biết người nổi lời này muốn thể hiện khí phách, nhưng lại chưa đủ lực. Giống như là chưa từng nói ra lời nào tục tằn như vậy, trong giọng nói đúng là không giấu được chút nhún nhúm cùng nét ôn hòa.

“Phụt!” “Phụt!”

Trong xe, Thất nhân cùng Hải Đường nhíp nhàng...phun nước. Hai cột nước như suối đồng thời phun thẳng lên trên người Cầu Nhi đang yên giấc nằm sấp trên mặt đất, lần lượt làm ướt sũng bộ lông trắng của nó.

Cầu Nhi lại trợn mắt nhìn chủ nhân nhà mình. Vẫn chưa tới giờ ỉnh tắm rửa, sao lại phun nước là thế nào? Mặc kệ, tiếp tục ngủ!

Hai người cùng ho sù sụ.

“Vương phi, người không sao chứ?” Hỉ Nhi nhanh chân tiến lên, xoa cho Thất Nhân hít thở.

Nhạc Nhi cũng mang vẻ mặt buồn bực quay lại nhìn hai nàng.

“Người nghe thấy gì?” Hải Đường nhìn về phía Thất Nhân, mặt đầy hắc tuyến chán ghét.

“Người nghe được cái gì thì ta nghe được cái đó!” Thất nhân co quắp khoe miệng vài cái rồi nói.

Hải Đường lập tức đứng lên, dề dề chạy tới cửa, vén rèm ra.

Chỉ thấy đứng cách thân binh hộ tống của hoàng gia một đoạn xa xa là một đám mặc quần áo đen, tay cầm đại đao, đại khái được khoảng hai mươi người.

Mà kẻ nói mấy lời lúc trước, người mặc toàn quần áo đen không khác gì người bên cạnh, chỉ là cái trán kia có một nốt chu sa đỏ như máu, khiến Hải Đường nhìn một cái là nhận ra.

Quả nhiên là tên gốc này!

Nhưng mà sao tên gốc này lại chịu làm việc mà kẻ đọc sách thánh hiền khinh bỉ nhất như thế?

Người nọ đưa mắt, nhìn thấy Hải Đường trên xe ngựa, hai mắt lại long lánh sáng ngời.

“Ai lớn mật như vậy, dám cướp xe của hoàng gia sao?” Trưởng đội thị vệ hét lớn một tiếng, “Các người có biết người trên xe ngựa là người nào không? Đều chán sống rồi hả?”

“Ta...” Hắc y nhân cầm đầu ghen hòng một lúc, rõ ràng là lần đầu đi cướp giật. Nhìn ánh mắt xấu hổ của hắn là có thể tưởng tượng được mặt hắn đỏ tới mức nào, có khi nóng tới mức đem khăn đen che mặt đốt luôn ấy chứ.

“Ai cần biết ngươi là hoàng gia hay hắc gia gì, ta muốn cướp của ngươi đấy!” Người đằng sau hắc y nhân ‘nào đó’, cũng thật sự không nhịn được rồi, không cam lòng yếu thế được nên trả lời: “Ai bảo người đi trên đường này, đã thế còn rêu rao như vậy. Không để lại tiền thì đừng có mơ tưởng đi qua!” Giọng điệu lộ rõ ra bản chất đùa bỡn vô lại, thanh âm giòn giã sang sảng nghe cực kì vô sỉ.

“Phụt!” Ngụm nước Thắt Nhàn vừa uống vào trong miệng lại phun ra, lại một lần nữa cống hiến cho lông trắng của Cầu Nhi. Nàng bắt đắ dĩ bưng trán, còn ai vào đây nữa? Nói thì nói luôn đi, tránh đừng liên tục đả kích tâm hồn yếu ớt của nàng.

Có thể nói ra cái giọng vô lại mà trắng trợn như vậy, ngoại trừ cái vị Nhị Tuyệt kia thì còn ai vào đây nữa?

“Hừ! Bọn ta đã cố tình cho các người một cơ hội, các người lại không thức thời, hết lần này tới lần khác thích bị đao chém à?” Đội trưởng thị vệ lạnh giọng nói, “Nếu đã như vậy, thì hôm nay chúng ta liền thay trời hành đạo, tiêu diệt đám sơn tặc các người, cũng là làm chuyện tốt cho dân chúng.”

“Thay trời hành đạo?” Bên đối phương có người cũng chẳng thèm quan tâm làm gì nhưng cũng không muốn dây dưa nữa, chỉ nói, “Nói nhảm ít thôi! Tranh thủ thời gian đi! Không giao tiền thì lưu lại người ở đây.”

Cái giọng xảo trá này, chẳng phải quân gia cáo già sao?

Liếc mắt về phía Nhạc Nhi đang nghi hoặc, lại thở dài. Mấy người này sao lại tự mình ra trận thế này? Sở Nhạc Nhi ẩn thân ở Chiến gia nhiều năm không nhận ra sao?

93. Chương 93: Quyền Lực Và Tình Cảm

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nhóm thân binh hoàng gia bên ngoài nổi giận, chưa từng có ai dám khinh bỉ bọn hần như vậy! Bây giờ lại bị đám sơn tặc xem nhẹ, hỏi sao không làm người ta không nổi giận cho được?

“Cái bọn thổ phỉ què mùa các người, hôm nay ta sẽ cho các người biết được thế nào gọi là uy nghiêm của hoàng gia!” Một người cao giọng hùng hổ nói, khiến cho đám hộ vệ nhiệt huyết sôi trào.

“Vậy thì thử xem!” Phía đối diện vang lên giọng nói càn lợ phát phơ.

Chỉ một câu cũng đủ khiến lửa giận bốc ngàn ngọn.

“Keng keng keng”, lập tức vang lên tiếng đánh giáp lá cà.

Hai đội nhân mã cùng tiến lên.

Đã gọi là thân binh hoàng gia thì thực lực tất nhiên là không kém. Nếu đụng phải sơn tặc bình thường thì quả thực là dư sức đối phó. Chỉ có điều, lần này bọn hần gặp phải mấy người cao thủ bên Lâm Duẫn Chi. Tuy thân binh bên này chiếm ưu thế về số người, nhưng đến cùng thì chênh lệch về thực lực lại không thể dựa vào số lượng mà bù đắp lại được, tất nhiên là ứng phó rất vất vả, liên tiếp bại trận.

Hắc ý nhân cũng không chém giết tùy tiện, chỉ giống như trâu đùa, dễ dàng đối phó với công phu của đám thân binh, né tránh hết lần này tới lần khác, khiến cho đám thân binh tưởng là bọn họ sẽ nhanh chóng thắng lợi nhưng loáng cái liền bị nhóm hắc ý nhân làm bó tay bó chân.

Chỉ nhìn cũng thấy cục diện đã nghiêng hoàn toàn về một bên.

“Dực vương phi, nhân dịp này, chúng ta tranh thủ thời gian ly khai đi.” Nhạc Nhi dĩ nhiên hiểu rõ tình hình thế nào, liền quay lại nói với Thắt Nhàn.

Ly khai? Nếu nàng đi thì vở kịch ba người ngoài kia hát cho ai nghe đây? Tất nhiên là không thể đi cùng Nhạc Nhi rồi.

Hoa hồ điệp tất nhiên là hiểu rõ chủ ý trong đầu Thắt Nhàn, đôi mắt nhỏ đảo như rang lạc. Nàng nhìn cảnh đao kiếm hỗn loạn bên ngoài, rồi kêu “Ah—” lên một tiếng như thể cực kỳ hoảng sợ.

Tiếng kêu bén nhọn thậm chí khiến Lâm Duẫn Chi đang lâm trận bên kia cũng sửng sốt một chút, vội vàng quay đầu lại. Chỉ trong nháy mắt này, suýt nữa thì hần bị đại đao của thân binh chém chết.

Chỉ nghe ‘Oành!’ một tiếng, bạn hoa hồ điệp Hải Đường bị cảnh tượng bạo lực làm ‘kinh hoàng’ mà ngã xuống một đường diêm lệ, chắn ngang cửa xe ngựa. (TNN: haha cười chết ta *lăn lộn*)

Chỉ nói là chắn ngang thôi thì không đủ! Người thì ngã ngựa, mà đầu gối bên trái của nàng thì mềm oặt, chân lại vươn thẳng sang hướng đối diện, ngang nhiên chặn hết cửa chính của xe ngựa.

Thất Nhân vã mồ hôi như suối. Cái đồ hoa hồ điệp này có thể giả vờ giả tạo hơn một chút không? Té xỉu á? Làm gì có loại bất tỉnh như nàng chứ, đã ngất rồi còn nhắm trúng cái đệm đỡ cho thoải mái nữa?

Hỉ Nhi hoảng hốt, dùng sức lay Hải Đường: “Cô nương! Cô nương!” Cô nương này không phải rất lợi hại sao? Sao lại còn bị dọa hơn cả mình nữa?

Nhạc Nhi lườm Hải Đường vừa ngã xuống, chuyển hướng sang Thất Nhân: “Dực vương phi, chúng ta tranh thủ thời gian rồi đi thôi. Mấy tên...trộm cướp này không phải người bình thường! Sợ là đám thân binh hoàng gia cũng không ứng phó được! Bệ hạ đã phó thác ngài cho nô tỳ, nô tỳ không thể để ngài bị bất cứ tổn hại nào!”

Thất Nhân hừ lạnh trong lòng, nói nghe hay nhỉ? Phó thác? Sao không nói thẳng là trông chừng đi?

“Nhưng mà...” Thất Nhân liếc nhìn qua phía Hoa Hồ Điệp đang ‘ngất xỉu’, hơi khó xử: “Chúng ta sao có thể đưa nàng đi đây?”

“Không cần quan tâm đến nàng!” Nhạc Nhi hơi nhú mày, “Nhiệm vụ của nô tỳ chính là hộ tống Dực vương phi. Tính mạng của người không liên quan thì không quan hệ gì tới nô tỳ.”

Khóe miệng Thất Nhân nhếch lên một cái, liếc nhìn Hoa Hồ Điệp đang giả chết trên mặt đất. Nàng uống công diễn lần này rồi. Xem Nhạc Nhi nhà người ta đi, căn bản là mặc kệ nàng!

Lông mày Hải Đường nhíu nhíu cực kì lộ liễu. Nha đầu kia, thật đúng là hung ác! Cứ thế vứt nàng lại một mình sao? Mình đã ngã rồi, bây giờ làm sao diễn tiếp, đùa giỡn tiếp đây?

Thất Nhân đứng dậy, quan sát bên ngoài rồi nói: “Vậy thì đi thôi, Nhạc Nhi nói đúng, đám sơn tặc này quả thật rất lợi hại. Quan trọng nhất là trốn đi, khỏi mang họa sát thân.”

Ôm Cầu Nhi, kéo Hỉ Nhi, bước qua Hải Đường, đi xuống xe.

Nhạc Nhi theo sát phía sau.

Hắc y nhân nhìn thấy, nhân vật chính đã muốn chuồn rồi, bây giờ không tranh thủ thì khó mà gặp lại được. Lập tức ra tay càng mạnh mẽ, chiêu nào cũng chuẩn xác.

Không đầy một khắc, đội ngũ hộ vệ đều ngã xuống.

“Định trốn đi đâu?” Chiến Nhược Thủy ra một chưởng xoáy, đánh úp về phía Thất Nhân.

Thất Nhân quay đầu lại, đối diện với chưởng, làm như bị dọa tới mức choáng váng, không tránh không né.

Nhạc Nhi làm sao có thể để chuyện này xảy ra, không nói tới việc nàng vốn phải vâng mệnh không thể để Dực vương phi bị thương tổn, chỉ nói tới việc nàng và Thất Nhân cũng có tình chủ tớ, nàng cũng không thể để Thất Nhân bị thương.

Lập tức nàng nhảy lên phía trước, đẩy chưởng đó đi, lần lượt đánh ra một loạt chưởng, cũng vô cùng mạnh mẽ.

Hắc y nhân không muốn đánh nhau với người đối diện, liền xoay người bay ra.

Nhạc Nhi bực bội nghĩ, sao người này lại rút lui nhanh vậy? Mất nàng dõi theo thân ảnh hắc y nhân, chợt thấy có gì đó không đúng, khẩn cấp quay người lại. Nàng chưa kịp phòng ngự, ánh mắt vừa liếc tới, một bóng tay vỗ xuống.

“Ba~” một tiếng, người Nhạc Nhi mềm xuống, co quắp ngã xuống đất. Mất nàng mờ đi, chỉ nhìn thấy hắc y nhân tiến tới gần Thất Nhân cùng Hỉ Nhi.

“Cầu...” Nhạc Nhi thở ra một tiếng rất nhỏ. Mau dẫn vương phi đi đi...

Cầu Nhi nghe thấy có người gọi nó, đưa mắt lên nhìn, hít hít vài cái. Đều là người quen cả, làm loạn như thế làm gì chứ?

Thất Nhân nhẹ cau lông mày lại, Nhạc Nhi này hình như cũng không thật sự có ý xấu gì với mình. Nàng bị đánh đến mức này mà vẫn còn nghĩ tới mình.

“Câu được con cá lớn rồi!” Nhị Tuyết vui vẻ cười nhả nhỏ, “Các huynh đệ, chúng ta trở lại doanh trại!” Hắn muốn làm sơn tặc từ lâu lắm rồi, cảm giác này không phải cứ dốc sức dùng trí tuệ đầu đá trên thương trường là đạt được.

Một đám hắc y nhân đem nhóm hộ vệ trở thành một chuỗi dài liền nhau.

Chiến Nhược Thủy tiến lên vài bước, tới trước cửa xe ngựa định đỡ Hải Đường dậy.

Tuy là đang giả hôn mê nhưng lúc này đột nhiên tỉnh lại cũng không tốt, dù sao vẫn còn cả đám hộ vệ nhìn chăm chăm vào.

“Để ta!” Chợt nghe một giọng nói ôn hòa chen vào. Chiến Nhược Thủy chỉ kịp nhìn thấy một nốt chu sa loáng lên trước mắt.

Người nọ không nói hai lời, lúc Chiến Nhược Thủy còn chưa kịp phản ứng, liền dùng một tay ôm lấy Hải Đường, lại để cho nàng dựa vào ngực mình. Bản thân nữ nhân này trên hoa gheo nguyệt cũng đủ rồi, tất nhiên là hắn muốn cố gắng hết sức để ngăn chặn nàng có khả năng phát sinh tiếp xúc với nam nhân khác.(HL: Huhuhu

Anh đầu gối cũng bị nhúng chàm rồi!~~Ta biết ngay mà, lù đù vác lu mà chạy)(TNN: ở cạnh chị này muốn ngốc cũng khó =]])

Khóe miệng Hải Đường giật giật, đơn giản là đang cố gắng nhịn xuống xúc động. Tên ngốc này, thế này không phải là chưa gì đã khiến người ngoài chê cười rồi sao?

Quả nhiên, Chiến Nhược Thủy cùng Cơ Nhị Tuyết dạt dào hứng thú nhìn hai người bọn Lâm Duẫn Chi, thì ra là thế, thì ra là thế a!

Được một lúc thì Lâm Duẫn Chi cũng đỏ ửng cả mặt.

Thất Nhân ho nhẹ vài tiếng, mấy người này, chẳng lẽ còn chê thiếu việc để làm chắc! Đã diễn tới mức này rồi thì tất nhiên phải diễn cho hết.

“Xin hỏi mấy vị lão gia, sao lại cướp xe hoàng gia của ta? Chẳng lẽ không coi vương pháp ra gì?” Thất Nhân quát lên.

“Tất nhiên là cướp người rồi! Ai bảo người rêu rao khắp nơi như vậy? Sợ người ta không biết trên xe có vàng bạc châu báu sao?” Nhị Tuyết hắng giọng hô to, cố tình để đám hộ vệ nghe được.

Vì thế mới nói, đây là hoàn toàn bị ép buộc, chuyện này chắc chắn không phải do Dực vương phi sai. Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách chính Vân Lam hắn, không nên khiến nàng lên đường trong cái xe xa hoa như vậy! Nhìn xem, rốt cuộc là dụ sói tới tận cửa rồi đấy.

Nàng nhếch môi cười vui vẻ.

Vân Lam thông minh, nhưng đạo ột thước, ma ột trượng! Chỉ cần nàng tìm được một khe hở, thì từ trước đến giờ nàng luôn là một cao thủ đối trắng thay đen.

“Phụ thân.” Thất Nhân theo đám hai người Chiến Nhược Thủy bước vào đại sảnh, liền thấy Cơ Nguyên đang đi đi lại lại hết sức bất an.

Tốc độ bọn hắn cũng không chậm, lúc còn ở kinh đô, nàng phát ra tín hiệu muốn gặp mặt với đương gia Cơ gia trong tửu lâu của Chiến gia, không ngờ bọn hắn nhận được nhanh như vậy. Cuối cùng còn làm ra loại chuyện này.

Toàn bộ hành trình trở về Vân thành của nàng đều bị đặt dưới mi mắt Hách Liên Vân Lam, một mình gặp mặt bố trí vài chuyện với Cơ Nguyên tất nhiên là rất khó khăn. Vì vậy nên nàng mới phải sử dụng một chút thủ đoạn đặc thù.

Cơ Nguyên quay đầu, nhìn thấy con gái mình vẫn như vậy liền ngênh đón: “Nhàn nhi, các con làm như vậy rất mạo hiểm!” Không nói đến lòng dạ Hách Liên Vân Lam luôn nghi kị, khó mà giữ kín được chân tướng mọi việc; mà chỉ tội danh bắt cóc vương phi thôi cũng đủ làm vạn kiếp bất phục.

Thất Nhân cười khê: “Phụ thân quá lo lắng. Con gái đều có suy tính của mình.” Nàng trấn an Cơ Nguyên, “Ngũ Nhiêu có gửi thư tín gì cho Nhị nương không?” Thời gian không có nhiều, tất nhiên là trực tiếp đi vào vấn đề.

“Ừ! Có!” Sắc mặt Cơ Nguyên trầm xuống, móc ra một tờ phong thư từ trong tay áo, đưa cho Thất Nhân. Lão nhíu mày, “Không ngờ là các nàng còn có tâm tư như vậy.”

Từ sau lúc Thất Nhân trở lại Phi thành, hắn đã nhanh chóng bí mật đem mẹ con Tâm Nhụy giam giữ, tuyên bố với bên ngoài là hai người nhiễm bệnh, cần phải tĩnh dưỡng.

Vì thế nên lá thư này của Ngũ Nhiêu không thể đến tay bọn họ. Chỉ là lúc trước khi hắn mở ra xem, cũng kinh hãi mà kêu lên.

Thất Nhân nhận lấy, mở ra, mắt to lướt qua. Nàng híp đôi mắt lại, khóe miệng nhếch lên một vòng vui vẻ. Quả nhiên đúng như nàng đã đoán trước.

Lúc trước Hách Liên Tâm Nhụy để cho Ngũ Nhiêu tiến cung tất nhiên không chỉ có mục đích đơn giản như vậy. Thật là nữ nhân đã tâm bưng bưng.

Ngũ Nhiêu bị hủy dung, đã không còn khổng chế được bao lâu, gửi thư này cho Hách Liên Tâm Nhụy để mụ cảm hổ phù tạo phản sớm hơn một chút.

Nghĩ đến cũng phải, hiện nay tình cảnh của Ngũ Nhiêu trong cung hẳn là không sống yên lành được. Tuy nói là Vân Lam coi thân phận của nàng có giá trị lợi dụng, không đối xử tuyệt tình như với hoàng hậu, nhưng cũng không chiều cố nhiều hơn chút nào.

Nữ nhân trong cung như sói dữ, tất nhiên sẽ không buông tha ột kẻ vừa xấu xí lại bị thất sủng.

Vì chuyện tranh giành này mà Ngũ Nhiêu ngày ngày đêm đêm mơ tưởng đến lúc mình là chủ nhân của hoàng cung này, là chúa tể giẫm lên những kẻ dám cười nhạo nàng.

Có điều, Vân Lam cũng ẩn náu kĩ thật. Ánh mắt Thất Nhân tự dưng trầm xuống. Ngũ Nhiêu ở trong cung, mấy hành động mờ ám này sao có thể thoát được mà còn giấu ghé cái tiểu hổ phù, một mực thu hút sự chú ý của Vân Lam nữa chứ? Thế mà hắn lại không quan tâm, mặc kệ cho lá thư này xuất cung tới Cơ gia.

Hắn là hắn đang muốn đợi cho đối phương có động thái trước rồi ra tay tiêu diệt gọn gàng một lượt! Không chỉ lấy cơ chiếm được tiểu Hổ phù biểu tượng cho quyền lực bị thoát ra ngoài kia, mà còn tiện thể nuốt trọn Cơ gia luôn phải không? Dù sao đến lúc đó thì Cơ gia cũng là thủ phạm tàng trữ tội phạm phản quốc.

Haha, quả nhiên là tâm tư của đế vương. Đối với tài sản bên ngoài của Vân Lãm đã trông chừng, đã coi là vật trong tay hắn rồi mà ngay cả Cơ gia cũng không buông tha!

Chỉ là nhiều tiền tài như vậy, hắn đủ sức nuốt được mới là lạ!

Hắn không sợ nuốt vội sẽ nghẹn chết sao?

Không nói chuyện khác, chỉ nói tới Cơ gia này thôi, hắn không sợ sẽ làm liên lụy đến Cơ Y Duệ sao? Cơ Y Duệ vốn không nhận biết sai trái, nếu biết được Hách Liên Vân Lam muốn tận diệt toàn bộ gia tộc của mình thì sẽ âm ỉ đến mức nào? Hay là bản thân Hách Liên Vân Lam căn bản cũng không hoàn toàn tín nhiệm Cơ Y Duệ?

Còn có Tam Huệ, nàng hoàn toàn không nghi ngờ tình cảm của Hách Liên Vân Lam với Tam Huệ. Chỉ là, hắn làm như vậy thì sao có thể không làm Tam Huệ đau lòng?

Đế vương, đế vương, phải chăng quyền lực tóm lại vẫn quan trọng hơn so với tình cảm?

94. Chương 94: Người Làm Bô

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Phụ thân, người thả hai người Nhị nương ra đi!” Thất Nhân đưa trả bức thư. “Đem tất cả thư từ của Ngũ Nhiêu cho nàng!”

“Không được!” Cơ Nguyên kinh hãi nói. Lúc trước bọn họ đối đãi với hai người nhà Hách Liên Tâm Nhụy như vậy, nếu để cho hai kẻ này giành lại lợi thế, vậy thì Cơ gia bọn họ chẳng phải là đối tượng đầu tiên bị loại bỏ sao?

“Không được!” Nhị Tuyết cũng kêu lên. Nếu không có Hách Liên Tâm Nhụy thì sao Cơ gia của hấn lại có thể lâm vào tình cảnh hiện tại được? Kẻ ác độc như vậy sao có thể dễ dàng tha thứ?

“Nhị ca, phải lấy đại cục làm trọng!” Thất Nhân nghiêm mặt nói với Cơ Nhị Tuyết, “Huynh ở Chiến gia lâu như vậy, nên biết rõ Chiến gia có toan tính gì chứ? Biết rõ tướng công của ta là người thế nào chứ? Tiểu muội biết người hận hoàng gia nên mới theo giúp tướng công. Chỉ có điều, tiểu muội cần xác định lại lập trường của huynh.”

Thất Nhân nói như vậy cũng không phải không có căn cứ. Tất cả người trong phòng lớn của Cơ gia, bao gồm cả bản thân Cơ Nguyên đều bị cừ hận làm mờ mắt, làm lòng dạ biến chất, mang tất cả cừ hận đổ lên cả chủ nhân trước của thân thể Thất Nhân cùng Tam Huệ, đối với hai nữ tử này, căn bản là không có chút tình thân nào.

Cơ Y Duệ kia chính là ví dụ điển hình nhất, hoàn toàn không có quan điểm gì đáng tin cậy, làm gì cũng tùy hứng, giống như chỉ là khách qua đường, không đếm xỉa gì đến kẻ khác, thực chất chỉ là muốn phá bỏ cảm giác bị quan chán đời trong tận đáy lòng mà thôi.

Nàng cũng không thể bảo đảm Nhị Tuyết không phải loại người này. Dù sao hấn và Cơ Y Duệ cũng là anh em ruột thịt. Vạn nhất Nhị Tuyết đi được nửa đường mà nhất phách lưỡng tán (hôn phách chia làm hai ngã) thì nàng thật đúng là có khổ mà không có chỗ tố.

“Lập trường của ta tất nhiên gia biết rõ.” Nhị Tuyết không chút do dự, mang vẻ mặt kiên định.

Tuy rằng ngay từ đầu động cơ của hấn không hoàn toàn thuần khiết, nhưng sau một thời gian ở chung, hấn thật sự khâm phục gia nhà mình. Chính những thủ đoạn cứng rắn, đầy ngạo khí của người đã khiến hấn cam tâm tình nguyện ở lại.

“Tốt!” Thất Nhân liếc nhìn hấn, tán thưởng. Thực ra nàng cũng biết, Nhị Tuyết so với Cơ Y Duệ có nhân tính hơn, lòng dạ so với Cơ Y Duệ lại thẳng thắn hơn không biết bao nhiêu lần. Người như vậy lại càng khiến người ta tín nhiệm, yêu quý hơn hấn.

Chiến Sinh Ca lúc trước trọng dụng hấn cũng là vị nhìn trúng điểm này.

“Nếu đã như vậy thì Nhị ca, huynh chẳng lẽ không tin tưởng ta sao? Các huynh cũng đã từng nói, gia đối với người của mình vô cùng tốt. Ta đã là chủ mẫu Chiến gia, là vợ của gia, làm sao lại có thể hại Nhị ca? Tất cả những gì ta làm bây giờ, đều là suy tính cho gia, suy tính cho Cơ gia mà thôi.” Ánh mắt nàng kiên định, không chấp nhận phản bác.

Nhị Tuyết cúi đầu không nói một lúc lâu mới thốt ra một chữ: “Được!” Người đứng trước mắt hấn có khí phách cùng loại với gia, như thế chỉ cần nàng nói là nhất định có thể làm được.

Hấn liền tin nàng thì sao? Đợi khi nghiệp lớn của gia thực hiện được thì sợ gì không báo được thù nhà?

Thất Nhân thấy Nhị Tuyết đã ra được quyết định, mới chuyển sang nói với Cơ Nguyên: “Phụ thân yên tâm, bọn Nhị Nương tất nhiên không phải Bồ Tát, nếu không có Cơ gia hậu thuẫn đằng sau thì cũng không làm trò bịp bợm gì được nên dĩ nhiên bọn họ sẽ không nóng lòng đối phó với Cơ gia. Nếu bọn họ đọc được phong thư này của Ngũ Nhiêu, thì tất nhiên sẽ đem mũi nhọn công kích hướng về phía hoàng cung. Đến lúc đó, công chúa đã chết sống lại, thiên tử thật sự xuất hiện, chuyện huynh muội ruột loạn luân mà võ lễ thì sẽ náo loạn tới mức nào chứ?”

“A?” Cơ Nguyên kinh ngạc nhìn về phía con gái út, nàng định đem tất cả sự thật công bố ra sao? Thế nhưng đây là canh bạc lớn a, nếu không cẩn thận bị người ta đánh lại một đòn thì trở tay không kịp nữa.

“Phụ thân, người đoán đúng rồi!” Thất Nhân cười một tiếng, “Con đúng là muốn làm như ý Hách Liên Vân Lam. Hách Liên Vân Lam muốn mượn dịp này thừa cơ thu lại món lợi ích kia thì ta liền đem hết tất cả dâng tới cho hắn! Có điều đến cuối cùng là hắn đắc ý hay là ta toại nguyện thì phải xem ai phóng hỏa to hơn đã!”

Cơ Nguyên suy nghĩ tỉ mỉ, thấy cũng đúng! Mặc dù mạo hiểm nhưng còn tốt hơn là trì hoãn không ra tay!

“Chỉ có điều lần này lại làm khổ phụ thân và đại nương rồi.” Thất Nhân nói, “Hai người bên Hách Liên Tâm Nhụy chắc chắn sẽ đi khắp nơi gây sự, mượn cơ hội trả thù.” Ai, người trong Cơ gia này kể ra cũng là những kẻ đáng thương.

“Chịu đựng nhiều năm như vậy thì sao lại không chịu được chút này chứ.” Cơ Nguyên nói.

“Vậy thì tốt rồi.” Thất Nhân cười sáng khoái. Phụ thân này của nàng cũng thật thú vị, đúng là đem công phu ẩn nhẫn phát huy đến tầng cao nhất rồi.

“Chỉ có một chuyện...” Cơ Nguyên nhìn Thất Nhân, có chột ngại không dám mở miệng.

“Phụ thân cứ nói đừng ngại.” Làm sao lại cảm thấy ánh mắt này của Cơ lão cha giống như đang nhìn thỏ phỉ vậy?

“Cái tiểu Hồ phù kia...có phải đem trả lại cho Hách Liên Tâm Nhụy hay không? Nếu không thì không tiện nói rõ với nàng ta.” Ai, lúc trước đứa con gái út này ngang nhiên cướp đồ của người ta như vậy, hôm nay hắn cũng rất trông mong Thất Nhân có thể giao trả lại.

“A...vật kia à...” Còn tưởng là chuyện gì đáng lo. “Tìm một thợ điêu khắc mô phỏng lại giống như cái thật rồi đem trả cho Hách Liên Tâm Nhụy là được rồi.” Vật đã vào tay nàng thì làm gì có chuyện nhả ra trả lại?

“...” Quả nhiên, đứa con út này của hắn, xét về một mức độ nào đó mà nói thì thật đúng là không khác gì thỏ phỉ a.

Vừa ra cửa phòng liền thấy hai bóng người từ trong nội viện bay ra.

Đứng trước là một con hồ điệp mặc áo hoa tung bay, động tác thanh thoát nhẹ nhàng; đằng sau là một tên đầu gỗ hiền lành, tốc độ cũng chẳng kém, cứ mỗi khi cô nàng Hoa Hồ Điệp nào đó cho rằng đã cắt đuôi được rồi thì hắn lại xuất hiện. (TNN: 2 ac tính chơi trò Tom & Jerry à =]])

Lại nhìn Cầu Nhi nằm cuộn tròn phơi nắng, vẻ mặt cỡ nào bình thản. Mặc kệ hai kẻ kia bay qua bay lại trên người nó bao nhiêu lần, từ đầu đến cuối nó cũng chỉ duy trì có một tư thế- nằm sấp bụng, nhắm mắt ngủ! (TNN: em cầu này cũng thật phong cách quá đi haha)

Thất Nhân nhíu mày, hai người này thật đúng là oan gia rồi, mặc kệ đi! Nàng nhắc chân lên định bước qua sân, nhưng vừa đi được vài bước thì hai bóng người đã xẹt qua xẹt lại trước mặt nàng mấy lần, tốc độ làm nàng chóng cả mặt.

Thất Nhân đứng lại, khóa miệng co giật, mắt nhìn Cầu Nhi, trong lòng vô cùng sùng bái sự nhẫn nại của nó.

Nàng háng giọng một cái: “Hai vị thật hăng hái nha! Chẳng lẽ ôm ấp còn chưa đủ nên mới làm đôi uyên ương dạo chơi trong nội viện sao? Viện này nhỏ lắm, không đủ cho hai vị bay nhảy đâu. Nếu không thì hai vị chuyển ra ngoại viện chơi được không?”

Nàng cũng chỉ là thật lòng muốn cho hai người nơi rộng rãi hơn mà chơi trò trốn tìm tình nhân thôi a!

Hoa Hồ Điệp dừng bước, mặt đỏ hồng cả lên, oán trách nhìn về phía tên gốc đang vội vàng đuổi theo. Đều là tại tên gốc này, cứ bảo nàng gả cho hắn, nàng nhịn không được mới phải trốn chui trốn lủi. Bây giờ thì hay chưa, lại làm cho người ta chê cười rồi!

Lại liếc xéo Thất Nhân, người này cũng thật là, không trêu chọc người khác thì không sống được a?

Thất Nhân giống như phát hiện ra một đại lục mới, ghé sát vào Hoa Hồ Điệp: “Chắc chắc, lần đầu tiên nha, lần đầu tiên nha, Hồ Điệp nhi, người cũng biết xấu hổ sao?”

Hải Đường khước mắt nhảy lên. Hồ Điệp nhi (Bướm nhỏ)? Là gọi mình sao? Người này còn có thể đặt thêm được cái tên nào tục hơn một chút nữa không?

Đang muốn mở miệng cãi lại thì lại nghe Thất Nhân lập tức hướng về phía sau hắng giọng: “Nhị ca, Hồ Ly, các huynh nhìn xem có phải hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi không?”

Da mặt Hải Đường lại giật vài cái. Mặt trời mọc đằng tây? Hồ ly? Nữ nhân này, người có thể nói trù tượng hơn một chút nữa không?

Nhị Tuyết đang đi ra khỏi cửa sừng sờ, nhưng ngay sau đó cũng không nhìn được mà nở nụ cười, nhìn liếc qua người đang mơ hồ đứng trong sảnh.

Hắn dùng sức vỗ bả vai Chiến Nhược Thủy: “Hồ ly ơi hồ ly, tên này rất hay!”

Trong lòng hắn thật khoan khoái dễ chịu a! Từ trước tới nay hắn luôn bị tên quản gia gian trá này sai bảo, chuyện gì tổn sức làm không xong, tên âm hiểm này đều đẩy ỉnh, ví dụ thì thật đúng là nhiều không đếm xuể rồi!

Bây giờ Thất Nhân kêu tên âm hiểm này là hồ ly, thật là quá chuẩn! Nhìn xem, cái vẻ mặt xảo trá này, thật là so với hồ ly còn giống hồ ly hơn! Rốt cuộc cũng có người nhìn thấy rõ bản chất của người, thật sự là làm cho lòng người nở rộ a!

Chiến Nhược Thủy híp mắt lại, ngẩng đầu nhìn trời, một lúc sau thì cực kì nghiêm túc bẩm báo lại với Thất Nhân: “Bẩm vương phi, mặt trời hôm nay vẫn giống như trước, mọc ở phía đông, lặn ở phía tây.”

Rồi hắn lại bình tĩnh quay mặt về phía Nhị Tuyết đang cười âm ỷ: “Cơ công tử, Nhị Tuyết huynh, miệng người lại rộng thêm một chút rồi a? Chỗ này nhiều năm hoang tàn vắng vẻ, có cả đồng chim hư đồn, thích nhất là bay lên thật cao rồi thả xuống một bãi màu vàng to như quả trứng. Ta thấy bọn chúng cũng không ngại dùng người làm bô đầu.”

Một câu nói làm tất cả mọi người trong nội viện á khẩu.

Con hồ ly này quả nhiên là không vừa a!

Cơ Nhị Tuyết lập tức ngậm chặt miệng, phần hận nhìn kẻ đang đứng trước mặt. Con hồ ly này lại còn có bản lĩnh làm hắn hận đến nghiến nát cả răng.

“Thật là có lỗi, quấy rầy các vị rồi!” Một tên gốc ‘nào đó’ có da mặt mỏng, làm sao có thể chịu được mấy màn trêu ghẹo của Thất Nhân, đã sớm khom người thật thấp xuống, giấu kín gương mặt đỏ lừ, thở dài thườn thượt.

“Không quấy rầy đâu.” Thất Nhân khoát khoát tay, “Chúng ta đều biết là hai vị đã lâu không gặp, đoàn tụ ngọt ngào, trong lòng rung động ...”

Chiến Nhược Thủy sờ sờ cái cằm nhọn, không nề tình mà nói: “Vương phi, ngài lạc đề rồi.”

Thất Nhân quay đầu tròn trắng mắt lườm hắn một cái. Tên này vẫn còn so đo lúc trước mình gọi hắn là hồ ly nên mới không cổ vũ đây mà! Đây là nàng làm nền trước! Im ngay, biết cái gì!

“Tóm lại,” Thất Nhân tiếp tục chủ đề lúc trước, “Hai vị muốn tâm tình chúng ta thực sự có thể hiểu được. Chỉ có điều, điều kiện ở đây thực sự rất đơn sơ, các người chỉ có thể chạy đuổi nhau chơi đùa ở trong sân này. Nếu hai vị không chê, có thể vào trong sảnh kia thỏa mãn nỗi tương tư.” Giọng nàng nói hết sức thành khẩn.

“Hứ!” Hoa Hồ Điệp tròn tròn cặp mắt kiều mỹ, mắng một câu, “Ai cùng cái tên kia nhớ nhung tương tư hử?” Rõ ràng là đuổi lý còn mạnh miệng.

“Ta...” Tên gốc kia lại cứ “Ta...” cả buổi, sưng sốt đến mức không nói ra được một câu nguyên vẹn. Sao Thích muội có thể đem chuyện này nói thẳng ra như vậy? Trêu chọc như thế chỉ tổ khiến hắn xấu hổ không biết chui vào chỗ nào.

Thất Nhân quét mắt qua phía hai người này một cái, đã lâu thế rồi mà hai người còn chưa hoàn toàn hòa hợp sao? Lại còn cần trợ lực gì nữa chứ?

Nàng đã cho bọn hắc cơ hội ở chung một mình rồi a. Bọn hắc không cần thì cũng đừng trách nàng không phúc hậu: “Nếu hai vị đều không có ý nguyện này thì ta liền bắt đầu bàn chính sự nha!”

Thực ra thì nàng đúng là cũng có chút không phúc hậu. Nhìn hai người trước mắt, trong lòng nàng lại có ý tưởng muốn phá đám. Ai bảo nam nhân của nàng không ở đây? Không biết Hách Liên Vân Lãm ở Nam Cương hiện tại đang làm gì?

“Đừng quên là mấy cơ sở ngầm của tên Hách Liên Vân Lam kia vẫn còn bị nhốt trong phòng giam dưới này.” Nàng lại nói thêm một câu.

Mấy người lập tức chỉnh đốn sắc mặt, tiếp ngay sau đây đúng là một cuộc chiến ác liệt, không cho phép thua.

Sai một bước là thua cả một trận, chỉ một nước cờ liền có thể thua cả bàn, thì có ai dám lười biếng?

95. Chương 95: Năm Ngay Đơ Như Lợn Chết

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đám người Chiến Nhược Thủy đang tìm trại trên núi bị bỏ hoang nhiều năm để dừng chân. Hình như chỗ này lúc trước chính là chỗ ở của bọn cướp đường, nhà giam các kiểu đều có sẵn.

Hai người Thất Nhân cùng Hải Đường chặt vật bị Nhị Tuyệt áp giải vào trong lao, tài sản trên người bị cướp sạch không còn tí nào.

Nhị Tuyệt cởi khăn che mặt màu đen xuống, đeo lên mặt nạ da người do Chiến Nhược Thủy chuẩn bị sẵn cho hắn.

Dù sao thì trong trại của mình mà vẫn đeo khăn đen thì đúng là chuyện kì quái, càng khiến người ta nghi ngờ hơn. Huống chi còn có Nhạc Nhi vốn rất quen thuộc với người trong Chiến gia nữa.

“Vương phi!” Vừa mở cửa nhà lao, Hỉ Nhi liền nhồm lên, hai mắt đầm lệ.

Nhạc Nhi cũng đã tỉnh lại. Bản thân nàng là người có võ công, một chưởng đánh xuống cũng không làm nàng ngất được bao lâu. Lúc này gất gao nhìn chằm chằm Thất Nhân.

“Nhạc Nhi, người thế nào?” Thất Nhân hỏi, tỏ vẻ ân cần.

“Nô tỳ không có việc gì.” Nhạc Nhi đáp rồi đứng dậy tiến lên phía trước, “Nô tỳ thất trách khiến vương phi phải chịu khổ rồi.”

“Nói linh tinh ít thôi!” Nhị Tuyệt lại bắt đầu kêu gào...”Hai người nha hoàn các người chắc cũng chẳng có mấy tài sản gì. Giữ các người lại chỉ tổ phí lương thực trong trại của ta. Có thời gian thì tranh thủ tâm sự đi. Qua đợt này sẽ có người đến xem người. Đến lúc đó, nữ đều đem bán vào kĩ viện cho ta.” Hắn lại quay đầu nói với bọn hộ vệ hoàng gia trong ngục, “Còn nam thì bán ra ngoại quốc làm cu li đi!” Trong giọng nói cố ý tăng thêm vẻ thô bỉ.

Nói xong thì hỏa khí trong lòng bọn hộ vệ ‘ầm ầm’ nổi lên, lại dám đem đám tinh binh bọn họ đi làm cu li sao? Đây không phải là vũ nhục bọn họ trắng trợn sao? Mấy tên sơn tặc này đúng là vô pháp vô thiên mà!

Đừng có để bọn hắc thoát được ra ngoài, nếu không thì không thể không đem bọn này phanh thây ra làm nghìn mảnh!

Hỉ Nhi nghiêng đầu, nghĩ mãi không ra. Giọng nói này tuy đã cố tình cường điệu, nhưng đáy âm sang sảng này sao lại quen thuộc đến thế? Nhưng mà người này râu tóc xồm xoàm, vẻ mặt hung thần ác sát, nàng không có khả năng biết a!

Nhạc Nhi cup mắt nhìn xuống, không có ý chống cự gì.

Thất Nhân lườm Nhạc Nhi, nha đầu kia mà nhu thuận như vậy thì tuyệt đối có vấn đề.

Nhị Tuyết tất nhiên cũng đặc biệt chú ý nha đầu này, ẩn núp trong Chiến gia một thời gian lâu như vậy mà không ai phát giác được, thật đúng là một nha đầu tâm tư tinh vi xảo trá. Hách Liên Vân Lam đã dám phái nàng đến đây thì nha đầu này tất nhiên là vô cùng tinh ranh rồi.

Thấy Nhạc Nhi mãi không có phản ứng, Nhị Tuyết quay người, nhắc chân rời khỏi phòng giam.

Bỗng nhiên thấy cần cổ tê dại. Trong đầu hần chỉ kịp mắng một câu, nha đầu chết tiệt kia, không nhẹ tay một chút được sao?

Thất Nhân giương mắt nhìn, kẻ ra tay chính là Nhạc Nhi vừa rồi còn giả bộ ngoan ngoãn!

Nhạc Nhi thâm hằm hè trong lòng, cái tên trước mắt chính là kẻ đánh nàng hôn mê, tất nhiên là nàng muốn ăn miếng trả miếng.

Hai hắc y nhân bảo vệ bên ngoài thấy có biến cố, vung đại đao lên nhắm vào Nhạc Nhi.

Nhạc Nhi vung hai ống tay áo lên, hai cây ngân châm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo bay ra, chui vào trong cơ thể hai hắc y nhân.

Hai người kia lập tức ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, lòng Thất Nhân trầm xuống, rõ ràng đây là độc châm. Nha đầu Nhạc Nhi thì ra còn giấu chiêu này!

Nhạc Nhi tiến lên vài bước, đẩy bên hông Nhị Tuyết, tìm chìa khóa phòng giam cho đám hộ vệ.

Đám đàn ông như chim vỡ tổ thoát ra khỏi nhà lao, lúc này lú lú, không ngừng phản nộ lên án.

“Những kẻ này làm càn quá mức! Chúng ta phá nơi ở của bọn hần đi!”

“Dám ngang nhiên đối xử với chúng ta như vậy! Phải đánh cho bọn chúng quỳ dưới đất kêu cha gọi mẹ mới được!”

“Đúng! Nếu không thì tôn nghiêm của chúng ta ở đâu?”

...

Bọn hộ vệ từng người đồng thanh nói, hoàn toàn quên mất là chính mình tuyệt đối không phải là đối thủ của người ta mới có thể bị tóm tới chỗ này.

Thất Nhân bắt đầu dĩ ho vài tiếng: “Các vị, hay là chúng ta rời khỏi chỗ này rồi hãy nói sau, thế nào? Dù sao nơi này cũng là địa bàn của đám sơn tặc kia. Nếu gặp lại có xung đột gì thì đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt gì.”

Dù sao người nên gặp cũng gặp rồi, thứ cần bố trí cũng đã bố trí rồi. Không cần ở lại trong trại này đóng kịch làm gì. Việc Nhạc Nhi làm chính ra lại rất hợp thời, tránh cho nàng phải tìm cách tiễn mấy vị hộ vệ ‘đại nhân’ này xuống núi.

“Vâng! Vương phi nói rất đúng!” Nhạc Nhi nói tiếp, “Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là hộ tống vương phi mà thôi. Cái ổ sơn tặc này thì chỉ cần phái đại binh đến tiêu diệt là được.”

Nói toàn những câu có lý.

Bọn hộ vệ vốn chỉ muốn xả cục tức trong lòng, chiếm được mấy cái lợi nhỏ mà thôi. Nếu là động thủ thật thì tất nhiên bọn hần không nắm được phần thắng.

Lúc này vừa vặn có người đưa bậc thang đến để xuống rồi.

Mọi người vây quanh Thất Nhân, cẩn thận đi ra phía ngoài.

Khóe mắt Thất Nhân thấy thân ảnh Nhạc Nhi chợt lóe lên. Chỉ thấy Nhạc Nhi đi tới bên người Nhị Tuyết đang nằm vật xuống, cánh tay trái vung lên, lại có một cây ngân châm bay ra, thẳng tới tử huyệt của Nhị Tuyết.

Thất Nhân nheo mắt, Nhạc Nhi này đúng là cực kì cẩn thận, đến lúc này mà vẫn không quên giết người diệt khẩu.

Khóe miệng nàng cong lên mỉm cười. Không tồi...

Còn chưa nghĩ xong, Thất Nhân tinh mắt đột nhiên nhìn đến bên trán Nhị Tuyết, khóe miệng không khỏi co giật. Đây rốt cuộc là tay nghề của ai, mới bao lâu thời gian, mà chỗ thái dương cái mặt nạ da người kia đã cuộn lên nếp nhăn?

Nàng quét mắt một vòng nhìn Nhạc Nhi, nha đầu kia có vẻ còn muốn dò xét người trên mặt đất.

Nàng vội vàng nhẹ kêu một tiếng: “Nhạc Nhi! Mau tới đây! Đừng để lạc khỏi đội!” Trong miệng vẫn là ân cần, lại có chút than thở. Nếu Nhị Tuyết lúc này bị bại lộ thì khỏi cần nói cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Đây rốt cuộc là mặt nạ ai làm? Trở về, nhất định phải hủy biến hiệu của người kia!

Nhạc Nhi quay đầu lại, chạy chậm chậm tới phía Thất Nhân. Tuy nhiên trong lòng nàng lại có cảm giác đã gặp tên sơn tặc này ở đâu đó, nhưng mấy thứ này cũng không quan trọng. Dù sao người cũng đã chết hết không phải sao? Độc châm của nàng tẩm các loại chất độc, vốn là vũ khí bí mật của nàng. Độc châm này kiến huyết phong hầu*, Người nào không hề phòng bị mà trúng châm này thì chưa từng có ai sống sót. (*Chạm vào máu là chết.)

Cả đoàn người nối đuôi nhau đi ra cửa nhà lao, chìm vào trong màn đêm.

Trong phòng giam khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn ánh nến mờ ảo lập lờ.

Đột nhiên, trên trần nhà có một người phi thân xuống, híp mắt nhìn chăm chăm một hồi lâu vào đám tù nhân chạy trốn xa xa, sau đó mới miễn cưỡng hô một tiếng: “Tất cả đứng dậy đi.”

Hai thủ vệ mặc áo đen bị trúng ngân châm lúc trước lập tức đứng lên: “Chiến quân gia.”

“Được rồi, các người cũng khổ cực rồi, xuống nghỉ ngơi đi.” Chiến Nhược Thủy phân phó.

“Dạ, vâng.” Hai người cùng nói rồi đi ngay ra ngoài.

Chiến Nhược Thủy quay đầu lại nhìn tên đầu heo đang nằm ngay đơ giả chết nào đó, nhú mồm, mắng một tiếng: “Đừng có giả bộ nữa! Đi xa cả rồi! Tranh thủ thời gian bắt đầu làm việc đi!”

Người nào đó vẫn không nhúc nhích.

Chiến Nhược Thủy mắt căng thẳng. Có chuyện gì xảy ra rồi? Chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây, Chiến Nhược Thủy vội vã ngồi xổm xuống, “Roẹt” một tiếng, mạnh bạo giật mở xiêm y của Nhị Tuyết.

Bên trong là tấm sắt Thất Nhân yêu cầu bọn hắc đầu đeo trên người, bên trên lộ ra ngân châm lạnh lẽo bị bẻ cong, lẳng lẳng nằm trên miếng sắt.

Ngón tay đưa đến gần kiểm tra hơi thở của Nhị Tuyết, vẫn trầm ổn, ấm áp.

Tâm Chiến Nhược Thủy buông lỏng, không có việc gì là tốt rồi.

Đột nhiên nhớ tới một chương lúc nãy của Nhạc Nhi! Hắc không khỏi hắc tuyến liên tục, cái tên này rõ ràng là bị Nhạc Nhi kia đánh cho bất tỉnh rồi, hiện tại vẫn còn ngủ khò khò ở đây.

Lại liếc mắt lườm kẻ nào đó quần áo bị mình kéo tới không ngay ngắn nằm trên mặt đất, người này, đúng là tên đại ngu ngốc!

Nhắc chân, bỏ đi.

Cái tên này, thích ngủ trong hầm lò lạnh như băng thì cứ để cho hắc ngủ thoải mái đi! Cũng tiện thể để hắc nhớ cho kĩ, đừng có để người ta đánh lên dễ dàng như thế.

Cho đến khi Nhị Tuyết tỉnh lại, thấy mình quần áo không ngay ngắn thì rất buồn bực, đến nỗi đem ánh mắt thông cảm nhìn Chiến Nhược Thủy, trong lòng hẳn đã xác định Chiến Nhược Thủy là loại người đoạn tụ. Chẳng trách chưa bao giờ thấy Chiến Nhược Thủy đi tới hoa lâu, cũng chưa bao giờ thấy hẳn thân mật với nữ nhân nào. Hóa ra, rốt cục là hẳn có cái ham mê không muốn bị người khác biết a...

Cái này tất nhiên là nói sau.

Sau khi đoàn người của Thất Nhân ‘trốn thoát’ khỏi nhà tù, kéo theo Cửu Nhi ngồi ở ngoài cửa có chút ẻo lải kém phần chấn, liền đi thẳng tới chuồng ngựa. Quả nhiên là ngựa và xe của bọn hắn vẫn để ở đó.

Chung quanh ngược lại cũng không có ai trông coi, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ngoài đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, nghe thấy ở đại sảnh truyền đến tiếng cạ chén, la hét, chúc mừng. Bọn sơn tặc này đại khái đều tụ tập ở một chỗ ăn mừng nên mới trông coi không cẩn thận.

Chẳng lẽ thật coi họ như một đàn dê béo chờ làm thịt hay sao? Trong lòng mọi người phần uất. Hiện tại cứ dặc ý đi, chờ bọn hắn ra khỏi cái ổ này, chắc chắn sẽ gọi người đến tiêu diệt!

“Thừa dịp bọn cướp này mua vui, không phòng bị gì, chúng ta nhất cử tiêu diệt gọn không được sao?” Có người khẩu khí thật sự không thể nhẫn được nữa, hăng hái nói ra.

Lập tức có người phụ họa: “Đúng vậy! Chúng ta vừa vặn có thể đánh úp làm bọn hắn trở tay không kịp!”

Di di di? Mấy tên này đúng là không sợ chết! Rõ ràng không thể nào thắng được, đã bị thua một lần, còn chuẩn bị ăn đòn thêm lần nữa sao? Thất Nhân chắc lưỡi kỳ lạ. Lần đầu không biết địch mạnh hay yếu liền xông lên đánh, có thể nói là lỗ mãng; lần thứ hai rõ ràng có thể phân biệt được tình hình địch mạnh ta yếu, lại vẫn đòi đánh nhau thì phải gọi là ngu xuẩn rồi!

Dùng khí đáng khen, chỉ tiếc không đủ đầu óc!

Chẳng qua, mấy cái này cũng không phải chuyện của nàng. Dù sao những người này đều là của Hách Liên Vân Lam. Những kẻ này vượt không qua mặt bàn thì bọn nàng lại càng có nhiều cơ hội.

Chỉ là, nếu lại đánh thêm lần nữa thì vở kịch này đến lúc nào mới diễn cho hết đây?

Chính vào lúc này, lại nghe một người hắng giọng: “Kẻ nào đấy?”

Thất Nhân mừng hóm, một cái hắng giọng này là được rồi, thật là quá hợp ý nàng.

Quả nhiên một đám hộ vệ bắt đầu kinh hoàng rối loạn.

“Bị phát hiện rồi!”

“Làm sao bây giờ?”

...

Thất Nhân ném cho Hải Đường bên cạnh một cái nháy mắt.

Hải Đường ngẫm hiểu, lại dựa cột kêu lên: “Thế này thì biết làm sao đây? Đều là do mấy người các người, vừa rồi cứ nói nhảm. Bây giờ thì tốt rồi, khiến người ta tới tận đây rồi, ta cũng không muốn vào kỹ viện đâu...hu...hu.. hu...” Nói xong che mặt giả vờ khóc mấy tiếng.

Quả nhiên là một câu càng khiến cả nhóm người bàng hoàng.

Không muốn vào kỹ viện sao? Khóe mắt Thất Nhân nhếch lên. Lời này thật đúng là thiếu sức thuyết phục. Cái Hoa hồ điệp này chẳng phải là tú bà trong kỹ viện hay sao?

“Mọi người yên lặng.” Nhạc Nhi nhíu mày, phất phất tay, hơi có chút phong cách lãnh tụ, “Bây giờ việc cần làm nhất là rời khỏi đây. Mọi người tản ra thành các nhóm, buộc ngựa cho thật chắc, nhanh lên!”

Mọi người vốn đang cuống quýt trong lòng, lúc này có người lên tiếng, tất nhiên là lập tức làm theo lời người ta phân phó.

Đại khái là có người ra lệnh, trong nháy mắt, việc chuẩn bị đã làm xong xuôi.

Lúc này trong đại sảnh truyền tới từng tiếng vỗ bàn, tiếng binh khí bị xách lên.

Nhạc Nhi đem mấy người Thất Nhân kéo lên xe ngựa, hô một tiếng: “Đi!”

Nhóm hộ vệ vội vàng chạy như bay ra khỏi trại, nơi khiến bọn hắc phải chịu nhục lần này.

Phía sau loáng thoáng cây đuốc, từ đại sảnh vội vàng đuổi tới chuồng ngựa. Trong bóng tối, đám quân hộ vệ chạy xa xa ngoái đầu nhìn lại chỉ thấy một đám điểm đỏ.

Đám người giương đuốc chạy đến dừng bước, Chiến Nhược Thủy cầm đầu cùng Lâm Duẫn Chi nhìn nhau cười.

“Vương phi, Cửu Nhi sao lại có bộ dạng thế này chứ? Trước kia vốn hung dữ mà?” Nhạc nhi nhìn về phía Thất Nhân, trong mắt lóe sáng. Đột nhiên xuất hiện sơn tặc, có cảm giác quen thuộc không hiểu được, hơn nữa Cửu Nhi lại có phản ứng không bình thường. Nàng muốn không nghi cũng khó.

Thất nhân thở dài: “Cửu Nhi hình như là bị bỏ thuốc rồi.” Nàng lại dừng một chút, vô cùng lo lắng nói, “Đợi đến nơi nào dừng chân tìm đại phu cho Cửu Nhi xem sao.”

Vốn biết nha đầu Nhạc Nhi không dễ lừa, nàng đã cho Cửu Nhi ăn chút thuốc an thần từ sáng sớm, khiến Nhạc Nhi cũng không còn gì để nói.

Quả nhiên Nhạc Nhi nhìn Cửu Nhi có vẻ mang bệnh, trong lòng lặng lẽ hoài nghi có phải mình quá đa nghi hay không?

“Nhạc Nhi, ngươi có nhớ lúc ngươi rời khỏi Chiến gia, ta đã nói gì không?” Thất Nhân đưa mắt nhìn Nhạc Nhi mà nói. Nếu Nhạc Nhi không còn gì để hỏi thì đến lượt nàng làm khó dễ rồi.

“Nhớ rõ ạ!” Mắt Nhạc Nhi tối sầm lại.

Nợ máu trả bằng máu! Đây là lời nói quyết tuyệt lúc trước của chủ mẫu Chiến gia!

“Nhạc Nhi không đem chuyện đó bẩm báo cho bệ hạ phải không?” Thất Nhân vuốt ve lông trắng của Cửu Nhi. Hắc là như thế, nếu không thì sao Vân Lam lại phái Nhạc Nhi đi theo mình, chẳng khác nào tự tát vào mặt mình một cái. Đây không phải là công khai nói rằng hắc đã giết Chiến Sinh Ca sao?

“Vâng.” Nhạc Nhi cúi đầu nói. Hôm đó nàng trở lại hoàng cung, chỉ nói chủ tử Chiến gia đã chết, không cần ở lại Chiến gia nữa mà thôi. Nếu nàng ăn ngay nói thật, tất nhiên bệ hạ sẽ giận dữ, nhất định diệt trừ mối họa lớn là chủ mẫu. Dù sao bệ hạ là thiên tử, sao có thể cho phép người bên ngoài nói những lời can quấy như vậy.

“Nhạc Nhi, ngay từ đầu ta đã biết rõ ngươi từ đâu tới, ta không biết ngươi có tâm tư gì, thay chủ tử ngươi làm những việc táng tận lương tâm kia. Nhưng ta vẫn coi ngươi là Nhạc Nhi ngày đó trong Thương Nhu Uyển của ta. Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, câu nói ngày đó của ta vẫn có hiệu lực đến giờ. Mặc kệ người đó là bệ hạ hay là tên ăn mày!” Thất Nhân kiên định nói.

Ngày đó, Chiến Sinh Ca giả chết, thực ra là có một ít công lao của Vân Lam. Những hoả dược đó là có thật, chẳng qua Vân Lâm thông minh, lại có Cố Thanh Ảnh ở bên chỉ điểm, mới có thể tránh thoát một kiếp nạn kia.

Chỉ có điều, khoản nợ kia, tất nhiên là phải đòi lại.

Cho dù không đòi nợ, Vân Lam cũng chưa bao giờ có ý định buông tha bọn họ, không phải sao?

Đây chính là tiên hạ thủ vi cường, chân lý từ xưa.

Chỉ là Nhạc Nhi này đối với nàng cũng không tệ. Cho nên nàng không muốn mình đến lúc đó đích thân kết liễu nàng, khiến nha đầu này trở thành một con cờ trong cuộc chiến hoàng quyền.

Người đối tốt với nàng, cho tới bây giờ nàng đều ghi tạc trong lòng.

Cho nên nàng mới cho Nhạc Nhi có cơ hội tự mình lựa chọn

Nhạc Nhi cắn chặt môi dưới, tay nắm thành nắm đấm, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Hĩ Nhi quay đầu, nhìn sang Thất Nhân, rồi lại nhìn qua Nhạc Nhi, không rõ không khí trong xe này sao lại trở nên nghiêm túc như vậy.

Hải Đường liếc mắt nhìn Thất Nhân, khoe miệng khê cong lên. Nữ nhân này, nên nói là nàng tâm địa thiện lương hay là đang tính kế, muốn đào một góc tường của Hách Liên Vân Lam, khiến cho trận địa của hắn suy sụp đây?

96. Chương 96: Trò Hay Mở Màn

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nhạc Nhi cầm lệnh bài do bộ hạ ban đến quan phủ, cho người lên núi tiêu diệt sơn tặc. Tất nhiên là không nói đến mình đã từng chặt vật cớ nào, chỉ nói trên đường nghe đồn trong thành này có đạo tặc làm hại dân chúng, phải giúp dân trừ hại.

Quan phủ lão gia ngoài miệng không ngừng vâng dạ, song trong lòng lại rất bức bối. Bọn hắn lâu lắm rồi không thấy có sơn tặc đi lại trên núi, cái cô nương trong hoàng cung này là nghe nói từ đâu thế?

Nhưng hắn cũng không nhiều lời, lập tức cho sai nha thông báo, mượn quân thủ thành đi lên núi.

Đám hộ vệ hoàng gia cũng xoa tay, muốn đuổi theo, thì bị Thất Nhân dùng cớ trì hoãn thời gian, phải mau chóng lên đường ngăn lại.

Đám hộ vệ chỉ đành phải tiếp tục lên đường. Chẳng qua cứ nghĩ đến đám sơn tặc kia cuối cùng cũng rơi vào tay quân triều đình, trong lòng lập tức thấy dễ chịu hơn nhiều.

Đợi cho quan phủ lão gia đến được địa điểm do Nhạc Nhi chỉ thì lại càng thêm bức bối. Ở đây làm gì có bóng dáng sơn tặc đâu. Rõ ràng chỉ có một đám sân vườn nhỏ. Đi vài vòng trước vài vòng sau, muốn tích cực bắt tay vào điều tra, thì thấy quả thật có mấy cái trại có thể là của sơn tặc trước kia.

Nếu bảo bây giờ mà còn có sơn tặc ở đây thì đúng là nói mơ giữa ban ngày.

Lão quan gia kia không ngừng chải rửa trong lòng, mấy người hoàng gia nhà các người chắc là không có việc gì tiêu khiển nên tìm lũ tiểu nhân bọn hắn đến để đùa hả? Truyện cổ có Chu U Vương vì một tiếng cười của nàng Bao Tự mà đốt lửa dọa chư hầu*. Hôm nay là do ai đây? Chẳng lẽ bọn họ chỉ là đồ chơi của mấy người trong hoàng tộc sao? (*Chu U Vương đốt lửa trên biên thành để đổi lấy nụ cười của nàng Bao Tự, khiến cho các nước chư hầu tưởng có kẻ địch xâm chiếm, vội vàng mang quân viện trợ đến. Kết quả là chẳng thấy địch đâu, chỉ thấy Bao Tự đứng trên thành nhìn quân viện trợ tới mà cười như dờ hơi. Tất nhiên là Chu U Vương sau cũng mất nước.)

Trong Lãm Ca Uyển của Chiến gia trong Vân thành, khoảnh sân nhỏ yên lặng hồi lâu rồi cuộc cũng náo nhiệt lên.

Nguyên một đám nữ nhân mang vẻ mặt phức tạp nhìn Thất Nhân đã không gặp một năm.

Nữ nhân này, vẫn trương ra vẻ mặt như một đứa trẻ vô hại, như thể thời gian cùng sinh đẻ không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người nàng.

Từ một năm trước, Thất Nhân bị bắt đi khỏi Chiến gia, không ngờ lại nảy sinh nhiều chuyện như vậy. Người đứng trước mắt này đã không còn là chủ mẫu Chiến gia nữa, mà trở thành con dâu của hoàng tộc rồi – là Dục vương phi.

Nghe nói nàng sinh hạ một đứa con trai ở kinh đô, thật ra là con nối dõi của Chiến gia. Sao lại không thấy nàng mang đến? Tuy nói là đối thủ tranh đấu gay gắt trước kia, nhưng giờ đây không có đàn ông, đứa bé là cốt nhục duy nhất do đương gia lưu lại. Trong nhà có một con trai, thời gian này cũng sẽ có chút triển vọng.

Tuy nói là các nữ nhân trong lòng hết sức bất mãn với Thất Nhân, nhưng lại không hề liên quan đến việc tranh thủ tình cảm năm đó. Ngày đó Thất Nhân vẫn còn muốn báo thù kia mà, đào mất một cái đã gả cho Dục vương gia. Mặc dù các nàng cũng nghe nói đây là do ngày đó Thất Nhân bị tình thế bắt buộc phải

làm. Dực vương gia cùng Bắc Hân thái tử tranh chấp, đắc tội bên nào cũng không tốt, ở giữa còn có bệ hạ cực lực tác hợp.

Hôm nay gặp lại Thất Nhân, có một số việc đương nhiên phải hỏi cho rõ.

“Dực vương phi, thù của Chiến gia ta...” Trình Tử Y tiến lên phía trước, hỏi thẳng ra.

Lãnh Tiêm Vũ vung tay lên, nghiêng nhiên ra vẻ bề trên: “Trình muội muội, chớ nói nhiều. Trước tiên để Dực vương phi nói đã.” Nàng đưa mắt nhìn Nhạc Nhi, nha đầu kia ngày đó ra đi đã là kì lạ, hôm nay lại cùng Thất Nhân đi về từ trong kinh, nghe nói là người hoàng đế phái tới chiếu cố Thất Nhân.

Lãnh Tiêm Vũ vốn là người tâm tư tỉ mỉ, chỉ cần tự mình nghĩ một lúc là có thể suy ra rất nhiều đầu mối.

“Ta hôm nay trở về chính là để bàn chuyện này với mọi người.” Thất Nhân ngồi trên ghế, nhìn một đám nữ nhân này. Mấy nữ nhân này hóa ra lại rất kiên trinh, vẫn si ngốc trông coi Chiến gia như trước. Cũng là nàng lúc trước đã quá khinh thường mấy người này.

Thất Nhân thở dài, lại nói: “Các vị, thôi đi. Nên gả thì tái giá đi, tóm lại, ra khỏi Chiến gia này. Cũng không thể khiến Chiến gia làm lỡ cả đời các người.”

Nàng thật sự suy nghĩ vì bọn họ, đã có Vân Lam nhìn vào khối mỡ to béo bỏ là Chiến gia. Đến lúc đó, mấy nữ nhân không nơi nương tựa này không biết sẽ bị đối xử thế nào. Chẳng bằng giải tán sớm một chút, còn có thể tránh chút phiền toái.

Một câu của nàng khiến cho đám nữ nhân nhu ong vỡ tổ. Trong lòng vốn bất an bởi vì những lời này lại càng lung lay dữ dội hơn.

“Về phần nợ máu của đương gia, là do ta lúc đầu không suy nghĩ kĩ. Các vị tốt nhất là quên đi.”

Một đám lại mở to mắt, cứ như vậy mà lau sạch hận thù kia sao?

“Ta chỉ có thể nói, lời của ta hôm nay hết thấy đều vì suy nghĩ tốt nhất ọi người.”

“Chủ mẫu, xin cho phép thiếp thân gọi một tiếng chủ mẫu! Người nói như vậy, chẳng phải là phụ lòng gia ngày đó thương người, cưng chiều người?” Trình Tử Y đỏ vành mắt, giận dữ lên tiếng.

Thất Nhân đưa mắt nhìn nàng: “Trình phu nhân, người thật sự muốn báo thù?”

Trình Tử Y đang muốn kiên quyết gật đầu, lại bị một câu của Thất Nhân làm cho kinh hãi: “Dù cho kẻ thù kia là đương kim bệ hạ của Thiên triều ta?”

Mọi người phía dưới hít một ngụm khí lạnh.

Ánh mắt của Nhạc Nhi run lên, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thất Nhân. Nàng cứ trắng trợn nói kẻ thù là bệ hạ, vậy là yên tâm mình sẽ không mất báo sao?

“Vương phi...” Trình Tử Y không thể tin được, “Người có thể nói rõ hơn một chút được không?”

“Lời này còn không đủ rõ ràng sao?” Thất Nhân đảo mắt một vòng qua mọi người, Lãnh Tiêm Vũ cùng Liên Ngọc Điệp mặc dù trong mắt hiện lên vẻ kì quái, nhưng là hai người bình tĩnh nhất. “Người ta nói kẻ nghèo không đấu với kẻ giàu, kẻ giàu không đấu với kẻ quý; vua muốn thần chết, thần không thể không chết. Ta chỉ nói đến thế thôi, các vị tự giải quyết cho tốt.”

Mặc dù bản thân nàng rất khinh thường hai câu vừa nói ra kia, nhưng vì muốn khích lệ những nữ nhân này dờ đi nên lấy ra sử dụng cũng không sao.

Bên dưới mọi người còn đang khiếp sợ. Bệ hạ là kẻ thù của Chiến gia? Đây là một sự thật chấn động đến mức nào?

“Đương nhiên các vị tốt nhất là đem chuyện này quên đi, để tránh bị họa sát thân.” Nàng không phòng Nhạc Nhi, nhưng lối thuyền vạn năm thì cẩn thận luôn là tất yếu. Mấy việc tai vách mạch rừng cũng thường xuyên phát sinh.

Không có ai nói gì, không khí mờ mịt hơn so với lúc trước, nghe được Thất Nhân nói xong, lại càng thêm nhiều suy nghĩ sợ hãi cùng bất an.

“Tất cả mọi người đều trở về suy nghĩ thật kĩ đi.” Thất Nhân đứng dậy, đi về hướng cửa phòng. Lúc đi qua bên người Lãnh Tiêm Vũ cùng Liên Ngọc Diệp, thấy rõ ràng con người của hai người lóe lên.

Bên trong Thượng Nhu Uyển vẫn như trước kia, cũng không có gì đổi khác so với trước khi Thất Nhân rời đi. Có thể thấy là nơi này thường xuyên có người quét dọn. Có loại tâm tư tỉ mỉ như thế này chỉ có Chiến Nhục Thủy. Thực ra hẳn cũng là kẻ rất có tâm.

Thất Nhân ngồi xuống, chờ khách tìm đến.

Quả nhiên, không bao lâu thì Lãnh Tiêm Vũ cùng Liên Ngọc Diệp liền đồng thời tiến tới.

“Dực vương phi, tỷ muội chúng ta tới đây để thương lượng chuyện rời phủ.” Lãnh Tiêm Vũ cung kính nói.

“Nghĩ thông suốt rồi là tốt.” Thất Nhân liếc nhìn các nàng, liền chuyển sang sai sử hai nha hoàn, “Hỉ Nhi, Nhạc Nhi, các người đi chuẩn bị một ấm trà mới sang bên này. Đốt đèn tâm sự ban đêm không có trà ngon thì làm sao được?”

Nhạc Nhi thoáng sững sờ một chút rồi mới gật đầu nói: “Vâng, thưa vương phi.” Sau lại nhìn kỹ hơn hai người bọn Lãnh Tiêm Vũ.

Đợi hai nha đầu ra khỏi cửa xong, Lãnh Tiêm Vũ cũng không nói chuyện, đi đến trước bàn sách, nâng bút lông lên, liền vội vàng viết lên giấy.

Liên Ngọc Diệp ngó ra ngoài cửa, cố ý nói vắn to mấy đề-xi-ben: “Vương phi, lúc trước người có nói, chúng ta cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Thực ra, đúng như lời người nói, đương gia thật ra rất tốt, nhưng cố nhân cũng đã qua đời, người không còn ở đây, tỷ muội ta cũng cần bắt đầu một cuộc sống mới. Huống hồ...kẻ thù cũng không phải người chúng ta có thể chọc vào.” Câu nói vừa thiếu mất nhân vật mấu chốt nào đó, mà mọi người đều rõ trong lòng là được.

Thất Nhân nhìn Lãnh Tiêm Vũ đang tập trung viết, lại nhìn ngó Ngọc Diệp đang nói chuyện. Hai người này đúng là phối hợp rất ăn ý.

Một tay nàng đưa ra tiếp lấy trang giấy từ tay Lãnh Tiêm Vũ, chỉ thấy trên mặt giấy mấy hàng chữ thể Khải thanh tú: Vương phi, xét tính cách của người thì sao có thể đơn giản buông tha cừu hận như thế?

Thất Nhân cong khoé miệng lên, chẳng phải người ta thường nói kẻ thù chính là kẻ hiểu mình nhất sao? Mấy nữ nhân này đúng là khiến nàng đỡ tốn công giải thích.

Nàng lại tiếp tục xem tiếp: tỷ muội chúng ta tất nhiên cũng sẽ không. Thù giết chồng, không đội trời chung! Chúng ta biết rõ, chờ đợi ở Chiến gia cũng chỉ tổ khiến cho Chiến gia thêm vướng víu. Ta cùng muội muội sẽ trở về nhà mẹ đẻ, Tả tướng cùng Trấn quốc Đại tướng quân sẽ là hậu thuẫn bảo thủ cho vương phi. Chúng ta chỉ có thể từ phía sau châm lửa, còn lại mong vương phi sẽ hoàn thành tâm nguyện cho chúng ta!

Thất Nhân đem trang giấy đến gần ngọn nến, nói: “Tất nhiên là vậy!”

Những nữ nhân này cũng là người đáng thương, trả giá tất cả ột tám chân tình, mà nam nhân kia thì...

Nghĩ tới đây, Thất Nhân lập tức ngăn cản sự thông cảm đang tràn lan trong lòng. Nếu đã lựa chọn thì tất nhiên nàng chấp nhận cục diện hiện nay. Mặc dù có thể thương cảm cho những nữ nhân này, nhưng cuối cùng cũng không thể đem nam nhân của mình ra mà chia xẻ.

Song trong lòng nàng không khỏi dâng lên một chút tức giận. Cái tên kia ra đi lâu như vậy rồi mà vẫn có bao nhiêu nữ nhân tình nguyện chấp nhận trả cái giá lớn như vậy vì hắn. Trong lòng nàng thâm mắng Vân Lãm tình trùng. (==” Minh bó tay! Cái này không phải do mình viết, mình hoàn toàn vô tội!)(TNN: ta lại càng vô tội hơn :>)

Lúc này, tại Nam Cương xa xôi, đang ở cùng hai người Quân Nghị, Cố Thanh Ảnh nghiên cứu địa đồ, Vân Lãm đột nhiên “Ách xì!” liên tục, hắt xì hai cái thật to!

Cố Thanh Ảnh cười hớn hở, vỗ hắt một phát: “Dực vương gia, xem ra đại tẩu đang mắng huynh đấy!”

Vân Lãm liếc xéo hắt, cái tên này, đúng là mồm chó thì không mọc được ngà voi? Sao lại không nói Thất Nhân đang nhớ hắt chứ!

Bên trong Thượng Nhu Uyển, Thất Nhân cùng Hải Đường đang ngồi đối diện nhau, đổ mắt sát phạt nhau trên bàn cờ.

“Dực vương phi, chiêu này của ngài thật là tốt, rõ ràng là suy nghĩ vì những nữ nhân kia, trên thực tế là vì chính mình giải quyết bao nhiêu tình địch tiềm tàng.” Hải Đường trừng mắt nhìn Thất Nhân, vẻ mặt chế nhạo.

Thất Nhân không thêm phản ứng, đặt một quân cờ xuống, giết con mã của nàng trước rồi nói sau. Dù cho không đem những nữ nhân này bỏ lại thành đồng đem ra ngoài thì cũng không có ảnh hưởng gì tới mình. Tuy nhiên, quả thật là nàng vẫn canh cánh trong lòng về những nữ nhân này, nhưng nàng cũng không phải tốn nhiều sức lực như vậy a! Cái Hoa Hồ Điệp này đúng là rồi việc tìm chuyện tiêu khiển ở chỗ mình đây mà.

“Chắc chắn, chỉ là không thể tưởng tượng Chiến gia mang cái mặt có sét đánh cũng không đổi sắc mà cũng thu hút nhiều ong mật như vậy, thật sự là...Chắc chắn!” Hải Đường lại tiếp tục hờn hờ cười.

Thất Nhân ngẩng liếc nhìn nàng một cái, cái người này đúng là phạm vi trêu ghẹo càng ngày càng rộng nha! Nam nhân nhà nàng mặt như núi băng thì sao? Nhìn quen cũng có điểm đặc sắc mà!

Lập tức, Thất Nhân nói mát: “Chiến gia tất nhiên không biểu lộ cảm xúc phong phú như Lâm đại công tử rồi. Nhìn lại cái khuôn mặt kia, có đôi lúc ta cũng nghi nghi, không biết có thể nướng chín cả một củ khoai lang không ấy chứ! Có phải không, Hoa Hồ Điệp?” Chọc ngoáy chỗ đau của người khác không tha chính là thú tiêu khiển yêu thích nhất của Thất Nhân.

Á...Quả nhiên, sắc mặt Hải Đường lại bắt đầu không tự nhiên. Sao lại kéo nàng vào đây rồi? Tất cả đều do tên ngốc kia, khiến mình cũng trở thành đối tượng cho người khác cười chê.

Lời nói trong miệng vừa dứt, tay Thất Nhân cũng không nhàn rồi, tiếp tục chém giết!

“Không ngờ vị Lãnh phu nhân cùng Liên phu nhân kia cũng là loại phụ nữ kiên cường.” Hoa Hồ Điệp nghiêm mặt, tranh thủ thời gian, lập tức chuyển vấn đề.

“Phải nói là mị lực của Chiến gia lợi hại!” Trong lòng ai đó lại hàm hừ vài tiếng, ra tay chém giết càng mạnh hơn.

Khóe miệng Hải Đường méo xệch, kiểu này ghen to rồi, thật đúng là chua cực kì!

Nàng ném ra một quân cờ: “Bệ hạ sẽ tìm cách gì để thu hồi Chiến gia?”

“Làm sao ta biết được?” lại giết một quân, “Ta cũng không phải con giun trong bụng hân.”

“Vương gia bây giờ không có ở đây, chắc là bệ hạ sẽ nhanh chóng ra tay.” Hoa Hồ Điệp vừa nói vừa quét mắt một vòng quanh bàn cờ. Nữ nhân này, chém giết đến điên rồi à? Lại mất thêm một quân nữa.

“Việc đó thì phải chờ hân ra tay.” Chiến gia ở ngoài sáng, trốn chỗ nào cũng không được. Hân ra tay mới là thứ nàng muốn. Trường hợp xấu nhất cũng chỉ là Hách Liên Vân Lam lạm dụng quyền cường tịch thu tài sản của Chiến gia mà thôi. Chẳng qua Vân Lam không đến đường cùng thì sẽ không dùng chiêu thức này. Dù sao nếu không có lý do hợp lý thì sẽ gặp phải rất nhiều công kích từ dư luận.

Nàng nói chuyện cũng không thêm đưa mắt lên, tiếp tục Giết! Giết! Giết!

Hải Đường cúi đầu nhìn, cuối cùng tướng trên bàn cờ bị Thất Nhân tóm được.

“Vương phi, hôm nay hỏa khí của ngươi nồng quá!” Hải Đường bắt đắc dĩ cười khổ.

“Một ván nữa!” Thất Nhân hất tay lên, quân cờ lại trở về y như cũ trên mặt bàn cờ bằng ngọc. Đồ tình trùng! Tình trùng! Chết rồi còn lưu lại cả đồng nợ tình! Nếu cho những nữ nhân này biết tên kia thực ra vẫn còn sống thì chẳng phải là đại loạn sao?

Tên kia, nếu dám lưu luyến tình cũ, giết không tha!

Khóe mắt Hải Đường nhảy dựng lên, hóa ra mình lại biến thành bao cát trút giận của vị này rồi à? Nàng muốn ngủ rồi, có ai đến cứu nàng không?

Ngoài cửa, Chiến Nhược Thủy đang muốn tìm Thất Nhân giải quyết sự vụ, thấy tình thế như vậy lập tức quay người, chạy ra phía cửa ra vào bên sân nhỏ. (TNN: ca cũng biết khôn đấy hô hô)

“Này này! Sao ngươi lại trở về thế?” Nhị Tuyết đi cùng buồn bực kêu lên.

Chiến Nhược Thủy híp đôi mắt hồ ly hơi xéch lên, liếc hắt một cái, đem sổ sách trong tay nhét vào trong ngực Nhị Tuyết: “Ngươi đi đi!” Tên ngu ngốc này cho tới tận bây giờ vẫn không biết nhìn mặt mà nói chuyện. Không thấy Vương phi đang ở trong phòng bạo phát máu ghen sao? Đã có một vị Hải Đường không may gặp phải tai ương rồi. Hắn còn tự mình chuốc lấy cực khổ làm gì?

Cái tên ngớ ngẩn này mà không nói thì hắn cũng quên mất. Loại chuyện lật vật này để người ngốc làm là thích hợp nhất.

Hắn chẳng thèm chớp mắt, tiếp tục đi ra ngoài.

Nhị Tuyết sững sốt một chút, quyết định đi theo bước chân của Chiến Nhược Thủy mà đi. Ném trái bao nhiêu thiết thời từ Chiến Nhược Thủy cũng đủ để cho hắn nhận thấy một số quy luật. Chiến Nhược Thủy giao việc cho hắn làm, tám chín mười phần đều là không phải việc tốt.

Hắn ôm sổ sách cùng đi ra ngoài sân nhỏ.

Chỉ còn bên trong cửa thỉnh thoảng truyền gia âm thanh tràn ngập sát khí: “Ăn!”

Mấy ngày kế tiếp, cả Chiến gia rộng lớn đã trở nên hoang vắng.

Trong lòng các nữ nhân thực ra vô cùng bối rối. Cũng không muốn rời bỏ Chiến gia, dù sao lạc đà chết đói vẫn to hơn ngựa. Tuy nam nhân chết rồi, nhưng danh xưng đệ nhất gia tộc vẫn còn. Chẳng qua cừu gia lại là bệ hạ, người kia không thể báo thù, mà ở lại còn có thể mang tới nguy hiểm thật lớn.

Muốn đi tìm hai vị tỷ tỷ bề trên thương lượng, thì đã thấy Lãnh Tiêm Vũ cùng Liên Ngọc Diệp hoàn toàn không dị nghị gì, mang theo nha hoàn cùng một bọc hành lý nhỏ lên xe ngựa, rồi cứ thế mà rời khỏi Chiến gia.

Những người khác bốn mắt nhìn nhau, hai người cực kỳ có quyền uy trong viện đã ra đi rồi, các nàng còn ở lại làm gì?

Mang theo khoản tiền, tuy là lưu luyến không rời nhưng cuối cùng đều trở về nhà mẹ đẻ.

Hai mươi mấy vị thiếp thất cứ thế mà ra đi. (TNN: mẹ ơi a này cũng không phải lắm thiếp bt @@ tính lập hậu cung sao =.=)

Người đi nhà trống.

Chiến phủ thoáng cái liền thiếu hơi người.

Dực vương phi đi Vân thành một chuyến liền giải tán một đám hậu viện Chiến gia to như vậy, trở thành đề tài dân chúng nói say sưa, rồi không đoán được lý do thì lại đem ra đánh đố nhau...

Có người nói Dực vương phi này tâm tư không bình thường, đây là vì cố gắng tranh đoạt tài sản cho con.

Có người nói Dực vương phi lúc còn là chủ mẫu Chiến gia, nổi tiếng hay ghen, đây là đang báo thù thời gian trước kia ở Chiến gia. Dực vương phi lòng dạ hẹp hòi, mặc kệ bất cứ lúc nào cũng không thể chấp nhận cùng tồn tại với những nữ nhân khác. Nếu không thì sao Dực vương gia kia không hề có bất kỳ trắc phi, thị thiếp nào?

...

Cứ như thế mà nói, vân vân...

.....

Miệng lưỡi thế gian luôn vô cùng mạnh mẽ. Tin tức rất nhanh liền truyền tới trong tai Hách Liên Vân Lam. Đáy mắt hắn hiện lên vẻ buồn bực. Hành động lần này của Dực vương phi là để bảo vệ người của Chiến gia sao?

“Vương phi, Lâm thành truyền tin đến. Hầm mỏ của Chiến gia bị sụp.” Chiến Nhược Thủy nhíu mày, bẩm báo với Thất Nhân. Mỏ than Lâm thành là do bọn hắn bỏ rất nhiều thời gian cũng tâm tư chế tạo nên, sao có thể nói sụp là sụp ngay được.

“Thương vong thế nào?” Trong mắt Thất Nhân lóe lên ánh sáng. Nhanh như thế mà đã hạ thủ ư?

“Đoán chừng hơn trăm người. Số lượng thương vong hẳn là rất lớn, đến nỗi khiến dân công bên trên cũng bạo động.” hắn tiếp tục báo cáo.

“Bạo động?” Lại còn cả chiêu này nữa?

“Nghe nói sạt lở là do người gây nên, mỏ bắt đầu làm việc thì có tin đồn là Chiến gia không làm tốt biện pháp an toàn. Thế nhưng lời nói kia là hoàn toàn vô căn cứ. Độ an toàn của giếng mỏ Chiến gia nếu xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất. Những công nhân kia không biết bị ai xúi bẩy cũng bắt đầu làm loạn.”

Chính mình an toàn thoát khỏi nguy hiểm cực độ cũng là thời điểm con người ta yếu ớt nhất. Lúc này nếu có lời đồn đến lý giải, hơn nữa có thể lý giải sợ hãi trong lòng, tất nhiên sẽ bị người ta bắt lấy như cây cỏ cứu mạng.

Người truyền bá lời đồn kia bắt được nhược điểm này nên mới không chế được nhân tâm a.

“Sau đó thì sao?” Hiện tại tình huống này sẽ không chỉ có bạo động đi?

Chiến Nhược Thủy liếc nhìn nàng một cái, quả nhiên là nàng thông minh: “Quan phủ dĩ nhiên là nhúng tay vào việc này. Nghe nói là mệnh lệnh từ bên trên, Chiến gia khai thác mỏ không đủ an toàn, niêm phong tài sản. Giếng mỏ các nơi cũng không may bị đắm ngổ như vậy.”

A? Bàn tay nâng chén trà của Thất Nhân dừng một chút. Người nọ thật đúng là không thể chờ đợi được nữa rồi, muốn đem Chiến gia bỏ vào túi mình đây mà. Quan phủ ra mặt nhanh như vậy, còn tìm cái lý do hết sức đường hoàng.

Ván này ngay từ đầu đã kịch liệt rồi, thoáng cái mà Chiến gia đã lâm vào cục diện cực kỳ bị động.

Ván cờ này, tiếp theo Vân Lam sẽ đi tiếp như thế nào?

Chim bồ câu trắng bay tới, đậu trên bậc cửa sổ đầy ánh nắng mặt trời.

Thất Nhân thò tay ôm qua, gỡ tờ giấy buộc trên chân nó ra. Nàng mở ra chỉ thấy bên trên viết: Nhụy, Phúc đã tới kinh đô trước, để sớm chuẩn bị, cẩn trọng coi chừng.

Thất Nhân cười khê một tiếng, Vân Lam ơi Vân lam, còn có tâm tư đi tính toán, muốn nuốt tài sản của người khác sao? Một đồng phiền toái của người chỉ sợ là dứt không ra đâu.

Nàng lập tức phân phó Chiến Nhược Thủy: “Nghiêm phong sản nghiệp Chiến gia cũng không ngại gì, còn có thể thu hồi được. Người cùng Nhị Tuyết phải cẩn thận. Nếu người bị hắn tính kế thì thật sự là không còn đường sống trở về rồi, hơn nữa có thể mang đến phiền toái cho chủ tử của ngươi.”

Chiến Nhược Thủy gật đầu.

Thất Nhân nhìn về phía cửa sổ, nếu trò hay đã bắt đầu ở kinh đô, sao có thể thiếu một khán giả tuyệt hảo như nàng đây?

97. Chương 97: Vân Băng Thất Tình

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trong ngự thư phòng, cảnh vật sặc sỡ, làm nổi bật hình bóng hai người.

“Nhạc Nhi, trên đường đi lần này còn có chuyện gì ngoài ý muốn không?” Hách Liên Vân Lam quay lưng về phía Nhạc Nhi, lật giở thứ gì đó trên bàn, vô tâm hỏi.

“Tất cả đều bình thường thưa bệ hạ.” Nhạc Nhi cúi đầu nói.

“Vậy sao?” Giọng Vân Lam có mang theo chút nghi ngờ, “Sao quả nhân lại nghe nói trên đường gặp sơn tặc hả?”

Đáy mắt Nhạc Nhi thoáng có chút âm u, nếu đã không tin nàng thì phải nàng ra ngoài làm gì?

Nhạc Nhi bộ dạng phục tùng, cúi người nói: “Chỉ là bọn đạo chích vớ vẩn, đã san bằng. Việc nhỏ như thế, Nhạc Nhi cho rằng không cần khiến cho bệ hạ thêm ưu phiền.”

“Người cho rằng?” Giọng Vân Lam lại nâng ấy phần, “Người còn có ‘việc nhỏ’ gì chưa bẩm báo với quả nhân hay không?”

“Không còn gì thưa bệ hạ.” Giọng nàng bình thản nhưng không che dấu được gợn sóng trong đáy mắt.

“Không có sao, hay nhỉ! Quả nhân không muốn vì một câu ‘người cho rằng’ của người mà hỏng chuyện.” Trong giọng nói của hắn mang theo sự uy nghiêm cùng tức giận.

“Vâng, thưa bệ hạ.” Giọng Nhạc Nhi hèn mọn đáp lại.

“Người đi xuống đi!” Hắn phát phát tay áo, có chút không kiên nhẫn.

“Bệ hạ, còn An vương...” Nàng vội vàng lên tiếng, khác với thanh âm trầm tĩnh lúc trước. “Cầu bệ hạ ban thuốc.”

“Vân Băng là thân đệ của quả nhân, quả nhân tất nhiên sẽ không xử tệ với hắn!” Hắn miễn cưỡng nâng mắt lên, lườm Nhạc Nhi. “Chỉ cần thủ lĩnh ám vệ hoàng thất Nhạc Nhi người ngoan ngoãn làm việc cho quả nhân thì giải được kia sẽ từ từ cho hắn.”

Nhạc Nhi nghẹn lời, cúi đầu không nói gì thêm nữa.

“Làm sao vậy? Không hài lòng với an bài của quả nhân?” Trong giọng hàm chứa ý tứ uy hiếp.

“Không có, bệ hạ quá lo lắng rồi. Tạ ơn bệ hạ! Nhạc Nhi tất nhiên là nghe theo bệ hạ điều khiển.” Giọng nói vững vàng, móng tay lại cắm vào trong lòng bàn tay đến bật máu, “Nhạc Nhi xin cáo lui!”

Cúi theo bóng người dần dần lui xuống.

Vân Lam quay đầu lại nhìn theo bóng lưng của Nhạc Nhi, nheo đôi mắt phượng lại. Muốn chạy khỏi khống chế của hắn sao? Thật là ngây thơ!

.....

Ngự hoa viên, Tam Huệ cùng Thất Nhân ngồi đối diện trong đình, thưởng hồ ngắm cảnh.

Thất Nhân cầm vài miếng vải trong đĩa lên, thích thú nhấm nháp.

Vân Lam xét trên nhiều phương diện đúng là không phải kẻ tốt đẹp gì, nhưng đối với Tam Huệ thực ra cũng không có chỗ nào để chê trách. Vào mùa này mà chỉ vì một câu nói của Tam Huệ liền vợ vét đủ các loại hoa quả trái mùa đến, rất có cảm giác giống Đường Huyền Tông năm đó “Nhất kỳ hồng trần phi tử tiểu”*. (* Nhất kỳ hồng trần phi tử tiểu/ Vô nhân tri thị lệ chi lai – Đỗ Mục. Hai câu thơ miêu tả việc Đường Huyền Tông sai người cưỡi ngựa suốt vạn dặm để mang quả vải về cho Dương quý phi. Nàng mong ngắm vải tiến cống từng ngày, nhìn bụi tung bay dưới chân kỵ sĩ mà cười.)

“Tiểu Thất trở về Vân thành, chỉ sợ không biết kinh đô này đã xảy ra khó khăn trắc trở gì.” Khuôn mặt Tam Huệ buồn bã.

“Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy ra mà khiến tỷ tỷ tốt của ta phải phiền lòng như thế?” Thất Nhân khẽ cười một tiếng, lưu manh duỗi ra ngón trỏ, nâng cằm Tam Huệ. “Lại đây, tiểu mỹ nhân, cười cho gia một cái, khuôn mặt u sầu như vậy thì gia không trả tiền nha.”

Tam Huệ “Phi” một tiếng bị Thất Nhân chọc cười. Một tay đẩy móng vuốt của Thất Nhân ra, sáng giọng: “Đều làm mẹ rồi, còn không đứng đắn như vậy, làm sao làm gương cho hài tử được?”

Thất Nhân cũng cười, làm gương? Con của mình phải đi theo hai lão già kia, còn không biết bị nuôi thành cái dạng gì rồi!

Tam Huệ vâng vâng một miếng vải ngọt, một ngón tay chỉ về phía Thất Nhân: “Đưa cái miệng nhỏ ra đây, để xem có nói được nữa không.”

Thất Nhân ăn miếng vải: “Tiểu Thất nói lời hay lẽ phải mà.” Mặc dù việc lần này cần rất nhiều công phu, cũng mất nhiều thời gian, nhưng đến cuối cùng chắc chắn có kết quả tốt. “Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhị nương cùng Lục đệ tới kinh đô.” Tam Huệ lại nhíu mày, “Bệ hạ hình như đối xử với bọn hần rất ân cần. Không chỉ ban thưởng phủ đệ, còn thường xuyên đến thăm hỏi.” nàng ngừng lại một chút, lại nói: “Vốn thái độ của bệ hạ với Ngũ Nhiêu đã khiến ta rất buồn bực, nói tốt thì rất hời hợt. Nếu nói không tốt thì rõ ràng đồ dùng các thứ lại không khác gì hoàng hậu...Tiểu Thất, muội là người thông minh, muội nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Thất Nhân liên tục ăn vải. Chuyện gì xảy ra ư? Thật đúng là không nên nói cùng vị tỷ tỷ này.

Hách Liên Tâm Nhụy vẫn chưa công khai thân phận, Vân Lam cho bọn hần chỗ tốt như vậy đại khái là để trấn an đi.

Cơ lão gia hần là đã liên lạc với quan to trong kinh thành theo phân phó của mình, vụng trộm loan truyền thân phận của Hách Liên Tâm Nhụy.

Cho nên Hách Liên Vân Lam mới không thể ngang nhiên đoạt hủ phù đi được.

Đây rõ ràng là chính sách lung lạc bọn hần đây.

Nàng bốc miếng vải lên, tiếp tục ăn. Chỉ có chừng này đã thỏa mãn được ham muốn của mấy người bọn Hách Liên Tâm Nhụy sao? Cái này vô cùng đáng nghi!

Vân Lam cùng Lục Phúc nói cho cùng cũng là anh em ruột thịt. Cái vở kịch huynh đệ tranh chấp này, nên mở to mắt ra mà xem cho kĩ, rất đặc sắc.

“Tiểu Thất...” Tam Huệ đang muốn nói gì đó, thì nghe cách đó không xa có một hồi tiếng tiêu du dương bị ai xuyên qua tầng tầng cỏ cây truyền đến.

Thất Nhân nhướng mày, nàng nhận ra tiếng tiêu này. Lúc mới vào hoàng cung đã nghe qua một lần – hần là con ma ốm bệnh liên tục đã lâu không gặp, An vương Hách Liên Vân Băng.

“An vương này...lại ra rừng đào thổi tiêu rồi...” Tam Huệ ngẩng đầu nhìn rừng đào cách đó không xa, thở dài, “Vị An vương này cũng là kẻ si tình...”

Si tình? Thất Nhân lại nhướng mày, cái con ma ốm liên tục này cũng có ả tình sao? Khó trách trong tiếng tiêu của hần luôn có nét sầu bi không xóa được.

“Nghe nói trước đây cơ thể An vương cũng cực kì tốt, văn tài võ lược có thể so với đại ca, còn cao hơn cả Ninh vương. Chỉ là một lần bị tình, khiến hần trở thành bộ dạng này.” (HL: Có mà bị ông chồng nhà chị hạ độc thì có!)

Thất tình sao? Chỉ có thất tình mà có thể biến một thanh niên khỏe mạnh thành con ma ốm bệnh tật liên miên sao? Khóe miệng Thất Nhân cong lên một nụ cười trào phúng. Nàng cầm miếng bánh ngọt lên, tiếp tục nghe chuyện.

“Rừng đào đó là nơi An vương cùng nàng kia lần đầu gặp gỡ. Mọi người đều nói ngày đó hoa đào nở rộ vô cùng rực rỡ. An vương thiếu niên trẻ tuổi, cực kì hăng hái, đi qua rừng đào, gặp được một cô gái đang múa kiếm trong biển hoa, thân ảnh như tiên nữ chói lọi giữa những cánh hoa phấn hồng. An vương thoáng cái liền ngây dại.”

Mối tình đầu của thiếu niên thiếu nữ, nhất kiến chung tình. Thất Nhân hé miệng cười, chống hai má, tiếp tục chờ nghe diễn biến phía sau.

“An vương tiến tới, muốn hỏi họ tên của nàng kia, gia đình ở đâu. Cô gái giật mình kêu lên một tiếng rồi chạy đi. Nữ tử xuất hiện trong hoàng cung, sao có thể là con gái nhà bình thường. Nếu không phải là phi tần công chúa thì cũng là nữ tỳ trong cung. An vương liều mạng tìm kiếm trong đám người trong cung, nhưng tìm mãi không ra.”

Tìm không ra à? Chẳng lẽ thật sự là tiên giáng trần hay sao? Thất Nhân bắt đầu có hứng thú với chuyện này.

“An vương liền mỗi ngày canh giữ ở rừng đào, chờ nàng kia xuất hiện. Có một ngày rốt cuộc hắc cũng chờ được. Hắc sợ lại dọa cho nữ hài tử chạy mất nên dù trong lòng mừng rỡ nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí tiếp cận nàng.”

A? Sau đó thì sao? Thất Nhân đổi tay chống đầu.

“Ngày ngày ở rừng đào hẹn gặp nhau, ý niệm cuối cùng có thể thổ lộ, An vương thổi tiêu, cô gái múa kiếm, tạo thành một cảnh tượng đẹp đẽ. Trời xanh không phụ lòng người, cuối cùng nàng cũng chấp nhận tình ý của An vương. An vương cầu hôn với nàng, nàng cũng đáp ứng. Thế nhưng...”

Lại là mấy từ quen thuộc, tiệc vui chóng tàn. Thất Nhân nghe cũng không khỏi muốn thở dài.

“Ngay hôm sau khi nàng đã chấp nhận lập gia đình, nàng lại giống như lúc xuất hiện, biến mất không còn dấu vết... Thân thể An vương cũng là từ đó trở đi mà ngày càng sa sút. Tất cả mọi người đều nói là An vương tương tự thành bệnh.”

Hả? Cứ thế là xong rồi?

Thất Nhân trêu chọc mở miệng: “Tam tỷ, sao người nói cứ như là tận mắt thấy thế?”

Tam Huệ thủng thẳng đáp: “Đây là chuyện lưu truyền nổi tiếng trong cả hậu cung. Khi tỷ vừa tiến cung đã nghe cung nhân nói thế rồi. Thật là câu chuyện làm cho người ta khổ sở, đau lòng.”

Đau lòng? Cái câu chuyện quỷ dị lộ sơ hở khắp nơi thế này có mà khiến người ta sinh nghi thì có!

Thí dụ như, “Nữ tử đó tên gọi là gì?” Thất Nhân hỏi. Trong suốt câu chuyện, bên nữ toàn bị dùng từ ‘nàng kia’ để gọi, cuối cùng cũng không nhắc đến tên tuổi thân phận của nàng. Cái này không làm cho người ta thắc mắc sao?

Tam Huệ nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Chuyện này cũng chưa từng nghe qua.”

Còn nữa, tương tự thành bệnh? Nàng thà tin rằng An vương bị ai đó hạ độc, mới đột nhiên chuyển biến như vậy còn hơn. Nếu vậy thì còn có sức thuyết phục một chút.

Tiếng tiêu vang lên không ngừng, tràn ngập niềm thương nhớ.

Thất Nhân rốt cuộc hiểu ra, đến đây tưởng niệm hóa ra là vị nữ nhân thần bí kia.

Có thể tùy ý đi đi lại lại trong cung, lại không phải một trong ba nghìn hậu cung giai lệ, không phải công chúa, quý nhân; cũng không phải nô tài, thị nữ. Mắt Thất Nhân đột nhiên lóe lên, vẫn còn có một loại người khác nha?

Đột nhiên tiếng tiêu ngừng gấp, một âm phá ra, như là có người bóp ở yết hầu, không buông.

“Vương gia, vương gia, ngài không sao chứ?”

“Nhanh! Mau gọi thái y!”

“Vương gia...”

Trong rừng đào lập tức ồn ào hẳn lên.

Tam Huệ đứng lên, mang theo một thân xiêm y hoàng kim: “An vương lại phát bệnh rồi...Bảo hấn cố gắng bồi dưỡng, hấn lại không nghe, lúc nào cũng thổi tiêu trong rừng đào kia, nói rằng có một nàng kia sẽ xuất hiện.”

Ồ? Quả thật là một kẻ si tình đây!

“Vương phi,” Thành linh nghe một giọng nữ kêu to, Thất Nhân đưa mắt lên, chỉ thấy Nhạc Nhi chạy về phía rừng đào. Trên mặt tuy là vẻ bình thản nhưng cặp mắt đỏ hoe sao có thể giấu được Thất Nhân.

Thất Nhân mỉm cười. Nhạc Nhi, rừng đào, An vương. Ha ha, thú vị đây.

“Nhạc nhi có việc gì vậy?” Thất Nhân tiếp tục cười nhạt, tựa như đột nhiên nhớ tới cái gì, đứng lên, “Nhạc Nhi, An vương bên kia như là bị bệnh, chúng ta cùng đi xem đi.”

Sắc mặt Nhạc Nhi hơi biến, mắt tự nhiên trốn tránh: “Vương phi, An vương bên kia đã có thái y chữa trị chu đáo rồi, Chúng ta nên đi chuẩn bị cho Bách Hoa thịnh yến vào tháng sau đi.”

Bách Hoa thịnh yến? Là cái gì? Nhạc Nhi mà không nói thì đúng là nàng quên mất. Hoàng gia này thật đúng là rồi việc! Cái gọi là Bách Hoa thịnh yến chẳng qua là dịp tụ họp của mấy vị quý phu nhân, mỗi tháng lại do một nhà tổ chức. (TNN: cái này gọi là ăn no rửng mỡ @@)

Nói dễ nghe thì là để các vị quý nhân nâng cao cảm tình. Nói khó nghe thì là do mấy mẹ đàn bà lắm thời gian, rồi việc nên bày ra cái hoạt động này để giết thời gian, đi đi lại lại vài lần, so đo về xa hoa mà thôi.

Cái vụ này tháng sau lại đến phiên vị Dực vương phi Thất Nhân này rồi.

Nàng làm sao biết được Bách Hoa thịnh yến thì phải chuẩn bị cái gì? Thế nên Vân Lam liền ‘hào phóng’ mà đem Nhạc Nhi cho nàng mượn. Bên ngoài là nói giúp Thất nhân chuẩn bị, ai biết đâu được là Vân Lam còn có chủ ý gì?

Thất Nhân chép miệng, tùy ý vung tay: “Người cũng nói là hơn tháng sau mới tới. Mấy chuyện đó không gấp. hay là chúng ta đi xem An vương đi, biểu thị tình thân ruột thịt một chút.” Nàng lại tạm ngừng, ngẩng đầu nhìn về phía cách đó không xa, “An vương hình như bị bệnh rất nặng đây...” Tất cả là nói cho người nào đó nghe, nàng không tin nàng ta không có phản ứng!

“Không được!” Quả nhiên, giọng Nhạc Nhi lập tức lớn lên, bắt đầu xao động, vội vàng.

“À? Nha đầu kia làm sao vậy?” Tam Huệ hơi thắc mắc.

Nhạc Nhi tranh thủ thời gian cụp mắt xuống, bình ổn cảm xúc: “Vương phi, chúng ta xuất cung đi.” Giọng nàng mang theo chút cầu khẩn. Sao nàng có thể gặp lại Vân Băng? Nàng sợ, nếu nhìn được gương mặt ấy, chuyện kia sẽ trở thành không thể cứu vãn.

Thất Nhân tinh tế nhìn nàng một lúc rồi quay sang phía Tam Huệ: “Tam tỷ, nha đầu kia nhà muội còn tích cực hơn cả muội nữa. Chắc là sợ muội làm mất hết thể diện trong đợt Bách Hoa thịnh yến sắp tới đây mà. Chúng ta xuất cung trước đây. Hôm khác muội lại tới thăm tỷ.”

“Thế cũng được. Lần sau thịnh yến, bệ hạ cũng muốn đi cùng đấy. Muội cứ chuẩn bị cẩn thận.” Tam Huệ nói, có chút sầu lo.

Nàng thật lo lắng, bệ hạ cũng không hay đến mấy loại yến hội này, những thứ này từ trước đến nay đều là do hoàng hậu sắp xếp. Bệ hạ lần này đích thân đến, nói là Dực vương không ở đây, nên hấn đến hỗ trợ thanh thế cho Dực vương phi. Nếu thật như thế thì quá tốt. Nhưng sao nàng lại có dự cảm xấu...

98. Chương 98: Vịt Đực Kêu To

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trên xe ngựa của Dực vương phủ, chậm rãi chạy ra từ trong hoàng cung.

“Nhạc Nhi, cái vị nữ nhân vật chính trong chuyện xưa của An vương đúng là thần bí thật, người ở trong cung cũng đã lâu rồi, người nói xem rốt cuộc thì đó là người nào đây?” Thất Nhân mở lời, nhìn sang Nhạc Nhi ngồi đối diện đầy hứng thú.

Nhạc Nhi cúi đầu không nói.

“An vương cũng thật đáng thương, chắc chắn, một thân đầy bệnh tật thế kia, sao có thể là do thất tình mà gây nên được chứ?” Nàng lại tiếp tục dăm chọc.

Trong mắt Nhạc Nhi hiện lên một tia sáng không rõ.

Thất Nhân lại tiếp tục giả làm Phúc Nhĩ Ma Tư (Sherlock Holmes): “Ta thấy, chắc chắn là nữ tử kia bị ai sai khiến, cố ý tiếp cận An vương gia, chờ thời cơ hạ độc hần mới đúng...”

“Không phải!” Không đợi Thất Nhân nói xong, Nhạc Nhi đột nhiên kích động. Sao nàng có thể nói mình có mục đích tiếp cận Vân Băng được?!

“Ah?! Nhạc Nhi làm sao biết vậy? Người biết nữ tử kia à?” Thất Nhân cười nhạt, nhìn thẳng vào Nhạc Nhi, trong mắt là khẳng định không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhạc Nhi nắm chặt tay, gục đầu xuống, trong mắt đầm lệ, giống như giấy dựa rất lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn lại ánh mắt của Thất Nhân: “Vương phi đã đoán đúng, nô tỳ chính là nữ tử trong truyện kia.”

Thất Nhân liếc mắt, quả nhiên, có thể tự do hành động trong cung, ngoại trừ quý nhân thị nữ, chính là Nhạc Nhi làm ám vệ của Hách Liên Vân Lam rồi.

“Nhưng nô tỳ tuyệt đối không có ý tứ muốn đẩy Vân Băng vào chỗ hiểm!” Nhạc Nhi vội vàng giải thích, “Là bệ hạ, bệ hạ hần...” trong mắt nàng lại tràn ngập cừu hận cùng đau thương.

Bệ hạ? Vân Lam? Lòng Thất Nhân lại trầm xuống. Vân Băng kia là đệ đệ ruột của Hách Liên Vân Lam a!

“Chẳng qua, vương phi, có lẽ ngài nói đúng.” Nhạc Nhi đột nhiên ảm đạm tự trách, “Nói cho cùng thì cũng là ta hại Vân Băng.”

Có lẽ là do cảm xúc thay đổi quá nhanh, có lẽ là áp lực quá lớn, hoặc cũng có lẽ là nhớ lại chuyện cũ đau khổ, nước mắt tuôn trào từ hai hốc mắt của Nhạc Nhi.

Hai mắt đầm lệ mơ màng, chợt thấy một tấm khăn lụa trắng đưa đến trước mắt.

Nhạc Nhi ngẩng đầu thì nhìn thấy gương mặt ôn nhu của Thất Nhân.

“Hiện tại khóc cũng được nhưng người phải biết làm thế nào để đền bù món nợ này với Vân Băng.” Nàng nhẹ giọng trấn an.

Nợ? Đúng là nàng nợ Vân Băng rất nhiều...

“Vương phi, xin ngài cứu Vân Băng...” Nước mắt lại một lần nữa phủ mờ mắt.

“Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?” Thất Nhân nhíu mày.

Nhạc Nhi che mắt, như là muốn ngăn cản nước mắt chảy ra, hồi tưởng lại chuyện cũ: “Hoàng thất từ xưa đến nay luôn có đội ám vệ, gọi là ‘Ngân Lang’. Để điều khiển Ngân Lang cần phải có ngọc bội Ngân Lang của bệ hạ hoàng triều. Thế nhưng, không biết tại sao bệ hạ lại không có ngọc bội kia. Bởi vậy hần vẫn có hoài nghi với ám vệ của Ngân Lang.”

Ngân Lang? Thất Nhân đột nhiên cảm thấy hình như mình đã quên thứ gì, nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Bất quá, Vân Lam cảnh giác với Ngân Lang cũng có thể lý giải được. Dù sao để vương tử trước đến nay vẫn có nhiều nghi kị. Huống chi Vân Lam lại không có ngọc bài kiểm soát trong tay, tất nhiên là càng lo lắng về độ trung thành của ‘Ngân Lang’.

“Ta chính là thủ lĩnh đời này của Ngân Lang. Năm đó ta 14 tuổi, vừa tiếp nhận chức vị thủ lĩnh. Vân Băng cũng cùng lắm chỉ hơn 18 mà thôi. Chuyện trong rừng đào cũng là thật. Chỉ là...”

Nhạc Nhi nghẹn ngào, lời nói đứt quãng một lúc lâu, mới từ từ tiếp tục: “Chỉ là, ta khi đó quá ngốc, cho là ta có thể giống như nữ hài tử bình thường ở bên người mình yêu...Ta đáp ứng lời cầu hôn của Vân Băng...Đêm đó bệ hạ gọi ta đến...”

Thả tay ra, trong mắt Nhạc Nhi chỉ còn cừ hận: “Bệ hạ chất vấn ta, có phải chuẩn bị trợ giúp Vân Băng cướp đế vị hay không. Thật là buồn cười, Vân Băng đối với địa vị kia chưa bao giờ có ý niệm gì. “Ngân Lang” chúng ta sao có thể có ý định phản chủ? Bệ hạ vẫn không tin, hạ độc mãn tính với Vân Băng, chỉ có bệ hạ mới có giải được. Hơn nữa lại bắt ta thề độc, vĩnh viễn không được gặp Vân Băng.”

Hóa ra là nàng đoán đúng! Vân Băng thực sự là bị trúng độc. Ánh mắt Thất Nhân lạnh đi. Vân Lam kia đúng là tàn nhẫn cực độ rồi, ngay cả đệ đệ ruột cũng không tin tưởng, cũng có thể ra tay được.

Cặp này cũng đúng là một đôi uyên ương số khổ!

“Vân Băng có biết rõ thân phận của ngươi không?” Thất Nhân đưa mắt nhìn.

“Biết rõ...Ngay từ đầu nô tỳ đã không có ý lừa dối.” Nàng lau khô mặt.

Nói như vậy thì Vân Băng cũng có thể hiểu rõ đầu đuôi sự thật a! Từ việc chính mình bị trúng độc đến việc Nhạc Nhi mất tích. Hẳn không nói ra, nhưng hẳn biết rõ Nhạc Nhi là thủ lĩnh ám vệ, nhất định sẽ ở trong hoàng cung, nên mới ngày ngày đến rừng đào thổi tiêu, mong có thể khiến Nhạc Nhi xuất hiện.

Thật ra, Vân Băng bị anh ruột hãm hại, trong lòng hẳn phải nguội lạnh đến mức nào, đối với Vân Lam cũng oán hận rõ ràng. Vì vậy nên lúc trước mới nói với mình một câu không đầu không đuôi như vậy...nhưng thật ra là muốn khiến mình cảnh giác.

Thất Nhân thở dài, lại thêm một chuyện bí mật của hoàng thất. Tranh quyền đoạt lợi đến tận trình độ này, cũng chỉ có hoàng gia mới làm được.

“Nô tỳ nghe nói vương phi từng trúng cổ độc, được cao nhân giải cứu. Cầu vương phi giúp đỡ, tìm lại cao nhân cứu Vân Băng.”

Ôi chao? Cái này sao nàng biết được? Không hổ là thủ lĩnh ám vệ hoàng gia, miệng Thất Nhân nhếch lên.

“Bịch” một tiếng, Nhạc Nhi lập tức quỳ xuống.

Ách? Làm gì vậy? Thất Nhân vươn tay ra, định nâng Nhạc Nhi dậy.

Nhạc Nhi nhất quyết không chịu: “Thân thể Vân Băng đã tệ đến không thể tệ hơn nữa rồi. Bệ hạ tuy đúng hạn cho Vân Băng giải được, nhưng thứ kia dù sao cũng chỉ có thể chữa trị nhất thời. Mấy năm nay Vân Băng bị độc được chậm rãi xâm nhập vào xương cốt. Bị hạ độc lâu như vậy, làm sao Vân Băng có thể chịu đựng được. Cầu vương phi, xin người hãy cứu Vân Băng.”

Thất Nhân tỉ mỉ suy nghĩ, nếu như là độc thì tìm cái lão áo tím kia, có khi có thể giải được.

Nhạc Nhi thấy Thất Nhân không nói lời nào, cho rằng nàng không chấp nhận, lập tức nói thêm: “Nếu vương phi có thể cứu Vân Băng, Nhạc Nhi mặc dù không thể thay mặt cho toàn bộ Ngân Lang, nhưng Nhạc Nhi có thể dùng thân phận của mình mà cống hiến vì vương phi.”

Ô chao? Thủ lĩnh Ngân Lang dùng thân phận cá nhân mà làm việc cho nàng sao? Thế không phải là có thể nắm giữ tổ chức bí ẩn nhất của hoàng cung ‘Ngân Lang’ sao?

Vụ làm ăn này đúng là có lời!

Chỉ có điều, hai chữ ‘Ngân Lang’ này đúng là quen quá.

Ngân Lang? Ngân Lang!

Đột nhiên Thất Nhân sửng sốt không thể tin được.

Nàng vung tay áo lên, lấy ra một tấm ngọc bài – chính là tấm ngọc bài Ngân Lang ngày đó Chiến Nhược Thủy đem về khi Chiến Sinh Ca giả chết.

Nàng đưa đến trước mắt Nhạc Nhi, có chút lúng túng mở miệng: “Người nói ngọc bài ‘Ngân Lang’ là cái này phải không?”

Nhạc Nhi nhìn thoáng qua một cái rồi lập tức dán chặt vào ngọc bài kia, so với Thất Nhân đang lúng túng thì còn kinh ngạc hơn: “Sao có thể ở đây...?”

Thất Nhân nhếch miệng, hóa ra công cụ thống lĩnh ám vệ đã sớm ở trong tay Vân Lãm.

Hình như đã nghe Vân Lãm nói qua, khối ngọc bội này là do cha hắn truyền cho. Nghĩ đến cũng đúng, phụ thân của Vân Lãm trước kia là hoàng tử được hoàng đế coi trọng nhất, ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng chuẩn bị truyền cho hắn. Vì vậy, truyền cho hắn lệnh bài của ám vệ cũng là chuyện thường. Chỉ là tên Vân Lãm kia phản ứng trì hoãn, lại ngang nhiên dùng làm biểu tượng tài sản của Chiến gia.

Ha ha, vậy thì tốt rồi. Vân Lãm hiện tại có Nam Cương làm lãnh địa, có tài lực của Chiến gia ủng hộ, có uy lực của đội quân Lôi Phong dựa vào, có tả tướng cùng trấn quốc đại tướng quân sẵn sàng làm hậu thuẫn, giờ thì ngay cả quân đội bí mật của Vân Lam cũng đoạt được. Vân Lam ơi Vân Lam, ngươi còn có ưu thế gì để chống lại Vân Lãm đây?

Vừa trở lại Dục Vương phủ, Hải Đường liền chạy ra đón. Liếc mắt nhìn Nhạc Nhi đứng sau Thất Nhân: “Sao nàng lại đến đây?”

“Haha, có chuyện tốt.” Thất Nhân không nhịn được cười.

Hải Đường liếc mắt nhìn nàng một cái: “Nàng có phải chuyện tốt hay không thì ta không biết. Nhưng hiện tại đối mặt với người tuyệt đối không phải là chuyện tốt.”

“Chuyện gì a? Khiến tiểu Hoa Hồ Điệp lo lắng như vậy? Nói ra đi, ta giúp ngươi đánh chết tên kia.” Thất Nhân vẫn trêu ghẹo như trước.

Hải Đường trợn mắt lườm nàng, chỉ chỉ: “Vậy ngươi đi đánh chết hai kẻ trong phòng kia đi. Nhị nương cùng Lục đệ của ngươi đúng là không phải huyền náo bình thường.”

Thất Nhân điều chỉnh sắc mặt, hóa ra là hai kẻ kia đến, khoe môi nàng nhếch lên: “Ai bảo là không phải chuyện tốt? Chuyện xấu ta cũng có thể biến thành chuyện tốt!”

Nàng vung vẩy tay áo, bước vào phòng.

Hai người Hải Đường vội vàng đuổi theo.

Bên trong, Lục Phúc đang la, nổi giận với tiểu nha đầu: “Đây là trà gì hả...Đây là đạo đãi khách của Dục vương phủ sao?”

Quả thật là gây sự lung tung, huyền náo vô cùng.

“Nhị nương, Lục ca, đã lâu không gặp.” Giọng nói nhiệt tình thân thiết truyền ra từ trong miệng Thất Nhân, khiến Hải Đường đứng phía sau rùng mình, người nào không biết còn tưởng là một gia đình hòa thuận thân mật.

Lục Phúc nghe tiếng lập tức im bặt.

Hách Liên Tâm Nhụy ngồi trên xe lăn nhưng mặc một thân hoa phục, hung dữ nhìn Thất Nhân đang ‘chân thành’ tươi cười.

Nha đầu kia đúng là giỏi đóng kịch, mặt thế nhưng bị bề ngoài của nàng lừa nhiều năm như vậy, đến cuối cùng lại chịu thiệt trên tay nàng, khiến mình thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Lão già Cơ Nguyên kia cũng coi như thức thời, cuối cùng biết e sợ thân phận của mặt, ị đi trị liệu, đưa mặt về kinh. Nhưng cho dù trị liệu bao lâu mặt cũng chỉ có thể ngồi trên xe lăn, ngay cả nói chuyện cũng cực kỳ khó. Dù sao, tổn hại đến gân cốt, sao có thể hoàn toàn chữa trị hết được?

Vừa nghĩ tới, nộ khí trong lòng lại bốc lên. Trước kia là do không hề phòng bị, hôm nay trong quan trường, quan to nào mà lại không biết thân phận thực sự của mặt, không cung kính với mặt? Khuất nhục mà nha đầu kia đem đến, mặt sẽ phải đòi lại gấp bội.

Đảo mắt đến trên người Lục Phúc, ra hiệu cho hắn nói chuyện.

Trong đáy lòng Lục Phúc thực ra vẫn e ngại Thất Nhân. Dù sao hồi đó ở Cơ gia, tên thiếu gia ăn chơi, tự mình là đúng như hắn cũng lần đầu biết được trên đời này thực sự có thứ đáng sợ như Tu La địa ngục tồn tại.

Nhưng hắn vẫn không dám làm trái lệnh mẫu thân, tiến lên một bước mà quát.: “Ai là Nhị nương, Lục ca của người...Người...người...định làm gì..?”

Hắn chợt thấy Thất Nhân tiến lên trước vài bước, dừng khí vừa gom góp được lập tức biến sạch, kinh hãi lùi về phía sau.

“Ai. Ta đây vừa mới từ hoàng cung trở về, còn chưa nghỉ ngơi nha, đang khát nước đây.” Nói xong, Thất Nhân đặt móng ngồi xuống, tự mình rót một chén trà, uống một ngụm, “Trà ngon!”

Nàng lại đưa mắt, bộ dạng buồn bực, “Lục ca, người vừa nói cái gì? Tiểu muội không nghe rõ, lặp lại lần nữa xem?”

“Ách...” Hắn nhìn đôi mắt Thất Nhân, tuy khóe mắt đang cười nhưng lúc nào cũng thấp thoáng vẻ hung ác. Lục Phúc như thấy lại Tu La ngày đó, thế nào cũng không dám lên tiếng nữa.

“Phi

–“ một tiếng, Hải Đường đứng phía sau không thềm nể mặt mà cười ra tiếng. Cái tên nhát gan trước mắt này mà cũng muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế?

Hách Liên Tâm Nhụy lườm nhi tử vô dụng của mình, trong lòng thầm giận. Cái thằng con trai này của mình, không có khí phách, sao làm được việc? Chẳng thà so với con gái mình, còn có chí khí hơn nhiều.

Mụ đành phải mở giọng khàn khàn lên tiếng: “Cơ Thất Nhân! Người đừng có đắc ý quá mức!”

Hải Đường ngoáy lỗ tai, lằm bằm mở miệng “Vương phi, ta hình như nghe thấy tiếng vịt ực kêu to. Ngài có nghe thấy không?”

Thất Nhân cười thầm trong lòng, vịt ực kêu to? Vậy mà nàng cũng nghĩ ra. Người bên cạnh mình quả nhiên toàn là kẻ âm hiểm a! Trên mặt vẫn nghiêm trang quay đầu lại nói: “Hồ Điệp nhỏ, người nghe lầm rồi. Đây không phải vịt ực mà là Nhị nương nhà ta, cũng chính là công chúa quá cố của Hách Liên hoàng triều trước đây.”

99. Chương 99: Hai Bên Nhìn Trời

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vịt ực kêu to? Nếu không phải do Cơ Thất Nhân thì mụ sao lại có giọng nói khó nghe đến thế đây?

Lại còn ‘quá cố’ nữa? Hách Liên Tâm Nhụy mắt xéch ngược lên. Đây là nó trù úm ngay trước mặt mụ sao?

Hải Đường lại phì cười một tiếng: “Đã chết? Chẳng lẽ là mượn họng vịt ực mà hồi sinh hay sao?”

Nàng chẳng thềm để ý đến nữ nhân ngồi trên xe lăn đang trừng mắt lạnh lùng nhìn mình mà nói tiếp: “Người ta toàn nói, người chết một lần sẽ càng quý trọng tính mạng hơn. Vị phu nhân này, người không nên kích động, tốt nhất là kiềm chế một chút, giữ lại mình chút phúc khí mà an hưởng tuổi già thì hơn.”

Di di? An hưởng lúc tuổi già? Hách Liên Tâm Nhụy đi an hưởng tuổi già thì màn kịch nàng mất công đạo diễn biết làm thế nào?

Thất Nhân lập tức quay đầu lại trách cứ Hải Đường: “Hải Đường, chớ có nói bậy. Nhị nương là thiên chi kiêu nữ, tất nhiên là sẽ làm nên nghiệp lớn. Sao có thể tầm thường như người và ta được.”

Trong lòng Hải Đường lại “Xí~~” một tiếng, nữ nhân này thật là mặt dày, nói một câu trái lương tâm như vậy mà mặt cũng không hồng tí nào; song ngoài mặt vẫn làm bộ kính cẩn: “Vương phi nói phải!” (Chị bảo ai mặt dày hơn ai đây?)

Thất Nhân xoay đầu lại cười với Hách Liên Tâm Nhụy: “Nhị nương sao lại nhàn rỗi như vậy. Không biết đến Dục vương phủ ta có việc gì?”

“Đòi nợ!” Hách Liên Tâm Nhụy hừ mũi, phun ra hai chữ.

“Ta không rõ Dục vương phủ ta có thiếu Nhị nương các người cái gì sao?” Thất Nhân dựa vào thành ghế, ‘ngây thơ vô tội’, nói.

“Hừ! Có làm ra vẻ!” Mụ nhìn Thất Nhân hầm hè, “Phúc, người nói cho nàng biết nàng nợ chúng ta cái gì?!”

Lục Phúc há to miệng, “Mẹ...” Đùng có bảo hấn nổi được không, hấn sợ lắm! (TNN: cái loại nam nhân này, ta khinh *phỉ nhổ*)

Lại thấy ánh mắt ngoan độc của mẫu thân quét qua, hấn chỉ có thể kiên trì tiến thêm một bước, “Người...”

Lúc này, chỉ nghe Thất Nhân miễn cưỡng mở miệng: “Nhạc Nhi, hình như trên bàn có con chuột, Dục vương phủ ta sao lại có thể để ấy thứ bẩn thỉu này tồn tại được, thật là khiến cho người ta chê cười. Còn không đi chụp chết nó đi!”

Có chuột? Vương phủ tráng lệ thì làm gì có chuột? Dù cho có thì làm gì có chuyện ngênh ngang đi lại giữa ban ngày? Hải Đường đứng sau nàng nhếch miệng. Con chuột này hấn là nói Lục Phúc kia đi.

Nhạc Nhi đầu óc thông minh, đáp một tiếng, “Vâng, thưa vương phi!” rồi lập tức tiến tới cái bàn bên cạnh Lục Phúc vận khí, đánh ra một chưởng xuống mặt bàn. Gỗ lim thượng hạng lập tức vỡ vụn. (thật là bư hấn _’_||| ta thật sự khâm phục dũng khí của bạn Vân Băng)

Lục Phúc trợn tròn mắt, miệng há to, đứng nguyên một chỗ không dám động đậy.

Thất Nhân bĩu môi, nha đầu Nhạc Nhi ra tay cũng có chút tàn nhẫn quá. Cái bàn trà kia cũng phải mất tiền mua mà, nàng đau lòng nha

~~Hách Liên Tâm Nhụy phẫn nộ trừng Thất Nhân, nha đầu này đang uy hiếp sao? Đây là kinh đô, cũng không phải là chỗ nàng có thể tùy ý làm bậy, sao nàng lại dám?

“Cũng chẳng có ý gì đâu, Nhị nương. Nha đầu nhà ta hơi thô lỗ một chút. Bảo nàng đập con chuột, lại không biết nhẹ tay, liền đập luôn cái bàn trà ở ngay bên cạnh! Khiến mọi người sợ hãi rồi, đây âu cũng là do Thất Nhân không biết quản giáo! Nên phạt!” Nàng che mặt ra vẻ hổ thẹn, nhưng lại chẳng có động tĩnh gì có vẻ là trách phạt.

Hách Liên Tâm Nhụy tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đúng rồi, nhị nương, chúng ta tiếp tục. Vừa rồi vừa nói đến chỗ nào ý nhỉ?” Nàng lại ra vẻ thắc mắc.

“Người cho rằng hoàng gia là nơi người có thể coi trời bằng vung sao?” Mụ cười khanh khách quát hỏi.

“Nhị nương cứ nói đùa, Hoàng gia sao lại có thể là chỗ Thất Nhân làm càn được. Thất Nhân tất nhiên là biết lợi hại trong đó. Chỉ có điều, Thất Nhân muốn nhắc nhở một câu, thứ Nhị nương người dựa vào đi kết thù với Dục vương phủ chúng ta có thể đồng thời chống đỡ được thế lực của bệ hạ sao?” nàng đưa mắt nhìn về phía Hách Liên Tâm Nhụy, vui vẻ ôn hòa mà nói thẳng toẹt một câu.

“Người!” Hách Liên Tâm Nhụy phẫn hận nhìn thẳng nàng. Nàng có thể khẳng định như vậy, chẳng lẽ mình bây giờ vẫn không đối phó nổi nàng sao? Cho nên mới không kiêng nể gì sao? Lửa giận trong lòng mụ lại nổi lên.

“Nhị nương chớ có bực bội. Vì mấy người nhỏ nhỏ như ta mà bị chọc tức làm hại thân thể thì không đáng đâu.” Thất Nhân tủm tỉm cười duyên, tiếp tục nhấp một ngụm trà thơm, “Nhị nương tốt nhất nên dồn sức vào trong nội cung mới phải.”

“Người có ý gì?” Mụ nhú mày.

“Nghe nói là Mi phi nương nương trong cung rất không được mọi người chào đón đấy.” Mắt nàng lóe lên, như thể vừa để lộ một bí mật rất thú vị.

Hách Liên Tâm Nhụy chợt thấy dao động. Mụ vào kinh lâu như vậy rồi, tuy nói Hách Liên Vân Lam đối với mụ tốt đủ mọi mặt, nhưng lại không để ụ gặp Ngũ Nhiêu. Mỗi lần mụ đề cập đến đề tài này, Vân Lam luôn viện cớ Ngũ Nhiêu vì phải tuân theo quy tắc trong hậu cung, không thể dễ dàng xuất cung, chỉ nói là nếu có dịp thì sẽ để mình tiến cung gặp Ngũ Nhiêu, sợ miệng lưỡi thế gian, v...v....Mụ hỏi người bên ngoài thì lại không có đầu mối.

Trong thư kia Ngũ Nhiêu cũng không nói gì cụ thể, chỉ bảo mụ nhanh chóng đến kinh đô mà thôi.

Chẳng lẽ Ngũ Nhiêu gặp chuyện gì?

“Nó làm sao?” Hỏi có chút vội vàng.

“Nghe nói là bị hoàng hậu trước kia ám hại sau lưng. Hại người không thành, lại rước họa vào thân đi!” Thất Nhàn ra vẻ thương xót, lại cố tình nói lòng vòng, không nói tới trọng điểm, làm Hách Liên Tâm Nhụy vội đến đỏ mắt.

“Nói vào chuyện chính đi!” Cuống họng đau xé khăn khăn hét lên.

“Trong nội cung có hỏa hoạn. Mi phi nương nương bị thiêu nên trọng thương.” Nàng lấp liếm chuyện liên quan đến Tam Huệ. Chó điên sẽ cắn càn, ai biết Hách Liên Tam Nhụy có đem oán hận đổ lên người Tam Huệ hay không.

Mặt Hách Liên Tâm Nhụy lập tức biến sắc.

“Ta cũng chưa gặp Mi phi nương nương sau khi nàng bị thương. Chỉ nghe người trong cung nói, khuôn mặt của Mi phi nương nương bây giờ có thể đem so sánh với Hắc Vô Thường rồi. Khuôn mặt vốn xinh đẹp như thế, chắc chắn, một đi không trở lại rồi.” Nàng đưa mắt nhìn Hách Liên Tâm Nhụy sắc mặt càng ngày càng không tốt rồi nói tiếp, “Nhị nương, người cũng là nhìn cung đấu nội cung mà ra, trong nội cung mạnh được yếu thua người chắc cũng rõ. Mi phi bây giờ ra cái dạng này rồi, trong cung làm sao có thể được đối đãi tốt đây?”

Loại lời này chỉ cần nói một nửa, phải để đối phương tự tưởng tượng nốt phần còn lại mới phát huy tác dụng.

“Hoàng hậu trước là ai?” giọng Hách Liên Tâm Nhụy bắt đầu độc ác.

“Chính là nữ nhi của Độc Cô hữu tướng gia.” Thất Nhàn che miệng, “Đáng tiếc thế lực hữu tướng càng ngày càng thịnh. Nhị nương muốn báo thù này, e là cũng chẳng phải việc đơn giản.”

Độc Cô hữu tướng là tùy tùng trung thành nhất đi theo Vân Lam trong triều. Dù cho con gái của mình bị tống vào lãnh cung, cũng không lộ ra bất cứ dị nghị gì với Hách Liên Vân Lam. Nghe nói, tổ tiên Độc Cô gia xuất thân là quan lại nhỏ, được tiên hoàng tín nhiệm đề bạt, phụ tá hai đời Đế Hoàng, tất nhiên là chịu ơn cực lớn từ hai cha con Vân Lam.

Một thần tử ngu trung như vậy mà tồn tại thì cực kỳ bất lợi với Vân Lãm, nên tất nhiên là nàng muốn mượn tay Hách Liên Tâm Nhụy để tiến công.

“Đáng giận!” Mụ oán hận lên tiếng.

“Nhị nương, ta cũng biết Lục ca cùng Mi phi mới là cốt nhục chân chính của Hách Liên gia, nhưng lại để cái tên danh bất chính, ngôn không thuận kia chiếm thượng vị, ta cũng thấy bất bình thay cho Nhị nương.” Nàng lại tiếp tục thổi gió châm ngòi, “Không chỉ phải mai danh ẩn tích mà ngay cả con trai con gái cũng đều bị người ta hãm hại. Tiên đế cũng thật là, đã cho Nhị nương tiểu Hồ phù, tại sao lại còn không đem ngôi hoàng đế truyền cho Lục ca?”

“Hừ!” Hách Liên Tâm Nhụy khế cắn môi. Đây cũng là việc mụ cực kỳ bất mãn trong lòng. Đến khi tiên đế băng hà, Vân Lam kế vị, sự bất mãn này lại càng bành trướng. Dựa vào cái gì mà hoàng nữ chính quy như mụ lại phải lưu lạc đến mức này? Dựa vào cái gì mà một kẻ không có huyết thống hoàng gia như Vân Lam lại có thể yên ổn trên ngôi cao, hưởng hết tất cả vinh hoa phú quý trên thế gian?

Mụ yêu tiên đế, không sai, cho nên mụ mới không oán hận mà để tiên đế trở thành hoàng đế hoàng triều. (Tiên đế vốn là con hoang à đáng ra là không thể lên ngôi nhưng Hách Liên Tâm Nhụy không nói ra) nhưng làm sao mụ có thể chịu cho Vân Lam này lên?

Nghe được mấy lời của Thất Nhân, mụ lại càng tràn đầy quyết tâm.

Nhưng mà, “Người định làm ngư ông đắc lợi sao? Dực vương cũng muốn kiếm chác từ đó sao?” Mụ cũng không ngu ngốc, tất nhiên là nghĩ tới việc này đầu tiên.

“Nhị nương nói đúng.” Thất Nhân cũng không phủ nhận, “Nhị nương nên hiểu được sự tình của chồng trước Thất Nhân. Thất Nhân đã giả cho hần nhưng vẫn muốn báo thù cho người chồng trước bị chết thảm. Ta cũng không ngại gì mà nói cho Nhị nương, chuyện đó là do bệ hạ gây nên, việc của Nhị nương nếu thành công thì cũng là đã báo được thù của Thất Nhân. Về phần Dực vương...” Nàng dừng một chút rồi lại nói, “Dực vương gia trời sinh không có chí lớn, Nhị nương hần cũng biết rõ. Lúc này vương gia lại bị phái đi Nam Cương, chiến sự khẩn cấp, làm gì có sức quan tâm đến chuyện của Nhị nương người?”

Nàng nói toàn những câu hợp tình hợp lý, như nước phải chảy thành sông.

“Thế thì tốt!” Hách Liên Tâm Nhụy hung hăng nhìn chằm chằm Thất Nhân.

Thất Nhân ngược đời mắt mắt trọng suốt nhìn lại: “Nhị nương cũng nên cẩn thận. Bệ hạ có thể ngồi vững trên long ỷ nhiều năm như vậy, hần phải có thực lực hùng hậu.”

“Hừ! Chỉ là một dã chủng (đứa con hoang) mà thôi, có thể làm gì chứ?” Mụ chẳng thèm ngó ngang mà hừ lạnh.

Nha nha, khẩu khí rất lớn nha, không tệ, không tệ, Thất Nhân nhướn mi.

“Vậy thì Thất Nhân liền cầu chúc Nhị nương có thể hoàn thành đại sự.” Thất Nhân nhếch khóe miệng.

Hách Liên Tâm Nhụy híp mắt lại, lên được ngôi cao rồi nói sau. Đến lúc đó, có quyền hành trong tay, sẽ có đủ loại phương pháp để nữ nhân này kêu trời, trời không biết, gọi đất, đất chẳng hay!

Thất Nhân ngẩng đầu lên nhìn trời, Vân Lãm, lúc chàng từ Nam Cương chiến thắng trở về, ta sẽ tặng chàng một phần đại lễ. Không biết lúc ấy chàng có cao hứng không?

Giữa khói lửa Nam Cương.

Vân Lãm nhìn lên trời, từng đoạn khói đen che lấp màu xanh trong vón có của bầu trời.

Không biết bây giờ mây trong kinh đô có tràn ngập khói súng như ở đây hay không? Nữ nhân kia có an phận hay không?

Nghĩ tới bản lĩnh trên hoa gheo nguyệt của Thất Nhân, Vân Lãm liền rơi hắc tuyến liên tục. Tên thái tử Bắc Hãn kia tuy đã hậm hực trở về nhưng vẫn không có hoàn toàn buông tha. Vạn nhất người nọ thừa cơ mà nhúng tay vào, mình lại không có ở đó thì làm sao bây giờ?

Tuy hần tin tưởng Thất Nhân, nhưng không tin tưởng cái loại nam nhân coi trọng Thất Nhân kia!

Cũng may, cuộc chiến này xem như cũng sắp xong, binh lực của Nam Vũ cũng đã bắt đầu đi xuống. Bọn hần vì đất đai Thiên Diễm quốc mà đến, lúc này thấy tiếp tục đánh cũng không có lợi gì, tất nhiên là không muốn lãng phí binh lực nữa.

Còn có Vân Lam, mất Vân Lãm trầm xuống. Tốt nhất là hần đừng động tới Thất Nhân lúc mình không có ở đó, nếu không...Nắm tay phía sau lưng Vân Lãm lại càng siết chặt.

“Dực vương gia, vương tử nhà ta báo tin!” Sau lưng truyền tới giọng nói công chính cương trực của Quân Nghị.

Vân Lãm không nhìn hần, quay người đi vào doanh trướng.

Quân Nghị muốn cười khổ cũng không được. Đến tận bây giờ hần vẫn không hiểu rõ Dực vương gia này. Bình thường vương gia đối với mọi người đều hòa ái dễ gần, duy chỉ có đối với hần là hờ hững. Nói đúng ra là hoàn toàn không đếm xỉa đến!

Từ lần đầu gặp mặt cho tới tận bây giờ vẫn thế!

Hắn nghĩ mãi không ra, căn bản hắn chưa từng gặp Dực vương bao giờ, không có cơ hội đắc tội hắn. Vậy thì sao thái độ của vương gia với hắn và người khác lại tương phản như thế?

Bất quá, thái độ như vậy, hình như trước kia hắn cũng đã gặp qua một lần...

100. Chương 100: Bách Hoa Thịnh Yển

Editor: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đến Bách hoa thịnh yển, đám nữ quyến tụ tập chật cả Dực Vương phủ.

Ai ai cũng mang trang phục lộng lẫy, trang cài lủng lẳng, cảnh tượng hết sức xa hoa.

Cửa trước mở rộng, cung nghênh thánh giá.

“Vương phi, trong phủ từ trên xuống dưới đều đã quét dọn xong. Quả như Vương phi dự liệu.” Hải Đường ghé vào bên tai Thất Nhân nói nhỏ.

Thất Nhân mỉm cười chào hỏi một vị phu nhân nào đó, khoe miệng khẽ động: “Phát hiện cái gì?”

“Phượng ấn.” Hải Đường nhú mày một cái.

Phượng ấn? Vân Lam lần này ra tay mạnh ghê, ngay cả phượng ấn mà cũng mang ra, sao không mang cả ngọc tử ra luôn một thể? Nét cười trên mặt Thất Nhân vẫn không giảm.

“Dưới giường vương phi còn phát hiện rất nhiều hình nhân vu cổ ghi sinh nhật của hoàng hậu.”

Đây là định châm ngòi ly gián giữa Tam Huệ và mình sao? Nhưng tình cảm giữa nàng và Tam Huệ có thể chỉ vì những vật ngoại thân này mà dao động sao?

“Đem hình nhân đốt đi. Còn phượng ấn thì ném cho Hách Liên Tâm Nhụy.” Thất Nhân khẽ nhếch miệng, vẻ mặt vẫn không động.

“Vâng.” Hải Đường lặng lẽ lui xuống.

“Bệ hạ, Hoàng hậu giá lâm!” Một tiếng gọi truyền đến.

Vân Lam cùng Tam Huệ mặc áo bào tay rộng màu vàng, trên thêu đầy long phượng, từng chum tơ rủ xuống, bước qua cửa chính.

“Bệ hạ cát tường, hoàng hậu nương nương cát tường!” Chúng nữ nhân trong phủ cúi người.

“Bình thân!” Vân Lam cười lớn, “Hôm nay mọi người cũng đừng khách sáo, đừng vì quả nhân ở đây mà làm giảm hứng thú của mọi người. Yển hội ngày thường làm thế nào thì giờ vẫn cứ thế ấy đi.”

Hắn chuyển hướng về phía Thất Nhân: “Dực vương phi, quả nhân đành tới làm phiền người vậy. Lần đầu tiên chuẩn bị thịnh yển nên chắc người cũng rất vất vả nhỉ? Không biết chuẩn bị đến đâu rồi?” Vẻ mặt hắn tươi cười, còn đôi mắt lại híp lại thành một khe hở, như là răn độc rình mồi.

Thất Nhân ra vẻ ngoan ngoãn, cười rạng rỡ: “Bệ hạ sao lại nói vậy, bệ hạ có thể tới đã là vinh dự cho kẻ hèn này rồi. Các tiết mục trong Bách hoa thịnh yển này đều do nô tì tỉ mỉ chuẩn bị, đảm bảo là cực kì đặc sắc!”

“Vậy thì tốt!” Vân Lam cười xòa, sải bước vào phía trong.

Tam Huệ mỉm cười dắt tay Thất Nhân, cũng đi theo.

Những kẻ khác bám sát phía sau.

“Mẹ, đây là vật gì?” Ở trong biệt uyển tại kinh đô của hoàng gia, Lục Phúc cầm một cái ấn lớn hình vuông trong tay, buồn bực nhìn mẫu thân của mình.

Lúc này hắn đang vội, chạy đến phía hậu viện, lại bị khối đá lớn này làm cho vấp ngã. Hắn vốn định đá bay nó một phát, chỉ một tảng đá mà cũng dám phản lại hắn!

Có điều hắn nhìn kĩ lại thì hình như đây không phải hòn đá bình thường, lập tức liền đem lên ầu thân xem.

Hách Liên Tâm Nhụy hí hóp mắt nhìn một lúc lâu, mặt mày lộ ra vẻ vô cùng kích động.

Phượng ấn a phượng ấn, cuối cùng mẹ cũng có được. Lúc trước khi tiên đế còn tại vị, mẹ vì tham vọng của tiên đế mà tự nguyện buông tha cho con dấu biểu tượng cao quý này.

Bây giờ nó lại trở về trong tay mẹ, mẹ sẽ không buông tay lần nữa.

Mẹ lại sức tỉnh ra, thứ này sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện tại chỗ của mẹ được? Chẳng lẽ là Vân Lam sắp ra tay với mẹ?

Đôi mắt mẹ lóe lên vẻ ngoan độc, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương*. Đã như vậy thì mẹ cũng không ngại đến nỗi ngồi đợi ở đây. (*ra tay trước để nắm phần thắng, kẻ đánh sau dễ nhận phải tai ương)

Mẹ lập tức giao cho Lục Phúc: “Phúc, đem thứ này giấu đi. Chúng ta ra ngoài!”

Hôm nay đúng dịp Dực vương phủ mở Bách Hoa thịnh yến, sao có thể thiếu mất vị công chúa tôn quý nhất trong hoàng triều này được?

Trên nóc nhà, một thân hình màu đen thản nhiên cười giữa màn đêm mị hoặc, quay người, làn váy hoa hiện ra, đi về phía Dực vương phủ.

Trong Dực vương phủ, đèn đuốc sáng trưng, sân khấu cao cao, màn che mở rộng.

“Nương nương gặp nạn, oan cũng quá sâu, thứ cho thần thất hẹn...”

Trên sân khấu diễn một khúc “Li miêu hoán thái tử*” động lòng người đang trình diễn. (*Báo giả thái tử: đem tráo hoàng tử thành con báo, vu tội cho phi tần sinh ra nghiệt chủng.)

Trong số các phu nhân có kẻ rơi lệ, có kẻ cảm khái, cũng có kẻ than thở thương tiếc.

“Dực vương phi, đó là khúc ca gì vậy? Quả nhân chưa từng nghe qua.” Vân Lam hí hóp mắt, quay đầu lại hỏi.

“Bẩm bệ hạ, đây là khúc ca vốn ở quê quán nô tì, chẵn qua là dùng tài uốn lượn của nghệ nhân mà lấy lòng dân chúng thôi. Nô tì nghĩ, mấy tiết mục bình thường chắc mọi người cũng nghe chán rồi. Vậy nên mới lấy chút trò giải trí của dân chúng mà dâng lên, khiến cho bệ hạ cũng các phu nhân chê cười rồi.” Thất Nhân cúi đầu nói.

“Dực vương phi đừng quá khiêm nhường.” Một phu nhân ngồi ở bên cạnh vừa gạt lệ vừa nói: “Khúc ca này thật sự là cảm động vô cùng, khiến người ta rơi lệ. Quả thật so với mấy tiết mục ngớ ngẩn kia thú vị hơn nhiều.”

Thất Nhân nhìn nàng: “Lãnh phu nhân thích là tốt rồi.” Vị này chính là mẫu thân của Lãnh Tiêm Vũ, phu nhân tả tướng.

Vân Lam liếc mắt, tiếp tục xem kịch.

“Vương phi, người uống ngụm trà cho ấm giọng đi.” Hải Đường mỉm cười bưng lên một chén trà mới, từ từ đến trước mặt Thất Nhân.

Thất Nhân nhận lấy: “Hải Đường đến rồi à?”

“Dạ, đến rồi thưa vương phi!” Hải Đường nói một câu mà bao hàm hai ý nghĩa.

Thất Nhân lại càng vui vẻ hơn: “Người cũng đừng vội như vậy, ngồi xuống đi; cũng ngồi một chỗ xem kịch vui a.”

Hải Đường dạ một tiếng, đem cái ghế nhỏ đến, ngồi xuống bên cạnh Thất Nhân.

Trên sân khấu, tình thâm ý nặng, rung động đến tâm can.

Bên dưới đài cũng là từng đợt cảm xúc mãnh liệt.

“Bệ hạ” Một ám vệ nói vào bên lỗ tai Vân Lam “...không tìm thấy...”

Thất Nhân quay lại nhìn thấy mặt Vân Lam khê biến sắc, lại lập tức hồi phục.

Hắn quay đầu lại, mang hàm ý không rõ liếc nhìn Thất Nhân, Thất Nhân lịch sự gật đầu.

“Làm sao vậy?” Tam Huệ ngồi bên người Vân Lam bực bội nói, hai người này sao lại trao đổi động tác kì quái với nhau như vậy? Cầu trời đừng có xảy ra chuyện gì!

Vân Lam xoay qua trấn an nàng, vỗ vỗ bàn tay Tam Huệ: “Không có việc gì” Hắn lại dừng một chút, “Quả nhân chỉ đang nghĩ tiết mục Dực vương phi dàn dựng thật là đặc sắc.”

“Đa tạ bệ hạ đã khích lệ.” Thất Nhân từ trước đến nay luôn là kẻ mặt dày, không khách khí tiếp nhận.

“Phúc Ninh công chúa đến!” Đột nhiên một tiếng gọi vang lên, không hề hòa hợp với tiếng múa hát cười nói bên trong.

Mọi người đều nghe rõ mồn một âm thanh vừa rồi. Phúc Ninh công chúa? Nếu không nhớ nhầm thì đây là phong hào tiên đế ban thưởng uội muội mà hắn yêu thương nhất. Chẳng phải người này đã hương tiêu ngọc vẫn từ mười mấy năm trước sao? Sao lại có thể xuất hiện? Hình như là có chút quái dị?

Đám nữ quyến đều kinh ngạc.

Ánh mắt Vân Lam trầm xuống.

Mọi người quay đầu thì thấy một chiếc ghế dựa xuất hiện trước cửa. Ngồi trên xe lăn là một nữ nhân khoảng 30, tuổi đã lớn, nhưng lại được bảo dưỡng rất tốt, trang phục đồng màu, ngay ngắn xinh đẹp. Chỉ là nhìn thân thể mềm nhũn kia cũng biết là người này là kẻ tàn phế.

Đây là Phúc Ninh công chúa sao?

Đi cùng là một kẻ béo tròn như quả khí cầu, khuôn mặt kia có mấy phần giống bệ hạ. Nhưng khí chất đó thì thật không dám khen.

Tiếp đó, lại nhìn thấy đám phu quân phía sau đang cau chặt mày, đi theo vào.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

“Sao lại đến hết thế?”

“...”

Đám phu nhân quay lại nhìn phu quân mình, nhao nhao hỏi.

Thất Nhân vung tay lên, đào hát từ trên sân khấu lẳng lẳng đi xuống.

Ha ha, màn hài kịch chính đã mở màn, mấy trò đùa vặt vãnh kia nên xuống đài được rồi.

“Tiểu Thất, đây là...chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tam Huệ không thể tin, giữ chặt ống tay áo Thất Nhân không buông. Hai người kia rõ ràng là Nhị nương cùng Lục đệ ở Cơ gia của nàng mới phải.

Thất Nhân thở dài, đúng rồi, hiện nay Tam tỷ của nàng vẫn chưa biết khúc mắc bên trong chuyện này. Nàng cầm tay Tam Huệ: “Tam tỷ đừng sợ. Xem kĩ rồi hãy nói.”

Nàng không nghĩ Vân Lam sẽ vì đòn đánh này mà mất đi ngôi vị đế vương, lại càng không cho rằng chỉ bằng ba mẹ con Hách Liên Tâm Nhụy sẽ có thể làm rung chuyển trụ cột đế vị của Hách Liên Vân Lam, chỉ có điều nàng muốn bọn họ chém giết một hồi, làm giảm tinh thần của Hách Liên Vân Lam.

“Cô cô sao không thông báo một tiếng mà lại xông vào vậy? Khiến quả nhân thật sự không kịp đón.” Hách Liên Vân Lam đưa tay qua, tiến lên vài bước.

“Bệ hạ cát tường, hoàng hậu nương nương cát tường.” Chúng thần vội vàng hành lễ.

Phúc Ninh công chúa đột nhiên xuất hiện, khiến bọn hắc liên có cảm giác sắp có biến cố.

Hôm nay vị công chúa này tới Dực vương phủ hô hoán bọn hắc, khí thế hung hãn, lai giả bất thiện*!

Hoàng gia này sợ là sắp rối loạn!

“Bệ hạ còn nhớ rõ cô cô là bổn cung sao?” Âm thanh như cành khô xát qua thủy tinh vang lên “Vậy sao Bách Hoa thịnh yến lớn như vậy lại không gọi bổn cung một tiếng đây?”

“Quả nhân sợ là cô cô không tiện, nên mới không cho gọi cô cô. Trái lại xem ra quả nhân nghĩ không chu toàn rồi.” Vân Lam tỏ rõ khí khái thiên tử mà nói với nàng.

Hách Liên Tâm Nhụy khẽ nhếch miệng: “Chẳng lẽ không phải bệ hạ sợ bổn cung nói ra việc không nên nói sao? Sợ ta lật đổ ngôi vị hoàng đế của ngươi?”

Đôi mắt Vân Lam lóe sáng: “Cô cô nói đùa sao? Quả nhân là chính nhân quân tử việc gì phải sợ?”

“Không sợ càng tốt!” Hách Liên Tâm Nhụy cười lạnh một tiếng, “Phúc, mang thứ đó ra!”

Lục Phúc từ trong bọc vải phía sau lấy ra một cái bình nhỏ, để xuống đất.

“Các vị đều biết, Hách Liên hoàng gia ta vì bảo vệ huyết thống thuần khiết, tổ tiên từng uống thần dược của Xích Huyền đạo nhân. Nếu là con cháu của Hách Liên gia ta, máu hắc nhất định có thể hòa cùng Xích Huyền thần dược!” Hách Liên Tâm Nhụy nói.

Bên dưới mọi người xì xào bàn tán.

“Cô cô, người nói vậy là có ý gì?” Hắc nắm chặt nắm đấm trong tay áo.

Xích huyền thần dược? Không ngờ mụ còn giấu vật này! Là do hắc sơ sót!

“Bổn cung có ý nói là, ngươi, Hách Liên Vân Lam, mang họ Hách Liên của ta, nhưng lại không phải con cháu họ Hách Liên!”

Mọi người xôn xao kinh hãi!

Phúc Ninh công chúa nói bệ hạ không phải long tử? Vậy có nghĩa là bệ hạ được bọn họ phù tá nhiều năm như vậy căn bản không phải chủ nhân chân chính của bọn họ?

“Hoang đường!” Có người phát tay áo lên, trừng mắt nhìn Hách Liên Tâm Nhụy, chính là Độc Cô hữu tướng, “Công chúa Phúc Ninh của hoàng gia đã qua đời nhiều năm nay, lúc này lại đột nhiên xuất hiện. Ngươi lại nói một đám lời lẽ kì quái như vậy, không thể không khiến cho người ta nghi ngờ thân phận công chúa của ngươi!”

Chỉ có chừng đó cũng đủ bảo toàn tâm trí của phái theo Hoàng thượng.

Vị công chúa này xuất hiện rất kì quặc, đúng là khiến bọn họ hoài nghi.

“Khốn kiếp! Lời của bổn cung há có thể để cho đám tiểu nhân các ngươi chất vấn sao?” Hách Liên Tâm Nhụy nhìn Độc Cô hữu tướng, kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ cả lên, “Phúc, đem phù ra!”

Lục Phúc vội vàng giơ tiểu Hổ phù bị làm giả ra.

“Thấy hồ phù như gặp tiên đế, Độc Cô hữu tướng, ngươi còn không mau quỳ xuống.” Giọng nói khàn khàn hét to.

“Hừ, ngươi là đồ đàn bà điên nói nhảm. Không chừng ngay cả hồ phù kia cũng là giả.” Hữu tướng vung tay áo choàng, vẻ mặt kiêu căng nhìn Hách Liên Tâm Nhụy.

“Ngươi...Được lắm!” Hách Liên Tâm Nhụy khò khè tức giận, “Phúc, đem chiếu thư của tiên hoàng ra.”

Thất Nhân đưa mắt nhìn màn kịch đã từng chứng kiến một lần ở Cơ gia.

Hữu tướng giở ra xem xét, đúng là bút tích tiên đế cùng long ấn.

“Hữu tướng, ngươi còn gì để nói?”

“Vi thần không còn lời nào để nói!” Độc Cô hữu tướng tôn sùng nhất là tiên đế, hiện giờ đã có bằng chứng xác thực, tất nhiên hắn không còn lời nào để nói.

“Loại hữu tướng nhỏ nhỏ như ngươi mà cũng dám hoài nghi thân phận của bổn cung. Người đâu, kéo xuống, đánh 50 trượng!” Rốt cuộc thì mục cũng là hoàng nữ, khí thế sẽ không yếu đuối tí nào.

Thì vệ đang định tiến lên.

“Làm càn!” Vân Lam quát một tiếng, sắc mặt vô cùng xấu.

Cục diện lâm vào thế bế tắc.

Bọn thị vệ lập tức dừng lại.

Một bên là công chúa đã được xác nhận thân phận trước đây, bên bên là đương triều bệ hạ đang bị hoài nghi nguồn gốc.

Hách Liên Tâm Nhụy muốn đánh người của hắn, là muốn tát cho hắn một cái, xem ra là hạ quyết tâm muốn đập nát uy nghiêm của hắn, chiếm vị trí của hắn!

Hắn từ nhỏ đã biết mình không phải huyết mạch hoàng thân, phụ hoàng tuy là đè ép các hoàng tử khác mà leo lên ngôi vị hoàng đế, nhưng luôn luôn hoảng loạn, cuối cùng sầu lo mà chết. Chính mình sao lại có thể theo gót được?

Hắn ngàn phòng vạn phòng, phòng kẻ có công, phòng Chiến gia, phòng Dực Vương, ngay cả em ruột của mình cũng phòng mà lại bỏ qua một kẻ này.

Cứ nghĩ đây là nữ nhân phụ hoàng yêu thương nhất, lại tàn tật đến mức này, cũng không muốn giày vò gì thêm, không ngờ mục lại có dã tâm lớn như vậy!

Nếu nữ nhân này ngoan ngoãn giao tiểu Hổ phù tượng trưng cho quyền lực kia ra, hắn tất nhiên sẽ không bạc đãi nàng.

Đã như vậy thì hắn chỉ mong phụ hoàng dưới đất không trách hắn tâm ngoan thủ lạt. Cái này gọi là nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình. Hắn dĩ nhiên có bài học trước đây, sẽ không buông tha cho kẻ trước mắt này!

“Cô cô, chỉ dựa vào thần dược cổ xưa này thì sao có thể nói được quả nhân không phải con cháu Hách Liên tộc? Không khỏi có chút hàm hồ?”

“Hàm hồ hay không hàm hồ thì người đến đây thử xem.”

Thấy Hách Liên Vân Lam không động đậy, Hách Liên Tâm Nhụy trào phúng nở nụ cười: “Thế nào? Không dám sao?”

Vân Lam cười một tiếng: “Cô cô nói thật buồn cười. Quả nhân sợ gì chứ?”

“Bệ hạ, công chúa đã có nghi hoặc này, liền mời bệ hạ làm theo là được. Cái này gọi là vàng thật không sợ lửa, bệ hạ đã là người trong hoàng gia, liền thử cái kia xem sao? Cũng tiện thể chặn lại mồm miệng mọi người.”

Vàng thật không sợ lửa? Thất Nhân thầm cười trong lòng một tiếng. Nói thế thì cũng phải có vàng thật mới được. Vân Lam này là đồ giả mà, tất nhiên là sợ lửa nung rồi.

Vân Lam đảo mắt nhìn vị đại thần kia, vẻ lạnh lẽo trong mắt làm đại thần sợ run cả người, trong lòng kinh ngạc, chính mình cũng đang thật tâm vì bệ hạ suy nghĩ mà, sao bệ hạ lại cho hắn ánh mắt đáng sợ như vậy?

“Không dám đi lên là thừa nhận người không phải người Hách Liên tộc đúng không?” Hách Liên Tâm Nhụy ra vẻ hùng hổ dọa người.

Vân Lam híp mắt lại.

“Ta có thể chứng minh!” Ngoài cửa vang lên giọng nữ khàn khàn.

Ô la la! Còn có ai tới góp vui thế này?

Mọi người ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy trên cửa ra vào có một người đàn bà trẻ mặc áo đen, lụa đen che mặt, loáng thoáng thấy vết sẹo bên trong, chỉ chừa lại một đôi mắt xinh đẹp cực kì mỉa mai – chính là Ngũ Nhiêu.

Tay trái nàng bế một đứa bé trai đi đến.

Tam Huệ kinh hãi kêu một tiếng: “Diệp Nhi!” Đó chính là thái tử do hoàng hậu trước kia lưu lại!

101. Chương 101: Ý Trời Khó Tránh

Editor: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Bé trai nháy một đôi mắt to sáng trong suốt, đối với hoàn cảnh lạ lẫm này có vẻ có chút sợ hãi, nhưng trên thần sắc cũng là cổ giả bộ trấn định cùng già dặn, rất có thể tưởng tượng ra đứa bé này từ nhỏ đã nhận lấy giáo dục như thế nào.

“Mi phi, ngươi muốn làm gì?” Tam Huệ nhíu mày, tiến lên hai bước. Làm sao lại mang thái tử ra?

Vân Lam thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngũ Nhiêu. Hắn rõ ràng sai người trông chừng Mi Di Cung. Ngũ Nhiêu làm sao có thể xuất cung? Trong bụng âm thầm so đo, rốt cuộc là người nào phản bội hắn?

Thất Nhân nghiêng đầu, ngón tay ở mép bàn gỗ theo nhịp. Xem ra trong cung hết thấy đều thuận lợi, Nhạc Nhi làm việc không tồi. Tiểu thái tử vốn là đề phòng vạn nhất mới gọi mang ra, không nghĩ tới Ngũ Nhiêu này phản ứng cũng nhanh, nhanh như vậy đã bắt được tiểu thái tử này làm chỗ dựa.

“Diệp Nhi.” Độc Cô hữu tướng thấy tiểu ngoại tôn của mình, một phen kích động. Dù sao cũng là cốt nhục, sao có thể mặc kệ? Vội tiến lên vài bước, rồi mới ngừng lại.

Tiểu thái tử hiểu lẽ nghĩa, gọi một tiếng: “Phụ hoàng, mẫu hậu, ông ngoại.”

“Mi phi, ngươi một mình xuất cung, còn bắt cóc thái tử, có biết tội không?” Giọng nói của Vân Lam trầm trầm.

Ngũ Nhiêu “hừ” lạnh một tiếng: “Nếu ta không cố chấp đi ra ngoài, ngươi sẽ giam lỏng ta đến khi nào?”

“Me!” Chuyển hướng về phía Hách Liên Tâm Nhụy, nàng rất kinh ngạc, vốn tưởng rằng mình hủy dung đã rất là thê thảm, tại sao mẫu thân của nàng lại trở thành bộ dạng này, “Người làm sao. . . .” Không cách nào hỏi ra lời.

Hách Liên Tâm Nhụy quét qua Thất Nhân liếc mắt một cái, mới nói: “Cái này sau này hãy nói.” Lại lần nữa nhìn khuôn mặt nữ nhi trước mắt, mục đau lòng không thôi. Độc Cô lão tặc dung túng nữ nhi làm càn, thật đáng hận. Hách Liên Vân Lam biết rõ lại không nói, đáng hận!

“Chứng minh như thế nào?” Hỏi Ngũ Nhiêu. Hôm nay dĩ nhiên là muốn vạch trần Hách Liên Vân Lam, đây mới gọi là thống khoái.

Ngũ Nhiêu xoay người, hướng về phía chúng đại thần: “Các vị đều biết, đây là thái tử điện hạ của chúng ta.” Giơ lên tay nhỏ bé của thái tử: “Nếu bệ hạ tự mình là thiên tử, không chịu kiểm nghiệm, vậy thì thái tử điện hạ tới làm cũng là giống nhau.”

Phía dưới có người chụm đầu ghé tai nói: “Đúng là cái này có thể làm.”

“Ngươi muốn làm cái gì? Dám vô lễ với thái tử?” Độc Cô hữu tướng kinh hoảng thấy Ngũ Nhiêu lấy ra châm nhỏ từ trong tay áo, kêu lên. Nói cho cùng, đứa bé kia là tiểu ngoại tôn hắn quý giá nhất, còn là một đứa nhỏ, sao lại bị liên lụy đến chuyện này chứ? “Bệ hạ, thái tử. . . .” Vội vàng hướng về phía Vân Lam cầu trợ.

Vân Lam khoát tay. Trong mắt càng ngày càng đỏ. Hắn làm sao có thể cho phép bọn họ kiểm tra ra chứ?

Trở tay vung lên, một mũi tên nhọn từ chỗ tối bay ra, nhắm thẳng về phía tiểu thái tử.

Ngũ Nhiêu một chầm đang đâm xuống ngón trỏ của tiểu thái tử, thấy máu chảy ra, mắt lộ vẻ vui mừng.

Về mặt chưa kịp xoay chuyển, chỉ cảm thấy phía sau cổ đau xót, ánh mắt đậm dần, từ từ ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Mọi người hoảng hốt, nhìn thấy một mũi tên nhọn xuyên qua cổ họng Ngũ Nhiêu.

“Nhiêu Nhi!” Hách Liên Tâm Nhụy phản ứng đầu tiên, đau đớn kêu một tiếng. Muốn dùng sức hoạt động thân thể của mình.

Dùng sức một cái, vừa khiến cho nàng nhúc nhích, thì “rầm” một tiếng, bánh xe trên ghế quay ngang đổ về phía trước: “Nhiêu Nhi. . . .” Trong mắt lộ quang thoáng hiện.

Lục Phúc thăng tấp đứng ở đó ngay cả động cũng không nhúc nhích được.

Có phụ nhân nhất gan một chút trực tiếp té xỉu, còn có người xoay qua chỗ khác bắt đầu ói.

Chỉ có một vài nam nhân, cũng cố gắng trấn định. Loại tình cảnh máu tanh này, không phải những người vốn ngày ngày ngồi trên địa vị cao “chi, hồ, giả, dã” như bọn họ có thể tiếp nhận.

“Bệ hạ. . . .” Tam Huệ sững sốt một hồi, tuy nói Ngũ Nhiêu kia đáng hận, nhưng mà, nàng cho là Ngũ Nhiêu bị hủy dung đã là trả giá rất lớn. Lúc này chân chân thấy cảnh tượng thê thảm như vậy, ngực cũng hoảng sợ một hồi lâu.

Xoay người lại, cũng nôn một trận.

“Lại giết người diệt khẩu.” Hải Đường than nhẹ một tiếng, “Ngoan độc.” Trong mắt cũng điều tra bốn phía, xung quanh nơi này, rốt cuộc mai phục bao nhiêu đội ngũ ám sát.

Trong mắt Thất Nhân run lên, nàng cũng nghĩ tới Vân Lam sẽ ra tay, lại không nghĩ rằng ở trước mặt mọi người, trước mặt đông đảo thần tử, hấn cứ như vậy mà làm.

Người này rốt cuộc tâm tư kiên quyết tàn nhẫn đến mức nào? Đây cũng là một loại giết gà dọa khỉ sao?

Loại hành vi tru diệt (giết người hàng loạt) này khác nào bạo quân.

Lại nói tiểu thái tử, vốn đang ấp úng, bị châm nhỏ đâm vào không biết làm sao. Liền nhìn thấy khuôn mặt Ngũ Nhiêu đột nhiên phóng đại trước mắt rồi biến mất, còn chưa kịp để lộ biểu tình, khuôn mặt kinh khủng, liền hét to một tiếng “A ——”.

Dù sao cũng là đứa nhỏ ngày thường quen sống an nhàn sung sướng, sao chịu được loại tình cảnh này, dù cổ già dạn thế nào, cũng đều không bù được màn kinh sợ này.

Tiểu thái tử đột nhiên nhớ lại lúc sư phụ thiện xạ dạy bắn cung, lúc ấy, vị sư phụ kia giương cung, bắn thẳng lên trời, sau đó một con chim nhỏ bị bắn thẳng vào cổ họng rơi xuống.

Giống hệt cảnh Mi phi hôm nay.

Trong lúc tâm thần hỗn loạn, tiểu thái tử lão đảo lùi về sau mấy bước.

Có lẽ là thiên ý, tiểu thái tử ngã xuống bên cạnh cái bình thần dược kia, tay nhỏ bé chạm đúng vào miệng bình.

“Tí tách” một tiếng, dưới ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm của Vân Lam, máu của tiểu thái tử cứ thế lại nhỏ vào trong bình thần dược.

Thất Nhân cùng Hải Đường hai mặt nhìn nhau, sao có thể có chuyện trùng hợp như thế? Quả thật là trời cũng muốn diệt Vân Lam đây.

“Cút ngay!” Vân Lam quát lớn một tiếng với tiểu thái tử.

Tiểu thái tử còn chưa phục hồi lại tinh thần từ màn kinh sợ lúc trước, bây giờ lại nghe tiếng quát này, rốt cuộc không nhịn được “oa” một tiếng khóc lớn lên.

Độc Cô hữu tướng vội vàng tiến lên ôm chặt lấy tiểu thái tử. Bệ hạ sao có thể ở trước mặt đứa nhỏ bày ra màn máu tanh như vậy?

Bên trong đám đại thần có người nhướn đầu lên, nhìn về phía bình được kia, muốn xem máu kia cùng thần được có trung hòa hay không.

Vân Lam tiến lên mấy bước, rút ra đại đao trong tay thị vệ, “choang” một tiếng, liền chém cái bình sứ kia thành nhiều mảnh nhỏ.

Khóe miệng Thất Nhân không tự chủ nở nụ cười. Trong cái bình kia có phải là thần được hay không cũng chưa biết, đã đem Vân Lam vội vã rối loạn như vậy. Gấp gáp diệt chứng cứ như vậy, không phải là giấu dấu hở đuôi hay sao? Không phải là càng thêm ý nghĩ kỳ quái sao?

“Hách Liên Vân Lam, người.” Hách Liên Tâm Nhụy bị phần mở miệng, trên mặt nước mắt nước mũi đã đầy một mảng. Đột nhiên, lúc nhìn xuống một mảnh sứ nhỏ, sững sờ một chút, rồi giống như điên đại phá lên cười: “Ha ha, ha ha.”

Mọi người nghi ngờ, theo ánh mắt của mọi người nhìn lại.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn mọi người liền kinh hoảng sững sờ.

“Đây, quả nhiên là thiên ý.” Hải Đường lẩm bẩm mấy tiếng.

Khóe miệng Thất Nhân cũng co rút, Vân Lam giấu dấu hở đuôi ngược lại trưng ra kết quả trần trụi ở trước mặt chúng thần. Nếu như mình là hắn, hắn muốn một đao kết liễu tánh mạng của mình cho rồi.

Lúc này chỉ thấy trên mặt đất đen ngòm một mảnh nước thuốc đậm đặc, sắc đỏ lờ lững bên trên, hoàn toàn không hòa vào nhau chút nào.

“Ha ha, ha ha, Hách Liên Vân Lam, đây chính là người làm, trời nhìn. Người giết hại thân muội, người chết không được tử tế đâu.” Hách Liên Tâm Nhụy điên cuồng.

Thân muội? Một câu làm ọi người nảy sinh nghi ngờ. Đây là tình huống gì? Mi phi không phải là quý phi của bệ hạ sao? Trên đầu mọi người hiện lên dấu chấm hỏi.

Nhưng cung giám bên cạnh Vân Lam lại giống như bình tĩnh đại ngộ, khó trách bệ hạ mặc dù có sủng ái với Mi phi, nhưng cũng chưa bao giờ lâm hạnh, Mi phi cũng không giống như chúng tần phi bên cạnh, đòi hỏi sủng ái. Thì ra là, có chuyện như vậy.

Nhưng mà, bệ hạ cùng Mi phi là huynh muội, Mi phi lại là con gái của Phúc Ninh công chúa, quan hệ này thật là loạn. Quả nhiên là hoàng gia.

“Khốn kiếp! Quả nhân thiên tử cao quý, còn sợ trời sao?” Gân xanh bên thái dương nổi lên, hiển nhiên là vô cùng tức giận.

Một đao chỉ về phía Hách Liên Tâm Nhụy: “Người yêu phụ này, yêu ngôn hoặc chúng, có tâm tư xấu xa với triều đình của ta. Lời của yêu phụ người làm sao có thể tin tưởng? Trẫm có phải cốt nhục của Hách Liên gia hay không, sao có thể dựa vào bình thuốc kia mà kết luận. Trẫm một ngày là vua thì vĩnh viễn là vua.”

Vung đao, liền muốn chém xuống.

“Bệ hạ!” Tam Huệ vội lên tiếng ngăn lại.

Đã giết một Ngũ Nhiêu, còn muốn dính bao nhiêu máu tanh nữa đây?

Vân Lam quay mắt nhìn Tam Huệ, trong mắt phức tạp. Tam Huệ mong ngóng lắng đầu.

“Dem hai người này giải xuống!” Vân Lam ném đao, quát lên: “Phái người đi lục soát hoàng gia biệt viện cùng với Mi Di Cung.” Không biết bọn họ còn giấu đồ gì có thể cho hắn một kích trí mạng nữa hay không, nhất định phải tìm rõ ràng.

Xoay người, nói với chúng đại thần: “Chuyện hôm nay, trẫm không muốn nghe đến bất kỳ tin đồn gì. Các vị ái khanh hãy coi như đây là chuyện hài, nghe qua rồi thôi. Đã hiểu chưa?” Ý tứ uy hiếp rất nặng.

Mọi người hoảng sợ cúi đầu: “Cẩn tuân ý chỉ của bệ hạ.” Loại bí mật hoàng gia này, tất nhiên không thể tiết lộ ra ngoài.

Thất Nhân lúc này cúi đầu khẽ cười một tiếng, nhiều người như vậy, người nào để lọt ra tin tức Vân Lam làm sao biết được. Chẳng lẽ, hắn đem người ở chỗ này toàn bộ giết hết hay sao?

Cho nên, ngày thứ hai, phố lớn ngõ nhỏ trong kinh đô liền truyền đến.

Thì ra, bệ hạ hiện tại căn bản không phải thiên tử chân chính. Hắn cùng với vị Mi phi kia là huynh muội cùng cha khác mẹ.

Cái cùng cha khác mẹ này lại là thế nào đây? Mi phi kia là con gái của Phúc Ninh công chúa.

Vậy Phúc Ninh công chúa cùng tiên đế chẳng phải là.

Lại suy lại đoán, tiên đế mới không phải là hoàng tử của Hách Liên gia. Hai cha con bọn họ đều là cướp đoạt chính quyền đây.

Suyt! Chuyện như vậy không thể nói nhảm đâu. Sẽ bị chém đầu nha.

Nào có nói nhảm. Lại nói, Bách hoa thịnh yển hôm đó, là cử hành ở Dục Vương Phủ. Ta vừa lúc làm nhiệm vụ hôm đó.

Có thật không?

Tuyệt đối là thật! Đây đều là chuyện quan lại quyền quý giữ kín không nói ra cửa thôi. Là giữ bí mật đối với dân chúng.

.

Vân Lam giận dữ, lời đồn đại này rốt cuộc là người nào truyền đi. Phái thám tử đi xét cũng không thu hoạch được gì.

Khiến hắn căm tức chính là, tiểu hổ phù lục soát từ trên người Lục Phúc kia cũng là đồ giả.

Hỏi hắn cái thật ở đâu, hắn cũng lúng ta lúng túng không hay biết.

Lại đi hỏi Hách Liên Tâm Nhụy, hắn rất rõ ràng thấy trong mắt Hách Liên Tâm Nhụy hiện lên một đạo quang, là thế nào cũng không chịu nói.

Lục soát hoàng gia biệt viện, lại tìm ra phương án.

Vật kia vốn là hắn dùng để giá họa cho Dục Vương Phi, nhưng không tìm được ở trong Dục Vương Phủ, hết lần này tới lần khác lại ở hoàng gia biệt viện.

Hôm đó sau khi qua khỏi một phen biến cố kia, hắn vẫn chưa kịp ngẫm nghĩ. Hiện tại nghĩ lại, thấy vô luận thế nào cũng đều lộ ra một cổ quỷ dị.

Trong mắt Vân Lam không ngừng lóe lên, chẳng lẽ là hắn đã quá xem thường Dục Vương Phi kia?

102. Chương 102: Biến Thành Hồng Nhan

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Sau liền lưu hành ca khúc:

“Bách hoa thịnh yển, gây lên chuyện.

Thì ra là báo, chả phải rỗng.

Tru diệt hôn muội, trời cũng giận.

Phong vân biến sắc, vì hồng nhan.”

Chiến sự ở Nam Cương kết thúc.

Hứa Thượng Dương không được lòng dân, cuối cùng Thác Bạt thu phục được Miêu tộc.

Lúc Hứa Thượng Dương bị bắt, Vân Lãm không nói hai lời, liền cắt đứt gân tay gân chân của hắn, khiến hắn trở thành một phế nhân. Nếu không phải muốn mang người này về kinh đô cho Vân Lam định tội, hẳn nhất định sẽ không giữ lại tính mạng của người này.

Thấy một màn như vậy đáy lòng mọi người đều rầu rĩ, Hứa Thượng Dương này hẳn là từng có thâm cừu đại hận với Dực Vương gia đi, nên lần này mới bị đối đãi như vậy.

Miêu tộc trải qua thời gian dài bị lửa đạn oanh tạc, thiệt hại trăm điều cần khôi phục. Nhưng cũng lần ất không được cảm giác hưng phấn chiến thắng của mọi người. Vừa múa vừa hát, rất náo nhiệt.

Quân dân cùng vui mừng, uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt bự, đúng là một chuyện vui sướng.

“A? Dực Vương gia đâu?” Có người đột nhiên phát hiện chủ tướng trợ giúp bọn họ lại không có ở đây.

Cố Thanh Ảnh buông chén rượu xuống, nhìn chung quanh, người kia đi đâu rồi?

Quân Nghị đứng lên: “Ta đi tìm Dực Vương gia.”

Cố Thanh Ảnh hé miệng: “Quân tướng quân, chậm. Hay là ta đi đi. Người tiếp tục thăm hỏi mọi người.”

Địch ý Vân Lãm đối với Quân Nghị thật sự không có chút nào che giấu. Từ thư của muội muội cùng với tính cách của Vân Lãm, rất dễ dàng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Cũng chỉ là Quân Nghị từng rất nặng tình cảm với Thất Nhân, sau đó Vân Lãm liền coi là tình địch gặp nhau thôi. Vân Lãm, cái bình dấm chua lờm kia, có thể có sắc mặt tốt với Quân Nghị mới là chuyện lạ.

Đứng dậy, liền lão đảo đi về phía doanh trường của tướng quân.

Trong doanh trường, ánh nến rực rỡ chiếu sáng toàn bộ, rọi ra một bóng hình trước bàn tốc ký.

Cố Thanh Ảnh đi vào bên trong trường, liếc mắt nhìn Vân Lãm kia thần sắc cực kì nghiêm túc, lại liếc sang thấy mấy trang giấy bị vo thành viên ném một đồng trên mặt đất. Khóe miệng hắn co rút, loại tình cảnh này, chỉ dưới một loại tình huống mới có thể xuất hiện.

Đến gần mấy bước, cúi dài cổ dò xét qua, quả nhiên là viết thư về nhà cho Thất Nhân.

Cẩn thận nhìn lại, lập tức bị chua khiến cả người run lên lấy bậy.

Chỉ thấy câu thứ nhất viết: “Nương tử của ta, nàng ở kinh đô có tốt không?”

Phía sau Cố Thanh Ảnh thật sự là nhìn không được. Chỉ một câu này, nhưng trong bụng lại bị kích thích đến rời sông lấp biển.

Vân Lãm lại có lúc cảm tính như vậy?

“Đại tẩu nếu như thấy phong thư này, nhất định sẽ cho là có người giả mạo.” Cố Thanh Ảnh nhàn nhạt nói một câu, rồi đưa tay liền cầm lấy chén trà trên bàn Vân Lãm uống.

Vân Lãm dừng bút, ném trang giấy xuống. Trên trang giấy trắng tiếp tục viết: “Nàng ở kinh đô thế nào rồi?”

“Giống như chất vẩn, một chút tình cảm cũng không có.” Cố Thanh Ảnh lại uống một ngụm trà, tiếp tục phê bình.

Gân xanh trên tay giật giật, ném tiếp. Lại viết cái khác: “Thất nhi nương tử của ta.” (TNN: *sồn da gà a

*)

Cố Thanh Ảnh một ngụm trà cũng không nuốt nổi, lập tức liền phun ra ngoài. Miệng run rẩy, tay trái vỗ vai Vân Lãm, thở dài: “Huynh đệ, người thật không thích hợp viết thư tình.”

Một câu chưa dứt, mắt tinh đã nhìn thấy Vân Lãm ném bình trà trên bàn tới.

Nhảy, nhảy, nhảy, né ra khỏi phạm vi nguy hiểm, một tay đã bắt được bình trà Vân Lãm ném tới.

“Tạ vương gia thưởng trà!” Một bộ dạng cợt nhả.

“Uống trà của người đi!” Giọng điệu lạnh lùng.

Trêu ghẹo vậy là đủ rồi, vẫn nên nhanh đi ra ngoài thôi. Vân Lãm mà cáu, thì lực thân cũng không nhận. Cố Thanh Ảnh cân nhắc xong, cười cợt một tiếng: “Vương gia ban trà tất nhiên nên hảo hảo thưởng thức rồi.” Ôm lấy bình trà, liền vén rèm đi ra ngoài.

“Ninh vương gia, Dực Vương gia đâu?” Vừa ra thì gặp được Quân Nghị đến đây tìm người.

Quân Nghị nhìn phía trong trường, đang muốn bước vào.

Cố Thanh Ảnh khoe mắt giật giật, lúc này hẩn đi vào, không phải là thành cây gỗ cho người ta đánh sao?

Vì nghĩ cho đoàn kết dân tộc, Cố Thanh Ảnh một tay kéo cổ Quân Nghị lại, cực kỳ thân ái: “Quân tướng quân, đến, ta muốn cùng ngài lãnh giáo bộ đao pháp này một chút.”

“Nhưng mà, Dực Vương gia.” Một tay âm thầm gỡ cái móng vuốt trên vai mình ra. Bị người nhìn thấy, còn ra thể thống gì?

Đáng tiếc bàn tay kia cũng không thuận theo bỏ ra, mà đổi tư thế, tiếp tục quán lên: “Quân tướng quân, hắc thiết đại đao kia của người có thể cho ta mượn xem một chút không? Ta ngưỡng mộ nó đã lâu rồi.”

Tiếng nói dần dần đi xa.

Ánh nền toát ra từ doanh trường, chỉ còn lại có Vân Lãm đang tiếp tục quán quýt với việc viết thư nhà của hẩn.

Hoàng đế mời quần thần, tổ chức đại yến trong cung, nói là vì muốn xoa dịu kinh hãi của mọi người trong buổi Bách Hoa thịnh yến vừa rồi.

Mọi người thấp thỏm, hiện tại tính tình của bệ hạ càng ngày càng khó suy đoán, thật không biết lại sẽ xảy ra cái dạng chuyện gì nữa.

Lúc Thất Nhân nhận được thánh chỉ, nàng đang đọc thư nhà Vân Lãm gửi về.

Chỉ thấy thư nhà viết một câu: “Đã về.” (TNN: thành quả 1 đêm của anh đây sao O.o)

Thất Nhân nhìn chăm chăm tờ giấy trắng lớn, trái trái phải phải trước trước sau sau từ trên xuống dưới vừa cẩn thận xem một vòng, quả thật cũng chỉ có hai chữ này.

Nhéch nhéch khoe miệng, thật đúng là tích chữ như tích vàng đây. Nhưng mà, đúng là phong cách của người này.

Lại từ trong hộp gấm lấy ra mấy bức trước cũng được gọi là thư nhà, nhìn lại một lần.

Phong thư thứ nhất viết: đã đến, đừng lo lắng.

Phong thư thứ hai: mạnh khỏe, đừng nhớ.

Phong thư thứ ba viết: chiến sự thắng.

.

Thư nhà như thế, cũng chỉ có Vân Lãm hẩn mới viết ra được.

Chữ tuy ít, nhưng tình ý trong đó nàng có thể đọc ra.

Phong thư này, thực khiến cho Thất Nhân vui vẻ trong lòng. Đã về? Là sắp về đến đi.

Không biết chiến hỏa ở Nam Cương có khiến Vân Lãm bị hun đen hay không?

Khóe miệng vung lên nụ cười nhẹ nhàng, tỉ mỉ đem thư nhà cất cẩn thận, y theo thứ tự đựng vào trong hộp gấm.

Thình lình nghe ngoài cửa có giọng nói của thái giám lanh lảnh vang lên: “Thánh chỉ đến!”

Thất Nhân nhú mày, đứng dậy, tiếp chỉ.

Thánh chỉ đại khái là nói Dực Vương Phi cử hành Bách hoa thịnh yến rất là vất vả cực nhọc, cho nên đại yến trong cung muốn mời Dực Vương Phi tham dự.

Thất Nhân âm thầm tự suy xét, Vân Lam này, trong bụng lại đánh chủ ý gì đây? Quần thần tham dự yến hội, lại cố tình muốn kêu nàng, rất rõ ràng, có âm mưu chờ nàng đây.

“Dực Vương Phi, tiếp chỉ đi.” Thái giám thấy Thất Nhân vẫn còn thất thần, không có phản ứng, giọng nói lớn hơn, kêu lên một tiếng.

Thất Nhân đứng dậy, nở nụ cười lấy lòng, trở tay rút túi tiền vào trong tay của thái giám: “Công công, bệ hạ trong cung hàng ngày vất vả vì nước, làm sao còn có thể tổ chức cung yến? Sẽ không bởi vì Bách hoa thịnh yến lần trước chứ. . . .?” Có mấy lời, không thể nói, không thể nói, vừa nói chính là sai lầm, vậy cũng không nên nói.

“Tâm tư của bệ hạ những kẻ làm nô tài chúng ta đây sao có thể đoán được chứ?” Cẩn nhắc túi tiền, thái giám rất thỏa mãn, dĩ nhiên cũng cung cấp tin tức để báo đáp lại: “Dực Vương Phi không cần quá mức lo lắng. Bệ hạ cũng không phải là người không rõ lý lẽ, lần trước tuy là phát sinh ở Dực Vương phủ, nhưng mà cũng chỉ do trùng hợp thôi. Bệ hạ sao có thể trách tội? Bệ hạ gần đây đang quyết đoán chỉnh đốn cải cách (cách trong cách chức). Nghe nói là có hiệu quả, cao hứng, liền tổ chức cung yến, ọi người cùng nhau vui vẻ.”

Cải cách? Vân Lam cải cách cái gì? Chẳng lẽ là đem người không phục mình đều tiêu diệt hay sao?

Trên mặt vẫn giả bộ cung kính: “Thì ra là như vậy. Bệ hạ không trách tội là tốt rồi.”

Tiến thái giám ra cửa.

“Vương phi, sao vậy?” Hải Đường đi tới, liền thấy Thất Nhân đứng ở cạnh cửa nhú mày lại không biết đang suy nghĩ gì.

Bên trong ngự thư phòng, đèn đuốc sáng trưng. Dạ minh châu chiếu sáng cả căn phòng xây bằng tường vàng.

Vân Lam nhìn tin chiến thắng trong tay, mi tâm cau chặt. Miêu tộc bị thu phục, là chuyện tốt. Nhưng mà bị Vân Lãm thu phục, vậy không thể nào là chuyện tốt.

Vốn là muốn hao tổn binh lực của Vân Lãm, sau đó mình lại phái binh tăng viện, vừa cho Miêu tộc ân tình, vừa chèn ép khí thế của Vân Lãm.

Rốt cuộc, hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của Vân Lãm, không mất nhiều thời gian, thế nhưng có thể đánh lùi viện quân của Nam Vũ quốc, khiến cho bọn hắn thối lui ra khỏi biên cảnh, lại còn bắt được đầu sỏ của lần chiến loạn này.

Thực lực như vậy, nếu không phải nuôi binh lực đã lâu, làm sao có thể làm được?

Thật ra thì hắn làm sao mà đoán được, rất nhiều công lao đứng đầu ở nơi này là của Lôi Phong quân trăm trận trăm thắng đã bị hắn vứt bỏ một bên.

Ban đầu, Vân Lam giữ Thất Nhân ở lại kinh, Thất Nhân liền gửi thư báo cho đội quân Lôi Phong, chạy tới Nam Cương giúp Vân Lãm.

Dực Vương đánh bại kẻ địch, sẽ lập uy tín rất lớn trong lòng dân chúng đi. Đây chính là mục đích.

Vậy cũng có lợi, cũng để hắn thấy rõ thực lực của Vân Lãm. Binh lực như thế sao có thể để cho Vân Lãm chiếm, hắn là phải cầm lại trong tay.

Lúc Tam Huệ tiến vào, thì thấy Vân Lam vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Bệ hạ!” Nhẹ giọng kêu lên.

Vân Lam không có phản ứng, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình không thoát ra được.

“Bệ hạ!” Lớn giọng hơn một chút nữa.

Vân Lam lúc này mới ngẩng đầu lên nói : “Huệ Nhi, sao không nghỉ ngơi, đến đây làm gì?”

Tam Huệ nở nụ cười nhợt nhạt: “Bệ hạ không nên quá mệt nhọc. Nô tì đưa canh ngân nhĩ hạt sen cho ngài.” Vừa nói vừa lấy chén canh từ trong tay tỳ nữ, đi tới trước mặt Vân Lam.

Vân Lam nhận lấy: “Huệ Nhi, để cho nàng lo lắng. Thân thể của nàng gần đây không tốt, nên nghỉ ngơi. Trẫm có một số việc, không thể ở cùng nàng nhiều, nàng.” Trong mắt có chút áy náy đối với Tam Huệ.

Một ngón tay của Tam Huệ đặt trên môi Vân Lam: “Bệ hạ, nô tì không sao.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Nô tì không thể vì bệ hạ phân ưu, thật sự cảm thấy.”

Vân Lam lập tức ngăn lại lời của Tam Huệ: “Huệ Nhi ở lại bên người của trẫm chính là trợ giúp lớn nhất đối với trẫm.”

Tam Huệ nhẹ giọng cười một tiếng, sầu lo trong mắt cũng không thể tán đi.

Hôm đó ở bách hoa thịnh yến, tất cả chuyện phát sinh khi đó nàng đều hiểu rõ ràng. Cho dù không rõ, trở về suy nghĩ lại, nàng cũng đã hiểu. Lời đồn đại bên ngoài, nàng thỉnh thoảng cũng nghe được ở trong cung.

Nàng lúc này mới có thể hoàn toàn hiểu được khó xử của bệ hạ. Trước kia nàng chỉ lải theo ý nghĩ vì sao bệ hạ vẫn đề phòng cảnh giác tới Dực Vương như thế, thì ra trong nội tâm bệ hạ cất giấu bí mật lớn như vậy.

Hồi cung, bệ hạ không nhắc lại chuyện này, nàng cũng không nên nói đến.

Chỉ là, nàng thật sự không muốn bệ hạ sống một cuộc sống luôn đề phòng người.

Mãi mực trong nghiên, nhìn bên mặt Vân Lam hơi có chút âm nhu, Tam Huệ nhẹ nhàng mở miệng: “Bệ hạ, thật ra thì, những ngày vợ chồng sống điền viên cũng rất hạnh phúc.”

“Huệ Nhi, nàng nói cái gì?” Vân Lam ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi. Mới vừa rồi hẳn không cần thận chìm vào trong suy nghĩ của mình, không nghe được lời của Tam Huệ.

Tam Huệ nhìn Vân Lam một chút, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì, bệ hạ. Nô tì không quấy rầy bệ hạ nữa. Bệ hạ cũng nên chú ý thân thể của mình.”

“Ừ. Huệ Nhi, nàng nghỉ ngơi trước đi.” Vân Lam liền cúi đầu.

“Nô tì cáo lui.” Lại quay đầu nhìn Vân Lam giống như lão Phật nhập thiền, khẽ thở dài, xoay người đi, vuốt ve bụng của mình, sầu lo trong mắt càng sâu.

Hoàng đế tổ chức đại yến quần thần, nhất định rất phô trương hoa lệ, phi thường náo nhiệt.

Trong mắt Vân Lam lưu quang âm thầm thay đổi, trên mặt một bộ hòa nhã, mọi người cùng hô lên chúc mừng, đều vô cùng kính cẩn.

Thật là một cuộc thịnh yến đều có tâm tư đây. Thất Nhân nhấp rượu, ha ha nghĩ.

Đi theo các nữ quyền vào nơi chuyên dùng nghỉ ngơi.

“Oa...”, một trận tiếng con nít khóc truyền tới gần.

“Thái tử điện hạ, ngài không thể đi tới đó!”

“Thái tử điện hạ, mau dừng lại!”

.

Theo tiếng xuất hiện ở trước mặt mọi người chính là tiểu thái tử Hách Liên Ái Diệp.

Vân Lam hung hăng ném chén rượu nhỏ xuống. Chuyện ngày đó ở Bách hoa thịnh yến liền hiện lên trước mắt. Nếu không phải tiểu tử này gây chuyện, làm sao lại làm hỏng hết những năm tâm huyết này của hắn chứ? Thật là, càng xem tiểu tử này càng đúng là ngày càng không vừa mắt.

Tiểu thái tử kể từ sau hôm bị kinh sợ đó, liền không ngừng buồn rầu, càng làm Vân Lam phiền lòng không dứt.

“Các người sao lại mang thái tử tới đây? Còn không nhanh dẫn hắn đi!” Võ bàn hét lớn một tiếng, thật là ảnh hưởng tâm tình.

Tỳ nữ vội vàng tạ lỗi, lôi kéo tiểu thái tử xuống.

Tiểu thái tử không biết từ đâu tới khí lực lớn như vậy, bắt đầu liên tục giãy dụa: “A a. Ta muốn mẫu hậu. Ta muốn mẫu hậu.”

Trong lòng Tam Huệ đau xót, đứa nhỏ này, cũng thực đáng thương. Vươn cánh tay ra: “Diệp Nhi, đến bên cạnh mẫu hậu!”

Tiểu thái tử liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục khóc: “Người không phải là mẫu hậu của ta. Ta muốn mẫu hậu.”

Tam Huệ lúng túng một hồi.

“Khốn kiếp!” Vân Lam lại vỗ bàn: “Người thân là thái tử, sao lại không biết thân phận, không hiểu chuyện như thế. Ngày thường dạy dỗ đều ném đi đâu rồi? Hoàng hậu chính là mẫu hậu của người. Người còn muốn mẫu hậu nào?” Lạnh lùng rống lên giận dữ.

Tiểu thái tử lúc này bị phụ hoàng hóa thành ác ma làm cho sợ đến cả người瑟瑟, không dám khóc thành tiếng, động lại trong cổ họng, nấc lên nức nở.

Tam Huệ lôi kéo Vân Lam: “Bệ hạ, quên đi, Diệp Nhi vẫn còn là đứa nhỏ.” đối với nó như vậy, mình cũng không đành lòng.

Độc Cô hữu tướng cũng đứng dậy, thật sự đau lòng: “Bệ hạ, thái tử diện hạ còn nhỏ, tâm tính vẫn chưa thuần thực.”

Không chờ hắn nói xong, đã bị Vân Lam cắt đứt: “Còn nhỏ? Lúc trăm bằng tuổi hắn, đâu còn có không hiểu nặng nhẹ như vậy.” Giống như không chịu được nữa phát phát tay: “Kéo xuống kéo xuống!”

Thị tỳ vội vàng kéo tiểu thái tử xuống.

Tiểu thái tử mặc dù cũng là vùng vẫy một lúc, nhưng vừa nhìn khuôn mặt phụ hoàng, lập tức liền không dám nhúc nhích nữa.

“Mọi người tiếp tục! Không nên để thái tử làm mất nhã hứng!” Vân Lam giơ lên chén rượu nhỏ, nói.

Thất Nhân nhấp nhẹ một ngụm rượu, trong mắt ý cười chợt lóe lên, mẫu hậu? Thật đúng là nhắc nhở nàng. Vị hoàng hậu trước đã đi đâu đây?

103. Chương 103: Lãnh Cung Phế Hậu

Editor: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngay sau đó, Thất Nhân hỏi cung nữ bên cạnh, tịnh phòng ở nơi nào, sau đó chào hỏi cùng các nữ quyền, liền tìm cách rời đi.

“Dự Vương Phi đi đâu rồi?” Vân Lam thấy Thất Nhân đột nhiên biến mất, tìm đến cung nữ, hỏi.

“Bẩm bệ hạ, đi ngoài ạ.” Tiểu cung nữ bộ dạng phục tùng trả lời.

“Làm sao không đi theo?” Vân Lam hạ thấp giọng xuống, lớn tiếng hỏi.

“Cái này. . . .” Tiểu cung nữ hoảng sợ lắp bắp, Dực Vương Phi không có yêu cầu nha.

“Thôi quên đi, người đi xuống đi.” Vân Lam nhú nhú mày, phát phát tay, những người này, không có một người nào, không có một ai có thể đáng tin. Hoàn hảo hắc sắc sớm đã cho ám vệ trong bóng tối theo dõi, cho nên sẽ không gây nên nhiều loạn gì.

Tam Huệ nhìn về phía Vân Lam, trong lòng căng thẳng bồn chồn, cảm giác, cảm thấy hôm nay sẽ phát sinh đại sự. Đợi đến sau khi Thất Nhân trở về, vẫn là nên mang theo nàng rời đi trước.

“Vương Phi.” Trong bóng đêm bao phủ, Nhạc nhi một thân trang phục ngấn màu đen đi ra.

“Quả nhiên có ám vệ.” Thất Nhân khẽ cười một tiếng, “Chúng ta đi đến chỗ tiền hoàng hậu.”

“Dạ” Nhạc nhi mang theo Thất Nhân, liền biến mất trong màn đêm.

Lãnh Ly cung, giống như tên của nó, vắng lạnh, tang thương.

Ánh nến âm đạm cùng cả tòa nhà chói trong thành cực kỳ không hòa hợp.

Độc Cô Hồng một thân áo tơ trắng, tóc dài xõa xuống, chỉ cài một cây trâm trúc, trong tay vân vê phật châu làm bằng hắc ngọc mã não, nhắm mắt, trong miệng khẽ niệm kinh phật.

Cả tòa cung điện nhìn không thấy một người hầu hạ, thật sự là cây đổ bầy khỉ tan, rất khó tưởng tượng người nơi này đã từng là hoàng hậu tôn quý nhất thiên triều.

“Cốt kêt” một tiếng, cánh cửa mở ra.

“Người nào?” Độc Cô Hồng không mở mắt, vầng vàng mở miệng. Phảng phất giống như đã nhìn thấu hết thấy mọi chuyện trên đời, bình thần không tham vọng.

“Cố nhân tới thăm, hoàng hậu nương nương cũng không tới đón chào sao?” Một giọng nữ quen thuộc truyền đến, nhưng cũng không có cung kính như trước, mà phảng phất giống như có thêm phần đùa cợt cùng với ý cười.

Độc Cô Hồng không xoay người.

Từ sau khi nàng đến lãnh cung, loại giễu cợt này nàng nghe cũng đã nhiều. Cũng càng làm cho nàng nếm trải tư vị nhân tình âm lạnh. Người nịnh bợ nàng, lấy lòng nàng lúc trước thì ra chuyển người một cái, lại là sắc mặt đáng ghê tởm như vậy.

Ngay cả phụ thân ruột của mình cũng không ngó ngang gì tới nàng, bảo nàng sao có thể sinh ra tình cảm tốt gì đối với cái thế giới này chứ?

Nàng bây giờ, chỉ mong tân hoàng sau có thể đối xử tốt đối với tiểu thái tử, chỉ nguyện tiểu thái tử có thể vô bệnh vô tai trưởng thành.

“Mẫu hậu. . . .” Phía sau truyền đến tiếng khóc trộn lẫn cùng giọng nói vui sướng của nhi tử.

Bỗng nhiên mở mắt, Độc Cô Hồng giống như không tin hay hy vọng đến. Minh, đang nằm mơ sao?

Đảo mắt, đúng là đứa con trai nhỏ bé nàng ngày nhớ đêm mong, đêm đêm cầu phúc.

Tiểu thái tử vội vọt tới bên người Độc Cô Hồng, thoáng cái chôn trong ngực của mẫu thân, dùng tiếng khóc kể rõ ủy khuất của mình.

Độc Cô Hồng đỏ mắt, run rẩy giơ tay lên, nâng lên khuôn mặt non nớt của nhi tử, lau đi nước mắt trên mặt bé, cảm nhận được ấm áp trên người bé, lúc này mới xác định hết thảy đây là thật.

Ôm chặt lấy tiểu thái tử, nước mắt, rớt cục tràn ra khỏi bờ mi.

Thất Nhân tìm vị trí, ngồi xuống, cao thấp đánh giá lãnh cung này.

Mặc dù cũng trống lếch, nhưng tóm lại là một căn phòng trống trải, không có bài biện, không có hơi người. Toàn bộ, hiển lộ rõ ràng ra cảm giác u ám lạnh như băng.

“Hoàng hậu nương nương ở chỗ này, đúng là thật ủy khuất.” Cực kỳ tiếc hận nói một câu.

Độc Cô Hồng lúc này mới ngẩng đầu lên, tinh tế đánh giá nữ nhân trước mắt được gọi là Dục Vương Phi này.

Mình cùng nữ nhân này cũng không tiếp xúc bao nhiêu. Lần đầu tiên thấy nàng nàng vẫn còn là chủ mẫu của Chiến gia, khi đó chỉ cảm thấy nữ nhân này là muội muội của Huệ phi mà thôi. Rồi sau đó mấy lần gặp mặt lại càng không có ấn tượng gì. Dù sao cái hoàng cung này là nơi dùng sắc tuyển vào, một nữ nhân không có dung mạo kinh người như Thất Nhân tất nhiên không thể nào hấp dẫn chú ý của các nữ nhân trong cung này.

Chỉ có lúc Bắc Hân thái tử cùng Dục Vương gia tranh nhau đòi cưới, nàng mới bắt đầu sinh ra hứng thú đối với Thất Nhân. Nhưng cũng chỉ là chợt lóe lên rồi biến mất, bởi vì nàng thật sự là nhìn không ra Thất Nhân có chỗ nào xuất chúng, vốn cảm giác nếu như đem nữ nhân này ném vào biển người, cũng sẽ không nhận ra. Ngay cả kẻ chỉ có dung mạo, còn bên trong toàn cỏ dại như Ngũ Nhiêu tới so sánh với Thất Nhân còn có lực hấp dẫn hơn.

Lúc ấy, nàng chỉ cho là Bắc Hân thái tử cùng Dục Vương gia bị quỷ mê hoặc thôi.

Nhưng mà, lúc này, nàng lần nữa nhìn Thất Nhân, cũng không có nhìn thấy vẻ biết vâng lời thường ngày, mà là một bộ dạng đại khí cơ trí (khí mạnh nhìn xa trông rộng) , cười nói tự nhiên, mà ngay cả gương mặt bình thường cũng kia của nàng cũng phóng ra tia sáng kỳ dị.

Cái bộ dáng này, mới là bộ mặt thật của nữ nhân này sao?

Khăn lụa lau đi nước mắt: “Dục Vương Phi đêm khuya đại giá tới lãnh cung của ta, không biết muốn làm gì?” Nếu nữ nhân này ngày thường mềm yếu cũng là giả bộ cho người bên cạnh nhìn, thì thực lực trong đó tất nhiên không thể khinh thường.

“Đại giá?” Thất Nhân nhíu mày: “Hoàng hậu nương nương quá đề cao ta. Thật là không dám nhận. Chỉ là nhìn tiểu thái tử nhớ mẹ khóc đến lợi hại, bệ hạ cũng mặc kệ, ta chỉ thuận nước giong thuyền, đưa tiểu thái tử tới đây thôi.”

Điệp Cốc Hồng vừa nghe, lại nhìn lại tiểu thái tử nước mắt vẫn không ngừng, đau lòng một trận. Đứa nhỏ này, ngày thường trải qua hẳn là cực kỳ không tốt, mới có thể ủy khuất như vậy. Trong lòng cũng oán giận Vân Lam, đứa nhỏ này, dù sao cũng là cốt nhục ruột thịt của hắn, sao có thể đối đãi như vậy?

“Hoàng hậu ở trong lãnh cung cũng đã lâu, đại khái đối với những chuyện mới mẻ bên ngoài chắc cũng không biết nhiều đâu.” Thất Nhân chống cằm, làm như vô cùng chán đến chết, “Hôm nay vừa lúc có thời gian, ta đến nói cho hoàng hậu nghe một chút, cũng coi như là ngày sau hoàng hậu ở lãnh cung này có thể nhớ lại, có thể hiểu được sự tình.”

“Ta đã là phế hậu, không nhận nổi Dục Vương Phi gọi một tiếng hoàng hậu nương nương này.” Ánh mắt chỉ nhu hòa nhìn con của mình: “Huống chi ta đối với chuyện phát sinh bên ngoài cũng không có hứng thú.”

“Nga? Phải không?” Thất Nhân kéo dài giọng nói: “Nếu như chuyện này có liên quan tới tiểu thái tử, hoàng hậu cũng không có hứng thú sao?”

Thấy trong mắt Độc Cô Hồng lay động, Thất Nhân mới nói tiếp: “Bên ngoài đều đồn đãi tiểu thái tử không phải là huyết mạch của Hách Liên gia.”

“Nói nhảm!” Độc Cô Hồng nâng mắt, giận trừng nhìn Thất Nhân: “Rốt cuộc là người phương nào dám làm ra lời đồn như vậy? Diệp nhi của ta là con trai ruột của bệ hạ, sao có thể không phải là huyết mạch của Hách Liên gia chứ?”

“Hoàng hậu chớ vội.” Thất Nhân cong lên khoe miệng: “Ta cũng chưa nói chuyện này là vấn đề ở thái tử điện hạ.”

Độc Cô Hồng cũng không phải là người ngu ngốc, sau khi nghe xong trong nháy mắt cũng đã hiểu ra, vẻ mặt kinh ngạc: “Người là nói bệ hạ.” Sao có thể như vậy? Đây thật là chuyện hoang đường.

“Không chỉ có bộ hạ đâu.” Rất hài lòng về mặt của Độc Cô Hồng: “Bên ngoài đồn đãi, bắt đầu từ tiên đế, đã trộm lấy giang sơn của Hách Liên gia.”

Tay Độc Cô Hồng đang lau nước mắt cho tiểu thái tử hoàn toàn khựng lại.

“Cũng không phải không đáng tin đâu. Đây cũng là do tiểu thái tử chứng thực đấy.” Thất Nhân sợ sấm chưa đủ còn thêm một câu.

“Do. Diệp Nhi. Chứng thực?” Độc Cô Hồng đã không kịp phản ứng lại.

“Hoàng hậu nghe qua thần được Thượng cổ xích huyền chưa? Nghe nói nếu không phải con cháu của Hách Liên gia, thì máu không thể trung hòa được.” Thản nhiên nói ra sự thật này: “Không khéo đúng vậy, máu của tiểu thái tử không thể hòa tan thần được.”

Độc Cô Hồng khiếp sợ, chuyện thần được đại đại tương truyền, nàng tất nhiên rõ ràng. Nếu như được thần được chứng thực, đó chính là chân thật không có lầm. Nhưng mà lại qua Diệp nhi kiểm chứng ra, mặc dù không biết nguyên do trong chuyện này, nhưng bộ hạ chắc chắn sẽ rất tức giận. Khó trách lại không ngó ngang gì tới Diệp nhi.

Nhưng nàng dù sao cũng đã từng làm một đời hoàng hậu, tâm tình đã sớm luyện thành không lộ ra ngoài. Lập tức, liền khôi phục lại bình tĩnh: “Dực Vương Phi nói cho ta biết chuyện này là có ý gì? Ta hôm nay đã là người thất thế, còn có thể có cái gì đáng giá cho Dực Vương Phi tự mình chạy tới nơi này một chuyến chứ?”

“Hoàng hậu nương nương thật đúng là tự coi nhẹ mình. Thế lực của Độc Cô hữu tướng chính là số một số hai trong triều.” Thất Nhân không muốn nói nhảm nhiều.

Độc Cô Hồng cười lạnh một tiếng: “Thế lực Độc Cô gia có liên quan gì đến ta chứ? Dực Vương Phi không khỏi quá đề cao ta đi.”

“Ha ha.” Thất Nhân cười loan mi: “Hoàng hậu nương nương cần gì khiêm tốn như vậy. Hay là nói hoàng hậu nương nương cũng không thêm để ý tới tiểu thái tử? Chắc chắn, thái tử điện hạ thật đúng là đáng thương. Cha không yêu mẹ không thương, đến để di thương nha.” Nàng cũng không cho là người có thể điều động tinh binh của Độc Cô gia lại yếu đuối như vậy, có thể thoát khỏi trung tâm quyền lực của Độc Cô gia.

Tiểu thái tử vốn đang thút tha thút thít, đột nhiên lại nghe thấy một câu “Cha không yêu mẹ không thương”, lập tức liền “oa” một tiếng khóc lớn lên, bé thật đáng thương, bé đúng là điển hình của cha không yêu mẹ không thương nha.

Độc Cô Hồng vội vàng trấn an tiểu thái tử, vỗ nhẹ phía sau lưng: “Ngoan! Ngoan! Diệp nhi ngoan nhất!” Vốn là đau lòng, lúc này lại càng khó chịu. Đứa nhỏ này, là bảo bối của nàng. Nàng làm sao có thể để con mình bị ủy khuất chứ?

Nâng mắt nhìn về phía Thất Nhân, trong mắt nhiều hơn tia khôn khéo: “Dực Vương Phi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Không muốn như thế nào.” Thất Nhân vỗ vỗ vạt áo, đứng lên: “Chỉ muốn xin hoàng hậu nương nương không chế thế lực của Độc Cô gia. Ta không muốn gần đây nhìn đến người Độc Cô gia đi ra ngoài làm rối loạn.”

“Như vậy đối với ta có lợi gì?” Độc Cô Hồng hí hóp đôi mắt.

“Lợi?” Thất Nhân vỗ vỗ đầu của mình: “Để cho thái tử điện hạ ngồi lên để vương vị, như thế nào? Đến lúc đó hoàng hậu nương nương ngài buông rèm chấp chính, là người nắm quyền to trong tay nha.” Mỗi này khá lớn đi.

Tâm Độc Cô Hồng lại kinh hãi. Nữ nhân này sao có thể đem lời này nói đến thuận miệng như vậy chứ? Ngay cả một chút do dự cũng không có? Để vương vị? Nàng làm sao có thể nói không thêm ngó tới nó chứ?

“Người tại sao lại nói như vậy?” Nữ nhân này có thực lực chống lại hoàng gia sao? Cho dù có năng lực kia sao không để Dực Vương ngồi lên chiếc ghế đó? Mà lại để cho Diệp nhi ngồi? Thật là chuyện tức cười trong thiên hạ.

Thất Nhân dĩ nhiên hiểu rõ ý nghĩ của nàng: “Nói thật, chiếc ghế kia quả thật đủ hấp dẫn người. Nhưng mà, so với tánh mạng, ta cùng với Dực Vương gia vẫn là chọn lựa tính mạng. Hoàng hậu nương nương, ngài phụ tá bệ hạ nhiều năm như vậy, tất nhiên biết bệ hạ chèn ép thế nào đối với Dực Vương gia đi. Vương gia nhà ta chỉ muốn bảo vệ tánh mạng, đối với chiếc ghế trong cung kia cũng không có hứng thú.” Thật thật giả giả xen kẽ. Ai có thể phân biệt chứ?

“Huống chi hoàng hậu nương nương thật sự cam tâm cả đời ở trong lãnh cung này, chịu khổ rau xanh đèn xám sao? Sau đó trở mắt nhìn con của mình biến thành nhân hạ chi nhân (người dưới mọi người)? Ngài nhần tâm sao?” Thở dài: “Tuy nói tiên đế đối với Độc Cô gia có ân, nhưng cũng không phải báo đáp như vậy.” Lấy tình lay động.

“Rồi lại nói, thái tử thượng vị, là chuyện hợp lẽ cớ nào đây.” Liếc mắt nhìn Độc Cô Hồng có chút dao động: “Dĩ nhiên, ta bảo đảm, Dực Vương phủ sẽ không lấy lý do thái tử không phải long tử mà phản đối thái tử thượng vị.” Người khác phản đối, cũng sẽ không liên quan đến chuyện của nàng.

“Chuyện này, người nắm chắc mấy phần?” Độc Cô Hồng hỏi một tiếng. Quả thật, nàng hiểu bệ hạ. Đại khái trừ đối với vị quý phi kia, với những người khác đều là vô tình đến cực hạn. Vì Diệp Nhi, nàng cũng không thể cứ như vậy chuyện gì cũng không làm.

“Không nói mười phần, cũng có chín phần đi.” Thất Nhân cười cười: “Huống chi, cái này cũng không cần hoàng hậu ngài tự thân xuất mã. Ở phía sau điều khiển là được.”

Giao dịch có lời như thế, không sợ người không làm.

Độc Cô Hồng cúi đầu suy nghĩ một chút, quyết định một câu: “Được!”

Nụ cười của Thất Nhân càng tăng lên. Hiện tại liền có thể toàn tâm toàn ý nghênh đón biến cố kế tiếp rồi.

104. Chương 104: Tư Thông Với Địch Bán Nước

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lúc Thất Nhân trở về chỗ ngồi lần nữa, Vân Lam đang uống cùng Cơ Y Duệ.

Vân Lam mất sắc, liếc một cái liền nhìn thấy Thất Nhân: “Dực Vương Phi sao đi lâu như vậy?”

Thất Nhân hơi mỉm cười: “Trong cung khắp nơi đều là phong cảnh, nô tì nhất thời nhìn mê cả mắt. Mong bệ hạ thứ tội.”

Vân Lam đứng đưa chén rượu nhỏ, đánh giá nàng một trận. Âm vệ không có bấm báo gì với hần, nữ nhân này hần là an phận. Cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói: “Dực Vương Phi, đến, Y Duệ hôm nay tới muộn, trẫm đang phạt hần uống rượu. Người trong yến hội lạc đường lâu như vậy, cũng nên cùng bị phạt giống Y Duệ.” Tư thái khí tức hào sảng.

Thất Nhân hạ mắt: “Dạ.” Tiến lên phía trước mấy bước, đứng lại song song cùng Cơ Y Duệ.

Trước đó vài ngày Cơ Y Duệ nói là phụng chỉ đi Giang Thành, xem xét việc xây dựng thủy lợi. Tiếp theo liền trực tiếp trở về Phi thành thăm viếng. Ngày gần đây mới về tới kinh thành. Vừa lúc bỏ lỡ một trò hay trong kinh, cả chuyện Phúc Ninh công chúa chứng thực Vân Lam cũng bỏ sót.

Thất Nhân rất hoài nghi Cơ Y Duệ là cố ý, dù sao mình là người Cơ gia, coi như cũng bước một chân vào hồ nước đục này. Hần là người thông minh cỡ nào, như thế nào không hiểu được vấn đề tị hiềm đó, làm sao lại đem mình đặt vào tình cảnh lúng túng như vậy đây.

“Đại ca.” Thất Nhân hành lễ.

“Lúc thất muội cùng Dực Vương gia kết hôn, ta đây làm đại ca lại không thể tham dự, thật là quá vô trách nhiệm với muội rồi.” Cơ Y Duệ nhìn Thất Nhân, thấy không ra cảm xúc trong mắt hần.

“Đại ca khách khí.” Thất Nhân cười một tiếng: “Đại ca hàng ngày phân ưu cùng bề hạ, cũng chính là làm việc vì dân vì chúng. Một chút chuyện nhỏ của tiểu muội so với việc quốc gia, thật là không đáng giá nhắc tới.”

“Mặc kệ thế nào, ngày khác, đại ca sẽ tặng uội một phần đại lễ, coi như là bồi thường uội.” Cơ Y Duệ nói đến khó hiểu.

Cái bồi thường này, là chỉ thiếu hạ lễ thành thân cho Thất Nhân, hay là cái gì khác.

Trong lúc Thất Nhân bộ dạng phục tùng, khóe mắt có một tia cười không dễ dàng phát giác.

“Tốt lắm tốt lắm. Huynh muội các người hàn huyên đợi sau này hãy nói.” Vân Lam khoát tay áo: “Hiện tại cũng không thể trốn rượu phạt này.”

“Bề hạ nói đúng.” Cơ Y Duệ lấy ra chén rượu nhỏ cung nữ đưa tới: “Thần trước kính ngài một ly”

Hơi ngửa đầu, rượu mạnh tràn vào cổ họng.

Cơ Y Duệ mặt không đổi sắc, đón thêm ra hai chén, uống một hơi cạn sạch, một giọt cũng không còn.

“Y Duệ quả nhiên sáng khoái.” Vân Lam ha ha cười hai tiếng, chuyển về phía Thất Nhân, “Tối lượt Dực Vương Phi chịu phạt ba chén rồi.”

“Dạ!” Thất Nhân đưa tay định lấy chén rượu nhỏ trong khay của cung nữ.

Lại nghe Cơ Y Duệ một bên uốn chuyển mở miệng: “Rượu này rất mạnh, đối với Thất muội mà nói sợ là quá mạnh rồi, hay là để cho vị huynh uống hộ đi.”

Không đợi Thất Nhân nói chuyện, Vân Lam đã mở miệng: “Y Duệ thật đúng là yêu thương bảo hộ muội muội đây. Thật là ca ca tốt, huynh trưởng tốt đó.” Lại nghe không ra ý tứ hàm xúc tán thưởng gì, mà chỉ thấy như có mấy phần hỏa khí: “Nhưng mà, rượu này rõ ràng là phạt Dực Vương Phi, sao người có thể uống hộ chứ?”

Thất Nhân cau mày, thả tay xuống, rượu này, không đụng thì tốt hơn.

“Làm sao? Dực Vương Phi bị lời của Y Duệ hù đến sao?” Vân Lam nhìn về phía Thất Nhân, nụ cười không rõ.

“Úi!” Tam Huệ chỉ ngồi nghe ở bên cạnh Vân Lam vẫn không nói chuyện đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của Vân Lam.

Chỉ thấy Tam Huệ tay phải khẽ vuốt trán, dựa vào người cung nữ bên cạnh, trong mắt chứa vẻ đau đớn, lông mày cau lại.

“Sao vậy, hoàng hậu?” Vân Lam vội vàng đỡ lấy Tam Huệ.

“Không có chuyện gì, bề hạ.” Tam Huệ nhu nhược mở miệng: “Chỉ là đột nhiên nhức đầu một chút.”

“Có phải phong hàn lúc trước vẫn chưa khỏi hẳn không?” Vân Lam quở trách một tiếng: “Thật là không chú ý tới thân mình gì hết.”

“Không có chuyện gì. Đại khái là uống rượu, cho nên. . . .” Tam Huệ áy náy cười một chút: “Bề hạ, nô tì sợ thân thể chịu không được, hay là trở về trước thôi.”

Vân Lam suy nghĩ một chút: “Cũng được! Hoàng hậu đi về nghỉ ngơi trước đi.” Chuyện tiếp theo, quả thật cũng không thích hợp để nàng ở đây.

“Dực Vương Phi, theo bốn cung trở về đi thôi.” Chuyển hướng về phía Thất Nhân, Tam Huệ nói một câu.

Vân Lam nheo mắt lại, tới bây giờ mới hiểu được tính toán trong lòng Tam Huệ. Nàng như cũ vẫn không bỏ được vị muội muội này.

Hắn từ lâu đã biết điều này, cho nên mới muốn khiến Tam Huệ chết tâm với Thất Nhân, vì vậy muốn ở Bách hoa thịnh yến thiết kế một cuộc như vậy, nhưng sau lại xảy ra sự cố, bị phá hỏng rồi.

Tam Huệ cho dù biết vị muội muội này là người hấn muốn đối phó, cũng vẫn muốn trăm phương ngàn kế tới bảo hộ sao?

Ở trong lòng của nàng, chẳng lẽ vị muội muội này so với hấn còn quan trọng hơn sao?

Vân Lam đè nén tức giận, không nói lời nào.

Chỉ nghe Thất Nhân đáp một tiếng: “Thần cần tuân chỉ ý của nương nương.” Tạm thời lấy cớ rời khỏi nơi này cũng tốt. Ít nhất tránh thoát uy hiếp ban thưởng rượu phạt kia.

Thất Nhân cúi người hành lễ với Vân Lam, gật đầu chào Cơ Y Duệ, liền nâng người đứng lên đỡ lấy Tam Huệ, chuẩn bị rời đi.

Vân Lam uống một hớp rượu, trong mắt thoáng hiện một tia sáng độc ác. Tốt! Người bây giờ có đi. Cũng không sợ người không trở lại.

Để chén rượu nhỏ xuống, Vân Lam ra về hào khí ngất trời nói: “Các vị ái khanh. Mọi người đều biết sự kiện mỗ than ở Lâm thành gần đây bị sập nghiêm trọng, không nghĩ tới Chiến gia lại là một nơi lang tâm cầu phế như vậy, uống phí tánh mạng dân công, thật sự là hoàn toàn không xứng với danh hiệu đệ nhất môn đình.”

Có người ngẩng đầu, nhìn về phía Dực Vương Phi đang đỡ hoàng hậu. Dực Vương Phi này, lúc trước không phải là chủ mẫu của Chiến gia sao? Bệ hạ lần này hành động rõ ràng là có âm mưu trước.

“Mấy ngày nay, trăm chỉnh cách nhiều mặt, bắt giữ thủ lĩnh thương nghiệp. Dù sao cũng phải tìm kiếm kẻ tiêu biểu, khiến cho người thiên hạ ghi nhớ.”

Tay Thất Nhân đỡ Tam Huệ bỗng nhiên căng thẳng.

Tam Huệ đảo mắt, nhìn Thất Nhân. Nhíu mày, tăng nhanh bước chân.

” Chiến gia này không tra thì thôi, tra một cái mới phát hiện, thì ra Chiến gia làm rất nhiều chuyện hèn hạ. Khiến cho trăm tức giận nhất là, Chiến gia cư nhiên thông đồng với địch bán nước”

Một trận ồ lên.

Bàn luận xôn xao, châu đầu ghé tai.

Tư thông với địch bán nước? Chiếu mũ chụp lần này thật là lớn nha. Khóe miệng Thất Nhân hiện lên một tia cười lạnh. Ra khỏi phạm vi cung yển này, cuối cùng cũng không nghe thấy bất kỳ lời nói nào nữa.

Thái giám cung nữ cầm đèn lồng hoa lệ ở phía trước, chiếu sáng hai vị quý nhân phía sau đi trên đường về phía tẩm cung.

Đoàn người chậm rãi đi.

Thất Nhân về mặt ngưng trọng.

Tam Huệ sầu lo nặng nề nói: “Tiểu Thất, chớ nên dây vào. Muội giờ đã gả vào Dực Vương Phủ, đừng quản chuyện khỉ gió gì của Chiến gia nữa.” Lời cuối cùng của bệ hạ, nàng sao có thể không ra nghe ra ý nghĩa của nó chứ? Nàng mặc kệ Chiến gia kia rốt cuộc có thật làm chuyện kia không, hay chỉ là oan uổng. Nàng chỉ cần bảo vệ Tiểu Thất là được.

Cho nên, cho dù biết chuyện này khiến bệ hạ cực kỳ tức giận, nàng vẫn đem Thất Nhân từ trong cung yển kia kéo ra ngoài.

“Tam tỷ, tỷ thật cho là muội không đi chọc hấn, thì hấn sẽ gặp bỏ qua uội sao?” Cái chữ “hấn” này không cần nói cũng biết là ai.

Tam Huệ thần sắc ảm đạm: “Bất kể như thế nào, ta cũng sẽ bảo vệ muội.” Đúng a! Tránh được lần này, tiếp theo bệ hạ sẽ lại nghĩ ra cái dạng biện pháp gì đây? Bệ hạ ngoan cố như vậy, sao có thể dễ dàng thay đổi chuyện đã quyết định?

“Tam tỷ, tỷ nên hiểu rõ người kia.” Thất Nhân thở dài: “Muội sợ là nếu tỷ tiếp tục bảo vệ muội, hấn ngay cả tỷ cũng sẽ đều nghi kỵ.”

“Không thể nào. Bệ hạ làm sao sẽ.” Tam Huệ muốn phủ định phán đoán này, nhưng ngay cả mình nói cũng không nói ra được. Quả thật, Thất Nhân nói rất đúng.

“Huống chi, Tam tử, tử cho là sau khi giải quyết xong Chiến gia, khói súng kia sẽ không chuyển đến trên đầu Dục Vương sao?”

Trầm mặc. Đây cũng là sự thật. Tiếp tục như thế, vậy phải làm sao mới tốt? Chẳng lẽ vì chuyện tranh đoạt vô vị này, khiến cho nàng cùng Thất Nhân ngay cả tử muội cũng không làm được sao?

“Tam tử, bất kể con đường phía trước có phát sinh cái gì. Chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn là tử muội.” Nhìn ra nỗi khổ của Tam Huệ, Thất Nhân liền nói.

“Có thể không?” Tam Huệ ngẩng đầu lên, mờ mịt hỏi.

“Tại sao không thể?” Thất Nhân đương nhiên nói: “Tam tử một lòng bảo vệ ta, ta sẽ không dả thương Tam tử dù chỉ một chút.” Mặc dù hơi phiền toái chút, nhưng vẫn có thể.

“Tam tử, tử trở về trước đi. muội vẫn phải trở lại cung yến thôi.” Buông tay của Tam Huệ ra, Thất Nhân nói. Không có nàng, Vân Lam chẳng phải là đơn độc diễn sao?

Xoay người liền bước nhanh về hướng ngược lại.

Tam Huệ đưa tay: “Tiểu.” Lại chỉ bắt được khí lạnh trong bóng đêm.

Tay phải không khỏi xoa bụng. Con à, con nói ầu thân biết, mẫu thân rút cuộc nên làm như thế nào, mới có thể bảo vệ được cha con cùng dì của con đây.

Trong đại điện tổ chức cung yến, rượu say ngà ngà, thành linh nghe thấy một tiếng: “Tư thông với địch bán nước” của Vân Lam, khiến ọi người thanh tỉnh không ít.

Mọi người tiếp tục suy đoán. Chiến gia đã không có người chủ trì, miễn cưỡng cũng chỉ có Dục Vương phi cùng đứa nhỏ mà nàng mới sinh ra.

Bệ hạ lấy tội danh “tư thông với địch bán nước” là muốn đổ cho người nào nha?

Lại thấy bọn thị vệ giải lên một nữ tử mặc huyền bào rách nát, hai cánh tay thương tích bị dây thừng thô trói thật chặt, nhìn trên người lần nữa, thấy vết roi ngang dọc. Cẩn thận nhìn lại cô gái này, lại chỉ khoảng hai mươi tuổi. Diện mạo tinh xảo, có thể so với mỹ nhân trong cung.

Đôi mắt đẹp giống như trăng rằm lúc này chỉ chăm chú nhìn thẳng mặt đất, không thấy tới đáy bên trong.

“Đây chính là gian tế của Nam Vũ quốc.”

Lại một trận nghị luận xôn cao. Là Nam Vũ quốc sao.

Nam Vũ cùng Bắc Hãn không giống nhau, Bắc Hãn ngoài mặt còn quan hệ hữu hảo cùng hoàng triều. Nam Vũ thì ngay cả công phu bên ngoài cũng lược bớt. Còn nữa, trận chiến Nam Cương kia cũng có công lao của Nam Vũ cản trở trong đó.

“Nàng năm xưa tới Thiên diễm chúng ta xong, liền cùng Chiến gia kết thành một mạch. mượn thể lực đệ nhất môn đình của Chiến gia, thu thập tình báo của Thiên Diễm để báo cho Nam Vũ. Thật sự là đáng hận.” lời nói lần này, đã hoàn toàn đem gia sản Chiến gia chuyển thành cảm giác phẫn hận.

Cơ Y Duệ bưng lên chén rượu nhỏ, một mình uống rượu. Trong mắt, như cũ lóe lên ánh sáng không rõ.

“Bệ hạ!” Giọng nữ trong trẻo mang theo nghi hoặc truyền đến.

Mọi người nhìn lại về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy Dục Vương Phi từ cách đó không xa từ từ đi đến, cùng không khí khẩn trương này hoàn toàn không tương xứng.

Mọi người cũng sợ hãi, Dục Vương Phi lúc này trở lại, không phải là đụng vào họng súng của bệ hạ sao? Dù sao lấy thân phận trước đã từng cầm quyền Chiến gia, như thế nào cũng đều không thoát khỏi liên quan đi.

Cơ Y Duệ để xuống chén rượu nhỏ, khóa miệng nhếch lên, cũng thẳng tắp nhìn thẳng Thất Nhân.

Cô gái mặc huyền y bị trói trong mắt rõ ràng hiện lên ánh sáng kỳ dị.

105. Chương 105: Nhược Thủy Mang Mặt Nạ

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vân Lam dựa vào long ý, vẻ mặt âm hiểm, khoe miệng ẩn chứa ý cười: “Dực Vương Phi sao lại trở lại?”

“Nghe nói Chiến gia tư thông với địch bán nước, nô tì cảm thấy tò mò, liền trở lại xem một chút.” Thất Nhân rất là phối hợp.

“Dực Vương Phi có nhận ra cô gái trước mắt này không?” Một ngón tay chỉ về phía người bị trói.

Thất Nhân đảo mắt, cẩn thận đánh giá. Nàng cũng rất muốn biết Vân Lam rốt cuộc bắt được nhân tài nào mà tràn đầy lòng tin hỏi tội Chiến gia như vậy đây.

Chỉ thấy cô gái trước mặt tuy là một thân chật vật, nhưng vẫn che dấu không được một thân khí chất của nàng. Da trắng nõn nà, mi thanh như liễu, sống mũi xinh đẹp, đôi môi căng mọng, quả thật là một mỹ nhân.

Có điều, nàng không biết người này.

Cô gái ngẩng đầu, đôi mắt vừa vịn chạm vào ánh mắt của Thất Nhân.

Vội vàng liền cúi đầu xuống.

Chỉ trong nháy mắt, Thất Nhân cảm thấy giống như nuốt phải một quả hạch đào, nuốt cũng nuốt không trôi, ối cũng ối không ra.

Nếu như ở trường hợp bình thường, mà không phải bên trong hoàng gia khói súng bay tứ phía, nàng nhất định sẽ đập bàn rú lên điên cuồng mấy tiếng.

Cặp mắt kia, ánh mắt khôn khéo giống như hồ ly kia, trừ Chiến Nhược Thủy còn có thể là ai?

Người nọ. Lại là nữ giả nam trang.

Thất Nhân thật muốn vỗ án tán thưởng. Người này thuật dịch dung thật đúng là lợi hại vô cùng nha. Thậm chí ngay cả bọn nàng cũng không nhận ra! Mà ngay cả số tuổi cũng có hoàn toàn làm thành như vậy.

Khó trách vẫn cảm thấy ngũ quan người này thật sự là khó mà làm cho người ta nhớ được, trước kia vẫn chỉ nghĩ hần lớn lên bình thường, nhưng không nghĩ tới đó lại là một cái mặt nạ giả.

Khoe miệng Thất Nhân co rút, chủ tớ hai người này thật đúng là cổ quái, đều yêu thích đeo mặt nạ da người.

“Dực Vương Phi chẳng lẽ không biết vị quân gia của Chiến gia này sao?” Vân Lam hỏi ngược lại.

Trong mắt Chiến Nhược Thủy căng thẳng.

Thất Nhân bắt đắc dĩ, nếu như chuyện hần đã khẳng định, còn giả mù sa mưa hỏi nàng làm gì?

Một câu này lại khiến ọi người kinh ngạc, vị quân gia của Chiến gia kia năng lực xuất chúng, một mình chống đỡ các việc lớn nhỏ của Chiến gia, làm sao thoáng cái liền biến thành nữ nhân?

Ngày thường không lấy mặt thật gặp người, hần là không muốn bị một số người nhận ra.

Mới bắt đầu mọi người đều bán tín bán nghi nữ nhân này có phải gian tế hay không, thì lúc này lại càng thêm tin chắc một tầng.

“Cho dù nữ nhân này là quân gia của Chiến gia, thì bệ hạ làm sao có thể nhận định tội tư thông với địch bán nước kia?” Chặt vấn.

“Có thư làm chứng, còn có nàng nhận tội nữa. Dực Vương Phi, người muốn nhìn sao?” Bằng chứng như núi.

Nhìn chứng cứ như vô cùng xác thực, nhưng cũng có thể giả tạo đây.

Ai, đã nói bọn họ cẩn thận rồi. Sao còn bị Vân Lam bắt được cái đuôi nhỏ chứ?

“Dực Vương Phi, người thế nhưng cùng Nam Vũ làm ra loại chuyện này. Quả nhiên là người bất trung bất nghĩa.” Độc Cô hữu tướng đứng dậy, quát lên.

Thất Nhân liếc nhìn hần một cái. Lão thất phu này, thật đúng tự cho bản thân mình là cây hành sao? Không có chuyện gì cũng tỏa mùi là sao?

“Hữu tướng đại nhân, cũng không thể nói như vậy. Chuyện này còn chưa biết rõ ràng, sao có thể một mực chắc chắn Dực Vương Phi phạm lỗi lớn như vậy?” Tả Lãnh Tướng nhíu mày, nói.

“Còn cần biết rõ ràng thế nào nữa? Kia đều là bằng chứng rành rành, sự thật bày ở trước mắt rồi!” Hữu tướng đồng dạng nói, lòng đầy căm phẫn, rất là mạnh mẽ.

“Hữu tướng đại nhân không tận mắt nhìn thấy, cho dù tận mắt nhìn thấy cũng chưa hẳn là sự thật. Huống chi, chuyện này liên quan đến trọng thần của triều đình, hữu tướng đại nhân định tội Dực Vương Phi như vậy có phải quá mức qua loa đại khái hay không?” Trần quốc Đại tướng quân luôn giữ vững trầm mặc cũng mở miệng.

“Các người. . . .” Hữu tướng liền muốn đánh trả.

Trận này, nghiêm nhiên thành trận cãi cọ của hai phái.

“Đủ rồi!” Vân Lam quát một tiếng, bình tĩnh nhìn chằm chằm Thất Nhân: “Dực Vương Phi, người có lời gì để nói?”

“Nô tì trước đây thật sự không biết Chiến quân gia hành động bất chính.” Mọi người nói đều là thật, nàng biết được so với Vân Lam hần còn ít hơn đi.

“Dực Vương Phi, người cho rằng một câu không biết liền có thể cởi bỏ được tội này sao?” Vân Lam nghiêng người về phía trước: “Không biết Dực Vương Phủ có phải cũng tham dự vào đó hay không?”

Thất Nhân nhíu mày. Chuẩn bị một kích đá hai nơi sao? Một tội tư thông với địch bán nước liền muốn một lưới bắt hết Chiến gia cùng Dực Vương Phủ sao? Nghĩ cũng thật quá tuyệt rồi đi.

“Thế nhân đều biết phu quân của ta Dực vương lĩnh binh đánh bại Nam Vũ, cũng cố gắng hết sức chiến thắng khải hoàn mà về. Bệ hạ đột nhiên nói vậy, có chút buồn cười?” Nheo lại đôi mắt.

“Chính là Dực Vương gia thắng Nam Vũ thuận lợi như thế, mới khiến cho trẫm hoài nghi không thôi. . . .”

Thất Nhân cắt đứt: “Chẳng lẽ bệ hạ cho là phu quân ta phải thua trận chiến này, khiến cho dân chúng hoàng triều lâm vào lầm than, mới gọi là yêu nước?”

Vân Lam mắt như chim ưng dán chặt vào Thất Nhân.

“Phu quân ta vì dân chúng hoàng triều, ra chiến trường, thu đất mất, chém gian tặc, nhưng bị bệ hạ ngài nói như thế, thật sự là làm cho người ta đau lòng thất vọng.”

“Nói đủ chưa?” Vân Lam trầm giọng.

“Cái oan khuất như thế làm sao nói đủ?” Lần nữa lại chọc giận Vân Lam, kêu gọi chúng thần đồng minh.

“Kéo xuống!” Vân Lam oán hận phất tay: “Nhốt cả hai vào thiên lao.” Trước kia sao lại không phát hiện ra Dực Vương Phi này nhanh mồm nhanh miệng như vậy?

“Bệ hạ xin nghĩ lại!”

“Bệ hạ xin nghĩ lại!”

“.”

Có mấy đại thần lục tục đứng dậy, cầu tình cho Thất Nhân.

Vân Lam quét qua mọi người: “Ai dám nói gì nữa đều giải hết vào thiên lao.”

Phất phất tay áo, dẫn theo cung nhân, rời khỏi yến hội.

Lưu lại các đại thần ở lại yến hội đột nhiên xuất hiện sự cổ kinh người này.

Cơ Y Duệ nhìn về phía thân ảnh Thất Nhân bị giải xuống, hai tay nắm thành quyền.

“Bệ hạ!” Tam Huệ đẩy cánh cửa ngự thư phòng ra, vội vã vọt vào.

Vân Lam dừng bút, nâng mắt nhìn nàng: “Sao vậy?”

“Bệ hạ, sao có thể đem Dực Vương Phi đưa vào thiên lao? Dực Vương gia đánh thắng trận, ít ngày nữa đem quân trở về. Đến lúc đó nhận được tin tức này, hẳn sẽ có cảm tưởng như thế nào?” Tam Huệ nói. Nàng biết Thất Nhân quay lại yến hội tất sẽ xảy ra chuyện, liền bảo cung nhân trông chừng yến hội, nếu gặp chuyện không may, thì kịp thời báo cho nàng. Quả nhiên, Thất Nhân cư nhiên bị đánh vào cái thiên lao chết tiệt này.

“Hắn có thể có cảm tưởng gì? Quân muốn thần chết, hắn còn có thể như thế nào?” Cười lạnh một tiếng.

“Bệ hạ, sao có thể nói như vậy? Dù sao Dực Vương vừa mới lập công lớn, lòng dân chúng đều hướng về đó. Nếu lúc này lại bị một tội như vậy, sợ là dân chúng sẽ.”

Vân Lam ánh mắt âm hàn, cắt đứt Tam Huệ: “Sẽ làm sao? Hoàng hậu, nàng rốt cuộc là hoàng hậu của trẫm hay là hoàng hậu của Dực Vương?”

“Bệ hạ.” Tam Huệ lúc này mới giật mình ngớ ra mình nói sai rồi. Nhưng bây giờ cũng chẳng được nhiều như vậy, mình nhất định phải cứu Thất Nhân ra đã: “Bệ hạ, chứng cứ phạm tội chưa đủ, sao có thể khư khư cố chấp liền phán quyết Dực Vương Phi tội danh như vậy?”

Vân Lam nhìn thẳng Tam Huệ, Tam Huệ cũng không chút nào tránh né.

“Hoàng hậu, trẫm nghe nàng nói rất nhiều, nhưng tại sao không có một câu đứng về phía trẫm?” Lạnh lùng mở miệng: “Chẳng lẽ, ngay cả nàng cũng muốn phản bội trẫm?”

Tam Huệ cứng đờ, quả nhiên là bị Thất Nhân nói trúng. Thì ra trong mắt của hắn cũng bắt đầu hoài nghi nàng rồi sao?

“Bệ hạ, mặc dù những câu này của nô tì đều vì muốn làm chủ cứu lấy Dực Vương Phi. Nhưng nói cho cùng cũng thật sự là suy nghĩ cho bệ hạ” Tam Huệ nhịn xuống chua xót trong lòng: “Bệ hạ, sự kiện báo cáo long tử đã sớm sùng sục lưu truyền trong dân gian. Bệ hạ lúc này cần làm là an ủi lòng dân, khôi phục nguyên khí. Mà không phải khắp nơi gây thù hằn.”

“Khốn kiếp!” Vân Lam tức giận đứng dậy: “Ngươi là hoàng hậu, thì liền làm cho tốt bổn phận của hoàng hậu là được. Lúc nào tới phiên ngươi tới bình phán trẫm đúng hay sai?”

Vừa nói, Vân Lam liền ùng ùng rời khỏi ngự thư phòng.

Tam Huệ vội vàng kéo hoàng bào của hắn, đau khổ cầu xin: “Bệ hạ, ngài nghe nô tì khuyên một lần.”

Vân Lam trong lòng phiền não, vung tay lên: “Bốp” một tiếng, vang dội bên trong ngự thư phòng, phá vỡ yên lặng trong đêm. (TNN: đánh rất hay *vỗ tay* đánh cho tỉnh ra @@ yêu cái loại này mà cũng yêu dc > < vô=“” tài=“” vô=“” đức=“” được=“” mỗi=“” cái=“” mặt=“” tà=“” tạm=“” @@=“” beta=“” mà=“” điên=“” hết=“” cả=“”>

Dù sao cũng là lực tay của nam nhân, hơn nữa không có chút nào báo trước, Tam Huệ không hề phòng bị gì, lại bị đánh ngã, một góc bàn đọc sách hung hăng đập vào bụng của nàng.

Trái tim đau đớn như xé rách ra, Tam Huệ vội vàng che bụng, quay mắt lại, tràn đầy hoảng sợ: “Bệ hạ.” Gọi thái y.

Vân Lam trong lúc tức giận, làm sao còn chú ý thần sắc của Tam Huệ, cho là Tam Huệ lại muốn nói gì đó làm mình thêm tức giận, liền bước nhanh đi ra ngoài.

Tam Huệ chỉ đành phải trở mắt nhìn bóng lưng của Vân Lam.

Đau đớn khiến nàng ngã nhào trên mặt đất, co rúc thành một đoàn.

Chỉ cảm thấy, trong bụng có một cỗ khí nóng đang từ từ chảy ra.

Con. Con của nàng. Sao có thể lại một lần nữa đối với nàng như thế?

Nước mắt mông lung.

Tâm bị thương, lạnh cả phổi.

Trong thiên lao hoàng gia.

Thất Nhân đặt mông ngồi xuống. Mình cùng cái thiên lao này thật đúng là có duyên đi, đây đã là lần thứ hai đi vào đây rồi.

Chiến Nhược Thủy bị giam trong phòng kế bên.

Thất Nhân ngồi xếp bằng đối diện với nàng, vẻ mặt thú vị nhìn nàng: “Người thật đúng là nữ nhân sao? Bộ dạng đẹp như vậy, vẫn giả làm nam nhân, thật đúng là lãng phí.”

“Nhược Thủy có nỗi khổ tâm, lừa gạt Vương Phi, mong Vương Phi tha lỗi.” Chiến Nhược Thủy áy náy cúi đầu, nếu không phải do mình sơ xuất, làm sao có thể dính líu đến Vương Phi.

“Chủ tử của ngươi có biết không?”

“Chỉ một mình chủ tử biết được.”

Thất Nhân liền không hỏi nữa, nếu là người nam nhân nhà nàng dám dùng tới, nhất định sẽ không có vấn đề gì.

“Vương Phi không hỏi ta về chuyện Nam Vũ sao?” Đây cũng là điều khiến cho Chiến Nhược Thủy tò mò. Nếu là người bình thường, xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định là sẽ hoài nghi một phen chứ.

“Nhược Thủy, nếu nói dùng người thì không nên nghi ngờ người, người là đang hoài nghi năng lực của chủ tử ngươi hay là đang hoài nghi lòng trung thành của chính mình?” Thất Nhân quét nàng một cái, người này là đang rúc vào sừng trâu (đi vào ngõ cụt) sao?

Chiến Nhược Thủy sững sốt, trong nháy mắt liền thoải mái cười. Nàng làm sao vậy, nữ nhân trước mắt này sao có thể coi là người bình thường chứ.

“Ta quả thật đến từ Nam Vũ.” Nếu Thất Nhân không hỏi, nàng cũng liền tự nói: “Những thứ kia cùng việc về Nam Vũ quốc thực ra cũng là thật, nhưng mà chỉ là chút ít thư nhà thôi.” Rồi sau đó cau mày lại: “Thật là ta sơ sót, những thứ thư nhà kia nên sớm thiêu hủy. Làm sao có thể để cho người nọ bắt được nhược điểm chứ?” Cục kì hối hận.

“Quên đi!” Thất Nhân khoát khoát tay: “Cho dù không có chuyện của ngươi, hắn cũng sẽ tìm những nguyên do khác vu hãm Chiến gia.” Cho dù tìm không được, Văn Lam cũng sẽ lập cái mới.

“Nhị Tuyết đâu?” Thất Nhân đột nhiên nhớ tới, sao chỉ bắt một mình nàng? Lấy cá tính của Nhị Tuyết, sẽ không bỏ lại nàng một mình chạy mới đúng. Huống chi, Văn Lam cũng sẽ không bởi vì Cơ gia mà nương tay với Nhị Tuyết. Vì thế, càng khả nghi.

“Ngày đó rất hỗn loạn, Nhị Tuyết bị đại ca của hắn đánh bất tỉnh mang đi.” Chiến Nhược Thủy nói. Bộ dạng phục tùng, hoàn hảo người nọ không có bị bắt tới. Nếu như người nọ thấy mình bị đánh thành như vậy, nhất định sẽ phát điên. Đến lúc đó, bất quá cũng chỉ là hy sinh vô ích thêm một người mà thôi. (TNN: vớ vẩn lại thành 1 đôi *hehe*)

Lại là bị Cơ Y Duệ mang đi? Thất Nhân nhú mày, cũng tốt. Có thể đi một người cũng coi như cứu được một người. Ở bên ngoài so với ở đây có nhiều quyền chủ động hơn.

Chỉ là, nàng không biết rằng, lúc này bên ngoài, đang có mấy nam nhân quát lên như sấm được muốn chui vào nơi này đây.

106. Chương 106: Trước Lúc Biến Thiên

Editor: Aquarius8713 Beta: Tiểu Tuyền

Di Hoa điện, cung thiên tử.

“Bẩm bệ hạ, An vương cầu kiến!” Giọng nói của thái giám vang lên

Trên long án, mùi thơm ngát từ từ tỏa xuống.

Vân Lam đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy thì mở ra mắt ưng, híp híp một chút liền nhắm lại, phát tay: “Trẫm hôm nay không gặp ai hết. Bảo hắn trở về đi.”

“Bệ hạ! Vi thần có chuyện quan trọng cần tấu.” Kèm theo một tiếng ho khan yếu ớt, Hách Liên Vân Bằng đẩy ra thái giám, xông vào.

Vân Lam mở mắt ra: “Vân Bằng, ngươi càng ngày càng làm càn. Không có trẫm cho truyền, sao ngươi có thể nào tùy ý đi vào?” Giọng nói lạnh như băng.

“Bệ hạ!” Vân Bằng nâng mắt lên: “Là vi thần thất lễ, xin bệ hạ thứ tội! Chỉ là, vi thần thật có việc gấp.”

“Sao? Việc gấp?” Vân Lam đem thân thể ngồi thẳng: “Ngươi đã tới thì nói nghe một chút!” Rồi phát phát tay, cho thái giám lui xuống.

“Sự tình liên quan đến Dục Vương Phi.” Vân Bằng cúi người: “Vi thần khẩn cầu bệ hạ, thả Dục Vương Phi.”

Vân Lam lại nổi lên tức giận, mới vừa rồi là Tam Huệ, bây giờ là Vân Bằng, tại sao tất cả mọi người đều phản đối quyết định của mình?

“Hoang đường!” Vân Lam đập lên long án: “Trẫm vì sao phải thả kẻ bán nước kia?”

“Vi thần cũng là suy nghĩ cho bệ hạ.” Vân Bằng che miệng lại ho lên, chân mày nhẹ chau lại: “Bệ hạ, lúc này cùng Dục Vương đổi thành kẻ địch rõ ràng là cử chỉ không sáng suốt. Thực lực của Dục Vương, đã lộ rõ trong cuộc chiến lần này mà không thể nghi ngờ. Bệ hạ muốn ổn thỏa giang sơn, thì phải từ từ thăm thấu thể lực của Dục Vương. Mới là đạo lý tốt nhất. Mạnh mẽ đoạt lấy như vậy, chỉ biết khiến ọi người bất mãn, lòng của dân chúng xa cách.”

Vân Bằng cũng thật sự là vì suy nghĩ cho Vân Lam, rốt cuộc cũng là ruột thịt. Mặc dù Vân Lam dùng độc đối với hắn, khiến cho hắn thành bộ dạng bệnh tật như hiện giờ. Tim của hắn mặc dù lạnh giá, nhưng hắn vẫn đau lòng cho Vân Lam.

Vân Lam từ nhỏ mạnh mẽ vô cùng. Mẹ ruột của bọn họ trong thâm cung cũng chỉ là một phi tử thất sủng, hàng năm không gặp được phụ thân của bọn họ. Hắn cùng Vân Lam tất nhiên là thường bị người khác khi dễ sỉ nhục.

Đại khái là từ đó trở đi, mới tạo nên một Vân Lam quyết tâm không thua người khác.

Vân Lam rất thông minh, mấy lần thiết kế, khiến cho phụ hoàng chú ý tới hắn. Dần dần đạt được hoan tâm của phụ hoàng, cuối cùng ngay cả vị trí thái tử đều truyền cho Vân Lam.

Vân Lam biết rõ ngồi ở trên cái ghế này không dễ dàng, tự nhiên so sánh với người bên cạnh càng coi trọng hơn. Ngày phòng đêm phòng, ngay cả đệ đệ ruột mình cũng đều đề phòng. Lại càng khiến ình càng thêm khổ sở.

Cuộc sống như thế, nhân sinh trừ ngôi vị hoàng đế ở ngoài là hai bàn tay trắng, còn có cái gì thú vị có thể nói?

“Khốn kiếp! Trẫm lúc nào đến phiên ngươi tới phê bình rồi?” Vân Lam quát một tiếng.

Vân Bằng ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy mong ngóng cùng không đành lòng, nói nhỏ: “Ca, nơi này hết thấy cũng không phải là thuộc về chúng ta. Chúng ta đã trộm được nhiều năm như vậy, nên thấy đủ. . . .”

Hắn biết chứ, chính bởi vì bí mật ẩn tàng nhiều năm như vậy bị vạch trần, Vân Lam mới có thể vội vàng nóng nảy muốn ngăn chặn hết thấy thế lực không ổn định như vậy. Nếu không, lấy tính cách của Vân Lam, tất sẽ đợi đến lúc có lợi hơn đối với mình mới hạ thủ.

Ánh mắt kia nhìn giống như một con chó nhỏ khẩn cầu lại khiến cho nội tâm Vân Lam khó chịu, hắn bỗng nhiên đứng lên: “Trẫm cần gì người tới thương hại chứ?”

“Ca.” Vẫn cầu khẩn.

“Cút!” Hét to lên. Lúc này Vân Lam, sớm bị khủng hoảng cùng tức giận làm cho đầu óc hôn mê, sao có thể nghe được người bên cạnh khuyên nhủ?

Vân Bằng thật sâu nhìn Vân Lam, sắc mặt bi thương dật vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ ở lời nói): “Bệ hạ, vi thần chỉ có một câu cuối cùng, nóng lòng quá độ chắc chắn sẽ nhanh dẫn tới mầm tai vạ. Mong bệ hạ suy nghĩ sâu xa. Vi thần cáo lui.”

Lui tới cạnh cửa, nhìn Vân Lam một cái. Chỉ mong rằng trước khi chân chính gặp chuyện không may, Vân Lam có thể cẩn thận suy nghĩ lại.

. . . .

Màn đêm từ trước cho tới bây giờ đều là cái nôi cho những việc dơ dáy hèn hạ.

Trong thiên lao u tối, Thất Nhân đang dựa vào vách tường nghỉ ngơi. Nhược Thủy lúc này bị hành hạ thành cái bộ dáng này, tất nhiên sẽ không có khí lực chạy ra đại lao thủ vệ nặng nề này.

Mình lại không thông hiểu kinh công thời đại này, Nếu mình một người còn dễ nói, nếu phải mang theo Nhược Thủy, vậy thì thật là vất vả.

Đang suy nghĩ, thì thấy hai quan sai say rượu loạn choạng đi đến, trong tay còn cầm một bình rượu con.

Bọn họ nhìn Thất Nhân một cái, ánh mắt liền nghiêng sang nhìn đến trên người Nhược Thủy một thân thảm hại.

“Người nhìn, con bé kia, thật đúng là đẹp đấy.”

“Đúng vậy a, so với tiểu đào hồng kia xinh đẹp hơn nhiều.”

“Ô ô, nàng nhìn kia, ánh mắt kia, nhìn thấy trong lòng ta cũng thật là ngứa ngáy.”

“Hắc hắc, nếu không huynh đệ chúng ta.”

.

Ngữ điệu dâm tà tràn rõ truyền vào tai rõ ràng.

Vừa nói, hai người liền móc ra chìa khóa, mở ra cửa nhà lao của Nhược Thủy, xiêu vẹo đi vào.

“Mỹ nhân, theo theo các ca ca đi.”

Mắt Nhược Thủy lạnh lùng nhìn hai tên bỉ ổi phía trước.

Thất Nhân mắt lạnh, may mắn có mình tiến vào, nên hai tên cầm thú này, lại muốn cháy nhà hôi của đây. Lấy tình huống Nhược Thủy hiện tại, sao có thể so được với hai tên đại nam nhân chứ?

Lập tức, cười dài ngoác: “Quan gia, tới đây một chút.” Cũng có mấy phần vẻ quyến rũ.

Trong đó một tên thấy sắc nảy lòng tham, mới bắt kể là Dực Vương Phi hay không phải, có phải hoàng thân quốc thích hay không, lập tức đi tới, cách song sắt, cười đến cực kỳ phóng đãng: “Bên này cũng có một cô nàng. Ca, chúng ta mỗi người một người cũng tốt lắm.”

Bên kia quay đầu lại quát lên: “Tốt!”

Chiến Nhựt Thủy cau mày.

Thất Nhân nhẹ nhàng đứng dậy, lay động đi tới: “Đúng là tốt đây.”

Hai tay đưa qua song sắt, nhếch môi đem tay đưa đến cổ của tên súc sinh, cười đến sáng lạng như hoa, ánh mắt mê hoặc người trước mắt .

“Người.” Một từ mới ra miệng, lại nghe “Răng rắc” một tiếng, người này đã phát không ra bất kỳ tiếng vang nào nữa, ánh mắt giống như cá chết, lòi ra ngoài.

Thất Nhân chán ghét ném súc sinh bị bẻ gãy cổ này đi, đồng thời đưa tay ra lấy bầu rượu trên tay hắn.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng vang lên, làm bụi bặm trong lao văng lên.

Một người khác đang nghiêng thân về phía Nhựt Thủy, Nhựt Thủy vô lực kháng cự.

Người nọ đang hết sức đặc ý, lúc này nghe được tiếng động không đúng, thì ngạc nhiên quay đầu, nhưng hoảng sợ phát hiện huynh đệ nhà mình ngã xuống thành phế vật không động đậy. Người kia lệch đầu, mắt trợn to, lập tức khiến hắn thanh tỉnh không ít.

Lại nghe trên mặt đất trong nhà lao truyền đến tiếng nước chảy róc rách, nâng mắt lên, chỉ thấy nữ nhân trong lao bên kia được gọi là Dục Vương Phi đang rót rượu trong bầu ra, từng giọt rượu tí tách rót vào tay nàng.

“Người. Làm cái gì?” Hắn đột nhiên có một loại cảm giác kinh hãi. Dưới chân, từ từ di động tới cửa phòng giam.

“A?” Thất Nhân nâng mắt, trong mắt đều là lạnh lùng: “Thanh tẩy vi khuẩn.” Liếc mắt nhìn bầu rượu trong tay người nọ, vô hại cười: “Ta còn đang suy nghĩ có nên lưu một chút đợi xử dụng hay không đây. Thì ra là trên người quan gia vẫn còn một bình nha, xem ra một bình này cũng không cần thừa lại.” Cho nên, làm như rửa tay rửa càn thêm khoan khoái.

Ý của Thất Nhân rất rõ ràng. Quan sai kia sợ hãi, đang nhìn huynh đệ nhà mình thành một phế vật bất động trên cỏ khô, liền sờ sờ cổ của mình, nuốt một ngụm nước bọt. Ánh mắt của nữ nhân này mới vừa rồi, hơn nữa thủ đoạn giết người của nữ nhân này, hắn hoàn toàn không nghi ngờ việc dù cách không gian lớn như vậy, nàng cũng có thể giết được mình.

Không được! Phải gọi người đi vào.

“” Há mồm muốn kêu la, đáng tiếc một câu đều chưa kịp phát ra một tiếng.

Một tảng đá nhanh chóng bay thẳng vào cổ họng người này.

Một hơi không lên được đến trên, người này ngã trên mặt đất, đôi mắt trắng tròng lớn: “Ngô ngô” co rút mấy cái, không tiếp tục động đậy được nữa.

Thất Nhân giật một góc xiêm y xuống, lau chùi rượu chảy xuống bàn tay.

“Vương Phi.” Nhựt Thủy kinh ngạc. Nàng biết Vương Phi lợi hại, nhưng cũng là lần đầu thấy được. Nhìn thẳng Thất Nhân không chớp mắt, quả nhiên cực xứng cùng vương gia.

Thất Nhân nâng mắt nhìn Nhựt Thủy, vẻ mặt buồn cười: “Cũng đừng nhìn như vậy. Người không phải là nam nhân, không thể yêu ta.”

Nhựt Thủy nhếch nhếch miệng, im lặng. Vương Phi này.

“Yêu, xem người ở trong lao cũng thích ý nha, còn biết trêu ghẹo người khác, uống chúng ta còn lo lắng lâu như vậy.” Tiếng cười khanh khách truyền vào.

Ánh mắt Thất Nhân sáng lên, tới thật đúng lúc.

Quay đầu lại, nhìn thấy Hải Đường một thân màu đen y phục dạ hành cải trang hài hòa vui vẻ.

“Hồ Điệp Nhi, nhớ người muốn chết.” Nhiệt tình quá độ.

Một câu vừa thốt ra, khiến cho Hải Đường nổi da gà rớt xuống vài lớp: “Đừng! Người không phải là nam nhân, đừng nhớ tới ta.” Dem lời nói trả lại cho nàng.

Thất Nhân mày dưng thẳng cười một tiếng: “Ta biết, Hồ Điệp Nhi, người chỉ cho phép Lâm đại công tử nhờ thôi.” Tiếp tục trêu chọc, hoàn toàn không thấy cái uy nghiêm của thiên lao hoàng gia này.

Hải Đường giẫm mạnh chân, quát một tiếng: “Ta thật không nên tới cứu người!”

“Đừng!” Thất Nhân khôi phục nghiêm nghị: “Nói thật, các người tới đúng lúc.”

Liếc mắt nhìn Nhược Thủy: “Trước tiên đem nàng mang đi ra ngoài trị liệu.”

“Ai? Vậy còn người?” Hải Đường kinh ngạc. Nghe khẩu khí này của Thất Nhân, là bản thân không có ý định đi ra ngoài sao?

“Ha ha.” Thất Nhân đặt mông ngồi xuống: “Ta tất nhiên là muốn ở lại. Hai phạm nhân đồng thời biến mất, bệ hạ chẳng phải là bị giận bốc tới não sao?”

Cười đến vui vẻ.

Hải Đường trợn trừng mắt. Nữ nhân này nói nghe thật hay, chẳng lẽ ở lại càng không phải là làm cho người nọ tức giận sao?

Xem ra lúc này, ngày này nhất định phải biến đổi rồi.

...

Dực Vương gia đại thắng trở về, không khỏi kích phát lên từng trận sóng triều, dân chúng rất vui vẻ nghênh đón.

Mỗi người đều đuổi người ra trước ngóng nhìn, muốn thấy dung mạo của tân tướng quân này.

Lần nữa nhìn trong quân đội, chỉ thấy Cố Thanh Ảnh một người cười đến răng hàm đều khép không được, quơ tay hướng tới dân chúng làm hôn gió.

Rà soát từ đầu tới đuôi, cũng không trông thấy mặt chủ tướng đâu.

“Ninh vương, Dực Vương gia đâu?” Quân Nghị giục ngựa đi tới bên cạnh Cố Thanh Ảnh, nghi ngờ hỏi.

“Hắn a.” Cố Thanh Ảnh không ngừng ném hôn gió: “Tối hôm qua không biết nổi điên cái gì. Đột nhiên, lên ngựa bỏ chạy rồi, chỉ nói muốn về kinh thành sớm, đại khái quá nhớ đại tẩu đi.” Vẫn không quên trêu ghẹo: “Người nọ lòng là đang nóng như lửa đốt đấy. Không cần phải để ý đến hắn.” Tiếp tục cùng dân chúng làm hành động thân mật.

Quân Nghị bộ dạng phục tùng, đột nhiên cũng nhớ tới Thất Nhân, không biết nàng ở Chiến gia có tốt hay không?

...

Mặt trời lên cao, trong Dực vương phủ, cũng không có không khí tường hòa như ngày thường. Mọi người đều mặt nhăn mày nhú, thậm chí còn cảm thấy bất an hoảng sợ.

Chủ tử khó khăn lắm mới trở về, nữ chủ tử đêm hôm qua trong một cuộc cung yến lại bị bắt bỏ tù. Nghĩ đến đây, liền lo lắng hơn.

Kể từ khi bách hoa thịnh yến tới nay, bọn họ cũng cảm giác được không khí kinh thành này dị thường khản trương.

Chuyện kia, là phát sinh ở Dực Vương Phủ. Thiên tử muốn bắt người gây ra họa cho hủ giặc, nhất định là muốn bắt Dực Vương Phủ bọn họ tới khai đao trước.

Nghĩ đến, thật đúng là rất nguy mà.

Hỉ nhi ở trong sân đi tới đi lui, tấn bộ, rất có xu thế đem sân giẫm đạp. Trên mặt tất cả đều là lo lắng, trong mắt lệ quang lấp lánh, như muốn lăn xuống.

Cầu Nhi ngồi dưới đất không nhúc nhích, tựa như cũng đang lo lắng cho cảnh ngộ của chủ nhân, ngay cả hoa quế cao trước mắt ngày thường thích nhất cũng không nổi bất cứ hứng thú gì.

Thình lình nghe bên ngoài phủ một tiếng ngựa hí vang dội, phá vỡ sự yên lặng của Dực Vương Phủ lúc này.

Hỉ nhi ngẩng đầu, là ai? Vội vàng đi lên đón.

Cầu nhi ngoe nguẩy cái đuôi, đứng dậy, đuổi theo.

107. Chương 107: Phán Người Tội Chết

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngoài cửa, một con ngựa to lớn màu đỏ nâng cao vó trước, dưới ánh nắng chiếu rọi, lộ vẻ cao lớn uy mãnh.

Chỉ thấy một người mặc khôi giáp màu bạc từ trên lưng ngựa lập tức nhảy xuống, đi vào cửa phủ.

Gã sai vật ngoài cửa mừng rỡ: “Vương gia, ngài đã trở lại.” Trong phủ, người chủ sự cuối cùng cũng đã trở về.

“Vương phi đâu?” Không có nói thêm bất kỳ lời nào. Vân Lãm quét quanh sân một vòng, vẻ yên lặng có chút không bình thường.

Chẳng biết tại sao, từ hôm qua đến giờ, trong lòng của hắn lại bắt đầu ảm ảm bất an, cho đến lúc nửa đêm, lại kịch liệt đau đớn. Hắn lúc ấy liền có cảm giác mãnh liệt, là Thất Nhân đã xảy ra chuyện. Mặc dù hắn hoàn toàn tin tưởng năng lực của Thất Nhân, nhưng hắn luôn không nhịn được lo lắng, cho nên mới rời khỏi đại quân, một mình vội vàng chạy trở về.

“Vương Phi nàng.” Gã sai vật ập a ập ứng.

“Vương gia, ngài nhanh đi cứu vương phi đi!” Hỉ nhi đang chạy tới, vừa thấy Vân Lãm, liền giống như thấy được thân nhân đã lâu không gặp được, nước mắt liên tục rơi xuống.

Vân Lãm trong lòng căng thẳng, lạnh giọng: “Sao vậy?”

“Vương Phi. Vương phi nàng bị bộ hạ giam vào thiên lao.” Lau nước mắt, Hỉ nhi vội báo lại.

Ánh mắt Vân Lãm chợt lạnh, Vân Lam, người quả nhiên động thủ.

Xoay người, lên lưng ngựa, chạy đi.

Cầu Nhi vùng chân, đuổi theo hân huyết bảo mã đang trước, đi cứu chủ nhân.

Bên trong cửa cung, cung vệ trông cửa hoàn toàn tinh thần mười phần. Bộ hạ hạ lệnh, gần đây loạn đảng rất nhiều, tất cả người ra vào, phải nghiêm khắc thẩm tra. Bọn họ đương nhiên không dám buông lỏng.

Nhưng mà, lại có ai dám đến đại biểu trung tâm quyền lực bên trong thành này gây chuyện chứ?

Đang suy nghĩ, thì thấy cách đó không xa có bóng hai người chạy đến.

“Đứng lại!” Cung vệ trông cửa vội vàng dùng trường kích ngăn cản: “Người nào dám tự tiện xông vào bên trong thành? Còn không mau mau dừng.”

Một câu chưa nói xong, đã thấy người đó như gió bay qua. Cung vệ chỉ cảm thấy có một cỗ nội lực cường đại đánh bọn họ ngã trên mặt đất.

Nhất thời, từng tiếng kêu “Ai u” mãnh liệt vang lên.

Chỉ một cái chớp mắt, trên mặt đất ngổn ngang nằm một đội nhân mã cùng binh khí.

Cung vệ cửa cung đang muốn bò dậy, lại đột nhiên cảm thấy một con vật to lớn lại bỏ nhào phía trên bay vọt từ phía cửa thành mà đến, che hết ánh nắng, chỉ có thể thấy được một vốc dáng to đen.

Mọi người kinh hãi, muốn né tránh, đã tránh không kịp.

Một trận tiếng xương cốt bị gãy “răng rắc” vang lên, Cửu Nhi rất khoan khoái chạy tới. Thật là thư sướng a, chủ nhân bị hại ở bên trong, những người này tất nhiên cũng là đồng lõa.

Đuổi theo giẫm lên, tất cả đều giẫm chết!

Bên trong thiên lao.

“Nhanh lên một chút! Đứng lên, sắp chết đến nơi rồi, lại có thể thanh thản ngủ như thế?” Vang lên tiếng đám quan sai hô quát cùng với tiếng chìa khoá leng keng.

Thất Nhân miễn cưỡng ngáp một cái, xoay xoay cổ, vặn vặn eo. Ai, nơi này ngủ quả thật là không thoải mái. Sớm biết vậy, đã cùng bọn Hồ Điệp Nhi đi ra ngoài rồi. Đến ban ngày, rồi trở về cũng được.

“Các vị quan gia, sớm a!” Quét mắt một vòng quan sai hình bộ thảm vấn: “Đây là muốn làm cái gì đây?”

“Làm cái gì?” một tên quan sai hừ một tiếng: “Bắt người đi bị thảm vấn. Các người coi như là phạm nhân vận khí tốt rồi, bệ hạ đích thân phán xét, quần thần hội thẩm. Thiên hạ có mấy người phạm nhân có thể được đến đãi ngộ như vậy?”

Thất Nhân khẽ cười một tiếng, thiên tử đích thân phán xét, mình mặt mũi quả nhiên là khá lớn đây.

Thấy trong một gian nhà tù khác không phản ứng chút nào, có quan sai liền tiến lên mấy bước, đá đá người nằm ngang trên mặt đất, dùng chiếu bao lấy người: “Này! Dậy đi!”

Vẫn không có phản ứng.

Quan sai nổi giận, hung hăng đạp ột cước: “Đứng lên cho lão tử!”

Thoáng cái đá bay rụng phá chiếu phủ trên thân thể. Lộ ra hai người bị trói cột vào cùng nhau, hai mắt mở trừng trừng, hai quan sai sắc mặt cương cứng, hiển nhiên chết đã lâu.

Không có ngờ tới sẽ xuất hiện một màn như vậy, vị quan sai bị hù sợ đến sắc mặt đột biến, lui về phía sau mấy bước: “Này. . . . là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mấy người đi theo tiến vào sắc mặt đều thay đổi. Này “trọng phạm” đi nơi nào?

Lúc này, chuyển hướng về phía Thất Nhân, hung ác trừng to mắt: “Nói, đồng bọn kia của người đi đâu rồi?”

Thất Nhân cũng là vẻ mặt mờ mịt, làm như bị kinh sợ đến, không nói một câu.

“Nhanh đi! Bẩm báo bệ hạ. . . .” Có người liền nghĩ tới chuyện này quan trọng như thế nào.

Lời nói vừa dứt, cả thân thể liền mềm nhũn ngã xuống.

Phía trước mấy người lập tức cảnh giác lên, “roạt” một tiếng nhất tề rút đao: “Người nào?”

“Người lấy mạng chó của các người!”

Thất Nhân nâng mắt, không khỏi ngạc nhiên. Ở bên trong sai dịch này, lại có người quen?

Dọc theo vành nón cúi đầu nhìn lại, hai người kia không phải là Nhị Tuyệt cùng Lâm Dẫn Chi sao?

Mấy quan sai chưa kịp phản ứng, thì hai người nhanh chóng xuất thủ.

Trong nháy mắt, trên mặt đất liền nhiều thêm mấy cỗ thi thể.

“Thất muội!”

“Thân muội!”

Gọi cũng là trăm miệng một lời.

“Các huynh làm sao lại tới rồi?” Thất Nhân cau mày: “Sao không ở bên ngoài sắp xếp?” Tới đây hết, vậy bên ngoài do ai chỉ huy? Nếu như trong ứng ngoài hợp, đó mới là kế hoạch tốt nhất.

Mặc dù nàng không cho là Vân Lam sẽ còn có tiếp viện gì, nhưng ở phía ngoài hai tay chuẩn bị luôn là đảm bảo vững chắc nhất.

Hai người này trái lại lại tự mình vui vẻ chạy vào.

“Lo lắng uội mà.” Lâm Duẫn Chi lúng ta lúng túng mở miệng, từ trên xuống dưới đánh giá Thất Nhân một phen, giống như thở phào nhẹ nhõm: “Không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Đội quân Lôi Phong đã ở bên ngoài kinh thành. Tùy thời nghe lệnh.” Lúc này mới bổ sung một câu. Chuyện như vậy dĩ nhiên sẽ không bỏ sót, hấn làm sao có thể quên sắp xếp đường lui cho Thất Nhân?

Thất Nhân gật đầu, bố trí tốt là được.

“Nhược Thủy đây? Hấn có bị thương không?” Lại nghe Nhị Tuyết vội hỏi.

Ngày đó, hấn cùng với Nhược Thủy đồng thời bị tập kích, cuối cùng có mỗi mình được đại ca cứu, mà Nhược Thủy lại bị bắt đi. Khiến hấn áy náy đến muốn tự sát.

Lúc này, thật vất vả theo đại ca tới thiên lao. Nhược Thủy sao lại không có ở đây?

Vô cùng lo lắng.

“Tối hôm qua, nàng được Hải Đường mang đi.”

Thất Nhân kỳ quái đánh giá hấn, trước kia cũng không thấy tốt với Nhược Thủy như vậy, sao hiện tại lại ân cần như thế? Chẳng lẽ ở Chiến gia quan hệ đồng sự nhiều năm nên giữa bọn họ đã sớm sinh tình nghĩa thâm hậu sao?

“Vậy thì tốt!” Nhị Tuyết thở ra một hơi. Đột nhiên thấy ánh mắt làm người ta lông tơ dựng đứng của Thất Nhân, cơ hồ cũng cảm giác được mình khấn trương quá mức rõ ràng. Lập tức mắt lóng lánh nhấp nháy, không dám nhìn Thất Nhân.

Mà một người khác thình lình nghe đến tên “Hải Đường”, thì lập tức hai mắt sáng lên: “Hải Đường đã đến đây?”

“Ừ.” Thất Nhân không kiên nhẫn xua ra một câu, rồi vẫn quỵ dị như cũ nhìn thẳng người nào đó.

Có vấn đề! Tuyệt đối có vấn đề! Chẳng lẽ hấn cùng Nhược Thủy.

Ấy vậy mà ai kia lại tới quấy rầy, hú lên quái dị: “Hải Đường cùng Nhược Thủy? Không được! Thân muội, bọn họ ở đâu rồi?”

Hừm? Đây có cái gì không được? Thất Nhân kinh ngạc nhìn lại.

“Sức tưởng tượng của người thật là, nữ nhân của người ai thêm. Người tưởng Nhược Thủy giống người sao?” Nhị Tuyết không nhịn được hỏi vặn một câu.

“Cũng không thể nói như vậy, Nhị Tuyết huynh. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Huống chi, Nhược Thủy huynh cùng Hải Đường hai người, cô nam quả nữ, ở chung một chỗ sẽ có lời qua tiếng lại.” Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, vị chua tràn ra .

Thất Nhân rơi ra đủ hắc tuyến, không ngờ hai người này vẫn còn tưởng Nhược Thủy là nam nhân.

“Nhược Thủy làm sao có thể? Người có thể yếm tâm 100% đi.” Rất là tự tin.

“Mọi việc đều có thể, không thể tuyệt đối như thế được. Nhược Thủy huynh cũng là nam nhân bình thường, huống chi Hải Đường cũng không kém tệt.” Tiếp tục lải nhải, nước miếng bay ngang.

“Nhược Thủy thích là nam nhân.” Thật sự là chịu không nổi cái người dài dòng này. Một câu nói ra, hời hện cũng đã muộn.

Lâm Duẫn Chi lập tức bị sét đánh tại chỗ: “Nam. Nam. Nam nhân?”

Thất Nhân trợn mắt trắng, Nhược Thủy là nữ, đương nhiên là thích nam nhân.

“Các người không được kỳ thị Nhược Thủy. . . .” Nhị Tuyết nói chuyện bắt đầu lấp lỏp, cuối cùng rốt cục nâng lên dũng khí: “Ta là thật lòng yêu Nhược Thủy.” Mặt đỏ tới mang tai.

Nhớ ngày đó, chính hắn cũng là chịu không được sự thật Nhược Thủy là “đồng tính”, nhưng mà không biết từ lúc nào, Nhược Thủy ở trong lòng hắn lại chiếm vị trí quan trọng. Hắn biết “đồng tính” rất khó được quan niệm chính thống chấp nhận, hắn cũng giãy dụa khổ não rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn phải thuận theo tâm ý của mình. Nếu hắn yêu Nhược Thủy, cho dù Nhược Thủy là nam nhân, vậy thì sao? Cùng lắm là vạn kiếp bất phục, hắn theo Nhược Thủy rời đi là được.

Lúc này, sao có thể mặc cho người khác dùng ánh mắt kì dị nhìn Nhược Thủy chứ?

Thất Nhân vừa nghe lời này, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng. Khóe mắt không ngừng nhảy nhót, thì ra là thế này, vị nhị ca này của nàng còn tưởng rằng hồ ly kia là nam nhân, cho nên mới quần quýt như vậy. Nhìn vẻ mặt này, thấy chết không sờn cỡ nào a. Thật đúng là. . . . Chắc chắn, con hồ ly kia thật đúng là giỏi giấu, lại độ này rồi còn không có nói cho Nhị Tuyết biết.

Đưa tay vỗ vỗ bả vai Nhị Tuyết, ra vẻ thở dài: “Nhị ca, tự giải quyết cho tốt đi!”

Khiến Nhị Tuyết vẻ mặt buồn nản một phen. Quả nhiên, tình yêu này của hắn không được người ta chấp nhận.

Nhìn lại Lâm thư ngọc, vẫn vẻ mặt vừa khiếp sợ vừa thần thờ: “Nam nhân. . . . Nam nhân. . . .”

Thất Nhân che trán, hai người này thật đúng là tuyệt phối, một ngớ ngẩn, một ngu ngốc.

Phát phát tay áo: “Đi thôi đi thôi!”

“Đi đâu?” Lâm Duẫn Chi cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần.

“Rời khỏi hoàng cung trước rồi hãy nói!” Nhị Tuyết nói.

“Không!” Thất Nhân cười một tiếng, trong mắt lộ khí đáng lên: “Chúng ta đi hoàng triều để bệ hạ định tội cho ta. Ta sao lại không thành toàn một phần tâm ý cho hắn? Đương nhiên là các người đem ta giải đến trước mặt hắn đi.”

Chiêu Hoa chính điện, ngay trên ghế rồng, Vân Lam mắt ứng quết về phía một đám đại thần phía dưới: “Các vị, trăm hỏi một chút, Dục Vương Phi này tư thông với địch phản quốc, nên phán hình phạt như thế nào mới được?”

Độc Cô hữu tướng đứng ra đầu tiên: “Bẩm bệ hạ, tội phản quốc này từ xưa tới nay chính là tội lớn. Thiên tử phạm pháp, cũng giống như thứ dân. Nếu không chẳng phải là khiến cho người thiên hạ không phục? Cho nên, thần cho là, nên phán Dục Vương Phi chém đầu rắn đe thị chúng.”

Vân Lam gật đầu mỉm cười.

Một chút đại thần gió chiều nào che chiều vậy vừa thấy bệ hạ hình như cực kỳ vừa lòng đề nghị này, liền lập tức mở miệng phụ họa: “Hữu tướng đại nhân nói cực kỳ chính xác. Dục Vương Phi tội ác tày trời, phải bị phán tội chém đầu.”

“Tiểu phụ nhân có thể được đông đảo đại nhân cùng kết tội, bệ hạ tự mình định án như thế, thật đúng là cực kỳ vinh hạnh.” Giọng nói trong trẻo vang dội truyền vào.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía cửa đại điện, chỉ thấy Thất Nhân thoải mái nhẹ nhàng bước vào đại điện, đi theo sau là hai quan sai nha dịch trong hình bộ.

“Lớn mật!” Độc Cô hữu tướng đứng ra: “Hình bộ tại sao cũng không hiểu quy củ như vậy? Sao không đợi gọi đến liền đã cho vào?” Lớn tiếng bức bách.

Thất Nhân ha ha cười một tiếng: “Hữu tướng đại nhân không nên trách tội. Ngoài cửa cung nữ cũng nóng nảy nói vậy. Tiểu phụ nhân chẳng qua chỉ để cho bọn họ ngủ một giấc mà thôi. Vậy còn có ai tới đây báo chứ?”

“Người. . . .” Độc Cô hữu tướng mở to mắt. Nữ nhân này, thật đúng là cực kỳ can đảm.

Thất Nhân không để ý đến hần nữa, đối diện vị cấp trên kia: “Nô tì bái kiến bệ hạ.” Nhưng cũng không có động tác kính cẩn gì.

“Chiến gia quân gia đâu?” Vân Lam giọng nói lạnh lẽo, híp lại đôi mắt.

“Bẩm bệ hạ! Chiến quân gia nói cuộc sống trong ngục thật sự không dễ chịu, nên vào đêm qua đã rời khỏi ngục!” Tiếng nói lạnh lạnh vang dội trong đại điện.

Chúng đại thần kinh hãi. Nghe lời này, đêm qua hẳn là có người đi cướp ngục. Đây chính là thiên lao nha, sao có thể dễ dàng vào như vậy, mà trong cung lại không biết?

Hơn nữa, Dực vương phi này cố tình không đi, lại liều lĩnh như vậy đến đây, nữ nhân này rất có lòng tin hay là quá xem trời bằng vung!

“Dực Vương Phi, ngươi sao không cùng đi?” khuôn mặt Vân Lam cứng lại, nghiêng răng gằn từng từ một, gân xanh nơi thái dương nổi lên.

“Nô tì nếu đi, thì lần phán tội này của bệ hạ chẳng phải là mở không công sao?” Thất Nhân nở nụ cười nhàn nhạt, “Đúng rồi, lúc trước các vị không phải đang nói muốn phán ta tội chết sao? Tiếp tục đi!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Ngươi phụ nhân này thật không biết điều! Triều đình há là chỗ để cho bọn phụ nhân như ngươi hồ nháo sao?” Có đại thần nhảy ra, hoàn toàn không có con mắt nhìn người, “Phán người tội chết, đó là bệ hạ khai ân!” Không quên nịnh bợ Vân Lam.

“Là ai nói muốn phán vương phi của bốn vương tội chết?” Giọng nói lạnh lùng từ ngoài điện truyền đến.

108. Chương 108: Núi Dao Biển Lửa

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mọi người ngạc nhiên. Dực Vương gia đã trở lại? Tại sao không có nghe nói gì?

Bàn tay Vân Lam đặt trên ghế rồng đã sớm nắm lại thật chặt, nhìn về phía người kia đang tiến nhanh vào đại điện.

Khóe miệng Thất Nhân không tự chủ được hiện ra nụ cười, xoay người.

Ở dưới ánh nắng nhấp nháy, nhảy vào chính là một thân màu bạc chói mắt, nam nhân mặt đầy phong sương. Bên cạnh có một con thú lớn vẫy đuôi đi theo, chính là Cửu Nhi.

Cửu Nhi vừa thấy Thất Nhân, lập tức vui mừng khôn xiết “Gâu” to một tiếng, nhảy lấy đà, liền nhào tới.

Trong điện chúng thần vốn thấy một con thú to sắc mặt hung ác như vậy, tâm can đã chấn kinh rồi. Lúc này, lại thấy mãnh thú nhảy dựng lên, càng khiến sắc mặt mọi người thay đổi, túm năm tụm ba lại thành một đồng.

Đại điện trong nháy mắt loạn thành một đoàn.

Khóe miệng Thất Nhân co quắp giật giật, lại tới nữa! Cửu Nhi này, có thể đổi một chiêu khác hay không?

Trong vài giây thấy Cửu Nhi sắp tới gần người, Thất Nhân xoay người một cái, cách chỗ kia xa vài mét.

Ánh mắt Cửu Nhi “san sát san sát” đi ngay theo bóng dáng Thất Nhân, nhưng mà thân thể kia to lớn dài rộng kia lại không linh hoạt được như vậy, vẫn theo đà quán tính hướng về phía trước.

Mở đại thần phía sau không còn kịp tránh ra, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng đen kia bay thẳng đến.

“Phịch” một tiếng vang thật lớn ở trên đại điện.

Chỉ thấy đại thần kia ngửa mặt ngã xuống đất, lúc này tứ chi duỗi thẳng, trong miệng phát ra tiếng rên thống khổ: “Ngô ngô”.

Mọi người vừa thấy, trong nội tâm vừa sợ lại vừa buồn cười.

Cự thú kia thể nhưng gục cả bốn chân trên người Vương đại nhân, lúc này đang chậm rãi ngồi dậy. Cái mông tròn trịa kia, ngồi lên cả khuôn mặt của Vương đại nhân.

Mọi người không khỏi lo lắng, đầu của Vương đại nhân sẽ không bị bẹp dí đi.

Cửu Nhi đang méo miệng giận dữ, nó cũng không phải muốn ôm người này, nam nhân có mùi vị khó ngửi này chạy tới xem náo nhiệt cái gì? Thật là lãng phí cái ôm của nó.

Dưới lòng bàn chân cũng không nhàn rồi.

Giẫm! Dùng sức giẫm! (TNN: haha đáng yêu quá đi =))

Nhị Tuyết khoe mắt căng ra, bị Cửu Nhi nhào tới đã là chuyện không may rồi. Lại còn bị giẫm nhiều nhất như vậy. Hắn thật muốn thay vị nhân huynh còn đang ở dưới cái mông của Cửu Nhi kia rơi lệ đồng tình một phen.

Bên này một đám hỗn độn, bên kia, cũng là một mảnh ồn ào.

“Đã trở lại?” Thất Nhân cười hỏi. Giống như một vị thê tử tiếp đón trượng phu trở về.

“Đã trở lại.” Vân Lãm thâm tình ngắm nhìn. Trong mắt cũng chỉ còn lại có một mình Thất Nhân.

Hắn chỉ biết, một người tinh ranh như vậy, làm sao dễ dàng để cho Vân Lam làm loạn?

Hoàn toàn không để ý vẻ trang nghiêm túc mục trong đại điện, hoàn toàn không đếm xỉa đến những người khác tồn tại.

“Ồ nháo!Ồ nháo! Kim loan đại điện sao có thể là nơi cho dã thú tùy tiện đi vào như vậy? Dực Vương gia, người thật sự là quá làm cần.” Một vị đại thần khác gân cổ đứng dậy, đỏ mặt, tức giận nhắm thẳng vào Vân Lãm.

Thất Nhân cười một tiếng, đảo mắt: “Đại nhân người quấy rầy vợ chồng người ta gặp mặt, thật không phải là hành động nên làm a. Nếu trên điện này đã có một súc vật hèn hạ như ngài rồi, thì làm sao lại không thể có thêm một Cửu Nhi nhà ta?”

Vị đại nhân vừa nghe, liền tức giận. Cự nhiên bị hậu sinh văn bối này mắng là súc vật. Tay run rẩy: “Người.” Trong bụng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không biết mắng từ đâu.

“Dực Vương, người rời bỏ quân đoàn tự mình quay về, tổn hại quân kỷ quốc pháp, còn không mau mau quỳ xuống nhận tội?” Độc Cô hữu tướng tiến lên phía trước một bước, bộ dạng nhất phái công chính nghiêm minh.

Vân Lãm mắt lạnh quét đi qua: “Là hữu tướng đại nhân người nói muốn phán vương phi của bốn vương tội chết sao?”

Hàn khí lạnh thấu xương đập về phía Độc Cô hữu tướng, hữu tướng theo bản năng lùi về sau mấy bước.

Làm hắn khó hiểu là, Dực Vương gia có thể nào lấy một bộ mặt cười ôn nhuận như vậy, nói ra một lời làm người ta không rét mà run chứ?

Vân Lãm xoay người: “Bệ hạ, vương phi của bốn vương rốt cuộc phạm vào tội gì?”

“Dực Vương từ Nam Cương trở lại, sợ là không biết. Hình bộ Lý đại nhân, người tới nói cho Dực Vương!” Vân Lam nói.

Hình bộ thượng thư Lý đại nhân chân chờ, bước ra khỏi hàng: “Dực Vương gia, do thần kiểm chứng, Dực vương phi cùng quân gia Chiến gia Chiến Nhược Thủy thông đồng với Nam Vũ, bán đứng hoàng triều, phải bị xử tội!”

“Vậy Lý đại nhân chuẩn bị phán vương phi của bốn vương tội như thế nào? Tử tội?” Vân Lãm một thân chiến giáp, hướng về phía Lý đại nhân.

Giọng nói lạnh lùng, phảng phất như mình chỉ cần nói một tiếng “đúng”, người trước mắt này sẽ vụn gãy cổ mình. Lý đại nhân giơ tay lên xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, sau đó không dám lên tiếng.

Vân Lam long nhan khê biến, quát một tiếng: “Hình bộ, nói chuyện!”

Lý đại nhân nâng mắt liếc nhìn thiên tử, lại nhìn lại Dực Vương như có thể đem người kết thành băng, khó xử, không dám nói lời nào.

“Bệ hạ, xem ra Lý đại nhân vẫn còn đang suy tư xem thần thiếp phải bị tội gì. Bệ hạ không bằng hỏi một chút, ý tứ những đại thần khác?” Thất Nhân cười yếu ớt, vẻ mặt tự nhiên.

Vân Lam quét mắt một đám trọng thần: “Phủ tông nhân Tôn đại nhân, người tới nói một chút.”

Tôn đại nhân bị thiên tử gọi tên đi ra: “Về án Dực Vương Phi tư thông với địch, thật là nghi điểm nặng nề. Thật ra Dực Vương Phi từng là chủ tử của gian tế kia, lại không có phát hiện hành vi phạm tội tày trời của người nọ, đây là lỗi lớn.”

Một câu nói lập tức đem “tội” hạ xuống thành “lỗi”.

Vân Lam căng mặt, những người này, rốt cuộc làm sao vậy?

“Bệ hạ, thần có lời muốn nói.” Tả Lãnh Tướng cất bước lên phía trước.

Vân Lam vuốt cằm: “Tả tướng, người nói!”

“Thần không đồng ý với ý kiến của Tôn đại nhân.”

Vân Lam cong lên khoe miệng.

“Cho dù Dực Vương Phi từng cùng tặc nhân có quan hệ chủ bộc, cũng chỉ có thể coi như là vận mệnh bắt buộc, không thể xưng là tội hướng chi là sai lầm! Thần thiết nghĩ, Dực Vương Phi vô tội, nên thả ra.” Kính cẩn cúi đầu.

Khoe miệng giương lên còn chưa thành độ cong, đã nghe Tả tướng nói đến phán vô tội. Sắc mặt Vân Lam đột biến.

“Tả tướng đại nhân! Người đây là đang thoát tội cho tội phạm phản quốc? Thực là khiến người ta không khỏi hoài nghi, người có phải là đồng đảng của tội phạm kia hay không?” Hữu tướng định thần, quát một tiếng.

“Hữu tướng đại nhân lời ấy sai rồi. Cựu thần chẳng qua là nói ra lời chân thật, nói ra phần lớn nỗi lòng của mọi người mà thôi. Nếu hữu tướng đại nhân đã nói xấu cựu thần như thế, cựu thần cũng không có lời nào để nói.”

“Đủ rồi!” Vân Lam vỗ án.

Híp mắt quét về phía Thất Nhân bên môi đang treo nụ cười đầy châm chọc, nhìn lại về phía Vân Lãm trong mắt băng hàn: “Các người thật cho rằng trẫm không trị được các người sao? Trẫm là thiên tử, trẫm định tội, còn có ai dám cãi lại?”

Phất tay: “Người đâu, Dực Vương cùng Dực Vương Phi nhiều loạn triều đình, bắt bọn họ lại!”

Một câu thét ra lệnh xong, nhưng không thấy trong điện có bất kỳ động tĩnh gì, thị vệ ngoài cửa vẫn đứng yên như trước.

Chúng đại thần hai mặt nhìn nhau, không hiểu làm sao.

Vân Lam đập tay làm rơi bút lông trên bàn án: “Nô tài lớn mặt, các người cũng dám không nghe lệnh của trẫm sao?” Tức giận công tâm.

“Bẩm bệ hạ, Cơ đại nhân cùng Trần quốc đại tướng quân cầu kiến!”

“Mau tuyên!” Mắt ửng chột lóe vẻ vui mừng.

Thân hình thẳng tắp, đi lại vững vàng, Cơ Y Duệ cùng Liên tướng quân đi vào.

“Y Duệ, người tới vừa đúng lúc. Đem những nô tài này tất cả đều đổi đi!” Bất thành linh hét lên dữ dội.

“Bẩm bệ hạ, thị vệ ban đầu trong cung thật sự không đủ cảnh giác, vì thần đã tự tiện làm chủ, từ ngoài cung điều vào một nhóm này.” Cơ Y Duệ khom người tiến lên: “Những người này đại khái còn chưa có thói quen ở trong cung đi.”

“Người!” Vân Lam mở to hai mắt nhìn, thì ra không phải là thị vệ có vấn đề, là đại thần của hắn có vấn đề.”Thật to gan! Liên tướng quân, còn không nhanh chóng đem những thứ loạn thần tặc tử này toàn bộ bắt lại! Người làm Trấn quốc đại tướng quân mà lúc này lại bất động, còn đợi tới khi nào?”

Liên lão tướng quân vuốt vuốt chòm râu: “Bệ hạ, thần một người sợ là lực lượng có hạn. Xin bệ hạ đưa ra Hổ Phù, thần sẽ đi điều đại quân.”

“Hổ Phù?” Vân Lam hai mắt tỏa sáng, “Đúng. Đại quân.”

“Bệ hạ!” Cơ Y Duệ đột nhiên mở miệng: “Hổ Phù ở chỗ này!” Từ ống tay áo, xuất hiện trong tay một khối lệnh bài bằng vàng lóe sáng.

“Cơ Y Duệ! Người dám trộm Hổ Phù!” Vân Lam hai tay chống long án: “Người cũng thật lớn mật!”

“Tạ ơn bệ hạ khen ngợi!” Cơ Y Duệ đi về phía Thất Nhân, đem Hổ Phù đưa tới: “Thất muội, phần lễ này của đại ca, muội có vừa lòng hay không?”

Thất Nhân cười cười nhận lấy: “Đại ca đưa, quả nhiên là trọng lễ.”

“Các người muốn hế nào?” Vân Lam kìm nén cơn giận của mình, nặng nề ngồi xuống.

“Bệ hạ, thần thiếp chỉ muốn xin ngài một đạo chỉ mà thôi.” Thất Nhân đi lên một bước.

“Đạo chỉ gì?” Cẩn rằng.

“Đạo chỉ thoái vị!”

Một câu nói xong, cả đại điện im lặng.

Đạo chỉ thoái vị. Trong lòng chúng đại thần ngay lập tức suy tính.

“Các người tưởng có thể thắng như vậy sao?” Vân Lam hừ nói: “Nhạc nhi!”

Một đám áo đen che mặt giả dạng từ trong chỗ tối đi ra chính là tập đoàn ám vệ thần bí nhất trong cung “Ngân Lang”.

“Những thứ tặc tử này, giết không tha!” Vân Lam hạ lệnh.

Lại thấy chúng ám vệ không nhúc nhích, Nhạc nhi thậm chí đi tới bên cạnh Thất Nhân.

“Các người, cũng muốn phản sao?” Vân Lam chỉ cảm thấy cả người máu như đông lạnh lại, đây là một thế lực bí ẩn nhất của hắn, vì sao cũng là tình cảnh này? “Các người không sợ phá lời thề thượng cổ sao?”

“Bệ hạ, lời thề thượng cổ của ‘Ngân Lang’ là chung thân cống hiến vì người cầm ngọc bài, vĩnh không phản bội!” Nhạc nhi nhẹ giọng nói.

Cho nên sao? Vân Lam mờ mịt. Ngọc bài kia không phải đã sớm không có sao? Cho nên phải thân phục thiên tử hoàng triều mới đúng.

Thất Nhân “ha ha” cười đến vui vẻ, lấy ra ngọc bài Ngân Lang: “Bệ hạ, ám vệ này, cuối cùng là truyền cho nhất mạch Dực Vương ta đây.”

Vân Lam cả người bỗng nhiên mềm nhũn ra, hắn thiên tính vạn tính, cũng không có tính tới điểm này. Bởi vì phụ vương khi đó không thấy ngọc này bài, hắn cũng không để ý. Sao có thể ở trong tay Dực Vương chứ?

Chẳng lẽ, hắn hôm nay liền mất hết ở đây sao?

“Bệ hạ!” Độc Cô hữu tướng bước nhanh tiến lên, che ở trước người Vân Lam: “Cựu thần thề thần phục.”

Ngay sau đó, đám người tự cho là trung nghĩa cũng xông tới: “Bọn thần thề chết theo bệ hạ.”

Thất Nhân đánh ngáp: “Cảm động quá. Các vị đại nhân thật đúng là ‘trung thần lương tướng’ nha. Nếu các vị thà chết chứ không chịu khuất phục, thà chết không sờn như thế, chúng ta không thành toàn hình như sẽ có chút không phải với hiền tích vĩ đại của các vị nha.” Đôi mắt lờ lờ sáng.

“Người, ai cũng phải có lúc chết. Bọn ta trung tâm với hoàng đế, tất sẽ lưu danh sử sách. Cho dù chết, vậy thì như thế nào?” Có người đồng ý lên tiếng: “Hừ! Tặc tử các ngươi sau trăm tuổi, cũng chỉ có thể bị người mắng muôn đời, hổ thẹn thiên cổ.”

“Đặc sắc a!” Thất Nhân vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Xem một chút, vị đại nhân này đồng ý cỡ nào, rất có tác phong dũng sĩ. Còn có người nào muốn nói nữa không?”

“Các ngươi tiểu nhân vô sỉ, ham sống sợ chết, không để ý tới lễ nghĩa liêm sỉ.” Có người liền đứng dậy, hướng phía Tả tướng cùng một đám thần tử phía sau Thất Nhân nói.

“Vị đại nhân này.” Thất Nhân cắt đứt: “Chẳng lẽ ngươi không sợ chết sao?”

Người nọ ngẩng đầu lên, hăng hái: “Bọn ta vì bệ hạ, vì trung nghĩa, lên núi đao, xuống biển lửa, cũng không chối từ!”

“Hay! Nói thật hay!” Thất Nhân một lần nữa vỗ tay, trong mắt hàm xúc ý tứ tán thưởng mười phần.

Đôi mắt sáng chuyển về phía Vân Lãm: “Vương gia, vị đại nhân này nói muốn lên núi đao, xuống biển lửa đây. Ngài cảm thấy như thế nào?”

Vân Lãm ánh mắt lạnh lẽo: “Thành toàn bọn họ là được!”

Thất Nhân vẫn cười đùa như cũ lên tiếng, lời nói của nàng cũng thật kinh hãi: “Thần thiếp cũng cảm thấy ý kiến này rất hay! Nhạc nhi, chuẩn bị núi đao, chuẩn bị biển lửa!”

109. Chương 109: Rời Kinh Đô

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi.

Sách sử ghi làm sao ghi lại biến cố này đây?

“Núi đao biển lửa, thử gan quần thần.”

Chỉ một câu, sao có thể nói hết đối trá cùng hèn nhát trong chuyện này?

Hiệu suất xử lý của ám vệ đúng là rất cao.

Chỉ trong thời gian một khắc, liền mang toàn bộ đạo cụ lên đại điện thiên tử.

Tám ván gỗ cấm đầy đại đao, bóng loáng chói mắt, truyền ra từng tiếng đao chạm vào nhau.

Vạc lớn đốt một đồng củi, ngọn lửa đỏ ngầu từng trận nổi lên, tranh nhau vọt khỏi đỉnh vạc, nhảy múa giống như lưỡi rắn độc.

“Thời gian cấp bách, tiểu phụ nhân cũng chỉ kịp chuẩn bị những đồ này cho các vị đại thần anh dũng. Mặc dù cách núi đao cùng biển lửa còn kém một chút, nhưng xét cho cùng cũng chạm ngưỡng một ít.”

Vừa nói, Thất Nhân vừa dạo bước đi tới trước lưỡi đao, lấy ra dải lụa, thử đao.

Chỉ nhẹ nhàng đụng, mảnh lụa kia đã bị cắt ngọt một cái, không thừa ra một sợi tơ nào.

“Chắc chắc, đao này đúng là rất sắc bén.”

Lại chậm rãi bước tới bên cạnh vạc hỏa, đem mảnh lụa kia ném vào.

Chỉ chớp mắt một cái lập tức biến thành tro bụi.

“Ừ. Lửa cháy cũng rất vui.”

Giương mắt, cười, làm bộ dáng cúi người mời: “Chư vị đại nhân, người nào tới trước?”

Mọi người trước còn nói hùng hồn sau khi thấy những đồ này được bày lên, liền ngậm ngẩn cả người.

Nói đến trung quân ái quốc, ai cũng có thể nhắc lên mấy câu như vậy. Nào có ai nghĩ đến, người này thật sự khiêng lên những thứ kia?

Chẳng lẽ, thật muốn giẫm lên bàn đào này, nhảy vào vạc lửa kia, làm người anh dũng hy sinh thân mình sao?

Hai bên bất kể là bên nào, thì dính vào đó cũng khẳng định là chết đi.

Mọi người âm thầm nuốt nước miếng. Không ai nói chuyện, không ai dám tiến lên một bước.

“Vị đại nhân này, ngài mới vừa rồi nhiệt huyết sôi trào như vậy, vậy ngài tới trước thì tốt rồi.” Thất Nhân chỉ đích danh về phía vị quan viên nói lên câu “núi đào biển lửa”.

Người nọ sắc mặt trắng bệch, lui về phía sau một bước. Cái này là làm thật, sao có thể so sánh với chứ? Núi đào như vậy, biển lửa như vậy, làm sao bảo người ta “không chối từ”?

“Các vị, sợ nàng làm gì?” Độc Cô hữu tướng ở phía sau dẫn đầu hô một tiếng: “Hôm nay, cũng thật sự có thể đoán được ai là trung thần ai là phản bội rồi. Bây giờ, những thứ đáng phản bội này toàn bộ đều tụ ở đây. Chỉ cần có thể một lưới bắt hết, thì tại sao phải sợ nàng làm chi?”

Mọi người oán hận, cái này nói rất đúng. Nhưng mà bằng bọn họ mấy người này có thể đánh lại những người đối diện hơn nữa bên trong còn bao gồm võ tướng sao?

“Độc Cô đại nhân là muốn nói tới tinh vệ Độc Cô gia của ngài sao?” Thất Nhân vẻ mặt rất là dễ thương.

Tinh Vệ? Tim Vân Lam đột nhiên đập rộn lên, đúng! Còn có Tinh Vệ! Nhưng câu tiếp theo của Thất Nhân liền đem hấn đánh càng sâu vào trong dạ ngục.

“Theo như ta biết, những Tinh Vệ kia lúc này đang cùng tiểu thái tử chơi trò chơi nha.”

“Cái gì?” Độc Cô hữu tướng vẻ mặt khiếp sợ. Chẳng lẽ Hồng nhi đã.

Một trận tĩnh lặng.

“Vân Lãm a Vân Lãm, người cho rằng như vậy có thể thay thế được trăm sao?” Vân Lam đột nhiên cười to hai tiếng: “Loạn thần cuối cùng cũng vẫn là loạn thần. Người cho rằng hôm nay bức vua thoái vị là có thể ngồi vững vàng ở giang sơn này sao?” Nụ cười cuồng vọng.

Vân Lãm ngưng mắt.

“Ai nói là Vương gia nhà ta muốn ngồi lên cái ghế này?” Một câu lạnh lạnh vang lên cắt đứt tiếng cười của Vân Lam.

Trợn mắt nhìn về phía Thất Nhân. Nữ nhân này, mới vừa nói gì? Không phải là Vân Lãm muốn đoạt vị, vậy bọn họ đang làm cái gì?

Chúng thần cũng kinh ngạc. Vậy làm ra cục diện này là vì cái gì?

Vân Lãm liếc mắt nhìn Thất Nhân.

“Là tiểu thái tử, con ruột của bệ hạ, tiểu ngoại tôn của Độc Cô đại nhân.”

“Xoạt xoạt xoạt”, tất cả ánh mắt đều bắn về phía Độc Cô hữu tướng hiện đã chìm vào đờ đẫn.

“Độc Cô Chỉ!” Vân Lam chợt quát: “Thì ra là người cũng là lòng lang dạ sói. Còn giả bộ giống như thật.”

Độc Cô hữu tướng vội vàng giải thích: “Bệ hạ minh giám. Vi thần đối với bệ hạ tuyệt không hai lòng. Đừng tin tưởng lời nói nhảm kia của tặc nhân!”

“Nói nhảm? Trẫm xem người mới là nói năng bậy bạ. Nếu không hai lòng, Tinh Vệ của Độc Cô gia nhà người đi đâu rồi? Độc Cô gia người mưu đoạt soán vị, càng là loạn đảng trong loạn đảng.” Trong mắt đỏ bừng, đã bị đả kích làm cho đầu óc mụ mị.

Nhảy dựng lên, rút ra một thanh kim kiếm sau lưng long ỷ, liền nhào tới trước người Độc Cô hữu tướng.

Độc Cô Chỉ không kịp đề phòng, vị trí nơi trái tim ngay lập tức bị đâm một kiếm.

Một búng máu từ trong miệng phun ra, mặt hắn tràn đầy vẻ không thể tin: “Bệ hạ.”

Vân Lam hung hăng rút kiếm ra.

Độc Cô Chỉ đôi mắt trắng dã nhất thời ngã xuống đất, đứt hơi bỏ mình.

Nhóm đại thần nguyên bản vây bốn phía quanh Vân Lam đều kinh hãi tản ra. Nhìn bệ hạ bộ dạng như vậy, đã giết đỏ cả mắt rồi. Nguy hiểm quá!

Vân Lam tiến lên trước mấy bước, cầm kiếm chỉ vào chúng thần: “Các người tất cả đều là những kẻ làm loạn giang sơn của ta! Tất cả đều đáng chết! Trẫm giết các người!”

Quơ kiếm, không có chiêu thức gì cứ thế nhào về phía mọi người.

Thất Nhân cau mày, Vân Lam này đại khái là bị tập kích liên tiếp hành hạ đến điên cuồng rồi.

Khóe mắt liếc nhìn về phía thân hình Vân Lãm lay động, vội vàng túm lại. Lúc này, hắn động thủ chính là nhược điểm. Hắn phải làm thiên cổ nhất đế, không thể dính vào bất kỳ máu tanh gì. Những chuyện này, nên nài để làm thì tốt hơn.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhạc nhi. Nhạc nhi gật đầu, vọt người phi tới phía sau Vân Lam, nhanh mạnh mẽ điểm một huyệt.

“Keng” một tiếng, kiếm vàng rơi xuống đất, giòn vang.

Vân Lam cứng người tại chỗ.

Thất Nhân từng bước tiến lên, khuôn mặt xinh đẹp, cất cao giọng nói: “Chư vị, bệ hạ đã bị tâm ma quán thân, các vị cũng có thể làm chứng. Nhưng thiên hạ này, không thể một ngày không có vua? Tiểu phụ nhân mặc dù không hiểu triều đình phong vân, nhưng vẫn hiểu được những thứ nông cạn này. Bệ hạ thoái vị, tiểu thái tử kế vị, rất thích hợp. Các vị nghĩ thế nào?”

Lập tức, hai phái đại thần trong bụng so đo tính toán. Quả thật, đây là lúc lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, tiểu thái tử kế vị, đối với hai phái cũng không có chút tổn thương nào.

Lập tức, rồi rít gật đầu đồng ý, không có dị nghị.

Một cuộc chính biến nhìn như sẽ tạo nên gió tanh mưa máu lại ngay lúc này lặng yên không một tiếng động kết thúc.

Dân chúng chỉ nghe triều đình ban chỉ: bệ hạ đột ngột bệnh nặng, truyền ngôi cho tiểu thái tử, hoàng hậu trước kia buông rèm chấp chính.

Triều đình như cũ gió êm sóng lặng, nét mặt hài hòa.

Kinh thành vẫn có khí phái kinh đô, phồn hoa náo nhiệt, buôn bán thịnh vượng.

Trên phố cũng chỉ cho trận biến thiên này là chuyện tiểu lâm để nói, dù sao, chuyển biến hôm nay, cũng là con của bệ hạ không phải sao? Con kế vị cha, là bình thường. Nhưng mà “con” này mới bao nhiêu tuổi, hẳn là có người từ đó ngư ông đắc lợi đi.

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Tất cả đều khốn kiếp!” tiếng quát lớn, truyền ra từ Chiêu Hoa điện. Cộng thêm tiếng “choang” “bịch” của đồ vật đổ xuống đất.

Cung điện vốn sắc sỡ loá mắt, lúc này cũng bởi vì chủ nhân thất thế, mà ảm đạm rất nhiều.

Độc Cô Hồng đề phòng Vân Lam, phái Tinh Vệ trông chừng Chiêu Hoa điện thật chặt, đem Vân Lam nhốt ở trong nội cung Kim điện này.

Thất Nhân đẩy cánh cửa, đi vào.

Đế vương ngày trước, lúc này đầu tóc rối bù, quần áo không ngay ngắn, chỉ có cảm giác chán chường.

“Người tới làm cái gì?” Vân Lam tàn bạo nhìn nàng: “Người là đến chê cười trẫm sao?”

Lúc này, hắn không thể không nói, là do hắn xem thường nữ nhân này. Hắn chỉ cho rằng đề phòng Vân Lãm là được, bây giờ nghĩ lại, rất nhiều chuyện hắn là đều do nữ nhân này giở trò.

Bởi vì nàng, khiến lính bị chúng bạn xa lánh, rơi vào tình cảnh như vậy.

“Ai mà rảnh rỗi đi quản người?” Thất Nhân cũng không quản được giọng nói tức giận của mình. Nếu không phải bởi vì cái kẻ thối nát này, Tam Huệ sao lại đến nông nổi như vậy.

Phủ tay, ném cho Vân Lam một phong thư. Rồi xoay người rời đi.

Đi vài bước, rốt cục không nhịn được, ngừng lại, trong mắt tràn đầy chán ghét: “Người tỉnh ra chưa? Vì vị trí kia, người mất đi còn chưa đủ nhiều sao? Thương tổn hại người còn chưa đủ nhiều sao?”

Nếu không phải vì Tam Huệ, nàng cần gì phải nói nhảm cùng hắn nhiều thế này?

Vân Lam ngơ ngác nhìn phong thư trên tay, thể chữ xinh đẹp quen thuộc kia là của Tam Huệ: Thân gửi Bộ hạ.

Vân Lam đột nhiên nhớ tới, Huệ Nhi, nàng đâu?

Ra khỏi Chiêu Hoa điện, Thất Nhân từ trong ngực lấy ra một phong thư khác viết “Thân gửi Tiểu Thất”.

Nặng nề than thở. Hôm đó nàng quay lại đi tìm Tam Huệ, muốn đón nàng ấy xuất cung, lại chỉ tìm được hai phong thư này.

Nàng tìm tất cả các chỗ, nhưng lại không thể tìm thấy bóng dáng Tam Huệ.

Tam Huệ lớn như thế nhưng lại biến mất từ trong nội thành.

Lấy ra phong thư, nhìn lại một lần.

“Tiểu Thất, lúc muội thấy được phong thư này, tỷ chắc đã rời khỏi kinh thành rồi. Có người nói cho tỷ biết, muội không có chuyện gì. Tỷ thật yên tâm.

Tiểu Thất, muội trước kia sớm đã khuyên tỷ nên rời đi thôi. Nhưng tỷ cũng không nghe. Tự cho là mình có thể thay đổi được lòng chấp nhất của bộ hạ đối với ngôi vị hoàng đế kia.

Nghĩ đến, là tỷ đánh giá mình quá cao.

Tỷ nghĩ muốn đi ra xem một chút phong cảnh bên ngoài, tỷ muốn một mình yên lặng một chút.

Không cần phải lo lắng, không cần tìm tỷ.”

Thất Nhân nhíu mày, Tam Huệ một mình sao có thể từ trong nội thành đi ra? Một mình nàng có thể đi tới nơi nào chứ?

Trong thư kia nói “có người” rốt cuộc là người nào?

Nàng đã hỏi Hải Đường, Nhạc nhi, Nhị Tuyết, Lâm Duẫn Chi, thậm chí cả Cơ Y Duệ, đều nói chưa từng thấy qua Tam Huệ, như thế nào lại có người nói cho nàng biết tình huống của mình?

Chuyện này, sao lại lộ ra nhiều điều quỷ dị như vậy?

Chỉ mong, Tam Huệ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cất bước, đi về phía bên trong cửa thành.

Cái chỗ này, hắn là sớm rời đi một chút cho thỏa đáng. Tân đế đăng vị, tuy nói vui mừng, nhưng mà, lúc này người trong thành, có ai không biết chuyện xấu trong đây?

Vạn nhất Độc Cô Hồng kia trở mặt, muốn truy cứu tội trạng gì. Vậy thì cũng phiền toái.

Không phải nài sợ cái thế lực nhỏ nhỏ kia của Độc Cô Hồng, chỉ là cảm thấy chuyện hoàng cung quyền lực, cũng rất phiền toái.

Thật vất vả mới bố trí cục diện này, nàng không muốn nhanh như vậy liền làm hỏng, vẫn là sớm rời xa, mới là thượng sách.

Trước đó, nàng đi tử lao một chuyến, đem tiểu Hồ phù ném trả lại cho Hách Liên Tâm Nhụy.

Lại đem Hồ Phù đại biểu binh quyền giao cho Liên tướng quân.

Quyền lực liên tiếp phân chia, từ đó chôn xuống mầm tai hoạ, khiến triều đình không lâu sau lại thay đổi lần nữa. Tất nhiên cái này nói sau.

Bên trong cửa thành, sớm có xe ngựa của vương phủ đang chờ.

Màn xe nhấc lên, xuất hiện gương mặt ôn hòa của nam tử áo bào trắng, vươn tay về phía Thất Nhân.

Cuộc đời này, chính là như nàng mong muốn, chấp tay tới già.

Thất Nhân mỉm cười, đưa tay qua.

Cuộc đời này, chính là chàng tới chỗ nào, ta đi tới đó.

Đường xa xa xa, xe ngựa xóc nảy.

Thất Nhân tựa vào trên vai Vân Lãm: “Những người khác đâu?”

“Đi trước rồi.”

“Vậy tại sao không đem nó mang đi luôn?” Thất Nhân khoe miệng co rút, bất đắc dĩ được nhìn Cầu Nhi nào đó vô lại ôm lấy bắp đùi của mình.

Vân Lãm như ném cây đao quét qua một cái: “Nó không muốn đi.” Hắn thật là bức mình, mấy người Nhị Tuyệt làm sao tha cũng không tha được nó.

Đáng tiếc ánh mắt người nọ có đao kiếm thế nào cũng đều nhấn nhủ không tới được Cầu Nhi thần kinh chậm lụi kia. Người nọ chỉ đành phải buông tha, lựa chọn không nhìn.

Thất Nhân nâng mắt, nhú nhú mày: “Vẫn là bộ dáng nguyên bản đẹp mắt.”

Vân Lãm giơ tay lên, lấy xuống mặt nạ, lộ ra bộ mặt núi băng vạn năm bất động.

“Nghĩ thế nào lại để cho tiểu thái tử kế vị?” Vân Lãm mở miệng.

“Nếu ta nói nguyên nhân là ta không muốn chàng sớm như vậy liền ngồi lên vị trí đó, chàng sẽ như thế nào?” Thất Nhân gục trên ngực Vân Lãm, nghe nhịp tim đập quy luật của hắn, hỏi.

Không đợi Vân Lãm trả lời, nàng lại nói: “Thật ra thì, nếu như có thể, ta thật không muốn đi cái chỗ kia, ngồi lên vị trí đó.”

Trong mắt Vân Lãm hiện lên tia sáng: “Nếu như là nàng muốn”

“Nhưng mà, đây là phương châm nhiều năm như vậy của chàng, dĩ nhiên không thể bỏ dỡ giữa chừng.” Thất Nhân cắt đứt: “Chàng không đi chiếm vị trí kia ỉn, chẳng phải sẽ khiến cho bọn hắn ngược lại tới van cầu chàng.” Trần đầy tự tin.

Vân Lãm thông minh, vốn cũng suy đoán như thế, lúc này từ trong miệng Thất Nhân chứng thực, lại càng khẳng định. Quả nhiên, giống như suy nghĩ của mình.

“Chúng ta đừng vội về Nam Cương.” Thất Nhân nói nhỏ, “Chúng ta thấy núi liền dạo, thấy nước liền chơi, có được hay không? Cuộc sống nhàn nhã đi chơi như vậy, sợ sau này cũng sẽ không có.” Tinh thần có chút sa sút, có chút khổ sở. Nếu Vân Lãm thật muốn làm đế vương, đó chính là cả ngày bị ngăn ở bên trong bức tường cao kia.

Trong lòng Vân Lãm căng thẳng, Thất Nhân xem ra thật sự không muốn đi lên cái ghế kia. Hai cánh tay ôm chặt lấy người trong ngực: “Sau này cũng sẽ có cơ hội.” Giống như cam đoan.

Thất Nhân ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt thâm thúy giống như hồ nước của Vân Lãm.

Bốn mắt nhìn nhau, tình ý liên miên.

Tình sâu thăm thẳm, cảm thấy bao khó khăn đều tự động giảm xuống.

Bên trong xe ngựa, xuất hiện cảnh uyên ương.

Đôi môi giao nhau như keo dán, quấn thật chặt lại với nhau.

Bọn họ như đã quên, lần này, còn có một cái đèn lồng lớn lờ lờ tỏa sáng ở đây.

Cửu Nhi ngẩng đầu, thấy một màn như vậy, lập tức nổi giận.

Đứng dậy, không nói hai lời, liền giương nanh múa vuốt đánh về phía Vân Lãm.

Thất Nhân tinh mắt, lập tức quay vòng, tránh qua, né đi.

Vân Lãm đang ăn môi nhỏ, ăn thật ngon, đột nhiên trước mắt một mảnh tối đen, trong nội tâm thầm kêu không tốt rồi. Cuối cùng vẫn là không tránh được hắc thủ của Cửu Nhi. Cửu Nhi dụng ngã ở trên người Vân Lãm, về mặt dương dương đắc ý.

Hừ! Ai bảo nam nhân này dám ăn đậu hũ của chủ nhân nhà mình. Đặt mông ngồi cho chết.

Vân Lãm dùng hết khí lực đẩy rồi đẩy.

Cửu Nhi dùng sức ngồi lại ngồi.

Trong nháy mắt, cả xe ngựa thành một cuộc chiến giữa người và đại cửu.

Thất Nhân tựa vào một bên cửa sổ, buồn cười nhìn người và thú đấu vật đối kháng lẫn nhau.

Bởi vì vậy bên trong xe ngựa kịch liệt chấn động, xóc nảy càng thêm lợi hại. Khiến hai người mã phu bên ngoài xe cũng không khỏi sờ đầu, thầm nói đường này có phải nên tu sửa hay không?

Giờ phút này, dọc theo đường đi lảo đảo, thế cho nên đội ngũ Cổ Thanh Ảnh chậm hơn Vân Lãm vài ngày lúc này mới vào kinh đô, giờ mới biết được chuyện thay Tân Đế.

Cổ Thanh Ảnh há to miệng, thật lâu vẫn còn thẫn thờ, nhanh như vậy liền đã biến thiên rồi? Nhưng mà tại sao lại là tiểu thái tử kế vị?

Sau đó thầm mắng Vân Lãm không trọng nghĩa, mình chạy đi, tại sao cũng không lưu lại tin nhắn gì?

Quay đầu lại nhìn một chút, xem chừng hiện tại dùng khoái mã đuổi theo, cũng sẽ kịp người nọ.

Lập tức, quay đầu ngựa lại, vung mạnh roi ngựa: “Giá” một tiếng, cười trên hắc mã liền giống như tên rời khỏi cung bay đi, từ trong kinh thành xông ra ngoài.

“Ninh vương!” Quân Nghị giơ tay lên, hô. Về mặt không giải thích được. Người này, lại muốn đi đâu?

Này tốt rồi, chủ tướng, phó tướng hoàng triều mang binh đi Nam Cương, tất cả đều không thấy. Cái này bái kiến, nên bẩm báo như thế nào với tân đế đây?

110. Chương 110: Bốn Kẻ Đồng Hành

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vốn là hành trình hai người tình ngọt mật ý trở về Nam Cương lại thêm ra một con Cửu Nhi, Vân Lãm coi như có thể chịu được. Dù sao như thế nào nhìn, thì Cửu Nhi này cũng chỉ là một con súc sinh.

Nhưng mà nếu như trong đó lại thêm một kẻ khác om sòm âm ỉ bên tai, mà còn hoàn toàn không biết điều, không hiểu tránh mặt Cổ nào đó, thì Vân Lãm liền có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ thấy, bên trong xe ngựa vốn là hai người một chó lúc này đã thành ba người một chó.

Một người nọ sau khi vượt qua một quãng đường lúc này đang cùng Cửu Nhi thân thiết.

Một người một chó, cộng thêm hai vị khách giả, sao có thể không náo nhiệt được.

Cố Thanh Ảnh đối với Cửu Nhi này đã sớm mơ ước hồi lâu, lúc này cuối cùng cũng có cơ hội tiếp xúc thân mật, sao có thể bỏ qua thời cơ thật tốt này?

Trước dùng một ngón tay đùa giỡn, chọc chọc. Thật đúng là thân thể cơ bản mười phần.

Lại thêm một bàn tay vuốt ve. Oa! Thịt trên bụng này thật đúng là trơn mềm nha.

Cuối cùng thật sự không nhịn được, ôm một cái. Cửu Nhi này thật sự là đáng yêu.

Vừa lòng cọ cọ.

Cửu Nhi lông mày dựng thẳng, cho tới bây giờ cũng chỉ có nó ra tay với người khác. Lúc nào lại bị người bên cạnh đùa bỡn lưu manh rồi?

Không được, phải chiếm lại quyền chủ động.

Lập tức, Cửu Nhi phản công lại.

Cố Thanh Ảnh cười càng vui hơn.

Mà cả xe ngựa, lúc này lại là một trận xóc nảy hoa hoa lệ lệ.

“Đi ra ngoài!” Rốt cục, khuôn mặt như băng của Vân Lãm cũng bị nứt ra rồi.

Cố Thanh Ảnh còn không kịp nhìn, không hiểu trả lời một câu: “Không ra!”

Thần kinh Vân Lãm lại bị Cố Thanh Ảnh kích động rồi, gân xanh nổi lên. Thật muốn đem này hai kẻ chướng mắt này đập xuống xe.

Thất Nhân ngồi phía đối diện cười nhìn cảnh khó gặp này. Chẳng lẽ Cố Thanh Ảnh kiếp trước là huynh đệ của Cửu Nhi sao? Này kẻ này, thật đúng là không phải hợp bình thường đây.

Lại nói, không lâu trước, Cửu Nhi đang cùng Vân Lãm đấu đá thống khoái. Thình lình nghe bên ngoài một tiếng ngựa hí, sau đó chỉ cảm thấy xe ngựa nhoáng một cái. Hiển nhiên có người nhảy lên xe.

Chỉ nghe người đánh xe ở bên ngoài hô một câu: “Ngài. . . .”

Màn xe liền bị kéo ra, thấy Cố Thanh Ảnh cúi người xuống, không chút khách khí đi vào.

Trong xe hai người một con chó sáu con mắt thật chặt nhìn thẳng vị khách không mời mà đến này.

Cố Thanh Ảnh ngẩng đầu lên, một bộ mặt đầy ảo não. Lúc thấy Cửu Nhi cùng Vân Lãm đang quần lấy nhau, hai tròng mắt lập tức mở lớn phóng ra tia sáng kỳ dị, giống như quên mất sâu não lúc trước, chỉ kích động nói một tiếng: “Rốt cục lại gặp được người!” Vừa nói, liền thẳng tắp xông tới.

Một bên Thất Nhân không nhịn được thân thể run lên, lời này nói xong sao lại có cảm giác thật giống như một đôi tình nhân hồi lâu không gặp bộc lộ nhớ thương nha, giọng nói mập mờ như vậy? Cái gì gọi là rốt cục lại gặp được? Cố Thanh Ảnh cùng Vân Lãm không phải là ở chiến trường Nam Cương ngẩng đầu không thấy cúi đầu đều thấy suốt mấy tháng sao?

Bên trái Vân Lãm nhảy nhót, cùng Cửu Nhi cực kỳ ăn ý lập tức tách ra, mỗi bên một hướng, lùi về mấy bước.

Vân Lãm xoay chuyển đúng lúc, xoay người một cái ngồi xuống bên cạnh Thất Nhân, yên ổn bình tĩnh ôm lấy Thất Nhân.

Cố Thanh Ảnh cũng là dùng sức quá mạnh, chỉ nghe “phịch” một tiếng, khuôn mặt hung hăng đập vào thanh chắn trong xe, hoàn toàn chụp không khí, rồi lại khiến xe ngựa hung hăng rung chuyển mấy cái.

Thất Nhân không đành lòng nhắm mắt lại. Nghe thanh âm này dĩ nhiên là cực đau rồi.

Nhiều lần kịch liệt rung chuyển khiến cho Thất Nhân bắt đầu lo lắng tuổi thọ của cái xe này còn có thể kiên trì bao lâu.

Cố Thanh Ảnh “ui” một tiếng, xoa xoa mặt, bắt khuất đứng lên. Quét một vòng bên trong xe, ánh mắt thẳng tắp nhìn Cầu Nhi, mắt lộ ra vẻ tham lam, giống như một đại thúc lừa gạt trẻ con, từ trong lòng ngực lấy ra một viên kẹo, toét ra nụ cười nịnh nọt, giọng nói ôn nhu: “Ngoan! Cầu Nhi, đừng động nha. Ca ca i ăn kẹo.”

Trong nháy mắt Thất Nhân giống như bị sét đánh, thật lâu không thể nhúc nhích. Thì ra yêu nghiệt này vừa bắt đầu là nói chuyện đối với Cầu Nhi, nàng còn đang nghĩ có phải Cố Thanh Ảnh có dạng tình cảm thâm hậu khác đối với Vân Lãm hay không. Xem ra là tư tưởng của nàng hơi có phần quá rồi.

Nhưng điều này cũng không có thể trách nàng, lúc trước bị tình cảm Nhị Tuyết đối với Nhược Thủy nam trang kia kích thích đến, mà Cố yêu nghiệt bên cạnh lại không có nở rộ hoa đào, khó tránh khỏi khiến cho nàng có ý nghĩ kỳ quái.

Lại nhìn bộ dạng thâm tình chân thành của hắn đối với Cầu Nhi, Thất Nhân không khỏi nổi vài tầng da gà.

Đảo mắt nhìn Vân Lãm, mặc dù không rõ ràng. Nhưng thịt trên mặt da này cũng đã giật giật một chút. Hiển nhiên cũng là bị Cố Thanh Ảnh làm cho rùng mình mấy lần.

Cầu Nhi cho tới bây giờ chính là tham tham, là con thú cực kì tham ăn, ngoan ngoãn đứng yên trước mặt Cố Thanh Ảnh.

Miệng Thất Nhân liền co rút, Cầu Nhi này bị bán còn muốn kiếm tiền cho người ta hay sao?

Đáng tiếc Cầu Nhi rất phúc hắc, ăn kẹo của người ta xong, lập tức trở mặt, cố tình hết lần này tới lần khác không để cho Cố Thanh Ảnh giữ được trò gì.

Cho nên, hiện tại ở trong xe là cảnh tượng như vậy.

“Người nhanh như vậy chạy tới làm cái gì?” Vân Lãm hé miệng, ném ra mấy chữ.

Này không hỏi còn tốt, vừa hỏi liền chạm đến đến oán khí trong lòng Cố Thanh Ảnh. Nhanh như vậy? Còn ngại hắn đến sớm hay sao?

Ôm Cầu Nhi, thân thể ngồi thẳng, ai oán nhìn thẳng Vân Lãm: “Tên chết tiệt không có lương tâm, chuyện kết thúc, muốn đi cũng không nói cho ta biết một tiếng. Các người trái lại cứ thế mà chạy. Để ta một người ở lại trong hoàng thành chỗ ác quỷ quần thân kia làm cái gì? Ta không chạy, chẳng lẽ ở lại đó làm vật hy sinh trong cuộc chiến của bọn họ sao?”

Vừa nói, vẫn không quên chảy vài giọt nước mắt nước mũi, đem bộ dáng tiều tụy phụ ủy khuất phát huy đến mức tận cùng: “Cũng là người khuôn mặt núi băng như người chết kia, ta nếu không phải là vì người, thì sẽ đi tới cái chỗ làm người ta chán ghét đến cực điểm kia sao? Đến cuối cùng, người được rồi, lại bỏ rơi ta.”

“Khụ khụ.” Thất Nhân thật sự là không nhịn được ho hai tiếng. Yêu nghiệt này thật là nói cũng quá dư thừa tình cảm nha.”Bỏ rơi” ? Từ này cũng dùng đến rồi. Cả người Thất Nhân thành linh run run một cái.

“Đại tẩu, cổ họng không tốt sao? Uống chén trà nhuận giọng một chút?” Cố Thanh Ảnh nói một câu với Thất Nhân, rồi lại tiếp tục chuyển hướng về phía Vân Lãm, lên án, “Người nói xem, người cứ như vậy vứt bỏ ta, còn không làm cho chúng ta thất vọng sao?”

Khóe mắt Thất Nhân không chịu được nhảy nhót, lại để cho hắn nói tiếp, không biết muốn tiếp tục bao lâu. Vội vàng nói sang chuyện khác: “Ninh vương, ngài thẳng trận trở về, tân đế thưởng cái gì cho ngài nha?”

“Thưởng?” Cố Thanh Ảnh khinh thường ừ hử một tiếng: “Ta nào đâu có biết thưởng cái gì, đến trong cửa thành, biết được chuyện bên trong, ta liền đuổi theo các người tới đây.”

Hắn là hết lòng vì việc chung. Đối với đế vương là không kính đây. Nếu là cấp trên so đo chút, nhất định sẽ giận dữ, thậm chí thêm vào ít tội.

Thất Nhân quay đầu, nhìn về phía người đối diện Cố Thanh Ảnh một mắt không thèm để ý chút nào. Thất Nhân mỉm cười, người này tâm tính vốn là cực kỳ lạnh nhạt, coi những thứ tục tĩu kia là rác rưởi a, lại là một người Vân Lãm nằm giấu ở bên cạnh Vân Lam thời gian lâu như thế, cũng đúng là người có nghĩa, đối với bằng hữu cũng thật là tốt không phải nói.

Một người như thế rất được Thất Nhân thưởng thức.

Thất Nhân tán thưởng đánh giá Cố Thanh Ảnh.

Đánh giá tỉ mỉ như vậy lại khiến người bên cạnh toát ra một bình dấm chua, vị chua tràn ngập cả trong xe, một phen xoay lại khuôn mặt của Thất Nhân, đối diện khuôn mặt như tảng đá kia của mình.

Di di di? Cố Thanh Ảnh không vui. Không phải là cùng nương tử của hần nói vài lời thôi sao, còn không cho?

Vậy mà, Vân Lãm lại khê mở môi mỏng, nói một câu: “Hần không đẹp.”

Thất Nhân buồn cười. Những lời này Vân Lãm vừa nói không biết có chút chột dạ nào hay không. Mặt Cố Thanh Ảnh nhìn như yêu nghiệt nếu như còn không đẹp mắt, nàng thật không biết là như thế nào mới dễ nhìn đây.

Một câu nói cũng khiến cho người đối diện kia phát điên. Mình khó coi? Chẳng lẽ ý tứ của hần là khuôn mặt núi băng như người chết của hần mới là dễ nhìn? Hần ghen liền ghen đi, sao lại lấy lý do này để kích mình có phải hơi quá đáng một chút hay không?

“Này! Người gọi người đến nhận xét đi, để người ta nói khuôn mặt người chết của người đẹp mắt hay là tuyệt thế giai công tử như ta đây khiến cho người khác vui vẻ. Cũng biết người cái tên này không có lương tâm mà. Thấy sắc vong nghĩa, có nương tử không cần huynh đệ.” Cố Thanh Ảnh nhớ tới lý do mình ở trên xe này, lại bắt đầu oán niệm: “Người thậm chí ngay cả chuyện vứt bỏ huynh đệ như vậy đều làm ra” Đem Vân Lãm lên án thành một người tội ác tày trời.

Da thịt trên mặt Vân Lãm liền run lên mấy cái: “Không nói cho người, người cũng sẽ đuổi theo.”

Cá tính Cố Thanh Ảnh, hần như thế nào không biết? Cho nên, hần không phải là dọc theo đường đều để lại ký hiệu cho hần sao?

A? Cố Thanh Ảnh nhất thời không còn lời nào để nói. Nếu người này hiểu rõ mình như vậy, lần này liền bỏ qua cho hần thôi. Dù sao cũng là nhìn đủ vẻ mặt biến hóa trên mặt hần rồi. Thôi! Nhiều năm như vậy, lại cũng chỉ có thể nói khiến cho da mặt hần động hai cái như thế mà thôi, thật là không có cảm giác thắng lợi.

Còn không bằng cùng Cầu Nhi cùng nhau chơi đùa, cho lòng thư sướng một chút, Cầu Nhi này vẻ mặt đều phong phú hơn so với kẻ mặt chết kia nha.

Cho nên, không hề để ý tới Vân Lãm nữa, cùng Cầu Nhi chơi đùa.

Một người một chó, nháo, ở trong xe lăn qua lăn lại, biến thành người lau nhà, đem sàn nhà lau đến độ bóng lưỡng phát sáng.

Thỉnh thoảng đụng vào cánh cửa, đụng vào ghế dựa, đụng vào bàn nhỏ bày đồ ăn vặt, phát ra tiếng “rầm rầm”.

Người đánh xe phía ngoài thật buồn bực, nơi này rốt cuộc đang làm vận động kịch liệt gì vậy?

Khuôn mặt băng lạnh của Vân Lãm nứt rồi lại nứt, hai cái đèn lồng này phát sáng như vậy rồi, lại còn âm ỉ như thế?

Thất Nhân “vèo” một tiếng uống một ngụm trà, cực kỳ bình tĩnh. Nếu mệnh của xe ngựa này đã nhất định không lâu, vậy thì nên hưởng thụ giờ khắc hiện tại này đi.

Một canh giờ. Hai canh giờ.

Hai kẻ dư thừa tinh lực này vẫn còn đùa không biết mệt chút nào.

Hai vị khán giả hiển nhiên đã đến bờ chuẩn bị sụp đổ rồi.

Thất Nhân rơi đủ hắc tuyến, hai kẻ này, quả nhiên so với thân huynh đệ còn thân hơn.

Vân Lãm nhắm mắt lại, không thể nhìn được nữa, rốt cục, há mồm: “Người. . . .”

Vừa mở miệng, lại nghe “rầm” một tiếng vang thật lớn.

Sau đó, dần dần an tĩnh, hết thấy yên lặng.

Thất Nhân ngẩng đầu, hai kẻ mới vừa rồi còn đang ồn ào đã không còn bóng dáng.

Đột nhiên, cảm thấy phạm vi bên trong xe ngựa này nhìn cũng trống trải không ít?

Lại cẩn thận nhìn lên, khóe miệng Thất Nhân không khỏi co rút mạnh, chỉ cảm thấy quạ bay trên đỉnh đầu.

Bốn bề bức tường của xe ngựa rốt cục không chịu nổi đòn nghiêm trọng, ầm ầm ngã xuống đất. Chỉ còn một khối bản lề còn gác ở trên bánh xe, chống đỡ hai người Thất Nhân. Mà hai con tuấn mã phía trước, đã tung vó, khoan khoái xông về phía trước.

Xe ngựa đặc chế siêu rộng của Dực Vương Phủ cuối cùng cũng không làm thất vọng kỳ vọng của Thất Nhân, lúc Cổ Thanh Ảnh cùng Cầu Nhi kịch liệt đụng nhau vô số lần, đã hoa hoa lệ lệ tan tác.

Mà hai kẻ đầu sỏ gây ra đi đâu rồi, Thất Nhân lại nhìn phía bên trái, thấy hai kẻ bị đá văng ra, còn tựa như không hề hay biết, vẫn ở trên đồng cỏ khô tiếp tục chơi đùa.

Lại nghe phía đằng trước truyền đến một tiếng than “ôi”.

Thất Nhân đảo mắt, không khỏi thở dài. Vô tội nhất đúng là vị phu xe này rồi, bị hai kẻ này liên lụy đến, lúc này bị ván cửa đánh bay ra ngoài, té trên mặt đất đau đến bò không dậy nổi đây.

Gân xanh của Vân Lãm bạo phát hét lên: “Cổ, Thanh, Ảnh!”

111. Chương 111: Quán Trọ Phượng Lai

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi.

Đi qua một trấn nhỏ, không có tữu lâu tấp nập như ở tỉnh thành lớn, trừ nhóm người cướp giết, thì cũng có một vẻ phong tình mộc mạc.

Các phụ nhân giặt đồ bên sông, nhóm tiểu phu túm năm tụm ba, khói bếp nhà nông mờ mờ, không nơi nào không hiện lên sự yên lặng an bình.

Chỉ là, bây giờ xuất hiện đoàn người này cũng khiến ắt đám người nông gia kia sửng sốt.

Hai nam một nữ đi bộ đi tới, ăn mặc dù không cực kỳ hoa lệ, nhưng cũng là đoan trang hào phóng, khí chất bất phàm, so với những người nông gia bọn họ gặp mỗi ngày thật là khác nhau quá nhiều. Vừa nhìn, liền biết, ba người này không phú cũng quý.

Hai nam nhân phía trước vẻ mặt băng hàn, làm cho người ta có cảm giác chớ tới gần, nữ lại là nụ cười đáng mến, mặc dù không phải là tuyệt đại giai nhân, vẻ ngoài hơi có chút ngậy thơ, song đôi mắt đen nhánh trong trẻo lại làm cho người ta cảm giác linh khí vô hạn.

Nam tử mặc áo bào màu tím phía sau, tuy là người có chút ngăm đen phong trần, nhưng vẫn không che dấu được khí chất tao nhã của hắn. Ngoài đầu cười một tiếng, giống như hoa đào tháng ba nở rộ, khiến cho đám người nhà nông bị mê hoặc hoa cả mắt.

Khiến ọi người cực kỳ kinh ngạc là theo sát sau đó còn có một con chó to màu trắng. Không nhanh không chậm, tùy ý lững thững bước đi, ngẩng đầu lên thoáng nhìn, cũng khiến cho tròng mắt của mọi người bị hù sợ nhanh chóng co rút lại. Khí thế như vậy, hẳn là vương giả trong các loài thú.

Thất Nhân nhìn mọi người chung quanh, lần nữa quay đầu lại nhìn Cầu Nhi một cái, thở dài, không có xe ngựa che đậy, để cho Cầu Nhi lộ liễu đi lại trên đường như thế, hẳn là dọa những người này.

Nói cho cùng, cũng chỉ tại Cổ Thanh Ảnh cùng Cầu Nhi hồ nháo, hiện tại công cụ đi lại của bọn họ đều bị hủy. Lại ở trên vùng hoang vu dã ngoại, đi bộ hồi lâu, mới tìm được trấn nhỏ như thế này, nghĩ đến, nơi nhỏ như vậy, muốn tìm vài con ngựa tốt, cũng khó.

“Ai, ta đói bụng rồi!” Cổ Thanh Ảnh ở phía sau đầu lằm bằm một câu.

Vân Lãm lạnh lùng đáp lại: “Nhịn.”

Cổ Thanh Ảnh bĩu môi, không dám lên tiếng. Người này còn đang tức giận đây mà, không phải chỉ là làm hư một chiếc xe ngựa của hắn thôi sao? Thật là quá hẹp hòi.

“Gia, ta cũng đói bụng.” Thất Nhân sờ sờ bụng, bất đắc dĩ nói: “Không biết nơi này có chỗ nào để tá túc không?”

Vân Lãm đột nhiên chuyển lời: “Vây liền trước tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi.”

Cổ Thanh Ảnh ở phía sau đầu nhe răng nhếch miệng, thái độ này, xoay chuyển, cũng quá nhanh đi. Nhưng mà. thôi quên đi, cũng là mình không tốt, mới rơi vào tình cảnh hiện tại, không được chủ nhà chào đón, cũng là bình thường.

Lập tức giơ tay: “Ta đi hỏi, ta đi hỏi thăm.” Rất là tích cực.

Vân Lãm quay đầu lại cho hắn một ánh mắt sắc như đao: “Còn không mau đi!” Muốn để cho nương tử của hắn đói bụng hay sao?

Di di di? Cổ Thanh Ảnh khóe miệng run lên, thật đúng là đem hắn trở thành gã sai vặt sao? Vừa ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt như muốn thiên đao vạn quả của Vân Lãm.

Lập tức nhảy xa ra mấy bước, không hề có bất kỳ dị nghị gì nữa: “Được!”

Đường đường Cổ Ninh vương lại lập tức thuận theo làm gã sai vặt nghe sai khiến.

“Vị đại thẩm này, xin hỏi nơi này có quán trọ để nghỉ ngơi không?” Cổ Thanh Ảnh đi lên mấy bước, nhe răng cười một tiếng, cản lại một vị phụ nhân ven đường.

Phụ nhân kia khi nào được thấy một người dễ nhìn như vậy, trong lúc nhất thời bị nụ cười trong trẻo kia mê đảo tâm hồn, ngơ ngác chỉ về phía trước: “Phía trước không xa có quán tửu lâu Phượng Lai, là quán trọ duy nhất trên trấn này.”

“Cám ơn đại thẩm.” Cổ Thanh Ảnh lại cười một tiếng.

Làm cho vị phụ nhân này bị mê hoặc thất điên bát đảo.

Thất Nhân khinh thường bĩu môi, từ xưa tới giờ chỉ có nữ yêu nghiệt mê hoặc người, thì ra là nam nhân có sắc đẹp yêu nghiệt cũng hữu hiệu như vậy.

Chờ mấy người Thất Nhân đi xa, vị phụ nhân kia vẫn như cũ đứng bất động tại chỗ.

Có người đến trước mặt nàng dùng sức quơ quơ tay: “Này, tỉnh!”

Chỉ nghe phụ nhân này sau một hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Mỹ nhân a.”

Hết lần này tới lần khác đều có chuyện đúng dịp như vậy. Trên lầu các đối diện, một đôi mắt như chim ưng bắt được con mồi lúc này đang mừng rỡ nhìn thẳng bóng lưng của Thất Nhân, ánh sáng sắc bén đầy vẻ chiếm đoạt cũng lóe lên trong mắt.

Tửu lâu Phượng Lai tuy là tửu lâu duy nhất trong trấn nhỏ này, nhưng lại là vùng đất hoang vu, khách nhân lui tới cực ít. Vì vậy, phòng chính lộ ra vẻ cực kỳ vắng lặng, chỉ thưa thớt mấy người.

Tiểu nhị, chương quản thậm chí còn nhàm chán chụp mấy con ruồi đang bay múa.

Chợt thấy, ngoài cửa đi vào mấy người khách chưa từng gặp mặt qua, tiểu nhị trong nháy mắt nhảy lên, rót cuộc đã có khách lớn tới. Mặt cười tiến lên đón: “Các vị, mời vào mời vào. . . .” Khi cuối cùng thấy được Cửu Nhi, sắc mặt liền trở nên quái dị.

“Sao vậy?” Thất Nhân hỏi, người này sắc mặt thật là kỳ quái, lại không giống như sợ: “Không cho phép chó đi vào sao?”

“Không, không! Hoan nghênh!” Tiểu nhị vừa cười vừa nói. Trong lòng cũng là buồn bực, chó? Rõ ràng là sói mới đúng. . . .

Không kịp ngồi xuống, Cố Thanh Ảnh liền nói: “Tiểu nhị, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, đem các món nổi danh nhất của các ngươi bưng lên đây.” Đói quá, thật sự là quá đói rồi. Sau khi tìm được quán trọ liền cảm thấy trong bụng trống trơn, cơ hồ khó có thể nhịn.

Tiểu nhị đang lấy ra thực đơn, có chút ngạc nhiên: “Các vị không cần xem thực đơn một chút sao?”

Cố Thanh Ảnh hào hùng vịn trượng vung tay lên: “Không cần. Đem các món ăn sở trường nhất của các ngươi mang lên là tốt rồi.” Sau đó vừa chỉ chỉ Cửu Nhi: “Cho huynh đệ này xươg thật ngon nhé.”

Tiểu nhị cười toe toét: “Vâng thưa ngài, mời các vị khách quan chờ chút!” Nhảy cẫg lên rồi đi chuẩn bị.

Thừa dịp lúc này, Thất Nhân đánh giá quán trọ, quán ăn sáng ngời, mặt tiền cửa hàng sạch sẽ, đơn giản, không có bất kỳ trang trí hoa lệ nào.

Tuy nói là nhà trọ nơi dân dã, nhưng rót cuộc mặt tiền cũng là nghênh đón, trắng trong thuần khiết như vậy, chủ nhà trọ này nếu không phải vô cùng keo kiệt, thì chính là tâm hồn tinh thuần như nước.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị liền đưa món ăn lên.

Mấy người Thất Nhân tròn to mắt đảo qua, một bàn xanh đậm, tất cả đều là rau xanh.

“Cái này, chính là món sở trường nhất của các ngươi?” Khóe mắt Cố Thanh Ảnh giật giật. Hẳn không phải thỏ cũng không phải dê núi, hẳn muốn ăn thịt nha.

Quay đầu lại nhìn Cửu Nhi đang gặm thịt gặm rất ngon, nuốt một ngụm nước miếng, cuối cùng lười trở về, hiện tại người so với thú còn không tốt bằng.

“Đúng vậy, sở trường nhất của tiểu lâu chính là mấy món ăn này.” Tiểu nhị nâng một tay lên nói: “Chưởng quầy của chúng ta nói, nếu có thể đem một món rau bình thường chế biến thành món ngon độc nhất vô nhị, đây mới thực sự là sở trường.” Về mặt giọng nói đầy tự hào sùng bái: “Mấy vị khách quan không nên nhìn những đồ bình thường này, ăn vào tư vị bên trong rất tuyệt. Không tin, các vị nếm thử xem?”

Thất Nhân cười một tiếng, lý luận của vị chưởng quầy này cũng là thú vị. Kẹp lên rau dại trong mâm, bắt đầu ăn.

Rau dại vừa vào, cảm giác mùi thơm trong lành, đúng là chỉ xem bề ngoài này không thể nhận thức được mỹ vị.

“Như thế nào?” Cố Thanh Ảnh tò mò hỏi.

“Ngon!” Thất Nhân thật là không tìm được những từ khác để hình dung.

Cố Thanh Ảnh không tin, loại rau dại hoang thường gặp này có thể ăn ngon tới trình độ nào?

Cắn răng, mình liền tạm thời làm thỏ cũng được. Quơ lấy chiếc đũa, kẹp lên một miếng, liền lấp đầy miệng.

Này nhai xuống dưới, Cố Thanh Ảnh cũng lấy làm kỳ lạ, món ăn này thật so sánh với bất kỳ món ăn hoa lệ lúc trước mình ăn ở bất kỳ một nhà tửu lâu nào cũng ăn ngon hơn.

Vân Lãm cũng động đũa.

Một bàn rau dưới sự gió cuốn mây bay của ba người lập tức bị tiêu diệt sạch sẽ.

“Ăn ngon thật! Đầu bếp của các người là vị nào?” Cố Thanh Ảnh ngẩng đầu lên, vẻ mặt cười gian hời. Nhân tài tốt như vậy, ở trong khe suối này thật là lãng phí. Tốt nhất có thể đem hân đào tới trong phủ của mình, như vậy ngày ngày mình liền có thể ăn được đồ mỹ vị.

Tiểu nhị cười đắc ý: “Đầu bếp của chúng ta chỉ là đồ đệ của chương quỳ thôi. Chương quỳ của chúng ta nha, nấu món ăn mới gọi là nhất tuyệt, ăn rất ngon bảo đảm ngài sẽ đem đầu lưỡi nuốt luôn.”

“Có thật không?” Cố Thanh Ảnh ánh mắt sáng lên: “Chương quỳ của các người là người nào? Ta muốn gặp.”

Tiểu nhị có chút khó khăn: “Chương quỳ của chúng ta sáng sớm đã đi ra ngoài hái thuốc.” Ngẩng đầu hướng ra phía bên ngoài nhìn mặt trời một chút: “Lúc này hẳn là sắp trở về mới đúng.”

Đang nói, từ bên ngoài quán trọ đi vào một người mặc quần vải màu lam, cô gái đeo giỏ đan bằng tre. Một đầu tóc dài của kia lưu loát buộc thành một bó, tung bay ở sau gáy.

Ngược sáng, mấy người Thất Nhân chỉ có thể nhìn đến má phải của cô gái này, trơn bóng nhẵn nhụi, tinh xảo rất mỹ lệ. Trong lúc này khuôn mặt kia, trong suốt giống như tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian.

Cố Thanh Ảnh thoáng thấy vậy cũng sửng sốt.

Thất Nhân cười nói nhỏ: “Không nghĩ tới trong nơi thôn dã này cũng có mỹ nhân như thế.” Cúi chỏ chọc chọc Vân Lãm: “Gia, đẹp mắt không?”

Vân Lãm cũng là cực kỳ thật tình nhìn về phía Thất Nhân: “Không đẹp bằng nàng.”

Thất Nhân kéo kéo khóe miệng, nếu là người bên cạnh nói như vậy cùng sự thật tuyệt đối không đúng, nàng sẽ nói người nọ mở to mắt nói láo. Nhưng người nam nhân này tất nhiên là lại phát bệnh rồi. Nàng làm sao lại hỏi hân vấn đề nữ nhân này có đẹp hay không như vậy chứ? Trong mắt hân, nữ nhân cho dù có đẹp thế nào thì cũng không đẹp bằng người bên cạnh đi.

Thất Nhân quay mắt, lập tức phát hiện Cố Thanh Ảnh không thích hợp, ánh mắt đảo ở trên người Cố mỗ cùng mỹ nhân kia vòng hai vòng, lập tức hiểu rõ ra. Loại thời điểm này có thể nào quên trừu chọc: “Ninh vương gia, bỏ lỡ thôn này cũng sẽ không còn nhà trọ nữa. Coi trọng thì phải dừng cảm tới theo đuổi nha.”

Cố Thanh Ảnh lập tức giả bộ động tác nâng lên một chén trà, uống một ngụm. Thầm phun, hân nếu như thật làm như vậy, cả đời này chẳng phải là bị nữ nhân này chê cười? Muốn theo đuổi, hân cũng phải lên lên đi nha, sao có thể để cho nữ nhân này biết được?

Đang lúc này, cô gái như tiên nữ kia quay đầu lại.

Vừa quay đầu, khiến cho Thất Nhân kinh ngạc, Cố Thanh Ảnh phun ra nước.

Thật là trời không tốt a, chỉ thấy vốn nên là tuyệt thế mỹ nữ trên con mắt trái lại nổi lên một cái bết màu đỏ lớn cỡ bàn tay, cả người trong nháy mắt liền không còn bất kỳ mỹ cảm gì.

Phản ứng của Cố Thanh Ảnh rất khoa trương bay vào trong mắt cô gái, khiến cho nàng kia cau mày lại.

Đôi mắt vốn trong trẻo lạnh lùng lúc này lại càng kết thêm một tầng sương lạnh.

Tiểu nhị cũng thật cao hứng nghênh đón: “Chương quỳ, ngài đã về rồi!”

Ôi chào? Đây chính là chương quỳ từ lâu được vạn phần sùng bái trong miệng tiểu nhị? Thất Nhân hơi ngạc nhiên, nàng vốn tưởng rằng kinh doanh một từ lâu như vậy, lại có thể lý luận đặc biệt như vậy tới thiếu cũng nên là một nhân vật tuổi trên năm mươi, lão giả thể đạo kinh nghiệm phong phú, kết quả lại là một cô gái tuổi còn trẻ hẳn là so với mình cũng không lớn hơn bao nhiêu đi?

Cố Thanh Ảnh thoáng cái nhảy lên, kinh hãi nói: “Nàng là chương quỳ của các người? Nàng là người có thể nấu ra một bàn đồ ăn ngon này?”

“Người có ý kiến gì không?” Cô gái lạnh lùng nhìn hân.

Cố Thanh Ảnh lúng ta lúng túng ngồi xuống: “Không có.” Trong mắt cũng liếc về phía Vân Lãm mặt không chút thay đổi. Trong lòng thật muốn hỏi Vân Lãm có phải còn dấu đi một người muội muội hay

không, nếu không, ánh mắt của cô gái này lúc nhìn hắn làm sao lại giống Vân Lãm như đúc?

112. Chương 112: Hắc Điểm Tập Kích

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi.

Vân Lãm liếc Cố Thanh Ảnh một cái, nhìn ánh mắt tên kia cứ như tên trộm lăm la lăm lét nhìn mình, trong bụng nghĩ tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Chưởng quầy, mấy vị khách này nói muốn gặp ngài.” Tiểu nhị cười đón lấy cái sọt từ trên lưng nàng.

Nữ tử nhìn về phía bàn của Thất Nhân.

Cố Thanh Ảnh lập tức mất nhìn mũi, mũi nhìn tim. Hoàn toàn không còn ý tưởng đào góc tường nhà người ta. Hắn cũng không muốn đem một lãnh nữ mặt không biểu cảm như vậy, tự mình làm khổ mình.

Mặc dù hắn đối với dung mạo nữ tử này có chút thất vọng, dù sao ban đầu hắn cũng hi vọng quá lớn. Nhưng khuôn mặt chưa bao giờ là tiêu chuẩn để hắn bình phán một nữ nhân. Chẳng qua, nữ nhân này thật sự là quá lạnh rồi. Ban này chỉ liếc nhìn hắn một cái, đã khiến cho lông mao hắn dựng đứng hết cả lên.

Hắn đời này đã gặp một khối băng như Vân Lãm rồi, cũng không muốn lại giao thiệp với khối băng khác nữa.

Thất Nhân đứng lên, đã khôi phục vẻ thông dong. Cũng chỉ là một vết bớt mà thôi, so với cho nàng một thân hình thùy mị không có nửa điểm cân xứng thể này, đã là khá ưu đãi.

“Chưởng quầy lại là nữ tử, thật khiến cho chúng ta cả kinh nha.” Thất Nhân cười nói.

“Làm sao? Chẳng lẽ chỉ có nam nhân mới mở được tửu lâu sao?” Giọng nói của nữ tử lại lạnh hơn mấy phần.

Thất Nhân sững sốt một chút, vội vàng nói: “Không không! Tất nhiên không phải như vậy. Ai nói nữ nhân không bằng nam nhân? Nam tử có thể làm kinh doanh nữ nhân tất nhiên cũng có thể làm, hơn nữa còn có thể làm được tốt hơn.”

Nữ tử liếc nhìn nàng một cái: “Không phải thì được rồi.” Như cũ không có bất kỳ nhiệt độ nào. Đảo mắt nói với tiểu nhị: “Nhị tử, tính tiền đi.”

Thất Nhân lại ngạc nhiên một trận, đóng cửa đuổi khách ngay tại chỗ vậy à. Nữ tử này, hoàn toàn không có vẻ muốn nói chuyện, lãnh mạc giống như tuyết kết trên núi.

Bây giờ thì đã hiểu cái gì gọi là mặt nóng áp mông lạnh rồi.

Thình lình lại nghe, bên tai truyền đến tiếng cười “Hự” “Hự” bị đè nén.

Thất Nhân nhíu mày, đảo mắt. Chỉ thấy Cố Thanh Ảnh cúi gằm cười đến vui vẻ. Nhìn bả vai run rẩy kia, ngay cả cái bàn đều lắc lư theo.

“Cố công tử, cười vui vẻ như vậy sao?” Thất Nhân ôn nhu nhẹ hỏi, đôi mắt trong suốt, híp thành một đường nhợt nhạt.

“Không có. . . .” Sau khi trả lời một câu khẩu thị tâm phi. Cố Thanh Ảnh tiếp tục “hự hự” cười thầm. Cuối cùng cũng có người không thêm tán dóc với nữ nhân này. Thấy được nữ nhân này kinh ngạc thật đúng là vui vẻ nha.

“Nếu Cố công tử ngài vui vẻ như vậy, thì bữa cơm này liền do ngài trả tiền nha.” Trong lúc vui vẻ nhẹ phun ra một câu.

“A?” Cố Thanh Ảnh lúc này mới mở to mắt, ngẩng đầu lên. Tại sao lại để hần chủ chi thế này? Ban đầu là hần đuổi theo bọn họ, trên người làm sao có thể mang tiền. Dọc đường, dĩ nhiên là cần hai vợ chồng bọn họ bao ăn bao ở nhà. (TNN: đã ăn ké lại còn k biết điều =]] chết anh rồi haha)

Không đợi hần mở miệng phản đối, Thất Nhân đã chuyển qua tiểu nhị nói: “Tiểu ca, chúng ta muốn ở trọ. Xin chuẩn bị cho chúng ta một gian phòng hảo hạng.”

“Ách?” Cố Thanh Ảnh lại muốn lên tiếng, chuẩn bị một gian phòng? Vậy hần ở chỗ nào? (TNN: Ở vs Cầu nhi ế =]])

Tiểu nhị lập tức đem giấy tờ đã hoàn tất giao cho chủ quầy nhà mình, vươn tay ra, cung kính nói: “Vâng thưa ngài. Hai vị, mời đi theo ta.”

“Áy, còn có ta, còn có ta nữa mà.” Cố Thanh Ảnh kêu lên, tranh thủ quyền lợi của mình.

Thất Nhân làm như không nghe không thấy, kéo Vân Lãm, chuẩn bị đi theo tiểu nhị. Lúc xoay người, khoe miệng hiện lên vẻ sáng khoái.

Vân Lãm liếc mắt đồng tình nhìn Cố Thanh Ảnh, ai kêu hần cười nhạo Thất Nhân, nên chịu phạt đi.

Cầu Nhi cũng ngoắc ngoắc cái đuôi, vô cùng thương xót nhìn vị thân huynh đệ Cố đại công tử từng cùng mình chơi đùa này, thật là tự gây nghiệt không thể sống a. Nâng bước, đi theo hai người Thất Nhân. Nó rất biết nhìn tình thế.

“Này! Các người đừng đi mà.” Cố Thanh Ảnh đứng lên, muốn đi lên lầu đuổi theo hai người kia.

Đột nhiên đằng trước có một thân ảnh màu lam ngăn trở bước tiến của hần.

Cố Thanh Ảnh cúi đầu, thấy được vết bớt màu đỏ sậm. Trong lòng nhất thời không kịp phản ứng, phản xạ tự nhiên “xẹt xẹt xẹt” lui về phía sau vài bước.

Trong mắt nữ tử nổi lên mấy phần chán ghét. Nam tử quả nhiên đều như nhau, sinh vật tinh trùng chỉ biết chú trọng vẻ ngoài.

Lập tức cầm giấy tờ trong tay đặt trên bàn: “Tính tiền!”

Cố Thanh Ảnh cả người lại run run một cái, hần làm sao lại cảm thấy giọng của nữ tử này lạnh hơn vài phần?

Ai oán nhìn tờ giấy kia một cái, hoàn hảo trên người mình còn có chút bạc vụn, cũng chỉ một bàn rau xanh mà thôi, chút bạc vụn này chắc cũng đủ trả.

Cho tay vào ống tay áo, chuẩn bị lấy túi tiền: “Bao nhiêu bạc?” Vô lực hỏi.

“Năm mươi lượng.” Hờ hững không chút gợn sóng.

“Cái gì?” tay Cố Thanh Ảnh đang lấy bạc lập tức dừng lại: “Năm mươi lượng?”

Hần nhất định là nghe lầm rồi. Một mâm rau đại như vậy mà cũng muốn năm mươi lượng? Năm mươi văn tiền thì đúng hơn. Được rồi lần này cố ngoáy lỗ lai nghe cho rõ đi.

“Năm mươi lượng.” Giọng nói lạnh lùng tiếp tục vang lên.

“Cái gì?” Cố Thanh Ảnh sửng sốt, nhất thời nhảy lên ba thước: “Chỉ có một bàn món ăn phá núi chết tiết này mà ngươi muốn năm mươi lượng? Sao ngươi không đi cướp luôn đi?”

Bây giờ, hần hoàn toàn khẳng định này nữ nhân lạnh lùng không dung mạo này đã xem hần trở thành dê béo, muốn hung hăng làm thịt hần một bữa đây.

“Ngươi gọi tất cả đều là món ăn đặc sản của quán trọ.” Nữ tử cầm lên thực đơn ném về phía Cố Thanh Ảnh: “Giá ghi công khai.”

Cố Thanh Ảnh không chịu tin. Nhưng vừa mở thực đơn ra nhìn, mắt lập tức choáng váng. Đây thật đúng là một nhà trọ quái đản mà. Rau xanh so với thịt còn đắt hơn. Theo cái giá ghi trên đó, một chút đồ ăn bọn họ gọi thật đúng là trị giá như vậy.

Lập tức, cười toét cả miệng: “Cái này. Cô nương, có thể giảm giá hay không?”

Nữ tử sắc mặt không đổi: “Không mặc cả.”

“A?” Cổ Thanh Ảnh không còn cách nào, mang giọng khóc nức nở hướng phía trên lầu hô: “Đại tẩu, đệ sai rồi.”

Thái dương nữ tử áo lam trước mặt nháy lại nháy, cả người rùng mình, tiếng hô của nam nhân này y giọng nữ nhân vậy, sao một chút cũng không sợ mất mặt chứ?

Tất nhiên, Cổ Thanh Ảnh cho tới bây giờ cũng không biết mất mặt là cái gì. Đáng thương nhìn chăm chăm trên lầu, chỉ mong nữ nhân kia rủ lòng từ bi ném túi tiền xuống, giải cứu hần khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này.

Đột nhiên, người phía trên tựa hồ nghe được tiếng lòng của hần, thật sự có một vật thể, trắng bóng, bay về phía hần.

Trong bụng Cổ Thanh Ảnh bắt đầu vui mừng, lòng dạ nữ nhân này xem ra cũng không quá ác độc. Nhưng mà, có túi tiền lớn như vậy sao?

Định thần nhìn lại lần nữa, Cổ Thanh Ảnh không nhận được khoe mát co giật. Thứ bị ném tới lại là Cầu Nhi.

Thân hình vội vàng nhoáng lên tránh né. Bị Cầu Nhi này đập trúng cũng không phải là chuyện đùa. Hần cũng không có tình cảm vĩ đại như vậy, còn làm dèm thịt cho nó.

Cầu Nhi quay đầu lại nhìn thoáng qua, thân huynh đệ nhà mình lại không có chuẩn bị tiếp lấy nó.”Ngao” một tiếng, quả nhiên đều phải dựa vào chính mình rồi. Lập tức xoay người, vòng vòng, lúc này mới vững vàng rơi vào một mặt bàn. Cái bàn nặng nề chấn động mấy cái.

“Ngao” Cầu Nhi rống lên một tiếng về phía lầu hai, phát tiết bất mãn của mình.

Cái biến cố này cũng không khiến nữ tử quên thu tiền, duỗi tay ra: “Năm mươi lượng!”

Cổ Thanh Ảnh len lén dò xét khuôn mặt càng ngày càng lạnh của nữ tử: “Cái này.” Hần không có tiền a.

“Cũng biết người là không có tiền thanh toán.” Nữ tử rút tay về.

“Ừ.” Cổ Thanh Ảnh mãnh liệt gạt đầu. Hai vị trên lầu kia rất nhiều tiền nha, cứ uy hiếp bắt bọn họ trả là được rồi.

“Còn muốn ăn cơm chùa hay sao?” Nữ tử xoay người.

“Không có không có.” Cổ Thanh Ảnh vội vàng khoát tay.

“Vậy liền ở trong quán làm công trừ nợ.” Nữ tử phun ra một câu lạnh như băng.

“Cái gì?” Cổ Thanh Ảnh nhất thời sửng sốt.

“Bắt đầu từ ngày mai, người liền ở đây hỗ trợ. Cho đến khi người trả hết nợ mới thôi.” Nữ tử lấy bàn tính ra, “lạch cạch” tính, “Tiểu nhị một tháng có thể được một lượng một tháng, cứ như vậy tính, người phải ở trong nhà trọ này làm công bốn năm lẻ hai tháng.”

Cổ Thanh Ảnh còn chưa kịp phản ứng. Bảo hần làm tiểu nhị?

Thì nữ tử đã vứt một khối khăn lau ném cho hần: “Từ hôm nay người liền ngủ ở phòng chứa củi! Đi quét sạch phòng củi trước đi!”

Cái gì? Còn muốn để hần ngủ phòng chứa củi?

Chờ đợi nhìn lại trên lầu hai ngay cả một bóng quỷ cũng không có.

Ai! Nhận mệnh thổ dài! Xem ra tối nay không thể làm gì khác hơn là ngủ phòng chứa củi rồi. Về phần kiếp sống tiểu nhị bốn năm lẻ hai tháng, có thiên tài mới muốn làm đó. Ngày mai hần liền chạy khỏi đây, cùng lắm thì ghi phiếu nợ cho nhà trọ này, trở về lại đưa thêm tiền cho nàng là được.

Đột nhiên, khoe mắt liếc về đại cầu màu trắng nào đó đang rón ra rón rén muốn nhảy lên lầu hai.

Cổ Thanh Ảnh lập tức tiến lên ôm lấy, từ từ nói: “Huynh đệ, tối nay cùng ca ngủ chung đi. Ca một người ngủ phòng chứa củi, rất tịch mịch a.”

Nghĩ lại, Cầu Nhi này chắc là bị Vân Lãm đạp xuống đi. Vân Lãm làm sao có thể cho phép kẻ này đi quấy nhiễu chuyện tốt của mình chứ.

Hai vợ chồng kia thật đúng là rất xứng đôi. Đều là người có thù tất báo a.

Cầu Nhi quay đầu lại hung hăng trừng mắt, người này mà lại dám nói cùng nó là huynh đệ nha. Mới vừa rồi còn thấy chết không cứu. Hiện tại lại thân thiết giống như không có gì phát sinh như thế? Thật đúng là không biết xấu hổ nha.

Nó trốn. Nó dùng sức trốn. Nhưng vẫn là không tránh thoát được ma trảo của Cổ Thanh Ảnh, bị hắn tóm đi về phòng chứa củi.

Mà lúc này, trong phòng khách chữ Thiên trên lầu hai, Thất Nhân đang cào tường, bị động tĩnh lầu dưới chọc ứn gọi mẹ luôn.

Phòng chứa củi? Hắn đường đường Cổ Ninh vương cư nhiên bị đuổi đến phòng chứa củi ngủ. Ha ha. Ai bảo hắn dám cười nhạo nàng. Liền để cho hắn ngủ phòng chứa củi một đêm cũng tốt. Ngày mai lại đi chuộc hắn ra.

Đột nhiên cảm giác được sau lưng rơi vào lồng ngực ấm áp, cảm người nọ kề vào trán của mình: “Nàng đang nghĩ cái gì thế?” Có thể nghe ra giọng nói ôn tình.

“Ta đang nghĩ đến Ninh vương gia.” Nghĩ tới người này bị mình chinh như vậy, cười rất là vui vẻ.

Đột nhiên có cái gì không đúng, lực tay của người kia thật là càng lúc càng lớn nha, là muốn kẹp chết mình sao?

Ngẩng đầu nhìn, sắc mặt Vân Lãm đã biến thành màu xanh rồi.

Thất Nhân ánh mắt vừa chuyển, liền hiểu ra. Lập tức bổ sung: “Ta đang nghĩ Ninh vương gia lúc này thật đúng là đụng phải tảng đá nh.” Nhíu nhíu mày: “Gia, chàng muốn kẹp chết ta, sau đó lại đem những nữ nhân kia cười vào cửa sao?”

“Nói nhảm!” Vân Lãm nhẹ quát. Lúc này mới phát giác lực tay của mình hơi lớn. Nhưng mà, hắn đúng là không tự chủ được, nghe trong miệng nữ nhân này nói nghĩ đến nam nhân khác, hắn hận không được lập tức muốn diệt người nọ.

Hắn không cho phép nàng nghĩ đến bất kì nam nhân nào ngoại trừ hắn. Cho dù hắn biết Thất Nhân không có ý tứ gì khác, nhưng hắn chính là không cho phép!

“Hắn đụng hay không đụng phải tảng đá là chuyện của hắn.” xoay người Thất Nhân lại: “Nàng nghĩ đến ta là được rồi.”

“Tuân lệnh, gia.” Khoe miệng Thất Nhân cười duyên cong lên, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của Vân Lãm. Thật là đã lâu rồi không có cùng hắn ở một chỗ ấm áp như vậy.

Cho tới nay, lúc nào cũng có nhiều chuyện tới quấy rầy bọn họ.

Trước lúc hắn xuất chinh, hai người phải ở hai nơi cách xa nhau. Sau này hắn trở lại, thì lại gặp phải một tràng cung tiễn. Rồi tiếp đó, lại có hai bóng đèn lớn kẹp giữa bọn họ.

Hiện tại, rốt cục có thể thanh tịnh một đêm.

Nhưng cố tình lại có người không muốn hai người được như ý.

Màn đêm buông xuống, trăng sáng biến mất sau những đám mây đen, một mảnh tối đen dày đặc phủ kín cả đất trời, ngay cả sao đều núp phía sau mây, không muốn đi ra ngoài.

Tửu lâu Phượng Lai từ trước đến giờ ít khách, lúc này cũng đã sớm đóng cửa, chìm vào giấc ngủ.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện thân ảnh màu đen bay vọt ở trên nóc nhà tửu lâu, xuyên qua nóc nhà chính phòng, hòa thành một thể cùng màn đêm.

Thất Nhân bỗng nhiên mở mắt, mặc dù động tác đối phương rất nhỏ giống như chuột đào lỗ, nhưng có thể nào thoát khỏi lỗ tai từng qua huấn luyện đặc thù của nàng?

Muốn đánh thức người bên cạnh. Quay đầu, lại thấy Vân Lãm cũng đã cảm giác được mở mắt, ánh sáng phiếm lạnh thấu xương.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói chuyện, rất ăn ý cùng lúc đứng dậy, mặc áo khoác. Phục ở cửa.

Đột nhiên, chỉ thấy một đoạn gậy trúc đâm thủng lớp giấy cửa sổ, đi vào, khói trắng theo gậy trúc kia phun ra.

Khói mê! Thất Nhân cau mày, bế khí. Bàn tay trái bịt chặt ngăn ngừa miệng cây gậy trúc này tỏa ra khói.

Chỉ nghe bên ngoài “rầm” một tiếng vang lên, người thổi khói mê hẳn là bị Thất Nhân ngăn chặn mà để khói vào miệng làm mình hôn mê đây.

Người bên ngoài dò xét, cũng không ấn núp nữa. “Bang” một tiếng đập cửa ra, liền giết xông vào.

Vân Lãm cùng Thất Nhân sao có thể dễ dàng bị hạ như vậy?

Nhất thời, trong đêm tối đánh thành một đoàn.

Đối trận, từ trong phòng đánh tới đại sảnh, tiện đà đánh tới trong viện.

Tiếng bàn ghế vỡ vụn, tiếng cửa sổ bị phá, cuối cùng đánh thức tất cả mọi người đang ngủ say.

“Sao vậy? Sao vậy?” Tiểu nhị cầm đèn lồng chạy ra.

Vừa lúc, trong hỗn loạn một cái ghế bị phá bay tới, ngay giữa lưng tiểu nhị. “Bịch” một tiếng, đèn lồng rớt, tiểu nhị ngất đi.

Mấy người phòng thu chi bị hù sợ đến núp ở phía sau cây cột xa xa nhìn lại.

Cố Thanh Ảnh hai mắt sương mù, ngáp, từ phòng chứa củi đi ra: “Làm ầm cái gì vậy? Hơn nửa đêm, có để cho người khác ngủ nữa hay không?”

Cầu Nhi vẫy vẫy cái đuôi, đi theo.

Lúc thấy rõ tình thế, trong nháy mắt, liền thanh tỉnh lại.

Đây là người từ nơi nào tới?

Lập tức, Cố Thanh Ảnh nhảy lên, gia nhập cuộc chiến.

Cầu Nhi cũng xông tới.

Trong vòng vài phút, mấy người đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, trên người càng ngày càng không xuất nổi sức lực.

Vân Lãm muốn phá ứng trảo của đối phương song lực bất tòng tâm, Thất Nhân thường dùng một chiêu trí mạng thế nhưng giờ lại thoát ra người sống, Cố Thanh Ảnh đánh ra quyền cũng mềm nhũn.

Ba người miễn cưỡng đánh lui một vòng công kích, lưng tựa lại với nhau.

“Làm sao vậy chứ?” Cố Thanh Ảnh bóp chặt quả đấm của mình, có chút nghi ngờ.

“Trúng độc.” Vân Lãm đã có chút nghiêng răng nghiêng lợi rồi.

“Trong thức ăn có độc.” Thất Nhân khẳng định. Không khỏi âm thầm phỉ nhổ bản thân, rõ ràng biết được càng là đồ tốt càng độc hại. Làm sao lúc dùng bữa hết lần này tới lần khác lại quên mất. Nàng thật là quá sơ suất, cho là sau sự kiện ở kinh thành rốt cục có thể nghỉ ngơi tốt, không nghĩ tới ở nơi núi rừng thôn dã này cũng sẽ gặp chuyện không may.

“Hắc điểm?” Cố Thanh Ảnh nổi giận, lúc trước còn giả bộ bắt hấn làm tiểu nhị nơi này, không nghĩ tới thế nhưng tâm tư bất chính với bọn họ? Nhưng mà, những thứ này rốt cuộc là do người nào làm?

113. Chương 113: Cướp Người Trong Đêm

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi.

Đêm tối Cầu Nhi cách đó không xa, cũng ử rữ không giống bình thường, cả người mềm nhũn gục trên mặt đất.

Thất Nhân nhìn tình thế chung quanh: “Trước rời khỏi nơi này rồi hãy nói.”

Đối phương chừng hai mươi người, phe mình cộng thêm Cầu Nhi mới là bốn, còn tất cả đều là trúng độc, thật là cực kỳ bất lợi.

“Người nào dám đến tửu lâu của ta làm loạn?” Đột nhiên nghe được một tiếng quát lạnh.

Mấy người nhìn lại, thấy lúc này vị chủồng quầy không có nhan sắc kia đã chậm rãi bước vào trong tửu lâu gia nhập cuộc chiến.

Phía sau mấy người trong phòng thu chi hoảng sợ nhỏ giọng la: “Chủồng quầy, nhanh trở lại đi!” Gấp đến độ đổ một tầng mồ hôi lạnh, chủồng quầy đây không phải là ôm chuyện vào người sao.

Nàng kia đảo mắt một cái liếc nhìn đại đường bị phá hỏng, ý lạnh trong đôi mắt càng sâu, chuyển hướng nhìn mấy người Thất Nhân: “Các người mang tai họa đến?”

Cái gì? Ý của cô gái này là không liên quan tới nàng? Thất Nhân tâm tư xoay chuyển, vậy trong bóng tối rốt cuộc là người nào ở sau lưng điều khiển?

“Đừng làm ra vẻ chuyện không liên quan đến người.” Cố Thanh Ảnh thấy cô gái này, hỏa khí càng lớn: “Nếu không phải các người những kẻ tiện nhân này hèn hạ hạ độc, các người cho là có thể kiềm chế chúng ta như thế sao?” Lúc trước hấn còn tưởng rằng nàng là cô gái cao quý thuần khiết cỡ nào đâu, không ngờ lại cũng là xấu xa ác liệt như vậy, thật là hổ thẹn với một bên khuôn mặt đẹp như thiên tiên của nàng.

Càng nghĩ càng giận, Cố Thanh Ảnh tiến lên mấy bước, liền đánh về phía nàng.

Thất Nhân chậm một bước, thoáng cái không có bắt được Cố Thanh Ảnh đang vô cùng tức giận.

Nàng kia cau mày, lui về phía sau một bước, quơ tay từ trong tay áo lấy ra một cây sáo màu lục bích, đặt lên môi, thổi lên.

Cố Thanh Ảnh nhất thời cảm thấy đầu đau như búa bổ, rút lui trở về.

Tiếng sáo bén nhọn, quanh quẩn bên trong tửu lâu.

Tiếng nhạc kia tựa hồ như muốn xé rách màng nhĩ của người ta, từ tâm trí, cho tới thân thể.

Hắc y nhân cũng dừng lại công kích, vận khí ngăn cản áp lực tàn phá bên ngoài.

Cố Thanh Ảnh vội vàng dùng chân khí không còn nhiều lắm, bảo vệ tâm mạch.

Ngay cả Cầu Nhi cũng phát ra tiếng thống khổ: “Ăng ăng”.

Thất Nhân không có nội lực, chỉ cảm thấy ngũ quan đau nhức, tim như bị đao cắt, vươn hai tay liền giữ chặt lấy trái tim của mình, cơ hồ muốn xé ra.

Đột nhiên cảm giác được một cỗ khí nóng từ phía sau lưng truyền vào thân thể, đau đớn giảm xuống, khôi phục lý trí, cuối cùng lấy lại bình tĩnh.

Thất Nhân đảo mắt, Vân Lãm hai tay chống đỡ ở phía sau lưng nàng, dùng nội lực của hấn, hóa giải thống khổ của nàng.

“Gia.” Thất Nhân không đành lòng nhìn khoe miệng Vân Lãm chảy xuống máu tươi càng ngày càng nhiều: “Không cần.” Vân Lãm hẳn là dốc hết sức lực để giúp nàng, song bản thân hẳn cũng không phải là làm bằng sắt.

Tâm tư cố chấp như vậy, Thất Nhân làm sao có thể không hiểu?

Cô gái thổi sáo quét qua Vân Lãm cùng Thất Nhân, trong đôi mắt nhanh chóng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đột nhiên, một bóng đen giống như đại bàng, bay vọt tới đây, khiến ọi người chưa kịp nhúc nhích, đưa tay điểm huyết đạo của Thất Nhân, bắt lấy Thất Nhân vẫn còn đang trong trạng thái ngây người, bay vút thoát ra.

Vân Lãm kinh hãi, muốn đuổi theo. Nhưng do trước đó tiêu hao chân khí quá nhiều, hơn nữa bị tiếng sáo kia thương tổn, thần trí đã bắt đầu mơ hồ.

Nhưng mà, ý niệm thúc dục khiến cho chân của hắn nện từng bước từng bước đi về phía trước.

Cô gái cau mày, ngưng thổi sáo, người nam nhân này, rốt cuộc muốn làm cái gì?

Trong lúc này mọi người mới đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Cố Thanh Ảnh tất nhiên thấy Vân Lãm vết thương chồng chất, vội vàng tiến lên, muốn bắt lấy hắn.

Vân Lãm vung tay lên, đẩy Cố Thanh Ảnh ra.

Trong con người hàn khí khiếp người, từng bước ép về phía đám người mặc đồ đen.

Nam nhân này rõ ràng cả người đều bị thương, còn trúng nhuyển cốt tán, làm sao còn có thể có khí lực cùng khí phách như vậy? Khí thế khiếp người như vậy, thật đúng là khiến cho nội tâm bọn họ sợ hãi.

Một hắc y nhân vung đao đi lên.

Vân Lãm hàn quang chợt lóe, tránh ra lưỡi đao, vươn ra hai tay, đặt trên cánh tay phải người nọ, giống như xé vải, thế nhưng lại đem cánh tay của người kia giật xuống.

Người nọ hét thảm một tiếng, cánh tay kia vẫn còn chảy máu tươi đầm đìa bị ném ra ngoài.

Một hai người đứng lúc tỉnh lại, đứng dậy. Đã xảy ra chuyện gì thế? Lắc lắc đầu, muốn ình thanh tỉnh lại. Đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó bay về phía mình, vội vàng đưa tay tiếp được. Lúc thấy rõ mình tiếp được đồ vật gì, hai mắt “đông” một tiếng, lần nữa hoa lệ ngã xuống đất ngất đi.

Đồng bọn của hắc y nhân vội vàng rìu cánh tay của người kia, bay lên nóc nhà, nhảy về phương xa, từng người biến mất trong bóng đêm.

“Thất.” Vân Lãm khép nửa mắt, cảnh vật trước mặt bắt đầu mơ hồ, thân thể lão đảo, nhưng dưới chân cũng không đình chỉ. Thất Nhân rốt cuộc là bị người nào bắt đi? Hắn muốn đi cứu nàng. Có hắn ở bên người, làm sao lại để cho nàng gặp phải nguy hiểm? Thật là đáng chết!

“Vân Lãm, người tỉnh táo một chút!” Cố Thanh Ảnh đỡ lấy hắn, trong mắt lo lắng, “Người cần trị liệu trước!” Người này, thật sự là không muốn sống nữa sao?

Vân Lãm hoàn toàn nghe không được lời của Cố Thanh Ảnh, một lòng nghĩ tới phải nhanh tìm được Thất Nhân.

“Điểm hôn huyết của hắn!” Đang lúc Cố Thanh Ảnh vô kế khả thi, đột nhiên nghe được một câu lạnh như băng.

Nội tâm Cố Thanh Ảnh vừa động, hai ngón tụ khí, đánh về phía Vân Lãm.

Vân Lãm rốt cục dừng lại bước chân, nhắm hai mắt lại, từ từ té xuống.

Cố Thanh Ảnh vội vàng đón lấy.

Nhưng mà chính hắn cũng bị trúng độc, làm sao đón nổi thân thể của Vân Lãm nặng như vậy? Hai người cùng nhau ngã trên mặt đất.

Cố Thanh Ảnh “hồng học” thở hổn hển, nếu lúc này có người đến tập kích nữa, vậy bọn họ thật sự không có chút lực nào đánh trả.

Tiếng bước chân tiến gần, Cố Thanh Ảnh mở mắt, trên đỉnh đầu xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm.

“Người muốn làm gì?” Cảnh giác hỏi, ánh mắt Cố Thanh Ảnh phức tạp nhìn nàng, nếu không phải nữ nhân này lúc này tới quấy một hồi, ván này cũng sẽ không chặt vật như vậy.

Mặc dù giờ phút này hắn cũng hiểu nữ nhân này không phải cùng đồng bọn với đám hắc y nhân kia.

Nhưng ở trong tửu lâu này trùng điệp là sự thật.

Huống chi, một chưởng quầy tửu lâu trong nơi thôn dã này, làm sao có thể có một tay công phu âm sát giỏi như vậy?

“Ta không cần biết các ngươi là người nào, ” nữ nhân nhìn hắn một cái: “Làm bể đồ chỗ này của ta, thì phải đền tiền.”

Cố Thanh Ảnh ngạc nhiên trong nháy mắt, đây là điều nàng muốn nói sao? Không giải thích ừm, không hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ để ý chuyện đền tiền?

Tại sao có thể có cô gái kỳ quái như vậy?

Trong màn đêm đen nhánh, xe ngựa như cũ chạy nhanh như bay, bên ngoài có hơn hai mươi người cưỡi ngựa hộ giá.

Bên trong xe ngựa, Thất Nhân đến khi nhìn thấy kẻ ngồi đối diện với mình, hận không được hủy đi xương cốt của hắn, uống máu, nhai thịt hắn.

Người nọ cưỡi xuống cái khăn đen trên đầu, một mái tóc xù xõa xuống, đúng là Bắc Đường Tẫn đã lâu không thấy.

“Thái tử điện hạ, ngài làm cái gì vậy?” Thất Nhân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Cường đoạt dân phụ sao? Đây chính là lễ nghi của quý quốc sao?” Sự kiện liên tiếp này coi như là sáng tỏ. Hắn là người này hạ độc trong thức ăn của bọn họ.

Cố gắng mấy lần, vẫn không thể nhúc nhích.

Điểm huyết! Lại là điểm huyết! Thất Nhân âm thầm phỉ nhổ, mình bị thua dưới môn võ thuật này ở đây không biết bao nhiêu lần. Về sau, nhất định phải học được môn công phu này.

Bắc Đường Tẫn hừ lạnh một tiếng: “Cường đoạt thì sao? Nếu không phải tại thủ đoạn hèn hạ của Hách Liên Vân Lãm kia, ngươi đã sớm là người của bốn vương.” Hắn cũng không quên được lần trước trong cuộc tỷ thí ở Thiên Diễm quốc khiến cho hắn bị khuất nhục như thế nào.

“Thái tử điện hạ cường đoạt nữ nhân có chồng, không sợ người trong thiên hạ nhạo báng? Không sợ khiến cho hai nước phân tranh sao?” Tức giận chất vấn.

“Bốn vương đoạt liên đoạt, còn phải công bố khắp thiên hạ sao?” Ngụ ý chính là hắn muốn ám độ trần thương, không để cho người bên cạnh biết được sao?

Quả nhiên là cực kỳ vô sỉ.

Thất Nhân giận đến nói không ra lời.

“Nhân nhi, theo ta trở về Bắc Hãn, ta sẽ cho nàng tất cả của ta.” Giọng điệu mềm xuống.

“Điện hạ, ta chỉ muốn có phu quân của ta.” Lạnh lùng đáp.

Bắc Đường Tẫn hung hăng đánh về phía xe ngựa, kìm nén cơn giận của mình. Người này, luôn có bản lãnh làm cho hắn tức giận.

Hung hăng quay mặt Thất Nhân lại: “Bốn vương sẽ không thả nàng. Nàng cũng đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi bốn vương giống như lần trước. Bốn vương muốn nhốt nàng suốt đời suốt kiếp.”

Kẻ điên! Đây chính là một kẻ điên. Thất Nhân nhắm mắt, không muốn nhìn thấy người này nữa. Trong lòng suy nghĩ Vân Lãm có thể gặp chuyện gì không may hay không.

Mình ở trước mặt hẳn bị cướp đi, hẳn nhất định là sẽ nổi điên.

Quán trọ Phượng Lai.

Bọn tiểu nhị thu thập một đồng hỗn độn, suốt một ngày, mới có thể thu thập xong.

Chưởng quầy Phượng Lai “lạch cạch” không ngừng gảy hạt châu trên bàn tính: “Mười hai. Năm mươi lượng. Tổng cộng là một ngàn tám trăm lượng.”

Một chuỗi con số khiến cho Cố Thanh Ảnh đối diện sững sờ, miệng há to thành hình quả trứng gà. Nữ nhân này rốt cuộc là làm sao có thể tính ra nhiều tiền như vậy? Tiền này, đừng nói là ở thôn dã như nơi này, cho dù là ở trong thành lớn, cũng có thể mở lại một tửu lâu tương tự như vậy.

“Làm sao? Sợ ta lừa bịp tổng tiền người?” Cô gái trừng mắt khế hừ.

Cố Thanh Ảnh vội vàng khoát tay: “Không có, không có.” Hẳn nơi nào còn dám nói một câu như vậy. Lúc trước một lần tính toán là một ngàn ba trăm lượng, hẳn không tin, lại nói nữ nhân này tính sai rồi, để cho nàng tính lại một lần. Chẳng những, lần thứ hai lại sinh sôi tăng thêm năm trăm lượng. Nếu như hẳn còn dị nghị một lần nữa, tiếp theo ngân lượng tính ra tất nhiên muốn vượt qua hai nghìn đi.

“Không có là tốt rồi.” Phượng Lai duỗi tay ra: “Trả tiền đi!”

Cố Thanh Ảnh bắt đắc dĩ từ trong cái bọc trước đây của Thất Nhân lấy ra, sờ mó, nhất thời bắt đắc dĩ: “Không có nhiều tiền như vậy.” Nghĩ đến cũng đúng, có ai không có suy nghĩ lại để trong người nhiều tiền như vậy.” Trước nợ, sau này trả người.”

“Nợ?” Phượng Lai cau mày: “Vậy thì viết phiếu nợ.” Vừa chuyển tay, lấy ra một tờ giấy, đem bút lông ném cho Cố Thanh Ảnh.

Cố Thanh Ảnh run run khoe miệng, tại sao phải sợ bọn hắn quyết nợ chứ?

Phất tay một cái, viết thì viết, cũng không phải là không trả cho nàng.

“Dem năm mươi lượng còn thiếu của người bổ sung vào” Phượng Lai lạnh lạnh tăng thêm một câu: “Tổng cộng là một ngàn tám trăm năm mươi lượng.”

Tay Cố Thanh Ảnh đang viết đột nhiên trượt xuống, liên tục hắc tuyến, nữ nhân này, thật đúng là tham tiền nha. Nếu không phải nàng trị liệu cho Vân Lãm, hẳn cũng sẽ không biết điều như vậy viết phiếu nợ cho nàng đâu.

“Két” một tiếng, tiếng động mở cửa ở phòng khách trên lầu hai vang lên.

Cố Thanh Ảnh thoáng cái nhảy lên, xông lên lầu hai: “Vân Lãm, người đã tỉnh lại?” Sắc mặt vô cùng vui mừng.

“Ta ngủ bao lâu?” Vân Lãm ngẩng đầu.

“Một ngày.” Bị thương nặng như vậy, một ngày đã có thể tỉnh lại, đã là ngoài dự liệu của hắn.

“Nàng bị mang đi một ngày.” Đột nhiên lại lên tiếng.

Vân Lãm không hiểu sao nói như vậy khiến Cố Thanh Ảnh sững sờ một chút, nhưng lập tức liền phản ứng lại. Không thể làm gì lắc đầu: người này, vừa tỉnh dậy đã nghĩ tới Thất Nhân rồi.

“Ta phải đi tìm nàng.” Vân Lãm xoay người, vòng qua Cố Thanh Ảnh, muốn xuống lầu.

“Cái gì? Thân thể của người còn chưa tốt mà.” Cố Thanh Ảnh vội vàng ngăn cản.

“Không có gì đáng ngại.” Đẩy chướng ngại vật trước mắt ra.

“Không được! Thân thể của người như vậy, nếu đi sợ còn không có tìm được đại tẩu, người đã ngã xuống trước rồi.” Cố Thanh Ảnh kiên trì.

“Tránh ra.” Trong giọng nói có thêm mấy phần không kiên nhẫn.

Phượng Lai ngồi ở phía dưới tinh tế đánh giá nam tử phía trên mặc dù còn trong trạng thái suy yếu nhưng vẫn kiên trì tìm vợ, lại nghĩ tới chuyện đêm đó, người này không để ý sinh tử của mình, hoàn toàn vì thể tử. Mây nhẹ chau lại, trên thế giới này, thật có tình cảm chân thành tha thiết như thế sao?

114. Chương 114: Tiểu Cổ Cưỡi Bò

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trên cầu thang, Vân Lãm cùng Cố Thanh Ảnh, một người muốn đi ra ngoài, một người không cho, hai bên tranh chấp, mất đều trọn trường trường.

“Người muốn tìm người, biết đi hướng nào không?” Thành linh nghe lâu dưới truyền đến giọng nữ lạnh lẽo.

Vân Lãm nhìn lại xuống: “Người biết?”

“Kẻ bị người giết đứt cánh tay phía trên có hình xăm Huyền Vũ.” Phượng Lai nhìn thẳng vào mắt Vân Lãm.

Hình xăm Huyền Vũ? Cố Thanh Ảnh nhíu mi. Huyền Vũ là biểu tượng của Bắc Hãn quốc, đem qua những người đánh lên kia hẳn là người Bắc Hãn đi? Vừa là Bắc Hãn, lại cướp đi Thất Nhân như vậy không phải đã quá rõ rồi sao?

Cố Thanh Ảnh chuyển hướng Vân Lãm.

Quả nhiên, trong mắt Vân Lãm đã đàng đàng sát khí rồi.

Đã biết Bắc Đường Tẫn kia sẽ không buông tha dễ dàng như thế, thói hư tật xấu của hoàng gia, cùng là con cháu hoàng thất như hắn, như thế nào lại không rõ ràng?

Phượng Lai rõ ràng nhìn thấu tức giận cùng kiên quyết trong mắt Vân Lãm.

Nàng cũng muốn nhìn một chút, tình cảm của nam nhân này cùng nàng kia có thật là không thay đổi hay không.

“Ta muốn đi cùng với người.” Phượng Lai đứng lên.

Cái gì? Cố Thanh Ảnh buồn bực, nữ nhân này làm sao đột nhiên tích cực như vậy? Nhưng mà nàng tích cực cũng không đúng lúc rồi: “Người xem náo nhiệt cái gì? Không thấy được hãn thân thể suy yếu như vậy sao?” Quay đầu lại lườm Phượng Lai một cái.

Phượng Lai lãnh lạnh liếc nhìn Cố Thanh Ảnh: “Người ngăn được hãn sao?”

Cố Thanh Ảnh nhất thời á khẩu, quả thật, tính tình Vân Lãm quật cường ngoan cố như vậy, mặc dù người bên cạnh phản đối một trăm lần, hắn cũng sẽ không để vào trong mắt.

“Ta đi theo, để phòng ngừa các người chết. Dù sao ta cũng là chủ nợ của các người.” Một câu không chút sắc thái tình cảm.

Khóe miệng Cố Thanh Ảnh co giật. Thật là miệng quạ đen mà! Phi! Cái gì chết hay không chết chứ.

“Từ lâu này thành như thế, cũng có một nửa ‘công lao’ của đám người Bắc Hãn kia. Phí bồi thường, cũng phải tìm những kẻ Bắc Hãn kia mới đúng.” Phượng Lai lại bổ sung thêm một câu.

Cố Thanh Ảnh nhất thời cảm thấy trên đỉnh đầu tiếng sấm cuộn cuộn. Còn muốn Bắc Đường Tẫn bồi thường tiền? Nàng quả nhiên là muốn lợi dụng chuyện này làm thịt một bữa thật no sao? Tiền, tiền, tiền. Nữ nhân này há mồm ngậm miệng đều là bạc, nàng có thể có những theo đuổi khác hay không?

. . .

“Đây chính là công cụ thay đi bộ các người cho ta?” Cố Thanh Ảnh kinh ngạc nhìn hai con vật trước mặt: “Chúng ta muốn đi ngựa.”

Quay đầu lại nhìn Phượng Lai, xác định nàng đã nghe rõ ràng lời của mình.

Nếu không ngăn được Vân Lãm, dĩ nhiên là cùng đi với hắn rồi. Ai bảo mình cùng Vân Lãm là nghiệt duyên chứ?

Nhưng mà bọn họ không có phương tiện đi lại, lấy tình trạng thân thể Vân Lãm bây giờ vốn chưa khôi phục tốt không thể dùng khinh công đuổi theo, dĩ nhiên là nghĩ đến tìm Phượng Lai mượn ngựa.

Nhưng mà Phượng Lai dẫn ra tới lại là cái gì? Một con lừa, một con bò. Lại còn là loại không đủ dinh dưỡng nữa chứ.

“Người còn trông cậy vào loại thôn trang nhỏ này có thể tìm ra thiên lý mã sao?” Phượng Lai quét qua Cố Thanh Ảnh một cái.

“Cho dù không phải là thiên lý mã, cũng nên có ngựa chứ?” Cố Thanh Ảnh lúng ta lúng túng.

Phượng Lai lườm hắn: “Có những thứ này đã không tệ rồi. Hai con này là mua về chuẩn bị làm thịt đó.”

Nghĩ đi, hai con này vốn nên là thức ăn vậy mà lúc này còn phát ra công dụng lớn như vậy?

Cố Thanh Ảnh phát điên rồi, chẳng lẽ bắt hắn ngồi trên vật này đuổi theo tuần mã của Bắc Hãn sao? Thật là chuyện khó tin buồn cười nhất thiên hạ.

Tóc mai Vân Lãm giật giật, để cho hắn ngồi lên mấy con vật này, hắn thà rằng cười Cầu Nhi vào thành!

Xoay người, liền đi.

“Vân Lãm, huynh đi đâu vậy?” Cố Thanh Ảnh ánh mắt liếc thấy vậy, hô lên: “Huynh còn chưa có chọn đâu.”

“Không cần. Ta ngồi trên người Cầu Nhi là được.” Vân Lãm nói ngắn gọn: “Hai người chọn đi.”

Cái gì? Cố Thanh Ảnh vỗ vỗ đầu, mình tại sao lại không nghĩ tới chủ ý này.

“Đúng nha, ta còn đang lo lắng ba người, chỉ có hai con cưỡi, chia không được đây. Hiện tại tốt lắm, chúng ta hai người, mỗi người một con.” Phượng Lai nhìn về phía Cố Thanh Ảnh, “Người là khách, người chọn trước đi.”

Ồi chao? Nữ nhân này còn hiểu được đạo nhường khách cơ đấy?

Cố Thanh Ảnh nhìn sang con lừa bên trái có vẻ khá già, lại nhìn con bò bên phải có chút da bọc xương, trong bụng rối rắm, chọn cái nào cũng chẳng có gì khác nhau.

Hai con vật này thật có thể chở bọn họ vào tới thành sao? Cố Thanh Ảnh cực kỳ hoài nghi.

Nhìn hồi lâu, hắn thở dài, chỉ về phía con bò bên phải: “Vậy chọn nó đi.” Ít nhất cũng là một con bò. Nghe tên có vẻ khí thế hơn so với lừa đi.

Cố Thanh Ảnh nhìn lại nhìn con bò cực kỳ yếu đuối này, bắt đầu không chắc chắn lắm. Cưỡi nó, sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

. . .

Đến khi Cố Thanh Ảnh cưỡi con bò bị bệnh kia đụng vào cây lần thứ n, hắn rốt cục không nhịn được rống lớn lên: “Con này, rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Phượng Lai nhàn nhã ngồi trên lưng lừa, híp mắt, nghỉ một lát rồi mới lên tiếng: “Lúc mua, người bán hình như nói mắt của con bò này bị tật một chút.”

Đỉnh đầu Cố Thanh Ảnh trượt xuống mấy vạch đen, khóe miệng giật giật: “Sao người không nói sớm?”

“Đã quên.” Phượng Lai không mặn không nhạt tới một câu như vậy.

Khiến cho Cố Thanh Ảnh giận đến ngứa răng. Hay ột câu đã quên, khiến cho hắn chịu tội lớn như vậy.

Tung mình xuống khỏi con bò. Không bằng hắn đi bộ còn thoải mái hơn.

Vỗ vỗ mông con bò, nên đi chỗ nào thì đi thôi, lão bò huynh. Hắn nhìn đều thấy phiền lòng.

“Không cho phép vứt bỏ nó.” Thịnh linh nghe bên cạnh truyền đến một câu lạnh như băng.

“Tại sao?” Cố Thanh Ảnh không giải thích được, một con bò như vậy, mang theo cũng là gánh nặng. Hình dáng gầy như thế, thịt cũng không được bao nhiêu cân, nên cũng không có giá trị làm thịt gì đi.

“Vào tối thành phía trước, đem bán, còn có thể lời được ít tiền.” Phượng Lai nói.

Một câu nói khiến cho Cố Thanh Ảnh cảm nín. Người này, thật đúng là nóng lòng kiếm bạc đến cùng rồi. Ngay cả con bò bệnh như vậy, nàng cũng không buông tha.

Không có biện pháp, mượn đồ người ta cũng không thể tùy tiện vứt bỏ. Cho nên, Cố Thanh Ảnh chỉ đành phải túm theo con bò bệnh này. Xem mình thành người mù, tiếp tục đi.

Đi được một lúc, con bò kia cuối cùng cũng phát bệnh. Gục ở một chỗ như thế nào cũng không chịu đi tiếp.

Cố Thanh Ảnh chán ghét lại muốn ném con bò này, nhưng Phượng Lai kiên trì không cho phép.

Không có cách nào, Cố Thanh Ảnh chỉ có thể cõng con bò này lên, tiến về phía trước, trong lòng lại hối hận, sớm biết như thế, đã không mượn con bò của Phượng Lai xấu xí này rồi. Đây không phải là tự tìm tội sao? (TNN: Ta nghi tỷ này cố ý chính a lém haha)

Vân Lãm tuy là lòng như lửa đốt, nhưng Cửu Nhi lúc trước cũng bị Phượng Lai dả thương chút ít. Lúc này lại chở một người, nên cũng không nhanh được.

Một nhóm ba người ba thú, tư thái khác nhau đi về phía trước.

. . .

Mất một ngày, mấy người mới tới được tòa thành lớn tiếp theo.

Lúc vào thành, nhóm kỳ quái này khiến cho người bên trong bên ngoài thành đều nhìn mắt choáng váng.

Một lãnh nữ khuôn mặt xấu xí ngồi trên một con lừa già, một nam nhân lạnh lùng ánh mắt lạnh lẽo nhàn nhả tự tại ngồi trên lưng một con sói lớn, mắt nhìn thẳng; cuối cùng một người, cũng không phải cười bò, mà là vác bò vào thành, hiện giờ vẫn còn đang thở hổn hển. (TNN: hahaha ta cười chết mất =))

Người nọ lớn lên cũng là vô cùng tuần tú, chắc chắn, đáng tiếc, đầu óc có chút vấn đề, có bò không cười, lại cố tình để cho bò cười. Mọi người không khỏi thở dài trong lòng, nhỏ giọng nghị luận.

Cố Thanh Ảnh thính lực tốt, thoáng cái liền nghe được nói đầu óc mình không dùng được. Nhếch nhếch miệng, hắn thật là rất oan uổng a, cũng là ý của Phượng Lai xấu xa kia.

Đảo mắt nhìn Phượng Lai, thấy nàng mím môi, mãnh liệt giả bộ trấn định, song khóe mắt cong lên cũng đã tiết lộ nàng đang cười.

Vân Lãm ho nhẹ một tiếng. Cố Thanh Ảnh là huynh đệ của hắn, hắn không nên cười nhạo mới đúng. Nhưng mà Cố Thanh Ảnh kia thật sự là.

“Người đùa bỡn ta?” Cố Thanh Ảnh lúc này mới ngộ ra.

“Không có.” Phượng Lai nhếch miệng, thật lâu không có việc vui như vậy rồi: “Bò này quả thật muốn bán lấy tiền lời.”

“Tốt!” Cố Thanh Ảnh dùng sức ném bò xuống :” Xấu Phượng kia, người chờ đó! Ta mà không đòi được nợ này thì sẽ liền mang họ người!”

Lông mày Phượng Lai nhíu nhíu, xấu Phượng? Gọi nàng sao?

“Đừng nháo!” Vân Lãm quát một tiếng: “Mua ngựa!” Hai kẻ kia còn muốn để cho bao nhiêu người chú ý nữa?

Cố Thanh Ảnh phẫn hận bĩu môi. Vân Lãm kia cũng là lòng dạ hiểm độc, lúc hấn vác bò lên, lại cũng không ngăn cản hấn. Để hấn bị chế giễu. Đây là kiểu huynh đệ gì thế?

Tức giận thì tức giận, song chính sự dĩ nhiên không thể trì hoãn. Vội vàng đi đến phố bán ngựa chọn ngựa.

...

Bên kia, Bắc Đường Tẫn mang theo Thất Nhân không ngừng chạy về phía cảnh nội của Bắc Hân.

Rút ra kinh nghiệm lần dạy dỗ trước, Bắc Đường Tẫn lúc này cũng không dám khinh thường Thất Nhân. Trong ngày nếu không phải là điểm huyết đạo của Thất Nhân, thì cũng là cho nàng ăn nhuyến cốt tán.

Khiến Thất Nhân không có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào, thật sự vô kế khả thi.

Bắc Đường Tẫn dĩ nhiên cũng sẽ không mang theo Thất Nhân đi Biệt trang để tránh cho đêm dài lắm mộng. Lần trước chính là ở trong trang, bị Cố Ninh vương ngăn cản. Chỉ cần còn ở Thiên Diễm quốc, tất cả đều có thể phát sinh. Chỉ có đến Bắc Hân, mới là địa bàn của hấn, hấn mới có thể chân chính yên lòng.

Đang suy nghĩ, xe ngựa đột nhiên ngừng.

Thất Nhân không có ngồi vững, thiếu chút nữa té.

Bắc Đường Tẫn vội vàng ôm lại.

Thất Nhân hung hăng trợn mắt trắng, người này thật đúng là thừa cơ sở sàng đây. Nếu không phải giờ phút này nàng toàn thân vô lực, sẽ đánh cho hấn ngày mai không gặp được người.

“Sao vậy?” Bắc Đường Tẫn hướng ra phía ngoài hô một tiếng.

“Bẩm điện hạ” người đánh xe trả lời: “Đằng trước giữa đường có một đứa nhỏ. . . .” Thiếu chút nữa là nghiêng qua người đứa nhỏ này rồi. Nhìn sang chung quanh, căn bản không có người lớn trông chừng. Chẳng lẽ đứa trẻ này bị vứt bỏ sao? Tạo nghiệt nha.

“Đứa nhỏ?” Bắc Đường Tẫn cau mày: “Cũng chỉ có một mình nó?”

“Đúng vậy, điện hạ.”

“Ôm hấn đi.”

Người bên ngoài vội vàng xuống ngựa, ôm lấy đứa nhỏ, cung kính lập tức đưa lên xe.

Thất Nhân giương mắt vừa nhìn, trong nháy mắt mắt đầy hắc tuyến. Cha mẹ của đứa bé này rốt cuộc là người nào? Tại sao có thể có suy nghĩ cường đại như vậy? Chỉ thấy trên cổ đứa nhỏ treo một dây lụa, trên dây lụa buộc lên một khối bánh mì loại lớn, đứa nhỏ cúi đầu, vừa lúc có thể gặm đến.

Nhìn lại trang phục đứa bé này, khóe miệng Thất Nhân không khỏi run run. Một thân áo choàng nhỏ màu tím, giống như lão nhân tinh vậy, hoàn toàn không có giống đứa nhỏ bình thường ăn mặc ngây thơ mũm mĩm.

Cách thưởng thức của cha mẹ nhà này thật đúng là rất đặc biệt.

Thất Nhân đột nhiên nhìn thẳng áo choàng màu tím kia không phản ứng lại được. Áo choàng này, sao nhìn quen mắt như vậy?

Cũng chỉ trong nháy mắt, Thất Nhân liền muốn đứng dậy. Áo choàng nhỏ này, không phải là trên người Tử lão đầu, lão ngoan đồng kia làm nhỏ lại sao?

Tử lão đầu? Tiểu oa nhi?

Thất Nhân chợt cảm thấy mây đen che kín đầu, nhìn hồi lâu, đứa nhỏ này chắc không phải là con của mình bị Tử lão đầu vô lương kia mang đi chứ?

Đảo mắt, nhìn khuôn mặt của đứa nhỏ.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đứa nhỏ trắng nõn tinh tế, một đôi mắt đen nhánh đang xoay tròn, không sợ hãi chút nào đánh giá người trên xe. Lúc nhìn thấy Thất Nhân trong nháy mắt, trên mặt đột nhiên nở nụ cười

thật to: “Mẹ mẹ. . . .” Vươn ra hai cánh tay mập mập, nâng chân nhỏ của mình, muốn nhào về phía Thất Nhân.

115. Chương 115: Bắc Đường Ái Nhân

Edit: Aquarrius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Thất Nhân khoe miệng giật giật, đứa nhỏ này, chắc không phải là con của mình chứ? Lại còn nhận ra được mình? Có phải quá thông minh rồi không?

Thoáng cái vừa tức vừa cảm phần, hai lão đầu kia rốt cuộc trông nom đứa nhỏ như thế nào, tại sao lại để cho đứa nhỏ một mình đợi ở giữa đường? Hai lão chạy đi đâu rồi?

Ngày thường bọn họ chăm sóc đứa nhỏ như vậy sao? Cho nó đeo bánh mì, rồi mặc kệ nó?

Thật là quá đáng.

Đừng để cho nàng thấy được hai người kia, nếu không nàng gặp một lần đánh một lần.

Run run vươn cánh tay vô lực ra: “Đưa đứa nhỏ cho ta.”

Bắc Đường Tẫn dĩ nhiên không nghĩ tới đứa nhỏ này chính là con của Thất Nhân, chỉ cho là đứa trẻ bị vứt bỏ ở nơi này, tùy tiện nhận mẫu thân.

Nhưng thấy Thất Nhân có vẻ rất thích, liền ôm đứa nhỏ, đưa tới trong ngực Thất Nhân.

Đứa nhỏ vừa vào trong ngực Bắc Đường Tẫn, liền cười càn tươi, há miệng liền gọi: “Phụ thân!”

Phụ thân? Thất Nhân mồ hôi nhỏ giọt, đứa nhỏ này, làm sao lại tùy tiện gọi? Nếu bị Vân Lãm nghe được, đoán chừng cũng sẽ muốn bóp chết nó mất.

Bắc Đường Tẫn sững sốt một chút, chợt cười to: “Tốt! Bé ngoan!” Đứa nhỏ này thật biết điều, gọi Thất Nhân là mẹ, gọi hắn là phụ thân, không phải là đem hắn cùng Thất Nhân tạo thành một đôi sao? Đây tuyệt đối là dấu hiệu tốt.

Cánh tay mập của đứa nhỏ néo vạt áo của Bắc Đường Tẫn, cũng “khanh khách” cười không ngừng cho đến khi “nước xanh” từ lỗ mũi nhỏ chảy xuống.

Thất Nhân trợn tròn mắt, trơ mắt nhìn đầu đứa nhỏ đưa một cái về phía trước, vạt màu xanh sền sệt cùng mấy cái rỉ mũi lập tức bôi ở trên vạt áo sạch sẽ cao quý của Bắc Đường Tẫn.

Khóe mắt Thất Nhân co giật dời đi chỗ khác. Nàng không thấy! Nàng không nhìn thấy!

Rốt cuộc là người nào đem con nhà nàng dạy thành nham hiểm như vậy? Đứa nhỏ này không phải là cố ý chĩnh hắn chứ?

Một áo bào thượng hạng, liền cứ như vậy bị đứa nhỏ này độc hại.

Đứa nhỏ đã buông lỏng vạt áo của Bắc Đường Tẫn, cánh tay mập chụp lại chụp, ánh mắt cười thành hình trăng non lưỡi liềm, tựa hồ cực kỳ vừa lòng với tác phẩm của mình.

Ách? Bắc Đường Tẫn lập tức ngưng cười. Cau mày, trợn mắt. Hắn khi nào thì gặp qua đái ngộ như vậy? Cho dù là mấy đứa nhỏ trong nhà, có đứa nào không biết điều? Đứa nhỏ này quả nhiên là trẻ con nơi thôn dã, không có quy củ, lên không được mặt bàn.

Cực kỳ chán ghét cách xa đứa nhỏ, đảo mắt nhìn Thất Nhân: “Nàng nếu thích trẻ con, tự chúng ta sinh một đứa.” Ngụ ý chính là muốn bỏ đứa nhỏ này.

“Khụ khụ.” Thất Nhân nghe vậy, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết. Hung hăng trợn mắt trắng với Bắc Đường Tẩn một cái. Ai nói muốn cùng hần sinh con chứ? Người nam nhân này, mắt có thể sáng hơn một chút không?

Hung ác nói: “Đưa đứa nhỏ cho ta!”

Bắc Đường Tẩn lúc này mới giống như xách đồ bỏ đi, túm cổ áo đứa nhỏ đưa tới cho Thất Nhân: “Đứa nhỏ này rất bẩn. Coi chừng nó làm hỏng quần áo nàng.” Rất là hảo tâm nhắc nhở Thất Nhân. Minh tuyệt đối là ví dụ điển hình.

Đứa nhỏ vừa đến trong ngực Thất Nhân, lập tức giống như bạch tuộc tám chân, thật chặt dính trên cổ Thất Nhân. Dùng sức cọ lại cọ, bộ dạng cực kỳ thỏa mãn. Trên đỉnh đầu mấy sợi tóc tơ màu vàng mềm mại cũng dụi lên sườn mặt Thất Nhân, cọ cọ khiến nàng cũng ngứa.

Khóe miệng Thất Nhân dâng lên nụ cười hạnh phúc.

Trong nội tâm Bắc Đường Tẩn cực kỳ buồn bực, đứa nhỏ này, làm sao đến tay Thất Nhân liền biết điều như vậy?

Lần nữa nâng mắt nhìn Thất Nhân, đây là lần đầu tiên cười trong mấy ngày qua. Nếu đứa nhỏ này có thể chọc cho Thất Nhân vui vẻ, lưu lại nó cũng được.

“Đi thôi.” Vén rèm lên, ra lệnh với người phía dưới.

Xe ngựa tiếp tục đi, ngựa tung vó, lưu lại bụi mù cuồn cuộn.

Một khắc đồng hồ sau, trên đường lớn xuất hiện hai bóng người lo lắng.

“Đứa nhỏ, người bỏ đi đâu rồi?” Lão già áo tím mang theo tiếng la khóc nức nở. Đứa bé này, thật sự là không an phận mà. Lúc chỉ biết nằm, đã hành hạ hần cùng lão áo xám đến khổ rồi. Sau khi biết đi, thì càng thêm quậy phá khắp nơi. Mới không nhìn chút xíu, lập tức liền không thấy tăm hơi.

Hôm nay, hần cùng lão áo xám mang đứa nhỏ xuất cốc đi chơi, thừa dịp lúc hần cùng lão áo xám tìm quán trà nhỏ ăn điểm tâm, đứa nhỏ này lại biến mất.

Nhìn cha của đứa bé này lúc nào cũng mang khuôn mặt người chết, còn tưởng hần khi nhỏ sẽ không phải đứa nhỏ thích nháo; nương của hần xem bộ coi phiền toái như bò cạp độc, vậy con cũng không thể là người thích gây chuyện. Bất quá làm sao hết lần này tới lần khác lại sinh ra đứa nhỏ hành hạ người như vậy?

Đề phòng lúc dừng chân đứa nhỏ vì đi xa mà đói bụng chết, hần mới nghĩ biện pháp ngày ngày treo trên cổ đứa nhỏ một khối bánh mì, ít nhất tạm thời cũng sẽ không khiến cho nó bị đói.

“Oa Oa, mau ra đây a.” Lão áo tím hô một tiếng chua xót gạt lệ: “Sư phụ tìm người tìm thật khổ cực a.”

“Còn khóc?” Lão áo xám lườm hần một cái: “Không phải đều tại ngươi, tham ăn, làm mất đứa nhỏ.”

“Trách ta? Ta tham ăn?” Lão áo tím lập tức cãi ầm lên, “Ngươi lão đầu chết tiệt, ngươi cũng không phải giống vậy sao. Ăn so với ta còn khoan khoái hơn, cũng không nhìn tới đứa nhỏ bị mất tích, ngươi còn nói?”

“Đứa bé kia là người giám hộ, không phải ta.” Lão áo xám lạnh lạnh ột câu.

Đầu của Lão áo tím trong nháy mắt cúi xuống. Quả thật, là hần cố ý mang đứa nhỏ kia đi. Nếu để cho cha hần biết được mình lại đánh mất con của hần, không biết sẽ làm ra cái phản ứng gì.

Nhớ tới Vân Lãm khuôn mặt băng lạnh như người chết, cả người Lão áo tím liền run run. Tìm! Phải nhanh chóng tìm!

Dọc theo đường đi, đứa nhỏ không ít lần làm Bắc Đường Tẩn tức giận. Trong miệng tuy là thân ái hô: “Phụ thân”, nhưng không hề khách khí đối với Bắc Đường Tẩn, làm cho Thất Nhân dở khóc dở cười.

Thí dụ như, vừa đến lúc muốn đi tiểu, đứa nhỏ liền lập tức buông Thất Nhân, mà nhảy lên người Bắc Đường Tẩn, coi Bắc Đường Tẩn thành bô đựng nước tiểu nhà mình. Sau khi xong chuyện, vẻ mặt còn vô tội cười như ánh mặt trời nhìn Bắc Đường Tẩn.

Bắc Đường Tẩn giận đến nghiêng rặng, hận không thể đem đứa nhỏ này nghiền xương thành tro, có ai dám càn rỡ như thế trên người đường đường là thái tử điện hạ như hắn?

Nhưng vừa nhìn thái độ của Thất Nhân cực kỳ yêu thích đứa nhỏ này, Bắc Đường Tẩn đành nhịn xuống. Hơn nữa hết sức lấy lòng, muốn cùng đứa nhỏ này quan hệ tốt hơn.

Hết lần này tới lần khác đứa nhỏ này lại không thêm ngó tới. Nên làm cái gì liền như cũ làm cái đó.

Giận đến Bắc Đường Tẩn nhảy xuống ngựa xe, trực tiếp cười ngựa đi. Đứa nhỏ này, vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Xe ngựa một đường đi đến ngọn núi lửa tiếp giáp với ranh giới của Bắc Hãn, Bắc Đường Tẩn mới hơi yên tâm, lo lắng đến ngày một tháng bảy mà xe ngựa vẫn còn ở nơi hoang dã, phải ngủ nơi rừng núi thì thân thể sẽ không chịu nổi. Liền quyết định vào thành tìm chỗ nghỉ ngơi.

Dù sao đây cũng là chỗ giao nhau giữa hai nước, mọi người hai nước ở chỗ này buôn bán lui tới thường xuyên, Bắc Đường Tẩn lớn lên ở nước ngoài đến đây cũng thành người bình thường rồi, dĩ nhiên không dậy nổi sóng to gió lớn gì.

Phục vụ bất đồng, tiếng nói bất đồng, tràn ngập ở thành nhỏ nơi biên cảnh này, phồn hoa cùng náo nhiệt không thua nơi kinh thành.

Bắc Đường Tẩn dắt Thất Nhân xuống xe, trong ngực Thất Nhân là tiểu oa nhi lộ ra một cái đầu tóc tơ.

Đứa nhỏ mở ra hai mắt mông lung, nước miếng giọt giọt chảy xuống. Một cánh tay mập lạp tức kéo tay áo rộng thùng thình của Bắc Đường Tẩn, lau! Lau! lau!

Sau khi lau sạch sẽ xong, mới ngẩng khuôn mặt béo mập nhỏ nhắn, lấy lòng cười với Thất Nhân: “Mẹ mẹ. . . .” Bé ngoan ngoãn gọi, bé không làm dơ quần áo của mẹ nha.

Bắc Đường Tẩn lập tức hóa đá, đứa nhỏ này, thật đúng là không buông tha một tia một cơ hội làm bẩn áo bào hắn mà. Tròng mắt nghiêm khắc trừng nói: “Người. . . .”

Thất Nhân hung hăng nhin cười, cắt đứt việc hắn gầm thét con mình: “Đi vào ăn cơm đi.”

Lời nói bình thản của nàng khiến cho Bắc Đường Tẩn vui mừng trong bụng. Thất Nhân có lúc nào nói chuyện cùng hắn nhẹ nhàng như vậy chứ? Luôn thọc gậy bánh xe, khẩu khí xông đến khiến cho hắn tức giận. Tuy nói hắn đối với đứa bé này thật sự không có hảo cảm gì, nhưng lại khiến cho Thất Nhân vui vẻ, tựa hồ cũng không bài xích hắn như vậy nữa. Đứa bé này, chung quy mang theo cũng có lợi.

Trong tửu lâu, Bắc Đường Tẩn mang theo Thất Nhân cùng đứa nhỏ ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, quả thật ấm áp giống như một nhà ba người.

Bề ngoài của Bắc Đường Tẩn tuấn mỹ, tự nhiên khiến cho không ít cô gái nhìn lại. Chắc chắn, thật là rất tuấn lãng đấy. Nhìn trang phục, nhìn khí chất, hắn là người nhà giàu. Đáng tiếc, cô gái bên cạnh kia chỉ là liễu yếu đào tơ, rất khó nói là xứng đôi với nam tử xuất sắc như vậy.

Các cô gái trong lòng âm thầm so đo, mình không phải xinh đẹp hơn rất nhiều so với nữ nhân kia sao? Tại sao nữ nhân kia có thể có được nam tử kia? Nếu nam tử kia quen với mình, tất nhiên sẽ càng yêu thương mình hơn.

Cho nên, các cô gái nhỏ giọng nghị luận, nóng lòng muốn thử, rất nhiều cô gái muốn tự đề cử mình.

Trên mặt Bắc Đường Tẩn treo lên một nụ cười, đối với Thất Nhân nói: “Nàng nghe được bọn họ nói gì không?”

Thất Nhân bĩu môi, lớn tiếng như vậy, nàng cũng không phải là người điếc, có thể không nghe được sao?

“Cho nên, nàng gả cho ta, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.” Khẳng định rất chắc chắn.

Phi! Thất Nhân trong lòng thâm mắng. Lựa chọn tốt nhất? Đây chính là rõ ràng chỉ mục đích của kẻ điên. Hắn thật không biết xấu hổ nói ra. Hắn tại sao không đi cưới những nữ nhân này đi? Những người đó hắn là mừng rỡ như điên nếu được gả cho hắn đó.

“Phụt phụt!” Đứa nhỏ cũng rất không nể tình với Bắc Đường Tẩn phun ra hai ngụm nước miếng.

Thất Nhân vừa nhìn, vui vẻ. Con trai, trong lòng con hấn cũng đang chữ cái tên vô sỉ này đi. Hai tiếng “phốc phốc” kia, không phải là hai chữ “phi phi” sao?

Bắc Đường Tẫn thấy lời của mình không được Thất Nhân đáp lại, lập tức biến chuyển đề tài: “Nhân nhi, đứa nhỏ này còn không có tên nha. Nếu không, nàng chọn một tên cho nó đi.” Hấn biết, chỉ cần chủ đề liên quan đến đứa nhỏ, hấn là Thất Nhân sẽ nói.

Tên sao? Thất Nhân đột nhiên nhớ ra, quả thật vẫn chưa có, Vân Lãm xem chừng đối với đứa nhỏ này cũng rất oán hận, cho nên vẫn không đặt tên cho nó. Nàng mong đợi tranh thủ quyền lợi cho con, kết quả, Vân Lãm tùy tiện ném ra hai chữ: “Ái Nhân”, lúc ấy làm ồ hôi nàng nhỏ giọt rơi đầy đất.

Cái tên này cũng quá cường đại rồi. Lại dùng cái tên đệm “ái”, mang theo nùng tình mật ý của cha nó đeo vào. Sợ người bên cạnh không biết hấn yêu sao?

Nhưng mà, đứa nhỏ này sau này lớn lên, có khi nào sẽ trách cha mẹ mình lấy tên nữ tính như vậy đặt cho nó hay không?

Sau đó, đứa nhỏ lại bị Lão áo tím mang đi, khiến cho chuyện này liền bị Bỏ qua sang một bên.

Lúc này, nhắc lại, hấn đúng là lúc nên đặt chữ rồi. Nhưng mà, Vân Lãm không có ở đây, tên này làm sao đặt đây?

Đột nhiên, Thất Nhân linh quang chợt lóe. Ái Nhân? Thích rảnh rồi. Vừa là cha hấn ban cho chữ, vậy liền lấy nghĩa từ, gọi là Hách Liên Ái Nhân đi.

“Nghĩ ra tên chưa?” Bắc Đường Tẫn lại hỏi: “Nếu không ta đặt tên cho đứa nhỏ này nha?”

Khóe mắt Thất Nhân giật giật. Nam nhân này, thật đúng ỉnh là cha của đứa nhỏ sao, ngay cả tên cũng muốn đặt? Nếu thật để cho hấn đặt, lấy tính cách bình dấm chua kia của Vân Lãm, nhất định sẽ nổi điên.

“Ái Nhân.” Thất Nhân bất đắc dĩ phun ra. Tên của con mình tại sao phải nói cho hấn biết?

Hai mắt Bắc Đường Tẫn tỏa sáng: “Tên rất hay!”

Thất Nhân nâng chung trà lên, tự mình uống một ngụm. Tất nhiên là tên rất hay.

“Bắc Đường Ái Nhân! Người sau này liền gọi là Bắc Đường Ái Nhân rồi!” Nâng cằm của đứa nhỏ lên, lời của Bắc Đường Tẫn không biết hù chết bao nhiêu người.

“Khụ khụ.” Một ngụm trà trong miệng Thất Nhân phun ra, bị ngữ điệu kinh người của Bắc Đường Tẫn làm cho sợ đến ho sặc sụa.

Sắc mặt nàng quái dị nhìn Bắc Đường Tẫn. Bắc Đường Ái Nhân? Nam nhân này, sẽ không có bệnh chứ?

116. Chương 116: Hạ Độc Bắc Đường

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đứa nhỏ lại “phi phi” hai ngụm nước miếng, cánh tay mập giờ lên, “chát” một tiếng đẩy bàn tay của kẻ vô sỉ kia rời khỏi cằm của mình. Cái gì đây? Ăn đậu hũ của bé sao? Quả nhiên giống như nương nói, vô sỉ!

Cái gì? Bắc Đường Tẫn giận trợn mắt nhìn đứa nhỏ, còn dám đánh hấn? Thật là càng ngày càng làm càn. Ban thưởng cho nó dòng họ Bắc Đường, đã là tổ tiên của nó tích đức, vô cùng vinh quang rồi.

Nếu không phải nhìn mặt mũi của Thất Nhân, hấn quản tên tiểu tử này sống hay chết sao?

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, thỉnh linh nghe được một tiếng gọi mềm mại: “Tẫn ca ca!”

Bắc Đường Tẫn nhú nhú mày, thân thể đứng thẳng lên, tư thái đoan chánh.

Chỉ thấy một bộ váy màu vàng, thiếu nữ xinh đẹp từ lầu hai xuống, vẻ mặt thần sắc mừng rỡ, chạy tới bên cạnh Bắc Đường Tần: “Tần ca ca, muối vẫn chờ Tần ca ca.”

“Người đến đây làm cái gì?” Không kiên nhẫn hỏi.

“Tần ca ca, muối đương nhiên là tới đón Tần ca ca trở về.” Giọng của thiếu nữ đầy vui mừng: “Muối ở chỗ này chờ cũng khoảng nửa tháng rồi.” Có chút ít tranh công đòi phần thưởng.

Nói tới đây, nàng kia tựa hồ mới phát hiện lần này còn có người ở bên cạnh. Hơn nữa còn là nữ nhân.

Cô gái chuyển mắt vừa nhìn, lập tức sửng sốt: “Là người?” Giọng nói phức tạp, giống như kinh ngạc, ghen tỵ, lại như sợ hãi.

Khóe miệng Thất Nhân co rút, thật là người quen chỗ nào cũng có. Thiếu nữ này, chính là quận chúa Na Lạp ngang ngược của Bắc Hãn ngày đó từng có gặp mặt một lần.

Quay đầu lại hữu hảo cười một tiếng: “Lại gặp mặt rồi, quận chúa. Có thể được quận chúa nhớ, thật là vinh hạnh cho tiểu phụ nhân đây.”

“Tần ca ca, nàng tại sao lại ở chỗ này?” Thiếu nữ quay đầu lại, vội hỏi. Cô gái này, nàng nghe nói đã gả cho Dục Vương của Thiên Diễm quốc mà, sao lại cùng Tần ca ca của nàng ở cùng một chỗ?

Chẳng lẽ Tần ca ca đi Thiên Diễm quốc lần này lại là vì cô gái này?

“Na Lạp, người quản quá rộng rồi.” Giọng của Bắc Đường Tần lạnh lùng.

“Tần ca ca.” Na Lạp muốn nói gì, nhưng mà vì mắt lạnh của Bắc Đường Tần đảo qua mà kịp thời á khẩu.

Đảo mắt về phía Thất Nhân, mang theo bèn nhọn, dữ tợn nói: “Người nữ nhân này, không tuân thủ nữ tắc, lại tới câu dẫn của Tần ca ca của ta sao?”

Cái gì? Quận chúa này nói ngược sao? Nàng khi nào thì câu dẫn người kia? Biết cô gái này mê luyến Bắc Đường Tần, nhưng cũng không cần vu oan người khác như vậy chứ.

Bắc Đường Tần lạnh mắt. Na Lạp này, thật quá lớn mật. Lại làm trò trước mặt hân nói ra những lời như vậy với Thất Nhân, mở miệng định mắng Na Lạp.

Thì có một giọng nói cùng lúc bật ra chặn lời hân: “Mẹ!” Giọng trẻ con non nớt vang lên. Đứa bé nào đó buông Thất Nhân, giương nanh múa vuốt định bổ nhào về phía người Na Lạp.

Thất Nhân nhất thời im lặng. Tên tiểu tử này không ngờ không nhận thức rõ mẫu thân như thế, thấy nữ liên bổ nhào vào. Nhìn thẳng nhóc về mặt hưng phấn, có phải từ trước đã quen hay không?

Na Lạp thoáng cái sửng sốt, mặt trong nháy mắt đỏ lên. Mình vẫn là thiếu nữ chưa gả, tiểu quỷ này lại làm trò trước mặt Tần ca ca gọi nàng là mẹ không phải là phá hủy danh dự của nàng sao?

Nhất thời, chữ ằm lên: “Ở đâu ra tiểu quỷ không có giáo dưỡng này, ai là mẹ của người?”

Đứa nhỏ nghiêng đầu một cái, ánh mắt quay tròn chuyển lại chuyển. Cô gái này, thật hung dữ nha.

Mắt của Thất Nhân rùng mình. Không có giáo dưỡng? Nữ nhân này lại còn nói con trai nhà nàng không có giáo dưỡng?

Không đợi Thất Nhân lên tiếng, Bắc Đường Tần thế nhưng đã lạnh lùng mở miệng: “Hân là con ta.”

Phi phi! Đứa nhỏ khi nào thành con của hân? Trong lòng Thất Nhân thâm mắng. Người sinh con như nàng làm sao lại không biết?

Na Lạp ngạc nhiên. Con trai của Tần ca ca? Nàng lúc trước còn mắng. Như vậy ấn tượng của Tần ca ca đối với mình tuyệt đối sẽ bị hạ thấp đi rất nhiều.

Nhưng mà, Tần ca ca tại sao lại từ Thiên Diễm quốc mang một đứa con trai trở lại? Chẳng lẽ là cùng cô gái trước mắt này sinh?

Tàn bạo trừng về phía Thất Nhân: “Đây là con của người?”

Thất Nhân cũng là không trả lời nghi vấn, hung hăng tới một câu: “Ta cũng không phải loại người vụng trộm với nam nhân khác.”

Na Lạp hài lòng. Không phải là con của nữ nhân này, vậy hết thấy đã thành. Nàng thế nhưng lại đem Thất Nhân làm tình địch duy nhất.

Lập tức, Na Lạp nở nụ cười: “Bé ngoan, đến, mẫu thân ôm một cái.” Vừa là con của Tần ca ca, nàng thuận tiện làm một mẫu thân vậy, cũng không còn cách nào.

Đứa nhỏ nghiêng đầu nhìn nàng vài giây, liền mở miệng nở nụ cười rực rỡ, vươn ra cánh tay mập, lập tức liền đầu nhập vào trong lòng của Na Lạp, chôn vào lồng ngực của nàng.

Khóe mắt của Thất Nhân giật giật. Đứa nhỏ này, tuyệt đối không phải là con nhà nàng. Rất không có tiết tháo. Mới vừa còn bị người này mắng, bây giờ lại nịnh hót người cười giống như chó Nhật vậy.

Na Lạp dương dương đắc ý, con của Tần ca ca, lại thích nàng như vậy đây. Khiêu khích nhìn về phía Thất Nhân, xem đi, đứa nhỏ này, đánh trên người mình không chịu xuống đâu.

Thất Nhân bắt đắc dĩ ngẩng đầu, đã có người nguyện ý thay nàng chiếu cố đứa nhỏ này miễn phí, nàng còn có cái gì không vui?

Cũng trong nháy mắt ngẩng đầu, sững sốt. Đứa bé này, rốt cuộc đang làm cái chuyện tốt gì vậy?

Chỉ nghe “roẹt” một tiếng, quần áo màu vàng nhạt trên người quận chúa Na Lạp đều bị kéo xuống dưới chân. Lộ ra áo lót quần lót bên trong .

Na Lạp ngẩn ra, thần thờ.

Cả tửu lâu cũng yên lặng một giây.

Sau đó bàn luận xôn xao, cười giễu.

Cô gái này, sao phóng đảng không biết liêm sỉ như vậy? Đang là ban ngày ban mặt, lại cởi quần áo trước mặt mọi người?

Mặt của Na Lạp trong nháy mắt biến thành màu gan heo, sau đó chuyển xanh, rồi lại biến thành đen.

Thất Nhân vỗ trán thở dài, cái nham hiểm này hẳn không phải là ai dạy ra, đoán chừng là bẩm sinh đi. Thiên địa làm chứng, nàng cũng không có dạy con trai nhà nàng đi cởi quần áo con gái nhà người ta.

Quần áo Bắc Hãn quốc không phức tạp giống với Thiên Diễm quốc. Đại khái là phối hợp với tính cách táo bạo hào phóng của người Bắc Hãn, váy áo thiết kế đều đơn giản hơn nhiều. Ở trước ngực quần áo của nữ tử thường có móc cài, nếu như cởi ra, sẽ cởi hết quần áo.

Nghĩ đến, đứa nhỏ vừa mới vùi đầu vào trong ngực của Na Lạp, nhưng tại sao lại làm ra chuyện lớn như vậy chứ?

Nhìn một chút, đầu nhỏ kia hiện tại đang gật rồi lại gật, giống như đối với việc mình làm cực kỳ tán thưởng.

Na Lạp nhất thời không biết nên làm sao cho phải, chỉ muốn tìm cái hầm ngầm ình chui xuống đất. Nàng lúc nào bị mất mặt lớn như vậy? Lại còn là đang ở trước mặt Tần ca ca.

Nàng nâng mắt trộm dò xét, cái trán của Bắc Đường Tần đã tạo thành hình chữ Xuyên () thật sâu.

Na Lạp hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng lại không thể làm cái gì với kẻ gây họa này. Dù sao cũng là con trai của Tần ca ca, đây chính là tiểu hoàng tôn nhà, đánh không được, chửi cũng không được.

Không khí, nhất thời cứng lại.

Lại thấy đầu của tiểu quỷ bắt đầu động. Cánh tay mập lộ ra, bàn tay lại muốn đưa về phía áo lót của Na Lạp.

Trán Thất Nhân đầy vạch đen, đầu của tiểu quỷ này, quả nhiên cùng cha của hắn giống nhau, đều là sắc quỷ a.

Na Lạp hoảng sợ hét lên, nhanh chóng đem đứa nhỏ để xuống đùi Thất Nhân, chạy như bay về phòng.

Mọi người lưu lại xem náo nhiệt cười vang từng trận.

“Mẹ, mẹ.” Tiểu tử lại bắt đầu không biết mệt mỏi “dụi dụi” về phía cổ của Thất Nhân.

Thất Nhân buồn cười nhìn về phía bé: “Làm sao? Hiện tại liền gọi ta là mẹ rồi? Mẹ ngươi rất cuộc có mấy người?”

Tiểu Ái Nhân nháy đôi mắt nhìn mẫu thân nhà mình, giống như đang cố gắng nghĩ xem nên diễn tả như thế nào, mới có thể khiến mẹ hiểu bé. Thật lâu cũng không nghĩ được nói thế nào, chỉ dùng sức kêu: “Mẹ, mẹ!” Dùng cái này để diễn tả trung thành của mình.

Bắc Đường Tẫn sợ Thất Nhân mệt , một tay ôm lấy tiểu Ái Nhân: “Tên tiểu tử này cũng rất hiếu động.” Ít nhất, hẳn chưa có gặp được đứa nhỏ nào càng khiến người thêm yêu thích như đứa nhỏ này. Lại giặt quần áo của quận chúa, có gan lớn.

Tiểu Ái Nhân không vui xoay xoay quả đấm nhỏ, phun ra hai ngụm nước miếng: “phì phì.” Cái gì gọi là hiếu động, hẳn cái này gọi là thông minh. Thật là không biết thưởng thức. Còn có, người này tại sao lại ôm mình tới đây? Bé muốn mẹ mà.

Duỗi duỗi cánh tay, duỗi duỗi chân, quấy về phía mẫu thân nhà mình.

Thất Nhân liếc mắt tiểu quỷ đang duỗi chân quấy đến thích thú: “Thật là hiếu động.”

Cái gì? Tiểu tử ủy khuất liền ngừng nhúc nhích. Bé là hoạt bát, sao nương cũng nói như vậy. Đáng thương nhìn về phía Thất Nhân.

Thất Nhân đã liên tục chiến đấu với đồng thức ăn trên bàn. Nàng chưa bao giờ gây sự với dạ dày của mình. Ăn uống no đủ, mới có thể có tinh lực nghĩ ra biện pháp tốt chạy khỏi tay Bắc Đường Tẫn.

Tiểu Ái Nhân thấy mẫu thân không để ý mình, có chút rầu rĩ nhìn về phía Bắc Đường Tẫn. Cũng là tại người này. Hại nương không để ý tới bé. Đáng ghét!

Cánh tay mập bắt được chéo áo của Bắc Đường Tẫn, dùng sức xé. Thằng đem góc áo này coi như là Bắc Đường Tẫn, cực độ oán hận.

Khóe mắt xoay đến nút áo đen, đưa tay muốn cởi ra.

Bắc Đường Tẫn đang buồn bực tiểu quỷ này làm sao đột nhiên an tĩnh như vậy, cúi đầu nhìn lên, lại thấy tiểu quỷ đang đưa tay nhỏ bé về phía cúc áo của mình.

Lập tức sầm mặt. Tiểu quỷ này lại lên cơn nghiện cởi áo sao? Cởi nút áo giống như nút thắt quần áo của Na Lạp sao? Hẳn có nên ngăn móng vuốt nhỏ kia hay không?

Nhưng vẫn chậm một bước. ngón trở của Tiểu Ái đụng vào đường sắc trên cúc áo, cắt ra một vết rách.

Máu đỏ tươi lập tức chảy ra.

“Oa” một tiếng, kèm theo ủy khuất, xen lẫn đau đớn, tiểu tử rốt cục khóc lên.

Bắc Đường Tẫn vội vàng đem tiểu tử đặt lên bàn, đưa tay lau sạch vết máu, một bên nhẹ nhàng trấn an: “Ngaoan! Đừng khóc! Không đau nha!”

Thất Nhân nâng mắt, quái dị nhìn bé. Máu? Máu?

Nếu như nàng không có nhớ sai, thì con trai nhà nàng là độc oa nha.

Nàng đã từng nghĩ tới để cho nhi tử lấy ra chút máu, đem tất cả một nhóm Bắc Đường Tẫn đều độc ngất đi, nàng sẽ dễ dàng trốn rồi. Nhưng mà, nàng lại không đành lòng để cho con trai bị đau. Vì vậy, cái kế hoạch này mới mắc cạn.

Không nghĩ tới, thần xui quỷ khiến lại để cho tiểu Ái Nhân chảy máu.

Bắc Đường Tẫn cảm giác được ánh mắt của Thất Nhân nhìn không giống với dĩ vãng, cho là nàng cảm động mình đối với tiểu Ái Nhân ân cần, nâng đầu lên: “Ta đối với trẻ con thật ra thì cũng rất có kiên nhẫn, nàng nhìn ra được rồi sao?”

Thất Nhân lắc đầu, có chút đáng thương nhìn: “Cái kia ta nhìn không ra. Ta chỉ nhìn ra người sắp không xong rồi.”

Bắc Đường Tấn cau mày, nữ nhân này nói mê sảng gì vậy?

Đang suy nghĩ, đột nhiên đã cảm thấy một trận mê muội, trước mặt xuất hiện rất nhiều Thất Nhân.

“Rầm” một tiếng, rớt cục, Bắc Đường Tấn từ trên ghế dài té xuống.

Một tiếng động lớn này tự nhiên đưa tới ánh mắt nóng rực của mọi người trong tửu lâu. Một bàn này, lại xảy ra chuyện gì?

Ái Nhân lập tức ngưng khóc, nghiêng đầu nhìn tên đáng ghét bất tỉnh nhân sự trên mặt đất kia một chút.

“Khánh khách”, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vương nước mắt lập tức cười thành đóa hoa.

117. Chương 117: Vân Lãm Truy Đuổi

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tiểu Ái Nhân quơ cánh tay nhỏ mập mập, dùng sức lắc lắc cái cổ ngăn ngừn: “Mẹ, mẹ!” Vẻ mặt sáng rỡ, giống như đang tranh công.

Thất Nhân tỉnh tể vừa nhìn, vết thương trên tay tiểu tử này lại trong vài giây thần kỳ kết vảy. Lúc này mới đi qua ôm Ái Nhân: “Làm tốt lắm!” Mặc dù không phải là cố ý gây nên, nhưng lại có thể hạ độc Bắc Đường Tấn sáng khoái như vậy.

Nhắc chân, liền muốn rời đi.

Nhưng làm sao cũng bước không được. Cúi đầu vừa nhìn, khoe miệng Thất Nhân run lên. Bắc Đường Tấn kia thậm chí ngay cả bị độc cũng không quên kéo lấy góc áo của mình.

“Tần ca ca!” Trên thang lầu truyền đến tiếng kinh hô, sau khi đổi lại quần áo Na Lạp xuống lầu, liền thấy một màn như vậy.

Chạy tới, đỡ Bắc Đường Tấn dậy: “Tần ca ca, ca tỉnh lại!” Gấp đến độ muốn khóc: “Có ai không? Người đầu nhanh tới a!”

Hộ vệ coi chừng bên ngoài liền cảm thấy không ổn, lúc này vừa nghe được giọng nói của quận chúa, vội vọt vào.

“Thiếu chủ!”

“Xảy ra chuyện gì?”

.

Một mảnh hỗn loạn.

Thất Nhân đơn giản từ từ ngồi xuống chơi, nếu bỏ qua thời cơ tốt, đã đi không được nữa, chẳng bằng tiếp tục ăn hết bàn món ăn này.

Na Lạp vừa thấy, hai mắt giận trợn lên: “Người còn có tâm tình ăn cơm? Người rốt cuộc làm cái gì với Tần ca ca?”

Thất Nhân nhún nhún vai: “Ta cái gì cũng không làm. Nếu không, người hỏi tên tiểu tử này một chút.” Vừa nói, vừa chỉ chỉ tiểu Ái Nhân đang cười toe trong ngực.

Na Lạp sao chịu tin. Nếu không phải nữ nhân này giả trò, Tần ca ca như thế nào đột nhiên biến thành như vậy?

Thất Nhân cười cười, cúi đầu về phía tiểu Ái Nhân: “Tiểu quý, mẫu thân của con tới đây kìa.”

Tiểu Ái Nhân còn đắm chìm trong phần khích lúc trước, thình lình nghe mẫu thân nhà mình nói như thế, buồn bực. Mẫu thân ruột của bé? Không phải là nàng sao?

Quay đầu, lúc nhìn thấy Na Lạp. Lập tức tươi cười rạng rỡ, phát tay lại muốn nhào tới: “Mẹ, mẹ!”. Còn có nữ nhân hung hăng này nữa. Độc không chết nàng cũng phải hù chết nàng.

Sắc mặt của Na Lạp hơi trắng bệch, liên tục lui về sau ba bước. Cảnh tượng bị tiểu quý này làm ra chuyện mất mặt như vậy vẫn còn ở trước mắt.

“Nếu không đi tìm đại phu cho hần, các người cũng chỉ có thể chuẩn bị quan tài cho hần thôi.” Thất Nhân nhìn bọn hộ vệ bối rối, trong mắt ánh lên vẻ giễu cợt, lạnh lạnh ột câu.

Hần là thái tử, nếu thật xảy ra chuyện gì, sợ là mình có tránh thế nào cũng không tránh được liên quan.

Mổ hộ vệ nhảy dựng lên: “Đúng! Đại phu!” Lao ra khỏi tử lâu.

Chỉ chốc lát sau, hộ vệ kia túm một lão đại phu râu dài giống như xách con gà con vọt trở lại.

“Bịch” một tiếng, lão đại phu hung hăng bị ném xuống đất: “Mau! Xem một chút cho thiếu chủ của chúng ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng lão đại phu oán trách, mình đang ngồi ở trong tiệm xem bệnh, người này đột nhiên xuất hiện, không nói hai lời, xách ông lên bỏ chạy. Trên đường còn bay vọt từng trận, làm hại trái tim của ông, đến bây giờ vẫn còn “bịch, bịch, bịch” nhảy liên hồi đây.

Nâng mắt muốn mắng kẻ không hiểu kính già yêu trẻ kia. Nhưng lại trông thấy một đám mặt giống như hung thần ác sát.

Lời vừa tới miệng lập tức bị nuốt xuống bụng. Thông quan tâm tới đau đớn ở xương sống nữa, lão đại phu ngoan ngoãn, run rẩy vươn tay ra đặt lên mạch của Bắc Đường Tấn.

Cau mày, ngưng mặt, vuốt râu.

“Sao vậy?” Na Lạp vội vàng hỏi: “Đại phu, người nói chuyện đi!”

“Từ mạch xem xét, vị công tử này trúng kịch độc.” Lão đại phu chau mày càng sâu. Âm ỉ cái gì? Không thấy ông đang trị liệu sao?

Kịch độc? Bọn hộ vệ thần sắc khác nhau. Ở đâu ra kịch độc? Chẳng lẽ có người tới ám toán điện hạ hay sao?

“Đại phu, nên giải độc như thế nào?” Na Lạp lo âu, lại hỏi.

“Cái này. . . .” Lão đại phu rất là khó xử: “Loại độc này lão phu thực là bình sinh chưa từng thấy qua, lại càng không biết nên giải độc như thế nào. . . .”

Mổ hộ vệ vừa nghe lời này, nổi trận lôi đình, rống một tiếng: “Không biết giải như thế nào, người còn nói nhảm nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì.”

Thất Nhân đang ăn cơm rất ngon, lúc này khóe miệng giương nhẹ, độc trên người oa nhi nhà nàng nào có dễ giải như vậy? Nếu không, Lão áo tím kia làm sao lại coi tiểu độc oa này như bảo bối chứ.

Hộ vệ kia đưa tay nắm lấy cổ áo của lão đại phu, liền muốn đem lão đầu này ném xuống.

Lão đại phu bị hù sợ đến thái dương ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng phát tay: “Vị anh hùng này, bình tĩnh! Bình tĩnh! Lão phu mặc dù không biết độc này rốt cuộc giải như thế nào, nhưng có thuốc bảo vệ tánh mạng, bảo đảm vị công tử này trong vòng bảy ngày sẽ không có nguy hiểm tới tánh mạng, có thể đợi đến khi các vị anh hùng tìm được giải được tới cứu vị công tử này.”

Na Lạp vội vàng ngăn tay của hộ vệ kia: “Đại phu, vậy người nhanh kê đơn thuốc đi!” Thời gian bảy ngày, đủ để chạy về Hoàng Đình cứu trị. Hoàng Đình nhiều danh y trân được như vậy, còn sợ trị không hết cho Tấn ca ca của nàng sao?

Lão đại phu lau mồ hôi lạnh trên trán: “Vị anh hùng này theo ta đi đến nhà thuốc một chuyến, mấy ngày trước lão phu đang luyện thuốc này. . . .”

Không đợi ông nói xong, hộ vệ đã bắt ông tới ôm lấy bay đi.

Chỉ lão đại phu”A ——” lên một tiếng hoảng sợ trong không trung càng lúc càng xa. Tim của ông nha.

Trong mắt Thất Nhân sâu một chút. Bảy ngày! Sợ rằng bảy ngày này là cơ hội cuối cùng của nàng. Nếu như Bắc Đường Tẫn tỉnh, nàng muốn chạy trốn tất nhiên khó càng thêm khó, nếu như hấn cứ như vậy chết đi, nàng sẽ bị cho là hung thủ hạ độc, sẽ bị tử hình.

Nửa ngày sau, nhóm ba người Vân Lãm lúc này mới phong trần mệt mỏi chạy tới thành nhỏ nơi biên giới này.

“Lão gia tử, xin hỏi có gặp cô gái trên bức họa này không?” Cố Thanh Ảnh tung mình xuống ngựa, cản đường chặn lại một lão nhân gia liền hỏi.

Bọn họ một đường đuổi theo, ngày đêm không ngừng, mỗi khi đến một trạm dịch, liền thay ngựa, tiếp tục lên đường. Nhưng mà một chút tung tích của Thất Nhân cũng không có.

Lúc Vân Lãm ở thành lớn thứ nhất đã bố trí cơ sở ngầm của Chiến gia, Dực Vương Phủ chú ý hướng đi của Bắc Hãn, nhưng mà đến bây giờ vẫn không có đầu mối gì.

Sắc mặt của Vân Lãm càng ngày càng không tốt, đã mấy ngày mấy đêm không chợp mắt. Tiếp tục như vậy, hấn thật lo lắng còn chưa tìm được Thất Nhân, Vân Lãm đã suy sụp trước.

“A! Là nàng!” Lão nhân kia đang vỗ về cái mộng của mình, khắp khênh đi tới, đột nhiên bị người ngăn cản. Trong bụng lại nhảy dựng lên, cho là những tên thổ phỉ buổi sáng kia lại trở lại. Nhìn kỹ lại, lại là một thanh niên khách khí tới hỏi thăm người.

Cho nên, tỉ mỉ vừa nhìn bức họa, lập tức nhớ ra. Cô gái này, không phải là một người trong đám ác nhân buổi sáng kia sao?

Mặc dù, nàng từ đầu tới đuôi một câu cũng không nói, chỉ ôm đứa nhỏ trước bàn ăn cơm. Ông cũng nghi ngờ sao nàng kia có thể coi như chuyện không liên quan như vậy, nhưng tuyệt đối là người cùng phe với bọn kia. Cuối cùng, không phải cùng nhau lên xe ngựa sao?

Không sai! Lão già này chính là lão đại phu buổi sáng xem chắn cho Bắc Đường Tẫn, lão đại phu nhiều lần bay trên không trung.

Tròng mắt âm u của Vân Lãm trong nháy mắt sáng ngời, lập tức nhảy xuống.

Phượng Lai cũng vội vàng nhảy xuống.

“Ông à, ông thật nhìn thấy nàng?” Cố Thanh Ảnh mừng rỡ, nếu như Thất Nhân thật sự xuất hiện ở chỗ này, vậy phương hướng bọn họ truy lùng thật không sai. Nói cách khác, những ngày qua không có uổng công. Hơn nữa, xác nhận rất nhanh liền có thể tìm.

“Người ở đâu gặp được nàng?” Vân Lãm bước mấy bước tới gần, liền níu lấy cổ áo của lão đại phu, trong giọng nói lạnh như băng có phần cấp bách.

Lão gia tử đột nhiên bị một tên mặt đen trước mắt làm giật mình. Trong bụng kêu oan, hôm nay làm sao toàn gặp người ác như vậy chứ. Đợi trở về phải đi miếu làm lễ, đổi vận. Lại gặp mấy lần như vậy, đoán chừng ông sẽ trực tiếp nằm chết dí trong quan tài đi.

Cố Thanh Ảnh vội vàng túm lấy Vân Lãm: “Bình tĩnh một chút!”

Vân Lãm cũng không có phản ứng, tay níu lấy lão đại phu càng ngày càng gấp: “Nhanh nói đi! Gặp ở đâu?!”

Lão đại phu bị Vân Lãm dùng lực mạnh nhắc lên, cách mặt đất, chân ở trong không trung giãy dụa. Ông đây là đắc tội với vị tôn phật nào, chẳng lẽ lại muốn làm một lần vận động trong không trung sao?

“ Qe. Qe. ” Ngón tay của lão đại phu run lấy bầy, túm lấy cánh tay ở cổ mình, sắc mặt đỏ ngầu. Số khổ a! Người này so với đám buổi trưa kia còn hung dữ hơn. Đây là muốn hỏi ông, hay là muốn giết ông chứ.

“Nói a!” Mặt băng mắt lạnh.

“Qe.” Vô cùng thống khổ.

Phượng Lai nhíu nhíu mày: “Người ghì chặt cổ của hần như thế, làm sao hần nói được?”

Bàn tay Vân Lãm chợt lỏng ra, lão đại phu thoáng cái xụi lơ trên mặt đất, ho không ngừng.

Cố Thanh Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu. Vân Lãm gặp chuyện của Thất Nhân, thì tất cả bình tĩnh cái gì cũng không có. Chỉ đáng thương lão gia tử này, thành vật hi sinh.

“Nàng ở đâu? Nói!” Vân Lãm mở miệng, lại quát lạnh một câu.

Lão đại phu cả người giật mình một cái, một ngón tay liền chỉ từ lâu cách đó không xa, một hơi đem hết những gì mình biết toàn bộ nói ra ngoài: “Lúc buổi sáng ở trong tử lâu này. Cô gái kia, cùng một đám đại hán khô ngô ở chung một chỗ. Bên trong còn có vị công tử trúng kịch độc, bắt lão phu giải độc. Nhưng mà, lão phu cũng chịu thua, chưa từng thấy qua loại độc kia.” Nói đến đây, lão đại phu lại muốn ho đến phun mặt vàng.

“Ta hỏi chính là cô gái này!” Vân Lãm lạnh lùng cắt đứt, ánh mắt nhìn về lão đại phu càng thêm băng hàn.

Lão đại phu lập tức lui vài bước, cả người run rẩy: “Dạ! Nàng kia ôm một đứa nhỏ, bộ dáng giống như có chút bất an, nhưng khí sắc không tệ. Sau đó, những đại hán đó mang vị công tử kia đi, vội vàng trở về, muốn đi tìm thầy thuốc. Nàng kia cũng đi theo.”

Nàng mắt trộm dò xét Vân Lãm: “Vị gia này, lão phu cũng chỉ biết như vậy. Có thể đi chưa?”

Người trước mắt này, rất dọa người! Khí thế kia thật là từ trong xương phát ra, không phải là tiểu dân bọn họ có thể chịu được. Ông rất sợ.

Vân Lãm suy tư. Thất Nhân buổi sáng đi qua nơi này. Nói vậy là hần sắp đuổi kịp Thất Nhân rồi? Vị công tử trúng độc kia chẳng lẽ là Bắc Đường Tấn? Trong mắt Vân Lãm càng rét lạnh, vậy liền trực tiếp độc chết hần đi. Còn đứa nhỏ kia lại là sao?

Nghi vấn một cái rồi thêm một cái.

Cố Thanh Ảnh nhìn về mặt Vân Lãm chìm trong trầm tư, thở dài, chuyển hướng về phía lão đại phu: “Cám ơn ngài, lão gia tử. Ngài có thể đi.”

Lão đại phu vội vàng khoát tay: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn!” Chỉ nguyện đừng gặp gỡ mấy vị hôm nay nữa là được rồi!

Xoay người, cũng chẳng quan tâm đau đớn, chạy nhanh về hiệu thuốc nhà mình.

“Có muốn đi tử lâu hỏi thăm một chút tình huống hay không?” Phượng Lai đề nghị.

“Cũng được.” Cố Thanh Ảnh nói: “Lão gia tử kia không rõ tình huống, trong tử lâu hần là có người rõ ràng hơn. Chúng ta vừa lúc cũng nên ăn cái gì đó. Những ngày qua đi đường suốt đêm, tất cả ăn uống đều giải quyết ở trên đường. Lúc này có tin tức xác thật, cũng yên lòng. Vân Lãm, người nói xem?” Đảo mắt dò hỏi Vân Lãm.

“Ừ.” Trong đầu Vân Lãm như cũ tất cả đều là Thất Nhân, hoàn toàn không có nghe câu hỏi của Cố Thanh Ảnh, chỉ lúng ta lúng túng đáp một câu.

Cố Thanh Ảnh thở dài liên tục. Người này, để ý Thất Nhân đến gặp ma rồi.

Vân Lãm mặt lạnh tâm lạnh nhưng đối với Thất Nhân toàn tâm toàn ý, Phượng Lai đều nhìn thấy ở trong mắt, đầy mắt cuộn cuộn gợn sóng.

Đợi lúc ba người Vân Lãm tiến vào tử lâu, mọi người còn đang nhiệt liệt thảo luận cảnh khôi hài phát sinh lúc sáng kia. Căn bản là không cần hỏi thăm, liền có thể nghe được tình hình đặc sắc lúc ấy.

Mấy người tìm chỗ để ngồi xuống, gọi món ăn, liền nghe được mọi người tỉ mỉ kể lại.

“Ài, các người nói, chuyện buổi sáng có kỳ hay không? Bắt đầu là quần áo của cô gái Bắc Hân kia đột nhiên từ trên người rơi xuống, rồi lại vị công tử kia tự dừng ngã xuống.”

“Đúng vậy. Vị công tử tuần tú kia, lúc đầu ta còn tưởng rằng hắn có bệnh gì không tiện nói ra chứ.”

“Trong thức ăn này là tuyệt đối không có vấn đề, cô gái người Thiên Diễm quốc ngồi cùng bàn kia vẫn đều ăn hăng hái như vậy. Vị công tử kia rốt cuộc là trúng độc như thế nào đây?”

Cô gái người Thiên Diễm quốc? Vân Lãm siết chặt chén trà. Cô gái này, là Thất Nhân. Nàng không có trúng độc.

“Chuyện làm sao trúng độc ta đây cũng không biết.” Tiếng đàm luận tiếp tục truyền đến, “Bất quá chuyện quần áo của cô gái Bắc Hân kia rơi xuống trước mặt mọi người, ta lại biết nguyên nhân đó.”

“Nói xem?” Có người tò mò hỏi tới.

“Lúc ấy cô gái Bắc Hân kia không phải là ôm lấy đứa nhỏ vốn ở trong ngực của cô gái Thiên Diễm sao? Quần áo kia rơi xuống là do tiểu oa nhi kia gỡ trò quỷ đi.”

“Nói nhảm! Đứa nhỏ kia mới bao nhiêu tuổi? Nó tại sao phải làm như vậy?”

“Các người không biết sao?” Người nọ dương dương đắc ý, cố ý nói, “Các người không có nghe đứa nhỏ kia gọi công tử kia là phụ thân, gọi cô gái Thiên Diễm kia là mẹ sao? Hắn là thiếu nữ Bắc Hân kia muốn chen vào một chân, ngay cả đứa nhỏ cũng tức giận, vì mẫu thân nhà mình bị tổn thương mà bắt công đó. Nên mới khiến cho nàng kia bêu xấu ở trước mặt mọi người.”

“Phanh” một tiếng, có tiếng chén trà vỡ vụn.

Người thảo luận quay đầu lại nhìn sang, không có phản ứng gì.

“Đứa nhỏ kia thông minh như vậy sao?”

“Dĩ nhiên là vậy. Các người nhìn ánh mắt nó a, trong suốt hoạt bát như vậy. Đứa nhỏ như thế, thật ra thì cái gì cũng biết, rất thông minh.”

“Thật sao?”

“Ta lừa các người làm cái gì? Người Bắc Hân kia nói là cô gái Thiên Diễm quốc hạ độc. Ta xem, khả năng là thiếu nữ Bắc Hân kia hạ độc lớn hơn một chút đi. Dù sao, có thể tử nào hạ độc hại trạng phụ của mình chứ.”

“Phanh” một tiếng, có tiếng chiếc đĩa bể gãy.

Mọi người thảo luận quay đầu lại nhìn một chút nữa, cau mày, lực tay người này thật đúng là lớn.

Quay mắt, nói tiếp chuyện của mình.

“Nói rất đúng. Hai người kia vừa là vợ chồng.”

“Phanh” Lại một tiếng góc bàn bị bóp nát.

Mọi người lần nữa quay đầu lại, không thể nhìn được nữa. Người này có bệnh sao, tại sao cứ cắt đứt bọn họ nói chuyện chứ?

Tiểu nhị nơm nớp lo sợ, cẩn thận đi lên: “Khách. Khách quan, những thứ này. Đều phải đền tiền.” Khuôn mặt người này làm sao đen như vậy chứ, thật giống như nếu hắn nói thêm một câu nói nữa, nam nhân này sẽ bóp nát cổ của mình.

Cố Thanh Ảnh lần nữa than thở. Bản thân tới từ lâu đúng là một sai lầm. Từ lâu này nói chuyện cái gì cũng không kiêng kỵ. Xem một chút, chuyện nói Thất Nhân cùng Bắc Đường Tấn xứng thành một đôi khiến cho Vân Lãm tức thành hình dạng gì rồi? Ngay cả đứa nhỏ đều có, có thể không tức giận sao?

“Bại gia tử!” Phượng Lai quét về phía vật bị phá trên mặt đất, mắt nhìn Vân Lãm, lạnh lạnh ột câu.

“Trả tiền! Đi!” Vân Lãm lạnh lùng nói. Đứng dậy liền đi ra ngoài. Vợ chồng? Bắc Đường Tẫn cùng Thất Nhân là vợ chồng?

Trong mắt Vân Lãm lửa giận thiêu đốt.

“Ài? Ta còn chưa ăn đâu.” Cố Thanh Ảnh ngạc nhiên, kêu lên.

Phượng Lai đứng dậy: “Lại ăn nữa! Hẳn đã đi rồi!” Cũng bước ra khỏi tử lâu.

Cố Thanh Ảnh nhìn món ăn nóng được bưng lên, vội vàng gấp vài miếng, nhét vào trong miệng, trong mắt thương tiếc, thật là lãng phí a.

Tiện tay ném một thỏi bạc: “Phí bồi thường.” Sau đó vội vàng đuổi theo: “Chờ ta một chút a!” Thiệt là, Vân Lãm gấp còn chưa tính. Xấu Phượng kia gấp cái gì?

Trong tử lâu, không có người quấy rầy, chúng khách lại tiếp tục thảo luận kịch liệt.

118. Chương 118: Bắc Hãn Hoàng Đình

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Tuyền

Bắc Hãn Hoàng Đình, một mảnh rối loạn .

Ngói vàng đại điện, thái y ra ra vào vào. Mấy người họ vui đầu lật sách khổ sở nghiên cứu, mấy người lại nhúu mày suy ngẫm, mấy người khác thì lại tranh chấp.

“Như thế nào?” Hoàng đế Bắc Đường Hành liếc mắt một vòng nhìn Bắc Đường Tẫn lâm vào hôn mê trên giường ngọc, vội hỏi: “Thái tử trúng độc có thể giải hay không?”

Tất cả thái y dừng lại chuyện trong tay, mọi người nhìn nhau một trận, cuối cùng có một thái y trung niên đi lên nói: “Bẩm bệ hạ, độc trên người thái tử từ đâu tới mà rất kỳ hoặc, hẳn là bí tàng trần độc. Muốn giải loại độc này, thật là khó. Dù sao, bọn thần hoàn toàn không biết cách điều chế độc này như thế nào. Nếu là tùy tiện dùng thuốc, sợ là.” Thái y không có tiếp tục nói nữa.

Bắc Đường Hành vung tay áo: “Vậy theo như lời của người nói, phải làm như thế nào?” Giữa lông mày nổi lên cao phong.

Hoàng nhi này là hoàng tử ưu tú nhất trong đông đảo hoàng tử của hãn, cũng là được lòng của hãn nhất, người gánh vác trọng trách của Bắc Hãn, sao có thể gặp chuyện không may?

Nghĩ đến hai năm trước, quan hệ Bắc Hãn cùng Thiên Diễm hết sức khẩn trương, Tẫn Nhi mang mười người đi Thiên Diễm dò hỏi quân tình, gặp phải ám vệ của Thiên Diễm hoàng thất đuổi giết, tình hình khó khăn như vậy, một trận gian nguy như vậy, Tẫn Nhi đều trở về được. Mặc dù lần đó thật là khiến cho hãn cử tử nhất sanh, nhưng hãn cũng có thể gắng gượng qua. Làm sao lại để ột loại độc không thể giải được đánh ngã?

“Bẩm bệ hạ, nếu có được đến loại độc kia, bọn thần liền có thể điều chế ra thuốc giải, lấy bảo vệ vạn vô nhất thất.” Thái y nói.

Bắc Đường Hành hí hí mắt, trong mắt thoáng hiện lệ quang, chấp tay đi ra khỏi điện.

Bên ngoài điện, mọi người hoảng loạn. Dù sao cũng là thái tử trúng độc, chuyện này thật là náo loạn lớn đây.

Thủ lĩnh thị vệ đi theo Bắc Đường Tẫn quỳ ở trong điện, cúi đầu lĩnh trách; Na Lạp ở một bên lau lau nước mắt, duy chỉ có Thất Nhân một người tự nhiên đánh giá Hoàng Đình này, đang tự làm so sánh với Thiên Diễm.

Thiên Diễm cung điện nhẵn nhụi mà hoa lệ, như đại gia khuê tú, mà Bắc Hân Hoàng Đình lại là đại khí bàng bạc, có khí khái nam tử hào phóng.

Quả thật thiết kế kiến trúc cũng là nhất trí cùng phong tình của các quốc gia đây.

Chỉ nghe đũa nhỏ trong ngực “ư ư” kêu hai tiếng.

Thất Nhân cúi đầu, đùa cầm của tiểu Ái Nhân, cười khê: tiểu quý, con cũng cho là như thế sao.

Tiểu Ái Nhân thấy liễu Thất Nhân vỗ về chơi đùa cười càng vui mừng hơn, khua tay múa chân không an phận.”Ngô ngô”, “Khanh khách” Tiếng động ở trên đại điện tức mục yên lặng này lộ ra vẻ phá lệ vang dội.

“Ai dám ở chỗ này càn rỡ ầm ĩ?” Thành linh nghe nội thất truyền ra một tiếng trầm ổn, xen lẫn một tia tức giận.

Ngay sau đó, từ bên trong điện bước ra một nam nhân trung niên khoác long bào màu vàng.

Thất Nhân vỗ vỗ đầu tiểu Ái Nhân, đánh giá người nọ một phen. Người này, hẳn là phụ thân của Bắc Đường Tẫn, hoàng đế đệ hạ của Bắc Hân quốc.

Diện mạo có bảy phần tương tự với Bắc Đường Tẫn, cho dù là khí chất, cũng có mấy phần cảm giác lạnh lùng. Trên khuôn mặt kia phát ra tư thế uy nghiêm của thiên tử nên có không thể xâm phạm.

Bắc Đường Hành lạnh lùng quét qua Thất Nhân một cái, chuyển hướng về phía thủ lĩnh thị vệ kia: “Thái tử rốt cuộc là trúng độc như thế nào? Người đến tinh tế nói cho trầm.”

“Bệ hạ, cũng là thuộc hạ thất trách. Hôm đó ở bên trong, thực không biết vì sao, điện hạ liền đột nhiên trúng độc. Xin bệ hạ trách tội.” Thị vệ cúi đầu rũ mắt. Về điểm này, hẳn cũng rất buồn bực. Hoàn toàn không suy nghĩ được tại sao. Nào có người ăn cơm đến nỗi gục luôn, mà trong cơm canh kia không có độc, hẳn cuộc đời này cũng là lần đầu tiên nghe nói đây.

“Bệ hạ, hẳn là ác phụ kia hạ độc.” Không đợi Bắc Đường Hành nói chuyện, Na Lạp một bên giành trước ác thanh tố cáo.

Một bộ lê hoa đái vũ, bộ dáng khóc ướt át chọc người triu mến, cũng là sinh sôi lòng dạ ác độc tận tim phổi.

“Vì sao?” Bắc Đường Hành trầm trầm lên tiếng.

“Bệ hạ, trong đồ ăn ngày đó, cũng chỉ có nữ nhân kia cùng Tẫn ca ca ngồi cùng bàn. Không phải là nữ nhân kia hạ độc thì sẽ là ai?” Na Lạp đỏ hồng mắt, ngẩng đầu lên nói.

Thất Nhân cười nhạt, nhìn thẳng Na Lạp giống như nhìn trò chơi trẻ con.

“Làm sao? Người tựa hồ đối với lần này chẳng thêm ngó tới?” Bắc Đường Hành nhìn thấy thần sắc của Thất Nhân, ngược lại hỏi.

“Bệ hạ,” Thất Nhân cung kính cúi người: “Tiểu phụ nhân bất quá là một người bị thái tử điện hạ cướp tới mà thôi, vốn là tay trái gà không chắc, lại bị điện hạ ngày ngày lấy nhuyễn cốt tán giam cầm, đi đâu tìm độc? Cho dù trên người tiểu phụ nhân bản thân có độc được, vì sao lại không chọn lúc tất cả mọi người không ở đây hạ độc điện hạ, lại tuyển chọn lúc chỉ có điện hạ cùng ta hai người ở chung lại hạ? Ta đây không phải là tự tìm phiền toái ỉn sao?”

Dừng một chút, Thất Nhân chuyển hướng Na Lạp: “Huống chi khi đó, cũng không chỉ có một mình ta tiếp xúc qua điện hạ. Quận chúa người có phải nhớ lắm hay không. Tiểu phụ nhân hình như nhớ được người cũng đến bên cạnh điện hạ, còn đưa tới một cuộc oanh động nha.”

Na Lạp mặt đỏ lên: “Người. . . .” Chuyện hôm đó là sỉ nhục trong cuộc đời này của nàng, nữ nhân này sao có thể lại đề lên.

Thất Nhân cười cười, nói tiếp: “Như thế nói đến, quận chúa người mới là người hạ độc kia đi.”

“Người. . . . Ngậm máu phun người!” Na Lạp trừng lớn mắt hạnh.

“Quận chúa chó vội. Tiểu phụ nhân chẳng qua là dùng phương thức suy lý của quận chúa người đến nói một chút chuyện này thôi.” Đảo mắt về phía Bắc Đường Hành: “Hết thấy nguyên nhân, còn phải do bệ hạ định đoạt.”

Bắc Đường Hành thâm trầm đánh giá cô gái trước mắt, bề ngoài không xuất chúng lắm, một phen xuống tới, cũng là lạnh lợi thông tuệ.

Mặc dù mình không biết, nhưng nói vậy cô gái này hẳn là có chỗ hơn người chút. Nếu không, Tần Nhi như thế nào lại nhiều lần đối với nữ tử này dây dưa không bỏ. Lần này, cũng không để ý thân phận của nàng là Dục Vương Phi của Thiên Diễm quốc, sinh sôi đem người bắt trở lại. Cho dù là lúc hôn mê, trong tay vẫn níu lấy mép váy của nàng này không tha. Tần Nhi đối với nàng hẳn là cực kỳ để ý.

Hắn không cần nàng này là thân phận gì, cũng không quan tâm Tần Nhi như thế nào đem nàng mang đến. Hắn vốn là cảm thấy, trên cái thế giới này, hắn vừa là hoàng giả, vừa là cường giả, tất nhiên là nghĩ muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, quản nhiều quy củ như vậy làm gì?

Cho nên, hắn cũng không cho là cách làm lần này của Bắc Đường Tần có cái gì không đúng.

“Vậy do người nói, thái tử là như thế nào bị trúng độc?” Bắc Đường Hành thử dò xét ra khỏi miệng.

“Tiểu phụ nhân cho là, tửu lâu kia vốn là nơi hỗn loạn, ai hạ độc cũng có thể. Thậm chí, thái tử diện hạ thường ở địa vị cao, bất kể là cố ý hay là vô tâm, tất sẽ gặp người đồ kỵ hận. Nói không chừng chính là trước kia gieo xuống mà thành, đến đây mới độc phát.” Thất Nhân trả lời rất biết phục thiện

Bắc Đường Hành ngầm hạ so đo, tuy nói hoài nghi khắp nơi, cô gái này là hung thủ khả năng rất lớn, nhưng mà không có chứng cứ gì. Nghe nàng nói, lại là đem câu trả lời. Người sáng suốt biết bảo vệ thân mình, hơn nữa sinh sôi lại đem đầu mâu quay lại bên trong Hoàng Đình của hắn

Híp híp mắt: “Nghe nói, người là Dục Vương Phi của Thiên Diễm quốc?”

Nâng mắt lên: “Bệ hạ biết rất rõ.”

“Người đừng cho là bằng lần giải thích vô dụng này, trăm sẽ thả người.” Tiếng hừ lạnh ra khỏi miệng.

“Tiểu phụ nhân vừa mới bắt đầu liền không trông cậy vào bệ hạ có thể tin tưởng. Cho dù bệ hạ nguyện ý, thái tử diện hạ cũng sẽ không bỏ qua tiểu phụ nhân.” Thanh âm leng keng.

“Người biết là được. Cho nên, không cần làm gãy dựa vô vị.” Giọng nói mang theo nguy hiểm.

“Tự biết rõ, tiểu phụ nhân luôn luôn đều có.” Giằng co với ánh mắt của Bắc Đường Hành.

“Rất tốt! Người đâu, đem nàng mang đến hậu Vân Cung! Cho người nghiêm cẩn trông chừng! Thái tử thường ngày đối với nàng như thế nào, các người liền hầu hạ như thế đó.” Vung lên ống tay áo: “Người nhớ lấy, Tần Nhi nếu như vô sự, trăm sẽ bỏ qua cho người. Tần Nhi nếu có một vụn nhất, trăm liền cho người chôn cùng!” Xoay người, liền đi vào bên trong điện.

Tần Nhi, người nếu là thật sự thích người này, phụ hoàng tất sẽ để cho nàng cùng trời cuối đất đều theo người đi.

Trong mắt Thất Nhân u quang hiện lên. Cái Bắc Đường Hành này, quả nhiên không hổ là cha của Bắc Đường Tần cùng một mạch ruột thịt, đồng dạng cố chấp, đồng dạng khiến người chán ghét.

“Phi phi!” Tiểu Ái Nhân nhìn Thất Nhân một chút, mặt mũi Thất Nhân đã trầm xuống, hướng về phía bóng lưng của Bắc Đường Hành cũng là một trận phì nhổ. Lão đầu tử chán ghét. Lại chọc ấu thân tức giận.

Trong hậu Vân cung, một đám người hầu hạ Thất Nhân. Mặc dù không phải là phi tần, nhưng lấy lễ phi tần mà đối đãi.

“Phụ nhân, đây là ngự trù cố ý làm chút súp Thiên Diễm cho ngài. Mời ngài nếm thử.” Lão ma ma bưng lên một chén canh bích sắc, nụ cười chân thành bưng tới trước mặt Thất Nhân.

Trong mắt Thất Nhân một đạo ánh sáng hiện lên. Lại là nhuyển cốt tán sao? Lão hoàng đế kia nói Bắc Đường Tần trong ngày thường đối với nàng như thế nào, hiện nay cũng là đãi ngộ như thế. Cho nên, nhuyển cốt tán kia như thế nào cũng không thể thiếu rồi?

“Phu nhân, mau thừa dịp nóng uống đi.” Lão ma ma thấy Thất Nhân không có phản ứng, lại cố gắng khuyên nhủ.

Thất Nhân có lẽ cười một tiếng, nhận lấy chén canh: “Làm phiền các vị. Làm phiền ma ma nói một tiếng cảm ơn với ngự trù.” Vừa nói, một tay dùng thìa múc quá một muống, một tay khác lấy tay áo che lại miệng, cực kỳ ưu nhã uống súp.

Chờ chén canh thấy đầy, lão mẹ lúc này mới thật sâu thở dài một hơi. Đây cũng là thái tử thân vệ phân phó phải thấy phu nhân này uống xong. Mặc dù nàng không biết nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà cũng có thể đoán ra chút điểm tinh tế trong đó.

Nghe nói phu nhân này là thái tử điện hạ bắt tới, trong súp này có thứ dùng để phòng ngừa phu nhân này chạy trốn. Nhưng mà, cái này cũng không quan chuyện của nàng. Nàng chỉ cần chịu trách nhiệm đem chuyện thuộc bốn phận mình làm tốt là được.

Thất Nhân uống xong súp, móc ra khăn lụa, tinh tế lau miệng, nhẹ tay che miệng ngáp một cái: “Ma ma, ta mệt nhọc, các người đi xuống trước đi. Có việc ta sẽ gọi các người.”

Lão ma ma dạ một tiếng “Dạ”, mang theo mọi người lui ra ngoài. Trong lòng vui rạo rức, phu nhân này, thật đúng là tốt chung đụng. Phối hợp như vậy, tất cả mọi người sống cũng khá giả đây.

Tiện tay, liền đem cửa phòng đóng lại.

Thất Nhân ngồi lặng một lát, cho đến bên ngoài yên tĩnh lại, lúc này mới nhảy bật lên, dùng sức hất ra canh nóng trong tay áo. Trong lòng thẳng mắng, đầu bếp kia không có chuyện gì đem súp đun nóng như vậy làm cái gì?

Nàng cũng không phải là kẻ ngu, biết này trong súp tăng thêm “phụ liệu”, như thế nào lại biết điều uống chứ? Tất nhiên là cố gắng hiến cho tay áo của mình. Nhưng mà, nàng thật là đánh giá thấp nhiệt độ của súp này, lúc này mới có điều này xảy ra.

Thật là bỏng chết nàng.

Vén lên tay áo, mới phát hiện trên cánh tay tuyết trắng lúc này đã đỏ bừng một mảnh.

Tiểu Ái Nhân ngồi ở trên mép giường thấy được, vành mắt đỏ lên, đưa cánh tay mập về phía Thất Nhân.

Thất Nhân vội vàng ôm lấy, lắc lắc, nhẹ nhàng trấn an: “Sao vậy, tiểu đầu quý?”

Tiểu Ái Nhân đã nắm cánh tay đỏ bừng kia của Thất Nhân, cái miệng nhỏ nhắn chống lại, “vù vù” thổi hơi.

Thất Nhân thoáng cái sưng sốt, con trai của nàng đây là yêu thương nàng sao.

Trong lòng ầm ập dâng lên, vỗ vỗ đầu nhỏ của tiểu Ái Nhân, nói nhỏ: “Nương, không đau nha. Tiểu Nhân phải ngoan nha. Đợi chúng ta đi đánh người xấu đây.”

Tiểu Ái Nhân ánh mắt hiện hồng nhìn mẫu thân nhà mình, nhảy đáp ra từng từ đơn lẻ: “. Đau Ngoan. Đánh.”

Thất Nhân liền sưng sốt, chột cười đến thoải mái, con trai của nàng, nói không chừng, thật đúng là một thiên tài nha.

Nhìn chung quanh nội thất một chút, Thất Nhân đem chú ý đánh tới trên chăn giường mềm mại như lông nhung kia.

“Roẹt, roẹt.” Thất Nhân giật xuống vài đoạn vải. Một chút thời gian, liền đem tiểu Ái Nhân vững vàng cột vào phía sau mình.

Tiểu Ái Nhân coi phía sau lưng của mẫu thân nhà mình là lãnh thổ mới rất tò mò, hưng phấn cười “khanh khách”.

Thất Nhân sờ sờ con trai phía sau lưng: “Tiểu Nhân a, hiện tại bắt đầu không được nói.” Nhức đầu, nàng làm sao đã quên con trai của nàng còn là một tiểu quý, động tĩnh lớn như vậy đi ra ngoài, tất sẽ ra đại loạn.

Như hiểu được, tiểu tử kia lập tức không lên tiếng. Cả nội thất lập tức im ắng.

Ài? Thất Nhân buồn bực buông xuống, nhất thời vừa cười, con trai nhà nàng quả thật là thiên tài.

Lưng đeo tiểu Ái Nhân, Thất Nhân xem cánh cửa đang đóng một chút, hai “môn thần” giữ cửa, thân ảnh vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

Rón ra rón rén đi đến cửa sổ phía sau bên cạnh, cẩn thận mở ra. Nhìn ra phía bên ngoài, ban đêm tối như mực, lúc này cái gì cũng không nhìn thấy.

Một tay chống đỡ cửa sổ, Thất Nhân thoảng cái liền nhảy đi ra ngoài.

Chợt thấy cách đó không xa nhiều cây bó đuốc đang đi tới nơi này, chính là đội thị vệ tuần tra ban đêm trong cung.

Thất Nhân vội vàng đóng khê cửa sổ, thân ảnh ẩn vào trong bóng cây rậm rạp.

Đội thị vệ bước chân chỉnh tề, đi qua hậu Vân Cung.

Thất Nhân mới từ trong bóng cây đi ra, cảnh giác nhìn một cái đội thị vệ đã đi qua. Vốn là đánh bất tỉnh một người trong đó, rồi mặc vào y phục của hắn, lẫn vào trong đội thị vệ chạy trốn, thật là một biện pháp vô cùng tốt. Đáng tiếc thêm một đứa nhỏ, biện pháp này như thế nào cũng không thông.

Nàng đứng người lên, đi về phía ngược lại. Nàng không biết được địa hình trong cung này, vẫn là không nên lỗ mãng cho thỏa đáng. Căn cứ ban ngày lúc đi vào có chút cảm giác phương hướng, Thất Nhân trong bụng phân tích vị trí này một trận.

Thân ảnh tinh tế biến mất ở trong quần áo đen, lặng yên không một tiếng động thăm dò đi tới.

“Tiểu Trác Tử, cái ruộng này của ngươi chứa cái gì vậy?” Tiểu cung nữ cầm đèn lồng, tò mò hỏi thăm tiểu thái giám bên cạnh.

“Đây là sách thuốc Thuần Vu thái y muốn ta đưa đến phủ đệ của hắn.” Tiểu thái giám đáp.

“Trễ như vậy, còn muốn đi sao?” Tiểu cung nữ nhìn sắc trời đêm đen nhánh một chút, “Ngày mai đi không được sao?”

“Không được đâu. Thái tử điện hạ không phải là trúng độc sao? Thuần Vu thái y vội vã muốn dùng đám sách thuốc tiếp theo này.” Tiểu thái giám đáp, “Ngươi cũng biết, độc kia a, thật là khiến cho nhóm đại nhân của thái y viện gấp đến đỏ mắt. Tất cả mọi người đã nghĩ đến muốn đào ra sách thuốc cổ của nhà mình. Ta đây đã coi như là tốt rồi, Thuần Vu thái y phủ đệ đang ở trong ngõ hẻm Huyền Vũ, từ trong cung đi nửa canh giờ là ra. Tiểu Đặng Tử còn thăm, phủ đệ của Hồ thái y là ở ngoài thành. Hắn cũng phải đi cả đêm kia.”

“Nha. Như vậy sao.” Đến cửa ngã ba, tiểu cung nữ nói: “Ta đây đến chỗ của Yến phi nương nương. Một mình ngươi trên đường cẩn thận nha!”

“Ừ. Tốt.” Tiểu thái giám gật đầu.

Tiểu cung nữ cầm đèn lồng đi ra.

Chung quanh trong nháy mắt tối đen lại, tiểu thái giám cả người lạnh run một cái.

Kỳ quái, làm sao vô duyên vô cớ cả người đều rét run lên vậy. Tiểu thái giám nhìn sang bốn phía, không có gì dị thường mà.

Gia tăng bước chân, vẫn là nhanh đi thôi. Hôm nay nơi này cảm giác có chút quỷ dị.

Trong bóng cây loang lổ, một đôi tròn mắt màu đen bùng sáng. Sóng mắt theo thân ảnh của tiểu thái giám mà đi, khoe miệng cong lên một tia độ cong.

119. Chương 119: Cửa Cung Luyện Ngục

Edit: Aquarius8713

Một chưởng đi xuống, đánh vào phần gáy.

“Ách.” Một tiếng, tiểu thái giám giống như gà bị bóp chặt cổ, chỉ cảm thấy phía sau cổ một trận đau nhức, chỉ có thể phát ra một tiếng âm tiết đơn độc nhẹ nhàng, liền mất đi tri giác.

Sau từ bóng cây vươn ra một đôi tay, đem tiểu thái giám kéo vào bên trong.

Chỉ chớp lát, từ sau bóng cây đó chậm rãi bước đi ra một thái giám tướng mạo thanh tú, trong mắt tinh quang rạng rỡ, nụ cười mơ hồ trên mặt, trong tay cầm một hòm gỗ lớn, ôm sát vào bộ ngực.

Chính là Thất Nhân.

Thất Nhân cúi đầu, vỗ vỗ đỉnh hộp gỗ, ôn nhu nói: “Tiểu Nhân, phải vững vàng giữ được mẫu thân nha.”

Trong rương rầu rĩ được truyền ra tiếng non nớt: “. ư.”

Thất Nhân mỉm cười hạ xuống, vừa nhìn khắp mọi nơi, đề thấp xuống vành nón, lập tức trên mặt biến mất tinh nhuệ.

Nâng bước, đi về phía trước.

Trong hậu Vân cung.

“Phu nhân, tiểu công tử hãy để cho lão nô dẫn đi trông coi đi.” Lão ma ma hảo tâm, ra cửa đột nhiên nhớ tới bên cạnh Thất Nhân còn mang một đứa nhỏ. Đứa nhỏ, hẳn là sẽ quấy nhiễu phu nhân nghỉ ngơi. Nghĩ một chút, nàng liền đi trở lại. Lúc này, đang nhẹ gõ cửa phòng ngủ của Thất Nhân.

Bên trong không có bất kỳ tiếng vang.

Lão ma ma lại gõ nữa: “Phu nhân?”

Lại vẫn không có động tĩnh. Lão ma ma trong lòng bồn chồn, làm sao mà ngủ được say như vậy? Không phải gặp chuyện không may gì chứ.

Lo âu nổi lên liền đi lòng vòng ở trước cửa.

“Sao vậy?” Đúng lúc, thị vệ trưởng thân vệ của thái tử bước tới.

“Đại nhân.” lão ma ma vội vàng nghênh đón, hành lễ: “Lão nô gõ cửa phòng của vị phu nhân kia, nhưng không có phản ứng. Lão nô có chút lo lắng.”

Trong mắt thị vệ trưởng căng thẳng, khả năng của Thất Nhân hẳn đã được chứng kiến. Lần trước theo điện hạ đi Thiên Diễm quốc, một nhóm người mình liền thua trong tay của nàng. Cho nên, lần này, hẳn cực kỳ đồng ý lấy nhuyển cốt tán giam cầm Thất Nhân.

Điện hạ còn đang hôn mê, mình lại bảo vệ bất lực, có thể nào lại xảy ra chuyện không may, là để Thất Nhân trốn thoát chứ.

Lập tức, tiến lên mấy bước, bàn tay dùng sức, đẩy ra cái chốt cửa phòng.

“Phu nhân!” Kêu to đi vào.

Cũng là người đi – nhà trống.

Thị vệ trưởng trong bụng cả kinh, thật đúng là để chạy thoát rồi?

“Người có cho nàng uống chèo súp kia không?” Xoay người, lớn tiếng quát hỏi lão ma ma.

Lão ma ma cũng là ngạc nhiên một trận, ủy khuất nói: “Đại nhân, lão nô thật sự rõ ràng thấy phu nhân uống xong súp này.”

Thị vệ trưởng lại quét về phía phòng một vòng, ánh mắt dừng lại ở trên cửa sau giống như có chút buông lỏng, lập tức trầm kêu: “Không tốt, hẳn là từ cửa sau kia chạy đi.”

Vội vàng ra khỏi phòng, đang liếc thấy hai thị vệ canh cửa hoảng sợ. Tức giận dâng lên. Phế vật! Thật là phế vật! Đứng ở chỗ này làm bài biện hay sao?

“Sững sờ ở nơi này làm cái gì? Nhanh chóng đi tìm người đi!” Hần gầm lên một tiếng.

Bọn thị vệ hoảng sợ tuân lệnh.

Hậu Vân Cung, lập tức ánh lửa sáng rực rỡ, loạn thành một đoàn.

Sắp tới đêm khuya, cửa cung đóng lại.

Tại cửa cung, hộ vệ tuần tra ban đêm đang đi tới đi lui.

Trên đài cao, đồng lửa chiếu sáng cả tòa thành lâu.

Thất Nhân vội vàng đi về phía trước, trong lúc xuyên qua đội hộ vệ.

“Đứng lại!” Xa xa cách cửa thành còn có ba bốn trượng, liền có cung vệ cao giọng quát lên, “Người tới là người phương nào?”

Thất Nhân một thân đề phòng, cúi đầu xuống, vạn phần kính cẩn: “Tiểu nhân là Tiểu Trác Tử cung nhân của thái y viện, phụng mệnh Thuần Vu thái y, đi ra phủ đệ ngoài cung lấy sách thuốc.”

“Yêu Bài!” Người nọ lại hét lớn một câu.

Thất Nhân vội vàng từ bên hông gỏ xuống khối thuẫn đường kia từ trên người tiểu thái giám tìm ra tấm bảng, đẩy tới.

Cung vệ nhìn một chút, lại đánh giá Thất Nhân một phen, chỉ hòm gỗ lớn ở trước ngực hỏi: “Trong rương, là cái gì?”

Thất Nhân tươi cười: “Nơi này cũng là sách thuốc Thuần Vu thái y đã dùng qua, để cho tiểu nhân mang về phủ đệ của hần. Sai đại ca, Thuần Vu thái y nhu cầu dùng sách thuốc cấp bách, muốn nhanh chóng giải độc cho thái tử điện hạ, một khắc cũng không thể chậm trễ. Người xem, có thể dàn xếp, để cho tiểu nhân qua cửa cung này hay không?”

Bên cạnh một cung vệ đi tới, nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi có một cung nhân thái y viện đi qua, cũng là vì lấy sách cho thái y viện. Nghe nói, kịch độc trên người thái tử điện hạ quả thật khó giải. Người này, xác nhận không có vấn đề. Chúng ta thả đi thôi, nếu không trì hoãn chữa bệnh cho thái tử, cấp trên trách tội xuống tới, chúng ta cũng là không đảm đương được.”

Cung vệ chặn đứng lại Thất Nhân gật đầu, đảo mắt về phía Thất Nhân: “Đi qua đi. Đi sớm về sớm.” Vừa nói liền sai người mở cửa cung ra.

Thất Nhân khom người cúi người: “Đa tạ sai đại ca.” Trong nháy mắt cúi đầu, nụ cười vẻ giả hoạt hiện lên khóe miệng.

Nhấc chân liền đi về phía cửa thành từ từ mở ra kia. Nàng thậm chí nghe thấy được tiếng gõ mõ cầm canh bên ngoài thành cách đó không xa.

“Khoan đã!” Cũng đúng lúc này, một tiếng hét phía sau truyền đến.

Trong bụng Thất Nhân chợt lạnh, nhăn lại mặt mũi.

“Cao đại nhân, chuyện gì vội vàng như thế?” Cung vệ thủ môn nghênh đón, vẻ mặt cười nịnh: “Tiểu nhân có thể giúp gì không?” Vị này, là người tâm phúc ở trước mặt thái tử điện hạ, đội trưởng thị vệ thân vệ của thái tử điện hạ. Nịnh bợ hần, mình tất nhiên là mới có lợi.

“Tối nay, có người nào ra khỏi cửa cung này?” Cao Hùng cau mày, hỏi.

“Bẩm đại nhân, tối nay cũng chỉ hai tiểu thái giám yêu cầu xuất cung, cũng là thái giám trong thái y viện, chuẩn bị sách thuốc giải độc cho thái tử điện hạ.”

“Nga? Hần cũng vậy sao?” Cao Hùng đưa ánh mắt nhìn ở trên người Thất Nhân đằng trước.

“Đúng vậy, đại nhân. Hần là thái giám bên cạnh Thuần Vu thái y.”

“Quay đầu lại.” Cao Hùng quát chói tai.

Hiện nay muốn ra khỏi cửa này, sợ là khó khăn. Trong nội tâm Thất Nhân thở dài, đáng tiếc a, cũng chỉ có mấy bước nữa. Hết lần này tới lần khác còn kém vài giây đồng hồ như vậy.

Biết điều xoay người qua một chút, bộ dạng phục tùng thật sâu: “Nô tài Tiểu Trác Tử, tham kiến Cao đại nhân.”

Ánh mắt Cao Hùng neho lại, nhìn Thất Nhân: “Tiểu Trác Tử? Ta biết! Giọng nói sao lại thay đổi?”

Thất Nhân đang nhìn mũi chân mình, than thở, bất đắc dĩ, làm sao lại trùng hợp như vậy, tùy tiện đánh bất tỉnh một người như vậy, vẫn là quen biết với thị vệ đầu lĩnh này. Còn có thể tìm được người nào xui như nàng sao?

“Ngẩng đầu lên!” Cao Hùng đi tới trước mặt Thất Nhân, mới dừng lại cước bộ.

Thất Nhân ôm chặt rương gỗ, thầm than: Số kiếp mà! Tránh cũng không tránh khỏi rồi!

Lúc này mới cười đùa nâng đầu lên: “Thị vệ đại ca, đã lâu không gặp.”

Khuôn mặt ngăm đen của Cao Hùng trong nháy mắt lộ ra màu trắng, lại thở phào nhẹ nhõm: “Phu nhân, mời quay trở về đi!”

Mọi cung vệ canh cổng ngăn cản cả người. Phu nhân? Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Thất Nhân mỉm cười: “Nếu ta không đi?”

Cao Hùng cau mày lại: “Vậy không nên trách tại hạ thô lỗ.” Phất phất tay về phía sau, cao giọng nói: “Người đâu, ‘mời’ phu nhân hồi cung!”

Bọn thị vệ phía sau lập tức xông phía trước, bao vây thành vòng tròn, muốn bắt lại Thất Nhân.

Trong mắt Thất Nhân lộ quang chột lóe, trong nháy mắt thị vệ sờ trên cánh tay của nàng, nhanh chóng tung ra chưởng, “chát” một tiếng, thị vệ ôm cánh tay ngã ở trên mặt đất, bị thương kêu đau.

Cao Hùng nhìn thị vệ ngã xuống đất không dậy nổi, nghe thanh âm kia, nhìn thủ pháp, chắc xương cánh tay người này hẳn là bị nát bấy rồi. Thủ đoạn thật là ác độc.

Nếu là như vậy, muốn không có thương tích đem nàng mang về, thật là khó khăn.

Ngẩng đầu, trầm giọng khuyên nhủ: “Phu nhân, một tấm chân tình của điện hạ đối với ngài. Ngài cần gì phải ngoan cố chống lại như thế, khiến cho tất cả mọi người đều không tốt.”

“Thật lòng?” Thất Nhân nhíu mày: “Điện hạ của các người đích thực là đem lòng cùng ý chí của chính mình áp đặt lên người khác?”

Cao Hùng nhíu mày: “Ý tứ của phu nhân là không chịu đi theo?”

“Ta chưa từng có cam tâm tình nguyện đi với các người.” Thất Nhân cất cao giọng nói. Theo bản năng nắm chặt rương gỗ: Con trai, cần phải chịu đựng.

“Nếu như thế, phu nhân cần thông cảm nhiều hơn.” Cao Hùng rút đao, chỉ về phía Thất Nhân, quát về phía sau: “Mọi người lên!”

Bọn thị vệ vòng vây quanh, chỉ có một mình Thất Nhân bên trong vòng vây.

Cung vệ thấy điệu bộ này, dù chưa hiểu rõ cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng cũng hiểu được mấy phần, thái giám này hẳn là người khác giả trang. Hoàn hảo, bị Cao đại nhân phát hiện, không thì đại họa.

Mọi người sắc mặt trắng bệch, vội vàng đóng cửa cung. Ôm chặt đao, canh giữ ở bên ngoài vòng vây.

Thất Nhân quét một vòng, phải nhanh chóng giải quyết nhóm người này, mới có cơ hội từ nơi này đi ra ngoài.

Trong mắt hàn quang chớp sáng: “Cùng lên đi!”

Cao Hùng giơ đao, nhún lên mũi chân, liền chào hỏi về phía trên người Thất Nhân.

Lại thấy Thất Nhân không nhúc nhích, Cao Hùng thầm hô không tốt, lập tức thu thế, thay đổi phương hướng của đao. Tuy nói muốn bắt được nữ nhân này trở về, nhưng mà lại không thể làm nàng bị thương? Điện hạ tỉnh lại mà biết, không phải là sẽ làm thịt hắn sao.

Khóe miệng Thất Nhân cong lên, nàng chờ chính là thời khắc này. Hắn không dám đối với nàng hạ sát thủ, tất nhiên sẽ lộ ra rất nhiều khe hở.

Cong lên năm ngón tay, đánh về phía trái tim của Cao Hùng.

Cao Hùng rút cuộc trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, lập tức bước nhanh lui về phía sau, hiểm hiểm né qua một chiêu này, nhưng cũng là bị cào ra chút ít huyết nhục. Trước ngực, máu lập tức chảy ra.

Trượt! Thất Nhân cau mày, còn kém mấy phần.

Bọn thị vệ thấy đội trưởng đã thành bộ dáng như thế, cũng không khách khí nữa, vung đao liền chém tới đây.

“Không thể làm phu nhân bị thương!” Cao Hùng ở phía sau đầu hô lớn.

Bọn thị vệ vì những lời này, lập tức không thể thả ra tay chân.

Nhưng lại khiến cho Thất Nhân chiếm hết xu thế có lợi.

Chưởng ra, nứt xương.

Bàn tay vung lên, huyết nhục bay ra

Thập đao, Xích Mộc chém giết.

Cửa cung Bắc Hãn Hoàng Đình, con đường thông duy nhất để triều thần bá kiến, nơi dân chúng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy lịch sử hưng suy vinh sủng của Bắc Hãn lịch đại thiên tử.

Lúc này, cũng là vết máu khắp nơi, tay cụt bay ngang, tàn binh đầy đất.

Trong mắt Cao Hùng càng ngày càng chìm, tiếp tục như vậy tuyệt đối không phải là biện pháp. Đến cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết quả hao binh tổn tướng.

Nhìn quanh trong tràng, trừ cung vệ vẫn núp ở phía sau đầu cánh cửa cung, bản thân của chính mình chỉ cũng có vết thương nhẹ.

Đột nhiên, ánh mắt Cao Hùng rơi vào trên thùng gỗ Thất Nhân một tay che chặt. Trong bụng vừa động, nhìn nàng từ lúc vừa mới bắt đầu, cái tay kia liền không có cách qua thùng gỗ kia, bên trong hắn là vật nàng khẩn trương nhất. Nếu vậy.

Tư điểm, Cao Hùng giơ đao liền hướng về phía Thất Nhân.

Thất Nhân cau mày, cảm giác, cảm thấy một đao của người này lần này đặc biệt kiên định.

Cuối cùng trong nháy mắt, Cao Hùng cũng là đột nhiên thay đổi phương hướng của đại đao rơi xuống, thẳng tắp liền hướng về phía thùng gỗ kia.

Thất Nhân trong bụng kinh hãi, lập tức bỏ quên rương gỗ, nhảy ra phía sau vài bước.

Rương gỗ trong nháy mắt tách thành mảnh nhỏ.

Thất Nhân khóe mắt nhảy nảy, cúi đầu nhìn sang tiểu Ái Nhân nắm chặt quần áo của mình, nếu là chậm một bước, thì bé sẽ vỡ dụng cụ gương gỗ rồi.

Tiểu Ái Nhân cũng giống như chưa tỉnh, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn mẫu thân nhà mình, mặt lại như là có chút sợ, lên tiếng: “Nương, nương!”

Thất Nhân vỗ vỗ phía sau lưng của bé: “Ngoan! Lập tức tốt rồi!”

Cao Hùng lúc này mới thấy rõ vật đặt trong rương gỗ kia, hắn là đứa nhỏ nhất được trên đường.

Nếu như thế, đứa nhỏ này cũng là có thể lợi dụng được. Trong mắt Cao Hùng hiện lên một tia tàn nhẫn.

Nâng đao, liền tấn công liễu tới đây cũng là đao đao chém về phía chỗ trí mạng của đứa nhỏ.

Thất Nhân một tay che chở cho Ái Nhân, vội vàng tránh ra, một tay cầm đại đao ngăn cản tiến công, lập tức bị vây trong trạng thái bị động.

Cao Hùng cũng là theo sát không nghĩ, rất ác độc theo dõi Ái Nhân, liền không hề buông tay nữa. Từng bước bức bách, không buông lỏng chút nào.

Trong mắt Thất Nhân nắm thật chặt, trước tiên phải giải quyết người này mới được. Nếu không, tiểu Ái Nhân tất có nguy hiểm.

Nhảy ra đi mấy trượng, Thất Nhân vỗ vỗ đầu con trai: “Tiểu Nhân, buông tay.”

Tiểu Ái Nhân biết điều một chút buông ra tay gắt gao túm ở vạt áo của Thất Nhân, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Thất Nhân.

Thất Nhân ôm lấy bé, để nhẹ vào góc tường: “Ngoan! Tiểu Nhân! Nương cần chuyên tâm đánh người xấu nha!”

Tiểu tử kia nghiêm túc gật đầu.

Thất Nhân xoay người, mắt lạnh nhìn về phía Cao Hùng, không nói hai lời, liền đi lên về phía đó.

Không có tiểu Ái Nhân ở trước ngực, Thất Nhân cuối cùng hai tay được tác chiến, một tay cầm đao, một tay thành chộp.

Trong nháy mắt trên trận giống như nhiều ra một Tu La, bén nhọn ra tay, làm cho Cao Hùng kế tiếp lui về phía sau.

Đao ra, cổ tay thấy máu như suối tuôn ra.

Trảo vào, mang ra từng mảnh huyết nhục.

Cửa lớn cung thành, trong nháy mắt thành luyện tràng của Tu La.

Cao Hùng cuối cùng chống đỡ hết nổi, ngã, từng ngụm từng ngụm ho ra máu.

Gió thổi, thổi tan ra từng trận trận máu tanh.

Thất Nhân từ từ đến gần, đại đao nhắm thẳng vào Cao Hùng, khoe miệng cong lên vẻ giễu cợt: “Cao đại nhân, ngươi còn muốn tiếp tục nữa sao?”

Cao Hùng thẳng tắp nhìn vào trong mắt của Thất Nhân, cả người không khỏi run lên, nữ nhân này, tất không phải là người bình thường, ánh mắt kia, bên trong là vô tận ngoan tuyệt.

“Đừng. Thả Cao đại nhân!” Phía sau cung vệ thủ môn vẫn co lại thành bộ dáng con rùa lúc này run lấy bảy bước nhỏ đi lên.

Thất Nhân quay mắt lại.

Mấy người kia lập tức bị hoảng sợ rút lui trở về.

“Ai? Đừng đẩy ta!”

“Ngươi là lão đại, ngươi đi tới trước đi!”

“Nhưng mà ta sợ.”

.

Mấy người vừa len lén nhìn thần sắc của Thất Nhân, vừa nhỏ giọng thảo luận.

“Sao vậy? Các ngươi cũng ngại sống được quá lâu sao?” Thất Nhân nở lên nụ cười. Tiến về phía trước mấy bước.

Những người kia nhất thời nhất tề lui về sau.

“Không không không! Ngài hiểu lầm.”

Chức trách cùng tánh mạng, bọn họ vẫn là lựa chọn tánh mạng chứ.

“Khanh khách”, góc tường đột nhiên vang lên một trận tiếng cười.

Thất Nhân đảo mắt vừa nhìn, chính là con trai nhà nàng đang cười đến vui mừng đây. Cái miệng nhỏ chu lên, bàn tay mũm mĩm vỗ “bốp bốp” vang lên. Trong mắt ánh sáng lờ lờ, trong miệng còn hưng phấn nhả ra mấy từ đơn: “Nương, nương. Đánh. Đánh.”

Thất Nhân chợt cảm thấy bên trán hắc tuyến liên tục. Nàng còn lo lắng con trai còn nhỏ như vậy, phải nhìn thấy tràng diện máu tanh này, sẽ bị hoảng sợ. Hiện tại, nhìn bộ dạng của tiểu tử này, sầu lo của mình hoàn toàn là buồn lo vô cớ rồi.

Thật là, con của hắn sẽ không phải thấy giết người biến thái cổ quái sao. Nếu không, sao lại cao hứng như vậy?

Đang lúc Thất Nhân nhìn về phía con trai nhà mình tới xuất thần, khóe mắt bỗng nhiên liếc về bóng đen nhảy lên trên mặt đất, lao thẳng tới tiểu Á Nhân đang vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

120. Chương 120: Yết Bả Tìm Cao Nhân

Edit: Aquarius8713

Thất Nhân thâm kêu không tốt, vội vàng muốn xông lên, nhưng mà tốc độ không kịp.

Trơ mắt liền thấy một đôi ưng trảo đặt lên cổ nhỏ tuyết trắng của tiểu Á Nhân.

“Khụ”, tiểu tử kia liền ho ra tiếng, thật khó chịu nha. Nước mắt to như hạt đậu chạy đến trên khóe mắt, nhưng vẫn gắt gao nhìn xuống. Mong chờ nhìn Thất Nhân. Người này thật đáng ghét! Nương, nương mau đánh đi.

Trong lòng Thất Nhân đau một trận, con của nàng. Nàng thậm chí thấy được máu ứ đọng trên cổ của tiểu tử kia. Làm sao bướng bỉnh như vậy, lại không khóc. Nhưng mà, như vậy càng khiến cho lòng của nàng nghẹn chặt.

Là mình, không có bảo vệ tốt cho bé nha.

Trong mắt giống như đến đỉnh núi tuyết, băng tuyết bao trùm: “Cao đại nhân, người thật có bản lĩnh, lại muốn giết một đứa nhỏ sao?”

Cao Hùng ho mấy tiếng: “Nếu không phải cần thiết, tại hạ cũng không muốn ra hạ sách này. Mong rằng phu nhân tha lỗi.”

Tha lỗi? Thất Nhân kiểm chế xuống lửa giận hừng hực trong nội tâm, nàng thật sự là hối hận, mới vừa rồi không có cho người này một đao, để hiện tại biến thành cái loại tình trạng này.

Tình thế, trong nháy mắt thay đổi.

“Nếu như phu nhân chịu hợp tác, theo tại hạ trở về. Tại hạ bảo đảm, quyết không thương tổn tiểu công tử một sợi lông.” Cao Hùng ngay sau đó lại nói.

“Khụ”, tiểu tử ho khan lên tiếng: “. Nương.”

Thất Nhân nhắm lại mắt: “keng” một tiếng ném đại đao: “Cao đại nhân, như vậy là được rồi chứ. Đứa nhỏ vô tội, mong rằng đại nhân thủ hạ lưu tình.”

“Phu nhân đã như vậy, tại hạ thật sự là không yên lòng. Tiểu công tử, liền trước để cho tại hạ trông chừng.” Vừa nói, Cao Hùng vừa ôm lấy tiểu Á Nhân, tuy là buông lỏng ngón tay đặt trên cổ, bàn tay to cũng không rời đi cổ của đứa nhỏ. Chỉ đợi Thất Nhân nếu có phản kháng, liền nắm lấy cái cổ non mọn kia.

Thất Nhân nhìn chằm chằm thẳng Cao Hùng, trong bụng đã muốn thiên đao vạn quả hắn, cùng sử dụng thập đại cực hình của Mãn Thanh hầu hạ hắn một lần.

Tiểu Á Nhân ở trên tay của hắn, nên nàng không thể làm gì khác.

Thật sự là một bước đi sai, cả bàn đều thua.

Lần này thất bại, sau này sẽ không dễ dàng mà rời đi, vậy lại càng không thể nào.

“Mấy người các người, sừng sốt ở đó làm cái gì? Còn không ‘mời’ phu nhân trở về!” Cao Hùng hét to một tiếng với mấy cung vệ núp sau đầu.

Mấy người người nhìn ta, ta nhìn người, nhìn lại Thất Nhân không có động tĩnh, lúc này mới nâng lên dừng khí đi lên.

“Đi!” Mỗ cung vệ áp lên Thất Nhân, muốn đi trở về. Lúc này, cũng là điều vô dương oai, ngược lại so với thái độ nhất như chuột lúc trước. Trên mặt dương dương đắc ý, ai bảo nữ nhân này còn dọa bọn họ. Lúc này cũng không phải rơi vào trên tay bọn họ sao?

Thất Nhân trong mắt sâu lạnh, trở tay một trái, nắm ở trên cổ cung vệ: “Đừng có đụng vào ta!” Nhiệt độ đã đạt tới dưới âm, xông vào da người, nội tạng cùng với cốt tủy.

“ Oe. ” Cung vệ kia hai tay dùng sức, muốn đẩy ra móng tay nhọn của Thất Nhân.

Đụng phải tròng mắt của Thất Nhân, người nọ lập tức hoảng sợ gật đầu.

Mấy người còn lại “xoẹt, xoẹt, xoẹt” rút ra đại đao, Thất Nhân ngoan lệ liếc một cái về phía sau, lập tức lui về phía sau mấy bước, không dám tiến lên nữa.

“Phu nhân!” Cao Hùng trong mắt lờ lờ: “Phu nhân không quan tâm tới tiểu công tử sao?” Ứng trả lại muốn đặt lên cổ của tiểu Ái Nhân.

Thất Nhân ném cung vệ như ném đồ vật, chuyển hướng về phía Cao Hùng: “Cao đại nhân, nếu như nó có gì nửa phần không may, ta sẽ khiến cho người trả lại gấp trăm lần.”

Giọng nói không nóng không vội, cũng là “sưu sưu” tản ra khí lạnh dày đặc.

Cao Hùng trong nháy mắt giống như là bị sói nhìn thẳng, ánh mắt của cô gái trước mắt giống như trực tiếp xuyên thấu quá thân thể của hắn, khiến cho hắn cả người lạnh như băng.

“Chỉ cần phu nhân phối hợp.” Hắn lúng ta lúng túng đáp.

Thất Nhân xoay người, liền đi về phía Hậu Vân cung.

Phía sau, cung vệ thủ môn bị hù sợ đến gần vỡ mật, xa xa đi theo Cao Hùng cùng tiểu Ái Nhân đang bị kèm hai bên.

Trong hậu Vân cung, Bắc Đường Hành ngồi trên ghế cao, hí mắt trừng chặt Thất Nhân. Hắn đã ngồi ở đây hồi lâu.

Thất Nhân không che một thân máu tanh, một bộ quần áo thái giám nhuộm máu, đứng ở trước mặt thiên tử.

“Nghe nói, người có một thân võ nghệ? Lại dám ở trong Hoàng trong đình làm bậy, người quả thật là lớn gan lớn mật?” Đại náo trước cửa cung hắn đã biết được.

“Bệ hạ khen trật rồi.” Thất Nhân tự nhiên cười một tiếng: “Tiểu phụ nhân làm sao có bản lĩnh như Cao đại nhân.” Vừa nói chuyển hướng sang Cao Hùng hầu hạ ở một bên: “Có phải hay không, Cao đại nhân?”

Cầm đứa nhỏ làm bia đỡ đạn, bản lĩnh biện pháp đều rất hay.

Cao Hùng cúi thấp đầu, có chút thẹn thùng.

“Người đừng tưởng rằng thái tử đối với người sùng ái có thêm, liền muốn làm gì thì làm.” Bắc Đường Hành vỗ án: “Nơi này không phải là Thiên Diễm quốc của người, không phải là chỗ người có thể đủ ý làm bậy.”

Vốn là, đang lo lắng chuyện giải độc cho Tấn Nhi. Cô gái này hết lần này tới lần khác không an phận, lại sinh ra chuyện náo loạn, quấy đến hắn lại càng phiền lòng không dứt. Nếu không phải cố kỵ đến Tấn Nhi để ý cô gái này như vậy, hắn đã sớm lấy tội đảo loạn nội cung trị tội nàng.

Thật sự là cô gái không biết tốt xấu.

Thiên tử tức giận, từ đầu tới giống như sấm dậy đất bằng, kinh thiên chấn động.

Người hầu ngoài cửa cả kinh, đỉnh đầu mọi người buông xuống thật chặt, đại khí cũng không dám thở ra một tiếng.

Hết lần này tới lần khác có người không biết điều biết phải, đem thiên lôi cho rằng giống như mèo nhỏ kêu to.

Thất Nhân lên tiếng nói: “Bệ hạ thật là thật là oan uổng cho người khác, tiểu phụ nhân chưa bao giờ muốn làm gì thì làm. Ồ Thiên Diễm cũng vậy, cho tới Bắc Hân cũng như thế. Huống chi, thái tử sủng ái có thêm gì?” Cười lạnh một tiếng: “Bệ hạ nói đùa sao? Sủng ái có thêm chính là cầm tù chốn thâm cung sao? Sủng ái có thêm chính là ngày ngày uống thuốc độc sao?”

Bắc Đường Hành nhất thời cứng họng, nhưng rốt cuộc là đế vương, sao có thể cho phép người bên cạnh phản bác. Lại là quát chói tai một tiếng: “Lớn mật! Dù vậy, cũng là người tu luyện được phúc khí mấy đời.”

Cực kỳ vô sỉ.

Thất Nhân hừ lạnh: “Như thế, phúc khí này, tiểu phụ nhân cũng không cần.”

Bắc Đường Hành tức đến nổ phổi, híp híp mắt, quyết định không nói nhảm nhiều với nàng nữa: “Người đâu, đưa súp lên.” Lại nói với Thất Nhân: “Trẫm liền ở chỗ này tự mình nhìn người uống xuống. Trẫm cũng muốn xem người nào còn có thể đùa giỡn cái gì?”

Thất Nhân cắn răng, mắt thấy cung nhân lấy ra bình bạch ngọc, rút ra nút chai, cho thuốc bột vào bên trong bát.

“Uống....uống...ng!” Bắc Đường Hành lại quát một tiếng.

Thất Nhân nhìn một chút cung nhân đưa tới chén canh trước mặt, ngẩng đầu lên nói: “Bệ hạ, tiểu phụ nhân có một thỉnh cầu, mong rằng bệ hạ thành toàn.”

“Nói.”

“Hi vọng bệ hạ có thể lưu lại đứa nhỏ kia cho tiểu phụ nhân, lấy giải sầu nhàm chán.” Đưa tay chỉ tiểu Ái Nhân trong ngực ma ma.

Đứa nhỏ ở bên cạnh mình thì mình sẽ yên lòng rất nhiều. Nếu bị người bên cạnh ôm đi, không chỉ có mình bị quản chế, đứa nhỏ còn không biết bị đãi ngộ như thế nào.

Bắc Đường Hành nhìn nàng một chút: “Nếu như người có thể an phận, không đùa bỡn bất kỳ thù đoạn gì khác, chịu đem chén canh này uống xong, trẫm có thể đem đứa nhỏ lưu lại cho người.”

Thất Nhân lập tức đón : “Bệ hạ, thiên tử một lời, nặng như núi . Hi vọng bệ hạ sẽ không nuốt lời.” Vừa nói, bưng lên chén canh, “Ọc ọc” liền đem bát súp cùng thuốc kia uống vào trong bụng.

Bắc Đường Hành phát tay một cái: “Đưa đứa nhỏ cho nàng!”

Lão ma ma vội vàng đem tiểu Ái Nhân đưa tới.

Tiểu tử kia vừa đến trong ngực Thất Nhân, miệng quất thật lâu rốt cục không nhịn được, nước mắt nhàn nại hồi lâu rốt cục lăn xuống, nín lấy vạt áo của Thất Nhân, liền không hề buông tay ra. Cát lên tiếng nói, gào thét lên.”Oa —— oa —— nường, nường ——”

Thất Nhân nhẹ lay động, phủ phủ đỉnh đầu tóc mềm của đứa nhỏ: “Ngoan! Tiểu Nhân, đừng khóc nha!” Trong lòng cũng là một trận áy náy, bởi vì mình, khiến cho con trai bị ủy khuất lớn như vậy.

“Một mình người suy nghĩ , không nên làm tiếp loại phản kháng vô vọng này, nếu có tiếp theo, trẫm định sẽ không nhẹ nhàng tha thứ.” Đứng dậy, phát tay áo, “Tự giải quyết cho tốt!”

Rồi mang theo cung nhân, bước nhanh rời đi.

Chỉ nghe bên ngoài có người cao giọng thét ra lệnh: “Cho một đội hộ vệ quân bảo vệ nơi này, cửa sau các nơi đều canh gác cẩn thận!”

Thất Nhân hừ cười một tiếng, vì coi chừng nàng, thật đúng là mắt công phu lớn như vậy

“Nương, nương.” Tiểu Ái Nhân trong lúc chảy nước mắt, hung hăng toát ra mấy từ, “Đánh.
Đánh.”

Người nơi này đều rất đáng ghét. Muốn đánh, đánh, dùng sức đánh.

Trong lòng Thất Nhân buồn cười, con trai của nàng quả nhiên có chút khuynh hướng bạo lực.

Vuốt ve đầu của bé: “Tốt! Chúng ta sẽ đánh cho bọn họ trở về tìm bà ngoại. Nhưng mà, Tiểu Nhân a, nương hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút. Con phải ngoan nha.”

Đầu đã hôn mê, cả người cũng bắt đầu không có sức rồi! Đáng chết, người nọ là cho nàng uống bao nhiêu nhuyễn cân tán vậy, hiệu lực so với trước kia mạnh hơn nhiều lần.

Mềm nhũn đi về phía giường lớn, đem tiểu tử kia nhẹ nhàng đặt ở trên, rồi buông mình té xuống.

“Nương, nương.” Chỉ còn lại có tiểu Ái Nhân không ngừng kêu to.

“Vô liêm sỉ! Các ngươi nghiên cứu lâu như vậy, nói cho trẫm đúng lại là những lời này? !” Bên trong tấm cung của Thái tử, Bắc Đường Hành giận dữ, chấn động khiến mấy cái tách bạc rung lên không ngừng.

“Bệ hạ, là bọn thần vô năng.” Mỗ thái y lau một chút mồ hôi bên thái dương, kiên trì đi lên phía trước: “Bọn thần đã dựa theo cách điều chế trong cổ thư, điều chế cổ thuốc cho thái tử, theo như y lý mà nói, cho dù không thể gạt ra độc tố, cũng là có thể áp chế mới đúng. Cũng không biết vì sao.”

“Trẫm muốn không phải là cái này. Trẫm muốn thái tử khi nào có thể tốt.” Bắc Đường Hành bỗng nhiên đứng dậy: “Trẫm nuôi các ngươi, chỉ để bày trí thôi sao? Các ngươi nếu như trị không hết cho thái tử, liền đem đầu tới gặp trẫm.”

Thái y lập tức hoảng sợ quỳ xuống xin tội: “Bệ hạ bớt giận!”

“Bớt giận! Bớt giận! Các ngươi lại nói những lời nhảm nhí này!” Bắc Đường Hành hét to: “Chẳng lẽ vẫn chưa có biện pháp nào thiết thực hay sao?”

“Bệ hạ, thần có một đề nghị, không biết có nên nói hay không.” Mỗ thái y đứng thẳng sống lưng lên.

“Nói!”

“Tuy nói, loại độc này thật là hiếm thấy, nhưng thiên hạ to lớn, không có chuyện gì là không thể xảy ra. Dân gian tất nhiên không thiếu người tài ba dị sĩ, nói không chừng có người có biện pháp giải loại kỳ độc này.” Lại cúi đầu xuống nói: “Bệ hạ nên hạ chỉ dán Hoàng băng tìm y cho điện hạ. Như vậy làm được hai tay chuẩn bị. Còn có lợi cho việc giải độc của điện hạ.”

Bắc Đường Hành tự định giá hạ xuống, thật là không tệ.

Lập tức, phân phó thái giám bên cạnh: “Truyền khẩu dụ của trẫm, nếu có người có thể giải được độc cho thái tử điện hạ, phần thưởng một vạn ngân lượng, một nghìn mẫu ruộng.”

Vì thế, một tờ treo giải thưởng chiêu dụ thần y liền tung bay ở trên không trung của Bắc Hân quốc.

Nếu nói, trọng thưởng tất có dũng phu. Hướng về phía giải thưởng kếch xù trên bảng, vô số người kéo băng, vào cung.

Nhưng kỳ độc kia đâu dễ dàng giải. Hoàng đế đâu phải người tốt sống chung.

Dưới cơn nóng giận, Bắc Đường Hành liền đem những thầy thuốc kia, những tên lương gạt toàn bộ giam vào trong ngục.

Vén vén một ngày, người tiến vào trong cung giải độc cho thái tử liền giảm xuống. Dù sao, tiền tuy rất trọng yếu, nhưng mà, nếu như không thể kiếm được bạc, hết lần này tới lần khác lại đem tánh mạng của mình bồi vào bên trong, vậy thì cũng không đáng giá.

“Cái gì? Ngươi muốn kéo Hoàng băng này? Ngươi cần phải hiểu rõ ràng nha!” Trước Hoàng băng, một người đi đường hảo tâm ngăn cản một người nhà quê muốn xé hoàng băng.

“Nói như thế nào?” Người nọ dừng lại tay, nói một ngụm tiếng Bắc Hân không lưu loát lắm.

“Quả nhiên là từ phần đất bên ngoài tới.” Người đi đường thở dài, lắc đầu: “Tuy nói giải thưởng này rất mê hoặc, nhưng thái tử điện hạ này cũng không biết là đắc tội người nào. Độc này trên người, thật đúng là mọi cách cũng không thể giải. Nếu không, người đi vào, đến bây giờ cũng không có thể ra. Nghe nói, cũng bị bệ hạ giam vào trong lao. Các ngươi những người nhà quê này, không biết tình huống, cũng không thể vọng động.”

Người nọ cười cười: “Thì ra là như vậy. Nhưng mà, vô sự, ba người sư huynh đệ chúng ta quanh năm ở trên Thiên Sơn tu luyện, lần này xuống núi là vân du tứ hải, cứu trợ thế nhân. Loại tiểu độc này, tự nhiên không nói chơi.” Vừa nói, liền quay đầu lại hỏi: “Đúng không, hai vị sư đệ?”

Người đi đường đang thở dài người trước mắt vừa nói lời điên khùng này, đi theo đảo mắt nhìn lên, thấy được hai đôi mắt bằng hàn. Trong lòng cả kinh, mấy người này có lẽ thật là cao nhân.

Thiên Sơn? Đường như thật nghe nói trên đó có người tu đạo thành tiên. Khó trách thấy ba người này mặc một thân đạo sĩ. Nói không chừng thật có thể giải được độc cho thái tử điện hạ.

Ba người này, chính là nhóm ba người Vân Lãm đã dịch dung tiến vào Bắc Hân.

Mấy người họ đang lo không cách nào tiến vào hoàng cung Bắc Hân, không nghĩ tới, trên trời thật đúng là có cái bánh ngon rơi xuống. Tìm danh y? Vậy bọn họ liền làm danh y là được.

Cổ Thanh Ảnh một tay kéo xuống bảng vàng óng ánh kia. Ba người liếc mắt nhìn nhau, vào nha môn.

Trong hoàng cung của Bắc Hân, Bắc Đường Hành lại phát lời đĩnh: “Cái gì danh y, cái gì cao nhân, tất cả đều là lang băm, đều là tên lường gạt!”

“Loảng xoảng”, bình bình lọ lọ vút bừa trên đất.

“Bệ hạ bớt giận!” Mặt rồng giận dữ, cung nhân ngoài cửa hoảng loạn.

“Các ngươi nói trăm bớt giận như thế nào? Lại đi qua một ngày, độc của thái tử, lại sâu sắc một phần. Kỳ hạn bảy ngày, chỉ còn có hai ngày, các ngươi nói trăm sao có thể không tức giận” Tay áo bào quét về phía bàn ngự án, liền quét xuống một chiếc lư hương.

“Bịch” một tiếng, vang dội trong đại điện.

“Bệ hạ, bệ hạ! Tin tức tốt!” Thái giám một đường chạy chậm, lao đảo đi vào.

“Hừ! Còn có tin tức tốt gì?” Bắc Đường Hành tiếng hừ lạnh ngồi trên ghế rồng.

“Bệ hạ, lại có danh y kéo hoàng bảng.” Thái giám kính cẩn dừng bước, hưng phấn hồi báo.

“Danh y? Lại là mấy người lừa đời lấy tiếng sao.” Tiếp tục hừ lạnh. Cũng là mấy người vì tiền mà đến, mà không phải người có bản lĩnh thật, nhìn đều phiền.

“Không phải, bệ hạ! Lúc này yết bảng nghe nói là cao nhân trên Thiên Sơn.”

“Thiên Sơn? Cao nhân?”

“Đúng vậy, bệ hạ. Nghe nói có người thấy tận mắt ba người sư huynh cứu người chết thành người sống. Trong thành đã coi bọn họ truyền thành thần tiên sống rồi.”

“Thật? Vậy còn suy nghĩ cái gì? Mau mời vào!” Bắc Đường Hành sắc mặt vui mừng nổi lên, thật là trời xanh có mắt, Tần Nhi được cứu rồi?

Thái giám lập tức lĩnh chỉ đi.

121. Chương 121: Đứa Con Biển Thái

Edit: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Các người chính là cao nhân tới từ trên Thiên Sơn?” Bắc Đường Hành ngồi trên đại điện sơn son thếp vàng, từ trên cao nhìn xuống ba người phía dưới.

Ba người này đều có râu dài thườn thượt, khí chất phi phàm, cũng thật sự có chút khí thế của tiên nhân. Hơn nữa, mặt mũi hai người phía sau đều lạnh tanh, thức sự khác hẳn với những kẻ phàm tục đang quỳ gối kia.

“Đúng vậy, thưa bệ hạ.” Cố Thanh Ảnh tách ra đi trước, “Ba người sư huynh đệ ta phụng mệnh xuống núi cứu trợ người trần. Đi tới quý quốc thì nghe được thái tử điện hạ nhiễm độc khắp người, hy vọng có thể góp chút sức mọn của chúng ta.” Hắn thu hồi toàn bộ ngữ điệu bốn cột thường ngày, ra vẻ bí hiểm mà nói.

Trong ba người, Vân Lãm vốn vẫn ôm đầy một bụng tức, nếu bảo hắn nói chuyện chỉ sợ hắn sẽ nổi khùng ngay; Phượng Lai cũng có cái tính làm người ta sợ mà sắc chết người không đền mạng. Vậy là chỉ có một mình Cố Thanh Ảnh đảm trách sứ mạng giao tiếp này.

“Tốt quá! Tốt quá!” Bắc Đường Hành kích động, “Các vị đến đúng lúc lắm. Bây giờ quả nhân sẽ mang mấy vị đi gặp Thái tử. Nếu các người có thể chữa lành cho thái tử thì bất kể các người có điều kiện gì, quả nhân cũng sẽ thỏa mãn các người.”

Vừa nói, Bắc Đường Hành vừa đứng lên, vội vàng bước khỏi ngôi cao đi xuống. Chỉ hy vọng lần này sẽ không làm hắn thất vọng.

Trong tấm cung thái tử, Bắc Đường Tần vẫn nhắm mắt như cũ, trên mặt có vẻ xanh đen, rõ ràng là độc tố đã đi vào sâu trong phổi, nếu không có thuốc chắc là xuống âm phủ từ lâu rồi.

Cố Thanh Ảnh nhẹ nhàng xem mạch, nhắm mắt vuốt râu, rung đùi đắc ý, giống như có chuyện gì hay ho vậy.

“Cố đạo trưởng, tình hình sao rồi?” Bắc Đường Hành vội hỏi, tim như vuột vào trong cổ họng.

Cố Thanh Ảnh thả tay xuống: “Độc trong người Thái tử quả là không dễ giải.”

Lòng Bắc Đường Hành lại lạnh xuống.

“Chẳng qua...” Cố Thanh Ảnh dài giọng, nói thêm một câu lấp lửng, khiến tim Bắc Đường Hành lại bay lên.

“Chẳng qua cái gì? Đạo trưởng cứ nói tiếp!”

“Chẳng qua thứ này làm sao có thể làm khó ba sư huynh đệ chúng ta được.” Cố Thanh Ảnh dừng lại một chút rồi nói, “Mong rằng bệ hạ cho sư huynh đệ chúng ta thời gian một đêm để nghĩ ra biện pháp tốt nhất, ngày mai đảm bảo có thể khiến điện hạ khỏe mạnh không tổn hao gì đứng trước mặt điện hạ.” Hắn nói láo mà chẳng hề đỏ mặt.

Thật ra thì hắn biết giải độc thể quái nào được! Chẳng qua là muốn hoãn một đêm để có thời gian tìm người mà thôi.

“Thật sao?” Bắc Đường Hành hỏi lại, có chút kích động, lại vừa bán tín bán nghi.

“Chẳng lẽ bệ hạ không tin chúng ta?” Cố Thanh Ảnh hươ hoảng trường bào, ra vẻ tức giận. “Thế thì coi như Thiên Sơn chúng ta cùng điện hạ không có duyên rồi.” Hắn đứng dậy, chấp tay định rời đi.

“Ôi chao? Đạo trưởng, quả nhân thực sự không có ý này.” Bắc Đường Hành vội vàng ngăn cản, “Quả nhân chẳng qua là quá lo lắng cho thái tử, mong các vị cao nhân tha lỗi! Tất nhiên là quả nhân hiểu độc này không thể nóng lòng mà giải ngay lập tức. Chẳng qua là đã cố gắng bảo vệ tính mạng thái tử đến kì hạn bấy ngày, đến ngày mai là hết nên quả nhân có chút lo lắng...”

“Bệ hạ không cần lo lắng như vậy, “ Cố Thanh Ảnh tỏ rõ hào khí ngút trời, “Giải độc xong, ba người sư huynh đệ chúng ta còn trả lại thái tử điện hạ khỏe mạnh như lúc ban đầu cho điện hạ.”

Trong lòng hắn lại thầm mắng, người như thế, chết cũng đáng!

Bắc Đường Hành cũng trầm than trong lòng, cũng chỉ có thể chấp nhận như thế, không còn cách nào khác. Hần phát phát tay: “Người đâu! Đưa mấy vị cao nhân đến Lưu Vân điện nghỉ ngơi.”

Cố Thanh Ảnh cung kính làm lễ rồi rời đi.

Hần vừa bước một bước định đi thì liếc sang bên cạnh thấy lão hoàng đế đang ngạc nhiên nhìn hai người phía sau mình.

Cố Thanh Ảnh xoay người, nhìn thấy tình hình trước mắt thì chỉ muốn ôm trán kêu trời.

Trước mắt hắn là Vân Lãm đang trừng mắt nhìn Bắc Đường Tẫn nằm ở trên giường, trong mắt hắn tản ra từng đợt khí lạnh. Phụng Lai đứng bên cạnh đang níu lấy tay áo Vân Lãm, chỉ sợ hắn không nhìn được mà đánh ra một chưởng.

“Vị đạo trưởng này có chuyện gì vậy?” Bắc Đường Hành run run hỏi, sao hắn lại có cảm giác người này tỏa ra khí thế uy hiếp vậy?

“Bệ hạ không cần phải lo lắng,” Cố Thanh Ảnh vội đáp, “Vị Vân sư đệ này của ta đại khái là đang cố gắng nhớ kỹ bệnh trạng của điện hạ, sau đó mới có thể có kế sách giải độc thích hợp.”

“Ồ.” Bắc Đường Hành gật đầu, “Vậy thì tốt quá!” Mấy người này thật đúng là rất có tinh thần trách nhiệm.

Cố Thanh Ảnh ho một tiếng, gọi: “Vân sư đệ, chúng ta đi được chưa? Chúng ta còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ khác nữa.” Vân Lãm cũng thật là, vội vã nhất thời lúc này làm gì? Dù sao bọn họ cũng không giải được độc này, qua ngày mai, Bắc Đường Tẫn chết chắc rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Đã như vậy thì cần gì phải mệt người lần nữa làm gì?

Vân Lãm lúc này mới đưa mắt lên nhìn, trông mắt lóe lên mấy tia sáng. Đúng là tìm được Thất Nhân mới là mục tiêu chính của bọn hắn. Về phần tên thái tử này, chỉ cần hắn không chết thì mình tất có cơ hội báo thù mối hận đoạt vợ này.

Phía sau Vân Cung, cảnh vệ canh gác nghiêm ngặt, ba bước có một trạm gác, năm bước có một tốp lính canh, biến sân trước thành một cái lồng tre gió thổi không lọt.

Trong sân có một cái ghế mỹ nhân bằng trúc, bên trên là một cô gái đang nằm ngủ. Ngồi bên cạnh nàng là một đứa trẻ trắng hồng nõn nà, phun nước bọt phì phì, a ô không biết trời đất là gì.

“Phu nhân, đã đến giờ ăn canh.” Cách đó không xa truyền đến tiếng của một mama già, càng ngày càng gần.

Thất Nhân lười biếng mở mắt, hiệu lực của thuốc lần trước còn chưa hết mà đã đem tới thêm một chén canh thuốc rồi. Nếu của như vậy thì chắc nàng là người đầu tiên chết vì uống quá nhiều thuốc cân tán mất!

“Phu nhân... “ Mama già đến gần người Thất Nhân, lại gọi lần nữa.

Thất Nhân mất kiên nhẫn, đưa tay nắm chén canh, ‘vô tình’ trượt tay, ‘Xoảng’ một tiếng, chén canh rơi trên mặt đất, vỡ tan.

Nàng vô tội ngẩng đầu: “Mama...”

Mama già lập tức nói: “Phu nhân, ngài đợi một chút, lão nô lai đi bưng cho phu nhân một chén.” Mụ không thể mềm lòng được, lần trước cũng vì mình thất trách mà để cho phu nhân này chạy đi. Mình lại còn bị đánh 20 đại bản. Bây giờ nghĩ lại, ai ui, vẫn còn thấy đau đây này.

Mụ vội vã đi ra.

Thất Nhân đặt mình xuống, tiếp tục nhắm mắt.

Ngày mai đúng là ngày cuối cùng rồi. Đến tận lúc này mà Bắc Đường Tẫn vẫn còn không tỉnh lại. Nếu cái tên điên kia cứ thế mà chết thì nàng cũng không muốn bị chôn cùng đâu, nhưng tình hình như thế này, căn bản là nàng không có cơ hội rời đi, nên làm thế nào cho phải bây giờ?

Vân Lãm, giờ chàng đang ở đâu?

Cung nhân dẫn ba người Vân Lãm nghiêm chỉnh đi qua Hậu Vân Cung.

Thấy Hậu Vân Cung canh phòng cực kì nghiêm ngặt khiến ba người âm thầm suy nghĩ.

“Xin hỏi nơi này có ai ở vậy? Chỗ ở của bệ hạ cũng không canh phòng cẩn mật như vậy.” Cố Thanh Ảnh chỉ chỉ Hậu Vân Cung nói.

Cung nhân cúi đầu nói: “Xin thưa đạo trưởng, nơi này là chỗ ở của ái thiếp của thái tử điện hạ.” Đây cũng là câu trả lời được thống nhất trong hoàng cung.

Mây Vân Lãm nhần lại, ái cơ sao? Hắn muốn đánh lớn như vậy sao?

Đột nhiên mắt hắn trợn lên. Từ ngoài cửa rộng vào sân, hắn thấy gì đây?

Một bóng lưng mặc áo tơ trắng quen thuộc! Mấy đóa hoa tím nho nhỏ này là loại hoa Thất Nhân thích nhất!

Nàng kia đang đưa lưng về phía cửa sân, nằm nghiêng trên ghế mỹ nhân, cả người không còn có sức sống như trước kia, như một đóa hoa héo rũ.

Tuy không nhìn được tận mặt nhưng Vân Lãm sao có thể nhận lầm? Cô gái kia chắc chắn là Thất Nhân, không thể nghi ngờ gì nữa!

Lòng hắn xoắn chặt lại, Thất Nhân rút cuộc bị người ta đối xử thế nào rồi?

Trong nháy mắt trong mắt hắn đã không còn những người trong hoàng cung Bắc Hãn, nhắc chân lên, định đi tới bên người mình vẫn tưởng nhớ.

Bọn Cố Thanh Ảnh lập tức phát hiện Vân Lãm có biểu hiện khác thường, ngăn hắn lại, chặn bước Vân Lãm.

“Không nên đánh rần động cỏ!” Cố Thanh Ảnh cau mày, nói thầm bên tai Vân Lãm. Hắn cũng đã nhìn thấy hình bóng kia. Không cần nói gì nữa, nơi này nhất định là nơi giam giữ Thất Nhân. Có thể khiến Vân Lãm mê muội đến mức này thì cô gái đó chắc chắn là Thất Nhân.

Phượng Lai nhìn bên mặt Vân Lãm, trong mắt có chứa cảm xúc khó lường.

“Mấy vị có chuyện gì vậy?” Cung nhân đi trước có chút thắc mắc.

“Không có gì, không có gì! Mời tiếp tục dẫn đường.” Cố Thanh Ảnh buông Vân Lãm ra, cười nói.

Vân Lãm quay đầu nhìn bóng lưng kia, có gắng kìm chế nỗi hoảng sợ trong mắt thật sâu.

Thất Nhi, ta tới tìm nàng đây!

Trong lúc mơ mơ màng màng, Thất Nhân đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng sau lưng. Cảm giác này giống hệt như lúc Vân Lãm nhìn nàng!

Nàng vội vã xoay người, sau lưng nàng chỉ toàn thị vệ là thị vệ.

Nàng đau khổ cười một tiếng, chẳng lẽ mình nhớ Vân Lãm tới phát điên nên mới có ảo giác sao?

Tiểu Ái Nhân ngồi bên cạnh cười khanh khách không ngừng, ánh mắt nhìn thẳng cửa viện, hai bàn tay vỗ lép lép.

Thất Nhân nhéo chặt đầu mũi nhỏ nhỏ của bé: “Quý con, sao mà vui thế?”

Tiểu Ái Nhân ngẩng đầu, cười toét miệng: “Nương...nương...nhìn...”

Thất Nhân nhìn theo ngón tay béo múp của hắn, ngoài cửa sân trừ không khí thì chả có bóng ma nào.

Thằng nhóc vẫn cười sung sướng như cũ.

Thất Nhân thật buồn bức, chẳng lẽ thằng bé này cùng mình giống nhau, cũng bị ảo giác mất rồi? (Chị ơi, mắt của con chị 20/20, hàng chưa ra chợ mà chị đã phá giá thế? T^T)

Màn đêm yên như nước.

Trong hoàng cung, mọi người đều ngủ say.

Ba bóng đen tung người nhảy lên trên Hậu Vân Cung.

Ngón tay nhanh như chớp điểm huyết ngủ, thị vệ trong phòng đồng loạt ngã xuống, không một tiếng động.

Vân Lãm gạt đầu với Cổ Thanh Ảnh, nhảy qua cửa sổ vào phòng.

Bên ngoài, Cổ Thanh Ảnh cùng Phượng Lai canh gác.

Người trên giường này đáng lẽ lúc này nên cười đùa cợt nhả mới đúng. Tại sao bây giờ lại ngủ không yên, nâng không nổi mí mắt đây?

Vân Lãm ngồi xuống bên cạnh người nài, đưa tay khẽ vuốt nếp nhăn giữa hai mày của Thất Nhân.

Bắc Hãn! Lại còn dám đối xử như vậy với Thất Nhân! Được lắm! Được lắm! Mắt Vân Lãm lạnh hãn xuống.

Trong lúc mông lung, Thất Nhân như cảm thấy ánh mắt Vân Lãm. Mắt đen hé mở, đối diện là khuôn mặt lạnh lùng, nài nghĩ là mình đang nằm mơ: “Vân Lãm, thật tốt quá, hôm nay là lần thứ hai ta cảm thấy chàng đang ở đây. Là do ta quá nhớ chàng sao?”

Bàn tay trắng nõn của nài run lấy bầy đưa lên, muốn xoa lên gương mặt lạnh lùng kia.

Giọng nài ần chứa dịu dàng vô hạn.

Thất Nhân cười: “Vân Lãm, giấc mộng này thật đẹp Nếu như ta không bao giờ phải tỉnh giấc thì tốt biết mấy.”

“Ta tới thật rồi.” Vân Lãm cúi đầu, đôi môi tái nhợt tiến tới, mang theo yêu thương vô hạn, “Nếu không phải thật thì sao hôn được nài thế này?”

“Vân Lãm...” Thất Nhân nhất thời mở to mắt, ý thức bắt đầu tỉnh táo lại, “Chàng...Thật sự sao...không phải là ta đang nằm mơ...”

“Thật sự!” Vân Lãm nhẹ vỗ về gương mặt Thất Nhân, “Ta tới chậm, thật xin lỗi.”

Thất Nhân lắc đầu, chỉ nhìn thật kỹ người trước mắt, không muốn nháy mắt. “Vết thương của chàng...”

“Không có chuyện gì rồi.” Vân Lãm nói nhỏ. Trong mắt hãn cũng chỉ còn người mặt tái nhợt đang nằm trên giường kia

Chỉ có người này, hãn đã nguyện bảo vệ suốt đời này kiếp này. “Vân Lãm...”

“Thất Nhi...”

Thâm tình nơi này, vượt qua ngàn núi vạn sông, xuyên suốt từ kiếp trước tới kiếp này.

Vân Lãm đỡ Thất Nhân dậy.

Thất Nhân đưa tay ôm lấy hãn, đưa môi hồng lên, nhẹ nhàng mút lấy.

Cái lưỡi thơm ngọt, dùng hết sức trêu chọc hãn.

Nhiệt độ trong phòng dâng cao.

Hết lần này tới lần khác lại có một tên quỷ con vô duyên, phả hồng không khí lãng mạn trong phòng.

“Nương, nương...” Tiếng nói non nớt vang lên, chính là tiểu Ái Nhân vừa tỉnh ngủ.

Cái tay bé xinh hư hồng vươn ra, dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ. Ô hay, sao mà ảm ỹ thế không biết!

Thất Nhân lập tức tỉnh táo lại. Chết thật, sao nài lại quên mất là con mình đang ngủ ngay bên cạnh!

Nài lập tức bứt ra, mềm người tựa vào trong ngực Vân Lãm, quay đầu lại dịu dàng nhìn bạn bé nào đó đang lồm cồm bò dậy chỉ về phía mình.

Vân Lãm đột nhiên mất quyền hưởng thụ môi xinh thấy trong lòng mát mát, cố gắng nhin xuống uất ức dâng trào, lạnh lùng liếc xéo con quỷ con phá hỏng chuyện tốt của người khác. Nương à? Đây là quỷ con từ chỗ nào ra thế? (Đồ Made in Chiến gia chứ ở đâu, có cần địa chỉ cụ thể không >:D)

Bé con cố gắng ngồi thẳng dậy thì lại nhìn thấy một người ôm mẫu thân nhà mình, mặt mũi hầm hầm tức giận liên lập tức tròn tròn con mắt.

Cho nên quỷ lớn nổi giận bùng bùng thì quỷ con cũng không cam lòng yếu thế.

Bốn mắt nhìn nhau, sấm sét giạt tung trời, lửa bốc phừng phừng.

Cảnh tượng vô vùng quái dị.

Thất Nhân thậm chí có thể cảm nhận được không khí giữa tầm mắt hai kẻ này đang “Xẹt xẹt” mấy tia lửa điện.

“Tiểu Nhân, đây là phụ thân, con gọi đi.” Lòng Thất Nhân thật buồn thiu, cái con quỷ con này, lần đầu tiên thấy nó có vẻ mặt kì quái này. Cứ như thể có thâm cừu đại hận, muốn đem người trước mặt mình đánh ột trận không bằng. Lúc trước không phải còn lưu loát gọi Bắc Đường Tẫn đấy sao, sao bây giờ thấy cha mình lại không gọi nữa?

“Phụ thân?” Vân Lãm ngớ ra, quay đầu lại. Thất Nhân nhận con nuôi từ bao giờ vậy?

“Đây là con trai chàng đấy.” Thất Nhân vuốt trán, “Ta sinh.” Thật là cha con gặp nhau mà còn không nhận ra nhau nữa.

Vân Lãm lại ngẩn ra lần nữa, đầu quay mòng mòng. Con của hấn sao? Không phải bị hai lão quái dẫn kia bắt đi rồi sao? Sao lại còn xuất hiện nữa?

Lại thấy con quỷ con huỳnh huých bò lại, tới trước người Vân Lãm rồi dừng lại.

Hai người đám Thất Nhân tò mò nhìn hấn.

Cả hai chỉ thấy con quỷ con vươn cái tay béo múp ra, “Bẹp bẹp” hai tiếng ‘chào hỏi’ gương mặt Vân Lãm.

Hừ! Hai tiếng vang làm hai người tỉnh khỏi mộng.

Mặt Vân Lãm nhăn nhúm cả lại. Lại còn dám...láo xược đánh hấn như vậy, cái thằng khỉ con này mới là kẻ đầu tiên đấy!

Trán Thất Nhân đỏ mề hôi, cái thằng bé này, lại nổi điên làm gì?

Lúc này con quỷ con lại bắt đầu động tác mới, “Phụt phụt” thổi ra hai quả bóng nước bọt thật to về phía mặt Vân Lãm.

A? Hai người bây giờ không thể dùng từ ngạc nhiên để miêu tả tâm trạng của mình nữa.

Mặt Vân Lãm từ từ đen lại. Thằng khỉ con này thiếu giáo dục hả?

Quỷ con lại bắt đầu động đậy, từ từ xoay người bò đi, đặt mông xuống, xoay lưng lại với Vân Lãm, trong miệng lúng búng mấy từ đơn: “Phụ thân...hư...bay bay...Nhân...đánh...” Cứ thế nói đi nói lại.

Bay bay Nhân? Nói chuyện khỉ gì thế này? Đột nhiên trong đầu Thất Nhân lóe lên một ý tưởng, nhớ lại chuyện từ xưa xưa của một ‘kẻ nào đó’. Khóe mắt nàng run run: “Tiểu Nhân, chẳng lẽ con đang muốn nói chuyện phụ thân ném bay con đi hồi trước?”

Vân Lãm không đồng ý lắm nhìn Thất Nhân, con quỷ con bé tí thế mà nghe hiểu được Thất Nhân nói gì sao?

Thế mà cái ót xinh xinh kia lại hiểu được, ra sức gặt gù mấy cái, lại bắt đầu bắt cháp mọi thứ mà kêu gào oán giận: “Bay bay...hư...đánh”

Khóe miệng Thất Nhân co quắp lại, giật giật, nàng quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt quái dị nhìn Vân Lãm: “Con của chàng thật biến thái!” Khi đó nó mới có mấy tháng mà ôm hận đến tận bây giờ?

Lông mày Vân Lãm cũng không nhện được nữa mà giương lên: “Đó cũng là con của nàng.” (Đây là bằng chứng cho thấy ghen biến thái là ghen trội hoàn toàn, không có cách nào sửa được.)

122. Chương 122: Thái Tử Ăn Phân

Edit: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Thân thể của nàng bị sao vậy?” Bỏ qua con quỷ con kia, Vân Lãm chuyển sang hỏi Thất Nhân. Nếu là Thất Nhân mọi khi thì cũng sẽ không ngoan ngoãn chờ trong cung thể này.

Thất Nhân cau mày: “Nhuyễn cân tán, cho ta ăn thay cơm.”

Trong bụng Vân Lãm lại bùng bùng lửa giận, lại còn hạ độc Thất Nhân?! Thảo nào Thất Nhân tái nhợt không chút sức sống nào như vậy!

Hắn đưa tay lên ngực, móc ra một bình ngọc xanh, đổ ra một viên thuốc, đưa lên khoe miệng Thất Nhân.

“Đây là cái gì?” Thất Nhân nuốt vào xong rồi hỏi.

“Giải được nhuyễn cân tán.” May mà Cố Thanh Ảnh tỉ mỉ, phòng ngừa mấy người lại trúng phải chiêu này, đã phân phó mấy người mang theo thuốc giải trên người. Thật đúng là có chỗ hữ dụng thật.

“Chúng ta đi thôi!” Vân Lãm đỡ Thất Nhân dậy, định rời đi.

“Không được!” Thất Nhân ngăn lại. “Quá nguy hiểm. Lúc trước ta xông ra khỏi cửa cung một lần, hiện này chắc chắn hộ vệ càng thêm nghiêm khắc.”

“Vậy cũng không thể để nàng một mình ở lại đây...” Mặt Vân Lãm tràn đầy lo lắng.

“Không có chuyện gì.” Thất Nhân lấy ra bình nhỏ trong tay Vân Lãm. “Có giải được là không có gì đáng ngại rồi. Đúng rồi, làm sao chàng vào được?”

“Hoàng cung thông báo, tìm người chữa bệnh cho thái tử, chúng ta liền giả dạng danh y tiến cung.”

“Dán thông báo tìm người chữa bệnh?” Quả nhiên là nàng bị giam cầm, ngay cả loại tin tức này cũng không biết. Chẳng qua, tìm người chữa bệnh sao? Trừ phi là hai lão già kia tới đây, nếu không độc này cũng không có ai biết cách giải.

“Độc trên người Bắc Đường Tẫn là do nàng hạ?” Vân Lãm ngẩng đầu hỏi. Thất Nhân biết dùng độc từ khi nào vậy?

Sắc mặt Thất Nhân có chút kì bí: “Chàng chẳng lẽ đã quên ở đây có cao thủ dùng độc từ khi mới ra lò sao?”

Vân Lãm nhất thời không kịp phản ứng. Mới ra lò? Cao thủ dùng độc? Người nào vậy?

Tiểu Á Nhân xoa xoa đầu, tỏ vẻ tủi thân: “Quên...hư...lớn...”

Thất Nhân “Xí” một tiếng phì cười, chỉ sợ là trong đầu quỷ con Vân Lãm lại có thêm một tội rồi. Cha mình lại quên mình là tiểu Độc Nhân rồi! Tội này không biết bị nhớ tới bao giờ đây?

“Hóa ra là nó.” Vân Lãm lại nhướng mày lần nữa, tiếp tục không nhìn quỷ con, nhìn về phía Thất Nhân: “Vẫn không thể đợi ở chỗ này...”

“Vậy trước tiên giải độc cho Bắc Đường Tẫn rồi hãy nói!”

“Giải độc cho hắn?” Vân Lãm hừ một tiếng, “Đừng có mơ!” Hắn muốn giết chết Bắc Đường Tẫn luôn!

Thất Nhân khế cười: “Muốn giải độc cho hắn thật á, làm sao chúng ta có khả năng ấy được?”

Vậy là có ý gì? Vân Lãm nghi hoặc.

“Nhận lễ mà không trả thì không phải phong cách của ta.” Trong mắt Thất Nhân hiện lên vẻ giảo hoạt, “Hắn bắt ta ăn thuốc độc, tất nhiên ta cũng muốn cho hắn ăn một số thứ tốt mới phải.”

Nàng ghé vào bên lỗ tai Vân Lãm, phân phó một lúc.

Chỉ thấy khuôn mặt vạn năm yên nghỉ của Vân Lãm lại liên tục run run.

Quả đúng là âm trầm độc ác!

Chẳng qua, hắn thích thế!

Ngày hôm sau, trong tẩm cung của Thái tử, ba vị cao nhân Thiên Sơn được mời đi.

Bắc Đường Hành hạ lệnh xuống, nếu hôm nay thái tử không tỉnh lại thì đem Thất Nhân chôn cùng luôn, trong lòng cũng đã có chuẩn bị. Lúc này hắn bảo Thất Nhân cũng đi theo chứng kiến.

Vân Lãm vừa vào cửa liền thấy Thất Nhân vẻ mặt suy yếu, liền cố gắng nhịn xuống mong muốn đi tới bên nàng.

Ba người đồng thời hành lễ với Bắc Đường Hành.

“Ba vị cao nhân, không cần đa lễ. Ba vị đã nghĩ ra phương pháp có thể giải độc trên người Thất Nhân chưa?” Bắc Đường Hành không nói nhiều mà đi thẳng vào vấn đề.

“Bẩm bệ hạ, tất nhiên là bọn ta đã nghĩ ra phương pháp giải độc tận gốc.” Cố Thanh Ảnh cực kì cẩn thận đứng ra.

Biện pháp gì chứ? Hắn cũng muốn biết đây.

Trái lại với dự tính là Vân Lãm đi ra cùng Thất Nhân, không biết là nói những gì, không ngờ là Vân Lãm một mình trở lại.

Vân Lãm chỉ nói là hôm nay muốn giải độc cho Bắc Đường Tẫn.

Trời mới biết làm sao bọn hắn có cái bản lĩnh này?

Mà lại là Vân Lãm đề nghị giải độc cho Bắc Đường Tẫn? Đầu óc Vân Lãm bị hỏng rồi à?

Hắn hỏi Vân Lãm, lại nhận được vẻ mặt quái dị, cùng câu trả lời là hắn đã an bài mọi việc.

Hỏi Phượng Lai cũng chỉ có một câu: người không biết thì sao ta biết được. Lại dụng phải một cái đỉnh khác.

Cho nên đến giờ hắn vẫn không biết có chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy Vân Lãm từ từ tiến lên: “Loại độc này của điện hạ thật ra có một phương pháp giải độc.”

Mắt Bắc Đường Hành lập tức sáng lên: “Thật sao? Tốt quá!”

Một câu trước chưa nói xong, lại bị một câu tiếp theo của Vân Lãm tiêu diệt hi vọng: “Đáng tiếc là biện pháp kia cần trị liệu lâu dài, sợ là điện hạ không còn nhiều thời gian như vậy.”

“Khốn kiếp...” Bắc Đường Hành vung tay tức giận.

Vân Lãm liền cắt lời: “Bệ hạ không cần vội vã. Tối hôm qua ta trầm tư suy nghĩ cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp. Vốn là ta nghĩ biện pháp này không dùng được vì cần phải có một đứa trẻ sinh vào mùa lạnh âm lịch mới có thể phối hợp. Nhưng là đúng dịp hôm nay lúc ta mới vào cửa điện thì trông thấy đứa bé này. Bệ hạ, ngài nói xem, đây không phải là ý trời sao? Trời xanh nhất định cũng muốn điện hạ có thể vượt qua kiếp nạn này.”

Khóe miệng Cố Thanh Ảnh run lên. Nói láo a! Sao hắn lại không phát hiện ra bản lĩnh nói dối của Vân Lãm đúng là không phải bình thường như vậy. Quả là cao thủ! Phối hợp với cái khuôn mặt nghiêm trang ngàn năm không đổi kia, mấy lời hắn nói còn thật hơn trên châu a!

Thất Nhân thâm cười trong bụng, không ngờ Vân Lãm ngày thường ít nói, hiện nay lại có thể nói dối như thật!

Hết một lượt làm cho tim Bắc Đường Hành nhảy lên nhảy xuống không biết bao nhiêu lần.

“Đúng! Đúng! Người nói rất đúng!” Bắc Đường Hành kích động không biết nói gì cho tốt, từng ngón tay hướng tới tiểu Ái Nhân trong tay Thất Nhân, “Đạo trưởng định nói là đứa bé này?”

Vân Lãm vuốt cằm: “Chính nó!”

“Người đâu, đem đứa bé này ôm đến cho đạo trưởng!” Bắc Đường Hành ra lệnh ấy người phía sau.

Vì Tần Nhi, vì tương lai giang sơn Bắc Hãn, hy sinh một đứa bé có tính là gì?

Thất Nhân gắt gao bảo vệ bé, hướng về phái cung nữ định ôm bé đi, tỏ vẻ cảnh giác: “Các người muốn làm gì?”

Vân Lãm vội vàng lên tiếng: “Phu nhân đừng lo lắng. Ta chỉ là muốn mượn chút ít từ đứa bé này thôi.”

“Mượn gì chứ?”

“Phân trẻ con.”

“Thế sao, vậy cũng được.” Thất Nhân lập tức đem tiểu Ái Nhân đưa vào ngực cung nữ. Nàng vỗ vỗ đầu con, nhớ hồi sáng nương nói gì với người không, không nên khách khí, cứ dùng sức rặn.

Nàng thầm cười trong bụng, buổi sáng cho thằng bé này ăn nhiều như vậy, lúc này bụng nhỏ chắc đầy ‘phân bón’, một màn kịch hôm nay chắc chắn làm cho người trong Hoàng Đình khó quên.

Tiểu quý quơ tay chân cười khanh khách, làm như đang nóng lòng muốn thể hiện.

Một câu này khiến Bắc Đường Hành ngu ngơ, lúng túng: “Vân đạo trưởng, người có ý gì? Quả nhân nghe lầm sao?”

“Bệ hạ không nghe lầm đâu.” Vân Lãm nói tiếp, “có người nói thiên địa linh khí tập trung ở trẻ con. Trẻ con thì có bé trai sinh mùa lạnh cùng bé gái sinh mùa nóng là có nhiều linh khí nhất. Mà phân người là thứ tụ tập nhiều tinh hoa trên người nhất. Loại độc này trên người điện hạ là từ thiên địa sinh ra, lấy linh khí gột rửa sạch thì có thể giải độc. Cho nên ta mới có thể nghĩ đến biện pháp này. Tất nhiên nếu bệ hạ không muốn thì...ta cũng đành vậy.” Hắn thời dài, “Chẳng qua là phụ lòng tốt của trời xanh, đáng tiếc cho tính mạng của điện hạ.”

Mấy lời đủ để dọa mọi người trong điện.

Cổ Thanh Ảnh cùng Phượng Lai liếc mắt nhìn nhau. Phân trẻ con! Đúng là ác thật!

Bắc Đường Hành túm quần trong lòng, phân trẻ con sao? “Đạo trưởng, không còn biện pháp nào sao?” Nếu phải ăn phân trẻ con thật thì đúng là sẽ khiến người ta chê cười!

“Không có phương pháp khác.” Vân Lãm vẫn lạnh nhạt như cũ, chân thành, khẳng khái nói, “Phương pháp này là nhanh nhất, cũng hữu hiệu nhất.”

Bắc Đường Hành lắc lắc đầu: “Được! Đành thử lần này vậy!” Bất kể thế nào, có thể giữ được tính mạng mới là quan trọng.

Hắn phát tay, liền để cung nhân tới ôm tiểu Ái Nhân đi xuống ‘sản xuất’ phân và nước tiểu trẻ con.

Chỉ chốc lát sau, cung nhân liền nghiêm chỉnh mang lên một chậu ‘vàng’ óng ánh ‘đặc sản Made by Ái Nhân’ trở lại – chất lỏng bên trong màu vàng hỗn tạp lại còn chứa nhiều mảnh nhỏ màu nâu đậm.

Hừ! Dám hạ độc nương của gia, gia cho người ăn mấy viên bèo phệ của gia!

“Bệ hạ, thật muốn dứt cho điện hạ ăn sao?” Cung nhân chần chừ, biện pháp ác độc như vậy, đừng nói là thái tử gia tôn quý, ngay cả tên ăn mày cũng không muốn!

Bắc Đường Hành phát tay một cái: “Nhanh lên!” Cung nhân đành phải bưng một bát chất lỏng hỗn hợp đến bên Bắc Đường Tần.

Coi như nước tiểu là canh, phân là thuốc viên. Lấy thìa đưa đến miệng, một khối phân, một ngụm nước tiểu cho vào miệng thái tử điện hạ.

Chất lỏng màu vàng trào ra bên khóe miệng Bắc Đường Tẫn.

“Bệ hạ, điện hạ....không nuốt vào được...” Buồn nôn quá! Thật là ác độc! Có ai khác tới làm hộ nàng không? Nàng muốn nôn lắm rồi!

“Dùng sức bạnh cầm hần ra!” Vân Lãm không chút hoang mang nói.

Bắc Đường Hành liền thấy bụng quặn lên, không đành lòng nhìn lại, đành phẩy tay: “Cứ làm theo đạo trưởng nói!”

Cung nhân chịu đựng ần mạnh lên cầm Bắc Đường Tẫn, đưa bát về phía trước, chỉ nghe “ực” một tiếng, cái đám hỗn hợp lỏng rần khai thối liền chảy tuột vào trong họng Bắc Đường Tẫn.

“Oe” một tiếng, cung nữ kia cũng không chịu đựng nổi nữa, nôn lên chần gỏi bằng gấm cùng gương mặt của thái tử điện hạ cao cao tại thượng.

“Khốn kiếp!” Bắc Đường Hành giận dữ, nhìn lại mặt Bắc Đường Tẫn thì trong lòng lại nhói lên, lập tức dời mắt đi.

“Bệ hạ thứ tội!” Cung nữ bị dọa, quỳ phịch xuống, sao mình lại không nhìn được, còn nôn ọe như vậy, thật là đáng chết! Nhưng mà...lại nôn một trận. Thật là độc ác! Lần đầu tiên trong đời nàng thấy có người phải ăn phân!

Bắc Đường Hành quay sang một bên, ánh mắt rưng rưng: “Đi xuống đi! Đưa sang Minh Sự phòng nhận tội!”

“Dạ! Tạ ơn bệ hạ! Oe!” Cung nữ kia chạy luôn ra ngoài.

“Người!” Bắc Đường Hành rống một tiếng.

Một cung tỳ nơm nớp lo sợ đi lên. Nàng đứng bên cạnh cũng muốn nôn lắm rồi, còn cả một chậu to như vậy, muốn dứt đến lúc nào đây?

“Oe!” Còn chưa bắt đầu bón, chỉ nhìn đám chất lỏng lưu lại bên miệng Bắc Đường Tẫn, cung tỳ kia liền nôn lên nôn xuống.

“Phế vật! Toàn một lũ phế vật!” Bắc Đường Hành nổi giận gầm lên một tiếng. “Người đâu!”

....

Cho nên cả buổi sáng, mọi người đều thấy có cung nhân từ trong tấm cung thái tử hộc tóc xông ra, trở thành một cảnh tượng kì dị trong cung.

Cái cảnh ấy, thật không ai nỡ nhìn.

Thế nên cho tới tận sau này, chuyện này bị truyền khắp Bắc Hãn, thậm chí là Thiên Diễm cùng Nam Vũ, trở thành chuyện cười của ba nước.

Ánh mắt Cổ Thanh Ảnh run rẩy liên tục, dạ dày cuộn trào dịch chua, dùng sức nắm cánh tay Phượng Lai bên cạnh, cảm thấy được cánh tay kia cũng cứng ngắc. Hắn ngẩng đầu nhìn Phượng Lai, sắc mặt của con phượng xấu xí kia cũng méo xệch đi.

Hắn lại quay ra nhìn một nhà ba người đứng không xa kia. Cả ba người lại mang bộ dạng bình tĩnh thông dong trấn tĩnh, thậm chí là còn có chút ít hứng thú dạt dào.

Không nói tới cái mặt vạ năm không đổi đi dọa chết người ta của Vân Lãm, khóe miệng Thất Nhân treo một nụ cười tà ác, ngay cả đứa nhỏ nhất nhà cũng cười toe toét đến là hăng hái.

Ba người này quả nhiên là cùng một giuộc, thật sự là nham hiểm vô cùng! Ngay cả chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Cổ Thanh Ảnh run cả người, sau này chọc vào thú dữ, trêu phải quỷ thần, cũng không được chọc vào người trong nhà này. Đây là giết người không thấy máu a!

Thật vất vả, hy sinh vô số dạ dày của cung nhân xong, cả bồn tiểu đại tiện của trẻ con mới yên ổn vào trong bụng Bắc Đường Tần.

Trong điện tràn ngập toàn mùi khai thối.

“Đạo trưởng, sao không thấy thái tử tỉnh lại?” Bắc Đường Hành che lỗ mũi, nghi ngờ hỏi.

“Cũng không còn lâu đâu.” Vân Lãm vuốt ve sợi râu dài. Không lâu nữa cũng sắp đi gặp Diêm vương rồi.

“Phải không?” Trong lòng Bắc Đường Tần bắt đầu bồn chồn, sao lại có cảm giác trong lòng không nở đây?

“Khụ khụ” như để đáp lại nghi ngờ của Bắc Đường Hành, Bắc Đường Tần nằm trên giường vốn không nói lời nào liền ho sù sụ.

“Bệ hạ Bệ hạ, thái tử tỉnh rồi!” Cung nhân hoan hỉ nói.

“Tần Nhi!” Bắc Đường Hành vội vã xoay người, đi tới trước giường. Phân trẻ con thật đúng là kì diệu.

Vân Lãm hấp háy mắt nhìn về phía Thất Nhân.

Thất Nhân cũng đang kinh hãi, cúi đầu nhìn con trai đang mưng rở không nhận ra mình vừa thất bại. Chẳng lẽ phân và nước tiểu của thằng bé này là thuốc giải quý hiếm? Đây chẳng phải là trái ngang sao? Chẳng lẽ bọn họ lại chó ngáp phải ruồi, cứu Bắc Đường Tần một mạng?

“Tần Nhi, người cảm thấy thế nào?”

Bắc Đường Tần giống như bị hồi quang phản chiếu, nhìn lão hoàng đế một cái rồi lại chìm vào hôn mê.

“A? Tần Nhi? Tần Nhi?” Lão đảo mắt về phía Vân Lãm, vội vã nói, “Cao nhân, tại sao lại như vậy?”

“Bệ hạ không cần lo lắng, điện hạ vừa tỉnh dậy, liền chứng minh phương pháp kia có thể dùng được. Ít ngày nữa, điện hạ sẽ hoàn toàn bình phục!” Cố Thanh Ảnh vội vàng đi lên. Hắn đã cảm nhận được sát khí ngập trời trên người Vân Lãm.

“Bệ hạ, người xem, sắc mặt điện hạ dần khôi phục rồi!” Có cung nhân la lên.

Bắc Đường Hành nhìn kĩ, đúng là màu xanh đen trước đây trên mặt Tần Nhi đã lùi xuống nhiều.

Lập tức lão liền tin Cố Thanh Ảnh, sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Mấy vị quả nhiên là cao nhân. Chờ thái tử tỉnh lại, quả nhân nhất định sẽ hậu đãi các vị!”

“Bệ hạ khách khí rồi.” Cố Thanh Ảnh nói, liếc mắt về phía Vân Lãm, “Bệ hạ, hôm nay liền để thái tử điện hạ nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta cũng đi xuống phổi thêm vị thuốc mới cho thái tử để hoàn toàn tiêu trừ độc tính.”

“Vậy làm phiền mấy vị cao nhân rồi.” Lúc này trong mắt Bắc Đường Hành đã không còn hoài nghi mấy người trước mặt, thậm chí là đầy cảm kích.

Vân Lãm cùng mấy người cúi mắt lui xuống. Bắc Đường Tần đã tỉnh lại, bọn họ phải nhanh chóng rời đi mới được!

Bắc Đường Hành quay mặt, lại nhìn thấy Thất Nhân cùng đứa bé trong lòng nàng. Hắn cau mày chán ghét phẩy tay: “Người cũng lui xuống đi.” Tuy là nói Tần Nhi đã tỉnh lại cũng có công lao của đứa trẻ này, nhưng nghĩ đến tình cảnh Tần Nhi vừa nuốt xuống phân và nước tiểu của nó thì hắn lại phần nộ không thể nhận được.

Thất Nhân cúi đầu: “Dạ, thưa bệ hạ.” Chẳng lẽ mấy thứ đại tiểu tiện của con nàng cũng quý sao? Nhất định phải tóm lấy lão áo tím hỏi cho rõ mới được!

123. Chương 123: Quái Trùng Đột Nhiên Tới

Edit: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Sau vụ này thì làm sao bây giờ?” Trong ánh nền lấp lánh của Lưu Vân điện, ba người đám Vân Lãm cúi đầu nói nhỏ.

“Ra khỏi chỗ này sớm chút nào hay chút đấy.” Phượng Lai nhăn mày, “Thái tử tỉnh lại, mọi người chắc tập trung ở một nơi. Thủ vệ trong cung hằng qua sẽ không nghiêm cẩn như mấy ngày trước, đúng là cơ hội cho chúng ta.”

“Ta sợ lão hoàng đế kia không chịu nghe. Nghe hần nói hôm nay thì có vẻ như phải đợi Bắc Đường Tấn tỉnh lại thì mới cho chúng ta đi.” Cố Thanh Ảnh cũng sầu lo hết mực.

“Trước đừng nói đến thái tử gia kia sẽ sinh sự thế nào. Chỉ có trận ‘kinh thiên động địa’ hôm nay thôi, Hoàng đế Bắc Hân có khi sẽ trở mặt không cho người đi, cũng sẽ là một tai họa khác.” Phượng Lai ngắc đầu tức giận nhìn Vân Lãm một cái. Cả cái nhà này đầu óc đều khác người, lại ra cái ý tưởng tếu ngao như vậy. mặc dù đúng là mất hết mặt mũi Bắc Hân thái tử nhưng hậu quả cũng hết sức khó lường.

“Nơi này cũng không phải đại bàn của chúng ta, bên ngoài lại không có viện binh tiếp ứng, còn mang theo một đứa trẻ. Muốn ra ngoài đột ngột cũng khó.” Cố Thanh Ảnh than thở. “Làm sao bây giờ?” Hần ngắc đầu hỏi Vân Lãm.

“Vậy thì giương đông kích tây.” Một giọng nữ trầm trầm truyền đến, bóng trắng chợt lóe, nhanh chóng vào cửa, khé khép cửa lại.

Vân Lãm nhìn về phía thân ảnh rớt cuộc hồi phục sức sống kia, trong mắt tràn đầy tán thưởng: “Đúng! Để cho nội cung của hần bốc hỏa đi!”

Đốt nội cung? Cố Thanh Ảnh vỗ trán, Bắc Hân Vương quả thật không nên dây vào người nhà này a!

Ánh mắt Phượng Lai tối lại, nhìn thẳng hết Vân Lãm rồi chuyển sang Thất Nhân.

“Đi lấy nước đi! Đi lấy thêm nước đi! Mau tới cứu người nhanh!” Giữa bóng đêm yên lặng đột nhiên có tiếng người lạnh lạnh kêu, thức tỉnh cả vương cung đang ngủ say.

Như thể hưởng ứng tiếng hô này, bốn góc vương cung lóe lên ánh lửa hừng hực, nhanh chóng chiếu sáng của một góc trời.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cung nhân chưa kịp mặc áo quần chỉnh tề đã chạy ra ngoài, thấy rõ tình thế thì lộ ra vẻ kinh hãi: “Có ai không? Cứu hỏa a!”

Mọi người nắm thùng nước lên, liền đi tới hiện trường hỏa hoạn.

Trong cung, trong nháy mắt liền thấy bóng người thất thất rồi ren khắp nơi.

Trong lúc tới tới lui lui chạy đi chạy lại, mọi người bỏ qua mấy bóng người đi tới cửa thành.

“Khụ khụ, sao vậy?” Bắc Đường Tấn từ từ mở mắt, sao lại âm ỹ như vậy?

“Bẩm điện hạ” Cao Hùng hầu hạ một bên tiến tới, “Người trong cung lấy nước, bên ngoài đều đang bận cứu hỏa.”

“Đi lấy nước?” Bắc Đường Tấn ho sù sụ, trong lòng có cảm giác không ổn, “Lửa cháy ở cung nào vậy?”

“Khắp nơi, có chỗ của Yến phi nương nương, Yến Hồi Cung...”

Bắc Đường Tấn trầm ngâm hồi lâu, sao lại có chuyện nơi nơi đều lấy nước? Hần là có người muốn thừa dịp loạn lạc mà tranh thủ. Hần lập tức ngắt lời Cao Hùng, thét lên: “Mau! Nhanh ra cửa thành! Quyết không để bất cứ ai chạy thoát!”

Cao Hùng sửng sốt, dạ một tiếng. Phán đoán của thái tử chắc chắn không thể sai!

“Đứng lại! Là người nào?” Cung vệ trên cửa thành nhìn một nhóm người đi tới – ba người đạo sĩ nửa mùa, đi sau là một tiểu thái giám mập mập, mang theo một cái sọt to.

“Quan gia, ta là thầy thuốc từ trên Thiên Sơn tới để giải độc cho thái tử điện hạ.” Cố Thanh Ảnh hắng giọng đáp.

“Nguyên lai là ba vị coa nhân!” Thiên Sơn cao nhân giải cứu thái tử là chuyên ai trong cung chẳng biết, “Đêm khuya cao nhân tới đây không biết để làm gì?” Thị vệ lập tức trở nên cung kính.

“Để giải nốt độc dư thừa trên người Thái tử, bọn ta cần về Thiên Sơn hái chút dược thảo để chuẩn bị.”

“Hái thuốc?” Thị vệ trong cung bực mình, “Trong cung có nhiều thuốc quý như vậy mà không dùng được sao?”

“Có chút dược thảo chỉ có thể tìm được ở Thiên Sơn. Bệ hạ bảo ba sư huynh đệ chúng ta đi sớm về sớm, chẳng lẽ quan gia nghi ngờ ba người chúng ta?”

“Tất nhiên không phải vậy.” Thị vệ vội khoát tay, ba người trước mặt vị trị lành thái tử mà thành tâm phúc của bệ hạ, sao bọn hắn dám hoài nghi, “Chẳng qua là trách nhiệm của bọn ta ở đây. Kính mời cao nhân đưa ra thủ dụ của bệ hạ.”

“Gi cơ? Bệ hạ chỉ nói chuyện gấp phải tiến hành, khẩu dụ là được. Cung điện mấy vị nương nương phải lấy nước, mấy vị nương nương bị kinh sợ, bệ hạ phải đi trấn an. Làm sao, còn cần thủ dụ sao?” Cố Thanh Ảnh ra vẻ nghi ngờ, “Nếu không quan gia, người đi tìm bệ hạ đòi thủ dụ, sư huynh đệ chúng ta chờ ở chỗ này, đến lúc đó chúng ta cũng kịp ra ngoài, cũng không trở thành tri hoãn thời gian chữa bệnh của bệ hạ.”

“Cái này...” Cung vệ so đo trong bụng, ba người trước mặt cũng không cần phải lừa mình, sợ là mình đi hỏi bệ hạ còn bị trách phạt.

Hắn ngẩng đầu nhìn ánh lửa thiêu cháy cung điện sáng như ban ngày, hiện nay bệ hạ làm gì có tâm trí để ý mấy chuyện con con này đây!

Hắn lập tức nhoen cười: “Nếu có bệ hạ khẩu dụ thì tất nhiên là để ba vị cao nhân đi.” Hắn quét mắt một vòng sang tiểu thái giám sau người Vân Lãm, “Vị này là?”

“Đây là nô bộc do bệ hạ phái đi theo chúng ta đến Thiên Sơn. Sao vậy?”

“Mấy vị cao nhân, bọn tiểu nhân tất nhiên không dám hoài nghi các người. Chẳng qua là vị thái giám này...” Cung vệ ra vẻ mặt khó xử, hắn thật sự sợ. Cái đêm tanh máu lần trước vẫn còn hiện ra trước mắt, cái người đàn bà như ác quỷ ấy cũng đóng giả thái giám tới đây. Chuyện đó vẫn ám ảnh hắn đến tận bây giờ.

“Hiểu rồi. Sư huynh đệ chúng ta tất nhiên sẽ không làm giả quan gia.” Cố Thanh Ảnh phất tay một cái, “Tiểu quý tử, đem lệnh bài cho quan gia kiểm tra.”

“Dạ” tiểu thái giám đáp một tiếng, biết điều đưa ra lệnh bài.

Cung vệ nhìn cái sọt sau lưng tiểu thái giám, rất hoài nghi: “Trong đó đựng gì?” Hồi trước người đàn bà ấy cũng ôm một rương gỗ xuất hiện, hóa ra bên trong là một đứa trẻ.

“Bẩm quan gia,... trong này không có gì cả, Chẳng qua chỉ là cái sọt hái thuốc mà thôi.” Thất Nhân giả dạng thái giám, bồi đen mặt nói, “Quan gia, hay là ngài kiểm tra một chút đi.” Nàng vừa nói vừa xoay người ra chỗ khác.

Cung vệ vén nóc sọt lên, nhìn vào trong, đúng là trống không. Lập tức hắn tự trách mình nghi thần nghi quỷ mà ngạc nhiên. Người kia không phải là bị nhốt trong Hậu Vân Cung sao? Nhiều thủ vệ như vậy, có chấp cánh cũng không trốn nổi tới đây, sao lại có thể xuất hiện ở đây được?

“Được chưa quan gia?” Cố Thanh Ảnh cười hỏi. May mà Thất Nhân chu đáo. Bọn họ chỉ nói đem đứa bé để vào sọt vác ra ngoài, không ngờ Thất Nhân khẳng khẳng không làm mà bắt bé con cố dính vững vàng trên bụng mình, giả làm cái bụng phệ.

“Được chứ, được chứ.” Cung vệ cười chói mắt, “Mời mấy vị!” Hắn quay đầu lại, phất tay một cái, “Mở cửa!”

Cửa cung dày cộp nặng nề chậm rãi mở ra. Cung vệ cung kính chuẩn bị đưa mấy người ra ngoài.

“Chờ một chút!” Vó ngựa cộp cộp truyền đến từ phía sau, giọng nói truyền tới.

Ánh mắt Thất Nhân chán nản, lại là tên Cao Hùng này! lần nào cũng là hắn tới làm hỏng chuyện tốt của nàng! Vừa lúc nàng còn chưa kịp bào thù lần trước hắn tóm lấy tiểu Nhân, lần này giải quyết dứt khoát luôn.

Mấy người Vân Lãm liếc nhìn nhau, âm thầm chuẩn bị sẵn sàng.

“Mấy vị đạo trưởng định đi nơi nào?” Cao Hùng xuống ngựa cao giọng hỏi.

“Mấy vị cao nhân phụng chỉ bệ hạ đi hái thuốc trên Thiên Sơn.” Cung vệ vội vàng tiến lên trả lời.

Cao Hùng cau mày: “Hái thuốc? Sao tại hạ không thấy ai nói?”

“Đại thần mang chức vị quan trọng, luôn luôn bận rộn, loại chuyện nhỏ nhặt này tất nhiên sẽ không dám phiền đến người.” Cố Thanh Ảnh nhìn về phía hắn, “Huống chi đây là lệnh của bệ hạ, Cao đại nhân không biết cũng là chuyện thường.”

Lông mày Cao Hùng lại càng cau chặt hơn: “Đêm hôm nay đã tối, mấy vị cao nhân phải về Thiên Sơn cũng không nên quá nóng lòng, chờ trời sáng đi chẳng phải an toàn hơn sao?”

“Lời ấy của đại nhân sai rồi.” Cố Thanh Ảnh lắc đầu, “Lo lắng cho tính mạng thái tử, tất nhiên là phải sớm lấy linh dược trở về, để sớm cho bệ hạ yên lòng.”

“Đạo trưởng nói có lý.” Cao Hùng lại dừng một chút, “Chẳng qua là phụng mệnh thái tử diện hạ, tối nay không thể cho người nào ra khỏi cửa cung. Mong mấy vị cao nhân tha lỗi.”

“Vì sao?” Cố Thanh Ảnh hỏi.

Lúc này lại nghe thấy một tiếng ‘hắt xì!’ rất nhỏ truyền ra từ bụng Thất Nhân—thằng nhóc lại chọn đúng lúc này mà hắt xì.

Tất cả ánh mắt lập bộp tập trung cả trên người Thất Nhân.

Khóe mắt Thất Nhân nheo nheo lao, tình huống đột phát hôm nay thật đúng là nhiều thật.

“Người mang gì trên người vậy?” Cao Hùng tiến lên mấy bước, lớn tiếng hỏi.

Miệng Thất Nhân mím lại, ngẩng đầu, cười một nụ cười mê người: “Không có gì đâu, Cao đại nhân.”

Đang lúc Cao Hùng hết sức kinh ngạc, Thất Nhân lấy khí thế chớp nhoáng, tiên hạ thủ vi cường, đánh úp về phía Cao Hùng.

Vân Lãm cũng có linh cảm tương tự, cũng bước nhanh tới phía Cao đại nhân vừa kịp nhận ra Thất Nhân.

Chỉ trong nháy mắt, đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Cao Hùng đã trở thành sơn dương chờ bị làm thịt trên tay vợ chồng Vân Lãm.

Hai tay Vân Lãm bắt chéo khóa hai tay Cao Hùng sau lưng, Thất Nhân nắm chặt cổ Cao Hùng.

Cố Thanh Ảnh cùng Phượng Lai tiến lại gần, cảnh giác nhìn mọi người trên cổng thành.

Thị vệ do Cao Hùng mang tới lập tức kéo cung tên, hướng về đám người Vân Lãm.

Cung vệ canh cửa đổ mồ hôi lạnh ướt sũng, tại sao lại ra nông nỗi này, chẳng lẽ không thể để họ sống yên ổn một ngày sao?

“Ai dám ra tay, cẩn thận cái cổ của Cao đại nhân nhà các người!” Thất Nhân liếc mắt nhìn về phía các cung thủ canh cửa.

Cung thủ canh cửa liếc nhìn nhau một cái, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào cho phải.

“Nhanh mở cửa ra!” Vân Lãm quay đầu lại quát một tiếng.

Cung vệ canh cửa hoàn toàn hoang mang, mấy vị cao nhân này sao lại đột nhiên thay đổi tính tình như vậy?

“Không cần lo cho ta, không thể thả bọn họ đi...” Cao Hùng ngơ ngậy cố gắng phun ra một câu.

Cung vệ vội vàng đi tới trên cửa thành. Trong cung này làm gì có ai quyền cao chức tọng hơn Cao đại nhân. Nếu bởi vì Cao đại nhân mà bọn họ mất chức thì cũng lỗ vốn mất.

Bọn hắn đang đưa tay sờ lên trên cửa thì trong nháy mắt ánh mắt trùng lớn như nhìn thấy quỷ, nháy ra xa hơn mấy trượng: “Đây là cái gì?”

Mấy người Thất Nhân quay đầu lại, kinh ngạc thấy trên cửa cung bằng đồng chỉ chit những con bọ đen như mực bò đầy, hùm nữa càng lúc càng nhiều, có xu thế bỏ nhào qua cửa.

Đúng lúc này lại có tiếng hét thê thảm truyền đến.

Mấy người định thần nhìn lại thì thấy có mấy con gì đó màu đen liên tục trèo lên tay một thị vệ. Gặm nhấm một lúc, cánh tay kia liền trở nên khô héo.

Mọi người hoảng sợ. Những con trùng này là quái vật từ đâu đến?

124. Chương 124: Trở Về Từ Bắc Hãn

Edit: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Aaaaaa” Tiếng kêu thảm thiết vang dội khắp cửa cung.

Chỉ trong nháy mắt, đám côn trùng đã bò khắp người thị vệ kia. Đang lúc mọi người ngạc nhiên thì người nọ như bị ngâm nước, lập tức héo khô, ngã xuống âm một tiếng.

“A! Trùng ăn thịt người!” Cung vệ phía sau nhảy dựng lên, sao còn có tâm tư canh cửa thành, nhanh chân nhảy lên phía thị vệ bên kia.

Côn trùng đen nhảy khỏi cửa, tạo thành một đồng khổng lồ đánh về phía Thất Nhân và đội thị vệ đang đầu đá.

“Cái quỷ gì thế này?” Cổ Thanh Ảnh kêu lên, “Chúng ta mau rời khỏi nơi này!”

Hắn nhắc chân định đi vào trong thành.

“Chờ một chút.” Thất Nhân cản lại, “Các người nhìn xem.”

Mọi người nhìn lại thấy côn trùng cách xa bọn họ ba thước, rồi lại nhanh chóng tụ lại đi vào bên trong.

Tình thế trở nên quái dị.

Đội thị vệ bên kia lập tức lâm vào tình trạng thất kinh, chạy trốn tứ phía.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Mấy người Thất Nhân không khỏi nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu gì.

Thình lình nghe ngoài cửa một giọng nói quen thuộc hô lên: “Mau ra đây!”

Thất Nhân quay đầu lại liếc mắt nhìn, quái trùng đại loạn hoàng cung, bây giờ không chạy thì để đến lúc nào?

Mấy người ép buộc Cao Hùng đi theo sát hướng cửa thành. Mặc dù không biết trùng kia sao không tấn công bọn họ nhưng để tâm cẩn thận vẫn hơn.

Trùng vẫn tránh bọn họ ra như cũ, thậm chí trùng sừng lại đen kịt trên cửa cung còn bởi vì bọn hắn đến gần mà nhanh chóng dời đến bên tường thành.

“Cao đại nhân, hiện tại cũng đến lúc chúng ta hạ màn rồi.” Đi tới cửa cung, Thất Nhân buông bàn tay đang chế trụ cổ Cao Hùng ra, nghiêng nghiêng đầu nói.

“Hạ màn gì?” Vân Lãm hỏi.

“Trước đây hần có lần đánh con trai chàng.” Thất Nhân nói không nhanh không chậm.

Ánh mắt Vân Lãm chìm xuống, thịnh nộ rõ ràng tràn ra. Không để Cao Hùng mở miệng, hần vận khí, hướng đại huyệt toàn thân của Cao Hùng mà đánh.

Cao Hùng chưa kịp phản ứng, máu tươi trong miệng đã phun ra từng đợt.

Một thân võ công cứ thế mà bị phế.

Cao Hùng lập tức tê liệt ngã xuống.

“Ai dám bắt nạt đồ đệ của ta?” Ngoài cửa có một cái đầu thò vào, vạn phần tức giận.

Chinh là lão áo tím truy tìm tiểu Ái Nhân từ Tiềm Long Cốc.

...

Xe ngựa vội vã chạy, Thất Nhân cùng mấy người dần dần rời xa Bắc Hãn hoàng thành với bầu trời rực lửa và cơn trùng đen thành hoa.

Một đêm không an tĩnh này chắc chắn sẽ khiến Hoàng Thành Bắc Hãn khắc lại ấn tượng rất sâu.

Nhìn lão áo tím ngồi một bên ôm lấy tiểu Ái Nhân hôn rối rít, Thất Nhân cũng cảm thấy buồn cười. Cao Hùng kia cũng thật đáng thương, bị Vân Lãm phế bỏ công phu không nói, lại có lão áo tím vừa nghe hần bắt nạt học trò cưng của mình lập tức không nói hai lời mà nhảy ra đánh đám người ta, lại ném thêm vài bả độc trên người hần, thành công đưa Cao Hùng vào hàng ngũ người sống dở chết dở.

“Mấy con trùng kia là gì vậy?” Cố Thanh Ảnh không nhịn được đành hỏi. đến bây giờ nghĩ lại, hần còn bị ám ảnh đây.

“Trùng hút máu.” Lão áo tím đang bận bịu bồi dưỡng tình cảm với tiểu Ái Nhân đã lâu không thấy.

“Chỗ nào ra vậy?” Khó trách thấy trùng kia lên thân người, lập tức khiến họ bị khô quắt. Thì ra không phải ăn thịt người mà là uống máu!

“Hần đưa tới...” Ông lão áo xám chỉ chỉ tiểu Ái Nhân trong ngực lão áo tím, “Độc khí trên người oa nhi có thể đưa tới vạn độc. Vốn là bên người chúng ta, chúng ta ngày ngày cho dùng rượu thuốc xoa thân thể nên còn có thể tạm thời tiêu trừ loại mùi hấp dẫn độc vật này. Nếu chậm một chút nữa thì hấp dẫn tới không chỉ là mấy con trùng nhỏ này thôi đâu!”

“Nhưng mà nghĩ mãi không ra sao những con trùng ấy không tấn công chúng ta?” Phượng Lai cau mày. Nàng thật sự nghĩ mãi không ra a. Chẳng lẽ trùng cũng biết nhận mặt?

“Thằng quý con này là vua vạn độc, còn có độc nào dám đụng hần?” Lão áo xám nói, “Các người ở cùng một chỗ với nó, tất nhiên là không có độc vật dám xâm phạm các người.”

“Vua vạn độc?” Ánh mắt Cố Thanh Ảnh lộ vẻ kinh dị, nhìn nhìn tiểu Ái Nhân đang nín lấy tóc lão áo tím chơi đến là vui, “Nhưng mà phế thải của hần lại giải được độc trên người Bắc Đường Tấn kia...” Đây mới là chuyện kì dị nhất.

“Thằng bé này được nuôi bằng trân độc, máu thịt đều là thứ tốt. Nếu đến lúc khẩn cấp, phân và nước tiểu kia đúng là thánh dược giải độc.” Lão áo xám thật thà gật gù. Chẳng qua, để đường đường thái tử gia ăn vật bài tiết của một đứa trẻ con thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

“Thế nào?” Lão áo tím ngẩng đầu lên, dương dương đắc ý cười đến nở hoa tung tóe, “Đồ đệ của ta lợi hại không! Cả người đều là bảo vật đấy.”

“Ra vậy! Thật lợi hại!” Khóe miệng Cố Thanh Ảnh co quắp lại. Cái thằng khỉ này đúng là biến thái hết chỗ nói!

“Sư phụ áo tím, lợi hại hay không ta không nói.” Thất Nhân cười hóa ái dễ thương, “Chúng ta nói trước một chút làm sao tiểu Nhân nhà chúng ta lại xuất hiện ở chỗ ta thế?”

Con mắt nguy hiểm của Vân Lãm nheo lại, nhìn thẳng lão áo tím.

Mặt lão đang cười toe liên héo rũ, cả người run rẩy mấy cái. Thằng nhóc đáng chết, sao cứ nhìn như vậy?

Lão quay đầu đi, vén rèm cửa sổ, đổi đề tài, về mặt cảm khái: “Hôm nay thời tiết tốt thật đấy, nắng tươi ghê...” Chưa nói xong lão đã tự cắn lưỡi. Hừ! Bên ngoài trời đang tối om om, sao lão lại nói câu này chứ.

Thất Nhân phì cười, lão đầu này đã nói loạn xì ngầu đến trình độ này rồi, xem ra là thật sự bị Vân Lãm dọa không ít nha!

Cố Thanh Ảnh không chút khách khí cười to: “Lão già, xem ra ngươi không chỉ có dùng độc, còn có thể đang đêm xem sắc trời nữa! Lợi hại thật!”

Khóe miệng Phượng Lai cũng không tự giác kéo lên.

Lão áo xám vỗ bả vai lão áo tím, rất thông cảm nhìn hần một cái. Hai vợ chồng bọn kia bắt đầu tính sổ rồi, ngoan ngoãn chịu đi.

Lão áo tím hung hăng liếc xéo ba người một cái, nhìn trộm chút ít đám người đang hả hê cười.

Đột nhiên thấy gió lạnh vù vù thổi qua gáy mình, Vân Lãm lạnh như băng, ném ra một câu: “Ngươi làm thất lạc con ta?”

Lão áo tím run lên, tạo vẻ mặt cười nịnh nọt xoay đầu lại: “Sao lại thế được? Ta đây chẳng phải biết Thất Nhân gặp nguy hiểm, liền phái đồ đệ tới giải cứu sao!”

Một câu này khiến cả cái mặt quan tài của ông lão áo xám cũng xuất hiện mấy vết nứt. Nói dối thật tốt!

Khóe mắt Cố Thanh Ảnh cùng Phượng Lai đều run run. Chuyện làm làm lạc mất thằng bé mà lại nói thành giải cứu!

Thất Nhân chống cằm dưới, khích lệ lão nói tiếp.

Lão áo tím vụng trộm dò xét cái mặt băng của Vân Lãm: “Con nít nhỏ xíu, đánh tới trong khu của địch cũng không khiến người ta chú ý. Đây không phải vì ta nghiêm chỉnh, không có sơ hở gì, không phải là đem Thất Nhân thành công cứu ra sao? Cho nên”

“Cho nên ngươi cho con ta đi làm Vô Gian đạo*?” (*một bộ phim nổi tiếng của TQ về gián điệp.) Thất Nhân cắt lời của lão áo tím.

Lão áo tím vụng lông mày lên. Vô gian đạo là thứ gì? Mặc kệ! Lão làm cái mặt cười ngọt xớt: “Cho nên ta không tính là lạc mất bé nha!”

“Tốt lắm! Đặc sắc thật!” Cố Thanh Ảnh cũng vỗ tay, “Lão già, thì ra ngươi còn có khiêu kể chuyện cổ tích! Có chuyện cũng tốt, dù sao đường đi còn dài, cũng không còn gì thú vị.”

Lão áo tím ném ra một ánh mắt ti tiện, lão nghiêng răng, thằng nhóc này, định hủy mất kế hoạch của lão à!

“Lão cho là ta tin sao?” Vân Lãm không thêm đổi sắc ném ra một câu, đem nhiệt độ xuống dưới mức đóng băng.

“Sẽ không!” Lão áo tím lập tức nói theo phản xạ, cái này gọi là sự yên tĩnh trước cơn bão đúng không? Lão cũng không dám mò mẫm nữa, rút ra kinh nghiệm xương máu, thừa nhận sai lầm: “Ta thật sự không phải cố ý. Thằng nhóc này thật là hiếu động quá, lại thừa dịp ta cùng lão xám xị ăn điểm tâm mà bỏ đi. Chẳng qua, ta đảm bảo, sau này tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy...”

“Sau này?” Thất Nhân hỏi vặn lại, “Thằng bé này nếu đi theo ngươi, sợ là sau này sẽ không biết tìm chỗ nào!” Thừa dịp này, nàng phải đoạt lại quyền nuôi dưỡng quý con.

“Làm sao thế được?” Lão áo tím gơ ra vẻ mặt vô tội, “Ngươi đừng nghĩ đem nó đi, ta ban đầu cũng nói rồi, thằng bé này là của ta.” Lão ôm chặt lấy thằng quỷ con, như là sợ bị Thất Nhân cướp đi.

Thất Nhân trợn mắt, lão áo tím này thật là lấy lời hứa ban đầu ra mà chắn.

“Thật ra thì đứa bé này theo chúng ta vẫn là tốt hơn.” Lão áo xám bên cạnh lên tiếng, “Các ngươi cũng thấy đám độc vật mà nó đưa tới rồi, còn có độc trên người hần nữa. Chính hần vẫn không thể khống chế

những thứ này, đi theo các người, có thể đem đến tai họa. Nếu là ta cùng lão tím trông chừng nó, còn có thể dùng hết sức mình tránh những thứ này. Huống chi còn có thể dạy hắn cách không chế độc.”

Thất Nhân không nỡ rời khỏi tiểu Ái Nhân mới chơi một chút đã mệt mà ngủ thiếp đi kia, trong lòng khó nói. Mặc dù lão áo xám nói rất có lý, nhưng nàng vẫn không nỡ dứt ra.

Vân Lãm cầm tay Thất Nhân nói: “Được!” Tất nhiên hắn hiểu tâm tư Thất Nhân, chẳng qua thằng bé này cũng không phải loại bình thường! Hắn đảo mắt về phía lão áo tím, nói lời đe dọa: “Nếu còn dám làm lạc mất con ta...”

Lão áo tím lập tức ngắt lời: “Ta hiểu, ta hiểu.” Lão xoa xoa mồ hôi trên thái dương, tiểu tử đáng chết, cứ lấy cái mặt quan tài thôi đi dọa người. May mà thằng nhỏ này không giống cha nó, mang cái mặt quan tài.

“Đúng rồi.” Thất Nhân hình như đột nhiên nhớ tới cái gì, “Có chuyện muốn làm phiền hai vị. Xin hai vị đi kinh đô lần này.”

“Làm cái gì?” Hai lão già liếc mắt nhìn nhau.

“Đi giải độc cho An vương Hách Liên Vân Băng.” Nàng đã đáp ứng Nhạc Nhi, sao có thể quên?

“Chỉ cần đem thằng bé để lại cho ta, bảo ta giải độc cho ai cũng không thành vấn đề.” Lão áo tím xoa xoa gương mặt tiểu Ái Nhân nói.

Phượng Lai nhìn hình ảnh trong xe tuy là bầy mồm tám mỗ, nhưng lại khiến lòng người ấm áp; lòng lại thấy nặng nề.

...

Xe đi một đường thẳng đến trấn nhỏ tiếp giáp Thiên Diễm, mấy người trong đám Thất Nhân đi vào định nghỉ ngơi.

“Nói xem, lòng người trong Hoàng Đình Bắc Hãn hẳn là đang bàng hoàng a, đầu tiên là thái tử trúng phải kì độc, lại còn độc trùng tràn lan, ai cũng nói là bọn họ chọc phải thần linh phương nào rồi!” Một thực khách nói tới một chuyện lạ.

Thất Nhân buồn cười trong bụng, rõ ràng tất cả đều do thằng quỷ con làm ra, sao lại bị hô thần gọi thánh thành thần linh?

“Các người không biết thôi, đêm hôm đó, Hoàng Đình Bắc Hãn lâm vào kiếp số khó thoát a. Chắc chắn, tấm cung chấy rui không nói, còn có quái trùng cắn người khắp nơi. May là thái tử điện hạ kiến thức diệt trùng rộng.” Nói rồi lại chẹp chẹp miệng, cố ý dừng lại không nói nữa.

“Làm sao?”

Mấy người đám Thất Nhân cũng dựng thẳng lỗ tai, dọc đường chỉ lo chạy trốn, kết quả cuối cùng đêm đó quả thật bọn họ cũng không biết. Vạn nhất Vương Đình Bắc Hãn vì một đám độc trùng mà bị giết sạch thì chẳng phải thành chuyện chê cười?

“Thái tử điện hạ ấy à, nghĩ ra một biện pháp, lấy lửa đuổi trùng. Mỗi người trên tay cầm một cây đuốc giờ cao. Cho đến trời sáng thì quả nhiên là đem độc trùng cường chế đi hết.”

Thất Nhân nâng chung trà lên, rót ra, nửa cười nửa không: “Lại để cho Bắc Đường Tẫn tránh được kiếp này.”

“Thế thì tiện cho hắn quá.” Vân Lãm cũng nói mát một câu.

Cổ Thanh Ảnh nhìn hai người một chút, nuốt ngụm nước bọt, ác ma a ác ma, Bắc Đường Tẫn chịu từng này chưa đủ sao?

“Gia!” Thành linh nghe tiếng kêu vui mừng truyền đến.

Mấy người quay đầu, là Nhị Tuyết, Hải Đường cùng Nhược Thủy vẫn mặc nam trang như cũ.

“Các người ở đây làm gì?” Thất Nhân chào hỏi ba người vừa ngồi xuống.

“Còn không phải là đi khắp nơi tìm người sao!” Hải Đường ngồi bên Thất Nhân gất một chút, đánh giá từ trên xuống dưới: “Người không sao chứ? Chúng ta vừa tới trấn này liền nghe thấy chuyện ở Hoàng Thành. Làm ta lo chết mất.”

“Ta có thể có chuyện gì?” Thất Nhân cười khẽ.

Cổ Thanh Ảnh cười vang lên: “Tiểu Hải Đường, ai cũng nói tỷ đệ muội (chị em dâu) có nhiều hiềm khích. Sao ta thấy người quan tâm đại tẩu còn hơn cả quan tâm ca ca vậy?”

Thất Nhân đang uống ngụm nước liền phun ra ngoài, mặt mày quái dị. Tỷ đệ muội? Ca ca?

“Đại tẩu, tẩu kích động cái gì?” Cổ Thanh Ảnh lại ới ra một câu nữa, “Tiểu Hải Đường là muội muội Vân Lãm, tẩu không biết sao?”

Thất Nhân còn đang nghĩ, bảo sao nàng cảm thấy Hải Đường không tầm thường, không chỉ cùng Vân Lãm mà quan hệ với Cổ Thanh Ảnh cũng không tầm thường, hóa ra là có thân phận như vậy. Chẳng trách ngày đó nàng ngang nhiên ở Chiến gia như đi dạo ở sân nhà mình như vậy.

Nhìn đi nhìn lại Vân Lãm cùng Hải Đường, chắc chắn hai tiếng: “Không giống tí nào, không giống tí nào. Khối băng cùng hồ điệp sao lại có thể là anh em được chứ?”

Vân Lãm tự giác uống trà, coi như không nghe thấy mấy lời này.

Hải Đường kêu lên: “Người...” Còn có thể trêu ghẹo như thế thì hẳn không bị thương gì, cũng yên tâm rồi.

Cổ Thanh Ảnh vỗ tay cười to: “Chính xác! Đại tẩu nói đúng là quá chính xác! Ta cũng cứ thắc mắc mãi sao hai người bọn họ có thể là anh em được chứ?”

Nhị Tuyết cũng cười ha hả sung sướng. đột nhiên thấy Nhược Thủy đang nhìn cô gái lạ lẫm ngồi đối diện mà ngẩn cả người, có chút mất hứng, đẩy nàng “Uy! Người làm sao vậy?”

À, không có gì, không có gì.” Nhược Thủy vội vàng hoàn hồn, nâng chén trà lên uống.

“Nhị Tuyết ngu ngốc, còn chưa biết Nhược Thủy là nữ đâu!” Hải Đường cúi đầu nói nhỏ bên tai Thất Nhân.

Thất Nhân buồn cười, khó trách được bộ dạng kinh ngạc của Nhị Tuyết, sợ là còn đang nghĩ là Nhược Thủy có ý với Phượng Lai.

“Ô hay! Đó là chén trà của ta.”

“Vô tình thôi.” Nhược Thủy vội vàng để xuống. Lại cầm nhầm chén trà khác, rõ ràng là không yên lòng, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Thất Nhân hứng thú đánh giá sự việc tiến triển bất thường. Nhược Thủy cùng Phượng Lai đang bình tĩnh uống trà ở đây có liên quan gì không?

125. Chương 125: Vân Lãm Hưu Thê

Edit: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trời xanh thăm, bóng liễu phát phơ.

Tiết đập thanh thật tốt, mà có người hết lần này tới lần khác lại không có mệnh hưởng thụ.

Trên đường, xa xa vang lên tiếp vó ngựa côm cốp, làm khói bụi bay mù trời.

“Hừ...” Một tiếng, Hải Đường dừng ngựa, quay người nhìn Thất Nhân ngồi trên lưng ngựa vẫn tản mạn như trước, nhàn tản như người đang chơi xuân.

“Ê! Người nhanh chút được không!” Hải Đường dùng sức hô to một tiếng.

Thất Nhân phát tay một cái, vẫn không vội vã như cũ.

“Chủ mẫu, Nhị tiểu thư đang gọi người.” Nhược Thủy đi hầu bên cạnh nói nhỏ.

“Ừ, ta biết.” Thất Nhân quay đầu lại, làm như lơ đãng hỏi, “Nhược Thủy, người đến Chiến gia bao năm rồi?”

“Thưa chủ mẫu, năm năm.” Nhược Thủy cúi đầu.

“Năm năm rồi, nói vậy thì cũng không phải ngắn.” Thất Nhân cười một tiếng, “Nhưng mà không biết tại sao, Nhược Thủy, hôm nay tiếng chủ mẫu người gọi ta thật không dám thưa?”

Nhược Thủy há miệng, nhìn gương mặt Thất Nhân nghiêng nghiêng mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

“Cốp cốp..” Hải Đường giục ngựa quay lại: “Người nữ nhân này lại có chuyện gì vậy? Tướng công của người mất tích, sao người lại không nóng nảy tí nào vậy?” Nàng nhú mày, mặt đây lo âu.

Thất Nhân liếc nhìn nàng một cái: “Làm sao người khẳng định là hấn mất tích, mà không phải bỏ trốn cùng Phượng Lai? Phượng Lai cũng không thấy đâu đấy!”

Hải Đường trợn mắt: “Làm sao có thể? Ca ca của ta đối với người thế nào mọi người đều thấy được, sao có thể đi cùng Phượng Lai kia? Người đừng có nói mò!”

Hôm qua nàng đi dạo quanh trấn nhỏ cùng Thất Nhân rồi về khách sạn, Vân Lãm tại mất tích, không để lại thư từ gì. Kì quái hơn nữa là Phượng Lai cũng đồng thời không thấy.

Đợi một ngày vẫn không thấy bóng dáng hai người này.

Nhị Tuyệt cùng Cố Thanh Ảnh lập tức thấy lạ, liền sai bảo người đi tìm.

Nàng liền cùng Thất Nhân, Nhược Thủy đi tới phòng trọ vùng sơn dã của Phượng Lai tìm xem có đầu mối gì không.

Đã vậy, Thất Nhân với chuyện này không tích cực chút nào, lại còn nói lời hoài nghi Vân Lãm như vậy..., sao nàng có thể thoải mái được?

“Cũng không nên nói tuyệt tình như vậy!” Hải Đường buồn bực, lại phát hiện sắc mặt Thất Nhân đột nhiên nghiêm túc lên.

“Nếu không phải là tự nguyện, sao có thể không để lại chút dấu vết?” Thất Nhân nhìn thẳng Nhược Thủy, “Hay là có người hấn không ngờ tới ngấm ngầm đánh lén sau lưng hấn, mới làm cho hấn không thể lưu lại thứ gì, cứ như vậy mà bị mang đi. Ta nói có đúng không, Nhược Thủy?”

Hải Đường cau mày, hơi hiểu ra. Người này nói vậy có nghĩa là...Nhược Thủy có vấn đề?

Nhược Thủy vẫn cúi đầu như cũ, không nói lời nào.

“Nhược Thủy, ta nhớ là người là người Nam Vũ phải không!” Thất Nhân nhìn con đường phía trước một chút, “Nam Vũ cùng Thiên Diễm quan hệ vẫn căng thẳng. Người có lẽ lâu rồi vẫn chưa trở về. Chúng ta liền đi quê hương của người thăm một chút, thế nào?”

“Chủ mẫu...” Vẻ kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt Nhược Thủy, rốt cục cũng khôi phục bình tĩnh, “Chủ mẫu thông tuệ hơn người, chẳng trách có được lòng của Gia.”

“Được lòng hấn có là gì, chẳng phải vẫn không thu được lòng người đấy sao?” Thất Nhân cười một tiếng, ánh sáng sắc bén lóe lên trong mắt.

Quả thật là nàng đã đoán trúng sao? Nàng vốn cảm thấy Phượng Lai không đơn giản, lại có vẻ mặt kì quái của Nhược Thủy, cũng chỉ thuận miệng dò xét, không ngờ là lại là sự thật.

“Phượng Lai là ai? Người là ai?”

“Phượng Lai là Nữ Đế của Nam Vũ ta.”

Một câu nói làm Thất Nhân lại thấy đau đầu. Ai, Nữ đế? Lại chọc tới một hoàng gia nữa. Vận may hình như hơi tốt quá thì phải?

“Năm năm trước, Nữ Đế mất tích khỏi Thiên Diễm, Tướng quân Vương liền tự mình chấp chưởng triều chính nên phía chủ chiến ở Nam Vũ quốc dâng cao khí thế, mới có quan hệ căng thẳng với Thiên Diễm hoàng triều.” Nhược Thủy nói tiếp, “Ta là thị nữ bên cạnh Nữ đế, đến Thiên Diễm tìm Nữ đế, gặp được Dực vương gia ở Nam Cương, được Gia đánh giá cao nên đến Chiến gia mượn mạng lưới tình báo của Chiến gia để tìm tin tức về bệ hạ. Chẳng qua không nghĩ tới là thoáng cái đã năm năm.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Thất Nhân: “Chủ mẫu không cần phải lo lắng, bệ hạ mang Gia đi không có ác ý. Chỉ là muốn mượn thế lực của Gia để đối lại Tương Quân Vương.”

“Không có ác ý?” Thất Nhân cười lạnh một tiếng, “Không có ác ý mà cần len lén đem người trói đi sao? Huống chi việc nhà Nam Vũ các người sao lại muốn liên lụy đến vương gia của Thiên Diễm. Nhược Thủy, người không cảm thấy Nữ đế của các người có dụng ý khác sao?”

Nhược Thủy ngạc nhiên: “Làm sao có thể?” Trong lòng nàng cũng bất an.

Nữ đế cùng Gia ở cùng một chỗ, nàng cũng không ngờ.

Nữ đế chịu về Nam Vũ, nàng mừng rỡ như điên. Dù sao đi khỏi Nam Vũ, mục đích chính của nàng là tìm Nữ đế, không hiểu tại sao bệ hạ lại nói yêu cầu là muốn đem Dực Vương gia đi cùng.

“Thất Nhật Túy”, tên cũng như nghĩa, chính là thuốc khiến người ta mê man bất tỉnh suốt 7 ngày không tỉnh.”

Nói thật, nàng không biết bệ hạ rốt cuộc muốn làm gì.

Cho nên lòng nàng mới áy náy này mà lưu lại.

“Ta tương đối quan tâm tới lý do sao Nữ đế bệ hạ lại lưu lạc ở Thiên Diễm?” Thất Nhân nói, hơn nữa lại còn lạnh băng, như thể nhìn thấu hết thảy, đậm đặc vô cùng.

Ánh mắt Nhược Thủy đau buồn: “Bởi vì Tương Quân Vương. Nữ đế cùng Tương Quân Vương vốn là thanh mai trúc mã, nhưng bị Tương Quân Vương phản bội. Bệ hạ vì tức giận mà tìm cách ẩn cư, đến Thiên Diễm.”

Nói như vậy thì Nữ đế cùng Tương Quân Vương là một đôi, lại bị người mình yêu phản bội đoạt quyền, lòng đã chết nên mới đối đãi lạnh lùng với mọi người như vậy.

Nàng dùng thời gian năm năm ẩn mình để thả lỏng thế lực Tương Quân Vương sao?

Thật là kẻ có tâm tư. Thất Nhân hí mắt, năm năm, nhìn như trốn tránh cuộc sống, cũng có thể là không đếm xỉa gì, nhưng cũng thấy rõ nhiều thứ hơn. Cũng có thể gọi Tương Quân Vương kia mất đi kiên kỳ, mất đi phòng bị.

Lúc này trở về nhất định có thể khiến người ta trở tay không kịp. Chẳng qua là nàng lại muốn để Vân Lãm sắm vai nhân vật nào?

Đột nhiên Thất Nhân giật mình, có dự cảm xấu.

Nàng cau mày: “Hải Đường, chúng ta đi Nam Vũ. Khi nào đến một thành trấn thì truyền tin cho Ninh Vương.”

Hải Đường gật đầu, nao loạn một hồi, ca ca nhà mình lại bị Nam Vũ đế cướp đi. Nam Vũ với Bắc Hân không còn người sao? Làm sao lại cứ thích đến Thiên Diễm cướp người? Nghĩ đến đây liền tức giận trừng mắt nhìn Nhược Thủy.

Mấy người thúc ngựa xác định mục tiêu, đi về phía Nam Vũ quốc.

...

Nam Vũ quốc có Nữ đế, cũng là người tài ba, có cách thống trị. Thực lực của quốc gia này hoàn toàn không thua Thiên Diễm cùng Bắc Hân to lớn hơn.

Nữ đế mất tích năm năm lại trở về, khiến dân tình vô cùng sung sướng.

Mấy người Thất Nhân tiến vào Nam Vũ, nhìn thấy cảnh tượng kích động náo nhiệt như vậy. Người người đi lại, truyền đi truyền lại một tin tức làm lòng người phấn chấn.

Thất Nhân nghe không hiểu họ nói gì.

Chỉ có Nhược Thủy cùng Hải Đường sau khi nghe được thì sắc mặt thay đổi hẳn.

“Tại sao?” Thất Nhân hỏi.

“Bệ hạ trở về, sắp làm đám cưới.” Nhược Thủy phun ra tám chữ.

Thất Nhân hí híp mắt, nửa câu phía trước nàng hiểu. Chẳng qua là, đám cưới? Nhanh như vậy sao? Với ai?

“Nữ đế muốn làm đám hỏi với vương gia của Thiên Diễm hoàng triều.” Hải Đường cúi đầu ỏi một câu.

Lòng Thất Nhân trĩu nặng, dự cảm xấu của nàng đây sao?

Hải Đường nhìn về phía Thất Nhân an ủi: “Ca ca ta tất nhiên không phải người như vậy. Nhất định là do Nữ đế bức bách...”

“Ca ca ngươi là kẻ để cho người khác bức bách sao?” Thất Nhân ngắt lời.

Hải Đường cắn răng, đã biết vậy: “Kia hẳn là Nữ đế truyền bá lung tung. Người phải tin tưởng ca ca! Sao ca ca của ta có thể cưới nàng?”

Thất Nhân cau mày không nói.

“Tóm lại chúng ta đi tìm bệ hạ trước!” Nhược Thủy nói. Trong lòng nàng cũng lo cuống lên, bệ hạ rốt cuộc muốn làm gì? Loại chuyện tình cảm này đâu thể cưỡng ép được.

Thất Nhân gật đầu, trước hết gặp Vân Lãm rồi hãy nói.

.....

Bên trong cung điện Nam Vũ, Phượng Lai bỏ áo vải thô xanh, toàn thân mặc trang phục vàng, thể hiện rõ ràng khí thế đế vương. Ngay cả vết bớt trên mặt cũng cho người dát vàng thành một đóa sen, lộ vẻ cao quý trang nhã.

Ngồi trên ngôi cao. Phượng Lai đưa mắt nhìn mấy người, nói với Nhược Thủy đã mặc trang phục thị nữ: “Nhược Thủy, ngươi về đúng lúc lắm, vừa lúc có thể dự đám cưới của quả nhân.”

“Bệ hạ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Tất nhiên là chuyện vui của quả nhân.” Không thể nhìn rõ sắc mặt Phượng Lai.

“Đồ đàn bà không biết điều, làm gì không làm, lại hết lần này tới lần khác cướp chồng của người khác...” Hải Đường tức giận cảm phẫn, tiến lên định mắng, lại bị Thất Nhân giữ tay ngắt lời.

“Láo xược!” Cung nhân bên cạnh Phượng Lai đứng ra, “Ngươi là người phương nào, dám nói chuyện với bệ hạ như vậy! Ngươi đâu, đem nàng xuống!”

“Bệ hạ, trẻ con không hiểu chuyện, mong ngài thứ tội.” Thất Nhân tiến lên một bước.

“Thôi!” Phượng Lai khoát tay, ý bảo cung nhân lui ra.

“Tạ ơn bệ hạ không xét tội.” Thất Nhân lại nói, “Chẳng qua, bệ hạ, Dực Vương gia của Thiên Diễm là chồng ta, chẳng lẽ bệ hạ chịu ủy khuất mình chung chồng với tiểu nữ?”

Phượng Lai nhìn Thất Nhân: “Trước kia là phu quân của ngươi, hiện tại không nhất định thế.”

Thất Nhân mỉm cười hỏi: “Thiên địa làm mối, tình vợ chồng của ta và Dực vương gia sao có thể chỉ vì một câu ‘không nhất định’ của bệ hạ mà có thể hủy bỏ được. Bệ hạ nếu gả cho Dực vương gia trong tình cảnh này thì cũng chỉ có thể làm thiếp trong Dực vương phủ của ta. Bệ hạ không sợ trở thành trò cười cho thiên hạ sao?”

Phượng Lai híp mắt nhìn thẳng Thất Nhân: “Người nghĩ trên đời này có chân tình sao? Chẳng phải quá ngây thơ sao! Quả nhân là đế vương Nam Vũ, cùng Dực vương gia có cùng tiền tài quyền thế, có thể giúp Dực vương gia cướp lấy bất kì vật gì hấn muốn. Người cho rằng Dực vương gia có thể buông tha điều kiện tốt này mà chọn người sao?”

Thất Nhân mỉm cười nhìn lại, không nói lời nào.

“Sao vậy? Người không đồng tình?” Khóe mắt Phượng Lai nhảy lên.

Thất Nhân tặc lưỡi thở dài mấy tiếng lắc đầu: “Ta đang nghĩ bệ hạ có phải vì bị tình làm tổn thương nên mới không tin chân tình? Vì thế nên muốn dò xét vợ chồng chúng ta?” Mắt nàng làm ra vẻ đáng thương một chút.

Phượng Lai cau mày. Nàng không tin có tình cảm chân thành si mê trên đời này. Người với người, không phải chỉ có quan hệ lợi dụng sao? Nhưng nàng tận mắt chứng kiến tình cảm của Vân Lãm cùng Thất Nhân kiên định thế nào, khiến nàng do dự, nghi ngờ. Nhưng nàng không tin tình cảm này không thể phai màu giữa nghi kị và quyền lợi.

“Quả nhân chỉ sợ phu nhân không thấy rõ, giúp phu nhân phân tích tình thế trước mắt mà thôi. Quả nhân khuyên phu nhân hãy sớm rời đi, để tránh lúc đó lại thương tâm.”

“Làm phiền bệ hạ lo lắng rồi. Chưa thấy được phu quân sao ta có thể dễ dàng rời đi.” Thất Nhân cười nhạt. Vân Lãm và nàng sao có thể để người khác ly gián dễ dàng?

“Dực vương gia đến!” Lúc này lại nghe thấy người bên ngoài cao giọng thông báo.

Phượng Lai nói với Thất Nhân: “Nếu người không tin lời quả nhân, thì bảo hấn chính miệng nói với người đi.”

Thất Nhân quay đầu lại, đối mặt với Vân Lãm đang đi vào, mang theo mặt nạ.

“Ca” Hải Đường nghênh đón, “Người đến là tốt rồi. Nữ đế kia nói lung tung, nói người muốn cưới hấn...”

Vân Lãm giơ tay lên cắt đứt lời Hải Đường.

“Vân Lãm, người tới đúng lúc lắm.” Phượng Lai nói thân mật, “Người tới đây nói cho bọn hấn một chút chuyện đám cưới giữa Thiên Diễm và Nam Vũ của chúng ta.”

Thất Nhân cau mày nhìn Vân Lãm.

“Đúng là muốn làm đám cưới.” Vân Lãm nói ôn hòa.

“Ca?” Hải Đường không thể tin, mở to mắt.

“Dực Vương gia có muốn nói thẳng với người vợ tào khang* này không?” Thất Nhân cũng mang thái độ ôn hòa, “Chẳng lẽ người muốn bỏ vợ tái giá?” Ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào Vân Lãm. (*Chỉ người vợ bên mình lúc nghèo khó và phú quý.)

“Chính là ý đó.” Vân Lãm vẫn không nhiều lời như cũ, từ từ móc trong tay áo ra một bức thư, đưa ra.

“Gia...” Nhược Thủy tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ca, người điên rồi sao!” Hải Đường kinh hãi ôm lấy tay Vân Lãm, dùng sức kéo, “Nữ đế kia có phải đã cho người uống vong tình dược không?”

“Nói nhảm!” Vân Lãm mắng Hải Đường.

Thất Nhân nhìn cái gọi là hứu thư kia, lại nhìn Vân Lãm: “Người nói thật sao?” Tuy là không tin nhưng vẫn có cảm giác kì quái.

Vân Lãm nhìn nàng, chỉ nói: “Nàng nhìn hứu thư thì biết.”

Thất Nhân nhận lấy, mở ra: “Ta có vợ Cơ thị; Không hợp ý ta; Hứu thê từ này; Nàng tự bảo trọng.”

Khóe miệng nàng toét ra nụ cười: “Thư hứu thê của Dực vương gia thật đúng là đặc biệt.”

Hải Đường nhảy dựng lên, nhìn lại, cau mày, cái gì mà nói là ‘không hợp ý’, chỉ làm cho có lệ! Vừa rồi không nói Thất Nhân phạm tội gì trong bảy tội lớn, chỉ có thể thì không giải thích được.

Nàng đưa mắt nhìn Thất Nhân đang nở nụ cười: “Người còn cười được?” Tướng công cũng bị người ta đoạt đi rồi, sao nàng lại còn tâm trạng để cười nữa?

“Không cười thì còn biết làm gì? Nếu tướng công tái giá thì thiếp thân cũng tái giá. Nhân chi thường tình, sao lại không thể? Người nói sao, Dục vương gia?”

Trong đáy mắt Vân Lãm có tia sáng không rõ hiện lên, ánh mắt đó trong nháy mắt như muốn ăn thịt người.

“Người nói bậy bạ gì đấy!” Hải Đường tóm lấy cánh tay Thất Nhân, “Hai người các người sao không bình thường vậy?”

Lúc trước còn không phải tốt lắm sao? Sao lại đột nhiên biến thành như vậy?

“Hải Đường, chúng ta nên chúc mừng Dục vương gia tân hôn vui vẻ đi.” Thất Nhân kéo tay Hải Đường nói.

Hải Đường hứ một tiếng, thắc mắc nhìn hai người: “Các người đều điên rồi, ta không thêm đi theo một lũ điên.”

Vân Lãm ngoài mặt ôn hòa nhưng trong bụng cũng nghi ngờ, chẳng lẽ Thất Nhân không hiểu?

Thất Nhân cười chói lọi trên mặt, bên trong lại tức điên. Lại còn cho là nàng bản lĩnh kém như vậy mà không hiểu? Phong hưu thư kia chắc phải đọc mấy chữ đầu mới là ý tứ của Vân Lãm. Cái gì mà lại còn nói “Ta không hưu nàng”? Mặc dù biết Vân Lãm làm vậy ắt có nguyên nhân nhưng mà đáy lòng vẫn không chịu được mà ghen tuông. Cho dù biết hấn giả vờ cưới Phượng Lai cũng không được!

Hấn là của nàng, nhất định là từ trong ra ngoài từ trên đến dưới đều là của nàng! Ngay cả một cái danh hiệu cũng không thể cho kẻ khác!

126. Chương 126: Tương Quân Vương Xuất Hiện

Edit: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tuy là nói cười vui vẻ, nhưng trong lòng lại có suy tính khác nhau.

“Dục vương gia chịu vì bề hạ chúng ta mà bỏ người vợ của mình, thật sự là đối với bề hạ có tình thân ý thiết nha!” Ngoài điện chợt truyền đến một tràng cười lớn.

Thất Nhân hí mắt nhìn, người này không cần thông báo liền có thể vào cung của Nữ đế, hẳn là quan to thể lớn, thậm chí có thể ngang hàng với Nữ đế. Mặc dù nàng không được coi là hiểu rõ tình hình Nam Vũ quốc này nhưng có thể đoán ra một hai phần _____. Đây hẳn là Tương Quân Vương quyền to chức trọng của Nam Vũ quốc nhà bọn hắn.

Nàng đưa mắt nhìn, quả nhiên mắt Phượng Lai tối lại.

“Bề hạ.” Người đã nâng tay hành lễ thì cũng không coi là khinh thường rồi.

“Tương Quân Vương không cần đa lễ.” Phượng Lai nói nhẹ nhàng.

Hai người này, vốn là nên thành một đôi, sao lúc này lại khách khí xa cách, thậm chí nồng nặc mùi thuốc súng.

Thất Nhân thở dài, quyền lực thật có thể khiến người ta hủ bại. Vân Lam đã thế, lần này Tương Quân Vương cũng vậy.

Tương Quân Vương Long Hành Phong ngẩng đầu.

Lúc này Thất Nhân mới kịp nhìn kĩ đánh giá hẳn, bộ dạng chừng ba mươi, mặt chữ quốc, màu da rám nắng khỏe mạnh, anh tuấn có thừa, ngũ quan như được điêu khắc, hai mắt lấp lánh hữu thần, chẳng qua là đáy mắt ẩn ẩn sự khinh thường.

Long Hành Phong quay đầu lại, cũng đánh giá Thất Nhân: “Phu nhân tuy không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng coi như là có nét ý nhị. Thật là đáng tiếc.”

“Tương Quân Vương đại nhân đang tiếc gì vậy?” Thất Nhân khẽ cười một tiếng.

“Đáng tiếc là đi theo một trượng phu là hạ người tham quyền lực.” Long Hành Phong nói chẳng thèm cổ kị.

Lời này vừa nói ra, đại diện trong nháy mắt tĩnh lặng.

Vân Lãm cúi người nắm tay lại.

Phượng Lai âm thầm siết chặt nắm đấm.

“Người...” Hải Đường tức giận, tiến lên định đánh hẳn nhưng bị Thất Nhân kéo lại.

Dám nói như vậy trước mặt bệ hạ nước mình, người này thật sự không để Phượng Lai vào mắt.

Thất Nhân cười thâm.

“Tương Quân Vương bệ hạ nói vậy cũng có lý. Chẳng qua là, rượu ngon, mỹ nhân, quyền lực từ trước đến giờ mới là tình cảm chân thành của nam nhân. Chẳng lẽ tướng quân không thích sao?” Thất Nhân hỏi ngược lại. Nếu không thích, sao người này có thể phản bội tình cảm của Phượng Lai, trộm quyền lực của Phượng Lai?

Long Hành Phong trong nháy mắt cứng họng, dùng ánh mắt sâu sắc nhìn lại Thất Nhân vài lần.

“Tương Quân Vương..” Phượng Lai lên tiếng, “Người tới nơi này của quả nhân là để tìm người nói việc nhà sao?” Giọng nói lạnh như băng lại mang theo vài phần uy nghiêm.

Long Hành Phong lúc này mới vòng vo giải thích: “Tất nhiên là không phải. Vi thần lần này là muốn nói chuyện dời quân quyền.”

“Người nói.” Phượng Lai đập lên long ỷ.

“Bệ hạ vừa mới về nước, sự vụ gác lại đã lâu rất khó gánh vác, lại còn bận bịu đại lễ cưới gả. Vi thần tất nhiên là lo cho bệ hạ nên quân vụ vẫn do vi thần xử lý như trước, chờ Dực vương gia chân chính trở thành vương phu Nam Vũ thì vi thần liền giao lại quân quyền cho vương phu, làm đại lễ mừng tân hôn của điện hạ.

Thất Nhân cúi đầu xuống cười, quyền lực hiếm có sao? Thì ra là tranh giành cái này!

Phượng Lai nhìn kĩ Long Hành Phong vẫn mang vẻ kính cẩn một hồi rồi trầm giọng nói: “Vậy thì theo ý Tương Quân Vương.”

Lại quay sang Thất Nhân: “Phu nhân bốn ba vạn dặm đến đây, kể từ xa tới là khách, vậy thì lưu lại đây làm chứng cho quả nhân và Dực vương gia được không?”

“Ta cũng đang có ý đó.” Thất Nhân cúi đầu nói. Vân Lãm cùng Phượng Lai hẳn đang mưu tính cái gì, mặc dù trong bụng nàng đang ghen tị, nhưng Vân Lãm hiện đang ở trên địa bàn của kẻ khác, lại có Tương Quân Vương thập phần phiền phức giương mắt hổ theo dõi. Nàng đành phải lưu lại, che chở Vân Lãm, cùng Vân Lãm tiến lui thôi.

Đi ra khỏi cung vàng điện ngọc, Hải Đường giương mắt nhìn trộm, nhướn mày với Thất Nhân: “Người đang tức giận sao?”

Thất Nhân không trả lời, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Hải Đường vội vàng nói tốt cho anh trai mình: “Người phải tin tưởng ca ca. Nhiều năm như vậy, ca ca của ta để ý người như vậy...”

Cần nhàn một lúc mới khiến Thất Nhân ngẩng đầu lên. Nàng phì cười nhìn Hải Đường.

Hải Đường cảnh giác: “Người định làm gì?” Mỗi lần nàng dùng ánh mắt này nhìn mình thì chắc chắn không nói được lời nào tốt đẹp.

Quả nhiên, Thất Nhân mở môi hồng, thối khê một câu: “Tiểu hồ điệp, người định đổi nghề làm con chim sẻ hả?”

Khóe mắt Hải Đường giật giật, liền thấy chán nản, chỉ nghĩ nàng này tinh thần đang không tốt, có lòng an ủi lại nhận được một câu như vậy mới tức giận nói: “Lại còn có tâm trạng để trêu ghẹo ta, xem ra bây giờ tinh thần của người cũng không phải hồngбет.”

“Tất nhiên, hồ điệp, ta có bao giờ nói là không tin anh người đâu. Trừ phi hẳn nói cho ta biết hẳn không cần ta và hẳn bên nhau nữa, trừ phi hẳn đem tất cả kỉ niệm của bọn ta quăng đi hết. Haha, hừ thư này tính là gì chứ?” Thất Nhân đưa mắt nhìn cung đình rộng lớn, thở dài. “Ta chỉ là đang nghĩ, thứ quyền lợi này, danh lợi này, phải chôn vùi tình cảm của bao nhiêu người nữa mới cam lòng. Ta may mắn, gặp được Vân Lãm nhà người.”

Vừa nói, nàng vừa giẫm chân lên mặt đất đầy nắng chiều, đi thẳng về phía trước.

Hải Đường sững sốt, cho tới này, nàng chỉ có thể thấy Vân Lãm khuynh tâm thế nào với Thất Nhân. Nàng tất nhiên là vui cho Vân Lãm, rốt cuộc có người vào trong lòng hẳn.

Nhưng trong lòng nàng vẫn sầu lo, bởi vì cho tới này cũng chỉ là Vân Lãm đuổi theo Thất Nhân, nhưng không sao nhìn thấy Thất Nhân cũng kiên định đối với Vân Lãm

Thất Nhân thông tuệ, tinh khôn, nàng biết, nhưng người như vậy cũng sẽ đem tâm tư của mình chôn sâu. Nàng không phải không tin tưởng tình cảm của Thất Nhân với Vân Lãm, chỉ là sợ Thất Nhân không yêu nhiều như Vân Lãm, sợ con tim mở rộng của Thất Nhân sẽ lại đóng chặt với Vân Lãm.

Xem ra là nàng lo lắng vô cớ rồi.

Hải Đường nhìn sang bóng lưng của Thất Nhân, nếu ca ca có thể nghe được lời nói này của Thất Nhân thì sẽ cao hứng biết mấy. Nàng đưa chân, đuổi theo bóng trắng dưới vạt ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

“Gâu_____” Đang đi, Thất Nhân chợt nghe thấy tiếng sói tru quen thuộc, làm lòng nàng hơi mừng rỡ.

Thất Nhân vỗ đầu một cái, nơi này chính là Hoàng cung Nam Vũ, con chó mập kia sao có thể xuất hiện ở nơi này nghe nói lúc Vân Lãm đuổi theo nàng đến Bắc Hãn, Cầu Nhi bị thương nên Vân Lãm hẳn phải sai người đưa về Nam Cương mới phải.

Nàng xác định mình nghe nhầm, nhắc chân tiếp tục hướng về phía trước.

“Cái kia...” Hải Đường tò mò quay đầu lại cũng bị kinh hãi, bám chặt tay Thất Nhân không buông.

“Gâu_____” một tiếng nữa, cộng thêm âm thanh phì pho thở dốc ngày càng gần.

Khóe miệng Thất Nhân co lại, quay đầu nhìn. Quả nhiên, cái vật hai mắt sáng bừng chạy về phía nàng, chuẩn bị nhiệt tình chồm lên người nàng không phải con chó vừa béo vừa ngốc nhà nàng sao?

Vẫn như thường ngày, trước khi cún mập nhào tới, Thất Nhân lập tức lùi kéo Hải Đường, lướt qua người con chó mập ú, khiến Cầu Nhi chụp vào không khí.

Cầu Nhi le lưỡi quay đầu lại nhìn chủ nhân nhà mình, vẻ mặt đầy ai oán

Thất Nhân vượt trán, nam nhân nhà nàng ở đây thì còn có thể hiểu được, tại sao ngay cả con chó mập ú này cũng ở đây?”

“Ô hay! Đại Bạch, sao người chạy nhanh như vậy làm gì?” Ngay sau đó một giọng nam vội vàng truyền tới.

Thất Nhân nghe quen tai đảo mắt nhìn lại thì hơi sững sờ. Người này không ngờ là người quen – chính là tiểu nhị ngày đó trong quán rượu của Phượng Lai.

Trong lòng vừa suy tính, lập tức sáng tỏ, tên cậu mập ú này hẳn là bị tiểu nhị này mang đến. Xem ra Phụng Lai đã có kế hoạch từ khi đó rồi, đưa cả đoàn bọn họ lên đất của mình, để dọn dẹp ‘đổ thừa’ cho ‘Đại gia tộc’ này của nàng.

“Ôi chào! Phu nhân, là người!” Người nọ đã gặp trước đây, cũng thoáng cái là nhận ra Thất Nhân. “Chẳng trách Đại Bạch lại vui mừng thế.”

Đại Bạch sao? Khóe mắt Thất Nhân lại nheo nheo, nhìn lại con chó mập ú bên mình. Cái tên này thật hợp.

“Ô? Tiểu Kim, người đi nhanh chút.” Người nọ quay đầu kêu một tiếng.

Tiểu Kim? Thất Nhân nghiêng đầu liền ngẩn cả người. Phía sau có một thứ chậm rãi đi tới, cũng là một con sói! Chẳng qua không giống với tên béo nhà nàng ở chỗ lông nó toàn một màu vàng, cực kì xứng với hoàng cung này, toàn thân mang khí thế phú quý chói mắt. Nghĩ lại thì khí thế hơn nhiều so với tên béo nhà nàng.

Cậu Nhi vừa thấy Tiểu Kim lập tức cắn mép váy Thất Nhân, kéo Thất Nhân qua làm như muốn giới thiệu hai bên. Về mặt nó dần thói nhìn Tiểu Kim.

Tiểu Kim kia quét mắt một vòng nhìn Cậu Nhi rồi lập tức nhìn ra chỗ khác.

Da mặt Thất Nhân run run, xem ra chó mập nhà nàng có tình, đáng tiếc người ta không đem nó bỏ vào mắt.

“Tiểu Kim! Tới đây!” Lại có một tiếng kêu to quen thuộc.

Con sói lông vàng kia vừa nghe vậy liền vui mừng chạy ra.

Thất Nhân ngẩng đầu thì thấy Tương Quân Vương Long Hành Phong kia.

“Tương Quân Vương cũng thích mấy thứ này sao?” Thất Nhân cười khẽ.

“Ha ha, Tiểu Kim tương đối đặc biệt.” Long Hành Phong vuốt ve bộ lông sói kia, “Đây là quà ta tặng bệ hạ trong lễ trưởng thành đấy.” Rồi hình như hẩn nhớ lại cái gì, trong mắt lại mang theo nhu tình.

Thất Nhân thở dài, vị Tương Quân Vương này hẳn cũng có chút thật lòng với Phụng Lai hồi đó. Chẳng qua là hồng nhan cuối cùng cũng không qua được dục niệm của một người.

“Tương Quân Vương.” Cung nhân Tiểu Nhị khom mình hành lễ.

“Tiểu Nhị tử, người lui xuống trước đi. Bẩm vương có mấy lời muốn nói với phu nhân.” Hẩn thu hồi nét điệu dàng, nhanh chóng khôi phục khí thế bệ hạ.

“Dạ” Tiểu Nhị Tử cúi người, lùi theo hai con sói đang không muốn đi xuống.

“Chúng ta còn có gì để nói với hẩn.” Hải Đường cau mặt nhăn mày, lúi lúi Thất Nhân. “Chúng ta đi thôi.” Nàng nhìn không vừa mắt kẻ này, nhìn như trung lương nhưng thật ra toàn một bụng xấu xa, lại còn chửi bới anh nàng.

Thất Nhân vỗ nhẹ tay Hải Đường trấn an: “Không biết Tương Quân Vương đại nhân muốn nói gì với tiểu phụ?”

“Người thấy đám cưới của bệ hạ và Dục vương thế nào?” Long Hành Phong chấp tay đi tới trước mặt Thất Nhân.

Thất Nhân cười cười: “Đây là chuyện hoàng gia, Tương Quân Vương cùng tiểu phụ nói chuyện thì có ý nghĩa gì?”

“Tất nhiên là có.” Long Hành Phong nói, “Phu nhân chẳng lẽ không thấy không cam lòng sao? Bởi vì nguyên do như vậy mà bị hừ, mất tất cả vinh quang phú quý, không thấy đáng tiếc sao?”

Hừ! Hải Đường khinh bỉ nhìn Long Hành Phong một cái. Biết ngay là người này tới ly gián.

Thất Nhân buồn cười nhìn hẩn: “Vậy theo ý kiến của Tương Quân Vương đại nhân, tiểu phụ nên làm thế nào?”

“Phu nhân có thể hợp tác cùng bốn vương, bốn vương có thể ọi việc của phu nhân trở về lúc ban đầu. Trong mắt Long Hành Phong hiện lên vẻ nham hiểm.

“Nhưng mà, tiểu phụ chẳng bao giờ nghĩ tới muốn cái gì từ tướng công. Trước kia không có, hiện tại không có, sao lại có thể nói là đoạt lại hết thấy ban đầu. Huống chi tướng công cùng bệ hạ tâm đầu ý hợp, tiểu phụ dĩ nhiên muốn tác thành.” Nàng dừng một chút như muốn nhìn thấu Long Hành Phong, “Hay là Tương Quân Vương đại nhân không cam lòng cái gì, muốn nhận được thứ gì?”

Một câu sắc bén nhắm trúng tim Long Hành Phong, làm cho trong mắt Long Hành Phong như có sóng dâng trào cuộn cuộn.

127. Chương 127: Nếu Hắc Phản Bội Ta

Edit: Hà Linh Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Long Hành Phong lại muốn nói, rồi lại nghe một giọng nói ôn hòa chen vào: “Tương Quân Vương đại nhân, thì ra là người ở nơi này, khiến ta thật khó tìm. Nào, tiểu vương hôm qua thua trong tay người, thật sự không cam lòng, hôm nay nhất định phải đấu một trận.” Chính là Vân Lãm đang tới.

Long Hành Phong xoay người lại, híp mắt: “Dực Vương gia, hôm nay bốn vương không rảnh. Còn nhiều thời gian, hôm khác chúng ta tái chiến.” Nam nhân này, làm như hiền lành, nhưng có thể làm cho bệ hạ coi trọng, tất nhiên không thể là nhân vật nhỏ.

“Thế sao? Tương Quân Vương đại nhân có việc gì? Mang tiểu vương cùng đi, thế nào?” Người bên cạnh đã cự tuyệt rõ ràng mà người này hết lần này tới lần khác nghe không hiểu, cứ bám vào.

Long Hành Phong nhíu mày. Người này thật không biết điều.

Thất Nhân cười thầm trong lòng, đang nhớ lại một tình cảnh tương tự. Ngày đó Bắc Đường Tẫn cực lực lấy lòng mình cũng giả ngu giả dại như kẻ trước mặt.

Nàng cúi đầu hành lễ: “Vậy thì tiểu phụ lần không quấy rầy hai vị rồi.” Xong nàng mang theo Hải Đường đi.

Vốn nàng cũng không muốn giao thiệp gì với Long Hành Phong này, Vân Lãm xen vào cũng đúng lúc.

Đêm ngày càng đen, trăng sáng mờ ảo trên nóc Hoàng cung, gió nhẹ nhàng thổi tựa nhu bài hát ru cổ.

Cung nhân gác đêm cũng không nhận được, gật gù buồn ngủ.

Dưới cây đại thụ trước cung lộ ra một bóng dáng thâm trầm.

Đột nhiên, hình bóng chợt lóe lên, cánh tay đánh ra nhanh như chớp, một ngón tay hướng tới phía cung nhân đứng canh trước điện, cung nhân liền ngã xuống, không hề hay biết gì, ngoan ngoãn tiến vào mộng đẹp.

Thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng tiến vào trong cung điện.

Bóng đen bước đi thong thả đến trước giường ngọc khắc hoa, quan sát người đang nằm nhắm mắt. Đôi mắt đen sáng rực rỡ giữa đêm đen.

Khóe môi Thất Nhân nhếch lên cười khê. Nàng đã biết trước là có con chuột to vụng trộm đi vào, hơi thở của người nọ mang chút lạnh lùng, không cần mở mắt nàng cũng biết đó là ai.

“Sắp đám cưới mà Dực Vương vẫn nhàn hạ thoải mái thật, hơn nửa đêm còn vào trong phòng vợ trước sáng nay vừa cứng rắn đòi bỏ, chẳng lẽ không sợ vị hôn thê xinh đẹp là Nữ đế kia gây sự hối tội sao?” Nàng mở mắt, nhìn lại chủ nhân của đôi mắt đen kia, nói mấy câu đầy vị giấm chua.

“Nàng không hiểu phong lưu thư của ta nói gì hay sao?” Hắc nghi ngờ hỏi.

“Hiểu rất rõ, rất rõ ấy chứ.” Thất Nhân ra vẻ không rõ, “Ta bị Dực vương gia ngài hù rồi.”

Vân Lãm nhìn nàng một chút, ngồi xuống: “Ta không muốn kết hôn với nàng, chẳng qua là...”

“Không muốn kết hôn sao?” Thất Nhân lập tức ngắt lời, “Dực vương gia sao lại nói mấy lời mù quáng như vậy, cả nước đều biết, đây thậm chí là chuyện cả ba nước đều biết. Dực Vương gia của Thiên Diễm kết hôn cùng Nữ đế Nam Vũ, đây là việc náo động đến mức nào đây! Thương thay cho ta chỉ là nữ nhân yếu đuối, không biết nhìn người...” Nàng tiếp tục nói thao thao bất tuyệt, trăng giang đại hải, không có xu thế muốn dừng.

“Nàng hãy nghe ta nói hết đã!” Vân Lãm cúi đầu ném ra một câu.

“Ai, kẻ bé nhỏ như ta quả là không ai yêu quý. Bị Dực Vương gia ngài hù không nói, còn làm phiền Dực Vương gia ngài nửa đêm tự mình đại giá đến để chửi mắng ta. Thật là cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa...”

Vân Lãm nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải trước mắt, hần chửi mắng nàng lúc nào. Nữ nhân này, lại còn nói hùng hồn đến vậy. Tuy cũng phải nói là hần chưa thương lượng với Thất Nhân đã đồng ý với kế hoạch của Phượng Lai, cũng bởi vì hần tin tưởng Thất Nhân có thể hiểu được tình cảm của mình. Nhưng hần đã đánh giá sai độ nhạy cảm của nàng.

Hay rồi, nhìn điệu bộ này của nàng, hần đúng là lấy đá đập lên chân mình rồi.

Hần lại nhìn đôi môi căng tròn đỏ mọng vẫn không có khuynh hướng ngừng lại như cũ, Vân Lãm cúi đầu, dùng phương pháp thực tế hữu hiệu nhất để che lại hai cánh môi đóng đóng mở mở kia.

Con người Thất Nhân nhú lại, sao có thể để hần đục nước béo cò thế được? Oán khí trong bụng nàng vẫn chưa nguôi đâu.

Nàng quay đầu đi, hết lần này tới lần khác không cho hần bám vào.

Nụ hôn thâm tình của Vân Lãm đành nhắm trúng cái gối ngọc.

Bên tai hần vẫn là giọng nói vừa ngọt vừa chua của Thất Nhân: “Ồ, Dực Vương gia, ngài thật là phong lưu phóng khoáng ghê. Muốn trái ôm mỹ nữ phải ấp mỹ nhân sao? Cho dù ngài muốn, ngài cũng phải hỏi ta một chút xem ta có đồng ý hay không chứ? Ngài cứ động chân động tay như vậy có phải bộp chộp quá không?”

Lông mày Vân Lãm giật giật, đưa tay vén chặn mỏng trên người Thất Nhân, lại muốn đặt người lên.

Khóe miệng Thất Nhân mím lại, tên này, muốn nàng im ngay bây giờ sao, đừng có hòng!

Nàng đưa tay đánh ra một đòn, định đẩy hần ra. Bởi vì trong bụng tức giận, nàng vận khí trong tay, dùng hết sức lực. Nhưng thật ra nếu Vân Lãm muốn tránh cũng không khó.

Ngay một giây sau, Thất Nhân đã ngăn cả người. “Bộp” một tiếng, một đòn kia đánh thẳng vào ngực Vân Lãm.

“Chàng...” Thất Nhân nhìn tia máu tràn ra trên khóe miệng Vân Lãm, nàng mở to mắt, một lúc sau vẫn không nói được lời nào. Sao hần lại không tránh? Sao lại tự nhiên nhận lấy đòn vừa rồi? Hần định tự làm khổ mình sao?

“Nàng hết giận là tốt rồi.” Vân Lãm đưa tay vén sợi tóc bên tai Thất Nhân, “Ta sẽ không tránh, nếu nàng muốn đánh thì cứ đánh đi.”

Thất Nhân đành cười khổ, tên này thật là làm người ta phát chán! Lại còn dám dùng khổ nhục kế với nàng! Lần này thì hần thành công thật rồi!

Thất Nhân mắng thầm trong lòng nhưng vẫn không nhịn được đau lòng, đưa tay xoa khóe môi Vân Lãm, cau mày: “Chàng cho rằng ta chỉ cần đánh là xong chuyện sao? Chàng muốn cưới thì cưới, cũng chẳng là chuyện gì to tát, đến lúc đó ta ôm tiểu Nhân đi tái giá là được. Ta thấy Tương Quân Vương kia cũng không tệ, nếu chàng muốn kết hôn với tình cũ của hần thì ta đây gả cho hần cũng tốt, đến lúc đó...”

“Ta không cho phép!” Vân Lãm tóm lấy tay Thất Nhân, hơi cao giọng, đè nén từng đợt sóng phần nộ trong lòng, Thất Nhân coi trọng tên Long Hành Phong kia từ bao giờ vậy? Không được! Nhất định phải đem Thất Nhân tách ra khỏi tên kia.

“Ồ hay? Chỉ cho chàng tìm nữ nhân mà không cho ta tìm nam nhân sao?” Cơn thịnh nộ của Thất Nhân lại càng dâng cao, “Chớ quên ta còn giữ phong hưu thư chàng đưa hôm nay đây. Từ sau đám cưới này ta và chàng không còn liên quan gì hết...”

Vân Lãm thầm than trong lòng, không thêm tranh cãi với Thất Nhân nữa, kéo đầu Thất Nhân xuống, cúi đầu tóm lấy hai phiến môi hồng kia.

Thất Nhân trợn mắt nhìn cái mặt băng sơn đang ngày càng lớn dần trong tầm mắt, đưa tay ra định đánh theo phản xạ, chuẩn bị đánh lên người kẻ kia.

Cuối cùng trong nháy mắt nàng lại hết giận. Nếu đánh đòn này thì tên này chắc chắn sẽ không tránh ra, vẫn cái loại cổ chấp khiến nàng không nở lòng. Hắn không xót mình nhưng nàng thì xót. Tay đành hạ xuống, nàng dùng sức đẩy cái người đang đè lên mình ra.

Nhưng mà sao cái tên kia lại thích dán lên người người ta như Đại Cẩu vậy?

Vân Lãm đã bắt được môi hồng, làm gì có chuyện buông tha dễ dàng như vậy. Vừa có thể ngăn lại oán khí của Thất Nhân như trường giang đại hải, lại có thể ăn no, thỏa thuê nỗi tương tư khổ sở của mình, chuyện tốt thế này thì hắn buông tha sao được?

Hắn trần trọc trở mình, đưa mình thật sâu đùa giỡn cái lưỡi nhỏ.

“Ưm...ưm...” Chỉ có thể nghe thấy tiếng Thất Nhân hựt hơi kháng cự, cố gắng dùng tay chân dây dụa dần dần ngừng.

Tay chân Vân Lãm cũng không rảnh rỗi, nhẹ nhàng cởi vạt áo.

Chỉ chốc lát sau làn áo liền rơi xuống.

Chợt cảm thấy đằng trước lạnh lạnh, Thất Nhân giật mình một cái, bây giờ mới phát hiện xiêm y trên người đã bị ném sạch từ lúc nào.

Mà dán lên người nàng là làn da màu đồng quen thuộc của ‘kẻ nào đó’. Nàng đưa mắt nhìn thì trong mắt của tên kia đã cuộn cuộn dục niệm đen tối.

Thất Nhân tức giận thở phì phì, tròng Vân Lãm, tên này, lại còn muốn hưởng phúc lợi hậu hĩnh thế này sao?

Bây giờ, là dục hỏa nam VS. oán khí nữ.

Phòng kế là Hải Đường cũng đang cảnh giác cao độ.

Nàng cùng Thất Nhân tuy bị xếp cùng một điện nhưng vẫn ở hai sương phòng riêng biệt. Động tĩnh âm ỉ cả phòng Thất Nhân cũng khiến Hải Đường phát khiếp.

Hải Đường cau mày, bước vội đến tiểu thất của Thất Nhân. Chuột già chết tiệt dám lên lút gây chuyện dưới mắt nàng.

Nàng từ cửa sổ tung mình nhảy vào trong phòng Thất Nhân, nhanh chóng bước đến trước giường Thất Nhân.

Cả phòng đen kịt, nàng nhìn thấy một thân hình mờ mờ đang vật lộn với Thất Nhân đang tránh né ở dưới.

Hải Đường giận dữ, lại còn có kẻ dám khinh bạc đại tẩu nhà mình giữa hoàng cung Nam Vũ sao?! Thật là không để ai vào mắt!

Nàng khê quát một tiếng: “Dâm tặc lớn mật, để mạng lại!” rồi xuất chiêu đánh tới.

Vân Lãm đã cảm nhận được sự xuất hiện của Hải Đường, đưa tay vung chắn mỏng lên, bao chặt lấy mình cùng Thất Nhân.

Hắn vươn ra một cánh tay, đẩy chướng của Hải Đường đi, gầm nhẹ một tiếng: “Muội lại bị thần kinh à?!” Giọng hắn khàn khàn, rõ là chưa thỏa mãn dục vọng.

Ô? Hải Đường ngơ ngẩn. Loại người có thể không hoang mang mà nói vậy, rồi lại còn có nét lạnh lùng thâm thấu ra bên ngoài thì trừ khỏi bằng anh nàng ra thì còn có ai? Cho nên tên kia cũng không phải dâm tặc đột kích mà là... Nghĩ tới đây mặt Hải Đường lập tức đỏ như tôm luộc, quay vội đi chỗ khác. Mình làm hỏng chuyện tốt của người khác rồi, chẳng trách ca ca nhà mình tức thế!

“Hi hi,” Hải Đường xấu hổ cười mấy tiếng, vội vàng lui về phía sau, “Vô ý thôi, xin lỗi đã quấy rầy các vị! Xin mới tiếp tục!”

Nàng xoay người, tự giác chạy ra ngoài, theo sau là ánh mắt giết người của Vân Lãm.

Thất Nhân phì cười, vui vẻ lên. Dâm tặc sao? Nói quá chuẩn! Oán khí trong lòng nàng cũng tản đi một chút.

Vân Lãm đảo mắt nhìn Thất Nhân, ánh mắt lại tối đi một phần. Hắn cúi đầu cắn lấy cái miệng đang cười thoải mái của Thất Nhân.

“Ô? Người đang làm gì?”

Tiếp theo là tiếng ngậm nga nhẹ nhàng không rõ của Thất Nhân cùng một phòng mờ ám.

Thất Nhân mở mí mắt mỗi một, quay mắt nhìn tên con trai tuy vẻ mặt không lộ ra chút gì nhưng tuyệt đối là vui vẻ: “Chàng đừng tưởng chỉ cần như vậy là xong chuyện.” Nàng vươn ngón tay chọc chọc lên lồng ngực kẻ nào đó, “Chàng còn nợ ta một lời giải thích!”

Vân Lãm nhẹ nhàng kéo lấy cánh tay Thất Nhân, đem trọn người ôm vào trong ngực. Nàng chịu nghe là tốt rồi.

“Hôm đó ta bị Nhược Thủy hạ ‘Thất Nhật Túy’. Khi tỉnh lại thì không hiểu sao đã ở trên xe ngựa đi về phía Nam Vũ. Phượng Lai liền thừa nhận thân phận của nàng với ta, muốn ta giúp nàng phục quốc. Nam Vũ cùng Thiên Diễm vốn vẫn giao tranh không ngừng, tiếp tục như vậy chỉ để cho Bắc Hân đứng giữa trực lợi thôi. Huống chi nơi này có tác động rất lớn với hoàng gia Thiên Diễm. Nếu Nam Cương có xung đột với Nam Vũ sẽ cực kỳ bất lợi với ta. Phượng Lai ước định với ta, chỉ cần ta giúp nàng đoạt lại chính quyền sẽ đồng minh lâu dài của Thiên Diễm.” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Giúp nàng thì giúp nàng, tại sao lại phải cưới?” Thất Nhân cau mày.

“Vì quân quyền.” Vân Lãm nói. “Từ trước tới nay quân quyền đều do Vương phu quản lý. Tương Quân Vương kia từng là đối tượng làm vương phu, lại phản bội lòng tin của Phượng Lai, chiếm cứ quân quyền vào tay mình. Đám cưới cùng việc đón dâu chỉ là ngụy trang. Tương Quân Vương kia tất nhiên sẽ không để mặc cho ta thành Vương phu, chiếm mất quyền lực trên tay hắn. Lúc này hắn đang lo âu vô cùng mà tính kế. Phượng Lai đang đợi hắn lộ ra lòng lang dạ sói, quang minh chính đại một lưới bắt hết đảng phái của hắn, nên mới bảo ta tới diễn một màn hài kịch này.”

“Diễn trò? Các người cho rằng Tương Quân Vương là kẻ ngu sao? Người này chẳng phải vừa nói trên đại điện hôm nay là đến đại hôn mới đem quân quyền đưa ra làm hạ lễ sao? Chẳng lẽ các người còn muốn cưới thật giả thật?” Thất Nhân tức giận nói.

Nàng lại đưa mắt nhìn Vân Lãm: “Ta tin chàng. Chàng muốn gì ta cũng sẽ giúp đỡ. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào ta cũng sẽ cùng chàng tiến lùi. Chỉ có điều nếu có một ngày chàng cũng phản bội ta như Long Hành Phong và Phượng Lai, chắc chắn ta sẽ...”

Không đợi nàng nói xong, một nụ hôn đã mạnh mẽ rơi xuống, quần quýt kịch liệt. Sao hắn có thể phản bội nàng? Sao hắn lại có thể cho Thất Nhân cơ hội rời bỏ hắn lần nữa?

128. Chương 128: Sứ Giả Của Thiên Diễm

Edit: Aquarius8713

Hôm sau, mặt trời lên cao.

Hải Đường ngáp một cái, mở cửa, tính đi gõ cửa phòng của Thất Nhân ở đối diện.

Hôm qua, hai người này ngược lại, triền triền miên miên, ân ân ái ái, cũng khiến cho nàng gánh đủ chú ý, giống như con cú, ở tại bên ngoài thay hai người này trông chừng một đêm.

Sáng sớm, Vân Lãm đi, nàng mới bò lại lên giường, ngủ bù trở lại.

Ngẩng đầu, khoe miệng nhắc lên nụ cười ranh mãnh. Trong ngày thường vốn là nữ nhân Thất Nhân kia trêu ghẹo nàng, trêu chọc nàng, hiện nay nàng cuối cùng cũng có cơ hội hảo hảo trêu chọc Thất Nhân một phen.

“Thùng, thùng, thùng”, không có người mở cửa.

Hải Đường nhú mày, người đâu? Trong bụng vừa nhảy, đẩy ra cửa liền vội vàng đi vào.

Bên trong trướng lụa mỏng, thân ảnh Thất Nhân như ẩn như hiện.

Hải Đường lúc này mới yên lòng lại. Nàng cũng không quên nơi này là địa bàn nhà người ta, tất nhiên cần cẩn thận khắp nơi.

Thất Nhân chỉ cảm thấy cả người đau nhức, miễn cưỡng quay đầu lại nhìn Hải Đường một cái: “Sao vậy, Hồ Điệp Nhi, sáng sớm giống như lửa cháy đến mông vậy?”

Hải Đường tròn tròn mắt, nữ nhân này, thật là ngày ngày lấy việc mở miệng trêu ghẹo nàng làm thú vui sao? Thật là khiến cho nàng vừa yêu vừa hận. Sáng sớm? Nàng ta cũng không nhìn một chút, phía bên ngoài mặt trời đều tới nơi nào rồi.

Thu liễm lại sắc mặt, triển khai nở nụ cười, lắc lắc eo nhỏ đi tới trước giường Thất Nhân, tề mi lộng nhãn nói: “Đại tẩu a, xem ra người đêm qua hẳn là cực kỳ mệt nhọc, cho nên hôm nay đến giữa trưa cũng còn không muốn rời giường nha. Chắc chắn, thật kịch liệt nha.” Thư sượng a thư sượng, nhìn nữ nhân này hôm nay còn không kinh ngạc?

Thất Nhân quái dị quét Hải Đường một cái: “Hải Đường, trước cho tới bây giờ ta cũng không biết là người thích quan tâm chuyện phu thê của người khác nha. Chắc chắn, sở thích này không hay đâu.”

Hải Đường sắc mặt trong nháy mắt thay đổi. Phi! Nàng lúc nào có sở thích quái dị đó chứ?

Chỉ nghe Thất Nhân lại tới một câu: “Nếu là Hải Đường đối với chuyện này thật cảm thấy hứng thú như vậy, có thể tìm Lâm đại công tử cùng chung tham thảo. Ta nghĩ hẳn hẳn là cực kỳ vui lòng.”

Hải Đường tức giận, tại sao lại xé đến trên người Lâm Thư gốc?

Kéo kéo khoe miệng, nở ra một nụ cười thật to: “Giữa phu thê? Ta nhưng là nhớ được hôm qua Dục Vương gia ở trước mặt mọi người còn đưa ra một tờ từ hưu thư nha.”

Suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể xé ra một cái lý do như vậy có thể phản bác.

Quả nhiên, Thất Nhân không có trả lời.

Hải Đường vùng vằng lên, bò đi vào. Nữ nhân này, sẽ không thật sự bị đả kích đấy chứ?

Lại thấy trên mặt Thất Nhân nở nụ cười tà ác.

Cả người Hải Đường không khỏi bị một trận run rẩy.

Chỉ nghe người bên trong nói: “Hồ Điệp Nhi, nói thật hay! Như thế này, ta liền đi tìm ca ca của người, nói với hắn muội muội của hắn nói, hắn rất rõ ràng đã hưu ta.”

Hải Đường khước mắt co giật. Nếu không hiểu Vân Lãm tại sao lại lưu thê tái giá, trải qua một đêm ngày hôm qua, nàng cũng có thể xác định được tâm ý của Vân Lãm, đối với Thất Nhân hẳn là chưa bao giờ thay đổi.

Cả người không khỏi lại là run lên. Để cho Vân Lãm biết nàng lấy vụ từ thư ra nói, còn khai ra nguyên nhân trong đó, hẳn không đem lưỡi của nàng rút đi mới là lạ.

Hôm qua đã phá hư việc tốt của Vân Lãm rồi, nàng cũng không muốn lại gánh vác tội danh ly gián tình cảm phu thê giữa bọn họ. Tuy là anh ruột, nàng cũng cực sợ khuôn mặt băng sơn kia.

Ai oán trọn mắt nhìn Thất Nhân, xem ra, khỏi phải nghĩ đến chiếm được tiện nghi gì của nữ nhân này.

Thất Nhân “khanh khách” cười đến vui mừng. Phải nhớ muốn đấu với nàng, đạo hạnh của Hồ Điệp Nhi còn kém xa lắm.

“Phu nhân, cô nương, bệ hạ ời!” Cung nhân vào cửa, bộ dạng phục tùng thông báo. Cắt đứt cái đối thoại không lành mạnh giữa chị dâu em chồng.

Thất Nhân cùng Hải Đường liếc mắt nhìn nhau, thu hồi thần sắc cười đùa: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Sứ giả của Thiên Diễm tới, bệ hạ mời hai vị đi tới cùng dự tiệc.”

Sứ giả của Thiên Diễm? Thất Nhân nhú mày, cái này tới thật đúng là mau đây.

Lúc Thất Nhân chuẩn bị, cùng Hải Đường khoan thai đi tới thiện sảnh, mới sáng tỏ ý tứ của Phượng Lai. Vừa tới, không phải hoàn toàn cũng là người quen sao?

Nếu nói sứ giả của Thiên Diễm, đoàn người là Cố Thanh Ảnh cầm đầu, người khác còn có Nhị Tuyết, cả Lâm Duẫn Chi cũng cùng nhau xuất hiện.

Ba người sắc mặt khác nhau.

Cố Thanh Ảnh đang cúi mặt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhị Tuyết vẻ mặt kinh ngạc nhìn thẳng Nhược Thủy mặc nữ trang bên cạnh Phượng Lai, cảm giác, cảm thấy người nọ nhìn thật quen mắt.

Lâm Duẫn Chi không đành lòng nhìn Thất Nhân đi vào cửa.

“Phu nhân hôm qua ngủ ngon giấc không?” Phượng Lai nhìn về phía Thất Nhân, làm như ý hữu vô tình.

“Làm phiền bệ hạ lo lắng.” Thất Nhân đáp được có thứ tự: “Tiểu phụ nhân ngủ cảm giác rất tốt.”

“Vậy thì tốt rồi!” Phượng Lai quét mắt nhìn mọi người một vòng: “Nói vậy tất cả mọi người có mấy lời muốn nói với phu nhân. Trầm liên trước kính các vị ba chén, thời gian còn lại, liền để lại cho các vị.”

Vừa nói, nâng chén, ba chén rượu nhỏ, uống một hơi cạn sạch: “Các vị, tận hứng.” Giơ tay lên, cho cung nhân lui, liền dẫn Nhược Thủy rời đi.

Thất Nhân cùng Hải Đường ngồi xuống: “Thì ra là các người. Ta còn thật cho là hoàng thất Thiên Diễm phái người tới đây.” Bưng lên chén rượu nhỏ, hớp một cái. Quả nhiên rượu ngon.

“Ta bởi vì đám hỏi này mà thành đặc phái viên bị phái tới.” Cố Thanh Ảnh quay đầu, cau mày: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Xấu Phượng kia sao lại là nữ đế của Nam Vũ? Còn muốn lập gia đình cùng Vân Lãm? Chúng ta dọc đường đang tìm Vân Lãm đột nhiên nhận được tin tức từ trong hoàng cung phái tới, thật đúng là lỡ mớ. Cho nên, ra roi thúc ngựa đi cả đêm hành trình chạy đến. Các người rốt cuộc đang giữ trò quỷ gì?”

Cố Thanh Ảnh rốt cuộc là người hiểu rõ Vân Lãm, chỉ nói cử động của Vân Lãm lần này trong đó tất có ý khác.

“Cái này phải hỏi huynh đệ tốt của người.” Thất Nhân lắc lắc chén rượu nhỏ, nói.

“Thích muội, để uội bị ủy khuất lớn như vậy. Không nghĩ tới Dực Vương gia kia lại là người như thế.” Lâm Duẫn Chi phun tới một câu. Trong nội tâm thật sự là ôm bất bình cho Thất Nhân.

Tay Thất Nhân run một cái, Lâm Thư ngốc này, tâm tư đơn thuần như vậy. Giương mắt ngó ngó Hồ Điệp Nhi bên cạnh, quả nhiên nàng đang quắc mắt nhìn trừng trừng.

“Ngốc tử, cái gì gọi là người như vậy? Không biết cũng đừng có nói lung tung!” Hải Đường khê kêu một tiếng.

“Đúng! Gia không phải là người như vậy!” Nhị Tuyết cũng khẳng định nói.

“Chư vị chính là sứ giả của Thiên Diễm sao?” Lâm Duẫn Chi đang muốn phản bác, thì đã nghe bên ngoài phòng truyền đến tiếng cười lớn trung khí mười phần: “Bốn vương tới chậm, không thể từ xa nghênh đón, mong rằng các vị không cần trách móc.”

Khóe miệng Thất Nhân mang vẻ buồn cười, Vương tướng quân này cũng thật là có ý tứ. Sứ giả của Thiên Diễm, nữ đế bệ hạ tiếp kiến là được rồi, còn cần Vương tướng quân hấn tới bày ra vẻ nhà cái gì. Thật đúng là sợ người khác không biết hấn ở Nam Vũ quyền thế to lớn sao?

Bưng lên chén rượu nhỏ, lại uống một ngụm rượu trắng, đối với ba người đang không hiểu tình huống, nói nhỏ: “Vương tướng quân của Nam Vũ.”

Cố Thanh Ảnh liếc mắt nhìn thần sắc quái dị của Thất Nhân, liền đứng dậy, chấp tay hành lễ.

“Vị này chính là người ta gọi là nhân niên tuyệt diễm Cố Ninh vương sao, quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt, tuần tú hiếm thấy.” Long Hành Phong từ trên xuống dưới đánh giá Cố Thanh Ảnh một phen, rồi nói.

Cố Thanh Ảnh vung lên nụ cười trong trẻo chiêu bài của mình: “Vương tướng quân quá khen, Vương tướng quân mới là long phượng nhân gian, thật ngưỡng mộ ngưỡng mộ.” Một phen khách sáo khen tặng.

“Bốn vương lần này tới không có quấy rầy nhã hứng ôn chuyện của các vị chứ?” Long Hành Phong chuyển hướng về phía Thất Nhân, hỏi.

Thất Nhân bộ dạng phục tùng: “Vương tướng quân thật sự là khách sáo, sao lại quấy rầy chứ?”

“Bốn vương cùng Ninh vương gia vừa gặp đã quen, muốn mượn Ninh vương gia cùng đi thưởng du, phụ nhân sẽ không ngại chứ?” Long Hành Phong cười sang sảng nói.

Cố Thanh Ảnh nhú mày, vừa gặp đã quen? Tại sao hấn không có cảm giác như vậy?

Thất Nhân cười nói: “Hai vị Vương gia nâng cốc nói lời vui vẻ, cũng sẽ là một chuyện đáng vui mừng nhất trên đời. Tiểu phụ chỉ là ôn chuyện, thì lúc nào cũng đều được.” Vị Vương tướng quân này, thật đúng là nóng nảy mà. Xem ra lúc này là muốn mượn hơi Cố Thanh Ảnh. Cũng được, cùng Cố Thanh Ảnh giải thích nhiều như vậy, chẳng bằng để cho hấn tự mình đi cảm thụ một phen. Bằng đầu óc của hấn, chỉ một phen tiếp xúc này, liền có thể đủ đoán ra nguyên do trong chuyện này đi.

“Ha ha.” Long Hành Phong cười nhìn Cố Thanh Ảnh: “Không biết Ninh vương gia có tán thành chuyện này không?”

“Cực kỳ vui lòng.” Cố Thanh Ảnh cũng cười.

Hai người mời nhau mà đi.

“Vị Vương tướng quân này thật sự là kỳ quái.” Nhìn bóng lưng hai người kia, Nhị Tuyết gãi gãi đầu: “Thật giống như chủ nhân hoàng cung này vậy.”

Thất Nhân cười cười, xem ra Long Hành Phong kia quả thật là hoàn toàn không thu liễm rồi. Liền lần đầu gặp mặt thì Nhị Tuyết đều có thể nhìn đi ra chỗ không tầm thường của nơi này.

“Đúng rồi, tiểu muội, Nhược Thủy đâu?” Nhị Tuyết nhìn về phía Thất Nhân: “Hấn không phải là ở chung một chỗ với các người sao?”

Thất Nhân im lặng cùng Hải Đường liếc mắt nhìn nhau, mới vừa rồi hai người không phải đã gặp rồi sao? Nhị ca này của nàng không phải nhìn chăm chăm vào người ta à? Không ngờ như thế vẫn còn không có nhận ra đây.

“Nhị ca, người có phát giác nữ quan bên cạnh nữ đế có gì đặc biệt hay không?” Thất Nhân mở miệng, đang suy nghĩ nên báo cáo tin tức về Nhược Thủy như thế nào với Nhị Tuyệt.

“Nàng sao?” Nhị Tuyệt gật đầu: “Ta mới vừa rồi tổng cảm thấy ở trên người nàng kia thấy bóng dáng của Nhược Thủy.” Vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, Nhược Thủy là người Nam Vũ mà.”

Thất Nhân vui mừng gật đầu, xem ra Nhị Tuyệt là hiểu được. Mặc dù Nhị Tuyệt là một cây gân, nhưng đầu mối đã rõ ràng như vậy, hẳn vẫn nên tự mình linh ngộ lấy.

Nào biết câu tiếp theo của Nhị Tuyệt thẳng tắp khiến cho Thất Nhân cùng Hải Đường thiếu chút nữa ngã xuống tới.

“Chẳng lẽ, nữ quan đó chính là muội muội của Nhược Thủy?” Giống như vui mừng cực độ.

Thất Nhân im lặng hỏi ông trời, Cơ Y Duệ là một nhân vật thông minh tinh tuyệt đến cỡ nào, tại sao Nhị Tuyệt là đệ đệ ruột mà lại không thừa hưởng chút tế bào nào thế? Chẳng lẽ là tế bào thông tuệ toàn bộ đều vào đầu Cơ Y Duệ? Thất Nhân cực kỳ hoài nghi.

“Ta đi tìm nàng.” Thấy Thất Nhân không bác bỏ, Nhị Tuyệt cho là mình nói trúng, đứng dậy, liền muốn đi ra ngoài: “Muội muội của Nhược Thủy, ta phải hảo hảo câu thông cùng nàng.”

Giống như gió lốc liền xông ra ngoài.

Thất Nhân đưa tay cũng không còn kịp bắt được. Phủ trán thở dài, thôi, cùng hẳn giải thích chuyện của Nhược Thủy cũng rất phiền toái. Chẳng bằng để cho chính hắn đi hỏi Nhược Thủy.

“Thích muội, người không nên khổ sở.” Thất Nhân thở dài một phen vào trong tai Lâm Duẫn Chi thay đổi hoàn toàn, chỉ cho là Thất Nhân vì Vân Lãm mà hao tổn tinh thần: “Nếu như nơi này khiến uội thương tâm, vì huynh liền lập tức dẫn muội rời đi.”

“Cái gì?” Thất Nhân kinh ngạc giương mắt nhìn Lâm Duẫn Chi đối diện đang mang một bộ mặt Quan Âm Bồ Tát. Tên ngốc này, lòng tốt cũng quá tràn lan đi. Đối với mình tốt như vậy, lại không sợ Hồ Điệp Nhi ghen sao?

Đảo mắt một cái, quả nhiên, vẻ mặt Hải Đường đang bị đè nén bùng lên chén rượu nhỏ uống.

“Lâm công tử cũng tới a!” Thanh âm ôn hòa từ bên ngoài phòng truyền đến, người nhảy vào chính là Vân Lãm.

Lâm Duẫn Chi cau mày. Hẳn biết Dực Vương gia người này hùng tài đại lược, có dũng có mưu, là một đế quân nhân tài khó được. Từ nay về sau vua của Thiên Diễm, ngoài hẳn ra không có người khác.

Nhưng hẳn thật sự là không rõ Dực Vương gia này. Ngày đó, hẳn đã thấy tận mắt qua, nam nhân ôn hòa như vậy vì Thất Nhân mà giận dữ với cung đình của Thiên Diễm, sao thời gian mới không bao lâu, lại ra chuyện hươu thê tái giá?

129. Chương 129: Uống Rượu Gặp Tri Kỷ

Edit: Aquarius8713 Beta: Tiểu Tuyền

“Dực Vương gia,” Lâm Duẫn Chi đứng dậy, vẻ mặt cảm giận bất bình: “Ngài tới đúng lúc. Thích muội của ta có sai lầm gì, lại để cho người đưa ra một tờ hưu thê?”

Tên ngốc này. Thất Nhân vỗ trán, thật là tự dưng đem bản thân đụng vào họng súng Vân Lãm kia làm gì a....

Quả nhiên, Vân Lãm đi mấy bước thông thả tới đây, làm như ôn hòa đầy mặt, một chưởng đánh vào trên bả vai của Lâm Duẫn Chi: “Đã lâu không gặp, Lâm công tử.”

Lâm Duẫn Chi bàn chân mát thẳng bằng, hẳn là bị đánh ngồi xuống. Sững sờ nhìn Vân Lãm, trong lòng thì khen hảo công phu. Cả người hẳn đều bị đánh đến đau tê dại.

Trong nháy mắt, lại thần sắc run sợ, bây giờ không phải là lúc cảm thán: “Dực Vương gia, người. . . .”

Vân Lãm một câu cắt đứt: “Lâm công tử, rượu ngon trên quý này là được ủ cả trăm năm của vương cung Nam Vũ, cũng không thể bỏ lỡ, tiểu vương trước mời người.” Bưng lên chén rượu nhỏ, liền đưa cho Lâm Duẫn Chi.

Lâm Duẫn Chi phản xạ có điều kiện tính nhận lấy: “Dực Vương gia khách khí.” Trong nháy mắt liền giật mình, hiện tại cũng không phải là lúc uống rượu. Sắc mặt tiếp tục nghiêm túc: “Dực Vương gia, người. . . .”

“Lâm công tử, những thứ này đều là món ngon đặc sắc của cung đình Nam Vũ, tới nếm thử!” Vân Lãm lại giống như tràn đầy nhiệt tình, đẩy tới một bàn đầy món ăn.

Lâm Duẫn Chi thẳng tính như thế nào, lúc này lại bị Vân Lãm nhiều lần cắt đứt, hiểu được cử động của người này đúng là cố ý.

Lập tức càng thêm tức giận. Phía trước bội tình bạc nghĩa, bây giờ còn có thái độ tùy tiện như vậy. Cho dù Thích muội có thể nhịn, hẳn cũng không có thể nhịn.

Vỗ án, một mạch dựng lên.

Khiến cho Thất Nhân một bên xem diễn một bên thưởng thức thức ăn ngon cũng phải giật mình, vội vàng đỡ lấy bát đĩa tâm trước mặt.

Lại nghe Lâm Duẫn Chi tức giận dâng trào nói: “Thích muội, vi huynh lập tức dẫn người rời đi! Lý do này, không hỏi cũng được!”

Gì? Thất Nhân ngạc nhiên ngẩng đầu, tại sao lại xả đến trên người nàng rồi?

Trong lúc nhất thời, không ai nói chuyện.

Vân Lãm đáy mắt lạnh lạnh.

Chỉ nghe “phanh” một tiếng, Hải Đường đứng dậy, ném chén rượu nhỏ xuống: “Hừ.” Hung hăng liếc nhìn Lâm Duẫn Chi một cái, xoay người, tông cửa xông ra.

Lâm Duẫn Chi sững sốt, nhìn một chút chén rượu nhỏ vỡ trên đất, có chút lúng ta lúng túng: “Nàng sao vậy?”

Thất Nhân thở dài, tên ngốc này, còn không biết mình chọc cho lật ra bao nhiêu bình dấm chua nữa. Đồng tình nói: “Đại ca, nhanh đuổi theo đi! Nhanh giải thích với Hải Đường!”

Lâm Duẫn Chi trợn to hai mắt, đột nhiên hiểu rõ ra. Nhấc chân, đi đuổi theo Hải Đường. Rồi lại bỗng nhiên dừng bước: “Thích muội, vậy còn muội. . . .” Có chút do dự nhìn Vân Lãm.

“Ta không sao.” Thất Nhân phát phát tay: “Đại ca, nhanh chóng đuổi theo Hải Đường đi!” Nếu thật không đuổi theo người sẽ mất nương tử đó.

Lâm Duẫn Chi lúc này mới yên tâm đi ra ngoài sảnh, vượt qua bóng lưng xinh đẹp đằng trước kia.

Chỉ trong chốc lát, cả bàn người tất cả đều tản đi, chỉ còn lại có hai người Thất Nhân cùng Vân Lãm.

Thất Nhân ngẩng đầu nhìn Vân Lãm một cái, bật cười: “Tất cả đều đi, làm sao bây giờ?”

Vân Lãm đứng dậy, cầm lấy thìa vàng nhỏ, lấy một chén đồ ăn Thất Nhân thích, đưa tới, thay đổi chén rượu nhỏ trước mặt Thất Nhân, chỉ phun ra hai chữ: “Ăn cơm.”

Cho nên, một cuộc thịnh yến chiêu đãi sứ giả của Thiên Diễm biến thành bữa ăn chung ẩm áp hồi lâu rồi chưa từng có của hai vợ chồng.

Ngày xuân, trời trong nắng ấm.

Nhất là sau khi chắc bụng, ở nơi hoa thơm cỏ biếc của biệt uyển hoàng cung mà đi tản bộ, tâm tình tất nhiên vui vẻ, sáng khoái.

Thất Nhân chấp tay chậm rãi bước, chợt thấy cách đó không xa bên trong đình bát giác, Phượng Lai một thân áo bào màu vàng, đang tự rót rượu uống một mình, tất cả cung nhân đều đứng cách xa xa đợi ở bên ngoài.

Thất Nhân cười khê, bước nhanh đi lên.

Ngoài đình Bát giác, liền bị cung nhân chặn lại: “Phu nhân, bệ hạ hiện tại không gặp bất luận kẻ nào.”

Thất Nhân nhìn về phía bóng lưng của Phượng Lai, cao giọng nói: “Bệ hạ, rượu ngon của Nam Vũ quả thật hấp dẫn, tiểu phụ nhân thực tại uống qua liền nghiện, có thể ban thưởng cho tiểu phụ mấy chén nữa hay không?”

Phượng Lai không quay đầu lại, chỉ phát phát tay: “Để cho nàng tới đây đi.”

“Bệ hạ, ngày đại hỉ, một người làm gì mà buồn bực uống rượu?” Thất Nhân không khách khí, ngồi xuống đối diện với Phượng Lai. Giơ tay, liền lấy ra chén rượu nhỏ trong tay của Phượng Lai, rót ỳnh.

Phượng Lai híp híp mắt, nhìn nàng: “Người thật đúng là không có một chút tự giác mình làm khách nha.”

Thất Nhân giơ lên chén rượu nhỏ, từ từ nhấp nhĩ thưởng thức: “Tiểu phụ nhân cùng bệ hạ đã quen thuộc như vậy, còn cần phen khách sáo lễ số kia làm chi?”

Phượng Lai không hề để ý đến nàng nữa, buồn buồn tiếp tục cúi đầu uống rượu.

Thất Nhân liếc nàng một cái: “Bệ hạ, nếu không tiểu phụ nhân nghe ngài tâm sự một chút nhé.”

Đôi mắt băng mặt lạnh của Phượng Lai, không có phản ứng.

“Hàn huyền cái gì đây?” Thất Nhân quơ quơ chén rượu nhỏ, lẩm bẩm nói: “Vậy nói một chút chuyện vui về cùng yêu thích của bệ hạ vậy.”

Phượng Lai nhăn nhú mày, đảo mắt nhìn về phía Thất Nhân, nữ nhân này quả thật là càn rỡ.

“Bệ hạ đối với đề nghị này của tiểu phụ nhân quả thật là cảm thấy rất hứng thú.” Thất Nhân mỉm cười.

“Trẫm vô tình.” Phượng Lai phun ra một câu.

“Vô tình lại làm sao đến hận?” Thất Nhân liếc mắt nhìn Phượng Lai. Thật ra thì trong đáy lòng nàng còn có hảo cảm đối với Phượng Lai. Ngày đó trong tửu lâu Phượng Lai ở thôn trên núi, nghe thấy phen lý luận bình thường kia của Phượng Lai, nàng có thể hiểu được so sánh với lòng người khác, nàng hẳn là linh lung bất phạm. Nếu một nhân vật tuệ căn mười phần như vậy vì quyền lực phân tranh mà cuối cùng biến thành giống Vân Lam, thì thật là đáng tiếc.

Phượng Lai tay cầm chén rượu nhỏ dừng một chút, ngửa đầu, lại đem rượu mạnh uống một hơi cạn sạch, nặng nề để chén rượu nhỏ xuống: “Đúng! Trẫm là hận! Hận Long Hành Phong! Hận ngôi vị hoàng đế này! Hận quyền lợi này!” Lại nhìn về phía Thất Nhân: “Trẫm hận người cùng Dục Vương gia!”

Thất Nhân nhú mày. Hận nàng làm chi?

“Nam Vũ từ trước đến giờ nữ nhân Phượng gia chuộng để vị, Long gia còn lại là vì bảo vệ nữ đế mà tồn tại. Long gia đời đời trung lương, đến đời này lại càng lấy Long Hành Phong làm người nổi bật. Người nọ thiếu niên được phong làm Vương tướng quân, khi đó cũng là một người nhiệt huyết, là người trầm từ nhỏ nhất tin tưởng vào. Nhưng mà người nọ bởi vì hoàng quyền này, khiến cho trầm mất đi lòng tin gây dựng từ nhỏ.”

Vừa nói, Phượng Lai cười như điên: “Buồn cười! Quá buồn cười! Trẫm coi hẳn như một người bạn trong cuộc đời này, mà hẳn, lại nguyện làm bạn cùng quyền lực. Ha ha!” Bưng lên chén rượu nhỏ, lại uống liền ba chén.

Thất Nhân nhú nhú mày: “Không phải người nào cũng như vậy. Chỉ có thể nói người nam nhân mà người nhận định kia bản thân có vấn đề.”

“Đúng! Người nói rất đúng, không phải người người đều như vậy.” Phượng Lai vỗ cái bàn, thẳng ngoắc ngoắc nhìn thẳng về phía Thất Nhân: “Cho nên ta càng thêm hận các người. Nếu không phải các người xuất hiện ở trước mặt của ta. Nên để ta làm người vô tình vô dụng để sống sót mới đúng.”

Lúc này thần trí đã có chút mơ hồ, không còn là “Trầm” cao cao tại thượng, nói cũng dần dần nhiều hơn.

Thất Nhân uống cạn rượu rồi nói: “Người như thế không phải là hận, là hâm mộ, là hướng tới.” Nếu nói để vương, thường vẫn bị đè nén tình cảm chân thật của mình, cho nên, dù nàng ấy có tài năng cũng không rõ tâm tình của mình sao?

“Hâm mộ?” Phượng Lai cười một tiếng: “Đúng! Là hâm mộ! Cho nên khi đó, ta lệnh cho Nhược Thủy cho Dực Vương gia uống ‘bảy ngày say’ kia, lúc ấy ta thật sự muốn chiếm người nam nhân này ỉn dưng.”

Thất Nhân ở trong bụng giật thót, nhưng vẫn bình tĩnh rót đầy rượu ỉn. Nàng vẫn lấy làm kỳ quái, Phượng Lai vì sao phải dùng biện pháp kịch liệt như vậy mang Vân Lãm đi. Nếu nói là muốn cùng Vân Lãm liên thủ đối phó Vương tướng quân, nói thẳng ra là được, nhưng ngày đó nàng ta cũng hành động lén lút lút như vậy. Thì ra là trong lòng nàng ta, khoảnh khắc đó, là bóng tối đã chiến thắng lý trí.

“Ta thậm chí gọi tiểu nhị chuẩn bị xong vong tình tán. Chỉ cần để cho Dực Vương gia ăn vào, thì sẽ quên mất hết thấy thâm tình trải qua, cả người, cả con của các người, mà khi hẩn tỉnh lại sẽ yêu nữ nhân nhìn thấy đầu tiên.”

Thất Nhân lại đem rượu uống hết, trong lòng trong nháy mắt căng thẳng. May mắn. may mắn. Nếu như Phượng Lai dám làm như vậy, như thì hôm nay sẽ là một phen tình cảnh làm lòng người lạnh như thế nào?

“Dực Vương gia kia đối với người si tình như vậy, ta nghĩ, nếu thật để cho hẩn uống xong Vong Tình Tán, ta cũng sẽ giống như người, nhận được tình cảm của hẩn. Nhưng mà. Không biết tại sao, cuối cùng một khắc kia, ta thế nhưng quỷ thần xui khiến dừng tay. Ha ha.” Cầm bầu rượu lên, ngậm lớn uống vào. Tựa hồ bên trong không phải là rượu, mà là trà thôi.

“Cám ơn.” Thất Nhân để xuống chén rượu nhỏ, bình tĩnh nhìn về phía Phượng Lai. Nếu muốn người đó ở bên cạnh, làm thì cứ làm, như thế nào lại ở bước cuối cùng dừng tay? Rốt cuộc nàng không có nhìn lầm người, Phượng Lai sao có thể là một nữ tử bình thường.

“Ha ha, đại khái so với nhận được người nam nhân kia, ta càng muốn xem kết cục tình cảm của hai người các người như thế nào. Có phải giống như lúc trước hay không, tín nhiệm lẫn nhau, đến chết cũng không đổi.”

“Kết quả?” Thất Nhân mỉm cười.

“Rất tốt! Ít nhất cho tới bây giờ, rất tốt! Nghe được tin tức đám cưới của hẩn cùng với ta, người cũng không nghi ngờ hẩn! Mà hẩn, cũng không có bởi vì bất kỳ ích lợi nào buông bỏ người.”

Thất Nhân trong lòng dậy sóng, thì ra Vân Lãm nói cho nàng trong đó còn bỏ sót một đoạn như vậy. Phượng Lai thật sự là lấy thân phận của nàng là nữ đế Nam Vũ hấp dẫn Vân Lãm.

Nếu là người bên cạnh, gặp phải chuyện tốt thế này, chắc là sẽ không do dự mà quyết định.

Chỉ tiếc, người nọ là Vân Lãm.

Phượng Lai nâng lên bầu rượu, lão đảo đứng lên: “Phu nhân, ta kính người! Kính người có một phu quân tốt, kính sự thâm tình của các người, kính sự tín nhiệm của các người.” Ánh mắt đã mờ mờ lung lung.

Thất Nhân cầm bầu rượu lên, cũng đứng dậy: “Tốt! Bệ hạ, liền vì tấm lòng sáng sủa này của người, ta hôm nay liều mình theo quân tử, cùng người say, lại có ngại gì?”

Người này, là đế quân, trong ngày thường lại muốn ở cùng, sao dám tìm người nào đi nói những lời nói này?

Vì nguyên do, lời này là nói từ đáy lòng, nàng cũng là lần đầu nói ra.

Chỗ cao, cho tới bây giờ đều cô quạnh đơn độc.

“Tốt! Hôm nay chúng ta liền không say không về!” Phượng Lai khó được lộ ra nụ cười, đơn thuần xinh đẹp như tiên nữ đạp hoa sen mà đến.

Long Hành Phong a Long Hành Phong, bởi vì người, ta lại hiểu sai lầm tình cảm trên thế giới này. Hiện tại sau năm năm, ta rốt cục tìm ra đáp án mà ta muốn. Như vậy, lần này, đối với người, ta tất sẽ không còn cảm thấy khó xử, hạ thủ lưu tình cái gì nữa.

“Keng!” Bầu rượu bằng bạc đụng vào nhau cạ chén.

Bên trong đình bát giác, hai nàng, một quần áo vàng chói mắt, một áo tơ trắng lốm đốm, mỗi người mỗi vẻ nhưng đều tao nhã. Mọi tim mở phổi, rượu gặp tri kỷ, rất sướng khoái.

Nhưng mà cung nhân ngoài đình thì hai mặt nhìn nhau, bệ hạ của bọn họ, khi nào thì hào sảng vui vẻ tràn trề như vậy?

Nước vờn quanh ở ngoài đình bát giác nhẹ nhàng gợn, ở dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, phát ra ánh sáng chói mắt, thỉnh thoảng có con ếch “ộp ộp” kêu lên nhảy qua, chim chóc trên cây cũng không cam chịu tịch mịch kêu lên mấy tiếng.

Gió nhẹ ầm ập lướt qua, phiêu tán mùi rượu trong đình.

Uống xong rượu, hai người ngã trái ngã phải gục ở trong đình bát giác.

“Người không được a, một chút như vậy Nắc. Liền đã say sao? Nắc!” Thất Nhàn nheo lại mắt, như muốn thấy rõ Phượng Lai đằng trước đã biến thành năm đầu.

“Ai nói ta không được?” Phượng Lai thoáng cái liền nhảy bật lên, nhưng lập tức xụi lơ xuống: “Ta còn có thể. Có thể nữa uống.”

“Dừng! Còn có thể. Nắc. Mới là lạ.”

.

Cảnh này đang rơi vào trong mắt hai người chấp tay đi tới .

“Các nàng đang làm cái gì vậy?” Giọng của Vân Lãm lạnh như sương.

Cố Thanh Ảnh nhú nhú mày: “Thật giống như uống rượu say.”

“Ồ nháo!” Vân Lãm lắc lắc tay áo: “Nàng tại sao có thể uống nhiều như vậy?”

Nàng? Cố Thanh Ảnh quái dị nhìn hấn. Là chỉ người nào?

Hai người không để ý cung nhân ngăn trở, chạy tới bên trong đình bát giác.

“Cái gì? Vân Lãm, ta làm sao thấy được chàng thế? Cũng là đến uống rượu cùng Phượng Lai sao?” Thất Nhàn ngẩng đầu nhìn bóng người Vân Lãm mơ hồ, đầu đã bắt đầu hoảng loạn.

Vân Lãm ngồi xổm xuống, nâng đầu của nàng lên: “Nàng đi theo uống gì?” Trong lời nói có tia trách giận.

“Ngô. Ngô.” Thất Nhàn mí mắt đã bắt đầu đánh nhau, mồm miệng không rõ.

“Người.” Bên kia, Phượng Lai xem một chút Cố Thanh Ảnh đi tới trước mặt mình, đánh giá một hồi lâu, mới chỉ vào hấn cười nói: “Người. Tên gốc bị bò cười.”

Khóe miệng Cố Thanh Ảnh co quắp giật giật, xấu Phượng này thật là say cũng không quên một màn thảm nhất chết tiết kia.

“Ha ha. Người nha, thực là người thú vị mà ta gặp được. Chịu đỡ ba đao vì bằng hữu.” Ngô. Mặc dù có lúc ngu dần một chút.” Phượng Lai tiếp tục trong lúc thần trí không rõ ràng.

Cố Thanh Ảnh nhú mày, xấu Phượng này, là đang khen hấn sao?

Quay đầu lại nhìn Vân Lãm một chút, người nọ đang đỡ Thất Nhàn, chuẩn bị ôm lên đi.

Cố Thanh Ảnh không nhin được mắt nhảy nhảy lên, người này quang minh chánh đại như vậy mà ôm Thất Nhân, là sợ người khác không biết hẳn cùng với xấu Phượng đang diễn trò sao?

Đột nhiên cảm thấy đạo ánh mắt bất thiện kia, lơ đãng quét qua chỗ tối kia một cái, gật đầu.

Cố Thanh Ảnh công Thất Nhân lên: “Ta đây đưa phu nhân đi về trước.” Giẫm chân tại chỗ liền đi ra ngoài đình.

Ánh mắt Vân Lãm theo thân ảnh Thất Nhân đổi góc đi, lúc này mới đem ánh mắt thu trở lại. Xem một chút Phượng Lai bất tỉnh nhân sự gục ở trên ghế, Vân Lãm chào hỏi mấy cung nhân, hợp lực đem Phượng Lai khiêng đi.

Mà hẳn, vẫn như cũ chấp tay ưu nhã đi đằng sau.

Bên trong đình Bát giác, khôi phục bình tĩnh.

Sau bóng râm mờ mờ, một nam tử mặc cẩm bào hướng dương xanh thẫm thiêu chỉ vàng đi ra, trong nháy mắt, hết thấy như ngừng lại.

Lúc Thất Nhân tỉnh lại, đã là nửa đêm. Mặt trăng đã treo giữa bầu trời.

Thất Nhân dùng sức vỗ đầu một cái, chỉ cảm thấy nhức đầu gay gắt. Đưa tay, cầm lấy gối áp xuống đầu một cái. Nhắm mắt, sờ, sờ, sờ. Cảm giác kỳ lạ nên dừng lại, gối đầu này sao còn có mắt có lỗ mũi?

Quay đầu, mở mắt. Quả nhiên, là Vân Lãm đang nằm bên cạnh. Một đôi mắt đen ở trong bóng đêm lờ lờ sáng lên.

“Chàng ở đây làm cái gì?” Liếc hẳn một cái, giơ tay tiếp tục tự chụp đầu mình.

Hai tay lập tức bị một bàn tay mềm nhẹ bao lấy, cũng không trả lời câu hỏi: “Uống nhiều như vậy, không đau mới là lạ.” Vừa nói, bàn tay ấn lên huyệt đạo trên đầu Thất Nhân, nhẹ nhàng xoa bóp.

Thất Nhân nhú mày. Cho nên, hẳn là đặc biệt vội tới xoa bóp cho nàng sao.

“Liều mạng uống rượu như thế làm cái gì? Rượu kia mạnh, uống bị say thì làm sao bây giờ?” Nam nhân đang xoa bóp không quên khiển trách một phen.

“Vẫn là do vị hôn thê kia của chàng. . . .” Bất gặp Vân Lãm trừng mắt liền sửa lại miệng: “Ta xem Phượng Lai là thật muốn say một hồi như vậy, liền đi theo nàng.” Thở dài, “Thật ra thì, nếu như Long Hành Phong kia cùng Phượng Lai đều là ở gia đình bình thường, hiện tại còn cần phiền não này sao.”

“Chuyện của người khác quan tâm làm cái gì?” Vân Lãm lại giận một tiếng.

“Ai! Tối chỗ nào sẽ tìm được một người như chàng cho Phượng Lai đây. . . .” Đột nhiên, trong đầu lóe ra một bóng người. Đảo mắt, sắc mặt có chút quỷ dị: “Lão gia, chàng nói, Ninh vương gia cùng Phượng Lai xứng hay không?”

Vân Lãm tức giận nhìn nàng một cái: “Quan tâm xứng duyên ương cái gì?”

Bên kia, trong tấm cung của nữ đế, một người khác trong sự kiện say rượu trong đình bát giác lúc này còn đang ngủ mơ.

Giường ngọc ẩm, chăn thêu vàng, chén nhỏ lưu ly, dạ minh châu. Hết sức có tư thế đế vương hoa lệ.

Một bóng đen thông thả đi tới bên giường lớn, trong đôi mắt nâu tia nhu tình tiết lộ đi ra ngoài.

Đưa tay, định nâng lên khuôn mặt của Phượng Lai. Nửa đường thì bỗng dừng lại, rút trở về.

“Phượng Nhi, là người ép ta. . . .” Người này làm như cực kỳ bất đắc dĩ, khẽ thở dài. Tinh quang đặt lên nhu sắc, chiếm hết cả con người.

Ánh mắt lại biến về trong trống lạnh lùng nhìn người trên giường giống như ánh trăng tối nay, xoay người, kiên định đi ra ngoài.

Khi hẳn từ bên trong điện bước ra trong nháy mắt, người trên giường bỗng nhiên mở mắt. Một giọt nước mắt, theo khóe mắt đi ra ngoài.

Long Hành Phong, đây là ta vì ngươi lưu lại một giọt nước mắt cuối cùng. Vì ngươi từng cho ta tình cảm dịu dàng, dù chân tình ngươi từng đưa ra. Từ đó, ta với ngươi, chỉ có một người tồn tại.

Ngoài điện trong tầng tầng lá cây của một gốc cây đại thụ trăm năm, người có mỹ danh Cố Thanh Ảnh đang ngắm cảnh.

Trong miệng ngậm một cọng cỏ nhỏ, chống đầu, nhìn Long Hành Phong về mặt tối tăm từ trong trong điện đi ra. Rồi lại liếc nhìn một cái về phía bên trong điện gần nắp giống như ban ngày.

Cộng thêm vào ban ngày vị Vương tướng quân này giải thích, lại liên tưởng phản ứng của Vân Lãm cùng Thất Nhân.

Rất nhiều chuyện trong lúc này nhất thời liền sáng tỏ.

“Phụt” một tiếng, phun ra cọng cỏ xanh miết trong miệng, tung người, xuyên qua tầng tầng xanh biếc bên trong, liền muốn đi tìm Vân Lãm.

Xem ra, trong hoàng cung Nam Vũ này, cũng là nguy cơ trùng trùng. Đầy đủ mọi thứ, đều phải một lần nữa xem xét mới được.

“Ninh vương gia hướng ngoại sảng lãng, nghĩa khí ngay thẳng, thông tuệ tuyệt đỉnh.” Một bên này, Thất Nhân còn đang tích cực tham thảo cùng Vân Lãm, Cố Thanh Ảnh có xứng đôi cùng Phượng Lai hay không. Lúc này, đang thu gom ưu điểm của Cố Thanh Ảnh.

Vân Lãm nghe, con người càng lúc càng lạnh. Hắn cho tới bây giờ không có nghe Thất Nhân nói ra ưu điểm của mình đâu. Lần đầu tiên nghe được, lại là thê tử nhà mình đếm ưu điểm nam nhân bên cạnh mình. Trong lòng, lập tức bắt đầu không được tự nhiên. Cho dù nam nhân kia là bằng hữu chi giao tốt của mình cũng không được.

Đứng dậy, ngăn ngừa cái miệng nhỏ còn đang lải nhải kia.

“Ngô. Ngô.” Thất Nhân trợn mắt, tại sao lại tới?

Nam nhân kia đang gặm được hương thơm ngọt ngào. Chắc chắn, cái miệng nhỏ này vẫn là dùng để ăn tốt lắm, so sánh với từ nơi nào nghe được ưu điểm của nam nhân khác tốt hơn nhiều.

Nhiệt độ bên trong nhà, trong nháy mắt dâng cao.

“Đại tẩu, đại tẩu!” Cũng đang lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cực kỳ nhẹ nhàng: “Vân Lãm ở nơi này sao?”

Chính là Cố Thanh Ảnh mà Vân Lãm đang không muốn nhắc đến.

Vân Lãm không có ở trong điện Vương phu, nghĩ đến, cũng chỉ có thể ở chỗ của Thất Nhân. Hắn lúc này mới đến tìm.

Chuyện tốt đang làm một nửa, nam nhân kia lúc này vẻ mặt buồn bực nâng lên con ngươi. Tại sao lại là tiểu tử kia? Nam nhân mà nương tử nhà mình thì thậm chí đêm lại xuất hiện, tới cắt đứt chuyện tốt của mình, có thể không buồn bực sao?

Thất Nhân nhìn nam nhân trước mắt con ngươi oán hận: “Xì” một chút vui vẻ: “Dực Vương gia, có người tìm chàng nha. Chuyện này, sau lại tiếp tục đi.” Một ngày trước, là Hải Đường tới cắt đứt, tối nay, Cố Thanh Ảnh lại tới nữa. Quả thật là ngày ngày không thuận nha.

Mỗi nam nhân muốn cúi đầu, hung hăng mổ trên mặt nữ nhân, đang nhìn có chút hả hê vui sướng khi người gặp họa.

Lúc này mới đứng dậy, mặc quần áo, lắc mình bước ra ngoài.

Ngoài phòng, Cố Thanh Ảnh đang đợi.

Nhìn bóng lưng Vân Lãm đứng trước so sánh với ngày thường càng thêm lạnh, Cố Thanh Ảnh hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ của Vân Lãm.

Trong một gian phòng khác Hải Đường dùng sức đâm trên giường, cười lệch cả miệng, Ninh vương gia đáng thương, sợ là lúc này đã bị ca ca đông thành băng khối.

130. Chương 130: Mẫu Tử Vô Lương

Edit: Aquarius8713

Thiên Diễm sứ giả đã tới, mang theo thánh ý của hoàng gia Thiên Diễm, cho nên, hôn lễ liền ra roi thúc ngựa mà chuẩn bị.

Long Hành Phong cũng cùng Thất Nhân “vô tình gặp gỡ” qua mấy lần, khiến cho Thất Nhân tứ lạng bạt thiên cân lánh ra. Bởi vì Vân Lãm nói hết thấy đều đã an bài thỏa đáng. Vậy nàng liền không lẩn vào, mừng rỡ vì được thanh nhàn.

Nhưng mà Cố Thanh Ảnh, những ngày gần đây cùng Vương tướng quân kia đến gần nhiều hơn, xưng huynh gọi đệ, rất thân thiết.

Hết thấy giống như gió êm sóng lặng, nhưng mặt ngầm lại là gió nổi mây phun.

Cho đến lúc sứ giả của Bắc Hãn tới, mới đưa hết thấy mâu thuẫn đẩy tới đỉnh. Bởi vì người Bắc Hãn phái tới, chính là thái tử Bắc Đường Tấn.

Yến hội, từ trước đến giờ là hết sức ồn ào, cực kỳ hoa lệ. Huống chi là tam quốc ở trong một yến hội.

Lúc này, là do nữ đế Nam Vũ thiết yến, chiêu đãi sứ giả của hai nước.

Phượng Lai ngồi lên chủ vị, Vân Lãm, Bắc Đường Tấn ngồi hai bên.

Bắc Đường Tấn giọng cao chén rượu nhỏ lên, mặt lộ vẻ mỉm cười, cất cao giọng nói: “Bổn vương chúc bệ hạ cùng Dực Vương gia trăm năm hòa hợp.” Quét qua Vân Lãm một cái, híp híp mắt.

Tình hình ở Nam Vũ, đã được thám tử hãn phái đến Nam Vũ truyền đạt cho hãn tình huống đại khái. Hãn tự nhiên là biết chỗ ảo diệu của triều đình Nam Vũ.

Nữ đế cầm quyền, nhưng mà Vương tướng quân lại nắm thực quyền. Hai người trong phòng này có mâu thuẫn, người sáng suốt đều có thể nhìn ra đi.

Nhưng mà, đối với hãn mà nói, thật vừa lúc. Nam Vũ cùng Thiên Diễm nội bộ càng loạn, Bắc Hãn hãn liền có thể đủ đắc lợi.

Hãn đang suy nghĩ, có nên đem ao nước này quấy đến loạn hơn một chút hay không.

Phượng Lai cùng Vân Lãm tự nhiên là nâng chén đáp lại.

“Thái tử điện hạ đích thân đến, thực là vinh hạnh cho trăm cùng Vân Lãm.” Phượng Lai nói như thế. Liếc về phía chất lỏng phiếm ánh sáng vàng trong chén rượu nhỏ, nhú nhú mảy, đột nhiên liền nhớ lại trước đó không lâu cảnh tượng thái tử này ăn phân, trong lúc nhất thời liền hết khẩu vị.

Vân Lãm cũng không có chút vẻ kinh dị nào mà kính lại: “Đa tạ thái tử điện hạ.”

Bắc Đường Tấn thấy lại hướng về phía Thất Nhân ở bên cạnh Cố Thanh Ảnh đang một mạch uống trà xem khiêu vũ: “Bổn vương lại kính phu nhân.”

Thất Nhân tự nhiên là uống trà, lúc trước say rượu khiến cho nàng nhức đầu rất nhiều ngày. Đến bây giờ, trong bụng còn không thoải mái đâu. Đừng bảo là Vân Lãm không cho phép nàng uống nữa, chính nàng cũng đang tránh rượu này xa ba thước.

Gì? Thất Nhân ngẩng đầu, chỉ chỉ mình: “Ta? Tiểu nữ lúc này cũng không có chuyện gì đáng mừng, cần gì thái tử điện hạ kính rượu?”

“Vì sao không có?” Bắc Đường Tẩn thẳng tắp nhìn Thất Nhân: “Việc hôn sự của nữ đế bệ hạ kết thúc, bỗ vương liền lại đi Thiên Diễm cầu hôn. Vậy phu nhân cho rằng chuyện này chẳng lẽ không đáng mừng?”

Thất Nhân nghe thấy Bắc Đường Tẩn nói vậy, lập tức bị lời này giống như sấm sét kinh trụ. Người này, còn không có buông tha cho nàng sao? Khiến cho hắn ăn nhiều đau khổ như vậy, hắn làm sao lại không biết khó mà lui đây? Thật đúng là tiểu cường đánh không chết nha.

Không biết, có phải đồ càn không chiếm được thường thường càn không muốn bỏ hay không? Đối với Bắc Đường Tẩn mà nói, Thất Nhân chạy trốn khỏi hoàng cung Bắc Hãn, còn sinh sôi mang đến một phen kiếp nạn kia cho Hoàng Đình, tội vốn nên là thiên đạo vạn quả. Nhưng mà hắn lại không hận được Thất Nhân. Ngược lại càng cảm thấy cô gái này rất đặc biệt, phần gan dạ sáng suốt kia, phần trí khôn kia có thể nào bị mai một chứ? Cô gái này, nên cùng hắn đứng chung một chỗ, quan sát thiên hạ mới đúng.

Khóe miệng Cố Thanh Ảnh liền co giật, ánh mắt trộm dò xét Vân Lãm, quả nhiên khí tức trên thân kia chợt băng chợt lạnh, rất hiển nhiên, đang cố gắng đè nén cơn giận của mình.

Lập tức, cười lên sang sảng: “Thái tử điện hạ thật là có lòng. Nghe nói điện hạ trước đây bị người ám toán, thân trúng kỳ độc. Nhìn điện hạ lúc này, hồng quang toả sáng, sức sống bừng bừng như có thần giúp, quả thật là quý nhân có phúc tướng.” phút chốc đem đề tài chuyển ra.

Nếu để cho Bắc Đường Tẩn này nói tiếp, vậy còn có chuyện nữa. Vân Lãm tất có lửa cháy. Vốn là lần trước Bắc Đường Tẩn cướp đi Thất Nhân, cuối cùng lại còn sống tới đây, đã khiến cho trong nội tâm Vân Lãm sinh sôi khó chịu. Chỉ là, lúc ấy là ở trên địa bàn Bắc Hãn của hắn, trọng yếu hơn là muốn cứu đi Thất Nhân, Vân Lãm mới có thể thả Bắc Đường Tẩn một con ngựa.

Lúc này Bắc Đường Tẩn lại nhắc đến chuyện xưa, còn làm trò trước mặt Vân Lãm, đây không phải là tự muốn ăn đòn sao?

Bắc Đường Tẩn nghe vậy, làm như xấu hổ cười mấy tiếng, không có nói nữa, bưng lên chén rượu nhỏ liền uống lên một ngụm rượu buồn bực.

Chuyện này, là chuyện cười của người khác, nhưng là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của hắn. Nhớ ngày đó, sau khi hắn tỉnh lại, bất kể đi tới nơi nào của Hoàng Đình, cũng có thể nghe được cung nhân sau lưng hắn bàn luận xôn xao, hơn nữa giống như đối với hắn nhượng bộ lui binh. Hắn cực kỳ buồn bực, sau lại rốt cục không nhịn được, bắt được một cung nhân ép hỏi. Thế mới biết thứ dùng để giải độc ỉn là cái gì.

Thật là cực kỳ hoang đường. Lại để cho hắn đường đường là một thái tử điện hạ đi ăn cái gọi là âm khí của nam đồng Khụ khụ. Đừng để cho hắn tìm được ba kẻ giả tiên đạo kia, nếu không.

Nghĩ tới, Bắc Đường Tẩn nắm chén rượu nhỏ trong tay càng ngày càng chặt. Trong mắt chợt lóe lên ngoan lệ.

Quý nhân có phúc tướng sao? Một bên, đám người Hải Đường, Nhị Tuyết không nhịn được buồn cười. Chuyện chữa bệnh cho Bắc Đường Tẩn bọn họ có nghe Thất Nhân nói qua, lúc này lại nghe Cố Thanh Ảnh nói như thế, bất giác buồn cười.

Ngay cả Phượng Lai ghé trên cũng không khỏi ho khan vài tiếng.

Cũng khiến cho Vân Lãm từ từ bình tĩnh lại.

Long Hành Phong quét mắt mọi người một vòng, khóe miệng có vẻ cơ sấu. Vị vương phi trước kia của Dục Vương, lại được Bắc Hãn thái tử yêu thích như vậy, thật là có thể lợi dụng.

“Vương tướng quân, ngài nên tới kính thái tử điện hạ!” Một cái thâm trầm này của Long Hành Phong tất nhiên chạy không khỏi đôi mắt chú ý của Phượng Lai.

Long Hành Phong ngầm muốn cùng Thiên Diễm đứng chung đường, nàng biết. Bởi vì hắn tìm Cố Thanh Ảnh.

Lúc này người Bắc Hãn, sợ là cũng muốn cuốn vào. Bắc Đường Tẩn kia cũng không phải là người chung đụng tốt. Chỉ mong, nơi đây không nên sinh thêm khúc chiết gì là được.

Bệ hạ lên tiếng, Long Hành Phong tất nhiên đứng dậy.

Thịnh yến tiếp tục tiến hành. Ca múa nhạc trúc, mừng cảnh thái bình.

Trên ọi người nâng chén, giống như chè chén.

Thất Nhân cau mày, đột nhiên trong lòng có một trận sợ hãi.

Lại quét mắt một vòng bên trong phòng, thực là cảm thấy không thú vị, còn không bằng ra ngoài hóng mát một chút, nên liền lặng lẽ lui xuống.

Đêm lạnh như nước, cũng thấm vào ruột gan cảm thấy sáng khoái.

Thất Nhân xa xa rời đi đại điện náo nhiệt kia.

Giật giật cổ, thật sâu hô hấp một ngụm. Không khí này, vẫn là bên ngoài thật thoải mái. Không có mùi rượu tràn ngập, không có âm mưu trải rộng.

“Ngô ——” một tiếng, đột nhiên khóe mắt liếc đến vẻ bóng trắng ở cách đó không xa chợt lóe lên, kèm theo tiếng cười “Khanh khách” chói lọi.

Thất Nhân không nhịn được được kéo ra khóe mắt. Nàng đại khái là hoa mắt ừ tai đi. Chỉ là thân ảnh hiện lên có lông trắng, đó là con chó mập của nhà nàng không thể nghi ngờ. Nhưng mà người cười ở trên thân chó mập kia, nàng làm sao cảm thấy giống tiểu nhi tử nhà nàng như vậy.

Dùng sức lắc đầu. Nàng chẳng lẽ quá nhớ con trai của nhà mình rồi? Tiểu tử mập nhà nàng, hiện tại nên ở kinh đô của Thiên Diễm mới đúng. Sao có thể có thể ở hoàng cung Nam Vũ này?

“Nhân nhi.” Đang buồn bực, thình lình nghe phía sau truyền đến một tiếng gọi nhu hòa.

Thất Nhân cau mày, người nọ làm sao cũng theo đi ra?

Xoay người, quả thật là Bắc Đường Tấn.

“Thái tử điện hạ không ở trong điện chung vui cùng bệ hạ sao, đi ra ngoài làm chi?” Thất Nhân tìm băng đá trong hoa viên, ngồi thẳng xuống.

Bắc Đường Tấn lại theo đi lên: “Việc tốt trong điện kia là bệ hạ cùng Dục Vương gia. Bổng vương tất nhiên đi ra ngoài theo Nhân nhi.”

Thất Nhân cả người rét run. Tại sao tên của mình từ trong miệng hắn nói ra, lại làm người ta run run từng trận như vậy?

Lại cau mày: “Tiểu phụ cùng thái tử thật giống như không quen thuộc như thế.”

“Như thế nào không quen?” Bắc Đường Tấn ngồi xuống đối diện với Thất Nhân: “Sau này là phu lang, sao có thể không quen thuộc?” Khi hắn nghĩ đến, nếu Hách Liên Vân Lãm kia chủ động buông tha cho, vậy Thất Nhân chính là của hắn.

Mắt Thất Nhân lộ ra đáng thương, nhìn chằm chằm Bắc Đường Tấn một hồi lâu.

“Đang suy nghĩ gì?” Bắc Đường Tấn giống như mê hoặc, ôn nhu hỏi.

“Ta đang suy nghĩ thái tử điện hạ.” Mỗ nữ phun ra một câu.

Khiến cho người trước mặt không thể tin được mở to mắt, sau đó là mừng như điên.

Lại nghĩ, sau đó không đầu không đuôi nói một câu sinh sôi khiến cho Bắc Đường Tấn hộc máu.

Thất Nhân nói: “Ta đang suy nghĩ, điện hạ ngài nếu không phải là có chứng ảo tưởng hoặc chứng tự thôi miên mình, liền thật sự là đầu óc có vấn đề.” Trong miệng tuy là gọi: “Điện hạ”, nhưng mà lại không có đem cái thân phận này để vào trong mắt, còn nói ra lời đại bất kính. Hết lần này tới lần khác từ trong miệng nàng nói ra, còn vẻ vân đạm phong khinh như vậy, nhưng mà giọng nói quá bình thường, phẳng phất như đang nói một sự thật bình thường.

Một tia nụ cười đắc ý còn treo ở khóe miệng, cũng là sau khi nghe thấy lời này, ánh mắt trong nháy mắt dữ tợn. Sắc mặt kia, lập tức rối rắm giống như quỷ dị.

Thất Nhân lại làm như vô ý nói chuyện với nhau, đứng dậy, muốn rời đi.

Bắc Đường Tẫn một phát bắt được cánh tay Thất Nhân. Dùng sức kiềm chế xuống hỏa khí trong lòng, giống như không có nghe được một ít lời nói vừa rồi của Thất Nhân. Lần nữa vung lên khuôn mặt thân thiện: “Nhân nhi, lương thần mỹ cảnh như thế, người nên thành đôi mới đúng. Nàng nhìn, trong điện bệ hạ cùng Dực Vương gia chuyện tốt đã tới, tiếp theo nên là ta và nàng.” Khắp nơi đem mây từ nháy cảm “bệ hạ cùng Dực Vương gia” tăng thêm trong giọng nói, sinh sôi khiến cho Thất Nhân thấy rõ phu quân nhà mình phụ lòng bạc tình, ngược lại có thể làm cho hắn thừa dịp trống mà vào, thừa cơ mà tiến đến.

Nhưng hết lần này tới lần khác người trước mắt giống như nghe không hiểu, sững sốt quẩn quýt ở trên người nàng.

Thất Nhân giống như là nhìn thấy kẻ ngu mà nhìn chằm chằm Bắc Đường Tẫn một trận.

Khiến cho Bắc Đường Tẫn nổi lên sợ hãi, lúc này cẩn thận: “Sao vậy?”

“Thì ra là đầu óc của điện hạ ngài thật sự là có vấn đề.” Mắt nhìn trên dưới dưới Bắc Đường Tẫn quét một vòng.

Bắc Đường Tẫn cau mày.

Thất Nhân có lòng tốt giải thích nghi hoặc: “Người thì có thể thành đôi. Nhưng tiểu phụ muốn hỏi điện hạ, người cùng thú làm sao có thể đủ thành đôi?” Vừa nói, hung hăng hất ra móng vuốt của con thú này kèm trên cánh tay mình.

Bắc Đường Tẫn sững sốt một giây, lập tức phản ứng lại. Người này, tóm lại là long phượng trong nhân gian, dù có thường thức thích nữ nhân trước mắt, thì cũng không có thể nhịn nữa.

Mắt lạnh trợn trừng, giơ lên bàn tay, độc ác vung về phía mặt của Thất Nhân.

Vào một khắc cuối cùng, cứng rắn lấy lại lý trí kéo mình lại.

Nhìn đôi mắt kia của Thất Nhân không sợ hãi chút nào, thậm chí trông mắt trong suốt tràn đầy hài hước, Bắc Đường Tẫn nhận mệnh buông tay xuống.

“Nàng rất cuộc muốn thế nào?” Bắc Đường Tẫn hỏi trong lòng chán nản mang chút ít tức giận: “Ngày đó, nàng chọn Dực Vương gia kia cũng không chọn ta. Hiện tại, nam nhân kia đã đem nàng vứt bỏ, làm sao nàng còn khẳng khẳng một mực như vậy? Bổng vương rất cuộc không tốt ở chỗ nào, khiến cho nàng chán ghét như thế?”

Thất Nhân cảm hận nhìn lại hắn một cái, tự cho là đúng như vậy, có thể không khiến người chán ghét sao?

Tức giận răng cắn cắn, Bắc Đường Tẫn lại nhịn nói: “Người.”

Cũng không chờ hắn nói xong, liền nghe một trận “Hự hự” kèm theo một tiếng nãi thanh nãi khí thân thân ái ái “Phụ thân” bay về phía hắn.

Thất Nhân nhếch miệng, đủ số hắc tuyến. Thanh âm này. Xem ra không phải là nàng lãng tai.

Đảo mắt, người mặc áo bào nhỏ màu tím kia, gục ở trên lưng Cửu Nhi, gắt gao bắt được lông trắng của Cửu Nhi, vẻ mặt cười vui, liền mất đều nhanh thành trắng lười liềm không phải tiểu mập tử nhà nàng thì còn là ai?

Nghe thấy tiếng gọi “Phụ thân” nhiệt tình như thế, làm sao mà cha ruột của nó lại không được loại đãi ngộ này đây?

Hơn nữa, đến lúc này liền chạy về phái Bắc Đường Tẫn, lại không nhìn thấy mẹ ruột của nó cũng đứng ở chỗ này sao?

Cửu Nhi cũng là nhớ mùi Bắc Đường Tẫn, từ nơi người này lần đầu tiên bắt đi chủ nhân nhà mình, liền bị nó liệt vào danh sách cự tuyệt lui tới.

Lúc này, gặp lại Bắc Đường Tẫn, tức giận như cũ khó khăn mà hạ xuống được. Há to mồm, mặt giận, liền hướng về phía trên người Bắc Đường Tẫn xông tới.

Sau đó nhảy, cao lên ngang trời.

Dưới ánh trăng trong suốt, bóng trắng nhảy ra, dị thường quỷ dị.

Cho nên, một lớn một nhỏ, một lòng giận dữ vui mừng, thẳng tắp muốn đáp xuống trên người Bắc Đường Tẫn.

Da thịt trên mặt Bắc Đường Tẫn run lên, lắc mình muốn tránh đi.

Tiểu Ái Nhân cũng là tay mắt lạnh lẽo, ở trên không trung liền phi thân về phía Bắc Đường Tẫn.

Cử động lần này chân chính khiến cho Thất Nhân bất ngờ, mở to mắt, đi theo tiểu động tác bỏ nhào xuống phía dưới của Ái Nhân, trái tim nàng thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng của mình.

Cho đến khi bốn móng vuốt của tiểu tử kia thật chắc leo lên trên cổ Bắc Đường Tẫn, Thất Nhân mới thật sâu thở dài ra một hơi.

Nhưng ngay sau đó lại là tức giận thật sâu, tiểu tử chết tiệt này, làm cái gì ở đây? Minh tâm tâm khổ khổ sinh nó ra đời, là để cho nó tới chơi đùa với tánh mạng của bản thân như vậy sao? Như thế này, nên hung hăng đánh tiểu tử này một bữa.

Còn có, hai lão đầu kia đâu? Tại sao lại không có trông nom tốt nó, lại để cho tiểu tử này làm loạn như thế?

Trong lúc nhất thời, tâm tư Thất Nhân tất cả đều đặt trên người tiểu Ái Nhân, đã quên Bắc Đường Tẫn bị con trai nhà mình “hãm hại”.

Bắc Đường Tẫn tức thì bị nện đến không giải thích được, rõ ràng tránh được đại súc sinh kia, làm sao còn có cái gì đó nện vào trên mặt mình. Lúc này, hắn chỉ có thể cảm giác được đầu bị một trận đại chấn lay động.

Bên tai là tiếng cười “khanh khách” như chuông bạc của trẻ, làm như cực kỳ vui vẻ.

Bắc Đường Tẫn lấy lại bình tĩnh, tập trung tinh thần nhìn lại, lập tức cau mày, khóe mắt giật giật, khóe miệng co rút. Tên tiểu tử này, từ lúc hắn tỉnh lại đến giờ cũng sẽ không quên, không phải là cái người kia khởi xướng làm hắn chịu nhục sao?

Bàn tay kéo lấy sau cổ của tiểu Ái Nhân, dùng sức đem tiểu tử này từ trên người mình giật xuống.

Cái gì? Thất Nhân lại bắt đầu lo lắng, Bắc Đường Tẫn kia ra tay nặng như vậy, con trai nàng làm sao chịu được.

Tiến lên một bước, muốn ngăn lại.

Lại nghe tiểu tử kia ngọt ngào như nhót hô một tiếng: “Phụ thân!”

Khiến cho trong bụng Bắc Đường Tẫn mềm lại, người còn chưa kịp có động tác phản ứng. Liền thấy tiểu tử kia vươn ra bàn tay nhỏ, đẩy về phía trên ánh mắt của mình.

Bản thân tiểu tử kia lại đột nhiên đem cử động tránh ra xa xa.

Bắc Đường Tẫn không rõ, mở to hai mắt nhìn đồ trong tay tiểu Ái Nhân.

Cũng ngay lập tức bị vật nóng rát kia hun đến nước mắt chảy ra.

Thất Nhân đứng ở một bên cũng bị mùi vị này kích thích đến bịt mũi lại, hắn là hỗn hợp cây ớt cùng cà rốt trộn lẫn với nhau. Tiểu tử này, từ nơi nào chộp tới những thứ này.

Nhìn lại Bắc Đường Tẫn một cái, Thất Nhân không nhịn được lại vui vẻ. Đã thấy nam nhân chảy nước mắt, chưa từng thấy chảy tràn lan chật vật như vậy, hơn nữa người nam nhân này lại là thái tử một nước.

Chỉ thấy vành mắt của Bắc Đường Tẫn kia đỏ bừng một mảnh, nước mắt chảy xuống như thế nào cũng không ngăn được. Dưới mũi, hắn là không bị khổng chế chảy xuống hai hàng “bạch long”.

Tiểu Ái Nhân vừa thấy, lập tức ghét đem đầu nghiêng đi xa hơn.

Lúc này không cần Bắc Đường Tấn kéo, tiểu tử kia giống như con khỉ, bản thân liền theo thân thể Bắc Đường Tấn, đi xuống.

Cầu Nhi ở dưới, giương mắt nhìn tiểu chủ nhân nhà mình, rất là ngoan ngoãn đứng ở bên chân Bắc Đường Tấn.

Tiểu gia “oạch” một tiếng, tuột xuống, vừa lúc ngồi xuống phía trên thân Cầu Nhi. Lúc này đang “bành bạch” dùng sức phồng lên bàn tay nhỏ, cười đến mấy con ruồi bên miệng cũng có thể bay vào. Thần thái cao hứng kia, làm như phi thường hài lòng biểu diễn lần này của mình.

Thất Nhân hé miệng giật giật, hai nhân vật này từ lúc nào lại có thể lúc trở nên hữu hảo mà phối hợp ăn ý như vậy rồi?

“Tiểu tử khôn kiếp!” Bắc Đường Tấn dữ dội rống một tiếng.

Hắn coi như là hiểu, tiểu tử này chính là đặc biệt tới gây sự với hắn. Thanh danh của hắn, thật sự là tất cả đều bị hủy ở trên tay tiểu tử này.

Nhắc chân, muốn đạp tiểu tử đang nhàn nhã đi chơi trên lưng Cầu Nhi.

Thất Nhân kinh hãi, tiến lên định ngăn cản.

Cũng là một cổ vị cay trùng điệp bay vào mũi, vốn là trong bụng không không thoải mái lúc này lại càng quay cuồng một trận.

“Nôn” một tiếng, Thất Nhân không có báo trước chút nào, dưới tình huống không có khúc nhạc dạo đầu, mà phun ra.

Một bụng uest vật cứ như vậy không nghiêng không lệch, tất cả đều trút xuống quần áo hoa mỹ của Bắc Đường Tấn.

Bắc Đường Tấn mặt mọng “khóc” như cũ.

Tiểu Ái Nhân mừng rỡ miệng đã mở rộng đến mang tai, ánh mắt thành công híp lại một đường, cười đến thiếu chút nữa ngã nhào phía sau lưng trên mình Cầu Nhi.

Mà Thất Nhân sau khi nôn xong, đứng thẳng lại cảm trong bụng nhẹ nhàng khoan khoái, trong nội tâm thư sướng, tóm lại toàn thân sảng khoái rất nhiều.

Vuốt ve lồng ngực của mình, Thất Nhân đột nhiên cảm thấy không khí quý dị. Bắc Đường Tấn hẳn lại không có tiếng vang gì, chỉ còn lại có tiếng gió, tiếng nước chảy cùng với tiếng cười không chút kiêng kỵ của tiểu tử mập nhà nàng.

Giương mắt nhìn lên, mắt Thất Nhân lập tức choáng váng.

Còn có thể tìm được thái tử nào càng thêm không chịu nổi đập vào mắt so sánh với Bắc Đường Tấn sao? Phía trên là nước mũi nước mắt một xấp đầy, trên người lưu lại rượu và uest vật.

Trên mặt Bắc Đường Tấn lập tức có đủ mọi màu sắc, trừng mắt, trong lúc nhất thời nói không ra bất kỳ nói lời nào.

“Cái này, điện hạ, tiểu phụ đúng là vô Tâm, thật sự là trên người của người cái mùi vị kia. Mong rằng thứ lỗi.” Nghẹn cười, Thất Nhân làm như cực kỳ ủy khuất nói. Đưa tay ra, muốn đem con trai của nhà mình ôm lấy, tránh cho đến lúc đó tiểu tử này không còn kịp nhanh chóng tránh, gặp Bắc Đường Tấn “chó cùng rút giậu” hạ độc thủ.

Tiểu Ái Nhân giẫy cánh tay bấp và chân nhỏ, không vui, càng muốn tránh tránh né né đi về phía trước, trong miệng còn không theo ngừng hô: “Phụ thân!”

Thất Nhân thật sâu buồn bực, tiểu tử này, còn muốn cái gì nữa?

Giương mắt nhìn lên tiểu Ái Nhân, đã đến trước mặt Bắc Đường Tấn.

Tròng mắt Bắc Đường Tẩn đang ác độc mà trừng, làm như muốn một ngụm nuốt hai người mẫu tử vô lương ở trước mắt này.

Thế nào hiểu được cái miệng nhỏ nhắn của đứa nhỏ vô lương kia phun một cái “phốc” một tiếng, đường đường là một thái tử điện hạ lại bị nhổ một ngụm nước miếng về phía mặt. Giống như cực kỳ khinh thường.

Hắn cũng không có quên cái tên xấu xa này.

Nhất thời, lửa cháy đỏ thêm dầu. Bắc Đường Tẩn tức càng thêm tức giận, cả người nhịn không được run rẩy lên.

Có ai, dám đường đường chính chính như vậy tới vũ nhục hắn.

Cho dù là trẻ con, cũng không được.

Thất Nhân trong nháy mắt đỏ khốc đỏ cười. Thì ra là nhi tử nhà nàng là muốn làm chuyện như vậy. Thật là ngay cả nàng làm mẹ ruột cũng nhìn không được. Nào có người nào nham hiểm giống như đứa nhỏ này. Còn tự mình đi bổ sung thêm một ngụm nước miếng?

Tiểu tử làm xong một chuyện cuối cùng, lúc này mới ngoan ngoãn trở lại trong lòng mẫu thân nhà mình. Mắt to lóe sáng trong suốt, một bộ dáng tiểu khả ái, thật sự là không tưởng tượng ra một cục cứng ngoan như vậy lại là một tiểu ác ma.

131. Chương 131: Tề Tụ Tại Nam Vũ

Edit: Chung Lys Beta: Tiểu Chi

Bắc Đường Tẩn trong lòng tức giận giống như núi lửa không ngừng phun trào: “Người. . . .” Há mồm sẽ phải phát tác. Nhưng lại bị một loạt người vây kín ở giữa.

“Thái tử điện hạ, đã xảy ra chuyện gì rồi? Ngài làm sao thành cái bộ dáng này?” Nhị Tuyệt ngạc nhiên, cực kỳ khó hiểu.

“A! Thì ra là đây là thái tử điện hạ! Làm sao như vậy được. Éc.” Hải Đường tựa hồ đang suy nghĩ, tìm từ cho thỏa đáng.

“Mất lịch sự ! Thật là mất lịch sự!” Lâm Duẫn Chi vừa rung đùi đắc ý, vừa phê phán

“Điện hạ, nô tỳ mang ngài đi rửa mặt.” Nữ quan Nhược Thủy làm theo phận sự.

Trong nháy mắt, giống như trên đỉnh đầu bay qua vô số quạ đen, mấy người lú rú không ngừng.

Thất Nhân cong cong khóe miệng, nghĩ đến mấy người này hẳn là núp ở chỗ nào xem kịch vui đến tận bây giờ. Nếu không, làm sao lao ra được kịp thời như vậy?

Xem khóe miệng mọi người đều mơ hồ hiện lên một nụ cười ranh mãnh, liền biết rõ.

Bắc Đường Tẩn hung hăng trợn mắt nhìn trừng tiểu gia hỏa đang núp trong ngực mẫu thân nó, không ngừng oán hận. Nếu cứ tiếp tục đứng ở chỗ này chỉ tổ rước thêm chế giễu, trước tiên phải mau chóng đi thay xiêm y dơ bẩn này ra cái đã.

Đang lúc Bắc Đường hết sức xuất thần, thì mấy người vây quanh sợ hãi thái tử bạo phát liền vội vàng rời đi hết.

Hải Đường quay đầu trừng to hai mắt với Thất Nhân, môi mấp máy mấy chữ.

Thất Nhân thấy hiểu, hóa ra tiểu cô nương muốn nói: “Cục cứng quá giỏi”.

Tiểu Ái Nhân dường như cũng nhìn thấy, lập tức cao hứng, không an phận giây giây.

Thất Nhân đánh một cái vào cái mũi nhỏ của tiểu tử, trừng nó. Mới vừa rồi tiểu tử này liều mạng, sổ sách còn chưa có tính rõ ràng đâu!

Tiểu Ái Nhân quay đầu lại, “Ư...ư” chớp chớp đôi hàng mi dài, không biết tại sao mẫu thân đại nhân nhà mình lại đột nhiên nổi giận.

Nửa đêm, khi Vân Lãm vọt đến phòng Thất Nhân, bên trong phòng đang trình diễn màn mẫu tử đại chiến-trộn mắt trừng nhau.

Trong nháy mắt thấy Tiểu Ái Nhân, trên trán Vân Lãm không nhịn được rơi xuống vài vạch đen. Mọi chuyện phát sinh trong hoa viên, sau khi Nhị Tuyết trở lại đại điện đã lắng lẽ hồi báo cho hắn.

Vốn từ sau khi Bắc Đường Tẫn đi theo Thất Nhân, hắn luôn ngồi không yên. Nhưng khổ nỗi còn phải ứng phó với Long Hành Phong, hắn đành phải nháy mắt ra hiệu mấy người Nhị Tuyết theo sau Thất Nhân.

Không lâu sau, đám người Nhị Tuyết liền mang theo Bắc Đường Tẫn xanh mặt trở về.

Cổ Thanh Ảnh còn cười hỏi, vì sao thái tử lại đổi một thân xiêm y mới. Thành công khiến Bắc Đường Tẫn mặt xanh càng thêm xanh.

Lúc ấy hắn ta chỉ nói xuất hiện một đứa bé hành xử hơi lớn mật. Hiện tại vừa thấy tiểu tử đang ngồi trên giường, lập tức hiểu được, đứa bé trong miệng Nhị Tuyết hẳn là đứa nhỏ nhà mình.

Lúc này, tiểu tử trước mắt ngậm đầy ủy khuất, hai tay cố mở tiểu bào trên người, trong miệng còn cắn một góc, khóe mắt treo một giọt nước mắt, không chút nào chịu thua nhìn chăm chăm Thất Nhân. Trong miệng còn hàm hàm hồ hồ lầm bầm: “Nương, nương. Hư. Thí thí. Đau.”

Thất Nhân tiếp tục trừng, tiểu tử này, còn học cả cãi ngược? Giáo dục hắn, còn dám nói mẹ của hắn hư? Tiểu tử chơi thật vui vẻ nha, làm sao không nghĩ thử xem mẹ hắn có đủ năng lực chịu đựng hay không?

Tức giận quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Vân Lãm: “Con của ngươi, cứ nhiên đi làm “người bay”. Cho mình là Michael Jordan sao?”

Vân Lãm nhếch mày. Michael Jordan? Thứ gì vậy? Hoàn toàn không rõ Thất Nhân đang nói cái gì. Nhưng hối hận cùng lo lắng trong đó, hắn có thể nghe rõ.

Đi ra phía trước, đỡ Thất Nhân ở bên giường ngồi xuống: “Đừng sợ. Đứa nhỏ này, không phải chơi vui vẻ sao?”

Thất Nhân liếc hắn một cái: “Lần này may mắn. Còn lần sau đây?” Thử nghĩ lại cảnh lúc ấy, đến bây giờ lòng nàng vẫn còn sợ hãi đây.

“Hắn còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu.” Nói tới đây, Vân Lãm không nhịn được dừng lại một chút. Đứa nhỏ này cái gì cũng không hiểu sao?

“Mẹ mẹ.” Đang suy nghĩ, chỉ nghe phía sau nhẹ nhàng hô một tiếng.

Hai người quay đầu lại, kinh ngạc được phát hiện tiểu tử lại chống hai tay, lưng la lung lay dùng hai chân đứng lên.

Hai chân nho nhỏ bước đi, đập đập đập đập bốn bước, tiểu tử nhảy đến trước mặt Thất Nhân, cũng là lúc đứng không vững.”Bùm” cái té xuống khiến Thất Nhân vội vàng đỡ lấy.

Tiểu tử hít một hơi, tiếp tục hướng về mục tiêu đi tới. Bò bò bò, cuối cùng đã tới trên đùi Thất Nhân.

Giơ lên khuôn mặt nhỏ bé khả ái, khóe mắt có giọt lệ kia còn chưa tản đi, mở miệng: “Mẹ mẹ. Nhân Nhân sai sai. Không giận giận.”

Trong mắt vô cùng chân thành, làm bộ đáng bé ngoan. Nắm lấy tay phải Thất Nhân, lại bắt đầu dùng sức cọ cọ lên mặt mình.

Thất Nhân nhếch nhếch miệng: “Chàng thấy nó là bộ dạng cái gì cũng không hiểu sao?”

Vân Lãm nhìn nhìn tiểu tử, đúng là, không giống.

Nhìn nhìn tiểu quỷ giả làm hài tử ngoan, Thất Nhân bắt đắc dĩ thở dài: “Mẹ mẹ không có yêu cầu khác. Biết con thông minh, nhưng con cũng không thể làm loạn, làm mẹ mẹ lo lắng a.”

Cũng không biết tiểu tử có nghe lọt hay không, chỉ thấy nó liên tiếp gật đầu.

Vân Lãm nhìn nó: “Chỉ có một mình đứa nhỏ sao?” Trong mắt lạnh càng lạnh thêm, mới bao nhiêu thời gian, chẳng lẽ tử lão già kia lại đánh mất tiểu tử này lần nữa?

Đang nói, thỉnh linh nghe cửa sổ “ai nha” một tiếng.

Vợ chồng Vân Lãm liếc mắt nhìn nhau, cảnh giác. Thất Nhân ôm chặt lấy tiểu Ái Nhân.

“Oa oa. Oa oa.” Mấy tiếng kêu lên. Sau đó, phía sau bình phong lộ ra một mái tóc trắng mềm rũ xuống đầu.

Giương mắt, đối diện ánh mắt đầy oán khí của vợ chồng Thất Nhân.

“Ha ha. Thì ra là các người đều ở đây a!” Người bận rộn pha trà, bị làm cho sợ đến rụt cổ về lại.

“Đứng lại!” Vân Lãm cúi đầu gọi một tiếng, làm người nọ không dám nhấc chân nữa. Khóe miệng liên tục cười khổ, khổ a khổ, làm sao hết lần này tới lần khác mỗi khi tiểu Ái Nhân mất tích lại gặp đôi vợ chồng này đây?

“Hi hi” , tiểu Ái Nhân cười vui vẻ, tựa hồ rất thích xem bộ dạng sợ hãi của sư phụ nhà mình

Người đến, chính là lão ngoan đồng* Tử lão đầu. (*từ chỉ những ông lão già mà tính nết trẻ con)

Tử lão đầu vừa nghe thanh âm đồ đệ nhà mình, con người lập tức sáng lên, ngẩng đầu, cười khúc khích: “Ta biết các người ở chỗ này, mới gọi oa oa tới tìm các người. Ha ha.”

Khóe mắt Thất Nhân giật giật. Hay cho hắn nói a! Lão đầu này thật cho rằng mình là nhà tiên tri sao?

“Tử sư phụ, người không phải đi Kinh Đô sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Hỡi sư phụ đâu?”

“Tro lão đầu trông chừng bên ngoài.” Nói tới đây, Tử lão đầu làm như muốn nói hết nỗi khổ trong lòng, trừng mắt nhìn vợ chồng Thất Nhân một cái, “Tất cả đều là lỗi của hai người. Dọc đường đều truyền tin tức Dục Vương muốn cùng Nam Vũ Nữ Đế đại hôn, làm cho chúng ta vội gần chết. Oa oa còn nhỏ như vậy, làm sao có thể không có cha mẹ? Cho nên, đi được nửa đường, chúng ta liền quay trở lại, trực tiếp chạy đến Nam Vũ. Thừa dịp trong cung chiêu mộ đầu bếp, ta cùng Tro lão đầu mới trà trộn vào.”

Thất Nhân lập tức tỉnh ngộ , khó trách thời điểm tiểu tử xuất hiện trên tay lại nắm cà rốt cùng cây ớt, tất nhiên là đi theo hai lão đầu vào phòng bếp, lại vụng trộm ra ngoài.

Tử lão đầu lại bắt đầu nổi giận: “Rốt cuộc giữa các người xảy ra chuyện gì? Cho dù thật là vợ chồng không hợp nhau, cũng phải nghĩ cho Tiểu Nhân a. Các người làm sao nhẫn tâm.”

Vân Lãm nghiêng chặt răng, một ngụm cắt đứt: “Con mắt nào của lão thấy vợ chồng chúng ta không hòa hợp?”

Tử lão đầu quay qua qua lại, ngó ngó hai người trước mắt, xác định, hòa thuận, rất hòa thuận a. Đáy lòng buồn bực, tin tức đại hôn kia là cái quái gì chứ?

“Tự các người cẩn thận.” Vân Lãm nhìn Tử lão đầu một chút: “Nơi này không yên bình.” Trong hoàng cung này, sắp nổi lên tình phong huyết vũ, hắn nào có tâm tư chiếu cố đến nhiều người như vậy? Hai lão đầu này, lại còn dẫn theo oa oa chạy đến.

“Yên tâm, yên tâm. Sẽ không phá hư đại sự của các người.” Tử lão đầu vội vàng gật đầu. Mặc dù hắn cũng không biết trong hoàng cung Nam Vũ này rốt cuộc sắp nghênh đón biến cố nào đây.

“Nàng phải càng thêm cẩn thận.” Vân Lãm chuyển hướng Thất Nhân, “Bắc Đường Tấn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nếu hắn liên thủ cùng Long Hành Phong, âm thầm hạ thủ, ta sợ có lòng cũng khó phòng bị.”

“Ta hiểu.” Thất Nhân gật đầu.

Tiếp tục quay qua Tử lão đầu, vẻ mặt hòa ái dễ gần, “Tử sư phụ, lúc vợ chồng chúng ta Tiểu Nhân giao cho người, người nói cái gì, người còn nhớ rõ sao? Người nói, người bảo đảm, sau này sẽ không để cho Tiểu Nhân đi lạc. Nhưng là, ta muốn hỏi chút, tại sao đứa nhỏ này hiện tại xuất hiện ở trong tay ta?”

Trong lòng giận a. Ở thời điểm nàng không biết, có phải tiểu tử nhà nàng đã lạc đường vô số lần hay không?

“Ách. Chỉ do ngoài ý muốn.” Kêu tiểu tử này ở trong phòng đợi, ai biết được đến lúc hắn cùng Tro lão đầu về nhà, tên tiểu tử này đã không thấy. Chuyện này, hắn có thể có biện pháp gì? Chỉ có thể trách tiểu tử này quá hoạt bát hiểu động a! Nhưng là, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của đôi vợ chồng trước mắt, Tử lão đầu nuốt một ngụm nước bọt, cái gì cũng không dám nói.

Đột nhiên, linh cơ vừa động. Khuôn mặt âm trầm của Thất Nhân lộ lên nụ cười gian: “Tử sư phụ, về điểm này, người có phải hay không hẳn là bồi thường lại cho ta cái gì?”

“Cái gì?” Tử lão đầu cả người run run, bỗng nhiên có dự cảm xấu.

“Người làm mất con ta nhiều lần như vậy, hôm nay cần tính toán cho thật tốt.” Từ trên xuống dưới đánh giá Tử lão đầu, làm như đang tìm kiếm những thứ gì.

“Chuyện kia thật không liên quan đến ta a.” Hắn thật sự là ủy khuất mà!

“Được?” Vân Lãm hừ ra một chữ.

Tử lão đầu lập tức biết điều một chút đáp: “Được!” Hai vợ chồng này, thật sự phối hợp rất tốt, hắn cực sợ tính tình của Vân Lãm a. Chỉ hy vọng nha đầu này đừng ra yêu cầu gì quá khó khăn.

“Dĩ nhiên, nếu như Tử sư phụ người chịu cống hiến vài viên thuốc, những chuyện này ta có thể không truy cứu.” Thất Nhân hi hi cười.

Tiểu Á Nhân không vui, quay đầu lại, đáng thương nhìn mẫu thân nhà mình. Chẳng lẽ mình chỉ đáng giá vài viên thuốc thôi sao?

Tử lão đầu không thể tin há to mồm. Chỉ muốn vài viên thuốc, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

Lại nghe Thất Nhân nói: “Tất nhiên, thuốc ta muốn không phải loại thường, phải là giải được có thể nhanh chóng giải các loại độc được, cùng với thuốc có thể giải huyết đạo.”

Nàng tất nhiên không sợ Bắc Đường Tẫn, nhưng hai lần bởi vì bị điểm huyết đạo mà rơi vào tay hắn, tự nhiên muốn nhanh chóng chuẩn bị một chút.

Tử lão đầu lập tức gơ chân, loại thuốc trân quý này, nàng cũng dám muốn!

Lại nói, thuốc giải huyết kia, hắn mất bao nhiêu năm, nghiên cứu bao nhiêu độc vật, mới luyện chế ra được. Tổng cộng cũng chỉ có mấy viên, hắn mới sẽ không cho tiểu nha đầu này đây.

“Ta.” Tử lão đầu đang muốn từ chối.

“Tất nhiên, nếu như Tử sư phụ không chịu bỏ những thứ yêu thích, vậy chúng ta từ từ tính lại từ đầu.” Thất Nhân cắt đứt, lại là một trận cười khê.

Tử lão đầu ngắc đầu, đối diện ánh mắt băng hàn của Vân Lãm.

Lập tức cúi đầu khom lưng, đổi lời, nói đồng ý. Trong nội tâm lại cứ kêu khổ liên tục, không thể làm gì khoát ngoài dâng lên tâm huyết cho “lão đại”.

132. Chương 132: Thất Nhân “được” Bắt Lãn Ba

Edit: Chung Lys Beta: Tiểu Chi

Trong nhà tù kín như bưng, chung quanh là thạch bích màu trắng bóng loáng, không cửa sổ, không một cái lỗ. Không gian bên trong, chỉ có một chiếc giường nhỏ, một bàn đá, mấy cái ghế đá.

Trên giường nhỏ một cô gái mặc quần áo màu trắng ngoan ngoãn ngồi y, không buồn không vui, chỉ mở to một đôi mắt sáng nhìn thẳng hai người trước mắt.

Đứng đằng trước là hai nam tử mặc trang phục cao quý, một người mắt xanh, một người anh tuấn có thừa, chỉ tiếc trong mắt ánh lên vẻ tối tăm vô định làm bề ngoài xấu đi mấy phần.

“Như thế nào? Thái tử điện hạ, đại lễ này của Bồn vương đã đủ thành ý chưa?” Long Hành Phong để tay sau lưng, nhìn về Bắc Đường Tẫn.

Bắc Đường Tẫn nhìn Thất Nhân một cái: “Vương đại tướng quân lớn mật thế, dám bắt người đến đây nơi, sẽ không sợ nữ đế bệ hạ giận dữ?”

Long Hành Phong cười lớn ba tiếng: “Chỉ cần nàng tìm không ra người, nàng có năng lực gây khó dễ cho ta sao?”

“Như vậy, Vương đại tướng quân đây muốn cùng Bồn vương giao dịch gì đây?” Bắc Đường Tẫn nhìn chòng chọc về hướng Long Hành Phong, trong mắt lóe lên tinh quang.

“Tất nhiên bồn vương có chuyện cần thái tử điện hạ hỗ trợ.....” Long Hành Phong nói.

Nhưng thoáng cái bị Bắc Đường Tẫn cắt đứt: “Đại nhân, chúng ta ra ngoài nói.” Quét mắt một vòng nhìn Thất Nhân. Hắn là biết Thất Nhân không phải cô gái bình thường, có mấy lời, tự nhiên phải tránh để nàng biết.

Long Hành Phong cũng liếc mắt nhìn cô gái không nhúc nhích trên giường, lập tức hiểu ý tứ của Bắc Đường Tẫn. Trong lòng chỉ nói Bắc Đường Tẫn sao lại giống như mấy bà thím, cẩn thận như vậy làm chi? Đùng nói đến việc cô gái trước mặt này đã bị điểm huyết, cho dù nàng có thể hành động tự nhiên, cần chi sợ nàng?

Nhưng vẫn làm theo ý của Bắc Đường Tẫn, hai người đi ra khỏi phòng.

Cửa đá lần nữa lại mở ra.

Khóe miệng Thất Nhân lúc này mới từ từ nhếch lên thành nụ cười khê.

Giật giật cổ sắp cứng ngắc, lắc lắc cánh tay.

Thật là khổ chết nàng! Giả làm “Cương thi” lâu quá.

Bất quá, thuốc của Tử lão đầu thật sự có tác dụng. Cư nhiên bị người tập kích bất ngờ, lại bị điểm huyết nhưng vẫn có thể hành động tự nhiên như cũ.

Hoàn hảo nàng đã đề phòng, uống một viên thuốc trước. Nếu không hiện tại đã biến thành một con quỷ xui xẻo, có muốn phần nộ cũng không thể.

Không lâu lúc trước, nàng đang trong hoàng cung Nam Vũ, ôm tiểu tử béo nhà mình thưởng hoa ngắm trăng, trải nghiệm quãng thời gian sống chung khó có được của hai mẹ con.

Lại cứ nhô ra mấy người quấy rầy không thân không thích, không nói hai lời, liền điểm đại huyết của nàng.

Nếu người ta đã “ra sức” như thế, nàng tự nhiên vui lòng phối hợp, không thêm giãy dụa chút nào, tùy ý để mấy người kia mang đi.

Nàng chưa bao giờ chơi trò mua bán không có ích lợi. Nếu người nọ muốn cướp nàng, nàng tự nhiên muốn “trả lễ” tốt hơn, không đúng sao?

Đây đã là lần thứ ba nàng bị bắt đi. Nếu như nàng không làm chút chuyện để lại ấn tượng sâu sắc ấy người kia, chẳng phải bọn họ sẽ cho rằng nàng rất dễ bị khi dễ?

Giương mắt nhìn chung quanh, Vương tướng quân phủ này còn có như vậy cái địa phương đây. Cũng thật sự là chỗ nhốt tốt. Người bên ngoài nếu không biết cơ quan này, muốn tìm nàng, cũng thật là quá khó khăn.

Từ khi bị bắt, nàng đã quan sát kĩ chỗ này, căn phòng này, là thư phòng của Vương tướng quân

Không nghĩ tới, nàng cứ như vậy bị nhốt tại nơi quan trọng nhất của phủ tướng quân.

Nụ cười trên khóe miệng càng thêm rộng, nàng không ngần ngại bởi Vương tướng quân diễn thật hay đến hết vở tuồng vui này, chỉ bất quá cần hấn giao chút ít “phí diễn xuất” thôi.

Bên trong cung điện nữ đế, đám người liên can đều khấn trương đứng nhìn Vân Lãm càng lúc càng phát ra nhiều hàn khí.

“Vân Lãm, tẩu tử sẽ không có việc gì.” Cố Thanh Ảnh kiên trì, tiến lên trấn an, “Bất kể là Long Hành Phong hay là Bắc Đường Tẫn, cũng sẽ không làm gì tẩu tử.”

Vân Lãm không phản ứng, tiếp tục tản ra hàn khí.

“Đúng vậy, đúng vậy” Hải Đường vội vàng phụ họa, “Tẩu tử lúc nào lại chịu thua thiệt a!” Hiện tại người nên lo lắng chính là “nhân tài” đã cướp đi tẩu tử.

Vân Lãm như cũ không có phản ứng.

“Ừ ừ.” Tử lão đầu cũng chen vào một câu, “Nha đầu kia lấy đi của lão đầu tử ta nhiều thuốc tốt như vậy, còn có thể xảy ra cái gì chuyện?” Đau lòng nga, thuốc của hấn, tâm huyết của hấn nga, tất cả đều bị nha đầu kia “đánh cướp” đi hết.

Vân Lãm rút cục liếc ngang một cái: “Câm miệng!”

Lão đầu này còn dám nói chuyện, nếu không phải hấn vẫn quần quít lấy mình đòi dẫn tiểu Ái Nhân đi, hấn và Thất Nhân phải tách ra sao? Lại dám kể tội Thất Nhân?

Tử lão đầu bị dọa sợ nhảy cách xa ba bước. Giấu mình phía sau Tro lão đầu, tiểu tử đáng chết, làm sao lại quăng oán khí lên trên người hấn rồi?

Giữa lòng mây Vân Lãm tràn đầy khí đen. Hấn biết bọn họ nói không sai, nhưng hấn vẫn cứ rất lo lắng. Hấn thậm chí có chút hận mình, tại sao một mực làm cho Thất Nhân bị vây trong nguy hiểm.

Lúc tiểu nhi tử cười Cầu Nhi tìm được hấn, trong miệng thẳng lo lắng la: “Đen đen. điểm một cái mẹ mẹ. bay bay” là hấn lập tức đã hiểu ý của nó, trong tâm hấn thật muốn giết Bắc Đường Tẫn cùng Long Hành Phong.

Nếu không phải mấy người Cố Thanh Ảnh ngăn cản, lúc này hấn đã sẽ đại khai sát giới trong cung.

Lần trước, khi hấn tìm được Thất Nhân, Thất Nhân chính là một bộ dáng tái nhợt như thế kia, lần này, lại gặp phải đái ngộ như thế nào?

Hấn không dám nghĩ giống như lần trước.

Trong ngực, tiểu Ái Nhân một tay ôm cổ phụ thân, một tay nắm quả đấm nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy oán giận: “Đánh đánh!”

Vân Lãm liếc mắt nhìn nhi tử, trong mắt lại càng sát khí lăm lăm.

Phụ tử hai người, lần đầu đứng chung một chiến tuyến.

Trong nhà tù, Thất Nhân đang phía trước cửa sổ giẫm chân tại chỗ, hoạt động gân cốt, tự vạch kế hoạch.

Thình lình nghe cửa đá phát ra tiếng động nhỏ.

Thất Nhân vội vàng ngồi nghiêm chỉnh bên giường, mở ra vẻ mặt mà bất cứ người nào nhìn vào đều cho là “cá chết”

Cửa đá vô thanh vô tức từ từ mở ra, đi vào là Bắc Đường Tẫn.

Tay hấn chấp khay, hấn là tự mình bưng thức ăn tới đây cho Thất Nhân.

“Người đói bụng không?” hấn ôn nhu hỏi.

Thất Nhân nháy mắt mấy cái, chứng minh mình đã bị điểm á huyết (huyết cam) không cách nào mở miệng.

Bắc Đường Tẫn hiểu, một ngón tay mở ra Thất Nhân á huyết: “Hiện tại người có thể nói chuyện, nhưng các huyết đạo khác, Bồn Vương không thể giúp người giải được. Bồn Vương biết năng lực của người, nếu là giải huyết đạo của người, sợ là nơi này cũng giam không được người.”

Thất Nhân buồn cười trong bụng, không hổ là người đã bắt nàng hai lần, hiểu rõ nàng. Bất quá, nơi này, đã sớm giam không được nàng!

Trên mặt vẫn là vẻ bất động thanh sắc: “Tiểu phụ thật là vinh hạnh bởi vì được thái tử gia bắt đến ba lần. Sợ cõi đời này cũng tìm không được người

thứ hai đi?”

Bắc Đường Tẫn nghe ra ngữ khí châm chọc của Thất Nhân, cũng không để ý, chỉ giơ lên cái khay trong tay, nói: “Giăng co một buổi tối, trước ăn chút đồ đi.”

Thất Nhân trào phúng cười một tiếng: “Thái tử Gia đây không phải là nói đùa nói sao? Ngài không giải khai huyết đạo trên người Tiểu phụ, Tiểu phụ ăn cơm như thế nào?”

Bắc Đường Tẫn nhìn về phía nàng, ôn nhu nói: “Ta dứt nàng.” Vừa nói tay đã bưng chén cơm, đứng ở trước mặt Thất Nhân, múc một muỗng cơm, đưa tới khóe miệng nàng.

Thất Nhân khẽ cười một tiếng: “Thái tử gia tự mình dứt cơm, làm tiểu phụ sợ hãi. Bên trong cơm này, không biết có phải có độc được lấy tánh mạng tiểu phụ hay không?”

Bắc Đường Tẫn cau mày: “Người biết rõ ta sẽ không dả thương người.”

Lại bị Thất Nhân cắt đứt: “Vậy cũng không nhất định. Tiểu phụ nhưng là vẫn nhớ được thái tử Gia ngày ngày cho Tiểu phụ ăn nhuyễn cân tán.”

Bắc Đường Tẫn vẽ mặt ảo não: “Nếu người biết điều một chút với Bồn vương không chống lại Bồn Vương thì làm sao phải chịu khổ? Hiện tại cũng là như vậy!”

“Thái tử Gia cần nữ nhân ngoan ngoan, tùy tiện vấy tay một cái, liền đầy người từ Nam Vũ xếp hàng đến Bắc Hãn đi. Cần gì mà không tha Tiểu phụ?”

Sau đó, Thất Nhân dùng ánh mắt đồng tình nhìn Bắc Đường Tẫn, “Huống chi cướp đoạt là bản tính của súc sinh, thái tử gia thật sự là muốn làm súc sinh sao?”

Một tiếng “súc sinh” nói ra làm Bắc Đường Tẫn nổi giận. Nữ nhân này, hết lần này tới lần khác muốn chọc cho hắn tức giận mới cam tâm sao? Không thể cùng hắn nói chuyện dễ nghe chút sao?

“Ào” một tiếng ném đi chén cơm trong tay, bàn tay hung hăng nắm cằm của Thất Nhân .

Thất Nhân theo phản xạ có điều kiện tính sẽ phải vung lên cánh tay đánh úp về phía Bắc Đường Tẫn. Một thoáng kia trong lúc lập tức giật mình lập tức bị lý trí kiềm chế lại.

“Người đừng tưởng rằng bản vương đối với người có hứng thú, có thể một lần lại một lần khiêu khích Bồn vương! Thật sự chọc giận Bồn vương, Bồn vương cũng sẽ không hạ thủ lưu tình đối với người!” Bắc Đường Tẫn ngoan độc nói.

Thất Nhân lại là vẻ châm biếm: “Tiểu phụ chưa bao giờ trông cậy vào thái tử Gia có thể hạ thủ lưu tình. Nếu không, Tiểu phụ hiện tại cũng sẽ không bị giam cầm ở chỗ này.”

“Người!” Bắc Đường Tẫn nhất thời cứng họng, thẳng trừng mắt nhìn Thất nhân. Chưa từng trông cậy vào sao? Tốt! Tốt! Vậy hắn còn thương hương tiếc ngọc như vậy làm chi? Làm cho tâm hắn đối với nàng cho ăn đến sao?

Cướp đoạt? Vậy hắn liền chân chính cướp đoạt cho nàng nhìn thấy!

Không đợi Thất Nhân phản ứng, Bắc Đường Tẫn thân liền lần tới phía nàng.

Thất Nhân trên người tỏa ra hơi thở thơm của thiếu nữ, khiến cho Bắc Đường Tẫn bị kích động tâm thần, nổi lên dục vọng.

Thất Nhân ngạc nhiên nhìn Bắc Đường lần tới nhất thời hiểu rõ, chưa kịp xuất thủ kháng cự, đã bị trong mũi tủa ra hơi thở nam nhân không quen thuộc kích thích, trong bụng lại là một trận buồn nôn.

Không thông qua đại não phản ứng, “ợ” một tiếng, Thất Nhân lại một lần nữa phun ra.

Bắc Đường Tẫn còn đang sững sờ, nhất thời không kịp né tránh? Không cao không thấp một bãi nôn tiếp đến ngay trên mặt của thái tử.

“Tí tách, tí tách”, theo khuôn mặt anh tuấn của thái tử gia, nước chua tích tắc rót xuống, lần nữa rót đến kia xiêm y hoa mỹ.

Thật thê thảm không nỡ nhìn.

Thất Nhân không nhịn được giật giật khóe miệng. Đây thật đúng vượt ngoài dự liệu. Sao cứ đúng lúc như vậy? Gần đây có phải hay không ỏi nhiều mấy lần?

Lúc này cảnh này, tuy là nam nhân tốt cỡ nào cũng không có thể tiếp tục nổi lên dục vọng. Trong lòng trống rỗng, chỉ còn lại có buồn bực, tức giận.

Mới thời gian vài ngày, nữ nhân này đã hướng trên người hắn phun ra hai lần. Còn có ai, càn rỡ hơn so sánh với nàng ?

Hung hăng hất cằm Thất Nhân ra, vung tay áo lau một chút gương mặt. Đứng dậy, không nói thêm gì nữa, âm nghiêm mặt, không chút lựa chọn giẫm chân tại chỗ ra khỏi phòng giam.

Hắn sợ ở lại, có thể không nhịn được mà bẻ mất cổ nữ nhân này!

Trong thạch thất, Thất Nhân suy nghĩ một chút, nhíu nhíu mày. Đột nhiên nghĩ đến một khả năng, không phải là.

Lập tức tự bắt mạch ình.

Một lát sau, khóe miệng Thất Nhân khóe miệng liền cong lên. Quả nhiên, trong bụng mình thế nhưng chứa một bảo bối. Nàng mỗi lần có cục cứng, thời gian đều khóe như vậy —— Đều ngay tại lúc nàng bị cướp.

Không nhịn được sờ sờ bụng. Có chút bất đắc dĩ, hài tử đầu tiên đã thành ác ma, chỉ mong này đứa thứ hai có thể bình thường chút ít.

Cái nguyện vọng nho nhỏ này của Thất Nhân không lâu sau hoàn toàn tan biến, dĩ nhiên, cái này tất nhiên nói sau.

133. Chương 133: Nửa Đêm Bày Trò Trong Phủ Tướng Quân

Edit: Chung Lys Beta: Tiểu Chi

Trong thư phòng của phủ Vương tướng quân, một mảnh tối như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Đột nhiên, thạch bích mở ra, từ bên trong vách tường, một cô gái thân nhiên bước ra. Đôi con ngươi hiện lên quang mang linh động, nổi bật giữa màn đêm đen.

Thư phòng, từ trước đến giờ là nơi quan trọng nhất trong phủ. Không biết là Vương tướng quân rất tự tin, hay là quá xem thường mình, lại giam mình ngay tại chỗ này, đây không phải là tạo cơ hội ình sao? Thất Nhân thấy buồn cười.

Giẫm chân tại chỗ, Thất Nhân để mắt mình chậm rãi thích ứng với bóng tối, nhìn khắp chung quanh một lần. Thật đúng là một chỗ đơn giản, sạch sẽ, bài biện trong phòng, trừ cái bàn là vật cần thiết ra, còn lại chỉ có sách.

Sách? Thất Nhân gãi gãi cằm bằng ngón trỏ, có thể giấu thứ gì trong sách đây?

Nghe, liền đi tới phía trước giá sách, nhắm mắt lại, đặt ngón tay lên một cuốn sách, chậm rãi đi thẳng.

Một quyển, hai quyển. Cước bộ của Thất Nhân tùy tiện, chậm rãi di động.

Đột nhiên, ngón tay dừng lại trên một quyển sách, Thất Nhân dừng bước, mở mắt.

Quả nhiên có điều cổ quái! Dò tới hiện tại tất cả quyển sách đều là thật dày, sao lúc này lại là một quyển mỏng kỳ lạ?

Đảo mắt nhìn quyển sách kia, đập vào mắt, như cũ là một quyển sách thật dày, căn bản không có bóng dáng một quyển sách mỏng nào cả.

Thất Nhân cười khế, tiếp tục sờ nhẹ qua lại, ở giữa đúng là có một quyển sách nhỏ, cực kỳ không hòa hợp.

Xem ra còn phải cảm tạ này bóng tối đây? Có nhiều thứ nếu là dùng mắt thường nhìn, thật đúng là tìm không ra. Thí dụ như vật nhỏ này.

Kéo ngón tay ra, dùng sức thật mạnh bới quyển sách kia ra.

Vào tay chính là một quyển sách nhỏ, cực kỳ tầm thường.

Nhìn qua giống như là người thu thập sách không cẩn thận xếp nhầm quyển sách này vào.

Nhưng là, đồ trong thư phòng Vương tướng quân, hạ nhân làm việc làm sao có thể không chú ý như vậy?

Để loạn cuốn sách nhỏ này vào, quả thật là dồn hết tâm trí.

Thất Nhân tiện tay mở ra, trên trang sách tất cả chỉ là tên người.

Mặc dù xem không hiểu, nhưng trực giác nói cho Thất Nhân biết, quyển sách nhỏ này không phải là vật bình thường.

Cất kỹ nó vào trong tay áo.

Đang lúc này, ánh lửa bên ngoài đột nhiên dần dần sáng tỏ, cũng dần dần đến gần thư phòng.

Tiếp theo, là tiếng bước chân ồn ào cùng biết binh khí được tuốt ra khỏi vỏ.

Thất Nhân trong lòng giật mình, chẳng lẽ mình bị phát hiện rồi? Vội vàng dán ở phía sau cửa, chú ý thật kỹ tình huống bên ngoài.

“Mau! Mau! Tặc nhân chạy theo hướng kia! Mau đuổi theo!” Trong đám người, không biết người nào hô một tiếng.

Hộ vệ gấp gáp đuổi theo, tiếng bước chân dần xa thư phòng. Cây đuốc càng lúc càng xa.

Thất Nhân nhú mày, tặc nhân? Đến tướng quân Vương Phủ để làm tặc? Chẳng lẽ là “đồng đạo” của nàng?

“Cót két” vang lên một tiếng động rất nhỏ, cửa thư phòng mở ra khe nhỏ, một bóng đen nhanh chóng đi vào.

Thất Nhân nín thở, vẫn như cũ bị người phát hiện.

Người không quay đầu lại, trực tiếp một trao đánh về phía Thất Nhân.

Người nọ trên người lăm lăm hàn khí, trong nháy mắt gọi Thất Nhân nhận ra được. Thất Nhân chỉ nhẹ nhàng dùng hơi thở thổi ra một câu :”Vân Lãm.”

Lợi trao lúc này đang cách cổ Thất Nhân một phân, nghe thấy câu kia, lập tức đổi trao thành chưởng, vòng qua cổ Thất Nhân kéo về hướng mình.

Người tới là kẻ lòng như lửa đốt, đem dò tướng quân Vương Phủ: Vân Lãm.

Chỉ là không có nghĩ tới đây hộ vệ trong phủ Vương tướng quân đều được nghiêm chỉnh huấn luyện, hoàn toàn không giống với hộ vệ trong gia đình bình thường, đám hộ vệ này còn liều mạng hơn đám hộ vệ trong hoàn cung. Hẳn là không có mục tiêu mà chạy tới nơi này tìm người. Vì vậy, mới làm cho hành tung bị phát hiện.

Một kế kim thiên thoát xác, hần có thể tránh thoát trận thế bị đeo đuổi.

Không nghĩ tới tránh ở chỗ này lại dễ hần tìm được Thất Nhân, có thể nào không khiến hần vui mừng?

“Sao chàng lại tới đây?” Thất Nhân vẫn như cũ nín thở, dù sao vẫn ở trên địa bàn của người ta, cẩn thận là hơn.

“Nàng không sao chứ?” Vân Lãm cũng dè nén hơi thở, không đáp mà hỏi ngược lại. Thấp mắt nhìn lại người trong ngực mình, vền vền một buổi tối không thấy thôi, lại cứ như là qua hồi lâu chưa thấy. Lúc trước lo lắng, lúc này thấy người chân thật, mới có thể chân chính yên lòng.

Thất Nhân mỉm cười: “Ta làm sao có thể có chuyện?” lại hướng về phía sau Vân Lãm. Nam nhân này, đoán chừng gấp như kiến bò trên chảo.

“Vậy chúng ta đi.” Vân Lãm nói. Kéo Thất Nhân, định rời đi.

Thất Nhân vội vàng kéo hần lại: “Không vội. Đừng đánh rần động cỏ.” Phất tay áo, lấy ra cuốn sách nhỏ, giao cho Vân Lãm, “Cái này, chàng hãy đưa Phượng Lai.”

“Vậy còn nàng?”

“Ta ở lại, tặng cho Vương Phủ chút niềm vui.”

Không đợi Thất Nhân nói xong, đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, kèm theo giọng gầm của Long Hành Phong: “Còn không tiếp tục đi lục soát!” Nghĩ đến bên trong phủ một phen đại động làm vị đại tướng quân đang trong chăn ấm nệm êm cũng bị kinh động.

Thất Nhân vội vàng đẩy Vân Lãm nói một tiếng: “Đi mau.” Mình thì xoay người, liền hướng từ thất sau thạch bích đi.

Vân Lãm không có bắt được Thất Nhân, tai lại nghe được tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, tung người, liền nhảy lên trên nóc nhà, đứng trên xà ngang.

Đại môn bị người dùng sức mở ra, tới đó dẫn đến lồng ở phía trước mở đường, Long Hành Phong bước chậm rãi đi đến.

Ứng mâu ở bên trong phòng quay một vòng. Không có bất kỳ dấu vết bị động nào hết.

Lúc này mới đi tới thạch bích lúc trước, mở chốt.

Bên trong, Thất Nhân đang nằm ở trên giường nhỏ hô hấp đều đều, ngủ say sưa.

Long Hành Phong con người híp híp, xem ra nơi này vô sự. Nữ nhân này dù thông minh, có thể ở tình huống bị giam làm ra chuyện gì? Quả thật là Bắc Đường Tấn lo lắng quá mức.

Lần nữa quét mắt một vòng nhìn nha hoàn đang ngủ gục trên bàn đá. Long Hành Phong mặt nhăn cau mày, quay về phía sau phân phó nói: “Tìm nha đầu cơ trí khác.”

Trên giường, trên mặt Thất Nhân hiện lên nụ cười vô cùng nhẹ, có thể trách tiểu nha hoàn này sao, có trách cũng trách Tử lão đầu, nàng đã cướp được thuốc của lão. Nha hoàn tới đây có bao nhiêu cơ trí, cũng vô dụng.

Bên ngoài, nam nhân kia bày ra bộ dáng như dơi, trong mắt lóe lóe. Vận khí, thân hình như gió thổi qua, làm trò trước mặt chủ nhà, bay ra khỏi thư phòng.

Bên kia, trong cung của Nữ Đế, bởi vì Vân Lãm một mình hành động mà xảy ra bão tố.

Phượng Lai ngạc nhiên vỗ án, nhìn về phía mấy người Cố Thanh Ảnh: “Cái gì? Hần đến tướng quân Vương Phủ? Sao các người không ngăn cản hần?”

“Chuyện Vân Lãm muốn làm, chúng ta làm sao ngăn được?” Cố Thanh Ảnh tức giận đáp lại.

“Đúng vậy.” Hải Đường cũng nói, “Ca ca không có trực tiếp giết hết họ cũng đã rất là lý trí.”

“Chỉ sợ đánh rần động cỏ” Phượng Lai xoa trán than nhẹ. Chỉ sợ trong lúc này lại có thêm sự tình gì khác, quả nhiên.

“A? Ca!” Hải Đường đột nhiên la hoảng lên.

Trước điện nhảy vào một Hắc y nhân, không phải là Vân Lãm còn là ai?

Cổ Thanh Ảnh nhìn nhìn bên ngoài một chút, không có bóng dáng Thất Nhân! Không có tìm được Thất Nhân, Vân Lãm như thế nào nhanh như vậy liền trở lại? Nghi ngờ liên tục .

“Người. . . .” Phượng Lai đang muốn nói chuyện. Lại thấy Vân Lãm ném tới đây một sách nhỏ, vội vàng đưa tay tiếp được, “Thứ gì?”

“Không biết.” Vân Lãm mở miệng, “Nàng nói cho người.”

Trong điện mọi người lập tức hiểu rõ ra, “nàng” trong miệng Vân Lãm tất nhiên là Thất Nhân không thể nghi ngờ. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vân Lãm lúc này, đã tìm được Thất Nhân đi. Nếu không người này kiểu gì cũng mang khuôn mặt mẹ kế.

Phượng Lai kỳ quái mở ra nhìn, chỉ một cái, đáy mắt nổi lên ánh sáng.

“Rốt cuộc là cái gì?” Cổ Thanh Ảnh bu lại.

“Thứ tốt!” Phượng Lai đem sách nhỏ để mạnh lên trên án, “Ta đang lo tìm không ra đây!”

Sau mấy ngày, Bắc Đường Tẫn cũng đến xem qua Thất nhân vài lần, nhưng lần nào cũng đều bị Thất Nhân chọc cho tức giận rời đi.

Thất Nhân nhìn như bị giam, kì thực ở nơi này bên trong phủ rất thống khoái. Ngày ngày nửa đêm đều dạo bên trong Vương Phủ. Khuya khuya ăn chút đồ ăn trong bếp, để chút ít côn trùng trong phòng phụ nhân, làm cho tướng quân trong vương phủ náo loạn vài ngày. Khiến cho Long Hành Phong thẳng hoài nghi bên trong phủ có nội gián.

Ngày hôm đó, Thất Nhân như cũ nửa đêm đi ra ngoài đi bộ, hoạt động thư giãn gân cốt.

Lại thấy một nam nhân giả dạng lính gác vội vã vào phòng ngủ Long Hành Phong. Ngoài phòng ngủ còn có trọng binh canh gác, khó mà đến gần.

Thất Nhân cau mày, bày ra khí thế này, sợ là lại muốn mưu kế đại sự gì đi.

Núp tại phía sau bình phong, thẳng chờ người nọ đi ra ngoài.

Chỉ một lúc sau, nam nhân kia quả thật vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ của Long Hành Phong, trên người nhiều thêm một bao quần áo, đi thẳng về phía chuồng ngựa.

Thất Nhân lập tức lặng lẽ đuổi theo.

Bên trong chuồng ngựa, con ngựa tại gần cửa ra vào đang gà gật ngủ, còn người chăn ngựa thì đã tiến vào mộng đẹp từ lâu.

Nam nhân kia tiến lên mấy bước, định cúi xuống một dây cương của ngựa tốt.

Nhưng đột nhiên cảm thấy sau ót nổi lên một trận đau nhói, trong đầu không có bất kỳ phản ứng nào, nam nhân giả dạng quân lính liền dựa cây cột trong chuồng ngựa ngã xuống.

Thất Nhân từ từ trong bóng đêm đi ra.

Ngồi xổm xuống, lấy đi bao quần áo của người nọ, lục lọi. Quả nhiên, ở bên trong phát hiện ra một phong thư Long Hành Phong cần mang đi ra ngoài.

Mở ra vừa nhìn, Thất Nhân không nhìn được nhieu mày càng sâu. Gọi đại quân ngoài thành ở ngày hai tháng sau vào thành sao? Ngày hai tháng sau là ngày đại hôn giả của Phượng Lai. Đại quân trú ngoài thành khi đó chạy vào thành là có ý gì?

Lấy đại quân uy hiếp bức vua thoái vị sao?

Nếu là đến lúc đó, Vương đại tướng quân không thấy được viện quân của mình đến, vẻ mặt sẽ như thế nào đây? Thất Nhân không khỏi có chút ác độc thâm nghĩ như thế.

Miệng hiện lên nụ cười. Thất Nhân cầm “mật thư” nhanh chóng lên về thư phòng, cầm lấy bút lông, ở trên cao thêm vào một khoản. Lập tức lần nữa chạy về chuồng ngựa, đem giấy viết thư thật chỉnh tề thả lại bao quần áo bên trong như lúc ban đầu.

Liếc mắt nhìn cái kia tướng sĩ trẻ tuổi vẫn ngủ mê man, Nếu không gọi hắn tỉnh dậy, màn kịch này, sẽ không tiếp tục diễn được nữa!

Nghĩ vậy, Thất Nhân liền dùng sức bấm trên nhân trung người nọ, khi hắn tỉnh lại, Thất Nhân lập tức vọt đến sau bóng cây.

Tướng sĩ trẻ tuổi mở mắt, trong đầu một trận mơ hồ, buồn bực mình tại sao đột nhiên ngủ thiếp đi, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Đột nhiên, trong bụng liền cả kinh, thư của đại nhân!

Lập tức luống cuống tay chân được lật ra bọc hành lý của mình, trong nháy mắt nhìn thấy lá thư, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Vương đại tướng quân đã dặn canh kỹ lá thư này Nếu làm mất, sợ Vương đại tướng quân kiểu gì cũng sẽ không tha ỉnh.

Nghĩ đến đây, người nọ cả người rùng mình một cái. May mắn, thư còn đang trong tay!

Đứng dậy, dẫn ngựa ra, vỗ mông ngựa liền chạy đi.

Phía sau bóng cây, Thất Nhân vô cùng thích ý xem cảnh đêm, liên tục cười, chờ vở kịch hay sẽ diễn ra vào ngày đại hôn của Phượng Lai, đến lúc đó thần sắc trên mặt Vương đại tướng quân, hẳn là đẹp mắt

134. Chương 134: Phong Vũ Bám Theo Bắc Đường

Edit: Vinababy

Beta: Tiểu Chi

“Phu nhân, tỉnh.” Trong tai là tiếng gọi khẽ của tiểu nha đầu, Thất Nhân không kiên nhẫn mở mắt.

Ngước mắt nhìn, nam tử hoa phục đứng bên giường, không phải là Bắc Đường Tẫn bận rộn “lập mưu” nên mấy ngày đều không thấy mặt sao ?

“Hôm nay là đại hôn của Nữ Đế, nàng cùng đi với bốn vương.” Bắc Đường Tẫn bình tĩnh nói.

Thất Nhân nhếch mi. Có ý gì?

“Bốn vương muốn nàng tận mắt nhìn thấy cảnh Hách Liên Vân Lãm thành thân!” Bắc Đường Tẫn bước lại gần, nghênh cằm nói.

Tiểu nha đầu lập tức nâng Thất Nhân dậy, bưng thuốc lên ra vẻ bắt nàng uống.

Thất Nhân không chống cự, uống hết.

Nàng từng ăn qua thuốc cốt tán nhiều như vậy, mùi vị kia đã khắc sâu tận xương tủy.

Chén thuốc trước mắt không cần phải nói là kia thuốc kia không thể nghi ngờ.

Bất quá lần này, không sao. Nàng đã sớm chuẩn bị giải dược.

Bắc Đường Tẫn lúc này mới xuất thủ, giải huyết đạo cho Thất Nhân. Đảo mắt phân phó tiểu nha đầu: “Trang điểm cho phu nhân.”

Trong lòng Thất Nhân buồn bực. Hắn muốn như vậy quang minh chánh đại đem nàng mang đến hoàng cung sao? Vậy không phải tự thừa nhận mình bắt người trong hoàng cung sao? Chẳng lẽ mắt lỏng, làm ra việc tự tố giác mình?

Sự thật chứng minh, Bắc Đường Tẫn tất nhiên sẽ không phạm loại sai lầm này.

Nếu nói “trang điểm” , hẳn là gọi nha hoàn mang mặt nạ da người cho Thất Nhân.

Lúc này, Thất Nhân đang được nha hoàn dìu đi theo Bắc Đường Tẫn vào hoàng cung Nam Vũ.

Hôm nay khắp hoàng cung đều treo lụa đỏ chói mắt. Bắt đầu từ cửa cung là hai chuỗi đèn lồng treo cao.

Dọc đường, bá quan chúc mừng cùng cung nhân bận rộn.

“Mệt mỗi sao?” Bắc Đường Tẫn xoay người lại, tràn đầy quan tâm: “Lễ cưới chưa bắt đầu, trước đến Di hoa viên ngồi một chút!”

Thất Nhân không có ý kiến. Dù sao nàng nói gì cũng không có tác dụng, hết thấy theo hần an bài, không phải sao?

Di hoa viên, tên như ý nghĩa, hàng năm kỳ hoa nở rộ, cỏ cây xanh mượt, vui sướng lòng người.

Hai người Thất Nhân tìm ghế dựa ngồi, nha hoàn đứng hầu hạ.

Chợt có cung nhân từ bên cạnh đi qua, thật sự là so với tiền đình thanh tịnh hơn nhiều lắm.

Trời xanh cảnh đẹp, thiên nhiên hài hòa. Gió nhẹ lướt qua, nổi lên một khoảng âm áp.

Thất Nhân liếc Bắc Đường Tẫn bên cạnh một cái, bĩu môi, nếu là bên cạnh đối người cùng thưởng thức, liền hoàn mỹ.

Tâm tình Bắc Đường Tẫn tựa hồ cũng bị cảnh sắc này ảnh hưởng, tương đối tốt. Mặt hướng tới: “Nhân nhi, sau này bốn vương có thể cùng nàng mỗi ngày cùng nhau ngắm hoa ngắm cảnh như thế này.”

Lời lẽ cũ rích nhai đi nhai lại! Thất Nhân không nói lời nào, chỉ tự mình hưởng thụ thời gian yên tĩnh, xem người bên cạnh này nói tiếng chim.

Bắc Đường Tẫn cũng không giận, lại nói: “Nhân nhi, từ nay về sau, không bao giờ ... có người tới quấy rầy chúng ta nữa.” Hần nói rất đúng, hôm nay Vân Lãm cùng Nữ Đế tất nhiên muốn thành thân, khi đó thiên hạ đều biết chuyện này. Nếu như thế, Hách Liên Vân Lãm có tư cách gì tranh Thất Nhân với hần?

Hết lần này tới lần khác, hần tính sai một việc. Mà “tiểu nhân” lúc này trước sau như một, đúng thời cơ xuất hiện trước mắt hần.

“Không công” tiếng trẻ con non nớt rõ ràng truyền tới.

Bắc Đường Tẫn khóe mắt giật giật, ai không quấy rầy, làm sao lại xuất hiện “Tiểu ma đầu” ?

Thất Nhân khóe miệng run lên, giương mắt, nhi tử nhà nàng lại một tay lôi kéo cái đuôi mập mập của Tiểu Cầu Nhi hướng nàng đi tới, trên tay, giơ cái túi nhỏ. Tiểu tử mập mập này, trước đó vài ngày mới đứng lên, nàng không ở hoàng cung mấy ngày, lại hoàn toàn đổi dùng hai chân. Nhìn kia hai cái cái chân mập, lạch cách lạch cách, đi cang hăng hái.

Hần còn dám kéo cái đuôi Cầu Nhi cũng không sợ con chó mập mập kia đột nhiên chạy trốn, làm hần té! Việc này khiến người làm mẹ như nàng cảm thấy kinh hồn táng đảm.

May là con chó mập mập này có linh tính, hiểu được thả bước đi chậm, dùng tốc độ chậm như ốc sên phối hợp cùng tiểu chủ nhân.

Lúc này, tiểu tử tựa hồ cũng cảm nhận được đằng trước có hai đạo ánh mắt nóng bỏng. Giương mắt, trông thấy đỡ trên ghế hai người Thất Nhân.

Lập tức, nhếch môi cười rạng rỡ.

Thất Nhân ngạc nhiên, khuôn mặt mình cũng thay đổi rồi, chẳng lẽ đứa bé này còn nhận ra được mình?

Câu nói tiếp theo của tiểu tử kia làm Thất Nhân hiểu được ý nghĩa tươi cười rạng rỡ kia.

Chỉ nghe tiểu tử há mồm hô lớn một tiếng: “Phụ thân!”

Thất Nhân không nhận được được vỗ vỗ trán mình. Tiểu tử này, thật đúng là kêu lên, hoàn toàn đã quên mình lúc trước là như thế nào đối đãi hần “hôn nhẹ phụ thân” sao?

Không gọi còn tốt, vừa gọi lập tức làm cho Bắc Đường Tấn nổi giận. Tiểu tử này, cho tới bây giờ luôn dùng bề ngoài khả ái vô hại tới mê hoặc hắn. Tới cuối cùng, hắn luôn là bởi vì tiểu tử này trở thành trò cười.

Lúc này, hắn cũng sẽ không lại hạ thủ lưu tình lần nữa!

Tiểu tử nghiêng đầu, thấy Bắc Đường Tấn không để ý tới mình, cong lên cái miệng nhỏ nhắn, lập tức buông đuôi Cầu Nhi, chạy chạy vội tới.

Thất Nhân rốt cuộc là hiểu rõ nhi tử nhà mình, khóe mắt không kiềm được giật giật. Tiểu tử này, vui vẻ như vậy, tuyệt đối có mưu đồ bất chính.

Đang suy nghĩ, chỉ nghe “bùm” một tiếng, tiểu tử đang chạy vội, lại đặt móng an vị đến trên mặt đất.

Thất Nhân không đành lòng được nhắm lại mắt. Sợ mình nhìn không được xông đi lên ôm lấy hắn.

Tiểu Á Nhân méo miệng, ừm khuất hô một tiếng: “Không công”

Cầu Nhi lúc này mới lao đảo đi lên, cúi đầu, liền ngậm cổ tiểu tử. Tiểu Á Nhân lập tức bay lên trời.

Thất Nhân toát mồ hôi lạnh, có thể không làm động tác nguy hiểm như vậy không?

Tiểu tử cũng thích thú, nhếch môi, khác vẻ ủ rũ ban nãy, lại bắt đầu cười, từng ngón tay mập mập hướng tới Bắc Đường Tấn: “Không công !” Hạ lệnh đi đến hướng vừa chỉ.

Cầu Nhi tuân lệnh, cần y phục tiểu chủ nhân đem tiểu tử mang đi theo lệnh.

Tới trước mặt Bắc Đường Tấn, Cầu Nhi giương đầu, liền đem Tiểu Á Nhân vút trên đùi Bắc Đường Tấn.

Tiểu Á Nhân hưng phấn không thôi.

Mặt Bắc Đường Tấn co quắp cúi đầu nhìn tiểu tử ở phía dưới xem thường mình uy nghiêm của mình, đem chân hắn làm giường nhỏ đang vui mừng nhảy múa tiểu quý, cực độ nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn bóp chết hắn.

Thất Nhân vội vàng kéo tay Bắc Đường Tấn, sợ hắn không nhìn được liền hướng nhi tử nhà mình hạ thủ: “Hắn chỉ là một hài tử, thái tử gia đại nhân đại lượng, cần gì so đo?” Lên tiếng khuyên bảo.

Bắc Đường Tấn trên dưới đánh giá Thất Nhân, nàng đối với đứa nhỏ này quan tâm tựa hồ quá ... mức. Lúc trước liền nghe Cao Hùng nói, Thất Nhân ở hoàng đình Bắc Hãn, hoàn toàn có cơ hội tự mình rời đi. Hết lần này tới lần khác vì đứa bé này, nàng nguyện ý buông tha, sau đó biết điều một chút uống rượu cân tắn. Đứa bé này, bất quá là một đứa trẻ nhặt được trên đường thôi, Thất Nhân vì sao quý trọng như vậy?

Bắc Đường Tấn tâm tư toàn bộ đặt lên vấn đề này, buồn bực không giải thích được hoàn toàn, không để ý đến động tác của tiểu Á Nhân.

Chỉ thấy tiểu tử mở ra cái túi nhỏ cầm trên tay, sau đó nín lấy vạt áo Bắc Đường Tấn đứng dậy. Đem đồ trong túi đồ, quay đầu hướng Bắc Đường Tấn giới qua.

Mà hết thấy, hoàn toàn không qua được ánh mắt Thất Nhân.

Thất Nhân chấn động. Nhi tử nhà nàng, càng ngày càng không đem Bắc Đường Tấn thái tử gia để vào trong mắt. Hạ thủ một lần so với một lần càng nặng hơn.

Trong túi chất sền sềh đến cực điểm, đem một đầu tóc xù của Bắc Đường Tấn dính lại thật chắc với nhau. Mùi vị ngọt nhờn nhớt trong không khí phiêu tán ra.

Ánh mắt Bắc Đường Tấn đột ngột dữ dội. Tiểu tử này, quả thật cùng hắn không hợp!

Xoay đầu lại, như ác lang, hung hăng nhìn thẳng tiểu quý trước mắt.

Hiện tại người nào cản trở cũng không được! Hắn nhất định phải cho tiểu quý này biết cái gì gọi là thiên uy bất khả xâm phạm!

Hất tay Thất Nhân, Bắc Đường Tấn giờ chuông, hướng tiểu Á Nhân vỗ xuống.

Thất Nhân kinh hãi, cũng không quản nguy trang, bắt kẻ kế hoạch thất bại, một lòng chỉ nghĩ tới muốn cứu tiểu tử không biết trời cao đất rộng nhà mình.

Trong lúc mình chỉ treo chuông, chỉ thấy một đạo tử ảnh chợt lóe, ngăn độc thủ của Bắc Đường Tẫn xuống, ngăn Thất Nhân viện thủ, cướp lấy tiểu tử trên đùi Bắc Đường Tẫn.

Thất Nhân giương mắt nhìn người vừa tới, lúc này mới an tâm hạ giọng nói.

“Thái tử điện hạ, đối với một đứa bé hạ độc thủ như thế, không khỏi quá tàn nhẫn!” Tiếng nói trong trẻo của Cố Thanh Ảnh vang lên, như đè ép mấy phần tức giận.

Hắn chỉ là đi qua nơi này, liền trông thấy cảnh tượng Bắc Đường Tẫn giơ tay muốn bỏ vào. Làm hắn sợ đến tam hồn chỉ còn lại có ngũ phách. Lập tức phi thân tới, đem Tiểu Ái Nhân đoạt đi.

Này Bắc Hãn thái tử thật là quá phận. Sao luôn là tìm người nhà Vân Lãm hạ thủ đây? Bất cớ Thất Nhân mấy lần không nói, hiện tại lại đem chú ý đánh trên người Tiểu Ái Nhân?

Bắc Đường Tẫn nặng nề đập vào bàn đá bên cạnh, một góc lập tức hóa thành phần vụn bay theo gió. Lửa giận rào rạt: “Trữ vương gia, làm sao ngươi không hỏi xem tiểu quý này đã làm cái việc tốt gì?”

Cố Thanh Ảnh lúc này mới thấy rõ trên đỉnh đầu Bắc Đường Tẫn mười phần – vàng óng một mảnh, trong suốt sáng bóng, dưới ánh sáng mặt trời, cũng thật đẹp mắt.

Vật kia theo mái tóc dài nâu của Bắc Đường Tẫn từ từ chảy xuống, bao trùm kết nối sợi tóc hắn, hoàn toàn giống như hổ phách, sáng cực kỳ.

Cố Thanh Ảnh nhếch nhếch khóe miệng: “Tiểu hài tử nghịch ngợm, điện hạ cần gì so đo? Huống chi, cho dù như vậy, cũng không tổn hại hình tượng anh minh thần võ của thái tử người.”

Nói đến đây, Cố Thanh Ảnh đột nhiên dư quang liếc về trong tay tiểu quý càng nhếch lớn khóe miệng, khóe mắt không khỏi giật giật vài cái. Tiểu tử này, cho tới bây giờ đều rất quỷ quyệt, nhìn này vẻ mặt, cảm giác, cảm thấy sẽ có chuyện gì phát sinh a!

Bắc Đường Tẫn đang muốn chửi ầm lên. Thành linh nghe một trận “Ong ong” có tiếng truyền đến, mà càng ngày càng gần, càng ngày càng vang.

Mấy người giương mắt nhìn lên, hắn là cảnh bày ong hướng hướng này mà đến.

Thất Nhân khóe miệng co giật a co quắp, rốt cục sáng tỏ tiểu nhi tử nhà mình gọi ra thứ gì — hắn là mật ong!

Tiểu tử này, không biết lại từ nơi nào lấy được cái đồ hay này, lúc này toàn bộ toàn bộ kính dâng cho Bắc Đường Tẫn. Càng nghĩ càng mong chờ khoảnh khắc này a.

Cố Thanh Ảnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu nhìn tiểu Ái Nhân, quả thật, tiểu tử kia đang vỗ tay cổ vũ. Tiểu quý này, tuyệt đối là ác ma a.

Ôm Tiểu Ái Nhân lui ra. Nơi này quá nguy hiểm, hắn cũng không muốn bị Bắc Hãn thái tử liên lụy.

Thất Nhân lập tức cũng làm ra phản ứng tương tự, lòng bàn chân phù phiếm hạ xuống, liền “suy yếu” ngã lún trong bụi cỏ. Nhà hoàn vội vàng lại đỡ, Thất Nhân tựa vào tay nàng thuận tiện bước đi.

Trong nháy mắt, bày ong đã gần ngay trước mắt, thẳng tắp liền hướng trên người Bắc Đường Tẫn mà đến.

Bắc Đường Tẫn vận khí vùng tay áo, quét rớt một nhóm ong mật. Mà dù sao hai cái tay sao có thể đối phó được rồi ngàn vạn ong mật?

Một nhóm té xuống, nhóm tiếp theo tiếp theo đi lên, thật chắc vây quanh Bắc Đường Tẫn, gương mặt liền bị công kích, hoàn toàn đem đầu Bắc Đường Tẫn cho thành bó hoa tươi tới “hái”.

“Vô liêm sỉ!” Bắc Đường Tẫn giận không kèm được.

Nhưng cả người tức giận đối với mấy con ong này mà nói cũng bất quá cũng là bò đánh đàn thôi.

Bầy ong như cũ lớp trước ngã xuống, lớp sau tiến lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Làm sao nhiều ong mật như vậy?”

.

Xôn xao rất cực đưa tới tiền đình mọi người.

Chỉ chốc lát, quan to, quý nhân, người đã đứng đầy hành lang, vây khấn này Di hoa viên. Các dò cái đầu, nhìn đến tốt cùng có chuyện gì.

Vừa nhìn xuống, liền bị cảnh trước mắt làm cho kinh hãi.

Trong vườn, thái tử điện hạ cao quý đang cùng múa với bầy ong?

Lúc này có thể nhìn qua chỉ có màu đỏ tía sắc trường bào trên người Bắc Đường Tấn, đầu đã là đông ngật một mảnh, bị bầy ong vây quanh trong đó, hoàn toàn không thấy ngũ quan.

Cảnh tượng kì quái như thế, làm mọi người vừa sợ vừa cảm thán. Thật sự là trước màn diễn khai vị trước lễ cưới Nữ Đế.

Những người này, khi nào ra mắt thái tử gia gia giống như lần này không khỏi cảnh tượng?

“Ha hã, ha ha” trong đám người rất cực có người không nhịn được bộc phát ra liễu cười to, tiếp theo, tiếng cười càng không thể ngừng.

Làm ồn tự nhiên đưa tới hộ vệ Bắc Đường Tấn.

Mấy người vừa thấy tình cảnh này, trợn tròn mắt. Lập tức vọt tới trong viên, muốn bảo vệ chủ tử nhà mình.

Có người cởi xuống áo khoác, đánh bầy ong.

Nhưng kia bầy ong tất cả đều vây quanh đầu Bắc Đường Tấn, làm sao đuổi đi dễ dàng như vậy?

“Ba ” một tiếng, chỉ nghe Bắc Đường Tấn rống to một tiếng từ đen sẫm một mảnh”Ong ong” sau truyền đến: “Người nào to gan đánh bốn vương?”

“Ha ha” , lúc này ngay cả Cố Thanh Ảnh cũng nhịn không được nữa cười to.

Đang lúc vô kể khả thi, đột nhiên có người linh cơ vừa động, hô to một tiếng: “Điện hạ, nhanh nhảy vào trong hồ!”

Nhưng là Di hoa viên nơi đó làm gì có hồ a.

Thất Nhân xem một chút cách đó không xa có một vũng bùn, chính là vài ngày trước, Phượng Lai yêu cầu nơi này dời trồng hoa sen, mới đào mở tới một chỗ. Ngày trước một trận mưa, nước ở đây còn chưa có bốc hơi.

Cho nên, Thất Nhân giống như phát hiện đại lục mới, “Lo lắng vạn phần” được hô to lên: “Điện hạ, nơi đó! Nơi đó!”

Bắc Đường Tấn sao có thể thấy được nơi nào đằng trước, chỉ mông mông lung lung nhìn thấy ngón tay Thất Nhân chỉ vào. Lập tức liền xông về trước.

“Ừm” một tiếng, nước trong hồ bắn lên.

In lên bên trên, một dấu hình người thật sâu.

“Ha ha ha ha” , mọi người lại bắt đầu cười.

Thất Nhân che miệng lại, ánh mắt cũng đã vui thành một đường.

Cố Thanh Ảnh lúc này mới chú ý tới thiếu phụ bị nha hoàn đỡ ngồi một bên, trong bụng khẳng định đó chính là Thất Nhân không thể nghi ngờ. Mặc dù sửa lại dung mạo, nhưng ánh mắt lóe sáng chân thật tiểu quý giống như đức a!

Không hổ là mẫu tử, loại trò nham hiểm này, hai người này cũng có thể phối hợp được ăn ý như thế !

135. Chương 135: Ngày Mai Vào Thành

Edit: Tiểu Chi

Tuy là vùng bùn non, nhưng rớt cuộc cũng khiến bầy ong ngừng công kích. Mật ong tan trong bùn đen, đàn ong vòng vòng chung quanh hồ bùn, cuối cùng thấy không thú vị mà bay đi.

Bắc Đường Tẫn đen thui cả người đứng lên khỏi vùng bùn, “phụt phụt” phun nước bùn trong miệng ra.

Lộ ra khuôn mặt, bị bùn đen che kín nên không thấy rõ biểu tình, chỉ thấy mỗi đôi mắt sắc bén như dao.

Dù sao cũng là khí thế hoàng gia, không có đàn ong quần lấy, một cái liếc mắt nhìn ngang đám người xem náo nhiệt.

Đám người lập tức không dám làm càn lấn nữa, Bắc Đường Tẫn phần nộ lui về phía sau.

“Điện hạ!” Hộ vệ lập tức cung kính đưa áo khoác của mình lên, để làm khăn lau mặt.

Bắc Đường Tẫn xé một miếng, dùng sức chà xát, để lộ ra khuôn mặt bị tàn phá nặng nề*. (*gốc: bách khổng thiên sang)

Mọi người vừa thấy, lại muốn cười to. Nhưng dưới sự uy hiếp của Bắc Đường Tẫn lại không dám lên tiếng. Vì thế, xuất hiện đám người run run vai, không ngừng ho ho cho thanh cổ, mắt lại liếc dọc liếc ngang.

Chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của Bắc Đường Tẫn lúc này đầy những hạt đậu màu đỏ. Không biết con ong nào mang máu nghệ thuật, cứ nhiên hung hăng cắn trên chóp mũi của Bắc Đường Tẫn một phen, khiến cái mũi nháy mắt xum to lên, hoàn toàn thích hợp với diện mạo của chú hề trong gánh xiếc thú.

“Ha ha...” Vang lên một giọng thanh thúy, mọi người đồng loạt ngẩng đầu, ai lớn mật như thế, dám quang minh chính đại cười nhạo Thái tử gia đang tức giận tột cùng?

Giọng cười này, đúng là xuất ra từ đầu sỏ gây nên vụ này- mỗ tiểu quỷ.

Cố Thanh Ảnh chặn ngang, che lại cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Ái Nhân, khóe miệng đang nhếch lên chợt dơ ngay. Tiểu tử này, sao lại không an phận như vậy? Không sợ lão hổ, nhưng tốt nhất vẫn đừng nên chọc lão hổ đang điên cuồng tức giận a.

Bắc Đường Tẫn quét mắt lại đây, nhìn tiểu tử kia. Nhắc chân, liền đi đến chỗ Cố Thanh Ảnh.

Thất Nhân ho nhẹ: “Điện hạ, ngài có muốn đổi xiêm y trước hay không? Bộ dáng như vậy, có không lễ phép với bề hạ lăm hay không?” Nàng tất nhiên đã nhìn ra ý đồ của Bắc Đường Tẫn, vội vàng nhắc nhở.

Một câu đã chặn lại cước bộ của Bắc Đường Tẫn, nơi này là Nam Vũ, không phải Bắc Hãn.

Huống hồ hôm nay đến đây không phải để giận đối với tiểu hài tử này, còn có đại sự cần phải làm.

Bắc Đường Tẫn lúc này mới thu hồi lại lửa giận quanh thân, xoay người, đi ra ngoài.

Đám người lập tức nhường đường.

Thất Nhân “vạn phần nhu nhược” dưới sự dìu đỡ của nha hoàn cùng hộ vệ trông nom mà đuổi theo.

“Người không đi theo Thái tử gia nhà người, đi theo ta làm gì?” Thất Nhân lườm mắt liếc mỗ hộ vệ đi theo mình. Chính là người nào đó đã kính dâng áo khoác, xua đuổi đàn ong, nhiều lần giữ thể diện cho chủ tử nhà hân.

“Thái tử gia phân phó, không rời một tấc.” Người nào đó không chút đổi giọng nói.

“Thiệt!?” Thất Nhân liếc mắt nhìn hân một cái: “Sai người thật hay nhỉ? Không rời một tấc?” Xoay người lại, nâng cằm người nào đó lên, vẽ mặt vô cùng lưu manh: “Vừa lúc, ta đây thiếu một tiểu nô làm ấm giường, vậy người đi. Đúng lúc hợp với ý không rời một tấc kia.” (*đồng âm với sh*t)

Người nào đó bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi: “Ấm giường?”

Thất Nhân mỉm cười: “Cơ mà, kêu đường đường Nam Vũ vương phu tương lai đến làm ấm giường đúng là có chút đại tài tiểu dụng*.” (*không biết trọng dụng nhân tài)

Người nào đó ngẩng đầu, tuy đã thay đổi gương mặt, nhưng đôi con ngươi quen thuộc kia, Thất Nhân sao có thể nhận lầm? Thời khắc hần nhảy vào Di Hoa viên, nàng đã nhận ra.

“Diễn viên của đại hôn hôm nay, Dực Vương gia tôn quý, người chạy tới đây làm cái gì?” Lơ đãng nói, lại để lộ một chút ý ghen.

Vân Lãm nhìn nàng một cái: “Diễn viên hôm nay không phải ta.”

“Tân lang à nha, sao lại không là diễn viên?” Chờ việc này chấm dứt, chắc chắn nàng sẽ bảo hần quì xuống ván giặt để phát tiết nỗi buồn bực lúc này.

Vân Lãm lần nữa liếc nhìn nàng: “Ta chỉ là tân lang của nàng.”

Một câu nói ngọt của mỗ bằng sơn lập tức khiến Thất Nhân ngậy ngẩn cả người, tim tan thành nước, xoay người, giận dữ nói một câu: “Đã là lão phu thê, còn tân lang gì chứ!”

Ngước mắt lên trời nhìn mây bay, ý cười trên khóe miệng Thất Nhân nở rộ.

Trước sân, sắc hoa rực rỡ, kim châu ngân sức, đẹp đến lóa mắt.

Giờ lành đã đến, Nữ đế cùng Vương phu hoa lệ đăng tràng.

Phượng Lai một thân hồng bào phượng hoàng bay, trên đầu là mũ cưới làm từ lưu ly, ngọc bích; Vân Lãm lại mặc xiêm y kỳ lân bay, khí thế người thường khó sánh bằng.

Nhạc nổi, hai người dắt tay đi lên đại vị*. (*chỗ ngồi dành riêng cho vua chúa khi kết hôn)

Chúng thần bá kiến, chúng lai sử hành lễ.

“Xem ra hôm nay tâm tình Dực Vương gia rất tốt.” Bắc Đường Tấn nghiêng mặt, nói nhỏ với Thất Nhân đang đứng cạnh. Bởi vì lúc này bị ong đốt một hồi, trên mặt hiện tại mang một màn sa.

Thất Nhân ngẩng đầu nhìn xem. Dư quang liếc nhìn mỗ hộ vệ mặt bằng đứng bên người. Trong lòng không nhìn được buồn cười, Dực Vương gia không phải đang ở bên người nàng sao?

“Hôm nay là ngày đại hôn của quả nhân cùng Dực Vương Thiên Diễm. Từ nay về sau Dực Vương gả cho ta làm Vương phu Nam Vũ!” Phượng Lai cao giọng tuyên bố.

Mọi người hô to chúc mừng, không ngừng huyền áo.

Phượng Lai giơ tay, ý bảo im lặng: “Từ khi quả nhân kế vị tới nay, nhờ các vị hiền thần phụ tá, mới có thể khiến Nam Vũ không ngừng phát triển, dân giàu nước mạnh. Nhất là Vương Tướng quân, cẩn trọng, phụ tá quả nhân. Trong quãng thời gian ngắn quả nhân vắng mặt, quản lý Nam Vũ từ trên xuống dưới gọn gàng, ngăn nắp. Quả nhân sẽ ban thưởng thật lớn!”

Chuyển hướng Long Hành Phong: “Vương Tướng quân, người muốn cái gì? Chỉ cần đưa ra, quả nhân tất nhiên sẽ thỏa mãn cho người.”

Mâu trung Long Hành Phong tối lại. Hần muốn, tất nhiên là đại quyền của Nam Vũ này. Nhưng mà, điều này, sao có thể nói ra? Nữ Đế nói thế, là muốn đánh đòn phủ đầu sao?

“Vi thần vì nước, dốc hết sức mình không hối tiếc. Lời ấy của bệ hạ, vi thần không dám nhận.” Vương Tướng quân đáp lại Phượng Lai. Một bộ hiền ngang lẫm liệt.

Mặc kệ Phượng Lai xuất ra chiêu gì, hần đều tiếp hết. Năm năm trước, hần có thể làm Phượng Lai rời cung. Hiện tại, hần cũng có thể bảo vệ địa vị cùng quyền lực của mình.

Phượng Lai, từ trước đến nay, luôn là bại tướng dưới tay hần.

“Hay!” Phượng Lai khen: “Vương tướng quân không hổ là “hộ vệ đệ nhất nam vũ”, quả thực là trung với nước hiếu với dân.” Hi vọng Vương Tướng quân về sau có thể hiệp trợ Vương phu thật tốt, xử lý tốt quân vụ của Nam Vũ ta.”

Long Hành phong hí mắt, không nói lời nào.

Nhanh như vậy, đã tước quân quyền của hần sao?

“Bệ hạ phân phó, vi thần tất nhiên tuân theo. Nhưng Vương phu mới đến, lại là hạ thần của Thiên Diễm. Vi thần chỉ sợ giao quân quyền vào tay Vương phu, sẽ phật lòng dân.”

“A?” Phượng Lai đề cao giọng: “Lòng dân trong miệng Vương Tướng quân là cái gì?”

Mọi người ở dưới dĩ nhiên có thể ngửi được mùi thuốc súng thoang thoảng.

“Cái này phải hỏi các vị đại thần.” Long Hành Phong nói to.

“Vay các vị đại thần nói một chút đi!” Phượng Lai ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói.

“Vi thần hoàn toàn đồng ý với ý của Vương Tướng quân.” Mỗ nhất phẩm đại thần lập tức tiến lên.

Long Hành Phong đảo mắt nhìn thấy, người này đúng là nhân mã một phương của mình. Tự tin mỉm cười, Phượng Lai muốn hỏi lòng dân, thật đã hỏi sai rồi.

Hần khiêu khích nhìn Phượng Lai, tại đây, có hơn phân nửa là người của hần.

Phượng Lai muốn dùng cái gì để dấu lại?

Nhưng mà một câu phát ra ở phía dưới khiến cho nụ cười của hần cứng lại.

“Có điều quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Nam Vũ ta từ trước tới nay đều do Vương phu chấp chưởng quân quyền, nếu lúc này phá bỏ lệ cũ, để Vương Tướng quân trông giữ, chỉ sợ làm không đúng qui cũ, trái với lời dặn dò của tổ tiên truyền xuống.” Vị đại thần kia nói tiếp, nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ.

“Quân quyền là việc quan trọng, vi thần nghĩ vẫn nên để Vương phu quản lý là tốt nhất.” Lại có đại thần bước về phía trước can ngăn.

“Vi thần cũng cho là như thế.”

....

Tình thế hoàn toàn nghiêng về phía Phượng Lai.

Thất Nhân hoàn toàn có thể nhìn thấy sự bối rối cùng kinh ngạc trong mắt Long Hành Phong.

Long Hành Phong không thể tin tròng mắt nhìn đại thần vừa lâm trận đã phản chiến, không rõ vì sao thuộc hạ dưới trướng mình đột nhiên lại làm phản.

Mỗ nhất phẩm đại thần nói xong, lùi sang một bên, bị hần nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Người nọ hiện lên vẻ mặt cầu xin: “Vương Tướng quân đại nhân, nhà vi thần một mạch mấy đời con một, không thể hủy trên tay vi thần a.”

Long Hành Phong lại ù ù cạc cạc, cái này liên quan gì đến một mạch mấy đời con một?

Phượng Lai nhếch mép, nụ cười vạn phần châm chọc: “Vương tướng quân có phải không rõ cái gì đúng không? Vì sao cảnh tượng hôm nay lại không giống với trong tưởng tượng của người?” Dừng dừng, lại nói: “Cái này cần cảm tạ Bắc Đường Thái tử điện hạ tặng cho quả nhân một phần đại lễ.”

Bắc Đường Tẫn được nói đến, liền nhú mày. Đại lễ? Hần đã đưa đại lễ gì?

Phượng Lai phất phất tay áo, ném ra một cuốn sách nhỏ, bay đến trước mặt Long Hành Phong: “Vương Tướng quân nhận ta vật ấy chứ?”

Long Hành Phong nháy mắt biến sắc, cuốn sách này, không phải là danh sách được đặt trong thư phòng của hần sao? Bên trong ghi lại tất cả tên của các đại thần đi theo phe hần a! Nếu Phượng Lai bắt hết bọn họ, quả thật đã đào hết nền tảng của hần.

Lập tức, hắn liền hiểu được. Phụng Lai tất nhiên đã dựa theo danh sách này mà nắm lấy nhược điểm của đám đại thần, lúc này mới khiến bọn họ đột nhiên thay đổi.

Theo tên nhất phẩm đại thần kia nói, ắt hẳn đứa con duy nhất đời này của lão đã bị Phụng Lai nắm trong tay.

Thật là sơ sót của hắn, lại để Bắc Đường Tấn trộm được cuốn sách này!

Bắc Đường Tấn nhú mày, mình đây đã bị Nữ đế kia tính kế. Khi nào thì hắn đưa nàng thứ kia chứ? Có điều, lúc này cũng khó mà biện minh. Nói ra đều đắc tội hai bên. Qua tai Long Hành Phong, chính là hắn đây nói xạo, đến tai Nữ đế, thì thành mình muốn đổi nghịch với nàng.

Hiện tại cũng đành phải đảm nhận cái danh “người tặng lễ” này.

Cái này lại khiến Thất Nhân vui vẻ. Một chiêu thật hay a. Thế là đã chia rẽ sự hợp tác của Long Hành Phong cùng Bắc Đường Tấn.

“Vương Tướng quân, người đã nghe tiếng lòng của các vị đại thần, có phải nên nghe theo lòng dân hay không?” Phụng Lai bức tận đường cùng.

Long Hành Phong liếc mắt nhìn tràng diện một cái, đột nhiên phá lên cười: “Bệ hạ, thứ cho thần nói thẳng. Cho dù vi thần có đưa quân quyền cho Vương phu, Vương phu có năng lực khống chế được sao?”

“Cái này không nhọc Vương Tướng quân lo lắng.” Phụng Lai lạnh lùng nói.

“Nếu bốn vương không đưa thì sao?” Khoanh tay chống lại người trên cao.

Một câu lớn mật, khiến cự thần bên cạnh cả kinh, kéo tay áo hắn.

“Long Hành Phong, người muốn kháng chỉ?” Phụng Lai càng thêm trấn tĩnh. Nàng chờ là chờ giờ phút này, chờ cái giờ phút có đủ lí do để bắt hắn.

“Thì sao chứ? Giang sơn Nam Vũ này toàn bộ đều dựa vào Long gia ta mới có thể bảo trụ! Dựa vào cái gì mà nữ nhân Phụng gia các người có thể độc hưởng thành quả này?” Dĩ nhiên làm càng, nói thẳng, trút ra bất mãn nhiều năm trong lòng.

“Vương Tướng quân muốn làm gì đây?” Phụng Lai không nhanh không chậm hỏi.

“Vi thần chỉ muốn nói cho bệ hạ, quân đội trực thuộc của vi thần trú ngoài thành, hôm nay sẽ vào thành.”

Một câu nói ra, một mảnh tiếng “ồ” lên.

“Vương Tướng quân, đừng a, nhà cự thần một mạch mấy đời con một a.” Mỗ đại thần kéo lấy tay áo Long Thành Phong, nước mắt tràn mi. Lão đến tuổi này mới có một đứa con, có thể không cưng thành bảo bối sao?

“Khốn nạn” Long Hành Phong tức giận quát một tiếng: “Nếu hôm nay bốn vương đoạt được đại vị, các người còn sợ nàng không thả người?”

“Cái kia....” Đang lúc tâm tư đám đại thần hết sức đong đưa, chợt thấy đằng sau lưng Bắc Đường Tấn, mỗ nữ giơ tay khua khua: “Tiểu phụ sao lại nghe nói ngày mai đại quân mới vào thành a?”

136. Chương 136: Một Nhà Bưu Hãn

Edit: Tiểu Chi

*Bưu hãn: quá mức mạnh mẽ, vượt khỏi sức tưởng tượng của người thường.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt bắn lại đây.

Bắc Đường Tấn giữ chặt Thất Nhân, cảnh giác, càng thêm nghi hoặc, nàng muốn làm gì?

“Điện hạ, không phải ngài nói cho ta biết sao?” Thất Nhân mở to hai mắt, vô tội nhìn Bắc Đường Tẫn.

Châm ngòi ly gián, giá họa cho người khác, nàng đã vượt lên một cấp bậc mới.

Bắc Đường Tẫn phát điên, tay giữ nàng siết chặt thêm: “Đừng có nói lung tung.”

Thất Nhân “suy yếu” nói: “Đau”, kì quái hỏi: “Điện hạ, không phải ngài nói với ta đại quân mà Vương Tướng quân điều đến sẽ hoàn một ngày sao?”

Cả sảnh đường lần nữa kinh hãi.

Nguyên lai Bắc Hân Thái tử và Vương Tướng quân ở cùng một phe a.

Sắc mặt Long Hành Phong thoáng chốc đã tái nhợt.

Hắn chỉ nghe thấy, cái kia, Bắc Đường Tẫn thế mà đứng sau đâm mình một đao. Trong lòng nổi lên oán độc với Bắc Đường Tẫn.

Bắc Đường Tẫn lại tỉnh táo, hắn không thể nào nói loại chuyện này với nàng, vì sao Thất Nhân lại nói những lời kia? Hơn nữa, theo cách nói lúc này của Nữ Đế, việc này hắn đã được chuẩn bị tốt.

Não chợt lóe lên, đột nhiên xuất hiện một ý niệm trong đầu. Bắc Đường Tẫn hoài nghi đánh giá Thất Nhân, chẳng lẽ là nàng phá rối sao?

“Thái tử điện hạ, sự giúp đỡ của ngài là đại ân đối với bốn vương.” Phượng Lai nhìn Bắc Đường Tẫn. Nàng biết Long Hành Phong đã động chủ ý lên đại quân, sáng sớm đã ra lệnh với thủy binh, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Không nghĩ tới Thất Nhân đã ra tay trước,

Phượng Lai tất nhiên không tin Bắc Đường Tẫn lại tốt bụng đến vậy. Tuy rằng không biết Thất Nhân vì sao lại khẳng định chắc ăn rằng hôm nay đại quân sẽ không vào thành. Nhưng ắt hẳn là nàng ấy đã động tay động chân gì rồi.

Bắc Đường Tẫn vốn là người thông minh, hiện tại, thế cục của Nam Vũ, nhìn như thế lực của Vương Tướng quân chiếm ưu thế, nhưng sự thật là Nữ Đế lại đang chiếm tiên cơ. Huống hồ, thế lực của Vương Tướng quân, nước xa không cứu được lửa gần. Hôm nay, Vương Tướng quân không chiếm được chút tiện nghi nào cả.

Lập tức biểu lộ lập trường: “Có thể tương trợ bệ hạ là vinh hạnh của bốn vương.”

Long Hành Phong nhất thời nổi lửa, hóa ra là hắn bị Bắc Đường Tẫn đùa giỡn sao?

“Long Hành Phong, đến Bắc Đường Thái tử còn nói thế, sợ là hôm nay mấy vạn tinh binh kia chẳng thể tới cứu trợ người được đâu. Người còn muốn như thế nào?” Phượng Lai nói, trong châm chọc lộ ra mười phần uy nghiêm: “Long Hành Phong, chỉ bằng một câu lúc này của người, quả nhân đã có thể lãng trì người vì cái tội cả gan phạm thượng.”

Long Hành Phong không nói lời nào.

Phượng Lai chuyển hướng chứng thần: “Quả nhân tin tưởng các vị ái khanh ắt hẳn là nhất thời bị Long Hành Phong mê hoặc, nếu các vị cải tà quy chính, quả nhân cam kết sẽ bỏ qua hết thảy chuyện cũ.”

Mọi người hoảng sợ quỳ phục: “Bệ hạ thánh minh, bọn thần thật sự không biết Vương Tướng quân.... Không, là Long Hành Phong lại có dã tâm như vậy!”

Giật đồ bìm leo! Tất nhiên phải tự giữ mạng mình.

“Các người...” Long Hành Phong lửa giận công tâm, giơ chân đá văng cựa thần bên cạnh.

“Long Hành Phong, trước mặt bệ hạ, sao ngươi dám làm càn như thế?” Có người đứng dậy khiển trách.

“Bệ hạ? Chỉ có bốn vương mới có tư cách làm quốc vương Nam Vũ!” Ánh mắt Long Hành Phong càng thêm âm trầm, thả người, nhưng lại nhảy lên đài cao, nhanh chóng bay về hướng Phượng Lai.

Chợt thấy bên cạnh, “Hách Liên Vân Lãm” một thân kỳ lân bào, ngăn trở Long Hành Phong tập kích.

Phía dưới, mọi người kinh sợ.

“Hộ giá!” Không biết là ai hô lên.

Lập tức, đội hộ vệ vọt vào — lại là nhân mã hai phái.

“Xoạt xoạt xoạt ” Một đám rút đao kiếm ra.

Cầm vệ của Nữ đế cùng thân vệ* của Vương Tướng quân, giương cung bạt kiếm với nhau. (*hộ vệ hộ thân)

Đại diện nháy mắt loạn thành một đoàn. Một buổi hôn lễ vui vẻ, nháy mắt lại biến thành chiến trường, không khí lập tức trở nên khản trương.

“Bạch Bạch...” Đang hết sức căng thẳng, cư nhiên truyền đến tiếng kêu non nớt của tiểu oa nhi.

Nội tâm Thất Nhân nhảy dựng, lúc này, tiểu tử kia sao lại chạy đến đây ? Tại sao không có người trông chừng hắn?

Đảo mắt, nhìn thấy Tiểu Ái Nhân lăm chằm từng bước, đi ra từ trong màn che, chớp chớp mắt, kì quái nhìn đám người trên điện.

Bạch Bạch đâu?

Thất Nhân không để ý đến thân thể “suy nhược” của mình, chạy nhanh về phía trước, sắp ôm tiểu tử kia.

Phía trên, Long Hành Phong đang dây dưa với “Hách Liên Vân Lãm”, liếc thấy một màn này, tâm sinh một kế. Ra tay càng thêm tàn nhẫn, liên tục tập kích người đối diện. “Hách Liên Vân Lãm” vội vàng ngăn cản. Thân hình Long Hành Phong chợt chuyển hướng, bay về hướng Thất Nhân.

Thất Nhân đang đặt hết tâm tư lên tiểu tử trước mắt, không kịp phản ứng. Chỉ trong chốc lát, một cây chùy thủ dĩ nhiên đã đặt lên gáy nàng.

Bắc Đường Tẫn kinh hãi trong lòng, cuối cùng vẫn ra tay chậm một bước, trơ mắt nhìn Thất Nhân rơi vào tay Long Hành Phong.

Tình hình đột nhiên biến đổi, trong điện tĩnh lặng.

Thân vệ của Long Hành Phong vội vàng chạy lên, sắp xếp bảo vệ hắn.

“Long Hành Phong, ngươi làm cái gì?” Phượng Lai nhíu mi.

“Chỉ muốn Chiêu quốc phu nhân Thiên Diễm bồi bổ vương một chuyến.” Long Hành Phong hừ lạnh. Tay trái lướt trên mặt nạ của Thất Nhân, để lộ một khuôn mặt khác.

Hắn tất nhiên có tính toán, hôm nay hắn không phải bại dưới tay Nữ đế, mà là dưới tay Bắc Đường Tẫn. Nhưng không có nghĩa là hắn cứ vậy mà bại. Chỉ cần hắn vượt qua kiếp này, chỉ cần hắn thoát khỏi cung điện này, vậy hắn sẽ ngóc đầu trở lại. Tinh binh của hắn đang chầu chực ngoài thành, đám quan viên hắn đã bố trí nhiều năm dĩ nhiên đã hình thành nên một mạng lưới khổng lồ, hết thấy trong hết thấy, đều chuẩn bị ăn đoạt đại quyền của hắn. Chỉ thêm chút nữa thôi, hắn sao có thể bại trận tại đây?

Nữ tử này là khách quý từ Thiên Diễm, Phượng Lai sẽ giữ lại mạng nàng. Mà theo quan sát của hắn, Bắc Đường Tẫn lại hết sức để ý nữ tử này. Giết nữ tử này, đủ để trút xuống oán giận trong lòng đối với Bắc Đường Tẫn.

“Vương Tướng quân, ngài lại bắt giam ta làm chi?” Thất Nhân bất đắc dĩ cười: “Huống hồ ta không có hứng thú bồi người đi chuyến này.”

Mắt lại quét xuống Tiểu Ái Nhân dưới chân mình. Tiểu tử này, chỉ giương mắt nhìn mẫu thân mình, khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ nghiêm túc.

Tay của Long Hành Phong vẫn chặt như cũ, âm độc nói: “Chớ nói lời vô nghĩa.” Kề đao lại gần mạch máu.

“Ôi ôi...” Thất Nhân thở dài: “Vương Tướng quân, ngài cầm chắc chùy thủ một chút.”

Bắc Đường Tẫn nghiêm mặt, đang định tiến lên, lại thấy hộ vệ mình phái đến bên người Thất Nhân lại đi trước hắn một bước.

Trên người hộ vệ kia thể nhưng lại tán ra một cổ sát khí câu hồn gọi phách, lạnh đến cực điểm, ngay cả hắc cũng không nhịn được run lên.

Bên hắc khi nào thì lại có người lợi hại như vậy?

Bắc Đường Tẫn ngạc nhiên nhìn bóng dáng của hộ vệ kia.

“Buông nàng kia!” Người nọ bình thản nói, giọng như ra lệnh không cho phép phản kháng.

“Hách Liên Vân Lãm” trên đài đột nhiên mở to hai mắt, nhìn thẳng vào hắc ta.

“Người là ai?” Long Hành Phong cảnh giác nhìn hắc. Trên thân nam nhân này, lại có sát khí mãnh liệt như vậy. Sao có thể là hộ vệ bình thường?

“Buông nàng ra!” “Người nào đó” vẫn như cũ chỉ nói một câu. Như trước bước từng bước về phía trước.

“Đứng lại!” Long Hành Phong quát: “Nếu không, cẩn thận mệnh của nàng ta.” Mặc kệ hắc ta là ai, sao lại đến đây, tay mình đang nắm bùa bảo hộ, hắc hắc không dám làm bừa.

“Người nào đó” dừng bước, trong mắt một mảnh băng hàn.

“Long Hành Phong, nếu bây giờ ngươi đưa tay chịu trời, còn có thể sống qua hôm nay. Nếu ngươi dám làm tổn thương nàng ta nửa cọng tóc, bốn vương cam đoan, hôm nay ngươi sẽ phơi xác giữa đại điện này.” Trên đài cao, “Hách Liên Vân Lãm” nói, mang theo ý xem cuộc vui pha lẫn trêu tức.

Vương Tướng quân này, cũng quá coi thường người một nhà Thất Nhân a. Thực muốn nhìn xem kế tiếp Bắc Đường Thái tử, còn có ai phải sụp đổ dưới tay người nhà nàng.

Ánh mắt Long Hành Long hiện lên vẻ âm lãnh, trên tay hắc đang giữ người, còn có ai dám làm vậy?

Mũi hừ lạnh, khinh thường như cũ: “Vậy bốn vương thật muốn nhìn người làm ta phơi xác kiểu....A....” Nói chưa hết câu, hô một tiếng kêu đau.

Một cổ đau nhức truyền đến từ chân lên.

Long Hành Phong không thể tin cúi đầu, chỉ thấy một tiểu oa oa chưa dứt sữa đã rút ra chùy thủ mà mình cột trong giày, đâm vào chân mình.

Máu nhuộm giày đen.

Đứa bé kia buông chùy thủ ra, ngẩng đầu nhìn hắc, cười sáng lạn.

Một tiếng hô to của Long Hành Phong tất nhiên đưa tới sự chú ý của mọi người.

Cũng khiến mọi người trên đại điện chấn kinh.

Vương Tướng quân chiến công hiển hách, vượt qua bao nhiêu thử thách cứ nhiên bị một tiểu oa oa ám sát!

Bắc Đường Tẫn không tự giác run run cả người. Tĩnh lại, đứa nhỏ này đối với hắc vẫn là hạ thủ lưu tình?

Trên đài cao, “Hách Liên Vân Lãm” giật mình sửng sốt một chút, đột nhiên không thể chặn lại nụ cười. Một cái tay không để ý hình tượng mà khoác lên trên vai Nữ Đế: “Vương Tướng quân, bốn vương đã nhắc nhở ngươi.... ối”

Phượng Lai tung chưởng tránh khỏi móng vuốt chó, cố gắng duy trì thiên uy trên mặt.

Nhưng đứa nhỏ kia, cũng quá bư hãn đi!

Long Hành Phong giật giật mắt. May mắn, chỉ là một đứa nhỏ, không có bao nhiêu khí lực, đâm một đao kia, cũng chỉ gây thương tổn đến thịt, chưa chạm gân cốt.

Nhắc chân, định đá vắng Tiểu Ái Nhân.

Đôi con ngươi của Thất Nhân ánh lên ánh sáng sắc lạnh.

“Người nào đó” phát ra sát khí càng thêm mãnh liệt.

Có thể để người khác làm con mình bị thương?

Khi Long Hành Phong chuyển người, chùy thủ thoáng rời khỏi cổ Thất Nhân trong nháy mắt, hai người như đã thương lượng, đồng loạt động.

Thất Nhân ngửa đầu dùng sức đập về phía sau, chen chân, ngăn lại chân của Long Hành Phong.

Long Hành Phong không kịp phản ứng, trong lòng nổi lên kinh ngạc.

Trong nháy mắt hần ngay người, “người nào đó” như một cơn gió, xuyên qua đám hộ vệ, chế trụ cái tay cầm chùy thủ của hắn, bẻ quặt ra phía sau.

Chỉ nghe “lạch cạch” một tiếng, năm ngón tay của Long Hành Phong liền mở ra.

Thất Nhân vươn tay bắt lấy chùy thủ đang rơi xuống, ngồi xuống một cái, hung hăng đâm vào một chân khác của Long Hành Phong, đâm qua gân xuyên qua xương, xuyên qua toàn bộ bàn chân.

“A—” Tiếng kêu thảm thiết nháy mắt vang vọng cả đại điện.

Hết thấy chuyện này đều kết thúc trong vài giây. Mọi người trong điện thậm chí còn không kịp thấy chuyện gì đã xảy ra.

Bắc Đường Tẫn lại hoàn toàn hiểu rõ, hóa ra Thất Nhân chưa bao giờ bị trói buộc!

Một màn kịch, một đứa con trời, lại chôn mệnh dưới tay một nhà này.

Thân vệ Vương phủ nhất thời khua đao, bắt đầu chém giết. Đều là một đám người không thiết sống, lúc này chỉ một lòng mong cứu chủ tử nhà mình.

Phượng Lai quát: “Ngăn bọn họ lại!”

Cung vệ cũng bắt đầu động.

Đao kiếm va chạm, hoa lửa bắt ra bốn phía.

Trên đại điện, một đoàn hỗn chiến.

Các đại thần, đám lễ quan sợ đến mức tè ra quần, tách ra bốn phía giữ mình.

Trong hỗn loạn, chỉ nghe “bùm” một tiếng, trong điện đột nhiên xuất hiện một màn khói lượn lờ.

“Người nào đó” ôm Tiểu Ái Nhân, lôi kéo Thất Nhân, lui trở ra.

Khói tan, Long Hành Phong được bọn hộ vệ giá cư nhiên không thấy đâu cả.

Mọi người mờ mịt, chỉ mình Bắc Đường Tẫn nhếch miệng cười giảo hoạt.

“Phong bế tất cả cửa thành!” Trong mắt Phượng Lai hiện lên màn sương nồng đậm, ra lệnh.

Trong đại điện lại bắt đầu khản trương chuyển động.

Bắc Đường Tẫn giương mắt tìm Thất Nhân, chỉ thấy “người nào đó” nắm tay Thất Nhân bước ra đại điện tràn ngập khói thuốc súng.

Đại điện vì Vương Tướng quân Nam Vũ quốc Long Hành Phong phản loạn mà lâm vào tình huống rối ren.

Ngược lại một nhà lại nhàn nhã rời đi, cực kỳ không hòa hợp với cảnh tượng này.

Vân Lãm ngồi trước cửa sổ, vừa nhấm trà, vừa đọc sách.

“Lão gia, chàng không cần giúp Phượng Lai sao?” Thất Nhân đùa với Tiểu Ái Nhân trong ngực mình, ngắt đầu, hỏi một câu.

Vân Lãm không ngắt đầu: “Không cần.”

Thất Nhân bĩu môi: “Chàng là Vương phu đó, sao lại không cần chứ?” Vươn tay đoạt lấy điểm tâm trong tay con trai, khiến nó ngắt đầu, trợn mắt, trừng.

Cơ mặt Vân Lãm cơ hồ dùng sức mà giật giật, mỡ nữ nhân lại bắt đầu phát ra dấm chua: “Vương phu không phải ta.”

Thất Nhân nhai điểm tâm, vừa nghe lời này, làm như nhớ ra cái gì đó: “Đúng rồi. “Vương phu” vừa mới bên cạnh Phượng Lai là người nào?”

Đang nói, bên ngoài xông đến một người bùng nổ lửa giận, há mồm la to: “Hách Liên Vân Lãm, người thật quá không trưng nghĩa! Có người hãm hại ta như vậy sao?”

Vân Lãm nhíu nhíu mi, vờ như không nghe thấy, tiếp tục đọc sách của hần.

Thất Nhân quay đầu lại, đối diện với Cố Thanh Ảnh ở ngoài cửa.

Trong lúc nhất thời, Thất Nhân cũng bùng nổ lửa giận. Lúc trước ở Di Hoa viên, không phải là Cố Thanh Ảnh dẫn tiểu tử nhà mình đi sao? Sao đứa nhỏ nhà nàng lại xuất hiện ở đại điện. Không biết để tiểu hài tử đi đến những nơi đó, cực kỳ nguy hiểm sao?

“Trữ vương gia!” Thất Nhân cao giọng, quát một tiếng.

Lập tức trấn trụ Cố Thanh Ảnh, hần lúng ta lúng túng hỏi: “Làm sao vậy, tiểu tử?”

“Ta muốn hỏi một chút, Tiểu Ái Nhân nhà ta vì sao lại xuất hiện trên đại điện?” Thất Nhân hít một hơi thật sâu, đè nén giọng xuống, nhưng vẫn như trước mang theo mười phần đe dọa.

Trong lòng Cố Thanh Ảnh lập tức kêu khổ, tính của tiểu tử nhà nàng, nàng làm mẹ cũng không phải không biết. Lúc ấy không phải đang đi trên đường, còn thoát khỏi hai lão già kia mà chạy đến bên nàng ấy sao. Hiện tại họ đi rồi, càng không có ai quản thúc được nó.

Bày ra khuôn mặt khốn khổ: “Tẩu tử, không liên quan đến ta a. Đám người Hải Đường bị phái ra ngoài, hai lão già kia lại không biết đã trốn đi chỗ nào ăn vụng. Vợ chồng hai người lại.... Ta cũng vội ai, cho nên phó thác tiểu tử kia cho cung nhân quản, không nghĩ tới....Không nghĩ tới tiểu tử kia lại chạy tới đó.”

“Người vội?” Thất Nhân tức giận nói: “Người vội cái gì? Vừa nãy cũng không nhìn thấy người trên đại điện.”

“Ai nói không nhìn thấy?” Cố Thanh Ảnh hú lên đầy quái dị: “Ta đây từ đầu tới cuối đều ở đó!”

Thất Nhân đột nhiên lóe lên một ý, khoe miệng nhếch lên: “Vị “Vương phu” kia không phải là người đẩy chứ?”

Nói đến đây, Cố Thanh Ảnh mới nhớ đến mục đích đến đây, phun hết mặt xanh mặt vàng* với Thất Nhân: “Tẩu tử, người thấy ta có huynh đệ như Vân Lãm có phải là bất hạnh của ta hay không? Làm sao lại có người cách hôn lễ một khắc lại bảo ta thế hần? Giải kết hôn, ôi chao, cũng không phải bảo hần cưới Xấu Phượng kia thật, hần còn chạy cái quái gì?” Nói xong thở một hơi: “Hại ta tìm hần không được đành làm theo lời hần. Cái kia, khi ta đi tìm hần, ta mới đụng phải đám người tẩu tử.” (*tổ khổ)

Vân Lãm vẫn bất động như cũ, tiếp tục đọc sách.

Thất Nhân thế mà lại nở ra nụ cười, trong lòng ngọt ngào. Nàng tất nhiên hiểu được tâm tư của Vân Lãm, ắt là hần sợ nàng bỏ hần mà đi, thế nên dù kết hôn giả cũng bắt người thay thế.

“Tẩu tử, người thấy Vân Lãm có quá phận hay không?” Cố Thanh Ảnh cảm giận bất bình, lại hỏi.

“Không có a.” Thất Nhân đánh giá Cố Thanh Ảnh từ trên xuống dưới: “Ta cảm thấy người càng thích hợp làm Vương phu Nam Vũ hơn Vân Lãm. Nhìn xem, khí độ của người khi ở trên đại điện, khí thế kia, chắc chắn, không làm Vương phu thì thật đáng tiếc...”

“Ta cùng Xấu Phượng?” Cố Thanh Ảnh trợn mắt: “Đùa cái gì vậy?” Trên mặt hoàn toàn không được tự nhiên.

Lại nhìn Thất Nhân đang nhìn hần một cách đầy hứng thú, vội vàng giả ho vài tiếng, đảo mắt: “Ta đi xem thử Xấu Phượng còn cần hỗ trợ gì không.” Chạy như trốn.

“Cưng ơi, xem ra hai người bọn họ sắp diễn giả làm thật.” Thất Nhân quay đầu lại cười nói.

“Ừ.” Mỗ nam nhân khô khan đáp lại một tiếng. Trong lòng lại vì hai tiếng “cưng ơi” của Thất Nhân mà âm thầm vui vẻ.

137. Chương 137: Trở Về Nam Cương

Edit: Tiểu Chi

Ngày này, màu máu nhiễm đỏ cả hoàng cung Nam Vũ.

Cung thành, bốn phía, mười mặt trên đài cao, mai phục nơi nơi.

Cung thủ căng tên, vây quanh đoàn người Long Hành Phong.

Phượng Lai một thân y phục thiên tử thêu từ chỉ vàng, chậm rãi bước lên đài cao, đứng sau cung thủ mà quan sát.

Long Hành Phong ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt trào phúng, lạnh lùng của Phượng Lai. Trong lúc nhất thời, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lại trong nháy mắt, giữ vững lòng mình.

“Phá tan cửa thành này, chính là thiên hạ của chúng ta!” Long Hành Phong giờ đao lên cao, hô.

“Xông lên!” Đám tử sĩ bảo vệ bên người hắn đồng loạt lên tiếng trả lời.

“Bắn tên!” Trên đài, đội trưởng đội cung thủ hạ lệnh.

Những mũi tên nhọn như mưa bay hướng xuống trung tâm vòng vây.

Đoàn người được Long Hành Phong mang theo đều có năng lực, cực lực bảo vệ chủ, liều chết chống cự, vậy mà lại có thể tạo nên một con đường sống giữa vòng vây chết chóc.

“Long Hành Phong!” Thình lình nghe một tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng cất cao, Long Hành Phong đứng giữa biển máu, quay mắt, khi thấy rõ động tác của Phượng Lai, đôi con ngươi mở lớn đầy kinh ngạc.

Chỉ thấy trên tay Phượng Lai là một cây cung đã căng tên, lúc này đại cung đã căng lên gần thành hình trăng tròn. Dích đến, chính là hắn.

Đột nhiên, Long Hành Phong giống như nhớ ra cái gì đó, động tác trong tay chậm lại.

Vành mắt Phượng Lai không tự giác đong đầy nước, nhắm mắt, tay phải buông lỏng cung.

138. Chương 138: Tiểu Thiếp Thứ Hai Mười Lăm

Edit: Bì Ngạn Beta: Tiểu Chi

Thất Nhân đang có thai, Vân Lãm tự nhiên không dám đi nhanh. Xe ngựa cũng chỉ lắc lư trên đường, mỗi khi đến một trấn nhỏ, đều xuống nghỉ ngơi, gọi Tro lão đầu kiểm tra cho Thất Nhân một phen.

Thất Nhân có cảm giác, thấy Vân Lãm có chút căng thẳng quá mức rồi. Nàng cũng không phải là lần đầu tiên sinh sản, thời điểm mang thai tiểu ác ma so sánh với bây giờ kịch liệt hơn nhiều lắm a, té ngựa, trúng độc, rơi xuống vực sâu này, đến cuối cùng không phải đều không có chuyện gì xảy ra sao?

Thật sự là bệnh cố chấp của Vân Lãm lại tái phát. Chỉ sợ Thất Nhân gặp ngộ nạn. Lần sinh con đó làm cho hồn hắn bay đi mấy phần. Khiến hắn khi nghe Thất Nhân nói rằng nàng có em bé, liền kiên quyết phản đối nàng sinh con lần nữa.

Trước kia, hắn rất hi vọng mình có hậu thế, hết lần này tới lần khác cố gắng làm sao cũng không được. Hiện tại hắn cũng không hi vọng Thất Nhân phải chịu khổ nữa, hết lần này tới lần khác dám con lại liên tục không ngừng xuất hiện.

Vì vậy hần từng đề nghị với Thất Nhân đừng sinh đứa nhỏ trong bụng này. Kết quả, Thất Nhân trừng mắt, tức giận một canh giờ, không thèm để ý đến hần.

Nếu đứa nhỏ này không thể không sinh, vậy hần cũng chỉ có thể làm tốt công tác chuẩn bị, không thể để Thất Nhân có nửa phần nguy hiểm.

Ngày hôm đó, đoàn người chậm như rùa kia cuối cùng cũng đi tới biên cảnh Nam Vũ, qua cái trấn này có thể tới lãnh thổ Thiên Diễm.

Thất Nhân xuống xe, muốn đi chợ dạo một chút, muốn mang một ít kỷ vật về cho Hỉ Nhi đang ở Nam Vũ.

Phụ nữ có thai là lớn nhất, đoàn người ồ ạt vây quanh Thất Nhân đi về phía chợ.

Phố xá phồn hoa sầm uất, hơn nữa đây là chỗ giao thoa giữa biên giới của hai nước, vô cùng hưng thịnh.

Trước đây quan hệ của Nam Vũ và Thiên Diễm vốn căng thẳng, nơi này cũng là chưa từng có cảnh náo nhiệt như vậy. Nhưng mà, Nữ Đế mấy ngày trước đã cùng Thiên Diễm kết thành liên bang hữu hảo. Vì vậy, cái trấn nhỏ này trong nháy mắt liền phát triển.

Qua nhiều năm, Nam Vũ cùng Thiên Diễm cuối cùng cũng có quan hệ qua lại. Mọi người có cha mẹ cùng huynh đệ ở biên giới lúc này cuối cùng cũng có thể đoàn viên, giờ đây trấn nhỏ này được bao phủ bởi vẻ hưng phấn khác thường.

Thời điểm vào Nam Vũ, khi đó trong lòng đều có chuyện, nào có tâm tình ngắm phong cảnh. Hiện tại cũng có thể từ từ thưởng thức.

Nhóm người Thất Nhân rảnh rỗi đi bộ trên đường phố, liên tục cảm thán người dân Nam Vũ thật nhiệt tình, không giống Bắc Hân hùng tráng, không giống Thiên Diễm nho nhã, thật là nhiệt tình như muốn hòa tan lòng người.

Trên ngôi nhà mái vòm kia, cô gái chỉ đơn giản mặc “mã la”[1], cũng khiến Thất Nhân nhớ đến Hawaii.

[1] Chỉ quần áo rộng làm bằng vải la. Vải la là thứ tơ mỏng được dệt lại thành vải.

Ai đi ngang qua cô gái cũng nhiệt tình quá độ vút mị nhãn, làm Thất Nhân buồn bực không dứt.

Đảo mắt nhìn cái, giờ mới hiểu được vấn đề.

Chuyến đi này trong đội có năm người, nhưng chẳng phải có đến ba nam nhân xuất chúng sao? Thật sự là thổi gió cho bướm bay theo.

Nhưng ba nam nhân này đối với mấy cái này cũng làm như có mắt không trông. Nam nhân mặt băng sơn co quắp nhà mình, không cần phải nói, cho tới bây giờ đối với mấy cái này cũng sẽ không có cảm giác. Lâm Duẩn Chi thật ngốc, thậm chí còn đặc ý rung đùi phê phán mấy cô gái nơi này quá mức phóng đãng. Về phần tiểu ca Nhị Tuyết, cho tới giờ vẫn tự nhủ là “đoạn tụ”*, liếc cũng liếc chứ đừng nói tới nhìn mấy nữ nhân kia. (*gay)

Đáng thương một đường tới nay, dầm nát bao nhiêu trái tim của những thiếu nữ ngây thơ.

Đang lúc Thất Nhân thưởng thức thần sắc biến hóa trên mặt các thiếu nữ, bỗng nghe một tiếng quát thô bạo truyền đến: “Tiểu nương tử, đại gia đã trả tiền, ngươi dám không cùng đi cùng đại gia sao?” Thì ra là một ác bá đứng đầu đường.

Mấy người Thất Nhân quay đầu nhìn lại, ở góc đường cách mấy bước, có một thiếu nữ đang một đám nam tử bao vây bên trong.

Thiếu nữ phần nhan mặc áo tơ trắng, một đôi mắt phượng đẹp đang nhoe nhoe nước mắt. Bên cạnh là một cái ghế hồng, dưới người là một người được phủ lên. Một tấm vân gỗ bị ném trên mặt đất, trên bảng viết chữ “Bán mình chôn cha”. Chữ viết nhỏ, thanh tú tinh tế, có thể viết ra chữ tốt như vậy, chủ nhân cũng không phải là người tục khí.

Chỉ thấy cầm đầu đám kia là một nam nhân một thân áo trắng, tay cầm quạt giấy, mặc trang phục công tử, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy phong lưu tiêu sái, hai má khỉ thon gầy, mũi khoằm, cộng thêm đôi mắt tam giác, cả người toát lên sự hèn mọn.

Thất Nhân đảo mắt lần nữa nhìn người bên cạnh một thân áo trắng, có so sánh mới biết cao thấp. Áo trắng này, mặc ở trên thân nam nhân nhà mình vẫn có hương vị hơn nhiều.

“Van cầu ngài, đại gia, bỏ qua cho ta đi. Tiền của ngài, ta không nhận.” Về mặt thiếu nữ cầu khẩn, chỉ kém quỳ xuống.

“Người bán mình chôn cất cha, bổn đại gia mua người, người còn không vui lòng sao?” Nam tử cầm đầu trợn mắt.

“Nhưng mà, đại gia, ta chỉ bán mình làm nô tỳ...Mặc dù ta từ nhỏ đã trôi dạt, cùng cha nương tựa vào nhau mà sống....nhưng không thể làm tiểu thiếp thứ hai mươi bốn của ngài được....” Thiếu nữ cực kỳ ủy khuất, tiếng khóc nức nở.

Một phen này khiến Thất Nhân ngạc nhiên, quay đầu nói với hổ băng : “Thích mặc áo trắng quả nhiên là người có ham mê đặc biệt, người nọ đã hai mươi bốn phòng, đã vượt qua chàng.”

Hổ băng mặt bất động, mắt không có gợn sóng. Chỉ làm như không nghe thấy.

“Tiểu mỹ nhân người thật không tức thời. Người biết đại gia là ai không? Phụ thân đại gia chính là thành chủ thành này. Người đi theo đại gia, còn không phải là được ăn ngon uống say, đảm bảo sẽ không bạc đãi người.” Sau một phen dụ dỗ, giọng nam tử có chút ác độc. “Nếu người dám phản kháng. Hừ hừ, đại gia sẽ khiến người không sống được trong thành này.”

“Ồ? Con nhà giàu đây! Khó trách kiêu ngạo như vậy.” Thất Nhân gật đầu nói bình luận, quay đầu lại nói, “Đi, không có gì hay.”

“Ồ? Thích muội, nàng kia đáng thương như vậy, chúng ta không đi giúp nàng sao?” Mỗ thư sinh ngốc lại bắt phát huy tấm lòng đồng cảm.

Khóe miệng Thất Nhân giật giật : “Đại ca, việc không liên quan đến mình đừng quản. Huynh không biết mời Phật đến dễ tiền Phật khó khăn sao?”

Lâm Duẩn mặt nghi ngờ, chuyện này cùng “mời Phật tiền Phật” có liên quan gì?

“Nhưng, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, chỉ có thể chịu ác bá khi dễ, mà chúng ta chỉ khoanh tay đứng nhìn, chẳng phải là tạo nghiệp chướng nặng nề sao?” Đầu óc ngốc tử bắt đầu khởi động, vẫn muốn làm sứ giả của cái thiện như cũ.

Thất Nhân bắt đắc dĩ, chuyển hướng sang Hải Đường: “Hò Điệp Nhi, đại ca tử ngu đại phiền muội hãy giáo dục thật tốt một phen.

Hải Đường cũng đang bị lời nói của thư sinh ngốc làm cho bất đắc dĩ mắt trợn trắng. Đầu ngón tay nàng kia non mịn trắng nõn, như được ngâm trong sữa tươi, căn bản là dáng vẻ của một tiểu thư được hưởng thụ. Nếu như thật theo lời nàng nói, người ta xuất thân khổ cực, tay đã sớm có vết chai do dầm mưa giải nắng.

Sợ hở rõ như vậy, ngốc tử này cũng không nhìn ra. Cả ngày chỉ biết chi, hồ, giả, đã *, thật muốn cạy đầu gỗ này ra, thay hết phụ tùng bên trong. (*ý chỉ là anh chỉ biết đọc sách)

Thất Nhân nhắc chân, dẫn Tiểu Ái Nhân, dẫn đầu rời đi.

Hết lần này tới lần khác có người không muốn để nàng đi.

Chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp kia kinh hô một tiếng: “Cứu mạng a!” Liền chạy về phía bên này, vọt thẳng lên người Thất Nhân.

Khóe miệng Thất Nhân co quắp mấy cái, cô gái này, không thấy được bên này của nàng có một người lớn như vậy đang đứng sao?

Vân Lầm dĩ nhiên không thể để Thất Nhân bị đánh ngã, tiến lên trước, tụ khí phát tay một cái, liền quét cô gái kia ra. Bản thân thiếu nữ rơi xuống ở trên mặt đất.

Trong nháy mắt sau khi giật mình sững sờ, thiếu nữ ngẩng đầu la lên : “Công tử, cứu mạng.” Trong mắt dè nén mê luyến xuống thật sâu.

Thất Nhân nhìn qua đầu vai Vân Lãm, vừa lúc nhìn thấy. Không khỏi thở dài thật sâu, họa thủy a họa thủy. Thiếu nữ này làm Đại tiểu thư không làm, chạy ở trên đường bị người ta khi dễ làm chi. Thì ra là vì nam nhân bằng sơn nhà mình.

Theo phía sau là nam nhân áo trắng hèn mọn kia, rất là tức giận: “Tiểu nương tử này, lại còn dám chạy? Người đâu, bắt nàng trở về cho ta!”

Phía sau mấy tên tay sai mặt dữ tợn tiến lên.

Thiếu nữ vội vàng đứng dậy, trốn ra phía sau Thất Nhân.

“Làm sao? Các người muốn xen vào việc của người khác?” Nam nhân hèn mọn ngữ khí ác độc.

Thất Nhân cười toét miệng: “Không có. Ngài muốn bắt, chuyện không liên quan đến chúng ta.”

Một câu nói khiến thiếu nữ khiếp sợ. Cô gái này, sao lại không có lòng đồng cảm như vậy?

Cũng làm cho Lâm Duẫn Chi trừng to mắt. Thích muội nhà hần khi nào là người máu lạnh như vậy? Tuy nói phụ nữ có thai tâm tình không yên, hỉ nộ vô thường, nhưng mà không đến nỗi biến thành bộ dáng này chứ.

Nam nhân hèn mọn nghe vậy cười to: “Tốt, nữ tử kia không tệ. Hợp khẩu vị của bốn đại gia.” Vừa nói, dùng cái mắt tam giác đánh giá trên dưới Thất Nhân một phen, bộ dạng mê đắm, “Tuy nói người lớn lên không đẹp lắm. nhưng tính tình như thế, đại gia quyết định muốn người làm thị thiếp phòng thứ hai mươi lăm.”

Khóe miệng Thất Nhân co giật, hai mươi lăm? Mấy chữ này thật hay! Nàng quả nhiên có mệnh làm tiểu thiếp phòng hai mươi lăm!

Vân Lãm đầy mắt nặng nề, hàn khí rét buốt.

Một nhóm người phía sau bắt đầu đổ mồ hôi lạnh rồi, vì ác bá trước mặt này mà cầu phúc, hi vọng hần có thể thấy mặt trời sáng mai. Làm trò trước mặt Vân Lãm, muốn Thất Nhân đi làm tiểu thiếp nhà hần, thật là không muốn sống a!

Hai lão đầu thậm chí quay đi nơi khác xem phong cảnh. Nơi này, tất nhiên là một hồi hỗn loạn.....!

Ác bá kia thấy không ai lên tiếng, đi lên phía trước, định kéo Thất Nhân đi.

Vân Lãm thân hình chợt lóe, mấy cái tát âm thầm thẳng thêm lực, đánh cho văng ra ngoài.

Nam nhân hèn mọn lập tức bay qua, hét thảm một tiếng “A”, sống mũi có vẻ cũng bị đánh gãy rồi, máu tươi chảy ồ ồ.

“Người...người...lại dám đánh ta...” Đụng phải ánh mắt của Vân Lãm, lập tức rút trở về, giơ tay về phía sau, “Các người, lên ! Bắt hết bọn chúng lại!”

Tay sai kéo tay áo lên, đi về phía mấy người Vân Lãm.

Nhưng đám ô hợp, như thế nào là đối thủ của bọn họ.

Chỉ riêng hai người Nhị Tuyết cùng Lâm Duẫn Chi, cũng là mấy người có công phu, liềm đem mấy tên tay sai đánh gục toàn bộ.

“Ai u” , nằm trên mặt đất có tiếng kêu đau.

“Các người....các người chờ đó cho ta...” Nam nhân hèn mọn quảng lời nói lại, rồi cũng im bật.

Bởi vì ánh mắt lạnh như băng của Vân Lãm nhìn phía hần. Dám đánh chủ ý lên Thất Nhân, hần đang nghĩ làm sao phé đi nam nhân trước mắt này.

“Không nên giết hần, tích chút phúc cho hài tử a.” Giọng Thất Nhân truyền đến.

Đang lúc Hải Đường cảm thấy hết sức ngạc nhiên vì Thất Nhân thiện tâm, lại nghe thấy Thất Nhân giọng lạnh lạnh đưa ra đề nghị: “Nếu như thích nữ nhân như vậy, để cho hần sau này chỉ được nhìn không thể ăn là được rồi.”

Hải Đường khoe miệng co giật rồi, thật ngoan độc!

Vân Lãm có chút hài lòng với đề nghị này, nhắc chân liền chuẩn bị đập đến “tiểu huynh đệ” làm cho tên nam nhân hèn mọn kia biến sắc.

“Người. Người dám.” Bọn họ muốn định làm gì mệnh căn* của hắn? (*gốc rễ của con người)

Vân Lãm mặt không đổi sắc, hung hăng giẫm lên “tiểu huynh đệ” của tên nam nhân kia.

“Rắc” Một tiếng, thanh thúy vang dội, rồi ngừng,

“A ——” tiếng kêu thảm thiết của nam nhân hèn mọn kêu vang cả con đường.

Mọi người vây quanh không đành lòng nhìn thẳng.

Ngay cả mấy người Nhị Tuyết cũng là hít vào vài hơi khí lạnh. Đau a!

Cả tràng diện cũng chỉ có Thất Nhân mặt không đổi sắc.

Vân Lãm thu hồi chân, phát ống tay áo, không nhìn tên nam nhân kia nữa, liền lui về bên cạnh Thất Nhân.

Thất Nhân mỉm cười phủi tro bụi trên quần áo cho hắn.

Tiểu tử kia bày ra bộ dáng “không biết phải học”, bắt chước cha mình, giẫm mạnh chân, còn cười “hi ha” vui vẻ.

Thiếu nữ núp ở phía sau Thất Nhân sắc mặt cực kỳ không tốt. Nhưng trong nháy mắt đã hồi phục lại. Người nam nhân này lợi hại như thế, chứng minh ánh mắt của nàng quả nhiên không có sai. Hơn nữa, hắn không phải vì nàng giải quyết hết những tên ác bá này sao? Nam nhân đối với mình cũng là có tình đi, nếu không như thế nào lại cứu nàng?

139. Chương 139: Thiếu Nữ Bảo Hộ Cho Chủ Tử

Edit: Bỉ Ngạn Beta: Tiểu Chi

Trong lòng thiếu nữ nghĩ thật hay, hoàn toàn hiểu sai lý do ra tay của Vân Lãm.

Vân Lãm đỡ lấy Thất Nhân, định rời đi.

Thiếu nữ vội vàng ngăn cản, sao có thể để cho hắn đi cơ chứ?

“Đa tạ công tử đã cứu, nàng là ân nhân của Y Y, tấm lòng lớn như thế, Y Y không biết báo đáp thế nào?”

Thất Nhân than thở, một câu này, không phải là “tiểu nữ tử đành phải lấy thân báo đáp” sao? Nữ nhân này, có thể đừng biểu thị rõ ràng như vậy được hay không?

Chỉ nghe thiếu nữ nói tiếp: “Tiểu nữ chỉ mong có thể được hầu hạ bên người công tử, làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân lần này.”

“Cút” Vân Lãm hoàn toàn không động dung, chỉ cảm thấy những thứ chương mắt hôm nay xuất hiện đặc biệt nhiều. Thất Nhân đã đi dạo lâu như vậy rồi, nên trở về khách nghỉ ngơi mới được.

Hử? Thiếu nữ ngạc nhiên ngẩng đầu. Lúc này hắn là nam tử phải thương cho thân thể của nàng, tiện đà thu giữ nàng chứ?

Thất Nhân vỗ trán, thật nam nhân không hiểu tình thú. Không nhìn thấy vẻ bi thương của thiếu nữ trước mắt sao?

“Công tử gia....” Thiếu nữ lại mở miệng.

Lại bị Hải Đường một ngụm cắt đứt: “ Y Y cô nương đứng không, nếu cô nương muốn ở lại nhà chúng ta, nói với đại ca ta là vô dụng. Nhà chúng ta, do đại tẩu ta làm đương gia*.” Mang theo chút ý chế giễu. Nàng tự nhiên có thể nhìn ra mưu đồ của nữ tử này đối với Vân Lãm, càng không sợ Thất Nhân không đuổi được nàng ta. Nàng chỉ cảm thấy có người nguyện ý diễn trò tặng thêm niềm vui thú cho bọn họ, vậy thì có gì là không tốt ?(*chủ)

Thất Nhân trong lòng cảm thán, chúa ơi cô em gái chồng này cũng không an phận. Sao lại vứt việc phiến toái này lên người nàng chứ?

Quả nhiên, nàng kia gương mặt phượng xinh đẹp nhìn về phía Thất Nhân: “Phu nhân, nô tỳ cái gì cũng có thể làm, nhất định sẽ hầu hạ ngài cùng công tử thật tốt. Van xin phu nhân thu nhận nô tỳ.”

Thất Nhân gương mặt dò xét một chút nhìn mỗi nam họa thủy có mắt không trông, sao cũng nghĩ không thông. Trong đoàn người này, Lâm Duẫn Chi tuần tú hơn nam nhân nhà mình? Nhị Tuyết lại càng tuần tú hơn thế nữa? Sao hết lần này tới lần khác nhìn trúng nam nhân dân mác núi băng nhà mình vậy?

Nhìn thấy Hải Đường cùng Nhị Tuyết nở nụ cười ranh mãnh, Thất Nhân bắt đầu dĩ khoát tay áo: “Tùy người vậy.” Nếu tất cả mọi người muốn xem kịch, cũng muốn nhìn một chút nữ nhân này có thể bày ra được trò gì.

Nhìn cái chiếu rách ven đường: “Người trước giúp cha người...ừm...an táng. Sau đó đến khách điểm Nguyệt Bằng tìm chúng ta.” Cũng không biết nằm ở nơi đó có phải là người không.

Nhắc chân, dẫn đầu đi trước.

Hai lão đầu vội vàng đuổi theo, đi qua bên cạnh thiếu nữ, vẻ mặt quái dị, nữ tử này, ánh mắt bị, làm sao lại nhìn nhìn trúng tiểu tử thối có khuôn mặt như người chết kia?

Hải Đường cùng Nhị Tuyết cũng tiến lên, vẻ mặt buồn cười đồng tình với cô gái, hi vọng đến cuối cùng nàng không nên hối hận vì hiện tại kiên trì.

Chỉ có mình Lâm Duẫn Chi tiến lên, có lòng tốt an ủi : “Cô nương, cô cứ yên tâm đi, tâm địa Thích muội nhà ta rất tốt...”

Một câu nói khiến mấy người phía trước quí chân. Tên gốc này....

Hải Đường nghiêng răng nghiêng lợi vòng trở lại, kéo lỗ tai Lâm Duẫn Chi: “Lâm thư gốc, chàng ở đây nói nhiều cái gì hả?”

“Ồi!” Lâm Duẫn Chi nhất thời không kịp phản ứng, hấn lại chọc Hải Đường lúc nào rồi?

Thiếu nữ nhìn chằm chằm Hải Đường cùng Lâm Duẫn Chi rời đi, một lát sau, nước mắt trong mắt biến mất, tỏa ra sự hưng phấn cùng tự tin. Chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, sao lại sợ hắn không khuynh đảo* trước mình chứ?(* đồ rầm rầm ý)

Nhìn phu nhân bên cạnh kia, tư sắc thật sự hết sức bình thường, mình còn sợ không sánh bằng nàng sao?

Kể từ khi nàng vụng trộm theo ca ca nhìn lên nam nhân này, tâm tư của nàng đã đặt hết lên người hắn rồi. Nam nhân này có lẽ không phải là người dễ nhìn nhất, nhưng trên người tỏa ra khí phách khiến nàng yêu thích.

Thậm chí nàng nguyện ý vứt bỏ thân phận lá ngọc cành vàng, để sắm vai vào một nhân vật thấp hèn như vậy, hết thấy, cũng chỉ vì muốn cướp được lòng của hắn mà thôi.

Khách điểm Nguyệt Bằng, đoàn người Thất Nhân bước vào.

Chưởng quỹ vừa nhìn thấy, lập tức van phần nhiệt tình tiến lên đón tiếp, đám người kia toàn là tuần nam mỹ nữ, dù là lão đầu tử hay tiểu hài tử so với nhà bình thường thì có khí chất hơn nhiều, kể cả nữ tử nắm tay hài tử kia, một thân áo tơ trắng, lớn lên nhìn rất bình thường, nhưng khí chất cực kỳ ung dung. Hắn đã gặp vô số người, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, nhóm người này lai lịch hẳn không nhỏ đâu.

“Chưởng quỹ, cho chúng ta một bàn mấy món ăn ngon nhất, chuẩn bị thêm cho chúng ta sáu phòng thượng hạng.” Nhị Tuyết tiến lên nói chuyện.

Tiểu nhị dẫn bọn họ đến phòng cao cấp, vừa ngồi xuống, liền thấy một đám sai dịch hồng hách bước vào. Các thực khách không hiểu có chuyện gì.

Chỉ thấy theo sau là một nam tử trung niên trợn mắt, gầy như con khỉ, mặt mày gian trá.

“Không cảm thấy hần có vẻ rất quen sao?” Thất Nhân chống đầu, cười hỏi mấy người cùng bàn.

“Ồ, thật giống như mới vừa gặp.” Hải Đường tự rót trà ỉnh, uống một ngụm, đáp.

“Lão gia, chính là bọn họ!” Bên cạnh nam tử trung niên có một tên tay sai bị đánh sưng mặt, chỉ ngón tay về phía mấy người Thất Nhân.

Nam tử kia tiến lên mấy bước: “Các người thật to gan, dám đối đãi với con trai của bốn thành chủ như vậy, người đâu, bắt tất cả bọn họ lại!”

Mấy người lúc này một chột hiểu, khó trách cảm thấy tướng mạo quen thuộc, thì ra là cha của tên công tử ác bá kia, cũng chính là thành chủ ở đây. Cũng có bộ mặt làm cho người ta chán ghét.

“Chuyện không liên quan đến công tử nhà ta.” Không đợi mấy người nói chuyện, đã có một giọng nữ bên cạnh đó chặn ngang rồi.

Vào cửa chính là Y Y mỹ nữ bán mình chôn cha ở giữa đường.

Y Y vọt tới trước mặt Vân Lãm, vẻ mặt oán giận: “Cũng là do vị công tử kia muốn cưỡng đoạt dân nữ, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu, công tử nhà ta chỉ nhìn không thuận mắt, mới ra tay cứu giúp, chuyện này sao có thể trách công tử nhà ta?” Hít sâu một cái, “Tất cả sự việc đều là do ta mà ra. Đại nhân muốn bắt liên bắt ta đi, chuyện không liên quan đến công tử nhà ta.” Trong lòng không ngừng tính toán, nàng dĩ nhiên muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Vân Lãm, hơn nữa nàng vạn phần khẳng định, Vân Lãm sẽ không vứt bỏ nàng, không để ý.

Thất Nhân chặc chặc mấy tiếng, thật là một nô bộc trung thành nha.

Trên trán Vân Lãm cũng là giật mấy cái, hần ta tay cứu người lúc nào?

Thành chủ kia ngoan độc trừng Y Y: “Con ta nhìn trúng người là phúc khí của người, người nữ nhân này thật đúng là không biết tốt xấu...”

Không đợi hần nói xong, Lâm Duẫn Chi lại tức giận bất bình đứng lên: “Vị đại nhân này, lời ấy của ngài là sai rồi. Thân là quan phụ mẫu, ngài nên làm gương tốt, sao có thể dẫn đầu làm tổn hại pháp luật và kỷ cương. Nữ tử này dù sao cũng chỉ là kẻ đáng thương, cũng không thể để các người tùy tiện chà đạp. Huống chi Thiên tử* phạm pháp xử tội cũng như thứ dân...” (*con trời, ý chỉ vua chúa)

Hải Đường cố gắng lôi hần ngồi xuống, cực kỳ nhứt đầu: “Chàng có biết hay không? Nếu Y Y cô nương đã muốn hiến ngang lẫm liệt như vậy, chúng ta hần là nên thành toàn cho nàng, thỏa lòng thành chủ mới đúng. Có phải hay không, đại tẩu?” Ngắc đầu, ra vẻ hỏi Thất Nhân.

Thất Nhân ho hai tiếng, trong lòng cười thầm. Hồ Điệp Nhi này, cũng muốn gây chuyện.

“Có đạo lý. Y Y này, đã như vậy, cô nương liền đi theo thành chủ đi. Cũng đã trả ân tình cho gia nhata rồi.”

Y Y thoáng ngơ ngẩn, làm sao lại thành như vậy, gương mặt chờ đợi nhìn về Vân Lãm vẫn biểu lộ vẻ hồ hững, chỉ mong người trong mộng sẽ giải vây cho nàng.

Thành chủ kia hét lớn một tiếng: “Các người hết thấy đều trốn không thoát. Con ta thích cô kia, tất nhiên là phải lấy. Cả mấy nữ nhân kia nữa, tất cả đều đi hầu hạ con ta!”

Một câu nói ra, nhiệt độ trong khách điểm lập tức nhanh chóng giảm xuống.

Từ lão đầu ở phía sau ro rúm lại, ai ai, hôm nay làm sao có nhiều người muốn động đến “khu vực cấm” của tên tiểu tử kia vậy.

Quả nhiên, như một trận gió xoáy đi qua, chỉ trong thời gian nháy mắt, Vân Lãm đã đứng ở trước mặt vị thành chủ kia, một tay nhắc vạt áo của hần: “Người vừa mới nói cái gì?” Lời nói lạnh lẽo, khiến mọi người nhìn không được run như cây sậy.

Thất Nhân liên tục thở dài, tiếp tục như vậy, thật đúng là không hay. Không phải là lo lắng không đầu lại bọn ác quan này, chẳng qua là cảm thấy cực kỳ phiền toái.

Hoàn hảo Phượng Lai có đưa nạng cho nạng đồ tốt, Thất Nhân móc tra một khối lệnh bài, ném ở trên bàn: “Thành chủ, ngài có biết vật này không?” Cái gọi là có thể không cần chiến, mình càng ra tay, càng thêm phiền toái.

Nam nhân trung niên đang bị Vân Lãm làm cho sợ hãi, quay đầu lần nữa, liền thấy trên bàn khối lệnh bài đại biểu cho thân phận của Nữ Đế, lập tức há to miệng, không dám nói thêm nữa.

“Tướng công, trở lại ngồi đi.” Thất Nhân cười nói.

Nghe thấy ái thê gọi, Vân Lãm hung hăng ném tên thành chủ đang kinh ngạc đến ngay người, trở về chỗ ngồi.

“Thành chủ, ngài còn có chuyện gì sao?” Thất Nhân mỉm cười.

“Không có chuyện gì a không có chuyện gì.” Thành chủ tè ra quần bò dậy, có khổ cũng đành nuốt vào trong bụng, thẳng lưng, cúi người: “Quấy rầy các vị rồi. Các vị từ từ dùng cơm.” Vừa nói xong vội vàng chạy nhanh ra ngoài, mang theo toàn bộ sai dịch.

Hắn không phải là không muốn báo thù cho con trai, chẳng qua bây giờ nhìn lại, cắn chặt hàm răng, máu kia cũng chỉ thể nuốt vào. Vốn là Vương tướng quân rơi đài, Nữ Đế đã quét dọn sạch thể lực của Vương tướng quân. Chính hắn sao dám lần nữa đụng phải người bên Nữ Đế, đây chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

“Người như thế làm quan, thật sự là bất hạnh của nơi này.” Lâm Duẫn Chi cảm thán.

Thất Nhân thu hồi lệnh bài, cười nói: “Đại ca không nên tức giận. Người như thế giao cho thiên tử Nam Vũ xử lý đi.”

“Đa tạ công tử lại cứu tiểu nữ một lần nữa.” Chỉ nghe thấy giọng Y Y mỹ nữ như đang cố đè nén kích động, e thẹn nhìn về phía Vân Lãm, nói.

Thất Nhân buồn cười nhìn nàng, nay này đầu tiên, nàng nên cảm tạ chính là Lâm Duẫn Chi chứ, nhưng bây giờ lại nói cảm ơn với Vân Lãm, ý này, cũng quá rõ ràng rồi đi.

Hải Đường bĩu môi, vỗ Lâm Duẫn Chi một cái: “Thư* ngốc, chàng xem, đúng là lòng tốt không được báo đáp. Chàng nhìn người ta một chút đi, một câu nói cảm ơn cũng không nói với chàng đấy.” (*thư trong thư sinh)

Khuôn mặt Y Y lập tức lúng túng, vội vàng cúi đầu: “Đa tạ công tử vì Y Y ra mặt.”

Lâm Duẫn Chi vội vàng khoát tay: “Cô nương đa lễ.”

Đảo mắt lần nữa nhìn Vân Lãm, Vân Lãm vẫn là bộ mặt người lạ chớ tới gần như cũ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Y nháy mắt dâng lên vẻ thất vọng, nhưng lập tức hồi phục. Vân Lãm hai lần tức giận vì nàng, nhất định có tình ý đối với nàng. Chẳng qua là, ngại chỗ này nhiều người như vậy, cho nên mới không để ý tới nàng.

Trong lòng lại là một trận mừng thầm.

Thất Nhân chống cằm, khoe miệng cũng có ý cười. Dám mơ tưởng nam nhân của nàng, cũng phải có một chút năng lực nào đó mới có thể..., như vị Y Y mỹ nữ trước mắt này, còn quá non!

Nhưng mà, nàng cảm thấy khá kỳ quái, rốt cuộc Y Y mỹ nữ này rốt cuộc có lai lịch gì, còn nữa, từ bao giờ lại coi trọng nam nhân nhà nàng thế?

Đám người Hải Đường, Nhị Tuyết nhìn Y Y một chút, lại nhìn nhìn Thất Nhân. Ha ha, vẫn cứ nên ngồi thưởng thức trà ngon, từ từ xem kịch vui a.

140. Chương 140: Mỹ Nhân Và Khất Cái

Edit: Bĩ Ngạn Beta: Tiểu Chi

“Phu nhân, kẻo người muốn.” Bên trong phòng khách điểm, tiểu tỷ Y Y vẻ mặt cung kính đưa cho Thất Nhân một bọc kẹo hoa. Ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía Vân Lãm đang đọc sách bên cửa sổ.

Tiểu Ái Nhân vươn tay bắt lấy, vẻ mặt hưng phấn, vui vẻ chạy qua một bên một mình.

Thất Nhân giương mắt nhìn nhìn Y Y mỹ nhân, rồi lại nhìn nhìn khuôn mặt vô cảm của Vân Lãm, bỗng nhiên cười cười. Minh dù sao cũng phải tạo cho người ta một chút cơ hội chứ?

Đoạt lấy kẹo hoa trong tay nhi tử, tiểu tử trừng mắt tròn tròn. Mẹ mẹ thế mà cũng cướp giật đồ ăn với nó.

Đạp đạp, chân nhỏ đạp đạp, đuổi theo.

Thất Nhân quay đầu lại cười một tiếng: “Y Y, hầu hạ gia cho tốt.”

“Dạ, phu nhân.” Câu trả lời của tiểu nha đầu vô cùng thanh thúy vang dội. Trong lòng rất vui mừng, cuối cùng cũng có thể ở riêng trong phòng cùng công tử.

Ngoài cửa sổ, bóng trời chiều dần nhạt nhòa, soi rọi người bên cửa sổ, bao phủ lên người nọ một vàng sáng nhàn nhạt, khiến thiếu nữ Y Y đang tương tư, ngây dại nhìn.

Nâng tay, châm nước, thả hoa, chậm rãi thực hiện.

Động tác châm trà cao quý mà ưu nhã.

“Công tử, uống chén trà hoa cúc. Đây là Y Y đích thân pha.” Bưng lên một chén trà đậm, đi tới trước mặt Vân Lãm, trên mặt là nụ cười dịu dàng. Nếu là nam nhân bình thường, nhất định tâm trí sẽ bị mê hoặc.

Mặc dù Y Y không thể coi là khuynh thành, cũng là tuyệt sắc, quan trọng nhất là, mặt mày ản tĩnh, làn thu thủy* dịu dàng nhìn nam nhân trước mắt. (*chỉ mắt đẹp như làn nước mùa thu, ai học Kiều rồi thì biết)

Nhưng mà, lúc này, bên trong phòng lại cực kỳ an tĩnh – chỉ có tiếng lật sách của Vân Lãm.

Nụ cười trên mặt Y Y cứng lại. Chưa từng có người nào không để ý tới nàng như vậy. Bất quá, nàng vẫn không nhụt chút, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống.

Thanh âm ngọt ngào vang lên lần nữa: “Công tử, Y Y muốn tạ ơn ân cứu mạng của người. Công tử giống như thần tiên giáng thế, cứu vớt Y Y khỏi biển lửa. Suốt đời Y Y cũng sẽ không quên. Y Y chỉ mong có thể suốt đời hầu hạ bên cạnh công tử.” Nói tới đây, mặt đỏ lên.

Giương mắt, lén nhìn Vân Lãm một chút, như cũ không có phản ứng gì. Lại nói tiếp: “Y Y tuyệt đối sẽ không làm công tử thất vọng.”

Bên ngoài, hai nữ nhân vô lương đang ngồi trên một băng ghế, nghe kịch vui bên trong.

“Này, nàng đang tỏ tình với tướng công tẩu đấy.” Hải Đường liếc nhìn vẻ mặt hưng phấn dạt dào của chị dâu nhà mình.

“Ừ, đã nghe thấy. Chắc chắn. Không nghĩ giá thị trường của băng sơn nhà ta lại cao như vậy.” Thất Nhân dường như thấy quang vinh theo. Thò tay đoạt một khối kẹo trong tay nhi tử, một ngụm nhét vào trong miệng.

Tiểu tử méo miệng, tức giận nhìn nữ nhân nào đó, đổi sang hướng khác, quay cái mông về phía mẫu thân nhà mình, tiếp tục ăn.

“Muội sao phát hiện tẩu so với muội còn hứng thú hơn đây. Bên trong kia, đến cùng có phải là tướng công của tẩu hay không?” Hải Đường cúi đầu nói một câu. Người bình thường không phải là lúc này sẽ xông vào, sau đó dùng ngón tay chỉ vào mũi tiện nhân kia, chửi mắng một trận, sẽ đuổi tiện nhân kia đi sao? Tại sao lại có thể có thể bình tĩnh như vậy, còn đang ở bên ngoài xem cuộc vui?

“Hải Đường, cái vấn đề này, muội nên đi hỏi đại ca muội, ta tin tưởng, hắn sẽ uội một câu trả lời chắc chắn là vừa ý.” Thất Nhân cũng nghiêm túc trả lời. Sau đó làm như buồn rầu, “Xem ra thời gian buông thả cho

tiểu cô nương Y Y nhiệt tình vẫn còn thiếu nhiều đây. Thời gian buổi tối cũng cho nàng là được.” Quay đầu nói với Hải Đường, “Hồ Điệp Nhi, tối nay chị dâu muốn cùng muội chen chúc đây.”

Hải Đường đầu đầy hắc tuyến, trực giác nói với bà chị dâu này tuyệt đối không yên phận, vị tiểu tỳ Y Y sắp sửa chuẩn bị bị hạ độc thủ, chỉ có thể mong nàng tự cầu nhiều phúc.

Thất Nhân dường như càng vui vẻ, đưa tay qua đỉnh đầu tiểu tử, muốn đoạt hoa đường ăn.

Lại thấy tiểu tử quay đầu lại, vẻ mặt cười gian trá.

Lại cúi đầu nhìn bao giấy dầu đựng kẹo trong tay, đã biến sắc – tất cả ban đầu đều màu trắng giờ biến hành màu hồng phấn.

Loại kẹo này, chỉ có đựng phải nước miếng, mới có thể biến đổi màu sắc.

Nói cách khác, bọc kẹo này toàn bộ đều đã dính nước miếng của tiểu tử.

Chỉ thấy tiểu tử rất thoải mái dang ra bao giấy dầu, miệng cười toe toét đắc ý, làm như muốn mời Thất Nhân thưởng thức.

Hải Đường khóe miệng co giật: “Quả nhiên là con của tẩu.”

Thất Nhân rất điềm tĩnh mỉm cười, đưa tay cầm lấy một khối kẹo hồng phấn to nhất trong đó, liền đút vào trong miệng mình. Không phải là nước miếng sao? Có gì đặc biệt hơn người! Nhi tử nhà mình dù là ác ma, không phải cũng do nàng sinh sao? Có thể đầu lại bà mẹ đã thành tinh như nàng sao? Tựa như người trong kia, dù có thân phận gì, dù thế lực đằng sau có cường đại cỡ nào, nàng đây cũng sẽ bắt kẻ đó hiện thân.

Tiểu Á Nhân buồn bực hoa tay múa chân, cục kẹo lớn nhất của nó !

Ban đêm, Vân Lãm đơn độc trong phòng, buồn bực vì sao Thất Nhân mang theo Tiểu Á Nhân chui vào phòng Hải Đường không chịu đi ra ngoài.

Hải Đường nói phụ nữ có thai chính là như vậy, có đôi khi hành động rất khó hiểu, tâm tình thay đổi.

Hắn cũng chỉ có thể buồn bực một mình trở về phòng

Đẩy mạnh cửa ra, liền có một mùi hương nhẹ nhàng xông vào mũi.

Vân Lãm nghiêm túc, ngưng hô hấp lại, lập tức cảnh giác.

Gió đêm thổi qua cửa sổ vào trong, kéo màn lụa giường lên.

Xuyên thấu qua màn lụa nhìn thấy, là một ngọc thể nằm đấy!

“Công tử.” Bên trong truyền đến tiếng gọi dịu dàng.

Y Y mỹ nữ hai mắt phủ sương mù nhìn hắn, đầu ngón tay vén màn lụa lên, trên người chỉ còn một cái yếm nhỏ màu hồng, bên ngoài khoác một cái áo choàng mỏng. Da thịt mượt mà đáng người mềm mại như nước.

Vân Lãm xoay người, định rời đi, trong nháy mắt, đầu vầng mắt hoa lên.

Đáng chết, đây là thứ được kỳ quái gì vậy.

“Công tử gia.” Tiếng nói của Y Y giống như từ nơi xa xôi truyền đến, mang theo cảm giác trống rỗng.

Vân Lãm vịn cửa, muốn mình tỉnh táo một chút.

Một đôi đầu ngón tay cũng từ phía sau chạm vào. Môi ngẩng lên, thở ra hơi thở dịu dàng, phả trên cổ của Vân Lãm.

Nhìn sắc mặt phấn hồng không bình thường.

Vân Lãm trong nháy mắt sự lạnh lẽo tràn ra, một chưởng đánh về phía sau nữ nhân.

Y Y chỉ kêu lên một tiếng, liền mềm nhũn ngã xuống.

Vân Lãm đưa tay, muốn mở cửa, nhưng làm thế nào cũng không mở được. Đã có người ở bên ngoài khóa lại.

Đáng chết, Thất Nhân không nên gặp phải nguy hiểm gì.

Vân Lãm vận khí, định phá cửa ra.

Lại nghe thấy bên ngoài có hai tiếng ngã xuống đây, sau đó, cửa liền được mở ra từ bên ngoài.

Mấy người Thất Nhân đi đến, bên ngoài có mấy thi thể áo đen nằm đấy.

Nhị Tuyệt một tay đỡ lấy Vân Lãm : “Gia!”

Vân Lãm lúc này mới yên tâm, Thất Nhân không có chuyện gì rồi.

“Hại vị sư phụ, phiền toái giúp ta xem tướng công nhà ta một chút.” Thất Nhân nhú mày. Sau đó hô một tiếng. Hai lão đầu đến xem náo nhiệt lúc này mới nhô đầu ra.

“Nàng làm sao bây giờ?” Hải Đường chán ghét đá đá thân thể nữ nhân ngã trên mặt đất.

Thất Nhân cười lạnh: “Nơi này hoa lâu lớn nhất là ở nơi nào? Nếu lựa chọn dùng mỹ nhân kế sẽ phải chuẩn bị trả giá thật nhiều. Nhìn vẻ mặt nàng ửng hồng, nói không chừng mình vẫn giúp nàng bận rộn đây!”

Linh Nhân quán, là kỹ viện phồn hoa nhất biên thành. Lúc này, tú bà Tôn ma ma đang mặt mày hớn hở nhìn mấy thần tài phía trước.

Nàng nghe nói mấy bọn buôn người mua cô nương để bán, nhưng người bán này không chỉ lấy tiền, còn bỏ tiền ra. Đây là lần đầu tiên nàng thấy chuyện như thế.

Nhìn cô nương đang ngủ mê man kia, khuôn mặt kia, chắc chắn, cô nương hoa khôi của bọn họ cũng đuổi không kịp đấy. Chuyện tốt như vậy, sao lại giống như bánh rớt từ trên trời xuống thế?

“Ma ma, người nghe rõ ràng. Nếu tối nay người vì nàng làm được theo yêu cầu của ta tiếp mười khách qua đêm, tấm ngân phiếu này sẽ là của người!” Thất Nhân vung tay áo, một tờ ngân phiếu một ngàn lượng xuất hiện trên bàn.

Tôn ma ma mắt lập tức sáng lên. Một ngàn lượng đấy! Quả nhiên là thần tài kỳ quái! Nhìn tiểu cô nương xinh đẹp kia, loại thù mị này, muốn tìm khách qua đêm dĩ nhiên không khó, đừng bảo là mười, một trăm cũng có thể.

Chẳng qua là, phu nhân trước mắt này nói lên yêu cầu có chút kỳ quái, hết lần này tới lần khác muốn tìm một tên khát cái bản nhất.

Chắc chắn, thật đáng tiếc cho tiểu cô nương xinh đẹp này.

“Có thể không? Ma Ma!” Thất nhân cầm tờ ngân phiếu quơ quơ trước mặt tú bà.

Tôn ma ma lập tức cái gì đáng tiếc cũng không đáng tiếc nữa rồi, hiện tại trong mắt tiền mới là quan trọng nhất, lập tức cúi đầu khom lưng: “Dạ! Dạ! Tuyệt đối sẽ khiến phu nhân hài lòng!”

Đại tiểu thư Y Y mới từ trong hôn mê tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy một mùi thông thối nồng nặc xông vào mũi, cả người lạnh lẽo, cứ như có vô số ngón tay đang chạy trên thân thể mình.

Hạ mắt xuống nhìn, trước mắt xuất hiện nhiều tên khát cái như vậy, nhìn trên người, có thể cạo xuống vài tầng bùn cãi. Khóe miệng cười dâm dắc, nàng nghĩ tới liền muốn ói. Còn có mấy kẻ đang chảy nước nhìn nàng.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là thân thể nàng trần truồng được cột vào cái chần lựa đồ bên trong trướng, du tẩu trên người mình chính là móng của con heo thối khát cái này.

Mình không phải là ở khách sạn Duyệt Bằng sao, dựa theo kế hoạch của ca ca, bây giờ mình hẳn là đã cùng công tử... Sao bây giờ lại là tình huống này? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“A! Các người làm gì? Tránh ra! Tất cả đều tránh ra!” Y Y sợ hãi kêu to lên. Bởi vì nàng đã thấy mấy người đã cởi dây lưng quần rồi, “Các người những thứ khốn kiếp này, rút ngay! Ca ca của ta sẽ không bỏ qua cho đám các người!”

Ngồi xem cuộc vui, thích ý uống nhà. Trong mắt Thất Nhân buồn bã. Ca ca? Khóe miệng hiện lên nụ cười âm hiểm : “Vây liền gọi ca ca của ngươi ra ngoài gặp mặt đi.”

Lúc này Y Y mới thấy trong phòng còn có những người khác.

Hải Đường nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù nàng thừa nhận đôi khi nàng có chút tàn nhẫn quá, nhưng quả nhiên không cùng cấp bậc với vị chị dâu này.

Nhị Tuyết lúng túng đem mặt chuyển hướng.

“Phu nhân! Phu nhân, cứu cứu ta!” Y Y giống như nắm được cây cỏ cứu mạng, vội vàng hô lên.

“Ta đưa ngươi tới, tại sao lại muốn cứu ngươi? Ngươi nên cầu vị ca ca kia của ngươi nhanh xuất hiện một chút, vẫn còn có cơ hội cứu được ngươi.” Trào phúng cười một tiếng, chuyển hướng nhìn đám ăn mày động tác rõ ràng chậm lại, “Các ngươi tiếp tục đi! Sau khi xong mỗi đều nhận được mười hai lượng bạc thưởng đấy!”

Đám ăn mày lập tức hưng phấn lên. Vừa có mỹ nhân chơi, lại có bạc cầm. Chuyện tốt như vậy, đi đâu mà tìm?

“A! Không nên a! Không nên a!” Y Y bị làm cho sợ hãi khóc lớn lên. Nàng có bao giờ bị trải qua kiểu đãi ngộ như vậy.

Lý tưởng của nàng không phải là như vậy. Chuyện như vậy, nên cùng nam nhân nàng yêu mến nhất làm mới đúng, nơi nào là kẻ hèn hạ như vậy, hay là mười người khùng bố như vậy. Chuyện như vậy, loại hưởng cuộc sống an nhàn sung sướng như nàng, chưa từng thấy mặt tối của xã hội, sống trong thế giới mộng ảo đại tiểu thư của mình không thể chấp nhận được.

Rốt cuộc, khi người đàn ông đầu tiên bỏ nhào vào người nàng. “Phụt” một tiếng, dây thần kinh trong đầu nàng như căng đứt.

141. Chương 141: Ca Ca Đến Muộn

Edit: Bỉ Ngạn Beta: Tiểu Chi

“Chị dâu, chỉ là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện mà thôi, có phải làm quá hay không....” Hải Đường cuối cùng cũng không đành lòng nhắm mắt bỏ đi. Tuy nói ý định ban đầu của nàng là muốn lưu lại mỹ nữ Y Y này để xem kịch vui khi ăn no rửng mỡ, nhưng làm thế này không tránh khỏi có chút quá tàn nhẫn đi.

“Không nỡ để hài tử này bị thịt bởi bầy sói sao? Huống chi ‘hài tử’ này cũng là sói trong nhà, người đau lòng làm chi?” Thất Nhân liếc nàng một cái.

Trong lúc nàng nói chuyện, ngoài cửa sổ, vài bóng người di chuyển, giống như gió thổi đến bên giường lớn.

“Này, ngươi thấy đấy, nhận vật chính không phải là tới sao?” Đáy mắt Thất Nhân hiện lên một tia sắc nhọn.

Người tới xuất công phu, đẩy ra mười tên ăn mày đang vây lấy Y Y mỹ nữ.

Có kẻ bị đánh văng lên bàn bàn, đập nát một thanh gỗ tốt, có kẻ phá cửa bay ra, hù dọa khách dưới sảnh, có kẻ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài cửa sổ, rớt từ trên tầng hai xuống.

Có thể thấy được người này xuất chiêu mãnh liệt cỡ nào.

Mỹ nữ Y Y như cũ rơi vào hoảng sợ, không lấy lại được tinh thần, trong mắt trống rỗng vô tận, kinh hoàng.

“A ——” Tiếng thét chói tai không ngừng.

Trong mắt kẻ đến là một tia ảo não, thương tiếc, một tay cởi áo choàng trên người phủ lên người Y Y, điểm huyết ngủ của nàng.

Tiếng thét chói tai đột nhiên ngừng lại.

Mấy người còn lại vung đao chém đứt sợi dây trói tay chân Y Y.

“Bắc Đường thái tử gia, rốt cục ngài cũng chịu hiện thân rồi?” Phía sau là tiếng nói lạnh lùng của Thất Nhân.

Người tới có tóc xù, mắt xanh, chính là Bắc Đường Tần

“Làm sao người có thể nhẫn tâm hạ thủ với một cô nương thuần chân* như vậy?” Bắc Đường Tần quay đầu lại, vẻ mặt không thể tin, tức giận nhìn Thất Nhân đang nhàn nhã ngồi xem. (*trong sáng thánh thiện)

“Vậy thái tử gia cho rằng ta là ai? Thánh nhân sao? Thất Nhân cười lạnh một tiếng, “Nếu không phải thái tử gia hào phóng dâng ra muối muối nhà mình, tiểu cô nương kia lúc này hẳn là còn đang hưởng thụ cuộc sống công chúa của nàng đấy, không phải sao?”

Bắc Đường Tần nhất thời cứng họng. Quả thật, đây hết thảy cũng là mưu kế tốt của hắn.

Y Y chính là là tiểu công chúa đáng yêu nhất của Bắc Đường Hoàng Đình, cũng là công chúa ngây thơ nhất, bởi vì nhu thuận, ngọt ngào, nên nhận được mọi sự thương yêu, che chở của mọi người, được mọi người cưng như trứng, hứng như hoa, đương nhiên cũng gồm cả hắn.

Hắn nghĩ, cô gái như thế, tất cả nam nhân đều không thể kháng cự được.

Mấy lần rồi hắn chẳng lần nào đoạt được Thất Nhân, vậy chỉ có thể hạ thủ trên người Hách Liên Vân Lãm, để cho hắn thay đổi lòng mình, mới có thể khiến Thất Nhân chết tâm.

Vốn là hắn cho rằng Nam Vũ Đế cùng Vân Lãm lập ra ra đình là một cơ hội rất tốt, nhưng bởi vì chuyện của Long Hành Phong, Nữ Đế cùng người Tường Vương lấy cớ lễ kết hôn vẫn chưa hoàn thành, thế nên cuộc hôn nhân kia không có hiệu lực.

Nhưng hắn nhìn ra tình cảm của Vân Lãm cùng Thất Nhân không có biến đổi, cũng có thể đoán ra mất phần tin tức trong buổi lễ kia, hẳn là vì đối phó với Long Hành Phong mà vạch ra kế ấy.

Mà khi đó, vừa lúc Y Y ra khỏi Bắc Hãn Hoàng Đình, đến Nam Vũ tìm hắn.

Lúc ấy trong lòng hắn mới xuất hiện kế này.

Mà Y Y, chỉ lần đầu tiên, liền nhìn trúng Vân Lãm.

Đúng là hai chuyện tốt gắn liền với nhau. Vừa có thể khiến uội muối bảo bối của mình đạt được ước muốn, mình cũng có thể ôm được mỹ nhân. Hắn nghĩ không thể bỏ qua ột cơ hội tốt như vậy.

Vì vậy, hắn vì Y Y nhọc lòng sáng tạo cơ gặp gỡ Vân Lãm. Ngay cả dược vật trong phòng Vân Lãm cũng là do hắn thêm vào. Hắn chỉ nghĩ Vân Lãm cũng chỉ là một nam nhân bình thường, có nữ nhân nhảy vào lòng, lại là một cô bé mềm mại đáng yêu như thế, ắt sẽ thành chuyện tốt.

Cho dù không thành được, Thất Nhân thấy một màn Vân Lãm cùng Y Y quần áo không chỉnh tề, cũng sẽ có nhiều nghi vấn, nản lòng thoái chí.

Không nghĩ tới hắn đã đoán sai tất cả, hơn nữa rất sai, mới khiến Y Y rơi vào tình trạng hiện tại này.

Hắn không nghĩ tới Vân Lãm lại có thể kháng cự, hắn không nghĩ tới Thất Nhân một chút cũng không nghi ngờ Vân Lãm, hắn càng không nghĩ tới Thất Nhân thật sự có thể hạ quyết tâm trừng phạt Y Y độc ác như vậy.

Nhìn bộ dạng Y Y, chuyện lần này hẳn là đã lưu lại trong lòng nàng một bóng ma không thể xóa bỏ.

“Nếu như tiểu cô nương muốn trách, cũng chỉ có thể trách ca ca của nàng. Đợi đến như thế này mới chịu đi ra cứu nàng.” Thất Nhân rảnh rỗi nói, quét mắt nhìn thấy sắc mặt không tốt của Bắc Đường Tần, “Thái tử ra vẫn luôn đánh cuộc, ta sẽ không hạ thủ sao?”

Bắc Đường Tần hít một hơi thật sâu, hắn đúng đã đánh cuộc, đánh cuộc Thất Nhân sẽ không thật sự động thủ, cho nên mới chậm chạp không muốn xuất hiện. Nhưng, lần đánh cuộc này, hắn thua rất thảm.

“Ta không phải là không nói qua với Thái tử gia, cho tới bây giờ người khác kính ta một thước, ta sẽ kính người một trượng. Nhưng nếu như người khác phạm ta một tấc, ta sẽ đáp trả gấp trăm lần. Đối với tiểu công chúa Y Y chính là như thế.” Nói đến đây, Thất Nhân chấp tay đứng lên, nhìn thẳng Bắc Đường Tần, “Dĩ nhiên, đối với Thái tử gia ngài cũng thế. Thái tử gia không phải một mà là ba lần khiêu chiến cực hạn nhẫn nại của ta, hiện tại, còn đánh chủ ý lên đầu tướng công nhà ta. Thật khiến ta bội phục. Giờ ở đây, chúng ta sẽ đem chuyện này tính toán rõ ràng, như thế nào?” Trong mắt hiện lên vẻ ngoan độc.

Bắc Đường Tần hí mắt nhìn màng : “Nhàn nhi, nàng chỉ có ba người, muốn đối kháng với đội ám vệ ?”

Thất Nhân khẽ cười một tiếng, khiêu khích vô hạn: “Bình không quan trọng số lượng, mà quan trọng chất lượng. Như thế nào, thái tử gia thử một chút liền biết.” Nắm tay thành trảo, liền đi tới.

Oán hận mấy lần bị bắt làm nô lệ giam cầm, lần này sẽ kết thúc. Cũng tốt, gọt bớt nhuệ khí cùng tự phụ trên người tên này.

Ở hoàng cung Nam Vũ, bọn họ cũng coi như là khách, hơn nữa giữa họ không phải là kẻ địch thật sự. Không nghĩ tới người này lại cố chấp như vậy, phái người theo dõi bọn họ không nói, còn phái cô bé ngây thơ như vậy vào phòng vọng tưởng phá vỡ tình cảm của nàng cùng Vân Lãm, nên nói là hắc quá coi thường nàng hay là hắc đánh giá cao bản thân mình?

Đã như vậy, cuộc kết toán này là không thể tránh khỏi. Hiện tại cho dù đánh tới trời đất mù mịt, cũng không ai có thể ngăn cản được rồi.

Không có bất kỳ chiêu thức dư thừa nào, trảo của Thất Nhân hướng tới mấy bộ phận trọng yếu của Bắc Đường Tần.

Bắc Đường Tần không nghĩ tới Thất Nhân cứ như vậy tiến lên, nhanh chóng đỡ đòn tấn công, hắc là hơi lộ vẻ cố hết sức. Không khỏi hoảng sợ, hắc biết Thất Nhân không phải là cô gái bình thường, nhưng không nghĩ tới đem toàn lực ra chiêu thức có thể độc ác đến như vậy. Hơn nữa trong mắt kia là tia tàn độc, thật sự muốn đánh mình cho thống khoái.

Nhị Tuyết cùng Hải Đường cũng cùng mấy người khác so chiêu.

Cuộc chiến, từ cửa hoa bị phá vỡ, kéo dài đến trong hành lang của quán Linh Nhân.

Những khách nhân còn đang ôm ôn nhu hương* trong lòng sợ hãi thét lên chạy trốn.(* gái)

Ngay từ lúc cửa hoa bị đánh vỡ, liền có gã sai vặt chạy đi tìm tú bà.

Lúc này Tôn ma ma vội vàng chạy tới, nhìn qua một màn như vậy, dậm chân trên mặt khóc than, ai, thần tài của tôi ! Đừng đánh! Nếu tiếp tục đánh nữa, một ngàn lượng cũng chỉ có thể tu sửa phòng này thôi!

Bắc Đường Tần thật vất vả thoát được chiêu thức của Thất Nhân, lợi dụng ưu thế khinh công bay ra ngoài, đứng lên bậc thang trên cao, vẻ mặt nghiêm túc: “Nhàn nhi, nàng thật muốn giết ta?”

“Không phải là ta muốn giết ngươi. Là ngươi vẫn không chịu bỏ qua cho ta. Người chết hay ta chết, dĩ nhiên người chết sẽ tốt hơn một chút.” Khởi động trảo thủ, Thất Nhân cũng nhảy lên.

Bắc Đường Tần nhanh chóng tiện tay chop tới một nữ hồng ý che ở trước người. Cô gái kia hoảng sợ kêu to.

Móng nhọn của Thất Nhân cách cô gái 0.1 tấc, rồi dừng lại.

Cũng trong nháy mắt này, Bắc Đường Tần chui vào khe hở, xuyên qua lưng áo cô gái trước mặt, liền đánh một chưởng về phía bụng Thất Nhân.

Thất Nhân kinh hãi. Trong bụng, là bảo bối của nàng, sao nàng có thể làm hắc bị thương?

Vội vàng lui về phía sau một bước, những vẩy bị chưởng phong kia của Bắc Đường quét phải.

Sức mạnh như thế, khiến cho Thất Nhân từ trên cầu thang bay ra ngoài.

Thất Nhân trong lòng cuồng quật, nàng rơi xuống, không sao cả. Nhưng , đứa bé trong bụng nàng, phải làm sao bây giờ? Vội vàng tìm mọi vật có thể cho nàng ôm, tìm khắp ới cũng không có cái gì.

Bên tai chỉ có tiếng gió cùng tiếng tim đập làm nàng như chìm xuống đáy nước.

Nhị Tuyết cùng Hải Đường thấy cảnh như vậy, đều kinh hãi, muốn tiến đến đỡ lấy Thất Nhân, lại bị ám vệ Bắc Đường Tẫn mang đến quần chặt không tha. Trong lòng lo lắng không dứt. Ra tay càng thêm quyết liệt. Nhất thời đánh lui được một vòng công kích, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, không thể nào cản nổi tốc độ Thất Nhân rơi xuống.

Đứa bé này có thể oán giận mình sao không cẩn thận không đưa nó đến được với cõi đời này hay không? Trong đầu Thất Nhân lóe ra ý nghĩ này. Đột nhiên đau lòng không dứt.

Nàng không thể buông tha, không thể buông tha cho! Thân thể cuộn tròn lại, hai cánh tay ôm chặt bảo vệ bụng, chỉ mong có thể giảm bớt một chút chấn động với bụng lúc rơi xuống đấy. Dù chặt đứt cánh tay mình cũng không tiếc!

Hài tử của nàng cùng Vân Lãm, nhất định phải bảo vệ!

Hải Đường cùng Nhị Tuyết chỉ có thể tuyệt vọng nhìn Thất Nhân đang rơi nhanh xuống đất.

Đúng lúc này, có một bóng trắng quý dị phi thân đến.

Vút qua nội đường rộng lớn, thẳng tắp tiếp được thân ảnh nhỏ nhắn kia.

Tim của Hải Đường cùng Nhị Tuyết cuối cùng cũng được buông xuống.

Thất Nhân chỉ cảm thấy một đôi cánh tay ấm áp bao lấy nàng, ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Lãm hiện lên vẻ vô cùng tức giận trong đôi mắt.

Trong lúc nhất thời, sầu lo trong lòng đã biến mất, nở nụ cười sống sót sau tai nạn, chậm rãi mở miệng: “Vân Lãm, ta thật sợ, hài tử cứ như vậy không còn. Thật may, chàng đã đến đến rồi.” Tâm tình thất tưởng của phụ nữ có thai tác quái, trong mắt Thất Nhân ẩn hiện một tia nước mắt.

Vân Lãm nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng : “Ta tới rồi. Không nên lo lắng. Nếu nó dám rời đi khỏi bụng nàng, ta cũng sẽ đuổi theo, bắt trở lại.” Hắn mặc dù không đặc biệt muốn hài tử. Nhưng Thất Nhân coi trọng, Thất Nhân thích, hắn cũng muốn đưa nhỏ này an toàn ra đời, không cho phép ai cướp đi!

Thất Nhân “phì” cười một tiếng, nam nhân này cho tới bây giờ vẫn có thể đem lời cuồng vọng như vậy nói ra mà mặt không đổi sắc, cũng không khỏi an lòng.

Vân Lãm đem Thất Nhân ôm tới trước ghế , nhẹ nhàng đặt xuống: “Nàng nghỉ ngơi trước đi. Bây giờ nên đến lượt ta.

Thất Nhân gật đầu.

Vân Lãm thu hồi sắc mặt ôn nhu, ngẩng đầu, băng hàn nhìn Bắc Đường Tẫn ở phía trên, không nói ân oán lúc trước, chỉ tính hôm nay, nam nhân một chương đánh lên người Thất Nhân, nếu hắn đếm chậm một bước, hài tử của hắn cũng sẽ chôn vùi trong tay người này.

Khí giận bùng lên.

Bắc Đường Tẫn đang ngạc nhiên, Thất Nhân có thai? Hắn không biết mà. Nếu biết, hắn sẽ không ra tay nặng như vậy.

Nhưng hối hận cuối cùng cũng không ngăn được tên nam nhân đang tức giận trước mắt.

“Bổn...” Không đời Bắc Đường Tẫn nói chuyện, Vân Lãm đã nhanh chóng tấn công tới.

Hai người người tới ta đi, lại một trận triển đấu.

142. Chương 142: Nguyện Lòng Đi Theo

Edit: Vân Dương Beta: Tiểu Chi

Thất Nhân xem triển đấu không phân thắng bại của ba người Vân Lãm, cau mày, thời gian càng dài, đối với mấy người bọn họ lại càng thêm bất lợi. Phải mau bắt giữ "thủ lĩnh địch" Bắc Đường Tẫn mới được.

Giơ tay khẽ vuốt bụng: cục cưng a, ngươi phải giữ chặt mẫu thân, chúng ta kề vai chiến đấu cùng phụ phân.

Nghĩ đến đó, liền khom lưng quơ lấy đại đao bị đánh rơi bên cạnh, đứng dậy, đi về hướng Bắc Đường Tẫn.

Bắc Đường Tẫn khó khăn tránh thoát một đao bỗng nhiên đánh tới.

Thất Nhân tựa vào bên cạnh Vân Lãm, ánh mắt chạm nhau.

Trong mắt Vân Lãm hiện rõ vẻ lo lắng.

Thất Nhân hồi trả bằng một ánh mắt an tâm.

Chỉ như thế, không cần dùng lời nói, đã hiểu suy nghĩ của đối phương.

Sóng vai, hướng về Bắc Đường.

Một đại đao gào thét, một chưởng phong lẫm liệt, phối hợp vô cùng chặt chẽ, phảng phất như đã luyện tập vô số lần, ép Bắc Đường Tẫn lui từng bước từng bước.

Vốn ứng phó một mình Vân Lãm, Bắc Đường Tẫn đã phải cố hết sức. Bây giờ lại thêm Thất Nhân, Bắc Đường Tẫn đương nhiên không chống đỡ được.

Chợt thấy một chưởng đánh về phía tim mình, Bắc Đường tuy nhanh chóng né tránh, nhưng lại hướng về lưỡi đao đang kề cận.

Mắt thấy sắp chế trụ thành công Bắc Đường, bên cạnh lại nhảy ra một tên hộ vệ, nghiêng thân bay tới, đẩy Bắc Đường, đem thân mình che chở cho chủ tử. Đại đao đâm lên cánh tay trái người nọ.

Bắc Đường vội vàng lui về phía sau, tiếp tục như vậy sẽ không có kết quả gì, kẻ này tất bại, đây dựa nửa cũng vô ích.

Lúc này chỉ nghe trong đám hỗn độn có người quát lên: "Người của nha môn tới!"

Trong nháy mắt Thất Nhân xoay người, Bắc Đường Tẫn liền ra ám hiệu rút lui cho đám người phía sau.

Lập tức, có người ném ra đạn khói, sương trắng tràn ngập trong hành lang.

Mấy người Thất Nhân vừa che mũi, vừa xua tan khói trắng, khi đuổi tới sương phòng kia, Bắc Đường Y vốn đang nằm trên giường cũng đã không thấy bóng dáng.

"Coi như bọn họ nhanh chân!" Nhị Tuyệt cảm hận nói, "Ta vốn còn đang buồn bực, một tiểu cô nương tại sao lại có ám vệ bảo vệ. Hóa ra là do tên thái tử chết tiệt kia quấy rối."

"Bắc Đường kia cũng thật khó tóm. Ở hoàng cung Nam Vũ cấu kết với Long Hành Phong Lang làm việc xấu, đối nghịch với chúng ta, hiện nay lại ra cái chiêu quỷ quái này, hẳn thấy chúng ta dễ ức hiếp lắm sao!" Hải Đường cũng là tức giận không ít: "Đuổi theo mau, đánh cho thống khoái!" Nôn nóng, định nhảy ra ngoài cửa sổ.

"Không vội." Vân Lãm ngăn cản, "Thân thể chị dâu quan trọng hơn." Nói xong tiến lên đỡ lấy Thất nhân.

Hải Đường lập tức nhớ lại một màn kinh tâm vừa rồi, giữ chặt Thất Nhân, nhìn từ trên xuống dưới, tiếp theo lại không nhịn được oán trách: "Người biết rõ là tên thái tử đáng ghét kia, đúng hay không? Làm sao người không nói sớm? Sớm nói ta đã kéo theo Thư Ngốc tới!"

Thất Nhân cười híp mắt: "Thật ra lúc đầu ta cũng không biết là người kia. Hơn nữa, Hồ Điệp Nhi, người cảm thấy nếu Thư Ngốc tới, còn cho phép ta đi mua mười tên khất cái "đãi" khách sao? Không có một màn như kia, đầu sỏ đứng đằng sau có xuất hiện không?"

Khóe mắt Hải Đường nhất thời co quắp, cũng đúng! Lâm Thư Ngốc tới, chỉ biết nói năng chỉ trích hành động của Thất Nhân, cái gì thương thiên hại lý, cái gì nữ giới đức hạnh ... vân vân. Vậy thì căn bản sẽ không có cái màn sau. Vẫn là chị dâu nhà mình nghĩ chu đáo, sáng sớm đã đưa Tiểu Ái Nhân đến phòng

Thư ngọc, bảo hấn buổi tối chiều cổ tiểu tử. Lúc này, có lẽ đang trong khách điểm chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với Tiểu Ác Ma kia đi.

“Nhưng để Bắc Đường chạy như vậy, thật đúng là không cam lòng!” Hải Đường giẫm mạnh chân.

“Sao phải không cam lòng? Lần này chỉ là giáo huấn hấn. Người này dù sao cũng là thái tử một nước, hiện tại không có lý do hợp lý, chúng ta vẫn không thể động, nếu không sẽ đưa tới phiền toái.”

Trong mắt Thất Nhân hiện lên một tia sáng: “Huống chi, thời gian còn rất dài, sau này còn sợ không có cơ hội thu thập hấn sao?”

Đang nói, hành lang vang lên tiếng huyền oán.

“Ai? Rốt cuộc là ai dám quấy rối ở trong thành của bốn thành chủ? Lăn ra đây cho ta!” Truyền đến tiếng quát quen thuộc.

“Là người quen a!” Thất Nhân buồn cười được quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Bảo chúng ta ‘lăn ra’ kìa.”

Hải Đường đầu còn đang bốc khói, sải bước đi ra: “Vậy thì ra ngoài, nhìn xem thử cuối cùng là người nào ‘lăn’!”

Không có Bắc Đường, lại có một nơi trút giận tự đưa tới cửa, không nên lãng phí.

Thất Nhân rất đồng cảm, muốn ra ngoài xem náo nhiệt.

Lại bị Vân Lãm kéo lại: “Trở về tìm lão già kia xem một chút.”

Thất Nhân chỉ chỉ bụng của mình: “Lão già, hài tử không có chuyện gì đâu!”

Vân Lãm kéo tay trái của nàng: “Hấn không có chuyện, nàng có chuyện.” Thanh âm vẫn bình thản như cũ, nhưng lại vô cùng kìm nén.

Thất Nhân cúi đầu nhìn, nhìn thấy trên tay có một vết thương nhỏ, đúng là mình cầm đao không cẩn thận nên chạm phải phía trên lưỡi đao. (p/s: cây đao cong nên khó cầm hơn kiếm)

Nhất thời ngạc nhiên, nàng lúc nào trở nên yếu điệu như vậy rồi, cái vết thương nhỏ này cũng muốn phiền đến “Y tiên”?

Ngẩng đầu định kháng nghị, lại nhìn thấy ánh mắt của Vân Lãm, lập tức, tình cảm ảm áp thấm vào tận tim. Cặp con ngươi từ trước đến giờ luôn bình thản không gợn sóng lúc này đầy ắp nhu tình, khiến cả khuôn mặt hấn cũng trở nên nhu hòa đi nhiều.

Loại vết thương nhỏ này là ngay cả nàng cũng không nhận thấy được, nhưng Vân Lãm lại phát hiện ra. Chút biến hóa trên người nàng, hấn đều ở thời thời khắc khắc chú ý.

Kiếp trước, kiếp này, có ai để ý đến nàng như vậy? Không có bất kỳ mục đích, mưu đồ, toàn tâm toàn ý, chỉ thuần túy quan tâm nàng như vậy.

Cho dù Bắc Đường Tấn có cho nàng danh phận gì, nhưng cũng không thể không can tâm bại trong tay Vân Lãm trong việc này?

Một người như vậy, làm sao bảo nàng có thể không khuynh tâm?

Dưới ánh trăng, ánh mắt cánh cứ như vậy quẩn quýt si mê.

Đến khi, “Khụ khụ” tiếng ho khan lúng túng vang lên.

“Gia, Thất muội, ta còn ở chỗ này.” Bên cạnh Nhị Tuyết như đang nhìn trăng tròn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Hai người này cũng thật là quá chuyên tâm rồi, không phát hiện còn có người sống sờ sờ như hấn đang đứng sao? Mập mờ như làm gì? Khi dễ Nhược Thủy của hấn không có ở đây sao?

Hấn nếu không lên tiếng, hai người này có phải hay không sẽ hôn nhau?

Thất Nhân tức giận, quay đầu lại liếc hấn một cái, không khí tốt như vậy đều bị người này phá hư.

“Nhị ca, người nên học viết một ít chữ.”

“Học viết chữ?” Nhị Tuyết nghi ngờ quay đầu lại. Tại sao lại nói đến viết chữ. Tiểu muội nhà hấn đánh trống lảng cũng rất nhanh, “Nhị ca ta không nói thông thuộc tứ thu ngũ kinh, cũng là một cử nhân a.”

“Chức cử nhân này của nhị ca tuyệt đối là dựa vào quan hệ với tướng công nhà ta mới leo lên được đi.” Thất Nhân khinh thường giễu cợt.

Nhị Tuyết trợn mắt, định cãi lại.

Chỉ nghe Thất Nhân nói câu tiếp theo: “Nếu không, sao cả hai chữ ‘tránh đi’ Nhị ca cũng không biết?”

Hai Tuyết lập tức hiểu rõ. Thì ra là Thất Nhân là trách hấn quấy rầy hai vợ chồng bọn họ đây! Thế nên mới mắng hấn như vậy! Ai, hấn không còn lời nào để nói. Bởi vì, quả thật, hấn là một cái lồng đèn lớn cản trở bọn họ mà.

“Nhị Tuyết.” Lúc này lại nghe thanh âm Vân Lãm vang lên, cùng ngày thường như nhau không có gợn sóng, cẩn thận nghe một chút, bên trong lại như có mấy phần nào ý, “Người gần đây có phải hay không rất rồi rãnh?”

A? Hai Tuyết nhất thời phản ứng không kịp. Tại sao lại nói đến vấn đề này.

Không đợi hấn trả lời, Vân Lãm lại nói: “Mỏ than Lâm Thành hiện tại đang thiếu đốc công, người đến giúp đỡ chút đi.”

A? Nhị Tuyết trừng lớn mắt, nhìn gia nhà mình, trong lúc nhất thời kinh ngạc nói không ra lời. Lâm thành nga, không nên a, nơi đó cỡ nào không thú vị a. Khoan hãy nói, hấn còn muốn tìm Nhược Thủy a.

Đáng thương Nhị Tuyết tiểu ca — ai bảo lên tiếng không đúng lúc, không đúng lúc làm lồng đèn, liền bị quyết định một đời trai tráng phải lưu lạc tha phương.

Nhìn Nhị Tuyết trưng ra vẻ mặt “trắng sỉ một đi không trở về”, Thất Nhân không nhịn được cảm giác vui vẻ.

Kho Vân Lãm lôi kéo nàng muốn đi thật nhanh, nàng vội vàng móc ra lệnh bài Phượng Lai đưa, nhét trong tay Nhị Tuyết: “Nhị ca, giải quyết việc này đi.”

Sau đó, vợ chồng hai người ngọt ngào tay trong tay bước đi.

Để lại Nhị Tuyết nhìn hai tấm lưng kia nghiêng rặng nghiêng lợi.

Chợt nghe, bên ngoài hỗn hỗn rống giận: “Bổn chủ thành sẽ cho bọn đạo tặc các người biết chút lợi hại!”

Một câu nói làm Nhị Tuyết nổi trận lôi đình. Hấn không thể kháng nghị gia, tìm người phát tiết một chút không được sao.

Cho nên, vút lệnh bài, chậm rãi bước ra ngoài.

Đáng thương, chủ thành vênh váo tự đắc còn không biết đến cuối cùng mình phải “Lăn” làm sao, “biết lợi hại” thế nào.

Khi nào hai người Thất Nhân tới khách sạn, chợt đụng phải người vội vàng chạy ra cửa, làm như có giặc đến nhà- Lâm Doãn Chi.

“Sao vậy, đại ca?” Thất Nhân kỳ quái hỏi.

Lâm Doãn Chi thấy bọn họ, như thấy cứu tinh, vội la lên: “Các người đi nơi nào? Tiểu Nhân không thấy! Thích muội, cũng là đại ca không tốt. Ta thấy ánh trăng đẹp như vậy, liền tha thân trong hành lang. Ngắm cảnh. Không nghĩ tới lúc trở về, hài tử đã không thấy tăm hơi.” Khuôn mặt ảo não.

Không thấy? Thất Nhân cũng không để ý: “Đại ca, yên tâm, tiểu tử kia, lát nữa sẽ tự chạy về.”

“Nhưng là, tất cả kẹo đường trên bàn, còn có túi nhỏ cũng không thấy.”

Phút chốc Thất Nhân hiện đầy hắc tuyến bên trán*. Tình hình như thế, nàng cảm thấy gặp qua một lần đây? Lúc tiểu tử hạ sinh không lâu. . . . (*khuôn mặt này đây ==|||)

Bước nhanh đến phòng hai lão đầu.

Quả nhiên, bên trong trống rỗng, không thấy bóng dáng, chần chẫn bản không có dấu vết đã mở ra.

Mở cửa phòng lão đầu áo tím, thậm chí từ bên trong thổi ra một bức thư.

Mở ra nhìn, chỉ thấy phía trên chỉ một loạt chữ viết: “Tiểu tử được lão đầu ra mang đi, không cần nhớ.”

Khóe miệng Thất Nhân không tự chủ được run lên, quả thật, hài tử là lại bị hai lão đầu”Trộm” đi.

Hai lão đầu này thật đúng là”Hèn hạ” , thế nhưng chọn vào buổi tối hôm nay ,lúc nàng không có ở đây hạ thủ. Xem ra đã nhắm thời cơ này rất lâu rồi.

Tiểu tử, đoán chừng là bị hai lão đầu dùng kẻo đường cho dụ dỗ . Nếu không, như thế nào biết điều như vậy?

Tuy mấy canh giờ, hẳn là đi không được xa. Hiện tại đuổi theo vẫn kịp.

Lúc Thất nhân nhắc chân định ra cửa.

Lại bị Vân Lãm ngăn cản.

“Làm cái gì? Mau đuổi theo họ a!” Khó giải thích nhìn hắn một cái.

“Hài tử sẽ không gặp chuyện.” Vân Lãm không vội không vàng buông một câu, “Nhưng nàng phải đi gặp đại phu.

Thất Nhân không khỏi im lặng than thở. Lúc này, nam nhân này lại nghĩ đến chuyện này đầu tiên, thật đúng là tâm tư cố chấp.

Nhưng mà, Vân Lãm thật ra thì vẫn hi vọng tiểu tử cùng mình tranh giành nương tử đi nhanh một chút, lúc này hai lão đầu nhân cơ hội mang đi, tuy là có chút không đạo đức, cũng thật sự là hợp tâm ý của hắn, tự nhiên không cần đuổi theo.

Lúc này, mõ chó mập đang tản bộ đi qua nơi này, thấy Thất Nhân, lập tức tới đây cọ xát mấy cái, “A ngô” thỏa mãn phải gọi lên mấy tiếng.

Vân Lãm khóe mắt lập tức giật mấy cái, nếu như có thể, hẳn thậm chí hi vọng này con chó mập này cũng bị người dẫn đi.

Nhìn lại Thất Nhân, hướng chi, hiện tại, vết thương trên người nàng vẫn tương đối trọng yếu.

Thất Nhân không biết làm sao đành đi ra ngoài tìm đại phu.

143. Chương 143: Hai Con Ra Đời

Edit: Vân Dương Beta: Tiểu Chi

Tháng mười, đã vào đông, lạnh hơn không ít. Hoa cỏ đều tàn lụi, nhưng trong Nam Cương Dực vương phủ, lại là cảnh xuân dạt dào.

Dực Vương gia vì muốn ái thiếp vui vẻ, cố ý sai người đến Nam Vũ mang hoa cỏ mới về trồng, khiến cảnh sắc vương phủ như cũ rung động lòng người, chỉ để tâm tình vương phi vui vẻ.

Dân chúng cả Nam Cương đều biết, Dực Vương gia của bọn họ sủng vợ thành cuồng, dường như muốn đem tất cả đồ tốt nhất đặt trước mặt vương phi.

Mỗi ngày, từ sáng sớm đến chạng vạng, từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, đều nhìn thấy một bạch y nam tử đỡ một tổ y nữ tử chậm rãi bước đi trên đường, trở thành đề tài khiến mọi người bàn tán say sưa.

Nam tử ngũ quan tuần tú, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, nhưng không làm mất đi vẻ dịu dàng trong mắt. Nữ tử bụng to, mặc dù không phải là tuyệt sắc dung nhan, nhưng vô cùng đáng yêu.

Khung cảnh ấm áp này khiến các cô gái Nam Cương hâm mộ không thôi. Thậm chí có một thời gian ngắn, cảnh các nam nữ dắt tay tản bộ ở Nam Cương cực kỳ lưu hành.

Sáng sớm, người đi đường cực kỳ thưa thớt. Mặt trời cũng chỉ có thể xuyên thấu qua tầng mây, loáng thoáng chút nắng nhẹ.

Gió lạnh thổi qua, Vân Lãm vội vàng ôm chặt cái eo thùng nước của nữ nhân nào đó.

“Lão gia, chàng hi vọng đứa bé trong bụng là trai hay là gái?” Thất Nhân nhẹ nhàng tựa vào lòng Vân Lãm, cười hỏi.

“Sao cũng được.” Vân Lãm mở miệng. Chỉ cần không tranh giành nương tử với hắn là được.

Đáp án này hiển nhiên không thể làm Thất Nhân thỏa mãn.

Thất Nhân bĩu môi. Sao cũng được? Có phụ thân nào tùy tiện như hắn sao? Sau đó thở dài, cái vấn đề này, nên hỏi hắn.

“Ta thích con gái. Con gái là áo bông nhỏ của mẫu thân, tất nhiên sẽ rất biết điều.” Thất Nhân lại tự mình nói. It nhất so với tiểu ác ma kia sẽ làm cho nàng bớt lo hơn.

“Ừ. Giống nàng là tốt rồi.” Vân Lãm gật đầu, nữ nhi giống như Thất Nhân không tồi. Chỉ cần không sinh nam nhi là tốt rồi.

“Ha ha, lão gia, người nói hài tử của chúng ta tên gì thì tốt đây?” Thất Nhân lại hỏi.

“Ái Thất. Hách Liên Ái Thất.” Một tên đàn ông nào đó không chút nghĩ ngợi nói.

Yên tĩnh.

Thất Nhân chợt cảm thấy vô số quạ đen bay qua đầu.

Ái Thất? Ái thê? !

Khóe mắt không ngừng co giật: “Lão gia, có thể chọn tên khác không?”

“Ái Cơ. Hách Liên Ái Cơ.” Một tên đàn ông nào đó lập tức lên tiếng.

Thất Nhân bị dọa lão đảo ngồi xuống, thiếu chút nữa ngã rồi.

Vân Lãm vội vàng ôm chặt, trong mắt vội vàng mang mấy phần lạnh thấu xương: “Tại sao? Có phải đá người không?” Vật bên trong, hành hạ Thất Nhân như vậy, chờ nó ra ngoài, không thể không đánh một trận.

Thất Nhân khoát tay, thở dài thật sâu. Có người phụ thân nào lười như hắn sao? Tên hài tử trực tiếp trộm đi một chữ từ tên của nàng.

Cái này, nàng thì càng thêm hi vọng trong bụng là một nữ oa nhi.

Nếu là nam oa nhi, mang tên Ái Thất, Ái Cơ, nhất định sẽ oán hận cha mẹ đến tột đỉnh?

Lần nữa nhìn lại khối băng bên cạnh, trong đôi con ngươi đen láy kia chỉ có hình bóng của một mình nàng, trong lòng không khối ấm áp thêm vài phần.

“Lão gia, sau này chúng ta già rồi, cũng có thể nắm tay tản bộ như vậy, thật là tốt biết bao.”

“Chỉ cần là nàng muốn.” Vân Lãm giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ đầu Thất Nhân, “Nhất định có thể.”

Sáng sớm gió mát, rung động mặt hồ. Lạnh lẽo cùng ấm áp của hắn như đang hòa tan vào nhau.

Mặt trời cuối cùng cũng từ từ lộ dạng sau tầng mây dày đặc. Ánh sáng ấm áp chiếu vào mọi nơi trên mặt đất, ấm áp tràn lên tận đáy lòng.

Một đôi bích nhân nắm tay rời đi.

“Thất nhi.”

“Ừ?”

“Bụng có phải quá lớn hay không?”

.

Gió mang theo câu chuyện của họ truyền tới chân trời. Một khúc ca trong suốt vừa xong, bắt nguồn xa, dòng chảy dài.

Mọi người đẩy ra cửa sổ, duỗi lưng mỗi, đột nhiên trông thấy xa xa một đôi bóng lưng, ngẫm hiểu được, hé miệng cười một tiếng.

Dực vương phủ, Hải Đường đang ở trong vườn nghiên cứu các loại hoa mới.

Thình lình trong hành lang nghe Dực vương gia lớn tiếng hét: “Người!”

Hải Đường nghi hoặc ngẩng đầu lên, đại ca của nàng, lúc nào thì thất thố như vậy? Đột nhiên, trong bụng chợt nhảy. Nghĩ đến, quả thật có một lần như vậy.

Lúc này, liền thấy Hỉ nhi vẽ mặt cuống quýt, vọt ra.

Hải Đường kéo lại: “Sao vậy?”

“Vương Phi sắp sinh!” Vừa nói vừa vội vàng chạy ra ngoài, đến phòng khách tìm bà đỡ.

Vân Lãm sớm mời bà đỡ vào trong phủ, những thứ cần chuẩn bị cũng đã đầy đủ, chỉ sợ giống như lần đầu sẽ ứng phó không kịp.

Hải Đường giật mạnh khoeo mắt mấy cái, đột nhiên nhớ lại cảnh Thất Nhân sinh ở kinh đô lần trước. Lập tức quyết định, xoay người rời đi. Chờ hải tử ra đời, rồi nàng trở về.

Lúc đi qua vườn hoa đụng phải Lâm Doãn Chi: “Thích muội sắp sinh? Chúng ta nhanh đi xem một chút!”

Hải Đường liền vội vàng kéo hắn lại: “Chàng đi làm cái gì? Muốn chết sao?” Hiện tại qua đó, không phải sẽ thành nơi để ca ca nàng phát tiết sao?

Lâm Doãn Chi gãi gãi đầu, vẽ mặt nghiêm túc: “Ta lo lắng cho Thích muội.”

Hải Đường lườm hắn một cái: “Chàng lo lắng uội muội nhà mình?” Kéo lấy cánh tay của hắn.

“A? Hải Đường, nàng làm gì?” Lâm Doãn Chi cẩn thận, “Hải Đường, nàng ấy là chị dâu nàng, chẳng lẽ một chút nàng cũng không lo lắng sao? Nếu nói chị em trong lúc. . . .”

Hải Đường khoeo miệng co giật dưới, buông lỏng ra hắn, cắt đứt: “Chàng xác định chàng muốn đi?”

“Tất nhiên.” Lâm Doãn Chi trịnh trọng gật đầu.

Hải Đường hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Chàng đừng có hối hận!” Nói xong, liền thở hồng hộc một mình vội ra ngoài. Thật là lòng tốt không được hồi báo. Đáng đời ngốc tử này, kiểu gì cũng bị anh của nàng hành hạ tâm hồn.

“Hải Đường, đi đâu vậy a?” Cửa đại môn, Nhị Tuyết đang dẫn ba người Cổ Thanh Ảnh, Phượng Lai, Nhược Thủy đi vào.

Phượng Lai xuất cung vi hành, xử lý các quan viên tham ô, mấy người liền thuận đường tới Nam Cương, thăm Vân Lãm cùng Thất Nhân đã lâu không gặp.

Lúc này lại thấy Hải Đường giống như là có lửa cháy phía sau, trong lúc nhất thời kinh ngạc không dứt.

Hải Đường đang nổi nóng, cũng không ý mấy người họ, xông ra ngoài.

Cổ Thanh Ảnh vỗ đầu một cái: “Hắn là Thư ngốc kia vừa chọc tức Tiểu Hải Đường rồi!” Vừa nói vừa làm mẫu bước đi vào, vẽ mặt tươi cười, “Lát nữa, Vân Lãm cùng chị dâu thấy chúng ta hẳn sẽ cao hứng.”

“Vân Lãm! Ta lại tới!” Nhảy vào chủ lầu ngoại sảnh, Cổ Thanh Ảnh lại bắt đầu ồn ào.

Một giây sau bị Phượng Lai kéo chéo áo.

“Tại sao?” Cổ Thanh Ảnh quay đầu lại hỏi.

Phượng Lai chép miệng: “Người không cảm thấy không khí có chút quỷ dị sao?”

Cổ Thanh Ảnh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Vân Lãm cầm chặt hai tay nắm tay, khuôn mặt âm hàn nhìn thẳng cửa phòng bịt kín. Tất cả nô bộc đều núp ở góc tường không dám nhúc nhích.

Ngay cả Lâm Doãn Chi cũng đang nuốt nước miếng khần trương nhìn Vân Lãm. Miệng lẩm bẩm, giống như đang nói, hồi hận thì đã muộn!

Cổ Thanh Ảnh đột nhiên thì có dự cảm xấu. Xem tình huống này, Thất Nhân nhanh vậy đã sinh rồi sao?

Đang suy nghĩ, thình lình nghe nội thất bên trong truyền đến giọng nữ dồn dập: “Vương phi, thở đều —— hít thở ——”

Cổ Thanh Ảnh thoáng chốc hiện lên khuôn mặt đau khổ, có hay không trùng hợp như vậy? Lại gặp phải lúc Thất Nhân sống chết!

Khó trách mới vừa rồi Hải Đường chạy như có quỷ đuổi. Hiện tại, hắn hoàn toàn có thể hiểu. Đáng hận, tiểu nữ Hải Đường thật không có nghĩa khí, chuyện như vậy lại không nói cho hắn! Sắp xảy ra án mạng a!

Đưa mắt liếc tám lưng cứng còng đằng trước, Cổ Thanh Ảnh lôi kéo Phượng Lai về phía sau thẳng bước.

Hắn vừa tới, Vân Lãm chưa nhìn tới hắn, hiện tại không biết có kịp hay không.

Phượng Lai không hiểu gì, hỏi: “Tại sao?”

Cổ Thanh Ảnh cảnh giác nhìn bóng lưng Vân Lãm, nhỏ giọng nói: “Đợi lát nữa. . . .”

Cũng đang lúc này, một trận am thanh thê lương “A ——” từ trong thất truyền ra.

Cổ Thanh Ảnh còn kém một bước là tới cánh cửa, chợt thấy trước mắt xoáy tới một bóng trắng, một thanh núa lấy cổ áo của mình, hung hăng giống như hung thần: “Tại sao nàng lại như vậy?”

Hơ? Cổ Thanh Ảnh đảo cặp mắt trắng dã. Tại sao? Hắn làm sao biết tại sao! Hắn còn muốn hỏi tại sao vậy chứ? Tại sao trong đây nhiều người như vậy, nam nhân trước mắt lại hết lần này tới lần khác chọn lấy mình mà hỏi? Tại sao chỉ còn một bước nhỏ, hết lần này tới lần khác không để cho hắn lui ra ngoài?

Nhược Thủy rốt cuộc đã làm quản gia mấy năm cho Vân Lãm, nhìn tình hình này, lập tức hiểu được mấy phần. Vội vàng tiến lên rút một chén trà, đưa tới, an ủi: “Gia, nữ nhân sanh con đều như vậy. Ngài trước uống chén trà, lát nữa sẽ tốt.”

Vân Lãm nghe lọt, đưa tay ra, đón đi chén trà. Xoay người hướng nội thất, bước đi thông thả mấy bước.

Cổ Thanh Ảnh lúc này mới có thể từ trên tay Vân Lãm cứu xuống, đảo mắt hướng Phượng Lai, nhếch miệng: “Nàng thấy rồi chứ, chính là chuyện này.”

Mặt Phượng Lai rõ ràng co giật mấy cái.

Nhược Thủy vẽ mặt kinh dị được nhìn tay cầm chén trà của Vân Lãm, đang khẽ run. Nam nhân cho dù có thiên quân vạn mã ở trước mắt cũng không sợ hãi lúc này lại đang phát run?

Đang suy nghĩ, lại nghe bên trong lại có một tiếng kêu to, kèm theo một tiếng “Lão gia” của Thất Nhân.

Con người căng thẳng, chén trà trong tay trong nháy mắt vỡ vụn, ồ ồ bốc khói lên trà nóng đổ lên tay, cũng không phát hiện.

Hắn không có chạy về phía nội thất, hết lần này tới lần khác lướt đến trước mặt Cổ Thanh Ảnh, từng âm một găm lên, vẽ mặt gống như oan hồn nhập xác: “Tại sao nàng còn đau như vậy?”

Cổ Thanh Ảnh nhất thời muốn khóc. Tại sao lại là hắn? Tình bằng hữu không phải biểu đạt như vậy! Nam nhân này không thấy được trong đây tụ tập nhiều người như vậy sao?

Phượng Lai run run khé miệng, vội vàng thối lui sang một bên. Tình cảnh này, nàng nghĩ mãi mà không rõ. Xem ra Vân Lãm là nhất định phải tìm người cùng hắn chia sẻ đau khổ. Thật bất hạnh, Cổ Thanh Ảnh tựa hồ bị nhìn trúng. Đứng bên cạnh Cổ Thanh Ảnh, nàng sợ bị Vân Lãm ngộ thương.

Nhược Thủy cũng vội vàng đi theo.

“Gìa.” Nhị Tuyết nuốt nuốt nước miếng, nhìn mặt Cổ Thanh Ảnh trắng thành màu gan heo, “Trữ vương gia không thở nổi.”

Vân Lãm không có chút phản ứng nào.

Cửa “cột kẹt” một tiếng mở ra, nha hoàn một đầu mồ hôi hô một câu: “Đi vào hỗ trợ!”

Lập tức, vô số tay giơ lên xung phong.

Vào đó đỡ đỡ còn hơn ở ngoài đây nhìn vương gia phát khát. Xem bộ dạng Trữ vương gia vương gia của bọn họ thật kinh khủng!

Vân Lãm lúc này mới ném Cổ Thanh Ảnh ra, đi nhanh lên mấy bước, muốn thấy rõ tình hình thất Nhân phía sau màn che.

Cổ Thanh Ảnh cuồng ho một trận, ai oán được tròng bóng lưng nam nhân kia, vội vàng nhảy đến góc tường tị nạn, than khóc.

Nha hoàn kỳ quái nhô đầu liếc một cái, mặt làm ra vẻ mặt cấp bách, tiện tay kéo vào, cửa lập tức bị bịt kín.

Chặn lại tầm mắt lo lắng, chờ đợi của Vân Lãm.

Những người không được nha hoàn kia chọn lập tức nhảy chân, tiếp tục áp vào góc tường, sợ chậm một bước, bị Vương gia bắt được.

Vân Lãm theo bản năng đi về phía trước mấy bước, rồi lại cố gồng dừng bước. Hắn nhớ được, Tro lão đầu đã nói, nếu người cha vào phòng sanh, sẽ mang đến tai họa cho sản phụ. Lúc này, hắn mới không dám xông vào. Hắn tình nguyện tai họa rơi xuống trên người chính mình, cũng không nguyện thấy Thất Nhân có chuyện gì.

Bên trong trận trận than đau, tê tâm liệt phế.

Bên ngoài chướng phong lẫm liệt, cái bàn vỡ vụn, li chén rơi đầy trên đất.

Một nhóm người dán sát vào tường, thở mạnh cũng không dám. Đối mặt với một hung thần như vậy, khổ không thể tả a!

Một ngày giống như một năm, nơm nớp lo sợ, bên trong rốt cục truyền đến tiếng khóc của tiểu oa nhi “Oa oa——” giải cứu mọi người, truyền ra ngoại sảnh.

Ngay sau đó là tiếng bà đỡ chúc mừng: “Chúc mừng vương phi, là một tiểu quận chúa!”

Người bên ngoài rốt cục thật dài thở phào nhẹ nhõm. Tánh mạng, cuối cùng cũng được bảo đảm!

Tâm Vân Lãm phút chốc hạ xuống, đẩy cửa, vọt vào, xẹt qua hải tử, trực tiếp đến trước mặt Thất Nhân.

“Lão gia, thật là nữ nhi.” Thất Nhân ngẩng khuôn mặt tái nhợt mồ hôi nhễ nhãi, lộ ra tươi cười. Biết chắc nam nhân này sẽ đến đây đầu tiên.

Vân Lãm gật đầu: “Chúng ta sau này không sinh nữa, được không?” Hắn thật sự là rất sợ, hắn thà rằng người đau là mình, cũng không nguyện thấy Thất Nhân chịu đau.

Lại thảo luận vấn đề này với nàng ngay sau khi sinh, Thất Nhân bất giác buồn cười. Đang muốn trả lời, nhưng đột nhiên cảm thấy trong bụng lại là một trận quận đau: “Đau. Đau quá.” Trên mặt rỉ ra dầy đặc mồ hôi lạnh.

“A! Còn có một.” Người bà đỡ kinh ngạc phải gọi lên.

Vân Lãm nhất thời sửng sốt, bị đẩy ra nội thất.

Bên ngoài mọi người đang may mắn tránh được một kiếp, thấy bên trong lại là một trận rối ren, cảm thấy có chút không đúng, đang muốn bỏ trốn mất dạng.

Đột nhiên nghe được một sâu hàn âm vang lên, rét tâm mọi người: “Ai dám động một chút!”

Trong đại sảnh, trong nháy mắt liền dừng lại.

Cả tràng diện, không khí quỷ dị.

Phượng Lai giương mắt nhìn lên, vô số người đang chen chúc ở cửa lớn, vốn là phía sau tiếp trước muốn đi ra ngoài. Lúc này dừng lại, bước đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Có mấy người mặt cũng bị chen chúc đến biến dạng, sưng sốt không dám động.

Lâm Doãn Chi đang bị người chen lấn, tứ chi gục ở trên ván cửa không thể động đậy.

Nhị Tuyệt cách cửa sổ tương đối gần, thấy đi cửa chính tuyệt đối là không còn kịp rồi, trực tiếp nhảy cửa sổ ra, lúc này đang qua đến một nửa, thoáng cái chân đến ngưỡng cửa sổ. Đoán chừng là vị trí không đúng, ngồi xuống cái địa phương không nên ngồi. Miệng đang bày ra hình “o”, thần sắc thống khổ không chịu nổi, nhưng cũng không dám phát ra tiếng.

Cổ Thanh Ảnh kia từng trải hơn. Trực giác sẽ dùng khinh công lướt qua đầu mọi người bay ra ngoài. Cũng đang vận khí, bị tiếng rống của Vân Lãm. Lúc này vẫn đang duy trì tư thế tổng hợp của chiêu “đại bằng giương cánh” cùng “kim kê độc lập”.

Mặt Phượng Lai co quắp. Buồn cười, lại cảm thấy không thích hợp. Trộm dò xét Vân Lãm phía sau một chút, chính là mặt đen. Đoán chừng nàng muốn bộc phát ra tiếng cười to, sẽ trực tiếp bị dập tắt.

Thình lình nghe bên cạnh một trận tiếng “hừm hừm”. Phượng Lai liếc một cái, giống với mình, Nhược Thủy còn chưa kịp động, nghẹn đỏ gương mặt, vẫn không dám cười, đoán chừng sẽ bị nội thương.

“Tại sao còn không sinh xong?” Mỗ khối băng hỏi.

Mọi người dở khóc dở cười, ủy khuất không dứt. Nương tử nhà hắc sống chết, vì sao bọn họ muốn cùng chịu tội?

“Vân Lãm. Chị dâu còn giống như có một đứa bé trong bụng.” Đưa lưng về phía Vân Lãm, Cổ Thanh Ảnh thay mọi người nói một câu. Động tác này mệt mỏi quá, có thể hay không đề hắc xuống trước rồi nói tiếp.

Lại thấy trước mắt bóng trắng chợt lóe, ánh mắt Vân Lãm nhìn chăm chăm như muốn ăn thịt người kéo áo hắc: “Tại sao lúc trước kiểm tra không có nói là sẽ sanh hai đứa bé?”

Cổ Thanh Ảnh trong nháy mắt sụp đổ, muốn chết tâm. Sao lại hỏi hắc cơ chứ? Loại chuyện này, hắc làm hiểu được? Hắc cũng không phải là đại phu!

Bên trong, như cũ là tiếng nữ tử kêu đau.

Ngoại đại sảnh, tuy có lò sưởi, lại còn lạnh hơn so với trời đông.

Kêu đau một tiếng so với một tiếng càng dồn dập hơn. Cổ Thanh Ảnh cảm nhận tay Vân Lãm đặt trên vạt áo mình càng lúc càng nắm chặt, gân xanh trên trán giật giật.

Cổ Thanh Ảnh nhếch miệng, vô cùng hoài nghi rằng oa nhi còn chưa sinh ra , người trước mắt này sẽ đem mình ép điên .

“Vân Lãm. Chị dâu bị gì?” Cổ Thanh Ảnh giống như gặp quỷ, thẳng tắp nhìn ra đằng sau Vân Lãm.

Tâm tư Vân Lãm lúc này đều đặt trên người Thất Nhân, vừa nghe Cổ Thanh Ảnh thốt ra từ Thất Nhân, lập tức quay đầu lại.

Cổ Thanh Ảnh vội vàng điểm huyết Vân Lãm. Vân Lãm trong lòng biết bị lừa, trước khi hôn mê chỉ kịp đằng đằng sát khí nhìn Cổ Thanh Ảnh một cái.

Mọi người kinh dị, nhìn về Cổ Thanh Ảnh. Cổ Trữ vương thật đúng là dũng cảm!

Một nhóm người vội vàng bỏ chạy tán lạn.

Lâm Doãn Chi vuốt vuốt mặt, vỗ vai Cố Thanh Ảnh : “Trữ vương gia, ngài hi sinh như thế, Doãn Chi mặc cảm.” Cúi đầu nhìn Vân Lãm trên tay Cố Thanh Ảnh, khéo mắt giật mạnh, nơi này quả nhiên không thể ở lâu. Chạy nhanh!

Nhị Tuyết che cái miệng khắp khềnh đi qua: “Trữ vương gia, Nhị Tuyết bội phục ngài.” Chạy nhanh!

Nhược Thủy đi hai bước, thật sâu được đánh giá Cố Thanh Ảnh một cái: “Trữ vương gia, ngài muốn ăn những thứ gì? Ta bây giờ lập tức đi chuẩn bị cho ngài.”

Cố Thanh Ảnh ngạc nhiên, những người này, mọi người gặp phải chuyện gì vậy? Hiện tại như thế nào lại nhắc đến ăn?

Nhược Thủy thấy hắn không rõ, giải thích: “Ngài đánh vương gia hôn mê ngay lúc này, làm vương gia không thể chịu đau thay vương phi . Chờ gia tỉnh lại, tất sẽ giết ngài để thỏa giận.”

Cố Thanh Ảnh thật muốn chết. Quả là như thế. Hắn dễ dàng sao? Hắn đây không phải là sợ Vân Lâm nắm mình cho quá chặt sao? Nếu cứ để Vân Lãm thần kinh căng thẳng, hắn là chết mất. Hắn lúc này mới xuất ra một chiêu cuối cùng. Vì bằng hữu suy nghĩ như vậy, cuối cùng lại rơi vào kết quả bị đuổi giết. Bằng hữu vô tình a!

Phượng Lai đồng tình nhìn hắn một cái: “Ngày này sang năm, ta sẽ thấp nhang cho chàng.”

Cố Thanh Ảnh trừng mắt đang muốn mắng nàng mở quạ đen, đã nghe đến nội thất bên trong một trận kinh hô: “Sinh nữa! Rốt cục cũng sinh rồi! Là một tiểu thể tử a!”

Mấy người thở phào nhẹ nhõm, không tự chủ được cười lên, rốt cục bình an sinh con. Long phượng thai a! Không tệ!

Rồi lại nghe được bên trong, thanh âm kinh ngạc của bà đỡ tiếp tục vang lên: “Kỳ quái! Đứa nhỏ này làm sao không khóc?”

Mấy người Cố Thanh Ảnh liếc mắt nhìn nhau, sẽ không có vấn đề gì nữa chứ?

144. Chương 144: Chuyện Nhón Nháo Về Đứa Con Lười

Edit: Funny Beta: Tiểu Tuyết

Cố Thanh Ảnh vội vàng đem Vân Lãm đặt vào trên ghế, mấy người lập tức liền vọt vào trong phòng.

“Chuyện gì xảy ra?” Cố Thanh Ảnh vội vàng hỏi. Cái gì gọi là “Không khóc” chứ ?

Lúc này, bà đỡ đang dùng sức ngắt lấy cái miệng của Tiểu thể tử.

Tiểu tử vẫn như cũ nhắm mắt giống như xác chết, không chịu nhúc nhích.

“Ninh vương gia. Tiểu thể tử sợ là.” Bà đỡ hoảng sợ một trận. Nhìn bộ dạng này, đứa nhỏ này là tử thai (thai nhi đã chết)!

Cả phòng đều yên lặng, chỉ có tiểu quận chúa vẫn như cũ cất tiếng khóc “Oa oa”.

“Làm sao có thể?” Cố Thanh Ảnh chặn lại ôm qua. Chỉ thấy tiểu tử này biểu lộ ra vẻ mặt điềm tĩnh cứ như là chưa bao giờ đi đến với cõi đời này vậy. Lòng, trong nháy mắt dường như trầm xuống.

Thật là tử thai sao? Cho nên khi đại phu kiểm tra thì không thấy được hai thai nhi sao?

Sinh xong rơi vào cảm giác hư thoát Thất Nhân dĩ nhiên là nghe được cuộc nói chuyện lần này. Trong nháy mắt chỉ cảm thấy ngạc nhiên tứ chi đều lạnh buốt. Tiếng nói khàn khàn tuyệt vọng quát lên: “Vân Lãm.” Nàng hoài thai hài tử đã mười tháng, tại sao có thể chết ? Trời cao làm sao có thể đối xử với nàng như thế? Chẳng lẽ mình trộm số mệnh ở kiếp này, cuối cùng cũng phải trả lại sao? Cho nên báo ứng ở trên người hài tử?

“Tẩu tẩu.” cổ họng của Cố Thanh Ảnh giống như bị ngăn lại, nhưng cũng nghẹn ngào. Tình huống như thế, hắn cũng không tốt chịu đựng được. Huống chi là người làm mẫu thân như Thất Nhân.

Phượng Lai cùng Nhược Thủy vành mắt cũng đỏ lên.

Bọn nha hoàn thậm chí còn nhỏ giọng nức nở lên.

“Sinh rồi sao? Kỳ lạ, ca của ta tại sao ngủ ở bên ngoài rồi?” Đang lúc ấy thì, bên ngoài truyền đến giọng nói nghi ngờ của Hải Đường sau khi tránh nạn quay về. Bước vào phòng trong, lại nhìn thấy bộ dạng như chết cha chết mẹ của mọi người, lại càng nghi ngờ không thôi, “Các người đều làm sao vậy?”

Cố Thanh Ảnh liếc nhìn nàng một cái: “Tiểu tử hân.” Hắn thật sự nói không được.

“Tiểu thư, Tiểu thế tử làm sao cũng không khóc.” Hỉ nhi đã khóc không thành tiếng.

Hải Đường nhướn mày lên, liếc mắt nhìn tiểu tử, nói: “Dùng sức đánh! Nhanh lên một chút!”

“Tiểu thư, vừa mới nhéo qua rồi.” Cố nha hoàn tiến lên trả lời.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Ta nói đánh là đánh!” Hải Đường trừng mắt.

Cố Thanh Ảnh cắn răng, dù sao sự việc cũng đã như vậy rồi. Dù sao là ngựa chết thì trước mắt thấy ngựa sống thì chọn. Kết quả xấu nhất như vậy còn có thể xấu hơn nữa sao?

Vung bàn tay liền vỗ vào mông của hài tử, cho đến khi hai bên mông đã đỏ lên như mông khỉ, cái mông đã đỏ đến như vậy, tiểu tử kia rốt cục có phản ứng.

Chỉ nhìn thấy bé yếu ớt lơ mơ mở mắt ra, chăm chú nhìn thẳng Cố Thanh Ảnh trước mặt, mặt tràn đầy oán hận, làm như lên án người trước mắt này làm phiền bé ngủ nha.

Chỉ liếc nhìn một cái, tiểu tử lại nhắm mắt lại. Nhưng như cũ vẫn không khóc.

Ngược lại Cố Thanh Ảnh đột nhiên khóc lên. Chỉ cần không phải tử thai là tốt rồi. Nếu không Vân Lãm tỉnh lại, biết được đứa nhi tử này là thứ “Chết”, mà còn tra tấn Thất Nhân một lần nữa, đoán chừng tiểu tử này sẽ bị quất roi a.

“Tĩnh, tĩnh!” Mọi người vui mừng nhảy nhót lên.

“Vương Phi, Tiểu thế tử rất tốt!” Hỉ nhi kích động nắm lấy tay của Thất Nhân nói.

Trong nháy mắt Thất nhân nghẹn ngào. Cảm tạ trời xanh! Trong lòng buông lỏng, rốt cục cũng ngắt đi.

“Ninh vương gia, làm sao người khóc?” Chỉ một mình Hải Đường không sót ruột nói, cũng không nghĩ làm như thế tiểu tử này chịu mở mắt.

“Người nhìn sai rồi.” Cố Thanh Ảnh tiện tay lau đi khóe mắt. Sau đó hung hăng trừng cục cứng trong tay, “Tiểu tử này, thật là dọa người.”

Mọi người cười ồ lên, tranh đoạt nhau ôm lấy cục cứng.

Cái lạnh của mùa thu tiếp tục gia tăng, nhưng Dực Vương Phủ lại ấm áp vui vẻ như vậy.

Một đôi long phượng được sinh ra trong Dực Vương Phủ hiển nhiên là làm cho tất cả mọi người đều vui vẻ, mặc dù chưa chắc Dực Vương gia sẽ cao hứng a.

Trong phòng, ấm lò đang cháy rực, thỉnh thoảng có âm thanh “Khanh khách” của hài tử chọc cười truyền ra.

“Tẩu tẩu, người nhìn xem, tiểu Thất cười đến thật vui vẻ đây nè”. Hải Đường ôm đôi long thai trong lòng của tỷ tỷ, vô cùng vui mừng. Tiểu Nhân khi còn bé, do có quá nhiều người tranh đoạt, khiến nàng không có bao nhiêu cơ hội để chạm tên tiểu tử mập mập kia. Cái này thì tốt rồi, thoáng cái ra đời hai hài tử, nàng cần phải chơi. Ách. Ôm cho đủ vốn thôi.

Dựa lên áo ngủ bằng gấm ngồi ở trên giường Thất nhân trêu ghẹo nói: “Hải Đường thích cục cứng như vậy, thì nên mau chóng thương lượng tốt hôn sự với Lâm công tử đi thôi.” Sinh con nếu không ngoài nửa tháng, nàng vẫn không thể nhúc nhích nhiều.

Hải Đường trong nháy mắt vẽ mặt ửng hồng lên “Tỷ nói mò cái gì.”

“Ta nói này, nhi tử của người làm sao có biểu hiện khác người như vậy làm gì?” Đột nhiên , từ bên cạnh chen vào âm thanh bất đắc dĩ của Phượng Lai. Nàng đã trừng mắt nhìn tiểu tử này đã nửa canh giờ rồi, tiểu tử này làm sao một chút cũng không chịu cho nàng mặt mũi chứ?

Phượng Lai nâng tiểu đệ từ đôi long phượng thai lên, để đến trước mặt của Thất Nhân.

Đối diện với Thất nhân , chính là tiểu nhi tử nhắm lại , không nhúc nhích. Cùng với nữ nhi đang cười giòn bên ngoài ngược lại hoàn toàn, tiểu tử này trên mặt không có nhiều biểu cảm cho lắm, làm cho nàng nghi ngờ tên tiểu này không phải là thần kinh bị thiếu năng chứ.

Khóe miệng của Thất Nhân nhin không được co quắp lại. Tiểu tử này, còn có thể lười biếng hơn một chút sao? Lúc mới ra đời, cũng bởi vì bé lười, không chịu mở mắt, mới có thể làm ra một trận hồ đồ não loạn như vậy, khiến ọi người nghĩ đây là tử thai của nàng, lừa đi biết bao nhiêu nước mắt của mọi người, làm hại trái tim của nàng thiếu chút nữa cũng ngừng lại rồi.

Từ đó nửa tháng về sau, tiểu tử này vẫn duy trì bộ dạng nhắm mắt ngủ, tay chân mở rộng ra, ngay cả xoay người cũng không có.

Làm ọi người sợ hãi không dứt, sợ đứa nhỏ này một ngày cứ ngủ như vậy mà chết đi cũng không ai biết. Vì vậy, thỉnh thoảng sẽ có nha hoàn chạy tới thử xem hài tử còn hơi thở hay không.

Thất nhân không nhin được muốn xoa trán than thở, tại sao hài tử nàng sinh ra đều quái dị như vậy. Ánh mắt nữa liếc về phía tiểu nữ nhi trong tay của Hải Đường, trong lòng lập tức vui mừng hơn một chút, may quá, vẫn còn có một nữ nhi bình thường .

“Tiểu tử này có thể nói là thần lười, ta mới vừa thấy nhũ mẫu cho bú sữa , bé vẫn không chịu mở mắt.” Phượng Lai thở dài hai tiếng. Nàng là lần đầu mang chúc trách không mấy dễ dàng như vậy. Đừng bảo là cười, ngay cả khóc cũng không có. Cả ngày chỉ biết ngủ.

“Không, có một chuyện, bé nhất định mở mắt.” Thất nhân khóe miệng lại bắt đầu co rút lại.

“Lúc nào?” Phượng Lai ngắc đầu hỏi.

Đang lúc ấy thì, cửa chính thò ra một cái đầu dò xét: “Người không biết lúc nào hấn mở mắt?” Thái độ làm như phát hiện ra một lục địa mới. Nói xong còn cảnh giác nhìn sang bốn phía, giống như đang làm đặc vụ vậy.

Thất Nhân liếc nhìn: “Ninh vương gia, vào đi, Vân Lãm không có ở đây.” Chuyện sinh con ngày đó nàng hoàn toàn biết hết, mặc dù nàng cảm thấy Cổ Thanh Ảnh không làm sai, nhưng vị kia của nhà nàng thì không cho là vậy.

Cổ Thanh Ảnh lúc này mới thở phào một cái, bước nhanh vào trong. Có ai từng thấy người thảm hại hơn so với hấn chưa? Vân Lãm sau khi tỉnh lại, quả nhiên triển khai việc hành động đuổi giết hấn, nhìn thấy hấn lại bắt đầu nghiêng răng keng két . Hại hấn những ngày qua vẫn giống như kẻ trộm trốn tránh trong Dục Vương Phủ.

“Làm sao, người biết?” Phượng Lai liếc hấn một cái.

“Người nhìn ta đây.” Cổ Thanh Ảnh cười đến gian trá, mặt mày như dòn lại ở cùng một nơi, chuyển về hướng tiểu tử, nịnh hót hô lên: “Ái Cơ? Tiểu Cơ?”

Tiểu tử quả nhiên nhanh chóng tỉnh táo mà mở mắt ra, hướng Cổ Thanh Ảnh quăng cho hấn một ánh mắt lạnh lùng, lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Khóe mắt của Phượng Lai cũng bắt đầu nhảy lên. Cái này chỉ có thể nói, người làm phụ thân kia thật thập phần cường đại nha. Lại có thể làm ột hài tử vừa mới ra đời không chịu mở mắt, ăn cơm cũng nhắm mắt có phản ứng lớn như vậy.

“Chắc chắc, Vân Lãm này thật là khó chịu. Để cho ba đứa hài tử lấy tên đều khó nghe như vậy.” Cổ Thanh Ảnh bắt đầu cười quái dị, trêu ghẹo nhìn về phía Thất nhân, nhân tiện suy nghĩ đến bộ dạng bối rối của nữ nhân này, “Làm như sợ người khác không biết tên gọi của nương tử nhà hấn là gì a!”

Thất Nhàn hiểu được bộ dạng dĩ nhiên hào phóng : “Tướng công nhà ta thương ta nha, làm sao, Ninh vương gia hâm mộ sao, hay là ghen tỵ với bọn ta? Nếu không, ta cùng tướng công xem một chút, gọi hài nhi là Hách Liên Ái Ảnh?” Mặc dù chính nàng cũng cảm thấy mấy cái tên này thật sự là. Đủ khó chịu nha. Chẳng qua, không thể để người khác xem kịch không công như thế!

Cố Thanh Ảnh trong nháy mắt cả người run lên, khóe mắt nhảy lên. Hách Liên Ái Ảnh? Nôn! Hắn cũng tuyệt đối không có cái loại ham mê kỳ lạ đó nha.”Ngần vịn lần dừng!”

“Xi” một tiếng, Hải Đường cười ra tiếng. khóe miệng Phượng Lai cũng nở nụ cười.

“Ta luôn nghĩ đến một vấn đề.” Cố Thanh Ảnh vượt cái cằm bóng loáng, quay đầu vừa đánh giá trên dưới tiểu Ái Cơ, “Tiểu tử này lười như vậy, có phải ở trong bụng của tẩu tẩu cũng không muốn nhúc nhích, cho nên đại phu mới không biết sự hiện hữu của bé đúng không?” Kỳ quái nha, trước lúc sinh ai mà biết một hay hai hài tử chứ, cho nên mới sinh một nửa mới phát hiện bên trong vẫn còn một hài tử nữa.

“Có đạo lý!” Hải Đường gật đầu phụ họa.

Thất nhàn than thở, cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi.

“Đúng rồi, Hải Đường, người lúc ấy làm sao lại biết dùng sức đánh, tiểu tử này sẽ có phản ứng đây?” Thất nhàn hỏi. Lúc ấy Hải Đường đi vào , nhưng lại rất trấn định đây.

“Ta khi còn nhỏ nghe nói huynh của ta cũng như thế, lúc sinh ra cứ im không khóc, cha ta đánh đến đỏ tay, hắn mới khóc một tiếng.” Hải Đường không nhanh không chậm mà nói chuyện hợp đạo lý, gương mặt nhìn tiểu Ái Cơ một chút, “Nhưng tiểu tử này còn ghê hơn, đánh cho thành như vậy, lại chỉ mở mắt ra một chút mà thôi.” Quay lại, hướng lên phía tiểu Thất đang cười đến híp mắt lại thành bán nguyệt. Chắc chắn, vẫn là đứa nhỏ trên tay nàng đáng yêu. Ngoài ra, đều cùng phẩm hạnh với huynh của nàng nha, hoàn toàn không có cảm giác của tiểu hài tử.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cảm thấy như bị co rút, quả thật là cha nào con nấy, Trường Giang sóng sau đê sóng trước a!

Cố Thanh Ảnh xem tiểu Ái cơ trong ngực Phượng Lai một chút, không nhìn được ngứa tay đi tới nghịch trên khuôn mặt nhỏ của bé. Dùng sức xoa lấy lông mày gợn sóng không sợ hãi của tên tiểu tử kia, mắt, môi.

Thất nhàn đang muốn gọi hắn dừng tay. Bỗng nhiên liếc thấy một bộ bạch y đang tiến vào như bóng ma. Khóe miệng như cứng ra. Có kịch vui để xem rồi.

Cố Thanh Ảnh vẫn còn ở trong hậu tri hậu giác (Nghĩa là thấy rồi mới hiểu) . Còn đang ra sức động thủ làm vô số mặt quỷ trên mặt của Tiểu Ái Cơ, sau đó buông tay, tiểu tử cùng cha của bé rất giống nhau, lại khôi phục vẻ mặt vạn năm bất động chết người.

Cố Thanh Ảnh thở dài: “Thì ra khuôn mặt bị bại liệt là có thể di truyền.” Ngắc đầu, đang nhìn thấy Hải Đường dùng sức nháy mắt với hắn.

“Tại sao? Tiểu Hải Đường Nhi, ta biết khuôn mặt của muội không bị bại liệt. Chẳng qua, ta đồng tình với muội, lại dính vào dòng máu bị bại liệt. Sau này muội cần thân khi sinh nhi tử nha.” Cố Thanh Ảnh nói đến thổ mặt hoành phi (thổ mặt hoành phi: Bụi đất bay đầy trời.), bộ dạng còn có chút hả hê.

Phía sau con người của khối băng nào đó ngày càng trở nên lạnh lẽo: “Cố, Thanh, Ảnh!” Từ trong miệng từng chữ từng chữ được bật ra ngoài .

Cố Thanh Ảnh khóe miệng run rẩy, liền chạy đến phía trước cửa sổ xông ra ngoài. Ác quỷ đã tới rồi, chạy trốn quan trọng hơn!

Vân Lãm bay vút theo.

Ngoài cửa sổ, tên yêu nghiệt nào đó chưa kịp chạy trốn khóc thét lên.

Bên trong cửa sổ, Hải Đường đang bắt đắc dĩ mà xoa trán, vừa rồi không phải là nàng không cứu được hắn nha. Chỉ có thể trách Ninh vương hắn quá mức đắc ý vênh váo, bọn họ đã gợi ý như vậy. Hắn lại không hiểu được, thậm chí kịch nga!

“Ồ? Đã bắt được?” Đi tới cửa mấy người nghe thấy tiếng vang, dừng bước, cùng nhau đi xem trò hay.

“Phật viết, ta không vào Địa Ngục, ai vào địa ngục? Ninh vương gia, người giác ngộ như vậy đáng để người dân học tập nha.” Lâm Doãn Chi thở dài, nói.

“Ninh vương gia, xem ra ta có thể trực tiếp chuẩn bị cơm âm phủ cho người rồi.” Nhược Thủy cười hướng về phía ngoài cửa sổ hô một tiếng.

“Trước tiên đem bạc thiếu của ta trả lại.” Phượng Lai mặt không chút thay đổi được thêm một câu.

“Các người bọn người không có lương tâm này, người.” Ngoài cửa sổ, vang lên thanh âm oán hận của Cố Thanh Ảnh, sau đó đổi lại âm thanh nịnh nọt, “Vân Lãm, ngàn vạn lần không nên đánh lên mặt của ta nha.”

Vừa nói xong, đã nghe một quyền vang dội”Bốp ”.

“Ai u, đôi mắt của ta.” Tiếng khóc thét tiếp tục vang lên.

.

Thất nhân khoe miệng hiện lên nụ cười ôn nhu. Có nhi tử có nữ nhi, có nhà có bằng hữu, hạnh phúc của đời người, nàng thật sự đã có tất cả. Nàng rất may mắn, vì đã đến nơi này. Nàng cảm kích ông trời, cho nàng gặp được Vân Lãm.

Chuyện tình kiếp trước, nàng thậm chí đã không nhớ nổi. Hiện tại, nàng chỉ nhớ rõ.

Đang suy nghĩ, thì một người nào đó đang lướt qua thanh cửa sổ, ngược lại với ánh sáng đi tới chỗ của nàng.

Nụ cười nơi khoe miệng của nàng càng lớn hơn, nàng chỉ nhớ rõ, người này là tướng công của nàng, là chỗ dựa của nàng, sẽ đi theo nàng trải qua một cuộc đời dài đằng đẳng sau này.

Thời gian hơn một năm nói cũng không phải dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

Phượng Lai dưới sự giúp đỡ của Cố Thanh Ảnh, mạnh mẽ vang dội, cải cách lực lượng mạnh mẽ, tiêu diệt phần lớn thế lực của Long Hành Phong trong Nam Vũ quốc.

Nhị Tuyệt vẫn như cũ không tìm thấy tin tức của Nhược Thủy, cho nên thường xuyên dựa vào việc truyền thư của Nhược Thủy muội muội từ Nam Vũ, hỏi nàng về tin tức của Nhược Thủy.

Hiện giờ Hải Đường cùng Lâm Doãn Chi là đôi oan gia đang yêu đương, vẫn như cũ dây dưa, mập mờ không rõ.

Phi Cầu đi ra khỏi Nam Vũ Hoàng Cung cũng cùng Tiểu Kim kết thành lương duyên, sinh ra hai tiểu khuyển rất khả ái.

Lúc này trong Dục Vương Phủ đôi song thai long phượng cũng sẽ y y nha nha nói một chút, lão đảo vẩy hai cái chân nhỏ chạy khắp nơi. Dĩ nhiên, chỉ giới hạn cho tiểu tiểu Thất. Về phần tiểu Ái Cơ, vẫn như cũ cả ngày giang rộng tay chân nằm ngửa ra, nhắm mắt giả bộ trầm tư.

Dĩ nhiên, cùng với cuộc sống an nhàn này thì ngọn lửa đang không ngừng cuộn trào mãnh liệt làm triều đình biến đổi.

“Kính Đô lại muốn thay đổi rồi.” Trong hoa viên Dục Vương Phủ, Hoa Xuân rực rỡ, Hải Đường nhặt lên một quả trái cây bóng lộn, lột ra. Không khỏi oán giận nhìn ca ca nhà mình, quả nhiên là có nường tử quên muội muội, trái cây ngon như vậy, cho tới bây giờ nàng cũng chỉ có thể đi đến viện của Thất Nhân mà lợi dụng ăn được một chút mà thôi.

“Nga?” Một cô gái đang nằm nghiêng trên áo tơ trắng ở ghế dựa trạm khắc, ánh mắt thẳng tắp nhìn bốn dáng vẻ khác thường đang trong bụi hoa kia.

“Thế cục mà muội bố trí năm đó rốt cuộc cũng bắt đầu vận chuyển.” Nhặt lên một quả, “Chẳng qua để nó càng loạn càng tốt. Lục Phúc quả thật rất ngu ngốc, hơn nữa huyết mạch của Tiểu Hoàng Thượng không được yêu thích. Ha ha, những vị quan trung thần này, cũng đã có mưu lược sâu kín rồi.”

Nói tới đây, Hải Đường đột nhiên phát hiện thần sắc của Thất nhân quái lạ , theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Hải Đường không nhận được trừng lớn mắt.

Chỉ thấy trong bụi hoa, Tiểu Ái Cơ vẫn giống như trước đây, một bộ dạng dưới ánh nắng mặt trời giả bộ nhắm mắt như người chết. Hai bộ lông một trắng một vàng của tiểu khuyển sói đang đi tới, ngậm lấy phần gáy của Tiểu Ái Cơ, muốn rời đi. Đứa trẻ bất động như vậy, rất thích hợp làm đồ chơi cho hai kẻ bọn chúng.

Tiểu Ái Cơ cũng lười mở mắt.

Bất quá, đang chơi đùa một mình ở bên cạnh tiểu tiểu Thất nhìn thấy, không vui. Khuôn mặt tươi cười thu vào, đệ đệ nhà nàng, làm sao lại bị hai bọn chúng chơi đùa được chứ?

Giẫm giẫm, giẫm phải xác hoa, chạy đến. Chống nạnh giận trừng mắt với hai tiểu khuyển sói: “Cơ. ta.”

“Nàng đang nói cái gì?” Hải Đường vẽ mặt kỳ quái, cái gì “Cơ “.

Thất nhân suy cho cùng cũng là mẫu thân của hài tử, khóe mắt nhảy lên mấy cái, phiên dịch nói: “Nàng đang nói ‘ Ái Cơ là của ta ’”

Món đồ chơi đã tới tay cho nên tất niên tiểu khuyển sói không chịu bỏ xuống rồi.

Tiểu Tiểu Thất tiến tới gần một bước, vươn ra bàn tay nhỏ vỗ lên đỉnh đầu của hai tiểu khuyển sói, trong miệng còn đang nói lảm bảm: “Cơ. ta.”

“Ai nha, ” Hải Đường bị làm cho sợ đứng lên, “Nếu lỡ tiểu khuyển sói kia tức giận cắn lên thì làm sao bây giờ?”

Ngay cả Thất Nhân cũng cảm thấy kinh sợ thân đồ đầy mồ hôi.

Hai con tiểu khuyển sói trong nháy mắt bị vỗ đến lơ mơ. Dù sao cũng là sói con mới sinh, ngẩng đầu nhìn nữ oa nhi trước mắt, nhưng là bị ánh mắt “Hung ác” kia hăm dọa. Nhất thời nước mắt lấp lánh, ném “Vật” nào đó ngậm trong miệng , quay đầu lại liền chạy về hang ổ tìm cha mẹ an ủi. Nữ oa nhi nhà này, hung dữ quá!

Đang muốn đi lên trước giải cứu Hải Đường lập tức ngăn cản người: “Chuyện gì xảy ra?”

Thất nhân trên trán hắc tuyến thoáng qua, Nữ oa nhi nhà nàng, không ngờ lại rất cường hãn thế kia! Lại có thể đem sói đánh đến khóc như vậy?

Trong bụi hoa, Tiểu tiểu Thất ôm tiểu Ái Cơ ngồi xuống, nhẹ nhàng đem bé đặt ở trên mặt đất. Mới vừa còn một bộ nghiêm túc lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã nở nụ cười. Đưa tay lại bắt đầu chơi với khuôn mặt vạn năm bất động của đệ đệ mình. Cho nên nói, đệ đệ nhà mình chỉ có chính mình chơi thôi nha!

Xa xa hai nữ nhân đang ngẩn nhìn khóe miệng co quắp lại. Là ai nói, cuối cùng nàng cũng sinh được hài tử bình thường đây ?

Cùng lúc đó, ở ngoài cửa chính sơn vàng của Dục Vương Phủ, một tiểu tử mặc áo tím đang đứng chấp tay, ước chừng khoảng năm tuổi, da thịt béo mập trắng nõn , hàng lông mi dài chớp sáng ngời, khóe miệng của hài tử phồng lên một nụ cười xinh đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái làm người ta không nhận được muốn đích thân tiến lên hôn vài cái.

Nhưng tư thế này, trang phục kia, quả thật giống như một lão già năm mươi tuổi dày dặn kinh nghiệm rồi.

Giờ phút này, hắn đang ngửa đầu, nhìn tám biển Dục Vương Phủ , cái đầu nhỏ được chải thành cái bím tóc nhỏ kia đang ngẩng lên trên cao như có điều suy nghĩ từng chút từng chút .

Thị vệ canh cửa rất là buồn bực, đây rốt cuộc là con cái nhà ai? Nhìn ngó chung quanh, cũng không nhìn thấy có người tới muốn nhận lại.

Đi ra xem xét, đúng lúc này Vân Lãm quay trở về, xa xa vừa nhìn thấy trước đứng cửa nhà mình là một áo choàng quen thuộc, đột nhiên vẽ mặt trở nên sinh động. Thân trang phục kia, ngoài trừ hắn ra thì chỉ có tiểu tử hiếm độc đó thôi, không có người khác.

Tiểu tử này, tại sao lại một mình xuất hiện ở đây?

Đến gần, chỉ nghe thấy tên tiểu tử kia đang run đùi lấm bầm: “Lập Nghiễm, không tệ, không tệ!”

Trên trán Vân Lãm nhảy liên tục. Ai dạy tên tiểu tử này nhận biết chữ thế? Ngay cả môn bài nhà mình cũng có thể đọc sai được sao?

“Vương gia!” Thủ vệ thấy Vân Lãm đang ngó chừng tên tiểu tử này, lập tức giật mình. Người nào không biết Vương gia không thích nhất chính là tiểu hài tử, ngay cả long phượng thai trong phủ mà người cũng chẳng mấy may quan tâm, lúc này trước phủ lại xuất hiện một tiểu oa nhi. Ánh mắt vương gia nhìn nó như lang như hổ kia, đứa trẻ con đáng yêu như thế đoán chừng sẽ bị độc thủ a.

Thủ vệ lau mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ đi lên phía trước, vội vàng lôi đứa trẻ áo tím : “Vương gia bớt giận, thuộc hạ lập tức đem đứa nhỏ này mang đi!”

Ai biết đứa bé kia xoay người thấy Vân Lãm, đột nhiên ánh mắt tỏa ra kim quang, giống như một con sói đang thấy dê vậy, giống như mũi tên xông ra ngoài, bổ nhào về phía Vân Lãm, trong miệng còn đang hôn nhẹ thân thiết hô to: “Lão —— cha!”

Thủ vệ nhất thời ngu ngơ.

Trên trán Vân Lãm lại nhảy lên, lão cha? Hẳn già lắm sao? Quả thật là nghịch tử!

Theo bản năng thân hình chợt lóe, lại thấy trước mắt ánh sáng đã lan ra khắp nơi.

Vân Lãm thầm nghĩ không tốt, một lát sau, trong nháy mắt chỉ cảm thấy dưới lòng bàn chân nặng nề, giống như có ngàn cân đang đè ép ở dưới, cả người không thể động đậy được.

“Chắc chắc, xem ra sư phụ nghiên cứu chế tạo đồ mới là phần định thân có tác dụng nha.” Mỗ tiểu quỷ vây quanh lão cha đang trở thành hóa thạch vài vòng, ngẩng đầu, trưng lên nụ cười vô tội, tiếng nói non nớt, “Cha, người muốn báo thù, phải đi tìm sư phụ ta nha. Thứ ma quỷ này, là do hấn phát minh đấy.”

Nói xong, tiểu Ái Nhân lại tiếp tục ... nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Vân Lãm cùng thanh âm tổn hơi thừa sức kia, cả người vui sướng, nghênh ngang nhảy vào đại môn sơn vàng.

Hừ hừ, cha, ta chưa quên chuyện còn bé người dám ném ta đâu . mà còn hai lần đấy!

Đáng thương Vân Lãm, làm tượng điêu khắc nửa canh giờ trước đại môn, để các cung nữ lui tới tham quan học tập.

145. Chương 145: Tiểu Nhân Trở Về

Edit: Funny1107 Beta: Tiểu Tuyền

“Ai? Là hài tử nhà ai vậy?”

“Thật đáng yêu nha!”

Trong Dục Vương Phủ, một đám nô bộc dừng tay lại, tất cả đều tò mò đánh giá tiểu quỷ nào đó giống như đang đi dạo ở trong đại quan viên , mà nghị luận rối rít.

Tiểu quỷ thỉnh thoảng cảm thán mấy tiếng: “Chắc chắc, nhà của lão cha quả thật rất có tiền nha!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Cha? Người nào?

Bên trong cửa hình vòm, mỗ Phi cầu nào đó đang nhàn nhã đi chơi bước thẳng ra ngoài.

Tiểu quỷ giương mắt nhìn lên, nhếch miệng đuổi theo: “Bạch Bạch !” ba bước đổi thành hai bước xông tới. Lão bằng hữu nha!

Lỗ tai của Phì Cầu đột nhiên giật giật, không quay đầu lại, tăng nhanh cước bộ, muốn chạy trốn ra khỏi chỗ này. Tại sao lại đụng phải tiểu tử tông này rồi!

Tiểu quỷ vừa nhìn thấy, phần trắng còn lại trong tay liền nhắm về phía trước quăng ra, chân Phì cầu đang đưa lên không trung, bất động không thể giảm xuống được nữa. Nhất thời trọn tròn mắt sói của nó lên.

Tiểu tử đi lên phía trước, vẫn nhón chân hướng đến thân thể cứng đờ của Phì Cầu, hơi tức giận vỗ vỗ lên thân thể của Phì cầu dạy dỗ: “Bạch Bạch, đây là do ngươi không đứng, làm sao phẩm chất của ngươi lại giống như cha vậy, tính tình nóng đến thế? Tiểu gia ta đại nhân đại lượng, sẽ phạt ngươi giống như cha, ở chỗ này đứng nửa canh giờ. Ngươi cần phải hảo hảo mà tỉnh lại nga!” Nói xong, khoe miệng cười gian, vỗ vỗ hai tay, xoay người tiếp tục chấp tay đi vào trong.

Phì cầu đầy hắc tuyến cùng với lời thề, lần này phải quyết tâm nuốt cả xương cốt của tên tiểu quỷ này vào bụng mới được.

Một đám nô bộc trong nháy mắt không có tiếng động, mở to mắt nhìn hài tử, đứa nhỏ này, rốt cuộc có phải là thần tiên đắc đạo hay không? Lại có thể làm cho Đại sói “Tác oai tác quái” trong phủ biết điều ngoan ngoãn đến thế?

Người hầu phía trước đang quét dọn nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời bị làm cho hoảng sợ đến nỗi phải kiểm chỗ trốn chung quanh, khiến cho hài tử này có một hành lang rộng rãi thoáng mát.

Tiểu tử rất hài lòng gật cái đầu nhỏ: “Không tệ! Không tệ! mọi người trong nhà cha đều là người biết phân biệt tốt xấu nha, rất có hiểu biết, biết mở đường cho tiểu gia ta, có tiền đồ!” Cảm thấy đắc ý trong lòng, hăng hái tiếp tục chạy vào trong.

Cho nên, trong Dục Vương Phủ, bên ngoài phủ có hai bức tượng điêu khắc quỷ dị đang đứng thẳng, quanh thân đều đằng đằng sát khí.

Trong hoa viên, Thất Nhân cùng Hải Đường đang trở về phòng lấy đồ, chỉ để lại đôi long phượng song thai đang ở trong bụi hoa chơi vui vẻ, nói đúng ra, là chỉ có tỷ tỷ chơi đùa rất vui.

Tiểu Ái Nhân bước đến, nhìn thấy trên bụi cỏ rực rỡ kia có hai tiểu oa nhi đang ngồi. Nhất thời, ý nghĩ nảy ra rất nhiều nghi vấn, oa nhi trong nhà này so với hắn còn nhỏ hơn sao?

Tiểu Tiểu Thất làm như có linh cảm, ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt dò xét của Tiểu Ái Nhân. Trên mặt lập tức cười lên giống như đóa hoa nở rộ, ánh mắt lập tức cong thành tiêu chuẩn nguyệt nha nhi.

Tiểu Ái Nhân lập tức bị nụ cười xinh đẹp của tiểu tử kia khuấy phục, trong nháy mắt trước mặt trở nên lấp lánh sáng ngời, không tự chủ được hít hít nước miếng, chắc chắn, thật là đứa trẻ khả ái nha, không thua gì mình a!

Mỗi tiểu nhân hết sức vô sỉ tự đem mình đặt vào loại khả ái.

Nhấc chân hướng về phía bụi hoa liền chạy vội qua.

“Tiểu muội muội, ngươi tên là gì a? Lại đây, nói cho ca ca biết đi.” Mỗi tiểu nhân ngồi xổm xuống bên cạnh của Tiểu Tiểu Thất, vẻ mặt nịnh nọt, rất có thiên phú của bọn buôn người. (haha)

Mỗi nào đó đối diện với nụ cười sáng ngời của Tiểu Tiểu Thất, a a, trái tim nhỏ của hắn cũng muốn mềm nhũn rồi, Tiểu Ái Nhân bắt đầu phạm hoa si, ôm lấy tiểu tiểu thất bồi bồi nước bọt.

“Thất thất!” Tiểu tiểu Thất trả lời âm thanh trong vắt, ca ca trước mặt rất ân cần nha!

Thất thất? Tiểu Ái Nhân nhíu mày: “Tiểu muội muội, tên của ngươi làm sao lại giống nương như vậy?”

Tiểu tiểu Thất vẫn chưa quên Tiểu Ái cơ đang nằm trên mặt đất không chịu nhúc nhích kia, chỉ vào giới thiệu nói: “Cơ Cơ!”

Tiểu Ái Nhân mặt hơi ngớ một chút, quay đầu hỏi: “Kê kê?” Tên rất hay! Rốt cuộc là người nào đặt cho hắn vậy? Hắn nhất định phải quỳ bái một phen! (Vì cách đọc của Cơ và Kê giống nhau đều là [jī] nên Nhân Nhân nghe nhầm ý)

Lúc này mới cúi đầu xuống, đánh giá sinh vật tên “ Kê Kê” kia.

Chỉ thấy diện mạo của tiểu tử này khi lớn lên cũng xinh đẹp giống như Thất Thất, nhưng mà, nhưng lại không có vẻ mặt tươi cười của tiểu muội muội vui tai vui mắt kia. Nhất là người này lại giương ra gương mặt bất động chết người nha, làm cho hắn không biết từ đâu liên liên tưởng đến cha của mình.

Còn có, tiểu tử này là đang làm cái gì vậy? Tiểu Á Nhân nhìn lên trên đỉnh đầu, ánh sáng mặt trời đang tỏa ra chói lọi. Nằm như vậy thoải mái sao? Hắn nghe sư phụ nói, mặt trời có tác dụng sát trùng, chẳng lẽ tiểu tử này đang sát trùng sao? (TT: haha cười đau bụng)

Vươn ra một ngón tay, chọc vào trên mặt trắng nõn của Tiểu Á Cơ: “Uy uy, tiểu tử, tỉnh!”

Không có phản ứng.

Tiểu Á Nhân chu môi, người này, đang không đếm xỉa hắn sao?

Vươn ra hai ngón tay, thoáng cái nắm được cái mũi nhỏ của tiểu Á Cơ: “Hừ hừ, tiểu tử, ngươi còn không chịu tỉnh dậy sao?”

Đường như đã dự đoán trước, khiến bé Cơ chu cái miệng nhỏ nhắn ra, bắt đầu dùng miệng để hô hấp .

Tiểu Á Nhân nhếch miệng, thật giỏi nha!

Mười ma trảo đều vươn ra, một tay bịt chặt lại cái miệng của Tiểu Á Cơ, một tay tiếp tục nắm được cái mũi nhỏ, “Chít Chít” cười quái dị lên: “Lần này nếu không tỉnh, tiểu gia ta liền cùng họ với ngươi!”

Quả nhiên, tiểu Á Cơ rớt cục mở mắt.

Thấy mục tiêu đạt thành, tiểu Á Nhân dĩ nhiên buông lỏng móng vuốt của mình ra.

Như là biết trước, bé chỉ thoáng nhìn rồi nhàn nhạt nở nụ cười châm biếm, lập tức nhắm nghiền hai mắt lại, phẳng phất giống như mí mắt kia nặng đến ngàn cân vậy.

Chân của Tiểu Á Nhân run rẩy một chút, hắn xác định, tiểu tử này, quả thật cùng cha của hắn đều giống nhau, không vui thích chút nào.

Nhìn thấy bóng cây cách đó không xa, Tiểu Á Nhân tức giận há miệng. Nhìn bộ dạng lười biếng của tiểu tử này, đoán chừng sẽ không tự mình đứng dậy mà rời khỏi được đâu. Hắn là người tốt nha, dĩ nhiên phải bảo vệ tiểu bằng hữu nhỏ hơn so với hắn. Cho nên hắn đi tới giúp đỡ tiểu tử này. Nhưng đừng trông cậy vào việc hắn sẽ ôm tên tiểu tử này. Rất mệt nha!

Quét mắt một vòng nhìn Tiểu Á Cơ, tiểu Á Nhân đưa tay phải ra, tóm lấy chân trái Tiểu Á Cơ kéo về phía bóng cây kia.

Trong lòng còn có chút đắc ý, tấm lòng của hắn thiện lương a!

Thất Nhân cùng Hải Đường sau khi trở về lại nhìn thấy một màn như vậy.

Thái dương Hải Đường đỏ mờ hơi lạnh: “Tiểu tử này, làm sao càng lúc càng cường hãn rồi, ngay đệ đệ nhà mình cũng muốn chơi đùa sao?”

Trong mắt của Thất Nhân bốc lửa, tiểu tổ tông của nàng nha! Bị tiểu tử này kéo đi như vậy, vạn nhất đập đầu đến tảng đá nào đó ... Vật bén nhọn như vậy làm sao chịu được đây?

Lập tức hét lớn một tiếng: “Hách Liên Á Nhân!”

Tiểu Á Nhân sững sốt một chút, nhanh chóng quay đầu, phát hiện lão nương của mình đang trừng mắt nhìn mình, lập tức hiểu sai ý. Mẫu thân đột nhiên nhìn thấy mình nhất thời kích động cảm xúc dâng trào đây mà.

Lập tức tụt ném Tiểu Á Cơ đi, chỉ nghe “Bình” một tiếng, chân nhỏ đụng vào bồn hoa .

Tiểu Á Cơ khựng một cái cũng không mở mắt, nhưng là tiểu tiểu Thất ở một bên bưng kín mắt , đau lắm a!

Một tiếng vang này làm cho lòng của Thất Nhân nhúu lại. Lúc này càng thêm nghiêng răng nghiêng lợi , tiểu tử này!

Mà Tiểu Ái Nhân, thì lại vui mừng hướng về phía mẫu thân của mình nhảy tới: “Nương, nương, ta đã về rồi!”

Thất nhân trong lòng tức thì tức, nhưng rốt cuộc vẫn sợ tiểu tử này té xuống, tiếp được thân thể nặng hơn so với hai năm trước, mở miệng khiển trách: “Người. . . .”

Lại bị tiểu gia bỗng chốc cắt đứt: “Nương nương, ta biết ngài rất nhớ ta, hiện tại khẳng định rất kích động. Được rồi, xét thấy người là nương của ta, tiểu gia sẽ cho phép người biểu hiện tình thương mến một chút!” Một bộ dạng rất đặc ý, rất kiêu ngạo.

Gì ? Ta? Tình cảm thương mến? Thất nhân vừa bực mình vừa buồn cười. Tiểu tử này, có phải hiểu sai gì rồi hay không? Kích động? Nàng rất kích động a! Nàng kích động muốn đánh tiểu tử này một trận nha!

“Ha ha” . Hải Đường ở bên cạnh thật sự là bị chọc cười rồi, phá lên cười lớn.

“Cô cô, nương nương tưởng niệm nhi tử thì có cái gì buồn cười !” Tiểu Ái Nhân không vui, cắt ngang một chút.

Gì ? Rõ ràng là cười tiểu tử người, tại sao lại lôi đến trên người mình? Thất Nhân lông mày liền chớp chớp.

Chỉ nghe tiểu tử vừa thêm một câu: “Cô cô, người còn cười nữa, cháu không bảo đảm trên tay trượt ra thứ gì lạ gì, ném vào trong miệng của người đầu nha!” giọng điệu gian trá, khẳng định là uy hiếp a!

Nụ cười của Hải Đường lập tức cứng lại, khóe miệng run rẩy. Tên tiểu tử chết tiệt này, quả thật phải hảo hảo mà dạy dỗ mới được!

Trên trán Thất Nhân hắc tuyến lay động, đứa trẻ này, thật sự là từ bụng nàng bò ra sao?

Giơ tay, liền hướng về phía mũi của tiểu gia hỏa này vùng lên .

Tiểu tử khiếp sợ xoay đầu lại: “Nương, người làm cái gì đánh con?” Sau đó là nước mắt lưng tròng lên án”Nương, người là người xấu, Tiểu Nhân không thích người!”

Thất nhân than thở, vuốt ve cái đầu được chải kỳ quái của tiểu tử này: “Tiểu Nhân, con ngẩng đầu lên nhìn xem, đứa đang nằm kia chính đệ đệ của con, bộ dạng vừa rồi con mới kéo hắn đi, vạn nhất đập đầu vào nơi nào đó, sẽ rất nguy hiểm!”

Tiểu tử trong nháy mắt bị lên án, cả lực chú ý tất cả đều tập trung đến nơi khác: “Đệ đệ của con?” Sau đó giơ mắt lên nhìn ‘Thị thể’ trong bụi hoa. Một bộ dạng như bưng tỉnh đại ngộ “Quả nhiên là nhi tử của cha!”

“Biết sai chưa?” Thất nhân lớn tiếng hỏi một câu nữa.

Khí thể của tiểu tử kia lập tức thấp xuống một chút, vịn ngón út của mình: “Nương, con biết sai rồi. Sau này cũng không dám nữa.” Sau này hắn cũng không kéo nữa, hắn chỉ đá thôi!

Thất nhân dĩ nhiên không biết tiểu tử này đang oán thâm, chỉ là tiểu tử này nhận biết lỗi lầm nhanh chóng như vậy, thì coi như là trẻ nhỏ dễ dạy.

Nhưng. Đưa tay, lại tát lên cái mũi kia một cái.

Đột nhiên tiểu tử kia mở to mắt nhìn: “Nương nương, tại sao lại đánh con?” Sau đó làm một vẻ mặt thương tâm, cắn vạt áo nhỏ của mình, “Con biết rồi, nương, người có cục cưng khác, sẽ không yêu thương Nhân Nhân nữa. Ô ô, Tiểu Nhân thật đáng thương, phụ mẫu đều không thương con!”

Thất nhân nhếch nhếch miệng. Tiểu tử này đang trả đũa đây!

Giọng điệu nhu hòa nói, “Tiểu Nhân, làm sao con có thể một mình chạy loạn như vậy được, vạn nhất xảy ra chuyện làm sao bây giờ? Nương sẽ lo lắng rất nhiều!”

“Nhưng mà, Tiểu Nhân nhớ nương chứ sao.” Cái miệng ủy khuất cong lên, lúc này vành mắt đã đỏ lên.”Người khác đều có nương, nhưng Tiểu Nhân không có, Tiểu Nhân nhớ nương lắm a! Oa!” Nói đến đây, tiểu tử này còn muốn vùi đầu vào trong ngực của Thất Nhân.

Thất nhân trong nháy mắt cũng có chút cay cay mũi, đã làm khổ đứa nhỏ này rồi. Mới có năm tuổi, nhưng cuộc sống ở bên cạnh nàng cũng chỉ được tính trên đầu ngón tay. Đứa nhỏ này thấy những mẫu tử khác, tất nhiên cảm thấy khổ sở rồi!

Nhẹ nhàng mà vuốt ve lưng của Tiểu Ái Nhân: “Ngoan! Ngoan! Đừng khóc ! Nương cũng nhớ Tiểu Nhân!”

Tiểu tử bên ghen ngào liên bắt đầu an ủi mẫu thân mình: “Nương không nên lo lắng cho Tiểu Nhân, Tiểu Nhân ngồi trên xe của Cơ bá bá tới đây. Cơ bá bá đối với Tiểu Nhân rất tốt.”

Thất nhân khoe miệng nở nụ cười ôn nhu, xóa đi nước mắt trên mặt của nhi tử. Tóm lại, không có chuyện gì là được.

“Cha con nếu biết con trở lại, không biết phải về mặt sẽ ra sao đây.”

Tiểu Ái Nhân trong nháy mắt vẻ mặt quái dị đứng lên: “Cha người. Biết rồi.” Hiện giờ cha đang ở bên ngoài được người khác thăm quan nha!

“Ai? Hắn về rồi sao? Ta làm sao không nhìn thấy?” Thất nhân buồn bực. Từ trước đến nay Vân Lãm cùng tên tiểu tử này bất hòa như vậy, biết tiểu tử này trở lại, làm sao không có động tĩnh gì chứ?

“Hồ Điệp Nhi, người thấy không?” Quay đầu hỏi Hải Đường.

Hải Đường lắc đầu.

“Nương, chúng ta về phòng trước, trở về phòng con sẽ nói cho người biết.” Tiểu Ái Nhân cười hắc hắc nói. Nghĩ tới bộ dạng kinh ngạc của lão cha, hắn cảm thấy rất khoan khoái.

Thất nhân cùng Hải Đường nhìn vẻ mặt nở nụ cười quỷ dị của tên tiểu tử kia, đột nhiên có dự cảm xấu.

Trong phòng, Thất nhân đem đôi long phương thai thả vào trên giường nhỏ, quay đầu đã nhìn thấy Hải Đường khoe miệng vừa kéo lên nhìn thẳng Tiểu Ái Nhân.

Nhìn lại tiểu Ái Nhân, bò đến trên ghế, cầm lấy bút lông đang thỏa thích huy hoái bên trong.

“Đang viết cái gì?” Thất nhân đi tới.

“Tẩu tự mình xem đi.” Hải Đường bắt đầu dĩ lắc đầu.

Chỉ thấy trong miệng của tên tiểu tử kia cứ phát ra tiếng “Chít... chít” nụ cười quái dị giống như con chuột, ngồi bút bên dưới thì lại rất nhanh. Tiểu tử này năm tuổi có thể viết chữ, quả nhiên rất thông minh.

Thất nhân cúi đầu vừa nhìn, trong nháy mắt như co rút lại. Chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành xuất hiện một hàng chữ hỗn loạn——”Cha cùng Bạch Bạch không cho phép vào!”

Khá lắm, lại đem phụ thân nhà mình xem cùng cấp bậc với Phì Cầu, nàng có thể tưởng tượng được Vân Lãm sẽ nổi điên như thế nào rồi.

Tiểu tử thả bút lông trong tay ra, hướng về phía chữ viết gập đầu, rất là thỏa mãn.

Sau đó liền lấy tương hồ trên bàn sách, chạy ra ngoài, đem giấy kia dán lên trên cửa.

Ngày sau đó, liền dùng sức đóng cửa lại.

Thất nhân cùng Hải Đường nhìn động tác liên tục của tiểu tử này, hai khuôn mặt hướng vào nhau, không hiểu cho lắm.

“Chuyện gì xảy ra?” Thất nhân chắn trước mặt tiểu tử.

“Ách. Thật ra thì cũng không còn cái gì!” Tiểu tử cúi đầu, vẫn còn có chút giấu không được nụ cười, “Chính là.”

Nhất ngũ nhất thập (* đầu đuôi gốc ngọn), tiểu tử kia kể ấu thân của mình quá trình bé đã tiếp đãi lão cha như thế nào trước cửa Vương Phủ.

Hải Đường lập tức cười đến ngã xuống, giơ ngón tay cái lên: ‘ tiểu tử, con cường hãn như vậy cô cô bội phục con!’ Hải tử cường hãn đến cỡ nào nha, ngay cả lão cha nhà mình cũng không chịu nổi qua.

Tiểu tử đưa ngón trở gãi ba cọng tóc trên trán, giương đầu lên, rất là kiêu ngạo nói: “Dĩ nhiên, con rất lợi hại mà!”

Thất nhân khoe miệng co quắp.

Đang lúc này, đại môn bị đẩy ra.

Mấy người ngẩng đầu nhìn, đang đứng trước cửa là Vân Lãm đang không ngừng phát ra hàn khí cùng sát khí hung tợn của Phì Cầu.

“Cha! Không được như vậy đâu!” Tiểu Ái Nhân ầm ĩ lên, “Người không nhìn thấy trên cửa viết gì sao?”

Vân Lãm cúi đầu nhìn, da thịt trên mặt lập tức run rẩy, hàn khí trong mắt ngày càng nhiều hơn.

Tốt! Rất tốt! Tiểu tử này quả nhiên thiếu bị chỉnh rồi!

Từng bước từng bước giẫm đi vào . Phì Cầu trợn mắt đi theo phía sau.

Hai kẻ ngày thường nhìn nhau đều không vừa mắt, chưa bao giờ đối diện với nhau, lúc này lại vô cùng đồng tâm.

Cha, người không thể đánh con đó! Tiểu gia ta có nương nha! Tiểu tử lập tức không có cốt khí liền hướng đến sau lưng của Thất Nhân trốn đi, “Ai? Nương, người đi đâu vậy?” Đúng lúc này, hấn hoảng sợ mà phát hiện Thất Nhân đang hướng về phía cửa đi tới.

Thất nhân thở dài: “Tiểu Nhân, chuyện này nên giáo huấn con, thiếu nợ thì phải trả. Nương không giúp được con!”

Hải Đường ở một bên cũng cười theo, vẫn như cũ dựng thẳng ngón tay cái: “Tiểu tử, rất giỏi! Chúc con nhiều may mắn!” Quá buồn cười đi. Huynh của nàng bị chính nhi tử nhà mình chỉnh như thế, mất mặt đến như vậy, không cần nghĩ, cũng huynh của nàng tức giận cỡ nào! Tiểu tử này, chỉ có thể tự cầu phúc nhiều một chút thôi!

Bên trong phòng đại môn”Rầm”một tiếng cửa được đóng lại phía sau hai người .

Chỉ có thể nghe được bên trong cái mông nở hoa có tiếng “Bành bịch”, Cầu Nhi âm thanh “Ngao” tức giận gào thét cùng với âm thanh của hài tử gào thét đến tận trời.

146. Chương 146: Một Nhà Năm Miệng

Edit: Funny1107 Beta: Tiểu Tuyền

“Vương Phi, bên ngoài có vị công tử họ Cơ cầu kiến!” Thất Nhân cùng Hải Đường vừa tới đại sảnh ngồi vào chỗ của mình, liền nghe Thị vệ báo lại.

Thất Nhân nhíu mày, họ Cơ?

“Hắn còn có nói gì không?”

“Hắn nói là người quen ở kinh thành của Vương Phi.” Thị vệ canh cửa đáp.

“Mời hắn vào!” Thất nhân nhíu mày. Cuộc sống yên tĩnh này, rốt cục đã kết thúc.

Hải Đường giương mắt nhìn xuống Thất nhân: “Cuối cùng cũng đã tới.” Đột nhiên tâm tình nặng nề. Mặc dù biết chính quyền ở Kinh Thành biến hóa đến như vậy, bọn họ tất nhiên là phải quay về với trung tâm chính trị kia. Nàng cũng hiểu mình cùng ca ca trải qua khoảng thời gian dài, ngấm ngấm mưu tính để lại được ngôi vị chí tôn kia. Nhưng mà, giờ phút này, trong lòng nàng lại có chút tiếc nuối cuộc sống ấm áp hiện tại như thế này.

Thất nhân như có điều suy nghĩ gật đầu.

Người hầu dẫn vào một người mặc một xiêm y màu xanh thẫm, nam tử khí độ bất phàm này, chính là huynh trưởng của Cơ Gia – Cơ Y Duệ.

Thất nhân cười khê: “Đại ca, ở kinh thành từ biệt ba năm, huynh vẫn như cũ giống như một vị tiên tử đứng giữa bức tranh không nhiễm bụi trần vậy.”

Cơ Y duệ giương lên khoe miệng: “Nhiều năm không thấy, Thất muội vẫn giống trước kia, đều khả ái như vậy.”

Hải Đường cả người run run: “Hai huynh muội các người đừng ở chỗ này buồn nôn như vậy!” Còn đáng yêu gì chứ? Nàng đã là mẫu thân của ba hài tử rồi nha !

Nhưng ngay sau đó nữa chuyển hướng về phía Cơ Y duệ: “Cơ đại nhân, mời ngồi! Cơ đại nhân ngàn dặm đến Nam Cương của ta du ngoạn sao? Vậy chúng ta cần phải cố gắng hết sức làm chủ mà tiếp đãi khách rồi.” Nàng làm một bộ dạng như cái gì cũng không biết .

“Ha hã, Quận chúa có lòng, lần này trước tiên Y Duệ đến đây để cảm ơn.” Bưng lên trà thơm mà người hầu đưa lên, vén nắp lên, nhấp nhẹ trên miệng. Trong mắt tinh quang xẹt qua, hần là vì Thất nhân mới đến đây một chuyến. Không biết từ đâu lúc lên, hần càng cảm thấy mình cùng Cơ gia có lỗi với ba hài tử cùng Thất Nhân, nên muốn làm một chút gì đó coi như bồi thường lại cho bọn họ. Nếu không phải như thế, hần cảm thấy ngọn lửa trên không kia dù có loạn đến cỡ nào cũng không có liên quan gì đến hần.

Nếu lúc này người trong hoàng gia đối với hần đánh thái cực, thì hần tự nhiên có thể đẩy trở về. Cuối cùng, hần vẫn đối với người của hoàng gia không có hảo cảm ấy!

Hải Đường nhất thời trừng mắt chán nản, người này, rốt cuộc là có ý gì?

Đang lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh của hài tử oán hận khóc nức nở : “Nương!”

Sau đó, Tiểu ác bá nào đó khắp khiêng đi tới, thần sắc ai oán : “Nương, làm sao người có thể thấy chết không cứu chứ?”

Hải Đường hướng ra phía ngoài ngó ngó: “Cha con đâu?”

“Khụ khụ, ” mõ tiểu quỷ cứng cổ trấn định, “Cha thật là vui sướng, đang cùng Bạch Bạch ở trong phòng ôm đầu cười to kia.”

Thất nhân khoe miệng co quắp hai cái: “Con lại làm cái gì?”

“Nương nương, người không thể trách con nha.” Tiểu quỷ ủy khuất khoe miệng cong lên, “Đều do cha của con thôi, lại dùng sức mà đánh tiểu gia con như vậy. Tiểu gia con lúc nào lại bị đánh đến thế, luôn luôn cũng là do tiểu gia con đánh người khác thôi. Cha đánh đến hết sức cao hứng, đáng hận là Bạch Bạch còn ở một bên reo hò. Lúc ấy con liền nghĩ, nhân tiện nếu mà con đem phần định thân kia sử dụng . Ít nhất có thể giúp tiểu gia con đây tránh thoát độc thủ của cha nha!” Tiểu tử đang chuyện chú lăm nhăm , thật là có thiên phú của Đường Tăng .

“Nói điếm chính đi!” Thất nhân khoe miệng lần nữa giật giật mấy cái.

“Nương, đừng nóng vội, rất nhanh sẽ đến.” Tiểu quỷ rút cục chuyển đến chánh đề, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, lại từ trong tiểu y rút ra một bao “Điền Tiểu Bán Nhật Tán”. Cho nên nói, độc lần này không liên quan đến con nha, là cha tự làm tự chịu thôi !” Một bộ dạng vô tội, nhưng không che giấu được sự thích thú giữa lông mày.

Thất nhân chỉ cảm thấy huyết Thái Dương đau nhức.

“Cái kia ‘ Điền Tiểu Bán Nhật Tán ’ là thứ gì?” Hải Đường không ngại học hỏi kẻ dưới.

Tiểu quỷ cười khê hai tiếng: “Dĩ nhiên là cười giống như người điên khoảng nửa ngày .”

Hải Đường vừa cảm thấy cơ rút lại. Khiến cho khuôn mặt người chết của huynh nàng cười co quắp hết nửa ngày sao? Đó là cảnh tượng gì đây?

“Thất muội, đây là nhi tử của muội sao?” Thanh âm kinh ngạc của Cơ Y Duệ vang lên.

“Đúng vậy. Làm cho đại ca chê cười, một tiểu ác ma thôi.” Thất nhân bất đắc dĩ nói.

“Nương, Tiểu Nhân là cực cường ngoan ngoãn đáng yêu nhất mà, nơi nào tiểu ác ma chứ, người không nên phỉ báng con nha.” Tiểu quỷ không vui trả lời.

Hải Đường thật muốn xem mặt trời hôm nay từ hướng nào mà mọc lên đây. Hải tử ngoan sao? Tiểu tử nói những lời này không thấy ngại sao!

Tiểu quỷ kia lúc này mới chú ý vị khách ở một bên. Vừa quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt đang nở nụ cười của Cơ Y Duệ. Nhất thời quát to một tiếng: “Cơ bá bá, làm sao người lại ở nhà của con?”

Thất nhân giương mắt, Cơ bá bá? Chẳng lẽ chính là người hảo tâm cho đi nhờ xe trong miệng tiểu quỷ kia sao? Thế giới này, thật đúng là nhỏ đây!

Cơ Y Duệ vẻ mặt hòa ái nhìn về phía Tiểu Ái Nhân: “Tiểu tử, con nên gọi ta là Đại Cửu Cửu. Không phải là cái gì mà Cơ bá bá.” Không nghĩ đến nửa đường lại gặp phải một tiểu tử đáng yêu như vậy hóa ra chính là cháu ngoại của mình nha. Đột nhiên, trong lòng càng thêm vui mừng. Đây không phải nói, trời cao cho hắn có cơ hội bù đắp cho Thất Nhân sao?

“Đại cửu cửu?” Tiểu Ái Nhân nghi ngờ nhìn về phía mẫu thân.

“Đa tạ đại ca trên đường chiếu cố tên tiểu tử này. Đứa nhỏ này, hẳn là dọc đường làm cho huynh có thêm rất nhiều phiền toái.” Thất nhân cười nói.

“Không có gì, ta rất thích tên tiểu tử này.” Cơ Y duệ cười đến vẻ mặt ôn hòa.

Đang nói, thì phía ngoài truyền đến một trận huyền náo —— tiếng cười to điên cuồng cùng với âm thanh thét chói tai của đám nô phó.(=)) nhin cười không nổi tỳ ời)

“Hong hét! Cha tới! Nương, con chuẩn trước đây!” Tiểu quỷ bắn về phía đại sảnh, cũng bất chấp cái móng đang đau đớn, với tốc độ kia, làm như dưới lòng bàn chân được trang bị phong hỏa luân.

Nhưng tiểu tử rút cuộc đấu không lại với Lão cha. Vân Lãm một cước liền lật trở lại, liền ở trong đại sảnh tóm được tên tiểu quỷ nào đó dám xúc phạm lão cha có quyền có thế đây, chặn ngang liền khiêng hắn lên bả vai, “Bốp” bàn tay rơi xuống cái móng đã đỏ bầm kia.

“Oa!” Nước mắt của tên tiểu tử kia lập tức trào ra ngoài, “Cha, người đánh con quá ác nha! Oa oa, cứu mạng a!”

Vân Lãm không tự chủ được, vẻ mặt nghiêm nghị lập tức co rút lại, rồi lại muốn dựa vào ý chí mà kềm chế lại, khiến cho gương mặt như người chết kia rút cuộc cũng méo mó. Trong cổ họng không ngừng mà toát ra thanh âm “Ha ha”, trong mắt nhưng lại là hung quang tàn bạo, động tác vung tay càng hung ác.

Về mặt quỷ di, nụ cười quỷ dị.

Làm cho tất cả chúng nô bộc đều hoảng sợ núp phía sau cây cột nghị luận rồi rít.

“Vương gia đang cười! Vương gia lại đang cười!”

“Vương gia bị quỷ nhập rồi sao!”

“Có nên mời đạo sĩ xem qua một chút hay không?”

.

Thất nhân cùng Hải Đường chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu một đàn quạ bay ngang qua.

Cho nên, một ngày kia, ấn tượng này ở trong suy nghĩ của mọi người tại Dực Vương Phủ là không thể xóa nhòa —— cho tới bây giờ bọn họ mới biết vị Vương Gia cao quý của bọn họ có thể nở nụ cười đến nửa ngày!

Tiếng cười kia, hù dọa biết bao nhiêu người, làm kinh sợ bao nhiêu trái tim!

Trong mắt Cơ Y Duệ hiện lên nét ôn nhu, nhìn khoe miệng khe vung lên của Thất nhân, cũng không tự chủ được mà cười. Tiểu muội khó hiểu này của hắn có phải đã thực sự tìm kiếm được hạnh phúc của mình hay không?

Đêm trăng tròn , trong lương đình, Cơ Y Duệ ngồi một mình trong đó, nhẹ nhàng mà lay động chiết phiến, ánh trăng ở Nam Cương so với Kinh Thành có thể nói là tròn hơn một chút.

“Đại ca, ngủ không được sao?” Thành linh phía sau nghe thấy tiếng cười nhàn nhã của Thất Nhân truyền đến .

“Thất muội vừa đến sao, sao không theo Vương gia cùng thế tử?” Cơ Y duệ cười xoay đầu lại.

“Ta không phải là đặc biệt tới đây để ngồi cùng đại ca sao?” Thất nhân đi vào bên trong đình, trong tay chỉ có hai bầu rượu tinh xảo cùng hai chén rượu, “Đại ca theo tiểu muội uống vài chén được chứ?”

Cơ Y duệ liền khép quạt lại: “Đại ca liền cung kính không bằng tuân mệnh vậy.”

Thất nhân rót đầy rượu cho hai người, nâng chén hướng về vầng trăng đang tỏa sáng kia: “Trước kính ánh trăng đoàn viên này, để cho gia đình ta vui vẻ cùng an khang.” Vừa nói một hơi uống cạn sạch.

Lại rót đầy ỉnh, nhìn về Cơ Y duệ: “Tiếp theo kính đại ca, Phá gia chi thù đã báo thù được.”

Cơ Y duệ thật sâu nhìn Thất nhân một cái: “Đa tạ!” Ngửa đầu, yên tĩnh mà đem toàn bộ rượu nuốt vào trong bụng.

Thất nhân nhẹ lay động chén rượu nhỏ, đôi mắt nheo lại: “Tiểu muội cùng đại ca đều có cùng huyết mạch. Đại ca có thể vì Cơ gia mà cùng Hách Liên hoàng gia đối nghịch. Tiểu muội cũng có một chấp niệm. Nếu có người muốn tổn hại phu tử (phu quân + nhi tử)của ta, ta chắc chắn sẽ làm cho hắn phải hối hận vì đã đến cõi đời này.”

Dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lụng, chỉ có âm thanh “ào ào” cạn chén rượu phát ra.

Cơ Y Duệ trừng mắt. Hắn nghe ra âm thanh cảnh cáo trong lời nói của Thất Nhân. Nghĩ vậy cũng đúng, hành động của hắn trước đây thật không đáng tin cậy. Không khỏi âm thầm cười khổ.

“Thất muội quá lo lắng rồi. Đại ca chỉ muốn cố gắng hết sức đền bù những chuyện mà Cơ gia đã làm với muội, còn có sự sai lầm của Tam muội.”

Thất nhân nhìn thẳng vào con người của Cơ Y Duệ , vẫn cơ trí như vậy, đáy mắt cũng không thấy sự khó lường như lúc đầu nữa, thậm chí có một chút khẩn cầu.

Nàng tự nhiên là không tín nhiệm người này. Tuy nói hắn cùng Nhị Tuyết đều ra từ phòng lớn của Cơ gia, nhưng dù sao Nhị Tuyết cũng là người thẳng thắn, thêm vào sự nhận định của Vân Lãm, dĩ nhiên có thể tin. Người trước mặt bởi vì thông minh hơn người, lại bị hận ý che đậy lại, cho nên tâm tính hẳn là có chút méo mó .

Tuy nói, ba năm trước đây trong sự kiện của Vân Lam, hắn cũng dốc sức. Nhưng không thể đảm bảo lần này hắn sẽ không phản bội lại Vân Lãm.

Hơn nữa nhìn thái độ hôm nay của hắn, vẫn như cũ tràn đầy địch ý đối với Hách Liên Hoàng gia.

Vì vậy, mình mới đến đây dò xét.

“Như thất muội nhìn thấy , từ trước đến nay lòng của ta đối với hoàng gia đều cảm thấy không vui vẻ cho lắm.” Cơ Y duệ thấy Thất nhân không nói lời nào, thở dài, lại nói, “Dù sao hoàng gia đối với Cơ gia sở tác sở vi còn tại đó. Nhưng đại ca có thể bảo đảm, Thất muội là người trong nhà, đại ca không chỉ dùng nửa phần đầu óc, hơn nữa sẽ đem toàn lực giúp đỡ.” Vừa nói, giơ lên chén rượu nhỏ, “Lấy trắng làm chứng!” Tiếp theo uống một chén rượu.

Thất nhân khoe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Hi vọng đại ca có thể nhớ lời nói hôm nay!” Nhìn thấy cách đó không xa có một người nam nhân khoác áo bào trắng đứng chấp tay chờ đợi, khoe miệng nụ cười càng sâu, “Đại ca, sớm đi nghỉ ngơi. Tiểu muội không quấy rầy huynh nữa.”

Đứng dậy, liền hướng về phía Bạch y kia đi tới.

Cơ Y duệ vội vàng gọi lại: “Thất muội!”

Thất nhân dừng bước: “Chuyện gì?”

Cơ Y duệ há miệng, cuối cùng vẫn nói ra: “Thật xin lỗi!”

Thất nhân mang bộ dạng tiếp tục đi ra khỏi sân đình: “Câu xin lỗi này đại ca không nên nói với muội, phải nói với Tam tỷ.”

Trong mắt xuất hiện sự lạnh lẽo hơn một chút, về Tam Huệ năm đó bị mất con, nàng cuối cùng vẫn không tha thứ cho vị tự xưng là đại ca trước mắt đây.

Chỉ còn lại một mình, Cơ Y Duệ đứng trong đình thật lâu cũng không có động tĩnh.

Vân Lãm đỡ Thất Nhân đi trên con đường đá vụn, hướng về phía phòng ngủ.

“Lão gia, làm sao chàng không hỏi ta cùng đại ca nói gì?” Thất nhân ngẩng đầu.

“Nàng tất nhiên sẽ không hãm hại ta, ta hỏi nữa làm gì chứ?” Vân Lãm thản nhiên nói, lúc này quả thật tín nhiệm nàng vạn phần.

Thất nhân cười khẽ hạ xuống, tự nhiên hiểu rõ ý của Vân Lãm. Nhưng ngay sau đó lại một trận thở dài: “Lão gia, cuộc sống như vậy lại mau chóng kết thúc rồi! Ta thật là không nỡ!”

Không đợi Vân Lãm nói chuyện, Thất nhân vừa cười nói: “Bất quá nếu đây là tâm nguyện của lão gia, dù ta không nỡ đi nữa cũng nên bỏ qua. Đó mới là chức trách hiền thê.”

Vân Lãm liếc nhìn nàng thật sâu một cái: “Sẽ không bao lâu” Cũng không có nói thêm gì nữa, chẳng qua kế hoạch đã sớm sắp đặt lúc này càng thêm vững chắc hơn nữa.

Nhưng lại làm cho Thất nhân không cách nào giải thích được, không rõ vì sao hắn đột nhiên lại toát ra một câu như vậy.

Đi tới cửa phòng ngủ, liền nghe được thanh âm của đứa nhi tử lớn của nàng.

“Hai người các ngươi nghe đây, cha là đại phiêu dân, đánh cái mông khả ái của ta. Cho nên chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, đem nương đáng thương từ bên cạnh người giải cứu ra!” Mỗ tiểu quỷ đang đối với đệ đệ muội muội phát biểu tuyên ngôn đồng dạng.

Bên ngoài, người phụ thân bại hoại nào đó đen mặt. Tiểu quỷ này, hắn dạy dỗ còn chưa đủ sao?

“Ừ.” Truyền đến thanh âm bì bõm hưng phấn của tiểu tiểu thất, cũng không biết có hiểu được hay không.

“Ba “ một tiếng, mỗ tiểu quỷ”Ồi” kêu đau đứng lên: “Thất muội muội, không nên đụng vào cái mông nhỏ của đại ca nha, đau lắm! Thất muội muội a, muội cần phải nhớ kỹ nha. Sau này trưởng thành ngàn vạn lần đừng tìm người có vẻ mặt như xác chết giống cha nha. Ngày ngày hướng về khuôn mặt đáng ghét như vậy, sẽ yếu thọ nha.”

Lúc này, vẻ mặt của vị nương đáng thương nào đó hiện lên sự kinh ngạc. Tiểu tử này, còn dạy muội muội mình chuyện như vậy sao?

Mỗ tiểu quỷ lại lên tiếng: “Uy, tiểu tử, kè kè! Tiểu quỷ ngươi cứ như vậy không nhìn vào đại ca uy nghiêm của người sao? Cẩn thận tiểu gia ta đem ngươi ném bay!”

Bên ngoài vẻ mặt của bậc cha mẹ co rút lại. Uy nghiêm? Hắn còn có thứ này sao? Ném bay? Lá gan này cũng quá lớn rồi!

Đưa tay, nhân tiện đẩy cửa ra.

Chỉ thấy trên mặt giường lớn khắc họa, nhìn thấy ba tiểu quỷ đang ở trên đó. Tiểu Ái Cơ đáng nằm giữa hình chữ “Đại”, vẫn như cũ không nhúc nhích. Tiểu tiểu thất quỳ, nguyên nhân chính là trên giường ngủ cảm thấy hưng phấn không thôi. Chỉ có mỗ tiểu quỷ “Uy nghiêm” lúc này đang gục ở trên mặt tấm lót bằng gấm, cái mông hướng về phía trước màn mê, khiến cho người ta rất có cảm giác vọng động muốn đi đến đập ột cước.

“Làm sao đều ở đây?” Khóe miệng Thất Nhân run lên. Trong ngày thường, long phượng thai đều một mình trong phòng ngủ, đặc biệt sẽ có người trông chừng bảo hộ. Đây đều là do Vân Lãm an bày sợ hải tử đi đến quấy nhiễu hắn cùng Thất Nhân ở cùng một chỗ. Hôm nay làm sao toàn bộ chạy đến trên giường mình rồi?

“Nương, chẳng lẽ người không muốn chúng con ngủ với người sao? Người chẳng lẽ chỉ muốn ôm người chỉ yêu thích đánh người, thà ôm một lão nam nhân không có văn hóa kia cũng không nguyện ý ôm chúng ta?” , mỗ tiểu quỷ quay đầu lại, dùng sức bắt đầu nhéo các ngón tay, trong mắt lệ quang lấp lánh.

Bên cạnh tiểu tiểu Thất chỉ vàng dạ với ca ca như Thiên Lô sai đầu đánh đó, lập tức trong mắt cũng nổi lên lệ quang,

Thoạt nhìn giống như hai hài tử đáng thương.

Gân xanh trên trán Vân Lãm nổi lên. Lão nam nhân? Nhắc chân, muốn đi lên chấn chỉnh “Phụ cương” .

Thất nhân vội vàng kéo lại. Hôm nay, tiểu tử này thật sự là bị đánh quá ác rồi. Nếu tiếp tục nữa, cái mông kia đoán chừng sẽ thành bốn miếng. Mặc dù tiểu hài tử ham chơi, nhưng rốt cuộc đều là từ trong bụng của nàng mà đi ra, nàng vẫn đau lòng nha.

“Vậy hôm nay mọi người nhân tiện cùng ngủ chung đi.” Thất nhân cười một tiếng. Một nhà năm miệng, vẫn chưa từng tề tụ đầy đủ.

“Nương tốt nhất!” Tiểu quỷ hưng phấn được nhảy dựng lên, nhưng đột nhiên cau chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ôi” một tiếng lại nằm xuống, hướng về phía Vân Lãm nổi lên một trận nghiêng răng nghiêng lợi, “Cha bại hoại! Đánh mông của tiểu gia! Không cho người cùng ngủ!”

Thất nhân “Xi” một trận buồn cười.

Vân Lãm nheo lại đôi mắt, tận lực khắc chế đôi chân muốn đi đập tiểu tử kia. Quay đầu lại nhìn xem Thất nhân thoải mái nở nụ cười, nhất thời vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa. Chỉ cần Thất nhân vui vẻ, để cho hắn cùng tiểu quỷ này sống chung một giường, cũng có thể đi.

Hai vợ chồng cởi tất, cũng bò lên giường.

Một nhà năm miệng, ngay ngắn nằm xuống, dĩ nhiên có một người vì cái mông đau nên nằm sấp xuống.

Vân Lãm ở bên ngoài, dĩ nhiên ái thê phải dựa vào mình, tiểu ác ma tự nhiên muốn kề cận mẫu thân nhà mình, tiểu tiểu Thất đối với ca ca rất là vui mừng, tự nhiên cũng nằm gần sát. Còn dư lại chỗ kia, kẻ mặt kệ mọi thứ, vô tức vô cầu hình chữ đại kia nằm ở trong cùng .

Vừa nằm xuống, tiểu Ái Nhân liền cảm thấy vui vẻ. Ý định của hắn chính là muốn đem mẫu thân từ tay bại hoại phụ thân đoạt về. Hiện tại cảnh tượng này, nương không phải đang ở cạnh cha sao?

Tiểu thân thể nhún một chút, lại bắt đầu bò, bò qua thân thể Thất nhân , liền chen chúc vào giữa hai phụ thê.

Ca ca vừa động, tiểu tiểu Thất lập tức cũng chuyển động đi theo.

Thất nhân bất đắc dĩ bủ môi, hai hài tử nhà mình, có thể hoạt bát quá rồi hay không ... Rồi, đây không phải là lấy thân thể mẫu thân của chúng làm tảng núi sao? Vừa dè cánh tay muốn vung lên của Vân Lãm, càng thêm di chuyển vào bên trong.

Tiểu Ái Nhân cái mông chọc đau nhói, chưa kịp tìm kiếm vị trí thoải mái, cả thân thể liền nghiêng xuống lăn qua, ngã xuống bờ vai của Vân Lãm.

Tiểu tử ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện trước khuôn mặt không có biểu hiện gì của Vân Lãm. Lập tức nhảy ra một bước, bị làm cho hoảng sợ quát to một tiếng “Quỷ a!”

Vẻ mặt của Vân Lãm lần nữa sinh động hẳn lên.

Thất nhân trong bụng buồn cười, xem ra cuối cùng có một ngày, vẻ mặt Vân Lãm cũng bị chính nhi tử của mình chinh rồi .

Tiểu tiểu Thất bắt đầu lên tiếng vì ca ca: “Nha nha nha!”

Trong nhà, bởi vì có hai tiểu hài tử quá mức sinh động, náo nhiệt lên rất nhiều.

Thất nhân đảo mắt nhìn lên, trong tay chính là nhi tử lười biếng của nàng. Đưa tay, liền đem hắn bế lên.

Bên ngoài hai sinh vật phái nam kia cảm thấy không vui.

Vân Lãm một mạch tròng về hướng của Tiểu Ái Cơ, như muốn xuyên qua một lỗ trên người của bé. Nương tử của hắn, hôm nay còn chưa có ôm hắn đâu, sao có thể tiện nghi cho tiểu tử này được chứ?

Tiểu Ái Nhân mân mê cái móng nhỏ, quay mắt liền làm ồn lên, “Hèn hạ! Kê kê ngươi quá hèn hạ! Lại ngồi không mà ngư ông đắc lợi! Thật là nhìn chưa ra, Nhóc con ngươi quả thật có tâm cơ!”

Thất nhân mồ hôi lạnh vọt vọt qua, mình chỉ tiện tay một chút lại làm cho nhi tử phát biểu bình luận như vậy, nàng bắt đầu cảm thấy nhi tử của nàng bị oan nha.

Tiểu tiểu Thất như cũ gây ra tiếng vang: “Hèn hạ hèn hạ.”

Tiểu Ái Nhân nghiêm trang gật đầu: “Kê kê vốn là xấu nhất.”

Đang lúc này, dưới ánh mắt kinh hãi của Thất Nhân, tiểu nhi tử kia cho tới bây giờ đều lười động tay chân, lúc này cái chân nhỏ nhấc lên, hung hăng đạp lên cái móng nhỏ bị thương của Tiểu Ái Nhân đang lải nhải kia.

“Ôi! Nương a!” Đột nhiên đau đến nỗi Tiểu Ái Nhân liền đùng ngã lên trên người Vân Lãm.

Giữa lòng mày của Vân Lãm ngưng tụ vạch đen, phát tay: “Cút!”

Tiểu Ái Nhân bị bắn trở về, đột nhiên cái móng liền nhắm ngay giường, lập tức lại là kêu thảm một tiếng: “Ôi! Cha, người quá độc ác! Tiểu gia ta nhớ kỹ rồi!”

Vội vàng đổi lại tư thế, nằm xuống, mặt giận chuyển hướng tiểu Ái Cơ: “Kê kê ngươi.”

Còn chưa nói hết, một cái chân liền duỗi lên, trực tiếp đá vào giữa khuôn mặt của Tiểu Ái Nhân.

“Ôi, gương mặt tuần tú của ta!” Tiếp theo lại là Tiểu Ái Nhân kêu đau, “Kê kê ngươi đáng chém ngàn đao a! Ngươi chờ đó cho tiểu gia.” Vừa nói, liền giương nanh múa vuốt nhào qua Tiểu Ái Cơ trên người Thất Nhân.

Trên trán Vân Lãm nhảy lên, dốc sức xách cổ của tên tiểu tử lên, để cho hắn hoàn toàn treo lơ lửng giữa không trung.

“Cha người làm cái gì?” Tiểu Ái Nhân càng thêm tức giận, đạp loạn chân, “Chẳng lẽ người cùng kê kê mặt chết kia là một sao?”

Thất thất tiểu muội vỗ tay, cái miệng cười toe toét, đôi mắt sáng ngời mà quan sát: “Mặt chết!”

Gân xanh trên tay Vân Lãm càng ngày càng nhiều.

Thất nhân đang kinh hãi đánh giá nhi tử không chịu nhúc nhích nằm trong tay mình, chẳng lẽ tiểu tử này mới là nội tâm phúc hắc nhất sao?

Tiếp theo nhìn Vân Lãm ở một bên, khoe miệng nhất thời co quắp xuống, thật rối loạn nha!

Về phần một đêm này, cả nhà này làm thế nào mà ngủ, có trời mới biết.

147. Chương 147: Kinh Thành Náo Động

Edit: Funny1107 Beta: Tiểu Tuyền

Cơ Y Duệ lần này đến Nam Cương, đồng thời mang đến mấy vị đại thần từ Kinh Thành đến, cũng mang theo thư mời của Tể Tướng, xin Dục Vương Gia trở lại chủ quản. Dù sao Kinh thành đã rối tung lên rồi.

Lục phúc trở thành Phúc Vương, tự có một thế lực ủng hộ. Cùng tiểu hoàng đế địa vị ngang nhau.

Thất nhân cùng Vân Lãm đã sớm có chuẩn bị, cũng biết một chuyến này tình thế nhất định phải làm, hơn nữa đối với thượng vị trong hoàng cung bắt buộc phải đảm nhiệm, mới không uổng công bọn họ sắp đặt nhiều như vậy.

Ngày thứ hai, một nhóm người di chuyển từ Dực Vương Phủ hướng về phía kinh thành náo loạn.

Lần nữa hồi kinh, đã là ba năm sau.

Năm đó Vân Lam phái người thi công Dực Vương Phủ lúc này đã đón được chủ nhân trở về.

Thất nhân cùng Vân Lãm trong lúc đi bộ cùng nhau nói chuyện, đột nhiên bên người bóng đen chợt lóe, Nhạc nhi xuất hiện ngay giữa Kinh Thành.

“Chủ tử, trong cung đã xảy ra chuyện.” Nhạc nhi không nhiều lời, chỉ nói một câu kết.

Vừa định trêu ghẹo Nhạc nhi, nháy mắt về mặt Thất Nhân hiện lên vẻ hoảng sợ, quay đầu cùng Vân Lãm liếc nhau một cái, không khỏi cười khở. Nhanh như vậy sao ? Bọn họ vừa trở về thôi mà!

Trong hoàng cung, Độc Cô Hồng đang mang tiểu thái tử năm đó, hiện giờ đã là tiểu hoàng đế Hách Liên Ái Diệp tránh ở hậu điện.

Trên chánh điện, Phúc Vương đang công khai dị nghị với tư cách của tiểu hoàng đế, nói rằng cướp đoạt chính quyền chính là phạm tội, hình phạt chính là lăng trì.

Lúc này, Phúc Vương không biết từ chỗ nào tập kết nhiều trọng binh, đem cả tòa đại điện bao bọc xung quanh, muốn đem người của tiểu hoàng đế một lưới bắt hết.

Độc Cô Hồng lo lắng không thôi.

Diệp Nhi tuy đã là Hoàng đế năm năm, nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ, liền do mình hoàn toàn chưởng quản quyền hành. Chẳng qua đây cũng chỉ là mặt ngoài, quân quyền giao vào trong tay trấn quốc Đại tướng quân, còn về văn thần thì giao cho Tể tướng, nhưng thái độ của hai người này đến giờ vẫn hờ hững. Làm như kính cẩn, rồi lại làm như không phục.

Quan trọng là Diệp Nhi lên ngôi chưa lâu lắm, lúc trước Vân Lam vừa xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên phải cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, để tập hợp thế lực, mới có thể đem hoàng quyền tập trung lại.

Không nghĩ tới lại có người chưa từ bỏ ý định, cùng bàn bạc với hai mẹ con Hách Liên Tâm Nhụy trong đại lao. Sau lại có đại thần liên danh với nhau yêu cầu thả hai người kia, còn mấy người tể tướng thì vẫn giữ vững thái độ xem chừng như thế nào. Tuy ủng hộ Diệp nhi thượng vị, nhưng lại không thể ra sức, cái gì cũng không thể ngăn cản được, tất nhiên buộc lòng phải uy hiếp mình với Diệp Nhi phải xuất hiện mới thôi, hơn nữa cũng chỉ có thể trở mặt nhìn Phúc Vương cấp tốc mà mở rộng thế lực của mình.

Nhìn khuôn mặt non nớt như cũ của Diệp nhi ở trước mặt, trong lòng của Độc Cô Hồng cảm thấy đau đớn. Chỉ cần lần này có thể cứu Diệp Nhi, nàng sẽ đem ngôi vị này nhường lại thì có làm sao? Dù sao vị trí này làm sao so được với tánh mạng của nhi tử đây? Nhưng là, Bên ngoài những người đó muốn nhổ cỏ tận gốc, không để ấu tử bọn họ một con đường sống a!

Nàng lúc này, trong lòng nóng như lửa đốt, chưa từng chú ý bất kỳ điều gì.

Vội vã chạy tới hậu điện, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh xa lạ của hài tử truyền đến .

“Chắc chắc, nơi này so với nhà của cha quả là có tiền hơn nha. Nhìn một cái xem, chén nhỏ lưu ly này, chắc hẳn không ít bạc. Nương, chúng ta đem lấy đi bán đi, đến lúc đó người rời khỏi lão cha của con, con còn có thể nuôi sống người nha.”

Độc Cô Hồng lập tức phát hỏa. Rốt cuộc là tên nô tài nào, có thể càn rỡ như vậy, chấy nhà còn hôi của, nàng nhất định không thể không chém hấn đầu tiên.

Cất bước đang muốn tiến lên phía trước, lại nghe thấy tiếng cười quen thuộc. Tuy là cách xa ba năm, nhưng giọng nói của người này, nàng tuyệt đối sẽ không quên. Chính là bởi vì người này, cho nên cuộc của nàng cùng Diệp nhi mới có biến hóa lớn đến như vậy.

“Tiểu tử, quá tham lam rồi sao! Lại dám đánh chủ ý vào hoàng gia! Còn có, ta lúc nào đã nói là sẽ rời khỏi cha con.”

Hai người này, tất nhiên Thất Nhân mặt dày mày dạn đi theo đứa con lớn là Tiểu Ái Nhân.

Tiểu Ái Nhân lấp đầy miệng bằng khối điểm tâm, phình cái miệng nhỏ nhắn lên cũng không quên nói chuyện, mảnh vụn của khối điểm tâm bay đầy trời: “Nương, cái này gọi là người ta cho, ngọc sao lại không lấy, thật là lấy rồi lại muốn lấy tiếp. Nơi này nhiều thứ tốt như vậy, mấy thứ này có mất thì người khác cũng không biết.” Lần nữa thở dài, làm như rất đau lòng, “Mặc dù người nọ là cha con, nhưng tiểu gia con là người công chính, chỉ giúp lý không giúp tình nha. Cái người vừa không thú vị lại dễ tức giận kia, người đi theo cũng không có ngày tốt lành nào. Nương, sau này người nên cùng tiểu gia con đi lặn lội giang hồ đi. Tiểu gia bảo đảm sẽ tìm cho người một nam nhân sáng ngời như ánh mặt trời.”

Thất Nhân tức giận trừng mắt một cái, đột nhiên liếc sang bên cạnh dấu chấm câu bay ngang, mỗi tiểu quý càng ngày càng hưng phấn đến nỗi người bay bổng như đang khiêu vũ, đặc ý làm dáng: “Tiểu Nhân, những lời này ta sẽ giữ nguyên truyền đạt lại cho cha con.”

Có tiểu quý năm tuổi nào trưởng thành sớm như vậy, lại khuyên mẫu thân nhà mình rời khỏi cha mình. Nếu để cho Vân Lãm biết, nhất định sẽ đánh ột trận. Công chính giúp lý, tiểu tử này tuyệt đối đang nói dối! Còn nói cha nhà mình hẹp hòi nữa sao? Không phải người hẹp hòi nhất là tên tiểu quý này sao, ghi hận nhất mấy năm nay với cha mình chỉ có tên tiểu tử này thôi, không có phân chia gì hết.

Lời này của Thất Nhân vừa nói ra, tiểu Ái Nhân không tự chủ sờ sờ cái mũi nhỏ vừa khỏi hắt không bao lâu, lập tức ử rữ xuống, vẻ mặt như đưa đám: “Nương, người làm người không thể không hiền hậu được nha. Tiểu Nhân nhưng là nhi tử thân nhân của người nha.” Chuyện bắt cóc nương nhất định sẽ được tiến hành bí mật đi. Nếu để cho cha biết, thì hỏng bét. Thế nào cũng sẽ bỏ cho hấn một chưởng đấy!

Thất nhân vẻ mặt buồn cười: “Nhưng cha con là tướng công thân thân của mẫu thân con nha! Không có cha con, con từ nơi nào có thể trở thành nhi tử thân thân của mẫu thân?”

Tiểu tử nhất thời cứng họng, cảm thâm điểm tâm trên tay, tức giận hướng vào trong miệng của mình nhét vào.

Thất nhân quay đầu, hướng về phía bức màn đang ngăn lại trong phòng: “Thái hậu nương nương, thiếp thân không mời mà tới, hi vọng không quấy rầy đến người.”

Trong lòng Độc Cô Hồng lần nữa cả kinh, nàng xác định mình cùng Diệp Nhi không phát ra bất kỳ âm thanh gì từ bên trong. Nữ nhân này lại có thể biết mình ở bên ngoài, thật là so với hiểu biết của nàng còn không đơn giản đâu.

Vén bức màn lên, Độc Cô Hồng vội kéo Hách Liên Ái Diệp đi vào.

“Dực Vương Phi, đã lâu không gặp. Không nghĩ tới người trở về kinh thành. Chẳng qua là.” Độc Cô Hồng còn nghi vấn, “Người làm sao lại ở trong điện lúc này?”

Không thể trách nàng không thể hiểu. Nhưng mà, bên ngoài trọng binh đang bao vây, Ngay cả Tinh vệ Độc cô gia của nàng muốn đem Diệp Nhi ra ngoài khó càng thêm khó. Nữ nhân này làm sao có thể đem một đứa nhỏ vô thanh vô tức mà xuất hiện ở địa phương này chứ.

Thất nhân yên thâm cười một tiếng: “Thái hậu nương nương đã quên Ngân Lang {ám vệ} sao?” Lúc mới bắt đầu xây dựng Hoàng cung, đều thiết kế một ít mật đạo, vì tử tôn mà chuẩn bị khi nhu cầu khẩn thiết. Mà Hách Liên hoàng gia, dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Chỗ mật đạo này, đều là do thủ lĩnh Ngân Lang mỗi đời đều truyền lại. Thông qua Nhạc nhi, nàng tự nhiên dễ dàng vào được trong Cung.

Đột nhiên trong lòng của Độc Cô Hồng liền cảm thấy nặng nề, nàng cho là nàng cùng Diệp Nhi đi đến vị trí này, cho dù lúc bắt đầu sẽ gặp phải nhiều chướng ngại, nhưng rốt cuộc cuối cùng cũng sẽ thành công viên mãn, vững vàng ngồi trên người này.

Chẳng qua là, giờ phút này, nàng hiểu rằng, nàng dù cố gắng thế nào, cũng không thể ở đây mà lưu danh sử sách.

Cái thời khắc đi lên vị trí này căn bản chính là hành động không sáng suốt.

Phía trước hoàng đế vừa bị lật đổ, lòng người tán loạn, khó phân biệt được kẻ nào là trung thần kẻ nào phản bội, sẽ khiến cho những người hai lòng có cơ hội làm loạn. Phúc Vương kia chính là ví dụ tốt nhất.

Nữ nhân trước mắt này đã biết trước điều này, cho nên năm đó mới không do dự mà giao lại vương vị này. Nếu không, Dục Vương lên ngôi hoàng đế cũng có khả năng .

Nghĩ đến, hết thấy đều bị nữ nhân này tính toán.

Độc Cô Hồng đang tự mình đánh giá, tiểu hoàng đế kinh ngạc nhìn xem tiểu tử đang mặc xiêm y màu tím kia đang vui đùa nhanh chóng tiêu diệt món điểm tâm yêu thích của hắn .

Tầm mắt vô cùng nóng rực, rốt cuộc Tiểu Á Nhân cũng cảm nhận được.

Cảm thấy kì lạ ngẩng đầu lên , tiểu tử đối diện với tiểu hoàng đế ở trên cao đi đến rồi lại cố gắng khắc chế ánh mắt quẩn quít của mình.

Tiểu tử hiểu được gật đầu, khối điểm tâm vừa nhét vào trong miệng chưa kịp nhai liền lấy ra nửa khối , đưa tới: “Cho người!” từ trong miệng của hắn bớt chút đồ đưa cho người khác ăn, nhìn đi hắn rộng lượng biết chừng nào!

Ánh mắt tiểu hoàng đế kinh ngạc.

Tiểu tử thấy đối phương thật lâu không chấp nhận hảo ý của mình, chu môi lên, bàn tay nhỏ bé vừa rụt trở về, đem cao điểm vừa bỏ ra đem trở về trong miệng: “Không ăn thì thôi! Tiểu gia ta chính mình ăn!” Đứa nhỏ trước mắt này thật ngu ngốc, đồ ăn như vậy mà không chịu hưởng thụ nha.

Thất nhân liền mắt nhìn thấy tình hình như vậy, khóe mắt nhảy lên mấy cái. Hài tử như hắn, còn có thể vô sỉ hơn một chút sao ?

Lần nữa đảo mắt nhìn về tiểu hoàng đế, so sánh với năm năm trước đã cao lên rất nhiều, nhưng trên mặt nhưng lại biểu hiện nhất gan. Đại khái là do được mẫu thân của mình bảo vệ quá mức rồi, bởi vậy trở thành một thiếu niên thiếu sức sống, nhưng lại thừa ra sự chất phát (hiền lành).

“Chắc chắn,thật đáng tiếc.” Thất nhân cảm thán một câu.

“Như thế nào đáng tiếc, Dục Vương Phi?” Độc Cô Hồng giương mắt.

“Tất nhiên Tiểu đệ hạ thật đáng tiếc.” Thất nhân lại lần nữa đánh giá tiểu hoàng đế, “Hình phạt lăng trì. Chắc chắn, một hài tử tốt như vậy, sẽ bị lăng trì thì như thế nào đây?”

Những lời này hiển nhiên là đâm xuyên qua trái tim của Độc Cô Hồng khiến cho nàng cảm thấy đau đớn. Quay đầu nhìn tiểu nhi tử của mình , trong cuộc đời này của nàng,cũng chỉ có một người đáng để nàng yêu thương nhưng nhớ. Từ lâu tâm huyết của nàng đã hoàn toàn đặt trên người của nhi tử. Vậy làm sao có thể để nhi tử của nàng không chịu một chút thương tổn nào đây?

Tâm tư sau khi quay trở về , nếu Thất Nhân có thể qua lại tự do như thế, như vậy mang Diệp Nhi ra ngoài, tất nhiên cũng sẽ không có vấn đề gì cả .

Lập tức khom lưng cúi người, trên đầu những trang sức quý báu đang rung động: “Van xin Dục Vương Phi giúp mẫu tử ta tránh khỏi kiếp nạn này.” Một người từ nhỏ đã được cấm y ngọc thực (* ăn ngoan mặc đẹp)

Rồi sau đó lại lên ngôi quốc mẫu, thậm chí Thái hậu một nữ nhân như vậy có thể thấp đầu dưới người khác sao Cho dù năm đó ở trong lãnh cung, nàng vẫn giữ vững tư thái thanh cao như vậy sao ?

Lúc này, thật sự vì cốt nhục của mình tôn nghiêm gì cũng bỏ qua sao.

Thất nhân bình tĩnh nhìn nàng, vốn chỉ cần chờ đến khi Lục Phúc ép tiểu hoàng đế giao ra ngôi vị, Vân Lãm lại yên lặng dùng bề đẳng của mình nhân tiện ở giữa làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng nàng đột nhiên sinh ra lòng trắc ẩn với tiểu hoàng đế năm năm về trước. Có lẽ nguyên nhân cũng là vì nàng cũng có vài hài tử của chính mình, cho nên lòng kiên định không thể so sánh với năm năm trước nữa.

“Thái hậu nương nương nói đùa, tội cướp đoạt hoàng quyền, phu nhân nhỏ như ta, sao có thể được?” Thất nhân ngồi trên ghế, ngón tay theo tiết tấu gõ lên trên cái bàn bên cạnh.

Độc Cô Hồng ngẩng đầu lên nhìn Thất nhân, hiển nhiên từ trong ánh mắt của nàng nhìn thấy sự không tin tưởng, liền giơ lên hai ngón tay phải, hướng lên trời: “Ta Độc Cô Hồng, hôm nay lấy tổ tiên của Độc cô gia ra, hướng đến thần linh trên trời xin thề, Nếu như Dục Vương Phi có thể giúp mẫu tử ta thoát khỏi kiếp nạn này. Nhi tử của ta sẽ không quay lại Thiên Diễm Hoàng triều nữa bước, từ nay về sau sẽ sinh sống lại đồng hoang sơn dã, chỉ làm con dân của Dục Vương.”

Tiếp theo, từ ngón tay giữa gỡ xuống chiếc nhẫn ngọc bích trong suốt: “Dục Vương Phi, đây là tín vật thủ lĩnh Độc Cô Thủ vệ của ta, xin nhận lấy.”

Thất nhân dừng ngón tay đang gõ nhẹ kia, nàng biết lời thề đối người này có bao nhiêu trọng lượng. Bằng không, cho tới bây giờ Nhạc Nhi cũng sẽ không chịu gặp mặt Hách Liên Vân Băng.

Độc Cô Hồng cam nguyện giao ình phục binh cuối cùng, chỉ vì bảo toàn tính mạng cho nhi tử của nàng.

Cuối cùng tấm lòng của người làm mẫu thân, thì quyền thế danh lợi cũng không quan trọng bằng nhi tử của mình.

Thất nhân nhìn ánh mắt cầu xin của Độc Cô Hồng, nhận lấy chiếc nhẫn, đứng dậy: “Cũng được. Hi vọng người có thể nhớ kỹ lời nói hôm nay.”

Nhấc chân, liền đi về phía chánh điện. Tiểu Ái Nhân cầm theo khối diễm tâm cuối cùng, đi theo sát.

Bên ngoài, chính là lúc lưỡi đao tương đối khấn trương, Tinh Vệ Độc Cô gia bảo hộ che chở cho chủ tử, không để cho đảng phái của Phúc Vương tiến vào một bước.

Ngồi trên ghế ngọc, thịt béo của Lục Phúc so với lúc trước càng ngày càng nhiều. Có lẽ, cũng là do nuôi dưỡng mấy năm qua.

Lúc này, về mặt của hắn không nhận được phát tay: “Nhanh lên, đi tìm tên nghiệt chủng hoàng đế kia cho ta, không nên lãng phí thời gian.”

Hắc y nhân bên cạnh hắn khinh thường nhìn hắn một cái, nhưng vẫn nghe lời đi đến đây.

Lại nghe bên trong truyền đến tiếng cười thản nhiên: “Lục ca, mấy năm không gặp, thần khí của huynh càng ngày càng thêm khoái lạc nha!”

Trái tim của Lục Phúc ngừng đi mấy nhịp, sắc mặt tái nhợt. Thanh âm này đối với hắn đúng là cơn ác mộng.

Hắn nhìn sát theo phía sau tấm màn, trực tiếp mà cầu nguyện thanh âm kia chỉ là ảo giác.

Nhưng cũng trong chớp mắt tấm màn được vén lên, đôi môi của Lục Phúc đều run rẩy.

Cô gái áo tơ trắng xuất hiện trước mắt, không phải là nửa đêm tỉnh mộng, vậy mà vẫn hù dọa đến cả thân thể của hắn đều đổ mồ hôi lạnh hay sao?

Với dung nhan kia, thậm chí so với tuổi tác ngày càng lớn cũng không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn với vẻ mặt vô hại như trẻ con kia. Nhưng hắn biết, ngoài mặt sau lưng người này, chính là độc ác như thế nào!

Nhưng mà, tại sao nàng lại ở chỗ này? Nàng không phải nên ở Nam Cương sao?

Thất nhân cười tiến lên trước mấy bước: “Lục ca, từ khi chia tay đến giờ huynh vẫn khỏe chứ? Nhị nương tại sao lại không tới?”

Tinh vệ Độc Cô gia mặc dù lấy làm kì quái khi nhìn thấy Dục Vương Phi từ trong phòng đi ra, đang lúc ấy lại nhìn thấy Thất Nhân giơ chiếc nhẫn ngọc bích lên, lập tức nhường đường. Những Tinh vệ được nuôi dưỡng này, cho tới bây giờ chỉ nhận tín vật không nhận người.

“Người. Người muốn làm gì? Người. Người đừng tới đây!” Lục phúc vội vàng nắm lấy Hắc y nhân bên cạnh, che chắn trước mặt mình. Sự sợ hãi đối với Thất Nhân không thể xóa nhòa.

“Tiểu muội vừa mới hồi kinh, muốn tới chào hỏi với Lục ca. Lục ca thật là không cảm kích gì cả!” Thất Nhân ngoài cười nhưng trong không cười. Ánh mắt nhưng lại dừng lại ở trên người tên hắc y nhân đang làm tấm chắn trước Lục Phúc.

Trang phục này, quen thuộc đây!

Tiếp theo nhìn xung quanh bốn phía, toàn bộ bọn đều mang trang phục này đây!

Con người Thất Nhân đột nhiên trầm xuống. Trọng binh của Lục Phúc đã đến lúc nào? Thì ra là vị “Cố nhân” kia lại đến nơi này lần vào sao ?

Trong lòng muốn phỉ nhổ tên Lục Phúc này một trận, tên ngu ngốc này, dẫn sói vào nhà rồi, còn không biết! Hắn nghĩ quả thật có thể dựa vào thể lực của người này để đoạt thiên hạ Thiên Diễm sao?

148. Chương 148: Đế Hậu Cùng Chủ

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Lục ca thật bản lĩnh, lại xin người của Bắc Hãn Hoàng Đình giúp đỡ.” Thất Nhân chế giễu, “Tiểu muội lại muốn biết, Lục ca là dùng cái gì để làm trao đổi?”

“Người. . . .” Lục Phúc há to mồm nhìn Thất Nhân trước mắt, kinh ngạc là nàng bỗng chốc lại có thể đoán được những người trước mặt đến từ phương nào. Quay đầu nhìn nhìn đội ngũ cường hãn của mình, lập tức tăng thêm sức cổ vũ, “Bắc Hãn quốc giúp ta lập lại trật tự, có ý tốt, tại sao lại nói là trao đổi?”

Thất Nhân đột nhiên phá lên cười: “Lục ca so với trước kia quả thật càng thay đổi rồi!” Quay đầu nhìn sắc mặt đã tái nhợt của các vị đại thần ở trong phòng, “Chư vị đại nhân cảm thấy như thế nào? Người Bắc Hãn hảo tâm vậy sao?”

Các đại thần hiển nhiên biết sự lợi hại trong đó. Nếu vì giúp Phúc Vương bình định thiên hạ, vậy cũng không còn lời nào để nói. Nhưng lại cố tình khiến cho Bắc Hãn cuốn vào. Lòng của lang sói, sao có thể không đề phòng đây? Cho dù hiện giờ bị Phúc Vương lấy đi, e rằng cũng sẽ rơi vào tay của ngoại nhân thôi.

“Người. Người nói bậy bạ gì đó?” Đón lấy ánh mắt bức người của Thất Nhân, Lục Phúc cả gan hô lên một tiếng.

“Ta nói chính là sự thật!” Về mặt Thất Nhân nghiêm túc, “Từ lúc người mang theo người của Bắc Hãn tiến vào Hoàng Cung Thiên Diễm, người đã là tội nhân, người có tư cách gì lên ngôi vị đó?”

Lục Phúc trừng to mắt, không biết đáp lời như thế nào.

Ngược lại tên hắc y nhân phía trước hắn sải bước tiến lên một bước: “Dực Vương Phi, người ta nói thắng làm vua thua làm giặc. Chỉ cần hôm nay tất cả người biết được chân tướng thật sự trong điện đều biến mất hết, vậy không phải Phúc Vương có thể thoải mái mà yên vị sao?”

Chúng đại thần không khỏi run rẩy một chút, đây rõ ràng là có ý muốn giết người diệt khẩu mà!

Lục Phúc lập tức khoa trương đứng lên: “Đúng! Đúng! Toàn bộ giết hết!”

Thất Nhân lười nhác cười cợt một tiếng: “Các hạ xác định có thể giết được sao? Người trông cậy vào đội thiết nỏ trong thành hay là tinh binh ở ngoài thành đây?”

Đầu lĩnh Hắc y nhân lập tức ngăn cản cả người, những điều này đều là thái tử điện hạ Bắc Hãn tự mình bố trí xuống, nói phải dùng vũ lực chiếm tiên cơ, vì sao nữ nhân này có thể biết được tất cả, hơn nữa có thể nói ra thờ ơ như không vậy?

“Không biết các hạ có nghe nói Lôi Phong quân của ta hay không?” Thất Nhân đi ngang hai bước, cười đến thoải mái, “Thật là không khéo, tinh binh của các hạ nơi nào không đi, lại đi tới ngọn núi Lôi Phong quân của ta chiếm cứ. Lúc này, bọn họ hẳn đang ở trại Lôi phong cách xa ngàn dặm uống trà rồi.”

Lúc ở Nam Cương, nàng cùng với Vân Lãm đã tính toán đến tình huống xấu nhất rồi. Trước hết để cho Lâm Doãn Chi cùng Nhị Tuyệt đi liên lạc với Lôi Dã, quả thật là vừa đúng lúc có lợi.

Hắc y nhân kinh hãi. Lôi Phong quân, hần sao có thể không biết? Quân đội truyền kỳ của Thiên Hoàng Kỳ mười mấy năm trước, bất luận đánh đâu cũng đều chiến thắng, bất luận cuộc chiến nào cũng có thể khắc phục, mặc dù năm đó bởi vì Bắc Hãn phái người đưa ra lời gièm pha, khiến cho Thiên Hoàng Đế đối với quân đội này không còn tín nhiệm nữa, còn giết chết hai vị chủ soái. Nhưng tên của đội quân này đã lưu danh sử sách, thế lực kia lại càng không thể khinh thường.

Tại sao? Tại sao chiến lực mạnh như vậy lại có thể để cho nữ nhân trước mặt này lấy được?

Không đợi Hắc y nhân nói chuyện, Thất Nhân dùng ngón trở gõ cằm, lại quay về hai bước: “Trong thành đội thiết nỏ cũng quả là lợi hại. Bất quá nơi này chung quy cũng là chỗ của ta, lúc này có lợi thế, tự nhiên đã bị ‘ám vệ’ Hoàng thất chiếm toàn bộ rồi.”

Vân Lãm đem ‘ám vệ’ đưa cho Cơ Y Duệ chỉ huy đối đầu với đội thiết nỏ kia, làm sao có thể thua được chứ?

Một tia bối rối xẹt qua trong mắt Hắc y nhân. Những thứ này đều đã lên kế hoạch rất tốt rồi, làm sao có thể bị phá hủy như vậy?

Nếu nói quốc gia xuất binh cho hần, quyết định ở chỗ là đánh bất ngờ, tốc chiến tốc thắng. Mà tình huống lúc này, giống như là bọn họ đang đảm nhiệm vai trong một vở kịch sao?

Không nghĩ tới Dực Vương từ Nam Cương xa xôi, còn có thể điều khiển được chuyện ở Kinh thành. Quả nhiên là thái tử điện hạ đã xem thường Dực Vương rồi.

Hắc y nhân không tự chủ được liếc nhìn về phía sau.

Cái nhìn này, không thoát được ánh mắt của Thất Nhân.

Thất Nhân vẫn thờ ơ, đắc ý vãn vãn tóc, khoe miệng hiện lên nụ cười: “Toàn gia của ta có thể nói là có giao hảo với thái tử của Bắc Hãn. Thái tử gia không cùng đi sao, không muốn gặp lại cổ nhân sao?”

Đang nhàm chán đứng ở một bên góc tường nghiên cứu, tiểu Ái Nhân vừa nghe thấy lời này, trước mắt tỏa sáng. Bắc Hãn thái tử gia sao? Hần là “thân thân phụ thân” nha!

Quay đầu, tìm kiếm trong đám hắc y nhân.

Đầu lĩnh Hắc y nhân cau mày: “Chuyện nhỏ như vậy, cần gì phải thái tử điện hạ tự thân xuất mã?” Vừa nói vừa dần dần rút kiếm ra, trong mắt thoáng xuất hiện hận ý.

Lục Phúc ở phía sau bắt đầu nuốt nước miếng, lôi kéo áo của hần: “Nàng nói bên ngoài cũng bị khống chế được rồi, có thật không?”

Hắc y nhân liếc qua một cái: “Điện hạ, bên ngoài như thế nào không quan trọng. Chỉ cần đem nội cung khống chế lại là được rồi, hôm nay người thành chủ nhân, còn sợ những thứ phản tặc kia sao?”

Lục Phúc liên tục không ngừng gật đầu: “Đúng! Đúng! Vậy thì nhanh chóng mang những người này toàn bộ giết hết đi!” Một bộ dạng như cấp trên.

Hắc y nhân lần nữa quét mắt hần một cái, hần có tư cách gì mà ra lệnh ư?

Đang lúc ấy thì, một hắc y nhân giả dạng lão đạo đi vào, mắt cánh tai trái, đang ồ ồ chảy máu, sắc mặt trắng bệch, như nghẹn một hơi: “Đại nhân.”

Lời còn chưa dứt, người nọ hai mắt đột nhiên trở nên dữ dội, gục xuống.

Ở phía sau hần, từ từ lộ ra khuôn mặt ôn hòa của Dực Vương, một thân y phục đen nhuốm máu. Lúc này đang giẫm lên thi thể trước mắt mà bước qua.

Người trong phòng ngạc nhiên. Trọng binh gác bên ngoài, Dực Vương Gia làm sao có thể tiến vào? Chẳng lẽ giết sạch mọi người rồi sao?

Tiểu Ái Nhân khinh thường lầm bầm một câu: “Lão cha đúng là giả bộ ôn hòa.” Quay đầu, tiếp tục hướng vào bên trong đám Hắc y nhân nhìn xem. Hần vừa vận trông thấy phần đầu giống như “Phụ Thân” của

hắn. Mặc dù “Phụ thân” vẫn cúi đầu, bất quá lấy khả năng trí nhớ siêu phàm của hắn, người nọ hẳn là “Phụ thân” của hắn không thể nghi ngờ.

“Hí hí”, tiểu tử lại bắt đầu cười quái dị. Lúc này nên chào hỏi “Phụ thân” như thế nào đây? Đầu óc xấu xa kia bắt đầu xoay chuyển.

Thất Nhân ngẩng đầu nhìn Vân Lãm, nhưng lại không giải thích được. Hắn nên cùng trấn quốc Đại tướng quân ở bên ngoài tiến công mới đúng! Sao lại chỉ có một mình xuất hiện ở nơi này?

Không biết rằng, sau khi Nhạc nhi bẩm báo với Vân Lãm, Vương phi một mình tiến cung, Vân Lãm liền sinh nóng lòng nên chạy tới. Vân Lãm quét mắt về phía Lục Phúc: “Người muốn giết Vương phi của Bồn vương sao?”

Sát khí lạnh lùng lập tức bắn về phía Lục Phúc đang ngồi trên ghế ngọc. Lục Phúc lập tức từ trên ghế nhảy xuống, núp ở đằng sau ghế ngọc, lạnh run. Ánh mắt người này, làm sao so với khối băng còn lạnh hơn, so với lưỡi đao còn lợi hại hơn nữa? Làm như muốn từ trên người của mình mà khoét nhiều lỗ vậy.

Hắc y nhân cảnh giác nhìn về phía Vân Lãm. Bọn họ đương nhiên không dám xem thường người có thể xông phá đội quân trùng trùng điệp điệp bao vây hoàng cung.

Ở nơi này không khí trở nên khẩn trương hết sức, ai cũng đều không chú ý đến bóng dáng nhỏ đang mặc áo tím kia từ từ, lén lén lút lút đi xuyên qua đám hắc y nhân kia.

“Dực Vương gia, người tới vừa lúc. Tiết kiệm thời gian bọn ta phải tìm người.” Đầu lĩnh Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, “Hôm nay nơi này chính là mồ chôn thân của các người.”

Vừa nói, mấy người bên cạnh liền vung đao về phía Vân Lãm.

Thất Nhân ở phía sau phát tay, mấy tinh vệ của Độc Cô gia lập tức tiến lên giúp đỡ.

Thất Nhân tất nhiên là có nhân vật quan trọng cần phải chú ý. Khóe mắt liếc về hướng Hắc y nhân không động đậy kia. Quả nhiên nhìn như những người đó bảo hộ cho Lục Phúc, trên thực tế lại vây kín tạo ra tường thành bảo vệ Hắc y nhân phía sau.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy một tiểu quỷ nào đó đang rón ra rón rén làm chuyện mờ ám phía sau người kia, lập tức khóe mắt nhảy lên vài cái. Bất động thanh sắc xoay chuyển con người. Vị “Cố nhân” kia, nhất định sẽ gặp khó khăn trên tay đứa con trai lớn của nàng rồi!

Vân Lãm vốn trong lòng cảm thấy tức giận, những người này dám nói muốn giết Thất Nhân! Cho nên hắn dốc hết sức lực, làm cho đám Hắc y nhân xông lên căn bản cũng không chiếm được chỗ tốt gì.

Vân Lãm chưởng một chưởng lên ngực của tên đầu lĩnh, miệng người nọ phun ra máu tươi, lão đảo lui về phía sau.

Thất Nhân dư quang liếc về phía vị “Cố nhân” trốn trong đám hắc y nhân kia, thấy hắn ngậm một ra dấu tay, tất cả Hắc y nhân đều chuyển động.

Sát chiêu! Hết thấy hướng về phía Vân Lãm!

Thất Nhân ở phía sau phát tay, tinh vệ cũng chuyển động. Mọi người đối chiến với Hắc y nhân.

Cuối cùng là do sát khí của Vân Lãm giúp cho khí thế của Tinh Vệ, vốn bọn họ rơi vào hoàn cảnh xấu lúc này khí thế đã được dâng cao, lại có thể cùng Hắc y nhân đánh chằng phân biệt được trên dưới.

Hai chân Lục Phúc run run, tránh né đao kiếm, ôm đầu liền hướng về phía cửa chạy đi. Đáng sợ a! Đao kiếm không có mắt! Vạn nhất làm hắn bị thương thì làm sao bây giờ? Hay là thừa dịp không ai chú ý chuồn đi vậy!

Đột nhiên, phía sau một cái tay duỗi lên, một phát bắt được cổ áo của hắn: “Người muốn đi đâu? Phúc Vương điện hạ!” Thanh âm vô cùng lạnh lẽo.

Lục Phúc ngẩng đầu nhìn lên, ba hồn thì hai hồn cũng đã bay mất: “Thật xin lỗi. Thật xin lỗi. Nhưng nơi này quá kinh khủng!” Đang nói, liền bị Vân Lãm bay đến đánh gãy đuôi.

Lục Phúc kêu lớn một tiếng, trừng mắt quan sát, liền vùng vẫy muốn chạy ra ngoài trốn.

Hắc y nhân bắt được hắc hệt lớn một tiếng: “Đồ vô dụng!” Vừa nói, liền đem Lục Phúc ném về phía trước. “Phanh” một tiếng, đầu của Lục Phúc nặng nề mà đụng vào góc trên ghế ngọc, cái trán một mảnh đỏ sẫm, ngã trên mặt đất.

Thất Nhân bình tĩnh nhìn về phía hắc y nhân kia: “Phúc Vương vô dụng, không phải là thái tử gia nhìn trúng hắc sao? Nếu không phải vô dụng, thái tử gia còn có thể khống chế một cách đơn giản vậy sao?”

Hắc y nhân rút cục giơ tháo lỏng trên đỉnh đầu, nắm cái mũ kéo xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn về Thất Nhân: “Nàng quả nhiên rất hiểu ta!”

Người này, chính là “Cố nhân” Bắc Đường Tẫn.

Thất Nhân cười một tiếng: “Bất quá thật đáng tiếc, việc này Thái tử gia đã bàn tính vô ích rồi!”

Trong mắt Bắc Đường Tẫn hiện lên ánh sáng nhạt: “Vô ích hay không không phải là do nàng nói. Hiện tại so sánh với tốc độ này. Nhìn xem rốt cuộc là bên ngoài người mau, hay là Bồn vương mau!” Dừng lại một chút, trong mắt phát ra ánh sáng thú tính, “Hôm nay quyền hành đều do bồn vương tiếp nhận, nàng, Bồn vương cũng muốn bắt!”

Vừa nói, hắc bay vọt lên, hướng đến gần Thất Nhân đánh tới.

Vân Lãm mắt thấy thế, trong tay lại càng không chút lưu tình, chỉ nghe cả điện hét thảm bi thương.

Thất Nhân nhưng lại khoan thai nhàn rãi, một bộ dáng như đang xem kịch vui, nhìn thẳng Bắc Đường Tẫn.

Đột nhiên trong lòng Bắc Đường Tẫn có dự cảm xấu. Quả nhiên, vừa nhảy thân lên, đã bị lực hút ở dưới kéo xuống.

Lập tức dùng chân khí, mới không té xuống từ giữa không trung, nhưng hắc cũng bị kéo quỵ nửa người trên mặt đất.

Bắc Đường Tẫn cau mày, nhìn về phía sau. Lại kinh ngạc mà phát hiện phía sau vạt áo của mình thất chung với bức màn che bên cạnh bằng dây thừng tạo thành một nút chết. Khó trách lên tới một nửa, đã bị lực kéo xuống. Thì ra là như vậy! Nhưng là, nhưng là, rốt cuộc là người nào nhảm chán như vậy, làm nên chuyện như vậy? (Funny: ta biết =))

Đang lúc này, một tiếng cười trẻ con xuyên tới đây: “Bình thân! Phụ thân, không cần hành lễ này! Tiểu Nhân ta thật xấu hổ nga!” Vừa nói, tiểu tử trưng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, một bộ dáng thật không có ý tốt.

Bắc Đường Tẫn ngẩng đầu, bước lên phía trên, đối diện tiểu quỷ kia, nhưng lại nghiêng răng nghiêng lợi, cho dù trong mộng hay ngoài mộng cũng hận không thể chém tên tiểu tử này.

Cả người Thất Nhân cảm thấy lạnh lẽo. Xấu hổ? Trong từ điển của tên tiểu tử này có từ đó sao?

Đỉnh đầu Vân Lãm liền nổi giận. Phụ thân? Tiểu tử này dám gọi Bắc Đường là phụ thân?

Bắc Đường Tẫn con người sắc bén đến cực hạn, “Vèo vèo” một tiếng, xé vạt áo phía sau mình. Vọt người, liền nhắm về Tiểu Ái Nhân ở phía trước nhào tới.

Tiểu tử xoay người đạp hai chân lên: “Cứu mạng a!” Ai ai, không cần đùa như vậy nha!

Bên cạnh Thất Nhân cùng Vân Lãm lo lắng lập tức vọt lên, chặn lại hai cánh tay công kích của Bắc Đường.

Bắc Đường Tẫn đạp lên không trung lui về phía sau. Hắc dĩ nhiên biết, một người như hắc không thể nào là đối thủ của hai người trước mắt. Đảo mắt, muốn kêu mấy người đến hỗ trợ, nhưng lại đột nhiên phát hiện đội nhân mã mình mang đến đây đều bị Vân Lãm làm cho bị thương nghiêm trọng, lúc này vẫn như cũ đang cố gắng chống chọi với tinh vệ Độc Cô gia.

Vân Lãm xoay người, liền ngăn chặn đường lui của Bắc Đường.

Ba người đấu cùng nhau, mất cả ngày ở trong cung mà vẫn chưa kết thúc.

Thất Nhân, phối hợp với Vân Lãm, dĩ nhiên sức lực của Bắc Đường không đủ. Vừa tiếp được mấy chưởng, đã tổn thương nội tạng.

Vân Lãm lại một chưởng không quên dùng lực đánh ra, Bắc Đường lão đảo hộc máu lui về phía sau.

“Tê” một tiếng, lại là âm thanh của đao đâm vào da thịt.

Đau đớn xuyên qua não, chạy thẳng lên đầu dây thần kinh.

Bắc Đường cúi đầu vừa nhìn, thấy có một mũi đao xuyên qua bắp chân của mình.

Đảo mắt, nhất định là tên tiểu quỷ mà mình thống hận nhất kia. Đột nhiên nhớ lại ngày đó Long Hành Phong trong hoàng cung Nam Vũ, chính là bị phá hủy trong tay tiểu tử này. Không lẽ hắn cũng gặp phải tình cảnh giống vậy sao?

Tiểu Ái Nhân lại là vẻ mặt kinh ngạc. Lúc này chuyện thật sự không liên quan đến hắn a. Hắn chẳng qua là nhặt cây đao đứng lên vui đùa một chút mà thôi, bất chước người khác giờ đao lên, thì cái “Phụ thân” này liền nhắm về phía hắn lao đến.

Đây gọi là vừa khéo sao?

Vân Lãm cũng không bỏ qua khe hở này, bay vọt lên, liền điểm đại huyệt của Bắc Đường.

Bắc Đường muốn ngăn cản, nhưng lại không thể ra sức nữa.

Một trận chiến trong cung, sau khi Trần Quốc đại tướng quân mang theo đại quân đến đã hoàn toàn kết thúc.

Bắc Đường Tần bị Vân Lãm phế bỏ võ công, sau đó cùng bọn người liên can bị áp giải đến đại lao. Chỉ chờ cùng Bắc Hãn thương lượng.

Sau khi Lục Phúc đập đầu mạnh vào góc của ghế ngọc, đầu bị thương nặng, không kịp cứu chữa, đã đi đời nhà ma.

Trên đại điện có rất nhiều đại thần bị liên lụy và gặp tai ương vì nhân mã đánh nhau, cũng có rất nhiều người bị hôn mê, đều được khiêng xuống để cứu trị.

Trong điện một mảnh hỗn độn.

Độc Cô Hồng dẫn Tiểu hoàng đế ra, đi tới trước chân Vân Lãm, duỗi tay đưa Long Ẩn lên: “Nhi tử của ta thật không đủ khả năng làm đế vương, tương lai Thiên đế hoàng triều, thiếp thân cung thỉnh Tường Vương lên ngôi vị, chủ trì triều chính!”

Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được ủng hộ của các đại thần.

Trải qua một trận biến cố như vậy, các vị đại thần cũng không có gan nảy sinh tâm tư khác. Ai cũng có thể nhìn ra được năng lực cùng thể lực của Tường Vương phân bố như thế nào. Huống chi Độc Cô Thái hậu đã tỏ vẻ muốn tiểu hoàng đế thoái vị.

Chim khôn biết chọn cây mà đậu. Hiển nhiên bọn họ có thể thấy rõ tình thế.

Mà mấy người trấn quốc Đại tướng quân cùng Tả Tướng, bản thân cũng hi vọng Tường Vương Gia trở lại chủ trì triều chính, cảnh tượng lúc này, lại càng làm cho bọn họ mừng rỡ.

Cho nên, đại điện mới vừa trải qua trận tủy huyết, lúc này triều thần quỳ trên đại điện, dập đầu lạy: “Hi vọng Vương gia vì dân chúng Thiên đế mà suy nghĩ, lên ngôi hoàng đế!”

“Mong Vương gia lên ngôi hoàng đế!”

Tiểu Ái Nhân từ sau lưng Thất Nhân lò đầu ra: “Ô? Cha con muốn trở thành hoàng đế, con đây không phải là hoàng tử sao?”

Vân Lãm đi ngang một bước, hắn còn nhớ tiểu tử này mới vừa rồi gọi Bắc Đường là phụ thân đấy!

Cái nhìn hoàn toàn uy hiếp chuyển đạt lại cho tiểu tử. Tiểu tử lui lui lui, rúc vào sau cây cột, hoàn toàn ngăn cách ánh mắt khiếp sợ của cha. Trong lòng vẫn đang buồn bực, hắn khi nào đã đắc tội với lão cha đây.

Thất Nhân nhìn Vân Lãm cười, thời khắc này, cuối cùng đã tới đây!

Vân Lãm nhận lấy Long Ẩn, thắm thiết nhìn về phía Thất Nhân, hướng về phía nàng vươn tay ra.

Thất Nhân sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền hiểu rõ ra. Nụ cười càng ngày càng nồng hậu, cầm lấy bàn tay vươn ra của Vân Lãm. Hắn là Long, nàng chính là Phượng. Hắn là Đế, nàng chính là Hậu. Tâm tư của người nam nhân này cho tới bây giờ đơn giản luôn là cố chấp như vậy, hắn muốn nàng cùng hắn ngồi lên ngôi vị kia.

Vân Lãm dìu Thất Nhân từng bước từng bước lên bậc thang bằng vàng kia, cho đến khi cao cao tại thượng đứng trên —— đứng ở trước ghế rồng.

Phía dưới một mảnh ngọc nhiên. Từ xưa tới nay, cho tới bây giờ bậc thang cát lợi này chỉ ỉnh thiên tử bước lên. Mặc dù không có quy định xác thực, nhưng cũng đã là ước định quy cũ.

Coi như là Độc Cô Thái hậu buông rèm chấp chính, cũng vẫn là từ phía sau mà đi ra. Lúc này, làm sao vị Hoàng đế của bọn họ có thể chấp nhận cùng một nữ nhân bước lên trên cùng người?

Nhưng, cũng chỉ có thể nghĩ hoặc, không ai dám lên tiếng dị nghị.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Tiếng vọng giống như tiếng trống hô to ở trên đại diện.

Phủ Phúc Vương, đèn lồng treo cao.

Hách Liên Tâm Nhụy ngồi ở trên xa lẫm, hai cánh tay đã bị phế bỏ đang khẽ run.

Nàng kìm nén kích động ở trong lòng. Chỉ cần qua hôm nay, Phúc của nàng sẽ chiếm được ngôi vị kia, nàng sẽ gặp trở thành nữ nhân tôn quý nhất hoàng triều. Đây là việc mà mọi nữ nhân ở thời đại này đều mơ ước, lúc này rốt cục cũng thực hiện được.

Nhưng mà, Phúc Nhi, làm sao tới giờ còn chưa trở lại?

Ngẩng đầu, nhìn ánh trăng khuyết trên bầu trời một chút, làm sao đã một ngày rồi mà trong cung vẫn không có phản ứng gì? Có “Người nọ” tương trợ, hắn không xảy ra chuyện gì không may mới đúng.

Lo lắng thăm dò nhìn ra bên ngoài.

Lại hoảng sợ trông thấy bóng dáng áo tơ trắng.

“Nhị nương, thất vọng khi thấy ta sao?” Vào cửa, chính là Thất Nhân.

Phía sau, Tiểu Ái Nhân túm thật chặt y phục của Thất Nhân lẩn trốn bĩu môi. Hắn đang bị cha nhà mình “Đuổi giết” đây! Không phải là kêu một tiếng “Phụ thân” với người khác thôi sao! Cha của hắn thật đúng là không thú vị gì cả, đến cuối cùng không phải là mình giúp đỡ cho lão cha mới bắt được người kia sao chứ? Mặc dù cái gọi là “Hỗ trợ” đó cũng không phải là ý định ban đầu của hắn. Nhưng bất kể thế nào, trong mục công trạng, cũng là có một phần công trạng của mình đi! Cha của hắn lại trở mặt, vì điểm nhỏ này lại đánh mình một trận, thật là không có nghĩa khí!

“Làm sao ngươi lại ở chỗ này?” Hách Liên Tâm Nhụy vẻ mặt hoảng sợ, “Ngươi cút cho ta! Cút! Phúc nhi có thể làm chủ Thiên Diễm, đến lúc đó, ngươi sẽ đẹp mặt!”

Thất Nhân tìm một băng đá, tự ý ngồi xuống: “Làm chủ Thiên diễm?” Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, “Nhị nương, đã nửa đêm, mộng tưởng hào huyền của ngươi cũng không đúng lúc rồi?”

149. Chương 149: Thì Ra Là Một Nhà

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hách Liên Tâm Nhụy vạn phần cảnh giác: “Ngươi có ý gì?”

Thất Nhân thở dài: “Không có ý gì. Ta chỉ là tới nói một tiếng với Nhị nương, Lục ca hần đã đi rồi.”

“Đi?” Hách Liên Tâm Nhụy ồ ồ thở dốc dồn dập, “Đi đâu?” Trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

“Đi theo cha hần, cũng đi theo tiên đế.” Thất Nhân chống cằm, nhìn lên ánh trăng khuyết trên trời. Đại khái này là nhân quả báo ứng đi. Hách Liên Tâm Nhụy vốn không coi là người tốt lành gì. Cũng bởi vì dã tâm của chính mình mà khiến cho hai đứa con phải mất mạng trong trận hỗn loạn này. Mặc dù trong chuyện này cũng có sự thúc đẩy của nàng, nhưng cuối cùng cái chết của hai người kia đều không nằm trong kế hoạch của nàng. Đại khái không thể so với đả kích người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Nhất là giống như Hách Liên Tâm Nhụy kí thác tất cả hi vọng lên người Lục Phúc, hơn nữa còn là kỳ vọng cực cao.

“Không. Không thể nào.” Hách Liên Tâm Nhụy hai mắt phút chốc phóng to hơn, vẻ mặt thất vọng. Sau đó như người điên gầm lên, “Người gạt ta! Phúc Nhi phúc trạch vững chắc như vậy, lúc này hần là đã lên ngôi hoàng đế rồi mới đúng!”

“Nhị nương người thật đúng là lừa mình dối người. Nói cho người biết, hôm nay hoàng cung đã thay đổi chủ vị. Chẳng qua lúc này chính là do tướng công của ta sẽ lên ngôi vị.” Thất Nhân khoan thai nói.

“Làm sao. Có.” Trong lòng của Hách Liên Tâm Nhụy chìm xuống một hơi thở cũng lập tức không còn, cả người giống như mềm nhũn không còn một chút sức lực nào, dựa lưng vào ghế tựa. Trong mắt mờ mịt, không có tiêu cự. Trong miệng lẩm bẩm.

“Đội Phủ Nhân Tông đến đây bắt người Vương Phủ đi.” Thất Nhân thu lại cánh tay chống dưới cằm, “Nhị nương người chuẩn bị sẵn sàng đi.” Nàng cũng không phải tới đây để chế giễu, chẳng qua là có chút thương xót với nữ nhân trước mắt này. Nửa đời trước bị quấn vào vòng xoay tình ái không tự mình thoát ra được, sau lại trôi dạt trên mũi đao quyền thế. Chung quy, sinh trưởng ở hoàng gia chính là hại người.

“Đồ nhi yêu quý, sự phụ rất cuộc tìm được người!” Đang lúc này, thành linh nghe được giọng nói trên đầu tường truyền tới. Sau đó mờ tỏ y như gió bay vút xuống, vọt tới bên cạnh Thất Nhân. Ôm lấy cổ tiểu quỷ mập mạp ra sức gặm.

Thất Nhân ngẩng đầu nhìn lên, chính là hai cái đầu một màu xám một màu tím. Đột nhiên khoe miệng co giật, lão già này treo tường đã thành thói quen rồi hay sao? Tại sao lại không đi cửa chính?

“Đủ rồi! Sự phụ!” Cổ tiểu quỷ trở mình, chán ghét cầm lấy tay áo của lão già kia lau nước miếng trên mặt.

“Nha! Thất nha đầu người cũng ở đây à!” Từ lão đầu đảo mắt, đối diện với ánh mắt buồn cười của Thất Nhân, lập tức trưng lên khuôn mặt tươi cười, “Thật là đúng dịp! Bọn ta cùng Tiểu Nhân cũng vừa tới đây!” Ý là muốn tránh trách nhiệm làm mất hài tử.

Thất Nhân tức giận: “Từ sự phụ, người chẳng lẽ là đang nằm mơ sao?”

Ừ...c? Từ lão đầu về mặt mờ mịt, không rõ ý một câu này của Thất Nhân .

Tiểu Nhân lôi kéo y phục của Từ lão đầu, nghiêm túc nói: “Sự phụ, ta vẫn ở cùng một chỗ với nương cùng phụ thân. Chẳng lẽ người đang ở trong mộng đi cùng với Tiểu Nhân sao ?” Nhân tiện đem mọi chuyện nói rõ ràng ra, rõ ràng là muốn nhìn thấy sự phụ nhà mình bị chê cười.

Thất Nhân “phì” một tiếng.

Nhất thời sắc mặt Từ lão đầu trắng hồng đan xen, trừng tên tiểu tử. Nếu không phải tiểu tử này chạy loạn, thường xuyên chơi mất tích với lão, vậy thì khi nào gặp đôi phu thê này lão lại cảm thấy như chuột gặp mèo chứ? Lần này lại đi mấy tháng. Hai hần cùng Tro lão đầu hai lão già lợm khộm mỗi ngày phải bôn ba đi tìm tên tiểu tử này.

Hiện tại ngược lại, thấy mẫu thân lại quên mất sự phụ! May mà lão vẫn còn yêu thương tên tiểu tử này đây! Thật là một tên tiểu tử thú vị không có lương tâm.

Thở phì phò quay đầu lại, đối diện với ánh mắt quái dị của Tro lão đầu, xem ra về mặt ngàn năm bất động lúc này đã xuất hiện khe hở rồi.

“Tro lão đầu, người làm gì thế? Nhìn thấy quỷ rồi?” Lão cảm thấy khó hiểu mở miệng.

Trên trán Tro lão đầu giật giật: “So với gặp quỷ càng không muốn thấy người này.”

So với quỷ càng không muốn thấy? Đang lúc Tử lão đầu buồn bực hết sức, thỉnh linh nghe bên cạnh một giọng khàn run rẩy : “Nhị ca?” Mang theo kinh ngạc, mang theo sợ hãi, còn có bất khả tư nghị.

Tử lão đầu khước mắt nhảy lên mấy cái, quay đầu, liền nhanh chóng hướng về đầu tường đi tới. Cước bộ càng lúc càng nhanh. Hắn rốt cục hiểu ý của Tro lão tử. So với quỷ càng thêm không muốn gặp chính là cố nhân kia.

Thất Nhân ngạc nhiên nhìn về Hách Liên Tâm Nhụy. Mới vừa rồi là nàng hướng về phía Tử lão đầu quát lên một tiếng “Nhị ca” sao?

Bí mật gì đây? Người này thật là người của hoàng gia sao? Nhưng mà, hắn chạy cái gì?

Tử lão đầu vừa muốn nhảy lên đầu tường, đột nhiên một đạo chớp mạnh mẽ từ bên cạnh đánh tới, liền nhắm ngay hắn giải đến giữa sân.

“Người thiếu ta một lời giải thích.” Giọng nói lạnh như băng từ ngoài cửa truyền vào.

Thất Nhân quay đầu lại, Vân Lãm chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở cửa viện.

Tiểu Ái Nhân vội vàng chui ra phía sau Thất Nhân. Cha của hắn, ánh mắt kia hoàn toàn là muốn nuốt người nha.

Tử lão đầu liên tục cười khở, tiểu tử chết tiết này, xuất hiện thật đúng là không phải lúc mà!

Vân Lãm bước chân thong thả đi vào, đi tới bên cạnh Thất Nhân.

“Sao?” Thất Nhân đôi mắt nhìn về phía hắn so với ngày thường càng thâm trầm hơn.

Vân Lãm nhìn chằm chằm vào Tử lão đầu một chút, chỉ nói một câu: “Phụ vương ta, đứng hàng thứ hai.”

Ừ..c? Con người của Thất Nhân trong nháy mắt trừng lớn. Đứng hàng thứ thứ hai? Nhị ca? Nói cách khác, Tử lão đầu.

Tử lão đầu hướng về phía Tro lão đầu nháy mắt vô cùng mãnh liệt. Làm sao bây giờ?

Tro lão đầu nhìn trời, chính là không liên quan gì đến lão nha.

“Nhị ca! Người hóa thành tro, ta cũng nhận ra được.” Hách Liên Tâm Nhụy khẳng định lại nói một câu, “Người còn sống!”

Tử lão đầu thở dài, vung bào xoay người lại: “Đúng, ta có thể vẫn như xưa, làm cho Bát muội thất vọng sao?” Thiếu sự không đứng đắn của ngày thường, lại có mấy phần uy nghiêm. Oan nghiệt nga! Lúc sinh thời lại nhìn thấy những người này. Vẫn muốn quên mất chuyện cũ vậy mà vẫn xuất hiện trong đầu.

Năm đó, ở bên trong hãm hại hắn, vị Bát muội ruột thịt này cũng giúp không ít sức lực đâu.

Bạn chí cốt Cố Ninh vương giúp hắn lấy độc trị độc, khiến cho hắn còn sống, hơn nữa còn thường xuyên dốc sức. Nhưng thê tử của hắn không có vận may như vậy, năm đó cũng chỉ có thể cứu hơi thở cuối cùng của nàng, sau lần đó đều phải cầu thầy chữa bệnh, nhưng cũng không cứu được. Ngược lại, bản thân hắn lại nghiên cứu ra một thân y thuật.

Hắn tất nhiên bỏ lại hoàng cung lạnh lẽo kia, một lòng chỉ muốn tránh người cứ như vậy mà tiếp tục sinh sống.

Đối với tiểu nhi tử nhà mình, hắn cũng không muốn Vân Lãm cuốn vào chốn phân tranh trong hoàng cung. Năm đó yêu cầu Cố Ninh vương chế ra Vong Ưu tán. Chẳng qua là, hắn không nghĩ tới, tiểu nhi cố chấp như vậy, lòng báo thù không chút nào thuyên giảm.

Mà càng làm hắn không nghĩ tới, mình lại có thể cùng nhi tử ở trong sơn cốc mà gặp nhau, thậm chí giờ phút này còn gặp lại cố nhân.

“Ha ha, nhị ca, người thật là lừa gạt hết thế nhân!” Hách Liên Tâm Nhụy điên cuồng cười lên, “Thì ra là người vẫn núp trong bóng tối, nhìn chúng ta bị chê cười. Hết thấy chuyện này, đều là do người thiết kế sao.

Uổng thế nhân đều gọi người Tường Vương chính trực tài đức sáng suốt, vậy mà cũng như tiểu nhân mà thôi!” Thái độ điên cuồng kia, giống như một người điên.

Người mình hại năm đó sống lại, mà tất những kì vọng của mình đều trở thành ảo tưởng, con người đến mức này, gặp phải tình cảnh này, cũng sẽ điên cuồng thôi.

Tử lão đầu cau mày, căn bản không rõ nàng đang nói cái gì: “Ta không có làm gì cả, cũng không có tính kế với người nào. Hết thấy cũng là do người gieo gió gặt bão.” Nhìn một chút Bát Công Chúa xinh đẹp diễm lệ, lúc này có thể nhận biết hay không, chỉ bộ dạng quỷ không ra quỷ, lập tức có thể biết được cuộc sống của nàng bi thảm đến dường nào.

“Là các người! Chính là các người! Là các người giết đại ca, giết Nhiều Nhi, giết Phúc Nhi!” Hách Liên Tâm Nhụy cười càng ngày càng càn rỡ, như có như không, “Ta sẽ đến địa ngục trước, chờ các người! Chờ các người! Ha ha!”

Mấy người không kịp phản ứng, Hách Liên Tâm Nhụy đầu nghiêng một cái, khóe miệng tràn ra máu tươi, trừng mắt, vẻ mặt cuồng vọng, thế nhưng do bị đả kích liên tục, cứ như vậy tự vận.

Thất Nhân cùng Vân Lãm liếc mắt nhìn nhau, nữ nhân này, kết cục như vậy, hẳn là tốt nhất.

Tử lão đầu tiến lên mấy bước, khép lại ánh mắt của nàng, thở dài: “Bát muội, người cũng bị hoàng gia hại sao.”

Vẫn còn nhớ được, năm đó trong ngự hoa viên, mùa xuân đã trở lại cả vùng đất, đầy vườn toàn sắc xuân, cô gái kia ngẩng đầu cười một tiếng, xinh đẹp biết bao nhiêu. Hắn cùng với Hách Liên ở vườn hoa bên cạnh đánh cờ. Bước chân nhỏ của thiếu nữ chạy tới, đưa ổi người bọn hắn một vòng hoa xấp.

Hắn còn chê cười tại sao vòng hoa của đại ca lại so với hắn lớn hơn một vòng.

Khi đó hắn không chú ý đến ánh mắt tràn đầy nhu tình của thiếu nữ cùng với Hách Liên.

Thời điểm Phủ Nhân Tông đến bắt người, trong phủ Phúc Vương trống không, trên xe lăn là một thi thể Hồng Y đã lạnh băng. Vốn chính là màu đỏ tươi, nhưng lúc này ở dưới ánh trăng, lại trở nên tái nhợt vô lực.

Trong vương phủ, Hải Đường đang chiếu cố đôi long phượng song thai lại bị Vân Lãm gọi vào trong sảnh đường.

Bởi vì không cử hành đại lễ lên ngôi, cho nên Vân Lãm vẫn như trước ở trong Vương Phủ.

“Chuyện gì a?” Hải Đường lấy khuỷu tay đẩy Thất Nhân, đối với một bầu không khí ngưng trọng trong phòng làm cho người ta đầu óc mơ hồ, hai lão đầu rõ ràng cũng xuất hiện. Quỷ dị nhất chính là bộ dạng huynh của nàng như ác quỷ muốn nuốt sống Tử lão đầu.

Thất Nhân kì lạ liếc nhìn nàng một cái: “Hải Đường, muội nhớ được bộ dạng của phụ thân muội chứ?”

Hải Đường hoàn toàn lắc đầu, tại sao lại lôi ra mối quan hệ giữa nàng cùng với người cha đã chết chứ? Vẫn đáp: “Không nhớ rõ. Ta mới ra đời không bao lâu, phụ thân liền chết.”

Thất Nhân bưng tỉnh đại ngộ, cho nên Hải Đường chưa từng thấy người xuất hiện cũng là bình thường. Chẳng qua là, Vân Lãm lại là chuyện gì xảy ra? Chép miệng: “Lão gia, làm sao chàng cũng không nhận ra?” Không có nghĩa Hách Liên Tâm Nhụy cũng có thể nhận ra, ngay cả nhi tử cũng không biết.

Vân Lãm không hề chớp mắt nhìn thẳng Tử lão đầu: “Tất cả mọi chuyện ta đều nhớ rất rõ ràng, nhưng mà không biết từ lúc nào, khuôn mặt của Phụ Vương Phụ mẫu trở nên mơ hồ.”

Tử lão đầu trừng Tro lão đầu: “Cũng là người, cho hắn uống Vong ưu quá ít, kết quả lại chỉ quên mất khuôn mặt của ta cùng mẫu thân hắn.” Tử lão đầu khôi phục lại bộ mặt dày như thường ngày.

Tro lão đầu ngay sau đó cắt ngang một cái: “Liều thuốc kia là do người chế mà.”

Tử lão đầu ngượng ngùng sờ sờ đầu: “Khi đó, ta vừa mới trúng độc nha, chế thuốc sai cũng bình thường mà.”

Cuộc nói chuyện này làm áy người Thất Nhân cảm thấy khó hiểu.

“Lão gia tử, người có phải nên đem lời nói rõ ràng toàn bộ hay không?” Thất Nhân liếc về phía ánh mắt đang tích tụ Vu Sơn, sắp bộc phát lên của Vân Lãm, liền nhắc nhở.

Tử lão đầu đứng lên với khuôn mặt tươi cười: “Lãm Nhi, Hải Đường, chuyện chính là như vậy. Ta chính là phụ vương của các con, ta còn sống.” Đến đây đi, đến đây đi, không nên quá kích động. Hắn sẽ ượn bả vai của mình để cho nhi tử băng sơn vạn năm của mình khóc một chút.

Nhưng chờ đợi không phải là tiếng khóc rống của nhi tử, mà là một tiếng “Phanh” vang thật lớn.

Tử lão đầu cả người giật mình, liền giơ chân hướng về phía sau Tro lão đầu. Sau một hồi mới dám nhô đầu ra.

Lại thấy cái bàn gỗ lim thượng hạng bên cạnh Vân Lãm đã chia năm xe bảy.

Thất Nhân than thở. Nghĩ đến cũng đúng, luôn luôn cho rằng phụ thân của mình đã không còn ở trên trần thế nữa, hơn nữa mục tiêu chính là là báo thù cho phụ thân, kết quả là, kết quả là người phụ thân đã sớm chôn ở dưới đất lúc này lại xuất hiện trước mặt, làm sao bảo hắn có thể tiếp thu sự thật này được đây.

Nhìn lại Hải Đường, miệng há ra đến nỗi con ruồi cũng có thể bay lọt vào. Xem chừng cũng bị tin tức này làm cho kinh hãi.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Vân Lãm nghiêng răng nghiêng lợi.

Cả người Tử lão đầu run rẩy, hắn là một người cởi mở như vậy, làm sao lại sinh ra một tiểu tử không thú vị như vậy đây? Lăn nữa giường mắt dò xét ánh mắt như ác quỷ nhập vào của Vân Lãm, lập tức đi lên phía trước, đem chuyện năm đó đầu đuôi kể một lần.

Năm đó một khi kim thiên thoát xác (*lặng lẽ trốn mất), tránh khỏi tai mắt của mọi người, thậm chí là giấu diếm con trai con gái của mình, hắn mang theo thê tử đang hấp hối trốn tránh khỏi hoàng gia đầy cạm bẫy này.

Sau lại, Cố Ninh vương bởi vì đại tang thê tử đau khổ rời khỏi quê hương, đúng lúc này lại đụng phải Tử lão đầu.

Sau đó, Tường Vương Phi rốt cục chịu đựng không được đau khổ, liền chết đi. Hai người thương tâm liền tìm một sơn cốc hoang vắng, ở đó, từ đó cùng cỏ cây làm bạn, không hề để ý đến chuyện trần tục một lần nữa.

Cho đến hôm đó, Thất Nhân cùng Vân Lãm từ trên sườn núi rơi xuống đi. Những ngày đó mới kết thúc.

“Cho nên, lão gia tử ngài là Tường Vương năm đó, là phụ thân của Vân Lãm. Mà Tro sư phụ, chính là Cố Ninh vương năm đó, phụ thân của Cố Thanh Ảnh!” Thất Nhân buồn cười đánh giá một đôi dử hơi này, kết quả là, lại là người trong nhà!

Chẳng qua là, bọn họ sinh ra nhi tử tính tình hoàn toàn trái ngược. Nàng thà rằng tin Cố Thanh Ảnh là nhi tử Tử lão đầu, mà nam nhân nhà mình cùng với lão đầu mặt như xác chết kia có quen hệ cha con hơn.

Tử lão đầu vừa gật đầu, vừa len lén đánh giá thần sắc của Vân Lãm: “Ta cho là Lãm Nhi cùng Hải Đường nên ở lại Nam Cương để có thể trải qua một cuộc sống yên bình, không nghĩ tới, năm đó Vong Ưu tán không tẩy được trí nhớ của Lãm Nhi, cho nên mới có tình huống như hiện giờ.”

“Nhưng mà, các người tại sao lại làm như không quen biết với chúng ta đây?” Thất Nhân liếc mắt nhìn Vân Lãm từ từ bình tĩnh trở lại.

Tử lão đầu có chút ủy khuất: “Là do không phải thời cơ tốt. Thật ra thì ba năm trước đây, sự kiện lần đó trong cung của Vân Lãm, ta cùng Tro lão đầu đều âm thầm len vào trong cung. Vốn định lấy thân phận của chúng ta giúp đỡ bọn họ một tay, không nghĩ tới Thất nha đầu một mình có thể hóa giải được cảnh nguy cơ này.”

Hải Đường đi tới hai bước, khoe miệng mỉm cười: “Thì ra là cha ta chính là cái lão già không chết này.”

Tử lão đầu trợn mắt, nha đầu chết tiệt kia! Người có thể nói lão cha của mình không chết được sao? Thật sự là bị tên tiểu Vân Lãm kia làm hư rồi!

“Ta còn đang xem tính tình của tiểu Nhân giống ai đây! Nguyên lai là giống người!” Hải Đường lại nói.

Tử lão đầu đang muốn kêu gào, giống hần thì như thế nào? So với giống tên Vân Lãm mặt chết kia thì tốt hơn không phải sao!

Đột nhiên chỉ thấy khóe mắt Hải Đường nổi lên nước mắt trong suốt: “Phụ thân, ngài còn sống, thật tốt !”

Không có lời nói kích động nào khác, cũng không còn trách cứ, chỉ một câu, liền nói hết sự cảm tạ với ông trời.

Tử lão đầu thoáng cái cũng nghẹn ngào, lỗ mũi cũng hít vào mấy cái, ôm tay áo của Tro lão đầu, liền lau .

Tro lão đầu hung hăng rút tay áo về, lườm hần một cái. Lão tiểu tử kia, càng già càng không đứng đắn.

Tử lão đầu trừng hần: “Đến lúc đó nhi tử nhà ngươi hướng đến người khóc bù lu bù loa , đừng có mơ tưởng đến lấy ống tay áo của ta.”

Tro lão đầu hừ một tiếng: “Ta không cần.”

Thất Nhân nở nụ cười: “Hoan nghênh trở về, phụ thân!” Mặc dù vòng vo luẩn quẩn, nhưng cũng coi như là tất cả đều vui vẻ.

“Ngoan ! Ngoan!” Tử lão đầu híp mắt, lần nữa dò xét Vân Lãm. Tiểu tử này, đại khái trong lòng vẫn còn đang oán hận hần. Bất đắc dĩ thở dài.

Một hơi thở còn chưa hết, Vân Lãm thế nhưng mở miệng: “Trở lại là tốt rồi.” Rõ ràng giọng điệu nhàn nhạt.

Lòng của Tử lão đầu giống như bị chặn lại.

Thất Nhân mỉm cười nhìn về Vân Lãm bên cạnh. Tính cách này của Vân Lãm, bảo hần nói lời tràn đầy tình cảm là không thể nào. Nhưng cứ một câu như vậy, đủ nói lên hần mừng rỡ thế nào.

Tử lão đầu dĩ nhiên cảm nhận được, hai mắt lại bắt đầu đăm lẹ .

Vân Lãm liền nhớ tới cái gì: “Đế vị kia, chính là của người. Đại diện lên ngôi, liền đổi thành người vậy.”

Tử lão đầu sau khi nghe xong, nức nở ngừng lại, liền nhảy dựng cách xa mấy trượng. Đầu lắc như trống bỏi nói: “Đừng! Người đừng hành hạ lão già khom như ta chứ! Huống chi, ta còn muốn tiêu đạo tự tại mà trải qua cuộc đời còn lại!” Bộ dạng giống như tránh xa loại bò cạp độc vậy.

Đang lúc này, một giọng cười hài tử truyền tới đây—— chính là Tiểu Ái Nhân đang ngồi xổm bên cạnh chân Thất Nhân nghe.

Mọi người nhướn mi, tiểu hài tử này, lại đột nhiên phát điên cái gì?

Chỉ thấy tiểu tử đứng dậy, chấp tay đi tới bên cạnh Vân Lãm, đưa tay đã muốn với lên bả vai của Vân Lãm, nhưng bởi vì chiều cao, cuối cùng chỉ đành phải buông tha, một cái tay vung lên trên đầu của Vân Lãm, một bộ dạng như Tiểu đại nhân: “Cha, hiện tại tiểu gia ta ngang hàng với người. Người cũng không thể tùy tiện đánh ta nha.”

Thất Nhân dùng một tay hướng đến đầu của tên tiểu tử: “Con đang đánh cái chủ ý gì đây?”

Tiểu tử nghiêm túc nói: “Cha là nhi tử của sư phụ, con là đồ đệ của sư phụ. Cho nên con không phải là cùng bối phận với cha sao?”

Người trong một phòng ngạc nhiên. Tiểu tử này, cũng rất thông minh nha. Rõ ràng là tính toán trên đầu của cha mình.

Thất Nhân ngẩng đầu, liền nhìn thấy gân xanh trên đầu của Vân Lãm động đậy mấy cái, lại cúi đầu nhìn về mặt đắc ý của tiểu nhi tử không biết sẽ gặp nguy hiểm, nụ cười ở khóe miệng không ngừng lan rộng ra. Ý xấu trong mắt là không cần nhắc nhở nhi tử nhà mình.

Tiểu Ái Nhân đang đứng ở trong vô cùng hưng phấn, suy nghĩ xem phải làm sao để trèo cột lão cha nhà mình. Dù sao bối phận của hắn ở hiện tại cũng không thấp hơn cha bao nhiêu, cho nên cha cũng đành bất đắc dĩ thôi.

Cảm giác như vậy, thật là phiêu phiêu dục tiên a! Tiểu tử nhắm hai mắt lại, một bộ dạng như đang hưởng thụ. Phiêu phiêu dục tiên? Phiêu? Tiểu tử đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng. Hắn làm sao nhẹ nhàng như vậy, tại sao không có cảm giác chân đạp ở dưới đất chứ?

Mở mắt, lại phát hiện mặt của lão cha ác nhân gần trong gang tấc.

Mình lại bị lão cha xách lên rồi.

“A! Cha! Người lại đánh lén!” Tiểu tử ồn ào lên, “Người cũng không thể đánh con!”

Vân Lãm híp mắt: “Hôm nay nợ còn chưa có tính với người đâu!” Gọi người khác là “Phụ thân” còn không nói, lúc này lại khiến cho hắn cảm thấy muốn hôn mê như vậy. Dù thế nào bàn về bối phận, tiểu tử thúi này cũng là con của mình! Tiểu tử này, không phải quá ngây thơ rồi sao!

Giờ tiểu tử lên liền hướng về phía phòng ngủ. Quả nhiên, vẫn nên giáo dục hắn cho tốt một chút, khiến cho hắn hiểu được thế nào là kính trọng phụ thân, nếu không, hắn cũng không biết lớn nhỏ, trong mắt không xem người nào ra gì.

Dọc theo đường đi tiểu Ái Nhân khóc lóc cầu xin tha thứ: “Nương, cô cô, sư phụ, sư bá, cứu cứu Tiểu Nhân a! Phụ thân, Tiểu Nhân cũng không dám nữa! Phụ thân, người hãy bỏ qua cho cái mông nhỏ của con!” Thái độ này, biến đổi nhanh chóng như vậy, làm cho Thất Nhân cảm thấy mặc cảm.

Tro lão đầu trấn định uống trà.

Hải Đường vẽ mặt chế giễu. Mỗi ngày đều nhìn thấy hai cha con nhà này đấu nhau, thật là một nhân sinh thú vị a.

Tử lão đầu cũng muốn đi tới giúp đỡ. Nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt băng sơn của nhi tử mình, lập tức liền rút trở về. Trong lòng lặng lẽ cầu nguyện cho tên tiểu tử kia.

Thất Nhân cười nhìn hai cha con rời đi. Hai người này. Kiếp trước nhất định là oan gia mà, cảm thấy hạnh phúc, tràn ngập trong lòng.

150. Chương 150: Long Đế Phượng Hậu

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tiểu hoàng đế chiếu thư thiên hạ, chỉ nói ngôi vị để cho người có tài Dục Vương Hách Liên Vân Lãm. Vào mùa hạ, cử hành đại điển lên ngôi. Niên hiệu “Ung Hòa”.

Ngày đó lên ngôi, trời quang vạn dặm.

Vân Lãm đi lên tổ miếu ở đài cao để tế tổ, bày tỏ với tổ tiên, phong chính thất Cơ gia làm Hậu.

Hành động lần này làm cho chúng đại thần kinh ngạc không dứt. Xưa nay, nghi thức phong hậu, cho tới bây giờ đều là thực hiện sau khi lên ngôi đại điển, mà người làm Hậu sẽ được chúng đại thần cùng nhau tuyển chọn. Tuy nói kia Cơ gia thất nữ là chính thê của bệ hạ, nhưng mọi người đều biết, ban đầu người kia là quả phụ Chiến gia. Hiện tại nữ nhân này, làm sao có thể trở thành quốc gia chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ được chứ?

Nhưng bệ hạ đã ở trên dàn tế tuyên cáo như thế, bọn họ cho dù có ý kiến gì nữa, cũng không còn kịp rồi.

Cung giám đã được phong tước một tầng tiếp một tầng truyền xuống phía dưới.

Vân Lãm đương nhiên biết từ xưa đến nay việc đế vương không vụ lợi. Nữ nhân của đế vương, cũng phải cùng quốc gia chánh trị mà lo lắng. Cho nên hắn mới hành động tiền trạm hậu tấu. Trừ Thất Nhân, hắn không cho bất kì kẻ nào đứng lên vị trí này. Cùng hắn sống vai, chỉ có thể là Thất Nhân.

Cho nên, trong Triều đại Thiên Hoàng xưa nay chưa từng có, đại điển lên ngôi cùng nghi thức phong hậu được tiến hành cùng thời điểm.

Vân Lãm ngồi trên Long Điện, Thất Nhân ngồi trên Phượng Điện, được bọn thị vệ bảo hộ, tiến vào Cung.

Kinh Đô muôn người đều đổ xô ra đường, dân chúng rối rít tụ lại hai bên đường lớn, muốn được nhìn thấy dung nhan chân thật của Long Đế Phượng hậu.

Trên phố hiển nhiên không giống như trò đùa ba năm trước đây xem tiểu hoàng đế lên ngôi. Mặc dù tai tiếng của hoàng gia cấm kỵ truyền ra bên ngoài, nhưng dân chúng luôn luôn có cách biết được chút ít sự việc. Thí dụ như Vân Lam cùng tiểu hoàng đế Hách Liên là cốt nhục không hợp pháp của hoàng tộc, vừa thí dụ như Phúc Vương cầu kết ngoại tộc, muốn chia rẽ bầu trời. Bây giờ Dực Vương, lúc này đã là bề hạ, chính là anh hùng cứu quốc trong lòng dân chúng.

Mà Dực Vương Phi, hoàng hậu lúc này, cũng là một nữ nhân hiếm thấy.

Trong lúc nhất thời, chuyện của Đế Hậu nhiều năm về trước được truyền ra.

Đám người bên ngoài rộn ràng, xa xa một Tử lão đầu một Xám lão đầu đang đứng.

Tử lão đầu cười toe toét miệng, khó có được lộ ra nụ cười từ ái, sau đó xoay người: “Lão Xám, chúng ta cần phải đi rồi.” Xám lão đầu liếc nhìn hắn một cái: “Người không làm thái thượng hoàng, yên tĩnh mà hưởng phúc đi?”

Tử lão đầu nhìn sang phía chân trời, trên mặt vút qua như có như không, thở dài nói: “Một vài ân oán của chúng ta rốt cục đã chấm dứt rồi, chúng ta những lão nhân gia còn đi xem náo nhiệt gì nữa đây? Hãy để cho ân oán năm đó tiêu tán đi thôi.”

Xám lão đầu lại ra sức liếc hắn một cái: “Người bị quỷ ám vào người sao?”

“Có ý gì?” Tử lão đầu xoay đầu lại, mở to hai mắt nhìn.

Xám lão đầu thông thả mà phun ra một câu: “Nếu không làm sao người nói ra được lời đứng đắn như vậy?”

Tử lão đầu nghe vậy, chán nản, thái dương thậm chí nháy dựng lên. Xám lão đầu này, từ nhỏ chính là luôn tìm cách chọc tức hắn. Hắn chỉ cốt cả đời, không có một ngày không bị người này trưng cái gương mặt như quan tài kia. Quả thật giống với nhĩ tử mặt chết của hắn nha.

“Uy! Xác định Lãm Nhi nhà ta không phải con người sao? Người xác định năm đó không khai báo sai nhĩ tử chứ?” Tử lão đầu từ trên xuống dưới đánh giá hắn.

Đối với loại câu hỏi nhảm chán này, Xám lão đầu lựa chọn trực tiếp là không nhìn.

“Tiểu ác ma không tới sao?” Nói sang chuyện khác.

Tử lão đầu bĩu môi: “Tiểu tử kia, chính là một kẻ vong ân phụ nghĩa. Cũng không nghĩ, là ai một tay đem hắn nuôi lớn, thế nhưng chết sống cũng không chịu đi theo ta!”

Chân mày Xám lão đầu giật giật, một tay nuôi lớn hắn sao?

“Dù sao tiểu tử kia thông minh, y thuật cũng coi như nhớ được cơ bản. Ta liền đem độc kinh ném cho hắn, để cho tự hắn nghiên cứu mới được. Như vậy cũng tốt, rốt cuộc chúng ta không cần cả ngày phải tìm người. Chúng ta rốt cục có thể thanh nhàn yên tĩnh đi thưởng thức các món ngon ở thiên hạ rồi. Đúng rồi, lần trước chúng ta đã ăn ở Dực Dương Thôi, tiếp theo đi đâu đây?” Tử lão đầu ban đầu vẫn tức giận, vừa nói đến thức ăn ngon, lập tức mặt mày lại bắt đầu hớn hở lên.

Thấy Xám lão đầu thật lâu cũng không trả lời, Tử lão đầu xoay đầu lại: “Sao thế?”

“Ta đang nghĩ tới chúng ta có phải hay không đã quên một chuyện. Ba năm trước đây, trong hoàng cung, nữ nhân. . . .” Xám lão đầu suy nghĩ kĩ càng nói.

Không đợi hắn nói xong, Tử lão đầu nhảy lên: “Nữ nhân? Nga nga, người không tuân thủ đạo làm chồng rồi rồi! Ta phải nói cho con trai con gái của người mới được!”

Xám lão đầu chặn ngang một cái: “Già mà không đứng đắn! Nói hư nói vượn!”

“Ta làm sao nói nhảm chứ? Người đã lớn tuổi mà còn nhắc đến nữ nhân, người mới thật sự là già mà không đứng đắn nha.”

Hai người nói chuyện với nhau càng lúc càng xa, dần dần trở thành hai điểm nhỏ.

Mà chuyện mà bị hai người quên mất, bởi vì Tử lão đầu ngắt lời, cũng không thể nào nhớ ra nữa, thế cho nên sau này Thất Nhân biết chân tướng, nghiêng răng nghiêng lợi một trận, dĩ nhiên việc này nói sau.

Ba năm qua Thiên Hoàng triều đổi ba hoàng đế, khiến cho các tộc nhỏ không biết phụ thuộc vào ai. Mọi người đều ngấm ngầm xem xét, ai cũng không muốn làm chim đầu đàn kia. Nếu như hoàng triều biến đổi thêm nữa lần, người nào có thể biết được ngày thứ hai, có phải lại thay đổi Hoàng đế hay không.

Vì chuyện này, Vân Lãm cảm thấy thật sự muốn rồi tung lên.

Đang lúc này, Thác Bạt Quy đại biểu mang theo tộc dẫn đầu vào triều ủng hộ.

Thất Nhân nghe thấy, nhẹ nhàng cười một tiếng. Năm đó gieo xuống cái gì, hôm nay sẽ thu lại kết quả ấy.

Miêu Y vừa làm tiên phong, các bộ tộc khác không bao lâu, liền vào triều biểu lộ sự chân thành.

Nam Vũ, Bắc Hãn rồi rít phái sứ giả đến đây chúc mừng.

Đối với việc Vân Lãm xưng đế, Phượng Lai không có gì là ngoài ý muốn, hơn nữa còn cảm thấy rất cao hứng. Rối loạn ở Nam Vũ tương đối đã được ổn định, cần các cường quốc đồng minh làm ủng hộ. Thân là người nắm giữ quyền, nàng tự nhiên không cần lo lắng cơ hội lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

Bắc Đường Hành nhưng lại lo lắng, chẳng qua là duy trì vẻ ngoài bình tĩnh. Dù sao thì từ nhà mình nhiệm vụ thất bại, rơi vào tay người khác. Lúc này hãn vừa không dám lộ liễu xé nát sự ổn định trước mắt, dù sao bất kể quân sự Bắc Hãn cường đại như thế nào, cũng không thể đồng thời ngăn cản được Thiên Hoàng cùng Nam Vũ.

Vân Lãm lấy Bắc Đường Tẫn đổi lại hiệp nghị liên minh Bắc Hãn, liền để hãn đi trở về. Phế đi công phu Bắc Đường, đối với một người văn võ song toàn, một vị thái tử quyền cao chức trọng mà nói, đã là trừng phạt lớn nhất. Mà lúc này, Thiên Hoàng triều chưa ổn định, đầu tiên cần làm chính là dẹp yên nội bộ, dĩ nhiên không để chỉ vì Bắc Đường Tẫn mà cùng Bắc Hãn đao thương tương tàn.

Đối với có các đại thần có công, Vân Lãm tất nhiên sẽ khen ngợi, cũng vì ở trong triều đình cũng cố thêm lực lượng của bản thân.

Lôi Phong quân cuối cùng cũng được trở lại như thường, Lôi Dã phong trở thành Trần Biên tướng quân. Đang tham dự vào việc sắp xếp chánh quân trong bộ phận của Lôi Phong Quân.

Cơ Y duệ được phong làm hữu tướng.

Lâm Doãn Chi phong Hàn Lâm viện học sĩ.

Nhị Tuyệt không muốn làm quan, liền theo hãn.

Triều đình cơ bản đã ổn định, chúng thần liền không thể tiếp tục nhàn nhai.

Tả tướng nhiều lần khuyên can nói, hậu cung là cách giúp thăng bằng thế lực quan trọng trong triều đình, cần phải tuyển chọn một ít nữ nhi của các quan thần vào, vẫn là ổn định tâm của các đại quan thần, khiến mọi người không nên không vì chủ nhân mà suy nghĩ.

Vân Lãm mỗi lần đều mặc kệ.

Rốt cục ở một lần lâm triều nào đó vào ba tháng sau, có người đưa ra ý muốn mở rộng hậu cung.

“Bệ hạ, ngài cần chính yêu dân, quả thật là phúc của vạn dân. Bệ hạ đối với Hoàng hậu nương nương tình cảm cũng khiến cho chúng thần cảm động. Chẳng qua là, hậu cung từ trước đến giờ đều không có tiền lệ độc sủng. Vì thần đã thương lượng, chọn một vài nữ nhi ưu tú tiến cung, thứ nhất sẽ giúp hoàng hậu nương nương phân ưu, thứ hai cũng không làm trái với quy củ của tổ tiên.” Lễ bộ Thượng thư nói như vậy.

“Đúng vậy. Bệ hạ, vì thần đồng ý với thuyết pháp của Trang Đại Nhân.” Phía dưới là một trận thanh âm phụ họa.

Những người này, dĩ nhiên là đang tính toán hẩn đây. Đối với ngôi vị hoàng hậu, bọn họ không có tranh giành, dĩ nhiên muốn nữ nhi của mình tranh giành cơ hội vào cung. Có hoàng thất đảm bảo, trong lòng bọn họ dĩ nhiên sẽ yên tâm hơn. Dù sao, ai cũng sợ, Tân Đế lại đột nhiên lật lại nợ cũ. Trong bọn họ có rất nhiều người, năm đó đều là trung thần một phái của Vân Lam.

Vân Lãm trầm ngâm chốc lát, chuyển hướng về Cơ Y duệ: “Hữu tướng đại nhân, người nghĩ sao?”

Cơ Y duệ tiến lên một bước: “Vi thần cho là bệ hạ vừa lên ngôi, chuyện hậu cung cũng không cần vội. Trong triều còn có rất nhiều vấn đề cấp bách cần giải quyết, so với chuyện này, không biết quan trọng hơn biết bao nhiêu lần. Các vị đại nhân sao không đem sức lực đặt vào trong quốc sự, thí dụ như nạn lụt ở Hoài thành, các vị đại nhân không bằng trước tiên tham thảo việc này một chút.”

Hẩn tất nhiên sẽ cố hết sức mà bao che người của mình. Chính là vì giúp Thất Nhân vừa mới tiến vào triều ... lão già này chính xác là ăn no rồi việc, sau này muốn đưa mỹ nhân vào cung. Hẩn không rõ ý của Vân Lãm cho lắm, nhưng nhìn thấy hẩn tức giận, thế nào cũng phải vì Thất Nhân mà bảo vệ cửa ải này.

Lễ bộ Thượng thư không phục, tiến lên trách mắng: “Cơ đại nhân lời ấy sai rồi. Chuyện của bệ hạ chẳng lẽ không quan trọng sao? Chuyện của bệ hạ không phải là quốc gia đại sự sao?”

Cơ Y duệ quét mắt nhìn hẩn một cái: “Mặc tướng dĩ nhiên không phải là ý này. Chẳng qua là, việc mở rộng hậu cung không thích hợp vào tình cảnh rối loạn như hiện giờ. Trang đại nhân chẳng lẽ muốn bệ hạ trở thành một hôn quân sao?”

“Người.” Lễ bộ Thượng thư vừa muốn đánh trả.

Lại bị Vân Lãm một câu cắt đứt: “Cơ đại nhân nói rất có lý. Chuyện hậu cung sau này hãy bàn luận. Lúc này, trước tiên nên nói chuyện trị thủy của Hoài Thành đi. Các vị ái khanh, có đề nghị gì chứ?”

Bệ hạ đã nói thế, mọi người lúc này cũng chỉ đành hậm hực thôi.

Nhưng mí mắt của Vân Lãm liền nhảy lên, mới vừa rồi hẩn liếc thấy trong nội điện một mỡ tiểu quỷ đang yên lặng ngồi bên cạnh, lúc này sau khi thảo luận việc nạp hậu cung, lại vô tung vô ảnh mà biến mất.

Tiểu quỷ này, không nên cho hẩn thêm phiền toái thì tốt hơn.

Tiểu tử dĩ nhiên là nghe xong nhanh chóng chạy như bay.

Lúc này, trong lòng của hẩn là sung sướng đến cỡ nào. Cha của hẩn muốn thành thân với nữ nhân khác, nói cách khác Nương của hẩn sau này sẽ là của một mình hẩn rồi! Cha không còn tư cách gì mà tranh với hẩn nữa !

Tiểu Ái Nhân một đường cười thoải mái trở lại Phượng Nghi cung, khiến cho cung nhân trên đường cảm thấy sững sốt, cho là vị tiểu tử tông này rất cục đã nổi điên rồi. Từ sau khi Đại hoàng tử chuyển vào cung, tất cả mọi người được chứng kiến công phu chuyện của hẩn, thật là một hài tử vô cùng hoạt bát, thí dụ như ngự thiện phòng bị hẩn đốt, Ngự dược phòng bị hẩn trộm. Tất cả những chuyện này, làm ọi người dở khóc dở cười.

Vào Phượng Nghi cung, tiểu tử liền mượn bao y phục, cướp đoạt những đồ vật có giá trị bên trong phòng.

Trong chén bạc kia có viên Dạ Minh Châu cực lớn nghe nói là bảo vật của Hải Thập, chúc mừng cha hẩn làm hoàng đế mà kính dâng lễ vật, được cha mình dùng làm vật chiếu sáng ầu thân.

Ừ, vật này tuyệt đối có thể mua được giá tốt.

Bò lên ghế, liền gỡ viên Dạ Minh Châu kia xuống, nhét vào bao y phục của mình.

Đảo mắt, liền nhìn thấy ở trước bàn treo vòng tay Lưu Ly ngũ thải (*năm màu sắc).

Đây đối với vòng tay cũng là cống việc do bộ tộc khác dâng tặng, cha của hẩn cũng đựng trong hộp trang sức trên bàn nhỏ.

Chậc chậc, thật là lãng phí nha.

Đôi tay mập mập vươn ra ra, lại đem vòng tay lấy xuống, nhét vào trong bao y phục.

Nhìn lại, câu đối Lưu Tiên quý giá trên cửa kia không tồi, trên giá sách cái chuôi của tiểu đao gắn đầy châu báu giá tiền cũng không rẻ.

Ánh mắt tiểu tử như nổ đom đóm. Phát tài phát tài rồi, đem tất cả những thứ này đem đi bán, tuyệt đối có thể giàu có đến chảy mỡ nha. Mặc dù lão cha không có gì tốt, nhưng không thể không nói, cả phòng bảo vật của mẫu thân, cũng đều là công lao của lão cha đó.

Thất Nhân dỗ hai đứa nhỏ xong, ra đến ngoài sảnh, nhìn qua chính là thấy một màn cảnh tượng như vậy.

Nhi tử lớn của nàng đang lấy tốc độ nhanh chóng mà lấy đi những đồ vật trên bảo trong phóng, vẻ mặt tham lam, khoe miệng còn có cười khúc khích một chút, cảnh tượng giống như gặp được cái gì xinh đẹp vậy.

Thất Nhân nhíu mày, đứa nhỏ này, vừa bị cái gì kích thích đây?

“Con làm cái gì đấy, muốn đem Phượng Nghi Cung của mẫu thân con lục lọi hết hay sao?” Nàng nghi ngờ mở miệng hỏi. Người này trộm hết Ngự dược phòng, lúc này còn muốn trộm đồ trong cung của mẫu thân mình nữa sao?

“Nương, Tiểu Nhân đang tính toán cho cuộc sống sau này của chúng ta.” Tiểu tử cũng không quay đầu lại, nhanh chóng lần nữa nhét vào viên trân châu mã não.

“Tính toán ? Tính toán cái gì ?” Một câu nói khiến cho Thất Nhân không giải thích được.

“Chúng ta muốn xuất cung a!” Tiểu tử lúc này mới quay đầu lại, trên dưới quét qua Thất Nhân một cái, “Nương, người xem một chút một thân trang phục của người, khẳng định vẫn không thể nào giấu được ngân lượng riêng được. Huống chi Tiểu Nhân là nam tử hán, đương nhiên phải tích lũy ít tiền để nuôi Nương nha.”

Thất Nhân ngạc nhiên cúi đầu nhìn bản thân một chút. Quả thật , lối ăn mặc này, ở trong hoàng cung vàng son lộng lẫy này , xác thực là lộ liễu một chút. Nhưng nàng vẫn không cần những sợi chỉ quý báu trên xiêm y giống như ánh vàng rực rỡ nguyên bảo , mặc dù quý lệ, nhưng mặc ở trên người mình, thật đúng là không thoải mái. Vì vậy, trang phục chánh này từ sau khi phong vị nàng cũng chỉ mặc qua một lần. Từ nay về sau, nàng vẫn mặc y phục thường ngày là áo tơ trắng, bình thường đi dạo trong cung cũng sẽ bị thị nữ trong cung che đậy hết.

Nhưng là, tại sao muốn xuất cung? Nam nhân nhà nàng không phải đang làm hoàng đế sao?

Tiểu tử lúc này lại nói: “Hôm nay, trên điện những vị bá bá kia nói muốn chọn một vài nữ nhân theo cha.” Về mặt thần bí.

Thất Nhân khẽ cười một tiếng, tiểu tử này không đi làm gián điệp, thật là đáng tiếc.

Tìm cái ghế, ngồi xuống: “Người vừa đi nghe rồi sao?”

“Là dò xét! Dò xét!” Tiểu tử sửa lại từ ngữ, “Tiểu Nhân ta là vì hạnh phúc của nương mới đi để ý đến nhất cử nhất động của lão cha . Nếu không, ai thèm để ý đến hần?” Vừa nói, còn khinh thường giương đầu lên.

“Được rồi. Vậy con dò xét được cái gì?” Thất Nhân buồn cười.

Con người tiểu tử đảo một vòng, sinh động như thật miêu tả lên: “Những bá bá kia a, nói muốn đưa mỹ nữ tiến cung. Phụ thân được một trận hưng phấn a, con nhìn thấy vẻ mặt như xác chết kia bắt đầu sáng ngời lên, liền gật đầu trầm trồ khen ngợi. Thật là quỷ đói háo sắc nha!”

Thật ra thì phía sau, hần nào biết rằng cha mình phản ứng ra sao chứ, hần chỉ nghe được có người tiến lên khuyên ngăn thôi, cảm thấy cao hứng, liền chạy trốn. Nhưng cha hần không có cự tuyệt mà! Nhất định sẽ tiến hành như tưởng tượng của hần thôi. Cho nên, việc này hần cũng không coi là gặt người nha.

Thất Nhân theo bả vai tiểu tử nhìn lại phía sau, cạnh cửa nam nhân đang khoác hoàng bào con người âm ngoan nhìn chằm chằm tên tiểu tử trước mặt mình đang kể đến kích động cao ngất, nước bọt bay tung tóe. Há miệng, muốn nhắc nhở: “Con.”

Cái kia tiểu tử quá kích động rồi, thoáng cái cắt đứt Thất Nhân: “Nương, người yên tâm. Cha không nhớ người rồi, còn có Tiểu Nhân.” Nói xong vỗ vỗ lên bộ ngực mập mạp, “Tiểu Nhân nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối nương.”

Thất Nhân ngạc nhiên há miệng, mặc dù cảm động vì quyết tâm của tên tiểu tử này. Bất quá, nàng vẫn vượt vượt huyết Thái Dương, đứa nhỏ này, hôm nay nàng cứu không được rồi.

Tiểu Á Nhân đang nói đến hùng hồn, đang chờ mẫu thân nhà mình kích động với tới ôm lấy hắn. Đến đây đi, đến đây đi, hắn không ngần ngại nương đem xiêm y của hắn khóc ướt đầu.

Đang lúc này, tiểu tử không tự chủ rùng mình một cái. Nhìn cửa sổ bên ngoài, hiện tại là mùa thu rồi, làm sao đột nhiên trở nên lạnh chứ, giống như mùa đông nha.

Quay đầu lại muốn gọi Hỉ Nhi mang âm lô lên.

Đối diện, nhưng lại là khuôn mặt của ác quỷ. Nếu như, ánh mắt có thể giết người, hắn đoán chừng đã chết dưới đôi mắt như lưỡi đao ở sau lưng này vô số lần rồi.

“Quý a!” Tiểu tử không tự chủ liền hô lên, trong tay khê run rẩy, bao y phục trên tay trắng tấp mà rơi xuống mặt đất, Dạ Minh Châu, thủy tinh hạt châu đỉnh đỉnh đang đang lặn đầy trên đất.

Không đợi “Quý” trước mắt mở miệng, tiểu tử theo bản năng một quyền đưa ra ngoài. Nương đã dạy hắn, gặp quỷ không thể sợ, nếu so với quỷ đáng sợ hơn. Cho nên, hắn là vâng lời theo sự dạy bảo tốt của nương nha.

“Phanh” một tiếng, một quyền này hiển nhiên làm cho vị “Quý” trong phòng ngây ngẩn cả người.

Vị “Quý” kia hiển nhiên không có ý thức được tiểu tử lại đột nhiên ra quyền, hơn nữa với khoảng cách gần ngay trước mắt, cho nên căn bản là không phòng bị. Lúc này, Con mắt trái của “Quý” kia xuất hiện một vòng xanh tím in dấu một quyền của tên tiểu tử. Có thể nghĩ, tiểu tử này ra quyền có bao nhiêu hiểm độc.

Thất Nhân hoàn toàn co rút. Nàng rất hoài nghi, nàng làm sao lại có thể sinh ra một nhi tử mạnh mẽ đến như thế?

Nhìn lại dung mạo của vị “Quý” kia. Thất Nhân không khỏi vừa vui vẻ. Nếu như vị “Quý” này muốn lấy khuôn mặt như gấu mèo như thế mà đi ra ngoài, có thể đem người trong cung làm cho hoảng sợ hay không đây, có thể cho rằng là có thích khách đột nhập hay không?

Chỉ nghe tiểu Á Nhân “A” một tiếng, một bộ dạng vô tội, nhéo nhéo ngón tay út, Tiếng nói ngon ngọt vang lên: “Nguyên lai là cha. Làm sao không nói tiếng nào mà xuất hiện sau lưng Tiểu Nhân. Đem tim của Tiểu Nhân làm cho hoảng sợ, đến bây giờ vẫn còn đập ‘thình thịch’ đây.”

Thất Nhân vụng trộm “Phi” một tiếng, mắng tiểu tử này vô sỉ. Quả thật là ác nhân cáo trạng trước mà. Trái tim nếu không đập, tiểu tử này mới không bình thường đó.

Ánh mắt của Vân Lãm hoàn toàn có thể nuốt người rồi.

Lúc vào triều, thời điểm hắn không thấy thân ảnh của tên tiểu tử này cũng biết là chuyện không xong rồi. Hiện tại, liền hướng về phía này, ngay cả y phục cũng không kịp đổi, liền chạy đến Phượng Nghi Cung.

Hắn nghe được cái gì đây? Hắn lại nghe được tiểu tử này bịa đặt phỉ báng mình còn chưa nói, còn khuyên Thất Nhân xuất cung? ! Còn nói sẽ đối với Thất Nhân toàn tâm toàn ý? ! Phản rồi! Quả thật phản rồi!

Cuối cùng, lại còn đánh hắn một quyền! Hắn lúc nào bị người khác đánh qua như vậy, tiểu tử trước mắt này, thật đúng là người đầu tiên. Tốt! Rất tốt!

Vốn đang cười trộm tiểu tử kia như đang ý thức được có nguy hiểm, đôi chân âm thầm từ từ rời đi, mắt thấy rốt cục có thể nhảy xuống cái ghế, bỏ trốn mất dạng. Một chương nhưng lại nhanh chóng đánh tới, ở giữa không trung đem tiểu tử kia ôm qua, đỡ lên trên vai.

Bàn tay nhỏ của tên tiểu tử dấm lên bả vai rắn chắc của cha mình, nhìn chằm chằm đôi chân nhỏ của mình, lại bắt đầu khóc la cầu xin tha thứ vùng lên: “Cha a! Phụ thân a! phụ thân yêu quý a! Tiểu Nhân sai lầm rồi! Bỏ qua cho Tiểu Nhân một lần đi.”

Biểu hiện không có mẫu mực gì cả! Thất Nhân ngằm bủ môi, tiểu nhi tử nhà mình tuyệt đối không thể làm gián điệp được. Với cá tính này, còn chưa có bức cung, khẳng định đã khai hết toàn bộ rồi.

Gào khóc thảm thiết như vậy cũng không khiến cho bất kỳ cung nhân khi đi ngang qua ghé mắt vào xem. Bởi vì bọn họ đã thành thói quen rồi!

Vân Lãm cũng không bởi vì đứa con trai lớn khóc đến thương tâm mà có một chút thương cảm. Khiêng hẳn liền tiến vào trong phòng, lại bắt đầu đối với con trai lớn “Mỗi ngày một huấn” .

Vân Lãm còn chưa bắt đầu dạy dỗ, tiếng khóc của tiểu tử đã thê thảm đến kinh thiên động địa rồi.

Thất Nhân xoa trán, nàng như là đang suy nghĩ không thông, con trai lớn nhà mình sau khi trưởng thành sẽ trở thành đức hạnh gì đây.

Đột nhiên, bên trong một mỗ nữ nào đó đồng thanh: “Oa ” một tiếng, cùng với âm thanh của Tiểu Ái Nhân, lại cùng nhau khóc lên.

Khóe mắt Thất Nhân nhảy lên, nàng làm sao quen, còn có hai đứa nhỏ ngủ ở bên trong đây.

Sau đó, chính là thanh âm lạnh lùng của Vân Lãm: “Để hẳn xuống!”

Thất Nhân nhướn mày, đây là tình huống gì?

Vội vàng đẩy cửa, bỏ chạy vào.

Mà cảnh tượng bên trong, làm thế nào lại nhiễu loạn đến vậy, khiến cho Thất Nhân quả thật dở khóc dở cười.

Chỉ thấy thất thất muội muội đang ngồi dậy, hết sức tích cực cùng đứng ở bên cạnh ca ca tạo thành một trận địa khóc lóc, người một tiếng ta một tiếng khóc đến hả hê.

Mà Vân Lãm cùng tiểu Ái Nhân đang lấy một “Vật ” gì đó ngăn lại, tất cả đều đứng qua hai bên.

Còn cái vật kia, chính là tiểu nhi tử nhà mình —— Hách Liên Ái Cơ.

Tiểu Ái Nhân giơ cao Tiểu Ái Cơ lên, che ở trước mặt mình, khóc nức nở, trong miệng cũng không còn nói chuyện, một bộ mặt mọi người cùng nhau chết: “Tiểu tử của người đang làm con tin trong tay con. Cha, người không được tới đây nga! Không thể đánh con nga! Nếu không. Nếu không, ta liền đánh lên mặt của tiểu tử người!” Lại dùng đệ đệ nhà mình tới uy hiếp cha nhà mình!

Thất Nhân giận đến không nói nổi.

Về mặt Vân Lãm thâm nghiêm, từng bước từng bước liền tiến gần lên: “Người dám đánh liền đánh đi!” Dù sao không phải là Thất Nhân, hẳn không đau lòng.

Tiểu Ái Nhân há miệng. Lập tức hiểu được, “Con tin” mình tìm không đủ phân lượng, trấn giữ không được cha nhà mình!

Song Vân Lãm liền nhắc tên tiểu tử lên. Khiến cho trong tay tiểu tử kia mất thăng bằng, tiểu Ái Cơ liền rơi xuống.

Thất Nhân bị làm cho sợ trờng mắt nhìn ra ngoài. May là Vân Lãm nhanh tay, liền thuận tay chặn ngang.

Thất Nhân thoáng cái vọt tới, đem tiểu nhi tử đoạt qua, lần nữa trờng hai phụ tử: “Thật mất mặt!” Vừa đưa tay xuống vỗ nhẹ lên bộ ngực của Tiểu Ái Cơ, chính là sợ tiểu tử này hoảng sợ thành bệnh .

Tiểu tử hiểu được hết sức bình tĩnh chui chui vào trong ngực của Thất Nhân, thậm chí còn mở to ánh mắt.

Bên cạnh đôi phụ tử vốn đang đối địch lúc này cùng nhau nổi giận. Tiểu Ái Cơ này, tuyệt đối là nhân cơ hội ăn đậu hủ của nương hân! Quả thật là tiểu nhân hèn hạ a!

“Tránh ra, tiểu tử mặt chết!” Chân Tiểu Ái Nhân bỗng chóp vung vẩy từ trong tay cha bỏ chạy, kế hoạch từ trên không nhào vòng lòng của Thất Nhân. Nhưng lại bị Vân Lãm gắt gao túm lại, như thế nào cũng không thể nhúc nhích được.

Hai phụ tử trừng đôi mắt sắp phóng hỏa, Cái miệng nhỏ của tiểu Ái Cơ trong lòng Thất Nhân khẽ nhúc nhích, bình tĩnh mà phun ra một chữ: “Ầm ỉ!”

Khỏe miệng Thất Nhân trong nháy mắt nhảy lên mấy cái. Nàng đã quên rằng, hài nhi nhà nàng đều là yêu nghiệt. Năm đó, sau khi tiểu Ái Nhân bị ném một vòng trên không trung chẳng những không làm hắn hoảng sợ, ngược lại còn đem ân oán này khắc sâu. Có lẽ, tiểu nhi tử này cũng không thua là bao nhiêu.

Dĩ nhiên, sự kiện lần này của Tiểu Ái Nhân còn đang ở giai đoạn chuẩn bị bắt cóc Nương đã bị Vân Lãm bóp chết từ trong trứng nước. Khiến cho tiểu tử này bóp cổ tay thật lâu, một thời cơ tốt như vậy, đáng tiếc bỏ lỡ. Nhưng hắn sẽ không từ bỏ, từ nay về sau lại càng nhiều dụng khí đầu trí cùng Vân Lãm, chỉ vì độc chiếm Thất Nhân. Chuyện này dĩ nhiên nói sau.

Vân Lãm đem tất cả tấu chương đều mang đến Phượng Nghi Cung, vừa làm công việc vừa không quên cùng nhi tử của mình tranh đoạt ái thế.

Vừa mới lên ngôi, quả thật công việc rất nhiều. Vân Lãm thường xuyên vẫn xem tấu chương đến khuya.

Thất Nhân cảm thấy đau lòng vì hắn, lần này ngồi xuống đã qua mấy canh giờ, lưng của hắn chịu nổi sao? Sẽ không bị bệnh về xương chứ?

Cho nên Vân Lãm ở phía trước nhìn tấu chương, Thất Nhân liền đứng ở phía sau đầu xoa lưng đầm vai cho hắn.

Đột nhiên nhớ tới năm đó nàng còn là vì trong tình cảnh đấu tranh giữa các thế thiếp, cũng là ban đêm như vậy, Vân Lãm lại xem sổ sách, nàng liền ở một bên quạt cho hắn. Lúc ấy nàng nhưng lại vừa hầu hạ, nhưng trong bụng lại mắng thầm. Giờ phút này, nàng là cam tâm tình nguyện làm chuyện này.

Duyên phận trên đời này, thật đúng là kỳ diệu vô cùng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thất Nhân liền bật cười lên.

Vân Lãm quay đầu lại: “Sao vậy?” Trên con mắt trái bởi vì đã được Thất Nhân dùng trứng gà lăn qua đã phai nhạt đi rất nhiều.

“Đang nhớ lại tại chuyện chiến gia lúc trước, lão gia.” Thất Nhân không muốn kêu Vân Lãm là Bộ Hạ. Nàng cảm thấy bộ dạng kia của Vân Lãm dường như không thể chạm tới.

Vân Lãm vẫn vui vẻ khi Thất Nhân vẫn gọi hắn giống trước đây. Mặc dù hắn vẫn cảm thấy cái từ “Lão gia” này có vẻ đã già rồi, nhưng từ trong miệng Thất Nhân gọi ra, quả thật không khỏi cảm thấy thân thiết.

Vân Lãm kéo Thất Nhân qua, ngồi lên trên đùi của mình, hôn nhẹ cái trán nàng một chút: “Ta không muốn nạp hậu cung.” Hắn không xưng “Quả nhân” trước mặt Thất Nhân. Hắn có Thất Nhân, cho nên hắn chân chính không phải người cô đơn.

Thất Nhân cười khẽ. Tâm tư của nam nhân này, vẫn là quá nhạy cảm. Nàng chỉ nói một chút Chiến gia, hắn đã có thể liên tưởng là nàng đang nói đến chuyện hậu cung mà hôm nay tên tiểu tử kia đã nhắc đến.

“Ta biết.”

Tâm tư của Vân Lãm, nàng làm sao mà không rõ chứ?

Nàng thậm chí có thể mơ hồ mà đoán ra nguyên nhân vì sao Vân Lãm phải cực khổ như hiện tại. Hết thảy, cũng là vì nàng a.

Trên bàn sách, ngay chính giữa lời phê màu chu sa trên tấu chương được mở ra. Màu đỏ thắm thoáng qua ánh mắt của Thất Nhân.

Từ xưa đến nay đều có dạy, không cho phép hậu cung tham gia vào chính sự, đương nhiên cũng không được đụng đến những đồ vật có liên quan này.

Lúc này, Vân Lãm nhưng lại không chút để ý bày ra trước mặt nàng. Không chỉ là có sự tín nhiệm. Thất Nhân càng thêm tin tưởng, cho dù nàng muốn quyền hành của cả Thiên Diễm này, hắn cũng sẽ cho nàng.

Thất Nhân tựa đầu nhẹ nhàng tựa vào trên cổ của Vân Lãm, nụ cười khoe miệng ngày càng mở rộng. Có thể có một người đợi nàng như thế, nàng thật là may mắn biết bao a!

Vân Lãm vỗ nhẹ lưng của Thất Nhân, giống như trấn an tiểu bảo bảo: “Nàng ngủ trước đi.”

Một giấc ngủ yên bình, không mộng mị.

Lúc nửa đêm Vân Lãm xem xong tất cả tấu chương, mới mang đến bên giường, nàng cũng không có tỉnh lại.

Cho đến khi Vân Lãm thâm tình hôn lên mí mắt của nàng, Thất Nhân mới mơ màng mà mở đôi mắt ra.

Trong lúc nhất thời ngạc nhiên.

Nàng nhớ kiếp trước nàng chưa bao giờ có thể ngủ yên ổn như vậy. Cho dù lúc mới vừa tới đây, nàng ngủ cũng rất ít. Thậm chí trong mộng thường xuyên xuất hiện ác mộng, cảnh tượng Bạch Vực bắn chết nàng, sau đó tỉnh lại cả người đều đổ mồ hôi lạnh.

Lúc nào, thì nàng lại có thể ngủ yên ổn thoải mái như vậy?

Giường mắt xem vẻ mặt tràn đầy ôn nhu của nam nhân kia, Thất Nhân cười. Là bởi vì có hắn bên cạnh sao? Cho nên mới có thể buông lỏng tâm tình, đem tánh mạng của chính mình giao cho hắn!

151. Chương 151: Nếu Như Lúc Mới Gặp

Edit: Bỉ Ngạn Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mùa thu, từ trước đến giờ đều là tiêu điều thê lương. Lại cộng thêm một tiêu khúc chứa đầy tình ý bi thương, thật khiến cho người ta bi ai mà đau lòng.

Thất Nhân nằm trên ghế bên trong đình, tai nghe được trong rừng truyền đến tư niệm dạt dào, ngửa đầu nhìn mặt trời trên nóc, dường như cũng vì tình ý dạt dào này mà hôm nay bị phủ kín một tầng sắc thái màu cam u buồn.

Thất Nhân dè dặt, thật là một người si tình. Đáng tiếc, khoảng cách gần trong gang tấc, chỉ có thể tưởng nhớ lẫn nhau, hành hạ lẫn nhau, mà không dám gặp nhau.

“Nhạc nhi.” Thất Nhân gọi một tiếng.

Bóng đen chợt lóe, Nhạc Nhi trong trang phục cứng ngắc lập tức hiện thân: “Nương nương.” Bệ hạ ra lệnh nhiệm vụ của nàng chính là bất cứ lúc nào cũng phải ở bên cạnh bảo vệ nương nương.

“Cùng nhau nghe một chút khúc từ của Vân Băng đi.” Thất Nhân phát phát tay, bảo nàng ngồi xuống.

Nhạc Nhi mê man đưa mắt nhìn vào trong rừng đào, trong mắt hiện lên vẻ cô đơn cùng khổ sở: “Đa tạ nương nương mời cao nhân tới giải độc trị liệu cho An vương. Kính xin nương nương khuyên nhủ An vương, chớ làm trễ nải thời gian. Cô gái trong thiên hạ còn nhiều, đừng đem thời gian quý giá lãng phí ở trên người Nhạc Nhi.”

Thất Nhân liếc mắt nhìn nàng một cái: “Nhạc Nhi, ban đầu lời thề của người nói vĩnh viễn không gặp Vân Băng. Thật ra thì lời thề này có phương pháp phá giải.”

Nhạc Nhi ngạc nhiên, không rõ ý tứ của Thất Nhân.

Đột nhiên, tiếng tiêu dừng lại.

Không đợi hai người Thất Nhân có phản ứng, liền nghe thấy một tiếng hí ma âm dường như có thể chọc thủng màng nhĩ truyền tới, hoàn toàn phá hỏng không khí linh hoạt kỳ ảo ban đầu.

Ma âm đã dừng lại, trong cánh rừng truyền ra tiếng cười cuồng vọng của tiểu nhi nhà mình: “Wow ha ha ha, tiểu gia ta quả thật là thiên tài.”

Mồ hôi lạnh Thất Nhân rơi xuống, nghĩ đến cũng chỉ có tiểu tử thối nhà mình kia mới dám không chút kiêng kỵ ở trong cung lấy tiêu của người khác, tạo ra ma âm cao như vậy.

Sau đó, từ lối vào của rừng, một thân ảnh màu tím nho nhỏ lôi kéo vạt áo một người xuất hiện.

Thất Nhân quay đầu, Nhạc Nhi vốn đang ở bên cạnh mình trong nháy mắt không thấy.

“Nương nương, nương nương.” Tiểu tử hưng phấn nhảy đến đây, trong tay khua lên một tiêu ngọc bích, “Con biết thổi cái này ! Con sẽ thổi cho ngài nghe một chút”

Thất Nhân vội vàng ngăn lại: “Đừng! Ta còn muốn sống lâu lâu thêm một chút.” Nàng cũng không muốn mình một lần nữa bị thứ mà tiểu tử này gọi là “tiếng tiêu” hành hạ.

Tiểu tử thấy nương nhà mình không đồng ý mặt cực kỳ mất hứng, bĩu môi nhìn chằm chằm Thất Nhân.

“Vi thần ra mắt Hoàng Hậu nương nương.” Không có vẻ bệnh tật như lúc trước, lúc này Hách Liên Vân Băng đúng là tuấn đạt, chẳng qua là giữa lông mày nhăn lại, cho thấy hắc quanh năm ưu tư.

“Không cần đa lễ.” Thất Nhân giơ tay lên, nhợt nhạt cười một tiếng, “Bổn cung cùng An vương cũng đã lâu không gặp. An vương khỏi bệnh tiêu kỹ cũng thuận thực hơn rồi.”

“Nương nương quá khen.” Hách Liên Vân Băng cúi đầu, há miệng. làm như có việc muốn hỏi, hỏi lâu. Cuối cùng ngẩng đầu, đi ra ngoài nói, “Xin hỏi nương nương, có từng gặp qua thủ lĩnh ‘Ngân Lang’ ám vệ?” Từ sau khi Vân Lam bị cấm, liền không cho phép bất luận kẻ nào được gặp. Hắn muốn đi tìm Vân Lam hỏi tung tích của Nhạc Nhi, cũng không thể nào đi hỏi. Hiện tại, chỉ có thể thời vận, hỏi tân Hoàng hậu trước mắt.

Ánh mắt Thất Nhân liếc về chỗ tối: “Dĩ nhiên đã gặp, là một tiểu cô nương quật cường đấy.”

Trong mắt Hách Liên Vân Băng lập tức sáng lên, vội vàng tiến thêm một bước: “Xin hỏi nương nương đã gặp ở nơi nào? Có thể xin nàng ra ngoài gặp mặt hay không?”

Thất Nhân ai oán thở dài: “Nàng từng bị buộc phải thề, vĩnh viễn không cùng người khác gặp mặt. Cho nên...”

Vân Băng vẻ mặt giật mình sững sờ.

“An vương gia, nếu ngươi có tâm, có thể sẽ lại gặp được nàng. Chẳng qua là, có được tất có mất a!” Thất Nhân nhắc nhở một câu.

“Nương nương có thể chỉ rõ cho vi thần hay không?” Vân Băng vội vàng hỏi nữa.

“Phật viết, không thể nói, không thể nói.” Thất Nhân nhìn về phía bầu trời, “Gặp nhau khó khăn, gặp gỡ xem như không quen, tội gì tương tư, hai bên cùng buồn? An vương gia, một mình ngươi thử nghĩ xem sao.” Nói đến vậy liền dừng lại.

Vân Băng nhìn mặt đất, từ từ suy nghĩ lời của Thất Nhân.

Thất Nhân đảo mắt, lại thấy tiểu nhi nhà mình đang cầm một vật đeo trước ngực thỉnh thoảng lại chơi. Nhíu mày, nàng nhớ được, trước kia tiểu tử này không có vật này. Sẽ không lại từ nơi nào chiếm đoạt đấy chứ?

Tiểu tử này, đã thành tiểu bá vương danh phù kỳ thực trong cung. Nhưng cũng không ai làm gì được hắn, ai kêu cha hắn là Hoàng đế đây?

“Như thế nào, đáng yêu không?” Tiểu tử thấy mẫu thân nhà mình nhìn về phía mình, lập tức đưa vật nhỏ trong tay lên như đang cầm một thứ đồ quý thường thức đi tới, “Bộ dạng cũng khá ái giống Tiểu Nhân ta!”

Thất Nhân đối với lời nói vô sỉ của tiểu nhi không đưa ra bình luận, quả thật cái đồ gỗ nhỏ trong tay tiểu tử kia khiến nàng kinh ngạc một chút. Chỉ thấy mẫu gỗ kia điêu khắc đứa bé tròn trịa, mắt híp miệng cười,

quả thật cực kỳ giống tiểu tử nhà mình, ngay cả khoe miệng cười xảo trá kia cũng được khắc giống như đúc. Nghĩ đến, người có thể làm ra được tác phẩm này hẳn là người có tâm tư cực kỳ thuần khiết.

Nhưng, trong cung có người tay nghề giỏi như vậy sao?

“Chính vị bá bá trong điện Chiêu Hoa làm cho con đấy!” Tiểu tử thấy Thất Nhân nhìn cẩn thận như vậy, lập tức liền nói bổ sung.

Điện Chiêu Hoa? Trong mắt Thất Nhân hiện lên một tia bất khả tư nghị. Cái vị trong điện Chiêu Hoa vắng lạnh kia có tâm tư làm cái này?

Nghĩ đến, cũng đã lâu không gặp mặt cố nhân rồi.

Đứng dậy, hướng về phía Vân Băng: “An vương gia, cùng bổ cung đi đến điện Chiêu Hoa chứ?”

Bước vào trong điện Chiêu Hoa, đập vào mắt chính là vẻ âm u, bởi vì quanh năm thiếu hụt nhân khí mà lộ ra vẻ hàn khí thấm người. Cả tòa cung điện màu xanh kỳ cục.

Tiểu Ái Nhân lôi kéo Thất Nhân đi vào bên trong, miệng cao hứng hô to: “Bá bá, cháu tới nữa rồi!”

Đi vào trong nội thất, khiến Thất Nhân cùng Vân Băng giật mình là, đưa mắt nhìn quanh, tất cả đều là tượng gỗ điêu khắc. Tất cả lớn nhỏ, đếm không hết, nhìn kỹ lại, phát hiện tất cả các tượng gỗ điêu khắc đều là một người. Mặc dù vẻ mặt khác nhau, động tác khác nhau, nhưng người này, Thất Nhân sao có thể không nhận ra được.

Người mà được khắc tượng gỗ kia, chính là tam tỷ đã mất tích từ lâu của nàng – Cơ Tam Huệ.

Bên cửa sổ, có một người áo xanh đang chuyên chú khắc gỗ, thân thể đã được khắc thành hình, cô gái mặc cung trang như cũ. Lúc này, hắn đang tỉ mỉ khắc gương mặt của cô gái.

Thần sắc kia, không thô bạo giống lần gặp cuối cùng cách đây ba năm, ngược lại là khuôn mặt bình thản cùng ôn nhu.

Tay trái của hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tượng gỗ điêu khắc của Tam Huệ, khoe miệng cong lên thành một nụ cười, giống như người thật đang ở trước mắt, tình ý không dừng.

Ánh mặt trời xuyên vào, bao trùm Vân Lam cùng cô gái tượng gỗ trước mắt. Hai bên nhìn nhau, thật là một đôi ôn tình.

Lúc này hắn hoàn toàn đắm chìm ở trong hồi ức của chính mình, căn bản chưa từng ý thức được trong phòng có thêm ba người sống sờ sờ.

Tiểu Ái Nhân quay đầu lại: “Bá bá chính là như vậy, thường xuyên ngẩn người.”

“Ca.” Vân Băng tiến lên một bước, khẽ gọi.

Vân Lam mới từ trong giấc mộng khôi phục lại tinh thần, quay đầu, ánh mắt mê mang, sau đó hiểu, tiếp theo chính là thoải mái.

Lại quay trở về, tiếp tục công việc, thật giống như mấy người này đến đây không liên quan đến mình.

Tiểu Ái Nhân nhảy tiến lên, kéo lấy vạt áo Vân Lam, liền hứng khởi nói: “Bá bá đó là nương của cháu đấy.”

Công phu quần người của tiểu tử này là hạng nhất. Thất Nhân hoài nghi Vân Lam có phải bị tiểu tử nhà mình quần quýt làm phiền nên mới cho hắn đồ chơi nhỏ, nếu không, lấy vẻ mặt hồ hững hiện tại, làm sao có thể chủ động cho tiểu tử nhà mình đồ chơi đây?

Vân Lam lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Thất Nhân một cái: “Thì ra là con của người...” Ánh mắt lại bắt đầu xa xôi, “Nếu như hài nhi ta cùng Huệ Nhi còn có lẽ hẳn cũng là một hài tử hoạt bát như vậy sao?”

“Ca, huynh...” Vân Băng nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Tuy nói trong lòng có oán, nhưng rốt cuộc là tay chân. Thấy bộ dáng Vân Lam như vậy, hắn không biết nên vui hay nên buồn.

“Vân Băng, các người trở về đi thôi.” Tay Vân Lam vẫn tiếp tục công việc, “Ta ở chỗ này, mọi chuyện đều tốt.” Giọng nói bình tĩnh không có bất kỳ gợn sóng nào.

“Nếu hiện tại cho người một nguyện vọng, người muốn cái gì?” Thất Nhân lần nữa quét mắt nhìn căn phòng đầy tượng người gỗ điêu khắc, mắt nhìn thẳng vào Vân Lam.

Vân Lam dừng động tác lại, cười, ở dưới ánh mặt trời rực rỡ đứng lên: “Ta chỉ muốn...Chỉ muốn Huệ Nhi còn sống.”

Thất Nhân không nói thêm gì nữa, dắt Tiểu Ái Nhân, liền đi ra ngoài. Vân Băng vội vàng đuổi theo.

“Vân Băng...” Thành linh nghe thấy tiếng gọi ở phía sau nhẹ nhàng truyền đến.

Vân Băng dừng bước.

“Thật xin lỗi.” Giọng Vân Lam nhẹ nhàng vang lên lần nữa.

Trong nháy mắt Vân Băng cứng đờ một chút: “Không sao....ca!”

Thất Nhân ở phía trước khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Tiểu Ái Nhân: “Bé cưng, sư phụ con không có ở đây, nương nương sẽ tới dạy con độc kinh học (môn độc dược) nha. Ừm, con hãy làm ra một loại thuốc. Nếu như làm ra được, nương nương sẽ thừa nhận con là thiên tài.”

Tiểu tử lập tức cười hô hô một tiếng: “Tới đây! Tiểu gia ta vốn chính là thiên tài.”

Mấy người rời đi, điện Chiêu Hoa lại khôi phục vẻ yên lặng ngày thường, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng đao khắc.

Mặt trời hạ về phía Tây, gương mặt mới hoàn toàn hiện ra, giống như một Tam Huệ sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt mình.

“Huệ Nhi...” Vân Lam run rẩy đưa tay ra, đã không phân rõ là thực tế hay là hư ảo, chỉ cảm thấy Tam Huệ giống như ngày thường, đang ôn nhu mỉm cười với mình, khiến tim mình cũng rung lên.

Sự lạnh như băng của tượng gỗ điêu khắc khiến Vân Lam tỉnh lại, mắt cúi xuống, rậm rãi lấy từ trong tay áo một tờ thư.

Trang giấy kia đã rách mướp, nét mực trên giấy cũng mờ đi, lại được gấp tỉ mỉ, cẩn thận từng tí cầm lấy, xem chừng bị chủ nhân lật xem vô số lần mới có bộ dáng như thế này.

Mỗi khi trời chiều, Vân Lam lại từ từ xem lại một lần nữa.

“Thiếp tâm như bồ ti, nguyện triền quân tâm, nhưng sao quân tâm không như thiếp. Thiết nghĩ, quân nhất định thương ta, lúc này mới biết, đều là thiếp tự xem nhẹ mình. Thiếp so với giang sơn, quân vốn đã chọn.

Bồ ti tuy mềm dai, nhưng cũng biết mệt mỏi. Xin cho thiếp hồi tâm, để quân được an lòng.

Thiếp rút cuộc dứt khoát được, hết thấy đều như lúc mới gặp.”

Vân Lam nhìn đám mây màu hồng phía chân trời, trong mắt hiện lên chút trong suốt. Huệ Nhi không hối hận, nhưng, hân hối hận. Nếu hân sớm hiểu một chút, cái gì đối với hân mới là quan trọng nhất. Có phải hoàn cảnh hiện tại sẽ không giống bây giờ?

Chỉ cần, Huệ Nhi sống tốt ở một nơi nào đó trên thế giới này, cho dù muốn hân chết, thì có làm sao?

Ung Hòa mùa đông năm thứ nhất, Lam để chết, khi tuổi còn trẻ.

Tin tức truyền ra, mọi người chỉ nói ác giả ác báo.

Có một thôn trang yên lặng gần với Tiềm Long cốc, một thiếu phụ xách giỏ, rau quả thật vất vả ngắt được trong nháy mắt rơi đầy trên đất.

Thiếu phụ một thân áo lam vải thô nhà nông, nhưng thế nào cũng không che dấu được khí chất ung dung của nàng.

Lúc này, hai mắt của nàng vô thần nhìn về hướng kinh đô, nước mắt không ngừng chảy từ từ lăn xuống.

A Ngưu một thanh niên trong thôn vội vàng cầm đồ trong tay nàng, tay chân luống cuống: “A Lan, nàng làm sao vậy?” Hân vừa rồi không nói gì mà. Chẳng qua là ở bên ngoài tán gẫu đại sự, gần đây truyền được

tin động trời chính là Lam đế tiền nhiệm bị lật đổ đã băng hà. Sao A Lan nghe xong lại có phản ứng lớn như vậy?

Tuy nói cách đây ba năm A Lan mới đến thôn, khi đó nàng vẫn còn đang mang thai, nhưng nàng khiêm tốn hữu lễ, ôn nhu khả ái, rất được người trong thôn quý mến. Hẳn cũng vậy, hẳn đã sớm muốn kết hôn cùng A Lan rồi, nhưng chỉ sợ mình là kẻ thô kệch làm A Lan sợ.

Thiếu phụ tên gọi “A Lan” không đáp lời, giống như hồn phách đã bay đi mất.

“Nương! Nương!” Ngoài cửa trúc, có một cô bé tầm ba tuổi, tóc tết hai bím khả ái, cô bé vui vẻ chạy vào, trên tay dính đầy bùn đất đen cầm một thứ gì đó như đang cầm bảo bối, đó là một đóa hoa nhỏ màu trắng nhạt.

“Tiểu Niệm Nhân, mau khuyên nủ mẹ cháu.” A Ngưu vội vàng kêu.

Cô bé kỳ quái nhìn mẫu thân nhà mình nước mắt chưa khô, lại nhìn nhìn đóa hoa trên tay thật vất vả mới hái được, đấu tranh, ngẩng đầu, ánh mắt thông suốt, nói: “Nương, đừng khóc! Niệm Nhi đem đóa hoa này đưa cho nương! Niệm Nhi mất một ngày, mới hái được ở dưới tảng đá nha.”

Thiếu phụ rũ mắt, đang nhìn thấy tiểu nữ nhi ngoan mặt mày tương tự cùng người nọ, cuối cùng không nhìn được, “Phịch” một tiếng, ngồi xuống mặt đất, ôm hài tử trước mắt, khóc rống lên.

Mùa đông cùng năm, An vương Hách Liên Vân Băng hai mắt bị mù.

Vị vương gia này vẫn bệnh quẩn người thật vất vả mới khỏe lên được, không ngờ vô cớ lại bị mù, khiến ọi người tổng lòng một trận thổn thức, chỉ nói vị Vương gia này sao số mệnh lại khổ như thế?

Nhưng trên đời lại có mấy người có thể chân chính hiểu rõ tâm tình của người, lại có mấy người có thể khảm phá bản chất của phía vẻ bề ngoài, còn có bao nhiêu người từ đó quyết đưa thân vào trong bóng tối?

Ung Hòa mùa xuân năm thứ hai, An vương phủ ngênh đổ nữ chủ nhân – nghe nói chính là cô gái năm đó trong cung cùng An vương tiêu kiếm hợp vũ, sau An vương vẫn đau khổ đợi chờ.

Trong một mảnh hoa đào tục rở, tiếng tiêu du dương êm tai, cùng tiếng kiếm quét hoa đào trong gió, tấu thành một khúc chấn động lòng người.

Có gái áo đen ngay ngắn, ánh mắt hướng về phía nam tử cười một tiếng.

Nam tử kia mặc dù con mắt không có tiêu điểm, nhưng giống như có cảm ứng, cũng hướng về phía cô gái lộ ra một nụ cười chói lọi. Lòng mày quanh năm nhú lại cũng được giãn ra.

Rừng hoa trong mưa, nụ cười sáng lạng hạnh phúc của hai người, như mới vừa gặp gỡ.

Nhược như sơ kiến, quân tâm khả biến?

Xuân lai đông khứ, thiêu lí nhĩm diễm.

Đế vương chi quyền, đa thiếu diễm tiện.

Nhược thị vô tình, hà nhược tái luyện?

Quân xuy tiêu lai, thiếp tự vũ kiếm.

Phong vũ quá hậu, nhược như sơ kiến. [2]

[2] Lại là thơ để như hán viết nhé. Dịch thô 1 chút là như thế này :

Như lúc mới gặp, lòng quân có đổi?

Xuân đến đông qua, liệu còn đẹp mãi?

Quyền lực đế vương, bao kẻ mơ ước

Nếu đã vô tình, sao lại còn yêu?

Quân thôi tiêu, thiếp múa kiếm

Sau cơn mưa gió, như lúc mới gặp.

Ánh sáng ấm áp phủ lên trên người Thất Nhân đang nằm nghiêng trên ghế trong đình, bên tai là cảnh xuân cùng tiếng tiêu, mơ mơ màng màng, nhưng ở trong một mảnh hoa phất phới, trông thấy bóng dáng Vân Lãm.

“Sao chàng lại tới đây? Không phải đang nghị sự sao?” Thất Nhân ôn nhu cười hỏi.

Vân Lãm nhẹ nhàng dời đầu Thất Nhân, để cho nàng nằm lên trên đùi của mình.

“Đột nhiên nhớ, liền tới tìm nàng.”

Thất Nhân mỉm cười. Lý do này, đơn giản như thế, nhưng lòng nàng ấm áp.

Người nam nhân này, chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt gì đó, không nói câu “Ta yêu nàng”, nhưng mà sự ấm áp bình thường, có khi bá đạo, có khi lại im lặng khiến nàng chìm sâu vào trong đó, từ đó không thể kiềm chế được.

Cơn buồn ngủ đánh tới rất nhanh, trong lúc mông lung, Thất Nhân nói theo lòng mình: “Lão gia, chàng như vậy, thế nào lại khiến ta không thương?”

Nam nhân vỗ nhẹ Thất Nhân trong nháy mắt cứng ngắc lại, trong mắt đều là mừng như điên. Nói: “Nàng...”

Nam nhân vốn còn muốn nói gì đó, thì thiên hạ xinh đẹp bên người đã giảm nhẹ hô hấp, lập tức không nói gì, sợ ầm ĩ nàng ngủ không ngon.

Nhẹ nhàng hôn lên trán người nọ, trong mắt tràn đầy nhu tình, nhất thời khiến cho cả vườn xuân sắc cũng không sánh bằng.

152. Chương 152: Tử Lâu Lãm Nhân

Edit: Bỉ Ngạn Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ung Hòa mùa thu năm thứ ba, kỳ tuyển tú mới đã tới.

Trong ba năm này, các đại thần đều nhai đi nhai lại mấy lời lẽ nhằm chán vô số lần, hi vọng bệ hạ có thể mở rộng hậu cung, không chỉ là kỳ vọng có thể ‘nhờ’ hài tử nhà mình để củng cố địa vị trong triều, cũng bởi vì đương kim hoàng hậu chỉ sinh được hai con trai, Đại hoàng tử lại không phải huyết mạch hoàng gia, mà Tiểu hoàng tử, mọi người đều biết, là đồ lười biếng, cũng không thể kế thừa trọng trách của thái tử. Bệ hạ dĩ nhiên có trách nhiệm vì Hách Liên gia tộc mà kéo dài huyết mạch.

Mỗi lần mấy người này đề nghị như vậy đều bị Vân Lãm, Cơ Y Duệ cùng Lâm Doãn Chi ba người cùng hát phụ xướng bật trở lại.

Nhưng tuyển tú ba năm một lần như thế nào cũng không tránh khỏi.

Vân Lãm chấp tay đứng ở trước cửa sổ của ngự thư phòng, ba năm này, hấn so với bất kỳ một đế vương nào cũng nỗ lực hơn, trong thời gian ngắn nhất ổn định triều cương, trị lũ lụt, cứu trợ vùng thương tai, dẹp loạn đảng, thưởng phạt phân minh, tuyển chọn ra người mới, khiến cho triều đình không có bởi vì hai lần biến thiên mà không gượng dậy nổi, ngược lại so với bất kỳ một vị đế vương nào tại vị trong quá khứ đều phồn vinh hưng thịnh hơn.

Vân Lãm hí hí mắt, xem ra thời điểm đã đến rồi sao. Hoàn hảo, hấn có thể bỏ được trách nhiệm này xuống rồi.

Xoay người, đi về long án, lấy bút, viết cho Nam Vũ Vương Cố Thanh Ảnh một phong thư.

Mà nội dung phong thư, chính là tất cả các bước trong kế hoạch của hấn.

Cửa Ninh Tú cung, Thất Nhân ngẩng đầu nhìn tám biển ba chữ vàng chói mắt ở phía trên, quay đầu nhìn con trai lớn ở phía sau: “Con kéo lão nhân ta tới đây làm cái gì?”

Phía sau, chính là Tiểu Ái Nhân tám tuổi, so với ba năm trước đây đã cao hơn một cái đầu rồi, gương mặt tròn vẫn không thay đổi, chẳng qua là nảy nở thêm một chút mà thôi, lúc này gian trá nở nụ cười: “Dĩ nhiên là cho nương nương ngài tới xem một chút các nữ nhân của cha. Sau này ngài phải cùng các nàng sống chung đấy.”

Thất Nhân tức giận trắng mặt nhìn hắn một cái, có đứa con e sợ thiên hạ không loạn như vậy sao? Cho tới giờ chỉ sợ cuộc sống của mẫu thân cùng cha nhà mình trôi qua quá thoải mái!

Xoay người, Thất Nhân định rời đi. Chuyện nhàm chán như vậy, cũng chỉ có con trai nhà nàng mới có thể nghĩ ra được. Chẳng bằng nàng trở về ngủ tiếp.

Tiểu tử vội vàng ngăn cản nàng, kịch này còn chưa có mở màn đâu, mẹ hắn muốn đi. Chẳng phải lãng phí một phen tâm ý của hắn sao?

Đúng lúc này, trong Ninh Tú cung có một thiếu nữ mặc xiêm y màu xanh nhạt đi ra, ước chừng khoảng mười mấy tuổi, ngẩng đầu lên, trên mặt vẻ cao ngạo rõ ràng. Lúc này, nàng chỉ một ngón tay vào Thất Nhân đang mặc áo tơ trắng: “Người, đi ngự thiện phòng mang cho bốn tiểu thư một khay điểm tâm!”

Thất Nhân chỉ chỉ mình: “Ta?” Có chút buồn cười. Ít nhất mình cũng có cái mác Hoàng hậu, sao lại phải đựng phải tiểu nha đầu càn rỡ như vậy?

Cô gái kia trừng lớn mắt: “Lớn mật, ở trước mặt bốn tiểu thư người dám tự xưng ‘ta’, quả nhiên là một nha đầu không có quy củ!”

Thất Nhân lần nữa nhìn kỹ thiếu nữ này, lại thấy có chút nhìn quen mắt, nhưng nàng xác định chưa từng thấy qua người này.

Xem chừng là giọng quá lớn, trong viện đã có một đám các thiếu nữ xiêm y mỹ lệ đủ màu đi ra, cũng chỉ mười mấy tuổi. Những thiếu nữ này đều hướng tới tuyển tú năm nay.

“Liên muội muội, phát cáu lớn như vậy làm cái gì?”

“Liên muội muội, không phải chỉ là một đứa nha hoàn thôi sao, có đáng giá người lãng phí nước miếng lắm lời như thế không?”

.

Liên? Thất Nhân trong nháy mắt đã hiểu. Khó trách cảm thấy nhìn quen mắt, đây hẳn là nữ nhi nhà Trần Quốc Liên đại tướng quân, cũng là muội muội của Liên Ngọc Diệp đi.

“Nương nương, người nhìn xem, những thứ oanh oanh yến yến này, so với ngài đều trẻ tuổi hơn rất nhiều nha. Cha thật là vô sỉ, còn muốn trâu già gặm cỏ non! Cha nhất định sẽ bị những nữ nhân này mê hoặc làm đầu óc choáng váng. Còn không bằng ngài sớm bỏ cha, cùng Tiểu Nhân con xuất cung đi.” Tiểu Nhân cơ hội ở bên cạnh Thất Nhân nói nhỏ.

Thất Nhân nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, cũng biết chủ ý của tiểu tử này là như vậy. Hắn không có bụng tha cho việc khuyên mình rời khỏi Vân Lãm.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bên trong có một giọng nói dịu dàng, một cô gái mặc một xiêm y màu vàng nhạt đoan trang đi ra, khí chất đó, thật ra so với tất mọi người lộ vẻ dịu dàng hơn, lại không mất vẻ ung dung.

“Lãnh tỷ tỷ, nha đầu trong cung này không biết quy củ.” Liên Ngọc Phượng kéo Lãnh Tiểu Vân. Bởi vì tỷ tỷ hai nhà thân cận, vì vậy quan hệ bọn họ từ trước đến giờ vẫn rất tốt.

Lãnh? Thất Nhân khẽ thở dài. Quả thật là nghiệt duyên đây! Hai người này, cùng tỷ tỷ của các nàng thật đúng là giống nhau cô vùng, một trầm ổn, một sắc sảo. Chẳng lẽ thật là vận mệnh? Trước hai nữ nhân kia cùng nàng chung một chồng, hiện tại lại tới hai muội muội họ?

Lãnh Tiểu Vân quét qua Thất Nhân một cái, vỗ vỗ tay Liên Ngọc Phượng: “Liên muội muội, thân phận của người quý, cùng hạ nhận chấp nhận làm chi?”

Liên Ngọc Phượng bĩu môi: “Ta đây không phải là đang nhin sao? Quả nhiên, vị Hoàng hậu kia hẳn là một người thô bỉ, ngay cả nha đầu trong hậu cung cũng thô bỉ vô cùng.”

Thô bỉ? Thắt Nhàn nhú mi, thật lâu không nghe thấy có người mắng nàng. Tiểu cô nương này, thật đúng là dũng cảm đấy.

Lãnh Tiêm Vân một tay che miệng Liên Ngọc Phượng, lạnh lùng nói: “Chớ nói bậy!” Nha đầu này, từ trước đến nay vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng, sau này tất sẽ gây ra đại họa mất thôi.

Liên Ngọc Phượng liền kéo tay nàng ra: “Lãnh tỷ tỷ, ta nào có nói nhảm. Nghe nói Hoàng hậu kia ban đầu là một quả phụ đấy, người như thế làm Hoàng hậu Thiên Diễm chúng ta, thật là làm nhục danh tiếng Thiên Diễm! Ta thực không phục!

Thắt Nhàn không nhận được ho khan vài tiếng, những người này cho dù có thể trúng tuyển, sau này cũng chỉ là một phi tần nhỏ bé mà thôi, lại ở trước mặt nàng nói ra những lời này. Có thể không khiến nàng nổi giận hay sao? Không phục? Nàng có tư cách gì không phục?

Một bên Tiểu Ái trong lòng thầm vui mừng, nhìn gương mặt mẫu thân nhà mình âm trầm, quả thật muốn vỗ tay. Tiếp tục đi! Nương nương hấn tức giận, hấn mới có cơ hội đem nương nương lên mang đi, cho cha của hấn tức chết!

“Làm sao? Ta nói không đúng sao?” Liên Ngọc Phượng chẳng thèm nhìn ngó về phía Thắt Nhàn.

Thắt Nhàn hừ lạnh một tiếng: “Nàng là Hoàng hậu, chính là trời của các người. Liên tiểu thư, chỉ bằng lời nói của người hôm nay, cho dù chết một trăm lần cũng không đủ. Trước khi các người tiến cung, Lãnh Tiêm Vũ, Liên Ngọc Diệp chẳng lẽ không có dạy các người, chộc ai cũng không thể chộc Hoàng hậu sao?” Mắt lạnh liếc nhìn, dưới ánh mặt trời áo tơ trắng tản mát ra ánh sáng khác thường, khí thế kia, bất kỳ một tiểu thư cầm y nào ở chỗ này cũng không thể so sánh được.

Liên Ngọc Phượng, Lãnh Tiêm Vân đều sửng sò. Không chỉ bị cô gái trước mắt này đột nhiên phát ra uy nghiêm làm cho kinh sợ, đồng thời cũng buồn bực sao cô gái này có thể biết được lời dạn dò của các tỷ tỷ đối với các nàng.

Trước khi tiến cung, các tỷ tỷ đúng là có dặn bảo các nàng, nói ngàn vạn không thể cùng Hoàng hậu đối nghịch.

Dĩ nhiên các nàng cũng không rõ tại sao tỷ tỷ lại có dặn dò như vậy. Hoàng hậu kia cũng không phải là ba đầu sáu tay, có cái gì đáng sợ?

Trong lúc nhất thời, trong sân yên tĩnh. Có một vài tiểu cô nương bắt đầu lặng lẽ lui về phía sau, sợ bị Liên Ngọc Phượng dính líu đến.

“Người chỉ là một nha đầu nhỏ nhoi, cũng dám ở trước mặt bản tiểu thư nói xằng nói bậy? Chết một trăm lần cũng không đủ? Tốt! Bản tiểu thư hôm nay phải xem một chút, rốt cuộc là người nào chết cũng không đủ?” Sau khi hết sửng sò Liên Ngọc Phượng lại khôi phục lời nói ngang ngược.

Vừa nói, vừa định tiến lên.

Tiểu Ái Nhàn đang nghiêng đầu, tuy nói ý của hấn là muốn cho Thắt Nhàn rời khỏi cha, nhưng nữ nhân trước mắt này thật sự khó chịu. Hấn đang suy nghĩ có nên hay không vùng độc, độc chết nàng luôn.

Đang lúc ấy, đột nhiên nghe thấy một tiếng “Ngao”, hai con sói lớn màu lông vàng trắng to hơn đỉnh đầu mọi người, trong đó trên lưng một con còn chở một cô bé mặc quần áo màu đỏ.

Nhất thời, che khuất bầu trời, sói lớn từ trên trời giáng xuống. Vàng, trắng, đỏ, ba màu này dưới ánh mặt trời chiếu sáng lờ lờ tỏa sáng, khiến mọi người cảm thấy chói mắt.

Sói lớn che ở trước mặt Thắt Nhàn.

Trên lưng cô bé mặc quần áo màu đỏ trắng nõn nà, cực kì khả ái.

Cô bé quay đầu lại, nhìn Thắt Nhàn mở hai cánh tay ra, hé ra khuôn mặt tươi cười: “Nương nương!”

Mí mắt Thắt Nhàn giật giật, chúa ơi tiểu nữ nhi này nhà mình cũng không phải cái loại tốt để sống chung đâu, khi tuổi còn nhỏ đã thuần phục được hai con dã thú. Hai con sói nhỏ kia đại khái lúc còn bé bị bóng

ma tâm lý ám ảnh, nên khi trưởng thành vẫn vô cùng nghe lời tiểu muội Thất Thất. Sau Tiểu Ái Nhân, tiểu muội Thất Thất thành Bá Vương thứ hai.

Khom lưng ôm lấy Tiểu Thất, Thất Nhân buồn cười nhìn đôi chó sói sinh đôi hung dữ khiến Liên Ngọc Phượng sợ hãi : “Tại sao lại bất động? Sợ?”

Liên Ngọc Phượng trợn mắt, bị kích thích muốn tiến lên: “Người...”

Lại bị Lãnh Tiêm Vân kéo lại. Rốt cục vẫn là Lãnh Tiêm Vân tương đối tỉnh táo, nhìn cô bé xuất hiện ngồi trên sói lớn một chút, lại nhìn nhìn cô gái áo tơ trắng bên cạnh, bé trai mặt vẫn lộ nụ cười vẻ kỳ quái, cuối cùng nhìn lại khoe miệng hai con sói lớn, đột nhiên trong lòng có sự cảm xấu. Cô gái áo tơ trắng này, chỉ sợ không phải là người bình thường đâu!

Đúng lúc này, lại nghe thấy một tiếng gọi lo lắng truyền đến: “Công chúa! Công chúa!” Xuất hiện ở trước mọi người chính là Hỉ Nhi chiếu cổ tiểu Thất Thất.

Đang lúc mọi người vì một tiếng “công chúa” mà giật mình sững sờ, chỉ thấy Hỉ Nhi hướng cô gái áo tơ trắng kia hành lễ : “Nương nương, sao ngài lại ở chỗ này? Bệ hạ đang tìm ngài đây!”

Mọi người lại càng kinh ngạc không thôi. Hoàng hậu không phải là kim quang đầy người, phong thái hơn người sao? Như thế nào lại một thân áo tơ trắng đơn thuần, một nha đầu mặt mũi như trẻ con không chút thu hút nào thế này?

Thất Nhân quét mắt một vòng nhìn các cô nương trong Ninh Tú cung đã ngây người như phỗng, dừng ở trên người Liên Ngọc Phượng sắc mặt đã dần tái nhợt, lên tiếng nói: “Liên tiểu thư, bỗ cung rất khiến người ta thất vọng sao?”

Lãnh Tiêm Vân vội vàng dẫn đầu quỳ xuống: “Dân nữ tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương phúc thể an khang.”

Thất Nhân không để ý, chỉ nhìn thẳng Liên Ngọc Phượng vẫn không nhúc nhích: “Liên tiểu thư, bỗ cung chờ người đến giết đây!”

Liên Ngọc Phượng rốt cuộc vẫn là tiểu cô nương, mặc dù tùy hứng điêu ngoa, song thấy tình cảnh trước mắt, nhất thời cũng không biết làm gì.

Lãnh Tiêm Vân dùng sức kéo góc của nàng, lại thấy nàng cứng ngắc kéo sao cũng không nhúc nhích.

“Nếu Liên tiểu thư không động thủ, vậy bỗ cung sẽ không khách khí nữa.” Thất Nhân cười lạnh một tiếng, tiểu nha đầu thật không có kiến thức, muốn cùng nàng đấu? Ngay cả tỷ tỷ nhà nàng năm đó còn bại dưới tay nàng, nha này một phần của tỷ tỷ nàng cũng không học được, còn cuồng vọng như vậy? “Hỉ Nhi, vả miệng Liên tiểu thư!”

“Dạ!” Hỉ Nhi nói. Mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Hoàng hậu ra lệnh cho đến bây giờ nàng cũng không cãi lời.

“Nương nương, Liên muội muội tuổi còn nhỏ, thật không hiểu chuyện. Nương nương đại nhân rộng lượng, hãy bỏ qua cho Liên muội muội một lần.” Lãnh Tiêm Vân vội vàng nói.

“Không hiểu chuyện? Bỗ cung đây không phải là theo ý nàng sao?” Thất Nhân khẽ cười một tiếng.

Hỉ Nhi tiến lên mấy bước, Liên Ngọc Phượng lúc này mới hồi phục lại tinh thần, hoảng sợ gào to nói: “Người...Người không thể đánh ta!”

Thất Nhân lạnh lùng nhìn nàng một cái : “Bỗ cung cho dù hiện tại giết người, người có thể làm gì được? Nơi này chính là có nhiều người làm chứng như vậy, chứng minh người nói lời bất kính như thế bào với bỗ cung!”

Đang nói, Hỉ Nhi vung một cái tát lên mặt Liên Ngọc Phượng, trên làn da mềm trắng như tuyết ẩn hiện dấu tay mơ hồ. Từ hai năm trước nàng gả cho trưởng thị vệ nội cung, Hỉ Nhi liền trở nên đánh đá rất nhiều.

“Người...Ý thế hiếp người!” Liên Ngọc Phượng che mặt, hét lên một tiếng.

Lãnh Tiêm Vân mở hô hấp rỗng, vị Liên muội muội này, làm sao cho đến bây giờ vẫn còn chưa học khôn.

“Sao thế?” Có giọng nam trầm trầm truyền tới, nam tử một thân áo bào màu vàng thêu rồng từ từ đi tới.

“Tham kiến bệ hạ!” Mọi người lại được dịp liên tục hành lễ ngông ngừng. Các thiếu nữ tâm tình kích động, các nàng nhanh như vậy liền đã gặp được bệ hạ!

Vân Lãm không nhìn đám người đang quỳ này, trong mắt chỉ thấy được người mặc áo tơ trắng kia, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi thẳng tới: “Ồ chỗ này làm cái gì? Ta nghĩ nàng ở trong đình ngủ trưa.” Một câu nói, vân đạm phong khinh giống như không có gì phát sinh cả.

Chỉ có Cơ Y Duệ phía sau Vân Lãm bĩu môi, người nam nhân này, sau khi lúc đến cho Thất Nhân không tìm được người, chỉ kém xuất động đội thị vệ đi tìm Hoàng hậu rồi, thiếu chút lực tung cả hoàng cung. Phen luống cuống kia, hẳn là lần đầu thấy.

Một đám các cô nương đang quỳ cũng rất ngạc nhiên. Bệ hạ nói chuyện với hoàng hậu thế nhưng dùng “Ta”!

“Con của chàng gọi ta tới diễn trò cho nó nhìn.” Thất Nhân nhẹ nhàng cười. Nam nhân này lúc mới nhìn thấy nàng trong mắt mừng như điên, nàng không có mất tích. Nghĩ đến, nam nhân này e là lo mình vì đám nữ nhân trong Ninh Tú cung mà bỏ đi mất đây mà.

Vân Lãm hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Ái Nhân.

Tiểu tử lết chân nhỏ trốn phía sau Thất Nhân, trong miệng lầm bầm : “Nương nương, ngài hãm hại Tiểu Nhân con!”

Thất Nhân liếc nhìn hắn một cái, kịch này nhìn cũng đủ rồi, chẳng nhẽ cho xem miễn phí sao! Coi như là nhi tử nhà mình, cũng không ngoại lệ!

“Này. Có người nhìn không vừa mắt đấy!” Thất Nhân nhìn về phía Liên Ngọc Phượng chép miệng.

Vân Lãm cũng chưa thềm nhìn, chỉ nhàn nhạt phân phó phía sau một tiếng: “Ném ra khỏi cung đi!” Trong giọng nói sự lạnh lùng rõ ràng.

Cơ Y Duệ lập tức tuân mệnh, phát tay đã xuất hiện bốn thị vệ, hoàn toàn chiếu theo phân phó của bệ hạ, đem tiểu nữ nhi Liên gia “ném” ra ngoài!

Hắn vốn đối việc tuyển tú này vô cùng chán ghét, đây không phải là muốn tới phá hư cuộc sống của Thất Nhân sao? Hết lần này tới lần khác cái tuyển tú kia lại là tổ chế, muốn tránh như thế nào cũng không được. Bọn cụt thân đích xác là nhân dịp cơ hội lần này, đem nữ nhi nhà mình mang vào cung. Nếu theo hắn, đã đem toàn bộ đi chinh đến chết. Đáng tiếc, không có cơ hội. Lúc này, có nữ nhân giờ hòng súng với Thất Nhân, hẳn đương nhiên rất thích ý phá hủy hòng súng đó.

Bốn thị tiến lên tóm lấy Liên Ngọc Phượng, liền đi về phía cửa cung.

Trong không trung tiếng kêu hoảng sợ của Liên Ngọc Phượng vẫn như cũ quanh quẩn ở Ninh Tú cung.

Lãnh Tiêm Vân kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy bệ hạ vĩ đại của Thiên Diễm bọn họ hướng về phía cô bé đang vươn tay ra trong tay Hoàng hậu: “Để ta tới ôm cho. Nàng đừng mệt nhọc.” Trong giọng nói nhu tình như có thể làm tan chảy hồ nước đóng băng, cùng với lúc trước phân phó đem Liên Ngọc Phượng ném ra tưởng chừng như là hai người.

Tiểu Ái Nhân vội vàng tiến lên một bước, lấy lòng nói: “Để Tiểu Nhân con tới ôm tiểu Thất Thất đi.”

Thất Nhân nhìn hắn một cách quái dị, cảm giác, cảm thấy tiểu tử không có lòng tốt như vậy, sẽ không phải đang đánh cái chủ ý xấu nào chứ.

Tiểu muội Thất Thất nghe vậy, lập tức vui vẻ hướng trong ngực ca ca nhảy vào.

Tiểu Ái Nhân tiếp được, thân thể nhỏ bé không khỏi trùng xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại: “Ai u, tiểu muội Thất Thất, làm sao muội lại nặng như vậy. Ngàn vạn đừng học tiểu bạch kiểm kia, phát triển chiều ngang a!”

Thất Nhân nghe vậy không khỏi xem thường một cái. Tiểu tử này thật đúng là không biết xấu hổ mở miệng. Trong ba hài tử, đứa phát triển chiều ngang nhất chính là hắn đi. Giờ hiện tại cao lớn chút ít, chứ cứ như thể trạng ba năm trước, thì cùng mèo má (đô – rê – mon) cũng không có khác biệt lắm đâu.

Vân Lãm đỡ Thất Nhân: “Trở về ngủ trưa đi.”

Thất Nhân quay đầu nhìn cái tấm biển Ninh Tú cung chói mắt kia một cái, “Ừ” một tiếng.

Thật ra thì, thời điểm nàng nhìn, thật ra cũng không có suy nghĩ cái gì. Nhưng trong lòng nam nhân này vẫn cố chấp lo lắng, nắm tay Thất Nhân càng ngày càng chặt.

Tiểu Ái Nhân lão đảo ôm Tiểu Thất đi theo phía sau, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm: “Tiểu muội Thất Thất, ca ca dẫn muội đi báo thù cho nương nương.” Khóe miệng lộ ra vẻ xảo trá. Mặc dù nữ nhân kia đã bị ném đi rồi, nhưng trong lòng hắn còn chưa có hết giận đâu! Hắn cần cho nữ nhân nhảm chán chửi nương nương kia phải trả giá thật nhiều.

Tiểu Thất lộ ra nụ cười vui vẻ cầu kết với nhau làm việc xấu, bàn tay nhỏ bé dùng sức vỗ lên, đáp lại: “Được! Được!”

Hai con chó sói bám theo, Cơ Y Duệ mang theo bọn thị nôi đuôi, Hỉ Nhi cũng đi theo rồi.

Một nhóm người đến nhanh, đi lại càng nhanh hơn. Nhưng không có một người nào phản ứng với các tú nữ quý trên đất, toàn bộ coi các nàng là không khí. Hai vị cấp trên kia thậm chí một tiếng “bình thân” cũng không hô.

Lãnh Tiêm Vân ngu ngơ hồi lâu, cuối cùng cũng có chút hiểu nguyên nhân vì sao tỷ tỷ nói không thể trên chọc Hoàng hậu.

Một tháng sau, Vân Lãm nhận được hồi âm của Cố Thanh Ảnh từ Nam Vũ gửi tới, lúc này rốt cục mới yên lòng.

“Xem cái gì đấy, lão gia?” Thất Nhân tắm rửa xong từ trong Thanh Trì đi ra ngoài. Tóc dài đen nhánh ở phía sau, còn dính vài hạt nước rơi xuống.

Vân Lãm nhận lấy khăn lông trong tay tỷ nữ, liền nhẹ nhàng bắt đầu lau tóc cho Thất Nhân.

Thất Nhân ngồi xuống, cầm tờ giấy viết thư trong tay, xem nó. Song Càng xem xuống phía dưới, càng há to mồm. Quay đầu lại: “Lão gia, chàng chuẩn bị...”

Vân Lãm gật đầu: “Tiểu tư kia cũng khá lớn rồi.”

Thất Nhân im lặng. Tiểu tử mới tám tuổi, như thế nào vẫn là một tiểu hài tử mà thôi.

Vân Lãm nhìn ra ngữ điệu của Thất Nhân: “Không cần lo lắng, bên trong có mấy người Cơ Y Duệ hỗ trợ, bên ngoài có Nam Vũ giúp đỡ, sẽ không có chuyện gì phát sinh.”

Thất Nhân thở dài: “Nhưng tiểu tử kia ở trong mắt người khác, không phải là huyết mạch Hoàng gia Hách Liên đấy!” Tối thiểu trong mắt triều thần, đứa bé kia là đứa con mồ côi của Chiến gia!

Vân Lãm nhìn Thất Nhân mặt vẫn trẻ con như cũ, nói: “Cái tên kia thông minh như vậy, chuyện như thế, chính hắn có thể xử lý.” Tám năm, diện mạo Thất Nhân vẫn giống như lúc mới vào Chiến gia, mịn màng không tìm ra dấu vết năm tháng. Ai, tại sao chỉ có một mình hắn già đi thôi, ngày hôm qua Hải Đường còn tìm thấy trên đầu hắn mấy sợi tóc trắng.

Nam nhân cố chấp này bấy giờ lại hi vọng thê tử của mình già nhanh đi một chút, như vậy hắn cũng không cần lo lắng Thất Nhân sẽ bị người khác đoạt mất.

Thất Nhân nghe lời nói của Vân Lãm, lại càng im lặng. Lại nói để tiểu tử kia tự mình xử lý loại chuyện phiền toái này. Gặp phải phụ thân như vậy, nàng vì tiểu tử kia mặc niệm ba giây.

Vân Lãm thấy Thất Nhân không nói lời nào, nói tiếp: “Nếu như nàng cảm thấy không được, vậy thì đổi thành Ái Cơ nhé.”

Thất Nhân trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng tiểu nhi tử nhà mình nằm ở trên ghế rồng ngủ ngáy o o, lập tức bĩu môi : “Thôi, vẫn là lão đại đi.”

Vân Lãm cúi người ôm lấy Thất Nhân: “Sau này, cũng chỉ có hai người chúng ta, trải qua cuộc sống mà nàng muốn.”

Thất Nhân khẽ mỉm cười, đưa tay ôm lấy Vân Lãm. Mấy năm này Vân Lãm rất cố gắng, khiến nàng cũng đoán được sẽ có một ngày như thế. Chỉ là không có nghĩ đến, ngày này tới nhanh như vậy.

Nàng chưa bao giờ lo lắng vấn đề tuyển tú trong cung. Vân Lãm muốn là nhất đế thiên cổ, cũng nhất định phải bị lễ giáo quản chế, cho nên tuyển tú không thể tránh được. Nhưng nàng biết, cho dù trong cung có nhiều nữ nhân tiến vào đi nữa, Vân Lãm cũng sẽ không đụng. Chỉ là, sự cố chấp của Vân Lãm đã vượt qua tưởng tượng của nàng. Giống như năm đó chuyện cùng Phượng Lại giả cưới, hẳn cũng cho Cố Thanh Ảnh thay thế.

Lúc này, hẳn ngay cả giả cũng không muốn làm.

“Cám ơn chàng, lão gia!”

Mà ở trong tấm cung, đang ôm ngực bước đi dạo, người xuất hiện trong kế hoạch lừa gạt nương nương xuất cung Tiểu Ái Nhân, lúc này không khỏi hắt hơi một cái, hẳn sờ sờ trán của mình, chẳng lẽ lại bị cảm rồi? Hẳn không biết rằng, mình thật bị thăm bị lão cha vô lương nhà mình tính kế.

Mà mẫu thân ái của mình cũng bị cha nhanh hơn một bước bắt cóc rồi a!

Gừng càng già càng cay mà!

Sau trận tuyết đầu mùa đông năm thứ ba Ung Hòa, chính là lúc tuyển tú.

Ngày đó, mặt trời như phủ lên một tầng màu vàng mỏng, tựa như lòng đỏ trứng chín như vậy, ở trên không trung, hòa tên lớp tuyết trắng mỏng trên nóc nhà.

Trong chính điện, một nữ tu sĩ đứng thẳng. Chủ vị, cũng là bộ hạ cùng Hoàng hậu chậm chạp không đến. Chỉ có hai vị hoàng tử cùng tiểu công chúa ngồi trên ghế của họ. Nói chuẩn xác là tiểu hoàng tử ngủ trên chỗ ngồi của hắn.

Tiểu Ái Nhân chống đầu, nhàm chán chờ hai vị trưởng gia nhà mình, khóe miệng vẫn cười giả hoạt như cũ. Kế hoạch của hắn đã tốt lắm rồi, chỉ cần chờ cha hắn tuyển một trong những nữ nhân này, thì hắn sẽ có biện pháp mẫu thân cùng hắn đi. Từ đó, không có người nào có thể cùng hắn đoạt mẫu thân nữa rồi.

Chờ mãi cũng có một giám cung chậm chậm tới truyền chỉ: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, quả nhân từ ngày đó tới nay thân thể có bệnh, ở trên đế vị đã tận lực, cảm thấy lực bất tòng tâm. Hiện đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Đại hoàng tử Hách Liên Ái Nhân, mong chúng thần hết sức phụ tá. Ngoài ra, quả nhân đã vì hoàng tử cầu thân với trưởng công chúa Nam Vũ...”

Thánh chỉ đưa ra, tất cả đại diện đều u mê.

Vốn còn đang muốn làm phượng hoàng bay lên đầu cành, trong nháy mắt các tú nữ trở nên tức giận.

Ánh mắt Tiểu Ái Nhân sững sờ, loại trạng thái này là lần đầu tiên kể từ khi hắn ra đời đến nay.

Tiểu Thất oa oa khóc lớn lên, gọi cha muốn mẹ.

Trần định nhất chính là Tiểu Ái Cơ, chỉ mở mắt có chút hã hê nhìn ca ca, rồi lập tức nhắm mắt lại.

Ngày đó, trong lịch sự Thiên Diễm hoàng triều Lãm Đế cần cù nhất đã mang theo Hoàng hậu cùng nhau biến mất. Hẳn rốt cục đi đâu, thật lâu sau này, vẫn là điều bí mật ở Thiên Diễm.

Trong tấm cung, Tiểu Ái Nhân đập bàn “pang pang”. Vô cùng đau đớn a! Mẹ ruột lại tử bỏ mình, cùng cái tên cha mặt chết kia chạy trốn rồi! Còn đem một đại cục rối rắm như vậy ném cho hắn!

Nhất định là cha giả trò quỷ! Tiểu Ái Nhân hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hèn hạ !

Xoay người, liền thấy được tiểu tử mặt liệt đang ở trên giường ngủ say.

Động não một chút, trên mặt Tiểu Ái Nhân lập tức hiện lên nụ cười âm hiểm.

Tiểu tử mặt liệt, coi như người xui xẻo. Nếu có chết cũng là tiểu đệ kê kê người chết chứ không phải bổn tiểu gia, ai bảo tiểu đệ kê kê người lao vào làm đệ đệ của bổn tiểu gia làm chi?

“Hắc hắc”, Tiểu Ái Nhân nở nụ cười quái dị.

Tiểu mặt chết đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên cả người rùng mình một cái.

Sau khi Lâm Đế biến mất nửa tháng, Đại hoàng tử Thiên Diễm tám tuổi bởi vì quá nhớ cha mẹ, không bệnh mà chết.

Một tờ chiếu thư cuối của Lâm Đế cùng thành một tờ giấy bỏ không.

Chúng thần sau khi thương nghị đều nhất trí, quyết định ủng hộ tiểu hoàng tử năm tuổi Hách Liên Ái Cơ lên làm đế. Nam Vũ phái sứ giả tới, trưởng công chúa tròn một tuổi tái giá gả cho tiểu hoàng tử Thiên Diễm.

Mùa xuân năm thứ hai, Tiểu hoàng tử lên ngôi, niên hiệu “Hi Hòa”. Hấn tại vị bốn mươi năm, khai sáng một thế hệ hoàng triều Thiên Diễm.

Mà vị hoàng đế này cũng trở thành “Thiên cổ đệ nhất ngu đế”.

Trong một trấn nhỏ cách xa kinh đô Thiên Diễm, hôm nay có một đôi vợ chồng mới tới.

Dung nhan nam nhân lạnh lùng, dọa lui cả đám người đi đường. Nhưng nam tử kia khi ánh mắt nhìn về phía thê tử bên cạnh lại nhu tình như có thể tan ra nước, khiến các cô gái thật hâm mộ.

Nhìn lại cô gái, vẻ mặt có nụ cười ôn hòa, khiến cho dung nhan không xuất chúng cũng nở rộ ra một loại ánh sáng khác.

Đột nhiên có người sờ sờ đầu: “Ta thật giống như đã gặp qua bọn họ! Lúc nào nhỉ?”

Hai vợ chồng dừng chân trước một tửu lâu duy nhất trong trấn nhỏ, chỉ thấy biển ghi chữ “Phượng Lai tửu lâu.”

Mấy người ở phòng thu chi chờ ở cửa hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt lập tức tươi cười tiến lên đón: “Tân chủ thượng, bà chủ, cuối cùng hai người cũng đến rồi!”

Cô gái khẽ cười một tiếng: “Các người có vẻ cao hứng nhỉ!”

Phòng thu chi vui vẻ nói: “Kể từ sau khi Phượng chủ thượng rời đi, tửu lâu chúng ta đã không tiếp tục kinh doanh lâu rồi. Có tân chủ thượng đến, chúng ta dĩ nhiên là cao hứng!”

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn nhìn tấm biển trên nóc, sờ cằm: “Chủ thượng đổi người rồi, tên tửu lâu này cũng nên đổi thôi.”

“Nên đổi lại! Nên đổi lại!” Phía sau phòng thu chi vẫy tay một cái, phía sau có một người mang lên phía trước một tấm biển bằng gỗ lim, “Bà chủ chúng ta cũng đã chuẩn bị xong!”

Cô gái ngạc nhiên, tốc độ này của bọn họ có thể là quá nhanh hay không?

“Phượng chủ thượng gửi thư nói chuẩn bị! Tên cũng đã được chủ thượng cho lên. Ngài nhìn xem, có hợp ý hay không?” Phòng thu chi giải thích.

Lúc này cô gái mới hiểu rõ.

Vén tấm vải đỏ lên, tên trên biển lập tức lộ ra bên ngoài – “Tửu lâu Lâm Nhân”.

Đây chính là đôi vợ chồng mất tích Vân Lâm cùng Thất Nhân.

Thất Nhân bật cười, danh tự này, quả nhiên là phong cách của Phượng Lai. Quay đầu lại hỏi Vân Lâm: “Lão gia, danh tự này có được không?”

Vân Lâm nghiêm trang gật đầu: “Rất tốt!” Hấn thích tên của mình cùng Thất Nhân đặt ở cùng nhau.

Thất Nhân chuyển hướng phòng thu chi: “Vậy thì tìm người đổi bảng hiệu đi.”

Người phía sau vội vàng cầm cái thang bắt đầu chuẩn bị.

“Cầu Tử, dừng xem, mau tới hỗ trợ!” Phòng thu thấy một tiểu tử khác đang xem bồ cào thì hô một tiếng.

Cầu Tử “Ai” một tiếng, chạy ra, trong tay còn cầm lấy Hoàng bảng (thông báo của Hoàng gia).

“Thứ gì vậy?” Thất Nhân kỳ quái hỏi một tiếng.

“Ngày hôm qua nô tài đi vào trong thành cầm về.” Phòng thu chỉ than một tiếng, “Ai, đại hoàng tử thật là đáng thương.”

Thất Nhân khoe mi giật giật, Đại hoàng tử? Đáng thương?

Đi qua cầm lấy Hoàng bảng trong tay cầu tử, hai vợ chồng liền xem.

Xem xong, Thất Nhân quái dị quay mắt xem xét Vân Lãm : “Con của chàng đã chết.”

Trán Vân Lãm co giật : “Đó cũng là con của nàng.” Vì quá nhớ thương, thương tâm quá độ, không bệnh mà chết? Có quỷ mới tin!

“Ta không sinh ra nhi tử hãm hại đệ đệ của mình như vậy. Con ta biết điều hơn, khả ái, nhỏ nhắn hơn, nghe lời hơn...” Thất Nhân cần nhẫn.

Bỗng nhiên, có một giọng nói mang theo tiếng cười ở phía sau vang lên : “Nương nương, không tiểu hài tử nào so với Tiểu Nhân con biết điều hơn, khả ái hơn, nhỏ nhắn hơn, nghe lời hơn nữa!”

Thất Nhân chợt cảm thấy hắc tuyến rơi đầy trên trán, thật không biết xấu hổ!

Quay đầu, phía sau, tiểu tử đeo một bọc y phục nhỏ, mặt tròn giống hình cầu không phải con trai lớn bị “bệnh qua đời” nhà mình thì là ai?

Ánh mắt tiểu tử hí lại, chạy thật nhanh, dường như hướng về phía Thất Nhân, trong miệng vẫn không quên kích động hô to: “Nương nương!”

Vân Lãm thân hình chợt lóe, định chắn trước người Thất Nhân. Hắn không cho phép Thất Nhân ôm bất kì sinh vật phái nam nào ngoại trừ hắn, nhi tử cũng không được!

Cho nên, Tiểu Ái Nhân nhảy tới bên người cha nhà mình. Hai tay Vân Lãm kéo khoảng cách giữa mình và nhi tử.

Đại chiến phụ tử trọn mắt lập tức bắt đầu.

Trùng! Trùng! Trùng! Tiểu Ái Nhân vạn phần bất mãn, quyết chí muốn trừng mặt cha mình tới nở hoa thì thôi.

Vân Lãm càng thêm bất mãn. Trên mặt da thịt cũng xỉ xuống. Tiểu tử này thật đúng là âm hồn bất tán, cuộc sống hắn cùng Thất Nhân hai người một chỗ, xem ra là ngâm nước nóng rồi.

Tiểu Ái Nhân đột nhiên âm hiểm cười một tiếng, giơ tay, trước mặt cha hắn vẩy một ít thuốc bột màu trắng. Đây chính là độc hắc chế tạo tại căn cứ sư phụ – định thân phần. Hắn muốn cha làm tượng điêu khắc một lần!

Đáng tiếc, không đợi hắn đắc ý xong, tiểu tử lập tức phát hiện có cái gì không đúng, lập tức muốn khóc. Hắn đang bị cha của hắn gắt gao túm ở giữa không trung đấy.

Nói cách khác, cha của hắn không nhúc nhích được, mà chính hắn, cũng thành vật trang sức trong tay điêu khắc.

Thất Nhân há miệng, thật mạnh mẽ! Hôm nay tượng điêu khắc này thật sự là quá hoàn mỹ!

“Bà chủ, tám biến đổi lại xong rồi!” Phòng thu chỉ hướng Thất Nhân hồi báo. Quay nhìn ngó ngó quái dị nhìn Tân chương quý cùng tiểu công tử, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Khụ khụ.” Thất nhân nín cười, phân phó nói: “Kia liền đốt pháo pháo ăn mừng khai trương đi!”

Mấy người phòng thu chỉ lập tức chuẩn bị xong pháo hoa chúc mừng, dùng cây gậy trúc treo lên cao.

“Bùm bùm”, tiếng pháo trúc hoan hỉ truyền vang khắp cả trần nhỏ.

Mọi người rối rít tránh né pháo hoa bay loạn, song hết lần này tới lần khác ở giữa đường, lại có hai kẻ một lớn một nhỏ đứng thẳng không có động tĩnh.

Đi qua mọi người cũng sẽ chặc chặc than một tiếng: “Đáng tiếc bộ dạng tốt, lại là hai kẻ ngu!”

Tiểu Ái Nhân dở khóc dở cười. Nếu nói tự gây nghiệt không thể sống, thì bây giờ rốt cục hắn cũng cảm nhận được.

Giương mắt nhìn đôi mắt tức giận như phóng hỏa của cha nhà mình, độ nóng so với pháo hoa kia còn mạnh hơn, tiểu tử bắt đầu cân nhắc xem có nên hay không bơi trước một chút ít phần giải độc!

Thất Nhân nhìn những đám mây ở phía chân trời sáng ngời, nụ cười khoe miệng càng rộng, ngày hôm nay, thật là náo nhiệt!

153. Chương 153: Phiên Ngoại 1: Thiếp Làm Bò Ti Nhiều Quân Tâm 1 (tự Sự Của Vân Lãm)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ánh trăng vắng lạnh chiếu vào nơi trước kia ánh sáng rực rỡ vô tận, trên cung điện phồn thịnh kia, nó vốn là tẩm cung của thiên tử Thiên Diễm, có tên là—— Chiêu Hoa điện.

Mà ta, chính là người nắm giữ Chiêu Hoa Điện mười mấy năm —— Hách Liên Vân Lãm.

Ta vịn vào song cửa, nhìn về ánh trăng sáng trên trời còn thiếu một góc liền có thể toàn vẹn, trong lòng yên tĩnh nói không nên lời.

Phía sau tai, là âm thanh có chút bén nhọn kêu: Thái Thượng Hoàng, Hoàng hậu nương nương phân phó đưa tới cho người An Nhạc hoàn, hi vọng thái thượng hoàng không nên làm khó nô tài. Người hãy mau nuốt chúng, nô tài mới có thể báo cáo kết quả, thái thượng hoàng ngài cũng có thể được giải thoát.

Sau khi nghe xong, ta khẽ mỉm cười. Hoàng hậu? Là lời của người mặc áo tơ trắng kia sao, lại là nữ nhân có thể bày mưu tính kế, ta thiên tính vạn toán, nhưng lại bỏ sót một nữ nhân, chính là muội muội của Huệ Nhi!

Là như vậy ! Một vị hoàng đế đời trước như ta tồn tại, mặc dù đã không còn thế lực để uy hiếp Vân Lãm, nhưng trong lòng bọn họ, cuối cùng ta vẫn là một cái gai. Dĩ nhiên nhỏ sớm đi sẽ tốt hơn.

Nữ nhân kia, quả thật là nguyện ý chấp nhận mang tất cả tội danh vì Vân Lãm. Giống như nhiều năm trước, trận “Núi đao biển lửa” lần đó kinh tâm động phách trên triều đình, cũng là một tay nàng làm ra. Mà lần này trên danh nghĩa ám sát “Thái thượng hoàng”, đều là do nàng sai thủ hạ đến hành động.

Ai không biết rằng, muốn thiên cổ nhất đế, tay của đế vương phải chịu một chút dơ bẩn. Nữ nhân kia, vô cùng yêu Vân Lãm, cho nên mới nguyện ý đem tất cả những lời chỉ trích được lưu lại trong sử sách ôm vào người mình.

Vân Lãm có được thê tử như thế, là phúc của hắn.

Ta không ao ước, cũng không có ghen. Bình tĩnh mà tuân mệnh đến có thể làm cho chính mình cảm thấy kinh ngạc.

So với ta trước kia, đại khái là ta có bệnh tâm thần chẳng. Dù sao nữ nhân kia, vốn nên là nữ nhân của ta. Đáng tiếc, vận mệnh trêu ngươi, nàng cuối cùng lại ở bên cạnh Vân Lãm.

Nếu là ta trước kia, đại khái ta sẽ nhớ, nếu như khi vừa mới đầu đường quỹ đạo không cong đi, có phải nữ nhân kia sẽ giúp ta bảo vệ ngai vàng của mình giống như trợ giúp Vân Lãm, kết cục của ta so với lúc này sẽ khác hơn hay không.

Mà lúc này, cái gì ta cũng đều không để ý. Thậm chí, trước kia sinh mạng của ta cũng không thể so sánh với ngôi vị hoàng đế, hiện tại mà nói, nó đã mất đi lực hấp dẫn rồi.

Từ trong tay áo lần cuối cùng ta lấy ra một bức thư chữ viết đã trở nên mơ hồ, đó chính là vật duy nhất mà ta có thể tưởng niệm đến Huệ Nhi.

“Cho dù Bồ Ti mạnh mẽ, nhưng cuối cùng cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi”

Ta luôn suy nghĩ, lúc ấy Huệ Nhi bị ta tổn thương bao nhiêu, mới khiến một người ôn nhu như nàng có thể viết ra lời quyết tuyệt như vậy.

Có lẽ, quả thật là ta đã một lần lại một lần cô phụ tình ý của Huệ Nhi. Lúc đầu, ta chỉ mang tâm tư lợi dụng nàng, mặc dù phong nàng đứng đầu trong bốn phi, ta biết rõ Độc Cô hoàng hậu một lần lại một lần làm khó nàng, song ta vẫn thờ ơ, ta giả bộ làm như không biết cho dù Ngũ Nhiêu làm hại tiểu Hoàng Tử của Huệ Nhi.

Hoàng tử đối với ta mà nói, ta cũng không xem vào mắt. Hậu cung ba nghìn nữ nhân, ta muốn bao nhiêu hài tử, các nàng cũng có thể sinh cho ta. Nhưng lúc ấy nhìn bộ dạng đau đến không muốn sống của Huệ Nhi, trong lòng ta có khổ tâm không thể nói thành lời.

Cho đến lúc Thanh Huệ Cung bị hỏa hoạn, ta mới có thể xác định tâm ý của mình. Nhưng mà, ta nói chỉ cần nàng không khơi mào mâu thuẫn ngai vàng, ta nhất định có thể yêu thương nàng cả đời.

Chẳng qua là, cuối cùng, cũng không phải là việc mà ta có thể khống chế được.

Có lẽ là ý trời? Hoặc là duyên phận mỏng? Đúng là ta sẽ không còn cơ hội gặp được nữ nhân duy nhất mà ta yêu thương trong cuộc đời này!

Ở trong cung điện lạnh lẽo, những tưởng nhớ tràn đầy về Huệ Nhi đã khiến ta hiểu rõ, loại yêu này, không phải là quyền lực rộng lớn, thân phận cao quý có thể thay thế được.

Cái loại tưởng niệm mãnh liệt này, tuy rằng chưa phải là biển cạn đá mòn, nhưng mà lại khắc cốt ghi tâm.

Ta thật sự cảm tạ ông trời, để cho ta quãng thời gian cuối đời, hiểu được cái gì đối với ta mới là quan trọng nhất.

Chẳng qua là, ta hối hận, lần cuối cùng gặp Huệ Nhi, ta đối với nàng, từ đầu đến cuối đều khắc nghiệt như vậy.

Ngày đó, Hoàng hậu của Vân Lãm hỏi ta, nếu ta có một ước nguyện, ta muốn cái gì?

Ta nói, ta chỉ nguyện Huệ Nhi có thể sống tốt.

Hiện tại, ta vẫn hi vọng như vậy. Chỉ cần Huệ Nhi có thể sống tốt ở một nơi nào đó, muốn ta chết thì có gì khó chứ?

Ta xoay người lại, yên lặng mà lấy Bình Ngọc Sứ trên khay từ trong tay của tên Cung giám, đổ ra một viên thuốc sáng trong như hạt thủy tinh, bỏ vào trong miệng, hơi ngửa đầu, liền nuốt vào.

Đều nói, người sắp chết, suy nghĩ cũng trở nên dễ dàng hơn.

Một khắc kia, ta nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Ta nghĩ đến mẫu phi của ta cuối cùng cũng vì u uất mà chết trong tấm cung. Nàng yếu ớt như vậy, bất luận kẻ nào ở trong cung, bao gồm cả cung nữ cũng có thể khi dễ bọn họ, nàng cũng không dám đánh trả, mỗi ngày chỉ biết trốn tránh ở góc tường rơi lệ, nghĩ mình lại xót cho bản thân.

Ta đối với mẫu phi quả thật chưa từng yêu thích nàng, ta nhớ được đã có lần thừa dịp không có ai gào thét ở nơi đó, hét lên vì sao ta sinh ra lại làm nhi tử của nữ nhân hèn nhất này chứ?

Ta bắt đầu cảm thấy nóng nảy, cả ngày đều lo lắng, cuối cùng phụ hoàng mất sớm. Ta nghĩ là ta hận hân, bởi vì hân độc tâm ghét cũ (*yêu thích cái mới chán ghét cái cũ), mới khiến ấu phi, ta, còn có Vân Băng niếm trải tất cả tư vị của hạ nhân.

Nhưng ta lại phải bắt buộc mình thích hân, vì muốn thoát khỏi cuộc sống ban đầu, muốn đạt được quyền lực, nhất định phải nhận được sự yêu thích của người này.

Ta nghĩ, bắt đầu từ khi đó, ta liền chỉ quan tâm đến quyền lực. Loại cảm giác thiếu an toàn này, cũng chỉ có ngôi vị hoàng đế, mới có thể cho ta.

Thế cho nên, sau này ta lại ra tay sát hại đệ đệ của chính mình.

Vàng đỏ nhỏ lòng son (*lợi ích làm mê muội tâm can), ta cảm thấy tất cả mọi người bên cạnh đều không thể tin, bọn họ đều có ý đồ với ngôi vị hoàng đế mà ta vất vả mới lấy được. Ta chém giết Thần tướng có công, áp bách văn sĩ có tài, lúc ấy, ta không cho rằng ta làm gì sai.

Cả đệ đệ Vân Băng của ta, thế nhưng ta cũng hoài nghi hân. Ta hạ độc hân, quả thật độc kia là thứ rất khó giải, lúc ấy ta nghĩ muốn giải quyết mọi chuyện. Nếu Vân Băng đã chết, ta sẽ không còn nỗi lo về sau nữa.

Ta lừa gạt Nhạc nhi nói, chỉ cần tận tâm làm việc cho ta, đúng thời gian ta sẽ đưa giải dược cho Vân Băng. Thật ra, giải dược kia, chỉ là thuốc bổ của hoàng cung mà thôi.

Cho nên, Vân Băng từng ngày từng ngày suy yếu đi.

Lúc ấy, tình cảm của Vân Băng cùng Nhạc Nhi ta không thể nào hiểu nói, chỉ cho rằng Vân Băng vì ngôi vị hoàng đế mà tiếp cận Nhạc nhi. Ta liền khiến cho Nhạc Nhi phải thề độc, hai người không được gặp nhau.

Ta nghĩ, ta có lỗi nhất là với Vân Băng. May là, nghe nói có thần y xuất hiện, cũng hiểu được loại độc trên người hân. Chẳng qua là, hân và Nhạc nhi. Cũng đều là lỗi của ta!

Trên trời vàng trắng không tính là toàn vẹn kia vẫn như cũ chiếu rọi ánh sáng xuống nơi yên tĩnh này, ánh sáng mờ mờ, ta nhìn cả phòng đều là tượng gỗ Huệ Nhi, hỉ nộ ái ố, thần sắc đặc biệt khác thường.

Trong sương mù, đám tượng điêu khắc trước mắt giống như biến thành Huệ Nhi.

Ta cười. Để cho ta có thể ôm Huệ Nhi mà đi đi.

Ta chậm rãi ngồi phịch ở trên mặt đất, trước mắt càng ngày càng tối, trong đầu càng ngày càng chìm xuống.

Huệ Nhi, nàng nhất định phải sống tốt. Hy vọng có một người thật lòng yêu thương nàng, một lòng chỉ là nam nhân của nàng mà chiếu cố cho nàng.

Nếu có kiếp sau, ta sẽ không hề cô phụ nàng nữa.

Mở mắt, chung quanh là một mảnh đen nhánh.

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lòng nhưng lại cảm thấy thoải mái. Đây là ta đã đến âm phủ? Hay là Địa Ngục?

Nghĩ đến, ta là người xấu không có tim phổi như vậy, chắc sẽ bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục rồi.

Ta chỉ hi vọng, có thể mau sớm chuộc tội. Sau đó, đi vào đạo luân hồi, lập tức ta có thể đi tìm Huệ Nhi rồi.

Mây đen trên đỉnh đầu dần tản đi, ánh sáng rải đầy trên cả vùng đất.

Ta ngẩng đầu, cảm thấy buồn bực, âm phủ cũng có thể thấy trăng sáng sao? Sao giống như lúc ta nhìn thấy ở Chiêu Hòa Cung, chỉ thiếu là cảm giác buồn bực lúc này thôi.

Buông tay xuống, cánh tay phải của ta đụng phải một bao y phục màu xám.

Ta lập tức cảm thấy vướng mắc, chẳng lẽ đường đi tới âm phủ cũng cần mang theo bao y phục theo sao ?

Mở ra, bên trong lại có một vài cái áo tơ trắng, một chút bạc vụn, sau đó là đồ quệt lửa ... Đồ vật cần thiết, phía trên còn có hai tờ giấy cùng bức tượng điêu khắc giống như Huệ Nhi.

Một tờ quen thuộc đã bị tổn hại rất nhiều, đó chính là vật mà Huệ Nhi để lại cho ta.

Ta mừng rỡ như điên, trên đường còn có bức thư của Huệ Nhi cùng bức tượng gỗ điêu khắc Huệ Nhi bởi theo, có phải đã giảm bớt cảm giác tịch mịch của ta hay không?

Ta mở ra ... giờ lên một bức thư khác, phía trên kiểu chữ xa lạ ta không nhận ra, nhìn thanh tú nhưng lại mang một chút hơi thở hào sảng.

Chỉ thấy phía trên để lại : Lam Đế đã chết, tự giải quyết cho tốt.

Lạc khoản (*phần để tên ở trên bức thư) “Nhàn” .

Ta nhất thời liền giật mình ngẩn người. Chẳng qua một lát sau, ta liền hiểu, ta còn sống!

Mặc dù không biết cụ thể trong chuyện này đã xảy ra việc gì, nhưng nhất định liên quan đến viên thuốc An Nhàn Hoàn của hoàng hậu.

Người nọ, mang ta đã mệt nhọc vì nửa đời người bị giam trong Chiêu Hòa Cung thả tự do ra ngoài!

Trong lòng, vẫn như cũ bình tĩnh không gợn sóng. Không biết từ lúc nào, ta đã trở nên sống một cách vô cầu như vậy—— chết không sợ hãi, sống cũng không vui mừng.

Ta quỳ xuống, hướng về chân trời dập đầu ba cái. Nếu như vậy, cho phép ta có thể sống thêm một thời gian ngắn nữa đi —— ta, thật, còn muốn gặp Huệ Nhi một lần nữa. Chỉ cần, xác định năng sống tốt, ta mới có thể an tâm.

Cầm lấy bao quần áo, ta bước lên con đường đi tìm kiếm Huệ Nhi.

Lam Đế đã chết. Trên cái thế giới này, không nữa vị kỳ nhân Hách Liên Vân Lam nữa.

Tên của ta sẽ là, Tuần Tam.

Ta dựa tay nghề khắc gỗ luyện tập vào lúc tưởng nhớ Huệ Nhi khi trước để kiếm tiền nuôi sống mình, lại một đường tìm kiếm Huệ Nhi.

Ta đi qua mỗi một thành, mỗi một thôn, nhưng cuối cùng cũng không tìm được Huệ Nhi.

Nhưng ta không nản chí. Thiên Diễm tìm không được, ta liền đi Nam Vũ tìm kiếm; Nam Vũ tìm không được, ta liền đi Bắc Hân.

Nếu vẫn còn sống, chỉ cần ta có thể nhìn thấy Huệ Nhi một lần nữa, ta liền cảm thấy thỏa mãn.

Đông đi xuân tới, cuối mùa hoa thơm chim hót, ta đi tới một thôn sơn hẻo lánh. Nơi này sơn minh thủy tú, trời cao khí sáng, hơi thở chất phác có thể cảm nhận được, làm người ta cực kỳ thoải mái.

Ta đột nhiên có ý nghĩ vô cùng xa vời, nếu ta có thể cùng Huệ Nhi ở nơi này nắm tay nhau đến già, bất kể thế sự gì, thật là tốt biết bao.

Đang lúc này, trước mắt ta thoáng một cái, một cô gái trước mắt y phục thô xanh tiến nhanh qua .

Ta ngẩn ngơ, khuôn mặt một bên kia, không phải người mà ta thầm nghĩ đêm mong sao?

Vội vàng , ta liền xông tới.

Lại bị một người bán hàng rong từ bên cạnh đụng ngã. Chờ ta lần nữa bò dậy, ngẩng đầu nhìn chung quanh, đã không còn thấy thân ảnh kia nữa.

Đang lúc ta cảm thấy vô cùng thất vọng, đột nhiên, sạp hàng bán dù nhỏ ở trước mặt cách đó không xa, ta nhìn thấy bộ dáng y phục lam thô kia. Người nọ đang cầm một cây dù, trước mặt tiền của sạp hàng.

Ta mừng rỡ xuyên qua mọi người, lấy tốc độ nhanh nhất đời này của ta, chạy tới.

Ta run rẩy đưa tay ra, khoác lên bả vai của người này, trong lòng từ trước đến giờ luôn bình tĩnh lúc này đã trở nên gợn sóng: “Huệ Nhi.”

Người nọ thu cái ô lại, quay đầu lại.

Trong nháy mắt lòng trầm xuống. Nhìn thấy khuôn mặt này, chỉ là khuôn mặt của một vị phụ nhân bình thường, căn bản không phải Huệ Nhi trong sự tưởng niệm của ta.

Nàng kia kì lạ nhìn ta.

Ta vội vàng buông tay nói xin lỗi. Không khỏi tự giấu bản thân, đại khái là do ta quá mức tưởng niệm Huệ Nhi, nên mới xuất hiện ảo giác chẳng.

Ta tìm bãi đất trống, để ra bằng hiệu điêu khắc, chuẩn bị giống như trước, kiểm chút lộ phí.

Vừa sắp xếp xong, ta liền nghe được một giọng nói thanh thúy, ngọt ngào của tiểu hài tử vang lên: “Cám ơn bà!”

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy một cô bé mặc y phục vải bông, tuy là đơn giản, nhưng rất sạch sẽ đang đi dạo giữa phố, bộ dạng chừng bốn tuổi, đầu chải thành hai bím tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng nổi lên một chút sắc hồng, rất là khả ái.

Dường như mọi người trong thôn đều biết cô bé, cô bé đi qua chỗ nào, những vị thẩm thẩm, bà bà đều nhét vào túi quần của cô bé ít kẹo, xem ra đứa nhỏ này vô cùng được mọi người yêu thích.

Cô bé lễ phép cảm ơn từng người một.

Đại khái là cảm nhận được cái nhìn chăm chú của ta, ánh mắt của nàng liền đảo đến đây nhìn ta, nhe răng thông minh cười một tiếng.

Không biết làm sao, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy ấm áp, có loại cảm giác — vô cùng thân thiết.

Cô bé hoạt bát đi đến chỗ ta: “Bá bá, Niệm Nhân chưa từng thấy qua người!”

Ta sờ sờ đầu nàng, khẽ mỉm cười: “Bá bá hôm nay vừa tới nơi này. Con tên Niệm Nhân sao? Tên rất hay!” Cái tên này làm cho ta nhớ đến nữ nhân đã giải thoát cho ta.

Cô bé nghiêng đầu, cười đến vui vẻ: “Đúng nha! Mẹ con cũng nói tên Niệm Nhân này rất hay, nói con sau này nhất là một cô nương tốt người gặp người thích nha.”

Ta gật đầu: “Ừ. Nương của tiểu Niệm Nhân nói đúng. Bá bá điêu khắc con bằng gỗ, được không?” Vẫn là lần đầu tiên ta có duyên gặp phải hài tử như vậy, đương nhiên phải điêu khắc cho giống nàng, để đứa nhỏ này lưu lại làm kỷ niệm cũng tốt.

Cô bé cười “Hi hi”: “Cám ơn bá bá!”

Nhóc con hoạt bát kia ngồi xuống, ta từ trong áo lấy ra con dao cùng đầu gỗ đã sớm chuẩn bị sẵn, liền bắt đầu tinh tế khắc lên.

Lần này điêu khắc so với những lần trước kia càng thuận tay hơn, không bao lâu, đã làm xong.

Ta nhìn kĩ càng khối điêu khắc nhỏ trong tay, trong lúc đó mới phát hiện khuôn mặt của đứa nhỏ này, lại tương tự với Huệ Nhi, khó trách ta khắc thuận tay như vậy. Ta khắc Huệ Nhi đã đếm không hết, cách khắc khuôn mặt như vậy, đương nhiên ta đã thuộc lòng.

“Bá bá! Bá bá!” Chợt thấy một cánh tay nhỏ đung đưa trước mặt, ta mới bừng tỉnh bởi vì mới vừa rồi nhớ đến Huệ nhi.

Ta mỉm cười đưa khắc gỗ qua cho cô bé: “Thích không?”

Nhóc con tròn to hai mắt, tràn đầy ngạc nhiên cùng vui mừng: “Thật giống với Niệm Nhi. Con rất thích!”

Ta lần nữa sờ đầu của nhóc con: “Thích là tốt rồi!” Trong lòng nhưng lại không khỏi khó chịu, hài tử của Huệ Nhi hẳn cũng khả ái như thế, giống nàng như vậy.

Tiểu tử đột nhiên nhớ tới cái gì, ngẩng đầu lên: “Bá bá, Niệm nhi muốn cầu xin người một chuyện, có được hay không?”

“Chuyện gì?” Ta cười nói, “Bá bá có thể làm được, nhất định sẽ giúp con.”

Vẻ mặt của nhóc con vui sướng thậm chí còn giương cao lên: “Bá bá, người cùng Niệm nhi về nhà. Giúp Nương của con khắc một cái, có được hay không?”

“Nương con sao?” Ta hỏi.

“Vâng” tiểu tử gật đầu, “Không biết tại sao, Nương con không vui đã lâu. Bá bá khắc người này cho Niệm Nhi, Niệm nhi thật thích, thật vui vẻ. Niệm nhi nghĩ, nếu như bá bá cũng khắc một cái cho nương, Nương nhất định sẽ giống Niệm Nhi cũng cảm thấy vui vẻ.”

Trong lòng ta càng cảm thấy ấm áp ôn hòa, đứa bé này, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng quả là có tấm lòng hiếu thảo. Cho nên gật đầu: “Tốt. Bá bá đáp ứng con.” Ta làm sao có thể từ chối thỉnh cầu của đứa nhỏ hồn nhiên như vậy được. Mặc dù ta cũng không cho rằng một khối gỗ có thể khiến nương của nàng cảm thấy vui vẻ, dù sao thế giới cũng không giống như sự tưởng tượng đơn giản của tiểu hài tử.

Bên trong hàng rào trúc, một thiếu phụ mặc một cái áo thô màu lam đang ngồi bên cạnh bàn gỗ trong viện, trên đùi đặt một cái giỏ trúc nhỏ, bên trong là đồ dùng để may vá cùng mẫu giày, thiếu phụ đang cẩn thận vá đế giày trong tay. Dựa vào đôi giày lớn như vậy, nhất định là của nam nhân .

Mà ta, đứng ở bên ngoài tấm trúc, thật lâu cũng không thể nhúc nhích.

Nhìn thấy bên mặt kia, ta sẽ không nhận lầm!

Ta đã nhìn qua nhiều lần như vậy, sự tưởng nhớ nhiều năm, ta đã khắc vào trong đầu, sau nhiều lần tỉnh mộng, thì làm sao ta có thể nào mà nhận lầm được chứ?

Ông trời không phụ lòng người! Sau cùng ta cũng tìm được Huệ Nhi!

Ta run rẩy hướng về phía tấm tre đưa tay ra, đột nhiên nghe thấy bên trong nhà truyền đến thanh âm sang sảng của nam nhân: “A Lan, cơ đã làm xong rồi, sao Niệm Nhân còn chưa trở lại?” Kèm theo thanh âm, là một thanh niên thật thà, da ngăm đen đi ra.

Trong lòng ta khẽ run lên.

Huệ Nhi ngẩng đầu, nhìn về phía tên thanh niên: “A Ngưu, đã làm phiền người.”

Thanh niên được kêu là A Ngưu ngậy ngô cười một tiếng, trên khuôn mặt da ngăm đen kia liền đỏ mặt: “A Lan, nàng với ta còn khách khí cái gì? Nàng làm giày mới cho ta, ta làm cơ, đó cũng là bình thường.”

Trong lòng, bỗng nhiên trầm xuống.

Nói như vậy rất đúng, ta không hiểu cũng rất khó.

Cúi đầu xuống, cảm thấy kì lạ nhìn qua tiểu Niệm Nhân, ta càng thêm hiểu.

Đứa nhỏ này, khó trách lại giống Huệ Nhi như vậy, quả thật nàng là hài tử của Huệ Nhi. Nàng là hài tử của Huệ Nhi cùng với thanh niên gọi là A Ngưu đó sao.

Trong nháy mắt, ta cũng không biết tâm tình của mình ra sao. Là khổ? Là chán? Là vui? Hay là ngọt đây?

Tuy nói, ta hi vọng có một nam tử có thể thay thế ta chiếu cố Huệ Nhi, nhưng chứng kiến cảnh tượng chân chính như vậy, nhất thời khiến ta không biết phải làm sao.

Ta đánh giá người nam nhân kĩ càng, mặc dù không phải có Tướng phú quý, nhưng cũng là người có nề nếp an phận thủ thường, nếu có hần chiếu cố Huệ Nhi, ta nên yên tâm rồi.

Ta ngửa đầu, nhìn lên mây trắng đang di chuyển trên bầu trời, liệu mạng đề nén lệ quanh hốc mắt. Ông trời đã chiếu cố ta, cuối cùng ta cũng có thể nhìn thấy Huệ Nhi. Ta nên thỏa mãn rồi.

Hiện tại, ta nên đem sinh mạng của mình trả lại cho ông trời, trả lại cho những trung lương vì ta mà chết đi.

Ta lui về phía sau, muốn lặng lẽ rời khỏi ngôi nhà yên bình này.

Tiểu Niệm Nhân lại kéo góc áo của ta, vội vàng quát lên: “Bá bá, người muốn đi đâu?”

Bên trong lạt tấc hấp dẫn ánh mắt của hai người tới đây.

Ta biết tránh không khỏi rồi, bình tĩnh nhìn lại Huệ Nhi. Ta đột nhiên cảm thấy có chút hoảng sợ, vạn nhất Huệ Nhi nhìn thấy ta, trên mặt lại cảm thấy chán ghét thì sao? Dù sao trước kia, ta làm sao có thể xứng với Huệ Nhi tốt đẹp như vậy được.

Khuôn mặt của Huệ Nhi giống như trong trí nhớ của ta như vậy, xinh đẹp, ôn nhu hiền lành, song, trên khuôn mặt nhưng lại có sự lo âu.

Trong lòng lập tức trầm xuống. Huệ Nhi nàng không vui vẻ sao? Cuộc sống nàng trôi qua không cảm thấy hạnh phúc sao?

Phút chốc Huệ Nhi nhìn thấy ta, lập tức liền “Vọt” đứng lên, trở trức trên người rơi xuống đất, mẫu giày trong tay cũng rớt xuống.

Chỉ nghe thấy giọng thanh niên kia một bên hô lên: “A Lan, nàng làm sao vậy?”

Ta muốn quay đầu bỏ chạy. Ta không nên xuất hiện phá vỡ cuộc sống yên bình của nàng. Nhưng mà, chân của ta nhưng lại không theo sự sai khiến của ta, giống như là bị dính đóng lại trên mặt đất, muốn chuyển động cũng không nhúc nhích được.

Ta chỉ có thể nhìn thấy Huệ Nhi từng bước từng bước đi đến chỗ ta, ánh mắt sưng sờ, bên trong dường như không thể tin, xen lẫn vẻ mặt mừng như điên, trong miệng lẩm bẩm: “Bệ. Bệ.”

Ta chỉ cảm thấy thứ gì đó nóng nóng, nóng đến bỏng mặt của ta.

Cách hàng rào, tay của Huệ Nhi nhẹ nhàng xoa lên, đôi môi run rẩy: “Lam. người tới đón thiếp sao.”

154. Chương 154: Phiên Ngoại 2: Thiếp Làm Bò Ti Nhiều Quân Tâm 2. (tự Sự Của Vân Lam)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ta rõ ràng nhìn thấy nước mắt của nàng, nàng vui mừng.

Huệ Nhi lần đầu tiên gọi tên ta, không phải hai chữ “Bệ hạ” kia, mà là “Lam”. Trong lòng không khỏi cảm thấy tràn đầy vui sướng. Có phải đây là nói Huệ Nhi chưa quên ta hay không?

Ta nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của Huệ Nhi, bàn tay này lúc trước mềm nhẵn bóng loáng, bây giờ ta lại cảm thấy được có vết chai sạn trong đó. Nhất thời, cảm thấy đau lòng.

Huệ Nhi vẫn giống như đang ở trong mộng mà lẩm bẩm: “Lam. thiếp đã chờ thật lâu. thiếp với người đi. thiếp làm sao để mình người đi trước.”

Cho dù ta có chậm chạp hơn nữa, cũng không thể không nhìn ra tình cảm cùng sự kiên nhẫn trong chuyện này chứ?

Đây là nữ nhân ta thích nhất! Đây cũng là nữ nhân mà ta một lòng tìm kiếm! Đây chính là người trong mắt ta, nữ nhân so với ngôi vị hoàng đế kia cao hơn gấp bao nhiêu lần!

Ta yên lặng hướng ông trời cầu xin, cầu người cho ta thêm một chút thời gian —— ta thật không muốn rời xa Huệ Nhi của ta.

Ta nghĩ, là lòng tham của ta.

Lúc trước ta chỉ nói, chỉ cần nhìn thấy nàng một lần, chỉ cần nhìn nàng sống tốt.

Nhưng mà, giờ phút này, sự lưu luyến của ta đối với cái thế giới này không thể nào đè nén được. Ta lưu luyến không phải là quyền lực ta dành nửa đời để bảo vệ, ta lưu luyến chỉ có nữ nhân muốn đi theo ta trước mắt này.

“Ta. Tôi đón nàng” Ta nghe thấy giọng của mình có chút khàn khàn.

Cho dù Huệ Nhi đi theo người nam nhân kia thì thế nào? Cho dù Huệ Nhi có nữ nhi lớn như vậy thì sao?

Chỉ cần trong lòng Huệ Nhi còn có ta, ta liền làm ác nhân một lần nữa, đoạt lấy Huệ Nhi, thì như thế nào?

Sau khi ta chết sẽ xuống âm ty địa ngục sao. Chỉ cần, chỉ cần lần nữa cho ta mượn một chút thời gian, làm bạn bên cạnh nữ nhân mà ta yêu thương nhất là được.

.....

“Cha, cha, con muốn ăn kẹo hồ lô.” Niệm Nhân lôi kéo tay ta, hưng phấn chạy đến nơi chỗ bà bán kẹo đường.

“A Tam, dọn quán rồi sao?” Bà cười híp mắt hỏi, thành thạo mà bao lấy một xâu mút quả lớn, nhiều hơn chút nữa sẽ tràn ra mắt.

Ta khẽ mỉm cười, đưa cho nàng hai lượng: “Đúng vậy, A Lan hôm nay kêu ta về sớm một chút.”

Bà chỉ lấy một phần tiền, đem phần dư lại âm thầm đưa cho ta, có chút tức giận trách: “A Tam, sao người đáng trách như vậy. Chúng ta nhìn tiểu Niệm Nhân lớn lên, loại kẹo đường này đưa cho nàng ăn cũng không sao. Hai vợ chồng các người kiếm tiền cũng không phải dễ dàng, tích lũy tốt ỉnh đi.”

Ta gật đầu nói tạ ơn. Những người nơi này luôn nhiệt tình chất phác như vậy, là những người ta yêu thích nhất trong nửa đời người ta gặp đến nay.

Ta quay đầu lại nhìn tiểu nữ nhi ăn kẹo một chút, trong lòng lại một trận cảm kích cùng mừng rỡ. Ta cảm kích trời xanh ưu ái với ta, lưu lại nữ nhi cho ta cùng Huệ Nhi, để ta lại có khả năng có chút liên quan cùng Huệ Nhi, gạt bỏ sai lầm lớn năm đó thiếu chút nữa ta đã phạm phải.

Ta ngẩng đầu, hít thở lấy không khí yên bình trong thôn xóm này.

Đã tới đây hơn một năm, đương nhiên ta biết Huệ Nhi cùng nam nhân kia không có chuyện gì, biết Tiểu Niệm Nhân thật ra là nữ nhi của ta. Càng biết ta thiếu chút nữa đã giết chết hài tử của mình —— mặc dù ta thật không phải cố ý.

Cho đến bây giờ nghĩ lại, nội tâm của ta vẫn như trước hết sức hối hận đau khổ. Ngày đó ta lại đem Huệ Nhi đang mang thai đẩy ngã vào góc bàn!

Nhưng ngược lại, ta cũng hết sức may mắn, hoàn hảo, hài tử đều bình an. Nếu không, ta nghĩ, ta cùng Huệ Nhi không thể nào vẫn hồi được rồi. Ta hết sức cảm tạ hai vị cao nhân trong miệng của Huệ Nhi, nếu không phải nhờ bọn họ, sợ rằng, duyên phận của ta cùng Huệ Nhi sẽ bị cắt đứt mất.

“Cha, người nhìn xem, đó là tiểu hầu tử (khỉ con) do người khắc nha.”

Ta nhìn lại theo ngón tay của nữ nhi, cách đó không xa, một thiếu phụ trong tay đang ôm một đứa trẻ oa oa khóc, thiếu phụ một tay khác cầm lấy tấm tượng gỗ Tiểu Hầu Tử chơi đùa cùng đứa bé. Tiểu oa nhi đại khái cảm thấy mới lạ, nên ngưng khóc, “Khanh khách” cười đến vui vẻ thoải mái.

Tâm tình của ta, cũng vui theo. Đồ của mình điều khắc khiến người khác vui vẻ, ta tất nhiên sẽ rất vui mừng.

Một năm nay, ta ở trong thôn này vẫn dùng việc khắc gỗ để kiếm sống. Người nơi này, đều gọi ta là A Tam khắc gỗ.

Đột nhiên, ánh mắt của ta rơi vào trên cổ tay của thiếu phụ, đó là một vòng tay Cổ Kim, mặc dù không phải rất quý, nhưng khiến ột nữ nhân không chút ánh hào quang nào cũng đẹp lên.

Ta đột nhiên ý thức được trên người Huệ Nhi không có bất kì trang sức nào, ngay cả cây trâm, cũng chỉ là một trâm đậm mạc.

Ta đột nhiên cảm thấy đau lòng, Huệ nhi của ta, nên đeo những trang sức cao quý nhất trên đời này nha!

Đồng thời, cũng ủy khuất cho Huệ Nhi, nếu như ban đầu Huệ Nhi không đi theo ta, cuộc sống của nàng cũng sẽ không đau khổ như hôm nay.

Ta móc ngân lượng mấy ngày nay kiếm được bằng việc khắc gỗ, quyết định tặng cho Huệ Nhi một phần lễ vậy. Mặc dù hiện tại ta cũng không còn khả năng có thể cho Huệ Nhi những thứ vàng bạc châu báu kia, nhưng ta sẽ cho nàng tất cả những gì ta có.

Rất xa, ta liền nhìn thấy trước hàng rào là một thân ảnh màu lam, tuy mặc vải thô, nhưng cũng không che dấu được hương thơm của nàng.

Huệ Nhi giống như lúc trước, ở trước cửa nhà ôn nhu chờ đợi ta quay trở về.

Cuộc sống của chúng ta, yên bình như cuộc sống của đôi vợ chồng son. Mà một năm qua, cũng là quãng thời gian ta cảm thấy vui vẻ nhất từ khi sinh ra cho đến giờ.

Tiểu Niệm Nhân thật vui vẻ chạy vào phòng.

Huệ Nhi giúp ta gỡ cái gùi xuống.

“Nương, hôm nay là ngày gì? Làm sao nhiều món ăn như vậy?” Ta đỡ Huệ Nhi đi vào nhà, Tiểu Niệm Nhân nghiêng đầu kỳ quái nhìn món ăn trên bàn đặt câu hỏi.

Ta nhìn lại trên bàn, ba bát mì nóng hổi đang bốc hơi, phía trên là một chút hành thái, trên bàn còn có trứng tráng rau hẹ, canh cải trắng nấu giấm, thậm chí còn có một khay nhỏ thịt kho tàu. Mặc dù, chỉ là một chút đồ ăn nông dân, nhưng phải biết, những thứ này chỉ vào thời điểm năm mới, chúng ta mới có thể xa xỉ mà nấu nhiều món như vậy.

Ta cũng cảm thấy kỳ quái nhìn Huệ Nhi. Hôm nay, là ngày tốt gì sao?

Huệ Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, sờ sờ đầu của Tiểu Niệm Nhân, rồi sau đó ôn nhu nhìn ta: “Niệm nhi, hôm nay là sinh nhật cha con.”

Ta sửng sốt, sinh nhật của ta? Chuyện này đã rất lâu rồi! Bị giam cầm trong Chiêu Hoa Điện năm năm, có người nào sẽ nhớ chuyện này chứ? Trong lòng, liền cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Huệ Nhi thấy ta không nói lời nào, làm như có chút ngượng ngùng cùng xin lỗi: “Tướng công, thiếp biết cái này rất kém so với thịnh yến sinh thần trước kia, nhưng những thứ này tất cả đều là do thiếp tự mình làm, mì sợi cũng chính là do thiếp nghiền ra. . . .”

Ta dặt tay nàng tới: “Huệ Nhi, kiếp này có nàng, là đủ.”

Huệ Nhi giật mình. Trong nháy mắt ôn nhu cười: “Thiếp cũng vậy.”

Ta từ trong ngực móc ra một đồ vật được bao bọc kĩ, đưa cho Huệ Nhi.

Huệ Nhi một phen kinh ngạc.

Ta cười: “Lễ vật tặng cho nàng.”

Huệ Nhi mở ra, xuất hiện chính là một cây trâm ngọc sắc thúy, trên phần đuôi có Bồ Ti quần xung quanh.

Loại ngọc kia, mặc dù không phải là loại ngọc thuần khiết nhất, nhưng cũng là do ta tỉ mỉ chọn lựa, dùng tất cả ngân lượng trên người mới mua được.

Huệ Nhi thật lâu không nói lời nào.

Ta sốt ruột, sợ nàng không thích: “Thật xin lỗi, Huệ Nhi, sau này ta sẽ cố gắng kiếm tiền, mua đồ tốt hơn cho nàng.”

Huệ Nhi lắc đầu, giọng lên: “Thiếp rất thích. Tướng công, giúp thiếp cài trâm lên đi.”

Ta rõ ràng nhìn thấy trong mắt nàng long lánh.

Xuyên qua mái tóc đen bóng mềm mại của Huệ Nhi, ngọc trâm được cố định ở khe hở.

“Đẹp không?” Huệ Nhi hỏi ta.

Ta gật đầu, si mê nhìn nàng. Huệ Nhi của ta, bất kể bộ dạng như thế nào, cũng vẫn xinh đẹp như vậy.

Vẻ mặt Huệ Nhi xuất hiện một chút phấn hồng, vuốt ve cây trầm. Động tác kia, giống như đang sờ một thứ bảo bối gì đó. Niềm vui sướng trên mặt, trước kia ta chưa từng thấy qua. Ở trong cung, ta ban thưởng rất nhiều trân bảo cho Huệ Nhi, nhưng chưa từng thấy qua hôm nay nàng vì cây trầm này mà vui mừng như vậy.

Tiểu Niệm Nhân cũng vỗ tay: “Đẹp quá! Nương thật là đẹp!”

Huệ Nhi ngẩng đầu, cười đến rục rịch: “Tướng công, ăn cơm đi, món ăn đã nguội rồi. Thiếp đến phòng bếp bưng tương lên.” Vừa nói liền đi đến phòng bếp.

Ta cùng nữ nhi vừa ngồi xuống, liền nghe bên ngoài truyền đến một giọng nữ mát lạnh: “Có người ở không? Ta xin một chút nước, có thể không?”

Ta sửng sốt, thanh âm này, ta làm sao có thể không biết chứ?

Đi ra ngoài cửa, đứng bên ngoài hàng rào, chính là Hoàng Hậu mất tích năm trước của Hoàng Triều, Cơ Thất Nhân!

Nàng nhìn thấy ta, rõ ràng cũng sửng sốt một chút.

Nhưng nhóc con bên cạnh lại vui vẻ gọi một tiếng: “Bá bá, lại gặp người ở đây!”

Ta đây nhìn qua, Đại hoàng tử đã chết trong truyền thuyết giờ tinh lực dư thừa đứng cạnh mẫu thân nhà mình, một bộ dạng sinh khí dồi dào, muốn bao nhiêu tinh thần liền bấy nhiêu tinh thần. Đứa nhỏ này, so với ba năm trước đây, đã cao lên rất nhiều, song khuôn mặt, vẫn như trước ngọt ngào như vậy.

“Người ở nơi này. Vậy tam tỷ của ta đâu?” Nữ nhân này từ trước đến nay không bao giờ biểu lộ tâm tình lúc này lại kích động.

Đang nói, giọng của Huệ Nhi truyền ra: “Tướng công, là ai vậy. . . .” Từ phòng bếp trở lại, nàng đi ra.

Huệ Nhi cùng nữ nhân kia đồng thời không có phản ứng. Rồi sau đó, nữ nhân kia vọt vào, Huệ Nhi cũng chạy ra ngoài.

Nhìn thấy đôi tỷ muội ôm chặt nhau trong viện, ta đột nhiên cảm thấy ghen tỵ với nữ nhân kia, có thể có toàn bộ sự yêu thương của Huệ Nhi.

Ta biết, kể từ sau khi truyền tin tức Đế Hậu mất tích, Huệ Nhi vẫn lo lắng cho nàng.

“Tam tỷ, Tam tỷ, ta tìm tỷ đã lâu!” Nữ nhân kia hoàn toàn giống như một đứa trẻ nhảy lên, “Làm sao tỷ lại ở chỗ này? Tỷ sống có tốt không? Tên kia có bắt nạt tỷ hay không?”

Huệ Nhi cười nói: “Muội hỏi ta liên tục như vậy, ta trả lời thế nào đây? Nhưng lại nhìn thấy tiểu Thất muội sống tốt như vậy, Tam tỷ liền yên tâm.”

Đang lúc này, ta đột nhiên cảm giác được một trận lãnh khí đánh tới. Ngẩng đầu, một nam nhân vận bạch y đang đứng trước hàng rào, dung nhan lạnh lẽo, mắt cũng lạnh lẽo.

Chỉ nghe âm thanh kỳ quái của Ái Nhân: “Cha, làm sao người đuổi đến nhanh vậy?” Dưới lòng bàn chân lại càng sinh gió, chạy trốn tới bên cạnh Thất Nhân.

Ta nhất thời hiểu rõ ra, cái bộ dạng này của Vân Lãm, mới là bộ dạng thật sự của hắn đi. Ta thế nhưng cho tới bây giờ mới biết rằng, Vân Lãm chính là đương gia Chiến gia. Nhưng ta không rõ ràng lắm chính là, rốt cuộc bộ dạng nào mới là diện mạo chân thật của hắn đây.

Vân Lãm nhàn nhạt quét qua ta một cái, giống như nhìn thấy người xa lạ, chỉ hung dữ mà nhìn thẳng đến chỗ Thất Nhân đang ôm Huệ Nhi.

Ta lập tức tiến lên mấy bước, bảo vệ Huệ Nhi. Ánh mắt của Vân Lãm, khiến cho ta hoảng sợ. Ta sợ mất đi Huệ Nhi!

Thất Nhân quay đầu lại nhìn một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Lão gia, thiếp ôm tam tỷ của thiếp. Người không nên ăn dấm lung tung như vậy nha.”

Ta như thế mà lại sửng sốt, ánh mắt kia của Vân Lãm là ghen sao?

Vân Lãm mấy bước vọt tới đây, kéo Thất nhân ra: “Nàng chỉ có thể ôm ta.”

Ta há to miệng, người nam nhân này, lại có thể tùy hứng mà nói ra lời trẻ con như vậy sao ?

Dĩ nhiên, bữa cơm này, tự nhiên tăng thêm ba người.

Mà bên trong bữa cơm, Thất Nhân cùng Huệ Nhi vẫn nói chuyện không dứt. Thất Nhân nghe được người mang Huệ Nhi ra khỏi cung năm đó là một tử lão đầu và một Xám lão đầu, chiếc đĩa trong tay Thất Nhân rơi xuống vang lên âm thanh đinh đàng, hai lão tử kia vậy mà lại dứt khoát không cho nàng biết chuyện quan trọng như vậy.

Ái Nhân ngồi thật chặt bên cạnh Thất Nhân, làm một trạng thái cảnh giác tránh xa Vân Lãm. Nghe nói, tiểu tử này đem Thất nhân lừa ra khỏi nhà, Vân Lãm liền đuổi theo thê tử tới đây.

Mà ta, lại tỉ mỉ bắt đầu nhìn diện mạo của Vân Lãm. Ta đang suy nghĩ, hẳn rốt cuộc là như thế nào, khí phách như thế nào, cùng ta tranh giành đã nhiều năm qua, cuối cùng lại chỉ làm vua có ba năm, liền rời khỏi quyền lực tới à người người mong ước.

Vân Lãm không liếc ta một cái, tầm mắt vẫn ôn nhu dừng lại trên người Thất Nhân bên cạnh, thỉnh thoảng vì Thất Nhân mà gấp thức ăn nhiều hơn. Lúc này, trên người hẳn không có bất kỳ sự sắc sảo nào cả, giống như một trượng phu bình thường mà ta đã nhìn thấy.

Thất Nhân quay đầu lại hướng hẳn cười một tiếng, sau đó, ta liền thấy được trong ánh mắt của Vân Lãm xuất hiện ánh sáng lấp lánh.

Ta đột nhiên có chút hiểu rõ, ngôi vị đế vương tuy là cấm dõ vô hạn, nhưng làm sao có thể so với cái quay đầu lại cười một tiếng của người trong lòng đây. Đạo lý này, không phải ta cũng rất rõ ràng sao?

Ta nhìn về phía Huệ Nhi, Huệ Nhi dường như cảm ứng được, đồng thời xoay đầu lại. Nhẹ nhàng cười một tiếng, ấm áp như vậy, giống như ngày xuân ngàn dặm sáng rực.

Vì dung mạo như vậy, ta nguyện ý chỉ làm con bướm bướm kia. Cho dù chết, cũng muốn đốt lên một ngọn lửa sum vầy như vậy.

Cuộc sống của chúng ta liền trôi qua an bình như vậy. Ta là người khắc gỗ ở thôn quê, mang theo thê tử nữ nhi từ từ trải qua cuộc sống.

Thê tử ôn nhu hiền lành, có nữ nhi hiểu chuyện biết điều.

Ta cảm thấy rất vui vẻ, nhưng luôn sợ một ngày nào đó tỉnh lại, hết thấy mọi chuyện sẽ hóa thành bọt nước, sau đó ta phát hiện, cuộc sống tốt đẹp bao nhiêu của mình cũng chỉ là một giấc mộng.

Dù sao, ta là người như vậy, còn có thể trộm được hạnh phúc, có thể khiến thần linh tức giận hay không?

Nhớ tới lúc Thất Nhân rời khỏi, nói với ta : Người chỉ là Tuần Tam, chỉ là tỷ phu của ta.

Ta nghĩ nàng đại khái phát hiện sự bất an của ta. Nhưng cũng đúng, tâm tư của nàng tinh tế như vậy, có thể không biết được sao?

Huệ Nhi cũng biết, có một ngày nàng nói với ta: “Tướng công, chúng ta đi đến nơi khác đi. Đến một nơi không có bất kỳ người nào, chỉ có ột nhà ba người chúng ta ở cùng một chỗ.”

Nàng lương thiện như vậy, thiện lương đến nỗi khiến mỗi lần ta đều muốn khóc.

Ta lắc đầu nói nơi này rất tốt. Ta biết, nàng đối với chỗ này, còn có muội muội của nàng không thể nào từ bỏ được. Ta có thể nào khiến cho Huệ Nhi vĩnh viễn không thể nhìn thấy muội muội mà nàng luyện tiếu nhất đây?

Gà gáy ba tiếng, ta mở mắt ra, theo thói quen ta nhìn vào bên trong, nhưng lại trống rỗng.

Ta nhất thời luống cuống, chân không đột nhiên nhảy xuống giường: “Huệ Nhi! Huệ Nhi!” Quả nhiên, những thứ tốt đẹp kia, lại là cảnh tượng trong mơ hay sao?

“Tướng công, thiếp ở chỗ này!” Huệ Nhi nghiêng đầu ở phía trước .

Thấy thân ảnh quen thuộc kia, ta đây mới thở phào một cái.

Nhìn Huệ Nhi mái tóc dài chưa chải, ta đi tới, cầm lấy lược: “Ta giúp nàng chải tóc.”

Huệ Nhi kinh sững sờ không dứt: “Tướng công.”

Ta bắt đầu làm công việc của thuộc hạ. Tóc của Huệ Nhi giống như tơ lụa trơn bóng, chải đầu cho nàng, ta chân thật cảm nhận được Huệ Nhi đang ở bên cạnh ta.

Xuyên thấu qua chiếc gương, ta trông thấy vành mắt của nàng có chút đỏ lên: “Huệ Nhi, sau này ta mỗi ngày đều giúp nàng chải tóc.”

Yên lặng — một lát sau, ta nghe thấy giọng nói có chút ghen ngào của nàng: “Được!”

Mặt trời dần dần lên cao, chiếu vào bên trong phòng trúc. Ta yên lặng hưởng về phía thần linh Thiên Diễm thỉnh cầu, ta chấp nhận đem đời sau, kiếp sau sau nữa chuộc tội, kiếp này cho ta mượn, có được hay không?

155. Chương 155: Phiên Ngoại 3: Ta Cùng ‘băng Sơn’ Có Một Ước Hẹn (chuyện Tiểu Cổ) 1

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ta nghĩ, ta đời trước nhất định phóng hỏa nung rất nhiều tảng băng đây, cho nên đời này mới có thể ở khắp nơi mà đụng phải “Băng sơn”, kết làm nghiệt duyên không thể lí giải này.

Trong hậu hoa viên Cổ phủ Phong Thành, một ngày đột nhiên có nhiều thêm một tiểu hài tử mặc áo bào trắng. Hắn chấp tay đứng trước gió, vô cùng lão luyện. Không giống tiểu hài tử ưa thích lăn qua lăn lại trong vũng bùn đến dơ bẩn mà thường ngày ta thường thấy.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Vân Lãm. Năm ấy, ta bốn tuổi, Vân Lãm bảy tuổi.

Mẫu thân nói cho ta biết, đó là hài tử của bạn chí cốt của phụ thân .

Ta thật vui vẻ nhảy đến trước mặt hắn, vô cùng hữu hảo mà đem một ít sữa đặc ta ăn dư lại đưa tới, gương lên nụ cười ta tự cho là mê người nhất: “Xin chào! Ta mời ăn cái này nha! Người theo ta chơi, có được hay không?”

Hắn không nói chuyện, thậm chí sắc mặt cũng không thay đổi, dĩ nhiên, sau này ta mới biết mặt của hắn hẳn là bị bại liệt đi.

Nhưng mà, lúc ấy, ta khẳng định nhìn thấy vẻ chán ghét trong ánh mắt hắn đối với miếng phô mai, nhìn ta giống như một đứa ngốc mà đánh giá.

Không phải chứ, miếng phô mai mặc dù ta đã liếm qua, có chút ướt, đúng là rất buồn nôn. Nhưng mà, ngày hôm qua ta đem miếng phô mai như vậy cho con chó vàng trong hậu viện ăn, không phải nó ăn rất ngon miệng sao?

Còn có, vẻ mặt của đứa nhỏ trước mặt đây là xảy ra chuyện gì? Nếu không phải hai hạt châu trong con người còn đang chuyển động kia, ta sẽ cho là cương thi đang hoành hành đó.

Ta tiện tay ném miếng phô mát, lần nữa gương lên khóe miệng: “Học theo ta nha! Cười như vậy, mới có thể nhận được sự vui mừng từ người khác nha!”

Hắn nhìn ta, rốt cục mở miệng vàng ra: “Người cười.”

Đẹp mắt sao! Đẹp mắt sao! Ta đắc ý mà suy nghĩ. Ta vẫn biết ta là tiểu hài tử xinh đẹp mà, trong phủ tất cả mọi người đều khen ngợi ta, thậm chí những vị thẩm thẩm giúp đỡ kia khi nhìn thấy ta liền muốn hôn ta một cái, nói ta trưởng thành, tuyệt đối là yêu nghiệt.

Ta ngẩng đầu lên, bày ra tư thái ngay ngắn, chờ đợi hài tử trước mặt cúng bái ta.

“ Thật vô sỉ!” Đang lúc ta hết sức phấn khởi, hài tử kia lại có thể phá hủy bằng một câu như vậy, Đó là lần đầu tiên ta có cảm giác thất bại.

Ta nghĩ, đứa nhỏ này nhất định rất chán ghét ta. Ta từ trước đến giờ không thích dùng mặt nóng dán vào môi lạnh của người khác nha.

Cho nên, ta rũ đầu xuống, chuẩn bị rút lui.

Thình lình nghe đứa bé kia ở sau lưng ta hỏi: “Người không phải là muốn ta cùng người chơi sao?”

Ta sững sốt một chút, mừng rỡ. Đây cũng là lần đầu tiên có tiểu hài tử nguyện ý cùng ta chơi đùa!

Bởi vì nông nghệ, cho nên đám hài tử trong thành không ai dám kết bạn với ta. Cho dù tiểu tôn tử của phạt Di Lạc thành chủ, cũng bị thành chủ ra lệnh cưỡng chế chỉ có thể cung kính đối với ta.

Ta cảm thấy bộ dáng của hài tử kia thật sự là rất không thú vị. Bọn họ tận lực tránh xa ta, đi chơi đùa cũng không mang theo ta.

Ta dĩ nhiên là người thức thời, cũng không đi làm khó bọn hắn. Không ai theo chơi, ta liền cùng chó vàng chơi ở hậu viện; không ai theo làm trò, ta liền dùng tay trái của mình đấu nhau với tay phải.

Mà lúc này, lại xuất hiện một đứa trẻ không giống như vậy, nội tâm của ta làm thế nào mà mất hứng được đây?

Cả xế chiều, ta vô cùng tận hứng.

Mặc dù đứa bé này rất kỳ quái, không thích nói chuyện, không thích cười, nhưng cũng là một người bạn tốt. Hắn nghe ta nói hưu nói vượn, hắn mặc ta khóc lóc om sòm lung tung.

Ta bẻ hoa, hắn liền làm cho ta vòng hoa để chơi; ta leo cây, hắn liền ở phía dưới làm một cái đệm xấp bằng rơm ra; ta ném chim, hắn liền dựng lên giá nướng để ta nướng.

Ta cười lớn cuồng vọng đối với hắn nói: “Mặc dù vẻ mặt của ngươi như người chết, nhưng bắt quá nhìn ngươi đối với ta tốt như vậy, ta liền để ngươi làm đệ đệ tốt của ta.”

Ta rõ ràng nhìn thấy da mặt của hắn co rút mấy cái, nhưng vẫn như cũ tùy ý tranh cãi huyên náo.

Sau này mẫu thân nói với ta, nàng lần đầu tiên nhìn thấy ta cười đến vui vẻ như vậy, không có chút kiêng kỵ nào như thế. Không phải là kéo khóe miệng theo thói quen, mà là lộ ra nụ cười trong trẻo.

Cũng bởi vì hắn, tiểu tử như ta lần đầu tiên cảm nhận được sự sáng khoái vô cùng.

Ta nghĩ, ta là hài tử cô độc, là Vân Lãm đem ta từ cái cô độc đó kéo ra ngoài.

Ngày đó ban đêm, ráng chiều đã xuất hiện đầy trên phía chân trời. Vân Lãm mệt mỏi công tiểu hài tử trên lưng là ta đây, đi từ trong vườn hoa về phòng của ta.

Khuôn mặt ta áp lên tấm lưng không tính là rộng của hắn, không khỏi cảm thấy an tâm. Cái loại cảm giác này, ấm áp giống như mẫu thân, thấm vào nội tâm, khắc vào đáy lòng.

Ta nghiêng đầu, trong mơ mơ màng màng, tầm mắt nhìn thấy một vòng xanh lá mạ, xen lẫn trong bụi hoa, nhanh chóng rời về phía ta cùng Vân Lãm.

Đầu óc ta trống rỗng, chỉ thấy “cỏ màu xanh” kia nhảy cao ba thước, liền bay về phía bắp đùi của ta.

“A” một chữ không kịp ra khỏi miệng, đã thấy Vân Lãm một tay bắt được đuôi của thảo xà. Mà thảo xà tức giận liền cắn một cái vào tay hắn.

Một đóa hoa nhỏ đỏ sẫm lập tức xuất hiện trên bạch y, đâm vào mắt của ta.

Ta đột nhiên tỉnh mộng, chỉ thấy máu tươi từ trên tay Vân Lãm ồ ồ mà chảy ra, biết là do bản thân mình yếu ớt, đành lực bất tòng tâm.

“Oa” một tiếng, ta liền gục ở trên lưng Vân Lãm khóc.

Vân Lãm hung hăng chống lại thảo xà, một cái tay khác bảo vệ ta thật chắc, gắt gao cùng thảo xà giằng co. Tiếng khóc của ta cuối cùng khiến cho người hầu trong nhà nghe thấy.

Thảo xà lúc này mới phần nộ di động rời đi.

Vân Lãm nhẹ nhàng thả ta xuống một hòn đá, vỗ vỗ đầu của ta, nói: “Ta thích nụ cười sáng ngời của người, so với ánh mặt trời còn xinh đẹp hơn.”

Ta nhìn hấn đau đến vẻ mặt có chút tái nhợt, nghe được lời tán dương ta vẫn mong đợi, trong lòng nhưng thế nào cũng không thể cao hứng nổi. Chỉ cảm thấy lần đầu tiên, trong nội tâm của ta có sự đau đớn quặn quýt với nhau. So với hình ảnh mọi người không cùng chơi đùa với ta, còn muốn khó chịu hơn; so với bằng hữu chó vàng tốt nhất của ta ngã bệnh, còn muốn khó chịu hơn. Cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Nước mắt không ngừng, tiếng khóc không ngừng. Ta đang cầm cánh tay của hấn, đỏ hồng mắt: “Đau không?”

Người hầu sớm phân tán ra đi mời phụ thân cùng đại phu.

Vân Lãm lần nữa vỗ vỗ đầu của ta: “Tiểu tử, người cười ta liền hết đau?”

Ta bán tín bán nghi: “Thật?”

Hấn nói: “Thật.” Thanh âm rất ôn nhu.

Gương mặt mang theo nước mắt của ta, khóe miệng giương lên, liền kéo thành nụ cười.

Sau đó, “rầm” một tiếng, Vân Lãm cứng ngắc ở trước mặt ta, liền ngã gục.

Ngày đó, nghe nói tiếng khóc của ta làm cho toàn bộ Cổ phủ cảm thấy kinh hãi. Bất kể mẫu thân trấn an như thế nào, ta đều không chịu dừng lại. Cho đến phụ thân điểm huyết đạo của ta, ta mới ngủ mê đi.

May là thảo xà không độc, Vân Lãm không có đáng ngại. Nhưng ta vẫn ngủ mê man, bỏ lỡ thời điểm Vân Lãm rời khỏi Cổ Phủ.

Ta tức giận đến chùng mảy ngày đem hoa cỏ ở trong hậu viện nhổ hết lên, cho đến khi trên bàn tay xuất hiện vài bong bóng nhỏ.

Ta hỏi mẫu thân: “Vân Lãm lúc nào sẽ trở lại ạ?”

Mẫu thân cười nói: “Tiểu Ảnh rất thích Vân Lãm sao?”

Gương mặt ta ửng hồng, bắt đầu nũng nịu: “Thiên tài con mà thích tên mặt chết đó sao! Hấn làm sao có thể có gương mặt đáng yêu của Tiểu Ảnh chứ?”

Mẫu thân nở nụ cười hiểu rõ, vẻ mặt “Không cần xấu hổ, ta đều biết” trên gheo nói: “Vân Lãm nói lần sau đến sinh thần của con, hấn sẽ tới.”

Ta nhất thời há lớn miệng, thật cao hứng chạy đến trong phòng, bò tới trên băng ghế ngồi, kéo lịch ngày trong năm, xem khi nào thì đến sinh thần lần kế tiếp của thiên tài ta đây.

Ta xé lịch ngày xuống, vừa đi tìm mẫu thân: “Nương, Nương, sinh thần của con đến rồi, sao Vân Lãm không xuất hiện?”

Mẫu thân trong nháy mắt cảm thấy ngạc nhiên. Sau đó nàng liền bắt đầu hé miệng cười trộm.

Nàng dùng sức xoa nắn tóc của ta: “Tiểu tử ngốc, còn nói con không thích Vân Lãm?”

Ta ngoan ngoãn chờ đợi một năm này.

Nếu là trước kia, ta đối với sinh nhật căn bản không có gì để chờ đợi cả. Bởi vì sinh thần hằng năm của ta đều giống nhau, mặc vào một bộ đồ mới, tiếp nhận lời chúc mừng của người trong phủ. Thật không thú vị nha!

Nhưng mà, một năm kia, ta lại đối với ngày này nhiều hơn sự mong chờ cùng nhiệt tình. Bởi vì, ta đang chờ Vân Lãm thực hiện lời hứa của hấn, ta đang chờ một ngày gặp lại Vân Lãm.

Hiển nhiên từ mẫu thân mà ta biết cuộc sống không phải xé lịch thì sẽ trôi qua. Mặc dù lo lắng, ta vẫn như vậy chỉ có thể lặng lặng mà chờ đợi.

Trước sinh thần ta một tháng, Vân Lãm lại xuất hiện trước thời hạn, là được phụ thân mang từ Kinh Đô tới đây.

Thời điểm nghe người hầu bẩm báo, trong lòng ta trong nháy mắt giống như nổ đầy hoa xuân, tràn đầy mừng rỡ mà đi ra ngoài. Ta đứng ở trên ghế khua tay múa chân, khiến cho người hầu kia giật mình, liền la lên: “Tiểu tử tông, người kiểm chế một chút.”

Ta vọt tới trước gian phòng Vân Lãm ở lúc xưa, lúc này mới sửa sang lại mặt mũi. Ta không thể biểu hiện quá mức hưng phấn, nếu không sẽ làm cho Vân Lãm cảm thấy đắc ý. Ta lúc ấy nghĩ như vậy.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Vân Lãm ngồi bên cạnh bàn, vẫn như trước mặc một bộ bạch y, vẫn như trước không lộ ra biểu hiện gì cả. Nhưng mà, ngay lúc đó ta cảm thấy Vân Lãm đã thay đổi.

Không nói đến khuôn mặt tái nhợt không có huyết sắc của hắn, chỉ hơi thở quanh thân hắn, đã hoàn toàn bất đồng với một năm trước.

Nếu nói là trước kia bên người Vân Lãm ấm áp, như vậy giờ phút này bên người Vân Lãm chính là hàn băng thấu xương.

Vân Lãm ngẩng đầu nhìn ta một cái, trong ánh mắt ấy hàm chứa sự lạnh lùng cùng hận ý khiến cho ta cảm thấy lần nữa như bị xoắn lại, không như trước, không như loại đau đớn khi Vân Lãm bị thảo xa cắn một năm trước.

Ta nhìn Vân Lãm như vậy, chậm chạp không dám tiến lên.

Không lâu sau, mẫu thân liền đi tới. Nàng ôm lấy ta, đi ra khỏi phòng của Vân Lãm.

Ta lướt qua bả vai mẫu thân nhìn thân ảnh lạnh lẽo của Vân Lãm, trong lòng càng đau đớn.

Ta không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ biết mẫu thân vốn trữ danh “mỹ nhân cười” lúc này cũng cau mày, ai thần liên tục.

Mẫu thân vuốt ve đầu của ta: “Tiểu Ảnh, Vân Lãm hiện giờ trong lòng rất thống khổ, rất khó khăn, con không nên đi phiền hắn.”

“Hắn tại sao thương tâm khổ sở như vậy?” Ta hỏi.

Mẫu thân thở dài, trong mắt vẻ buồn rầu nói không nên lời: “Tiểu Ảnh, nếu như mẫu thân cùng phụ thân rời khỏi con, con có khổ sở không?”

Ta ôm lấy cổ mẫu thân: “Tiểu Ảnh nhất định sẽ khóc đến chết.”

Mẫu thân hôn gương mặt của ta một cái: “Vây hiện giờ Tiểu Ảnh phải hiểu tâm tình của Vân Lãm nha.”

Vành mắt ta nhất thời đỏ lên.

Ban đêm, Vân Lãm không đi ra ăn cơm. Phụ thân hạ lệnh cho người mang thức ăn vào phòng của Vân Lãm.

Ta ăn được vài miếng, cũng không có khẩu vị.

Thời điểm ánh trăng mờ mờ, nằm ở trên giường, ta làm sao cũng không ngủ được.

Rốt cục, ta không nhịn được, xuống giường, liền đi đến phòng của Vân Lãm.

Bên trong nhà, một mảng tối như mực.

“Vân Lãm, ngươi ngủ chưa?” Ta nhẹ hô lên.

Đẩy cửa, ngẩng đầu đối diện lên với đôi con ngươi đang che lấp một tầng thất vọng, hắn vẫn ngồi ở chỗ ban ngày kia.

Ta đi tới, lắc lắc cánh tay của Vân Lãm: “Người có phải muốn khóc hay không? Ta đem bả vai cho người mượn.”

Vân Lãm không đáp lời.

Ta kéo lỗ mũi ra: “Ta đem phụ mẫu phân cho người một nửa, có được hay không?”

Vân Lãm nhìn ta một cái.

Ta rốt cục không nhịn được nước mắt trào lên: “Ta giúp người khóc. Khóc xong người sẽ phải đứng lên nha!”

Ôm lấy lưng áo của Vân Lãm, ta gào khóc lên.

Bỗng nhiên, trên người bị xiết chặt, một đôi cánh tay nhốt ta lại. Đầu của Vân Lãm chôn chặt ở vai của ta.

Bên tai, không có bất kỳ thanh âm nào, chỉ có cả người Vân Lãm vẫn âm thầm run rẩy.

Ta cảm giác được hạt châu nóng hổi cuộn cuộn từ trên cổ rơi xuống, sáng long lanh.

Đưa tay tiếp được, hạt châu kia lập tức hòa tan ra, thấm ướt bàn tay của ta.

Thật lâu sau đó, Vân Lãm mới buông lỏng ra ra, thản nhiên nói: “Đây là lần cuối cùng ta khóc.”

Ta nghe phụ thân nói, Vân Lãm chẳng bao giờ khóc. Duy nhất một lần, cũng là một lần cuối cùng, Vân Lãm thể nhưng lựa chọn khóc ở trước mặt ta!

Có phải nói, từ tận đáy lòng Vân Lãm yêu thích ta hay không ?

Con người của Vân Lãm càng tỏa ra sự kiên định, ở trong bóng đêm lúc sáng lúc tối.

“Người nghĩ cái gì?” Ta hỏi.

“Báo thù!” Vân Lãm không chút do dự phun ra hai chữ này.

“Tốt! Ta giúp người báo thù!” Năm tuổi ta đây cũng không biết kẻ thù là ai, ta cũng không biết nên báo thù như thế nào. Ta chỉ biết ta không nên để Vân Lãm cảm thấy khổ sở như vậy. Nếu báo thù có thể làm Vân Lãm vui vẻ, ta nguyện ý dùng cả đời của ta trợ giúp bằng hữu mà ta yêu thích nhất.

156. Chương 156: Phiên Ngoại 4: Ta Cùng ‘băng Sơn’ Có Một Ước Hẹn (chuyện Tiểu Cổ) 2

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ta từ trên giường ngồi dậy, vỗ vỗ cái trán, ta làm sao lại nằm mơ lúc hồi nhỏ rồi?

Nhìn trên tay thư tín mà Vân Lãm truyền đến, ta cười. Vân Lãm cuối cùng cũng làm được! Hắn rốt cục ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế của Thiên Diễm!

Có lẽ, từ khi Vân Lãm tám tuổi, chúng ta đã nỗ lực hơn hai mươi năm.

Lúc ta lên năm tuổi đã bá sự học nghệ, nghiên võ học văn, chỉ hi vọng có một ngày sẽ giúp được Vân Lãm.

Thuở nhỏ, ta kế thừa phong vị của Cố Ninh Vương, cũng lấy văn võ vô song mà danh truyền thiên hạ.

Rốt cục, ở năm ta mười tám tuổi, liền bị Lam Đế chọn trúng, điều đến trong kinh, trở thành mưu sĩ của hắn.

Đương nhiên, những thứ này chẳng qua chỉ là ý tưởng. Vân Lãm không thể tới kinh thành, ta liền chính là bóng hình ở kinh thành của hắn. Ta thay hắn trông coi tình hình của các quan thần ở kinh thành, ta lợi dụng tấm lòng đa nghi của Lam Đế, sau lưng thì khiêu khích rất nhiều mối quan hệ của các trung thần, khiến cho bọn họ cảm thấy chán nản, phân ly ra.

Ta thừa nhận ta không phải người tốt, đối với sự kiện Lam Đế đối phó với Lôi Phong Quân, ta nhưng lại giúp đỡ ba phần trong đó. Vốn ta muốn đoạt lấy đội quân kia cho Vân Lãm, như vậy đối với Vân Lãm là chuyện vô cùng có lợi rồi.

Chẳng qua là, ta đánh giá thấp độ trung thành của Lôi Phong Quân với triều đình, thế cho nên khiến cho đội quân kia không được sử dụng ở bên ngoài tận mười năm trời.

Ta vốn vô cùng lo lắng Vân Lãm sẽ biến thành người thứ hai giống như Vân Lam. Vân Lam sốt ruột vì quyền lực, còn Vân Lãm lại một lòng báo thù, cuối cùng có thể trở thành một người không có bất kỳ tình cảm nào hay không?

Hoàn hảo, trời cao phái đến một Thất Nhân, bổ sung vào khoảng trống trong lòng của Vân Lãm.

Năm ấy, Thất nhân bị Vân Lam cho đòi tiến cung, lần đầu tiên Vân Lãm trở nên mất lý trí, đội lên khuôn mặt “Dực Vương”, liền đi theo vào cung, chỉ vì bảo đảm an toàn cho Thất Nhân, ta liền biết rằng hắn đã bị lún sâu vào đó rồi.

Mặc dù, một mặt ta muốn Vân Lãm vui vẻ, rốt cục có người có thể làm hắn thật lòng mà đối đãi.

Nhưng đồng thời, ta cũng cảm thấy rất lo lắng, Thất Nhân sẽ trở thành yếu điểm trí mạng của hắn. Dù sao, con đường mà Vân Lãm phải đi khác so với người thường. Nếu không có năng lực tương xứng, thì ở bên cạnh hắn, cũng chỉ có thể trở thành nhược điểm cùng chướng ngại vật của hắn mà thôi.

Huống chi, Cơ gia kia, cũng là nơi rắc rối a!

Quả nhiên, Vân Lãm bị Lam Đế giữ lại trong kinh thành, cũng không thể dùng thân phận đương gia Chiến Gia mà trở về Vân Thành nữa.

Kinh Đô dĩ nhiên vô cùng nguy hiểm. Lần đó Lam Đế ném hỏa dược, nếu không phải ta sớm biết được, chỉ sợ Vân Lãm khó thoát một kiếp.

Ta khuyên Vân Lãm, không thể vì một nữ nhân mà làm lộ thân phận của mình, chỉ vì mình nàng mà khiến cho nhiều năm ngấm ngấm chịu đựng của bọn họ trở thành hư ảo được không?

Vân Lãm chỉ nói, muốn tiếp tục báo thù, còn nữ nhân kia, nhất định cũng phải là của hắn.

Ta lúc ấy cũng không rõ, vì sao Tiểu Thất của Cơ Gia có thể mê hoặc tâm tư của Vân Lãm như vậy.

Cho đến khi Bắc Đường Tẫn một lần nữa bí mật đi vào Thiên Diễm, mà sau khi ta bị Lam Đế giao cho nhiệm vụ theo dõi Bắc Đường Tẫn, ta mới rốt cục hiểu rõ vì sao trong lòng Vân Lãm lại yêu thương nữ nhân kia.

Cô gái kia căn bản không giống với tin đồn là người ôn nhu hiền lành, thậm chí còn là người tàn nhẫn quyết tuyệt.

Không nói tới nàng lấy sức lực một nữ nhân chống đỡ Chiến gia, một bằng sự dụ hoặc của nàng đối với tên Bắc Đường kia bất vi sở động, đã khiến ta khen ngợi không dứt.

Mà cả người nàng tản mát ra sự lạnh lùng kiên quyết, hơn nữa trong ánh mắt đậm đặc đến nỗi bất luận kẻ nào bên ngoài đều trở nên vô hình, mà điều này giống như Vân Lãm lúc còn tám tuổi.

Đó là đã từng trải qua hoặc nhìn thấu đau thương. Khi đó, ta xác định, vị Tiểu Thất của Cơ gia, hiển nhiên không phải người bình thường.

Sau đó thực thế đã chứng minh, Thất Nhân quả nhiên là người thích hợp nhất để đứng bên cạnh Vân Lãm.

Ta nghĩ, có phải bởi vì đồng dạng hơi thở với nhau, cho nên hai người này mới có thể hấp dẫn lẫn nhau, rồi sau đó sinh tử không đổi.

Giơ lên bức thư, ta tiếp tục đọc.

Song câu nói phía dưới kia khiến cho ta nhẩn mày.

“Hai lão đầu Tiềm long cốc, Tím lão đầu là phụ thân của ta, còn Xám lão đầu là phụ thân của ngươi.”

Đây là ý gì? Cha của ta, rõ ràng đã qua đời rất sớm rồi mà!

Xám lão đầu kia? Ta cố gắng hồi tưởng lại dung mạo của hắn, một vẻ mặt như xác chết kia, nhìn qua ngược lại có bộ dáng phong tiên đạo cốt, trên thực tế lại cùng Tím lão đầu là một đôi đũa hơi.

Người kia, làm sao có thể là phụ thân ta?

Cha của ta nên.

Nhưng mà, trong đầu của ta làm sao lại không hình dung được bộ dạng của Phụ thân nữa?

Trong lúc ta nhất thời sửng sốt, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng ta không nghi ngờ việc này được bao lâu, chỉ nói rằng Vân Lãm lấy ta làm trò cười. Rất nhanh, ta liền đem chuyện này quên sạch sẽ.

Chuyện của Vân Lãm đã giải quyết, hơn nữa bên cạnh hắn đã có người cùng làm bạn cả đời với hắn. Ta, cũng sắp có thêm hài tử rồi.

Nhìn thấy bên mặt của Phượng Lai đang phê duyệt tấu chương, ta nhất thời bị mê hoặc, vết bớt màu đỏ trên một bên mặt của nàng trong mắt ta cũng trở thành một đóa hoa nhỏ.

Không biết từ lúc nào, trong lòng ta đã yêu thương nữ nhân ngoài lạnh trong nóng này.

Năm đó, trong phút chốc Phượng Lai giờ cung bắn về phía Long Hành Phong, ánh mắt của nàng xuất hiện sự thống khổ cùng giãy dụa, ta nhìn thấy rất rõ ràng. Khi đó, lòng ta, đột nhiên cảm thấy rung động.

Một khắc đó, ta mới hiểu được cho tới bây giờ điều bất thường này là do Phượng Lai đáng ghét kia đã lưu lại trong lòng ta rồi.

Nếu hiểu tâm ý của mình, ta dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho nữ nhân này.

Ta biết Phượng Lai bị Long Hành Phong tổn thương, đối với chuyện tình cảm tất nhiên sẽ cảm thấy đậm nhạt. Nàng, chắc chắn sẽ không dễ dàng yêu thương một lần nữa.

Có điều, không sao. Ta còn nhiều thời gian như vậy, có thể cùng Phượng Lai từ từ mà tiêu hao cũng được.

Nếu một năm nàng không buông xuống được, ta liền đợi thêm một năm.

Ta dĩ nhiên không có ưu thế là thanh mai trúc mã với Phượng Lai như Long Hành Phong, nhưng ta đối với Phượng Lai là thật lòng, chắc chắn Long Hành Phong không thể so sánh được.

Ta đột nhiên nhớ lại chuyện một năm trước, sau khi bị Phượng Lai chơi đùa, từng ăn nói bậy bạ, nếu không thể hòa nhau một lần ta liền cùng họ Phượng với nàng.

Chống đầu, ta nhếch miệng cười vui vẻ. Xem ra, quả thật là thiên ý rồi! Nhất định ta muốn ta cùng họ với Phượng Lai. Nàng là Nữ Đế Nam Vũ, ta muốn trở thành nam nhân của nàng, nhất định phải bỏ đi họ của mình.

Ta làm việc, từ trước đến giờ chỉ vì ý thích.

Trước kia, vì Vân Lãm, ngày ngày ta phải lui tới triều đình nơi mà ta căm ghét nhất; hiện giờ, vì Phượng Lai, ta vẫn như trước cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì, cho dù để ta gả ột nữ nhân cũng được.

Phượng Lai nghe thấy tiếng cười cổ quái của ta, ngẩng đầu, hướng về phía ta quăng qua một cái nhìn kỳ lạ: “Người hôm nay lại làm sao vậy? Ngồi ở đây phát ngốc lâu như thế?”

Ta cười rạng rỡ một tiếng: “Xấu Phượng, nàng cưới ta đi!”

Chân mày Phượng Lai hạ xuống: “Người xác định hôm nay không có bị sốt chứ?”

Ta thở dài: “Xấu Phượng, nhưng mà ta rất thật lòng muốn cầu hôn nha.”

Phượng Lai sửng sốt một chút, trên dưới liếc lấy ta một cái: “Có người cầu hôn bộ dạng cà lơ phất phơ như người sao?”

Ta ha hả cười một tiếng, quỳ một chân trên đất, từ trong tay áo lấy ra chiếc nhẫn vàng, đưa tới trước mặt Phượng Lai: “Ta Thiên Diễm Cổ Thanh Ảnh, hôm nay hướng Nam Vũ Nữ Đế cầu hôn. Lần này là tấm lòng hoàn toàn chân thành của ta.”

Phượng Lai ngạc nhiên: “Trước kia người biến mất một tháng là đi làm vật này sao? Cho nên trên tay người mới bị phỏng như vậy?”

Ta cười: “Chỉ bất quá một chút vết thương nhỏ thôi. Nàng không phải đã nói, hi vọng có một nam nhân cầm lấy chiếc nhẫn cầu hôn người sao?”

Chiếc nhẫn vàng này là do Thất Nhân đề cập đến, nàng nói có quốc gia, lúc thành thân tân nương sẽ đeo chiếc nhẫn này, chứng tỏ tình cảm có thể so sánh với sự cứng cỏi của vàng.

Lúc ấy, Phượng Lai trừng to hai mắt. Ta nhìn thấy khát vọng trong mắt nàng. Ta biết, nàng nhưng thật ra rất hâm mộ loại tình cảm cứng cỏi có thể so sánh với vàng đó.

Phượng Lai không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chiếc nhẫn một chút, lại nhìn ta, ánh mắt chứa đựng sự phức tạp.

Ta cười nhìn nàng: “Ta cũng không phải muốn nàng ngay bây giờ cho ta câu trả lời chắc chắn, nhưng ta sẽ đợi. Chờ nàng hoàn toàn quên đi người kia, chờ nàng nguyện ý tiếp nhận ta. Bất quá, ta vẫn muốn dự tính với nàng trước, ta muốn dùng vật nhỏ này nhốt nàng lại!” Dù sao một lần ba năm cũng đã qua, ta không quan tâm chờ thêm mấy lần ba năm nữa.

Giơ tay trái của Phượng Lai lên, ta đem chiếc nhẫn vàng đeo lên ngón giữa của nàng, không lớn không nhỏ, vừa vặn. Chiếc nhẫn này đích thân ta chế luyện, làm sao lại không thích hợp chứ?

Ta thỏa mãn mà nhìn chiếc nhẫn kia tôn lên làn da trắng tuyết của Phượng Lai, ở trên có khắc hai chữ Ảnh, Phượng nổi lên trong suốt sáng bóng.

Ngẩng đầu, đôi diện đôi mắt không rõ ý của Phượng Lai: “Ta sẽ không cưới người!”

Tâm, nhất thời trầm xuống. Ba năm qua, Phượng Lai chưa từng rõ ràng cự tuyệt ta như thế. Thái độ của nàng, thậm chí có lúc khiến cho ta cảm thấy nàng thật ra có chút yêu thương ta. Mà bây giờ một câu này, lại khiến ta cảm giác giống như một loại tử hình.

Ta trong nhất thời không có phản ứng, chỉ kinh ngạc nhìn chăm chú vào nàng, chẳng lẽ ta bất kể làm như thế nào, cũng không thể so sánh với vị trí Long Hành Phong trong lòng nàng sao?

Đột nhiên ta nhìn thấy mắt Phượng Lai trở nên nhu hòa, sờ sờ chiếc nhẫn trên ngón giữa, mang theo chút kiên định: “Ta muốn gả cho chàng!”

Đột nhiên xuất hiện lời này khiến cho ta cảm thấy như đang trong mộng.

Tâm, từ cực đáy địa ngục băng hàn bắt đầu không ổn định, một mạch mà đi lên giữa không trung, cũng không dám tin tưởng đây là sự thật.

Chân mày Phượng Lai buông xuống, đôi môi cong lên: “Ta vẫn chờ chàng cầu hôn, chỉ cần chàng nói, ta liền gả cho chàng. Mà người kia, đã sớm không còn là tâm ma vây quanh ta nữa.”

Ta bỗng nhiên nhớ lại, đây đúng là lần đầu tiên ta cầu hôn nàng. Trước kia, ta chỉ nói cho Phượng Lai một ít thời gian để quên, ta chỉ muốn đi theo bên người nàng là tốt rồi.

Ta nhất thời muốn đánh chết mình, vậy mà phạm phải lỗi lầm uống phí thời gian mấy năm qua rồi!

“Ta, không phải là Nam Vũ Nữ Đế. Ta chỉ là một nữ nhân bình thường, ta chỉ muốn gả cho chàng, ta chỉ muốn làm thê tử của Cổ Thanh Ảnh chàng.” Phượng Lai nhìn về phía ta, nói ra như vậy.

Ta lập tức liên tưởng ý nghĩa một câu “Gả” của nàng.

Phu quân của Phượng Lai chỉ có thể là hạ thần của nàng, từ cấp bậc đi lên mà nói, chính là so với nàng sẽ thấp hơn một bậc.

Cho dù lòng ta cam tâm tình nguyện, nàng cũng không nguyện ý đối với ta như vậy. Nàng chỉ nguyện làm thê tử của ta, nàng chỉ cần ta làm phu quân cùng ngang hàng với nàng thôi.

Làm một đế vương, nhưng có bao nhiêu người có thể quyết đoán nói được lời như vậy?

Giờ phút này, ta cuối cùng đã xác định, tâm ý của Phượng Lai cũng giống ta, thậm chí so với ta lại càng quyết tuyệt hơn.

Ta nên hiểu, tính cách của Phượng Lai, giống hệt Vân Lãm —— Nếu như muốn đối xử tốt với một người, vậy liền không thể cho người này chịu ủy khuất dù là một chút.

Mà ta, vẫn bị người như vậy hấp dẫn.

Thừa dịp thời cơ lúc Vân Lãm lên ngôi, ta cùng Phượng Lai đi tới Cố phủ ở Phong Thành Thiên Diễm.

Phượng Lai, muốn gả cho ta, nên đương nhiên sẽ cử hành hôn lễ ở Cố Phủ.

Mà cảnh tượng hôn lễ, không phải là Nữ Đế cưới phu quân, đương nhiên sẽ không cần sự tham gia của triều thần. Chỉ cần mấy người bạn chí cốt đến dự lễ là được.

Có mặt ở đây, cũng chỉ có một số người quen biết như hai phu thê Vân Lãm cùng hài tử đại ác ma của bọn họ, Nhị Tuyệt cùng Nhược Thủy, Lâm Doãn Chi cùng Hải Đường, muội muội Khuynh Thành của ta cùng trượng phu của nàng Quân Nghị.

Nha đầu Khuynh Thành kia vốn là đối với Miêu Y chiến thần Quân Nghị vừa thấy đã yêu, cố gắng mấy năm nay, thật đúng là làm khổ cho tướng công của nàng nha.

Ngày đó, ta nhìn thấy Phượng Lai mặc một bộ giá y đỏ rực được Thất Nhân dắt vào đại môn, trong lòng của ta, cảm thấy kích động không thôi.

Không giống như nhiều năm trước, ta thay thế cho Vân Lãm, lúc đó cùng với sự tham dự của các vị quan thần trong một buổi hôn lễ vô cùng lạnh lẽo. Lần thành thân này, mặc dù không hoa lệ như khi đó, nhưng lại là một hôn lễ chân chính, một hôn lễ ấm áp đến tận trái tim.

Ta dắt tay của Phượng Lai, nhìn Phượng Lai phía dưới hồng sa như ẩn như hiện trước mặt, dung mạo tràn đầy nụ cười, từ nay, Phượng Lai chính là thê tử của ta!

Đúng lúc ta bá thiên địa cùng với Phượng Lai, bên ngoài truyền đến âm thanh tranh cãi quen thuộc.

“Người Xám lão đầu này, nhi tử người cưới thê tử, vậy mà chẳng lo lắng gì cả, nếu chậm thêm nữa, thì trà của tân nương tử người không uống được đâu.” Ý tứ chế giễu mười phần.

“Người gấp cái gì?” Giọng nói lạnh nhạt không gợn sóng.

Ta quay đầu lại, kia là hai lão đầu Xám, Tím đang bước vào.

“Cha!” Khuynh Thành một trận kinh hô.

Ta ngạc nhiên, con mắt trừng to nhìn Khuynh Thành xông tới phía Xám lão đầu.

“Cha, người rốt cục đã về rồi!” Khuynh Thành tuy ngoài ý muốn, nhưng đối với lão đầu như người sống lại không một chút nào ngạc nhiên. Thái độ giống như đón phụ thân của mình từ phương xa trở về vậy.

Ta ngẩn ngơ, hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra.

“Khuynh Thành, cha chúng ta không phải là đã qua đời sao?” Ta lúng ta lúng túng hỏi.

“Ca, huynh nói cái gì đây?” Khuynh Thành không hiểu nhìn ta một cái, “Bên ngoài tuy nói là phụ thân đã qua đời. Nhưng phụ thân chỉ là đi ra ngoài mà thôi, huynh không nhớ rõ sao?”

Ta vỗ mạnh đầu, làm sao cũng nghĩ không ra có một đoạn nào như vậy cả.

Thất Nhân vỗ tay, nói: “Để sau rồi hãy nói đến chuyện chia lìa này. Trước bá đường đi, không được bỏ lỡ giờ lành.”

Tím lão đầu vui tươi hơn hở, lôi kéo Xám lão đầu an vị mà ngồi trên cao đường.

Ta tuy nghỉ ngơi, nhưng rốt cuộc vẫn như cũ tiến hành hôn lễ.

Bái đường xong, Phượng Lai được đưa vào tân phòng. Còn ta, bị các nam nhân khác lôi kéo đi uống rượu. Ta khẳng định, trong mắt của bọn họ tồn tại ý xấu đây, một tên lại một tên, chỉ muốn chuốc say ta.

Nhưng ta là ai? Làm sao lại không đoán được những suy tính trong lòng bọn người này chứ, ngày như vậy, bọn họ hẳn là muốn nhìn ta làm trò cười đây. Cho nên, ta đã sớm mua chuộc tiểu ác ma nhà Vân Lãm, lấy hai bao tiểu hoa đường mà hắn thích nhất đi đổi lấy một chút giải dược.

Nhìn thấy cả một bàn đều say khướt, ta không có chút nào trở ngại, đắc ý tiến vào tân phòng.

Nhân sinh có hai chuyện vui lớn nhất, chính là đề danh bảng vàng cùng động phòng hoa chúc nha.

Đề danh bảng vàng, ta nhưng lại không có chút nào cảm thấy hứng thú.

Mà lúc động phòng hoa chúc này, lại là thời khắc mà ta đã mong chờ từ rất lâu. Qua tối nay, Phượng Lai chân chính sẽ trở thành thê tử của ta.

Bên trong phòng, Phượng Lai đang che khăn voan ngồi thẳng bên giường.

Ta lấy hỉ xứng, nâng khăn đỏ lên.

Đều nói tân nương là nữ nhân đẹp nhất trên đời này, lúc này Phượng Lai dưới ánh nến chiếu rọi, thật đúng là không giống như người phạm trần.

Nhưng ta là phạm phu tục tử, nữ nhân mình yêu thích ở trước mặt, lại muốn động phòng, ta dĩ nhiên phải làm một chút gì đó.

Nến đỏ dập tắt, y phục hỉ đường thì xốc xếch, triền miên hết sức, cũng là sự ao ước của đôi uyên ương.

Nhưng mà, đến thời khắc mấu chốt, ta vậy mà lại gục xuống, cái gì cũng không làm được.

“Sao vậy?” Phượng Lai hai mắt ý loạn tình mê, hỏi.

Ta khóc không ra nước mắt, ta cũng muốn biết tại sao tới thời khắc mấu chốt này huynh đệ của ta, liền tắt hỏa như vậy.

Đang lúc này, chỉ nghe ngoài cửa một tiếng cười nói vang lên: “Ninh vương gia, đã nói cho người biết, trong được giải rượu của nhi tử nhà ta, ta tự tiện tăng thêm một chút được liệu bất lực nha.” Rất rõ ràng là giọng của Thất Nhân.

Bên cạnh còn có Vân Lãm giả bộ ho khan vài tiếng, đương nhiên người này cũng là đồng lõa. Ngoài ra còn có giọng chế giễu của mấy người khác, bọn họ cũng lười che giấu nha.

Ta hối hận muốn nện vào giường. Quả nhiên, đạo ột thuốc, ma ột trượng mà!

Động phòng hoa chúc, ta chỉ được ôm lấy người mình yêu thương, biết điều một chút mà đi ngủ thôi.

Trong mộng, một mảnh sương mù trắng xóa, ta rốt cuộc nhìn thấy một nam nhân mặc áo xám, nhưng như thế nào cũng không thể nhìn thấy mặt mũi của hắn.

Phía sau người kia, là một thân thể của một bé trai mập mạp, vẫn đuổi theo bóng lưng áo xám ở phía trước.

Bé trai hô: “Cha! Cha! Người đi đâu vậy?”

Người áo xám kia quay đầu lại: “Tiểu Ảnh, cha muốn đi tìm mẹ con. Hãy quên cha đi, hảo hảo mà chiều cổ muội muội của con.”

Sương mù dần dần tản đi, khuôn mặt của người áo xám lộ ra, khuôn mặt trước mặt này trùng lặp với khuôn mặt của Xám lão tử.

Ta bỗng nhiên mở mắt, rốt cục nhớ lại tại sao mình lại quên mất phụ thân nhà mình. Thì ra ta thế nhưng nghe theo ý nguyện của phụ thân, khiến cho trí nhớ của bản thân quên mất đi người.

Ta đảo mắt nhìn Phượng Lai đang ngủ say trước mặt, nụ cười kìm lòng không đậu mà giương lên.

Phụ thân có vẻ mặt quan tài bất động thanh sắc kia, còn bạn chí cốt của ta thì có khuôn mặt lãnh khốc như mặt người chết, còn thê tử của ta lại có vẻ mặt băng sơn.

Quả nhiên, đời này, ta cùng với băng sơn rất là hữu duyên nha.

Đưa mắt nhìn thấy đoàn xe hộ tống Trưởng Công Chúa đi lấy chồng ở Thiên Diễm đã đi xa, ta nắm bả vai của Phượng Lai, cười đến rất là vui vẻ.

Phượng Lai nhìn ta một cái, sáng giọng: “Chàng một chút cũng không lo lắng sao? Tiểu Ái Cơ vẫn còn con nít, sao có thể trấn giữ được các quan đại thần đây? Lần này nữ nhi đi, sợ là cuộc sống cũng sẽ không mấy tốt đẹp!”

Ta vỗ vỗ Phượng Lai: “Vân Lãm dám quăng xuống nơi này, vậy nhất định là ở trong triều hắc đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Tối thiểu một vài năm tới sẽ không gặp chuyện không may. Về phần sau này, phải dựa vào năng lực của Tiểu Ái Cơ. Về phần tiểu Ái Cơ, là nhi tử của Vân Lãm với Thất Nhân, có thể khác chỗ nào được chứ?”

Nhìn chân trời, ta vừa cười: “Ta chỉ là vui vẻ vì nữ nhi, có thể gả ột phu quân tốt.”

Phượng Lai liếc ta một cái: “Hắc mới bao nhiêu vẫn là tiểu hài tử, sao chàng có thể biết hắc sẽ là một phu quân tốt?”

Ta thừa cơ thơm lên má nàng một cái: “Ta dĩ nhiên biết!”

Đời này, ta gặp được nhiều người Băng Sơn như vậy. Phượng Lai, Vân Lãm, cha. Từng người, đều là người chí tình nhất trên đời.

Ta tự nhiên có lý do tin tưởng, một tiểu Ái Cơ thừa kế huyết thống của Vân Lãm, chắc chắn sẽ là người chí tình chí nghĩa.

157. Chương 157: Phiên Ngoại 5: Tự Bạch Của Tiểu Ái Nhân (chuyện Lừa Mẫu Thân)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tiểu gia ta tên là Hách Liên Ái Nhân.

Cái tên này, dĩ nhiên là do người cha vô lương tâm của ta lấy.

Nghe nói, năm đó cha trực tiếp nảy ra cái tên “Ái Nhân” này.

Hắc cũng không nghĩ, tiểu gia ta là nam nhân nha—— mặc dù nương nói với ta là ta còn nhỏ tuổi, nhưng dù sao ta cũng là sinh vật phái nam nha, đó là điều không nghi ngờ chút nào. Cái người cha cho tới bây giờ đối với ta luôn thiếu ‘tình ruột thịt’ kia lại đặt cho ta tên của mẫu thân!

Có thể nghĩ, trong nội tâm ta tức giận như thế nào rồi!

Hoàn hảo, ta có một mẫu thân thông minh, đem chữ ‘Nhân’ kia sửa lại thành một từ đồng âm.

Khụ khụ, nói đến tên, ta tương đối đồng tình với tiểu đệ đệ Kê Kê mặt chết kia, cứ như vậy không giải thích được bị lão cha quăng lên cho hắc cái tên ‘Ái Cơ’.

Khó trách người lười biếng như hắc, lúc sinh xong cũng lười khóc, sau khi nghe thấy cái tên này, thì tức giận liên tràng con người lên.

Cho nên nói, tay nghề đặt tên của lão cha còn cần phải nâng cao nhiều.

Ta bò lên ghế, vỗ bả vai của cha, nói với hắc như vậy.

Ừ hừ, cảm giác này thật tốt, đứng ở trên ghế, ta liền có thể từ trên cao nhìn xuống, quan sát lão cha rầm thúi không ai bì nổi của ta.

Hắn người này rất âm hiểm nha, cảm giác này thật đúng, nhìn cũng chưa thèm nhìn ta, lại đảo qua phía dưới cái bàn, chặt đứt một “Chân” của cái ghế .

Chỉ nghe thấy “Oanh” một tiếng, chiếc ghế trong nháy mắt sụp xuống.

Hoàn hảo tiểu gia ta phản ứng nhanh nhẹn, nhảy xuống, lúc này mới miễn cho ta cùng tiếp đất với nó. Bỏ qua cái ghế đang tiếp xúc thân mật ở dưới kia.

Về mặt của lão cha đen lên: “Hơn nửa đêm, không nên đi quấy rầy người khác.”

Ta hàm hừ, không phải là do hôm qua vào thời khắc mấu chốt lão cha theo mẫu thân khả ái của ta thực hiện “Chế tạo người”, thì ta xông vào sao.

Nhìn đi, lão cha ta lại ghi hận cho tới bây giờ a!

Dừng ! Nếu không phải ta muốn cứu mẫu thân khả ái của ta từ trong dầu sôi lửa bỏng, tiểu gia ta mới mặc kệ “Lão” cha mặt chết đó!

Đang lúc ta cùng cha chuẩn bị bộc phát “Lâm Nhân thêm thân” lần đại chiến thứ n, thì nghe thấy một câu nói lạnh lạnh của mẫu thân: “Phòng thu chi, nhìn xem hai người bọn họ hôm nay làm hỏng bao nhiêu thứ! Như cũ, mỗi người nợ một nửa đi, ghi trên sổ!”

Vị bá bà phòng thu chi liền gian trá nhanh chóng gảy lên bàn tính.

Mà ta, đang chuẩn bị phát động công phu làm nũng với mẫu thân khả ái, thì lão cha âm thầm giống như con thiêu thân ỷ vào bước chân lớn làm ưu thế của hắn, nhanh hơn ta một bước, ôm chặt lấy thắt lưng của mẫu thân ta yêu thích nhất, lập tức giọng nói trở nên mềm mại: “Thất nhi, đây là trứng gà ta vừa mới nhặt lấy, nài nỉ nếm thử xem!” Vừa nói vừa đỡ mẫu thân ngồi xuống.

Cả người ta run run, Thất nhi? “Lão gia này” thật đúng là đủ buồn nôn đi! Nghe thấy âm thanh kia, giống như vừa được bôi qua mặt nha!

Chỉ nghe lão cha lại nói: “Nàng đừng lo lắng, ta sẽ không chấp nhất với tên tiểu tử kia.”

Ta liếc mắt, rất không nề tình ở bên cạnh làm ra bộ dạng muốn nôn mửa.

Ánh mắt lạnh lẽo của lão cha đảo tới đây cảnh cáo. Ta rõ ràng đọc được cái ý tứ bên trong đó. Đôi mắt như cá chết kia hoàn toàn để lộ ra tin tức là : lẩn xa một chút, tiểu tử thú!

Ta bĩu môi, lắc lắc ngón út, khiêu khích nhìn trở lại: tiểu gia ta mạn phép không cút! Có bản lĩnh người tới đánh ta đi!

Mấy năm này, ta đem bản lĩnh gây chuyện thị phi này phát huy một cách vô cùng nhuần nhuyễn, hoàn toàn có thể hiểu được nên làm sao mới có thể khiêu khích sự tức giận sâu kín từ lão cha.

Quả nhiên, lão cha trừng mắt, xắn tay áo lên hướng về phía ta phát công lần thứ hai.

Ta quay đầu nặn ra một giọt nước mắt: “Nương, Tiểu Nhân hôm nay thật biết điều nga! Cha lại còn muốn đánh ta! Tiểu Nhân quả nhiên là không nên được sinh ra mà.”

Chỉ thấy chân mày của mẫu thân run run: “Lão gia, hôm nay tiểu tử này coi như ngoan ngoãn! Hãy bỏ qua cho hắn đi !”

Hắc hắc! Ta liền biết một chiêu này đối với nương ta rất hữu dụng nha! Mẫu thân ghét nhất nghe thấy hài tử nói rằng bọn họ không nên tới cõi đời này nha.

Hơn nữa, chỉ cần là phân phó của mẫu thân, cha cũng sẽ làm theo.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy không cam lòng của lão cha, ta đắc ý cười “ha ha”.

Cha ơi là cha, ngay cả người nhiều lần khiến ấu thân vui vẻ, cũng không sánh bằng nhi tử từ trong bào thai của mẫu thân là ta nha.

Không đợi ta cười xong, chỉ thấy một bàn tay nhanh chóng đưa đến giữa cổ của ta, đem ta xách như xách một con gà giữa không trung.

Tư thế này, ta làm sao có thể không biết.

Kể từ khi mới ra đời, ta liền bị cha lấy phương thức này ném bay vô số lần rồi!

Ta há mồm muốn mẩu thân đang nói chuyện với bá bá phòng thu chi giúp ta giải vây, thuận tiện xem tướng công của nàng, cha ta đang làm việc ác gì!

Lão cha tay mất lạnh lẽ đã lường trước được, sớm nhìn thấu ý đồ của ta, một ngón tay điểm vào á huyết của ta (huyết cam)!

Ta nói rồi lão cha ta rất nham hiểm mà! Lòng của hắn chính là như vậy không có một chút nào đồng tình với nhi tử của mình, càng không có chút nào yêu thương người a!

Theo một đường pa-ra-bol quen thuộc, ta lại tiến hành một đường bay từ không trung.

Xuyên qua cửa sổ, ta hướng về phía cây đại thụ trăm năm ở bên ngoài mà bay tới.

Ta rõ ràng nhìn thấy trên cây khô kia lúc trước ta bị ném bay có xuất hiện một cái hố nhỏ hình người.

Ta hết sức đồng tình với nó, ta hoài nghi rằng có một ngày, cây to này sẽ bị cha ta hại chết! Mặc dù phạm nhân đụng trực tiếp vào nó chính là tiểu gia ta, nhưng chân chính đắc tội đầu sỏ là lão cha. Ta nhưng rất quang minh chính đại mà quan tâm đến nha!

Ta yên lặng khẩn cầu, đại thụ bá bá à, người nếu có linh, nhất định phải tìm lão cha đáng đâm ngàn dao kia mà báo thù nha!

“Phanh” một tiếng, ta vẫn duy trì tư thế giống nhau, ôm chặt lấy cây khô, co lại cái cổ, tránh khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của ta từ đó mà bị hủy dung.

Dưới tàng cây, có tiếng chê cười của người trong thôn hay lui tới.

Trong nháy mắt ta cảm thấy có một cỗ nhiệt khí xông thẳng lên. Cũng là lỗi của lão cha! Để ột người thông minh tuyệt đỉnh như thế, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (*) như tiểu gia ta trước mặt mọi người ra bị đánh đến như vậy!

(*) “Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” là để ca tụng một nhân vật siêu phàm, ý nói đời xưa chưa từng có người nào được đến thế, đời sau cũng chẳng bì kịp

Nếu nói Quân tử báo thù, mười năm không muộn, mà không cần vô phép tắc là được! Ta dĩ nhiên cũng muốn lão cha ta niệm qua tư vị như vậy nha! Lúc ta theo cây khô trượt xuống, đã thề như thế.

Quay đầu, nhìn thấy bên trong nhà hàng xóm Hà quả phụ xinh đẹp vẫn luôn mơ ước đối với lão cha ta đang núp ở phía sau đồng cỏ, si ngốc nhìn lão cha.

Ai! Ta thật sự đối với ánh mắt nữ nhân này không dám gạt bừa, lại có thể coi trọng bề ngoài nhìn tạm tạm, nhưng trên thực tế trong bụng lại càng xấu xa hơn của lão cha ta!

Ta vươn ra ngón trỏ, theo thói quen gạt gạt tóc trên trán. Hoàn hảo! Ta kế thừa huyết thống tốt đẹp của mẫu thân, không có gen mặt chết của lão cha này! Nếu không, trên đời liền thiếu đi công tử anh tuấn như ta rồi!

Đột nhiên, một ý nghĩ nảy lên trong đầu ta. Ta không nhịn được lại dự tính: cha ơi là cha, nếu nói vô độc bất trượng phu, vậy không nên trách nhi tử ta không trượng nghĩa rồi!

Ta vỗ vỗ bụi đất trên người, nhếch lên nụ cười sáng rỡ, bị mẫu thân gọi là âm hiểm nhất, chấp tay đi về phía Hà quả phụ.

“Di di, cha ta bảo ta đem cái này giao cho người.” Ta giả trang hài tử ngoan ngoãn, từ trong ngực lấy ra một cái quần lót tối qua ta lấy từ phòng của lão cha. Vốn là muốn hạ chút độc được lên trên cái quần này, không nghĩ tới bây giờ vẫn là có chỗ dùng.

“Cho. . . . cho cho ta?” Nữ nhân kia kích động đỏ bừng cả khuôn mặt, đưa tay há miệng run rẩy mà nhận lấy cái quần lót đó, giống như là đang cầm một cái bánh bao không nhân thơm ngon.

Chắc chắn, ta thật rất muốn để nữ nhân này đi tìm đại phu xem chút ánh mắt của nàng.

Nhưng kế hoạch chưa thành công, tiểu gia ta vẫn cần cố gắng. Không thể ở đây mà làm hư kế hoạch.

Ta cười híp mắt: “Là cho người. Di di rất yêu thích phụ thân của ta, có đúng hay không? Thật ra thì cha ta đã sớm chọn trúng di di người rồi!” Nhìn thần sắc đang cười khúc khích của nữ nhân kia, ta tiếp tục nói, “Nhưng mà, người cũng biết, mẫu thân của ta quả rất nghiêm khắc! Nếu như, người cầm lấy vật này đi tìm mẫu thân của ta, nói với mẫu thân ta chuyện gạo đã nấu thành cơm, cho dù mẫu thân của ta không đồng ý, cũng sẽ cho người theo chồng nha!”

“Thật?” Nữ nhân kia hiển nhiên hết sức kích động.

Ta vỗ vỗ ngực: “Thật.” Trong bụng nhưng lại cười trộm không dứt, ta biết mẫu thân...không chịu đựng được nhất chính là bị phản bội, ta đây giá họa như vậy, còn có thể không thành công sao?

“Nhưng mà, di di, người phải tìm thời điểm cha ta không có mới có thể đi tới tìm mẫu thân của ta. Để cho phụ thân một chút mặt mũi có đúng không?” Ta liền nhắc nhở, nếu có cha ta ở đó, thì màn trình diễn này nhất định sẽ không thành công rồi! Hiển nhiên là phải tách cha ra, ta mới có thể có thời gian mang theo mẫu thân rời nhà mà trốn đi!

Nhìn bộ dạng ngu ngốc của nữ nhân kia gật đầu như giã tỏi, ta có chút đồng tình với nàng. Sau khi mẫu thân rời đi, đoán chừng nữ nhân này sẽ bị cha đánh cho tơi bời.

Hà quả phụ kia quả nhiên nghe lời, sáng sớm ngày thứ hai liền giơ lên cái quần lót của lão cha, đấu tranh đi tới nhà trọ.

Cha giống như thường ngày, đi ra ngoài rèn luyện thân thể. Bởi vì Nương của ta vẫn có thể duy trì được khuôn mặt mười năm không thay đổi, khiến cho hắn cảm thấy có áp lực, sợ xuất hiện nam nhân trẻ tuổi hơn mình, đem mẫu thân đoạt đi. Cho nên lúc này hắn mới hăng hái như vậy, chỉ vì có thể rèn luyện ra một thân thể trẻ tuổi mới có thể xứng với mẫu thân.

Muốn ta nói, việc kia thật là uống phí tâm cơ rồi, hắn rèn luyện như vậy, lập tức có thể trẻ tuổi giống như ta sao? Tiểu gia ta chính là lập chí muốn độc chiếm mẫu thân thông minh khả ái ! Bởi vì mẫu thân ta tốt đẹp như vậy, nếu làm nữ nhân của cha, thì thật sự là quá lãng phí đi.

Mẫu thân vẽ mặt buồn cười nhìn thẳng vào Hà quả phụ đang làm ầm ĩ kia.

Đây cũng là chỗ hấp dẫn nhất mẫu thân của ta, bất kể đối diện với việc gì thậm chí núi lở trước mặt cũng bất động thanh sắc, thật là rất có khí thế, còn có quyết đoán nữa!

Dĩ nhiên, ta cũng không thể trông cậy vào Hà quả phụ kia có thể rung chuyển mẫu thân, tất yếu phải có tiểu gia thông minh như ta ở bên cạnh thổi gió quạt lửa nha!

“Ai, cha cũng thiệt là! Ăn xong lau sạch coi như xong, lại còn để lại chứng cứ xác thực như vậy, làm cho người ta bắt được nhược điểm như vậy! Chắc chắn, đây không phải là muốn nương đối đãi người không tốt sao?” Vừa nói, ta chớp đôi mắt to thuần khiết vô tội nhìn mẫu thân.

Mẫu thân chế giễu tựa như nhìn ta : “Vậy theo con nói, Nương phải làm gì?”

Lòng ta thót một cái, trong nháy mắt kia, ta thậm chí cảm giác ánh mắt sắc bén của mẫu thân xuyên thấu qua ta, mà việc làm của ta chỉ là trò hề cỏn con, không thể che giấu được.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, ta an ủi mình, người nam nhân nào không ăn trộm thịt đây, sự sắp xếp không chút dấu vết nào của ta, nương làm sao đoán ra được chứ?

Ta ho nhẹ, trấn định tinh thần một chút: “Nương, muốn ta nói, hình tượng nam nhân như vậy là không được nha ! Tiểu Nhân ta sẽ tìm cho người một người khác vừa đẹp trai vừa giàu có và quan trọng nhất, là giống như tiểu Nhân, trước sau như một, làm một nam nhân quang minh chính đại!”

Mẫu thân cười đến cong cả khóe mắt: “Tiểu Nhân, con nói đùa sao! Con trước sau như một, trong lòng đều quang minh chính đại sao?”

Ta lần nữa khụ hai tiếng: “Con biết mà, mẫu thân, người đây là đang ám chỉ còn làm người âm hiểm sao, cho dù là sự thật, cũng không cần nói ra dễ dàng như vậy nha.”

Vẻ mặt mẫu thân nhất thời kinh ngạc.

Ta rất rõ ràng, mẫu thân không nghĩ tới ta có thể đoán được tâm tư của nàng. Ta dương dương tự đắc mà nghĩ như vậy.

Bên kia, Hà quả phụ lại bắt đầu diễn thế công nước mắt, lải nhải. Nếu không trực tiếp cho nàng vào cửa, nàng sẽ đâm đầu xuống hồ mà tự vận.

Ta bĩu môi, nữ nhân này, diễn thật đúng là không phải bình thường rồi.

Bất quá, lúc này ta có cơ hội rèn sắt khi còn nóng, cháy nhà hôi của.

Ta kéo kéo cánh tay mẫu thân, bày ra một vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nương, hành động lần này của cha, tuyệt đối không thể nữa dung túng nữa! Có một thì sẽ có hai, sau này cha tuyệt đối sẽ cho người mang thêm nhiều nón xanh nữa! Trên thế giới này nam nhân nhiều như vậy, Tiểu Nhân nhất định sẽ vì người tìm được người so sánh với cha tốt hơn nhiều lần!”

Nương vuốt ve cái trán, cuối cùng vì ta mà thay đổi: “Được rồi, tùy theo con thôi!”

Ta phải kiềm chế vọng động ý định muốn nhảy về phía trước hoan hô, lại nghe thấy Nương nhẹ nhàng mà lầu bầu một câu: “Lúc này con trêu đùa quá trớn rồi, không đi trốn, chỉ sợ cha con sẽ đem con ra băm mất!”

Di? Có ý gì? May là tiểu gia ta đây có đầu óc thông minh, cũng không rõ ý tứ của câu nói sau của mẫu thân.

Bất quá, không sao, ta cuối cùng vẫn mang theo mẫu thân đi ra ngoài, không phải sao?

Ta rút cục bước ra mà không có lão cha chán ghét kia, chỉ có mẫu thân ái hạnh phúc mà bước đi đầu tiên trong nhân sinh của mình nha!

Ta hát lên điệu hát dân gian, ba bước cũng trở thành hai bước trở về phòng lấy bao đồ đã chuẩn bị tốt.

Mẫu thân vẻ mặt kinh ngạc: “Làm sao con nhanh như vậy?”

Ta đắc ý cười: “Sơn nhân sớm có chuẩn bị.” Cái tay nải này, ta nhưng là từ mấy năm trước, đã chuẩn bị, bên trong có thể có rất nhiều bảo bối năm đó mà ta nhập cư trái phép từ trong cung.

Dĩ nhiên, hảo haid tử như ta, sẽ không quên lưu lại tờ giấy cho lão cha.

Gió xuân thổi lên, trên bàn một tờ giấy trắng đang tung bay, nhìn lại một cái, ở phía trên là thể chữ làm sao có thể xinh đẹp mất trật tự như vậy nha.

Chỉ thấy phía trên được lưu lại là: cha, sau này nương sẽ do tiểu gia ta chiếu cố. Dĩ nhiên, nhi tử ta còn là người rất có lòng hiếu thảo. Lấy một đổi lại một, rất có lời cho người nữa! Hà di di, sẽ để lại cho người, chào người nha!

Kí tên: “Người gặp người thích, nhi tử nương thích nhất – Ái Nhân”.

Tái bút: Cha, nói cho người biết, vì viết một tờ giấy này đã hao tổn “Một ngày khóc” của ta. Ngài vẫn là nhanh chóng tìm phòng, ẩn mình đi, không nên trở thành “Ông lão” nước mắt tung hoành khiến người khác chế giễu nha.

Có thể nghĩ, cha nhìn thấy tờ giấy này thì sẽ như thế nào đây, hình ảnh một vẻ mặt hiểm độc liền xuất hiện trước mắt.

Một bao tiền, mang theo mẫu thân, ta vô cùng thỏa mãn mà bước ra khỏi phạm vi của lão cha.

Giang hồ yêu quý của ta, tiểu gia cùng nương tới rồi đây!

158. Chương 158: Phiên Ngoại 6: Tự Bạch Của Tiểu Ái Nhân. (ký Sự Trốn Nhà)

Edit: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nói chung, cuộc sống không có cha ở bên thật là rất thích thú. Dĩ nhiên, nếu như đại heo mập chỉ mê sắc trước mắt này mà không đặt ánh mắt dính trên người nương thì ta càng thêm vui vẻ.

Đây là quán trà bên cạnh quan đạo dành cho khách lữ hành, thương nhân nghỉ chân.

Ta với nương vừa tới nửa khắc đồng hồ trước, vốn là chỗ rất nhàn nhã yên tĩnh, lúc này bởi vì thằng quỷ sứ béo nục béo nịch mà chướng khí bay mù mịt. Ta thậm chí ngửi được mùi nồng đậm từ người nọ trong không khí.

“Ồ, tiểu nương tử đi một mình sao? Trên đường không thấy tịch mịch sao? Không bằng kết bạn với đại gia ta đi?” Người nọ hưng phấn về mặt dữ tợn, không chút khách khí ngồi xuống đối diện nương nương. Phương pháp giả bộ hồ đồ dễ đến gần.

Nương nương tiếp tục uống trà lạnh, không có ngẩng đầu.

Đối với mị lực của nương ta không nghi ngờ chút nào, nữ nhân tiểu gia ta yêu thích nhất, tất nhiên phải là nhân tài kiệt xuất rồi.

Nhưng, đại heo mập trước mắt này, não đầy ruột già, khuôn mặt rỗ, khiến ta sinh lòng chán ghét đến tận cổ. So với cha càng thêm xấu, càng thêm ghê tởm, còn dám vọng tưởng nương của ta?

Đáng hận nhất chính là, hắn giống cha, xem ta như không tồn tại!

Cái gì gọi là “Một mình”, chẳng lẽ hắn không thấy tiểu gia đẹp trai anh tuấn bắt phàm ngồi bên cạnh nương là ta sao?

Ta ho hai tiếng, biểu lộ rõ ràng sự tồn tại của mình.

Người nọ rút cục xoay đầu lại, nhìn ta một cái: “Nga, vị này đây là đệ đệ của Tiểu nương tử sao?”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy “Phốc” một tiếng, nương rút cục có phản ứng, Trà lạnh đang uống vào miệng phun ra ngoài hoàn toàn, trúng đầy lên mặt Đại heo mập kia. Bọt trà xanh từ lông mày theo gương mặt của hắn chảy xuống trông thập phần buồn cười.

Mẫu thân vẫn như cũ không quản người nọ, chỉ đảo mắt từ trên xuống dưới đánh giá ta một phen: “Vật nhỏ, là con lớn lên quá già, hay là ta nghe nhầm rồi?”

Ta cười đến cong cong lông mày đập bả vai Đại heo mập kia: “Vị đại ca này, người nhìn, hai chúng ta có giống nhau không?”

Người nọ sững sốt một chút, quên cả tức giận: “Giống!”

Mẫu thân đã nói, nụ cười của ta rất vô hại, hơn nữa xuất ra có thể diệt hết lửa giận của mọi người. Dĩ nhiên, là trừ bộ mặt quái thai khuyết dây thần kinh của cha ta.

Đương nhiên, Đại heo mập trước mắt này là người bình thường, sao có thể chống cự được “Nụ cười vô địch” của Tiểu Nhân ta chứ?

Ta ôm cổ mẫu thân, rất hài lòng đáp án của Đại heo mập kia: “Quả nhiên, chúng ta rất có tướng vợ chồng đây!” Nếu heo mập này nghe lời như vậy, tiểu gia ta liền hảo tâm chút, không đùa chết hắn nữa.

“Ách xì”, đột nhiên ta không khỏi hắt hơi một cái, trong nháy mắt cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Ta nhếch nhếch miệng, lập tức có dự cảm xấu.

Quả nhiên, một giọng nói lạnh lùng cực hạn vang lên: “Người nói, người nào có tướng vợ chồng? Hừm?” Trong đó ý tứ uy hiếp đe dọa rõ ràng.

Không đợi ta đáp lời, giọng nói kia đã tiếp tục vang lên: “Bỏ móng vuốt của ngươi ra! Chiến Ái Nhân!” Thanh âm rõ ràng tăng thêm âm lượng, độ đóng băng tự nhiên cao hơn.

Ta nhanh chóng buông lỏng tay ôm nường nường ra, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Giơ tay lên, nam nhân một thân bạch y chấp tay đi tới, làm bộ ưu nhã kia không phải là lão cha quái thai của ta sao?

“Phụ thân, mới có nửa tháng, ngài quả nhiên là Thần hành thái bảo a, tốc độ thật là mau nha!” Ta biết rõ đạo lý thức thời mới là trang tuần kiệt, nhận được nhất thời, mới có thể tốt cả đời! Cho nên, ta phát huy sắc mặt Hán gian tới cực điểm.

Nường nhin cười, liếc ta một cái: “Con ngoan ngoãn như vậy, ta có chút không quen đây!”

Cha tự cho là rất khốc vọt được một câu: “Người nghĩ ta đuổi theo lúc nào?”

Đại heo mập kia lúc này mới quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi quay tới: “Ông các người sao?”

Ừ? Ông của chúng ta?

Câu nói được xem như sấm đánh giữa trời quang a, tuyệt đối là có khí phách.

Nường nhất thời há to miệng, mà mặt cha xem ra có thể so với đáy nồi.

“Ha ha ha ha.” Bụng ta xoắn lại, thật sự là không nhận được, vỗ bàn cười lớn lên: “Cha, người quả nhiên đủ già nga!”

Cho nên nói, ánh mắt quần chúng sáng như tuyết nga! Quả nhiên, cha không xứng với nường trẻ tuổi của ta!

Nhất thời, hảo cảm của ta đối với Đại heo mập này tăng vọt. Những lời này đối với cha mà nói, lực sát thương rất mạnh a.

Ta thậm chí thấy trong điểm rất nhiều khách nhân đều che miệng cười trộm.

Mắt cha bình tĩnh, đi lên mấy bước, tóm cổ áo Đại heo mập: “Người nhìn cho rõ! Ta, là tướng công của nàng!”

Trước mắt ta sáng ngời. Tiểu gia ta chờ chính là thời khắc này!

Ta giơ tay lên ném đạn sương mù đặc chế. Tay trái nhấc bao quần áo, tay phải dắt nường, chạy ra khỏi quán trà, một lần nữa hướng tương lai tươi sáng vọt đi.

Cuối cùng, ta dĩ nhiên không quên nói cho cha một sự thực.

Khói dày đặc tràn ngập, giọng nói dương dương tự của ta truyền vào: “Cha, có phải cảm giác cả người vô lực hay không? Đạn sương mù này vốn không có độc, đáng tiếc con đã rắc ít phụ dược trên người heo mập đó. Hai người cộng lại, chính là so với nhuyển gân tán càng thêm lợi hại nha. Cha, cái này cũng không phải lỗi của Tiểu Nhân con nha. Là bản thân cha tự mình muốn đụng heo mập này! Bất quá, cha, không cần lo lắng, thuốc này, một ngày sau tự nhiên sẽ hết.”

Cái gì gọi là bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau, cái gì gọi là ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, tiểu gia ta đã lý giải cực kỳ hoàn mỹ nha.

Hùng phong trong ta nổi dậy, lúc này trong nội tâm là cảm giác thành tựu bao trùm.

Chỉ nghe trong sương khói một tiếng dữ dội rống ra: “Chiến, Ái, Nhân!” Từng chữ từng chữ bắn ra, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Ta bĩu môi, cha đúng là giả vờ giả vịt, đã giống như cá chết đợi làm thịt rồi, vẫn không quên quăng xuống lời ngoan độc!

Ừ, loại tinh thần thà chết chứ không chịu khuất phục này đáng giá cho ta học tập.

Mẫu thân gõ cằm, nhìn ta một cái: “Tiểu tử, theo kinh nghiệm của nường, con vẫn là nhanh chóng nhận sai với cha con thì tốt hơn. Nói không chừng còn có thể lưu lại toàn thân.”

Rống! Nường thật xấu nga, lại làm ta sợ!

Ta nheo mắt lại, một chủ ý tuyệt diệu hiện lên trong đầu: “Nương nương, Tiểu Nhân nếu đổi cha, thì cha kia sẽ không phải là không có lý do, không có thân phận gì tới đánh Tiểu Nhân sao?”

Nương nương cảnh giác hỏi: “Con nghĩ sao?”

“Hắc hắc.” Ta cười gian mấy tiếng, “Nương, Tiểu Nhân sẽ vì người chọn chồng nữa!”

Rất rõ ràng, khoe miệng mẫu thân co quắp mấy cái: “Con tiểu tử này, quả nhiên là không muốn sống nữa.” Nhưng về mặt này rõ ràng chính là về mặt xem cuộc vui, không một chút muốn ngăn cản ta.

Cho nên, ta nói nha, ta cùng với nương mới là một phe. Trong đáy lòng nương vẫn là ủng hộ ta.

Ta đem chỗ chọn Tân phụ thân định ở trong một thôn trang nhỏ.

Nương nhíu mày, hỏi ta: “Vật nhỏ, con muốn một anh nông dân làm cha sao?”

Ta lắc lắc đầu: “Cha của con phẩm chất cần thiết đầu tiên chính là không thể cùng tiểu gia con đoạt nương, con nghĩ nữa ngày, nông dân đang hoàng nhất, mới có thể làm được điểm này.”

Nương ho khan vài tiếng: “Tiểu tử, nghĩ rất chu đáo a.”

Ta cười to ba tiếng: “Đúng vậy! Cũng không nhìn xem một chút tiểu gia con là nhi tử của ai!”

Chỉ nghe mẫu thân rất bất đắc dĩ nói một câu: “Ta cũng muốn biết con là nhi tử của ai.”

Những lời này, bị ta tự động hiểu rằng nương vui mừng bởi vì có ta, một nhi tử khéo hiểu lòng người như vậy nên kích động không nói thành lời.

Ta cầm la đồng của người mãi nghệ bên đường, ‘xoảng xoảng’ gõ lên: “Tới đây! Tới đây a! Hôm nay tiểu gia ta muốn vì nương chọn phu quân!”

Quả nhiên, một chiều này hấp dẫn mọi người gần xa tụ tập tới xem náo nhiệt.

Mẫu thân vỗ vỗ cái trán, đoán chừng đối với người thông minh ta đây nghĩ ra một chiều như vậy thật là hết chỗ nói rồi.

Ta đỡ nàng ngồi xuống đồng cỏ khô dưới bóng cây râm mát, lúc này mới chuyển hướng đến các hán tử hưởng ứng lệnh triệu tập.

“Các vị thúc thúc bá bá, ca ca tỷ tỷ, tiểu gia ta là người từ quê đến, muốn chọn rể ầu thân. Mong rằng các vị cổ động, ủng hộ nhiều hơn!”

Người phía dưới từ vẻ mặt mờ mịt, đến tỉnh ngộ: “Thì ra là cô nhi quả phụ đây, ai, thật là đáng thương a.”

Ta trộm dò xét nương, khoe miệng của nàng co quắp.

Khụ khụ, cha, nhi tử ta chưa bao giờ nguyên rửa người nga, là những người này tự mình hiểu sai thôi. Đến lúc đó ngàn vạn lần đừng đem cộc tội này đổ lên đầu nhi tử nha.

“Rầm” một tiếng, ta mở bao quần áo trên người, ánh vàng rực rỡ, trân bảo lóe sáng lập tức hiện ra.

“Dĩ nhiên, nương ta trừ tiểu gia ta ra, còn có những thứ này là của hồi môn.”

Trong chốc lát những người đó sững sờ.

Quả nhiên, nhiệt tình của mọi người trong nháy mắt biến ra.

“Tiểu ca nhi, người nhìn bộ dáng ta ra sao? Phù hợp điều kiện không?”

“Đi! Người kẻ giết heo này cũng xứng đôi với phu nhân người ta trong veo như nước sao? Tiểu ca nhi, nhà ta tổ nghiệp giàu có, người cùng nương đi theo ta, nhất định có thể an ổn sống.”

“Qua một bên đi! Trong nhà của người không phải là đã có Tiểu nương tử sao?”

.

Trong lúc nhất thời, tràng diện bốc lửa, khó mà khống chế.

Nương kéo kéo áo choàng của ta, nói nhỏ: “Tiểu tử, con là chuẩn bị đem mẹ đi bán sao?”

Ta cho nàng một nụ cười thật lớn: “Nương, yên tâm đi. Tiểu Nhân nhất định sẽ tìm cho người một nam nhân tốt ngàn năm khó gặp.”

Quay đầu, ta gõ mấy cái vào la đồng: “Mọi người chú ý. Đầu tiên, trong nhà đã đón dâu xin tự động đi ra ngoài; thứ hai, tuổi đã hơn hai mươi tám, xin tự động rời đi; thứ ba, tính khí táo bạo, xin tự mình xuống núi; thứ tư, tài phú trong nhà so không được Chiến gia Thiên diễm, cũng xin chọn đường vòng mà đi.”

Trong khoảnh khắc, rất yên tĩnh. Chỉ nghe thanh âm mọi người hít thở.

“Tiểu ca nhi, người đem chúng ta làm trò cười sao.” Rốt cục, có người lên tiếng.

“Tiểu gia ta rất chân thành.” Ta đã đem điều kiện hạ rất thấp a.

“Tiểu ca nhi, ba điều kiện đầu còn có thể tiếp nhận được. Nhưng điều kiện thứ tư này, người cảm thấy ở Thiên diễm có thể tìm được sao?”

Cũng đúng a, có ai có thể giàu có đến chảy mỡ như lão cha ta?

“Nhưng, nếu so sánh với không được với Chiến gia, sẽ làm mẹ ta chịu ủy khuất!” Ta cũng xoắn xuýt đây.

“Tiểu ca nhi, người nên đi tìm hoàng gia xem!” Có người lên tiếng chê cười.

Trong đầu ta lóe ra tia lửa, chính xác, đúng là chủ ý tốt.

Quay đầu liền hướng nương nương thân ái: “Nương, mình đi Bắc Hãn đi. Điều kiện của Bắc Đường phụ thân coi như không tệ!” Chủ yếu nhất chính là, ta rất chắc chắn có thể chế trụ Bắc Đường phụ thân.

Nương chống cằm, vẻ mặt ranh mãnh cười: “Tốt, nếu như người sau lưng người đồng ý.”

Chỉ nghe phía sau tiếng xương răng rắc vang lên, không cần quay đầu lại, ta cũng biết áp lực cuồng nộ kia chính là từ ai.

“Ác quỷ tới! Mọi người mau rút lui a!” Ta ném la, hô to một tiếng, kéo nương nương, lại bắt đầu sống trong cảnh đào vong.

Mặc dù rối loạn phía sau làm cho ta tranh thủ một chút thời gian chạy, chỉ tiếc, kế hoạch mang mẫu thân trốn nhà lần này của tiểu gia ta cuối cùng cũng chấm dứt trong thất bại.

May mắn là, nhờ ta đánh bậy đánh bạ, tìm được tam tam di di.

Cho nên, nương hướng lão cha cầu tình. Hơn nữa hài lòng thái độ nhận lỗi của ta, cha liền phạt ta đóng cửa ba tháng.

Nhưng, gian phòng thủng của cha kia, nơi nào giam được tiểu gia ta.

Dù sao tiểu gia có nhiều nhất chính là thời gian, có thể từ từ đấu cùng cha “Lão đầu tử” kia. Cuối cùng sẽ có một ngày, ta có thể cường đại không cần khuất phục “Dâm uy” của cha, sau đó quang minh chính đại mang mẫu thân đi. Lúc ấy, ta nghĩ như vậy.

Đáng tiếc, không lâu lắm, ta cùng với bọc quần áo nhỏ bị cha ném ra khỏi “Tứ lâu Lãm Nhân”, chỉ nói không tìm được vợ không cho phép về nhà.

Trời mới biết, tiểu gia ta mới mười tuổi! Cha lại lấy lý do này đuổi ta ra cửa, có thể quá cường hãn chút ít hay không?

Bất quá, tiểu gia ta cũng không phải đèn cạn dầu. Ta tự tin, lấy gương mặt tuần tú của ta, lừa tiểu cô nương mười tám tuổi về nhà là không thành vấn đề. Đến lúc đó, hừ hừ, xem cha còn có thể nói gì?

Ta lặng lẽ ẩn vào phòng mẫu thân, son sắt cam đoan với mẫu thân, cho dù Tiểu Nhân tìm vợ cũng sẽ không quên ta thích nhất là mẫu thân !

Dĩ nhiên, còn chưa nghe được mẫu thân khen ngợi, ta liền đã bị phụ thân âm hiểm đạp bay ra ngoài.

Ta khập khễnh đi ra khỏi thôn nhỏ, lại quay đầu nhìn “Tửu lâu Lãm Nhân” ở đầu thôn, ta thề lần sau khi trở về nhất định phải đem biển hiệu đó đổi thành “Tửu lâu Nhân Nhân”!

159. Chương 159: Phiên Ngoại 7: Nhà Có Thư Ngốc (1)

Edit: Trang Tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Cửa ra vào “Thanh Đường Viên” đêm tối phồn hoa, lần đầu tiên ta thấy nam nhân trên trán có nốt ruồi chu sa.

Dù ta đã thấy vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy qua một người như vậy, có thể mang cả vẻ đoan trang và quyến rũ cùng lúc.

Mà người nam nhân kia, hết lần này tới lần khác chính là tồn tại như vậy. Con người như sóng nước, cộng thêm nốt ruồi yêu mị trên trán, làm cho cả người lộ ra vẻ không thành thật.

Nhìn vẻ mặt không tự nhiên kia, ta đột nhiên nổi hứng tới đùa hấn.

Phe phẩy quạt hương bồ, ta đeo trên người hấn: “Ôi, công tử gia tuần tú này, trước kia chưa từng thấy nha. Lần đầu tiên tới chỗ chúng ta sao, để đường tỷ giới thiệu cho người mấy cô nương, bảo đảm người không uống công xuất hành lần này.”

Loại chuyện này, ta dĩ nhiên chưa bao giờ làm qua.

Ngay cả ta là lão bản nơi đây, nhìn không ít cảnh tượng ướm át, nhưng những thứ cần thiết bảo vệ mình, ta đương nhiên hiểu.

Nam nhân quả nhiên không phụ ta kỳ vọng, lại đỏ mặt, tay chân cũng không biết nên thả như thế nào, lắp bắp nói một câu: “Cô nương. Xin tự trọng.”

Ngạc nhiên, ta mỉm cười. Nam nhân như vậy, thật đúng là cực phẩm đây. Ở trong vườn này đợi đã lâu, nam nhân nhìn thấy đều là dạng ai đến cũng không cự tuyệt, song người vừa xinh đẹp vừa ngượng ngùng giống như thế này vẫn là lần đầu thấy.

Trò hay như vậy, sao ta có thể bỏ qua? Đối với hấn, ta tiếp tục trêu đùa, chỉ muốn nhìn một chút hấn rốt cuộc có thể là ngoại lệ hay không? Hay, hấn chẳng qua chỉ là bề ngoài ra vẻ đạo mạo, trên thực tế cũng là ngụy quân tử?

Chuyện trò một nửa, lại bị một tiếng ho nhẹ cắt đứt —— là một tiểu công tử cùng đi với hấn.

Ta quay đầu nhìn lại, lập tức muốn hoan hô kêu to. Kia mà là Tiểu công tử cái gì? Rõ ràng là tiểu nữ tử! Hơn nữa, nàng chính là đại tẩu trốn nhà của ta.

Ta đã sớm nhận được phong thư Nhược Thủy mang tới, đem chuyện của Chiến gia nói sơ lược cho ta, hơn nữa nữ nhân này giống y như bức họa.

Dù nàng mặc nam trang, nhưng làm sao tránh được ánh mắt duyệt người vô số của ta?

Ta tương đối có hứng thú chính là, nữ nhân này sao có quyết đoán như vậy, lại vứt bỏ phu quân bỏ trốn?

Ta càng thêm có hứng thú hơn là, nàng rốt cuộc có bao nhiêu mị lực, có thể làm cho ca ca ta để ý như vậy?

Dù sao, nữ nhân này, lại có thể khiến ca ca đuổi tới doanh thành !

Ta để nữ nhân kia thể thân một mỹ nhân trong viện lên đài hiến nghệ, làm nàng bại lộ dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, làm nàng không thể trốn khỏi tầm mắt của ca ca.

Nếu không phải như thế, sợ là nữ nhân này sẽ lập tức biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhìn ca ca lửa giận ngút trời tím lầy Thất Nhân từ trên đài bay đi, ta lập tức hiểu ra, ca ca nhất định hăm càn sâu với nữ nhân kia rồi!

Chẳng biết tại sao, ta đột nhiên nhớ tới con một sách ngọc ngách cổ hủ đi cùng Thất Nhân, dĩ nhiên, ta biết hẳn chính là mỹ nhân giàu có nổi danh nhất hoàng triều, công tử Lâm Doãn Chi. Ta càng biết hẳn là nam nhân thiếu chút nữa cưới Thất Nhân.

Mặc dù cùng con một sách này tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng ta có thể nhìn ra rất rõ ràng sự yêu thích cùng bảo hộ trong mắt hắn đối với Thất Nhân. Trông hẳn lúc này trong mắt lộ ra lửa giận, có thể nhìn được Thất Nhân ở trong lòng hắn bất đồng.

Ta sao có thể để kinh địch như vậy phá hư chuyện tốt của ca ca?

Lập tức, ta chặn đường đi của hắn.

Đương nhiên, ta biết, đối với hắn không thể dùng sức mạnh. Ta leo lên người hắn, lấy ra chén rượu nhỏ đã sớm chuẩn bị trước, đưa tới, nói hắn uống rượu, ta liền buông hắn ra.

Hắn không nghi ngờ chút nào, uống một hơi cạn sạch.

Nhưng vẻ chán ghét trong mắt hắn không che dấu chút nào làm nội tâm ta cực kỳ không thoải mái.

Bản thân mình không hiểu vì sao, rõ ràng biết, sắm vai nhân vật như vậy tất nhiên sẽ thường xuyên nhận được sự kinh thường chán ghét từ bọn công tử tự nhận mình thanh cao, hơn nữa, ta đã sớm thành thói quen. Nhưng vì sao, lúc này đối mặt với hắn, lòng, lại không an tĩnh được?

Song ta cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng bị người cổ hủ như vậy giáo huấn rất không thú vị.

Ta đá hắn đã té xỉu mấy đá, giải hận.

Mà bên kia, ta vì ca ca sáng tạo cơ hội. Thứ ca ca muốn, ta dĩ nhiên sẽ giúp hắn. Ngồi vị hoàng đế cũng vậy, nữ nhân cũng vậy.

Trong gian phòng trang nhã chứa xuân độc, trước đó ta đã bố trí tốt.

Trúng Xuân độc xong vấn đề an toàn của Thất Nhân tự nhiên sẽ không cần lo lắng nữa. Dù sao, nơi này cũng là địa bàn của ta.

Hành động lần này đúng là thúc đẩy một đêm chuyện tốt.

Nhưng, ngay lúc đó, ta cũng không biết mình sẽ vì một đêm này trả một giá lớn như vậy!

Ngày thứ hai, sau khi tên ngọc đó về mặt thương tiếc lời kéo Thất Nhân rời khỏi đây, ca ca sắc mặt âm trầm đuổi theo. Mà ta, giống như bị quỷ thần xui khiến cũng đi tới.

Ca ca là lo lắng có người lừa gạt nương tử nhà mình, mà ta đây là tâm tư như thế nào? Lúc ấy, ta không hiểu.

Trước đèn Nguyệt lão, Lâm thư ngọc gởi một thẻ bài đoàn tụ mới viết được một nửa không nói gì, yên lặng thối lui ra khỏi mối tình tay ba kia.

Ta liếc xem ca ca cùng Thất Nhân thần sắc không ổn đứng trước cây đoàn tụ, đột nhiên không rõ, sao Lâm ngọc tử lại đột nhiên bỏ qua? Người như hắn tất sẽ không nói dối, lúc trước lời hắn nói muốn kết hôn với Thất Nhân hẳn là xuất phát từ chân tâm. Nếu như thế, hắn sao không tranh giành?

Ta mang theo nghi ngờ, đi theo đuôi tên ngọc đó.

Bên hồ phía sau đèn Nguyệt lão, tên ngọc đó đứng ở bên bờ nâng tấm bảng trên tay nhìn ngắm người.

Ta thật sự nhìn không được nữa, đi ra ngoài, trong lòng phiền muộn, chán ghét hẳn hèn yếu: “Này, thích thì phải đuổi theo chứ! Tội gì làm người tốt, rồi sau lưng âm thầm đau khổ!”

Tên ngọc đó khó có được lúc không phản bác, cũng không có dùng ánh khinh miệt cùng cừu địch nhìn ta, thậm chí không liếc ta một cái, chỉ ôn nhu cười một tiếng, trong mắt đầy phong tình khiến trời đất thay đổi: “Ta tin phục Thích muội, hơn nữa ta tin tưởng Thích muội sẽ là thê tử tốt. Vốn ta cũng cảm thấy nam

nhân chân trong chân ngoài như vậy không xứng với Thích muội, nhưng hôm nay thấy, mới biết người nọ sao có thể nói không toàn tâm toàn ý? Cổ chấp cùng quyết liệt như vậy, mới thật sự xứng đôi với Thích muội. Người nói rất đúng, ta thích Thích muội, nhưng ta càng biết, có nam nhân kia tồn tại, người trong lòng Thích muội liền không thể nào là ta. Ta sao lại phải khổ sở đi túm nước trôi như vậy?”

Giơ tay lên nhìn bài đoàn tụ, hần ném về phía xa xa trong hồ.

Nhìn bản bài từ trong không trung tạo nên đường nét ưu mỹ, trong lòng ta đột nhiên thư sướng.

Ta vỗ vai hần, cười nói: “Ngốc tử, không nghĩ tới người đã hoàn toàn thông suốt! Ta còn nghĩ dù sao cũng quen biết, có nên tìm chỗ vắng vẻ, cho người khóc lóc kể lể một phen hay không.”

Ngốc tử chính là ngốc tử, hoàn toàn không hiểu phong tình, nhìn cánh tay ta đặt tại trên vai hần một cái, lại bắt đầu dùng từ “Liêm sỉ” ngôn chính danh thuận để giáo dục: “Người mặc dù xuất thân từ Hoa Lâu, cũng không nên xem nhẹ bản thân mình như vậy. Làm cô nương, sao có thể động thủ động cước đối với nam tử như thế.”

Ngoài ngạc nhiên, ta chỉ có cảm giác muốn bóp chết hần.

Ngốc tử này!

Thất Nhân lại đi, ca ca tiếp tục đuổi người.

Lâm thư ngốc thì bị Lôi Dã giữ lại làm quân sư Lôi Phong quân, lưu tại doanh thành.

Vì vậy, ta liền có nhiều cơ hội cùng ngốc tử này tiếp xúc.

Mà mỗi lần đụng đầu, cuối cùng đều tan rã trong kết cục không vui. Hần không ưa tác phong của ta, ta tức giận hần ngoan cố không thay đổi.

Lôi Dã có một lần trêu ghẹo nói: “Oan gia cho tới bây giờ luôn là điềm báo biến thành người thương! Hai người hành động như vậy, rất khó làm cho người ta không nghi ngờ, có phải che dấu tâm tư khác hay không!”

Ta ngẫm phun, cái lão Đại thô kệch này, ngày thường cũng không thấy hần khua môi múa mép, làm sao có thể nói ra những lời quanh co như thế? Trong lòng cũng không khỏi nhảy nhót, cảm giác mặt nóng lên một chút.

Lâm ngốc tử còn làm như thật, nghiêm túc nói: “Lôi huynh, nói thế là sai rồi. Tại hạ chẳng qua là dạy Hải Đường lễ nghĩa của một cô nương, sao coi là oan gia? Tại hạ một lòng một dạ, nào có tâm tư khác?”

Dứt lời, ta nhất thời có cảm giác muốn bóp chết ngốc tử này.

Thế cho nên từ nay về sau trong một thời gian ngắn, ta không muốn để ý đến hần.

Nhưng doanh thành không có lớn bao nhiêu, sao có thể vĩnh viễn không thấy.

Đợi lúc ta mang theo đầy đủ lương thực quần áo đến trẻ em xóm nghèo, không hẹn mà gặp tên ngốc đó.

Khi đó, ta biết, cái vị tiên sinh thường xuyên đến dạy bọn nhỏ biết đọc biết viết trong miệng chúng chính là Lâm ngốc tử kia, nam nhân giúp các ông lão thay đổi giặt giũ chăn đệm trong miệng họ kia cũng là Lâm ngốc tử.

Nhìn Thư ngốc giống như chủ nhân lay hoay nấu cơm cho cô nhi quả lão trong sân rộng, khuôn mặt xinh đẹp bị hun đen mà cũng không biết, ta không tự chủ cười cười. Mà tim, cũng trầm luân thêm vài phần.

Ta nghĩ, ta cùng tên ngốc đó cuối cùng vẫn là vô duyên di.

Dù sao, ở trong lòng hần, ta là loại nữ tử hần chướng mắt nhất.

Cho đến khi phát sinh sai lầm đêm đó.

Thư ngốc nhìn lạc hồng trên giường ngăn người suốt một ngày.

Mà ta, tức giận tìm Thất Nhân. Đầu sỏ kia, đã sớm bỏ trốn mất dạng. Chỉ chừa lại một tờ giấy, nói phải quý trọng tình duyên.

Ta cười khổ không nói gì. Cái này không phải ta muốn quý trọng liền có thể quý trọng được.

Dĩ nhiên, khi đó, ta đã hiểu được tim của mình. Nếu đêm đó đến bên cạnh ta là nam nhân khác, sợ sớm đã bị ta chém một đao chết. Lúc phát sinh, ta lại nghĩ may mắn lúc ấy chính là Lâm Thư Ngốc.

Sau hôm đó, Thư ngốc liền biến mất.

Ta cũng không tìm hần. Dù sao xảy ra chuyện như vậy, kể lỗi thời kia tuyệt đối chịu không được.

Ta chỉ cảm thấy trong lòng có chút lạnh. Ta đối với hần, cuối cùng vẫn là đứng hàng thứ ba không hơn đi.

Nhưng ba ngày sau, hần xuất hiện, nói muốn cưới ta.

Trong lòng ta, trong nháy mắt mừng như điên. Nhưng hết thấy bị câu tiếp theo “Chịu trách nhiệm” gọi một gáo nước lạnh.

Ta không khỏi buồn cười, ta sao không nghĩ tới, ngốc tử này, cho dù không thích, tất nhiên cũng sẽ bởi vì trách nhiệm mà cưới một nữ nhân a!

Ta cười cự tuyệt, ra vẻ không thèm để ý. Mà trong nháy mắt lúc xoay người, cảm thấy lòng chua xót vô cùng.

Để lại ngốc tử một mình một người cau mày.

Rồi sau đó, Thư ngốc phát huy hết tinh thần kiên nhẫn, ngày ngày đến Thanh Đường Viên báo cáo. Thậm chí làm cho ta hoài nghi hần có phải rốt cục ăn tủy trong xương rồi mới biết nó ngon, nên yêu cái chỗ Hoa Lầu này rồi.

Nhưng hần mỗi lần tới, đều muốn một nhả gian, rồi gọi ta lên. Sau đó liền cầu hôn. Thế cho nên sau đó, Thanh Đường Viên không có cô nương nào nguyện ý tiếp đãi khách nhân này nữa.

Cho dù, nam nhân này xinh đẹp thì xinh đẹp. Nhưng người nào nguyện ý nghe một kẻ cổ hủ ngày ngày nói với người đạo lý “Biết liêm sỉ nên hoàn lương”?

Mà ta, không phải không vì hần kiên trì mà bị đả động. Chẳng qua là, ta cũng mắc bệnh chung của nữ nhân —— ghen tỵ và hoài nghi. Ta ghen tỵ sự yêu thích của hần đối với Thất Nhân. Hần có thể thẳng thắn nói lời vui vẻ với Thất Nhân, nhưng những lời như thế lại chưa bao giờ nói qua với ta.

160. Chương 160: Phiên Ngoại 8: Nhà Có Thư Ngốc (2)

Edit: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngốc tử dây dưa không dứt, mà tâm ta cũng phiền lòng thật sâu, trong lúc nhất thời không biết nên quyết định như thế nào.

Cho tới nay, sinh mệnh của ta chỉ có hai nam nhân là ca ca cùng Ninh vương gia, khi nào lại gặp một kẻ cố chấp ngu ngốc như vậy?

Rồi sau đó bởi vì Liễu ca ca ở Kinh Đô gặp chuyện không may, sai ta đi Vân Thành chiêu cố Thất Nhân, mới làm ta có cơ hội tránh mặt Thư ngốc.

Có lẽ, không thấy mặt lâu một chút cũng tốt. Khiến cho hai bên chúng ta tỉnh táo một chút, suy nghĩ thật kỹ.

Ta chỉ nghĩ, hần nói muốn kết hôn với ta bắt đầu chỉ là vì trách nhiệm, sau đó thêm một chút vọng động mà thôi. Có lẽ, sau đoạn thời gian này, hần sẽ hiểu, thật ra thì hần căn bản không thích ta, hần có thể có lựa chọn tốt hơn.

Chẳng qua, ta không nghĩ tới, Thư ngốc kia lại một đường đuổi tới.

Công phu của tên ngốc đó tất nhiên không lời nào để nói, ít nhất ta không thắng được hắn. Cho nên, tình huống là một đường người đuổi ta cản. Mà bởi vì sắc mặt ta bất lương, hắn cuối cùng vẫn cách ta ba bước, không dám tiến lên.

“Ca ca, mua dùm ta một đóa hoa, đưa cho tỷ tỷ phía trước đi.” Tai nghe được cách đó không xa có giọng nói ngọt ngào của cô bé bán hoa vang lên.

Cơ hội tốt! Vừa lúc có thể quăng cái đuôi! Lòng ta khẽ động, đang muốn bước nhanh về phía trước.

Lúc này giọng của tiểu cô nương vang lên: “Ca ca cùng tỷ tỷ kia thật là cực kì xứng đôi nha.”

Ta lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào.

Đứa nhỏ này, rốt cuộc từ chỗ nào nhìn ra ta cùng tên ngốc đó xứng đôi rồi? Ta là nữ tử thông minh tài giỏi nhất, cùng với vẻ mặt ngốc nghếch hủ lậu của hắn khác cực xa nha.

Quay đầu lại, ngốc tử đang ngẩng mặt ôn nhu cười, vỗ về cô bé có chút dơ dáy bẩn thỉu nói: “Cả giỏ hoa, ca ca mua.” Cho vào trong tay áo móc bạc vụn, nhét vào tay đứa bé kia.

“Ca ca. Nhiều lắm.” Cô bé kinh ngạc nói.

Thư ngốc chỉ lấy hoa đại từ trong rổ, nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi: “Đi mua một vài thứ ăn đi.”

Nụ cười làm sáng bừng hai má tiểu cô nương kia, cũng làm tim ta đập gia tốc.

Trong lòng không thoải mái một trận, ta đột nhiên có ý nghĩ đem nụ cười kia giam lại, hi vọng nụ cười ôn nhu như thế chỉ nở vì ta.

Trong nháy mắt ý niệm trong đầu này làm cho ta giật mình, ta lập tức đè nén xuống.

Trong lòng ghen tuông dạt dào, nghĩ, hắn hẳn là chẳng bao giờ lộ ra nụ cười như vậy đối với ta, bao dung như vậy, sẵn sàng như vậy. Ngốc tử này cho tới bây giờ chỉ quắc mắt nhìn ta trừng trừng, hoặc là không hề làm gì.

Nếu như thế, ta lại vọng tưởng cái gì đây?

Dưới chân tăng tốc, nhưng cuối cùng bởi vì bỏ qua thời cơ thật tốt lúc hắn mua hoa kia, nên ta vẫn không vút được tên ngốc đó.

Trong quán ăn, ta ngồi xuống, kêu thức ăn.

Tên ngốc đó đi theo vào cửa, hẳn là không thêm ý chút nào ngồi đối diện với ta.

Ta nghĩ không thông, ngày thường cho tới bây giờ đối với các cô nương hắn đều giữ vững khoảng cách ba thước trở lên, nho nhã lễ độ như hắn sao hết lần này tới lần khác đối với ta mặt dày như vậy, quấn chặt lấy?

Cũng bởi vì một đêm hoang đường, hắn muốn chụp cái mũ thế tục cưới một nữ nhân hẳn không thương sao?

Nghĩ tới câu “Chịu trách nhiệm” trong miệng hắn, tức giận liền bùng lên.

Ta hung hăng vỗ bàn, giọng nói bực bội hơn ngày thường: “Người thư ngốc này, đêm đó chẳng qua là do tình thế bất buộc, chỉ ngủ một đêm thôi. Ta coi như không có phát sinh qua, bỏ đi không phải tốt lắm sao! Huống chi ta cũng nói không cần người phụ trách, người còn muốn như thế nào nữa? Ta cảnh cáo người, cách bốn cô nương xa một chút! Nếu không, đừng trách ta trở mặt!”

Chưa kịp suy nghĩ, nói xong thấy trên mặt tên ngốc đó ửng đỏ mới biết lời nói này khiến mọi người liên tưởng xa xôi như thế nào.

Nhưng ta cũng không phải kẻ dám làm không dám nhận. Ngôn từ như vậy, đối với cô gái bình thường mà nói, hành vi này có lẽ quá mức phóng đảng. Nhưng với ta, chỉ bình thường thôi.

Dù sao lúc tình thế cần, vì thăm dò tình báo, ta thường đóng căn cứ ở loại địa phương như hoa lâu, tửu lâu, nên càng thêm lớn mật, kiểu nói năng phóng đảng gì ta chưa từng nghe qua nói qua chứ?

Trong quán ăn nhất thời những ánh mắt bất thiện hướng ta bắn tới, thậm chí, ta còn có thể nghe được trong đó có tiếng nghị luận.

“Cô nương này, ăn mặc quá sức tương tượng như vậy, quả nhiên, không phải là cô nương nhà đứng đắn.”

“Thật là không biết liêm sỉ, lại đem loại chuyện đó nói trắng trợn trước mặt mọi người như vậy.”

“Cô gái này, là mị hồ tử (hồ ly tinh), hợp làm gối cho ngàn người.”

.

Thế nhân cho tới bây giờ vẫn như thế, nghe gió chính là mưa.

Hướng chi, theo ánh mắt thế tục mà nói, cô nương như ta vậy hẳn là bị ngôn luận công kích rồi. Ta không sao cả, lời đồn đại ta không coi vào đâu. Chỉ cần mình biết mình như thế nào, là được.

Ta nâng chung trà nhỏ lên, khẽ nhấp một cái. Mắt diếc tai ngơ, chỉ làm như ruồi nặng bay vù vù. Ta cũng không có tinh lực như vậy, hằng hái biện luận cùng những người không liên quan gì.

Nhưng, ngoài dự liệu của ta, Thư Ngốc kia thế nhưng vỗ bàn.

“Phanh” một tiếng thật lớn, ta thấy được trên bàn có khe nứt.

Ngẩng đầu, nhìn thấy trên mặt tên ngốc đó tức giận không chút ẩn nhẫn nào.

Tức giận này, không giống ngày thường khi lớn tiếng quát mắng đối với hành động quái đản của ta, cũng không thần sắc khi ta trêu cợt chọc tức trong dĩ vãng.

Về mặt như thế, ngày đó trong Thanh Đường viên, lúc Thất Nhân bị ca ca bắt đi, ta cũng từng thấy qua trên mặt Thư Ngốc.

Ta ngạc nhiên, dù Thư Ngốc tính tình ôn hòa như thần Phật, cũng có sắc mặt nổi giận như vậy sao?

Ta càng thêm ngạc nhiên chính là, hẳn vì cái gì mà tức giận ?

Trong phòng mọi người vốn còn bàn luận xôn xao thoáng cái ngừng miệng, không giải thích được nhìn Thư Ngốc.

Thư Ngốc hít sâu một cái, làm như cố gắng thu tức giận trên mình, nhìn chung quanh: “Chư vị phụ lão hương thân, không biết chuyện gia sự người ngoài, xin chớ bới móc bình luận. Nói duyên thuyên, nói hươu nói vượn như thế, không sợ giảm dương thọ sao?”

Tay bưng trà chén nhỏ của ta hơi ngừng lại, tâm nhẹ nhàng run lên một cái, thì ra gốc tử này là vì ta mà phát giận sao?

Có thể nói, ta ở trong lòng hắn, đã có địa vị ngang với Thất Nhân ngày đó hay không?

Ta giương mắt, đối diện với gương mặt hơi biến thành màu đen của thư Ngốc. Hai mắt trừng trừng, chỉ đợi người bên cạnh nói thêm câu nữa, hẳn sẽ xông tới.

Lúc này, có một phu nhân nhà giàu trên người tràn đầy trang sức bằng vàng rất tầm thường lấp lòe, giống như có chút không phục, khinh thường nói: “Nàng đó chẳng lẽ không phải tiểu hồ ly tinh ở nơi ông bướm sao? Công tử cần gì phải nói dùm cho loại người này?”

Thư Ngốc nhìn chằm chằm làm người nọ không nói lời nào. Ta rõ ràng thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt phu nhân kia.

Mị lực của mỹ nhân rất lớn, nhất là nam tử như Thư Ngốc vậy, đẹp tựa như tiên trong bức tranh, nếu như trong rừng yêu quái, thì từ tám tuổi cho đến tám mươi tuổi, bất kể nam nữ nào, cũng có thể ăn sạch đi.

Nhìn phu nhân này, liền có thể hiểu.

Thư Ngốc lúc này nhàn nhạt mở miệng: “Đó là vị hôn thê của tại hạ. Phu nhân không hiểu, mà chửi bới như vậy, thật sự là làm trái với đức hạnh của phụ nữ. Về điểm này, Đường Nhi nhà ta có thể tha thứ các người nói bậy, các người dù thế nào cũng không bằng được. Phu nhân chẳng lẽ hâm mộ Đường Nhi nhà ta

xinh đẹp, cho nên mới mở miệng nói xấu? Phải biết, Tướng là tâm sinh. Phu nhân công kích người ác độc như vậy sợ là có đeo thêm nhiều vàng bạc châu báu hơn nữa cũng đền bù không được.”

Mọi người ngạc nhiên, các loại thần sắc đều có: há to mồm, tròng to mắt. Tóm lại, là bị Thư ngọc trấn trụ.

Phu nhân kia xấu hổ sững sờ. Trên mặt lúc đỏ lúc trắng, quảng ngân lượng liền tông cửa xông ra.

Mà ta, trong lúc nhất thời không biết nên bày ra thần sắc như thế nào. Dù ta đoán Thư ngọc sẽ phản ứng như Khổng Tử nói phân rõ phải trái, hoặc như ca ca xuất thủ đánh người, cũng không nghĩ đến hấn sẽ nói ra lời như vậy.

Lời này bén nhọn như thế, ta lại thấy rất lọt tai.

Người bình thường, có ai sẽ vì một thanh bạch của cô nương chốn yên hoa mà tranh cãi cùng người xung quanh, thậm chí là vì cô gái như vậy phá vỡ hình tượng như ngọc trong dĩ vãng của mình, mà trở thành người cay nghiệt?

Nếu là công tử bình thường, gặp chuyện như vậy, tránh còn không kịp. Dù sao, có ai, nguyện ý vì một cô nương thanh lâu mà vứt bỏ danh dự, có ai dám ở trước mặt đại chúng thừa nhận “Nữ tử trong Hoa Lầu kia là thê tử của ta”?

Đời trong Hoa Lầu đã lâu, lang quân thay lòng đổi dạ tất nhiên cũng đã thấy nhiều. Nhưng thành thực như trước mắt, bản thân ta là lần đầu thấy.

Nhất thời, ta chỉ cảm thấy trong nội tâm có một dòng nước ấm chảy qua, giống như ánh mặt trời đầu tiên giữa ngày xuân.

Thì ra là, nam nhân cổ chấp giống ca ca, trượng nghĩa giống Ninh vương, còn có bề ngoài ngu si, bên trong lại càng ngu ngốc đến tận cùng!

Trong nội tâm vui vẻ, ta thực rất muốn cười.

Thư ngọc xoay đầu lại, làm như sợ ta đau lòng, mềm mỏng an ủi: “Chớ để ý đến bọn hấn.”

Ta ngưng cười, miễn cưỡng nghiêm mặt, cứng rắn tới: “Ai là vị hôn thê của ngươi? Đừng nói lung tung! Còn nữa, không phải bảo ngươi lẩn xa chút sao? Còn ở lại chỗ này làm cái gì?”

Đối với phản ứng của hấn, ta tuy mừng thầm. Nhưng cuối cùng ta vẫn bị tính kiêu ngạo không đáng một đồng cản trở, sao có thể cho hấn sắc mặt tốt?

Nhưng lần này, bên cạnh không có ai nói thầm thì nữa. Đại khái là bị Thư ngọc hù dọa còn chưa phục hồi tinh thần, có lẽ xem đối thoại giữa ta cùng Thư ngọc là chuyện vợ chồng son gây lộn —— bởi vì ta thấy trên mặt Tiểu nhị ca bên cạnh cười ranh mãnh.

“Không phải là ta không đi, chẳng qua là.” Thư ngọc đại khái không ngờ tới ta vẫn hung hăng như cũ, lúng ta lúng túng nói.

“Vậy còn không đi?” Ta trợn mắt, biết rõ ràng mình vô lý, nhưng lạ cố tình muốn phô trương bắt nạt hấn.

“Cô nương” tiểu nhị đoán chừng là nhìn không được, đi đến, “Tiệm ăn đầy khách rồi, là tiểu nhân để vị công tử này tới đây ngồi chung bàn.”

Thư ngọc liên tục không ngừng gật đầu.

Ta mới ý thức tới tình hình thực khách xung quanh, đúng là như thế, xem ra, hấn là ta đem tinh lực đặt trên người Thư ngọc, hoàn toàn không thấy hoàn cảnh chung quanh rồi.

Mặc dù thẹn thùng, nhưng ta còn cố tình gây sự: “Ngồi chung bàn cũng có thể, nhưng ngồi cùng người bên cạnh đi. Nhìn mặt của ngươi, bốn cô nương không đối bụng.”

Về mặt thư ngọc đứng đắn: “Vậy tại hạ liền che mặt, như thế nào?” Trong lời nói ý tứ rõ ràng. Hấn thậm chí đã giật xuống một tấm khăn từ trên người, dùng che mặt.

Tiểu nhị rốt cục không nhịn được “Ha ha” cười ra tiếng.

Các khách xem cũng bắt đầu che miệng ho nhẹ.

Ta chán nản, trợn mắt. Cõi đời này, tại sao có ngốc tử không hết hy vọng như vậy?

Bưng lên chén trà nhỏ muốn ném, đập vỡ khuôn mặt nghiêm trang trước mặt, cạy đầu mở óc của hắn xem một chút, bên trong rốt cuộc chứa dạng ngốc gì.

Nhưng ta cũng chỉ nghĩ trong lòng như vậy, chứ không hạ thủ được.

Đừng hiểu lầm, ta chỉ sợ lãng phí chén trà Long Tĩnh nhỏ thượng hạng này, ta chỉ sợ phiền toái mặc dù không quý báu lắm nhưng cũng phí chút ít tiền tài, ta mới không phải đau lòng hắn, sợ hắn bị thương đâu!

161. Chương 161: Phiên Ngoại 9: Nhà Có Thư Ngốc (3)

Edit: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đang lúc ta cố ý quẹo Đông quẹo Tây vòng vèo cong queo ở Vân Thành rồi mới tới Chiến gia, vốn tưởng rằng đã bỏ rơi được tên ngốc đó, nhưng lời dự liệu của Thất Nhân còn chưa dứt, hắn đã liên xuất hiện. Ta tránh hắn, đi về phía phòng khách hậu viện, thậm chí nhất thời nóng lòng, quên mất ta đây “mới tới chiến gia”, hắn không biết đi đường mới đúng.

Ta dặn Thất Nhân không được tiết lộ hành tung của ta cho Thư ngốc.

Nhưng tên ngốc đó lại xuất hiện trong phòng khách Chiến gia vui vẻ uống trà ăn điểm tâm trước mặt ta, khi đó ta liền biết mình bị nữ nhân kia “bán đứng” rồi.

Ta chỉ vào hoàng hôn bên ngoài nặng nề buông xuống, cố ý nói: “Thư ngốc, đêm đã khuya, cô nam quả nữ, chung một phòng, người không sợ người bên cạnh nói xấu sao?”

Tên ngốc đó quả nhiên vẻ mặt thẹn thùng ửng đỏ, liên tục lui về phía sau vài bước, mới nói: “Hải Đường, ngày mai ta sẽ về Doanh thành. Thích muội xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng nhất định phải chiều cố nàng ấy cho tốt.”

Ta vừa nghe, liền tức giận. Nghĩ đến, ngốc tử này nửa đêm đặc biệt tới tìm ta, chính là vì Thất Nhân sao?

“Mới phát tang Chiến đương gia, không phải cơ hội tốt cho người thừa dịp chỗ hở mà mà xen vào sao? Người sao không lưu lại, tự mình chiều cố nàng cho tốt? Ta với người rất thân thuộc sao? Người sao lại yên tâm đem người người yêu phó thác cho ta?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói như thế.

Ta nghĩ, lúc đó giọng của ta hẳn là cực kì âm dương quái khí. Mặc dù cảm thấy thật phi nhỏ đối với ghen tuông phát ra từ mình, nhưng ta cuối cùng không đè nén được, bạo phát.

Trong nhà nhất thời không có âm thanh, chỉ còn lại tiếng hít thở của ta cùng với ngốc tử, giao hòa.

Ta ngẩng đầu, tên ngốc đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn ta, làm ta cả người sợ hãi.

Ta nghiêng mặt đi, trong lòng vẫn như cũ không ngừng ghen tuông: “Nhìn ta làm gì? Ta nào có đẹp như Thích muội của người?”

Tên ngốc đó lúc này mới nghiêm túc nói: “Hải Đường, sao có thể tự coi nhẹ mình? Huống chi chỉ là bề ngoài mà thôi, không cần quan tâm như vậy.”

Ta trong lúc nhất thời dở khóc dở cười. Người nào cùng hắn thảo luận vấn đề bề ngoài?

Chỉ nghe ngốc tử nói: “Ta xem Thích muội là muội muội. Nàng là vị hôn thê của ta, ta đem muội muội giao cho nàng chiều cố, tương đối yên tâm.”

Ta ngạc nhiên, vốn muốn phản bác lúc này vô thanh vô tức tiêu hóa lời kia.

Một câu nói, không chau chuốt, không tuyệt hảo. Chỉ đơn giản “Ta yên tâm” , liền nói hết tín nhiệm của hần sao?

Từ nhỏ, ta đã biết trách nhiệm cùng nhiệm vụ của mình — báo thù cùng tranh thượng vị. Ca ca đem ta giao cho người đặc biệt rèn luyện võ công cùng năng lực.

Ta nhìn thấy, đều là những nhân vật cực kì cơ trí tinh anh, trong bụng chứa âm mưu dương mưu, cho dù sáng láng vui vẻ như Cố Thanh Ảnh, thì cũng không phải là nhân vật một trong ngoài như một.

Từ đó về sau, ta quanh năm trông coi điều tra hệ thống Dực Vương Phủ, tiếp xúc, càng nhiều nhân vật tâm tư không rõ ngầm hành động.

Ta chưa từng gặp qua người tâm tư đơn giản như vậy? Tất cả ý nghĩ toàn bộ đặt trên mặt, hoàn toàn không cần mất công suy đoán.

Nhất thời, trong nội tâm ta sáng ngời lên.

Ta biết, gốc tử này đối với Thất Nhân đã sớm không có ý nghĩ. Ngày đó, hần đem tám bài đoàn tụ vút vào hồ, cũng đem đoạn tình này cảm mai táng. Đây là ta tận mắt nhìn thấy, sao ta lại không rõ?

Hần thật thà như vậy, ngay cả nói cũng sẽ đổ mặt, đương nhiên lời nói ra là lời trong lòng suy nghĩ.

Chẳng qua, nhìn thần sắc tên gốc đó đối với Thất Nhân có chút khấn trương, trong lòng tiểu nữ nhi ta lại bắt đầu khó chịu. Ta cố tình gây sự một phen chỉ là muốn gốc tử đem tâm tư chuyển dời đến trên người ta, muốn cho gốc tử biết ta ghen tị.

Đáng tiếc, ta sai lầm rồi. Gốc tử sao có thể là người bình thường? Hần cổ hủ như vậy sao hiểu loại tâm tư này của tiểu nữ nhân?

Nhìn Thư gốc trước mặt kia mặc dù xinh đẹp dị thường song cũng có nề nếp, khéo miệng ta lộ ra ý cười yếu ớt, đột nhiên cảm thấy chút tâm tư kia của mình thật buồn cười: “Người gốc tử này, thật đúng là khó làm cho người ta tức giận a!”

Thư gốc ngu ngơ một chút, không biết tại sao thái độ của ta thay đổi to lớn như vậy, vẻ mặt khó hiểu, gãi đầu, không biết vì sao.

Hần lúc này, trông càng gốc.

Ta không nhận được “Xì” cười ra tiếng. Trong nhà toàn nhân vật khôn khéo, thêm một Thư gốc như vậy, cũng thú vị.

Từ đó về sau, hoàng thất Thiên diễm liền xảy ra liên tiếp sự kiện, căn bản không có thời gian cho nhi nữ tình trường, ta cùng với Thư gốc từng người nắm giữ nhiệm vụ của mình.

Hần là quân sư của Lôi Phong quân, trên thực tế là người bàn bạc của Dực Vương. Dù sao, ai có thể hoài nghi, một công tử khiêm tốn như vậy, lại là đứng đầu “Quân phản loạn”?

Ta cũng từng hỏi qua hần, vì sao phải giúp quân đội kia.

Hần đáp: “Bắt đầu chỉ vì cần nhân nghĩa, sau coi như là giúp Thích muội, sau nữa. . . .” Hần dừng lại, cười không nói.

Cái loại nụ cười ôn nhuận đến tận cùng này làm cho tim ta nhất thời nhảy lên.

“Vì người!” Nhìn nụ cười của hần, giống như đã trải qua thiên thượng nhân gian, ta nghe đến thanh âm của hần như từ trên trời cao truyền tới, xuyên qua màng nhĩ, tiến tới đáy lòng.

Ca ca cùng Thất Nhân như vậy, tình cảm sinh tử tùy tướng không phải là ai ai cũng có.

Tỷ như, Thư gốc loại cá tính nguội này làm không được hứa hẹn kịch liệt như vậy, nhưng hần chỉ một câu đơn giản lời, liền có thể thổ lộ rõ chân tình của mình, liền có thể khiến nội tâm ta cảm kích không thôi.

Hần một câu “Vì người”, ta liền hiểu tình ý trong đó của gốc tử này. Nếu không phải như thế, hần sao nguyện ý bỏ qua thân phận cùng cuộc sống bình thường, bỏ qua hạnh phúc cùng tương lai an ổn, mà cuốn vào trận chiến sắc mùi khói súng cùng hần không liên quan này ?

Ta nghĩ, ngốc tử như vậy, ta nếu bỏ qua, hắn sẽ hối hận cả đời đi.

Rồi sau đó hai năm rưỡi, ca ca cùng Thất Nhân náo động Kinh Đô, mang theo chúng ta trở về Nam Cương, ngoài mặt coi như là trải qua cuộc sống an ổn.

Thất Nhân đã từng đề nghị ta cùng với Thư Ngốc thành hôn, dù sao trì hoãn mấy năm, tuổi của ta cũng coi như không nhỏ.

Nhưng ta biết, vẫn chưa tới thời cơ. Chưa chân chính ổn định một khắc, ta gả cho Thư Ngốc, gia tộc Thư Ngốc sẽ gặp thêm một phần nguy hiểm.

Thư Ngốc chỉ nói không sao, hắn sẽ nghĩ biện pháp chu toàn.

Ta hiểu, hắn chẳng qua không muốn ta bị ủy khuất, không muốn ta không danh không phận.

Tâm tư ngốc tử, chính là đơn giản như vậy, cũng làm ấm áp lòng người.

Hắn thật lòng đối với ta như thế, ta dĩ nhiên không thể để hắn bởi vì ta gặp nguy hiểm.

Hôn sự, do ta không đồng ý bị gác lại.

Ngốc tử cho là ta còn chưa tiếp nhận hắn, hơn nửa đêm chạy đi tìm Thất Nhân xin cố vấn, tự nhiên bị ca ca ta trong mắt không chịu được có nam nhân đứng bên cạnh Thất Nhân kia đập bay ra ngoài.

Thất Nhân lắc đầu, bất đắc dĩ nói với ta: “Muội hay là cùng tên ngốc đó nói rõ ràng đi. Nếu không xét theo tính cách thật thà của hắn, hắn thật rất khó suy nghĩ cẩn thận.”

Ta nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn không nói cho Thư Ngốc biết tại sao cự tuyệt hắn. Ta chỉ muốn dùng phương thức của chính ta thương hắn, bảo vệ hắn cho tốt.

Năm thứ nhất Ung Hòa, ta cùng với Thư Ngốc cuối cùng kết thúc câu chuyện truy đuổi dài đến năm năm.

Ca ca gả ta cho Thư Ngốc.

Ngày đó, đủ loại quan lại tới, phi thường náo nhiệt.

Phụ thân không muốn ở trước mặt mọi người hiện thân, liền do ca ca cùng Thất Nhân, huynh trưởng là cha, trưởng tẩu là mẫu ngồi trên vị trí cao đường.

Cách lựa mỏng màu đỏ, ta hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt tên ngốc đó nóng bỏng cùng hưng phấn.

“Nhất bách thiên địa!”

Khom lưng lạy, tai ta nghe được mọi người sách sách khen ngợi nói xứng đôi. Nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lòng vui sướng vô hạn.

“Nhị bách cao đường!”

Ca ca cùng Thất Nhân khẽ tránh thân thể sang bên cạnh, chúng ta lạy về phía phụ thân sau bức màn che.

“Phu thê giao bách!”

Ta chuyển hướng Thư Ngốc, nụ cười thật sâu dâng lên. Sau một lạy này, ta chính là thê tử chân chính của Thư Ngốc. Từ nay về sau, mưa gió làm bạn, bất ly bất khí.

Đang lúc ta đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, thỉnh linh nghe xung quanh một trận cười.

Ta không rõ ngắc đầu, xuyên thấu qua Hồng sa, nhìn thấy tên ngốc đó lại chống hông hướng về phía ta, mà chính diện, Tiểu Ái Nhân thở dài thật sâu.

Ta ngạc nhiên, thật không có lời nào để nói. Ngốc tử này, sao có thể ngốc đến trình độ như vậy?

Chỉ nghe tiểu Ái Nhân gian trá cười nói: “Dượng miến lễ. Lễ nghi tân hôn như thế, chắc hẳn thật là chịu không nổi.”

Tiếng cười chung quanh càng lớn. Trong đó, Cổ Thanh Ảnh là cố ý. Tên kia, hoàn toàn là đến để chế giễu. Hắn không thấy trò mèo trong đêm tân hôn mình thì nội tâm rất khó chịu.

Ngốc tử lúc này mới ngẩng đầu. Ta dám khẳng định, mặt hắn tất nhiên là đỏ bừng.

Cũng may hỉ nương cơ trí, vội vàng hô: “Đưa vào động phòng!” Lúc này ta thoát khỏi biến thành trò cười.

Ta ngồi trên giường treo đầy rèm đỏ, đợi chờ tân lang quan. Trong nội tâm kích động vui mừng không cần nói cũng biết.

Hết thấy hình ảnh trải qua cùng Thư Ngốc, hiện lên trước mắt.

Thời gian chờ đợi chờ cũng ngọt ngào đến cực điểm.

Không biết bao lâu, Thư Ngốc say khướt được tiến vào.

Ta biết, những người bên ngoài ồn ào muốn nháo động phòng, hắn đã bị Thất Nhân ngăn lại. Rút kinh nghiệm hôn lễ Cổ Thanh Ảnh kia, ta rõ ràng tầm quan trọng của Thất Nhân, nếu không với thủ đoạn của nàng, không chừng lần động phòng này lại gây ra bao nhiêu chê cười nữa. Vì vậy ta chấp nhận bị Thất Nhân chê cười từ sớm mà nhờ cậy nàng cho qua cửa ải động phòng này.

Thư Ngốc nâng khăn che mặt của ta lên, chỉ chăm chú nói câu: “Hải Đường, nàng thật đẹp.”

Ta cười, ngốc tử này, áo choàng đỏ tươi cộng thêm say rượu mà hai tròng mắt mơ màng làm cả người hắn càng thêm yêu mị dị thường, vẻ đẹp mạnh mẽ khỏe mạnh, đủ khiến bất kỳ một nữ nhân nào thấy đều ghen ghét đến điên cuồng. Thế nhưng hắn lại không tự biết.

Mà người này, lại là của ta!

Ta đưa tay ra, giúp Thư Ngốc cởi xiêm y. Nếu để cho ngốc tử này tự mình làm, sợ không biết là lẽ mề đến khi nào.

Ngốc tử năng lực tự kiềm chế rất mạnh, không phải ngày thứ nhất ta biết. Dĩ vãng cho dù say rượu, hắn cũng sẽ không mất lý trí như nam nhân bình thường. Cho nên, ngoài sự kiện xuân được năm ấy, ta cùng với Thư Ngốc trên thực tế cũng không có những thân mật khác. Cho dù ngày thường nắm tay, hôn, tất cả đều là ta chủ động, mà ngốc tử cẩn thận lễ nghi nên mỗi lần đều hỏi hân hỉ lâu, làm cho ta có cảm giác giống như là cưỡng bạo hắn vậy.

Đang lúc ấy thì, ngốc tử một phát bắt được tay của ta, đưa tới mép, nhẹ nhàng hôn lên.

Hơi thở nhẹ nhàng làm nội tâm ta nhất thời ngứa ngáy, chỉ đành ngơ ngác nhìn hắn. Ta cảm giác được, mặt trong nháy mắt như bị lửa đốt.

Ngốc tử này, lúc nào đã học được tán tỉnh như vậy rồi?

Ngốc tử nhẹ nhàng ôm lấy ta, ôn nhu trong mắt lập tức làm ta bị hòa tan, ta chỉ có thể cảm thấy những chiếc hôn nho nhỏ rơi xuống trên mặt, trên cổ.

Đang trong lúc mơ màng, thỉnh linh nghe “Két” một tiếng, trong nháy mắt kéo thần trí của ta trở lại.

Nhìn theo hướng tiếng nói, thấy cửa nột thất mở ra.

Đang trong lúc ngạc nhiên, chỉ thấy ác ma thứ hai của hoàng cung Thất Thất tiểu muội một thân đỏ thắm, đi tới đi lui, từ bên trong vội vàng đi ra, trong miệng la “Hư hư”.

Ta im lặng. Tại sao đứa nhỏ này ở trong tân phòng của ta? Hoàn hảo, nàng đi ra lúc ta còn quần áo lót, nếu không, ta cùng với Thư Ngốc không phải dạy hư hại tử?

Bất quá, không khí đang tốt như thế, đã bị nha đầu này phá hư! Ai!

Thất Thất tiểu muội che miệng, chạy tới, giơ con ngươi vô tội, kéo áo Thư Ngốc.

Thư Ngốc phục hồi tinh thần, bắt đầu ôm hôn tử, lão đạo làm cha nuôi. “Hư hư” xong, tiểu Thất thư sướng, lại muốn bò lên học tử, trong miệng còn lầm bầm: “Xem cuộc vui! Xem cuộc vui!”

Khóe miệng ta co quắp , ác ma a ác ma! Có người trêu chọc di di nhà mình như vậy sao? Một tay quơ lấy tiểu tử, đưa ra ngoài cửa, giao cho thị tỳ gác đêm bên ngoài.

Nhắm mắt đóng cửa, Thư Ngốc liền từ phía sau ôm ta, tiếp tục chuyện lúc trước chưa xong.

Nụ hôn thật sâu, nhiệt tình vừa bị tiểu Thất làm gãy lập tức thăng hoa.

Y phục rơi đầy trên đất, cho đến tận giường.

Nằm vật xuống trên ga giường hình uyên ương bằng gấm, trong mắt của ta, chỉ còn lại có cái khuôn mặt đỏ hồng của nam nhân này.

Hô hấp dồn dập. Ta thậm chí thấy trong mắt nam nhân ngày thường luôn giả hồ đồ đầy tình dục.

“Khụ khụ, giường này sẽ không sụp chứ?” Một tiếng cười nói đột nhiên chen vào, làm cho ta vốn đã mê loạn nhất thời tỉnh táo lại.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ác ma số một hoàng cung đang từ dưới sàng bò ra ngoài.

Thư Ngốc vội vàng xé chăn gấm, che lại cho ta.

“Chắc chắc, quá kịch liệt.” Tiểu Ái Nhân đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, nhìn Thư Ngốc một chút, nghiêm túc nói: “Dượng, Tiểu Nhân xem được lý nga, lao dục quá độ, không tốt cho thận đâu.”

Ta chỉ cảm thấy đỉnh đầu vô số hắc tuyến. Lao dục quá độ? “Dục” này còn chưa có “Lao” đâu, đã bị huynh muội bọn họ cắt đứt hai lần, nơi nào mà nói đến “Quá độ”?

“Người. Người.” Thư Ngốc đã bị làm nghẹn đến kích thích nói không ra lời.

“Cút!” Trong bụng ta chỉ còn lại có một chữ này, hướng về phía tiểu tử thú kia rống lên.

Tiểu tử vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “Nga nga, ta hiểu được, cái này ta cũng học qua, di di đây là chưa thỏa mãn dục vọng, bắt nạt Tiểu Nhân nha.”

Ta chỉ cảm giác xương cả người vang lên “răng rắc răng rắc”, quả thật là muốn bóp chết thằng bé trước mắt này.

Tiểu tử ý thức nguy hiểm cực mạnh, lùi về phía sau nhảy xuống: “Di di, di như vậy thật là khủng khiếp, cẩn thận làm dượng sợ nha.”

Ta đẩy ra Thư Ngốc trên người ra, nghiêng răng nghiêng lợi muốn ngồi dậy.

Tiểu Ái Nhân lập tức cười quái dị nhảy ra phòng.

Ta nhìn về phía Thư Ngốc xin lỗi: “Tướng công, những hài tử này làm âm ỉ quá.”

Thư Ngốc lắc đầu, lần thứ ba tiếp tục chuyện lúc trước.

Ta nghe nói, hôm nay lấy rượu quý bí quyết trăm năm của nội cung, tác dụng chậm nhưng hoàn hảo.

Bộ dạng Thư Ngốc, là do bị kính rượu nhiệt tình.

Ngay cả như vậy, tên ngốc đó còn không quên chuyện hôm nay.

Ta cười, giao phó mình cho hắn mà trầm luân lần nữa.

Đang lúc tình trạng nguy cấp, chỉ nghe thấy một tiếng lạnh lạnh vang lên: “Âm ỉ!”

Ta khóe mắt trực nhảy, cảm giác xấu hổ lập tức dâng lên. Người ta quen biết chỉ có một tiểu tử tiếc chữ như vàng thể này.

Nghiêng đầu, lại nhìn thấy một đôi bàn chân nhỏ từ bên trong chăn gấm dò xét đi ra ngoài.

Thư Ngốc ngây người ngã xuống giường, đại khái bởi vì tác dụng của rượu, lại có chút cảm giác muốn khóc ra nước mắt.

Đợi đem tiểu Ái Cơ đưa ra ngoài sau, vì bảo đảm không bị cắt đứt lần nữa, ta đem phòng kiểm tra một lần. Nếu lại xuất hiện chuyện này, ta sợ Thư Ngốc sẽ điên mất.

Chờ ta xác định không còn ai xong, lúc này mới mị giọng nói: “Tướng công!” Lại không chiếm được bất kỳ phản ứng nào.

Bò lại giường, mới phát hiện Thư ngọc cuối cùng không địch nổi rượu kính kia, đã ngủ.

Ta buồn cười đắp chăn gấm cho hắn, lại bị hắn bắt được.

Ta theo trực giác muốn rút tay ra ngoài, lại không nghĩ rằng ngọc tử này ngủ mà lực cánh tay cũng lớn như vậy.

“Hải Đường!” Chỉ nghe ngọc tử trong mộng lầm bầm một câu.

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng, không biết ngọc tử này ở trong mộng muốn dạy dỗ ta như thế nào.

Nghe được câu tiếp theo, ta ngây ngẩn cả người.

“Nương tử của ta!” Ngọc tử nói như thế, nói vụn vặt, khoe miệng gương lên vô ý thức ôn nhu cười.

Sau một hồi lâu, ta dán người lên ngực ngọc tử, cúi đầu đáp một câu: “Ngọc tử, tướng công của ta!”

Một câu nói, một nụ cười, nhưng chống lại được vô số lời ngon tiếng ngọt, khiến ta trầm luân ở trong tình sâu của ngọc tử không thể tự kiềm chế.

Đây chính là Thư ngọc nhà ta, ta nguyện ý dùng một đời làm bạn cùng ngọc tử.

162. Chương 162: Phiên Ngoại 10: Thiên Cổ Đệ Nhất Ngủ Đế (một)

Edit: Trang tử Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nương từng ôm ta, nghi ngờ nói, tiểu tử a, con hành động sao không giống hải tử bình thường? Nên bỏ thì nằm, nên đi, con cũng còn nằm! Chẳng lẽ con cũng xuyên qua?

Nàng nói “Xuyên qua” ta nghĩ một giây đồng hồ mà không hiểu rõ, quyết định bỏ qua.

Nhưng, nàng cũng không nghĩ, chúng ta đâu phải hải tử của người bình thường?

Ta thường suy tư, có phải cô gái nhỏ Hách Liên Ái Thất cùng tên nhóc Hách Liên Ái Nhân kia đã hấp thu tất cả tinh hoa hoạt bát hay không, thế cho nên ta thành đồ lười biếng, mà bọn họ, lại quá hoạt bát!

Huống chi, trong nhà đã có hai tiểu ác ma dư thừa tinh lực vô cùng, cần gì phải thêm ta... chầm lên vết mực đậm to đừng nữa?

Nhưng lười, cũng không trở ngại đầu óc ta trưởng thành thông tuệ.

Tiên sinh dạy, chỉ một lần ta liền có thể nhớ kỹ; sự phụ biểu diễn chiêu thức, ta có thể biểu diễn hấp dẫn hơn so với hắn.

Chẳng qua là, ta lười nhúc nhích thôi.

Trong mắt của ta, thời gian tốt, dùng để chơi đùa hoặc là đùa bỡn làm thân mờ hôi thú vị hoặc, thật sự là lãng phí.

Vì vậy, ta không thể hiểu được hai huynh muội tự xưng gia hỏa mỗi ngày làm hoàng cung chương khí mù mịt kia.

Ta càng không tán thành sự kiêu ngạo cần quấy, làm cho người ta có tâm phòng bị.

Mà hai người kia, tự cho là bất động thanh sắc “Giết” người trong vô hình.

Trong lúc phụ thân cùng Hách Liên Ái Nhân huyền não túi bụi không thể tách rời, ta ngồi làm ngư ông đắc lợi, nương nói, tiểu tử, chẳng lẽ con mới là người “Đen” nhất sao?

Nghe những lời quạ đen này, ta vốn hiếm khi nhúc nhích thân mình lại đi tìm cái gương, tỉ mỉ xem kỹ mình một phen, phát hiện mình da trắng nõn, non nớt ửng hồng, xinh đẹp vô cùng. Cho nên, một lần nữa không nghe những lời này của nương.

Mà động tác ta đứng dậy lần này, làm người cả phòng bị dọa sợ đến sững sốt.

Hỉ Nhi đi đi giống như nuốt phải ruồi, miệng há thật to có thể bỏ được giường.

Hải Đường cô cô lập tức đánh vỡ một chén trà nhỏ.

Doãn Chi dựng vịn trán, tưởng nằm mơ.

Nhị Tuyệt cữu lại hung hăng đá xuống cánh cửa bằng đồng, sau đó ôm chân nhảy nhót. Đối với động tác của hắn, ta hiểu cho là muốn chứng minh một chút đây là thực tế.

Hách Liên Ái Nhân vuốt đầu của ta, ngạc nhiên nói: “Kê kê, người không phát sốt chứ? Hay là quỷ nhập vào người rồi?” Nhìn khuôn mặt hắn ranh mãnh, liền có thể biết được ý xấu trong bụng hắn là cái gì!

Hách Liên Ái Thất vỗ vai của ta, khóc rống rơi nước mắt: “Tiểu đệ, tỷ tỷ thật là cao hứng người rốt cục động đây!” Động tác đó lực rất mạnh, thiếu chút nữa làm ta nội thương. Làm cho ta hoài nghi nàng đây không phải là cao hứng, mà là thống hận!

Phụ thân cầm sau cổ ta nhấc lên, nhìn ta một cái: “Lớn lên giống ta!” Ta im lặng đến tận cùng! Người nào giống cái mặt chết kia chứ! Nhất định ta lớn lên giống mẫu thân đẹp trai chết người!

Mẫu thân trấn định nhất, đẩy ba đôi móng vuốt ra khỏi người ta, ôm ta đi, thả lại trên giường: “Tốt lắm, tốt lắm, tất cả giải tán đi. Tiểu đệ buồn ngủ rồi!”

Xem đi! Chỉ có mẫu thân là hiểu lòng ta, hiểu tâm tư của ta nhất.

Nương như vậy, sao ta có thể nào không thương nàng?

Nhưng ở trong nhà, yêu mẫu thân không chỉ có một mình ta?

Ái Thất cũng thế, Ái Nhân cũng thế, phụ thân lại càng hơn!

Cho nên, phụ thân bởi vì mẫu thân, buông tha giang sơn thật vất vả có được, chỉ vì có thể vĩnh viễn ở bên cạnh mẫu thân.

Cái loại tình cảm này, mặc dù ta còn không thể hiểu, nhưng đã cắm rễ ở sâu trong lòng của ta.

Mà tiểu tử Ái Nhân kia, lại vô sỉ không sợ chết chạy trốn mang theo nương đi.

Hoàng cung, nhất thời vắng lạnh không thú vị.

Ái Thất cũng không còn cả ngày cười không tim không phổi, ánh mắt u oán kia khiến cho Hỉ Nhi đi đi chăm nàng từ nhỏ cũng không dám nhích tới gần.

Tâm tư của nàng ta có thể hiểu, dù sao ta cùng nàng là sinh đôi, tâm linh tương thông.

Cái cảm giác người thân ái nhất bỏ rơi lại rất khó chịu, ta tràn đầy đồng cảm.

Rốt cục có một ngày, nàng mang theo hai con sói nhỏ cũng rời nhà đi ra ngoài.

Mà cuối cùng, giam mình trong thâm cung này, chỉ có ta tiểu hoàng đế trên danh nghĩa sáu tuổi.

Ta nằm ở trên giường êm, nhìn sắc trời chiều điểm lệ như máu, lập tức quyết định lưu lại làm vị hoàng đế này.

Ta không giống Hách Liên Ái Nhân tiểu tử kia nghĩ đơn giản như vậy, ta không cho là đi theo bên cạnh mẫu thân chính là biểu hiện yêu nàng. Ta nghĩ, nếu ta có thể để ý tốt quốc gia này, không cần làm phiền cha trở về, không làm mẫu thân hiện tại sống nhàn nhã thông dong thêm tăng phiền não, mới thật sự là yêu nàng.

Cơ gia Đại cữu cữu mời tới các nhân vật đứng đầu mọi lĩnh vực dạy ta thiên văn địa lý, văn hoá, giáo dục vũ lực.

Ta vốn có ngộ tính cực cao, hơn nữa hiện tại có mục tiêu, tốc độ học tập lại càng tiến triển nhanh.

Ta không muốn giống như phụ thân làm thiên cổ nhất đế, ta chỉ vì mẫu thân, mà phải đem quốc gia này xử lý được ngay ngắn rõ ràng.

Vì vậy, ta không giống như các hoàng đế khác sùng bái long ý như vậy, ta là đế vương đầu tiên ở trên long ý ngày o o...

Cơ gia Đại cữu cậu thậm chí hết sức hiểu lòng người ở trên long ý trải vài tầng thảm mềm.

May mà các đại thần xưa nay biết bản tính của ta, mặc dù lên lấc đầu thở dài, lo lắng không dứt cho tương lai Thiên diễm, nhưng tóm lại ở bên ngoài cũng không có nói gì.

Ta cũng không nói gì, ta nhớ được đạo lý mẫu thân trước kia đã dạy mấy người chúng ta —— giấu tài.

Huống chi, hiện tại trong triều có nhiếp chính vương Cơ gia Đại cữu cậu dẫn đầu một đám thần tử do phụ thân chọn ra, ngoại bang cũng coi như đẹp yên, ... những cự thần này cũng không có năng lực tạo ra sóng to gió lớn gì.

Nhưng cuối cùng bọn hắn rút ra kết luận phụ thân nữ nhân ít cho nên con nối dòng ít, chỉ đành đem làm kinh nghiệm giáo huấn một kẻ đại lười như ta, đem tất cả các Tú nữ ngày đó cấp cho phụ thân đều chuyển cho ta, thế cho nên ta mới sáu tuổi đầu, mà hậu cung đã ba nghìn giai nhân má phấn môi son.

Cơ gia Đại cữu cậu nhú nhú mày, cuối cùng không cãi lại được đề nghị của những cự thần kia.

Ta nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy buồn cười, gọi ... nữ nhân này vào cung, thì phải làm thế nào đây? Bọn họ không thể không biết đạo lý “Gần vua như gần cọp”, không nên để nữ nhi nhà mình đi vào để tự mình thể nghiệm một chút? Ta suy nghĩ, rốt cuộc trước hết đem người nào khai đao cho thỏa đáng?

Ta còn không có suy nghĩ ra rốt cuộc bắt đầu hạ thủ từ người nào mới tốt, hết lần này tới lần khác có một nữ nhân không cảm thấy mình đang đưa đầu ra chịu đòn.

Ta nằm ở cách đó không xa trên giường êm, nhìn nữ nhân áo tơ trắng cung kính đứng một bên —— đáng vẻ kia, rõ ràng là học mẫu thân.

Nữ nhân này, ta biết, là nữ nhi Lãnh tướng gia, Lãnh Tiêm Vân. Trong triều nhiều người chủ trương lập nàng làm hậu.

Cơ gia Đại cữu cậu nói, hậu vị đã hứa cho Nam Vũ công chúa. Dù vậy cũng không giảm bớt người ủng hộ Lãnh Tướng gia.

“Bệ hạ, hôm nay, liền để cho nô tì hầu hạ ngài đi. Bệ hạ chỉ cần đem nô tì xem như nương ngài là tốt rồi.” Về mặt nữ nhân kia ra vẻ ôn nhu ân nuy cười từ ái, ôn nhu nói.

Nữ nhân này cũng có mấy phần thông minh, hiểu được việc sắm vai nữ nhân ta quan tâm nhất, làm vui lòng ta. Nên xem ta như hài tử bình thường, định đem khả năng làm mẹ vụng về của nàng để đổi lấy tín nhiệm của ta.

Nhưng, nàng sai cũng là sai ở chỗ này. Mẹ ruột của ta, há lại để cho nàng sắm vai?

Ta dịch người: “Ba mươi đại bản. Lãnh cung.”

Tiểu đầu tử bên cạnh là Cơ gia Đại cữu cậu chọn phái tới, vô cùng hiểu phương thức nói chuyện của ta. Tiến lên một bước, giống như cung kính, đùa cợt: “Vân Quý Nhân, bệ hạ phân phó, xin đến kính sự phòng lãnh ba mươi đại bản. Nô tì sẽ vì ngài thu thập một phòng sạch sẽ ở trong lãnh cung.”

Lãnh Tiêm Vân vẻ mặt kinh ngạc: “Bệ hạ, ngài. nói đùa cùng nô tì sao?”

Ta hai mắt nhắm nghiền, không rảnh để ý đến. Nào có ai rảnh rỗi nói chuyện với nàng như vậy? Nữ nhân này thật đúng là chẳng xem mình vào đâu rồi?

Tiểu Đầu Tử hiểu rõ cơn giận của ta, kêu thị vệ lôi Lãnh Tiêm Vân về mặt tái nhợt xuống.

Tin tức tự nhiên truyền ra rất nhanh.

Lãnh Tướng đang đêm liền vào cung, xông thẳng Chiêu Minh điện.

Tiểu Đầu Tử cản cũng không được.

“Bệ hạ, tiểu nữ rốt cuộc phạm vào lỗi gì? Mà phải chịu trừng phạt thế này? Sau này lão thần làm sao có thể ngẩng đầu với các vị đồng liêu?” Lão Tương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, oán giận dị thường.

Ta tiếp tục nằm nhìn quyển sách trên tay, không phản ứng.

“Bệ hạ, xin cho cựu thần một lời giải thích hợp lý!” Lão Tương gây sự, thật là thấy không có Cơ gia Đại cữu cậu ở bên người nên coi ta như tôm chân mềm đây mà.

“Tướng gia chớ gấp, quả nhân đang xem Thiên diễm Chi sử, mới biết quả nhân trừng phạt Vân Quý Nhân không hợp quy củ.” Ta để sách xuống, thản nhiên nói.

Lãnh Tương ngẩng đầu lên, làm như thắng lợi, đắc ý nói: “Bệ hạ biết là tốt! Tiểu nữ Tiểu Vân không nói là quốc sắc thiên hương, cũng là trời sinh lệ chất, hiền thực trinh đức, có thể nói là điển hình của phong phạm nữ nhân, hẳn là có thể làm mẫu nghi thiên hạ.”

Ta hí híp mắt, lão Tương này thật đúng là thật là Vương bà bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi nữa à!

“Dựa theo sách sử ghi lại, Vân quý nhân bất kính với Thái hậu phải ban chết!” Ta không nhanh không chậm nói, có chút thường thức thần sắc Lãnh Tương giờ phút này há miệng trừng mắt, không thể tin.

“Đúng rồi, Lãnh Tương sợ là không biết. Vân Quý Nhân mặc trang phục Thái hậu, còn nói quả nhân xem nàng như Thái hậu, đây không phải là vọng tưởng thay thế Thái hậu sao? Lãnh Tương nói, nữ nhân đã tâm bưng bưng như vậy, quả nhân có phải nên ban chết hay không a?” Ta bộ dáng lười biếng đi tới, lạnh nhạt nói.

Lãnh Tương đại khái không ngờ tới ta cho tới bây giờ đều mặc kệ dẫn đo của hắn, không phản kháng thậm chí lên tiếng nói ra một phen như vậy, hoàn toàn sững sốt nhìn ta đi tới, chỉ “Ta. Ta.” hồi lâu, không nói ra một câu đầy đủ.

“Lãnh Tương không nói lời nào, vậy quả nhân coi như Lãnh Tương chấp nhận. Người.” Không chờ ta truyền lệnh tru di xuống, chỉ thấy tướng gia “Bùm” một tiếng quỵ xuống, đây là lần đầu tiên trong hôm nay từ lúc hắn xông vào điện cung kính như thế.

“Bệ hạ, Vân Quý Nhân tuổi còn nhỏ, không hiểu quy củ, mong bệ hạ bỏ qua cho Vân Quý Nhân một lần. Khẩn cầu bệ hạ, nể tình cựu thần một lòng trung thành, bỏ qua cho quý nhân một lần!”

Nhìn tướng gia rốt cục thấp đầu xuống, trong nháy mắt ta sang sảng nói: “Nếu tướng gia nói như thế, quả nhân tự nhiên sẽ cho tướng gia một chút mặt mũi.” Dĩ nhiên, chuyện này không thể làm quá tuyệt tình. Ít nhất, là trước lúc ta có đầy đủ năng lực.

Lão Tương lập tức dập đầu, liên tục không ngừng tạ ơn: “Tạ ơn long ân bệ hạ. Cựu thần còn có một thỉnh cầu, mong rằng bệ hạ thành toàn, cựu thần đột nhiên phát giác, Vân Quý Nhân thực không có phong nhã đức hạnh của một phi tử. Khẩn cầu bệ hạ cho Vân Quý Nhân hồi phủ!”

Nhìn thái dương lão Tương đầy mồ hôi lạnh, trong lòng ta buồn cười: “Đương nhiên là không được. Nữ nhân vào cung, sống là người hoàng cung, chết là quỷ hoàng cung! Chẳng lẽ Tướng gia không biết? Vả lại, Vân Quý Nhân tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Quả nhân nhất ngôn ký xuất, sao có thể nào tùy ý sửa đổi? Lãnh cung, cũng là nơi thích hợp cho Vân Quý Nhân tu thân dưỡng tính!”

Nếu biết tình cảnh hôm nay, thì ban đầu cần gì phải tốn công tranh giành đem nữ nhi đưa vào cung? Nếu đã vào, tự nhiên là muốn chơi trò mèo vờn chuột này với ta! Ta như thế nào lại tốt như vậy ngoan ngoãn đem món đồ chơi kia trả lại?

Lão Tương muốn nói gì, thì ta đã nhắm mắt, hô một tiếng: “Tiểu Đậu Tử, tiễn Lãnh Tương.”

Tiểu Đậu Tử lập tức tiến lên, dù không vui không cam lòng cũng không dám phát tác đưa Lãnh Tương ra cửa.

Ta đổi tư thế thoải mái, rốt cục có thể ngủ thoải mái một giấc. Nghĩ đến, chiêu giết gà dọa khỉ vừa ra, có thể làm cho những cựu thần trong triều cùng với nữ nhân hậu cung kia sống yên ổn một chút.

Ai, đêm hôm khuya khoắt để cho ta phải lăm mồm như vậy, thật đúng là mệt mỏi đây.

“Bệ hạ.” Bên tai là giọng Tiểu Đậu Tử có chút lúng ta lúng túng.

Ta giật giật lông mi, tỏ vẻ đang nghe.

Chỉ nghe Tiểu Đậu Tử thở thật sâu: “Hoàn hảo, hoàn hảo! Bệ hạ ngài rất cục khôi phục bình thường. Nô tài còn tưởng rằng bệ hạ trúng tà rồi. Lại còn nói lâu như vậy!”

163. Chương 163: Phiên Ngoại 11: Thiên Cổ Đệ Nhất Ngủ Đế (hai)

Edit: Trang Tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vân Quý Nhân, người có hy vọng trở thành hoàng hậu nhất bị đầy lãnh cung, Lãnh Tướng “van xin”, không thành mà lui, tin đồn tự nhiên rất nhanh truyền khắp cả triều đình.

Lâm triều, những đại thúc đại bá kia lần đầu yên tĩnh, không ai tranh cãi không ngừng vì hậu vị kia nữa.

Dù sao, Tả tướng có quyền thế nhất mà còn cảm lạnh ăn khổ hoàng liên, thì còn có ai dám lên khiêu chiến hoàng quyền? Cho dù vị hoàng đế kia chỉ mới là đứa bé sáu tuổi, nhưng, sau một lần nổi giận, lập uy, lại còn có ai dám xem nhẹ?

Thiếu những thứ ồn ào âm ỉ, cũng làm cho ta vui vẻ hơn.

Cho đến khi Phượng Vũ tới, chuyện lập hậu lúc này mới lại bị đưa lên. Bất quá lần này, không ai còn dám làm khó dễ.

“Bệ hạ, đã đến giờ.” Bên tai, là giọng Cơ gia Đại cữu cậu cung kính lại trù mến.

Ta khẽ lặng lẽ buông mắt, trong gương đồng trước mặt, hiện ra hỉ phục nhỏ thêu chỉ vàng được cung nhân thay đổi.

Đúng rồi, hôm nay là ngày ta cưới hoàng hậu.

Ta không khỏi than thở, ta mới chỉ sáu tuổi mà thôi a, mặc dù thừa hưởng khuôn mặt tương đối trầm ổn của phụ thân, nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử. Sao lại muốn ta thành thân?

Tuy nói hiện tại hậu cung đã đầy đầy những khuê nữ của các cự thần, nhưng những thứ này chẳng qua chỉ là trang trí mà thôi.

Nhưng cưới hoàng hậu này vốn chuyện đại sự, sao vào thời khắc này cũng lộ vẻ tùy tiện như thế?

Tân nương là trưởng nữ nhà Cố thúc, cũng chính là công chúa Nam Vũ quốc. Nhưng lại là một món đồ chơi hai tuổi.

Cho nên, chuyện kết hôn này nhìn thế nào cũng không giống như mọi nhà.

Đại cữu đã nói, đây là phụ thân an bài.

Ta dĩ nhiên biết, cái này vốn nên là thê tử của Ái Nhân, chẳng qua tiểu tử kia không để ý đạo nghĩa huynh đệ đem trách nhiệm giao cho ta.

Ta vốn định đính hôn thì đính hôn, dù sao còn cách lúc trưởng thành một khoảng thời gian dài như vậy. Trong khoảng thời gian đó có chuyện gì xảy ra còn không biết được.

Ai ngờ, Cố thúc liền nhanh chóng đem đứa bé kia lại đây, ra lệnh cưới hỏi, với mỹ danh là tình cảm phải bồi dưỡng từ bé.

Ta được nhiếp chính vương Đại cữu ôm ra ngoài.

Bởi vì ta tính tình lười biếng, hơn nữa hoàng hậu căn bản là một đứa con nít, vì vậy, nghi thức hôn lễ vốn phức tạp, cuối cùng bị tiếng khóc nỉ non của hoàng hậu mà vội vã kết thúc.

Kết thúc buổi lễ, chính là đoàn xe kiệu của hoàng thượng hoàng hậu đi diễu hành, cả nước cùng ăn mừng.

Bên trong Long triệt (xe rồng), ta nằm nghiêng, tiếp nhận ánh mắt chăm chú của dân chúng bên cạnh. Bọn họ đại khái là tò mò tiểu hoàng đế ta đi.

Đột nhiên, ta cảm thấy tầm mắt ôn nhu quen thuộc lướt qua, trong vòng năm năm, tầm mắt này luôn quanh quẩn trên đỉnh đầu ta, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, cũng sẽ không nhận lầm cảm giác này.

Mở mắt, tung mình, liền hướng ánh mắt kia nhìn lại.

Chỗ sâu trong đám người, một nữ nhân mặc bạch y, nụ cười thản nhiên, mặc dù không thấy được, nhưng chỉ cần liếc một cái ta cũng nhận ra —— đó chính là mẫu thân ta yêu nhất. Phụ thân một thân bạch y, chấp tay đứng ở bên cạnh mẫu thân. Bên kia, Hách Liên Ái Nhân đang dắt miệng làm mặt quỷ với ta ở xa xa.

“Ầm” một tiếng, ta lập tức ngồi dậy, đụng phải tấm dựa lưng phía sau Long triệt cũng không biết. Tiểu Đậu Tử bên cạnh cũng cả kinh cho là ta trúng tà.

Ta há miệng, cuối cùng không có kêu ra tiếng. Chỉ trơ mắt nhìn Long triệt đi qua mẫu thân, sau đó lướt qua.

Ta nắm chặt quyền, kiềm chế mong muốn đi tìm mẫu thân, từ từ nằm vật xuống. Ta là người nói được làm được, nếu quyết định lưu lại làm đế vương, tự nhiên không thể vì nường mà gây phiền toái.

Ta nguyện làm vua cả đời, để đổi lại cuộc sống tiêu dao ấu thân.

Chỉ cần mẫu thân có thể nhìn như vậy, ta liền thỏa mãn.

Trong điện Chiêu Minh, ta cùng Tiểu hoàng hậu nằm trên giường hỉ.

Nhớ tới lời cát tường của hỉ nương trước khi đi —— cung chúc bệ hạ cùng nường nường sớm sinh quý tử —— ta liền không biết nên giận hay nên cười.

Nghe một chút! Đây là lời nên nói với một hài tử sáu tuổi cùng một đứa bé hai tuổi sao?

Ta không thoải mái trở mình, dưới đệm giường là táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen thật sự làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Lúc này, đối diện là đôi mắt to đen lúng liếng, trong suốt giống như sơn tuyền, nhất thời làm trào dâng ý muốn bảo hộ, khiến ta thoáng sửng sốt.

Hồi lâu, mới kịp phản ứng, đây là Tiểu hoàng hậu Phượng Vũ của ta, như vậy xem ra, vẫn còn có thể coi là cảnh đẹp ý vui.

Nhưng, tầm mắt dời xuống, trong nháy mắt, ta lập tức không nghĩ như vậy nữa.

Con bé này, lại còn chảy nước miếng, hơn nữa vẽ mặt táo bón nhìn ta.

Trong lòng ta lập tức đánh giá Tiểu tân nương, cặp mắt kia tương đối nhẫn nại xem.

Đồ chơi nhỏ lắc lắc thân thể, tay nhỏ bé dắt góc áo của ta, bộ dạng cực kỳ khó chịu, trong miệng “Hư hư hư” kêu loạn một trận, ta cắn bản không rõ nàng muốn nói gì.

Từ trước đến giờ, ta là hài tử nhỏ nhất trong nhà. Chưa từng thấy qua hài tử nhỏ hơn làm nũng với mình. Lúc này, thấy cánh tay nhỏ kia giống như củ sen, bản năng làm cha của ta trong nháy mắt chiếu rọi.

Ta đoán chừng nàng là bị những vật nhỏ dưới đệm giường dọa sợ.

Khó có được hảo tâm, ta đưa tay gạt bỏ những thứ quả khô phía dưới Tiểu đồ chơi, hi vọng có thể cho nàng một mảnh giường thư thái.

Dù sao cũng là nữ nhi của Cố thúc, thê tử của ta sau này, ta dĩ nhiên muốn hảo hảo chiều cố. Cho dù ta lúc ấy không thể hiểu tình yêu nam nữ, nhưng đạo lý ta còn hiểu.

Nhưng chỉ một giây đồng hồ sau, ta liền hối hận —— vì bình sinh lần đầu tiên chịu khó như thế, nổi thiện tâm, xen vào việc của người khác, ta thật hối tiếc sâu sắc.

Đừng hỏi ta tại sao.

Nếu lúc tay người đưa đến dưới chân đơn, nàng lại tiểu lên người người. Người còn có thể giữ vững phong độ thân sĩ sao?

Nhìn mặt táo bón của nha đầu rớt cục giãn ra, khóe miệng ta cũng không ngừng co quắp.

Nước dãi xuyên thấu qua sàng đan, thấm ướt tay của ta.

Trong nháy mắt ta im lặng, nha đầu này hai tuổi rồi, lại còn dãi dầm! Nhớ năm đó ta cùng Hách Liên Ái Thất tròn tuổi, đã có thể tự lo liệu rồi !

Đang lúc suy nghĩ, nha đầu này đột nhiên cực kỳ thỏa mãn kêu một tiếng, làm ta nhớ lại vẻ mặt thư sướng khi bài tiết của hai con chó sói bị Hách Liên Ái Thất mang đi. Lập tức, dự cảm xấu nổi lên trong lòng.

Quả nhiên, chỉ nghe “Ọc ọc” một tiếng, ta cảm thấy trên tay một trận nặng trĩu, nóng hầm hập.

Mồ hôi lạnh vụt vụt, không cần nhìn, ta liền có thể đoán nha đầu này cho “Ra đời” cái dạng tốt gì. Hiện tại trong lòng ta đây, thật sự là muốn giết chết nàng.

Nhanh chóng rút tay lại, mùi thúi tràn ngập khắp điện.

“Tiểu Cơ!” Tiểu đồ chơi ôm lấy cánh tay của ta, kêu lên như thế.

Khóe miệng ta co quắp kịch liệt. Rốt cuộc là kẻ nào nói cho nàng biết cái tên này ? Xem ra phải hảo hảo giáo dục cô gái nhỏ này một chút phu cương là như thế nào, để uy là như thế nào.

Nhưng Tiểu đồ chơi kia chỉ cười toe toét, nheo mắt nhìn ta cười đến rục rịch, bàn tay ta giờ lên nhưng thế nào cũng không xuống được.

Đại khái là giải quyết ‘ba gấp’, Tiểu đồ chơi vui vẻ cực kỳ, không an phận ở trên long sàng lăn qua lăn lại.

Cho nên, trong lúc cười “Khanh khách”, chặn hỉ tơ vàng đỏ thắm nhất thời nở thêm một lùm “Kim vàng sang chói” .

Cảm giác vô lực, trong nháy mắt tràn ngập toàn thân.

Công lực phá hư của nha đầu này, thật là có thể so với hai vị huynh tỷ rời cung của ta a!

Ta nhìn nụ cười xinh đẹp đến chói mắt, đột nhiên có dự cảm, đời này, ta sợ là sẽ ngã quỵ trên tay đứa nhỏ này.

Sử viết: Hi Hòa năm thứ nhất, Cơ Đế đám cưới. Cơ Đế tính tình thanh đạm, nhưng đã giết giữ y phục cho Vũ Hậu hai tuổi. Có thể nói là nhất kiến chung tình.

Kể từ khi trong hoàng cung có Tiểu hoàng hậu, ta giống như mọc thêm cái đuôi nhỏ. Đến đâu, Tiểu Phượng Vũ cũng đi theo, sau đó gọi “Tiểu Cơ, Tiểu Cơ” không ngừng.

Trong cung mọi người nói bệ hạ cùng hoàng hậu tình cảm thật tốt.

Chỉ có ta biết, đại khái là hoàng cung chỉ có ta là hài tử, nên Phượng Vũ mới có thể kề cận ta như vậy đi.

Ta từ trước đến giờ không phải người tự mình đa tình, loại chuyện này ta biết rất rõ. Kể từ khi mẫu thân, phụ thân, Ái Nhân, Ái Thất lần lượt rời đi, ta đã sớm đã giác ngộ cảm giác một mình ở hoàng cung.

Mà nha đầu Phượng Vũ, cuối cùng có một ngày sẽ chán ghét hoàng cung bó buộc này, hướng tới bầu trời đầu sao ngoài cung kia. Đến lúc đó, ta tự nhiên sẽ cho nàng rời đi.

Nếu như thế, ta có thể nào bỏ mặc tình cảm của mình rơi xuống một nơi không chắc chắn như thế?

Cô cô dẫn nhi tử ba tuổi của nàng Lâm Mộc Dương tiến cung thăm ta.

Tiểu Mộc Dương kết hợp ưu điểm của dương cùng cô cô, là hài tử xinh đẹp nhất mà ta từng thấy. Lớn lên dĩ nhiên, cũng kế thừa vẻ khiêm tốn nho nhã của dương, còn nhỏ tuổi, đã hiểu lễ nghi.

Tiểu Phượng Vũ vốn đang như bạch tuộc bám bên cạnh ta không tha lập tức liền bị Tiểu Mộc Dương hấp dẫn đi.

Dù sao, tuổi tương đương, có đề tài, không phải sao? Còn nữa, so với Tiểu Mộc Dương biết nói, ta đây giống như hũ nút chỉ biết ngủ, cho dù ai cũng sẽ chán ghét?

Dưới ánh mặt trời ta nhìn Phượng Vũ cười rục rịch với Tiểu Mộc Dương, đóng mắt tiếp tục ngủ.

Cô cô sờ lên cằm nhìn chăm chăm ta một chút: “Không giống a không giống! Tiểu đệ, người với cha thật đúng là không giống! Nếu là cha người, người bên cạnh nói chuyện với nương, cha người sợ là đã phát ra khí lạnh có thể làm người nọ chết rét. Mà sao người thờ ơ vậy?”

Ta lười mở mắt. Ta cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận, ta cùng phụ thân giống nhau. Ta xưa nay luôn nguyện ý làm cho người ta cơ hội tự do lựa chọn!

Không biết ngủ bao lâu, đột nhiên, hơi thở tiến vào một mùi sữa thơm, trong ngực cũng cảm thấy mềm nhũn, một loại cảm giác ấm áp tràn ngập chiếm hữu trong lòng ta, tựa như khi còn bé rúc trong lòng mẫu thân.

Mở mắt, đối diện khuôn mặt béo mập của Tiểu Phượng Vũ ngủ say sưa gần trong gang tấc.

Ta ngạc nhiên, nha đầu này lúc nào chui vào giường ta? Nàng không phải cùng Mộc Dương vui đùa sao?

“Ha hã, ta đang suy nghĩ nha đầu này có thể nào bị tiểu đệ người dưỡng thành tính tình lười biếng hay không, chỉ chơi một khắc đồng hồ đã buồn ngủ. Hơn nữa, cũng chỉ nguyện ý đợi về bên cạnh người ngủ, mặc cho ta mất khí lực thật lớn. Cũng không mang được nàng trở về phòng.”

Bên cạnh truyền đến lời nói nhỏ trên ghẹo của cô cô.

Trong ngực tiểu nha đầu bởi vì ta nhúc nhích, giống như có chút bất an, vươn cánh tay, liền ôm chặt lấy cổ ta, khoe miệng nở nụ cười, tiếp tục ngủ.

Trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia vui sướng nói không rõ. Có phải điều này chứng tỏ, tiểu tử lựa chọn ta hay không?

Trở tay, ta nhẹ nhàng ôm lấy lưng Tiểu Phượng Vũ.

Ta nghĩ. Ta quả nhiên là có huyết thống của phụ thân —— nếu đã chọn ta, ta đây liền không cho người thoát đi nữa.

Sống trong hoàng cung này, từ nay về sau liền là người cùng với ta, Phượng Vũ!

164. Chương 164: Phiên Ngoại 12: Thiên Đặc Biệt (một)

Edit: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Chuyện này phát sinh trước khi Vân Lãm thành Vua, cả nhà sống ở Nam Cương vài năm.

Hôm nay, mấy phụ nhân ngồi chung một chỗ cắn hạt dưa tán gẫu, nhằm chán thảo luận đến vấn đề trong mấy nam nhân người nào ngốc nhất.

“Ai, cái này, không cần so.” Hải Đường buông tay, có chút hận rèn sắt không thành thép, “Còn có ai so được với Lâm Thư ngốc hay sao?”

Cách gian phòng liền kề, hai nam nhân ở góc tường dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng, nghe vậy nhìn về phía Lâm Doãn Chi vẻ mặt không nề hà: “Khổng Tử viết, chỉ có phụ nữ cùng tiểu nhân là khó nuôi nhất đấy!”

Bộ dạng rung đùi đắc ý kia làm cho trong lòng hai nam nhân còn lại cực kỳ đồng ý lời của Hải Đường.

Phượng Lai làm như nhớ ra chuyện buồn cười gì, ghen cười nói: “Hắn chẳng qua là cổ hủ chút ít, nếu bàn về trình độ ngu ngốc, thì Cổ yêu nghiệt càng cao hơn. Các người không biết a, người ta đều là cười bò, hắn hết lần này tới lần khác, để cho bò cười.” Ý tứ cười nhạo không cần nói cũng biết.

Khuôn mặt Cổ Thanh Ảnh khó coi, chuyện này, nữ nhân kia còn muốn nhớ đến bao nhiêu năm?

Nghe tiếng cười hoan khoái của các nữ nhân phòng kế bên, Cổ Thanh Ảnh khắc sâu cảm giác hình tượng bị hủy hoại trong chốc lát của mình. Hắn nhìn Vân Lãm một chút: “Người nói, các nàng so sánh cái này, là có ý gì?”

Vân Lãm trấn định uống một ngụm trà thơm, xét thấy họa không đến thân, nhàn nhạt nói một câu: “Rất có ý tứ.” Chỉ có nương tử nhà mình phúc hậu a.

Không chờ Vân Lãm vui mừng rạo rực nghĩ xong, Cơ Thất Nhân lên tiếng: “Lâm đại ca chẳng qua là thói quen thư sinh, đồng chí Tiểu Cố miễn cưỡng cũng có thể nói là tâm tư đơn thuần, so với lão gia nhà ta, đúng là gặp sự phụ rồi! Ai, ngày hôm qua hấn lại chỉ vào một gốc cây thông, nghiêm trang dạy tiểu Thất, nói đó là tối. Ta thật sợ hài tử bị hấn dạy thành tứ chi không phát triển, ngũ cốc chẳng phân biệt được.”

Phòng kế, nam nhân mới vừa đắc ý nhất thời có vài vòng đen trên mặt. Khó trách hôm qua Thất Nhân nghe xong mình nói câu kia thì nhìn hấn quái dị hồi lâu, hại hấn lầm tưởng Thất Nhân cuối cùng cũng phát hiện ra mị lực của hấn.

Cố Thanh Ảnh đang muốn trêu ghẹo Vân Lãm, lại nghe cửa “rầm” một tiếng, Nhị Tuyết vẻ mặt vội vã xông vào: “Ninh vương gia, người ở Nam Vũ lâu thế, thật không biết tung tích của Nhược Thủy sao?”

Cố Thanh Ảnh im lặng, Vân Lãm im lặng, ngay cả Lâm Doãn Chi cũng im lặng.

Vân Lãm đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Nhị Tuyết: “Người, còn cần cố gắng.” Xoay người, ra cửa.

Lâm Doãn Chi đứng dậy, vẻ mặt đồng tình: “Nhị Tuyết huynh, so với người, Doãn Chi cảm thấy không bằng ...” Đi theo ra cửa.

Cố Thanh Ảnh vẻ mặt cực kỳ bi thương: “Nhị Tuyết, danh xưng đệ nhất ngốc, không người thì ai?” Đuổi theo bước đại đội. Đến bây giờ còn không biết Nhược Thủy là nam hay nữ, ngu ngốc, quả thật là ngốc đến tận rồi. Hấn phải tìm một chỗ cười thoải mái, nếu không, hấn sợ mình ghen thành nội thương mất.

Ngoài cửa, vang lên tiếng Cố Thanh Ảnh cười to không cố kỵ chút nào cùng với tiếng Lâm Doãn Chi che miệng nín cười quái đản, thỉnh thoảng còn có tiếng Vân Lãm ho nhẹ.

Trong phòng, gương mặt sáng rõ như hoa đào của Nhị Tuyết, đỉnh đầu vô số dấu chấm hỏi, lẩm bẩm: “Đám người kia, làm sao vậy?”

Ở phòng khác, mấy phụ nhân nhất thời nhìn về phía hồ ly mắt híp Nhược Thủy. Nhược Thủy vừa lòng thích ý bóc hạt dưa, lúc này mới gật đầu nói: “Được rồi. Ta thừa nhận, ngu nhất chính là người này.”

165. Chương 165: Phiên Ngoại 13: Thiên Cổ Đệ Nhất Ngủ Đế (ba)

Edit: Trang tỷ Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Bệ hạ. Xin bảo Hoàng hậu nương nương đừng nhỏ râu mép lão thần nữa.” Lão thái phó đau đến khóe mắt muốn nhảy, cũng không dám đưa tay đẩy bàn tay Phượng Vũ đang túm râu mép hấn. Phượng thể của hoàng hậu, ai dám mạo phạm? Chỉ đành phải hướng ta cầu tình.

Ta khẽ giương mắt, nhìn vẻ mặt Phượng Vũ tức giận, đang muốn lên tiếng ngăn lại. Lại nghe Tiểu Phượng Vũ la một câu: “Đáng ghét, dám đánh Tiểu Cơ!”

Ta ngây người, bỗng nhiên hiểu vì sao Phượng Vũ đột nhiên tức giận. Nàng đây là đau lòng ta.

Mới vừa rồi ta ở trên học đường ngủ gật, bị thầy đồ lấy thước khẽ đánh một cái, kết quả, Tiểu đồ chơi liền nổi giận sao.

Chợt thấy, trong lòng giống như được rót mật. Ở chỗ hoàng cung lạnh như băng này, có cảm giác được đau lòng thật là tốt.

Ta giờ lên tay: “Tiểu Phượng Nhi.”

Tiểu tử thật cao hứng nhảy tới: “Tiểu Cơ, cùng ta đi chơi.”

Ta chạm nhẹ đầu Tiểu đồ chơi: “Vũ nhi ngoan, đợi thêm một lát.” Hành động này làm cho ta nhớ tới cảnh phụ thân cùng hài tử. Mặc dù phụ thân của ta kia chẳng bao giờ hữu hảo với mấy người chúng ta như vậy.

Tiểu tử không cam lòng ngồi trở lại một bên trên giường thấp, bộ dáng ủy khuất vô cùng.

Ta tự nhiên biết, bởi vì ta mỗi ngày đều phải học rất nhiều thứ, không thể lúc nào cũng cùng Tiểu đồ chơi chơi đùa, Tiểu đồ chơi tất nhiên cực kỳ tịch mịch. Nhưng, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Nhìn chân nhỏ của tiểu tử không ngừng đá động, rồi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng ửng, trong lòng ta rối rắm một trận.

“Bệ hạ, Lễ bộ Thượng Thư Trang đại nhân cầu kiến.” Lúc này, Tiểu đậu Tử vào bẩm báo.

Ta gật đầu.

Tiểu Đậu Tử tuân lệnh truyền người.

Lễ bộ Thượng thư nắm tay một cô bé xinh đẹp đi vào: “Vi thần tham kiến bệ hạ, tham kiến nương nương.”

Lão Thượng Thư hành lễ, cô bé xinh đẹp kia cũng bắt chước bái theo.

Tiểu Đậu Tử thay ta hỏi: “Trang đại nhân có chuyện gì?”

Lão Thượng Thư lôi kéo tiểu cô nương kia khom người nói: “Đây là cháu gái cữu thân, gọi là Trang Nhã, năm nay bốn tuổi. Cữu thân nghĩ, Hoàng hậu nương nương ở trong cung không có hài tử cùng lứa làm bạn, không khỏi cô độc một chút. Nên đặc biệt đem tiểu Nhã đưa vào cung, hy vọng có thể phân ưu cùng bệ hạ.”

Lão thái phó vuốt râu mép, liền tán thưởng: “Bệ hạ, nương nương luôn đi theo ngài, cũng không phải là biện pháp. Để trong cung có thật nhiều hài tử, cũng có lợi cho nương nương trường thành.”

Trong lòng ta có chút không vui, dĩ nhiên không ủng hộ lý luận có lợi cho sự phát triển hài tử của lão thái phó kia. Muốn nhiều người xuất hiện bên cạnh Tiểu đồ chơi của ta làm chi? Cùng ta tranh đoạt sao?

Hướng chi “Hảo tâm” lần này của lão Thượng Thư thật đúng là chuyện tình còn phải chờ thương thảo đấy! Ta cũng không cho rằng những lão già năm đó thượng triều ép phụ thân mở rộng hậu cung này có tâm tư tốt.

Lúc này, lại thấy hài tử tên Trang Nhã thoải mái tiêu sái đến trước mặt Phượng Vũ, đưa tay ra, lộ khuôn mặt tươi cười: “Chúng ta đi chơi nha.”

Tiểu Phượng Vũ mở to mắt, há miệng, “Ừ” một tiếng, thật cao hứng cùng Trang Nhã tay nắm tay đi ra ngoài.

Khóe mắt ta liếc về phía lão Thượng Thư, khóe miệng cười không rõ hàm ý.

Trở mình, ta đổi tư thế thoải mái nằm, tầm mắt quay trở lại quyển sách: có lẽ, chuyện Lãnh Tiêm Vân kia còn chưa khiến cho người này học được nghe lời đây. Một kẻ không được, thì lại thêm một kẻ? Lúc này, đổi biện pháp, muốn bắt tay đánh về phía Tiểu Phượng Vũ sao? Đúng là ý kiến hay đây! Bất quá nếu có thể để Tiểu Phượng Vũ vui vẻ mà nói..., bản thân ta cũng mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Lúc bữa tối, Tiểu Phượng Vũ mang theo Trang Nhã cùng xuất hiện, nàng kéo góc áo của ta, tha thiết thỉnh cầu: “Tiểu Cơ, huynh để tiểu Nhã lưu lại có được hay không?”

Nhìn ánh mắt nàng chờ đợi, ta như thế nào cũng không cự tuyệt được.

Quét mắt nhìn một vòng cô bé xinh đẹp cách đó không xa, lòng ta càng thêm sáng tỏ. Tiểu Phượng Vũ không thể nào biết chuyện này phải yêu cầu ta đáp ứng mới được, hẳn là có người chỉ cho nàng. Mà người chỉ giáo nàng, tự nhiên chính là cô bé nhìn cực kỳ ưu nhã kia.

Như vậy là thú vị rồi, tiểu oa nhi này muốn so tâm cơ với ta sao? Còn nhỏ tuổi, mà có loại trí khôn này, nên đáng khen hay không. Đáng tiếc, vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm. Nàng muốn lưu lại trong cung, ta liền thỏa mãn nàng, hoặc là nói thỏa mãn tâm người sau lưng kia thì như thế nào?

Ta gật đầu, Tiểu Phượng Vũ cao hứng kiễng mũi chân lên hôn trên mặt ta một ngụm, sau đó vui vẻ cười nói cùng bằng hữu mới của nàng.

Tiểu Đậu Tử cầm lấy thìa bạc, đút cho ta một ngụm chè hạt sen trái cây, nhìn Trang Nhã ở bên cạnh bóc tôm cho Tiểu Phượng Vũ, thực hiện hết chức trách của tỷ tỷ: “Bệ hạ, tiểu thư nhà Trang gia quả nhiên là rất biết chiều cố nường nường đây!”

Ta liếc Tiểu Đậu Tử một cái, người ta thường nói ở cùng chỗ với người thông minh, người nọ cũng sẽ thông minh lên theo, sao ta không thấy Tiểu Đậu Tử này có tiến bộ gì?

Người trong bụng có tâm tư khác sẽ đem tâm nhãn của mình khắc vào óc chứ chẳng lẽ rêu rao khắp nơi sao?

Ta đang suy nghĩ xem có nên đem hột đậu phộng này đuổi về chỗ Đại cữu cậu tiếp tục bồi dưỡng mấy năm hay không.

Tiểu Đậu Tử cả người run run mấy cái: “Bệ hạ, nô tài nói sai cái gì sao? Làm sao nô tài cảm giác ánh mắt ngài bất thiện như vậy?”

Nhìn xem, hột đậu phộng này trừ trí khôn không có phát triển ra thì lá gan cũng mập không ít.

“Bệ hạ.” Thủ lĩnh ám vệ ‘Ngân Lang’ nhỏ nhất mười hai tuổi quỳ trong bóng tối.

Từ khi thủ lĩnh trước gả cho An vương, bởi vì muốn tránh tị hiềm, Nhạc nhi đi đi liền từ từ mặc kệ sự tình của ám vệ.

Tiểu Lâu là ta tự mình chọn lựa trong đám người mới.

Sau khi lên ngôi, Nhạc nhi đi đi nói Tân Đế cần có tình cảnh mới, vừa lúc chọn một Tân thủ lĩnh, nàng cũng có thể đỡ bỏ trách nhiệm trên vai xuống, chuyên tâm đi theo Vân Băng Vương thúc.

Ngày đó, ta liền bị nàng dẫn tới trụ sở huấn luyện Ngân Lang. Nàng cho ta xem người, được đề cử đương nhiên đều là năng lực trác tuyệt, nhưng ta cuối cùng vẫn cảm thấy những người đó thiếu hụt thứ gì.

Đột nhiên, ánh mắt của ta liền bị hấp dẫn bởi tiểu thiếu niên cực kỳ tầm thường trong đám người này.

Hắn đứng ở phía sau đội ngũ, ngũ quan không tính là xuất chúng, nhưng lại có một đôi mắt sắc bén như chim ưng.

Tất cả ám vệ cúi đầu, không dám nhìn thẳng ta, bởi vì bọn họ tiếp nhận giáo dục chính là “Chỉ cần phục tùng”.

Hết lần này tới lần khác cũng chỉ có thiếu niên này ngẩng đầu nhìn ta, không phải sợ hãi, không phải tôn kính, lại càng không phải phục tùng, nhưng trong đó thở ra khí tức, mà ta từng thấy qua trong mắt phụ thân.

Ta đưa ngón tay chỉ hắn: “Là hắn!” Một câu làm cho Nhạc nhi đi đi sợ hết hồn, thậm chí có chút khó xử.

Nàng nói Tiểu Lâu không phải là xuất thân từ bản bộ “Ngân Lang”, mặc dù do thủ lĩnh giỏi nhất đề cử vào, nhưng võ công mưu trí tất nhiên là không so được ám vệ bản bộ bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn.

Ta phát phát tay: “Vậy liền tỷ thí một chút đi.”

Nhạc nhi đi đi triệu tập người nàng cho là thích hợp để tiếp nhận chức thủ lĩnh “Ngân Lang” nhất, trao đổi với Tiểu Lâu, gọi hai người tiến hành tỷ thí công khai.

Nhưng kết quả lại cực kỳ ngoài ý muốn của nàng. Tiểu Lâu chỉ trong nháy mắt liền đem mũi kiếm chỉ thẳng vào trái tim người kia. Sự rét lạnh bị đè nén trong đó, tất cả mọi người có thể cảm giác được. Lúc ấy ta liền nghĩ, nếu đối thủ là địch nhân chân chính, sợ một kiếm kia đã sớm đâm thủng qua đi.

Nhạc nhi đi đi vẫn còn có chút do dự. Nàng nói bởi vì tiểu lâu thật sự quá đặc thù, vào đội ngũ “Ngân Lang” không lâu, nhìn không ra độ trung thành của hắn. Nàng không thể đem mạng của ta đặt trên một người không biết rõ, nếu không nàng thật có lỗi với cha mẹ ta.

Bản thân ta lại không để ý. Nàng không dám, ta dám!

Ta biết, Tân Đế hơn nữa còn là vị vua nhỏ tuổi như ta, muốn ở trong triều giữ vững gót chân, ngoại trừ phụ thân tạo cho điều kiện tốt, chính mình cũng phải mở đường cho bản thân mình mới được. Mà đầu tiên, ta phải bồi dưỡng đội ngũ tâm phúc của mình. Tiểu Đậu Tử coi là một, bình thường có lẽ có chút ngây

thơ, nhưng thời khắc mấu chốt cho tới bây giờ cũng không phải xe tuột xích. Khí tức trên thân Tiểu Lâu ta thích, ta liền thu, thì như thế nào?

Nhân sinh chính là đánh bạc, cược lớn thì được lớn, hoặc là hai bàn tay trắng, hoặc là đại thu hoạch.

Ánh mắt của ta kế thừa từ mẫu thân, như thế nào lại có lúc nhìn nhầm? Ta liền đem tánh mạng của mình đánh cược ở trên người thiếu niên này. Mà nhiều năm sau thực tế đã chứng minh rõ ràng, ta đánh cược quả nhiên tuyệt hảo. Thiếu niên này cuối cùng cũng không làm ta thất vọng.

“Hôm nay tiểu thư nhỏ của Trang gia thừa dịp chơi đùa đem nương nương một mình nhốt tại rương gỗ một canh giờ rưỡi.” Tiểu Lâu không mang theo tình cảm hưởng ta tiến hành hồi báo.

“Ừ.” Ta nghiêng người, đè nén lửa giận, ý bảo hắn nói tiếp đi.

“Thuộc hạ đem nàng nhốt tại Ấm phòng, trong ba ngày ba đêm sẽ không có người mở cửa, không cho nàng đệm chăn, không cho nàng ăn uống.” Tiểu Lâu tiếp tục bẩm báo.

Ta yên tâm đem hài tử Trang Nhã kia lưu lại, chính là tín nhiệm Tiểu Lâu trước mắt này chưa bao giờ hạ thủ lưu tình. Ta chưa bao giờ cảm giác mình ngoan độc, bởi vì âm vệ này của ta tuyệt đối có thể dùng từ “Lòng dạ độc ác” để hình dung, bất kể đối thủ là lão nhân, nữ nhân hay đứa trẻ, hắn cũng có thể không nháy mắt mà cho bọn họ phán quyết tàn khốc nhất.

Nếu là dĩ vãng ta cũng sẽ cảm thấy đối đãi với một hài tử bốn tuổi như vậy có nghiêm khắc một chút, nhưng lần này, ta không có bất kỳ ý kiến gì. Bởi vì nàng đụng đến người nàng không nên đụng nhất!

Tiểu Phượng Vũ bởi vì không thấy tỷ tỷ Trang gia đột nhiên biến mất liền tới van xin ta, ta chỉ nói tỷ tỷ Trang gia kia nhớ nhà đã trở về.

Tiểu hài tử luôn cả thềm chóng chán, rất nhanh quên tiểu thư Trang gia, lại tiếp tục cuộc sống vui vẻ ngây thơ của nàng.

Thế gian này hết thấy hèn hạ đều do một mình ta gánh chịu, ta sao có thể nào để tính toán, thủ đoạn của người khác đi độc hại sự hồn nhiên của Tiểu Phượng Vũ? Tiểu Phượng Nhi của ta chỉ cần vẫn giữ vững bộ dáng này là được.

Tiểu Phượng Vũ đã quên, nhưng dĩ nhiên có người nhớ kỹ.

Trang đại nhân liên hiệp mấy vị cự thần ngày thứ hai liền vội vã vào nội cung, hướng ta cầu tình, nói chẳng qua hài tử đang lúc chơi đùa, xử phạt như vậy không khỏi quá mức hà khắc.

Ta quét mắt nhìn người quỳ trên đất, chỉ nói một câu: “Không phải là hài tử! Nàng là hoàng hậu!”

Trang đại nhân há miệng, làm như muốn nói gì.

Ta chấp tay đứng dậy, đứng ở trên bàn, mắt nhìn xuống đất: “Mà quả nhân, là đế vương của Thiên Diễm!”

Mọi người ngây ngốc, có thể do không nghĩ tới ta đây luôn lười biếng thành tính mà cũng có khi hai chân chạm đất, hoặc là rốt cuộc hiểu rõ ý trong lời nói của ta.

Ta là đế vương, chính là ông trời của bọn hắn, là trời của Thiên Diễm!

Phượng Vũ là hoàng hậu, chính là nhân vật tôn quý nhất Thiên Diễm trừ ta ra!

Bọn họ có lý do gì, có tư cách gì tới đây quơ tay múa chân đối với ta cùng Phượng Vũ?

Ba ngày sau, ám thất tư quá của hoàng cung rốt cục mở ra, lúc Trang Nhã đi ra, sợ hãi cùng tuyệt vọng xám xịt đã sớm che mất khuôn mặt vốn đầy linh khí của nàng.

Hơn nữa, vì đói lạnh, nàng lập tức ngã bệnh, nghe nói hấp hối, thật vất vả mới nhặt về cái mạng. Từ nay về sau, cô bé xinh đẹp nổi danh nhất trong quan gia tiểu thư trung liền trở nên khúm núm, vui buồn bất thường.

Sử viết: Hi Hòa năm thứ hai, Cơ Đế nổi giận vì Vũ Hậu, nữ hài bốn tuổi từ nay về sau sa sút. Từ đó, chúng thần không còn ai dám đánh chủ ý vào hậu cung.

166. Chương 166: Phiên Ngoại 14: Thiên Cổ Đệ Nhất Ngủ Đế (bốn)

Edit: Trang tử Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Bệ hạ, Bắc Hãn sứ giả đến.” Tiểu Đậu Tử ở bên tai ta nói nhỏ.

Ta mở mắt, đối diện với nam nhân trung niên có chút mập mạp, nghe nói là Bắc Hãn Tam vương gia. Hắn đang há to mồm nhìn ta, không thể tin được, hắc đại khái là chưa từng thấy hoàng đế nào không tôn trọng long ý như ta.

Ta đối với Bắc Hãn từ trước đến giờ không có hảo cảm. Ân oán lúc trước của thái tử Bắc Hãn, hiện tại là chủ thượng Bắc Hãn cùng cha mẹ, ta đương nhiên là biết.

Bắc Hãn vẫn đã tâm bình气和, hơn nữa lấy Bắc Đường Tẫn là trung tâm.

Cho đến năm Bắc Đường Tẫn bị cha phế bỏ công phu, chuyện Bắc Hãn mới hơi bình ổn, không thì còn nổi lên bao nhiêu sóng gió.

Lần này phái sứ giả đến, lại là vì chuyện gì?

Chỉ nghe Bắc Hãn Tam vương gia ho khan vài tiếng, rốt cục hồi phục, nói: “Vương phái thần đến Thiên Diễm, hướng Thiên Diễm bệ hạ cầu hôn, từ đó hai nước kết thành bằng hữu.”

Hòa thân? Ta nghiêng đầu. Bắc Đường Tẫn là đang hát tuồng gì?

Ta nhớ tới Ái Thất nhiều năm không gặp, đừng bảo là căn bản không biết nàng ở phương nào, cho dù nàng còn đang ở hoàng cung, ta cũng không thể nào để cho nàng vào hang sói.

Nhưng này dù sao cũng là giao bang giữa hai nước, xử lý không tốt, sẽ khiến Bắc Hãn có cơ xuất binh.

Mặc dù ta không sợ đánh giặc, nhưng chuyện đó cực kỳ phiền toái, hơn nữa hao tài tốn của. Quốc gia phụ thân lưu lại, ta dĩ nhiên phải có trách nhiệm với nó.

Dù sao hòa thân, chỉ cần tìm nữ nhân đưa đi Bắc Hãn là được.

Buổi tối Tả tướng tới tìm ta, nói nguyện vì nước phân ưu.

Ta lặng một lúc lâu, mới hiểu được ý tứ của hắn. Hắn là muốn cầu đường sống cho tiểu nữ nhi những năm này bị ta nhốt vào lãnh cung, Lãnh Tiêm Vân sao.

Nếu không phải hắn nhắc tới, ta còn thật sự quên có người như vậy tồn tại.

Ta nhớ nương nói cha thiếu Lãnh gia một công đạo, hiện tại ta liền thay cha trả phần nhân tình này đi.

Lập tức, ta bảo Tiểu Đậu Tử triệu kiến Lãnh Tiêm Vân.

Mấy năm thanh tu trong lãnh cung, nàng tựa hồ càng thêm trầm tĩnh so với trước kia.

Tiểu Đậu Tử niệm chiếu thư, đại khái nói nhờ hoàng đế đặc ân, đặc biệt phong Lãnh Tiêm Vân làm Đức Thiện công chúa, kết hôn cùng Bắc Hãn Vương vân vân.

Tả tướng kích động bái lạy liên tục. Nhưng Lãnh Tiêm Vân chỉ cúi đầu phúc thân, nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì.

Nhưng ta không có để ý, ánh mắt của ta đang khóa chặt trên bóng dáng xinh đẹp mặc váy bó tố sắc khoai trá hướng Chiêu Minh điện chạy tới kia.

Trong cung nữ nhân nào cũng lấy tư lự làm váy, cho dù tỷ nữ, cũng không ngoại lệ. Mà mặc váy bó, trừ Phượng Vũ, không có người khác.

Ta phát phát tay, để mấy người Tả tướng lui ra trước.

Nhưng lúc ấy, nếu ta cẩn thận một chút, có lẽ ta có thể phát hiện đáy mắt Lãnh Tiêm Vân đầy hận ý, thì Phượng Vũ cũng không gặp kiếp số như vậy.

...

“Tiểu Cơ, đây là sữa đậu nành Vĩnh Hưng Ký ngoài cung, ta giấu mang về đây, vẫn còn nóng lắm. Ném thử đi.” Phượng Vũ cận thận ôm chén bạc, giống như hiến vật quý đến trước mặt của ta.

Một nụ cười như cánh hoa làm cho ta cảm nhận được mùa xuân ấm áp giữa cuối thu.

Mười hai tuổi nàng đã có tư thái khuynh quốc khuynh thành, cho dù nàng mặc một thân váy bó, thì vẫn chói mắt hơn so với cô gái váy hoa tô son trát phấn khác.

Ta nhìn sữa đậu nành không tinh khiết, đây là đồ ngoài cung. Nàng lại xuất cung.

Ta vẫn biết, nàng thích ngoài cung. Nghĩ cũng đúng, từ nhỏ đã bị vây ở trong nội cung không thú vị, nhìn cung điện nhiều năm không thay đổi, như thế nào cũng sẽ phiền chán?

Trong lòng ta không tự chủ phiền não. Ta nghĩ, thật ra thì ta không tin mình. Ta sợ, ở sâu trong tâm Phượng Vũ, cuối cùng ta không thể so với những thứ đồ chơi mới mẻ kia, ta sợ, sau khi Phượng Vũ tiếp xúc nhiều người hơn, sẽ bỏ quên ta.

Mặc dù, những năm này, Phượng Vũ với ta vẫn coi như là sống nương tựa lẫn nhau, nhưng chim con lớn, cuối cùng vẫn bay đi.

Mặc dù ta sẽ không để cho tình huống như vậy phát sinh, ta sẽ giam hai cánh chim nhỏ này, buộc nàng lưu lại. Nhưng, thật ra ta muốn nhìn nàng cam tâm tình nguyện ở lại chỉ vì một mình ta hơn.

“Tiểu Phượng Nhi, nàng thích bên ngoài sao?” Ta không tự chủ được hỏi ra miệng.

“Dĩ nhiên thích a!” Phượng Vũ cười đi tới.

Ta chỉ cảm giác trong lòng rất nặng. Quả nhiên.

Lại nghe Phượng Vũ nói: “Bởi vì đó là quốc gia Tiểu Cơ đang quản lý. Ta à, mỗi lần đi ra ngoài thấy mọi người sống vui vẻ, ta liền rất vui, tâm huyết của Tiểu Cơ quả nhiên không có uổng phí.” Vừa nói, đôi mắt mười năm qua luôn trong suốt lúc này sáng rõ, “Ta à, thích nhất Tiểu Cơ rồi! Cho nên quốc gia của Tiểu Cơ, con dân của Tiểu Cơ, ta đều thích!”

Lời nói đầy tình ý bị nàng nói tự nhiên như vậy, phảng phất vốn nên như thế.

Lòng ta đột nhiên tung tăng như chim sẻ. Phượng Vũ sẽ không nói láo, cho nên, nàng thích đi ra ngoài, là bởi vì ta? Mà ta, trong lòng nàng đứng vị trí thứ nhất?

“Nhanh uống sữa đậu nành a. Ngươi sẽ không dễ uống.” Phượng Vũ tự nhiên không cảm nhận được tâm tình biến hóa hàng vạn hàng nghìn của ta, vẫn như cũ hiến vật quý tự giờ thìa bạc lên.

Ta há mồm, uống xong. Trong veo tràn đến cổ họng, đến trong lòng.

Khi đó ta vẫn còn chìm đắm vô hạn vui thích, không có phát giác âm mưu đang hướng Tiểu Phượng Nhi của ta nhích tới gần.

Lãnh Tiêm Vân đi lên xe ngựa Bắc Hãn, Phượng Vũ mất tích từ hoàng cung.

. . .

Quỳ trong bóng tối Tiểu Lâu rét lạnh, từng câu từng chữ hồi báo: “Bản đồ phòng thủ trong cung Thiên Diễm bị sao chép. Mẹ đẻ của Lãnh Tiêm Vân Tam phu nhân Lãnh Tướng, nguyên là vũ cơ của Bắc Hãn.”

“Cho nên?” Ta nắm quyền. Ta không muốn nghe phân tích, ta chỉ muốn biết kết quả chỉ muốn biết Tiểu Phượng Nhi của ta rốt cuộc ở đâu.

“Lãnh Tiêm Vân là gián điệp của Bắc Hãn, Hoàng hậu nương nương bị Bắc Hãn bắt đi.” Tiểu lâu cúi đầu nói.

Trong lòng ta đột nhiên hận. Gián điệp Bắc Hãn, ta không coi vào đâu. Bản đồ phòng thủ bị trộm, ta cũng không sao cả. Chẳng qua là, bọn họ không nên động Phượng Vũ !

“Tìm người đem toàn bộ cửu tộc Lãnh Tướng bắt lại, đưa đến phủ tông nhân chờ.” Ta nghe thấy giọng mình không mang theo một tia tình cảm từ trong miệng phun ra.

Tiểu Đâu Tử nhìn ta một chút, nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng không dám nói gì, lĩnh chỉ đi xuống.

Ta biết, Lãnh Tướng không biết chuyện, mà cử tộc cực kỳ xa xôi kia, lại càng cách xa vạn dặm cùng chuyện này.

Nhưng trong lòng rõ ràng là một chuyện, có thể giận chó đánh mèo hay không lại là một chuyện khác.

Dù nói thế nào, Lãnh gia cũng liên quan đến chuyện Phượng Vũ bị bắt.

Chỉ cần Phượng Vũ có một chút thương tổn, ta liền khiến những người này không chết tử tế được!

“Ra lệnh khẩn cấp, chặn đoàn xe Bắc Hãn, không cho phép bọn họ ra khỏi biên giới.”

“Vâng” Tiểu Lâu tuân lệnh lui xuống.

“Chuẩn bị khoái mã cho quả nhân.” Nhìn ánh trăng tròn như trước giữa màn đen, ta nghĩ lên trăng tròn lần trước, Phượng Vũ còn ôm ta nói, sau này muốn theo ta nhìn trăng rằm suốt sáu mươi năm, cho đến khi chúng ta là lão công công lão bà bà rồi, hàm răng rơi sạch đầu tóc hoa râu, nàng cũng sẽ phụng bồi ta.

Trong lòng ta không khỏi kinh hoảng. Tiểu Phượng Nhi, nàng từ trước đến giờ không nói láo, lần này, nàng không thể gạt ta!

Chờ ta! Nhất định phải chờ ta!

Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn ta: “Bệ hạ, cung điện cần ngài trấn giữ. Huống chi, Bắc Hãn nói không chừng đánh chủ ý này, muốn dẫn bệ hạ vào bẫy. Còn nữa, bọn họ còn muốn dựa vào Hoàng hậu nương nương làm bùa hộ mệnh bảo vệ tánh mạng, không dám làm loạn. Nương nương tạm thời an toàn.” Luôn luôn ít mồm ít miệng như hắn thế nhưng nói một hơi rất nhiều.

Trấn giữ? Hoàng cung này, liên quan gì? Càng lớn hơn, Thiên Diễm, liên quan gì?

Nếu Tiểu thê tử ta bình an, ta tiếp tục là đế vương Thiên Diễm. Nếu không, như vậy, Bắc Hãn còn có Thiên diễm, đều chôn cùng đi!

. . .

Ta trở mắt nhìn Phượng Vũ ở trước mặt ta té xuống.

Đó là vách đá vạn trượng, phía dưới là nước chảy xiết. Chảy về phía vực Minh Hải.

Chân chính, chết không có chỗ chôn!

Ta chỉ cảm giác trái tim trong khoảnh khắc đó liền hít thở không thông, không có cảm giác, không có đau đớn.

Ta mịt mờ nhìn phía trước giẫm chặn tại chỗ, giống như là đi ở giữa không trung, lâng lâng, không có thực cảm.

Tiểu Đâu Tử cùng Tiểu Lâu gắt gao ôm lấy ta, sợ ta ngã quẫn.

Ta há miệng, muốn bảo bọn họ buông, nhưng thế nào cũng nói không ra nói .

Bên cạnh xa xa truyền đến giọng Lãnh Tiêm Vân tê tâm liệt phế: “Muốn chém giết muốn róc thịt, tùy các người.”

Ta đây mới xoay đầu lại, ngó thấy dao găm vừa mới hủy dung Phượng Vũ bên chân nàng, hiện tại trên đó còn nhuộm máu của Phượng Vũ.

“Ha ha.” Ta nghe mình nở nụ cười, từ nhẹ nhàng, cho đến lúc cười giống như điên cuồng.

“Quả nhân làm sao cam lòng giết người đây?” Quả nhân này, là ai tự xưng? Thật là chán! Ta còn có Tiểu Phượng Nhi, ta sao có thể là người cô đơn chứ?

“Ta muốn người, sống không bằng chết!” Ta nghe thấy, từng chữ từng một phun ra từ miệng ta, dung hợp với nụ cười.

“Bệ hạ, ngài đừng cười.” Giọng Tiểu Đậu Tử mang theo nước nở vang lên. Đại khái là ta bình sinh lần đầu tiên cười hù chết Tiểu Đậu Tử nhất như chuột. Nhìn xem, viên đậu phuông này ở bên cạnh ta lâu như vậy, lá gan sao chỉ bằng hạt dẻ? Nhìn Tiểu Lâu người ta, bất quá chỉ là sắc mặt trắng bệch một chút. Khó trách trước kia Tiểu Phuông Nhi thường thích trêu ghẹo Tiểu Đậu Tử, lấy việc hù dọa Tiểu Đậu Tử làm thú vui thường ngày.

“Bệ hạ, ngài muốn khóc thì khóc a!” Tiểu Đậu Tử nói tiếp.

Ta liếc nhìn hẩn một cái. Cảm miệng, Tiểu Đậu Tử này thật đúng là nói lung tung! Ta làm sao khóc? Ta khóc nhất định sẽ bị Tiểu Phuông Nhi chê cười.

“Buông ra!” Ta không vui nói với hai người đang bám chặt lấy người ta. Thân thể của ta, chỉ cho phép Tiểu Phuông Nhi chạm vào mà thôi. Hai người nam nhân này, ách, được rồi, trong đó có một bất nam bất nữ, dù sao hai người này cũng không phải là Tiểu Phuông Nhi, bám như vậy, làm cái gì?

“Bệ hạ, ngài bảo đảm, ngài sẽ không làm chuyện điên rồ.” Thanh âm Tiểu Đậu Tử còn mang theo vài phần run rẩy.

Tiểu Lâu cũng chăm chú nhìn ta.

Ta không nhịn được: “Quả nhân làm việc ngốc gì sao? Tiểu Phuông Nhi vẫn chờ ta trở về đây!”

Tiểu Đậu Tử cùng Tiểu Lâu liếc mắt nhìn nhau, sợ là nghĩ thần kinh ta điên loạn đi.

Nhưng cuối cùng vẫn từ từ thả ta ra.

Ta ngồi xổm xuống, nhặt con dao kia lên. Máu tươi dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống cực kỳ xinh đẹp.

Tiểu Lâu cùng Tiểu Đậu Tử lại bắt đầu khấn trương.

“Bệ hạ.”

Cũng là một giây sau, lời nói dừng lại bởi vì dao trên tay ta, không mang theo một chút do dự chém đứt tứ chi Lãnh Tiêm Vân.

“Phanh” một tiếng, thân thể Lãnh Tiêm Vân trụi lủi rơi xuống mặt đất, máu tươi chậm một nhịp từ trong chỗ cắt phụt lên.

Tiếng kên thảm thiết của nữ nhân kia ở trong tai ta, hẩn là rất dễ nghe.

Ám vệ bên cạnh vốn đang túm nằng lúc này trong tay mỗi người chỉ còn một đoạn cánh tay, ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, không có phản ứng.

Cách đó không xa Bắc Hãn Tam vương gia kia sớm bị chém trọng thương chưa từng thấy trường hợp như vậy, cuối cùng bị dọa ngất.

Tiểu Đậu Tử xoay người, bắt đầu ói.

Tiểu Lâu ngó chừng ta, không nói lời nào.

Trong gió xen lẫn mùi máu tươi nồng đậm, cùng với giọng nữ nhân bén nhọn làm sấn, làm sao lại khiến cho ta cảm thấy sướng khoái như thế?

“Dao này, quả nhiên đủ sắc bén!” Ta cười khen, “Không biết vẽ ở trên mặt thì có cảm giác gì?”

167. Chương 167: Phiên Ngoại 15: Thiên Hạ Đệ Nhất Ngủ Đế (năm)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Giơ tay chém xuống, trên mặt của Lãnh Tiêm Vân, ta đánh dấu chín chín tám mươi mốt vết đao, cho đến khi nhìn không ra dung mạo của ả thì thôi.

Ngân quang ở lưỡi đao dưới ánh mặt trời chiếu xuống khiến ta hoa cả mắt.

Lãnh Tiêm Vân rút cục ngắt đi.

“Cứu nàng!” Ta cười nói.

Nàng sao có thể chết? Nàng thiếu nợ Phượng Vũ, ta muốn nàng phải chịu khổ gấp ngàn lần.

Ta muốn nàng sống, mỗi ngày đều sống trong địa ngục!

Tiểu Lâu cho tới bây giờ đối với mệnh lệnh của ta chưa từng nghi ngờ. Hắn đi tới, dứt Lãnh Tiêm Vân mấy viên được, lại duỗi tay điểm mấy chỗ đại huyệt của nàng, ngăn cản nàng máu chảy mà chết.

Ta cười đi về phía Bắc Hãn Tam vương gia bị dọa ngất ở bên kia, hòa ái dễ gần nói với thị vệ bên cạnh: “Đem hần cứu tỉnh.”

Ta thấy được trong ánh mắt thị vệ kia toát lên vẻ sợ hãi, sau đó thất kinh ngồi xổm xuống lập tức vỗ vào mặt Tam Vương Gia, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt béo nịch kia đầy dấu hồng, Tam vương gia mới yếu ớt từ từ tỉnh lại.

“Bệ hạ tha mạng. Bệ hạ tha mạng. Tất cả chuyện này, ta thật không biết. Đó là do Bắc Đường Tẫn cùng Lãnh Tiêm Vân nữ nhân kia tính kế, thật sự chuyện này không liên quan đến ta.” Người nọ giống như nhìn thấy ác ma, run rẩy gục trên mặt đất.

Ta sờ sờ mặt của mình. Kỳ quái, ta đang cười mà, hần tại sao lại sợ như vậy?

Ta nhớ, Tiểu Phượng Nhi trước kia đã nói, ta cười lên, hần là nhìn rất được cơ mà .

“Tam vương gia sợ cái gì? Quả nhân không trách người. Quả nhân chỉ muốn để Tam vương gia mang phần lễ vật về cho Bắc Hãn Vương mà thôi.” Ta cảm thấy giọng của mình rất ôn nhu, rất thân thiết.

Tam vương gia sửng sốt, làm như hết sức không thể tin, sau đó lại mạnh mẽ dập đầu cầu xin tha thứ.

Ta cau mày, chẳng lẽ thái độ của ta còn chưa đủ thành khẩn sao?

Nếu hần không tin, ta đây cũng chỉ có thể dùng hành động nói cho hần rõ mà thôi.

Đao giơ lên.

Ta nghe thấy tiếng đại đao gào thét xé gió, rất là dễ nghe, ta cảm thấy nếu dùng đại đao cắt từ từ trên thịt sẽ rất có cảm giác, vô cùng khoái trá.

Thì ra đem người mổ ra lại là một chuyện khiến người ta có thể vui vẻ như vậy, ta đến hôm nay mới hiểu được.

Khó trách từ xưa đã có hình phạt thiên đao vạn quả đó, nghĩ đến cũng có chút đạo lý .

“Này. Quả nhân không phải đã nói với người rồi sao? Quả nhân chỉ muốn đem người làm lễ vật tặng cho Bắc Hãn Vương thôi.” Ta cười ném đao.

Nhưng ta không nghe được âm thanh trả lời của Tam Vương gia.

Bởi vì, hần đã biến thành một đồng tử chi phân liệt. Ngón tay, cánh tay, ruột, tất cả đều vỡ vụn trong vũng máu.

“Oe!”

Ta quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ngoài Tiểu Lâu, tất cả mọi người đều đã nôn đến ngã trái ngã phải.

Tiểu Lâu mặc dù sắc mặt xám như tro, nhưng rốt cuộc vẫn còn đứng thẳng tại nơi đó.

Ta gật đầu, cười nói: “Các người tốt nhất về rèn luyện hằng ngày đi, xác thực quá kém. Phải học tập Tiểu Lâu cho nhiều. Biết không?”

Sau đó, Tiểu Lâu rất không nể tình mà bắt đầu nôn ọe.

Hi Hòa năm thứ mười, thời buổi rối loạn như vậy. Sau khi Phượng Vũ hương tiêu ngọc vẫn, Hoàng đế từ đó tính tình đại biến. Cười nhạt, dồn cửu tộc tam triều nguyên lão tan thành mây khói. Danh tiếng bạo quân, từ đó vang dội. Dân chúng đều hoảng loạn.

Ta sai người đem hài cốt Tam Vương Gia đựng vào trong hộp, đưa đến Bắc Hân.

Lãnh Tiêm Vân cũng bị mang trở về. Đề phòng nàng tìm chết, ta cắt lưỡi của nàng. Sau đó đem nàng cắt vào trong một cái hũ, bỏ vào hầm ngầm. Mỗi ngày ta sẽ đi tới đó khắc trên mặt nàng tám mươi một vết đao, rồi tiếp tục tìm ngự y tốt nhất trong cung giúp nàng cầm máu.

Lãnh Tiêm Vân đã sớm không còn nhuệ khí như ban đầu, nhìn ta bằng ánh mắt cầu khẩn.

Ta biết, nàng muốn ta giết nàng.

Nhưng ta là người tốt. Nàng hại chết Tiểu Phượng Nhi của ta, ta vậy mà vẫn để cho nàng sống.

Lúc đó ta cười nói với Tiểu Đậu Tử, Tiểu Đậu Tử lại khóc.

Ta nói ta cảm thấy tuyên lệ của Tiểu Đậu Tử ngày càng tốt hơn. Mặc dù hẳn là thái giám, nhưng cũng quá giống nữ nhân đi.

Cho nên, chuyện này, ta hung hăng phê bình hẳn.

Tiểu Đậu Tử vậy mà càng khóc mãnh liệt hơn: “Bệ hạ, ngài đừng như vậy. Hoàng hậu nương nương ra đi sẽ không an tâm.”

Ta trừng hẳn một cái: “Nói nhảm! Cái gì có đi hay không? Tiểu Phượng Nhi đang chờ ta đấy!”

Nhìn mặt trời một chút, nhanh chóng đã đến giờ chém đầu cửu tộc của Lãnh gia rồi.

Ta chuyển hướng về phía Lãnh Tiêm Vân: “Quả nhân thiện tâm, để người đưa tiễn đám người của Lãnh gia đoạn đường cuối cùng đi, để cho bọn họ biết rốt cuộc là người nào hại bọn họ thành như vậy.”

“A. A.” Lãnh Tiêm Vân vùng vẫy muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng nói không ra lời.

Nhìn trong ánh mắt thống khổ của nàng, ta vậy mà càng lúc càng cảm thấy vui vẻ.

Ngộ môn pháp trường, ta tự mình giám trảm.

Ta cười nhìn một vài cái đầu tròn từ trên cổ rớt xuống, ta cười nhìn máu nhuộm cả vùng đất, ta cười nhìn những người này khóc. Nam, nữ, già, trẻ, một người ta cũng không bỏ qua.

Tru diệt một trận kia, từ giữa trưa tiến hành đến mặt trời lặn về phía tây, mặt trăng nhú lên.

Lãnh gia, từ đó bị diệt tộc.

Dân chúng mang họ Lãnh cũng hoảng sợ lập tức thay đổi họ, từ đó, quốc nội không còn họ Lãnh.

Ta nhìn máu tươi trên mặt đất phối hợp với ánh tà dương diễm lệ, cười nhàn nhạt. Thời gian phẳng phát trở lại cái ngày mà ta quyết định trở thành đế vương, cũng là tình cảnh như vậy.

Ta nghĩ, nếu ngày đó ta không có lưu lại, hoặc là Hách Liên Ái Nhân không rời khỏi, có phải sau này cũng sẽ không xảy ra tất cả những chuyện dây dưa như vậy hay không?

Nhưng ta may mắn, may mắn gặp được Phượng Vũ, may mắn có thể lấy được Phượng Vũ. Nếu không có nàng, ta nhưng không thể cảm nhận được tâm tình của phụ thân năm đó vì mẫu thân vứt bỏ ngôi vị hoàng đế, ta cũng không thể cảm nhận được mẫu thân dù lên trời xuống đất cũng chỉ nguyện phụng bồi phụ thân.

Cho nên, ta không hối hận.

Lúc ngủ, ta ôm bộ váy mà Phượng Vũ yêu thích trên giường.

Ta vỗ nhẹ bộ váy đó, cười nói với Tiểu Phượng Nhi chúc nàng ngủ ngon.

Tiểu Đậu Tử lại đang ở bên cạnh ta khóc lên: “Bệ hạ, ngài đừng như vậy. Nô tài nhìn thấy rất đau lòng.”

Ta phát hiện hắc gần đây hắc vô cùng thích nói những lời “Ngài đừng như vậy” này, ta cảm thấy hắc đúng là đến lúc thời kì mãn kinh rồi.

Ta không để ý đến hắc, nằm ở trên giường tiếp tục suy nghĩ Tiểu Phượng Nhi của ta.

Sơ sơ tính ra, Phượng Vũ theo bên cạnh ta đã mười năm.

Mười năm có lẽ đối với người bên cạnh mà nói không coi vào đâu. Nhưng đối với ta sinh mạng mười sáu năm mà nói, mười năm cũng đã hơn phân nửa rồi. Đối với Phượng Vũ mà nói, lại càng tương đương với cả đời.

Phượng Vũ dùng một đời làm bạn cùng ta, ta làm thế nào hồi báo nàng đây?

Bởi vì ta, Phượng Vũ cho tới bây giờ không có bằng hữu nào cả. Thời điểm tiểu hài tử cùng lứa vui chơi với nhau, nàng lại phụng bồi ta cùng phu tử học tập những thứ khô khan kia. Nhưng nàng cũng không phàn nàn. Nàng thường nói một câu, có Tiểu Cơ là tốt rồi.

Nếu nói như vậy, ta thật sự thiếu nàng quá nhiều.

Phượng Vũ hiện tại ở nơi không có ta mà chờ đợi, nàng sẽ cô độc hoảng sợ đến thế nào!

Cho nên, ta muốn mau sớm đi theo nàng!

Tiểu Phượng Nhi, chờ ta! Rất nhanh, rất nhanh, ta liền sẽ đi tìm nàng!

Mùa đông Hi Hòa năm thứ mười, Thiên Diễm cùng Nam Vũ dốc hết thực lực của một nước tuyên chiến cùng Bắc Hãn. Cơ Đế thân chinh, càng không thể vắng hời. Từ đó, dân chúng lâm than, trôi giạt khắp nơi.

Trận chiến này, ta không nhớ rõ đánh bao lâu. Ta chỉ nhớ được, ta mỗi lần đều xông lên đầu đội ngũ. Ta không nhớ rõ đã giết bao nhiêu người, ta chỉ nhớ được, ta muốn đem Bắc Đường Tần cùng toàn bộ Bắc Hãn chết theo.

Nhìn thấy trước mắt một nhóm lại một nhóm binh lính Bắc Hãn té xuống, ta cũng không có cảm giác nào.

Ta vẫn cong môi lên nở nụ cười.

Ta nghe thấy có người la lên: “Sát thần mặt cười Thiên diễm đã tới, mau rút lui a!”

Ta cảm thấy được người nọ trình độ đặt tên quá kém, ta chỉ đồng ý với hai chữ “Mặt cười”, nhưng không ưa thích “Sát thần”. Bởi vì Phượng Vũ không thích ta giết người. Nếu để Tiểu Phượng Nhi nghe tên của ta như vậy, sẽ giận ta thì sao.

Cho nên, ta đem cái người kêu gọi rút lui kia một đao chém thành hai nửa.

Bắc Đường Tần đúng là một nhân vật. Lúc này vẫn có thể thập phần tỉnh táo phân tích hơn thiệt trước mặt, hắc cho là đối phó với chúng ta biện pháp tốt nhất chính là đánh bại từng người. Cho nên, hắc phái người đến quốc nội của Nam Vũ quấy rối. Quân đội Nam Vũ phải dừng lại, trở về nước xử lý nội loạn.

Bắc Đường Tần cho là chỉ cần một người đối phó với thiếu niên đế vương như ta thôi, lấy kinh nghiệm cùng năng lực của hắc mà nói, đã đủ dư thừa.

Nhưng hắc chính là muốn bảo vệ tánh mạng bảo vệ quốc gia của hắc, đương nhiên sẽ bắn khoả rất nhiều điều. Mà ta, là muốn đồng quy vu tận.

Cho nên, quân đội Bắc Hãn liên tục bại lui như cũ. Quân đội Thiên Diễm vẫn mạnh như vũ bão, vẫn liên tục gánh trách nhiệm, thẳng đánh tới cửa Hoàng Đình Bắc Hãn.

Bắc Đường Tần đứng ở trên cổng thành nhìn ta, thân thể ta không có chiến giáp, ngồi ở trên chiến mã nở nụ cười nhìn hắc.

Phía sau là tiếng gọi ầm ĩ của Thiên Diễm binh sĩ.

Bắc Đường Tần thở dài nói: “Cuối cùng quân cờ lại sai một chiêu a!”

Ta cười: “Người chẳng qua là đi nhằm một nước cờ mà thôi. Hoàng hậu của quả nhân, là người mà người có thể động tới hay sao?”

Bắc Đường Tẩn nhất thời mở to hai mắt nhìn. Đại khái lúc này, hắn mới hiểu được. Cuộc chiến tranh này rốt cuộc là vì cái gì — chỉ là vì nữ nhân tên là Phượng Vũ mà thôi.

Mà người đó, cũng là tất cả của ta.

Ta tiếp tục cười hỏi: “Bắc Hãn Đại vương, phần đại lễ Tam vương gia kia ngươi thích không?”

Bắc Đường Tẩn không nói nữa, vung kiếm lên tự vẫn.

Ta nghĩ hắn hẳn biết rằng, nếu rơi vào trong tay ta, hắn cũng tuyệt đối không có đường sống, thậm chí nhục nhã sống không bằng chết. Hắn muốn giữ lại một chút tự ái của đế vương, cho nên hắn tự sát.

“Đốt thành!” Sau đó ta cười phân phó nói.

Phía sau binh sĩ sững sờ, hai mặt nhìn nhau. Nhưng không dám làm trái với mệnh lệnh của ta, vội vàng chuẩn bị dầu hỏa cùng củi khô.

Đối với một Quân vương mà nói, có lẽ có rất nhiều hiệp ước ràng buộc vô cùng cứng nhắc, thí dụ như binh lính đầu hàng không giết, phụ nữ và trẻ em không giết. Nhưng ta cho tới bây giờ cùng chữ “Nhân” là vô duyên, trong lòng của ta, chỉ có những người mà ta quan tâm. Những người khác, cùng ta không liên quan.

Thời điểm đại hỏa dấy lên, ta nghe đến trong thành truyền ra tiếng kêu la khóc lóc, tiếng thét chói tai, thanh âm bi thương, nhưng ta vẫn cảm thấy vui vẻ nở nụ cười.

Bởi vì, ta thấy được Phượng Vũ đang trong lửa hướng về phía ta vẫy gọi với ta.

Ta nghe nàng nói: “Tiểu Cơ, ta tới đón huynh.”

Ta cười hướng nàng chạy qua.

Ta nghe đến tiếng hô hoảng sợ của Tiểu Lâu : “Bệ hạ.”

Bệ hạ là cái gì? Ta không biết. Thân phận của ta bây giờ chỉ là người muốn vĩnh viễn theo ở bên cạnh Tiểu Phượng Nhi, là trượng phu của Phượng Vũ mà thôi!

“Hách Liên Ái Cơ, ngươi dám đi tìm chết, ta liền vĩnh viễn không nhận đứa con trai này!” Bỗng nhiên, một âm thanh nữ nhân bộc phát xuyên qua tiếng người điệp điệp, truyền đến tai của ta.

Ta mờ mịt nhìn lại, cách đó không xa ta nhìn thấy được phụ mẫu đã nhiều năm không gặp.

Cha vẫn như cũ một thân bạch y, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi. Hắn che chở thật chặt mẫu thân áo tơ trắng bên cạnh, sợ hỗn loạn như vậy sẽ làm bị thương người. Mẫu thân vẫn trừng mắt đôi mắt lạnh lẽo, hai mắt đỏ bừng nhìn ta. Ta hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy mẫu thân như vậy. Ở trong ấn tượng của ta, nàng cho tới bây giờ luôn lạnh nhạt như nước, không giận không nóng nảy, lúc nào lại có thời điểm nàng không thể tự khống chế được như vậy.

Ta cười nhìn bọn họ: “Cha, mẹ, các người đã tới.”

Ta thấy được trong ánh mắt của họ sợ hãi càng ngày càng sâu đậm.

“Tiểu đệ, ngươi đừng cười! Ngươi trở lại, mau trở lại!” Bỗng nhiên, một âm thanh nức nở của nữ nhân cách ta càng ngày càng gần.

Một thân Hồng Y hiện ngang, mặt mũi cùng ta mấy phần tương tự, mang theo chút nước mắt nhìn ta.

Ngay cả đã nhiều năm không thấy, nhưng phần huynh đệ ruột thịt này, làm sao có thể cắt đứt được đúng không? Ta biết, đó là Hách Liên Ái Thất.

Ta đảo mắt, mới phát hiện bên cạnh Ái Thất đi theo một vị nam tử, giống như phụ thân che chở ấu thân, hắn cũng che chở cho Ái Thất.

Ái Thất đã tìm được người thật lòng vì nàng mà bảo vệ rồi, thật tốt .

“Nương, hài nhi không phải đi tìm chết, hài nhi phải đi theo Phượng Nhi, giống như phụ thân phụng bồi nương, tỷ phụ phụng bồi Thất Thất mà thôi. Nương, xin tha thứ hài nhi bất hiếu, không thể hầu hạ dưới gối của người. Hị vọng mẫu thân cùng phụ thân khỏe mạnh trường thọ.” Ta cong môi lên cười.

Ta nhìn thấy trong ánh mắt của mẫu thân, phụ thân cùng Ái Thất là sự tuyệt vọng, ta thấy được trong mắt của bọn họ chiếu rọi lên khuôn mặt nở nụ cười của ta.

Ta xoay người, tiếp tục hướng biển lửa đi tới: “Tiểu Phượng Nhi, thật tốt , có thể nhìn thấy nàng rồi!”

“Hách Liên Ái Cơ, ngươi là tên khốn kiếp, không có đại ca đồng ý, ngươi muốn đi đâu?” Một thanh âm rống giận đến kinh thiên động địa.

Ta sửng sốt, thuận tiện cười. Ngay cả Hách Liên Ái Nhân cũng đã tới đây.

Vốn là ta nghĩ , phút cuối cùng không gặp được tiểu tử Hách Liên Ái Nhân kia, thật là đáng tiếc .

Ta quay đầu, thấy một vẻ mặt hung ác của nam tử, trên mặt rõ ràng rất mệt mỏi.

Ta có chút ngạc nhiên, Hách Liên Ái Nhân từ trước tới giờ vẫn mang theo nụ cười không tìm không phối, chưa từng có chột vật cùng hoảng sợ như vậy.

“Ca ca, cha mẹ cùng Thất Thất liền nhờ cậy huynh.” Ta nói.

Hách Liên Ái Nhân ngẩn ra, đại khái là bị câu “Ca ca” của ta hù sợ. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên ta gọi hắn như vậy.

Ta xoay người, không nhìn bọn họ nữa. Có thể trong phút cuối cùng nhìn thấy bọn họ, ta đã rất thỏa mãn rồi.

“Khốn kiếp, khốn kiếp, ngươi trở lại. Ngươi nhìn kỹ đi, xem ai tới.” Giọng Hách Liên Ái Nhân lo lắng ở phía sau tiếp tục truyền tới.

Ta cười. Còn có thể là ai? Phụ thân, mẫu thân, Ái Thất, Ái Nhân, trên thế giới này người mà ta thân cận nhất là Phượng Vũ đã rời khỏi ta, ta muốn nhìn thấy nàng. Hiện tại, ta không phải đang đi hội hợp cùng với Phượng Vũ sao?

“Tiểu Cơ.” Một giọng nữ nhẹ nhàng ôn hòa xuyên thấu qua thần kinh của ta mà đi đến, hơi kinh ngạc.

Ta bỗng nhiên dừng bước, nụ cười trên mặt cứ như vậy mà biến mất không còn tí dấu vết nào nữa.

Ta không dám hô hấp, ta sợ lần nữa sẽ không thể nghe thấy âm thanh kia.

“Tiểu Cơ, chàng muốn đi đâu? Mang ta cùng đi, được không?” Thanh âm mềm mại kia càng ngày càng gần.

Ta không dám quay đầu lại, ta sợ cái thanh âm kia sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Ta nhìn thấy được một đôi giày thêu đi tới trước mặt của ta, ta nghe âm thanh nhẹ nhàng của nàng nói: “Tiểu Cơ, ta đã trở về.” Phảng phất giống như đã trải qua ngàn năm vạn năm, bởi vì thanh âm kia vừa mới vang vọng vào màng nhĩ của ta.

Ta chậm rãi ngẩng đầu lên, thiếu nữ trước mặt không hề có dung nhan tuyệt thế như trước, những vết đao năm đó đã trở thành những đoạn sẹo trên da thịt, đan chéo khắp nơi, lượn quanh từng đoạn.

Nàng giương mắt lên cười một tiếng, trong mắt của ta, vẫn như cũ xinh đẹp đến kinh người, giống như ánh sáng rực rỡ ấm áp, trong nháy mắt quét sạch vẻ lo lắng trong lòng ta.

Này, không phải là Tiểu Phượng Nhi của ta, thì là ai chứ?

Nàng giơ tay lên, xoa bên mặt của ta: “Tiểu Cơ, chàng khóc.”

Ta nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nàng, rốt cục chân thật cảm nhận được sự tồn tại của nàng. Ta nhẹ nhàng khiển trách nàng: “Nói nhảm, là do trời mưa thôi.”

Phượng Vũ cười ôm cổ ta: “Ừ, là do trời mưa .”

Ta cảm giác được một cổ lưu nhiệt lẫn xuống đến phần gáy của ta, che lấy cổ nhiệt trong lòng ta.

Mùa thu Hi Hòa năm thứ mười hai, đánh dấu diệt quốc, Phượng đại lục từ đó chia ra hai phần thiên hạ. Sau khi Phượng Vũ quay về, Cơ Đế đại xá thiên hạ, Bắc Hãn vạn dân cuối cùng may mắn thoát khỏi khó khăn.

Ta vốn cũng không tin tưởng lời nói của quỷ thần.

Nhưng từ sau khi Phượng Vũ quay về, ta lại bắt đầu ăn chay. Ta muốn vì Phượng Vũ cầu phúc, ta muốn đem phúc phận của bản thân chuyển cho Phượng Vũ.

Thấy trên mặt của Phượng Vũ hơi lộ ra vết sẹo xấu xí, ta rất đau lòng. Lần này chẳng qua là hỷ dung, may mắn Hải Vực thông hướng chính là đại lục Long Chi, lại may mắn Phượng Vũ được Hách Liên Ái Nhân cứu. Nhưng lần sau, vạn nhất không có chuyện ngẫu nhiên như vậy nữa, thì làm sao bây giờ?

Phượng Vũ mỗi lần đều khuyên ta: “Không có chuyện gì, Tiểu Cơ. Đều nói hồng nhan bạc mệnh, nếu không có những vết đao này trên mặt, ta thật sự đã chết rồi. Giống như ta bây giờ, nhất định có thể sống thật lâu dài.”

Nhưng ta vẫn còn lo lắng.

Ta không tiếp tục sát sinh nữa, ta cố gắng trị quốc, ta sợ trời cao đem tội năm đó ta tru diệt đổ lên trên người Phượng Vũ.

Cuộc sống bình thản như vậy mãi cho đến mùa đông Hòa Hi năm thứ bốn mươi, thân thể Phượng Vũ luôn luôn khỏe mạnh đột nhiên ngã bệnh.

Ta ôm nàng ngồi ở trong ngự hoa viên thưởng thức cảnh tuyết.

“Tiểu Cơ, ta thật muốn cùng chàng nhìn hoa đào sang năm.” Vẻ mặt Phượng Vũ tái nhợt, nói nhỏ.

Ta trách một tiếng: “Sau này hoa đào hàng năm, Tiểu Phượng Nhi cũng sẽ cùng ta nhìn.”

“Ta trộm của ông trời nhiều năm như vậy, có thể theo bên cạnh Tiểu Cơ, ta nên thỏa mãn rồi.” Phượng Vũ ôn nhu cười.

Ta không nói chuyện. Thật ra thì ta biết, ngay từ năm đó Phượng Vũ rơi xuống thiên nhai vốn là đã chết. Nhưng nàng tưởng niệm ta, không chịu thoát hồn. Long Chi đại lục có một người thuật sĩ họ Văn đứng lúc đi tìm Hách Liên Ái Nhân, vừa vận dụng phải Phượng Vũ, liền tặng một chuỗi Hồn Châu, chỉ nói đã cố gắng hết sức, còn lại phải xem thiên mệnh. Đại khái là do ý niệm muốn trở về bên cạnh ta quá mạnh mẽ, đã làm cho hồn phách của nàng lưu lại thân thể, có thể hồi sinh.

Ta nghĩ, ta cũng nên thỏa mãn rồi. Phượng Vũ theo đi theo ta hai mươi tám năm, ta còn có cái gì cảm thấy chưa đủ chứ ?

“Tiểu Cơ, ta có từng nói với chàng chưa, trên thế giới này, ta yêu nhất là chàng, chính là chàng.” Phượng Vũ giọng càng ngày càng yếu.

Ta nở nụ cười, thật lòng cười: “Tiểu Phượng Nhi, ta cũng vậy, yêu nhất là nàng.”

Phượng Vũ cười nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống trên tay của ta.

“Lạch cạch” một tiếng, Hồn Châu màu đen trên cổ tay Phượng Vũ rốt cục cũng chia năm xẻ bảy.

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy trên cây đào phía xa, có một gốc cây hoa đào thế nhưng đệp tuyết nở rộ.

Ta cúi người đến gần bên tai Phượng Vũ: “Tiểu Phượng Nhi, nàng nhìn đi, hoa đào nở rồi. Sau này, hoa đào hàng năm, chúng ta cùng nhau nhìn nhé.”

Sử sách viết rằng mùa đông Hi Hòa năm thứ bốn mươi, sau khi Phượng Vũ mất đi. Màn đêm buông xuống, Cơ Đế ôm phượng thể hoàng hậu thật lâu ngồi trên Chiêu Minh điện, Chiêu Minh điện, là nơi mà ngày đó Đế Hậu thành thân. Ngày thứ hai, người hầu đi vào điện, giặt mình đều không thấy bóng dáng của Đế hậu.

Có người nói, trời cao cảm động cho chân tình của Đế hậu, để bọn họ đi làm thần tiên, có người nói, Cơ Đế mang theo hoàng hậu đến một thế ngoại đảo nguyên, từ đó, trải qua cuộc sống vui vẻ, cũng có người nói, Cơ Đế không đành lòng hoàng hậu một mình xuống hoàng tuyền, liền đuổi theo.

Nhưng sự thật đến tột cùng như thế nào, không có ai biết chính xác.

Hậu nhân bình luận những thị phi ưu khuyết điểm của Cơ Đế, sau khi điều tra chính sử, từng cảm thán viết rằng: đây là vị hoàng đế, một ưu điểm một khuyết điểm này, đều chỉ vì một nữ nhân.

168. Chương 168: Phiên Ngoại 16: Giang Sơn Như Họa, Sao Sánh Kịp Nét Cười Như Hoa Của Nàng (một)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Cổ Thanh Ảnh đã từng hỏi ta, nếu ta cướp được một vật từ tay Dực Vương, ta sẽ muốn gì?

Ta dừng lại cây bút trong tay, nói: “Tất nhiên là cả đời làm vua.”

Cổ Thanh Ảnh lắc đầu: “Không được, không được. Huynh vốn không thú vị rồi, nếu như vẫn ở trên ngôi vị cao cao tại thượng kia, chôn vùi trong triều chính, lúc đó nhân sinh quả thật rất đau khổ đó.”

Lời của hắn, từ trước đến giờ không hề có ý nghĩa gì. Ta không để ý đến hắn, tiếp tục phê duyệt sổ sách.

Báo thù, đoạt lại thượng vị, là tâm nguyện từ trước đến nay của ta. Phần chấp niệm này, vốn đã là cơn ác mộng từ năm ta tám tuổi.

Cho dù, trong trí nhớ dung mạo của phụ thân cùng mẫu thân đã sớm mờ hồ không rõ.

Nhưng phần chấp niệm này, sẽ không bao giờ giảm bớt.

Mặc dù người nợ đã sớm qua đời, nhưng phụ trái tử thường (*nợ của cha, con bồi thường), cho tới bây giờ là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Huống chi xem tình báo những năm gần đây, Hách Liên Vân Lam cũng không phải là một quân vương khoan dung.

Ta không giết hắn, thì chỉ có thể bị hắn giết.

Thế giới này chính là như thế, không phải đen, thì sẽ là trắng, cũng không có tồn tại cái không gian ở giữa gọi là màu xám kia.

Cho nên, dù ta có né tránh, cũng chạy không thoát được việc bị uy hiếp này.

Ta không thể chết được, cũng không muốn chết. Ta muốn bảo vệ muội muội, hơn nữa, ta còn có thâm cừu trong người.

Mặc dù ta đối với đế vương vị chẳng hề mưu cầu danh lợi, nói đúng ra, ta ngoại trừ báo thù, đối với việc khác cũng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng nếu đã muốn, phải làm được tốt nhất.

Cho nên, ta không chỉ muốn ngôi vị hoàng đế của Thiên Diễm, ta còn muốn làm thiên cổ nhất đế.

Ta có lòng tin, cũng có năng lực làm được.

Bởi vì làm đế vương việc quan trọng nhất chính là vô tình. Mà ta, vừa vặn, cũng lãnh tình.

Sau đó, ta mới biết được một người sở dĩ lãnh mạc vô tình, là bởi vì hắn chưa gặp được người làm cho hắn cảm thấy mềm lòng mà thôi.

Hộ vệ báo lại, từ Cơ gia gả tới được không phải Ngũ tiểu thư, mà là Cơ gia tiểu Thất, ta quả thật sửng sốt một chút.

Cơ gia này, lại có gan dám ‘ly miêu hoá thái tử’ sao?

Ta nhìn Nhị Tuyết, hắn hiển nhiên cũng rất kinh ngạc.

Ta tiếp tục luyện chữ. Hậu viện Chiến gia, không để ý nhiều thêm một nữ nhân nữa.

Nếu Cơ gia dám giở thủ đoạn lừa gạt, ta đây cũng muốn xem một chút, nhân vật ẩn vào đây rốt cuộc là dạng gì?

Ta cố ý mãi cho đến đêm khuya mới ra khỏi thư phòng, bước chậm đi tới Liên Nhu uyển.

Ta cho rằng nữ nhân này sẽ thừa dịp không có ta mà lơ là, nổi lên luống cuống, lộ ra một chút sơ hở.

Lại không nghĩ tới, Cơ gia tiểu Thất này vậy mà đoan đoan chánh chánh ngồi trên mép giường, đeo khăn hỉ, quả thật một bộ dạng rất biết điều.

Nha hoàn nói: “Tân phu nhân tính tình thật tốt, chờ Gia hai canh giờ rồi, vậy mà một câu oán hận cũng không có.”

Ta gạt đầu, tâm tư quả nhiên cẩn thận. Bất quá, còn nhiều thời gian, bản thân ta muốn nhìn xem người có thể giả trang đến lúc nào!

Ta đẩy hỉ khăn ra, ngoài ý muốn đối diện với đôi con ngươi đen bóng. Nhìn ra được, nàng là đang đánh giá ta.

Làm vợ người ta, vào đêm tân hôn không phải nên xấu hổ ngượng ngùng, không phải nên muốn nghỉ ngơi sao? Mà gan lớn như nàng, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng nàng giống như lập tức ý thức được cái gì, khẽ gạt ánh mắt qua một bên.

Nhưng ta có thể xác định, trong ánh mắt nàng xẹt qua một tia cảm xúc Ghét bỏ!

Mặc dù che dấu rất khéo, nhưng quả thật chân chính là ghét bỏ ta!

Chẳng lẽ trên người của ta có gì dơ bẩn hay sao? Ta nghĩ. (TNN: quá bẩn ý >”<)

Ta xoay người sang chỗ khác, hướng về phía gương đồng đối diện nhanh chóng xem trên người mình, nhưng không có phát hiện có cái gì không ổn.

Ta vốn không muốn động đến nữ nhân này, dù sao, đối với ta mà nói, cũng không có chỗ dùng, không quan hệ tới toàn cục nhiệm vụ trọng yếu của ta.

Nhưng ta hiện tại thay đổi chủ ý, bản thân ta muốn nhìn xem nếu ta biến nữ nhân này trở thành người của ta, nàng còn dám khinh thường ta như vậy nữa không!

Nam nhân từ trước đến giờ đều có dự vọng chinh phục, tất nhiên ta cũng không ngoại lệ.

Ta mở hai cánh tay ra chờ nàng tới hầu hạ, vậy mà thật lâu sau đó nàng vẫn không nhúc nhích.

Rốt cuộc cũng là nữ nhân, mặc dù có thể so với nhiều nữ nhân bình thường thì nàng cẩn thận hơn một chút, nhưng nếu để ứng phó với nam nhân, cuối cùng vẫn thiếu kiên nhẫn. Ta nghĩ.

Ta trong lòng nhận định rằng nữ nhân này hẳn đang rối rắm xem có nên hy sinh trong sạch của mình hay không, đột nhiên có chút đáng tiếc, trò chơi này nhanh như vậy đã phải kết thúc.

Quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng khổ não đầy nghi ngờ của nàng, nhưng không có loại đề phòng mà nữ nhân đối với nam nhân kia.

Ta không giải thích được, chẳng lẽ ta đoán sai rồi sao?

“Thay quần áo.” Ta thử dò xét nói.

Quả nhiên, Cơ gia tiểu Thất một bộ dáng như bưng tỉnh đại ngộ.

Ta có chút im lặng, bắt đầu hoài nghi lời nói của mình có phải là đã không đem ý tứ ”Thay quần áo” giải thích rõ ràng hay không. Nhưng nếu là như thế, qua nhiều năm như vậy sao không thấy bất luận kẻ nào không giải thích được chứ?

Đang lúc ta nghi ngờ, lại nghe “hít-khà” một tiếng, hạ mắt xuống, trước mắt nhìn thấy nữ nhân kia đã thay đổi thành một bộ dạng vô cùng thâm trầm .

Đến đây, ta tin chắc, nữ nhân này hoàn toàn là đang khiêu khích ta —— phu quân tương lai của nàng, người nàng phải dựa vào cả đời.

Ta nghĩ, ta nên dạy dỗ cho nàng biết tam tòng tứ đức, đạo lý làm vợ người ta.

Cho nên, lần đầu tiên, ở đêm tân hôn này, ta lần đầu tiên đối với nữ nhân dùng tới cường ép.

Nói là cưỡng ép, lại có chút không chính xác. Bởi vì Cơ gia tiểu Thất không có một chút ý tứ phản kháng, nói đúng ra. Là hàng phục đến ẩn nhẫn.

Nàng, càng là như thế, càng có khả năng kích thích thói hư tật xấu của người khác —— bản thân ta muốn nhìn một chút nàng có thể kiên trì tới khi nào.

Nhìn vẻ mặt nàng đã ngủ đến mê man, vẫn như cũ an tĩnh, cũng không tự giác nhíu lông mày, trong lòng ta rốt cục cảm thấy thỏa mãn tối thiểu cũng có thể đem cái mặt nạ giả trang không chút nhúc nhích nào của nữ nhân này xuất hiện một vết nứt, mặc dù là đang ngủ.

Nhược Thủy báo cáo tình huống gần đây, mới nói: “Gia, tối nay là thời điểm gia yến theo thường lệ.”

Ta không ngắt đầu: “Ừ.” Loại chuyện này luôn luôn là do nàng chịu trách nhiệm .

Nếu nói đến gia yến, bất quá là một phương thức vì cân bằng nữ nhân trong hậu viện mà thôi. Nhược Thủy đối với việc xử lý hậu viện, từ trước đến giờ luôn là sở trường của nàng.

“Tối nay gia yến, Nhân phu nhân cũng sẽ tham gia.” Nhược Thủy lại nói.

Ta dừng một chút, một lúc sau mới nhớ tới “Nhân phu nhân” này vốn chính là Cơ gia Tiểu thất.

Cơ gia tiểu Thất, khuê danh, Cơ Thất Nhân.

Nếu không phải được Nhược Thủy nhắc nhở, ta đã quên mất trong hậu viện vẫn còn có một nhân vật như vậy.

Nhưng mà, Nhược Thủy chưa bao giờ không duyên không cớ lại nhắc tới nữ nhân trong hậu viện.

“Nàng làm sao?” Ta hỏi, đột nhiên nghĩ đến đây cái gọi là phu nhân thứ hai mươi lăm trước kia là Cơ gia phái tới làm thám tử. Chẳng lẽ nàng vẫn chưa chịu từ bỏ sao?

Nếu nàng quả thật làm chuyện gây bất lợi với Chiến gia, ta đây cũng không cần lưu tình nữa.

Nhược Thủy nhưng sắc mặt hơi cổ quái nói một câu: “Nàng không có làm cái gì, nhưng, rất thú vị.”

Ta ngắt đầu nhìn Nhược Thủy một cái, đột nhiên đối với vị phu nhân thứ hai mươi lăm không ấn tượng gì trong hậu viện kia sinh ra hứng thú, có thể được Nhược Thủy dùng ánh mắt khác mà đối đãi, qua nhiều năm như vậy, nàng là người đầu tiên.

Một đám nữ nhân bên trong Lâm Ca Uyển, ta liếc mắt liền thấy được bóng người với thái độ lạnh nhạt đang cố gắng cúi thấp đầu thành một đoàn trong góc kia.

Liếc mắt nhìn thế bài, rất tốt, 25!

Đây chính con thiêu thân mà Cơ gia Tiểu Thất muốn ta chú ý nhất không phải sao?

Quả thật, rất bắt mắt!

Chung quanh nữ nhân đều tha thiết kỳ vọng nhìn ta, nàng ngoan ngoãn như vậy ngược lại làm ra bộ dạng vô cùng chói mắt.

Đột nhiên nhớ lại đêm thành hôn trong ánh mắt nàng xuất hiện sự chán ghét, ta đột nhiên rất muốn biết hiện nay dưới đáy mắt của nàng sẽ là tâm tình như thế nào đây? Là khinh thường? Chán ghét? Hay là không có tâm tình?

Ta từ trước đến giờ đối với những sự việc không tồn tại trong lòng bàn tay đều cảm thấy rất bức mình. Mà ta phát hiện, cảm xúc của nữ nhân, ta lại đoán không được.

Cho nên, lòng ta nảy lên ác ý, cố ý thưởng cho nàng châu báu, cũng ở bữa tiệc tuyên bố buổi tối sẽ đi đến Hoài Nhu Uyển.

Trong cái thế giới này, có một loại lực lượng, tên là mượn đao giết người. Ta chính là muốn cho người khác biết ta sủng ái nàng, nhìn nàng còn có thể giống như vậy không quan tâm đến khi nào?

Liếc nàng một bộ dạng giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, ta thế nhưng cả người cảm thấy vui vẻ.

Ta nghĩ, ta điên rồi.

Đêm đó, ta đúng hẹn đi đến sân viên của Cơ gia tiểu Thất. Cũng không phải ý kiến gì với nàng, chỉ là muốn xem nàng sẽ có phản ứng gì mà thôi.

Bề ngoài nàng như cũ vẫn thuận theo, yên lặng.

Ta chắc chắn cảm giác được, nàng một mực len lén ngẩng đầu nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Rốt cục, nàng nói: “Gia cảm thấy bộ dạng của ta có xinh đẹp không?”

Ta không nói gì. Đó là vấn đề gì?

Trong mắt của ta, nữ nhân trừ mẫu thân cùng muội muội, thì lớn lên đều giống nhau mà thôi; mà nữ nhân ngoại trừ đại diện cho thế lực bên ngoài, cũng chỉ có một tác dụng chính là nối dõi tông đường. Có gì mà phải phân biệt đẹp hay xấu chứ.

Nối dõi tông đường? Ta đột nhiên nghĩ đến, nếu hài tử của ta do nữ nhân này sinh ra, quả thật cũng không sai. Tối thiểu, nàng đúng là so với những nữ nhân trong hậu viện kia thông minh hơn một chút, cũng nhiều hơn một chút sự cẩn thận. Để cho nữ nhân như vậy sinh hài tử, sẽ không trở thành ngu ngốc.

Suy nghĩ như vậy, ta vô cùng cả kinh, mặc dù ta cũng cần có hài tử, nhưng đối với mẫu thân hài tử chưa từng có yêu cầu gì. Hiện nay là chuyện gì xảy ra? Thế nhưng có ý nghĩ ột nữ nhân không rõ lai lịch sinh hài tử, lại cảm thấy không tồi sao?

Ta chợt dừng suy nghĩ lại, theo bản năng cảm thấy được ý nghĩ như vậy rất nguy hiểm.

Ta nghĩ, đêm đã khuya, quả nhiên, đầu óc của ta cũng không rõ ràng rồi.

Ta ổn định tinh thần, quyết định rửa mặt để thanh tỉnh.

Không biết Thủy nha đầu kia bưng là có ý hay là vô ý, nước rất lạnh, cũng đông lạnh đến thấu lòng người, nhưng lại hợp ý ta, vừa vặn có thể dập tắt ngọn lửa mạnh liệt trong lòng của ta.

“Phu nhân đâu? Để cho nàng đi vào.” Ta lãnh đạm hỏi. Ta nghĩ lúc này ta mới có thể tỉnh táo mà đối đãi Cơ gia tiểu Thất kia.

Tiểu nha đầu mức nước nhìn một hồi lâu, lặng yên không một tiếng động thở dài nói: “Gia, tiện thiếp ở chỗ này.”

Lúc này, trong mắt nàng trừ không che dấu chút nào sự bất đắc dĩ, vẫn là vô cùng bất đắc dĩ.

Ngọn lửa trong lòng ta vừa mới dập tắt “quẹt” một cái lập tức nổi lên, ta đã phân không rõ đó là lửa giận, hay là cái gì khác rồi.

Ta chỉ muốn biết, bản thân ta trong suy nghĩ của nữ nhân này, ngoại trừ ghét bỏ, bất đắc dĩ, chẳng lẽ cũng chưa có cái gì đáng được nữ nhân này ưa thích hơn để chờ đợi nữa đi?

Không có chút ngoài ý muốn nào, nữ nhân này lại ở dưới thân ta ngắt đi ba lần.

Kỳ thật ta không phải là người ham mê dục vọng như vậy. Nhược Thủy từng phân tích qua, nguyên nhân hậu viện vẫn không có con nối dòng, một mặt là có cao nhân ở trong tối điều khiển, về mặt khác nhất định là do bản thân ta.

Nhị Tuyết thậm chí từng hoài nghi là do tính tình lãnh mạc của ta mà bắt tay vào tiến hành tìm kiếm danh y cho ta.

Nhưng không cần như vậy, đối với Cơ gia tiểu Thất này, ta chính là không có biện pháp giống như bình thường có thể lãnh tĩnh tự kiềm chế như thế.

Lần này giống như đêm tân hôn hôm ấy, ta chính là cố ý. Ai kêu nàng dám đối với ta bất đắc dĩ chứ?

Nhìn vẻ mặt ngủ miên man yên tĩnh của nàng, ta đột nhiên cảm thấy có chút cao hứng, lại có chút khổ sở, mâu thuẫn không biết làm thế nào cho phải.

Ta quyết định không đi tra cứu nữa.

Ta đưa tay siết chặt gương mặt của nữ nhân trong ngực, ôn nhu non nớt, rất có xúc cảm, rất thoải mái.

Lần nữa cẩn thận quan sát nữ nhân này, đôi chân mày nhướng lên che chở cho đôi con ngươi biết nói chuyện ở phía dưới, xuống dưới là đôi môi phần hồng nhỏ nhắn cùng lỗ mũi, bột phấn nhẹ nhàng bao phủ gương mặt. Nữ nhân này không biết đang mơ tới chuyện tốt gì, nhẹ nhàng cười một tiếng, còn có hai má lúm đồng tiền nhỏ.

Ừ, rất đẹp!

169. Chương 169: Phiên Ngoại 17: Thiên Đặc Biệt (hai)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đây là bài thi một trăm câu hỏi mà bé trai Trương Oa Ngưu (Ốc sên) muốn trải nghiệm sự ‘tâm hữu linh tề’ của hai vợ chồng, đây cũng là lịch sử đẫm máu và nước mắt trong lần đầu tiên phỏng vấn của cậu bé Oa Ngưu.

Tiến vào chủ đề.

Oa Ngưu: Khụ khụ, ta vừa từ Hồ Hán Tam trở lại ~ xa cách mấy tháng, mọi người có nhớ ta không đây? Ta đây rất nhớ mọi người, nhớ từng chút một nha ~ ta ngủ, ngồi, suy nghĩ, hay bước đi đều nhớ, ăn cơm cũng luôn luôn nhớ mọi người, hỉ mũi cũng nhớ.

Quần chúng: (ném trứng gà) người còn có thể buồn nôn thô bỉ hơn chút nữa không?

Oa Ngưu: (nhìn gương hồi tiếc) ai, thô bỉ là một điều tốt, các người không hiểu.

Tiểu Thất: Người cứ tiếp tục hèn mọn, ta muốn trở về trông coi cửa hàng.

Oa Ngưu: (ôm bắp đùi) Đừng mà! Nhàn tỹ, đừng ném ta lại a!

Vân Lãm: (toàn thân phóng ra hàn khí) dịch chuyển móng vuốt của người khỏi người nàng cho ta!

Oa Ngưu. một phát chết tươi.

Kết quả là, phỏng vấn lần này cứ như vậy không bệnh mà chết

~

Đáng tiếc.

Vân Lãm: (hừ một tiếng) Người giả bộ chết, khiến cho Thất Nhàn nhà ta từ xa chạy đến đây, nếu kết quả không có chuyện gì. Hừ hừ, người tự biết hậu quả đi !

Oa Ngưu: (bịch một tiếng quỳ rạp xuống bên chân Vân Lãm, một bộ dạng tiểu nhân khuất phục) Dạ! Dạ! Tiểu nhân hiểu! Thái thượng hoàng! Thái thượng hoàng bệ hạ tiên phúc vĩnh hưởng thọ cùng trời đất!

{nghiêng đầu sang chỗ khác, nội tâm yên lặng rơi lệ: tên hài tử chết tiệt, người dám ở chỗ này đe dọa mẹ ghẻ nha ! Đứa con bất hiếu a đứa con bất hiếu a!}

Oa Ngưu: Mời xem màn hình lớn! Theo thứ tự trả lời các vấn đề đi!

1. Các người gọi đối phương là gì?

Tiểu Thất: lão gia.

Vân Lãm: Thất Nhàn.

Oa Ngưu: (bỗng xuất hiện) Nói nhảm! Vân Lãm người đúng là nam nhân khó chịu mà, rõ ràng là gọi nàng “Thất nhi thê tử của ta” . (không nhớ rõ xin mời tham khảo chương 102 Thư nhà của Vân Lãm)

Vân Lãm: (liếc ngang) người nói cái gì? (kèm theo tiếng đầu ngón tay ken két)

Oa Ngưu: Người nghe lầm. Ta đây không có nói chuyện mà.

2. Người hi vọng đối phương xứng hô với người như thế nào?

Tiểu Thất: Gọi như thế nào sao? Chỉ là danh hiệu mà thôi, không quan trọng.

Vân Lãm: tướng công, phu quân, tốt nhất là Thân ái.

(Oa Ngưu tìm kiếm túi nilon: đừng cần ta, ta đây muốn phun a, không ngờ lại là thân ái đấy.)

3. Tính cách của người thế nào?

Tiểu Thất: sợ nhất là phiên toái.

Vân Lãm: yêu nhất thê tử của ta.

(chỉ nghe “Bịch” một tiếng, Oa Ngưu ngã.)

Oa Ngưu: (hữu khí vô lực bò dậy) Vân Lãm người nha, người trên trái đất này đều biết người yêu thương nương tử nhà người. Nhưng mà. hiện tại ta đang hỏi chính là tính cách, tính cách nha.

Vân Lãm: Tính cách của ta chính là như vậy! Người sao nói nhiều thế? Thật ảm ỉ!

Oa Ngưu: (lui đến trong góc) ta sai rồi.

4. Tính cách của đối phương là kiểu gì?

Tiểu Thất: Là khối băng, vẻ mặt thì luôn tê liệt, thích sạch sẽ, khó chịu v....v.

(Oa Ngưu hắc tuyến: người quả nhiên quá lười rồi, ngay cả vấn đề này cũng phải dùng vân vân để trả lời a.)

Vân Lãm: Rất tốt.

(Oa Ngưu muốn nói chuyện, song nhìn thấy ánh mắt của Vân Lãm, cuối cùng đem lời nói nuốt xuống. Từ hai vấn đề trên, Oa Ngưu cho ra kết luận, kiến thức văn học của Vân Lãm vô cùng thiếu sót, ngay cả “Tính cách” là ý gì cũng không hiểu a! ! !)

5. Cảm thấy đối phương bộ dạng như thế nào?

Tiểu Thất: Không có vẻ xinh đẹp ngây thơ như Lâm Thư, không yêu nghiệt như Cố Thanh Ảnh, không uy mãnh như Quân Nghị, không tuấn dật như Nhị Tuyết, cũng không có âm nhu như Cơ Duệ. đúng không nhỉ? Oa Ngưu, người có cảm thấy nhiệt độ đột nhiên giảm xuống hay không? Làm sao lạnh như vậy?

(Oa Ngưu cố gắng đem mình trở thành một cây gỗ: 5555555, Nhân tử nha, người nên nhanh chóng nói lời hữu ích đánh lừa lão gia nhà người đi.)

Tiểu Thất: Mặc dù như thế, nhưng lão gia nhà ta vừa vặn chính là bộ dạng ta ưa thích.

(Nhiệt độ nhất thời tăng trở lại. Oa Ngưu từ bên trong bò ra: Nhân tử a, người nói chậm thêm một lát nữa, ta đây thật sự sẽ bị đông cứng đấy ~)

Vân Lãm: (thỏa mãn gật đầu) Rất đẹp.

Oa Ngưu: Vậy có thể so được với ta không?

Vân Lãm: (ánh mắt lạnh như băng liếc Oa Ngưu một cái) nhìn người như vậy, còn dám sánh ngang với Thất Nhân nhà ta sao?

(Lòng Oa Ngưu yếu ớt từ từ vỡ ra thành từng mảnh Oa Ngưu: đều nói con sẽ không chê mẫu thân xấu! Nhưng nhìn đi ta đã sinh ra hài tử gì đây chứ ~ lúc ấy nên bóp chết cho rồi)

6. Thích đối phương nhất điểm nào?

Tiểu Thất: Nghĩ không ra cụ thể là điểm nào.

Vân Lãm: Chỉ cần là Thất nhân nhà ta, tất cả ta đều thích.

7. Lần đầu tiên nhìn thấy đối phương là cảm giác gì?

Tiểu Thất: (vẻ mặt căm giận) có bệnh, kết hôn còn mặc bạch y, căn bản chính là đến bới móc ta thì có !

Vân Lãm: (kéo lấy cổ áo Oa Ngưu) vấn đề này là sao? ! Muốn để cho Thất Nhân nhà ta nhớ tới chuyện mất hứng hả!

Oa Ngưu: (lệ rơi đầy mặt). Ta sai lầm rồi.

8. Đối phương nếu thích người khác thì phải làm sao bây giờ?

Tiểu Thất: Hẳn sẽ không!

Oa Ngưu: Người đối với hẳn quả thật là có lòng tin.

Vân Lãm: Tay nào đụng vào nàng chém tay đó, chân nào đụng vào nàng chém chân đó, đầu đụng phải trực tiếp trảm!

Oa Ngưu: (run rẩy). Người biến thái! Tiểu Thất bất quá chỉ là thích người khác, người liền chém tay chân của nàng rồi.

Vân Lãm: Ta nói chính là chém người nam nhân kia!

Oa Ngưu: A? Tiểu Thất thích người khác, tại sao còn muốn chém nam nhân kia?

Vân Lãm : Ta nguyện ý! Ai bảo kia nam nhân xuất hiện trước mặt Thất nhân nhà ta chứ? Thất Nhân ta chỉ có thể yêu ta!

Oa Ngưu: (Đúng là người dã man a không nói đạo lý a a a a a ——)

Vân Lãm: Đúng rồi, người mới vừa mắng ta biến thái sao?

Oa Ngưu: Người nghe lầm, ta đây nói ta BT. (nước mắt chạy)

9. Cảm thấy ba hài tử giống các người nhất là điểm gì?

Tiểu Thất: Đều biến thái, thậm chí cũng không giống nhau .

Vân Lãm: Tất cả đều giống nhau, đẹp trai như ta.

Oa Ngưu:

10. Trong ba hài tử các người thích nhất người nào ?

Tiểu Thất: Đều từ trong bụng của ta, dĩ nhiên ta đều thích.

Vân Lãm: tất cả đều được sinh từ trong bụng Thất Nhân nhà ta, ta muốn bóp chết bọn chúng !

Oa Ngưu:

11. Hài tử của các người yêu ai nhất?

Tiểu Thất: Ta.

Vân Lãm: Thất Nhân nhà ta.

Oa Ngưu: Rốt cục cũng có một đáp án nhất trí với nhau rồi.

12. Nếu như chết, thì muốn chết trước hay là chết sau đối phương?

Tiểu Thất: Hẳn tốt nhất đừng chết trước, bởi vì ta sẽ không làm chuyện chết vì tình như vậy đâu.

Vân Lãm: (Hàn khí đằng đằng nhìn chằm chằm Oa Ngưu) Người đây là đang rửa Thất Nhân nhà ta chết sao?

Oa Ngưu: (run rẩy) không. Không phải nha. Đây chỉ là câu hỏi trên đề mà thôi.
(5555, người này là cái Logic gì đây a a a a a)

Vân Lãm: (một chưởng đánh bay Oa Ngưu) dám rửa Thắt Nhàn nhà ta! Vậy thì người chết đi!

Kết quả là, người chủ trì Oa Ngưu nằm ngay đơ

Kết quả là, một trăm vấn đề điều tra vấn đáp không thể không nghỉ ngơi giữa trận.

Oa Ngưu u mê tròng mắt, nghe thấy bên tai đoạn đối thoại của hai người:

Tiểu Thắt: Lão gia, ta cũng muốn biết đáp án của vấn đề này a.

Vân Lãm: (ôn nhu) Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền. (*)

(*) Hàm ý nói: Bất luận người ở đâu, lên trời xuống đất, ta đều cùng người ở một chỗ, không rời, cũng không vứt bỏ.

170. Chương 170: Phiên Ngoại 18: Giang Sơn Như Họa, Sao Sánh Kịp Nét Cười Như Hoa Của Nàng (hai)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Gia, Cơ Ngưu Nhiêu đã rời khỏi Lâm Gia. Chúng ta có cần đón nàng tới hay không?” Nhược Thủy hỏi.

“Tạm thời không cần.” Ta ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, một tiểu nha đầu ghim hai búi tóc đang đỏ mặt la hét gì đó ở bên ngoài, ta không nghe sai, nàng nói “Nhị thập ngũ phu nhân” .

“Đoán chừng là phu nhân vừa giận dữ rồi, Gia không cần quan tâm, ta sẽ xử lý chuyện này .” Nhược Thủy nói.

“Để cho nàng đi vào.” Ta cúi đầu tiếp tục phác họa. Ta luôn luôn không để ý đến chuyện hậu viện, nhưng bây giờ đột nhiên có chút muốn biết Cơ gia tiểu Thắt làm sao.

Tiểu nha đầu vừa vào phòng, liền gào to.

“Gia, tiểu thư nhà chúng ta mặc dù lớn lên không xinh đẹp như nhị thập tứ phu nhân kia , nàng cũng không hầu hạ người, nhưng nàng là một tiểu thư vô cùng tốt.”

Tiểu nha đầu này đang khen tiểu thư nhà mình sao? Quả thật, nàng sẽ không hầu hạ người khác, điểm này ta đã lĩnh giáo rồi. Nhưng vì sao nói nàng không xinh đẹp như người khác? Ta cảm thấy được, Cơ gia tiểu Thắt đã rất đẹp rồi, cơ hồ có thể so với mẫu thân của ta.

“Gia, tiểu thư nhà chúng ta mặc dù bình thường không nói chuyện cùng gia, nhưng đó là do nàng xấu hổ mất tự nhiên mà thôi.”

Xấu hổ mất tự nhiên sao? Nói thật, cho tới bây giờ ta vẫn chưa nhìn ra điều này.

“Gia, mặc dù nhị thập tứ phu nhân đã mang thai, nhưng tiểu thư nhà ta vẫn thắng về khoản trẻ tuổi, sau này Gia muốn bao nhiêu hài tử, tiểu thư nhà ta đều có thể sinh cho người.”

Nói nhiều như vậy, tiểu nha đầu này rốt cuộc là tới làm cái gì?

Ta có chút hối hận quyết định để cho nha đầu này vào thư phòng , thật sự là. Quá âm ỉ rồi. Quả nhiên, chuyện của hậu viện vẫn nên để Nhược Thủy quản lý sẽ tương đối khá hơn.

Lại nghe thanh âm của tiểu nha đầu đột nhiên cao lên tám độ: “Cho nên, Gia, tiểu thư nhà ta yêu ngài như vậy, nàng không có ngài sẽ sống không được, ngài chính là động lực sống sót của tiểu thư. Tiểu thư thật lòng đối với Gia, Gia ngàn vạn không thể quên nàng, không thể cô phụ nàng a!”

Ngũ khí kiên định, sắc mặt chân thành lại càng thêm nóng vội.

Đầu bút lông trong tay nhất thời run lên rớt xuống, cảnh đêm Kim Lăng đã được tô thật lâu, chỉ còn thiếu đỉnh của chiếc thuyền hoa nữa, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

Ta để bút lông xuống, trong lòng lại không khỏi cảm thấy thư sướng.

Chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng “Xì xì” buồn cười. Nghiêng mắt nhìn lại, quả nhiên là bả vai của Nhược Thủy đang run rẩy.

“Có cái gì buồn cười sao?” Ta yên tĩnh hỏi.

“Không có. . . . Là ta nuốt nước miếng không cẩn thận bị nghẹn. . . .” Khuôn mặt Nhược Thủy vờ vẹo nói.

Ta gật đầu, rất hài lòng.

Cơ gia tiểu Thất đã yêu ta —— coi như là nàng thật tinh mắt!

Buổi tối ta đi đến Hoài Nhu Uyển. Bởi vì hôm nay Cơ gia tiểu Thất đã lấy lòng ta, cho nên ta quyết định trấn an nàng.

Nhưng vẻ mặt của người kia giống như nhìn thấy quái vật mà kinh hãi, thậm chí còn dùng thân thể dò xét rướn cổ lên xem bầu trời.

Mặc dù phản ứng tương đối không được tự nhiên, nhưng ta nghĩ đây là thủ đoạn mà tiểu nữ nhân thường hay dùng —— lạc mềm buộc chặt.

Xét thấy biểu hiện hôm nay của nàng không tệ, ta quyết định tha thứ chiêu lừa bịp nhỏ của nàng.

Nhưng mà cho tới bây giờ ta cũng không thích bị người khác uy hiếp, mặc dù hôm nay nàng ra lệnh cho Hỉ Nhi đến uy hiếp ta, ta có thể tiếp nhận, tuy nội dung uy hiếp này cũng không ảnh hưởng gì tới lợi ích thiết thực, nhưng quy củ chính là quy củ, không thể phá. Nếu không, người người học theo nàng làm ầm ĩ như vậy, hậu viện không phải là sẽ náo loạn hay sao?

Thành phần nữ nhân hậu viện phức tạp, phần lớn là nữ nhi của các nhân vật quan trọng trong triều đình, vì mượn muốn thế lực của các quan lại để phát triển thế lực Chiến gia; còn có một vài người là Chi nữ của thương nhân, buôn bán không khó tránh khỏi quan hệ thông gia; một vài người khác được dùng như để che mắt người đời, thí dụ Ân Tứ Nương do Nhược Thủy tìm kiếm.

Ấn tượng của ta đối với Ân Tứ Nương, vừa vặn chỉ dừng lại việc nàng là nữ nhân mà thôi.

Cho nên, sau khi hậu viện báo lại, nhị thập tứ phòng mang thai. Nhược Thủy kích động không thôi, nhưng ta lại không có suy nghĩ gì cả.

Con nối dòng đối với hoàng gia là đại sự rất trọng yếu, trong lịch sử từng có người bởi vì không có người kế tục mà khiến cho vương triều phải thay đổi lại.

Hách Liên Vân Lam làm sao có thể để thừa lại một huyết mạch của Dục Vương, để rồi sau này phản bội lại hần chứ?

Vì vậy ta đối với hài tử trong bụng của Ân Tứ Nương mà nói, quả thật không có bất kỳ hi vọng nào.

Ngay cả hài tử kia thật có thể đủ may mắn ra đời, vậy thì sao? Chẳng qua chỉ là con trai lớn của ta thôi, sau này ta còn có rất nhiều hài tử khác.

Cho nên Tiểu Thất ghen tỵ bắn khoăn với việc này chỉ là do buồn lo vô cớ mà thôi.

Ta nói với nàng cho dù hậu viện có hài tử, ta cũng không bỏ lại nàng như vậy.

Một mặt là vì trấn an, về mặt khác cũng là hứa hẹn: cho dù nàng là gả sai cho ta, chỉ cần nàng không phản bội ta, ta vẫn giữ lại nàng.

Nhưng ta không nghĩ tới chính là, việc Ân Tứ Nương sắp thai hãm hại Cơ gia Tiểu Thất lại là một bước chuyển ngoặt.

Nhược Thủy đã hướng ta bắm báo qua, Ân Tứ Nương kia chẳng qua chỉ giả bộ mang thai mà thôi. Cho nên việc Cơ gia tiểu Thất cố ý đẩy nàng khiến hài tử bị mất đi này chưa đánh đã tan rồi.

Nhưng ta không để lộ chân tướng ngay.

Dù sao, nếu ta quyết định muốn giữ một người bên mình, không thể giống như trước, hoặc là hung dữ, hoặc không để ý, mà phải suy nghĩ thật kỹ làm như thế nào mới có thể bảo vệ nàng thật tốt để nàng không bị tổn thương.

Nếu tiếp tục đem nàng đặt ở vị trí “Độc sủng”, hành động lần sau, e rằng không phải chỉ mỗi Ân Tứ Nương đơn giản vậy thôi, không thể để cho người của Hách Liên Vân Lam làm nội gián trong Chiến gia có cơ hội hạ thủ với Cơ gia Tiểu Thất được.

Cho nên, ta hạ lệnh đem Cơ gia tiểu Thất nhốt lại, bắt quá chỉ cho những người bên cạnh thấy cảnh tượng giả rằng Cơ gia tiểu thất đã thất sủng.

Ai ngờ, ngày thứ hai, Ân Tứ Nương lại bị người ta bắt gian tại giường.

Nam nhân kia chẳng qua chỉ là con của một gia đình giàu có, không làm nên chuyện, nói hấn có can đảm dám đến Chiến gia của ta lén lút, ta không tin, Nhược Thủy cũng không tin. Huống chi hấn cũng không có năng lực né tránh tai mắt của hộ viện.

Nhưng chuyện này lại làm cho ta bắt đầu sinh ra nghi vấn với thân phận của Cơ gia tiểu Thất cùng mục đích của nàng đối với Chiến gia.

Muốn có động cơ vu cáo ngược lại Ân Tứ Nương, trừ Cơ gia tiểu thất không ai dám làm.

Nhưng nếu như chuyện này quả thật do nàng gây nên, thì nữ nhân kia thật là bí hiểm.

Nghĩ tới đây, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo: Nhị Tuyệt từng nói qua, Thất muội của hấn ở trong phủ là người không được... chào đón nhất, từ nhỏ đã nhu nhược, khiến cho người ta tồn tại cảm giác vô cùng yếu đuối. Nhưng hiện tại xem ra, sự thật cũng không phải là như thế. Người này không phải là Cơ gia tiểu thất chân chính, vậy nàng là ai?

Ta cùng với Nhược Thủy bố trí, để cho Cơ tiểu Thất thuận lợi ngồi lên ngôi vị chủ mẫu của Chiến gia.

Ta chưa bao giờ để cho người không xác định ở bên cạnh mình, huống chi ta đã từng một lần muốn giữ người lại bên cạnh.

Nếu sở trường của nàng chính là nguy trang, ta đây cũng muốn nhìn xem nàng muốn thiết lập đả kích ngầm ngầm hay công khai, để xem nàng còn có thể giữ vững mặt nạ của nàng cho tới khi nào?

Nàng quả thật cũng không cô phụ kỳ vọng của ta, vừa mới bắt đầu liền cho ta một cái ra oai phủ đầu, trực tiếp đem quyền lợi chủ mẫu trong tay bỏ mặc.

Ngoài sáng là khiêm tốn thấp hèn, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, trên thực tế vẫn là phương pháp tạm thời bảo toàn chính mình tốt nhất.

Nhưng mà, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Cho nên, chỉ cần nàng ngồi lên vị trí chủ mẫu này, ta tin tưởng cuộc sống sau này của nàng nhất định sẽ trôi qua vạn phần đặc sắc rồi.

Ta rõ ràng thiết kế tất cả chuyện này mang theo ác ý. Nhưng khi, hạ nhân báo lại, chủ mẫu không mang theo tỳ nữ hầu hạ, một mình rời khỏi Chiến gia, ta đột nhiên cảm thấy rất buồn chán.

Tựa như một dân cờ bạc đang hăng hái bừng bừng chờ đợi mở chung, mà người đối diện ném bạc đi, nói không muốn đánh cuộc với người nữa.

Ta cảm thấy mình rất giống với dân cờ bạc, mà Cơ tiểu Thất, chính là người có thể khống chế tâm tình của dân cờ bạc.

Ta đột nhiên suy nghĩ cẩn thận: ép bức quá, Cơ gia tiểu Thất có phải sẽ giống như người đối diện kia không, căn bản sẽ không làm nhiều chuyện dây dưa với dân cờ bạc. Mà nàng nếu đã một mình ra cửa, chẳng lẽ là muốn chạy trốn khỏi Chiến gia sao?

Đối với ý nghĩ này, ta không khỏi cảm thấy tức giận.

Không có lệnh của ta, nàng làm sao, dám rời đi được chứ?

“Gia. . . . trên tay Ngài chính là sổ sách.” Bên tai truyền đến âm thanh nuốt nước bọt của Nhược Thủy, có chút do dự.

Ta ngẩng đầu: “Gia biết.”

“Như vậy, Gia, ngài có thể nói cho ta biết, ngài bây giờ là làm cái gì không?” Thanh âm của Nhược Thủy rất bất đắc dĩ, rất suy yếu.

Ta hạ mắt xuống, mới phát hiện không ngờ ta đem phần bên trong sổ sách từng tờ từng tờ xé xuống, mảnh nhỏ thừa thớt rơi đầy đất.

“Chép lần nữa là được.” Ta bình tĩnh phân phó Nhược Thủy. Nếu tâm tình của ta không tốt, nàng làm thuộc hạ, tự nhiên có nghĩa vụ làm giảm bớt tâm tình của ta.

“A?” Nhược Thủy mở to mắt, sững sờ nhìn ta.

Ta sửa sang lại y phục, đứng dậy, chấp tay thong thả bước ra ngoài: Cơ Tiểu Thất, người tốt nhất không nên có tâm tư chạy trốn, nếu không. . . .

Trên chợ, ta xa xa liền nhìn thấy áo tơ trắng thêu hoa của Cơ Tiểu Thất, cùng với bên cạnh nàng là một tên nam nhân cực kỳ chướng mắt.

Gian phu dâm phụ! Cái từ này nhất thời tràn ngập trong đầu óc của ta!

Ta không muốn nhìn thấy nam nhân kia lần thứ hai, ta sợ mình có thể không nhịn được tiến lên bóp cổ hắn mất.

Đúng lúc này đám vô lại trên phố đi ngang qua ta, ta xuất thủ bẻ gãy cánh tay của tên cầm đầu: vọng tưởng muốn đụng vào đồ của ta sao, không thể tha thứ! Hơn nữa nếu không có sự xuất hiện của bọn hắn, Cơ Tiểu Thất làm sao có thể cùng tên “Gian phu” kia thông đồng chứ? Nếu nói như vậy, đám vô lại này càng không thể tha thứ!

Cơ Tiểu Thất nhìn thấy ta, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng ảo não. Nàng ảo não cái gì chứ? Chẳng lẽ ảo não vì sự xuất hiện của ta, phá hư chuyện nàng với tên “Gian phu” kia câu thông trao đổi sao?

Tên “Gian phu” tự xưng là Lâm Doãn Chi. Ta đột nhiên nhớ lại, nếu không có một trận gả sai kia, Cơ Tiểu Thất hiện tại chính là thê tử của tên “Gian phu” trước mắt này!

Không cho phép! Trong đầu của ta chỉ có ba chữ kia.

“Đi!” Ta nói với Cơ Tiểu Thất. Theo bản năng, ta không muốn để cho Cơ Tiểu Thất tiếp xúc với người vốn nên là phu quân của nàng. Bởi vì trong lòng ta cảm thấy rất không thoải mái.

Ta cảm thấy rất không vui vì Cơ Tiểu Thất có ý giấu diếm với ta, bởi vì từ trong mấy lời nói ngắn ngủi kia, ta biết được Cơ Tiểu Thất cùng Lâm Doãn Chi đã tiếp xúc với nhau không dưới một lần, bọn họ trong lúc ta không biết đã tồn tại ẩn tình.

Càng suy nghĩ, ta càng cảm thấy không cam lòng.

Âm thanh “Ô ô” của chú chó con đã thức tỉnh ta, xoay mắt nhìn, mới phát hiện một con sói hoang đang xoay quanh bên cạnh Cơ Tiểu Thất, rất là thân mật.

Trong lòng ta liền cảm thấy không đúng. Nữ nhân này, trái lại có thể hấp dẫn những thứ kỳ quái như vậy, thí dụ như Lâm Doãn Chi, thí dụ như tiểu sói này.

Cảm giác này, lập tức bị ta mạnh mẽ đè ép xuống.

Ta không thể, cũng không cho phép tâm tình của bản thân bị người khác nắm lấy. Ta biết việc này rất nguy hiểm.

Nhìn con đường phía trước, ta mới phát hiện, không ngờ bất giác, ta đã đi đến con đường dẫn tới mộ phần của phụ mẫu bên ngoài thành.

Ta nghĩ, việc này khiến ta hết sức hồ đồ, cha mẹ muốn nhắc nhở ta phải thức tỉnh : thù lớn chưa trả, làm sao có thể buông lỏng cảnh giác được chứ ?

Ta quyết định cho Cơ Tiểu Thất một cơ hội thăng thấn thành thật với ta, ta sẽ thuận tiện coi như chuyện rời đi của nàng chưa bao giờ xảy ra, cho dù nàng muốn tái hôn, ta cũng sẽ không can thiệp; còn nếu như nàng vẫn thái quá. Ta giương môi lên, lập tức ở trước mộ phần cha mẹ, khiến cho nàng trở thành một vũng bùn, từ đó mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

171. Chương 171: Phiên Ngoại 019: Giang Sơn Như Họa, Sao Sánh Bằng Nét Cười Như Hoa Của Nàng (ba)

Edit: Funny1107 Beta: Tiểu Tuyền

Sát thủ xuất hiện ở ngoài dự liệu.

Mấy năm gần đây, Hách Liên Vân Lam càng ngày càng trở nên nóng lòng, việc ám sát như vậy không chỉ có một hai lần. Nhưng đa số là thời điểm lúc ta đi ra ngoài làm ăn, hướng chỉ khi khi đó còn có Nhược Thủy cùng Nhị Tuyết, cho nên bọn họ chẳng bao giờ thành công được.

Trải qua kinh nghiệm lần đó. Lần này, ta một mình ra ngoài vốn ở bên ngoài Kế Châu , vậy mà sát thủ lại có thể đuổi tới. Điều này nói rõ Hách Liên Vân Lam ở tại Chiến gia hẳn đã cài một người thân cận nhất ở gần chủ đang che giấu thân phận, hơn nữa còn là người có quyền lợi điều động {ám vệ} sát thủ này?

Hiện tại ta không có thời gian để suy nghĩ đến vấn đề này. Trong mắt chỉ nhìn thấy một thanh trường đao đang gào thét nhắm vào Cơ Tiểu Thất.

Bên tai, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận, làm sao Cơ Tiểu Thất có thể bị giết chứ?

Người có tư cách giết nàng , cũng chỉ là ta.

Ta đưa tay lướt qua Cơ Thất Nhân, tránh né một vài sát chiêu, híp mắt nhìn về phía sát thủ đối diện dám hướng người của ta rat ay, ta đang suy nghĩ đầu tiên là chặt cánh tay hắn hay là chặt đầu hắn trước đây.

Cũng không để ý, Cơ Tiểu Thất lại nhanh nhẹn chui vào sau lưng ta.

Ta có chút tức giận nữ nhân này, bình thường không phải rất an phận sao, lúc này, lại không chịu biết điều đợi một chút, còn muốn loạn thêm hay sao chứ ?

Không đợi ta nghĩ xong, chỉ thấy một mũi tên nhọn bay vào bả vai của nàng, máu đen khiến cho những bông hoa trên chiếc áo tơ trắng bị nhuộm đen, nhìn thấy mà giật mình.

Ta đột nhiên nghẹn lời, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nhiều năm như vậy, bất kể tình hình nguy nan cỡ nào, ta cũng đều đối đầu được, chưa từng có người ở sau lưng ta vì ta mà ngăn cản mũi tên?

Cổ Thanh Ảnh cũng được, Hải Đường cũng tốt, hai người này tuy là huynh đệ cùng người thân mà ta thân cận nhất, lại là những người mà ta muốn tận tâm tận lực muốn bảo vệ nhất, thì ta làm sao có thể để cho bọn họ chỉ vì ta mà bị một chút thương tổn nào chứ?

Mà lúc này, Cơ Tiểu Thất, chẳng qua là một tiểu nữ nhân trong một hậu viện mà thôi, thậm chí còn là một nữ nhân gả sai nữa, một nữ nhân trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận ta không rõ mục đích, ta vốn định giết nữ nhân này , nhưng nàng lại vì ta mà trúng độc tiễn.

Ta từ trước đến giờ đều ân oán rõ ràng, nếu nàng vì ta làm được một bước này, bất kể là có lòng, hay là vô ý, một người như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ mặc không lo.

Nếu như nàng thật sự có lòng khác, ta đây cũng sẽ bẻ gãy cánh của nàng, khiến cho nàng an phận làm người của ta.

Người của ta. Nghĩ đến ba chữ này, nghĩ đến việc Cơ Tiểu Thất làm người của ta, ta thế nhưng cảm thấy cả người đều vui sướng.

Ta đưa tay, muốn bảo vệ Cơ tiểu Thất, lại không ngờ tới nàng vừa cho ta một sự vui mừng ngoài ý muốn.

Chỉ thấy khí thể toàn thân nàng biến đổi, trong chốc lát sát khí bắn ra bốn phía.

Tư thế kia ta làm sao lại không quen thuộc được chứ? Rõ ràng chính là phải trải qua bao nhiêu thí luyện trận máu huyết mới có thể tạo thành vẻ thị huyết như thế chứ.

Nhìn ánh mắt tu la của nàng “Nghịch ta thì chết”, ta phảng phất như thấy được hình ảnh của chính mình trong gương.

Ta đúng là bị kinh hoàng, sau đó, hẳn là một trận mừng như điên: nữ nhân khí phách như vậy, là người của ta.

Nữ nhân có thể cùng ta sống vai, làm sao lại chịu không nổi một kích cá trong chậu chim trong lòng chứ?

Như vậy, vừa đúng lúc.

Huyết sắc dưới trời chiều, trên đất thi thể bị hủy hoại.

Cơ tiểu Thất giống như La Sát đầm máu đã xuất hiện, thì không có sự sống tồn tại, một người cũng không có động đậy, thân phơi đầy đất.

Ta đi tới, đưa tay ra, nàng theo phản xạ đưa tay thẳng đến cổ họng của ta. Ta lui về phía sau một bước, đỡ cánh tay trở về, một phát nắm được đại đao bởi vì vừa rồi mới chém giết quá độ mà mũi đao đã bị tổn hại.

Trong mắt của nàng, vẫn là sát khí nặng nề cẩn thận nhìn kỹ, lại phát hiện ánh mắt tràn ngập sát khí kia đã không còn tiêu cự.

Ta biết, mũi tên kia trước đó đã bị tẩm độc. Trải qua trận chém giết này, hiện giờ chất độc kia đã lan ra toàn bộ gân mạch rồi.

Nhưng mà, nàng lại vẫn có thể đứng vững vàng không ngã xuống như vậy. Đây không phải là việc mà nghị lực cùng quyết tâm của một người có thể làm đến trình độ này, đây đã là một loại thói quen ăn sâu vào tận xương tủy.

Bởi vì thói quen một mình chiến đấu, bởi vì không có ai tới cứu người, cho nên phải kiên trì đến cuối cùng, nếu không người chết nhất định là mình.

Ta rõ ràng vô cùng hiểu điều này, đây là kinh nghiệm cần phải trải qua bao nhiêu lần tuyệt cảnh như vậy mới có thể luyện thành thói quen được, cần bao nhiêu lần bị bức đến tấc mạng mới có thể lưu lại thói quen này từ trong tiềm thức như vậy.

Ta đột nhiên có chút đau lòng. Ta ít nhất còn có Hải Đường, còn có Cố Thanh Ảnh, còn có Nhị Tuyết cùng Nhược Thủy.

Mà nữ nhân này, không có gì cả.

Bởi vì vĩnh viễn một mình, cho nên thần trí của nàng mới trở nên mơ hồ như thế, hay là theo bản năng muốn giết hết mọi người trên chiến trường.

Bởi vì vĩnh viễn chỉ có một người, cho nên nàng chỉ có thể làm như thế, mới có thể có một cơ hội sống sót.

“Là ta.” Ta nhẹ giọng nói.

Ta hiện tại tin chắc, đây không phải là Cơ tiểu thất chân chính, sinh trưởng trong đám tì thiếp ở hậu viện thì không thể nào gặp phải tình trạng như thế này. Nhưng ta không muốn biết nàng là người nào, thậm chí

không muốn biết cuộc sống trước kia của nàng đã xảy ra chuyện gì. Ta chỉ biết, bây giờ nàng là người của ta, hơn nữa sau này vĩnh viễn cũng sẽ chỉ có một mình ta.

Cơ tiểu Thất đột nhiên quay đầu lại nhìn, lệ khí từ từ tan hết, khóe miệng kéo nhẹ, khẽ mỉm cười: “Nga, là người.” Nhưng ngay sau đó thân thể giống như lá rụng trong gió, nhẹ nhàng mà ngã xuống.

Y phục màu trắng này dính máu giống như muốn hóa thành hồ điệp, từ đó mà bay đi. Trong nội tâm của ta đột nhiên một trận sợ hãi, thân ảnh trước mắt phẳng phất giống như thân ảnh mẫu thân ta năm đó ngã xuống. Ta vuốt ve Cơ Tiểu Thất không có ý thức đã lâm vào hôn mê, liền hướng Chiến phủ bay vút đi. Cảnh sắc hai bên không ngừng lui về phía sau. Ta lần đầu cảm thấy, đoạn đường từ bên ngoài vào nội thành lại dài như vậy. Nhị Tuyệt đã từng khen ngợi khinh công của ta rất lợi hại, nói với ta, ta là người cường hân nhất trong bọn người mà hắn quen. Ta đột nhiên cảm thấy, là hắn đang gạt ta. Nếu thật lợi hại, khinh công của ta như thế nào lại chậm như vậy? Sức nặng của Cơ Tiểu Thất trong ngực ta thoáng như không khí, phẳng phất dường như nếu ta buông tay, nàng sẽ theo gió mà phiêu tán đi. Cuộc sống từ khi thành thân cho tới nay, ta lần đầu tiên cảm thấy nàng gầy yếu khiến người ta bất an như thế. Đợi nàng tỉnh lại, nhất định phải cho nàng ăn nhiều thức ăn mới được. Ta nghĩ vậy.

Sau khi Nhược Thủy kiểm tra thương thế của Cơ Tiểu Thất, thần sắc ngưng trọng: “Gia, máu độc đã đi lên não của nàng rồi, lại ngưng tụ lâu đến như vậy, sợ là hết thuốc chữa.”

Ta trước kia cảm thấy y thuật của Nhược Thủy kém ngượng, nhưng cũng không sai biệt là mấy. Dù sao cũng là nữ nhân từ trong cung ra, có kiến thức hiểu biết uyên thâm. Nhưng hiện nay, ta hết sức hoài nghi năng lực của nàng.

” Người rảnh rỗi xem nhiều sách thuốc một chút. Nơi này không có chuyện của người rồi, người đi đem toàn bộ đại phu trong thành truyền đến đây đi.” Ta bình tĩnh ra lệnh.

Nhị Tuyệt oán giận: “Gia, Nhược Thủy nói không thể cứu, thì thật không thể cứu. Đại phu trong thành này, người nào có thể so sánh được với Nhược Thủy chứ?”

“Gia ra lệnh các người không nghe, có thể lập tức rời đi chiến gia được rồi.” Ta không nói nhiều.

Nhưng chỉ một câu này, lại khiến cho Nhị Tuyệt cùng Nhược Thủy cảm hòng.

Sau khi đám bọn họ trở thành tâm phúc của ta, mặc dù có danh nghĩa là chủ tớ, nhưng ta đối xử với bọn họ vẫn giống như Cố Thanh Ảnh.

Lời nói nặng như vậy, qua nhiều năm rồi, lần đầu tiên nói ra khỏi miệng.

Nhị Tuyệt buồn bực, vội vàng xoay người đi ra ngoài tìm đại phu.

Nhược Thủy rút ngân châm ra, đâm lên trên các đại huyệt của Cơ Tiểu Thất.

Ta nhìn Cơ tiểu Thất, trong nội tâm một mảnh an bình.

” Gia, nếu như...Ta là nói nếu như, chủ mẫu không thể cứu được, cũng xin ngài nén bi thương.” Nhược Thủy ngẩng đầu dò xét ta nhiều lần, muốn nói lại thôi, rốt cục nhẹ nhàng nói ra một câu, “Ngài còn có đại sự.”

Ta nhìn nàng một cái: “Nhược Thủy, người không chỉ có y thuật cần phải tu dưỡng thêm, ngay cả lời nói cũng cần phải tu dưỡng thêm rồi. Cái gì gọi là nén bi thương chứ? Nàng không phải là hoàn hảo mà sống tốt sao? Người của ta, không có mệnh lệnh của ta làm sao có thể chết? Coi như là Diêm vương, cũng đừng hòng cướp người cùng ta.”

Ta cúi người hạ thấp đầu xuống, hướng đến đầu vai của Cơ Tiểu Thất.

Một trận máu tươi đẳng chất tùy tiện tràn vào miệng của ta.

Máu độc chạy lên não thì sao? Ta đây đem độc kia nuốt vào. Lão tử Diêm Vương cũng không thể mang Cơ tiểu Thất đi, huống chi chỉ là máu độc này?

“Gia.” Bên tai tiếng kinh hô của Nhược Thủy, sau đó là một lực mạnh kéo ra “Gia, người không muốn sống nữa sao? Độc này chảy vào chân phổi, đây chính là độc càng thêm độc.”

Ta hát nàng ra: “Mệnh của gia không mỏng manh như vậy.” Đúng vậy, sứ mạng trong sinh mệnh của ta còn chưa hoàn thành, ta còn phải bảo vệ nàng, ta làm sao có thể dễ dàng mà đánh mất tánh mạng của mình chứ? Ta cúi người để sát vào tai của Cơ Tiểu Thất: “Huống chi, hiện tại, Gia lại có thêm một người.” Nhược Thủy há miệng, cuối cùng không có nói thêm cái gì nữa, chẳng qua là thần sắc ngày càng trở nên phức tạp. Mấy ngày liên tiếp Cơ Tiểu Thất cả đêm sốt cao không lui, các đại phu tới từng người từng người, đều lắc đầu bảo có khả năng nguy hiểm. Ta gật đầu, gọi Nhị Tuyết lượm một đồng sách thuốc đến, phân phát cho bọn họ. Ta nghĩ, Đại phu trong Vân Thành này đều giống như Nhược Thủy, tất cả đều là lang băm sao? Ta ngồi ở trước giường Cơ tiểu Thất, lẳng lặng nhìn nàng. Ta biết, nàng đã từng mở mắt ra. Ta biết, nàng nhất định sẽ không chết. Sau khi cơn sốt của Cơ Tiểu Thất lùi xuống, thời điểm hô hấp của nàng từ từ thuận lợi, Nhược Thủy hết sức kinh hoàng, cứ như ” kỳ tích” ta liền nói: “Đây không phải là kỳ tích, đây là sự thật. Đại phu Vân Thành quả nhiên không phải không có tiếng tăm, Nhược Thủy, người hẳn là nên học tập.” Nhược Thủy ghen lời về mặt lúc trắng lúc xanh.

Ta đứng lên, hướng về phía Lâm Ca Uyển đi đến. Chuyện tình hai ngày nay đã bị chất đóng, cần phải xử lý. Còn có nội ứng trong hậu viện, cũng cần phải tra rõ.

Lúc này, ta mới phát hiện lòng bàn tay mình ã nắm chặt, đã sớm ướt một mảng rồi.

Gặp lại Cơ tiểu Thất, đã là chuyện của vài ngày sau.

Ngày đó nàng tiến lên trên địa vị chủ mẫu, quả thực là muốn đem sức lực, mượn hậu viện ở sau lưng mà vạch trần gương mặt thật của nàng.

Hiện nay tình hình lại có sự khác biệt : nàng nếu là người của ta, ta tự nhiên là phải đem sự an nguy của nàng đặt lên vị trí đầu tiên .

Cho nên, đối với nàng không thể cứng chiều. Quan trọng nhất là, ngoài mặt phải lạnh nhạt với nàng.

Nhưng nàng tựa như trôi qua rất vui vẻ, mỗi ngày cũng sẽ có một vài {ám vệ} báo cáo với ta, hôm nay chủ mẫu chọc cười tiểu Cầu, hôm kia chủ mẫu đùa giỡn với

Ta nghĩ, nàng chẳng lẽ thật không muốn gặp ta sao?

Nhưng mà, ta nghĩ ta muốn nhìn thấy nàng.

Cho nên, lúc này không phải là thời điểm cử hành gia yến, ta lại nói với Nhược Thủy: “Có phải nên cử hành gia yến rồi hay không?”

Nhị Tuyết mở to mắt, nhìn thấy ánh mắt của ta tuyệt đối giống như nhìn thấy quỷ. Dù sao, trước kia, mặc dù ta đối với nói với Nhược Thủy mỗi tháng cử hành gia yến một lần cũng không từ chối, nhưng cũng sẽ không nóng lòng mong mỏi như thế.

Hắn nói: “Gia, có phải người muốn để Nhược Thủy hốt chút thuốc cho người không?”

Ta tin chắc, nếu như khoảng cách giữa ta với hắn không ngoài mười bước chân trở lên, hắn nhất định sẽ đưa tay tới thăm dò cái trán của ta.

Ta không quay lại nhìn người này, làm như không có nhân vật tứ chi phát triển đầu óc ngu ngốc ở trong nhà này vậy

Nhược Thủy chẳng qua là yên lặng rồi sững sờ, nhưng ngay sau đó liền nở nụ cười giả tạo như hồ ly tinh trộm đồ.

Về mặt không chút thay đổi của ta quay đi, càng coi nhẹ con hồ ly này. Hồ ly thông minh có thể nhìn thấy nội tâm người khác , ta nghĩ, hay là tạm thời tăng thêm một số người ở lại.

172. Chương 172: Phiên Ngoại 20: Chuyện Thư Nhà

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Về chuyện thư nhà này, Vân Lãm nói ra suy nghĩ của mình.

Thất Nhân có một hộp gắm, rất là thần bí. Từ lúc ra khỏi Hoàng cung, Thất Nhân không mang nhiều thứ, nhưng nàng vẫn nhớ mang theo cái hộp gắm.

Vân Lãm lặng lẽ mở ra xem, bên trong chính là mấy phong thư nhà do mấy năm trước mình viết cho Thất Nhân: có năm từ Kinh Đô gửi, cũng có lúc ở Miêu Cương đánh giặc gửi cho Thất Nhân.

Vân Lãm nhớ lại tư vị ngọt đắng đó cảm khái một phen, sau đó lại lặng lẽ đem hộp gắm cất kỹ, trong lòng rất là thỏa mãn.

Nhưng không lâu sau đó, hắn lại bắt đầu cảm thấy uất ức. Bởi vì, trưởng nhi tử, nhị nữ nhi của hắn bắt đầu gửi thư nhà.

Việc này còn không phải là chuyện làm hắn cảm thấy bức mình nhất. Hắn buồn bức chính là Thất Nhân lại đem thư tín của hai con cất vào bên trong cái hộp gắm kia.

Vân Lãm rất tức giận: Những bức thư của đám hài nhi chết tiết kia làm sao có thể được đãi ngộ ngang hàng với thư tình của hắn chứ, vậy mà nàng cũng bỏ vào cùng hộp gắm đó sao?

Dĩ nhiên, cái loại thư nhà “Đã đến, chớ lo lắng” vì sao ở trong mắt Vân Lãm lại biến thành thư tình, khuyu, loại tâm tư cố chấp của nhân vật này chúng ta vẫn là đoán không ra.

Lúc này, Vân Lãm nhìn về phía Đông xa xôi: quả nhiên, vẫn là con trai con gái lười biếng mới tốt nha, nhìn đi, cái tên tiểu tử kia không có chuyện gì cứ như con thiêu thân cùng cha hắn tranh thủ tình cảm.

Đáng tiếc, chuyện trên đời luôn có lợi thì cũng có hại.

Tiểu nhi tử chưa từng viết thư nhà, không sao, người làm mẫu thân đương nhiên muốn viết một chút thư tín an ủi để biểu đạt tình thương của mẫu thân.

Cho nên, ngày nào cũng vậy, cứ khi nào Thất Nhân thi triển múa bút, viết thư, Vân Lãm lại bạo phát.

Dĩ nhiên, cái vẻ mặt lúc nào cũng bại liệt như Vân Lãm thì chẳng thể phân biệt được lúc nào hắn tức giận, lúc nào hắn vui vẻ.

Nhưng là, người bên gối như Thất Nhân làm sao không nhìn ra chứ?

Nhìn đi, hôm nay hắn trông như pho tượng Phật, chấp tay đứng ở trước cửa lớn, cả người phát ra áp suất thấp, dọa sợ nhóm người chuẩn bị muốn vào dùng cơm.

Phòng thu chi nơm nớp lo sợ đến gần Vân Lãm mấy bước, run rẩy mở miệng: “Chưởng quỹ, ngài xem có thể đổi chỗ ngồi ngắm phong cảnh được hay không ạ?”

Vân Lãm liếc ngang qua, phòng thu chi sợ đến nổi tè ra quần chạy trốn.

Vân Lãm cảm thấy mình đứng ở đây đã một khắc rồi, Thất Nhân vẫn tiếp tục vùi đầu vào thư tín, nhìn cũng không nhìn hắn một cái, thật sự là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục nha!

Cho nên, khí thế hùng hổ đi tới bên cạnh Thất Nhân, nghiêng mắt nhìn thấy chữ viết đã tràn ngập trên giấy Tuyên Thành, cuối cùng từ trong mũi phát ra một tiếng hừ.

Thất Nhân ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của người kia oán khí mười phần, sờ sờ lỗ mũi: chẳng lẽ nam nhân nhà nàng đã đến thời kỳ mãn kinh rồi sao?

Nàng nghi ngờ đi theo vào phòng, đã nhìn thấy nam nhân kia rõ ràng muốn xé những bức thư trân quý của nữ nhi.

“Lão gia, chàng bị quỷ nhập vào người rồi sao?” Thất Nhân thật sự nghĩ không ra vì lý do gì.

Nam nhân bị “Quỷ nhập vào người” kia hoàn toàn không cảm thấy lúng túng khi đang làm chuyện xấu bị bắt tại trận, bình tĩnh lấy thư tín trong tay vỗ lên trên bàn, lần nữa lấy lại bình tĩnh lên án thê tử của mình không công bằng: “Nàng không nên đem thư của bọn chúng cất cùng với thư của ta.”

Thất Nhân còn chưa kịp phản ứng, nam nhân lại thêm ý nói: “Nàng cũng không viết thư cho ta, tại sao lại viết cho lão tam?”

“Phốc”, Thất Nhân không nhịn được bật cười, “Cho nên, lão gia, chàng tức giận là bởi vì cái này?”

Vân Lãm không nói chuyện, hắn cảm thấy đây là chuyện rất nghiêm túc mà: hắn có đãi ngộ như vậy, nhưng các con hắn không được hưởng đãi ngộ đó; nếu các con hắn có đãi ngộ, thì hắn nhất định phải được hưởng đãi ngộ gấp đôi.

Thất Nhân bị Vân Lãm nhìn cảm thấy ngượng ngùng, nàng cũng biết người này một khi bướng bỉnh, có mười đầu bò cũng kéo không được. Cho nên, ho khan vài tiếng, nói: “Vậy chúng ta đem thư của Lão Đại cùng Lão Nhị lấy ra là được. Nhưng mà, lão gia, ta với chàng ngày ngày gặp mặt, còn muốn viết thư gì đây?”

Vân Lãm như cũ chăm chú nhìn Thất Nhân, không nói lời nào.

Thất Nhân mặc dù cảm thấy mình nói rất có lý, nhưng bên trong ánh mắt ai oán kia của Vân Lãm, nàng đột nhiên thấy có phải mình làm quá mức rồi hay không?

Về phần kết quả như thế nào, khi thấy mấy ngày sau đó tâm tình Vân Lãm vui vẻ ra mặt liền có thể biết được.

Cũng khổ cho Thất Nhân, bởi vì lão gia nhà nàng đã quy định, phải viết thư cho hắn ít nhất gấp đôi lão Tam.

Hai lão phu thê này, ngày ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu sẽ thấy, nam nhân này chỉ kém ngay cả nàng muốn đi nhà xí cũng muốn đi theo, đoán chừng trên người mình có mấy cọng lông đều biết hết, thì còn gì để viết nữa chứ ?

Thất Nhân rất buồn rầu, thế cho nên vì hoàn thành nhiệm vụ, nội dung trên thư nàng viết cho nhi tử càng ngày càng ngắn đi.

Dĩ nhiên, nam nhân nhà nàng cũng vì thế mà dừng oán trách.

Trái lại oán trách chính là tiểu nhi tử Hách Liên Ái Cơ đang ở trong cung đình phương xa.

Phượng Vũ nhận được thư, theo lệ thường đọc cho Ái Cơ một lần, sau đó cảm thấy kỳ quái: “Thư của mẫu thân, làm sao càng lúc càng ngắn đi vậy?”

Hách Liên Ái Cơ liếc nhìn chữ viết quen thuộc trên thư, trong lòng hừ một tiếng nói: nhất định là do lão cha giở trò quỷ!

173. Chương 173: Phiên Ngoại 21: Trưởng Tử Đỉnh Hôn Kí (thượng)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mẫu thân kính yêu:

Có câu nói, một ngày không thấy, như cách ba thu. Nương a, Tiểu Nhân đã hơn vạn năm không gặp người, người có nhớ Tiểu Nhân hay không?

Con biết Nương nhất định là rất nhớ Tiểu Nhân!

Không nên xấu hổ, cũng không cần sợ lão cha của con, yên tâm can đảm mà nói lên những gì trong lòng của người nha!

Lại nói lão cha có mắng người hay không? Có đánh người hay không? Có tìm Nhị nương tam nương cho con hay không?

Vừa nghĩ tới việc con không có ở đó quản lý mỗi ngày lão cha sẽ giày vò lấy mẫu thân, khiến mẫu thân con thích nhất hàng ngày phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, Tiểu Nhân con khó lòng nào có thể ngủ an bình được nha!

Trước kia con có thể ăn tám chén thịt kho tàu, hôm nay lúc viết thư nghĩ đến tình cảnh bây giờ của Nương, con liền cảm thấy bi ai, chỉ ăn được có bốn chén.

Bất quá Nương, người yên tâm, cuộc sống như vậy sẽ không lâu nữa đâu. Nhi tử Tiểu Nhân anh tuần tiêu sái khả ái biết điều như con đã tìm được thê tử, ít ngày nữa sẽ đem nàng ấy trở về để gặp người nha.

Đến lúc đó, con liền dẫn mẫu thân đi lưu lạc thiên nhai, người rốt cuộc không cần nhìn về mặt chết của lão cha nữa!

Vì để lúc đó có khí lực, Tiểu Nhân con đây quyết định chịu đựng bi thống lại đi ăn một chút gì để bổ sung sức khỏe.

Nương, người nhất định phải chịu đựng, không thể khuất phục dưới ác chế của lão cha, chờ Tiểu Nhân con chiến thắng trở về nha.

Đứa con ngoan ngoãn, Nhân kính thượng.

.....

Trong tửu lâu Lãm Nhân.

Tôn tiên sinh Phòng thu chỉ ánh mắt thê lương nhìn qua bên ngoài cửa sổ đã tràn ngập sắc xuân, cảm thán: “Ánh nắng tươi sáng, lũ khách cũng phong phú như vậy, đáng tiếc a đáng tiếc.”

Một giọng nói thanh thúy của nữ nhân tiếp lời: “Đáng tiếc cái gì?”

Tôn tiên sinh xoay đầu lại, mới phát hiện tiếp lời hẳn chính là một cô gái, một trong hai vị khách nhân trong nội đường.

Đôi mắt sáng rõ của cô gái này rất thiện lương, nở nụ cười yếu ớt nhẹ nhàng, vô cùng thanh lệ.

Tôn tiên sinh nhất thời nghĩ đến một câu thơ:

Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc.

Một cô gái tướng mạo xuất sắc như vậy, Tôn tiên sinh khẳng định bản thân hẳn chưa từng nhìn thấy trong cái trần nhỏ này.

Mặc dù Tôn tiên sinh có tiếp xúc với chương quỹ nhà mình, mấy vị yêu nghiệt nhà phu nhân, hoặc là loại bằng hữu y hệt tiên nhân, nhưng khi nhìn rõ dung mạo của cô gái này, vẫn phải cảm thấy kinh hãi.

Trong nội đường khách nhân là một nam tử tóc trắng, đang cùng cô gái này ngồi cùng một chỗ. Chẳng qua nam nhân này ẩn giấu ở nơi bóng tối ít người, Tôn tiên sinh nhìn không rõ dung mạo của hắn. Chỉ nhìn thấy một ít mái tóc bạc trắng của hắn, Tôn tiên sinh cũng có thể đoán được nam nhân này nhất định là phụ thân của cô nương kia.

Người xinh đẹp bình thường cũng sẽ có chút đặc quyền.

Thí dụ như nếu như để cho người thường hỏi Tôn tiên sinh vấn đề này, nói không chừng hắn sẽ vì mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, bực bội không muốn trả lời. Nhưng nếu đây là câu hỏi của một mỹ nhân... vậy thì bất đồng rồi.

Tôn tiên sinh cẩn thận từng li từng tí nhìn ra người đang đứng ở đại môn đón gió kia, lúc này mới dùng mu bàn tay che kín khóe miệng, nhỏ giọng nói, “Không đối gạt cô nương, chương quỹ chúng ta có tâm bệnh. Chỉ cần thư tín của Đại công tử tới, chương quỹ liền cảm thấy không khỏe. Hôm nay thư tín của tiểu đại công tử lại tới. Nay còn không phải sao, ngài nhìn đi, ngoài cửa cái người có sắc mặt bất biến kia chính là chương quỹ của ta. Ngài nói một chút, chủ nhân của ta đứng ở chỗ đó, giống như ác quỷ vậy, thì người nào

dám đi vào nữa chứ? Một tháng này, cũng có nửa tháng là do... nguyên nhân này, mà trong điểm không thể nào làm ăn, đây không phải là buộc chúng ta đi tìm việc khác sao? Ai, ta nói, chương quỹ nếu như nhớ tiểu công tử, trực tiếp cho gọi hắn về là được chứ gì.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy vị “Ác quỷ” đứng trước cửa kia ánh mắt sáng như đuốc càn quét tới đây: “Người nói cái gì?” Thanh âm chậm chạp trầm thấp, nhưng mà có một loại cảm giác không giận mà uy, rất có tính uy hiếp nha.

Tôn tiên sinh cả người run rẩy, lập tức đứng vững nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, bi thương hạ quyết tâm: “Chương quỹ, ta sai rồi. Cho dù trong điểm không có lợi nhuận, cho dù trong điểm có lỗ, tiểu nhân vẫn sẽ cùng tồn tại với tửu lâu Lãm Nhân, quán còn người còn, quán mất người mất!”

“Ác quỷ” cũng không vì vậy mà bỏ qua cho phòng thu chi, trong ánh mắt của bức tượng Phật kia nhiều hơn vài phần tàn bạo.

Tôn tiên sinh mở to mắt, lần nữa cường điệu lên: “Chương quỹ ngài chính là thần thánh trên trời hạ phạm, anh tuấn uy vũ, cao lớn bất phạm. Những người nói ngài là ‘ác quỷ’ kia đúng là có mắt không trông mà!” Hắn không chút nào để ý bản thân trở thành một thành viên của đám người “Có mắt không trông” đó, chỉ sợ lại bị chương quỹ trừng như vậy lần nữa, hắn không chỉ có mắt không trông, e rằng còn vô ý trở thành một xác chết nha —— hắn bị hoảng sợ rồi!

Thoáng cái tăng lên đến “Thiên thần”, song mõ chương quỹ vẫn giữ vẻ mặt băng hàn như cũ.

Tôn phòng thu chi vắt hết óc tiếp tục suy nghĩ, thật sự nghĩ không ra trong lời của mình còn có nơi nào đắc tội với chương quỹ, vẻ mặt đưa đám, co lại thành một đoàn: “Chương quỹ, ngài nể mặt của phu nhân đi, nói nhỏ với tiểu nhân, tiểu nhân rút cuộc sai ở nơi nào a?”

Nghe được một từ “Phu nhân” này, sắc mặt của Vân Lãm rốt cục cũng trở nên hòa hoãn, gật đầu mở lòng từ bi: “Người nói Gia nhớ đến tên tiểu tử kia sao?”

Phòng thu chi nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy a.”

Vân Lãm nheo mắt lại, ánh mắt thâm thúy: “Gia chỉ muốn tên tiểu tử kia vĩnh viễn đừng trở lại! Trở lại một lần ta cắt đứt chân của hắn một lần!”

Tôn tiên sinh: “.” cả đời hắn, chưa từng gặp phải một vị chương quỹ biến thái như vậy!

Hai người bên cạnh góc bàn: “.” Không hổ là phụ thân của Chiến thiếu niên, suy nghĩ quả nhiên không giống người thường mà!

174. Chương 174: Phiên Ngoại 22: Trưởng Tử Đỉnh Hôn Kí (trung)

Edit: Funny1107

“Con chuột lớn con chuột lớn, không chịu ăn gạo! Bé gái ba tuổi, chẳng chịu nhìn ta. Ta đem bé gái, vào cũi yên vui. Cũi yên vui cũi yên vui, nơi nào đắc chí như ta.” Thất nhân vén rèm lên, từ phía sau đi ra.

Tôn tiên sinh kỳ quái hỏi: “Phu nhân, ngài đang nói gì vậy?”

Thất nhân cười như không cười nhìn chủ quản nhà mình một cái: “Ta đang nói, trong điểm này không biết từ đâu chạy ra một con chuột thật lớn, đem những bức thư tín của ta, gặm đi rất nhiều. Tôn tiên sinh, người nhìn một cái, sổ sách trong điểm của ta còn may mắn hay không vậy?”

Tôn tiên sinh càng thêm nghi ngờ: vệ sinh trong điểm là do hắn chịu trách nhiệm mà, mỗi quý hắn đều mua thuốc diệt chuột mà, mỗi góc hắn đều người quét dọn thật sạch sẽ, hơn nữa là do hắn kiểm tra thông qua, theo lý thuyết không nên có con chuột nào có thể lọt lưới mới đúng nha! Làm sao nghe thấy thanh âm này của phu nhân, con chuột này ở trong điểm này ngay người cũng không phải chỉ là một hai ngày, con này to gan nhỉ, lại dám dùng thư tín của tiểu công tử mà lý sự nha!

Tôn tiên sinh nghe không hiểu, không có nghĩa là Vân Lãm cũng nghe không hiểu.

Vân Lãm nhìn Thất nhân nở nụ cười đầy ý vị thâm trường, trong lòng liên tục hừ hừ: đừng tưởng rằng nói hần là con chuột, hần không nghe ra! Nếu không phải nhìn thấy Thất Nhân trước mặt, cái gia thư chó má của tên tiểu tử thú kia đã bị hần đem đốt sạch rồi!

Hừ! Đã mấy năm như vậy rồi, tên tiểu tử bất hiếu kia tà tâm vẫn không chết đi, khuyến khích Nương của hần cùng lão cha của hần làm âm ỉ. Tiểu tử kia còn dám trở lại? Hần liền ngày ngày ở nơi này canh chừng, mới không để cho tiểu tử kia vào cửa nhà!

Càng nhớ đến tên tiểu tử bất hiếu kia, Vân Lãm càng cảm thấy tức giận, nhưng mà hần lại không thể khiến cho Thất Nhân tức giận. Cho nên, một đôi mắt lạnh nhạt, như gió thu quét qua những chiếc lá rụng liền quét qua Tôn tiên sinh đang ở một bên.

Đáng thương cho phòng thu chi tiên sinh nằm thẳng cẳng cũng bị trúng thương nha!

Hần chỉ cảm thấy tản băng Tuyết Sơn dường như đang tan rã sụp đổ xuống, phần phật hướng về phía sau lưng hần mà đánh tới.

Tôn tiên sinh trong lòng không những rơi lệ mà máu huyết cũng đều chảy xuống hết nha: hần rốt cuộc vừa nói sao chỗ nào rồi? Hần sửa vẫn không được sao? Chưởng quỹ, không cần dọa người như vậy nha! Nếu tiếp tục như vậy, hần cần phải giảm thọ mười năm rồi đi!

Nhìn thấy thân thể của tiên sinh phòng thu chi run rẩy, một nét mặt già nua cảm thấy bi thống đến nỗi muốn nhỏ giọt lệ nha, Thất nhân buồn cười phân phó: “Gọi Cửu Tử đi kiểm tra một chút, nhìn xem con chuột lớn này rốt cuộc giấu ở nơi nào.”

Tôn phòng thu chi như được đại xá, cảm động đến rơi nước mắt nghẹn ngào, đáp lễ thanh: “Dạ, tiểu nhân đi liền.” Mũi chân không ngừng như điên liền hướng hậu đường chạy trốn.

Chỉ nghe từ phía sau ác quỷ chưởng quỹ nhà mình kia trong lỗ mũi lạnh lùng hừ một tiếng.

Phòng thu chi tiên sinh chạy trốn càng thêm nhanh, hận không được sử dụng cả tay chân, tứ chi ...song song, lúc đó hần mới thấy thỏa mãn được. Đều do hần cũng là người lớn tuổi, Tôn tử của hần cũng đã tám tuổi rồi, ở trước mặt người khác chưa từng có lúc liên tục bất ổn như vậy chứ?

Nhưng mà, Tôn tiên sinh cũng không coi đây là sự hổ thẹn. Bởi vì, trong nhiều năm vô số lần trải qua những kinh nghiệm thực tế xương máu nói cho hần biết: lúc này không chạy trốn, mạng nhỏ khó bảo toàn a!

Thất nhân đi tới bên cạnh Vân Lãm, cười gờn nói: “Lão gia, con chuột trong điểm của ta có thể phân biệt được thư tín của tiểu Nhân, cái nào là thư tín của tiểu muội nha. Hơn nữa hần dường như cùng Tiểu Nhân có cừu oán nữa, chỉ nhìn chằm chằm thư của Tiểu Nhân mà gặm cắn. Chàng nói xem, con chuột mập mạp trong điểm của ta có phải rất thông minh hay không?”

Vân Lãm liếc nàng một cái: “Hồ nháo!”

Thất nhân vừa định cãi lại, chỉ thấy Vân Lãm tự mình cởi áo ngoài xuống khoác lên trên người nàng.

“Mấy ngày trước đây cảm mạo vừa mới hết, làm sao lại không chú ý rồi? Đi ra ngoài cũng không lại mang thêm xiêm y!” Hơi trách cứ, giọng nói ôn hòa.

Thất nhân sững sốt, giờ mới hiểu được ý tứ câu “Hồ nháo” của Vân Lãm.

Trong lòng nàng nóng lên, sắc giọng: “Lão gia, mấy ngày trước đã tốt hơn nhiều rồi. Huống chi, thân thể của ta cũng không còn yếu như vậy nữa?”

Vân Lãm giúp Thất nhân đem nút áo từng cái một cài vào cho xong: “Tiết hàn mùa xuân Thu Đông lại lạnh. Nơi này không thể so với trong nhà được, hơn nữa những năm gần đây nàng cũng đừng nên xem thường.”

Thất nhân cả kinh, sờ sờ vẻ mặt thật ra vẫn còn trẻ con của mình: “Lão gia, ta thật giống như mới ba mươi mà.” Cái gì gọi là không thể so với lúc còn trẻ? Nàng rõ ràng còn rất trẻ tuổi a!

Vân Lãm nghiêm trang: “Tiểu tử kia không phải nói muốn kết hôn với thê tử sao? Đã nhanh muốn làm nãi nãi của người ta rồi, còn trẻ cái gì?”

Thất nhân khuôn mặt hắc tuyến: ba mươi tuổi mà đã trải qua ba đời người rồi sao? Nàng còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt đâu!

Nàng vừa nhăn vừa nhìn, rốt cục nhìn không được: “Lão gia, thật ra thì chàng không cần để ý số tuổi của chàng”

Vân Lãm đi ngang qua một cái, một câu cắt đứt: “Tuổi của gia sao? Tuổi của gia vừa vặn phù hợp với nàng!”

Thất nhân khoe miệng co quắp: quả nhiên, vị gia này vẫn rất để ý đến việc vị khách nhân hôn qua nói về mặt của hán già, nhìn giống như cha của nàng vậy.

Vân Lãm vì xác minh lời của mình, tiện tay chỉ ngón tay vào nam nhân tóc trắng trong nội đường: “Gia so với hán, chẳng lẽ còn không đủ xứng nàng sao?”

Thất nhân: “.” Hôm nay người nằm mà cũng bị trúng thương rất nhiều nha!

Hai người bàn bên cạnh: “.” Ra khỏi cửa cũng nên mang theo áo chống đạn đi, đạn lạc thật là đáng sợ!

175. Chương 175: Phiên Ngoại 23: Trưởng Tôn Đỉnh Hôn Kí (hạ)

Edit: Funny Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Bị đạn lạc đập trúng người nào đó sờ sờ lỗ mũi, vô hạn ủy khuất nói với cô gái bên cạnh: “Nương tử, vị phu nhân này mới có ba mươi hai, dường như mới đến tuổi lập nghiệp thôi mà?”

Nương tử nhà hán trấn định uống một ngụm: “Đúng, tuổi của chàng so với chưởng quỹ còn xứng đôi với vị phu nhân kia hơn.”

Vừa dứt lời, ánh mắt bất mãn của hai nam nhân liền bắn đến đây càn quét, cộng thêm “Ba” một tiếng giòn vang.

Thất Nhân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên tay Vân Lãm không biết từ lúc nào đã có thêm một đoạn gỗ vụn, mà trên khung cửa rõ ràng cũng bị thiếu mất một mảnh.

Khóe mắt Thất Nhân run lên, nàng không nghi ngờ chút nào nếu như người kia mới vừa rồi đứng bên cạnh Vân Lãm, Vân Lãm sẽ dùng cái tay này bấm vào chính cổ hán.

Nam nhân tóc trắng dường như cũng cảm giác được bầu không khí bất thiện đến từ người nào đó, quay người, đúng lúc đụng phải ánh mắt không chút thiện ý của người nào đó đang nhìn kiêu thê của mình.

Quay đầu, liền trừng về ánh mắt của nam nhân nào đó đang lộ ra hung quang.

Một người vô cùng sắc sảo, một người thì thâm trầm nội liễm; bốn mắt nhìn nhau, nhất thời Thiên Lô kết hợp với địa hỏa.

“Vị huynh đài này, nương tử nhà ta thiên tiên tuyệt sắc, ta không ngần ngại người nhìn nàng nhiều hơn một chút đâu.” Về mặt nở nụ cười bất cần đời.

“Chưa đẹp bằng phu nhân ta.” Giọng nói lãnh đạm.

“.” Hán bây giờ là đang so sánh phu nhân của ai xinh đẹp hơn sao?

Được rồi, tạm thời coi như trong mắt nam nhân này phu nhân của hán là Tây Thi đi. Nam nhân tự điều chỉnh lại sắc mặt, tiếp tục nói, “Ý của ta là ta không ngần ngại để huynh đài người thường thức nương tử nhà ta, nhưng mà người cũng nên biết có chừng mực là được.”

“Chưa đẹp bằng phu nhân ta.”

“. Ta hiện tại cũng không phải đang nói phu nhân người.”

“Chưa đẹp bằng phu nhân ta.”

“” Tóc trắng nam nhân bị đả kích lớn, nhân cơ hội nhào vào ngực nương tử nhà mình làm nũng, “Nương tử, chẳng lẽ ta nói không phải tiếng người sao? Người này thật là khó khai thông nha!”

Nương tử nhà hắn cảm khái vạn phần vuốt ve đầu hắn như vuốt ve con chó nhỏ: “Không trách người, ta cũng không thể hiểu.”

Trong nhà này chỉ có một người có thể hiểu được suy nghĩ của vị gia này, Thất Nhân không khỏi che cái trán, im lặng rên rỉ: không cần phải nói, vị gia này lại phát bệnh rồi! Người này hắn còn rất cố chấp cái với câu nói “Nương tử nhà ta thiên tiên tuyệt sắc” đi, đằng sau đoán chừng là do nghe không lọt tai rồi.

Nàng ho khụ, tiến lên mấy bước: “Thật ngại quá, hai vị khách nhân, gia chủ nhà ta không có ác ý.”

Đối diện hai người ngẩng đầu nhìn nàng.

Thất Nhân lúc này mới nhìn thấy tướng mạo của hai người này: nam nhân dùng câu nói “Thiên tiên tuyệt sắc” để hình dung nương tử nhà hắn quả thật không sai, đôi mắt kia, lông mày kia, dường như được trời cao khắc họa lên vẻ tinh xảo; không nói đến nàng kia, còn nam nhân này, bên cạnh dung nhan cũng giống như ngọc thạch, một đầu chỉ bạch kia phù hợp với tuấn nhan, lại càng thêm yêu dị và tà tử.

Hai người này, quả nhiên là người được tạo hóa sủng ái mà, trời đất tạo nên một đôi.

Thất Nhân đánh giá hai người trong nháy mắt, hai người đối diện cũng đang đánh giá nàng cùng Vân Lãm.

Phụ mẫu của Chiến thiếu niên, quả thật không phải người bình thường. Hai người này mặc dù ở nơi sơn dã, nhưng thêm vào đó chính là khí độ bất phàm. Chương quý khí phách nội liễm, tính cách chương quý phu nhân đại khái cũng là người vô cầu; mặc dù diện mạo không tính là quá mức, nhưng khí chất cùng ý vị trên người bọn họ tuyệt đối là khó có thể quên.

Hai người như vậy, khó trách sinh ra một Chiến thiếu niên tuyệt thế như thế.

“Phu nhân không cần nói xin lỗi, chúng ta chẳng qua là chưa quen với Chiến Gia được rồi, chúng ta có lời muốn nói.” Nữ nhân đứng lên, cười yếu ớt đáp.

Chiến Gia? Một nữ nhân tuyệt sắc như vậy, hơn nữa xưng hô này, hẳn là năm kia do người nào đó phong lưu rồi?

Thất Nhân nháy mắt mấy cái, xoay người lại: “Lão gia, người cũ chàng quen biết sao?”

Vân Lãm nhìn một cái là có thể nhìn ra tâm tư nữ nhân này, đối với cái loại vấn đề nhàm chán nọ, căn bản là không để ý.

Ngược lại nữ nhân kia cũng nhìn ra manh mối, vội vàng bảo vệ thanh danh của mình: “Phu nhân có thể có chút hiểu lầm, chúng ta là vì Chiến Ái Nhân mà đến.”

“A?” Thất Nhân xấu hổ sờ sờ lỗ mũi, “Thì ra là bằng hữu của Tiểu Nhân a.”

Sắc mặt nữ nhân đối diện trong nháy mắt có chút vặn vẹo: “Nói đúng ra, hẳn là coi như là nhạc phụ nhạc mẫu.”

Hai mắt tỏa sáng của Thất Nhân: “Nguyên lai là thân gia a. Tiểu Nhân thật là không hiểu chuyện, hai người muốn tới đây, hẳn làm sao lại không đề cập tới một tiếng rồi?”

Sắc mặt nữ nhân thâm thúy một lần nữa: “Hắn không biết chúng ta sẽ đến, quả thật không nên trách hắn. Chẳng qua là do hắn bất cớ nữ nhi của ta, chúng ta đuổi theo hắn tới đây mà thôi.”

“Bất cớ sao?” Thất Nhân thoáng cái nắm bắt được mấu chốt của vấn đề, nhãn mặt nhú mào, “Chẳng lẽ thân gia hai người không đồng ý hôn sự của Tiểu Nhân cùng lệnh ái sao? Tiểu Nhân nhà ta có chỗ nào không tốt sao?”

Kèm theo lời nói của Thất Nhân, Vân Lãm giẫm lên đoạn cửa bị gãy phát ra tiếng động.

Hai người một xương một họa, điệu bộ này, căn bản là một bộ dạng khi hàng hóa đã ra ngoài, đại khái sẽ không đổi lại —— nếu muốn từ hôn, để mạng lại!

Nam nhân đang ngồi rớt cục không nhin được, vỗ lên bàn: “Nhưng hài tử nhà ta mới năm tuổi thôi mà!”

Một đôi này, chính là Vu Kinh Vũ cùng Độc Cô Huyền đến đây để tìm kiếm ái nữ.

Vốn nghĩ còn đang muốn hăng hái mà khuyên nhủ một chút đột nhiên Thất Nhân tức giận, dựa vào Vân Lãm yếu ớt nói: “Lão gia a, con của chàng càng ngày càng có bản lĩnh rồi! Hiện tại cũng giở thủ đoạn lừa bán nhi đồng đi!”

Vân Lãm chấp tay vẫn không nhúc nhích: “Đó cũng là con của nàng.”

Thất Nhân lặng yên tự thôi miên mình: “Đây không phải là con ta, không phải là con ta. . . .” Hoàn toàn khác với người bao che khuyết điểm mới vừa rồi.

Kinh Vũ suy nghĩ, rớt cục mở miệng: “Phu nhân, ta tên là Vu Kinh Vũ.”

Thất Nhân nhìn nàng thấy ánh mắt nóng bỏng của nàng: “Thật là đúng dịp, trước đây thật lâu, ta biết một người, cũng gọi là Vu Kinh Vũ.”

Kinh Vũ liếm liếm đôi môi: “Quả thật thật là đúng dịp, trước đây thật lâu, ta cũng đã đọc qua một quyển tên là Kinh Thi thi tập.”

Hai người đột nhiên nhìn nhau cười: mặc dù đã định cư tại dị giới này, đã sớm không còn nhớ những chuyện khó khăn của năm xưa nữa; nhưng mà có thể ở chỗ này gặp lại cố nhân, loại vui sướng chưa từng được đoán trước này có thể so sánh với nơi hạn hán lâu năm bất gặp được điềm lành.

....

Hai nữ nhân tay nắm tay đi vào nội đường, để các nàng ở nơi đất khách quê người này có thể gặp được bằng hữu, lưu lại hai nam nhân nhìn nhau không thuận mắt, mắt to trừng mắt nhỏ.

Độc Cô Huyền còn đang vì chuyện vừa rồi trong lòng ghen khuấy, cho nên trừng cang hăng say.

Đã lường trước được Vân Lãm xoay người lại, tiếp tục chấp tay trông về phong cảnh phía xa.

Một cổ oán khí trong lòng của Độc Cô Huyền trong nháy mắt không có nơi giải tỏa, hần càng không phải là người chịu được sự tịch mịch, nếu nói núi không chuyển thì nước cũng sẽ chuyển, phụ thân Chiến thiếu niên bất động, mình sẽ không đi theo hần sao?

Cho nên, hần đi tới bên cạnh Vân Lãm, lạnh lùng hừ nói: “Con của người bắt cóc con gái của ta, khoản nợ này làm như thế nào đây?”

“Chưa đẹp bằng phu nhân của ta.” Âm thanh không có chút nào gợn sóng.

“” Độc Cô Huyền trong nháy mắt cảm thấy thời gian đảo lộn rồi, lại nhớ tới một khắc đồng hồ trước. Hần đột nhiên cảm thấy không giải quyết cái vấn đề này, nói chuyện với nhau căn bản không cách nào có thể tiến hành được nha.

Hần cẩn thận suy nghĩ một chút, thử dò xét nói: “Về đẹp thù mị của Chiến phu nhân quả thật hơn người.”

Quả nhiên, Vân Lãm lúc này mới thỏa mãn gật đầu, hỏi: “Lúc trước ngươi muốn nói gì?”

Độc Cô Huyền khoe miệng co quắp một lúc lâu mới khôi phục trở lại, hần nhất thời cảm thấy cùng nam nhân này không thể dùng chiến thuật quanh co, phải tốc chiến tốc thắng mới được. Cái tư duy này, căn bản không có cùng cấp bậc với hần nha...!

“Bởi vì có chút nguyên nhân, Tiểu Tử của ta là hài tử duy nhất. Cho nên, nếu như muốn kết hôn nữ nhi nhà ta, vậy tương lai nhi tử ngươi sẽ phải giúp nữ nhi của ta gánh vác một chút trách nhiệm, đến lúc đó hần thì không thể thường bên cạnh các ngươi. Các ngươi nếu như không đồng ý, vậy coi như hôn sự này nên hủy bỏ sớm thôi.”

“Không thể tức trực bên cạnh?” Vân Lãm quay đầu lại liếc hần một cái. Đây là không phải nói tiểu tử kia sau này sẽ không đem chủ ý đánh lên người Thất Nhân nữa sao?

Độc Cô Huyền gật đầu, có chút bất đắc dĩ.

Hắn biết Chiến thiếu niên đã nhiều năm, cho nên đối với Chiến thiếu niên đương nhiên hiểu rõ. Thật ra đã sớm thay nữ nhi nhà mình định ra Chiến thiếu niên, trong lòng hắn cũng có chút ít tư tâm. Một mặt sau này nữ nhi có người coi chừng, có một tấm lá chắn cường lực như Chiến thiếu niên, nữ nhi căn bản không sợ bị người khác khi dễ; hai là hắn nghĩ sớm một chút thói vị nhượng quyền lại chỉ cần ngày ngày phụng bồi Kinh Vũ là được, năm năm sai lầm vĩnh viễn là vết thương trong lòng hắn, hắn chỉ cảm thấy làm sao để có thể bù đắp lại sự bất mãn cùng những sai sót trong cuộc sống trước đó.

Mà khi hắn nói đến vấn đề yêu cầu thành thân, chính là tương đương với việc ở rể, người bình thường chắc là không đồng ý rồi? Dù sao, người nào dễ dàng đem nữ tử của mình ở rể người khác được kia chứ? Nhìn đôi phu thê Chiến gia, cũng không phải là người bình thường vì quyền thế thế mà thay đổi.

Đang lúc Độc Cô Huyền cho là chuyện này muôn vàn khó khăn, lại nghe Vân Lãm vỗ tay nói: “Tốt! Chờ tiểu tử kia trở lại, liền cho bọn hắn thành thân.”

“A?” Lúc này Độc Cô Huyền hoàn toàn bị quay đến mức hồ đồ rồi. Chuyện này, xoay chuyển không phải là quá nhanh sao? Hơn nữa, hắn làm sao tựa hồ nghe thấy trong lời nam nhân có hàm chứa một tia vui sướng như vậy?

Mặc dù, giọng nói nam nhân từ đầu đến cuối cũng không có biến đổi gì. Nhưng hắn khẳng định, bên trong câu nói này, nhiều hơn mấy phần tùy ý càng thể hiện sự vui vẻ.

Vân Lãm tiếp tục nhìn phong cảnh.

Độc Cô ảo tưởng vài giây, chỉ càng thêm khẳng định một chuyện, suy nghĩ của nam nhân này không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Nhưng dù bất kể như thế nào, mục đích của hắn coi như đã đạt được. Mặc dù kết quả giống như có ngoài dự đoán một chút, Tiểu Tử nhà hắn cũng nhỏ tuổi một chút, nhưng mà sớm một chút định ra thì không phải là hắn có thể sớm một chút thoái vị sao? Tóm lại, là một chuyện tốt.

Cho nên, tâm tình cũng trở nên vui vẻ thuận theo Vân Lãm nhìn về phía xa xăm.

Trong suốt vạn phần, vô cùng bao la.

.....

Lúc này Chiến thiếu niên Ái Nhân đang lạc bên trong khe núi vẫn không biết âm mưu của lão cha nhà hắn, chỉ đột nhiên hung hăng hắt hơi một cái.

Hắn xoa bóp lỗ mũi, ồm ồm nói: “Nhất định là mẫu thân ta lại nhớ ta.”

Sau lưng cây trúc lộ ra một chiếc vòng hoa trên đầu của một tiểu nữ nhi, Tiểu đại nhân thở dài: “Chiến, chàng rốt cuộc có biết đường hay không a?”

Chiến thiếu niên giơ chân: “Cưng à, làm sao nàng có thể chất vấn năng lực phu quân của mình là ta đây chứ? Nhớ năm đó.”

Tiểu cô nương một câu nói toạc ra chân tướng: “Nhớ năm đó, chàng vừa bỏ thuyền vừa bỏ lỗ xe ngựa mới có thể một người một đường hưởng về phía nam đi, còn tưởng rằng đang quay trở lại bến tàu, mới hồ đồ gặp được phụ mẫu của ta sao?”

Về mặt kiêu ngạo của Chiến thiếu niên liền biến thành ngồi xổm dưới tàng cây vẽ vòng tròn: bị người yêu nhà mình khinh bỉ là chuyện khiến người ta cảm thấy buồn bực cỡ nào nha! Mặc dù đây là sự thật không sai.

Dĩ nhiên thời điểm hắn ngồi xổm xuống, hắn vẫn nhớ đem Tiểu cô nương dựa vào bóng cây.

Mặt trời đã đem làn da của Chiến thiếu niên trở thành một màu mật ong khỏe mạnh, mặc dù hắn không ngăn ngại mình biến thành cái dạng gì, nhưng hắn để ý đến Tiểu Tử nhà hắn nha. Làn da của Tiểu Tử nhà hắn giống như bánh bao, vừa trắng vừa mềm. Cho nên, hắn càng phải bảo vệ.

Phía sau, Tiểu cô nương vươn ra bàn tay nhỏ bé, vỗ vỗ bả vai Chiến thiếu niên: “Vậy chúng ta nên đi hướng nào đây?”

Chiến thiếu niên dùng một ngón tay hướng về phía bên trái : “Nếu không, chúng ta đi thử một chút?”

Tiểu Tử không chút do dự chỉ hướng bên phải, quyết định nói: “Đi bên này!”

Chiến thiếu niên bỗng chốc ánh mắt long lanh như nước, rất ủy khuất: “Nếu đã quyết định, còn hỏi ta làm cái gì?”

Tiểu Tử rất thất vọng: “Không có người, cũng quyết định không được a. Bởi vì sự thật chứng minh, chỉ cần loại bỏ quyết định của người, liền nhất định sẽ là phương hướng chính xác.”

Chiến thiếu niên lần nữa mang nội thương lên đường.

Ánh mặt trời chiếu vào cả vùng đất, đem thân ảnh nhỏ nhắn của hai người kéo dài.

....

Xa xa, hai nữ nhân dựa vào cửa sổ, nói chuyện xưa, thảo luận chuyện hôm nay, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hai nam nhân đứng cạnh cửa chấp tay làm như trò chuyện với nhau thật vui vẻ, khéo miệng như ẩn như hiện vài tia mỉm cười, chân mày nơi khóe mắt nhưng lại gọn sóng ngọt ngào.

Không cần lắm lời, hai người chỉ liếc mắt nhìn, liền biết đối phương cùng mình đều cảm thấy hạnh phúc như nhau.

Người nào từng biết trước được rằng, năm đó hai nữ nhân oai phong một cô lại gặp tình cảnh như vậy?

Người nào biết trước được rằng, vốn tưởng kết thúc, nhưng chẳng qua chỉ là do ông trời lại ban tặng cho người... một quãng đường bắt đầu khác mà thôi.

Chàng đang ở bên ngoài ngắm phong cảnh, ta ở bên cửa sổ nhìn chàng.

Khắp nơi đều là phong cảnh.

Người nào có thể nói không phải chứ?Hoàn Phiên Ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-the-duong-gia>